

Giới thiệu Hào Môn Độc Phi

Nàng đang mang thai thì phát hiện chồng cùng vị tỷ tỷ đáng kinh đang làm chuyện động trời sau lưng mình. Đau đớn, nàng ôm hận cùng đứa con trong bụng mà chết. Nỗi hận của nàng đã giúp nàng xuyên về 6 năm trước.

Cảnh cũ người mới, nàng sẽ tiếp nhận cơ hội trời cho lần thứ hai này như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chân tướng phản bội

Trong đêm, toàn Ly vương phủ đều vui mừng, náo nhiệt phi phàm, hôm nay là ngày Ly vương cưới An Bình hầu phủ đại tiểu thư, vương công quý tộc tại kinh thành tranh nhau chúc tụng, chúc mừng người tối có khả năng giành được thái tử ngôi vị Ly vương có được giai nhân!

Bên trong đại sảnh, chú rể hi bảo đồ thắm, hôm nay càng thêm phong thần tuấn lãng, hăng hái, cùng với từng là kinh thành đệ nhất mỹ nữ trong lời chúc phúc của mọi người, bái thiên địa, mỗi người trên mặt đều mang theo nụ cười, ca ngợi 'Ông trời tác hợp cho, trai tài gái sắc, thần tiên quyến lữ' không dứt bên tai...

Trong tiếng náo nhiệt, một nha hoàn vội vàng vào đại sảnh, kè tai Ly vương nói câu gì, Ly vương biến sắc, hung ác nham hiểm, không kiên nhẫn đẩy nha hoàn kia ra, lập tức lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, hướng tới mọi người nâng chén, "Bốn vương thật may mắn mới có thể gặp được người con gái mà đời này mình yêu nhất, có thể lấy Như Yên làm vợ, quả thật tam sinh hữu hạnh, bốn vương ngày sau nhất định đối với nàng thật tốt!"

Ly vương một phen thổ lộ, nhất thời làm sự thay đổi vừa rồi trên khuôn mặt tan thành mây khói, náo nhiệt như trước tiếp tục...

Không ai nghĩ đến, tại đây náo nhiệt vui mừng nhưng bên trong Ly vương phủ, nơi nào đó lại là một quang cảnh hoàn toàn khác hẳn...

"Phượng nhi... Vương gia đâu?" Nằm ở trên giường An Ninh gian nan nghiêng người, giọng âm ỉn nhẫn thống khổ, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía sau nha hoàn vừa bỏ nhào vào cửa, trừ bỏ bóng đêm vô tận cùng với tiếng chúc tụng vui mừng từ bên kia đại sảnh truyền tới, chỉ có một gian thê lương, nghe thấy tiếng hoan náo từng hồi vọng lại, giống như lưỡi dao từng nhát từng nhát hung hăng đâm vào lòng nàng, lắng trĩu sự chờ mong của nàng, An Ninh chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn không thôi.

Không có tới... Vương gia hẳn... Không có tới a! !

"A..." Đau bụng sinh lại một lần truyền đến, An Ninh đau đớn hét lên, hai tay phủ lên trên bụng đã nhô cao, trong lòng lại vẫn như cũ không tin vương gia lại có thể như thế vô tình, "Phượng nhi... Người... Có phải hay không... Có phải hay không không có nói cho vương gia, đứa nhỏ... sắp sinh?"

Nhưng lúc này đây, nàng lại thất vọng rồi! Phượng nhi biểu tình đã muốn nói cho nàng đáp án.

Hắn biết chính mình sắp sinh, lại như trước thờ ơ! Đây là con của hắn a! Trong mắt hắn, nàng cùng đứa nhỏ cộng lại, đều không sánh được với nữ nhân sao?

Phượng nhi nhú chặt mày, xem vương phi bộ dáng này, lòng của nàng cũng đau đớn, nhưng vương gia hẳn... Ai, nàng nếu nói cho vương phi, vương gia mới vừa rồi ở đại sảnh đối một nữ nhân kia hứa hẹn, vương phi lại không biết có bao nhiêu thương tâm?

"Vương phi, trước đem tiểu vương gia sinh hạ rồi nói sau! Chung quy là cốt nhục của vương gia, vương gia lại như thế nào vô tình, cũng sẽ niệm tình tiểu vương gia mà đối xử tử tế với vương phi." Phượng nhi nức nở nói, lại âm ỉn không cho trong lệ trong mắt rơi ra, vương phi của nàng mệnh vì sao khổ như vậy! Toàn tâm toàn ý, hết mình yêu vương gia, năm năm vợ chồng tình cảm, lại so không được một cái nữ nhân nhuyển ngọc ôn hương! Nay vương phi sắp sinh đến nơi, vương gia thậm chí ngay cả bà mẹ cũng chưa an bài, các nàng là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay!

An Ninh khước miệng tràn ra một tia cười khổ, đối xử tử tế với nàng? Đối với nàng tử tế chính là vào lúc nàng sinh, lại vội vàng cùng tỷ tỷ của nàng bái đường thành thân? !

Đây vẫn là nam nhân trước kia cùng nàng hứa hẹn sống chết không chia lìa sao?

Năm năm vợ chồng, nàng toàn tâm toàn ý với hắn, cùng hắn vượt qua, chu toàn trong cuộc tranh đoạt thái tử vị giữa các vương gia, âm mưu quỷ kế, ám sát, chỉ cần có nguy hiểm, là nàng không chút do dự chắn phía trước hắn, chỉ vì bảo vệ sự an toàn của hắn! Vì hắn, nàng thậm chí mất đi đứa nhỏ đầu tiên của bọn họ, nàng vì hắn có thể hy sinh hết thảy thậm chí sinh mệnh! Còn hắn thì sao?

Nghĩ lại chuyện xưa, rành rành trước mắt...

Hắn từng nói, hắn nếu phụ nàng, hắn đời này đều chịu lương tâm khiển trách.

Hắn từng thề hến son sắt, chỉ cần hắn lên ngôi hoàng đế, sẽ lập tức trao ngôi vị hoàng hậu cùng thiên hạ vào tay nàng !

Hắn nói hắn yêu nàng, cả đời chỉ thú nàng An Ninh một người, hắn sau khi đăng cơ , vì nàng huỷ bỏ hậu cung, làm cho nàng nhất thế độc sủng!

Lúc hắn nói những lời này, như vậy chân thành, nhìn không ra một chút hư tình giả ý, nàng đối hắn rất tin tưởng , không chút nghi ngờ, càng thêm ra sức vì hắn奔走, nhưng là, lúc hắn sắp thành công, sau khi hắn gặp được tỷ tỷ của nàng , hết thấy đều thay đổi!

Hắn vẫn như cũ nói yêu nàng, nhưng xoay người lại ôm tỷ tỷ của nàng tiêu dao thoải mái!

Nàng dù mang thai nhưng vì hắn chờ mong ngôi vị hoàng đế mà bỏ tất, trông nom Vương phủ mọi việc lớn nhỏ , hắn lại vào ngày nàng sinh , chuẩn bị cùng tỷ tỷ của nàng động phòng hoa chúc!

Hết thấy đối với nàng đều như là châm chọc, cái gì sống chết không chia lìa, cái gì nhất thế độc sủng, đều chẳng phải là một hồi nói dối hoa lệ sao!

"Ha ha..." An Ninh cười chính mình ngốc, dễ dàng tin tưởng người khác, nhìn gian phòng rách nát , khỏe miệng nàng gọi lên một chút châm chọc,vài tháng trước, một cái tội danh không tồn tại, nam nhân cùng nàng năm năm vợ chồng đem nàng nhốt vào trong viện này, mặc dù là có thai, hắn đối với nàng chẳng chút quan tâm, đúng vậy! Hắn vội vàng cùng của nàng tỷ tỷ tình chàng ý thiếp, lại làm sao có thể nghĩ đến nàng , giờ phút này đang chịu thống khổ? !

"Phượng nhi, giúp ta..." con đau như thủy triều đánh úp lại, một trận cao hơn một trận, An Ninh một tay nắm chặt tám trái giong, một tay ôm bụng, ánh mắt trở nên kiên định, giống như nhìn thấu hết thảy, đã muốn đối với nam nhân kia hoàn toàn tuyệt vọng!

Về sau, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình, vô luận như thế nào, nàng đều phải bình an sinh hạ đứa nhỏ, không bởi vì hắn là con nối dòng của Ly vương , chỉ vì hắn là bảo bối của An Ninh nàng!

Mặc kệ về sau như thế nào, nàng cũng không thể ngã xuống, nàng có đứa nhỏ của nàng, không phải sao?

Phượng nhi lập tức có phản ứng , lập tức tiến lên hỗ trợ.

"A..." Đứa nhỏ ở trong bụng dường như muốn xông ra , mồ hôi tựa như hạt đỗ theo trên trán tuôn ra, giờ phút này An Ninh đã muốn cả người ướt đẫm.

"A, muối muối, nguyên lai sinh đứa nhỏ như vậy thống khổ a! Người... Có khỏe không?"Ngoài cửa, cảm y nữ tử được tùy thân thị nữ Đinh Thu dìu đỡ , lắc mông, phong tư yêu kiều đi đến, nhìn trên giường chật vật An Ninh, khỏe miệng gọi lên một chút khinh thường, ánh mắt lại đặc ý.

An Ninh thân thể ngán ra, vừa nghe thanh âm, nàng liền biết người tới là ai, này thanh âm, dù hóa thành tro nàng cũng nhận ra, nàng ta tới làm gì? Hiện tại nàng ta hẳn là phải cùng vương gia ở một chỗ động phòng hoa chúc, vợ chồng ân ái sao? Tỷ tỷ của nàng!

An Như Yên đi đến mép giường, nhận thấy được An Ninh trong mắt hận, càng thêm tùy ý khoe ra của nàng thắng lợi, "Muối muối, xem ra tình trạng của muối hiện giờ cũng không tốt a! Mới vừa rồi ta cùng vương gia bái đường, còn muốn muối muối có thể hiện diện, cho chúng ta chúc phúc đâu! Đúng là vẫn còn không có đợi được, nhưng muối muối sinh đứa nhỏ mới là chuyện quan trọng nhất , tỷ tỷ ta liền không cùng người so đo ! Bất quá, chiếc giường tại Đình lan uyển của muối muối quả nhiên so với An Bình hầu phủ còn lớn hơn ,so với giường ở tướng quân phủ còn muốn thoải mái đâu! Ta lập tức liền yêu thích,muối muối hẳn là sẽ không để ý đi!"

An Ninh đầu oanh một tiếng, năm ngón tay thật sâu bấu chặt tám chân, nàng... Bọn họ thế nhưng... Đình lan uyển là là vương gia vào lúc bọn họ tân hôn không lâu sau tân hôn chuyên môn vì sở thích của nàng một lần nữa tu sửa, ,nơi đó có quá nhiều hồi ức thuộc về nàng , thế nhưng nàng vạn vạn thật không ngờ, đôi câu nam nữ nà thế nhưng lại ở nơi thuộc về nàng trải qua đêm động phòng hoa chúc!

Một ngụm máu trào lên , trong miệng tràn ngập vị ngọt tanh của máu!

Hắn từng nói, chỉ có nàng nữ tử giống như u lan, mới xứng với Đình Lan Uyển, thế mà giờ đây Đình Lan uyển cũng đã không thuộc về nàng ! Bọn họ không chỉ làm dơ bẩn nơi ở của nàng, càng làm dơ của nàng kí ức!

Hắn làm sao có thể vô tình đến như thế !

"Người muốn không chỉ có là Đình Lan uyển đi!" An Ninh thật sâu hít thở một hơi, chống lại An Như Yên ánh mắt đặc ý, kia trong ánh mắt bao hàm nhiều lắm **, quái chỉ đồ thừa nàng quá muộn thấy rõ !

An Như Yên không thể trí phủ, ánh mắt sâu kín chuyển hướng an bình cao cao hở ra bụng, chậm rãi vươn tay, an bình mạnh cánh gác đứng lên, "Người muốn làm gì?"

"Ha ha, muối muối, nghe nói sinh đứa nhỏ rất nguy hiểm , trước đây không lâu trong cung một phi tần mất thấy sắp sanh , ai có thể dự đoán được, đứa nhỏ thế nhưng không sinh hạ được, phi tần kia cũng đi theo ... Thật sự là đáng tiếc ! Này sắp sinh hạ , tùy tiện liền có thể phú quý, xem ra tần phi kia thật là không hảo mệnh a!

Không biết hài tử của muối muối ..." An Như Yên dựa vào An Ninh bụng, khỏe miệng có chút cong lên,một chút cũng không có che dấu được sự ác độc trong ánh mắt của nàng ta .

Nhận ra được ý đồ của nàng ta ,một trận hàn ý dày đặc tràn khắp toàn thân An Ninh , nàng theo bản năng muốn tránh đi, "Người đừng mơ tưởng hại hần, hần là con nối dòng của vương gia!"

"Xem,đem người dọa hồng rồi! Ta là tỷ tỷ người, hài tử của người coi như là cháu của ta, ta lại làm sao có thể hại hần!" An Như Yên rời tay, nhìn bụng của An Ninh , đứa nhỏ này là cháucuar nàng không sai, nhưng chung quy không phải con ruột của nàng, sự tồn tại của đứa nhỏ này đối với nàng mà nói, là một sự uy hiếp to lớn vô cùng! Nàng lại làm sao có thể là cho sự uy hiếp này tồn tại chứ?

"Dĩnh Thu, còn không mau giúp vương phi đỡ đẻ, tiểu vương gia hần là vội muốn ra!An Như Yên thân nhiên phân phó, mỉm cười nhìn An Ninh,nhưng sự tươi cười này trong mắt An Ninh , so với móng vuốt của ác ma còn muốn đáng sợ gấp trăm lần, "Người yên tâm, Dĩnh Thu biết đỡ đẻ, cam đoan sẽ không cho người thống khổ!"

Dĩnh Thu lĩnh mệnh, Phượng nhi ý thức được không thích hợp , đang muốn tiến lên, lại cảm giác được đầu bị một kích thật mạnh, lập tức liền ngã xuống đất...

"A..."Đau bụng sinh lại một lần nữa đánh úp lại, An Ninh nhìn ngã xuống đất không dậy nổi Phượng nhi, nhìn An Như Yên, đau khổ cầu xin, "Cầu người đừng thương tổn hần! Người muốn cái gì ta đều cho người... Vương phi vị, vương gia... hết thầy ta đều cho người... Ta chỉ muốn đứa nhỏ... Cầu người... Đừng thương tổn hần..."

An bình đã muốn bắt chấp , nàng chỉ có một ý niệm trong đầu, phải bảo hộ đứa nhỏ! Nàng không thể làm cho đứa nhỏ của nàng bị chút thương tổn!

Nhưng An Như Yên lại đối với cầu xin của nàng làm như không thấy, hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt vốn dĩ tươi cười bây giờ trở nên dữ tợn, hai tay hung hăng bóp cổ An Ninh, "Người chết rồi, hết thầy liên đều là của ta !"

An Như Yên trong mắt điên cuồng, "Tám năm trước đem người đẩy vào trong hồ, người không có chết đuối , hôm nay nhìn người còn như thế nào thoát được một kiếp ! May mắn sau khi người tỉnh lại đều quên trước kia chuyện tình, chúng ta dệt nên cho người tám năm nói dối, hiện tại làm cho người có biết cũng không sao, người đã chết, vừa vụn đi làm bạn cùng với người mẹ ruột đoán mệnh kia của người!"

Những lời này dường như cái chìa khóa, mở ra trí nhớ củ An Ninh, trong đầu, không ngừng có rất nhiều hình ảnh thoáng hiện,nghẹn ngào lớn đang hùng hực thiêu đốt ... Mẫu thân gãy dựa ... hồ nước lạnh như băng ... Còn có người thiếu niên đang đợi nàng..

Hết thầy nàng đều nhớ ra! Mỗi một hình ảnh đều đủ để cho nàng khiếp sợ!

Hóa ra... Hóa ra người được nàng luôn miệng kêu mẫu thân kia không phải là mẹ ruột của nàng, mà là kẻ thù sát hại mẫu thân! Là nàng! Là nàng ta thiêu chết mẹ ruột nàng, mà nàng chỉ có thể nhìn mẫu thân gãy dựa, chỉ có thể đem cừu hận chôn dấu dưới đáy lòng, nàng từng thể muốn đích thân vì mẫu thân báo thù, nhưng là...

Hết thầy đều đi sai! An Như Yên lần đó không tìm chết được nàng, lại mang đi của nàng trí nhớ, nàng quên cừu hận, quên lời hận thệ, còn sống trong sự dối trá nhiều năm như vậy!

Tất cả chân tướng nhất nhất hiện rõ, một ngụm máu tươi xông lên yết hầu... Giờ phút này, hận trong lòng đan xen hỗn loạn , ông trời rốt cuộc tại sao lại đùa giỡn nàng như vậy!

Nàng hận! Nàng hận không thể giết kẻ đầu sỏ gây nên hết thầy!

"Ta An Ninh... thành quỷ... Cũng sẽ không bỏ qua các người!" An Ninh kiên định tuyên thệ, chính là lời của nàng ở trong mắt An Như Yên , lại chỉ là một trò cười.

"Ta An Như Yên cũng không sợ cái gì ma quỷ! Muội muội, người có biết ta có bao nhiêu hận người không? ! Chỉ cần là của người, ta đều phải đoạt lấy, nhưng tướng quân mặc dù là cưới ta, cũng vẫn như cũ đối với người nhớ mãi không quên, lúc sắp chết vẫn kêu tên của người, ta hận! Cho nên, ta cầu dẫn Ly vương, ta muốn của người hết thầy đều biến thành của ta! Cái này tốt lắm, người đã chết, sẽ không có người lại cùng ta tranh đoạt!" An Như Yên điên cuồng cười to, cười đến dữ tợn.

Trí nhớ An Ninh trí nhớ dừng tại trên người thiếu niên kia, hạ thân dường như có cái gì đó như vỡ òa , không ngừng chảy ra , nàng cảm nhận được sinh mệnh ở trong bụng dần dần biến mất!

Tiếng cười của An Như Yên quanh quẩn ở bên tai ,tất cả hận thù ngưng tụ cùng một chỗ, ở trong lòng quay cuồng sôi trào, người chồng bội bạc, mẹ kế giả dối, tỷ tỷ ngoan độc...

Nàng thề, nếu có chút kiếp sau, nàng nhất định phải làm cho những kẻ phụ nàng hại nàng nợ máu trả bằng máu!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tái thế trọng sinh

Đêm khuya, ánh nến khẽ lay động.

Trong gian phòng mờ tối, nữ tử chuyên chú kim chi trên tay, từng đường kim mũi chỉ như thoi đưa qua lại, trên tấm lụa tinh xảo, đoá mầu đơn trông rất sống động đã sắp hoàn thiện, nàng ngồi thêu đã lâu, lưng có chút đau mỏi, nữ tử khẽ nhún mảy, dầm dằm vai, co giãn một chút thân thể, nhìn canh giờ, lại lập tức tiếp tục vùi đầu làm việc, bức 'Mầu đơn tranh diễm' này nàng phải mau chút hoàn thành, bằng không ngày mai ở tiệc mầu đơn, tỷ tỷ sẽ không thể đem nó hiến cho hoàng hậu nương nương.

Mầu đơn yến rất được giới thượng lưu ở Đông Tần quốc tôn sùng, hoàng hậu nương nương còn tự mình thiết yến, mời các vị quý nữ đã trưởng thành của giới thượng lưu cùng nhau ăn mừng, trong bốn vị tiểu thư của An Bình hầu phủ, chỉ có đại tiểu thư đã cập kê, có tư cách tham gia yến hội lần này, nhưng... Nữ tử nghĩ đến lời của tỷ tỷ căn dặn, thêu càng thêm chuyên tâm cẩn thận.

Nàng cách cập kê còn có thời gian nửa năm, đều nhờ tỷ tỷ ở trước mặt hoàng hậu nương nương nói lời hay, tổn thất lớn tâm tư mới xin thêm được một tấm mồi thiếp, nàng mới có thể có cơ hội lần đầu tiên trong đời tham gia mầu đơn yến, tỷ tỷ đối nàng tốt như vậy, nàng càng thêm nên vì tỷ tỷ thêu tốt bức 'Mầu đơn tranh diễm' này, nếu có thể làm cho tỷ tỷ ở trước mặt hoàng hậu nương nương rạng rỡ mặt mũi, được hoàng hậu nương nương ưu ái, thế thì càng tốt!

Nữ tử mỉm cười ngọt ngào, nụ cười kia so với đoá mầu đơn nở rộ trên gấm vóc còn muốn sáng lạn tươi đẹp.

Đột nhiên cảm giác đau đớn đến từ đầu ngón tay, đau đến tận xương tủy, nữ tử nhìn máu chảy ra từ đầu ngón tay, nhiễm đỏ tấm lụa tuyết trắng, trên cánh hoa mầu đơn dần dần trần khai, vô cùng yêu dị.

Nữ tử thân thể ngẩn ra, ánh mắt thần sắc đột nhiên thay đổi, giật mình... không thể tưởng tượng được... Thống khổ... Cuối cùng bị hận ý bao trùm!

"Nếu có kiếp sau, ta nhất định khiến cho những kẻ phụ ta hại ta phải nợ máu trả bằng máu..."

Trong đầu An Ninh vang lên lời thề, nhưng trước mắt nàng không phải là ngoan độc như rắn rết An Như Yên, thân thể cũng không cảm thấy đau đớn, trừ bỏ... An bình cúi đầu nhìn ngón tay, đoá mầu đơn dính máu trong tay hết sức xinh đẹp, này... Là chuyện gì xảy ra?

An Ninh theo bản năng đánh giá khỏi bốn phía, vừa nhìn càng thêm làm cho nàng giật mình, nơi này nàng vô cùng quen thuộc, cách bài trí quen thuộc, cảm giác quen thuộc, mùi thơm quen thuộc, này rõ ràng chính là khuê phòng của nàng trước khi chưa xuất giá ở An Bình hầu phủ!

Hết thấy đều giống như đúc, liền ngay ở phía trước cửa sổ cũng bày hoa lan mà nàng yêu thích nhất!

Nàng không phải đã chết sao? Nhưng là... Dựng vào thân thể chân thực, còn có rõ ràng ý thức, nàng xác định... Nàng còn sống, đây rõ ràng là nàng, chính là... thân thể này... An Ninh vọt tới trước tấm gương trang điểm, nhìn nữ tử trong gương, không phải là cách trang điểm của phụ nữ đã kết hôn, mà là của cô nương chưa cập kê, khuôn mặt tinh xảo có hơi non nớt, nhưng lại tràn đầy sức sống của thiếu nữ...

Này rõ ràng chính là nàng nhiều năm trước đây!

An Ninh cố gắng tiêu hóa hết thấy, nàng đã chết... sống lại?!

"Bang bang phanh..." Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa vang dội, đánh gãy suy nghĩ của nàng, An Ninh nhìn cánh cửa, ánh mắt trở nên sắc bén, "Ai?"

"Tiểu thư, là nô tỳ, Bích Châu, Cầm Phương trong phòng đại tiểu thư đến đây, nói là đại tiểu thư sai nàng đến xem tiểu thư thêu thế nào rồi."

Bích Châu? An Ninh dần dần nhớ ra thanh âm quen thuộc này, tựa hồ càng thêm xác định, bước nhanh về phía trước, mở cửa ra, quả nhiên một gương mặt quen thuộc hiện ra trước mặt nàng, trong lòng khó nén kích động.

"Tiểu thư... Người làm sao vậy?" Bích Châu lo lắng nhìn nàng, tiểu thư như thế nào lại nhìn mình như vậy? Phát hiện vết máu trên ngón tay nàng, "Tiểu thư, tay người..."

An Ninh phục hồi tinh thần lại, khéo léo đưa tay ra phía sau lưng, thản nhiên cười cười, "Không có gì, vào đi!"

Nàng sau khi rơi xuống hồ mất trí nhớ, Lưu thị cơ hồ là đem toàn bộ hạ nhân trong An Bình hầu phủ đều thay đổi sạch sẽ, trừ bỏ tâm phúc của nàng ta, đại bộ phận đều được thay bằng những gương mặt mới, mà Bích Châu chính là nha hoàn mà Lưu thị chuyên môn an bài ở bên người nàng, bất quá, nha đầu Bích Châu này cũng là một cái đơn thuần thiện lương nữ tử, cùng nàng một chỗ lâu ngày, liền cũng đem nàng trở thành chân chính chủ tử, tận tâm hết sức chiều chuộng, nhưng là... Lưu thị kia vào lúc trước khi nàng xuất giá, đem Bích Châu bán cho một lão già hơn năm mươi tuổi làm vợ kế, một năm sau, bị tra tấn dần vạt mà chết!

Nàng vẫn nhớ rõ ánh mắt thê lương của Cầm Phương khi chết, nghĩ đến đây, ánh mắt An Ninh trở nên lạnh lùng, Lưu thị là sợ bên cạnh nàng có tâm phúc đi! Cho nên Bích Châu mới có kết cục như vậy!

"Nhị tiểu thư, đại tiểu thư phân phó nô tỳ đến xem, bức 'Mầu đơn tranh diễm' thêu thế nào rồi?" Phía sau, Cầm Phương mở miệng, trong miệng tuy rằng tự xưng nô tỳ, nhưng thái độ cũng là mang theo vài phần kiêu căng.

An Ninh xem ở trong mắt, Cẩm Phương cùng Đinh Thu đều là nha hoàn của An Như Yên, từ sau khi Lưu thị lên làm chính thất phu nhân, hai người này cũng yên tâm thoải mái cáo mọn oai hùm, kiếp trước, có thể là tình cảnh khác nhau, nàng không để ý sự vô lễ của hai nha đầu này, nhưng giờ phút này, An Ninh khẽ nhủ màu, nàng càng khẳng định một sự thực, đó là nàng thật sự còn sống... trong thân thể trước kia khi chưa xuất giá!

Mẫu đơn tranh diễm? An Ninh tìm kiếm trong kí ức, bức 'Mẫu đơn tranh diễm' này là mẩu chốt khiến cho An Như Yên ở trong mẫu đơn yến tỏa sáng, hừ! Nhớ lại những việc trước đây, ai có thể nghĩ rằng cái danh hiệu đệ nhất tài nữ kia là do nàng giúp An Như Yên gian lận đoạt được!

An Ninh rất nhanh xác thực vị trí thời gian của chính mình, Đại Lịch năm thứ ba mươi hai! Nàng trọng sinh trở về sáu năm trước! Cách lúc mẫu thân nàng mất, đã qua hai năm!

"Nhị tiểu thư, bức tranh thêu đâu? Mau lấy cho ta xem xem, ta còn trở về hỏi bẩm đại tiểu thư." Cẩm Phương có chút không kiên nhẫn thúc giục nói, "Nếu không phải ngón tay của đại tiểu thư bị thương, cũng không phải làm phiền nhị tiểu thư động thủ."

An Ninh phục hồi tinh thần, ngón tay bị thương? Nghĩ đến chuyện kiếp trước, An Ninh trong lòng trôi lên một tia châm chọc, hờn một cái ngón tay bị thương!

"Người trở về đi nói cho đại tiểu thư, đã nói đến ngày ta nhất định hoàn thành, sẽ không trì hoãn mẫu đơn yến, làm cho nàng yên tâm!" An Ninh bình tĩnh mở miệng, thanh âm lộ ra một cỗ lạnh lùng.

Cẩm Phương có chút khó xử, đại tiểu thư yêu cầu nàng tự mình xem xét, tốt nhất là giám sát nhị tiểu thư, mẫu đơn yến ngày mai một chút qua loa cũng không thể! Nhìn thấy cách đó không xa bức tranh thêu trên tháp, Cẩm Phương bước về phía trước, một chút cũng không đem An Ninh tiểu thư này để vào trong mắt!

"Làm càn!" An Ninh lạnh giọng quát, Cẩm Phương vừa nghe, thân thể run lên, lập tức ngừng cước bộ, không biết vì sao, nàng thế nhưng cảm giác được sau lưng truyền đến cảm giác lạnh lạnh.

An Ninh đi thông thả bước đến Cẩm Phương trước mặt, tinh tế đánh giá, không nói lời nào, đã có một cỗ áp lực vô hình theo trên người phát ra, khiến cho Cẩm Phương vốn dĩ kiêu ngạo giờ phút này cũng có chút kinh sợ, ánh mắt này, dường như muốn cắt xé da thịt nàng.

"Như thế nào? Cẩm Phương chẳng lẽ là lo lắng thêu công của An Ninh? Nếu như vậy, ta đây liền nói với tỷ tỷ, này còn lại cứ giao cho Cẩm Phương tỷ tỷ hoàn thành!" An Ninh liếc nhìn bức 'Mẫu đơn tranh diễm' vẫn chưa hoàn thành, làm bộ đi ra ngoài.

Cẩm Phương nào dám đảm nhận trọng trách này? Nhị tiểu thư thêu công nàng cũng biết, bên ngoài thịnh truyền đại tiểu thư ngày thường một đôi tay khéo léo, là chức nữ hạ phẩm, thêu ra thứ gì nhưng là so với trong cung chuyên nghiệp tú nương còn muốn tốt hơn vài phần, kì thực không phải thế, tất cả tranh thêu từ tay đại tiểu thư, đều là do nhị tiểu thư hoàn thành, đại tiểu thư cũng là nhìn trúng điểm này, ngày mai mẫu đơn yến không giống bình thường, đại tiểu thư đều là trông cậy vào nàng! Trăm ngàn không thể làm hỏng!

"Nhị tiểu thư, người đây là hiểu lầm nô tỳ, nô tỳ là nói đùa, không xem cũng thể, không xem cũng thể! Nhị tiểu thư người đang bận, vậy thì nô tỳ trở về hỏi bẩm đại tiểu thư." Cẩm Phương trên mặt lấy lòng, trong lòng cũng là hừ lạnh một tiếng, bất quá chỉ là quân cờ bị đại tiểu thư lợi dụng, thật đúng là nghĩ rằng chính mình có gì đặc biệt hơn người sao? Xem nàng trở về trước mặt đại tiểu thư nói nàng ta như thế nào! Hừ!

Cẩm Phương mím môi ra khỏi cửa phòng, một bên Bích Châu lại vội, "Tiểu thư, người đây là tội gì? Cẩm Phương này tính nết người cũng không phải không biết, nàng nếu là ở trước mặt đại tiểu thư thị phi, vậy tiểu thư..."

An Ninh lại nhìn bức 'Mẫu đơn tranh diễm' nhiễm máu trong tay, đôi mắt lại càng trở nên sâu thẳm..

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chủ tớ tính kế

Khởi thủy uyên, An Như Yên buông mạnh chén trà, ánh mắt sắc bén đảo qua, "Người nói là thật sự?"

"Thiên chân vạn xác! Tiểu thư, người không tận mắt thấy bộ dạng kiêu ngạo kia của nhị tiểu thư, hoàn toàn không đem người để vào mắt, còn nói..." Mới từ Thính Vũ hiền trở về, Cẩm Phương, bị uy khuất bộ dáng, thật cẩn thận quan sát sắc mặt của An Như Yên, nghĩ đến chuyện mới xảy ra vừa rồi ở Thính Vũ hiền, lòng dạ lại càng thêm ác độc.

"Nàng ta còn nói gì nữa?" An Như Yên thân nhiên liếc Cẩm Phương một cái, thúc giục nói.

"Nàng còn nói, nếu là tiểu thư chờ nổi, thì nàng liền đem bức 'Mẫu đơn tranh diễm' vẫn chưa thêu xong đưa trở về, để cho tiểu thư tự mình thêu... Còn nói với trình độ của tiểu thư, sợ là thêu không ra thứ gì tốt!" Cẩm Phương mâu quang chuyển động, ở tiểu thư bên người hầu hạ nhiều năm như vậy, tiểu thư tính tình, nàng đương nhiên là có vài phần hiểu biết, nàng cũng không tin, nghe xong những lời vừa rồi, tiểu thư vẫn không tức giận!

Quả nhiên, "ba" một tiếng, An Như Yên một hung hăng đập mạnh xuống trên bàn, ánh mắt trở nên dữ tợn, "Hảo một cái An Ninh!"

Cũng dám như vậy làm càn! Nàng ta là ăn gan hùm mật gấu rồi sao?

"Tiểu thư bớt giận, nô tỳ lúc ấy cũng đã nói với nàng ta, nếu không tay của tiểu thư bị thương, mới sẽ không làm cho nàng đi theo 'Mẫu đơn tranh diễm' ." Cẩm Phuong tiếp tục thêm mắm thêm muối, một câu này lại làm cho lửa giận trong mắt An Như Yên càng thêm mãnh liệt.

An Như Yên nhìn bàn tay của chính mình, trên mặt hiện lên nét giễu cợt, không có ai so với nàng càng rõ ràng bàn ta này là xảy ra chuyện gì!

Này bất quá là làm cho người khác xem !Lấy chuyện bàn tay bị thương lấy cớ, nàng liền có thể không hề có kỵ đem bức 'Mẫu đơn tranh diễm' giao cho An Ninh hoàn thành,kỹ thuật thêu thùa của An Ninh nàng cũng biết, nàng tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng An Ninh thêu gì đều thật không giống người thường, ngày mai ở mẫu đơn yên, nếu là nàng có thể mang ra một tác phẩm hoàn mỹ như vậy , càng thêm có thể làm cho mọi người nhìn nàng với cặp mắt khác xưa!

Cố gắng áp chế trong lòng tức giận, An Như Yên một lần nữa nâng chung trà lên, bức 'Mẫu đơn tranh diễm' này còn không có hoàn thành, nàng không thể vào lúc này đối với An Ninh làm thế nào, nàng ngày mai có thể hay không ở mẫu đơn yên tỏa sáng đều dựa vào 'Mẫu đơn tranh diễm' trong tay An Ninh !

Nhưng trong lòng nàng chung quy là nuốt không xuống cơn giận này, mặc dù là đã uống xong mấy ngụm nước trà, cũng không tắt được lửa giận trong lòng!

"Nếu như tiểu thư cũng có kỹ thuật thêu tinh xảo như vậy của nhị tiểu thư... Ai nha... Nô tỳ biết sai, tiểu thư thỉnh tha thứ nô tỳ nói lỡ..." Cẩm Phuong vội vàng quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu, đáy mắt cũng là lóe lên một tia sáng, nàng đây là thêm một mối hòa cuối cùng, tiểu thư ngày thường đều thập phần cao ngạo, trong mắt không chấp nhận bất kì ai vượt qua nàng,tài hoa của nhị tiểu thư không thể nghi ngờ là phạm vào của nàng tội kỵ.

"Hừ!" An Như Yên hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quý dị nhìn bàn tay bị băng bó của mình, "Kỹ thuật thêu tinh xảo? Có kỹ thuật thêu tinh xảo lại như thế nào? Nếu như không có đôi tay..."

Khóe miệng An Như Yên gọi lên một chút cười lạnh, Cẩm Phuong đang quỳ trên mặt đất cũng thế, xem ra tiểu thư trong lòng đã có chủ ý .

Đang đắc ý chính mình thành công khơi mào địch ý của tiểu thư đối với nhị tiểu thư, lại nghe thấy trên đầu bay tới giọng nói thâm trầm của An Như Yên ...

"Đừng tưởng rằng tâm tư của ngươi ta không biết, Cẩm Phuong, ở An Bình hầu phủ nhiều năm như vậy, ngươi còn không rõ bốn phận của nha hoàn sao? Tội xúi giục chủ tử ngươi gánh chịu được sao?" Thanh âm của An Như Yên chợt biến lạnh, nhìn xuống của thân thể đột nhiên cứng đờ Cẩm Phuong, trong lòng hừ lạnh, bất quá là một cái nha hoàn, cũng tưởng ở trước mặt nàng động tư tâm, không khỏi quá xem nhẹ An Như Yên nàng rồi !

"Tiểu thư... Nô tỳ đáng chết, nô tỳ sai lầm rồi, nô tỳ không dám nữa ." Cẩm Phuong quá sợ hãi, nàng một lòng nghĩ thu thập nhị tiểu thư, như thế nào liền đã quên đại tiểu thư cũng không phải là người dễ đối phó, nếu như tiểu thư trừng phạt nàng... Nghĩ đến quy củ trong phủ, Cẩm Phuong trong lòng hoảng sợ khôn cùng .

An Như Yên ha ha cười ra tiếng , "Quên đi, lần này ngươi phải nhớ kỹ giáo huấn, lần sau bốn tiểu thư sẽ không như vậy dễ dàng bỏ qua cho ngươi đâu."

Dù cho không có sự khích bác của Cẩm Phuong , nàng sớm cũng đã muốn dạy dỗ cái An Ninh kia, nay lại có sẵn người muốn giúp đỡ, nàng có sao không làm? Nhiu may, một kẻ sách ở trong đầu thành hình, "Lần này, để cho ngươi lập công chuộc tội đi!"

"Vâng, nô tỳ nhất định nghe theo lời tiểu thư phân phó, nhất định sẽ không làm cho tiểu thư thất vọng." Cẩm Phuong thờ dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn chính mình tránh được một kiếp.

Trong phòng, một trận trầm mặc, chủ tớ hai người mỗi người một suy nghĩ, đều đang tính toán cho kế hoạch ngày mai...

...

Sáng sớm hôm sau.

An Ninh rất sớm liền rời khỏi giường, bình tĩnh ngồi ở trong phòng, tựa hồ đang chờ đợi ai đến.

Trải qua một đêm, nàng đã hoàn toàn điều chỉnh tốt tâm tình của mình, đối mặt với trọng sinh, nàng cảm tạ ông trời đã cho nàng cơ hội này, làm cho nàng có thể một hồi trọng sinh.

Những việc của ngày hôm qua, nàng đã xem như việc đã qua của kiếp trước, nhưng trong lòng chôn sâu cừu hận không chút nào giảm bớt!

Mẫu thân bị Lưu thị hại chết, cừu hận của nàng bởi vì mất trí nhớ mà bị chôn vùi, kiếp này, nàng phải sửa lại con đường đã đi sai ở kiếp trước !

Những kẻ phụ nàng hại nàng, nàng chung quy muốn làm cho bọn họ nếm trải tư vị của thống khổ!

Xa xa nghe thấy tiếng bước chân hướng tới phía này mà đến, An Ninh khóe miệng khẽ cong lên, đến rồi, rốt cục cũng đã đến rồi!

Quả nhiên, không bao lâu, một bóng dáng màu tím nhạt liền xuất hiện ở trong tầm mắt của An Ninh, đã cập kê An Như Yên thân thể thướt tha, phong vận nữ tử đầy quyến rũ, trong giới nữ lưu ở Đông Tần quốc, An Như Yên không thể nghi ngờ là vô cùng mỹ mạo, hơn nữa nàng cố ý duy trì hình tượng thực nữ, lại càng khiến người thương tiếc, cũng khó trách hoàng hậu nương nương lại có thể đối với nàng ta yêu thích.

Kiếp trước, An Ninh cũng hâm mộ tỷ tỷ dịu dàng hiền thực, nhưng giờ phút này, khuôn mặt vô hại tươi cười hé ra trước mặt nàng cũng là cực kỳ châm chọc.

"Muội muội, tối hôm qua khả vất vả người, kỳ thật ta cũng không muốn làm cho muội mệt nhọc, nhưng đôi bàn tay này thật là ..., lại vào cái thời điểm mấu chốt bị thương, hoàng hậu nương nương thích hoa mẫu đơn, lại cố tình nhắm vào mẫu đơn yến, tỷ tỷ ta nếu không ra hạ lễ thảo hoàng hậu nương nương yêu thích, chúng ta đây An Bình hầu phủ sẽ phải lạc hậu thua sao với các hầu phủ khác." An Như Yên vẻ mặt ý cười, vô cùng thân thiết lôi kéo cánh tay An Ninh, cố ý đem bàn tay bị thương của nàng bày ra ở trước mặt An Ninh, "Muội muội tốt của ta, người sẽ không trách tỷ tỷ đi!"

An Ninh nhưng cười không nói, An Như Yên dữ tợn trước khi chết cùng giờ phút này ôn nhu ý cười, ở trong đầu nàng thay nhau xuất hiện, đối lập rõ ràng.

Một người, nhưng lại có thể giả nhân giả nghĩa đến mức này! Nếu không phải kiếp trước thấy rõ chân diện mục của nàng, nàng giờ phút này sợ thật sự là sẽ bị bề ngoài của nàng ta mê hoặc đi.

"Tỷ tỷ đều là vì An Bình hầu phủ suy nghĩ, muội muội vất vả một chút, cũng là nên." An Ninh áp chế trong lòng hận ý, trên mặt chân thành nhìn không ra chút giả dối, An Như Yên không phải rất biết diễn sao? Nàng cùng Lưu thị cũng nhau tạo nên một lời nói dối, ước chừng lừa nàng tám năm, nàng nhưng thật ra muốn nhìn, trong bọn họ diễn xuất của ai tốt hơn!

"Muội muội thật sự là hiểu lòng người, kia 'Mẫu đơn tranh điểm' đâu? Đã thêu xong rồi chứ?" Ánh mắt An Như Yên lộ rõ lo lắng vội vàng, mục đích chủ yếu của nàng vẫn là bức tranh thêu này, đây chính là mấu chốt vô cùng quan trọng của nàng trong mẫu đơn yến hôm nay.

An Ninh đem phản ứng của nàng xem ở trong mắt, phân phó Bích Châu đem bức 'Mẫu đơn tranh điểm' đã thêu xong đi ra, An Như Yên lập tức tiến lên, đem thêu đồ mở ra, thời điểm bức 'Mẫu đơn tranh điểm' hiện ra ở trước mặt nàng, trước mắt đột nhiên sáng ngời, nhìn không được phát ra tiếng than sợ hãi, nàng biết An Ninh kỹ thuật thêu thùa xuất sắc, thế nhưng thành phẩm hoàn mỹ ở trước mắt này cũng là ngay cả nàng cũng không thể dự đoán được.

"Thật tốt quá, thật tốt quá!" An Như Yên chắc chắn khen ngợi, có được bức 'Mẫu đơn tranh điểm' này, hôm nay tại mẫu đơn yến, xem ai còn có thể hơn nàng! Lập tức An Như Yên vô cùng vui vẻ, "Nếu là được hoàng hậu nương nương ban thưởng, tỷ tỷ nhất định sẽ cho muội muội một phần đại lễ."

An Ninh từ đầu đến cuối đều thản nhiên cười, mơ hồ mang theo một tia trào phúng, được ban thưởng? Nàng ta nghĩ nàng ta còn có thể giống kiếp trước ở mẫu đơn yến tỏa sáng nổi danh, được hoàng hậu nương nương phong thưởng sao?

An Như Yên suy nghĩ cũng quá ngây thơ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tỷ muội độ sức

Thấy An Ninh không nói chuyện, An Như Yên không khỏi có chút nhú mày, thản nhiên liếc nàng một cái, "Như thế nào? Muội muội mất hứng? Hay là luyến tiếc? Ta đã quên, muội muội hôm nay cũng tham gia mẫu đơn yến, nếu như là muội muội tự mình đem bức tranh thêu này hiến cho hoàng hậu nương nương, muội muội chẳng những có thể ở trước mặt hoàng hậu nương nương được ban thưởng, cũng có thể ở trước mặt chúng tiểu thư cùng công tử thể hiện tài hoa, người nếu luyến tiếc, cũng là bình thường, chính là... Muội muội chưa cập kê... Nếu như thế rêu rao, sợ là muốn đưa tới nhiều lời bàn tán."

An Như Yên khẽ nhượng mày, âm thầm lưu ý thần sắc của An Ninh, trong lòng đã liệu trước dựa vào tính tình của An Ninh, sẽ không cùng nàng tranh.

Quả nhiên, An Ninh bình thản tiến ra đón, không hề để ý mở miệng, "Muội làm sao có thể luyến tiếc? Đây vốn chính là vì tỷ tỷ chuẩn bị, tỷ tỷ có thể cao hứng, Ninh Nhi tự nhiên cao hứng, có tỷ tỷ làm An Bình hầu phủ vẻ vang cũng đã đủ rồi."

Bức tranh thêu này, nàng mất cả đêm, hao hết tâm tư, đặc biệt vì An Như Yên mà thêu, nàng đặc biệt vì nàng ta chuẩn bị đại lễ, đương nhiên sẽ không luyến tiếc! Nàng còn chờ xem kịch vui đâu, không phải sao?

An Như Yên sớm đã bị bức tranh thêu hoa lệ này mê hoặc, một lòng nghĩ có thể thảo hảo hoàng hậu nương nương vui vẻ, lại làm sao có thể phát hiện một manh mối nhỏ nhoi trong bức tranh thêu này?!

An Như Yên vừa nghe, tự nhiên vừa lòng, đối với An Ninh lại khinh thường, hơn hai năm trước đem nàng ta đẩy xuống hồ, không lấy được mệnh của nàng ta, lại làm cho chính mình thêm một cái nghe lời 'Nha hoàn', xem ra ông trời đều đang giúp nàng, nàng không thể không thừa nhận, nếu là không có An Ninh, nàng hiện tại cũng không thể ở trong giới nữ lưu độc lĩnh phong tao, liền ngay cả hoàng hậu nương nương cũng đối nàng càng thêm khen ngợi, được xưng làm mẫu mực cho các tiểu thư khuê các!

An Ninh thế nhưng là phúc tinh của nàng a! Bất quá, phúc tinh lại như thế nào? An Ninh chung quy là sắp cập kê ,sau khi cập kê (trưởng thành), dựa theo quy củ, có thể tham dự rất nhiều bữa tiệc, ngay cả lúc này đây nàng ta còn chưa cập kê, hoàng hậu nương nương liền vì nàng phá lệ,tài hoa của An Ninh nàng là biết đến, nếu để mặc nó thể hiện , kia đối với nàng mà nói, không thể nghi ngờ là sự uy hiếp vô cùng đáng sợ, không được, nàng không thể làm cho An Ninh đạt được bất cứ lợi ích nào! Lại càng không để An Ninh cướp đi hết thầy danh vọng mà hiện nay nàng đang có!

Nghĩ đến kế hoạch hôm qua của mình, An Như Yên trong lòng ác độc càng sâu, cẩn thận đánh giá bức 'Mẫu đơn tranh điểm' trước mắt, việc này rất cuộc đối với nàng ta mà nói là chuyện tốt, hay là chuyện xấu? !

Một lát sau, trong lòng An Như Yên đã hạ quyết định, phân phó Đinh Thu đem 'Mẫu đơn tranh điểm' thu lại, vô cùng thân thiết lời kéo cánh tay An Ninh, "Muội muội, tỷ tỷ cũng không biết như thế nào cảm tạ người mới tốt."

"Ninh Nhi không cần tỷ tỷ cảm tạ, tỷ tỷ đối Ninh Nhi tốt như vậy, còn hướng hoàng hậu nương nương xin cho Ninh Nhi thêm một phần mời thiệp, Ninh Nhi có thể tham gia mẫu đơn yến, trong lòng cao hứng còn không kịp." An Ninh cười vô tư, trong lòng cũng là mặt khác một phen quang cảnh, kiếp trước, nàng là ở mẫu đơn yến gặp được Ly vương.

Nghĩ đến cái kẻ phụ nàng kia,lòng An Ninh chợt trở nên lạnh như băng.

"Vây là tốt rồi, tỷ về trước chuẩn bị chuẩn bị, muội cũng hảo hảo trang điểm một chút, lần đầu tiên tham dự hoàng thất yến hội, đừng tại trường hợp long trọng như vậy mất lễ nghi, như vậy đi,tỷ cho Cẩm Phuong ở bên cạnh muội hầu hạ , nàng ta là một cái nha đầu nhanh nhẹn, đi theo ta coi như là gặp qua không ít , người có cái gì không hiểu , hỏi nàng là tốt rồi." An Như Yên dịu dàng nói, không dấu vết cho Cẩm Phuong cái nháy mắt, "Cẩm Phuong, ta là đem muội muội giao cho người, người nhớ rồi chứ, nhất định phải làm cho nhị tiểu thư bình an , đừng đắc tội cái gì công chúa linh tinh , nếu không dù ta có hướng hoàng hậu nương nương biện hộ, cũng không tác dụng gì ."

"Tiểu thư xin yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ không làm cho tiểu thư thất vọng." Cẩm Phuong khê hành lễ, trong đôi mắt đang nhìn xuống hiện lên một tia ác ý, hai người sớm đã âm mưa, lúc này đây, nàng đối với nhị tiểu thư cũng sẽ không thủ hạ lưu tình, đảo mắt nhìn thoáng qua An Ninh, cười đến âm lãnh, nhị tiểu thư a nhị tiểu thư, lúc này đây người liền tự cầu phúc đi !

An Như Yên vừa lòng gật đầu, cao thâm liếc An Ninh , muốn tham gia mẫu đơn yến, vậy nàng liền khiến cho buổi mẫu đơn yến này trở thành ác mộng của nàng ta!

Tương tự đến hình ảnh kia, An Như Yên cười đến sáng lạn, đặc ý xoay người hướng ngoài cửa đi đến, một lát nữa liền xuất phát tiến cung, nàng đương nhiên phải trang điểm thật xinh đẹp , hôm nay nàng nhất định phải trở thành tiêu điểm của toàn bộ yến hội!

Đột nhiên nghĩ đến tin tức lần trước nghe thấy từ miệng hoàng hậu nương nương , An Như Yên dừng lại cước bộ, xoay người lại nhìn về phía An Ninh, ánh mắt cực kỳ quý dị.

An Ninh bất động thanh sắc, nhu thuận tiến lên vài bước, "Tỷ tỷ còn có chuyện muốn phân phó Ninh Nhi sao?"

"Không... Không có, chính là..." An Như Yên muốn nói lại thôi, không chớp mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của An Ninh , dò xét mở miệng, "Nghe nói tướng quân sắp trở lại ."

Trong lòng đột nhiên ngẩn ra, tướng quân? Trong đầu hiện bóng dáng của một thiếu niên , vô số cảm xúc trong lòng dâng trào, nhưng An Ninh cũng biết, chính mình giờ phút này ở trước mặt An Như Yên là đã mất trí nhớ , nàng phải làm đó là ẩn nhẫn, việc nhỏ không đành lòng sẽ bị loạn đại mưu, trên mặt nở ra một chút tươi cười, "Kia thật tốt quá, tỷ tỷ lại có thể nhìn thấy tướng quân , nói vậy tướng quân cũng nhất định nghĩ mau chút trở về gặp lại tỷ tỷ!"

Những lời này không thể nghi ngờ là lấy lòng An Như Yên, ha ha cười nói, "Người , miệng thật đúng là ngọt, cũng không phải là... Chúng ta... Ai nha, người còn nhỏ, có một số việc cũng không phải là người có thể biết ."

Quả nhiên là một đứa ngốc,nhưng nàng cố tình thích xem cái bộ dạng ngốc nghếch này của nàng ta, bị nàng đùa giỡn xoay chuyển, bị nàng bán còn muốn cảm kích nàng, còn giúp nàng đếm bạc, nàng không quên,tình trạng của nàng ta hiện tại hết thầy đều là chính mình một tay tạo thành, An Ninh a An Ninh, đời này, bọn tiểu thư là khắc tinh của người, mặc kệ người có nguyện ý hay không, kiếp này, người đều phải bị bọn tiểu thư dẫm nát dưới chân!

Trong lòng mang theo vài phần đắc ý, vài phần vui sướng, An Như Yên đi ra Thính Vũ hiên, lúc này nàng, đương nhiên không biết, nữ tử bị nàng xem như đứa ngốc ở trước mắt , sớm đã không phải là An Ninh trước đây!

An Ninh nhìn theo bóng dáng An Như Yên, thần nhiên khê như rụng mảy, nhớ lại kiếp trước, lúc này đây, hân quả thật là sắp trở lại , lúc này đây, trong cuộc chiến với Nam Chiếu quốc , hân giành lấy được toàn thắng, khai hoàn trở về!

An Ninh thu hồi suy nghĩ, nghĩ đến mẫu đơn yến sắp đến, nhìn bàn tay của chính mình, sự đau đớn kia tựa hồ lại đánh úp đến, kiếp trước, đúng là ở mẫu đơn yến, tay nàng bị hủy,trải qua một đoạn thời gian rất dài, nàng đều ở trong thống khổ , mặc dù là về sau tốt hơn một chút, tay nàng đều không động được đến kim thoa, đánh đàn linh tinh gì đó, lúc ấy nàng chỉ cho là một hồi ngoài ý muốn, nhưng cẩn thận ngắm lại, này hết thầy lại là có người khổng chế , gương mặt nhìn Cẩm Phuong, An Ninh trong lòng dâng lên một tia lãnh ý, An Như Yên, nàng ta làm sao có thể như thế nhẫn tâm!

Nhưng lúc này đây, nàng nhất quyết sẽ không giống như kiếp trước, mặc cho An Như Yên tính kế!

Nhưng lúc này đây, nàng quả quyết sẽ không giống tiền nhất thế như vậy, mặc cho An Như Yên tính kế!

Nghĩ đến bức 'Mẫu đơn tranh điểm' bị An Như Yên đem đi kia, khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, "Cầm Phương, hôm nay phải làm phiền người, chúng ta mau chuẩn bị đi, đừng làm cho tỷ tỷ đợi lâu."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Mỗi người một âm mưu

Đồng Tàn quốc, vốn dĩ khai phang địa vị của nữ giới ở đây mặc dù so ra kém với phương bắc Bắc Yến quốc cùng tây phương Tây Lăng quốc, nhưng so với Nam Chiêu quốc xem như cao hơn rất nhiều, về phương diện trang điểm ăn mặc, tao nhã lại phóng khoáng, mấy năm nay, trong giới nữ lưu ở tầng lớp thượng lưu, lưu hành cách trang điểm hoa mai, cách trang điểm này, dịu dàng lại thêm vài phần quyến rũ, chỉ có thiếu nữ đã cập kê mới có thể vẽ.

An Ninh nhìn chính mình trong gương, nàng hiện giờ cũng mới vừa rồi giống như thay đổi một người khác, có vài phần phong tình của thiếu nữ, càng thêm làm cho người ta lóa mắt, nhất là đóa hoa mai đang nở rộ giữa hai hàng lông mày, nàng không thể không thừa nhận kỹ thuật trang điểm của Cầm Phương thật tinh tế, bất quá... Như nghĩ ra điều gì, An Ninh khẽ nhướn mày, nhưng vẫn bất động thanh sắc.

"Tốt lắm, nhị tiểu thư người thật xinh đẹp, so với đại tiểu thư còn đẹp hơn vài phần đâu! An Bình hầu phu của chúng ta trước mắt nhưng là có hai vị tiểu thư quốc sắc thiên hương, xem các thế gia khác làm thế vượt qua chúng ta!" Cầm Phương cầm cây trâm cài tóc cuối cắm lên mái tóc của An Ninh, nhìn An Ninh trong gương, trong lòng cũng thầm tán thưởng vẻ đẹp của nàng, nhị tiểu thư trước kia vốn dĩ tùy ý trang điểm, không nghĩ tới sau khi trang điểm theo cách trường thành cho nhị tiểu thư, đúng là xinh đẹp động lòng người, xem ra chỉ không lâu sau, nhị tiểu thư liền sẽ càng là uy hiếp đối với đại tiểu thư!

An Ninh nhìn ánh mắt của Cầm Phương trong kính, mặt lộ vẻ khó xử, "Này... Hoa mai... Sợ là không tốt đi... Ta xem vẫn là lau đi!"

Nói xong, liền làm bộ lau đi, Cầm Phương tay mất lạnh lẽo ngăn trở, con người chuyển động, "Nhị tiểu thư, thật là xinh đẹp! Lau đi thật đáng tiếc a, hôm nay là nhị tiểu thư lần đầu tiên tham gia mẫu đơn yến, tiểu thư mới vừa rồi cũng phân phó, không được để cho nhị tiểu thư thất lễ, nếu là không trang điểm cẩn thận, đến lúc đó bị các thế gia tiểu thư khác xem thường, vậy đối An Bình hầu phu chúng ta..." Cầm Phương cẩn thận lưu ý thần sắc An Ninh, thấy chân mày nhíu chặt của nàng có chút giãn ra, tựa hồ sắp bị nàng ta thuyết phục, trong lòng trời lên một tia đắc ý, dừng một chút, tiếp tục mở miệng, "Nhị tiểu thư tự mình cân nhắc đi! Một mình người là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm liên lụy đến toàn bộ An Bình hầu phu vậy..."

"Vậy liền nghe lời người, không lau liền không lau đi." An Ninh thở dài một tiếng, nhu thuận thỏa hiệp, đáy lòng cũng là bình tĩnh vô ba.

Cầm Phương lập tức tươi cười, từ trong lòng lấy ra một túi gấm tinh xảo, thật cẩn thận đeo lên bên hông An Ninh.

"Đây là cái gì? Bên trong nhất định là chứa vật gì đó rất quý trọng đi!" An Ninh vẻ mặt tò mò, đem túi gấm cầm ở trong tay, có chút giống như vô tình liếc mắt nhìn Cầm Phương một cái, liền động thủ muốn lấy ra xem vật gì bên trong, còn chưa kịp mở túi gấm ra, giống như nàng dự liệu liền bị Cầm Phương ngăn cản.

"Này cũng không phải là cái gì quý trọng, bất quá chỉ là món đồ bình thường thôi!" Cầm Phương vội vàng nói, giống như muốn che dấu cái gì, "Nhị tiểu thư, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta nên mau chút, sớm tiến cung, thuận tiện đi dạo ở trong cung, cơ hội như vậy cũng không nhiều đâu!"

An Ninh đem mọi động tác của Cầm Phương hết thảy đều xem ở trong mắt, nhớ đến chuyện tình ở kiếp trước, khóe miệng khẽ nhếch, cũng không có lại nói thêm cái gì.

Cầm Phương khẽ thở dài nhẹ nhõm, nghĩ đến phân phó của đại tiểu thư, vì kế hoạch hôm nay, tiểu thư nhưng cũng đã kinh động đến cả vị trong cung kia, nhìn bóng dáng An Ninh, Cầm Phương ánh mắt càng thêm ác độc, nhị tiểu thư a nhị tiểu thư, lần này người sợ là tự cầu phúc cũng khó trốn đại kiếp nạn!

Hai người ra khỏi Thính Vũ hiên, vòng qua vài khúc quanh, liền đến đại sảnh, trong đại sảnh, An Như Yên sớm đã chuẩn bị tốt, đang ngồi chờ, trên mặt ân ân mang theo vài phần không kiên nhẫn, nhưng nghĩ tới hôm nay là ác mộng ngày của An Ninh, nàng liền nhịn xuống, tiếp tục chờ, chính là, thời điểm khi nàng ta nhìn thấy An Ninh xuất hiện ở đại sảnh, tách trà trong tay vốn dĩ đang nâng lên liền dừng ngay lại, bình tĩnh nhìn An Ninh đang đứng ở cửa, bàn tay đang nắm chén trà dần dần nắm chặt.

"Tỷ tỷ, Ninh Nhi làm cho tỷ tỷ đợi lâu, tỷ tỷ chớ trách." An Ninh khẽ cúi người, cảm nhận được tầm mắt An Như Yên nhắm vào nàng, nhưng lại cảm thấy cảm giác lạnh lẽo xuyên qua, kiếp trước cũng là như thế này, chính là nàng không để ý, nhưng giờ phút này, nàng đã hiểu rõ hàm ý trong mắt nàng ta.

Đằng sau lớp da xinh đẹp kia che dấu sự ngoan độc, nàng nhưng là tận mình lĩnh hội!

An Như Yên phục hồi lại tinh thần, buông chén trà, dịu dàng tiến đến lôi kéo cánh tay An Ninh, "Đều là tỷ muội, bất quá là đợi trong chốc lát, có gì mà phải trách tội? Muội muội hôm nay thật xinh đẹp!"

Tuy là khen, giọng điệu lại nhiều hơn một tia giả dối, mặc dù là cố ý che dấu, nhưng vẫn toát ra từ đáy mắt vốn dĩ không hờn giận cùng ghen tị, An Ninh cảm nhận được, đương nhiên cũng không có thoát qua được đôi mắt của một khác cũng đang ở trong đại sảnh.

"Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư thật đúng là tỷ muội tình thâm, bắt quá, vẻ đẹp của nhị tiểu thư sợ là muốn vượt qua đại tiểu thư đâu! Nhị tiểu thư cũng sắp cập kê đi? Vậy đệ nhất mỹ nhân..." Tứ phu nhân Dương Mộc Hoan ha ha cười, giống như vô tình nhắc tới.

"Dương di nương, ăn no không có chuyện gì sao? Có khí lực nói huyền thuyên, chỉ bằng thành thành thật thật ở trong Quỳnh hoa viện của ngươi, hảo hảo dạy dỗ tam muội." Bị tứ phu nhân nói như vậy, càng thêm khiến cho An Như Yên trong lòng không thoải mái, nàng mặc dù vốn dĩ luôn duy trì trạng thái dịu dàng hiền thực cũng mất đi lý trí, bất chấp Dương Mộc Hoan là trưởng bối, lạnh lùng mở miệng, liếc nhìn tam tiểu thư đang quy củ đứng bên cạnh tứ phu nhân, trong lòng lại thêm hờn giận, qua vài năm nữa, lại là một cái đối thủ!

"Ha ha... Là ta nói lỡ, đại tiểu thư chớ trách, chớ trách a!" Tứ phu nhân không ngừng lời kéo con gái của mình nhận sai xin lỗi, cực kì hạ mình, bộ dạng hết sức lấy lòng An Như Yên, không giống là chủ tử trong phủ, lại cực kỳ giống bộ dạng nô bộc sợ chủ tử trách phạt.

"Hừ!" An Như Yên hừ lạnh một tiếng, không có tâm tư để ý tới Dương Mộc Hoan, lời kéo An Ninh, liền vội vàng ra đại sảnh, hướng cửa lớn Hầu phủ đi đến...

Sau khi mọi người rời đi, tứ phu nhân nguyên bản khúm núm giờ lại thẳng người, gương mặt lấy lòng mang theo tia cười lạnh, bắt quá là cái tiểu nha đầu, xem nàng còn có thể hống hách thế bao lâu!

"Nương, Hình Nhi cũng muốn giống như nhị tỷ vậy, tiến cung tham dự mẫu đơn yến." Tam tiểu thư An Lan Hình ngửa đầu nhìn Dương Mộc Hoan, chỉ là nghe thấy mẫu đơn yến cỡ nào long trọng xa hoa, trong lòng nàng sớm cũng đã chờ mong không thôi, nhưng nàng chỉ mới mười ba tuổi, cách cập kê còn kém hai năm.

Dương Mộc Hoan vô cùng thân thiết lời kéo tay nữ nhi, vẻ mặt từ ái, "Hình Nhi yên tâm, chung quy là có cơ hội, đến lúc đó, Hình Nhi nhất định so với các nàng còn xinh đẹp hơn."

Chỉ còn hai năm nữa! Ai mà biết sẽ phát sinh điều gì, nhị tiểu thư An Ninh bắt quá là một hòn đá bị An Như Yên dẫm nát dưới chân, nàng vẫn không có để vào mắt, nữ nhi của nàng tuy là lão tam, nhưng không đến cuối cùng, ai có thể nói nữ nhi của Lưu thị kia có thể vẫn có thể như vậy phong quang, các nàng ta nên nhớ, An Bình hầu phủ đại công tử nhưng là con rọt của Dương Mộc Hoan nàng.

Trên xe ngựa.

Không khí nhìn như hòa hợp cũng là vài phần hỗn loạn quỷ dị, An Ninh mặt ngoài mang theo vài phần kích động, nhưng đáy lòng cũng là bình tĩnh như nước, nàng đang đợi, đợi xem kịch vui của hôm nay.

Còn An Như Yên giống như vô tình về phía an bình, lời nói mới vừa rồi của Dương Mộc Hoan cứ ở bên tai nàng luẩn quẩn, không thể xua đi được, An Ninh trở mã quả thật có vẻ sắp vượt qua của nàng rồi, lại thêm tài hoa mà mọi người vẫn chưa biết đến của nàng...

Nghĩ đến đây, tay của An Như Yên vô thức nắm chặt, trong lòng dâng lên một tia ngoan tuyệt!

Xem ra, kế hoạch hôm nay là không sai, An Bình hầu phủ, vô luận là lúc nào, đều chỉ có phần An Như Yên nàng tỏa sáng, người khác đừng mơ tưởng có cơ hội vượt qua nàng!

Đệ nhất mỹ nhân... Hừ!

Nàng nhưng thật ra muốn xem xem, trải qua mẫu đơn yến hôm nay, An Ninh còn có hay không cơ hội mơ tưởng cái danh hào 'Đệ nhất mỹ nhân' này!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Âm thầm tính kế

Xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa Chu tước, chung quanh sớm đã có rất nhiều nữ nhân quý tộc lục tục vào Chu tước môn, An Ninh cùng An Như Yên được Cẩm Phụng cùng Đinh Thu đi xuống xe ngựa, đến cửa cung đưa ra tiếp mời, biểu lộ thân phận, mỗi người tự mình lên kiệu đã chuẩn bị sẵn, theo sự chỉ dẫn của cung nhân tiến cung.

Trước khi lên kiệu, An Ninh liếc nhìn An Như Yên một cái, không ngoài sở liệu, nàng quả nhiên nhìn thấy trên gương mặt nàng ta nụ cười ý vị thâm sâu, trong mắt câu người ngoài, đó là dịu dàng tao nhã, nhưng ở nàng xem đến, lại là dày đặc hân ý, tựa hồ đang nói với nàng, nàng ta đã tỉ mỉ chuẩn bị một hồi kịch đang chờ nàng.

An Ninh vẫn như thường giả vờ ngốc nghếch, vô hại cười đáp lại An Như Yên, thu hồi tầm mắt, dưới sự thúc giục của cung nhân lên kiệu, kịch vui? Vờ kịch này rốt cuộc là ai tặng cho ai, còn không nhất định đâu! Chỉ hy vọng thời điểm vở kịch diễn ra trên người đại tỷ của nàng, nàng ta vẫn còn có thể cười đến sáng lạn, thoải mái như vậy!

Bên ngoài cổ kiệu ,trước khi lên kiệu An Như Yên trao cho Cẩm Phuong một ánh mắt, Cẩm Phuong gật gật đầu, liền đi theo cổ kiệu , hướng về phía trong cung, dọc theo đường đi, ngồi trên kiệu, An Ninh nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh kiếp trước , dần dần, bên ngoài tiếng bước chân càng ngày càng ít, lại qua hồi lâu, một trận hoan náo từ cách đó không xa truyền đến, nghe được thanh âm ồn ào, An Ninh biết, nên đến cuối cùng cũng đến rồi!

Quả nhiên, như nàng sở liệu , cổ kiệu chợt dừng lại, bên ngoài truyền đến một cái bén nhọn thanh âm, "Tiểu thư nhà ai như vậy không quy củ, dám ngồi kiệu xông vào Ngự hoa viên, thiếu chút nữa va vào Minh Nguyệt công chúa, còn không mau xuống kiệu bồi tội với Minh Nguyệt công chúa!"

An Ninh hít một hơi thật sâu, trong lòng cũng là thập phần trấn định, thông dong tiêu sái xuống kiệu , nhưng không có quỳ xuống, mà là khiếp sợ nhìn cái kia hoa phục nữ tử đang được các thế gia quý nữ vây quanh , hành động này, sớm đã được An Như Yên ở bên cạnh Minh Nguyệt công chúa đề vào mắt, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng, một tia vui sướng dâng lên khi người gặp họa, cái thứ chưa thấy qua thế giới bên ngoài, dù cho nàng không từ thủ đoạn tính kế năng ta, chính nàng ta cũng sẽ đem chính mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm, Minh Nguyệt công chúa là thân phận gì? !Nữ nhi duy nhất của Hoàng hậu nương nương , lại được hoàng thượng yêu thương sủng ái, từ nhỏ đã là kim chi ngọc diệp được cung phụng, ghét nhất chính là người khác ở nàng trước mặt không quy củ, An Ninh cứ nhìn chăm chăm vào Minh Nguyệt công chúa, không chọc giận nàng mới là lạ đâu!

Hừ! Tức giận đi! Tức giận mới tốt, nàng vui vẻ xem trò hay!

Quả nhiên, Minh Nguyệt công chúa sắc mặt lập tức trầm xuống, ánh mắt vốn dĩ không hiền lành trở nên càng thêm lợi hại, "Ồ đâu ra nữ tử to gan, dám như vậy nhìn bản công chúa , người đâu, theo lệnh bản công chúa..."

"Tát mặt" hai chữ còn chưa nói xong, An Ninh liền vội quỳ xuống, kinh sợ, "Công chúa bớt giận, thần nữ may mắn thấy được công chúa điện hạ, trong nhất thời bị vẻ đẹp cùng tôn quý của công chúa làm cho kinh sợ, mới như vậy thất lễ, nếu công chúa trách tội, thần nữ cam nguyện bị phạt."

Một câu của An Ninh, thế nhưng nói đúng vào tâm tư của Minh Nguyệt công chúa , lập tức, Minh Nguyệt công chúa tâm tình liền chợt tốt lên, nhìn nữ tử đang cúi đầu quỳ , khóe miệng khẽ nhếch, "Nga? Thật sự cảm thấy bản công chúa xinh đẹp tôn quý?"

"Thật sự! Thần nữ lúc trước liền nghe tỷ tỷ nói đến Minh Nguyệt công chúa giống như thiên nữ hạ phàm, nhân gian tiên tử, hôm nay vừa thấy, quả thế, nhưng thật ra so với tiên nữ trên trời còn muốn thêm vài phần quý khí, cho nên, thần nữ mới..." An Ninh không nhanh không chậm mở miệng, nàng biết, Minh Nguyệt công chúa xưa nay kiêu ngạo, lại tự cao về vẻ đẹp, lại không thích người khác vượt qua nàng, kiếp trước, thậm chí còn có một hoa khôi kinh thành, bởi vì một phong lưu công tử khen ngợi nàng dung nhan tuyệt sắc, so với Minh Nguyệt công chúa kim chi ngọc diệp còn đẹp hơn vài phần, sau lại không qua ba ngày, hoa khôi kia liền bị mời tiến cung , nghe nói là bị hủy hết dung nhan, bị tra tấn mà chết.

Là Minh Nguyệt công chúa! Biết rõ điều này, nàng đương nhiên biết nên như thế nào ứng đối, vào lúc này, đắc tội Minh Nguyệt công chúa không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết, huổng hồ, nàng còn phải mượn tay Minh Nguyệt công chúa ...

"Ha ha, nhưng thật là một nữ tử biết nói chuyện, hôm nay bản công chúa tâm tình tốt, tạm thời không cùng người so đo, đứng lên đi, đứng rồi, tỷ tỷ người? Người là tiểu thư nhà ai a?" Minh Nguyệt công chúa đánh giá An Ninh, rất có hứng trí hỏi.

"Hồi bẩm Minh Nguyệt công chúa, nàng là muội muội của thần nữ, qua không lâu liền cập kê , bắt quả người đã sắp trở mã thập phần xinh đẹp ." Không đợi An Ninh mở miệng, An Như Yên liền tiến trước một bước, trong lòng cũng thầm ngạc nhiên, mới vừa rồi vốn tưởng rằng An Ninh làm tức giận Minh Nguyệt công chúa, tất trốn không thoát Minh Nguyệt công chúa trọng phạt, Minh Nguyệt công chúa tính tình, nàng cũng là cẩn thận nghiền ngẫm quá , xưa nay thích người khác ngênh phụng nàng, liền ngay cả nàng ngày thường ở trước mặt Minh Nguyệt công chúa đều phải thật cẩn thận , cũng không dám trái ý nàng ta, mà An Ninh lúc này đây thế nhưng chớ ngáy phải ruồi, nói mấy câu liền hóa giải được sự tức giận của Minh Nguyệt công chúa , đối với nàng mà nói là điều không muốn thấy , bất quá, kế hoạch hôm nay của nàng chỉ vừa mới bắt đầu, nàng liền không tin, An Ninh có thể thoát được.

Nàng cố ý đề cập đến chuyện An Ninh còn chưa cập kê , lại cố ý nói An Ninh xinh đẹp tuyệt sắc, chính là một lần nữa kích thích sự ghen tị với khuôn mặt của nàng ta trong lòng Minh Nguyệt công chúa

Quả nhiên, Minh Nguyệt công chúa có chút nhũn mảy, tính tế đánh giá khuôn mặt của An Ninh , mi tâm càng nhăn chặt, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, quả nhiên là như vậy thiên hương quốc sắc, sở sở động lòng người.

Đợi chút... Minh Nguyệt công chúa giống như bắt được cái gì, nhìn chăm chăm vào đóa mai tinh xảo nằm giữa hai hàng lông mày An Ninh, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, "Nhị tiểu thư còn chưa cập kê? Còn chưa cập kê như thế nào lại có thể vẽ hoa mai? Quả nhiên là không biết quy củ? Cách trang điểm hoa mai này cũng không phải là người có thể tùy tiện vẽ !"

An Ninh thân thể ngẩn ra, trong lòng cũng là như trước trấn định , hết thấy đều cùng kiếp trước giống nhau, tỷ tỷ An Như Yên của nàng muốn lợi dụng cách trang điểm hoa mai này rước đến cho nàng tai va!

Nhóm quý nữ của các thế gia bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, đều là tâm tình xem kịch vui , duy nhất áo trắng nữ tử nhanh chóng cau mày ,thật là nằm ngoài dự liệu của nàng .

"Công chúa điện hạ, ta xem nàng ta còn nhỏ, lại là lần đầu tiên phạm sai lầm, cũng đừng xem là thật ." Áo trắng nữ tử cười tiến lên giúp An Ninh biện hộ , điều này làm cho An Ninh ngoài ý muốn, lại làm cho Minh Nguyệt công chúa cũng là giật mình không nhỏ, toàn bộ kinh thành đều biết , Dụ Thân vương phủ Thiệu Hoa quận chúa, nổi tiếng là người ít nói, đừng nói câu tình giúp người khác, liền ngay cả hoàng thượng tự mình hỏi han, nàng ta cũng chỉ là một câu không vượt qua mười từ, dù là như thế , nàng chẳng những không có làm hoàng thượng tức giận , lại được hoàng thượng cùng Dụ Thân vương yêu thương, khen ngợi này cẩn thận còn hơn nam tử!

Hôm nay nàng thế nhưng giúp một tiểu nha đầu cầu tình!

"Đường tỳ..." Minh Nguyệt công chúa đối vị đường tỳ này cũng là sợ hãi vài phần, không thể không nể Thiệu Hoa quận chúa mặt mũi, nhưng nhìn gương mặt xinh đẹp kia của An Ninh, nếu qua thêm vài năm, nha đầu kia sợ là khuynh quốc khuynh thành .

Không được! Tất cả những kẻ đối nàng có uy hiếp , nàng đều bóp chết ở trong nôi! Trong lòng vừa thầm nghĩ, lập tức liền quyết định, lúc này không nể mặt mũi của Thiệu Hoa quận chúa , cùng lắm thì lần khác tự mình đăng môn bồi tội.

"Lẽ không thể phé, quy củ nếu là để người tùy ý phá hư, kia còn thành cái gì quy củ? Còn chưa cập kê liền dám vẽ hoa mai , có thể thấy được nàng ta nội tâm thật không nhỏ, đã là như thế , kia càng phải phạt." Minh Nguyệt công chúa lạnh giọng mở miệng, hôm nay nhất định phải hủy đi khuôn mặt này!

An Như Yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng không khỏi thâm oán Thiệu Hoa quận chúa, bất quá hoàn hảo, chung quy là không có thay đổi được quyết định của Minh Nguyệt công chúa .

An Ninh nghe bên tai truyền đến tiếng cười trộm , âm thầm đưa mắt nhìn An Như Yên, lúc này nàng ta, vẻ mặt tươi cười, giống như khăn cấp chờ xem Minh Nguyệt công chúa như thế nào trừng phạt nàng!

Kiếp trước, nàng bị đánh cho mặt mũi bầm dập, là vì cách trang điểm hoa mai này a !

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tô Cầm công tử

"Người đâu, đánh cho ta, để cho những quý nữ khác đều nhìn thấy, cái gì là quy củ, càng làm cho mọi người biết, đối với Chiêu Dương trưởng công chúa đại bất kính, sẽ có kết cục như thế nào!" Minh Nguyệt công chúa cao giọng quát, một câu, liền trách tội của An Ninh lại tăng thêm vài phần.

Nghe Minh Nguyệt công chúa nhắc tới Chiêu Dương trưởng công chúa, liền ngay cả Thiệu Hoa quận chúa trong lòng cũng không khỏi giật mình, xem ra hôm nay này An Bình hầu phủ nhị tiểu thư sợ thật là khó thoát khỏi kiếp nạn này , chỉ đáng tiếc vừa rồi nàng theo trên người nàng ta nhận thấy được vài phần linh khí..

Thật là đáng tiếc !Nằm trong tay của Minh Nguyệt , nàng ta dù có không chết, cũng phải mất một lớp da.

Tất cả mọi người biết, Chiêu Dương trưởng công chúa cùng đương kim hoàng đế là cùng một mẹ, tỷ tỷ duy nhất của hoàng thượng, trưởng nữ của tiên đế, khuynh quốc khuynh thành, địa vị tôn quý vô cùng,hơn hai mươi năm trước, Đông Tần quốc bị bắc yển quốc đánh bại, Bắc yển quốc hoàng đế trong lúc vô ý nhìn thấy Chiêu Dương trưởng công chúa, cửng ngờ thiên tiên, không chút do dự ở trong hiệp định cầu hòa đưa ra ý muốn Chiêu Dương trưởng công chúa gả đến bắc yển hòa thân, khi đó, Chiêu Dương trưởng công chúa vốn đã có hôn ước trong người, nhưng vì toàn bộ Đông Tần quốc xã tắc, nàng vẫn là quyết định hy sinh hạnh phúc một mình xa gả Bắc yển,ngày xuất giá, toàn bộ tướng sĩ dân chúng ra khỏi thành đưa tiễn, nghe nói, lúc ấy một trận gió thổi bay khăn voan đội đầu, trưởng công chúa dưới khăn voan đẹp không gì sánh nổi, khi đó nàng, giữa hai hàng lông mày vẽ một đóa hồng mai nở rộ rực rỡ, cực kỳ cao sang tôn quý.

Về sau, Đông Tần quốc liền có tập tục này, đó là nữ tử cập kê đều phải họa hoa mai , chứng tỏ nữ tử cập kê liền có thể lập gia đình, sau lại qua vài năm, phương bắc truyền đến tin tức Chiêu Dương trưởng công chúa chết bệnh , toàn thể dân chúng đều thương tâm không thôi, lại càng trọng xem tập tục này, dùng học họa mai để gửi gắm tưởng niệm của bọn họ đối Chiêu Dương trưởng công chúa , chưa cập kê nữ tử nếu là vi phạm quy định, chính là đối với Chiêu Dương trưởng công chúa đại bất kính!

An Như Yên trong lòng càng thêm mãnh liệt vui sướng khi người gặp họa ,An Ninh đáng chết mắc phải tội danh mạo phạm Chiêu Dương trưởng công chúa , là phải trải qua đại giới !

An Ninh hít thở một hơi thật sâu , hai thị nữ Như Hoa, Như Ngọc của Minh Nguyệt công chúa lập tức tiến lên, đối với việc trừng phạt người khác, các nàng hai người nhưng là thuần thực đến cực điểm, các nàng hai người xuống tay cũng không có chút thương hương tiếc ngọc .

"Ha ha, Minh Nguyệt muội muội, ta thật vất vả tìm một chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát,các người lại tốt lắm, liền như vậy đem ta từ trong mộng đẹp đánh thức , hoàng cung đến một nơi thanh tịnh cũng không có, rốt cuộc là có để cho người ta sống không đây?" Một thanh âm đột nhiên truyền đến, đánh gãy Như Hoa, Như Ngọc động tác, làm cho mọi người đều là ngẩn ra, lâu như vậy, các nàng thế nhưng không có phát hiện, ở cách đó không xa trên cây, nhưng lại có một người đang ngủ.

Liền ngay cả An Ninh cũng không khỏi có chút nhú mày, gương mặt nhìn về phía người nọ , chỉ thấy một bạch y bay từ trên cao xuống, vừng vàng rơi trên mặt đất, thân hình cao lớn, mày sắc như đao, mắt sáng có thần, gương mặt tuấn mỹ mang theo ý cười, như ánh thái dương, ấm áp lòng người .

Người này An Ninh nhận thức, hẳn là người ở vài năm sau trong triều chạm tay có thể bỏng —— thừa tướng Tô Cầm trừ tuổi nhất trong lịch sử Đông Tần quốc!

Bất quá, hẳn vào lúc này, vẫn là thân ở ngoài triều đình Cầm công tử.

"Cầm ca ca..." Minh Nguyệt công chúa sắc mặt khê biến, vừa kêu một tiếng, liền bị Tô Cầm đánh gãy.

"Ngừng! Minh Nguyệt muội muội, ta cũng không phải là Tình ca của ngươi!" Tô Cầm nhủ mảy tuấn lãng, bộ dạng ngả ngón, nhưng dù như thế này, vẫn như thế phong lưu phóng khoáng, làm say mê không ít thế gia tiểu thư.

Minh Nguyệt công chúa có chút nhủ mi, tuy rằng Tô Cầm này bất quá là một cái thế gia công tử, nhưng người sau lưng hắn, cũng là ngay cả công chúa nàng cũng không thể chọc, mà Tô Cầm này, nhìn như phong lưu không kèm chế được, nhưng dưới bộ mặt tươi cười lại cất giấu tâm tư, ai cũng dò không ra.

Đề nén trong lòng hờn giận, Minh Nguyệt công chúa ôn nhu cười, "Quấy rầy Tô đại ca nghỉ ngơi, là Minh Nguyệt không phải, vậy Minh Nguyệt làm cho mọi người rời đi, để lại nơi này cho Tô đại ca, Tô đại ca tiếp tục nghỉ ngơi."

Tô Cầm lại tựa hồ thập phần không hài lòng cách an bài này, con ngươi di chuyển, thần sắc làm cho người ta khó có thể đoán được, "Này không thể được."

Minh Nguyệt công chúa liền có chút nóng nảy, cũng là ần ần, thử mở miệng, "Tô đại ca chắc sẽ không là muốn nói giúp cho nàng ta đi!"

Đây đúng là điều An Như Yên đang lo lắng trong lòng, Tô Cầm này cũng không phải là kẻ tầm thường, hắn một thế gia công tử vô quan vô chức, lại có thể ở trong hoàng cung đi lại tự nhiên, còn muốn ngự hoa viên trở nơi để ngủ, đến ngay cả Minh Nguyệt công chúa cũng kiêng kị hắn ba phần, toàn là vì cầm công tử này cùng người họ có quan hệ thân thiết! Chỉ cần một câu nói của hắn, thì dù cho Minh Nguyệt công chúa có ý muốn nói An Ninh trang điểm hoa mai là đại bất kính với Chiêu Dương trưởng công chúa, hắn nói một câu không có việc gì, liền sẽ thật sự không có việc gì!

Tay An Như Yên âm thầm nắm chặt thành quyền, nửa đường ở đâu nhảy ra một tên Trình Giao Kim, Tô Cầm này, nhưng đừng có làm hỏng của nàng chuyện tốt!

Tô Cầm khoe miệng khê nhếch, khuôn mặt dễ nhìn tựa tiểu phi tiểu, có ý thông thả bước đến trước mặt An Ninh, đôi mắt tinh tế đánh giá nàng, tràn ngập tò mò, vừa rồi hắn sớm đã tỉnh, vừa vặn đem hết thấy đều xem ở trong mắt, nữ tử này nhanh nhẹn nhanh miệng, vẫn là kẻ hiểu được tiến thoái!

Từ trong mắt nàng, hắn tựa hồ nhìn ra gì đó không tầm thường.

An Ninh thừa nhận ánh nhìn của hắn, không rõ ý muốn của hắn là gì, Tô Cầm xưa nay không thích nhiều chuyện, lại làm sao có thể giúp nàng biện hộ đây?

Quả nhiên, sau một hồi trầm mặc quý giá, Tô Cầm tao nhã xòe rộng cánh quạt, thân thể nhẹ nhàng nhảy, một lần nữa trở lại trên nhánh cây vừa rồi, một tay chống đỡ đầu, thâm oán nói, "Đem ta từ trong mộng đánh thức đã là thực tàn nhẫn, nếu là có trò hay lại không cho ta xem, Minh Nguyệt muội muội, ngươi này có ý định không cho ta thống khoái sao?"

An Ninh thân thể ngẩn ra, theo bản năng nhìn về phía nam nhân trên nhánh cây kia, vừa vặn chống lại ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của hắn, trong lòng âm thầm oán thầm, quả nhiên chỉ sợ thiên hạ không loạn!

Tô Cầm một câu này, nhất thời làm cho Minh Nguyệt công chúa và An Như Yên đều thật thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tô Cầm này là muốn đi theo cùng nhau xem kịch vui a.

Nếu đã như vậy, đương nhiên là phải tận tình thưởng sự phấn khích của hội kịch rồi.

"Như Hoa, Như Ngọc, các ngươi còn chờ cái gì?" Minh Nguyệt công chúa không lo lắng gì nhiều, tiếp tục chuyện tình mới vừa rồi bị đánh gãy.

Như Hoa, Như Ngọc hơi kéo cao tay áo, tiến lên đem An Ninh chặt chẽ giam giữ, mắt thấy một cái tát sẽ dừng ở trên mặt An Ninh, lại nghe thanh một thanh âm bất ngờ vang lên.

"Đợi đã!"

Mở miệng không phải người khác, mà đúng là An Ninh chính mình!

"Ngươi muốn lại muốn giờ trò gì?" Minh Nguyệt công chúa nhủ mảy, khoe miệng gọi lên một chút khinh thường, nơi này cũng không có người muốn giúp nàng, hôm nay khuôn mặt này, nàng là hủy chắc rồi!

An Ninh trầm tĩnh tự nhiên tiến lên từng bước, để cách trang điểm của mình thoải mái hiện ra ở trước mặt Minh Nguyệt công chúa, "Tâm lòng của Minh Nguyệt công chúa đối Chiêu Dương trưởng công chúa thật làm cho người ta khâm phục, vốn nghe thấy Minh Nguyệt công chúa lòng dạ nhân hậu, thường phạt phân minh, là gương mẫu trong hoàng cung, trên được hoàng thượng hoàng hậu sủng ái, dưới được cung nữ thái giám tôn kính, đối với người phạm sai lầm, nghiêm trị không tha, nhưng đối với người không sai, lại cũng sẽ không làm khó dễ..."

"Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?" Minh Nguyệt công chúa có chút nhủ mi, An Ninh này một phen khen, cơ hồ làm cho nàng lảng lảng, bất quá, rất nhanh, nàng lại thu liễm tâm tư, An Ninh hầu phủ nhị tiểu thư này rốt cuộc muốn giờ trò gì!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Nợ hẩn nhân tình

An Ninh khẽ cúi người , nhẹ nhàng mở miệng, "Thần nữ trên trán cũng không phải hoa mai, mà là một đóa anh đào bình thường."

Vừa nói xong, mọi người đều như nổ tung , An Như Yên trong lòng lại lo lắng, hoa anh đào? Mỗi người đều tinh tế nhìn kia một đóa hoa ở giữa hai hàng lông mày của An Ninh , vẫn là nhìn không ra chút manh mối, này rõ ràng chính là hoa mai a!

"Người là muốn hồ lộng bản công chúa sao?" Minh Nguyệt công chúa hừ lạnh một tiếng,

"Chẳng lẽ bản công chúa ngay cả hoa anh đào và hoa mai đều phân không rõ ràng sao?"

An Ninh quý mạnh xuống mặt đất, kính sợ, "Minh Nguyệt công chúa minh xét, thần nữ cho dù có gan lớn như trời , cũng không dám hồ lộng Minh Nguyệt công chúa, công chúa khôn khéo cơ trí, sao có thể bị một con nhóc như thần nữ hồ lộng được ?"

Một câu, nhất thời chặn miệng của Minh Nguyệt công chúa, tiến cũng không được, thoái cũng không xong.

"Thần nữ tuy là Ninh Nhi tỷ tỷ, nhưng ở trước quy củ, cũng không thể biện hộ thay, thần nữ xem... Này hoa quả thật cực kỳ giống hoa mai." An Như Yên cố ý nói, trong lòng ả ả sinh ra một tia bất an, nàng tuyệt đối không thể làm cho An Ninh qua được cửa này!

An Ninh hơi giật mình, An Như Yên a An Như Yên, nàng ta chính là như vậy vội vàng muốn nhìn nàng bị Minh Nguyệt công chúa trừng phạt sao?

"Ha ha..." Sang sảng tiếng cười từ trên cây truyền đến, Tô Cẩm nhảy xuống, một cái lắc mình, mọi người còn không thấy rõ, hần liền đã xuất hiện ở trước mặt An Ninh, đột nhiên có một người nam nhân hướng vào mặt nàng mà đến, An Ninh theo bản năng muốn lui về phía sau vài bước, chính là, còn chưa kịp có động tác gì, một bàn tay lớn liền chặt chẽ bắt lấy cổ tay nàng , làm cho nàng không thể động đậy.

Hai người khoảng cách có chút hơi quá phận , chung quanh nhất thời vang lên một tiếng hít vào thật mạnh, các nàng đều nghe qua rất nhiều tin đồn về Cẩm công tử , hần xưa nay đối nữ sắc không có hứng thú, liền ngay cả Minh Nguyệt công chúa cũng không có để vào mắt, nhưng giờ phút này... Nhìn tư thế của hai người, các quý nữ ở đây trong lòng không khỏi một phen ghen tị với An Ninh .

Cẩm công tử là người như thế phong lưu phóng khoáng , thân phận lại hiển hách, là vị phu quân được bao nhiêu tiểu thư khuê các tha thiết ước mơ ! Một ả nhị tiểu thư còn chưa cập kê của An Bình hầu phủ làm sao có năng lực làm cho Cẩm công tử như thế "Ẩn tình đưa tình" chăm chú nhìn?

Cái gọi là "Ẩn tình đưa tình" trong mắt mọi người ở trong mắt An Ninh, cũng là "Hàn ý dày đặc", nhìn trước mắt này hé ra khuôn mặt tuần tú phóng đại, nam nữ thụ thụ bất thân, lại là ở trường hợp hoàng cung yến hội như vậy , Tô Cẩm này, rốt cuộc muốn làm gì?

"Không sai! Không sai!" con người lóng lánh Tô Cẩm đánh giá , giống như vừa lòng gật đầu, trong miệng chặc chặc tán thưởng .

Một quý nữ ở bên cạnh sắc mặt lại khó coi, chẳng lẽ Cẩm công tử quả nhiên là nhìn trúng nhị tiểu thư này?

An Như Yên tâm nhất thời lại đề lên, bất chấp , lập tức xông lên phía trước, đem An Ninh đang ở trước mặt Tô Cẩm kéo ra, che ở sau người, "Cẩm công tử, chớ có đối với gia muội vô lễ, nàng còn chưa cập kê, Cẩm công tử như vậy khinh bạc, làm cho nàng về sau như thế nào lập gia đình?"

An Ninh nhìn An Như Yên đối chính mình che chở, trong lòng cũng là dâng lên một tia châm chọc, nếu là vào kiếp trước, nàng nhất định là đối với nàng ta cảm động đến rơi nước mắt, nhưng là, giờ phút này, nàng lại nhìn thấu An Như Yên tâm tư, chỉ sợ là nàng ta lo lắng Cẩm công tử này thật sự có ý với nàng đi!

Nàng ta không cho phép nàng có được bất cứ thứ gì so với nàng ta tốt hơn, đó chính là An Như Yên!

Đối với Tô Cẩm, An Ninh vốn dĩ không có ý gì, đừng nhìn hần ngày thường bộ dáng phóng đảng tùy tiện , nam nhân này thế nhưng trong tương lai sẽ trở thành thừa tướng trẻ tuổi nhất ở Đông Tần quốc, lại là kẻ không dễ dàng đối phó !

"Không gả đi được? Nàng nếu là gả không ra đi, bản công tử liền phụ trách nửa đời sau của nàng." Tô Cẩm nhướng mày, thần nhiên mở miệng.

Nhóm tiểu thư vừa nghe thấy, nhất thời giật mình không ít, đến ngay cả An Ninh cũng không thể dự đoán được hần có thể nói như vậy, nhìn bộ dáng hần kinh đạm văn phong , An Ninh liền biết, người này tất nhiên là một chút cũng không có để ý một câu này của chính mình khả năng gây nên sóng gió.

Chính là đáng thương nàng, lại trở thành cái đinh trong mắt trong nhóm quý nữ này !

"Bất kể nàng lấy được hay không lấy được chồng, trước đem chuyện này nói rõ ràng nói cho bản công chúa!" Minh Nguyệt công chúa đối Tô Cẩm cũng không có suy nghĩ gì, nàng thân là công chúa, tìm phò mã đương nhiên muốn tìm một nam nhân mà nàng có thể khống chế được , chỉ nghe theo mệnh lệnh của nàng , hiển nhiên, Tô Cẩm không phải là người mà nàng có thể nắm trong tay , điểm này, nàng vẫn là hiểu được.

Nhưng vì người nợ ở phía sau lưng hắn, nàng đối Tô Cầm cũng chỉ có thể kính nhi viễn chi !

"Nàng nói không sai, đóa hoa trên trán của nàng quả thật không phải hoa mai." Tô Cầm nhìn An Ninh , khẽ cười có vẻ ngả ngớn, nhưng đẩy mắt lại làm cho người ta đoán không ra có bao thâm thúy, nữ tử này quả không đơn giản !

"Nga?" Minh Nguyệt công chúa có chút nhú mày, trong lòng nổi lên một tia hờn giận, nhưng Tô Cầm nếu đã nói như vậy , nàng cũng không thể làm như không thấy, "Tô đại ca như thế nào chứng minh không phải?"

Tô Cầm hừ nhẹ một tiếng, mang theo vài phần khinh thường , "Này còn muốn bản công tử xuất mã, thật sự là đại tài tiểu dụng ."

Tuy là nói như thế, lúc Tô Cầm đi về phía An Ninh , cũng là về mặt hưng trí bừng bừng, An Ninh nhìn hắn tới gần, tuy rằng Tô Cầm đang nói giúp nàng, nhưng đối với cái kẻ không làm theo lễ thường này, nàng trong lòng vẫn có một cỗ áp lực.

Tô Cầm đem An Ninh phản ứng xem ở trong mắt, khoe miệng khẽ nhếch lên, nắm chặt lấy cổ tay nàng , đem nàng kéo đến bên người,nói: "Đóa hoa trên trán An tiểu thư , tuy rằng cực kỳ giống hoa mai, nhưng trên đỉnh của mỗi cánh hoa , lại có một điểm khuyết, Minh Nguyệt muội muội, người không tin có thể tự mình đến xem."

Minh Nguyệt công chúa nửa tin nửa ngờ, trong mắt xét qua một chút không hờn giận, lại không thể không tiến lên tìm tòi đến tận cùng, nếu như không giống Tô Cầm nói ,như vậy nàng nhất định phải cho An bình tiêu chết !

Chính là, nàng vừa nhìn, mi tâm càng nhú chặt, quả nhiên là giống như Tô Cầm nói , mỗi một cánh hoa hoa trên đỉnh đều có một chỗ hỏng..

"Minh Nguyệt muội muội, như thế nào?" Tô Cầm nhú mày, không kém phần phong lưu .

Minh Nguyệt công chúa lại chính là hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

An Ninh trong lòng biết, Minh Nguyệt công chúa không có lời nào để nói, mới vừa rồi, nàng nói nhiều như vậy lời khen tặng Minh Nguyệt công chúa , chỉ vì giờ khắc này làm cho nàng ta không lời nào để nói, nhưng là, nàng ta chung quy là công chúa, mặc dù kiếp trước là là đầu sỏ đem nàng đánh cho mặt mũi bầm dập ,nhưng báo thù nàng ta cũng không nóng lòng nhất thời,gì phút này, Minh Nguyệt công chúa cần một cái bậc thang để xuống, làm cho nàng ta thỏa mãn thì có làm sao, này đối nàng mà nói, có lợi không có hại!

Khẽ cúi mặt, An Ninh hướng tới Minh Nguyệt công chúa hành lễ,mở miệng tự trách, "Thần nữ ngu dốt, hôm nay sáng sớm, nhìn thấy trong vườn có mấy gốc cây anh đào nở, liền nhất thời hứng chí, ở giữa trán vẽ một đóa, lại bởi vì thủ pháp không tinh, làm cho người ta nhìn giống hoa mai, nhưng mặc dù là giống, nhưng là chung quy không thấm hương như hoa mai, cũng không như hoa mai cao thượng lịch sự tao nhã,là thứ không đáng được nhắc đến, thần nữ..."

"Hừ! Thân phận đề tiện người, cũng chỉ xứng cách trang điểm này !" Minh Nguyệt công chúa hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, xoay người rời đi.

Nhóm quý nữ nhìn công chúa đã đi, liền lập tức đi đuổi theo, An Ninh trong lòng thở dài nhẹ nhõm, một cửa này xem như qua, nhưng là...

"Ta vừa rồi giúp người, người nợ ta một cái nhân tình!" Bên tai đột nhiên nghe thấy giọng nói Tô Cầm, gần trong gang tấc.

An Ninh phục hồi lại tinh thần, lùi về phía sau vài bước, tạo ra khoảng cách giữa hai người, "Đa tạ Cầm công tử ra tay tương trợ, nhưng tiểu nữ sức hèn lực mỏng, sợ là không trả nổi..."

"Trả nổi hay trả không nổi, tóm lại ta là nhớ kỹ!" An Ninh còn chưa nói xong, liền bị Tô Cầm đánh gãy, lại vừa nhắc đầu, Tô Cầm đã lại một lần nữa nhảy trở lại trên cây, hai mắt nhắm nghiền.

Nhớ tới lời nói vừa rồi của hắn, không trả nổi cũng phải trả?Khóe miệng An Ninh không khỏi co rút, quả thật là một quái nhân!

Không để ý tới Tô Cầm, trong đầu An Ninh hiện ra An Như Yên bóng dáng, hoàn hảo nàng thừa dịp Cầm Phương không chú ý , ở trên đóa hoa mai động tay chân, bằng không... Nghĩ đến kiếp trước thâm kết cục, lòng nàng còn sợ hãi, cũng may nàng thoát qua được cửa này, chính là, người tỷ tỷ ngoan độc kia của nàng, sợ là sẽ không như vậy dễ dàng buông tha nàng đi!

Nghĩ đến điều gì, An ninh khẽ cúi mày,trong ánh mắt thâm thúy giống như có gì chột lóe lên..

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tướng quân trở về

An Ninh mới vừa rời từ trên tay Minh Nguyệt công chúa thoát được một kiếp, An Như Yên tuy rằng trên mặt vẫn như trước dịu dàng bình tĩnh, nhưng trong lòng đang tức giận không thôi, nghĩ làm sao,cũng không thể đem nỗi giận này áp chế xuống.

Vị Cầm công tử kia thế nhưng phá lệ giúp đỡ An Ninh, càng thêm làm cho An Như Yên trong lòng thêm hoang!

"Đôi tay này của ngươi rốt cuộc có hay không hữu dụng? Thế nhưng ngay cả một đoá hoa mai đều về không tốt." Ở một chỗ hẻo lánh, An Như Yên thừa dịp mọi người không chú ý, đem Cầm Phương kéo lại đây, về mặt hờn giận trách cứ.

Trong lòng Cầm Phương run lên, đang muốn quỳ xuống thỉnh đại tiểu thư thứ tội, chính là, vừa quỳ một nửa, trên đỉnh đầu liền truyền đến âm thanh hung hiểm của An Như Yên, "Thứ hỗn đản, quỳ cái gì mà quỳ? Nơi này là hoàng cung, một chút quy củ cũng đều không hiểu, ở trường hợp này, nếu là để cho người khác nhìn thấy, chẳng phải là tổn hại hình tượng của bốn tiểu thư, xử nha đầu, ngươi là có ý định làm cho bốn tiểu thư mất mặt phải không?"

Cầm Phương lập tức đứng lên, kinh sợ, cúi đầu khúm núm, không ngừng nhận sai, "Nô tỳ biết sai, là nô tỳ không có lo lắng chu toàn, thỉnh tiểu thư thứ tội."

Tiểu thư ở trong mắt người ngoài, dịu dàng hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, đối hạ nhân lại ôn nhu cũng không làm khó dễ, chính là, chỉ có những kẻ hạ nhân vẫn theo bên người hầu hạ nhân như các nàng, đều biết, An Bình hầu phủ đại tiểu thư hoàn toàn không phải là như thế!

"Tiểu thư, nô tỳ rõ ràng là về một đoá hoa mai, cũng không biết sao..." Cầm Phương cố gắng vì chính mình biện giải, nàng thật là oan uổng a! Trời biết, thời điểm nàng về đoá hoa mai kia, có bao nhiêu chăm chú, nàng chính là hy vọng hoa mai kia có thể làm cho người ta yêu thích, lập tức được mọi người chú ý tới, nhưng vì sao trong cung nội, đoá hoa mai kia lại đột nhiên biến dạng?

Cầm Phương cố gắng suy xét, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, "Tiểu thư, chắc không phải là nhị tiểu thư chính nàng động tay động chân chứ?"

An Như Yên có chút nhíu mày, nàng cũng nghĩ qua khả năng này, bất quá, lại rất nhanh phủ định suy đoán này, lấy ngày thường An Ninh bộ dáng ngốc nghếch kia bị nàng đưa bốn trong lòng tay, lại làm sao có thể tiên đoán trước phát hiện này cái lợi hại trong việc này?

Nàng là từ đáy lòng không tin An Ninh sẽ có như vậy kín đáo tâm tư.

"Hừ! Xem như nàng ta vận khí tốt, bốn tiểu thư không tin vận khí của nàng ta có thể tiếp tục tốt như vậy!" An Như Yên con ngươi căng thẳng, mặc kệ An Ninh mới vừa rồi có phải hay không chó ngáp phải ruồi, nàng tạm thời gác qua việc này, nàng hôm nay nhưng là không chỉ đào duy nhất cái bẫy cho nàng nhảy vào, cho Cầm Phương một ánh mắt, làm cho nàng ta nghiêng về phía mình, ở bên tai nàng ta đề thấp thanh âm thì thầm vài câu.

Cầm Phương nghe, ánh mắt phút chốc sáng ngời, khóe miệng cong lên ác độc, cùng An Như Yên liếc mắt nhìn nhau, "Nô tỳ hiểu được, nô tỳ sẽ làm như vậy."

An Như Yên nhìn Cầm Phương rời đi, An Ninh a An Ninh! Tránh được một kiếp lại như thế nào? Đợi lát nữa xem nàng làm thế nào trốn thoát!

...

Bên Thủy hồ, so với sự náo nhiệt ở nơi khác, nơi này có vẻ càng im lặng.

An Ninh đứng ở bên hồ, nhìn hình ảnh của chính mình phản chiếu trên mặt hồ, thân hình non nớt như vậy, lại chứa đựng bên trong một linh hồn đã tỉnh thông thể sự!

Cầm Phương tìm hồi lâu, mới nhìn thấy bóng dáng An Ninh ở bên Thủy hồ, thấy chung quanh không có người, Cầm Phương trong đầu đột nhiên nhảy ra một ý tưởng ngoan độc, đại tiểu thư đối với nhị tiểu thư càng ngày càng kiêng kị, ở đây ít người, nếu là... Nhị tiểu thư "Trượt chân" rơi vào trong hồ, đánh mất tánh mạng, như vậy nàng chẳng khác nào là giúp đại tiểu thư loại bỏ được một cái uy hiếp!

Nghĩ như thế, Cầm Phương cố ý phóng nhẹ cước bộ, từng bước một hướng tới An Ninh đi tới, chính là, nàng lại không biết, hành động của nàng sớm đã bị người khác phát hiện!

Cầm Phương đứng ở sau lưng An Ninh, vươn hai tay, ngay khi sắp chạm vào nàng, An Ninh đột nhiên quay đầu lại.

"Cầm Phương, ngươi đi đâu vậy? Mới vừa rồi ta tìm không thấy ngươi, rất lo lắng, hoàng cung thật lớn, ta cũng tìm không thấy tỷ tỷ, ta..." An Ninh bộ dạng không nén được lo lắng bất lực, trong lòng hiểu rõ, Cầm Phương đã đối với nàng nổi lên sát ý!

Bất ngờ làm cho Cầm Phương giật mình, mắt tự nhiên kéo kéo khóe miệng, "Nô tỳ... Nô tỳ mới vừa đi nhà xí, nô tỳ cũng đang tìm nhị tiểu thư."

Thiếu chút nữa thôi! Vừa rồi liền thiếu chút nữa thôi, nàng đã có thể đem nhị tiểu thư đẩy vào trong hồ!

"Phải không?" An Ninh mâu quang chợt lóe, xẹt qua không dấu vết, trên thực tế, thời điểm nhìn không thấy Cầm Phương, nàng cũng đã đoán được nàng ta đi đâu, không biết nàng lại nhận được chỉ thị gì từ chủ tử!

Mặc kệ là gì, nàng An Ninh đều chờ các nàng ra chiêu!

"Vâng Vâng Vâng!" Cầm Phương không ngừng gật đầu, giống như muốn che dấu cái gì, lo lắng thúc giục nói: "Ai nha, nhị tiểu thư, các vị tiểu thư đã tiến đến trong cung của hoàng hậu, các vị tần phi trong cung cũng đều đã đến! Nhị tiểu thư, chúng ta cũng mau chút đuổi theo đi! Nếu là đi trễ, sợ là sẽ lại có chuyện muốn rơi xuống đầu."

Thì ra là thế! Nhớ tới chuyện tình kiếp trước , An Ninh trong lòng hiểu rõ, gật gật đầu, liền cùng Cẩm Phương cùng nhau, hướng về phía cung hoàng hậu phương đi đến ...

...

Trong cung Hoàng hậu , các tiểu thư thế gia đều tề tụ ở trong này, trừ bỏ các tiểu thư, còn có trong cung vài vị hoàng tử cũng đều đã đến .

Hoàng hậu một bộ hoa phục ngồi trên ghế chủ vị , ôn nhu nhàn nhã, mặc dù đã gần bốn mươi hơn tuổi , nhưng bảo dưỡng có cách, vẫn có phong vận như trước, trên người phát ra uy nghi quý khí, lại làm cho người một chút cũng không thua kém so với các vị tiểu thư trẻ tuổi ở đây.

"Yến hội còn không có bắt đầu, khó được các người có lòng đến xem một bà già như bản cung ." Hoàng hậu ha ha cười nói, liền đến thanh âm trong nhu hòa lại mang theo uy nghi.

"Mẫu hậu, người làm sao lại già được? Người xem xem, làn da người nhưng là so với Minh Nguyệt còn tốt hơn!" Minh Nguyệt công chúa rúc vào bên cạnh hoàng hậu, làm nũng lấy lòng , vừa nói, nhất thời đưa tới những lời phụ họa của người khác.

"Đúng vậy, đúng vậy! Ở trước mặt hoàng hậu nương nương , tất cả mọi người, liền ngay cả hoa mẫu đơn nở đẹp lộng lẫy cũng muốn kém vài phần !" An Như Yên nét mặt tươi cười như hoa, nàng thân cận hoàng hậu nương nương , vẫn hiểu được sở thích của hoàng hậu nương nương , hoàng hậu nương nương yêu hoa mẫu đơn, nàng đương nhiên muốn hòa theo sở thích của người.

Hoàng hậu nương nương tâm tình rất tốt, sủng nịnh nhìn Minh Nguyệt công chúa và An Như Yên , "Các người nói đúng là dễ nghe! Bất quá, ở cùng các một chỗ với người tuổi trẻ các người, bản cung cũng cảm giác chính mình trẻ lại không ít, theo bản cung thấy, về sau thường xuyên gặp mặt, mọi người cùng nhau cao hứng, các người a! Điều phải cùng bản cung thân cận thân cận hơn, ha ha... Mấy hôm trước bản cung thu được tin tức, vị cháu trai tướng quân kia của bản cung vô ngựa không ngừng sấp trở lại hướng kinh thành, sợ là qua không bao lâu sẽ đến, đứa cháu kia của ta, chỉ biết lãnh binh đánh giặc, đã bao nhiêu tuổi rồi , còn không có cưới vợ, liền ngay một người thiếp hán cũng không từng thu! Ai... Thật sự là làm cho bản cung hao tâm khổ tứ a!"

Hoàng hậu nhắc đến tướng quân, trên mặt một mảnh từ ái quan tâm, mọi người ở đây đều biết, hoàng hậu nương nương chính mình không có con trai, liền đối với cháu trai ở nhà mẹ đẻ càng thêm yêu thương, ý tứ trong lời nói này của hoàng hậu , đã quá rõ ràng rồi , người là có ý muốn tìm vợ cho tướng quân a!

Các vị tiểu thư ở đây, trong lòng đều vô cùng vui vẻ, nếu có thể được hoàng hậu nương nương yêu thích, vậy chẳng phải cách vị trí tướng quân phu nhân kia càng gần thêm một bước sao!

An Như Yên cẩn cẩn mỗi, tin tức này, nàng sớm đã nghe hoàng hậu nương nương nói qua, nhưng nàng thật không ngờ hoàng hậu nương nương sẽ ở hôm nay lại ở trường hợp này nhắc tới, chẳng lẽ người là có ý đối với các vị tiểu thư thế gia khác?

Xem ra, nàng phải càng thêm ra sức làm cho hoàng hậu nương nương đem chính mình gả cấp tướng quân !

Theo bản năng nhìn thoáng qua An Ninh đang ngồi ở góc vắng vẻ nhất, thấy nàng cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, trong lòng dâng lên một tia châm chọc, đồ ngọc này, sợ là không biết tướng quân trong miệng hoàng hậu nương nương , chính là thiếu niên lúc bé đuổi theo sau lưng nàng ta đi!

Nghĩ đến kế hoạch tiếp theo , An Như Yên trong lòng không khỏi trở nên đắc ý , đội tướng quân trở về, nếu nhìn thấy bộ dáng chật vật của An Ninh chật vật bộ dáng, sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cường chế soát thân

An Ninh nhảy bèn cảm nhận một đạo ánh mắt của người kia đang ở trên người mình, vẫn không ngẩng đầu, nàng cũng biết chủ nhân của ánh mắt kia là ai, không có ai so với An Như Yên càng đắc ý, trong đầu hiện ra một màn kiếp trước

.

Tỷ muội hai người đồng thời xuất giá, từng chấn động một thời, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng ra lúc ấy An Như Yên khuôn mặt bên dưới khăn hi tươi cười đắc ý như thế nào!

Nhóm tiểu thư thế gia trong lòng đều tính toán nên như thế nào được đến hoàng hậu nương nương ưu ái, An Như Yên vẫn muốn đặt An Ninh vào chỗ chết, đối với vị trí tướng quân phu nhân, nàng là nhất định phải đạt được, nghĩ đến bức "Mẫu đơn tranh điểm", nàng cũng không tin hoàng hậu nương nương không thích!

Trước hết quan trọng nhất, chính là xử lý An Ninh, mới có thể giải tỏa được sự buồn bực cùng lo lắng trong lòng nàng!

Nghĩ ra việc gì, An Như Yên nhìn thoáng qua một phía nào đó, cùng người nào đó trao đổi ánh mắt, lại rất nhanh lướt qua...

"Tướng quân oai dũng thần minh, tuổi còn trẻ liền chiến công hiển hách, là anh hùng trong suy nghĩ của bao nhiêu nữ nhi của Đông Tàn quốc ta, đại tỷ cũng không cần lo lắng." Uyên quý phi vẫn trầm mặc ngồi ở vị trí đầu vẫn ôn hòa cười nói, nàng vốn là Đông Tàn thứ nhất thế gia Lâm gia đại tiểu thư, ba năm trước đây gả vào hoàng cung, bởi vì mỹ mạo ôn nhu, lại sắc sảo cẩn thận, được hoàng thượng vô cùng yêu thương, ba năm này, vinh sủng không giảm, từ quý nhân, rất nhanh ngồi lên vị trí quý phi, ở hậu cung, địa vị gần bằng với hoàng hậu nương nương, nhưng so với hoàng hậu nương nương, nàng lại có tuổi trẻ xinh đẹp, nàng cũng bất quá là so với Minh Nguyệt công chúa lớn hơn hai ba tuổi.

"Lời tuy như thế, nhưng đứa cháu kia của bản cung tính tình thật quá bướng bỉnh, liền ngay cả bản cung đưa đi ba cái thông phòng nha đầu, hấn nhưng lại dám phất đến phòng bếp cái nơi khói bếp mù mịt, ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái, ai..." Hoàng hậu nương nương thờ dài một tiếng, bắt đầu lắc đầu.

An Ninh nghe hai người đối thoại, trong lòng suy nghĩ, nhất thời cảm thấy có chút châm chọc.

Đối mặt một đối thủ mạnh như vậy, hoàng hậu đương nhiên thập phần kiêng kị, nhưng Uyên quý phi này cũng là một người thập phần biết cách cư xử, chưa bao giờ cùng hoàng hậu nương nương đối địch, mặc dù là một năm đầu hoàng hậu nương nương cố ý làm khó dễ, nàng cũng không thêm dè ý, chính là yên lặng chịu đựng, dần dần, hoàng hậu nương nương cũng không còn luôn nhắm vào nàng, hơn nữa nàng luôn luôn khuyên hoàng thượng đến trong cung hoàng hậu, này cũng càng thêm làm cho hoàng hậu nương nương yêu thích, một năm trở lại đây, hai người cực kỳ hòa thuận, giống như thân tỷ muội bình thường.

Nhưng là, thân tỷ muội lại như thế nào? Nhớ tới kiếp trước chuyện đã xảy ra trong vài năm sau, Uyên quý phi này quả nhiên là một kẻ thâm trầm, so với An Như Yên, lại chỉ có hơn chứ không kém, ngay cả hoàng hậu là người sinh tồn trong sự đấu đá ở hậu cung, cũng không là đối thủ của nàng!

Lúc này hoàng hậu nương nương sợ là không biết, chính người "muội muội" vì nàng lo lắng mọi việc này, chung quy có một ngày lại chính tay đem nàng đưa lên đoạn đầu đài đi!

Nhớ lại kiếp trước một hồi tử hình làm cho người ta sợ hãi, cả trăm mạng người của gia tộc hoàng hậu, toàn bộ đầu người rơi xuống đất, máu nhiễm pháp trường, duy chỉ có An Như Yên bởi vì có được miếng miễn tử kim bài duy nhất của tướng quân mới tránh được một kiếp, An Ninh thân thể không khỏi đánh một cái rùng mình, vừa phục hồi tinh thần lại, liền nghe được thanh âm ôn nhu mềm mại của Uyên quý phi lại vang lên.

"Con cháu đều có phúc của con cháu, tỷ tỷ cũng đừng nghĩ nhiều, chờ tướng quân lần này trở về, nô tì nhất định giúp tỷ tỷ hảo hảo xem xét chọn người cháu dâu này... Đúng rồi, hôm nay mẫu đơn yến, nô tì nghe nói hoàng thượng chuyên môn tặng tỷ tỷ một khối huyết ngọc hiếm thấy, điêu khắc thành hình hoa mẫu đơn, không biết nô tì cùng các vị tiểu thư có hay không vinh hạnh nhìn cho đã mắt, xem xem huyết ngọc hiếm thấy được hoàng thượng ban cho rốt cuộc là hình dáng như thế nào!" Uyên quý phi trong mắt tràn ngập chờ mong, xen lẫn vài phần hâm mộ.

Những lời này vừa nói, mọi người ở đây đều nóng lòng muốn thử, các nàng đều nghe nói chuyện hoàng thượng ban thưởng huyết ngọc, nếu là có được vinh hạnh liếc mắt một cái, như vậy lần tham gia mẫu đơn yến này, xem ra là không uổng phí.

Nhắc tới khối huyết ngọc kia, hoàng hậu nương nương trong lòng lại thoải mái, kia là đại biểu cho hoàng thượng đối với nàng sủng ái a! Nhìn ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ của mọi người, hoàng hậu trong lòng đã quyết định đem huyết ngọc lấy ra khoe một phen, làm cho mọi người chiêm ngưỡng chiêm ngưỡng, nhưng nàng cũng là hạ hạ mi, "Bất quá chỉ là vật ngoài thân, chỉ cần là hoàng thượng ban cho, cho dù là một tảng đá, bản cung cũng sẽ xem nó như bảo bối!"

"Hoàng hậu nương nương, ngài liền thông cảm cho mọi người chúng ta đi, để cho chúng ta nhìn đã mắt đi! Hoàng thượng đối hoàng hậu nương nương sủng ái tự nhiên là không cần phải bàn!" An Như Yên phụ họa nói, lập tức các thế gia tiểu thư khác, thậm chí là các cung tần phi cũng đều thỉnh cầu, nhóm tần phi này trong lòng đều biết, trong cung này, chân chính được sủng ái nhất không phải hoàng hậu, mà là Uyên quý phi, liền ngay cả Uyên quý phi đều lấy lòng hoàng hậu nương nương, các nàng càng phải ra sức đón ý nói hòa.

Từ đầu đến cuối, ngồi ở trong góc An Ninh đều lặng lẽ lưu ý tình huống, khóe miệng hơi cong lên có chút giống như châm chọc, chỉ có nàng biết, các nàng muốn xem huyết ngọc là giả, chân chính mục đích, là muốn làm cho nàng máu nhiễm nơi đây!

An Ninh có chút giương mắt, nhìn thoáng qua Uyên quý phi, trong lòng một mảnh hiểu rõ, nàng đột nhiên nhắc tới muốn xem huyết ngọc, này sợ không phải trùng hợp đơn giản như vậy đi!

Hoàng hậu nghe mọi người ngơ ngác một lời ta một lời, bắt đầu dĩ lắc đầu, "Đã thế, bản cung nếu là lại cất giấu đi, sợ sẽ làm cho các người ghen ghét, Ngân Sương, đi đem hoàng thượng ban cho bản cung huyết ngọc mang tới."

"Tuân lệnh, nô tỳ lập tức đi ngay." Ngân Sương cúi cúi người, liền xoay người rời đi, lại nghe hoàng hậu nương nương mở miệng.

"Cần phải cẩn thận một chút, đừng chạm hồng." Hoàng hậu nương nương nói.

Ngân Sương lĩnh mệnh đi xuống, những người còn lại một bên nhàn nhạt việc nhà, một bên cùng đợi Ngân Sương đem huyết ngọc mang lên, qua không lâu, Ngân Sương lại vội vàng trở lại, về mặt sợ hãi, "Hoàng hậu nương nương..."

Hoàng hậu có chút nhíu mày, Ngân Sương ở bên người nàng hầu hạ nhiều năm, vẫn tiến thoái có độ, nếu là chuyện thường, nàng sẽ không như thế kích động, lập tức trong lòng hoàng hậu liền có một tia dự cảm không hay, "Làm sao vậy?"

Ngân Sương màu quang chói lóa, giống như vô tình nhìn thoáng qua mọi người đang ngồi, cuối cùng tiến lên vài bước, cúi người ở bên tai hoàng hậu nương nương thì thầm vài câu.

"Ba " một tiếng, hoàng hậu nương nương sắc mặt đột biến, đập mạnh vào mặt bàn, tất cả mọi người đều cả kinh!

"Tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì?" Uyển quý phi nghi hoặc hỏi, đáy mắt cũng là hiện lên một chút quang mang không dấu vết, nội liễm làm cho người không thể bắt được.

Hoàng hậu sắc mặt sớm đã xanh mét, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua mọi người đang ngồi, nghĩ đến lời nói của Ngân Sương, huyết ngọc không thấy? Làm sao có thể không thấy? Tối hôm qua nàng tự mình xem qua, hiện tại lại không thấy! Không được! Đây là hoàng thượng ban cho nàng, nàng tuyệt đối không thể đánh mất!

"Tim, mau đi tìm cho bản cung, nhất định phải tìm được!" Hoàng hậu nương nương bất chấp tất cả, hiện tại tìm được huyết ngọc mới là quan trọng nhất!

"Tỷ tỷ, chẳng lẽ là huyết ngọc bị mất?" Uyển quý phi kinh hô ra tiếng, suy đoán làm cho tất cả mọi người đều ngẩn ra, Uyển quý phi nhìn hoàng hậu vẻ mặt lo lắng, lập tức tiến lên an ủi nói, "Tỷ tỷ, người đừng lo lắng, mẫu đơn yến hôm nay, nhiều người phức tạp, trong cung hoàng hậu người ra vào cũng không ít, nếu là một trong các nàng nổi lên lòng tham tất nhiên cũng sẽ không nhanh như vậy liền rời tay, nô tì nghĩ, đem mọi người xét thân, nhất định có thể tìm được huyết ngọc."

"Đúng, soát, xem thử kẻ nào lớn gan như vậy, dám lấy đi đồ vật của mẫu hậu ta! Tìm được rồi, bản công chúa nhất định phải chặt tay nàng!" Minh Nguyệt công chúa cao giọng quát, vẻ mặt tức giận.

"Hoàng hậu nương nương, soát đi..."

"Hoàng hậu nương nương, liền từ thân nữ nãi này bắt đầu đi!"

Lập tức, mọi người đều đi theo phụ họa, huyết ngọc kia không ở trên người bọn họ, bọn họ đương nhiên sẽ không lo lắng, hơn nữa mừng rỡ xem kịch hay.

Duy chỉ có An Ninh cúi đầu, trong đầu hiện ra một màn kiếp trước, theo bản năng sờ sờ túi gấm bên hông, lắng nghe động tĩnh soát người chung quanh, trong đầu muôn vàn suy nghĩ, cho đến trên đỉnh đầu vang lên giọng nói của Ngân Sương, "An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, tới phiên ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kết quả ngoài ý muốn

An Ninh vội vàng đứng lên, ánh mắt bối rối, thần sắc hoảng loạn, không hề nghi ngờ, hành động này ở trong mắt mọi người, là có tật giật mình, ngay lập tức, tầm mắt của mọi người đều dừng ở trên người An Bình hầu phủ nhị tiểu thư.

Hoàng hậu ánh mắt lạnh lẽo, đánh giá An Ninh, "Ngươi chính là An Bình hầu phủ nhị tiểu thư?"

An Ninh trong lòng tuy rằng trấn định, nhưng ở trước mặt mọi người lộ vẻ sợ hãi, trong mắt khó nén sợ hãi, "Hồi... Hồi bẩm hoàng hậu nương... Thần... Thần nữ đứng là, thần nữ... An... An Ninh gặp qua hoàng hậu nương nương."

"Nói, có phải là ngươi trộm huyết ngọc hay không?" Minh Nguyệt công chúa khí thế xông đến, mới vừa rồi An Ninh tuy rằng đã cho nàng một bậc thang để bước xuống, nhưng nếu thật sự người trộm huyết ngọc của mẫu hậu là nàng ta, nàng nhất định phải gộp cả tội vừa rồi, cùng nhau tính ở trên người của nàng ta!

Cũng dám ở trong hoàng cung làm ra loại việc trộm gà bắt chó như thế, nàng đương nhiên phải hao hao xử lý một phen.

"Thần nữ... Thần nữ không có, thần nữ vạn vạn không dám... Thần nữ..." An Ninh không ngừng lắc đầu, bàn tay lại giống như vô ý chạm vào túi gấm bên hông, làm cho mọi người càng thêm hoài nghi.

An Như Yên liếc liếc mắt nhìn cái kia túi gấm, trong mắt hiện lên một chút quý dị, lại liếc mắt nhìn Cẩm Phương một cái, khóe miệng lại như vô tình khẽ nhếch, An Ninh a An Ninh, ngươi không dám trộm huyết ngọc, cũng không có nghĩa là huyết ngọc không ở ngươi trên người, đợi cho Ngân Sương soát được, mặc dù là ngươi không trộm, nhưng cũng hết đường chối cãi.

Xem ra, kịch hay đang sắp đến hồi hấp dẫn a! An Như Yên trong lòng tự đắc.

Uyển quý phi thần nhiên nhìn lướt qua An Ninh, nha đầu này, vừa nhìn đã biết là chưa có tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều, cũng khó cho An Như Yên đem nàng ta xem thành uy hiếp, đối thủ như vậy, thật không đáng giá nhắc tới!

"Hừ! Bản công chúa quân người có dám hay không, Ngân Sương, mau soát người của nàng ta, chờ soát ra được gì, bản công chúa mới biết được người đến tốt cùng là dám hay không dám!" Minh Nguyệt công chúa một chút cũng không nhượng bộ, xem An Ninh kia bộ dạng bối rối, nhất định là nàng ta trộm huyết ngọc!

Ngân Sương cô cô nhìn thoáng qua hoàng hậu, giống như xin chỉ thị, thấy hoàng hậu nung nung gât đầu, lập tức tiến lên, xoay mặt nhìn về phía An Ninh, "Nhị tiểu thư, xin để cho nô tỳ"

An Ninh thân thể ngẩn ra, run rẩy càng thêm lợi hại, giống như nai con bị kinh hãi, khiếp trước, thời điểm bị soát người, nàng một chút cũng không biết chính mình lại là cái "Tội nhân" kia, đợi cho đến khi huyết ngọc được soát ra từ trên người nàng, nàng không biết tại vì sao, cuối cùng lại rơi vào cái kết cục thể thảm như vậy, nhưng là, khiếp này, nàng làm sao có thể lại lâm vào hoàn cảnh đó?

Thần nhiên nhìn thoáng qua túi gấm bên hông, giây tiếp theo, túi gấm liền bị một bàn tay giựt đi, giương mắt bối rối, An Ninh kinh hô ra tiếng, "Ngân Sương cô cô, này..."

Ngân Sương có chút nhú mị, nắm túi gấm trong tay, trong lòng có trăm phần trăm khẳng định, hoàng hậu nung nung huyết ngọc bị mất, nằm ngay trong túi gấm bên trong này, trong khoảng thời gian ngắn, lực chú ý của mọi người đều tập trung vào đây, thần sắc khác nhau, chờ xem bên trong túi gấm rốt cuộc là cái gì vậy.

Trước mặt mọi người, Ngân Sương cô cô đem túi gấm mở ra, thật cẩn thận lôi ra vật trong túi gấm, chính là, khi vật lộ ra trước mắt của mọi người, nhất thời thần sắc khác nhau, nhóm tiểu thư thế gia khề thì thào, không phải huyết ngọc, vậy là không có kịch hay xem rồi?

Xem ra, này huyết ngọc còn phải tìm, trò hay còn tại phía sau!

Hoàng hậu cùng Minh Nguyệt công chúa sắc mặt đều đại biến, các nàng đều nghĩ huyết ngọc chắc hẳn là ở trên người An Ninh, nhưng là, này...

Yên quý phi có chút nhú mày, nhìn An Như Yên liếc mắt một cái, đây là chuyện gì? An Như Yên này, không phải là ngay cả chút việc này cũng làm không xong!

Mà lúc này An Như Yên như bị sét đánh, vốn dĩ nét mặt mang theo tươi cười nháy mắt suy sụp đi xuống, bất khả tư nghị nhìn khối ngọc bội bình thường trong tay Ngân Sương cô cô kia, tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể không phải là huyết ngọc? Nàng rõ ràng... Nàng rõ ràng phân phó Cẩm Phuong đem huyết ngọc đặt ở trên người An Ninh, nhưng là này... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

An Như Yên hung hăng trừng mắt nhìn Cẩm Phuong, Cẩm Phuong cũng là vẻ mặt giật mình, túi gấm là vẫn là cái túi gấm đó, đúng vậy a, thời điểm nàng trao túi gấm, tự mình xác nhận bên trong quả thật là một khối huyết ngọc vô giá, nhưng là vì sao... Cẩm nhận được ánh mắt chất vấn của tiểu thư, Cẩm Phuong nhất thời hoảng lên, sao lại thế này? Nàng nên làm cái gì bây giờ? Tiểu thư mới vừa rồi bởi vì việc vẽ hoa mai, cũng đã đối với nàng trách cứ, lần này, nàng lại đem chuyện này làm hỏng, tiểu thư sợ là sẽ không tha cho nàng!

Lúc này Cẩm Phuong không hề cân nhắc, thử xem khối huyết ngọc vốn dĩ nên ở trên người An Ninh rốt cuộc là đã đi nơi nào.

Không cần nhìn, An Ninh cũng có thể tưởng tượng ra, lúc này biểu tình mọi người là cái dạng gì.

Theo bản năng ngược mắt, ánh mắt An Ninh đảo qua một nơi, khuôn mặt quen thuộc kia hé ra rõ ràng ở trước mắt nàng, dường như hẹn trước, người nọ cũng đang nhìn nàng, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu, nghĩ đến kiếp trước, nàng ở trước mặt mọi người bị soát ra huyết ngọc, chỉ có Ly vương cầu xin giúp nàng, kiếp này, hẳn sợ là cũng không có cơ hội biện hộ giúp nàng rồi!

"Hừ! Huyết ngọc không ở người trên người, người kích động sợ hãi cái gì? Giống như có tật giật mình." Minh Nguyệt công chúa trừng mắt xem thường, trong lòng nói không nên là cái tự vị gì, mơ hồ có cảm giác bị lừa dối, nhưng là, xem An Ninh kia khúm núm, bộ dáng nhát như chuột, nàng lại cảm thấy, An Ninh kia chắc là không có bản sự đùa giỡn các nàng!

An Ninh hồi thần, quỳ mạnh trên đất, dập đầu, vẻ mặt kinh sợ như trước, "Thần... Thần nữ ngu dốt, trời sanh tính nhát gan... Lần đầu tiên đến hoàng cung, một nơi uy nghiêm như vậy, lại là lần đầu tiên nhìn thấy hoàng hậu nung nung mẫu nghi thiên hạ... Cho nên... Cho nên thập phần khẩn trương, thỉnh hoàng hậu nung nung thứ tội."

"Đứng lên đi! Động tĩnh lớn như vậy, người một cái tiểu cô nương, hẳn là sợ hãi, người quả thật không phải là người trộm ngọc, bản cung cũng không cùng một tiểu nha đầu so đo, bất quá..." Hoàng hậu nung nung chậm rãi đi thông thả bước đến trước mặt An Ninh, ngắm nhìn miếng ngọc bội cùng túi gấm trong tay Ngân Sương, tinh tế đánh giá, "Bản cung nhìn không phải là thứ gì hiếm lạ, người lại xem như bảo bối."

"Đây là tỷ tỷ của thần nữ đưa cho thần nữ, tỷ tỷ đối thần nữ tốt, cho nên thần nữ càng phải nhớ đến cái tốt của nàng, vật gì nàng đưa, thần nữ tự nhiên phải xem như bảo bối." An Ninh vẻ mặt chân thành, đột nhiên đưa tới tiếng cười của hoàng hậu ha ha vang lên.

"Thật là một cái nha đầu có hiểu biết." Sau khi phát hiện huyết ngọc biến mất lần đầu tiên hoàng hậu tươi cười, hướng về An Như Yên vẫy vẫy tay, ý bảo nàng lại đây, "Yên nhi, người có một muội muội nhe vậy, quả nhiên là phúc khí a!"

"Yên nhi cùng muội muội xưa nay rất thân tình, yêu thương muội muội, cũng Yên nhi nên làm." An Như Yên trên mặt khôi phục tươi cười, vẻ mặt thân tình.

An Ninh chống lại tầm mắt của An Như Yên, như trước là vô hại cười, "Đúng vậy! Tỷ tỷ hiểu Ninh Nhi rõ nhất, mẫu đơn yến lần này, nếu không phải tỷ

tỷ cầu xin hoàng hậu nương nương ân chuẩn Ninh Nhi ngoại lệ tham gia, Ninh Nhi còn không có cơ hội nhìn thấy phong vận của hoàng hậu nương nương đâu!"

An Ninh lời này vừa ra, An Như Yên trên mặt cười nhát thời cứng đờ, không có ai so với nàng càng biết, là hoàng hậu nương nương chủ động mở miệng làm cho An Ninh tham gia, nàng bất quá là muốn bán cho An Ninh một cái nhân tình, làm cho nàng càng thêm đối với chính mình mang ơn, nhưng là...An Ninh cái đồ không có đầu óc, thế nhưng ở trước mặt hoàng hậu nương nương nhắc tới việc này, hoàng hậu nương nương lại sẽ nhìn nàng thế nào?

"Nga? Phải không?" Hoàng hậu nương nương có chút nhíu mày, có chút suy nghĩ nhìn An Như Yên, trong lòng mơ hồ nhiều hơn một tia không vui, xoay người đối với Ngân Sương thân nhiên phân phó: "Tốt lắm, Ngân Sương, tiếp tục soát đi! Cần phải tìm được huyết ngọc cho bản cung!"

An Như Yên cảm nhận được hoàng hậu nương nương thất vọng, muốn giải thích, nhưng vừa muốn mở miệng, lại không biết nên giải thích từ đâu... Xem ra hoàng hậu tựa hồ không muốn đề ý nàng, chỉ có thể cắn chặt môi, đem này lời muốn nói nuốt vào bụng! Nhưng làm thế nào cũng ép xuống dưới được, giống như là nuốt vào một con ruồi chết, mắc ở trong ngực, lên cũng không phải, xuống cũng không phải, khó chịu hốt hoảng!

An Ninh nhìn đến phản ứng của An Như Yên, trong lòng nhất thời phá lệ vui sướng, An Như Yên a An Như Yên, cần phải chống đỡ được a! Đòn phản kích của nàng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Giết nàng ta, tự bảo vệ mình

Hoàng hậu nương nương hạ lệnh tiếp tục soát người, Ngân Sương cô cô liền tiếp tục bận rộn, An Ninh bình tĩnh ngồi trở lại ở chỗ của mình, chờ đợi kịch hay mở màn.

Còn An Như Yên trong lòng lại tràn ngập không cam lòng, thủy chung vẫn nghĩ không ra vì sao rõ ràng bên trong túi gấm kia phải chứa huyết ngọc thế mà bây giờ lại là một khối ngọc bội khác, càng thêm buồn bực là An Ninh vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, lại còn làm cho nàng bị đuổi lí ở trước mặt hoàng hậu nương nương, nàng đã từng muốn hoài nghi là An Ninh cố ý, nhưng là, xem bộ dáng đơn thuần của nàng ta, thì liền phủ định ngay cái ý tưởng này, An Ninh nếu là thật sự có cái ý tứ này, cũng không đến mức bị các nàng đùa bỡn lâu như vậy!

Nàng đã quá tự đại, cũng là quá xem thường An Ninh hiện tại, không biết rằng, hết thảy đều đang bị người mà nàng xem không ra gì kia khống chế trong lòng bàn tay!

"Người nói xem, đây là cái gì?" Giọng nói của Ngân Sương cô cô đột nhiên vang lên, trong bình thân mang theo vài phần sắc bén, nhất thời làm thu hút sự chú ý của mọi người.

Mọi người nhìn về phía Ngân Sương, chỉ thấy trong tay nàng rõ ràng một khối ngọc đỏ tươi như máu, một đóa huyết sắc mầu đơn, một loạt tiếng than sợ hãi liền vang lên, đó là huyết ngọc hoàng thượng ban cho hoàng hậu nương nương sao? Thật sao làm cho người ta kinh diễm, thật xứng với bốn chữ 'Giá trị liền thành'!

Tất cả mọi người đều chăm chú thưởng thức huyết ngọc, còn An Như Yên, hoàng hậu nương nương đám người tầm mắt cũng dừng ở trên thân một người, người này không phải là ai khác, chính là Cẩm Phuong, lúc này nàng ta, vẻ mặt trắng bệch, trong mắt ngập tràn bất khả tư nghị, giống như còn không có từ trong sự việc bất ngờ phục hồi tinh thần lại.

"Tốt lắm! Rốt cục thì cũng tìm được tên trộm ngọc này!" Minh Nguyệt công chúa không nói tiếng thứ hai, lập tức tiến lên, một cái tát hung hăng đánh vào mặt Cẩm Phuong, nhất thời, năm đầu tay hiện lên, Cẩm Phuong chỉ cảm thấy một trận nóng rát đau đớn lan ra trên mặt.

Cái tát này, đánh tỉnh Cẩm Phuong, liền làm cho đám người đang thưởng thức huyết ngọc đem lực chú ý chuyển tới...

"Nô tỳ oan uổng a! Nô tỳ..." Cẩm Phuong hoảng sợ quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, cho đến bây giờ, nàng vẫn không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, khối huyết ngọc kia, rõ ràng là nên ở trên người nhị tiểu thư, vì sao... Lại có thể soát ra từ trên người của nàng thượng được?!

An Như Yên cũng là vẻ mặt khiếp sợ, lúc này, nàng đã không có tâm tư suy nghĩ vì sao ngọc bội lại ở trên người Cẩm Phuong, không biết vì sao, trong lòng nàng lại có một tia dự cảm không lành.

Sự tình giống như đã muốn vượt qua khống chế của nàng, làm cho nàng có chút không biết làm sao, đôi tay cũng ngăn không được khẽ run.

"Oan uổng? Vật chứng cũng đã lấy được, tiện chân này còn dám kêu oan uổng, chẳng lẽ mọi người mắt đều bị mù hay sao!" Minh Nguyệt công chúa hừ lạnh một tiếng, lại là một cái tội danh tăng thêm trên người Cẩm Phuong, "Người là hạ nhân của nhà ai? Dám lớn gan như vậy, dám trộm huyết ngọc của mẫu hậu ta, người sợ là không muốn sống nữa rồi!"

An Như Yên cả kinh, trong lòng không yên, Cẩm Phuong này, cũng không nên nói lung tung, đừng làm liên lụy tới nàng mới tốt a!

Cầm Phương vừa nghe sống không được, trong lòng càng thêm hoảng loạn cả lên, nhưng có một điểm nàng cũng là hiểu rõ , nếu chính mình nói là nha hoàn của nhị tiểu thư, chắc chắn sẽ làm cho nhị tiểu thư cũng bị liên lụy vào, cho dù không làm cho nàng ta chết, cũng sẽ cấp cho nàng ta một cái quán giáo không nghiêm đặc tội danh, như vậy cũng đạt tới mục đích hãm hại nhị tiểu thư, nhưng lời nói của nhị tiểu thư ở trước mặt những người này không hề có phân lượng, lấy Minh Nguyệt công chúa tàn nhẫn tính tình, nàng cuối cùng cũng là khó thoát khỏi cái chết.

Không, nàng không thể chết được!

Ai có thể cứu nàng? Tiểu thư! Đúng, là tiểu thư, chỉ có tiểu thư mới có thể cứu được nàng! Tiểu thư được hoàng hậu nương nương yêu thích, không phải sao? Còn có, tiểu thư và quý phi...

"Tiểu thư, cầu người cứu nô tỳ, cứu nô tỳ đi! Huyết ngọc không phải nô tỳ trộm, không phải..." Cầm Phương giống như bắt được tấm bùa hộ mệnh, nhìn An Như Yên, đau khổ cầu xin.

Nhất thời, tầm mắt của mọi người đều theo Cầm Phương, nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của An Như Yên.

"Nguyên lai là nha hoàn của người a!" Minh Nguyệt công chúa nhíu mày, nàng biết, mẫu hậu đối An Bình hầu phủ đại tiểu thư thập phần thích, An Như Yên ngày thường cũng là phi thường biết cách cư xử, đối với nàng lại luôn tìm mọi cách ghen phụng lấy lòng, nhưng là nàng ta lại có thể dạy dỗ ra loại nha hoàn như vậy!

Hoàng hậu cũng là vẻ mặt thất vọng cùng không vui, dường như cũng không dự đoán được kết quả này.

Nha hoàn trộm huyết ngọc, này có phải hay không do chủ tử bày mưu đặt kế, còn nói không chừng đâu!

"Thần... Thần nữ..." An Như Yên nhất thời hoảng, đây là điều nàng sợ hãi, không muốn nhìn thấy nhất, nhưng là, Cầm Phương này đúng là không biết đúng mực! Lúc này đây, rõ ràng là muốn liên lụy đến nàng!

Không, không được! Nàng vô luận như thế nào cũng không để bị kéo xuống nước!

Không có ai so với nàng càng biết được ngọc bội này là như thế nào có được, theo bản năng nhìn thoáng qua Uyển quý phi, nếu là Cầm Phương tiếp tục nói lung tung nói, chắc chắn nàng sẽ rước lấy đại họa, cái mạng này của nàng nếu là hoàng hậu không lấy, chỉ sợ cũng sẽ làm Uyển quý phi chướng mắt !

Cẩn nhắc lợi hại, An Như Yên trong lòng rung mình, rất nhanh ra quyết định, đi nhanh tới chỗ Cầm Phương, nhìn Cầm Phương, vì không để bị liên lụy, nàng không thể không độc thủ !

"Tiểu thư, cứu cứu nô tỳ, nô tỳ thật sự không có trộm huyết ngọc... Thật sự..." Cầm Phương cầu xin thương xót nhìn An Như Yên, này huyết ngọc rõ ràng chính là tiểu thư giao cho nàng, làm cho nàng hãm hại nhị tiểu thư , không phải nàng trộm nha! Nàng ngay cả là có gan lớn bằng trời , cũng không dám trộm đồ của hoàng hậu nương nương a!

Hiện tại, nàng chỉ hy vọng tiểu thư có thể nể tình nàng đã hầu hạ nàng ta nhiều năm , giúp nàng cầu tình, cứu nàng một mạng.

Nhưng là, nàng lại không biết ,tiểu thư mà nàng tràn đầy chờ mong, sớm đã vứt bỏ nàng bỏ để tự bảo vệ chính mình!

"Tiện tỳ to gan, dám làm ra chuyện như vậy, đừng nói hoàng cung không tha, cho dù là ta An Bình hầu phủ cũng dung không nổi người!" An Như Yên đến gần Cầm Phương, vượt ra ngoài dự kiến của mọi người , rú xuống từ trên đầu một cây trâm, không chút do dự đâm vào ngực Cầm Phương.

"A..." Chúng quý nữ kinh hô thành tiếng , bị một màn này làm cho hoảng sợ, An Bình hầu phủ đại tiểu thư xưa nay vốn nổi danh dịu dàng hiền thực, là kiểu mẫu trong tiểu thư khuê các , nhưng là, nàng thật quá tàn nhẫn, lưu loát như thế ra tay giết nha hoàn này!

Máu tươi bốn phía, Cầm Phương mở to mắt, bất khả tư nghị nhìn tiểu thư của chính mình, vì sao? Tiểu thư không cứu nàng, ngược lại muốn giết nàng!

"Người..." Cầm phương nhất thời hiểu được , tiểu thư nàng là sợ chính mình nói ra hết thảy, làm phiền hà nàng a! Ngoan độc! Quả thật là ngoan độc An Như Yên! Nàng hầu hạ nàng ta nhiều năm như vậy , còn muốn vì nàng ta hãm hại nhị tiểu thư, thậm chí còn muốn giết nhị tiểu thư, hòng diệt trừ mọi hậu họa, nhưng cuối cùng cũng lại rơi vào cái kết cục như thế này, chỉ tiếc, nàng hiểu ra thì đã quá muộn, sinh mệnh dần dần trôi qua, thẳng đến hô hấp đình chỉ...

Toàn bộ trong cung hoàng hậu , một mảnh tĩnh mịch, im lặng làm cho người ta sợ hãi, đến ngay cả Minh Nguyệt công chúa, giờ phút này cũng là mở to mắt! Không nghĩ tới An Như Yên lại có một mặt này, ra tay kiểu này , thật đúng là ngoan độc!

Uyển quý phi thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, xem như An Như Yên hiểu biết, việc này tựa hồ là ở trong dự kiến dự kiến của nàng , An Như Yên lại làm sao có thể vì một đứa nha hoàn mà mạo hiểm?

Hoàng hậu cũng là có chút nhíu mày, đôi mắt nhất thời thâm thúy không ít, làm cho người ta đoán không ra của nàng suy nghĩ gì.

Xác định Cầm Phương đã chết, An Như Yên trong lòng như ăn một viên thuốc an thần, nhưng là, nàng biết, sự tình còn không có chấm dứt, nàng ở trước mặt mọi người ở trong cung hoàng hậu xử trí Cầm Phương, thủy chung cũng phải đưa ra được một lời giải thích hợp lý, nhưng hoàng hậu dám người, làm sao có thể dễ dàng hô lộng ?

Rối loạn... Hết thảy đều rối loạn, hiện tại, nàng cũng chỉ có thể bất chấp tất cả !

An Ninh ở một bên, lẳng lặng nhìn hết thầy, mới vừa rồi, thời điểm An Như Yên đối với Cẩm Phương hạ độc , trong đầu của nàng lại hiện ra hình ảnh của nàng lúc sắp chết, hóa ra An Như Yên ở lúc này đều đã ngoan độc như vậy a!

Chính là, ngoan độc lại như thế nào? Một màn vừa rồi, hình tượng tốt đẹp ảm An Như Yên cố gắng xây dựng , sợ là đã hoàn toàn bị hủy !

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ly vương Triệu Cảnh Trạch

"Làm ô uế nơi của mẫu hậu ta, thật sự là xuì, người đâu, sao còn chưa đem cái xác kia vứt ra ngoài cho bản công chúa !" Minh Nguyệt công chúa về mặt chán ghét, giống người không quen mùi máu tươi kìa, khế che miệng mũi, nhăn mày, phân phó một bên thái giám.

Mùi máu tươi tràn ngập trong đại điện, chúng thế gia quý nữ sớm đã có chút chịu không nổi... Chính là, các nàng càng thêm mừng rỡ xem một hồi kịch hay này, vị tiểu thư được xem là kiêu mẫu trong các tiểu thư khuê các ,luôn luôn thân cận bên hoàng hậu nương nương , thế nhưng làm ra bức này sự tình!

Các nàng nhưng thật ra muốn nhìn một chút, kế tiếp còn có thể phát sinh chuyện gì.

"Hoàng hậu nương nương, thần nữ... Thần nữ vô dụng, không có để ý giáo huấn nha hoàn, nàng thế nhưng ở trong hoàng cung phạm phải loại sai lầm này, thần nữ sợ tiện tỳ kia xông vào hoàng hậu nương nương, cho nên mới... Tình thế cấp bách, vẫn xin thỉnh hoàng hậu nương nương thứ tội." An Như Yên cố gắng nghĩ kế sách ứng phó, nàng biết, hình tượng mà nàng nhiều năm duy trì , đã muốn dính vào chỗ bẩn, bất quá, nàng không thể làm cho tình thế tiếp tục đối nàng bất lợi đi xuống!

Hoàng hậu ngồi trở lại vị trí chủ vị, mặt không chút thay đổi vuốt ve trong tay huyết ngọc, không nghĩ tới, một khối huyết ngọc, nhưng lại dẫn tới chuyện lớn như vậy! Đối với lời nói của An Như Yên, nàng cũng không có tỏ thái độ, nhưng trong lòng cũng là sinh ra một khối nhột, An Như Yên này, ngày thường nhu thuận hiền lành, nhưng vừa rồi thủ pháp giết người ngoan độc kia, nàng cũng là đã lĩnh giáo .

Nghĩ đến chính mình còn có ý đem nàng gả cho đứa cháu mà mình yêu thương, nhất thời hối hận , nữ nhân như vậy, làm sao xứng đôi với đứa cháu luôn khiến nàng tự hào kia?

"Nương nương..." An Như Yên quỳ trên mặt đất, hoàng hậu trầm mặc làm cho nàng trong lòng thập phần bất an, nàng nên như thế nào vẫn hỏi mới tốt a!

Hoàng hậu có chút nhíu mày, đem huyết ngọc đưa cho Ngân Sương, ý bảo nàng thu hảo, tầm mắt uy nghi dừng ở trên người An Như Yên, "Người thật đúng là có tâm, còn thay bản cung lo lắng , bất quá... Đây nha hoàn, thật đúng là không có để ý dạy dỗ tốt, hôm nay may mắn trộm là huyết ngọc của bản cung, nếu là ngày khác, trộm ngọc tỳ của hoàng thượng, kìa lại như thế nào cho phải?"

An Như Yên trong lòng chợt lạnh, sắc mặt càng thêm trắng bệch, liền ngay cả Uyển quý phi cũng là đối đối sắc mặt!

"Nương nương... Thần nữ biết sai, thần nữ không có để ý dạy dỗ nô tài, cam nguyện chịu hoàng hậu nương nương trách phạt!" An Như Yên bất cứ giá nào , Cẩm Phương đã chết, không có ai sẽ nói ra chân tướng trộm huyết ngọc, không có chứng cứ, nàng nhiều nhất cũng chỉ rơi vào cái tội danh quản giáo không nghiêm , nếu là hoàng hậu nương nương muốn trách phạt mới có thể hết giận, nàng cũng chỉ có thể thừa nhận rồi.

An Ninh thấy An Như Yên lấy lùi để tiến , khóe miệng có chút giống khế cong, tội quản giáo không nghiêm cũng không lớn, huống hồ... Theo bản năng nhìn thoáng qua Uyển quý phi, coi quan hệ của nàng ta cùng An Như Yên , nàng ta sợ sẽ không dễ dàng như vậy để cho hoàng hậu thật sự trừng phạt An Như Yên.

Mâu quang vì thiêm, An Ninh trong lòng đã có tính toán của chính mình, đáng về cuống quýt đứng dậy, đến bên cạnh An Như Yên quỳ xuống, "Hoàng hậu nương nương, tỳ tỳ ngày thường đối với hạ nhân luôn nghiêm khắc, không nghĩ tới Cẩm Phương lại có loại tâm tư này, tỳ tỳ tuy có sai lầm, nhưng chúng thần nữ tỳ muội tình cảm sâu đậm, thân là muội muội, thần nữ nguyện cùng tỳ tỳ cùng nhau bị phạt!"

Hành động này của An Ninh, nhất thời đưa tới những tiếng thì thầm của mọi người xung quanh, trong các vị hoàng tử đang ngồi , Ly vương Triệu Cảnh Trạch vuốt ve trong tay chén trà, nội liếm con người một mảnh thâm trầm, ánh mắt có chút giống như vô tình dừng lại ở trên người An Ninh, có chút suy tư.

"Thật sự là tỳ muội tình thâm!" Hoàng hậu nhìn An Ninh, gương mặt nghiêm khắc cũng nhất thời hơn vài phần nhu hòa, nha đầu kia, bộ dạng mới vừa rồi như vậy khản trương nhất gan, hiện tại vì tỳ tỳ, thế nhưng chủ động tiến lên chia sẻ trách phạt, thật đúng là một cái nha đầu hữu tình có nghĩa, đối với An Ninh, hoàng hậu trong lòng lại có thêm vài phần hảo cảm.

"Tỳ tỳ, xem ở các nàng tỳ muội tình thâm, hôm nay lại là một ngày tốt, nô tì xem cũng đừng đề trừng phạt chuyện đi! Dù sao huyết ngọc cũng tìm trở về , có người cũng đã phải trả giá đại giới, nếu lại trách phạt, làm mất đi hưng thú của tì tì, vậy không tốt ." Uyển quý phi dịu dàng cười, tự mình đem mâm điểm tâm ở trước mặt chính mình dâng đến hoàng hậu trước mặt.

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn lướt qua An Như Yên, Uyển quý phi trong lời nói không phải không có lý, hưởng hồ, nếu Uyển quý phi mở miệng, nàng cũng không nể mặt mũi nàng! Nghĩ nghĩ, thân nhiên mở miệng, "Quên đi, canh giờ khai yến cũng nhanh đến, chúng ta cần đi giá đi qua, đừng làm cho hoàng thượng đợi lâu."

Dứt lời, hoàng hậu liền ý bảo Ngân Sương nâng nàng, lập tức hướng tới ở ngoài đại điện đi đến...

Nhóm quý nữ cũng đi theo này, lưu lại An Ninh cùng An Như Yên quỳ trên mặt đất, An Như Yên rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng tránh được trừng phạt, nhưng nàng biết, hoàng hậu nương nương đối với nàng ấn tượng đã suy giảm rất nhiều, nghĩ đến mục đích của chính mình, An Như Yên không khỏi lại hoảng loạn cả lên, nên làm cái gì bây giờ? Không có hoàng hậu nương nương ưu ái, nàng muốn gả cho tướng quân, chính là người si nói mộng, hưởng hồ, tướng quân tâm tư...

Theo bản năng nhìn thoáng qua An Ninh bên cạnh, trong mắt dâng lên một tia ghen tị cùng không cam lòng.

"Tỷ tỷ, người có khỏe không? Vừa rồi hù chết Ninh Nhi!" An Ninh đem biểu tình của nàng ta xem ở trong mắt, nàng vốn không có chờ mong An Như Yên lại có thể cảm kích nàng thay nàng cầu tình, nàng sợ dĩ cầu tình, cũng không phải vì cứu An Như Yên, mà là có tính toán của chính nàng.

An Như Yên nhanh cau mày, lúc này đây kế hoạch hãm hại An Ninh xem như thất bại, không chỉ có như thế, nàng giờ ăn trộm gà không thành còn luôn mất nắm gạo, mỗi lửa này thế nhưng cháy tới trên người của nàng, nghĩ đến chính mình hình tượng hoàn mỹ liền như vậy bị nhiễm tỳ vết, nổi giận trong lòng nàng lại không nuốt xuống được, An Như Yên thủy chung nghĩ không thông, khối ngọc bội kia rốt cuộc vì sao không ở trên người An Ninh?

Chắc không phải là... Nghĩ đến cái gì, An Như Yên con người căng thẳng, càng thêm mơ hồ, "Bị dọa chết còn thay ta cầu tình, người không sợ thật sự cùng ta chịu trách phạt?"

An Ninh vẫn là nở rộ ra một chút tươi cười, trong mắt trừ bỏ hờn nhiên, tìm không thấy tạp chất gì, "Ninh Nhi lúc ấy chính là không muốn nhìn tỷ tỷ bị phạt, cũng... Cũng không nghĩ gì nhiều, thăm nghĩ cùng tỷ tỷ chia sẻ!"

Trên thực tế, kết quả này sớm đã ở trong dự đoán của nàng, dù sao, Uyển quý phi sẽ không để cho An Như Yên bị phạt, như vậy nàng đương nhiên cũng sẽ không bị liên lụy theo.

An Như Yên thấy nàng bộ dáng không rành thế sự, trong lòng nhất thời buông xuống đối với An Ninh hoài nghi, bộ dáng bị bán e còn thay người ta đếm bạc kiai của nàng ta, lại làm sao có thể có như vậy thâm trầm thủ đoạn cùng tâm tư?

Hiện nay đối với nàng mà nói chuyện trọng yếu nhất, chính là bù lại tổn thất vừa rồi, hoàng hậu nương nương đã đối với nàng tâm sinh bất mãn, vì tướng quân, nàng nhất định phải một lần nữa đoạt lại sự yêu thích của hoàng hậu nương nương, đột nhiên, nàng nhớ tới bức "Mẫu đơn tranh diễm" kia, ánh mắt phút chốc sáng ngời, đúng vậy, nàng còn có cơ hội, đợi lát nữa ở trên mẫu đơn yên, nàng nhất định phải làm cho những người đó đều nhìn xem phong tư của nàng An Như Yên!

Nàng An Như Yên vẫn như trước trong chúng quý nữ là ưu tú nhất!

"Dĩnh Thu, chúng ta đi!" An Như Yên không có tâm tư đi bận tâm An Ninh, đang nghĩ đợi lát nữa ở trên mẫu đơn yên phải làm thế nào để tỏa sáng, có kia một bức "Mẫu đơn tranh diễm", nàng tuyệt đối có thể một lần nữa được hoàng hậu nương nương yêu thích!

An Ninh nhìn hai người rời đi, không có vội vàng theo sau, ngược lại là không nhanh không chậm bước đi, nàng đương nhiên có thể đoán ra An Như Yên trong lòng suy nghĩ cái gì.

"Mẫu đơn tranh diễm"!

Đó là lợi thế cuối cùng của nàng ta, nhưng là... Nghĩ cái gì, An Ninh khóe miệng có chút gợn lên, An Như Yên càng là vội vàng muốn biểu hiện, lại càng là tự chui đầu vào rọ!

Nàng nhưng thật muốn nhìn xem, phần đại lễ nàng đưa cho An Như Yên này, nàng ta sẽ tiếp nhận như thế nào! Nàng ta còn làm sao có thể đạt được phong quang kiếp trước?!

"An Bình hầu phủ nhị tiểu thư..."

An Ninh đang bước, đột nhiên một thanh âm vang lên, làm cho cước bộ của nàng đột nhiên dừng lại, thân thể thoát ra một tia lạnh lẽo, trái tim cũng theo chậm một nhịp, giọng nói này, với nàng quá đỗi quen thuộc, hóa thành tro, nàng cũng nhận được!

Ly vương Triệu Cảnh Trạch!

Kiếp trước, khi nàng bị phạt, duy chỉ Ly vương thay nàng cầu tình, tuy rằng không có tác dụng gì, nhưng nàng vẫn nhớ kỹ ân tình của hắn, nhưng là...

Mới vừa rồi ở trong cung hoàng hậu trông thấy từ xa, nàng tâm vô gợn sóng, nhưng giờ phút này một mình đối mặt, nàng lại có một tâm tình khác.

Nghĩ đến ngày nàng khó sanh, hấn hấn tâm cùng tuyệt tình, An Ninh trong lòng vẫn như cũ khó có thể bình tĩnh!

Nàng vẫn nghĩ, kiếp này, bọn họ sẽ không sớm như vậy giao thủ, nhưng không đoán được, hấn lại nhanh như vậy liền tìm tới cửa!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nhắc tới hôn sự

Nhị tiểu thư..." Triệu Cảnh Trạch thấy nàng vẫn không nhúc nhích, có chút nhíu mi, lại thử gọi lần nữa, thân hình cao lớn anh tuấn đã muốn dời bước đến trước mặt An Ninh.

An Ninh cảm nhận được hơi thở của hắn gần kề, trong lòng oán hận càng thêm mãnh liệt, cố gắng áp chế trong lòng dây dưa hận ý, gương mặt chống lại gương mặt mà nàng quá đỗi quen thuộc này, tuấn lãng hình dáng, mặc dù không có thành thực mị lực của vài năm sau, nhưng tuổi trẻ phong phạm, lại như trước có thể làm cho người ta trước mắt sáng ngời.

Khuôn mặt này thật sự là vô cùng tốt, kiếp trước, nàng quả thật trước mắt sáng ngời, tâm cũng động, thậm chí rơi sâu vào bên trong cặp kia mê người kia của hắn, nhưng là, kiếp này, giờ này khắc này, trong đầu nàng chỉ có một ý niệm, chính là muốn thưởng một cái tát trên khuôn mặt tuấn tú huy kia! Chất vấn hắn, vì sao đối với nàng cùng với đứa con chưa ra đời của nàng như vậy vô tình tàn nhẫn?

Triệu Cảnh Trạch bị nàng nhìn như vậy, cũng sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, không giống nữ nhân khác nhìn thấy hắn khi mê luyến, lại cảm thấy có một cỗ cảm lạnh leo tiến vào thân thể hắn, thật giống như nàng bất kỳ lúc nào đều có thể thưởng chính mình một bạt tai!

Bọn họ phía trước cũng không quen biết, huống hồ hắn xử sự xưa nay cẩn thận, rất ít đắc tội với người, cảm giác này không khỏi cũng quá quý dị đi, suy nghĩ, Triệu Cảnh Trạch trên mặt khôi phục nhất quán ôn hòa tươi cười, "Nhị tiểu thư ý tại hạ như thế nào?"

An Ninh phục hồi lại tinh thần, chính mình mới vừa rồi căn bản không có lưu ý hắn nói gì, áp chế oán hận trong lòng, nàng biết, lúc này chính mình cũng không đủ sức để cùng Triệu Cảnh Trạch đối kháng, lúc này hắn, tuy rằng không so được với vài năm sau quyền thế ngập trời, nhưng chung quy vẫn là một vị vương gia, An Ninh rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tình của mình, ở trong mắt mọi người, nàng là nhị tiểu thư nhất gan yếu đuối, như vậy, nàng càng phải diễn cho thật tốt vai diễn này.

Hoàng hốt cúi đầu, trên mặt hơn một tia xấu hổ, "Thần nữ... Vương gia thứ tội, có thể hay không cho thần nữ biết, vương gia mới vừa rồi nói gì?"

Triệu Cảnh Trạch trên mặt tươi cười đột nhiên cứng đờ, chính mình mới vừa nói nhiều lời cảm tình như vậy, An Ninh hầu phủ nhị tiểu thư này nhưng lại một chữ cũng không có nghe vào?

"Thần nữ... Thần nữ..." An Ninh đáp ứng, xấu hổ đỏ mặt, hiện rõ dáng vẻ yêu kiều của tiểu nữ nhi.

Bộ dáng này ở trong mắt Triệu Cảnh Trạch, thật là quen thuộc vô cùng, những thế gia tiểu thư âm thầm mến mộ, mỗi lần nhìn thấy hắn đều là chân tay luống cuống, An Ninh hầu phủ nhị tiểu thư này, trong lòng đối với hắn e rằng cũng giống như những tiểu thư thế gia kia đi! Nghĩ đến mị lực của hắn vẫn như cũ hữu hiệu, vậy hàn ý quý dị vừa rồi chắc là đã nhìn nhầm đi!

Triệu Cảnh Trạch tự đắc tràn đầy, giọng điệu lại ôn nhu, "Không sao, bốn vương chính là thỉnh nhị tiểu thư cùng bốn vương đi đến yến hội mà thôi, không biết bốn vương có hay không vinh hạnh này?"

An Ninh mâu quang vi nhiễm, hắn ta lại đang có chủ ý gì đây?

"Nhị tiểu thư..." Thầy An Ninh không tỏ thái độ, Triệu Cảnh Trạch lại mở miệng.

"Thần nữ... Nguyên... Nguyên ý." Biểu hiện của An Ninh lại thẹn thùng kích động, nàng biết, hành động này của nàng, nhất định là đã thỏa mãn được tâm lý tự đại kia của Triệu Cảnh Trạch.

Quả nhiên, Triệu Cảnh Trạch ha ha cười ra tiếng, hai tay để sau lưng, vừa lòng xoay người, hướng tới yến hội đi đến, xem ra, mới vừa rồi ở trong cung hoàng hậu biểu hiện của An Ninh biểu hiện, có lẽ có một ít tâm tư, nhưng chung quy vẫn là một tiểu nữ nhân, ở trước mặt hắn, còn không phải liên để dàng bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay hay sao!

Nhìn theo bóng dáng của Triệu Cảnh Trạch, An Ninh vốn trên mặt ngượng ngùng, giờ đã trở nên lạnh lùng, trong mắt quý dị quang mang chợt lóe qua, làm cho người ta không kịp bắt lấy, rất nhanh đuổi kịp bước chân của Triệu Cảnh Trạch...

Hai người vừa đi, cách đó không xa trên cây cũng có chút động tĩnh, Tô Cẩm đuổi người, nhíu chặt mi phong tỏ rõ hắn không kiên nhẫn, "Nhiều nhân thanh mệnh! Hoàng cung này thật đúng không phải là một nơi ngủ tốt! Mặc kệ đến chỗ nào đều có người quấy rầy!"

Bất quá, lại là một nơi xem trò hay, mặc kệ ở đâu đều có trò hay xem!

Trong đầu hiện ra hình ảnh của vị tiểu thư vừa rồi, khóe miệng hơi lên một chút hứng thú tựa tiểu phi tiểu hứng thú...

An Bình hầu phủ nhị tiểu thư này, quả nhiên là thú vị vô cùng!

Trong ngự thư phòng, huân hương lượn lờ.

Sùng Chính để một bộ y phục mình hoàng đang cau mày, một tay vuốt cằm, tay còn lại đang cầm một quân cờ trắng du di qua lại ở trên bàn cờ, không biết phải đánh như thế nào cho tốt, như vậy giằng co hồi lâu, Sùng Chính để ánh mắt phút chốc sáng ngời, giống như tìm được đường ra.

"Ván này trầm thắng rồi!" Sùng Chính để cằm trong tay quân trấn vững vàng đánh xuống, vẻ mặt đắc ý nhìn nam tử đang ngồi đối diện, hai người đã đánh vài canh giờ, mỗi một ván đều là hoàng đế bị hấn đánh bại, nếu không thể hòa nhau một ván, kia quả nhiên là mất mặt!

Cũng không liệu trước được, hấn vừa mới nói xong, liền nhìn thấy đối thủ cao thâm cười, trong tay quân đen cũng không chút do dự đánh xuống... Sùng Chính để nhìn thế cục trên bàn cờ, sắc mặt nhất thời sụp xuống...

"Cậu, đa tạ đã nhường!" Thương Dịch chấp tay, không kiêu ngạo không siểm nịnh, hấn lại một lần thắng hoàng đế.

Sùng Chính để trong lòng không cam, lại cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, cùng đưa cháu ngoại thiên tai này của hấn chơi cờ, hoàn toàn là tự rước lấy nhục a!

"Hừ! Cũng không biết nhường cho trăm lão nhân gia này, còn biết kêu cậu!" Sùng Chính để giả bộ uất giận, nhàn nhạt liếc Thương Dịch một cái, nhưng trong lòng cũng là thấp phần tự hào, không hổ là huyết mạch hoàng thất của Đông Tần hấn, đúng là hậu sanh khá úy!

Hấn hoàng đế này, đã lâu cũng chưa có cơ hội thắng Thương Dịch một lần.

Nét mặt Thương Dịch tuấn lãng cương nghị biểu lộ một chút nhu hòa, tiếng nói hùng hậu như tiếng nước chảy cuộn cuộn, "Thương Dịch nếu nhường cho cậu, sợ là làm cho cậu càng cảm thấy không thú vị, huống hồ, cậu chính là tráng niên, làm sao cùng chữ 'Lão' có nửa điểm quan hệ?"

"Ha ha... Dịch nhi chính là biết cách dỗ trăm vui về." Sùng Chính để ha ha cười to, nghĩ đến cái gì, lão luyện con người vì thỉm, "Dịch nhi nếu là có thể sớm cưới vợ sinh con, kia trăm liền càng thêm vui về."

Thương Dịch khẽ giật mình, trên mặt tươi cười cũng không giống như mới vừa rồi nhu hòa, "Cậu, chúng ta đã nói không nhắc đến chuyện hôn sự."

Người quen thuộc của hấn, liền biết nụ cười này nghĩa là hấn đang không vui, Sùng Chính để anh mình tuy rằng trong lòng hiểu được, nhưng nghĩ đến hôn sự của Thương Dịch, lại cũng không thể không kiên trì, tiếp tục mở miệng, "Không nói chuyện cưới vợ, kia trăm đưa vài cái mỹ nhân, người hay là mang về phủ đi! Hoàng tỷ chỉ có duy nhất người đứa con trai này, nếu là ngay cả chuyện đại sự cả đời của người, trăm cũng lo không xong, kia trăm sau này, làm sao có mặt đi gặp hoàng tỷ?"

Hoàng tỷ lâm chung ủy thác thư hàm, hấn vẫn cất chứa, mỗi khi nhìn đến, đều tự trách không thôi, hấn vẫn muốn ban hôn cho Thương Dịch, nhưng tính tình Thương Dịch, cho dù hấn nghĩ ra mọi biện pháp, cũng không thể đạt được mục đích.

Thương Dịch có hơi mảy, nghe hoàng đế nhắc tới mẫu thân đã qua đời của mình, trong mắt xẹt qua một chút đau xót, nhưng lại rất nhanh biến mất, "Cậu, Thương Dịch còn có việc trong người, Xin cáo lui."

"Được rồi, được rồi, chúng ta không nói đến việc này nữa, không nói nữa..." Sùng Chính để lập tức đứng dậy, giữ chặt Thương Dịch, nhận thấy đã chọc Thương Dịch không vui, đối với đứa cháu ngoại trai này, hấn là từ trong lòng một chút cũng luyện tiếc ùy khuất.

Thương Dịch sắc mặt có điều dịu đi, một lần nữa ngồi trở lại vị trí, Sùng Chính để trong lòng rút cục thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, càng thêm thật cẩn thận, "Dịch nhi, trăm tuổi đã lớn, việc trong triều ngày càng phức tạp, triều thần tuy có năng lực, nhưng không thể trăm làm trăm an tâm, người xem... Chuyện lần trước Trăm đề ra người nghĩ như thế nào? Trong triều đình, chính là cần nhân tài như Dịch nhi, người chung quy là hoàng thất huyết mạch, vào triều đường cũng là chuyện theo lý thường phải làm."

Năng lực của Thương Dịch, hấn là xem ở trong mắt, triều thần trăm người sợ là cũng không hơn một mình Thương Dịch!

Rất nhiều sự tình, hấn nhưng vẫn phải trưng cầu ý kiến Thương Dịch.

Thương Dịch vẫn là thân nhiên cười, hơn vài phần bất đắc dĩ, "Cậu, Dịch nhi trong thân thể quả thật chảy dòng máu của Đông Tần hoàng thất, nhưng cậu đừng quên, Dịch nhi chung quy là họ Thương!"

Sùng Chính để trong lòng ngăn ra, Thương! Họ của hoàng thất Bắc Yên! Dịch nhi trong thân thể không chỉ chảy dòng máu của hoàng thất Đông Tần, còn có dòng máu của hoàng thất Bắc Yên hoàng thất!

Bất được sự âm u trong mắt Thương Dịch, Sùng Chính để không khỏi thở dài một tiếng, nhiều như vậy năm, xem ra Dịch nhi chung quy là còn vẫn không có buông xuống chuyện nhiều năm trước kia a!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Thần vương Thương Dịch

"Trẫm nhưng thật đã quên mất, hôm nay là mầu đơn yến, lúc này, yến hội sợ là đã sắp bắt đầu, đi, chúng ta đi ngay thôi, nếu đi trễ, mợ của ngươi lại trách trẫm không coi trọng." Sùng Chính để không muốn Thương Dịch nhớ tới chuyện xưa, lập tức nói sang chuyện khác, mầu đơn yến hôm nay, các quý nữ tiểu thư đã cập kê đều đến tham dự, nếu như Dịch nhi có thể ở yến hội nhìn trúng quý nữ nhà nào đó, kia đó chính là việc không thể tốt hơn rồi.

Thương Dịch uyển chuyển cự tuyệt, "Dịch nhi sẽ không đi, ngày mai, Dịch nhi lại tiến cung bồi cậu chơi cờ."

Hoàng đế trong lòng này ra chủ ý, khôn khéo như Thương Dịch lại làm sao có thể nhìn không ra? Cậu rốt cục vẫn không bỏ được ý niệm khiến hân cưới vợ trong đầu.

Cậu đối với hân yêu thương, hân xem ở trong mắt, hiểu rõ trong tâm, nhưng là, hân lại không có biện pháp làm cho cậu như nguyện, hôn nhân với hân mà nói, chung quy là ràng buộc, nghĩ đến việc chính mình muốn làm, Thương Dịch trong lòng thêm vài phần kiên định, cừ hận của mẫu thân, hân nhất định phải báo!

"Dịch nhi..." Sùng Chính để mày nhú chặt, thấy Thương Dịch đã muốn xoay người xuất môn, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, mỗi lần mầu đơn yến, chính hân đều thiết kế làm cho Thương Dịch tham gia, mượn cơ hội cho hân xem mặt chọn người làm thê tử, nhưng chẳng có lần nào thành công.

Mỗi lần Thương Dịch tổng có cơ hội thoát thân, ai... Hân sau khi trăm tuổi, làm hân như thế nào đối với hoàng tử giao phó a!

Trong Ngự hoa viên, Tô Cẩm vốn dĩ ở trên cây nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, thả người nhảy, văng vẳng rơi trên mặt đất, nhìn thấy cảm y nam tử đang hướng chính mình đi tới, phong lưu phóng khoáng triển khai chiết phiến, cả lờ phất phơ tiến ra đón, "Như thế nào? Thật đúng là đem mây vị đại mỹ nhân kia đẩy trở về rồi sao?"

Hừ, Thương Dịch này, thật đúng là đang ở trong phúc không biết phúc, mấy vị mỹ nhân kia nhưng là hoàng thượng tình tuyển thượng đẳng hàng cao cấp, ý tứ của hoàng đế đã vô cùng rõ ràng, là đưa cho hân làm thiếp, nhưng Thương Dịch lại tốt lắm, nhìn cũng không nhìn cứ như vậy nguyện kiên giữ trở về!

Thương Dịch có chút nhú mày, thần nhiên liếc Tô Cẩm một cái, giọng điệu bình tĩnh không có chút gọn sóng, "Ngươi nếu muốn, ta liền đi thỉnh hoàng đế đem các nàng ban cho ngươi."

Tô Cẩm vừa nghe, vội vàng nhảy lên, xua tay xin miễn thứ, "Không nên không nên, nữ nhân đều là thứ phiền toái, huống hồ lại là nữ nhân do hoàng đế ban cho!"

Phút chốc, Tô Cẩm dường như nghĩ tới cái gì, khuôn mặt tuấn tú nhất thời suy sụp hẳn đi, rồi rầm về mặt, đau khổ cầu xin, "Ồi chao, tổ tông của ta ơi, ngươi nhưng là đem ta hại thảm! Việc hôm nay, không biết lời đồn đại bên ngoài lại có thể truyền thành cái dạng gì, sợ là lại trở thành người đối với ta 'Tình cảm thâm thiết', ngươi vẫn là nhanh chóng thú thê đi, cho dù là một cái thiếp cũng tốt a!"

Trời biết! Hân vì người bạn tốt này, nhưng là ngay cả "Danh tiết" đều đã hy sinh!

Thương Dịch thật lâu không thấy cưới vợ, mà hân lại cùng Thương Dịch đi lại thân cận, bên ngoài sớm truyền hai người bọn họ có "gian tình" không thể cho ai biết, trời biết a! Bọn họ nhưng là bạn bè thuần khiết, thế nhưng người không biết nội tình, lại làm sao có thể tin tưởng?

Thương Dịch là loại người nào, vốn có "Đông Tần đệ nhất nhân" danh xưng, Thần vương do hoàng đế thân phong, thông minh cơ trí, tuấn mỹ bất phàm, lại là cháu ngoại trai được hoàng đế sủng ái nhất, con duy nhất của Chiêu Dương trường công chúa, chỉ mỗi là một chữ 'Thần', liền đủ cho thấy hân ở Đông Tần quốc địa vị hiển hách ra sao, ngay cả mấy vị hoàng tử kia cũng không bằng hân một phần vạn, hân làm bất cứ chuyện gì, Đông Tần quốc dân chúng đều chỉ biết ủng hộ, chính là đáng thương cho Tô Cẩm hân, hân đường đường một nam nhân, mỗi lần xuất môn, đều phải thừa nhận ánh mắt quái dị của những người khác, liền ngay cả lão cha của hân nhìn thấy hân, đều là về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hỗn loạn bộ dạng 'Coi như hết'.

Thương Dịch nhìn bộ dáng đùa giỡn của hân, tuấn mi khẽ nhưn, hùng hậu tiếng nói tràn ngập từ tính, "Ngươi thú nhất phòng thê thiếp, liền có thể bài trừ lời đồn đãi, huống chi... Ngươi khi nào lại để ý qua những lời đồn đãi chuyện nhảm nhí này?"

Tô Cẩm coi như bị nói trúng, ngượng ngùng cười cười, hân quả thật không thêm để ý lời đồn đãi chuyện nhảm nhí kia, nhưng là, mỗi khi nghĩ đến những người "Chúc phúc" hoặc là "coi thường" về mặt, hân đều cảm thấy, ông trời đang đùa giỡn hân "Luơng dân" này! Thực là làm cho hân hồng mắt a!

"Ta nếu thú nhất phòng thê thiếp, kia còn không càng thêm làm cho người ta xem như quái vật." Tô Cẩm thờ dài một tiếng, thu lại chiết phiến, hân vốn không có hứng thú gì đối với nữ nhân, không chỉ bởi vì còn không có xuất hiện nữ nhân nào lọt vào mắt, còn là xuất phát từ tình trạng chính hân suy nghĩ a.

Nghĩ đến tình trạng có thể xuất hiện, Tô Cẩm thân thể đều không khỏi khẽ rung mình, hân nghĩ tới nghĩ lui, mầu chốt chuyện này vẫn là Thương Dịch, chỉ cần Thương Dịch nạp thê thiếp, cũng hoặc là đối với nữ tử nào đó có hứng thú, lời đồn đãi này liền tự sụp đổ.

Hân Tô Cẩm nhưng là thật thật chính chính đại nam nhân! Chỉ đối với nữ nhân có hứng thú! Hân là thẳng nha!

Không được, nói gì hân đều phải mau chút tìm nữ nhân cho Thương Dịch.

Nghĩ đến mẫu đơn yến hôm nay, Tô Cầm liền nảy ra ý , "Ngươi xem, ta vì ngươi, đã biến thành cái bộ dáng này , mẫu đơn yến hôm nay, nhưng là một ngày mỹ nữ tụ hội a. Huynh đệ ta muốn nhìn mỹ nữ một chút, ngươi hẳn là sẽ không cự tuyệt cùng ta đi tham dự chứ hả!"

Mẫu đơn yến, Thương Dịch hẳn nhưng một chút cũng không có hứng thú!

Nhưng hẳn còn chưa kịp mở miệng, liền bị Tô Cầm vội vàng lôi kéo, hướng tới mẫu đơn yến phương hướng đi đến...

"Liên như vậy khoái trá quyết định."

Tô Cầm trong lòng tính toán, hôm nay nhất định phải đem việc này làm xong, nếu là có thể có một nữ tử làm cho Thương Dịch cảm thấy hứng thú, hẳn Tô Cầm nhất định lập tức kêu nàng tâu tử! Đem nàng làm thân linh thờ phụng đều được!

Trong đầu đột nhiên hiện ra bóng dáng vị nhị tiểu thư của An Bình hầu phủ, vừa vặn, hẳn cũng có thể đi nhìn xem cái tiểu nha đầu thú vị kia.

Mẫu đơn yến, thiết lập tại Quỳnh hoa điện, cung nhân sớm đã đem các giống mẫu đơn xếp đặt mọi nơi trong cung điện , sắc màu rực rỡ, tranh nhau khoe sắc.

Tranh nhau khoe sắc không chỉ có hoa mẫu đơn, còn có nữ nhân, trình tự tiết mục của mẫu đơn yến vẫn làm theo truyền thống , đó là các thế gia tiểu thư phải bày ra những kiệt tác của bản thân , dâng lên cho hoàng hậu nương nương.

Bên trong đại điện, hoàng thượng ngồi trên ghế chủ vị, hoàng hậu nương nương cùng quý phi dịu dàng đều đã ngồi cạnh hai bên, đã có vị tiểu thư nào đó đem lễ vật do chính mình chuẩn bị , đưa đến trước mặt hoàng hậu nương nương , đều đã nhận được sự khen ngợi của mọi người.

Uyển quý phi giống như người ngoài cuộc nhìn hoàng hậu được nhóm quý nữ chúng tinh phụng nguyệt, trên mặt thản nhiên cười, nhưng tâm tư lại âm thầm toan tính .

"Hoàng thượng, nô tì nghe nói Thần vương điện hạ sáng sớm hôm nay đã tiến cung , sao không thấy hẳn đâu?" Uyển quý phi khẽ cúi đầu, tựa vào bên người Sùng Chính đế , mở miệng, mới vừa rồi nàng đã nhìn, Thương Dịch không mặt trong yến hội !

Nhắc đến Thương Dịch, Sùng Chính đế không khỏi nhíu mày, "Mới vừa rồi đã xuất cung , Dịch nhi này, ương ngạnh đem mấy vị mỹ nhân Trầm ban cho trả trở về."

Uyển quý phi nghe được tin tức này, trong lòng vui vẻ, mặt ngoài cũng là an ủi Sùng Chính đế, "Hoàng thượng không cần lo lắng, Thần vương khôn khéo cơ trí, chắc sẽ hiểu chừng mực."

Thật tốt quá, Thương Dịch không có nhận mấy vị mỹ nhân kia! Tối hôm qua nàng còn lo lắng Thương Dịch sẽ nhận, hiện nay tốt lắm, nàng rốt cục cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi , nhất thời, Uyển quý phi tâm tình bỗng tốt hẳn lên...

Người này nói tiếp người kia tiến lên ở trước mặt hoàng hậu nương nương triển lãm lễ vật của chính mình, hoàng hậu nương nương cười đến miệng không khép lại được, vẫn đang chờ đợi cơ hội tốt nhất ,An Như Yên trong lòng đã liệu trước, xem vẻ mặt tươi cười của nhóm quý nữ được tán dương , trong lòng không khỏi sinh ra một tia khinh thường, nếu là nàng trình ra "Mẫu đơn tranh điểm",những thứ kia của các quý nữ khác, đều không đáng nhắc tới .

Nghĩ như thế , An Như Yên nóng lòng muốn thử, nhất định phải bù đắp lại cho tổn thất vừa rồi của nàng, một lần nữa được hoàng hậu nương nương thích!

Tầm mắt lại có chút giống như vô tình về phía An Bình, vừa vặn chống lại An Bình tầm mắt, An Ninh mỉm cười hướng nàng gật gật đầu, An Như Yên trong mắt cũng là hiện lên một chút lạnh lùng cùng ngoan tuyệt, chờ qua mẫu đơn yến, nàng phải hảo hảo tìm cơ hội làm cho An Ninh đẹp mặt!

Hôm nay hoàng hậu nương nương đối An Ninh đã muốn có vài phần hảo cảm, tài hoa của An Ninh lại càng không thể lưu a!

An Như Yên suy nghĩ cái gì, An Ninh đương nhiên biết, chính là, nàng vẫn bất động thanh sắc, nàng nhưng là chờ An Như Yên mau chút trình ra "Mẫu đơn tranh điểm", nàng hảo xem kịch vui đâu!

"Thần vương đến."

Đang nghĩ tới, cung nhân tiếng truyền báo vang lên, trong đại điện mọi người đều ngẩn ra, miễn cưỡng bắt khả tư nghị, Thần vương? Bọn họ cũng đều biết Thần vương trước nay không tham gia mẫu đơn yến, vì sao lần này... Chúng quý nữ có chút không tin, nhất tề hướng tới cửa đại điện nhìn , quả nhiên thấy một nam tử cầm y hoa phục cao lớn cất bước vào đại điện...

Anh vĩ phong thái, tựa như thiên nhân, quả thật là Thần vương đúng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nằm vắn trúng đạn

Thân như ngọc thụ, mặt như quan ngọc, cầm y, tay áo huyền văn vân ,ánh mắt lạnh lùng thâm thúy , tựa như hồ sâu, tao nhã mà không mất cường dã, nội liễm lại tôn quý.

Chúng quý nữ bất chấp rụt rè, không chuyển mắt nhìn nhất cử nhất động của Thần vương điện hạ tuần mỹ bất phạm , mẫn nhãn kinh diễm, tầm mắt như thể nào cũng không thể dời khỏi, hần xuất hiện, nhất thời làm cho các vị hoàng tử đang có mặt ở đâu đều âm thầm thất sắc!

Chúng gia quý nữ đối với Thần vương khuynh tình thật không ít, dù là chưa từng gặp qua , nhưng chỉ riêng dựa vào sự miêu tả của người khác đối với hần, trong lòng cũng là âm thầm ngưỡng mộ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!

Các nàng đều biết , Thần vương không thích tham gia yến hội, muốn gặp Thần vương Thương Dịch, thật không phải là chuyện dễ dàng, hôm nay hần như thể nào lại có hứng thú đến tham gia mẫu đơn yến ?

"Tốt tốt... Dịch nhi, mau đến ngồi bên cạnh trẫm." Cao hứng nhất là Sùng Chính đế, nhìn Thương Dịch sắp hành lễ, lập tức đánh gãy, vẻ mặt ý cười ban chỗ ngồi cho Thương Dịch , mới vừa rồi Thương Dịch cự tuyệt tham gia mẫu đơn yến, lòng hần tràn đầy thất vọng, nhưng bây giờ, hần lại lần nữa đẩy lên hy vọng, chỉ cần có cơ hội, hần là như thể nào cũng sẽ không buông tay giúp Thương Dịch tìm thể tử.

Thương Dịch nhìn về phía vị trí dẫn nhân chú mục kia, không khỏi có chút nhú mi, ngồi chung quanh đều là thể gia tiểu thư được sủng ái , lại xuất thân cao quý , hoàng thượng an bài như vậy ý đồ không khỏi cũng quá rõ ràng !

Tô Cầm đi theo một bên ,trong mắt cũng là hiện lên một chút hiểu rõ, trong lòng dâng lên vui sướng khi người gặp họa, hần hiện tại lại có thêm sự giúp đỡ của hoàng thượng , còn sợ không thể đem một nữ nhân nhét vào trong lòng Thương Dịch sao? Huống hồ ánh mắt của các vị tiểu thư này nhìn Thương Dịch , xem qua thì ra vẻ thẹn thùng, nhưng lại như hổ sói a!

Thương Dịch a Thương Dịch, tự cầu nhiều phúc !

"Tô Cầm tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, Tô Cầm không mời mà đến, mong hoàng thượng hoàng hậu thứ lỗi, Tô Cầm liền tự mình tìm chỗ ngồi xuống a." Tô Cầm cọt nhả, trong lòng hần là biết, chính mình đem Thương Dịch mang đến, nhưng là cấp hoàng thượng giúp một cái đại ân, hần có làm cản hơn nữa, hoàng thượng cũng sẽ không trách tội hần. Hoàng đế này, đối với cháu trai yêu thương, so với con của chính mình nhưng là cao hơn gấp trăm lần ngàn lần!

Hoàng đế phát phát tay, ý bảo hần tùy ý, Tô Cầm sớm âm thầm đem đại điện tìm tòi một phen, nhìn đến An Bình, ánh mắt phút chốc sáng ngời, không chút do dự tiêu sái đi qua...

"Thần vương, hoàng thượng mới vừa còn nhắc tới người đâu! Hiện nay rốt cục đem người phán đến đây." Uyển quý phi thấy Thương Dịch không hề động đậy, dịu dàng thúc giục nói, đáy mắt quang mang như ẩn như hiện, nàng đã lâu không có cơ hội nhìn thấy hần !

Hoàng thượng an bài vị trí, cách nàng không xa, vừa vặn... Trong lòng âm thầm đắc ý vui mừng, chính là tiện nghi cho các vị quý nữ này . Uyển quý phi đem vẻ mặt kinh diễm ngưỡng mộ của nhóm quý nữ xem ở trong mắt, trong lòng không khỏi hừ lạnh,nam nhân như Thương Dịch , thứ nữ tử này lại há có thể lọt vào được mắt hần? !

Thương Dịch con người nhưng là nhãn càng nhanh, trong mắt mơ hồ hiện lên một tia không vui, lạnh lùng mở miệng, "Cậu, mợ không cần đề ý tới Thương Dịch, Thương Dịch ngồi ở đâu cũng đều giống nhau."

Dứt lời, thân hình cao lớn chợt lóe, ở trước mắt mọi người đi về hướng Tô Cầm... Vững vàng ngồi ở bên cạnh Tô Cầm.

Nhất thời,sắc mặt mọi người đều cứng đờ, Uyển quý phi như đâm phải một cái đinh, trong lòng càng thêm không biết là tư vị gì, hần thể nhưng trước mặt nhiều người như vậy làm cho nàng mất mặt!

Chúng thể gia tiểu thư vốn nét mặt chờ mong coi như bị đánh một cái tát, nhìn Tô Cầm, các nàng chợt nhớ lại cái tin đồn kia, nghe nói Thần vương cùng Tô Cầm có quan hệ thân mật không thể cho ai biết , hay là đây là thật sự?

Thoáng chốc, chúng quý nữ tan nát cõi lòng , ánh mắt nhất tề nhìn về phía kẻ đầu sỏ gây nên Tô Cầm, mới vừa rồi ánh mắt còn nhu tình như nước , nhất thời biến thành một thanh kiếm sắc, đều tại Tô Cầm kia, ngồi vào vị trí xa xôi như vậy , làm hại Thần vương cũng theo đi qua, không chiếm được sự yêu thích của Thần vương điện hạ , gần gũi nhìn ngắm hần cũng tốt nha,thể nhưng xem tình trạng bây giờ...

Ghen tị ở trong lòng các nàng liên tục sôi sục nảy nở!

Tô Cầm gian nan nuốt vào trong miệng nước trà, khoe miệng không khỏi co rút , đây là cái tình huống gì? Nằm cũng trúng đạn! Hần bất kể cái gì cũng không có làm a! Cái vẻ mặt kia của đám nữ nhân dường như xem hần trở thành kẻ đoạt mất người trong lòng của các nàng vậy, hận không thể đưa hần băm thây vạn đoạn!

Oan uổng a! Tô Cầm ở trong lòng kêu oan, hung hăng trừng mắt liếc nhìn kẻ đang ngồi bên cạnh bình thản ung dung, coi như sự tình gì cũng không có phát sinh Thương Dịch, thấp giọng thầm oán, "Người nhưng lại hại ta hại thảm a!"

Thương Dịch vuốt ve chén trà trong tay , chỉ cười nhẹ, "Là người muốn tới yến hội ."

Tô Cầm thân thể ngẩn ra, cũng không biết nên như thế nào phân bác, sớm biết rằng có thể bị như vậy, hấn nói cái gì cũng sẽ không lôi kéo Thương Dịch đến cái mẫu đơn yên không ra gì này.

Hiện tại hấn đã thành kẻ cho mọi người chỉ trích ! Hấn đây là dùng tảng đá đập vào chân chính mình mà!

"Người điên rồi!" Tô Cầm nghiêng rặng nghiêng lợi, hấn đã làm ra cái nghiệt gì, nhưng lại cùng cái kẻ phúc hắc như vậy kết thành sinh tử chi giao, hấn hiện tại cho dù là nhảy vào hoàng hà cũng rửa không sạch!

Không, không được, hấn nói cái gì cũng phải cứu lại "Danh tiết" của chính mình.

Thoáng nhìn cái bóng dáng lúc này đang bình tĩnh ngồi ở bên cạnh Thương Dịch, mới vừa rồi hấn nhưng là chú ý tới, vị nhị tiểu thư của An Bình hầu phủ này nhưng là nữ tử duy nhất trong số rất ít người không có bị Thương Dịch "Mê hoặc", nghĩ đến lúc hấn ở trong ngự trong hoa viên, vô tình nhìn ra vẻ dị thường của nữ tử này, khoe miệng có chút hơi lên, kẻ sách một hòn đá ném hai con chim đột nhiên nhảy vào trong đầu, nhìn về phía Thương Dịch, đẩy mắt hiện lên một chút tà ác quang mang...

Thực xin lỗi, vì "Danh tiết" của hấn, hấn không thể không làm như vậy !

Thanh thanh giọng, Tô Cầm ha ha cười nói, "Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, qua không lâu, hoàng thượng sợ là muốn thay Thần vương điện hạ lo liệu đại hôn."

Khi nói chuyện, ánh mắt lại có chút giống như vô tình ở Thương Dịch cùng An Ninh trên người qua lại dao động, ái muội vô cùng, chỉ thiếu nói rõ ràng cho mọi người, Thương Dịch cùng An Bình hầu phủ nhị tiểu thư sớm tư định chung thân.

Vừa nói xong, tầm mắt của mọi người nhất tề bắn về phía An Ninh, trong ánh mắt dịch ý, cho dù An Ninh không ngẩng đầu, liền cũng cảm nhận được, trong lòng ngẩn ra, Tô Cầm này, hấn rốt cuộc muốn làm gì?

Chúng quý nữ nhìn nữ tử ngồi ở bên người Thần vương điện hạ ... An Bình hầu phủ nhị tiểu thư! Nguyên lai, Thần vương sở dĩ lựa chọn ngồi xuống cái vị trí kia, không là vì Tô Cầm, mà là vì An Bình hầu phủ nhị tiểu thư a!

Hừ! Một cái nha đầu còn chưa cập kê, làm sao lại có vận khí tốt như vậy, thế nhưng được Thần vương điện hạ ưu ái? Giờ phút này, các nàng hận không thể thay thế cho An Ninh kia!

Sùng Chính đế tỉnh tể đánh giá An Ninh, nàng mặc dù còn non nớt, nhưng dung mạo cũng là hơn người, ánh mắt điềm tĩnh, lại thập phần chọc người thích, Sùng Chính đế vừa lòng gật đầu, nhìn Thương Dịch sắc mặt âm trầm, tựa hồ có vẻ mưa gió sắp đến, lập tức cao giọng mở miệng, "Ha ha, tốt, tốt, bất quá, chuyện này vẫn là để ngày khác hãy bàn."

Sùng Chính đế đã ở ngôi vị hoàng đế ngồi nhiều năm như vậy, cũng là một lão hồ ly!

Nhưng mặc dù là như vậy, nhưng những ánh mắt chứa đầy dịch ý nhắm vào trên người An Ninh, vẫn là không có giảm bớt, An Ninh hít một hơi thật sâu, nàng đây là bị tai bay vạ gió a! Trong lòng sớm đã hiểu được Tô Cầm dụng ý làm như vậy, hấn là muốn đẩy nàng vào nơi nước sôi lửa bỏng a, còn chính mình lại toàn thân trở ra!

An Ninh thản nhiên cúi đầu, thôi vậy! Nước sôi lửa bỏng lại như thế nào? Bên người Thần vương điện hạ còn đường đường ngồi, nàng sợ cái gì! Ánh mắt của những tiểu thư kia, cũng giết không chết nàng!

Tô Cầm thấy An Ninh vẫn như trước trấn định tự nhiên, không khỏi tán dương gật đầu, xem ra, hấn vẫn là xem thường vị nhị tiểu thư của An Bình hầu phủ này a! Tình huống như vậy, nàng nhưng lại cũng không có chút kích động, xem như bình thường không có việc gì!

Quả nhiên thú vị, nói không chừng nữ tử này lại thật sự có thể hàng phục Thương Dịch!

Xem ra, hấn còn phải thêm một mối lửa nữa.

Chợt, hưng trí vì ý định vừa rồi, lại như có chút suy nghĩ nhìn thoáng qua Thương Dịch nét mặt không chút thay đổi, trong mắt biến hoá kỳ lạ càng phát ra nồng đậm, "Phải nói, ta còn là người mai mối cho đôi vợ chồng son đâu!"

Nhất thời, trong đại điện vang lên một trận hít không khí, liên tiếp...

An Ninh chỉ cảm thấy đầu oanh một tiếng, những tầm mắt nồng đậm dịch ý nguyên bản trên người giờ lại càng thêm mãnh liệt, giống như bị thiên đao vạn quả.

Đáy lòng dâng lên một tia không vui, Tô Cầm này, thật nghĩ nàng là dễ trêu chọc, tấm bia đỡ tiễn không biết phản kháng sao? !

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Xảo diệu đánh trả

An Ninh thần nhiên nhìn thoáng qua Thương Dịch bên cạnh, lại thấy hắn giống như cái gì cũng không có phát sinh, khẽ nâng ly rượu trong tay, tao nhã đưa đến bên môi, nhất cử nhất động, bình thần ung dung.

An Ninh trong lòng âm thầm bội phục, nàng đã trải qua kiếp trước, đối với thân phận miễn cảm này, Thần vương so với hoàng tử còn tôn quý hơn, nàng vẫn là có vài phần nghe thấy, người này nội liễm trầm ổn, sâu không lường được, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!

Đối mặt với lời bịa đặt của Tô Cẩm, hắn vẫn bình thần coi như cùng hắn không quan hệ.

An Ninh liễm hạ mặt mày, che khuất suy nghĩ trong ánh mắt, cảm nhận được ánh mắt trên người, nàng hoàn toàn tin tưởng, nếu là không có hoàng thượng, hoàng hậu cùng với Thần vương ở đây, nhóm quý nữ này chắc chắn hướng tiền lên đây đối với nàng hạ quyền cước!

Họa thủy a họa thủy! An Ninh trong lòng cảm thán, nam nhân này quá mức vĩ đại, thật đúng là không phải một chuyện tốt, người ở bên cạnh tùy thời đều có thể gặp tai ương!

Sùng Chính để thấy "Yêu sách" của Tô Cẩm lại một lần nữa không chọc giận được Thương Dịch, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn An Bình hầu phu nhị tiểu thư, vẻ mặt bình tĩnh, đối mặt với ánh mắt của nhiều người như vậy, vẫn như trước mặt không đổi sắc, nhưng thật ra có vài phần phong cách của đại gia tộc, nhất thời đối An Ninh càng thêm vừa lòng, cẩn thận chăm chú, chỉ bằng rèn sắt khi còn nóng, đem hôn sự của Thương Dịch định cho xong.

"Này thật thú vị, vậy ngươi nói ra xem xem, ngươi là như thế tác hợp cho bọn họ." Sùng Chính để mặc kệ Tô Cẩm nói là thật hay giả, cho dù là giả, hắn hôm nay cũng muốn đem giả biến thành thật.

Tô Cẩm thấy hoàng đế phối hợp, trong lòng mừng rỡ, thân hình cao lớn rời khỏi chỗ ngồi, cố ý đi đến trước mặt An Ninh, "Sớm đã cảm thấy An Bình hầu phu nhị tiểu thư cùng Thần vương điện hạ là ông trời tác hợp cho..."

Tô Cẩm trong đầu chuyển động, hắn cũng không tin, hôm nay lại không xé bỏ được vẻ trấn định trên mặt kia của An Ninh, hắn nhưng thật ra thực chờ mong nhìn thấy An Ninh kích động.

"A... Ngươi... Ta... Không phải..." An Ninh giống như đột nhiên bừng tỉnh, vẻ bình tĩnh vừa rồi nhất thời biến mất không thấy, thay vào đó là vẻ mặt thất kinh hoảng sợ, hé ra khuôn mặt đỏ bừng, ấp úng, vội vàng muốn giải thích cái gì, lại bởi vì quá mức bối rối, mà ngay cả một câu cũng nói không rõ ràng.

Tô Cẩm tuân mi phong lưu phóng khoáng khẽ nhướn, "Không phải cái gì?"

Trong lòng phá lệ vui sướng, rốt cục thì bị hắn công phá đi! Lúc này, tất cả mọi người ở đây bởi vì An Ninh đột nhiên biến hóa mà nghi hoặc, trong lòng cũng có nghi vấn giống như Tô Cẩm, không phải cái gì?

An Ninh thấy chính mình diễn đã đủ, nhưng nàng biết, ở mặt ngoài vẫn không thể lơ lửng, nàng biểu hiện càng kích động, thì càng đối với nàng có lợi!

Nén nhìn vẻ mặt đỏ bừng, nói, "Không phải như ngươi nói... Hoàng thượng, thần nữ là trong sạch... Thần nữ còn chưa cập kê, như thế nào có thể tự mình..." Nói tới đây, An Ninh lại cúi đầu, hoàn toàn là một cái thẹn thùng tiểu cô nương bộ dáng, vài phần kích động, nhưng thật ra càng thêm chọc người thương tiếc, "Thần nữ còn tưởng rằng vị công tử này nói là người khác, ai ngờ... Thần nữ oan uổng a!"

Lời An Ninh vừa rơi xuống, người ở đây nhất thời thần sắc khác nhau, chúng thế gia quý nữ vốn dĩ trong mắt ghen tị hơi có dịu đi, một bộ sớm 'Biết là như vậy' biểu tình, An Bình hầu phu nhị tiểu thư này mặc dù bất phạm không sai, nhưng chưa kịp kê, chung quy là quá mức non nớt, một nam nhân như Thần vương, lại làm sao có thể thích một cái ngây ngô tiểu nha đầu? Xem ra các nàng là nghĩ nhiều rồi.

Tô Cẩm mới vừa rồi mặt mày còn có vài phần tự đắc nhất thời sụp xuống, vui sướng trong lòng cũng nhảy mắt biến mất không thấy, vẻ mặt trấn định bình tĩnh của nàng vừa rồi, coi như chuyện đã xảy ra cùng nàng không quan hệ, chẳng lẽ nàng thật sự đem chính nàng trở thành người ngoài cuộc?!

Nàng là thật sự như lời nàng nói hậu tri hậu giác, hay là đang diễn trò?

Tô Cẩm đánh giá cẩn thận An Ninh, nhìn bộ dạng không biết làm sao của nàng, khuôn mặt đỏ bừng, cơ hồ nhìn không ra dấu vết diễn trò, lập tức, Tô Cẩm trong lòng trăm phần không biết là tư vị gì, hắn ở bên này chủ đạo sách lược lâu như vậy, nhưng An Ninh này lại tốt lắm, hoàn toàn không có đem sự tình xem ở trong mắt!

Tô Cẩm trong lòng thất bại nói không nên lời.

"Công tử cùng Thần vương điện hạ giận dữ, nhưng cũng đừng trêu đùa tiểu nữ tử a... Thực không phúc hậu!" An Ninh cúi đầu nhỏ giọng lầu bầu nói, thanh âm tuy nhỏ, nhưng trong trong đại điện im lặng ngay cả thanh âm của một cây kim rơi xuống đều nghe thấy, lại bị mọi người nghe được vô cùng rõ ràng.

Lập tức, một ca này của An Ninh lập tức gọi lên trí nhớ của mọi người, cái tin đồn kia... Hóa ra là Tô Cẩm cùng Thần vương giận dữ a! Mọi người càng nghĩ, càng cảm thấy tin đồn kia là sự thật. Nhất thời, địch ý của các nàng đối với An Ninh hoàn toàn biến mất, nhưng ánh mắt nhìn Tô Cẩm, lại trở nên

bao hàm ghen tị cùng địch ý oán thâm

Tô Cầm sắc mặt một trận thanh một trận trắng, vô cùng đặc sắc, hung hăng trừng mắt An Ninh, nữ nhân này...

An Ninh lại đột nhiên cả kinh, dường như ý thức được chính mình nói sai gì rồi, không ngừng bồi tội, "An Ninh không phải ý tứ này, An Ninh... Ta... An Ninh quá nhỏ, không hiểu lễ nghi, không biết nặng nhẹ..."

Nàng vội vàng muốn vì chính mình giải thích, nhưng là, chính là càng bồi chùi càng đen, bất quá, đen cũng phải là "đen" chính nàng, mà là "đen" Tô Cầm! Xem vẻ mặt của Tô Cầm kia đặc sắc vô cùng, trong lòng không khỏi dâng lên một tia khoái ý, đó chính là kết cục của việc đem nàng trở thành tấm bia đỡ!

Nàng biết chính mình hiện giờ không thể giương mũi nhọn quá lộ liễu, nhưng không có nghĩa là, nàng không có biện pháp "đơn giản" đánh trả!

Tô Cầm sắc mặt càng ngày càng âm trầm, không phải ý tứ này? Vậy nàng là có ý tứ gì? Lời của nàng lọt vào trong tai của những người khác, chính là ý tứ này!

Một con gián trong lòng tích tụ, Tô Cầm càng nghĩ càng không biết tư vị gì, thật buồn bực là, hắn còn không thể phát tiết ra, mới vừa rồi An Ninh này còn nói nàng quá nhỏ không hiểu chuyện, nếu là hấn trách tội, kia chẳng phải càng tỏ ra hấn không có độ lượng.

Huống hồ, là hấn "Trêu cợt" An Ninh trước, nhưng không chỉ không có đạt tới mục đích, hiện giờ lại đẩy chính mình lâm vào hoàn cảnh như vậy, thất bại hừ lạnh một tiếng, Tô Cầm cảm giận trở lại vị trí, vốn dĩ tính toán muốn "Gây sóng gió" giờ đã hoàn toàn biến mất.

Hắn thế nào còn dám a! Nha đầu kia nếu thật sự là đơn thuần, kia cũng đơn thuần đến đáng sợ!

Nhưng Thương Dịch vẫn ngồi ở bên cạnh, gần gũi lưu ý hết thấy cũng không cho rằng như vậy, nữ tử này không phải đơn thuần, mà là khôn khéo!

Mới vừa rồi, hấn vốn có tức giận, cũng muốn dùng phương pháp của chính mình làm cho Tô Cầm có chừng có mực, nhưng là, trong lúc vô tình lưu ý đến nữ tử này trấn định khác thường, lại làm cho trong lòng hấn sinh ra vài phần tò mò, mặc dù, bị nhiều ánh mắt tràn ngập địch ý như vậy vây quanh, vẫn có thể bình thản ung dung, nữ tử như vậy thật đúng là hiếm thấy! Hấn là có chút muốn nhìn nàng sẽ giải quyết chuyện này như thế nào, cho nên hấn liền bất động thanh sắc.

Nhưng không có dự đoán được, nàng so với trong tưởng tượng của hấn còn muốn thông minh hơn rất nhiều, lại dùng cách này, không chỉ chặn được miệng của Tô Cầm, còn tiêu trừ địch ý của những người đó đối với nàng, đem tất cả "hăm hại" còn nguyên trả lại cho Tô Cầm.

Thân là bạn tốt, năng lực của Tô Cầm hấn là xem ở trong mắt, trên đời này, người có thể làm cho Tô Cầm kinh ngạc cũng không có mấy người, nữ tử này quả nhiên là không đơn giản!

Không phúc hậu? Thương Dịch vuốt ve ly rượu trong tay, hưng trí dạt dào liếc mắt nhìn An Ninh, phê bình rất đúng a! Tô Cầm hấn chính là không phúc hậu!

Tình thế bình ổn, An Ninh ngồi trở lại vị trí, cảm nhận được ánh mắt của Thương Dịch, An Ninh trong lòng càng thêm cảnh giác, Thương Dịch cũng không phải là người bình thường, người khác có lẽ không có nhìn thấu nàng đang diễn trò, nhưng Thương Dịch thì không nhất định, hít thở thật sâu, ở trước mặt hấn, nàng càng phải thật cẩn thận.

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, nguyên lai là Cầm công tử..." An Như Yên ý thức được cái gì, vội vàng ngậm miệng, thiếu chút nữa lại mạo phạm Tô Cầm cùng Thần vương, trong lòng nghĩ mà sợ, thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất An Ninh không phải là người Thương Dịch ái mộ, hừ! Chút bản lĩnh kia của An Ninh, lại làm sao có thể làm cho Thần vương mê muội?

An Bình hầu phủ có An Như Yên nàng ở đây, An Ninh vĩnh viễn đừng mơ tưởng trở thành tiêu điểm của mọi người! Nàng cả đời này đều phải hung hăng đem An Ninh dẫm nát dưới chân! Nghĩ như vậy, An Như Yên cảm lấy bức "Mẫu đơn tranh diễm" từ trong tay Đinh Thu, cung kính dâng lên hoàng hậu nương nương, "Nương nương, đây là tâm ý của thần nữ, thỉnh hoàng hậu nương nương vui lòng nhận cho!"

Hoàng hậu nương nương nhớ đến biểu hiện vừa rồi của An Như Yên, trong lòng vẫn như trước không vui, ánh mắt dừng ở vật nằm trên tay nàng, mâu quang vi liễm, nhìn xem cũng không sao.

"Ngân Sương, đem vật này mở ra xem xem, An Bình hầu phủ đại tiểu thư nhưng là đệ nhất tài nữ của Đông Tần quốc ta, bản cung liền làm cho mọi người cùng nhau mở rộng tầm mắt xem phong thái của đệ nhất tài nữ, các người cũng đi theo học chút!" Hoàng hậu nương nương cho Ngân Sương một cái ánh mắt, phân phó nói.

Một phen khen ngợi, làm cho An Như Yên càng thêm tự đắc tràn đầy, nàng tin tưởng, chỉ cần bọn họ thấy được bức tranh thêu này, nhất định sẽ vô cùng kinh diễm, đối với nàng tâm phục khẩu phục!

An Ninh thoáng nhìn biểu tình trên mặt của An Như Yên, trong mắt hiện lên một chút biến hoá kỳ lạ, An Như Yên a An Như Yên, cũng không khỏi cao hứng quá sớm đi!

Mới vừa rồi, An Như Yên cho nàng hai phần đại lễ, hiện tại, cũng nên là lúc nàng hoàn lễ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Tức giận

Trên đại điện, tầm mắt của mọi người đều tập trung ở hộp gấm nằm trong tay Ngân Sương cô cô, mấy năm nay, An Như Yên có thể nói là hết sức nổi bật, cầm kỹ thư họa mọi thứ tinh thông, một tay thêu kỹ, lại so với tứ nương chuyên nghiệp trong cung còn muốn tinh xảo hơn, mỗi khi chỉ cần có mặt An Như Yên, người khác liền dừng mơ tưởng che khuất được hào quang của nàng, hơn nữa lại được hoàng hậu yêu thương, cái danh hào đệ nhất tài nữ liền cứ thế lan truyền.

Thấy hoàng hậu có ý phân hưởng lễ vật của đệ nhất tài nữ, chúng quý nữ trong lòng cũng là có chút suy nghĩ, mới vừa rồi ở trong cung hoàng hậu, biểu hiện của An Như Yên có thể nói là đã đầy bản hình tượng của chính mình, nếu như lễ vật của nàng thật sự có thể thảo hoàng hậu nương nương yêu thích, được mọi người tán thưởng, người ta sẽ rất nhanh quên đi "Thất thố" của nàng ở trong cung hoàng hậu, nhưng nếu như lễ vật của nàng không tốt như tưởng tượng, như vậy... Có người trong lòng không khỏi sinh ra xem kịch vui tâm tư, không biết một chiêu này của An Như Yên là có thể ngăn cơn sóng dữ, hay là họa vô đơn chí đâu?

Ngân Sương cô cô ở dưới ánh mắt muôn màu của mọi người, đem vật nắm trong hộp gấm chậm rãi mở ra, thời điểm bức tranh thêu lộ ra ở trước mắt mọi người, phía trên đại điện không khỏi vang lên một trận hít không khí, mọi người trong mắt khó nén kinh diễm.

Đó là một bộ tác phẩm tinh xảo đến mức nào!

Trên tấm lụa, một khóm mẫu đơn nở rộ chính diễm, màu sắc, phong thái của mỗi đoá mẫu đơn không giống nhau, một vài cánh bướm nhẹ nhàng đậu phía trên, toàn bộ hình ảnh trông rất sống động, tựa hồ thấy được giọt sương đang lăn trên cánh hoa, thấy được cánh bướm vỗ nhẹ cánh.

Rốt cuộc là thêu kỹ như thế nào, mới có thể thêu ra tinh phẩm như vậy! Bày ra trước mắt, dường như không phải một bức tranh thêu, mà là nhánh mẫu đơn chân thật đang nở rộ rực rỡ vừa được người đưa đến từ hoa viên.

"Tốt, quả nhiên không hổ là đệ nhất tài nữ!" Hoàng hậu nương nương cũng là ánh mắt phát sáng, liền ngay cả ngự dụng tú nữ ở trong cung của nàng, đều không có được bậc trình độ này, An Như Yên bất quá chỉ là một nữ tử mười sáu tuổi, lại có tài nghệ như vậy, thật xứng với danh hào đệ nhất tài nữ!

An Như Yên vui sướng vô cùng, việc này vốn sớm đã nằm trong dự đoán của nàng, thời điểm nàng nhìn thấy bức "Mẫu đơn tranh diễm" này, cũng đã dự đoán được mọi người sẽ có phản ứng như vậy, cảm nhận được ánh mắt hâm mộ ca ngợi của chúng quý nữ, An Như Yên một lòng đương như bay bổng, nàng thật muốn cảm tạ vị muội muội tốt An Ninh này a, thay nàng thêu ra một bức tranh thêu chấn động lòng người như vậy!

Bất quá... Chỉ là chấn động lòng người như vậy, còn không đủ để làm cho nàng thỏa mãn, An Như Yên tao nhã cúi người, "Hoàng hậu nương nương, 'Mẫu đơn tranh diễm' này còn huyền cơ khác."

"Nga? Có huyền cơ khác? Nhanh, nói nhanh lên, huyền cơ rốt cuộc ở đâu?" Hoàng hậu nhất thời càng thêm hưng trí.

An Như Yên đi đến bên cạnh Ngân Sương cô cô, đem mặt trái của bức tranh thêu mở ra trước mặt mọi người, nhất thời, liền xuất hiện một bức "Mẫu đơn tranh diễm" khác bất đồng ý nhị, phía trên đại điện, mọi người châu đầu ghé tai, nhin không được đứng lên tán thưởng, này hóa ra lại là một bức thêu hai mặt, mỗi một mặt đều làm cho người ta kinh diễm!

"Hoàng hậu nương nương, mặt chính là mẫu đơn vào buổi sáng, ngậm sương nở rộ, mặt trái là mẫu đơn dưới ánh nắng chiều, nở rộ rất đẹp, càng hiển cao quý!" An Như Yên chậm rãi mở miệng, trong lời nói tuy chỉ đề cập mẫu đơn, nhưng người hiểu biết cũng đều nghe hiểu ra ý tứ trong đó, nàng đem hoàng hậu nương nương so với mẫu đơn cao quý, ám chỉ hoàng hậu nương nương vinh sủng sẽ không theo thời gian mà suy yếu, ngược lại còn có thể càng ngày càng thịnh, này rõ ràng vuốt đuôi ngựa vỗ đúng vào tâm tư của hoàng hậu.

"Ha ha... Tốt, giỏi một bức 'Mẫu đơn tranh diễm', giỏi một cái thứ nhất tài nữ, Ngân Sương, đem bức 'Mẫu đơn tranh diễm' lên đây, bản cung phải thưởng thức thưởng thức."

Hoàng hậu vừa lòng gật đầu, An Như Yên này, thật đúng là một người biết ăn nói, câu nào cũng đều nói đúng vào tâm khảm trong lòng nàng.

"Hoàng hậu nương nương quá khen rồi." An Như Yên dịu dàng có lễ cười.

"Thêu ra bức thêu xuống này, sợ là đã mất không ít thời gian đi! Vì bản cung, người nhưng thật ra có lòng!" Hoàng hậu nương nương đem bức tranh thêu nâng ở trong tay cẩn thận đoan trang, khó nén thích ý, nhìn thoáng qua An Như Yên đang đứng trên điện, thoáng nhìn bàn tay bị thương của nàng ta, trong mắt dâng lên một tia thương tiếc, "Ai nha, đến tay đều bị thương, Yên nhi, người nói đi, người muốn cái gì, bản cung hôm nay đều ban cho người!"

Lời của hoàng hậu làm cho chúng quý nữ trong lòng khẽ giật mình, lúc trước hoàng hậu đều là tùy tiện ban thưởng cho các nàng, đến lượt An Như Yên, lại là hỏi sở thích của nàng ta, xem ra, hoàng hậu nương nương thật đúng là yêu thương An Như Yên.

An Như Yên này, vuốt mông ngựa, lấy bản lĩnh lấy lòng, thật sự là nhất tuyệt!

"Vi hoàng hậu nương nương thức đêm, là vinh hạnh của Yên nhi, bắt quá là vài buổi tối không ngủ được mà thôi, một chút tiểu thương, không coi là cái gì, hoàng hậu nương nương yêu thích, Yên nhi liền vui vẻ." An Như Yên trong lòng lại khó nén kích động, thật tốt quá, nàng chờ chính là giờ khắc này, ban cho nàng vật gì cũng không quan trọng bằng việc đem nàng gả cho tướng quân, hiện nay, một cơ hội hiếm có như vậy xảy ra trước mặt, nàng nếu là đưa ra yêu cầu tứ hôn, hoàng hậu nương nương nói vậy sẽ không cự tuyệt.

Nhưng là, trước mặt nhiều người như vậy, nàng là một nữ tử, chủ động thỉnh cầu tứ hôn, không khỏi làm cho người chê cười, nhưng nàng cũng không muốn bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, tướng quân sắp trở lại, nếu là chàng vẫn đối với An Ninh vẫn chưa từ bỏ ý định, thế tất có thể sinh sai sót gì, này đối với nàng là thật là vô cùng bất lợi, suy nghĩ, An Như Yên quyết định bất cứ giá nào, thành khẩn quỳ trên mặt đất, bất chấp mặt mũi, cao giọng mở miệng, "Yên nhi đã muốn mười sáu, đã là tuổi đợi gả..."

Lời như vậy, hoàng hậu bưng tỉnh đại ngộ, nhất thời hiểu được tâm tư của An Như Yên, nàng là muốn thỉnh chỉ tứ hôn đi! Nhưng là... Trong lòng đối với biểu hiện của An Như Yên mới vừa rồi ở trong cung hoàng hậu, nàng vẫn như trước khúc mắc trong lòng, liêm liêm mi, "Xem bản cung thật sơ sót, Yên nhi quả thật nên lập gia đình đầu! Người yên tâm, bản cung nhất định thay người cẩn thận lưu ý, tìm cho người một vị phu quân xứng đôi."

Về phần có phải hay không đem An Như Yên chỉ hôn cho chất nhi của nàng, nàng còn phải cẩn thận suy nghĩ.

Một bên An Ninh như trước vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, hoàng hậu quả nhiên đối với An Như Yên sinh ra bất mãn, xem ra, An Như Yên muốn gả cho tướng quân, sợ không phải là chuyện dễ dàng như vậy, bắt quá, theo tính tình chưa đạt mục đích thế không bỏ qua kia của An Như Yên, nàng ta nhất định sẽ không dễ dàng như vậy bỏ cuộc a!

Quả nhiên, An Như Yên trong mắt xẹt qua một tia kiên định, giống như bất chấp giá nào, "Yên nhi từ nhỏ hâm mộ tướng quân, trong lòng sớm quyết định, cuộc đời này không phải tướng quân không lấy chồng!"

Oanh một tiếng, toàn bộ trong đại điện bởi vì một câu An Như Yên bùng nổ, nguyên lai, An Như Yên là muốn gả cho tướng quân a! Nhưng nàng ta đã vậy còn quá lớn mật, tại đây lại dám nói ra những lời như vậy, làm một vị tiểu thư khuê các, này không khỏi cũng quá... Có người trong lòng không khỏi cười lạnh, An Như Yên này còn là đệ nhất tài nữ nữa đâu! Như vậy vội vã muốn gả cho người, chắc không phải là muốn nam nhân muốn đến điên rồi?

Nghe An Như Yên nói không phải tướng quân không lấy chồng, An Ninh thân thể đột nhiên ngẩn ra, chén trà trong tay tràn ra một chút, nhớ đến những việc kiếp trước An Như Yên đối với nàng, không phải tướng quân không lấy chồng? An Như Yên liền như vậy ham thích cùng nàng tranh sao?

"Chỉ cần là thứ của người, ta đều đã đoạt đến!"

Kiếp trước lúc nàng chết, lời An Như Yên nói ở bên tai quanh quẩn, An Ninh trong lòng oán hận lại một lần nữa sôi trào, bàn tay nắm chén trà càng chặt, kiếp này, An Như Yên đừng hòng mơ tưởng thực hiện được!

Lực chú ý của mọi người đều ở trên người An Như Yên, thần sắc dị thường của An Ninh không người phát hiện, trừ bỏ nam tử đang ngồi bên cạnh...

Mọi phản ứng của An Ninh đều bị Thương Dịch quan sát tỉ mỉ, không khỏi có chút nhíu mi, thâm thúy con người vì liêm, trong lòng hiếu kì đối với An Bình hầu phủ nhị tiểu thư này càng thêm nồng đậm, hận? Mới vừa rồi hẳn không có nhìn lầm, nàng trong mắt hiện lên chính là hận! Nàng hận ai? Một nữ tử còn nhỏ như vậy, như thế nào lại nồng đậm oán hận? Giống như đã trải qua mọi nỗi đau của thế gian vậy!

Phản ứng dị thường của nàng sau khi nghe được hai chữ "Tướng quân", nàng cùng này tướng quân lại có qua lại như thế nào?

Không hiểu vì sao, kẻ trước nay vốn rất ít đối người bên ngoài cảm thấy hứng thú, nhất là đối rất ít đối nữ nhân cảm thấy hứng thú như Thương Dịch, lại muốn tìm hiểu nhiều hơn về nữ tử trước mắt này!

"Làm cần!"

Phía trên đại điện, đột nhiên vang lên thanh âm giận dữ của hoàng hậu nương nương, tất cả mọi người đều cả kinh, hoàng hậu nương nương vì sao đột nhiên tức giận, xem trên mặt âm trầm, xem ra tức giận này cũng không nhỏ!

An Như Yên trong lòng ngẩn ra, chắc không phải là chính mình quá mức lớn mật, hoàng hậu nương nương không đồng ý thỉnh cầu của nàng?

"Hoàng hậu nương nương, Yên nhi là thật tâm thích tướng quân, hâm mộ tướng quân, thỉnh hoàng hậu nương nương thành toàn!" An Như Yên vội vàng biểu đạt tâm ý ái mộ của chính mình đối với tướng quân.

"Hừ! Thành toàn?" Hoàng hậu nương nương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dừng ở trên người An Như Yên, lạnh lùng sắc bén, "Người còn có mặt mũi thỉnh bản cung tứ hôn? Còn có mặt mũi cầu bản cung thành toàn?"

Hoàng hậu một lời nói làm cho mọi người đều không hiểu, đột nhiên biến hóa lại làm cho An Như Yên không biết làm sao, nàng rốt cuộc là làm sai điều gì?

"Thật to gan! Nói, người này rốt cuộc là có ý tứ gì?" Hoàng hậu cầm "Mẫu đơn tranh diễm" trong tay ném thật mạnh vào trước mặt An Như Yên, về mặt phần nộ chất vẫn.

An Như Yên dám làm ra bậc này sự tình, nàng ta là không muốn sống nữa sao!

An Ninh lặng lẽ quan sát sắc mặt hoàng hậu nương nương, trong lòng cũng là hiểu rõ, xem ra, hoàng hậu nương nương là đã phát hiện manh mối trên

bức "Mẫu đơn tranh diễm" kia rồi, hoàn toàn ở trong dự đoán của nàng , hoàng hậu nương nương thích mẫu đơn đã đến mức si mê, nàng ta đối với mẫu đơn nghiền cứu, nhưng là so với những người khác đều muốn tinh tế hơn rất nhiều, người khác phát hiện không được bức tranh thêu đã bị nàng đụng tay đụng chân,nhưng hoàng hậu nương nương nhất định có thể phát hiện!

Xem ra, An Như Yên sợ là khó thoát khỏi một kiếp ngày hôm nay!

Kiếp trước An Như Yên phong quang đắc ý, kiếp này, nàng nhưng thật muốn nhìn xem, từ trên đám mây ngã xuống, nàng ta còn như thế nào đắc ý!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bức nàng ta nhận tội

An Như Yên nhìn đến "Mẫu đơn tranh diễm" vừa rồi còn được hoàng hậu xem như bảo bối thường thức ca ngợi bị ném mạnh ở ngay trước mặt nàng , trong lòng càng thêm không biết làm sao, nàng nhất thời ý thức được, hoàng hậu tức giận không là vì nàng thỉnh chỉ tứ hôn, mà là vì một bức "Mẫu đơn tranh diễm" trước mắt này !

"Mẫu đơn tranh diễm" rốt cuộc là ở đâu xảy ra vấn đề? An Như Yên trong lòng khó hiểu, những người khác cũng là về mặt nghi hoặc, bất quá, rất nhiều quý nữ đã có chút vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn An Như Yên, mặc kệ hoàng hậu tức giận rốt cuộc là vì cái gì, các nàng duy nhất có thể đoán được là, cái vị đệ nhất tài nữ mới vừa rồi còn đào đạt đắc ý, nhận được đủ lời ca ngợi này, sợ là sắp gặp tai ương !

Mới vừa rồi còn tưởng rằng một chiêu này của An Như Yên có thể nghịch chuyển càn khôn , một lần nữa chiếm được sự tán thưởng của hoàng hậu , không nghĩ tới, đến cuối cùng lại biến thành họa vô đơn chí a!

An Như Yên vội vàng đem "Mẫu đơn tranh diễm" nhặt lên, cẩn thận xem xét, một tác phẩm xuất sắc như vậy, hoàn mỹ không chê vào đâu được, tìm không thấy chút tỳ vết nào, An Như Yên cau mày , bất chấp , mở miệng hỏi, "Hoàng hậu nương nương, không biết Yên nhi phạm vào lỗi gì, chọc hoàng hậu nương nương tức giận?"

"Hừ! Phạm lỗi gì?" Mẫu đơn yến hôm nay, bản cung tâm tình vốn là vô cùng tốt , tâm ý của các gia quý nữ , đều làm cho bản cung cảm thấy ấm áp, duy chỉ ngươi, An Bình hầu phủ đại tiểu thư, mẫu đơn trong bức 'Mẫu đơn tranh diễm' lại dùng thực được thay thế, đem thực được trở thành mẫu đơn dâng cho bản cung, ngươi này lại là có ý đồ gì?" Hoàng hậu ánh mắt lạnh như băng, sắc mặt âm trầm, cả người tản ra uy nghi cùng tức giận, càng thêm làm cho người ta tâm sinh ra e ngại.

Thực được?

Mọi người vừa nghe,nét mặt đều đồng thời lộ vẻ kinh ngạc, An Như Yên cẩn thận nhìn 'Mẫu đơn tranh diễm' trong tay, sắc mặt vốn dĩ kích động tái nhợt,càng thêm trở nên trắng bệch vô sắc, toàn thân nhịn không được run run, này... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng là mẫu đơn, nhưng vì sao nhìn kỹ, lại trở thành thực được!

Chi tiết rất nhỏ này, nếu như không nhìn kỹ, còn thật là nhìn không ra điều gì, nhưng là...

Minh Nguyệt công chúa tiến lên tìm tòi đến tận cùng, cẩn thận đánh giá, rốt cục cũng nhìn ra manh mối, nhìn An Như Yên quý, nhất thời lòng tràn đầy lửa giận,một chút cũng không cho nàng ta mặt mũi, "Hừ! Đệ nhất tài nữ ngay cả thực được cùng mẫu đơn đều phân không rõ , này nói ra sợ là không có người nào tin đi! Theo như bản công chúa thấy, ngươi này rõ ràng chính là có ý ."

Mẫu đơn cùng thực được đều là hoa trung nhị tuyệt, ngày thường cực kỳ tương tự, nhưng nhìn kỹ, lại là có khác biệt rất nhỏ , "Mẫu đơn tranh diễm" trong tay An Như Yên , xem qua, quả thật cực kỳ giống mẫu đơn, nhưng nhìn lá phía dưới hoa , lại không phải là chân chính mẫu đơn, mà là thực được.

Mẫu đơn là hoa trung chi vương, mà thực được là hoa trung chi tướng, hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ , chi Hoa Vương mẫu đơn mới xứng sánh cùng, chứ không phải là thực được!

Mà mới vừa rồi An Như Yên một phen so sánh lấy lòng hoàng hậu , giờ phút này xem ra, lại dụng tâm kín đáo, nàng là âm thầm trào phúng hoàng hậu chỉ xứng hoa trung chi tướng sao!

An Như Yên cũng là biết quan hệ lợi hại trong đó, trong lòng càng thêm bất an.

"Không, không phải... Thần nữ không biết..." An Như Yên cuống quýt lắc đầu, vội vàng muốn vì chính mình giải thích, nhưng là, nàng lại không biết giải thích từ đâu, này không phải do nàng thêu , rõ ràng là An Ninh, theo bản năng nhìn về phía An Ninh, lại chỉ thấy An Ninh đồng dạng về mặt nghi hoặc, bộ dạng lại giống như áy náy , dường như nàng cũng không biết vì sao lại có thể như vậy.

Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nàng lại nên làm cái gì bây giờ? An Như Yên cố gắng nghĩ cách thoát thân, nhưng là, càng suy nghĩ, trong lòng càng là bối rối không thôi, tầm mắt của mọi người đều tập trung ở trên người nàng , càng thêm làm cho nàng giống như kiến bò trên chảo , lúc này đây, ai có thể

cứu nàng?

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, An Như Yên nhìn về phía người ngồi ở bên người hoàng đế bên người Uyển quý phi, nhưng Uyển quý phi vẫn là thân nhiên tránh đi ánh mắt của nàng, An Như Yên trong lòng khẽ lộ cộc , biết Uyển quý phi cái này ý tứ là sẽ không thay nàng nói chuyện .

"Không biết? Mới vừa rồi ngươi còn nói ngươi thức mấy đêm mới hoàn thành bức tranh thêu này, chiếu như vậy xem ra, ngươi là mấy ngày đêm đều cùng 'Mẫu đơn tranh diễm' đối diện, ngươi còn dám nói ngươi không biết?" Minh Nguyệt công chúa không thuận theo không buông tha, An Như Yên này, ngày thường tuy rằng đối với nàng thật cẩn thận lấy lòng, nhưng cái danh hào đệ nhất tài nữ này, quả thật là cái gai trong mắt nàng, rốt cục cũng bắt được nhược điểm của nàng ta, nàng sẽ không dễ dàng buông tay, "An Như Yên, ta xem ngươi là cố ý muốn mượn bức 'Giả mẫu đơn tranh diễm' này đến âm thầm ví mẫu hậu ta không xứng với hoa trung chi vương, không xứng làm mẫu nghi thiên hạ!"

Oanh một tiếng, phía trên đại điện , nhất thời bùng nổ, Minh Nguyệt công chúa tung ra tội danh này, thật đúng là không nhỏ a!

Mọi người nhìn về hướng hoàng hậu, lúc này nàng, sắc mặt lại âm trầm vô cùng.

"Không phải như thế, thần nữ cũng không biết vì sao lại có thể như vậy... Thần nữ..." An Như Yên như thế nào cũng không nghĩ tới, mới vừa rồi còn được nâng ở trên mây, hưởng thụ cao cao tại thượng khoái cảm, giờ phút này, nàng lại giống như thân tại địa ngục, tội danh mà Minh Nguyệt công chúa gán cho nàng , càng như một cái mũi nhọn, hung hăng đâm vào lòng của nàng , càng thêm giận là, nàng thế nhưng muốn tránh cũng không có chỗ để tránh, không ai cứu nàng, thay nàng cầu tình!

An Ninh nhìn bộ dáng An Như Yên bối rối bất lực , trong lòng dâng lên một tia khoái ý, kiếp trước, nàng chưa bao giờ từng từ trên mặt An Như Yên nhìn thấy nét hoảng sợ như thế, nàng ta luôn dẫm đạp trên người nàng, thuận buồm xuôi gió, nhưng mặc dù là như vậy, nàng ta cũng không có buông tha tánh mạng của nàng, thậm chí còn làm cho đứa con còm chưa ra đời của nàng..

Con ngươi căng thẳng, An Ninh hít thở một hơi thật sâu , thân nhiên cúi mặt, nếu như An Như Yên còn không nhận tội, như vậy nàng sẽ tới đẩy nàng ta một phen!

"Hoàng hậu nương nương, không phải là lỗi của tỷ tỷ , 'Mẫu đơn tranh diễm' này ..." An Ninh tiến lên, quỳ trên mặt đất, chính là, lời của nàng còn chưa nói hết, tựa như nàng sợ liệu bị An Như Yên đánh gãy.

"Thần nữ biết sai, thỉnh hoàng hậu nương nương trách phạt!" An Như Yên vạn vạn thật không ngờ An Ninh lại có thể đột nhiên đứng ra, vì không cho nàng ta nói ra chân tướng 'Mẫu đơn tranh diễm' là do nàng ta thêu, nàng không thể để ý quá nhiều, chỉ có thể nhận tội.

Nàng biết, chỉ cần An Ninh nói ra chân tướng, nàng liền xong rồi, không chỉ có tất cả thanh danh từ trước đến nay của nàng sẽ bị hủy, hơn nữa còn có thể bị gán thêm một cái "Khi quân" tội danh, mặc dù tội khi quân có thể để cho An Ninh đi theo nàng cùng nhau gánh vác, nhưng đối với nàng mà nói, những thứ mà nàng mất đi cũng sẽ càng nhiều!

Nàng tuyệt đối không thể để cho người ta biết " mẫu đơn tranh diễm" là do An Ninh thêu, càng thêm không thể để cho người ta biết, nàng sợ dĩ có thể trở thành đệ nhất tài nữ, toàn là vì An Ninh ở sau lưng làm thay nàng !

"Tỷ tỷ..." An Ninh nhanh cau mày kêu lên, lại rước lấy An Như Yên hung hăng trừng, giống như đã bị kinh hách, co rúm lại không dám nói nữa.

Hành động qua lại của tỷ muội hai người , mọi người thấy ở trong mắt, trong lòng hiểu rõ, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư là như vậy sợ hãi đại tiểu thư a! Hai năm trước, các nàng từng nghe nói qua một ít tin đồn có liên quan đến An Bình hầu phủ , hay là tin đồn này là thật ?

An Như Yên trong lòng âm thầm oán trách An Ninh, xú nha đầu này, nàng ta chạy đến thêm cái gì náo nhiệt? Nàng ta nghĩ nàng ta thừa nhận "Mẫu đơn tranh diễm" là do nàng ta thêu, chính là giúp nàng sao, thật sự là một cái nha đầu không đầu óc, còn làm hại nàng không thể không chủ động nhận tội.

Nhưng nàng lại như thế nào cũng không thể tưởng được, An Ninh mà nàng xưa nay khinh thường là muốn làm cho nàng chủ động nhận tội!

An Ninh biết, theo tính tình của An Như Yên , là hiểu được cân nhắc lợi hại , bỏ nặng tìm nhẹ, nàng ta tuyệt đối sẽ không mạo hiểm để tổn thất nhiều hơn nữa, đem chính mình kéo xuống nước, mà mục đích của nàng, cũng đã đạt được!

An Như Yên a An Như Yên, tự cầu nhiều phúc đi!

"Hừ! Giỏi cho một An Như Yên! Quả nhiên lòng ôm ý xấu!" Minh Nguyệt công chúa hừ lạnh một tiếng, lập tức nhìn về phía hoàng hậu nương nương, "Mẫu hậu, nếu nàng ta đã muốn thừa nhận, nhất định không thể khinh tha nàng!"

Hoàng hậu mặt không chút thay đổi nhìn An Như Yên, tất cả tâm tình tốt của nàng , đều bị An Như Yên làm hỏng, nàng hôm nay nếu là không hảo hảo trừng phạt An Như Yên, như vậy uy nghi hoàng hậu của nàng chắc chắn đại suy giảm, nhất là đám tàn phi này cũng sẽ càng thêm không đem nàng để vào mắt.

Bên trong hậu cung , người lừa ta gạt, việc hôm nay nếu truyền ta, khó bảo toàn ngày sau không có người tóm lấy vấn đề mẫu đơn cùng thược dược này không buông, Uyển quý phi mặc dù cùng nàng thân cận, nhưng chung quy là phi tử được hoàng sủng nhất, hoàng hậu nàng nếu là xứng với thược dược, vậy Hoa Vương kia...

Thân nhiên nhìn lướt qua Uyển quý phi, hoàng hậu trong lòng trôi lên một tia kiên định, nàng nếu là không tỏ rõ thái độ, đó là thừa nhận chính mình chỉ

xúng với thực được, này không thể nghi ngờ là đem ngôi vị hoàng hậu dâng đến trong tay người khác , vô luận là từ phương diện nào suy nghĩ, nàng cũng không thể thủ hạ lưu tình, An Như Yên một khi đã như vậy lớn mật, phải thừa nhận cái giá của việc lớn mật !

"Người đâu!" Hoàng hậu trầm giọng mở miệng, âm trầm ngữ điệu truyền vào trong tai An Như Yên, An Như Yên trong lòng không khỏi co rụt lại, theo bản năng giương mắt nhìn về phía hoàng hậu, nhưng khi nhìn thấy hoàng hậu mắt nhắm hờn ý , trong lòng lại lạnh lẽo.

Nàng biết, hôm nay nhất định là trốn không thoát , không chỉ có như thế, tất cả yêu thương của hoàng hậu từ trước đến nay đối với nàng, sợ là cũng tan thành mây khói!

Nghĩ đến kẻ tiếp trừng phạt đang đợi nàng, An Như Yên trong lòng tràn đầy sợ hãi cùng bất an, giống như đang ở trong địa ngục...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trừng phạt tàn khốc

Phía trên đại điện, chúng quý nữ đều nhìn không được lạnh run, các nàng là muốn xem kịch vui không sai, nhưng không dự đoán được, hoàng hậu nương nương thể diện ở mẫu đơn yên , trước mặt nhiều người như vậy , khiến cho An Như Yên chịu hình phạt nặng như vậy —— Kẹp đầu ngón tay một trong ngũ đại khổ hình .

Ngũ đại khổ hình từng bị cấm dùng, trong hai mươi năm gần đây, mới một lần nữa xuất hiện, nhưng nếu không phải trọng tội, bình thường rất ít khi sử dụng ngũ đại khổ hình, xem ra, An Như Yên lúc này đây sợ là đem hoàng hậu nương nương đắc tội không nhẹ, nhưng chịu khổ hình như vậy, An Như Yên này, sợ rằng không chịu nổi .

Nghĩ đến mới vừa rồi An Như Yên được khen ngợi dào dạt đắc ý, các nàng trong lòng càng thêm vui sướng khi người gặp họa .

"An Như Yên, bản cung xưa nay thương ngươi, lại không nghĩ rằng ngươi như thế đối đãi bản cung, hôm nay, bản cung liền chỉ đối với ngươi trừng phạt nhẹ, ngươi nên tự lo lấy."

Hoàng hậu lạnh giọng mở miệng, vẫn đậm khinh phong giọng điệu, giống như " trừng phạt nhẹ" trong miệng nàng bất quá là giam cầm cửa mà thôi, nhưng người thông minh cũng là hiểu được , hoàng hậu nương nương là đang lập uy a!

Nàng là đang nói cho mọi người biết, thù đoạn trừng trị người của nàng nhưng là nhiều không đếm hết, đủ để cho người ta thống khổ, những kẻ tâm mang ý đồ bất chính, đừng hòng mơ tưởng giờ trở gì, nàng cũng không phải là dễ chọc !

Quý phi dịu dàng ngồi một bên hoàng đế biết tâm tư của hoàng hậu , vẫn là trầm mặc không lên tiếng, An Như Yên nhìn hoàng hậu cầu xin, nhất thời hối hận chính mình mới vừa rồi nhận tội, mới vừa rồi nếu không nóng lòng nhận tội, nàng còn có thể nghĩ biện pháp, đem sự tình đổ lên trên người những người khác, nhưng là, hiện tại... Nàng nhận ra , tội danh đã định, khổ hình đang đợi , nàng không dám tưởng tượng đến.

Xem hình cụ bày ra trước mặt An Như Yên , mọi người chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, An Như Yên sắc mặt sớm đã trắng bệch dọa người, còn không có chạm vào hình cụ, liền đã cảm giác được ngón tay giống như bị phế đi, đau đớn toàn tâm, hoàng hậu nương nương vì sao như vậy nhẫn tâm? Nàng ta là muốn hủy nàng sao?

"Hoàng hậu nương nương khai ân a, tha cho thần nữ lần này, thần nữ về sau không dám nữa ." An Như Yên mắt nhắm hờn hoảng sợ cùng cầu xin, nàng nếu thật sự chịu hình phạt kẹp đầu ngón tay này, vậy hai bàn tay này về sau sợ là bị hủy, nàng là đệ nhất tài nữ, lại là đệ nhất mỹ nhân, hai tay bị hủy, nàng về sau liền cái gì cũng không phải .

An Như Yên không thể chấp nhận hiện thực này, nàng xưa nay tâm cao khí ngạo, mọi sự đều phải thắng người một bậc, nàng đã quen nhận được ánh mắt ngưỡng mộ ca ngợi của người khác, một An Như Yên cái gì cũng đều không phải , sợ là chỉ biết bị người phi nhổ cùng hèn mọn, càng thêm không xứng với tướng quân .

Không, nàng không muốn như vậy!

"Còn thất thần cái gì?" Hoàng hậu không vui thúc giục cung nhân ở bên cạnh, không nhìn An Như Yên đang cầu xin tha thứ.

Cung nhân tiến lên, An Như Yên muốn chạy trốn, lại bị cung nhân chặt chẽ đè lại, phủ phục trên mặt đất, chặt vật không chịu nổi, trong lúc đó chỉ có thể nhìn mười ngón tay của chính mình bị cố định ở hình cụ , còn chưa kịp sợ hãi, một trận đau toàn tâm thực cốt liền từ mười ngón truyền đến tứ chi bách hải, cuối cùng xông thẳng đến tim.

"A..." An Như Yên không chịu nổi, đau đớn hét lên, đau đớn cơ hồ đem nàng bao phủ, toàn bộ thân thể không ngừng run rẩy, một trận đau đớn còn chưa dứt , chỉ cảm thấy mười ngón tay lại một lần nữa bị đè ép, lại một cơn đau đớn khác đánh úp lại, An Như Yên thống khổ, chỉ có thể không ngừng la hét, "Đau... Hoàng hậu tha mạng... Tha thứ..."

Chúng thế gia quý nữ đều hoảng sợ nhìn hết thấy, các nàng sớm nghe nói qua hình phạt kẹp đầu ngón tay này , tay đứt ruột xót, đau đớn kia lại không thể dùng lời nói hết, giờ phút này nghe thấy An Như Yên thống khổ là hết, nhìn mười ngón tay của nàng bị hình cụ kẹp lấy sớm đã huyết nhục mơ hồ, trong lòng một trận một trận lạnh, nhất thời cảm thấy may mắn, chịu hình không phải là chính mình.

An Như Yên này, bộ dáng dịu dàng tao nhã ngày thường sớm đã không còn tồn tại, ngày sau, một đôi tay này của An Như Yên , sợ là thật sự bị hủy, nghĩ đến thù kỹ của nàng ta, chúng quý nữ trong lòng nhưng thật là cao hứng vì tay nàng ta đã bị hủy, về sau An Như Yên dù cho là có thể động đến châm tuyến, nhưng cũng thù không ra được thứ tốt như vậy nữa, đệ nhất tài nữ cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, về sau chỉ sợ cũng hữu tâm vô lực , bị hủy đi hai tay, đệ nhất mỹ nhân cũng liền tự nhiên sẽ không còn là An Như Yên nàng ta .

Hoàng hậu vẫn lạnh lùng đáp lại câu xin tha thứ của An Như Yên , ánh mắt thần nhiên đảo qua chúng quý nữ cùng với nhóm phi tần trong hậu cung, thấp phân vừa lòng sợ hãi giờ phút này toát ra trên mặt các nàng , nàng muốn chính là sự kính sợ của mọi người đối với nàng .

"A... Tha mạng... Tha... Mạng... A..."

Âm thanh An Như Yên đau đớn hô lên ,một tiếng một tiếng ở bên tai An Ninh quanh quẩn, rõ ràng vô cùng, nàng vẫn như trước quỳ gối phía trên đại điện , trừ bỏ cung nhân hành hình, chính là nàng cách An Như Yên gần nhất, trong đầu hiện ra cảnh tượng kiếp trước khi nàng bị phạt , bàn tay giấu ở cổ tay áo đã gắt gao nắm chặt, cắn chặt môi, tựa hồ là đang ảm nhẫn điều gì.

An Như Yên,thống khổ của hình phạt kẹp đầu ngón tay , hôm nay ta xem như trả lại cho ngươi , ngươi đã cảm nhận được đau đớn trong đó rồi chứ? !

Bất quá, chỉ là như thế này còn chưa đủ, nàng đã nói qua, muốn cho An Như Yên chịu đựng gấp trăm lần ngàn lần , này chính là bước đầu tiên, nàng càng chờ mong xem An Như Yên bị hủy hai tay, mất đi hết thấy sẽ là biểu tình như thế nào!

Khổ hình còn đang tiếp tục, An Như Yên sớm đã đau đến không có khí lực, lại hôn mê bất tỉnh, cung nhân không nghe thấy hoàng hậu kêu ngừng, liền đem nước lạnh đến, hắt lên trên người An Như Yên , cảm giác lạnh lẽo đánh úp lại,khi An Như Yên thanh tỉnh, đau đớn liền tùy theo truyền đến.

"A..." An Như Yên cổ họng đã muốn khàn khàn, sớm đã bị tra tấn không có khí lực, cả người cực kỳ chật vật quỳ rạp trên mặt đất, tiếp tục thừa nhận hình phạt không biết khi nào mới có thể đình chỉ.

Đau đớn như vậy, làm cho nàng sống không bằng chết, nghĩ đến sự thật hai bàn tay này của nàng xem như bị hủy , lòng lại đau đến tột đỉnh, đối với tương lai lòng tràn đầy sợ hãi, nàng nên làm cái gì bây giờ a?

Từ đầu chí cuối , tầm mắt của An Ninh đều không rời khỏi trên người An Như Yên , nàng muốn tận mắt nhìn nàng ta trải qua đau đớn mà kiếp trước nàng đã phải trải qua, đột nhiên,từ bên cạnh một trận áp lực rõ ràng đánh úp lại, vừa nhắc mắt, khuôn mặt tuần tú phóng đại rõ ràng ánh vào mi mắt của nàng, hình dáng khác sâu, mặt không chút thay đổi, thâm thúy con ngươi như một cái lưới lớn, chẳng chịt đem nàng bao lại.

Thần vương Thương Dịch, hần muốn làm gì?

An Ninh còn chưa kịp biết rõ ràng ý đồ của Thương Dịch , một bàn tay lớn đã nắm lấy năm ngón tay đang túm chặt cổ tay áo của nàng,cánh tay kiên cố hữu lực không coi ai ra gì đem nàng nâng dậy , An Ninh theo động tác của hần, đi theo hần về phía chỗ ngồi , nghỉ hoặc nhìn sườn mặt hoàn mỹ của Thương Dịch, cảm nhận được lòng bàn tay hần truyền đến độ ấm, như trước không rõ ý đồ của Thần vương này.

Hành động này, nhất thời đưa tới sự chú ý của mọi người , Thần vương hần thế nhưng giống như bảo vệ An Bình hầu phủ nhị tiểu thư!

An Như Yên chịu hình cũng chú ý tới, nhìn theo bóng dáng Thần vương giúp đỡ An Ninh , trong lòng nàng lại bất bình, cắn chặt hàm răng, phần hận không cam lòng nhìn hai người, hiện tại mắt thấy nàng muốn mất đi hết thấy , mà An Ninh lại dường như có được hết thấy, nàng như thế nào cam tâm a!

Đau đớn từ bàn tay lại một lần nữa mãnh liệt truyền lại, An Như Yên đau hô một tiếng, hoàn toàn chết ngất đi ...

"Không cần sợ hãi." Thương Dịch thấp giọng nói ở bên tai An Ninh,gọng điệu lạnh như băng không có chút độ ấm, nhưng là, truyền vào trong tai An Ninh, lại làm cho thân thể nàng ngẩn ra.

Không cần sợ hãi? Nguyên lai hần nghĩ phản ứng của nàng là vì sợ hãi! Nhưng trong lòng lại là vì những lời này, giống như được rót vào một dòng nước ấm áp, cảm giác an toàn không hiểu được bỗng nhiên sinh ra, An Ninh được Thương Dịch an trí ngồi xuống ở vị trí cũ, nhìn hần ngồi ở bên cạnh nàng, hết thấy nhưng lại có vẻ cực kỳ tự nhiên, không chút đột ngột.

Nhớ lại kiếp trước hết thấy về nam tử này, An Ninh thân thể không khỏi giật mình, trên người nam tử này chảy huyết mạch của trưởng công chúa Chiêu Dương , được toàn bộ người dân Đông Tần quốc vô điều kiện tôn kính , cơ hồ trở thành một loại tín ngưỡng, vài năm sau, hoàng đế ba lượt muốn lập hần làm người kế thừa ngôi vị hoàng đế , nhưng hần lại ba lượt công nhiên cự tuyệt.

Không có người nào biết hần vì sao đối với cái vị trí mà nhóm hoàng tử tranh giành đến đầu rơi máu chảy lại coi thường như vậy , nhưng dân chúng đối với hần lại càng thêm kính như thần thánh, từ đó về sau, Thần vương Thương Dịch ở Đông Tần quốc càng thêm là một sự tồn tại đặc biệt!

Nam nhân này sâu không lường được, liền ngay cả nàng người đã trọng sinh một kiếp cũng dò không thấy đáy, thế nhưng nàng lại ảm ảm cảm thấy, tại đây phía sau đôi mắt đen nội liễm thâm trầm kia, nhất định là cất giấu bí mật cùng quá khứ không muốn người biết !

Là bí mật gì? Không hiểu vì sao, An Ninh có một loại quen thuộc không hiểu được, lại muốn đi tìm hiểu sâu hơn...

Chương 21: Thu hoạch ngoài ý muốn

An Ninh phục hồi lại tinh thần, ánh mắt nhìn về phía An Như Yên, lúc này nàng ta cả người ướt đẫm, chặt vật quý rập trên mặt đất, nhắm chặt hai mắt, cùng với vị tiểu thư quý tộc tao nhã lúc mới tiến cung, quả thực là khác nhau một trời một vực, hoàn toàn không thể đem nàng ta cùng mới đệ nhất tài nữ mới vừa rồi đặc ý hưởng thụ lời ca ngợi của mọi người liên hệ cùng một chỗ.

Mọi người nhìn An Như Yên lại một lần nữa chết ngất đi, cung nhân hành hình không nhận được ý chỉ yêu cầu bọn họ dừng lại từ hoàng hậu, liền chỉ có thể tiếp tục, mọi người đều hiểu, hình phạt kẹp đầu ngón tay, nữ tử bình thường bị chịu hình hai lần, đã là cực hạn rồi, An Như Yên lại một lần nữa chết ngất đi, nếu là lại tiếp tục như thế này, sợ là thật có thể khiến cho nàng ta mất mạng!

Hoàng hậu cũng là hiểu được, thấy mục đích lập uy đã đạt được, khẽ nhướn mày, thân nhiên mở miệng, "Được rồi, Ngân Sương, lập tức cho người đem nàng ta xuất cung đi, tốt xấu gì cũng là An Bình hầu phủ đại tiểu thư, hôm nay liền xem ở mặt mũi của An Bình hầu gia cùng đại công tử, tạm thời tha cho nàng, thuận tiện mang theo ngự y trong cung, coi như là bản cung một mảnh tâm ý."

Ngân Sương vừa ứng thanh, chuẩn bị đi xuống, lại nghe hoàng hậu nương nương mở miệng, "Chậm đã..."

Tất cả mọi người âm thầm đoán rằng, hoàng hậu nương nương còn có phân phó gì, lại chỉ thấy tầm mắt của nàng bình tĩnh dừng ở trên người An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, có chút suy nghĩ, lập tức đứng dậy, chậm rãi đi về hướng An Ninh...

An Ninh không biết ý muốn của hoàng hậu là gì, đôi bàn tay liền được ôn nhu nâng lên, mu bàn tay truyền đến sự vỗ về nhẹ nhàng, thương tiếc mà sùng nịch, từ đỉnh đầu vang lên hoàng hậu nương nương dịu dàng, "Nhị tiểu thư bao lâu nữa thì cập kê đi?"

"Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, còn có nửa năm." An Ninh trong lòng suy đoán tâm tư của hoàng hậu, bộ dạng phục tùng nhẹ giọng trả lời.

"Nửa năm à! Cũng sắp rồi, kia bản cung hảo hảo chuẩn bị chuẩn bị." Hoàng hậu mâu quang vì thiêm, trên mặt ý cười càng đậm, "Ngân Sương, đến lúc đó nhớ rõ nhắc nhở bản cung lễ cập kê của An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, bản cung sẽ đích thân chủ trì, đợi lát nữa khi người đi làm việc, thuận tiện cũng thông báo cho An Bình hầu phủ một tiếng."

Lời vừa nói, phía trên đại điện nhất thời vang lên tiếng hít không khí, kinh sợ về quyết định của hoàng hậu nương nương, đây là ân điển biết nhường nào a!

Từ xưa nữ tử cập kê, đều là do cha mẹ chủ trì, đối với nữ tử mà nói là đại sự, nhưng đại sự như vậy, mỗi gia đều có, hoàng hậu nương nương cũng không nhân hạ như vậy đi bận tâm đến lễ cập kê của tiểu thư nhà nào đó, nhưng hôm nay... Nàng lại duy nhất đối với An Bình hầu phủ nhị tiểu thư hứa hẹn một ân điển như thế, thật có thể nói là hiếm có!

Chúng quý nữ không khỏi hâm mộ An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, nhưng An Ninh trong lòng cũng là hiểu rõ, hoàng hậu là người như thế nào, làm sao có thể đối với lễ cập kê của nàng cảm thấy hứng thú, nàng hứa hẹn ân điển này, bất quá là vì trấn an An Bình hầu phủ thôi.

Hoàng hậu hôm nay đối An Như Yên động hình kẹp đầu ngón tay, không thể nghi ngờ là đánh một bạt tai vào mặt An Bình hầu phủ, An Bình hầu phủ ở Đông Tàn quốc, xếp vào một trong tứ đại thế gia, An Bình hầu cùng đại thiếu gia trong phủ đều đang trong triều đảm nhiệm chức vị quan trọng, địa vị cũng không thấp, để tránh hai người này oán giận, nàng chỉ phải sau khi đánh một cái tát, lại tặng một viên kẹo đến chặn miệng của bọn họ, dỗ dành tâm tình của bọn họ.

Hoàng hậu nương nương tự mình thay An Bình hầu phủ gia tiểu thư chủ trì cập kê chi lễ, đây là loại nào vinh quang cùng ân điển a! Chuyện như vậy chưa bao giờ phát sinh qua, An Bình hầu phủ là đã mở ra một tiền lệ a!

Một chiêu này của hoàng hậu, quả nhiên sử dụng thật xảo diệu.

"Tạ hoàng hậu nương nương long ân." An Ninh quỳ xuống tạ ơn, không nghĩ tới hôm nay lại còn có một thu hoạch ngoài ý muốn như vậy, quả nhiên là một cái thiên đại kinh hi, ánh mắt thân nhiên đảo qua trên người An Như Yên đang nằm tức giận, trong lòng không khỏi dâng lên một tia khoái ý.

Nếu như An Như Yên tỉnh lại, biết được việc nàng ta bị chịu hình đối lấy vinh quang cho An Ninh nàng, lại sẽ là tâm tình như thế nào ? !

Trong lòng thầm chờ mong, An Ninh trên mặt vẫn là toát ra sự thương tiếc đối với An Như Yên, khẽ xoắn chặt tấm khăn thêu trên tay, hoàng hậu thấy nàng như thế, giọng điệu lại thân thiết, "Lại còn có chuyện gì sao?"

"Thần... Thần nữ muốn bồi tỷ tỷ cùng nhau trở về... Dọc theo đường đi, cũng có thể chăm sóc ... Tỷ tỷ nàng..." An Ninh bất an nhìn hoàng hậu, vẻ mặt khẩn cầu, sự thân thiết đối với An Như Yên trên mặt nhìn không ra chút giả dối.

Hoàng hậu lạnh lùng liếc mắt nhìn An Như Yên một cái, lúc nhìn về phía An Ninh, trong mắt lại khôi phục ảm áp, "Đi thôi! Thật sự là một tiểu cô nương

hữu tình có nghĩa."

An Ninh khấu tạ ân điển, thật cẩn thận tiến lên hỗ trợ đem An Như Yên đã chết ngất đi an trí ở trên tấm sàng mềm, nhất cử nhất động đều phá lệ mềm mại nhẹ nhàng, dường như sợ dùng lực mạnh một chút liền có thể tăng thêm thống khổ cho An Như Yên, mọi người thấy một màn này, trong lòng chỉ có một nhận định —— An Bình hầu phủ nhị tiểu thư đối với tỷ tỷ quả nhiên là tình thâm ý trọng a!

Nhưng có một vài người nghĩ đến về tin đồn về An Bình hầu phủ, hứng thú trong mắt càng đậm...

Liền ngay Sùng Chính đế cùng Uyển quý phi cũng là cho là như vậy, duy độc Thần vương Thương Dịch trong con người mơ hồ lóe lên vài phần ý cười, trong lòng nghĩ hoặc cùng tò mò càng thêm mãnh liệt...

An Ninh đi theo bên cạnh An Như Yên, cẩn thận chăm sóc, lúc đi ra đại điện, nàng nghe thấy giọng nói của hoàng hậu nương nương có ý dè dặt phân phó, "Đem bức tranh thêu này thiêu đi."

An Ninh mâu quang vi tiểm, việc này nàng sớm đã nghĩ đến, hoàng hậu nương nương làm sao có thể lưu lại bức "Mẫu đơn tranh diễm"? Chung quy là hoàng hậu, trong mắt không chấp nhận được một hạt cát!

An Ninh nhìn An Như Yên hai bàn tay dính đầy máu tươi, con người căng thẳng, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng ra phản ứng sau khi An Như Yên tỉnh lại...

Sau khi An Ninh rời đi, yến hội vẫn như trước tiếp tục, chính là, suy nghĩ của một số người lại đã bay tới nơi khác, Ly vương Triệu Cảnh Trạch cảm lý rượu có chút suy nghĩ, Tô Cẩm cà lơ phát phờ nhú mày, về mặt hưng trí dạt dào suy nghĩ điều gì, Thần vương Thương Dịch thâm thúy con người vi tiểm, đáy mắt như trước làm cho người ta nhìn không thấu đáy thâm trầm, liền ngay cả Dự Thân vương phủ Thiệu Hoa quận chúa cũng là về mặt thăm dò...

Bọn họ trong lúc vô ý từ trên người An Bình hầu phủ nhị tiểu thư nhận thấy được một phần quý dị dị thường rốt cuộc là thật là giả? An Bình hầu phủ nhị tiểu thư này rốt cuộc là thật sự nhất gan yếu đuối, hay là về nhất gan yếu đuối này bắt quả chỉ là nguy trang của nàng?

Nếu thật là nguy trang, như vậy nữ tử này quả nhiên là không đơn giản!

...

Xe ngựa di chuyển thật chậm, An Ninh cùng An Như Yên ngồi ở trên xe ngựa, bên tai truyền đến tiếng rên rỉ đứt quãng, mặc dù là ngất đi, nhưng tựa hồ vẫn như trước cảm giác được đau, đối với An Như Yên lúc này, An Ninh không có nửa phần đồng tình, kiếp trước, nữ nhân này đã hủy của nàng hết thấy, đau đớn kia đến nay nàng vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được, nàng nghĩ, nàng cả đời này đều không thể quên được trước lúc chết sự chấn động cùng đau lòng khi biết được chân tướng!

Đối đãi với kẻ địch mềm lòng, chính là tàn nhẫn đối với chính mình! Kiếp trước, An Như Yên đã khi nào buông tha nàng? Đã khi nào buông tha cho đứa con sắp ra đời ở trong bụng nàng?

Kiếp này, nàng nguyện làm ác nữ, nổi đau mà kiếp trước những kẻ đó ban cho nàng, nàng muốn gấp trăm lần ngàn lần gửi trả lại!

Xe ngựa dừng lại ở ngoài An Bình hầu phủ, đi theo ở ngoài xe ngựa Đinh Thu lập tức vào phủ kêu gia đình, đem An Như Yên nâng vào Hầu phủ.

"Ai nha... Đây là như thế nào a? Khi xuất môn còn hoàn hảo, sao chỉ vài canh giờ không thấy, liền đã phải nằm trở lại? Ai nha, sao lại nhiều máu như vậy... Mau, Hinh Nhi, mau sai người kêu đại phu a... Đại tỷ người đã như vậy, người còn luyện cầm cái gì a?" Tứ phu nhân Dương Mộc Hoan vội vàng tiếp đón, về mặt lo lắng cùng đau lòng.

An Ninh đem hành động của nàng ta xem ở trong mắt, trong lòng dâng lên một tia châm chọc, trong phủ này không có một ai là không biết diễn trò, tứ phu nhân Dương Mộc Hoan này, cũng không phải thiện nam tín nữ gì, trong miệng mặc dù thương xót vô cùng, nhưng trong mắt ý cười, đã tiết lộ tâm tư vui sướng của nàng khi người gặp họa.

"Tứ di nương, tỷ tỷ nàng... Chọc giận hoàng hậu nương nương, cho nên mới... Đều do Ninh Nhi không kịp thay tỷ tỷ chịu hình, bằng không, tỷ tỷ nàng cũng..."

"Chọc giận hoàng hậu nương nương?" Dương Mộc Hoan kinh hãi, nguyên lai là đắc tội hoàng hậu nương nương a! Cũng khó trách, trở thành bộ dáng chật vật như vậy, không nên người hình, hừ! Tiểu tiện nhân An Như Yên này cũng có kết cục như ngày hôm nay!

Nghĩ đến thái độ ghê ghớm của nàng sáng nay đối với chính mình, Dương Mộc Hoan trong lòng lại vui sướng, đột nhiên, giống như nghĩ đến cái gì, ánh mắt nhất thời sáng ngời, nhưng là nhanh tốc che lấp đi hào quang, cau mày thờ dãi, "Này nên như thế nào cho phải? Đại phu nhân đi Lăng Vân tự cầu phúc, ngày mai mới có thể trở về a!"

Lưu Hương Liên a Lưu Hương Liên, còn cầu cái gì phúc! Hừ, nữ nhi mà nàng ta luôn lấy làm tự hào hiện tại lại có bộ dáng này, ngày mai trở về, nàng nhưng thật là muốn nhìn Lưu thị còn như thế nào kiêu ngạo!

Ngày mai trở lại? An bình trong đầu hiện ra gương mặt Lưu thị, nàng tận mắt nhìn thấy con người đó thiêu sống mẫu thân của chính mình, nàng ta rốt cuộc đã sắp trở lại sao?

Kiếp trước, nàng bị An Như Yên làm hại mất đi trí nhớ, nhận kẻ thù làm mẹ, đến khi biết được chân tướng, lại đã kề cận sinh tử, cừu hận của mẫu thân,

nàng vẫn chưa kịp báo.

Kiếp này, hận của nàng, thù của máu thân, nàng muốn một lần đòi lại hết!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hầu môn dậy sóng

Tiếng kêu rên chất chứa thâm tâm của An Như Yên từ trong Khôi Thủy Uyển truyền tới, một tiếng lại một tiếng, nối tiếp nhau không ngừng nghỉ, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng An Như Yên mắng nha hoàn, tiếp đó là âm thanh phát ra từ chén thuốc vỡ vụn trên đất.

An Như Yên vừa về tới Hầu phủ, tin tức nàng bị phạt liền lan truyền nhanh chóng, khắp cả An Bình Hầu phủ không ai không biết. Ngân Sương cô cô cố ý đội An Bình Hầu Gia trở về để trình bày sự việc, An Bình hầu bởi vì đại nữ nhi bị hành hạ thành người tàn phế mà tức giận. Nhưng sau đó nghe Hoàng hậu có chỉ ý khác, tức giận mới lắng xuống.

Mặc dù hân là quan lớn trong triều, nhưng Hoàng hậu muốn trừng trị người nào, hân có năng lực để nói sao? Huống hồ là do Yên Nhi đã phạm sai lầm trước, mà Hoàng hậu lại ân điểm chủ trì Chi Lê cập kê cho Ninh nhi, đó cũng là ân huệ to lớn rồi, cô gắng đề xuống tức giận, không nói gì thêm.

Mấy phu nhân bên trong phủ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Từ phu nhân Dương Mộc Hoan vui mừng như hoa nở, Mặc dù đêm đã khuya, nhưng ngọn đèn dầu vẫn sáng rọi như cũ, chủ nhân của căn phòng đang ngồi trong sân nhỏ, vừa cắn hạt dưa, vừa nghe tiếng kêu rên từ trong Khôi Thủy Uyển truyền tới, nở nụ cười.

"Xem ra đại tiểu thư bị thương không nhẹ, ta vừa mới nghe hạ nhân nói, tay của nàng e rằng sẽ tàn phế, sau này nếu may vá, hoặc khâu đàn, cầm bút sợ không phải chuyện dễ dàng rồi!

Thật đáng thương, một cô nương như hoa như ngọc, vừa được Hoàng hậu sủng ái, vừa còn là Đệ Nhất Tài Nữ, đệ nhất mỹ nữ, ngay cả ta cũng không thôi hâm mộ đâu nha."

Người nói chuyện là Ngũ phu nhân Tần Ngọc Song, tuy rằng đang than thở và thương hại cho cảnh ngộ của An Như Yên, nhưng ánh mắt và sắc mặt lại không có chút nào là đau lòng, bên trong vẫn đậm phong khinh, bên ngoài lộ ra ý cười xem kịch vui.

"Hừ, Đệ Nhất Tài Nữ đệ nhất mỹ nữ, không có đôi tay, thì còn được gì? Đại phu nhân luôn luôn ý vào nữ nhi bảo bối này, cao cao tại thượng, coi mình là chánh thất phu nhân của Hầu Gia nữa chứ? Nàng ta không biết rằng năm đó chẳng phải nàng ta cũng. . . ." Dương Mộc Hoan hừ lạnh một tiếng, vừa nghĩ tới bộ dạng đại phu nhân ngày thường tự cao tự đại, trong lòng liền tức tối không thôi.

"Tứ tỷ!" Tần Ngọc Song chợt kêu lên, cắt đứt lời nói Dương Mộc Hoan, cảnh giác nhíu mày, hai mắt nhìn thẳng Dương Mộc Hoan, "Tứ tỷ, có mấy lời tốt nhất không nên nói."

Thân thể Dương Mộc Hoan ngẩn ra, hoảng sợ chính mình suýt chút nữa thì đã đụng phải người không nên đụng rồi, thoáng chốc thờ phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn Tần Ngọc Song cười một tiếng, "Đa tạ Ngũ muội, nếu để cho người ta nghe thấy, thì không phải tự mình đi tìm phiền toái sao?"

"Chúng ta là tỷ muội nói gì cảm ơn với không cảm ơn, Ngọc Song cô độc không nơi nương tựa gả vào Hầu phủ, cũng may có Tứ tỷ ngày thường chiếu cố Ngọc Song rất nhiều, nên nói lời cảm tạ, là Ngọc Song mới phải!" Tần Ngọc Song dịu dàng mở miệng, mặt tràn đầy chân thành, từ từ chuyển thành buồn bã than thở, "Ai, tỷ tỷ có Đại công tử, lại có cả nữ nhi Lan Hinh hiểu chuyện như vậy, Ngọc Song bạc mệnh, đã nhiều năm rồi, mà bụng vẫn không có tiền đồ."

Dương Mộc Hoan khẽ cau mày, an ủi vỗ vỗ tay Tần Ngọc Song, "Còn rất nhiều thời gian, mà ngày thường Hầu Gia đi phòng muội nhiều nhất, hơn nữa muội còn trẻ. Ngày khác ta sẽ sai người tìm phương thuốc, cho muội điều trị thân thể."

"Đa tạ Tứ tỷ, chuyện này nếu được Tứ tỷ đảm nhiệm, cho dù Ngọc Song đời này không có con, vẫn sẽ không buồn." Tần Ngọc Song giống như nói đùa, thu hạ mi mắt, đáy mắt như có hào quang chợt lóe.

"Ai bảo sau lưng người ta có Tứ Đại Thế Gia chống đỡ! Ta và người ta chỉ là một người sinh ra ở nhà quan lại bình thường."

Con người Dương Mộc Hoan căng thẳng, "Bất quá, lần này con gái của nàng ta đắc tội Hoàng hậu, hừ, về sau sợ là."

"Tứ tỷ, người lại quên rồi, không có đại tiểu thư, không phải còn nhị tiểu thư sao? Ngày thường không thấy được nhị tiểu thư xuất chúng thế nào, hôm nay gặp mặt, cảm giác rất đẹp đấy, tốt hơn nhiều so với đại tiểu thư." Tần Ngọc Song nhàn nhạt mở miệng, hôm nay tình cờ trông thấy An Ninh, thiếu chút nữa nàng đã nhận không ra, giật mình một lúc lâu mới tỉnh hồn lại.

"Nhị tiểu thư? Hừ! Chung quy không phải là thịt trong bụng Lưu tiện nhân kia rớt xuống sao? Huống chi hơn hai năm trước." Dương Mộc Hoan

đột nhiên dừng lại, trong mắt ngưng tụ một tia lãnh ý, ánh mắt nhanh trí chuyển động, "Có một số việc, chúng ta không nói được, nhưng nếu từ trong miệng người khác nói ra, hiệu quả kia, nhất định là tốt hơn nhiều so với chúng ta nói đấy."

"Tỷ nói là." Tần Ngọc Song kinh ngạc mở to mắt, "Đúng nha, sao ta quên điều này nhỉ, nhị tiểu thư nàng."

"Nhị tiểu thư sắp cấp kê rồi, chúng ta là di nương, nên qua lại với nàng một chút, chỉ bảo nàng một ít lễ giáo nữ nhi." Dương Mộc Hoan ngắt lời nàng, cầm trong tay những hạt dưa đã gặm xong vẩy vẩy trên bàn, vỗ vỗ mảnh vụn trên người, ưu nhã đứng dậy, "Đêm đã khuya, ta mệt rồi, muối muối cũng nên sớm trở về nghỉ ngơi thôi."

Nói xong, liền đi vào trong. Tần Ngọc Song vẫn ngồi yên một lúc lâu, nhìn ngoài cửa đêm đen nhánh, nghe được bên kia tiếng kêu thảm không giờ phút nào ngừng nghỉ, đáy mắt vừa mới thanh thản, giờ đây lại nhiều thêm chút thâm trầm.

Xem ra Hầu phủ sau này sợ là sẽ không an bình!

Một đêm này, Hầu phủ rất nhiều người không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, bên trong Thính Vũ Hiên, An Ninh rời giường, Bích Châu giúp nàng chải đầu trang điểm, chưa kịp dùng đồ ăn sáng, An Ninh đã vội vã muốn ra khỏi cửa.

"Tiểu thư, người muốn đi đâu à? Người còn chưa ăn sáng đấy." Bích Châu bày đồ ăn sáng ra trên bàn, vội vã kêu lên, nếu không phải được đại phu nhân và Hầu Gia chấp thuận, thì những lúc bình thường tiểu thư đều bị cấm đi ra khỏi Thính Vũ Hiên.

"Tôi hôm qua tỷ tỷ nhất định rất là đau, trong lòng ta lo lắng không thôi, người thu thập một chút, đem đồ ăn sáng đưa qua Khôi Thủy Uyển, ta và tỷ tỷ cùng nhau ăn." An Ninh nhân nhặt lên tiếng giao phó, giọng nói bình tĩnh không gợn sóng. Đêm qua, nàng nghe An Như Yên hết thảy ước chừng một buổi tối.

Đến lúc trời sáng, mới thoáng dừng lại chốc lát. Thời điểm nàng mới rời giường, lại nghe thấy âm thanh bên kia hỗn loạn, chắc là An Như Yên không cách nào tiếp nhận sự thật đôi tay mình đã bị hủy!

Hiện tại tay của nàng ta, sợ là ngay cả ăn cơm cũng không được.

Mà nàng là muội muội, sao có thể không ân cần "Chăm sóc" đây?

An Ninh ra khỏi Thính Vũ hiên, trực tiếp đi thẳng đến Khôi Thủy Uyển, giữa đường đụng phải Tứ phu nhân Dương Mộc Hoan và Ngũ phu nhân Tần Ngọc Song, vẫn như thường ngày vâng vâng dạ dạ hành lễ, sau đó nhanh chóng lướt qua nhau.

Đi không xa, mơ hồ nghe được giọng nói khinh bỉ của Dương Mộc Hoan, nhưng An Ninh chỉ nhân nhặt cười, tiếp tục bước nhanh.

Đến Khôi Thủy Uyển, thấy rất nhiều nha hoàn vẻ mặt ủy khuất chạy ra ngoài, An Ninh biết, An Như Yên đang lên cơn.

Ánh mắt lóe lên, An Ninh ung dung vào phòng, một cái chân vừa mới bước vào, liền nghe được giọng nói bén nhọn phẫn nộ, "Biến, cút ra ngoài cho ta!"

An Ninh nhìn bóng dáng người nằm trên giường, nhân nhặt hạ mi mắt, nhận lấy chén thuốc trong tay nha hoàn, ý bảo nàng lui xuống, đi thẳng tới giường.

An Như Yên cảm thấy có người đến gần, trong lòng càng thêm không vui, lần nữa rống to, "Người điếc rồi à? Nên không nghe thấy bản tiểu thư nói? Cút cho ta, cút ra ngoài!"

"Tỷ tỷ, uống thuốc đi, không uống thuốc, tay của người làm sao có thể khỏi?"

An Ninh nhíu chặt lông mày, trên mặt lộ vẻ ân cần, cầm chén thuốc đưa lên, muốn hầu hạ An Như Yên uống.

An Như Yên vừa nghe tiếng nói của An Ninh, nóng giận trong lòng càng thêm dâng trào, lập tức mở miệng mắng to, "Người tới làm gì? Định cười nhạo ta sao? Nhìn bộ dáng hiện tại của ta, có phải người rất sung sướng không?"

Sung sướng? Đúng, nàng rất sung sướng. Chỉ là, một ít sung sướng này sao có thể lấp đầy bao khổ sở kiếp trước nàng đã chịu, sao có thể trừ khử thù hận chôn sâu trong lòng.

"Tỷ tỷ, oan uổng cho Ninh nhi quá, Ninh nhi chỉ muốn chăm sóc tỷ tỷ thôi." An Ninh thu hạ mi mắt, tiến lên một bước, ngồi ở mép giường, muốn đỡ An Như Yên dậy, hầu hạ nàng ta uống thuốc.

An Như Yên nghe hai chữ "Chăm sóc" càng thêm nhớ lại một sự thật lớn, tay của nàng đã bị phá hủy! Ngón tay đau như dao cắt truyền đến. lửa giận trong lòng An Như Yên bộc phát, chọt vung tay lên, muốn cho An Ninh một cái bạt tai, nhưng nàng không ngờ tới, tay còn chưa đụng được thân thể An Ninh, thì đã đụng phải chén thuốc trong tay nàng. Làm cho toàn bộ thuốc trong chén đều rơi hết trên người nàng ta, bao lấy băng gạc trên tay, thấm vào một ít.

"A." An Như Yên đau đến tê tâm liệt phế, thân thể lại một lần nữa bị phỏng, đau không chịu nổi, kêu thành tiếng.

An Ninh lui về phía sau mấy bước, thấy toàn bộ thuốc rơi vào trên người An Như Yên, ánh mắt lóe lên, hình như sớm đoán được kết quả này, An Ninh

đang muốn tiến lên, thì nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã. Ngay sau đó, một bóng dáng quen thuộc tiến vào gian phòng, về mặt lo lắng đi tới bên giường An Như Yên

"Yên Nhi của ta, người làm sao vậy? Mau, để cho nương xem một chút. A." Vừa nhìn thấy bộ dáng An Như Yên, đại phu nhân liền kinh hô ra tiếng. Ngay cả đại phu nhân là người lòng dạ độc ác, sắc mặt cũng không thể tưởng tượng nổi, "Sao. Làm sao có thể biến thành như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Tính sổ sau

An Ninh nhìn vội vàng người tiến vào, ống tay áo đã xuống tay nắm chặt, dùng cực lớn lực lượng ấn nhãn lấy, trong đầu, mẫu thân ở trong lửa lớn giữa hình ảnh thể nào cũng xua đi không được, ánh lửa chiếu mặt của đại phu nhân, cũng là cực kỳ kinh người!

Một năm kia, nàng núp ở cách đó không xa, nghe mẫu thân la lên, nhớ tới mẫu thân giao phó, thân thể nhỏ nhỏ run rẩy không ngừng, mẫu thân muốn nàng còn sống, đây là nàng cuối cùng nguyện vọng, mà nàng ở trong ánh lửa cũng quyết định, nhất định phải tự tay báo thù cho mẫu thân!

Kể từ đêm đó, nàng hôn mê năm ngày năm đêm, tỉnh lại lúc, cả Hầu phủ cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, Nhị Di Nương Lưu thị biến thành Hầu Gia phu nhân, vốn là thứ xuất đại tiểu thư thay thế nàng dòng vị trí chính nữ, mẫu thân một lòng yêu phụ thân, nhưng mẫu thân xương cốt chưa lạnh thì ôm lấy Lưu thị, đánh đàn mua vui, không có nửa phần bi thương, ngay cả An Như Yên trước mặt hân, đối với nàng quyền cước tương hướng, An Bình Hầu Gia cũng chỉ là nhàn nhạt nhìn, liền lông mày cũng không có nhú một cái.

Mười hai tuổi nàng biết, gia tộc mẫu thân dần dần xuống dốc, ở trong mắt của An Bình Hầu Gia, đã không có giá trị lợi dụng, mà Lưu thị, lại có thể mang cho hân nhiều hơn chỗ tốt!

Nàng nhìn cha bạc tình cùng vô tâm, chỉ có nhốt mình trong phòng, không dám ra cửa, mỗi khi nhắm mắt lại, nàng đều sẽ thấy hình ảnh mẫu thân ở trong lửa giữa, mỗi lần nhớ lại, trong lòng nàng thù hận liền rõ ràng một phần, cho đến An Như Yên đẩy nàng vào trong hồ, cướp đi trí nhớ của nàng. . . .

"Mẹ." An Như Yên thấy đại phu nhân, nhất thời khóc rống lên, đồng thời, cũng kéo An Ninh.

Đại phu nhân thấy An Như Yên trên tay quần băng gạc, băng gạc thượng thấm vào máu nhìn thấy mà ghê, một lòng càng thêm nhéo ở chung một chỗ, "Là ai? Là ai hại người thành ra như vậy?"

Mới vừa, nàng vừa vào Hầu phủ, liền nghe khi đến người bẩm báo, nói là đại tiểu thư bị trọng thương, một lòng lo lắng nữ nhi tình trạng nàng, không còn kịp nữa hỏi rõ ràng tình huống cụ thể, liền vội vã chạy tới dò xét đến cùng, thấy An Như Yên giờ phút này đáng vẻ, cả người nhất thời cũng bối rối, nàng sống nhiều năm như vậy, dĩ nhiên biết Yên Nhi tay rốt cuộc vì sao mới có thể biến thành như vậy.

Kẹp đầu ngón tay hình phạt đó, lại có người đối với Yên Nhi động lớn như thế hình! Yên Nhi trong ngày thường dễ hư quán, sao có thể thừa nhận được được như vậy hình phạt?

"Ai, cũng không biết sao, Yên Nhi lại đắc tội hoàng hậu nương nương." Theo sát đại phu nhân sau chạy tới Tứ phu nhân Dương Mộc vui mừng thờ dài, tràn đầy thương hại, "Đáng thương đại tiểu thư phải bị khổ sở như thế, cũng may mà đại tỷ người mỗi ngày thấp hương bái Phật, vốn nên có Phật tổ che chở, nhưng."

Đại phu nhân vừa nghe là hoàng hậu nương nương hạ chỉ dùng là hình, vốn là khí điểm nhất thời tiêu mất mấy phần, nhưng trong lòng hỏa vẫn như cũ thiêu đốt, xoay người nhìn về phía Dương Mộc vui mừng cùng Tần Ngọc song, thấy các nàng trên mặt thương tiếc, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng, hai người này tiện nhân sợ là đến xem kịch hay! Chứa một bộ lo lắng ân cần bộ dáng, người nào không biết trong lòng các nàng đánh cái chủ ý gì.

"Làm phiền Tứ muội, Ngũ muội quan tâm, nên Phật tổ cho Yên Nhi lịch lãm, ngay cả Phật tổ cũng là trải qua khổ nạn, huống chi là Yên Nhi!" Đại phu nhân mang theo trước sau như một nụ cười, nhàn nhạt mở miệng, nàng thế nào cũng không thể khiến hai người này tiện nhân nhìn kịch hay!

Dương Mộc vui mừng liền giật mình, nhưng chốc lát lại khôi phục như cũ, "Đại tỷ nói đúng, người có phúc cuối cùng sẽ có phúc, ngay cả Hoàng thái hậu lúc tuổi còn trẻ, cũng là chịu nhiều đau khổ, saulại còn không phải là trở thành một quốc chi mẫu, vinh sủng thiên hạ, đại tiểu thư phúc khí, vẫn còn ở phía sau đây."

Đại phu nhân ánh mắt lóe lên, không muốn vào lúc này cùng Dương Mộc vui mừng giao thủ, "Tứ muội, Ngũ muội, Yên Nhi cần nghỉ ngơi, ta liền không lưu các người hai vị rồi."

Dương Mộc vui mừng cùng Tần Ngọc song thấy nàng như thế, cũng không có nói cái gì, phúc phúc thân, liền quay người ra khỏi gian phòng, cho đến ra khỏi khinh nước uyển bên ngoài, Dương Mộc vui mừng mặt của rốt cuộc thì sụp xuống, nặng nề gạt bên cạnh cảnh hoa, "Hừ! Cũng không nhìn một chút là vật gì, cũng dám cùng Hoàng thái hậu so, ta xem nàng liền cho Hoàng thái hậu xách giày cũng không xứng!"

Tần Ngọc song cũng là khẽ mỉm cười, "Tỷ tỷ, người cần gì vì nàng tức giận? Đại phu nhân đem ý định tiêu vào đại tiểu thư trên người, cần phải là Tam Tiểu Thư vượt qua đại tiểu thư, tới lúc đó, còn mặc kệ nàng là cái gì chánh thất phu nhân, vẫn không thể lùn người một đoạn."

Dương Mộc vui mừng nhất thời ánh mắt sáng lên, đúng vậy! Nàng nhưng có một bảo bối Hình Nhi!

Lưu Hương Liên thấy đôi tay An Như Yên phá hủy, vừa đứng, bảo bối của nàng Lan Hình càng ngày càng hơn ưu tú, hừ, nàng ngược lại muốn nhìn một chút, đợi đến Hình Nhi tỏa sáng thật mạnh lúc, nàng cái này Hầu Gia phu nhân lại biết có như thế nào về mặt!

Mà lúc này ở trong Kinh Thủy Uyển, Tứ phu nhân cùng Ngũ phu nhân sau khi đi, đại phu nhân Lưu Hương Liên trên mặt cũng không có nửa nụ cười, thay vào đó là khuôn mặt lo lắng cùng thương yêu.

"Mẹ, Yên Nhi thật là đau." An Như Yên khổ sở mở miệng, hoàn toàn không có mối vừa đối với An Ninh bén nhọn, "Tay của ta. Tay của ta có phải hay không không tốt lên được?"

Lưu Hương Liên thân thể ngẩn ra, chính là không hỏi thăm đại phu, nàng cũng biết, bị kẹp đầu ngón tay hình phạt đó, tay chính là có thể được, cũng không bằng người thường, muốn may vá hoặc là đánh đàn đều làm không làm tốt được.

Nhưng nhìn An Như Yên trong mắt sợ hãi, nàng lại là lời nói nhỏ nhẹ an ủi, "Yên Nhi đừng lo lắng, mẹ nhất định sẽ tìm người chữa tốt cho người tay."

"Có thật không? Yên Nhi tay có thể tốt?" An Như Yên ánh mắt sáng lên, mừng rỡ nhìn Lưu Hương Liên, khuôn mặt kỳ vọng.

Lưu Hương Liên không đành lòng nhìn nàng thất vọng, cuối cùng là gật đầu một cái, An Như Yên nhất thời thật giống như ăn một khóa Định Tâm Hoàn, chỉ cần tay có thể được, nàng An Như Yên còn có thể hòa nhau một thành, nghĩ đến mình ở Mẫu Đan bữa tiệc chịu đau, cùng với những thứ kia quý nữ tỏ vẻ khinh thường, lửa giận trong lòng dần cạn, ánh mắt hung hăng nhìn một bên yên lặng đứng An Ninh, "Đều là nàng, nếu không phải là bức kia ‘ Mẫu Đan tranh điểm ’, ta cũng vậy sẽ không rơi vào kết cục này."

An Ninh thân thể ngẩn ra, trong lòng trôi lên một tia châm chọc, An Như Yên cứ động ở trong dự liệu của nàng, chính là bởi vì sớm đoán được nàng sẽ tính sổ sau, cho nên ở Mẫu Đan bữa tiệc, nàng cũng là làm đủ công phu, tất cả mọi người thấy nàng An Như Yên cầu cạnh, thậm chí không tiếc thác nàng gánh tội thay, không phải sao?

Cảm nhận được đại phu nhân bén nhọn tầm mắt, an bình chợt sợ hãi cúi đầu, "Ninh nhi chỉ là dựa theo tỷ tỷ cho vẽ tới thôi, vì không biết gì sẽ sai lầm. Ninh nhi."

"Người không phải biết? Ta xem người là cố ý muốn hại ta. A." An Như Yên tức giận công tâm, làm động tới trên tay vết thương, nhất thời đau đến nhe răng nhếch miệng, hoàn toàn mất hết ngày thường ưu nhã.

"Ninh nhi. Ninh nhi không có." An bình vội vàng muốn giải thích, gương mặt thấy An Như Yên sắc mặt tái nhợt bởi vì tức giận mà không bình thường trương hồng, nhưng mà trong nội tâm lại là trôi lên một tia sáng khoái, An Như Yên rốt cuộc cũng cảm nhận được nàng kiếp trước đau đớn sao!

"Tốt lắm, tốt lắm, chuyện này ta sẽ tra rõ, người còn không mau đi xuống, gắng phải đứng ở chỗ này, chọc cho tỷ tỷ của người phiền lòng người mới cam tâm sao?" Lưu Hương Liên thay đổi hơn hai năm này tới đối với An Ninh ôn thanh lời nói nhỏ nhẹ, bộ mặt âm trầm quát.

An Ninh liếc hạ mi mắt, dáng vẻ hốt hoảng xoay người rồi đi, mới vừa đi ra một bước, liền nghe được đại phu nhân lạnh lùng âm thanh lần nữa truyền đến.

"Đợi lát nữa đến trong viện ta." Đại phu nhân nhìn an bình bóng lưng, đôi con người càng thêm âm trầm, nha đầu này, đáng đáp càng phát giống như vân trần rồi, chút thời gian trước, nàng mỗi đêm làm vân trần tìm nàng lấy mạng con ác mộng, mỗi một lần từ trong mộng thức tỉnh, nàng đều hoảng sợ không dứt, tiện nhân kia chết ít năm như vậy rồi, còn tới nhiều loạn cuộc sống của nàng, nhưng nàng mỗi đêm thế nào cũng tránh không khỏi, bắt đắc dĩ, nàng chỉ có đi Lăng Vân tự, ngoài mặt phải đi cầu phúc, kì thực tìm cao tăng thác nàng tụng kinh, hi vọng nhờ vào đó có thể thoát khỏi vân trần ác mộng.

"Vâng" An Ninh đưa lưng về phía nàng ứng tiếng, đáy mắt cũng là xẹt qua một đạo ánh sáng, đại phu nhân cửa ải này ở dự liệu của nàng trong.

Ở nơi này là Hầu phủ, nàng mặc dù thể đơn lực bạc, nhưng tim của mỗi người trong phủ lại sáng tỏ, mà đối với đại phu nhân, trong lòng nàng đã từ lâu có cách đối phó, nghĩ đến mình kế hoạch, An Ninh khoe miệng khẽ nhếch.

Đại phu nhân a đại phu nhân, nàng cũng không nữa lúc trước cái đó khúm núm, chỉ biết nghe theo nàng ra lệnh cho ta, lần này, cho dù là đại phu nhân thật suy nghĩ muốn động nàng, sợ cũng không dễ dàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lấy lùi để tiến

An Ninh ra khỏi Thủy Uyển, thời điểm đi qua quỳnh hoa viện, nghe tiếng tiếng đàn lộn lờ, mặc dù còn non nớt, nhưng có thể nghe ra dụng tâm của người đánh đàn, còn có Dương Mộc Hoan ngày đêm thúc giục, không chừng An Lan Hinh tương lai sẽ trở nên vĩ đại hơn giống như An Lan hinh ở kiếp trước, nổi danh với tam tiểu thư An Bình hầu phủ, khoe miệng An Ninh khê nhếch lên, ai có thể nghĩ một cô bé trong sáng, vài năm sau lại có thể làm cho người ta khiếp sợ!!

Liềm hạ mi mắt, an bình dừng lại cước bộ, theo tiếng đàn đi đến, vào quỳnh hoa viện, xa xa thấy An Lan Hinh mặc một kiện quần áo màu xanh ngồi ở trước cây đàn, còn thật sự vỗ về chơi đùa, cảm nhận được có người xâm nhập, tâm tư An Lan Hinh ngẩn ra, thủ pháp nhất thời loạn cả lên. "Hinh Nhi? làm sao vậy? Lại không tiếp thu được ư?"

Trong phòng ảm ảm truyền ra tiếng Dương Mộc Hoan trách cứ, An Lan Hinh trên mặt càng thêm hoảng loạn, trong tay âm phủ lại càng không có kết cấu, loạn thành một mạch, càng là như thế này, An Lan Hinh càng là lo lắng.

An Ninh xem ở trong mắt, đúng là một cái nha đầu vẫn còn non nớt, bất quá mười ba tuổi đâu!

An Ninh bất động thanh sắc chậm rãi tới gần nàng, đứng ở sau lưng nàng, việc nàng tới gần hiển nhiên làm cho An Lan Hinh càng thêm khẩn trương. An Lan Hinh sợ hãi mẩu thân quả trách, không dám dừng lại, đồng thời cảm thấy áp lực ở phía sau, trong lòng cứ loạn cả lên, bình thường, đều là nàng một mình uyển cầm, hôm nay An Ninh đột nhiên xuất hiện, làm cho trong lòng nàng trở nên rối loạn.

Nàng đoán không ra nhị tỷ tỷ muốn làm gì, bỗng, một cánh tay trắng nõn tinh tế đặt ở trên dây đàn An Lan Hinh nhủ mảy, chỉ thấy cái tay kia ở trên dây đàn dao động một cái, nguyên bản bản nhạc đang bị rối loạn qua tay nhị tỷ tỷ lại có một nét phong tình khác biệt!

An Lan Hinh trong lòng mừng rỡ, một khắc cũng không dám dừng lại, đuổi theo An Ninh, cùng nhau tiếp tục đàn, càng về sau, trong lòng nàng đối với nhị tỷ tỷ nhưng lại sinh ra tình cảm sùng bái, nàng không biết, cái người luôn đi phía sau đại tì lại có một tài năng cầm kỹ tốt đến như vậy, thậm chí còn vượt qua cả nhạc sư dạy đàn cho nàng

"Nhị tỷ tỷ, ngươi làm như thế nào vậy?"

An Lan Hinh đề thấp thanh âm, sợ kinh động mẩu thân trong phòng.

An Ninh thấy nàng lúc này thiên chân vô tà, trong lòng không khỏi thở dài, cũng là thân nhiên cười, nói nhỏ vào bên tai nàng, nhẹ nhàng nói vài câu gì đó, mắt An Lan Hinh nhất thời sáng ngời,

"Thật vậy chăng?"

"Đương nhiên là thật."

"Kìa nhị tỷ tỷ có thể dạy Hinh Nhi sao?"

An Lan Hinh vẻ mặt chờ mong.

"là có thể, bất quá..."

An Ninh có chút nhíu mi, mặt lộ vẻ khó xử, An Lan Hinh mặt lập tức suy sụp xuống dưới, vẻ mặt lo lắng nhìn lên An Ninh, "Bất quá cái gì? Nhị tỷ tỷ chỉ cần chịu dạy Hinh Nhi, Hinh Nhi cái gì đều có thể làm, Hinh Nhi... Có thể đem tiểu tuyết cầu mà Ninh nhi thích nhất tặng cho nhị tỷ tỷ..."

An Lan Hinh nói xong, nhìn thoáng qua vật nhỏ bên chân đang nằm dài trên mặt đất với vẻ mặt luyến tiếc, chỉ vì muốn luyện cầm được tốt, không để mẩu thân thất vọng, nàng cũng không thể không buông tha tiểu tuyết cầu.

An Ninh thân nhiên cười, tuyết cầu, đó là lúc sinh nhật mười hai tuổi của An Lan Hinh, An Ninh hầu gia đưa cho của nàng một tiểu điều, cả vật thể tuyết trắng, đó là bảo bối ấu yếm nhất của An Lan Hinh, nàng nhưng lại dung nó để đổi, có thể thấy được An Lan Hinh là cỡ nào muốn học tốt cầm kỹ, chỉ vì muốn Dương Mộc Hoan thích!

"Đừng làm vẻ mặt đau khổ, nhị tỷ tỷ không cần tiểu tuyết cầu của ngươi."

An Ninh nhìn An Lan Hinh giờ phút này thiên chân vô tà, thực tại là làm cho người ta thương tiếc, nhưng vài năm sau nàng..

"Vậy ngươi muốn cái gì?"

An Lan Hinh vừa nghe an bình không cần tuyết cầu, nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, dù sao còn nhỏ, mọi suy nghĩ đều viết ở trên mặt.

"Nhị tỷ tỷ cái gì đều không cần, chính là nhị tỷ tỷ hiện tại không thể dạy ngươi, không bằng như vậy, đợi lát nữa ngươi đến lương đình của hoa viên một bên luyện cầm một bên chờ ta, coi như là muốn khảo nghiệm ngươi một chút, ngươi cần phải đàn cho tốt nha, đừng giống như vừa rồi chỉ vì một người quý rầy mà trở nên rối loạn, nếu người đàn làm cho ta vừa lòng, ta liền dạy ngươi",

An Ninh vừa vỗ vỗ đầu nàng vừa nhẹ nhàng An Lan Hinh trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, nhưng lại khó nén kích động trong lòng, không ngừng gật đầu, "Hảo, Hinh Nhi nhất định hảo hảo đàn, chờ nhị tỷ tỷ."

An Ninh lại nói cho nàng biết một số kỹ xảo đánh đàn, sau đó liền ra khỏi viện quỳnh hoa, nhớ tới đại phu nhân, con ngươi An Ninh trở nên thâm trầm

Vừa qua khỏi buổi trưa, Bích Châu mang về tin tức tam tiểu thư An Lan Hinh ở lương đình luyện cầm.

An Ninh xem lại thời gian, lại sau hai nén hương mới đứng dậy hướng cầm tú các của đại phu nhân đi đến, bên ngoài cầm tú các, tiếng đàn của An Lan Hinh phá lệ rõ ràng, An Lan Hinh dựa theo thủ pháp đánh đàn mà nàng nói nhẹ nhàng dương dương tự đắc, thiếu vài phần non nớt, rất có tác phong của người trưởng thành.

An Ninh nghe vào trong tai, này Lan Hinh nhưng thật ra là một người thông minh, nàng bắt quá là chỉ điểm một chút, An Lan Hinh liền có tiến bộ lớn như vậy, cũng khó trách ở vài năm sau, có thể có bản sự như vậy!

An Ninh dừng một chút, cất bước đi vào cầm tú các, đại phu nhân sớm đã ở phòng chờ, an bình vừa vào cửa, liền cảm giác được một bầu không khí áp lực đánh úp lại, vừa nhắm mắt, chỉ thấy đại phu nhân ngồi ở trên ghế quý phi, trong tay là một chuỗi hạt châu mã não bất ly thân với vẻ mặt sắc bén.

"Đi đâu vậy? Chờ người lâu như vậy!"

Đại phu nhân hai năm này đối An Ninh xem như ôn hòa, nhưng hôm nay Yên nhi bị khổ, nàng như thế nào cũng không giả trang ra được sự nhân từ nữa "Ninh Nhi gặp qua nương, Ninh Nhi mới vừa rồi đến trên đường, gặp tam muội muội đánh đàn, liền đứng lại nghe trong chốc lát, cho nên mới đến chậm, nương tức giận sao?"

An Ninh nhanh cau mày, như ngày xưa luôn khúm núm, vẻ mặt bất an.

Kia một tiếng gọi nương, tâm An Ninh tâm cũng gắt gao xoắn cùng một chỗ, hận ý bốc lên, lại bị nàng cố ý áp chế, đại phu nhân hôm nay nhận của nàng một tiếng "Nương", chung quy sẽ có một ngày, nàng nhất định phải làm cho nàng ta biết, tiếng "nương" này của nàng không phải có thể dễ nhận được như vậy!

Đại phu nhân có chút nhíu mi, cũng lưu ý đến tiếng đàn bay tới cách đó không xa mới vừa rồi nàng còn kinh ngạc, rốt cuộc là ai đang khảy đàn, không nghĩ tới đúng là tiểu dã loại của tứ hồ ly kia.

Trong lòng trôi lên một tia căm ghét, kia nha đầu bất quá mười ba tuổi, cảm kỷ như thế nào tốt như vậy?

Đại phu nhân nhìn thoáng qua An Ninh, mới vừa rồi, nàng nghe Đình Thu cùng Yên nhi nói chuyện xảy ra ở mẫu đơn yển, An Bình quả thật thay Yên nhi cầu tình, nhưng là, cuối cùng hoàng hậu nhưng lại ưng thuận thay An Ninh chủ trì lễ cập kê, này khẩu khí, nàng như thế nào cũng nuốt không trôi!

Yên nhi bảo bối của nàng phải thừa nhận thống khổ, có thể nào làm cho nữ nhi của người khác được tiện nghi? Mặc kệ kia "Mẫu đơn tranh diễm" rốt cuộc là ai động thủ, nàng cũng sẽ không buông tha cho An Ninh!

Chính là... Đại phu nhân nhìn An Ninh, nghe tiếng đàn lượn lờ, một đôi con ngươi thâm thúy có chút suy nghĩ, bùng lên chén trà bên cạnh, nhọt nhạt nói.

"Nương là trách Ninh Nhi ở mẫu đơn yển không thay tỷ tỷ chịu phạt sao?" An Ninh gắt gao cắn môi, quỳ mạnh trên mặt đất, "Đều là Ninh Nhi không tốt, Ninh Nhi thay tỷ tỷ thêu 'Mẫu đơn tranh diễm' bị sai, nhưng Ninh Nhi cũng không biết vì sao lại... Làm hại tỷ tỷ bị phạt, Ninh Nhi nguyện ý bị huỷ hai tay, cùng tỷ tỷ cùng nhau gánh vác thống khổ."

Đại phu nhân bùng chén trà giết mình, giương mắt nhìn về phía vẻ mặt chân thành của An Ninh, con ngươi căng thẳng, nàng cũng muốn hủy tay nàng ta, làm cho nàng ta bồi Yên nhi cùng nhau chịu khổ, nhưng là...

Đại phu nhân buông chén trà, từ từ đi đến trước mặt An Ninh, cũng làm biến mất lãnh ý mới vừa rồi xuất hiện, nâng an bình dậy, vẻ mặt từ ái, "Đều là nữ nhi bảo bối của nương, tỷ tỷ người đã muốn như vậy, nương như thế nào có thể chịu được khi nhìn thấy người cũng bị hủy hai tay?" "Nương... Người không trách Ninh Nhi? Kia 'Mẫu đơn tranh diễm' ..."

An Ninh nhìn đại phu nhân, này khuôn mặt gần trong gang tấc, giống như một mẫu thân từ ái, nhưng là, nàng lại biết, sau lưng khuôn mặt này lại cất giấu tâm tư âm độc (âm hiểm+ ngoan độc) như thế nào.

Đại phu nhân quả nhiên là hiểu được cân nhắc lợi hại! Nàng biết đại phu nhân sẽ không như vậy bỏ qua, coi tính tình của nàng ta, nhất định phải nhìn nàng chịu đau giống như An Như Yên, nàng mới có thể hết giận, cho nên, mới vừa rồi lúc nàng mới vào cửa mới nói một câu như vậy, cố ý nhắc nhở đại phu nhân, nữ nhi của Dương Mộc Hoan An Lan Hinh càng ngày càng có tiến bộ.

Vài cái phu nhân của Hầu phủ, xưa nay lục đục với nhau, nàng dùng An Lan Hinh đến kiểm chế đại phu nhân, đại phu nhân mặc dù là muốn đối nàng hạ ngoan thủ, cũng không dám ném chuột sợ vỡ đồ. Mà nàng lấy lùi để tiến tự thành phế đi hai tay, lại buộc đại phu nhân buông tha ý niệm đối với nàng hạ ngoan thủ trong đầu, đại phu nhân là người khôn khéo, tay của An Như Yên đã bị hủy, mà đối với sự uy hiếp của Dương Mộc Hoan, nàng có thể nào để mình cũng bị hủy mất hai tay? "

Làm sao có thể trách người được? Là Yên nhi vận khí không tốt, chuyện này cũng cho nó qua đi, về sau chớ có nhắc lại.

"Đại phu nhân trên mặt mặc dù cười, trong lòng cũng là khó chịu nói không nên lời, trời biết, nàng có bao nhiêu mong muốn hủy đi đôi tay của nữ nhi của Vân Trăn, nhưng là An Ninh vẫn còn là một quân cờ quan trọng trên tay nàng, nha đầu kia, tài hoa hơn người, nàng còn muốn lợi dụng nàng ta thay Yên nhi của nàng trở tài, bây giờ vẫn chưa phải thời điểm để hủy đi nó "Đạ, Ninh Nhi đã biết.

"An bình liếm hạ mi mắt che khuất hàn quang chột lóe nơi đáy mắt.

Quân cờ?

Nàng biết nàng đối đại phu nhân mà nói là một viên quân cờ, nhưng là, đại phu nhân sợ là không biết, này quân cờ không biết từ khi nào, đã muốn âm thầm khống chế cục diện, chung quy sẽ có một ngày, quân cờ chắc chắn phản tởng, đem người điều khiển nó hủy diệt!

Khi đó, chính là lúc nàng ta rơi vào kiếp nạn kiếp bất phục!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đại thiếu gia của Vân gia

Ở cửa sau của An Bình hầu phủ, một tổ y nam tử lặng lẽ ra khỏi cửa, thật cẩn thận quan sát tình huống chung quanh, thấy không có người, liền rất nhanh bước ra khỏi ngõ nhỏ.

Nam tử mặc dù đáng người tình tế, nhưng khí chất, cử chỉ lại hoàn toàn giống một nam tử, bất quá, nhìn kỹ, lại có thể nhìn ra ánh mắt nam tử rất thanh tú, mặc dù là cố ý che dấu, nhưng vẫn giống nữ giả nam trang.

An Ninh thừa dịp hôm nay đại phu nhân vào trong phật đường, An Như Yên nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, tìm một cơ hội sai đi Bích Châu, một người ra Hầu phủ, này đó thời gian, nàng cẩn thận đánh giá, còn có rất nhiều sự tình cần nàng đi làm, Bích Châu mặc dù xem nàng là chủ tử, nhưng còn là một nha đầu đơn thuần, nếu làm cho nàng biết được kế hoạch của chính mình, sợ là sẽ dễ dàng lộ manh mối trước mặt mọi người, mạo hiểm như vậy tại sao lại phải làm!

Trong thời gian này nàng luôn nhờ người hỏi thăm tin tức, An Ninh chạy thẳng đến thành tây, không bao lâu, một ngôi miếu đồ nát xuất hiện trước mặt nàng, An Bình mâu quang vi liễm, cước bộ dừng lại một chút, tiếp tục bước đến phía trước!

Ngôi miếu đồ nát này do hằng năm thiếu tu sửa nên trở nên đồ nát không chịu nổi, liền ngay cả án xin cũng không muốn ở nơi này, An Ninh nước vào ngôi miếu, lại người thấy một mùi rượu nồng nặc gay mũi từ trước cửa miếu xộc đến, An Ninh nhíu mày, nhìn về phía một góc sáng sủa lại nhìn thấy một nam nhân đang cầm bình rượu uống liên tục, con người không khỏi trở nên thâm trầm, ẩn dấu một tia tức giận.

Quần áo rách nát dơ bẩn, mái tóc bù xù xơ tán loạn ở trên vai, nghiêm nhiên giống như bộ dáng của một kẻ ăn xin, duy nhất chỉ lộ ra một khuôn mặt khiến người ta biết đây cũng là một chàng trai tuấn tú

Nam tử giống như phát hiện ra sự tồn tại của an bình, tay cầm vò rượu dừng một chút, rất nhanh đánh giá người tới một phen, có chút nhíu mày, "Đây là địa bàn của ta, tiểu cô nương nếu là muốn mượn ở, giao tiền ra liền có thể."

Vừa mới nói xong, một bạc vụn liền rơi trên mặt đất, nam tử vừa thấy, liền không ngừng tiến lên, muốn đem bạc cầm trong tay, nhưng còn chưa chạm đến, một cái chân liền xuất hiện dẫm lên khối bạc

"Ngày xưa Vân gia đại thiếu gia, Cẩm Vân công tử, phong lưu phóng khoáng, hôm nay nhưng lại rơi vào kết cục như thế này, chỉ một lượng bạc có thể làm cho người giống một con chó phủ phục dưới chân người khác sao?" An Ninh lạnh giọng mở miệng, không một chút lưu tình, lời nói ra như một lợi kiếm bình thường ẩn hiện tài năng trong đó.

Thân hình nam tử ngẩn ra, lại ngửa đầu lên trời cười ha ha mấy tiếng, thân thể ngửa về phía sau tựa vào trên vách tường, "Làm sao lại là Vân gia đại thiếu gia? Càng thêm không có Cẩm vân công tử! Này thiếu gia công tử làm sao có thể xuất hiện trong một ngôi miếu đồ nát như thế này, nơi đây chỉ có khát cái xin cơm....."

"Khát cái" hai chữ còn chưa nói xong, liền cảm giác trên mặt một trận nóng đau rất một bạt tai hung hăng đánh vào trên mặt hắn, mắt nam tử lộ ra hung quang, đôi mắt sắc bén trừng vị cô nương giả trang nam tử trước mắt

"Một cái tát này, là ta thay những nạn nhân đã chết oan uổng của Vân gia đánh ngươi!" An Ninh chống lại tầm mắt của hắn, ánh mắt như đao,

"Ngươi nhanh như vậy liền đã quên trăm nhân khẩu của Vân gia đã chết như thế nào sao?"

Nam tử vì giật mình, còn chưa phản ứng lại, thì một bạt tai lại giáng xuống má bên kia, năm ngón tay hồng hồng hiện rõ trên gương mặt đang khiếp sợ của nam tử, đang lúc hắn còn đang khiếp sợ lại nghe được thanh âm của nữ tử vang lên trên đầu

"Cái tát này là ta thay phụ thân ngươi đánh!" An Ninh cắn chặt hàm răng, hai tay gắt gao nắm lại,

"Miễn tử kim bài của Vân gia dùng ở trên người của ngươi, lại đòi lấy một người vô dụng, hừ, phụ thân của ngươi nếu biết được hôm nay ngươi chặt vật cùng sa đọa như thế này, nhìn ngươi tham sống sợ chết, sợ là dù ngươi đã chết cũng không thể nhắm mắt"

Dứt lời, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt nam tử bỗng nhiên chuyển biến, giống như trong khoảnh khắc có cái gì trong mắt nam tử đã bị đánh tan, An Ninh

xem ở trong mắt, khí thế vẫn sắc bén như trước, nàng biết, hôm nay nàng đã đánh tỉnh được nam nhân này, chỉ là như vậy vẫn chưa đủ, trong lòng có ý, An Ninh không chút do dự hướng tới mặt nam tử hung hăng đánh...

Ba một tiếng, vang vọng toàn bộ ngôi miếu đồ nát, một cái tát này, nguyên bản nam tử có thể tránh đi, nhưng là, hấn lại mặc cho An Ninh đánh, trong ánh mắt dờ dẩn ẩn chứa một nỗi bi thương tràn ngập.

"Một cái tát này, ta là thay chính người đánh!" An Ninh thu hồi tay lại, lạnh lùng nhìn nam nhân trước mặt, "Cả ngày sống mơ mơ màng màng, dùng rượu gây tê chính mình, người không làm thất vọng ai? Người là huyết mạch duy nhất của Vân gia, như vậy dần dần, tham sống sợ chết, người còn không bằng người đã chết, vừa vặn hoàn toàn chặt đứt Vân gia huyết mạch đi."

Những lời này giống như chạm đến bóng đêm ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng của nam tử, tay nam tử đột nhiên buông lỏng, vô rượu rơi xuống đất vang lên anh thanh mảnh liệt, mùi rượu tràn ngập ra.

Chặt đứt huyết mạch? Cha dùng tấm miếu từ kim bài duy nhất để bảo hộ hấn một mạng, chính là muốn kéo dài huyết mạch duy nhất của Vân gia, nhưng là.... nghĩ đến nhưng việc hai năm qua hấn đã làm, nam tử thê lương rống to một tiếng, hấn đã làm những gì? Từ khi Đông Tấn khai quốc tới nay, Vân gia chính là một trong tứ đại gia tộc, một gia tộc vinh sùng với nhiều thế hệ cương liệt, trong người hấn chảy huyết mạch của Vân gia, nhưng trong hai năm này hành động của hấn đã làm nhục dòng máu Vân gia đang chảy trong người hấn!

Hấn như thế nào lại làm thất vọng hơn trăm mạng người của Vân gia!

"A..."

Năm đó thảm án của Vân gia, hấn nhìn cha mẹ thúc bá huyết tẩy đoạn đầu đài, hấn từng thế muốn thay Vân gia đòi lại công đạo, nhưng là, hai năm nay hấn lại có ý trốn tránh trách nhiệm cùng sự thật!

Hấn thực xin lỗi phụ thân, càng thêm thực xin lỗi mọi người của Vân gia!

An Ninh nhìn bộ dáng của hấn, trong lòng biết, ba cái tát này, xem như đã đánh tỉnh hấn, "Nếu muốn thay Vân gia lấy lại công đạo, chấn hưng lại Vân gia, ba ngày sau, gặp nhau tại ngôi đình cách thành tây mười dặm"

An Ninh thản nhiên nói một câu, liền xoay người ra cửa, đang lâm vào bi thống cùng tự trách than thở nam tử bỗng cứng lại, gương mặt nhìn bóng dáng mảnh khảnh trước mắt, có chút nhú mị, "Người là ai?"

Nữ tử này tựa hồ biết rất nhiều chuyện, mà nàng lại có mục đích gì?

An Ninh dừng chân lại, khoe miệng khẽ nhếch, chậm rãi mở miệng, "Lần trước gặp mặt tại đại thọ năm mười tuổi của cậu, đã là chuyện tình của năm năm trước rồi nhỉ, biểu ca đương nhiên nhớ không được."

Nàng liếc mắt một cái liền nhận ra Vân gia đại thiếu gia ngày xưa, từng là một người tuấn tú lịch sự, một Cẩm Vân công tử phong hoa tuyệt đại, mà nàng bắt quá chỉ là một nữ oa mười tuổi.

Nam tử thân thể ngẩn ra, nhìn bóng dáng nàng rời đi, nhãn tình sáng lên, nhưng lại phá lên cười một cách điên cuồng.

Ninh Nhi? Đúng là Ninh Nhi!

Ha ha... Hào, tốt! Năm đó tiểu nha đầu kia nhưng lại có thể quyết đoán như hôm nay, thật không hổ danh là nữ như của bác Vân Trăn, không hổ huyết mạch của Vân gia!

"Ba ngày sau, mười dặm đình xin đợi đi giá của biểu muội!."

Lúc này nam tử giống như thấy được hy vọng, phong thái khôi phục vài phần phong tư của Vân Cẩm công tử, miễn cưỡng kiên định, nhớ tới mới vừa rồi Ninh Nhi cấp chính mình ba cái tát kia, trên mặt đau như có lửa thiêu đốt, biểu muội không tiếc dùng phương pháp như vậy để đánh tỉnh hấn, hấn lại có thể nào làm phụ lòng hảo tâm của biểu muội đây!

Nghe được ước định truyền đến từ phía sau, trên mặt An Ninh nở rộ ra một chút tươi cười.

Đấu cùng với đại phu nhân, muốn thù từ kiếp trước, muốn lay động địa vị của Ly vương, nàng phải xây dựng thế lực của chính mình, mới đủ để chống lại những người đó!

Đại thiếu gia Vân gia, khôn khéo, tài trí hơn người, mười bảy tuổi đạt danh hiệu trạng nguyên, mười tám tuổi liền hỗ trợ quản lý sản nghiệp Vân gia, năng lực của hấn không thể khinh thường, hiện tại, hấn tuyệt vọng sống tại đây, ngày sau nhất định sẽ trở thành trợ lực cường đại trợ lực cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhớ Kỹ Nàng

Gặp được Vân đại thiếu gia, xác định với hắn điểm hẹn hợp mặt, An Ninh lập tức quay trở về, vội vàng hướng về Hầu phủ. Thời gian này, An Lan Hinh luôn quần lầy nàng, muốn nàng dạy nàng ta luyện cầm, nha đầu kia mặc dù ngây thơ, nhưng phía sau thân thể của nàng ta còn có một Dương Mộc Hoan mưu tính thâm sâu.

Mấy ngày nay, bà ta đuổi theo An Lan Hinh đến tận Thính Vũ Hiên của nàng, e rằng không phải không có mục đích, nếu để cho bà ta biết mình không ở trong phủ, nhất định sẽ dẫn đến tai vạ.

Ngã tư đường Kinh thành, biển người hỗn loạn. Đột nhiên, lúc đi ngang qua một nơi, An Ninh dừng lại một chút, nàng nhảy bén nhận thấy có một ánh mắt đang khóa chặt mình, theo bản năng quay đầu lại, nhìn về hướng ánh mắt kia, lại chỉ thấy cửa sổ trống rỗng, một bóng người chột lóe.

An Ninh nhú mi, người nọ là ai? Nàng xác định vừa rồi chắc chắn có một người đứng ở cửa sổ bên kia, cảm giác ánh mắt ấy dừng lại trên người nàng.. An Ninh trong lòng sinh ra một tia kháng cự, cảm giác này không khỏi làm cho người ta cảm thấy áp lực, ánh mắt này nặng tựa ngàn cân.

An Ninh nhìn cửa sổ kia rất lâu, vốn tưởng rằng người nọ cố ý tránh đi, thì sẽ không lộ diện. Nhưng không ngờ, lúc nàng đang muốn thu hồi tầm mắt, cửa sổ vốn không người thế nhưng lại xuất hiện một bóng dáng, An Ninh nhìn đến khuôn mặt kia, thân thể ngẩn ra, là hắn —— Thần vương Thương Dịch!

Từ xa nhìn lại, có thể thấy được rõ ràng miệng hắn cười một cách châm biếm, nhất là đôi mắt kia, sâu không thấy đáy, lúc sáng lúc tối, biến hoá dị thường, giống như muốn nhìn thấu nàng.

An Ninh từ xa chống lại tầm mắt hắn, không biết vì sao, thế nào cũng không dời đi được. Đột nhiên, nàng thấy đôi môi kia chậm rãi khép mở.

"Ta nhớ kỹ nàng."

Tin tức không tiếng động truyền đến, An Ninh trong lòng cả kinh, quên mất chính mình giờ phút này đang giả dạng, nhất thời hoảng loạn cả lên, vội vàng thu hồi tầm mắt, rồi đi tựa như trốn chạy...

Trên lầu, bên trong một gian phòng trang nhã, Thương Dịch nhìn nữ tử mặc nam trang bước đi rồi loạn, trong mắt lóe ra ý cười. Mới vừa rồi, trong lúc vô tình nhìn thấy nàng đi ngang qua dưới lầu. Mặc dù nàng mặc quần áo nam tử, nhưng hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra nàng.

Nữ giả nam trang xuất môn, nha đầu kia đang muốn làm gì?

Vốn không nghĩ xuất hiện trong tầm mắt của nàng, nhưng một khắc kia, hắn ngược lại muốn trêu chọc nha đầu thú vị này, nghĩ đến phản ứng vừa rồi của nàng, ý cười trên mặt Thương Dịch càng đậm...

Mới vừa rồi nàng bối rối không giống giả vờ, nàng cũng có thời điểm chân chính bối rối nha? Bộ dáng hỗn loạn, trái lại làm cho người ta yêu thích.

"Tình huống đại khái chính là như vậy." Tô Cẩm giương mắt, không hẹn mà nhìn thấy tươi cười trên mặt Thương Dịch.

Quá rõ ràng, sự chú ý của hắn không có ở trên người của mình, trong lòng nổi lên một tia oán giận, "Thần vương điện hạ, người rút cuộc có nghe ta nói chuyện hay không?"

Tâm tư Thương Dịch bị kéo về, đỉnh lông mày cau chặt lại, không phải vì Tô Cẩm oán giận, mà là một chuyện khác.

Hắn cư nhiên thất thần! Không có ai so với hắn hiểu biết hơn chuyện mà Tô Cẩm đang báo cáo là trọng yếu cỡ nào, mà hắn lại ngay thời điểm này thất thần.

Đây là việc chưa từng phát sinh bao giờ!

Nhưng mới vừa rồi... Trong đầu hiện ra một bóng dáng mảnh mai, con người thâm thúy co lại, trong lòng nói không ra cái tư vị gì, hắn lại vì nàng mà phân tâm.

"Dưới lầu có cái gì?"

Tô Cẩm nhú mày, thân hình nhanh nhẹn, rất nhanh đến bên cửa sổ, muốn nhìn đến tận cùng có chuyện thú vị gì, có thể làm cho Thương Dịch vào lúc này phân tâm, thật không đơn giản a.

Về mặt Tô Cẩm hưng phấn, tìm kiếm chuyện khác thường ở dưới lầu, nhưng cuối cùng cái gì cũng không tìm được, trừ bỏ đám người tới lui, cũng không có gì đặc biệt khác thường.

Nhất thời, như một quả bóng da bị xì hơi, cả người sụp xuống, cả lo phát phơ ngồi trên ghế, về mặt bất mãn, còn tưởng rằng có cái gì hay ho để nhìn, thật sự là lãng phí biểu cảm của hắn.

Thương Dịch thu hạ mi mắt, cố ý thoát khỏi suy nghĩ vừa rồi của mình, hướng đến nhuyển tháp bên trong gian phòng, vân đạm phong khinh mở miệng, "Bắc Yên bên kia tình huống như thế nào?"

Nhắc tới chính sự, Tô Cầm nháy mắt thu hồi lại vẻ bất cần đời, "Đại hoàng tử Thương Dục vài ngày trước xin chi cùng Tuệ Mẫn công chúa Tây Lăng Quốc thành thân, sợ là có chủ ý muốn liên kết với Tây Lăng quốc!"

Con người Thương Dị chợt lóe, phát ra một tia âm trầm, "Thành thân là chuyện vui, cũng là việc đại hỷ, nên có hạ lễ đưa tiễn, phân phó 'Kính Trập' thay ta đưa một phần quà mừng đến đó đi!"

Tô Cầm giật mình, hẳn đương nhiên hiểu được ý tứ Thương Dị, để cho "Kính trập" đưa quà mừng, loại quà này không phải người bình thường nào cũng có thể tiếp nhận được .

Nếu "Kính trập" xuất hiện, nhất định sẽ được chứng kiến huyết quang. Xem ra, Đại hoàng tử Bắc Yến muốn lợi dụng đám hỏi để kết minh với Tây Lăng, tăng cường thế lực của mình, sợ không phải chuyện dễ dàng rồi!

"Hy vọng lúc ta thành thân, người không phải sai 'Kính trập' đến đưa lễ chúc mừng!"

Tô Cầm lại khôi phục bộ dáng cả lơ phát phơ trước sau như một, đối với người bạn sinh từ này, hẳn vô cùng hiểu rõ, ngày thường nhìn như vô hại, ở thời khắc mấu chốt lại có thể từ ngàn dặm quyết định thắng bại, văn đàm phong khinh, bất chấp sinh tử của người khác.

'Kính trập' như là tu la, người người đều là cao thủ, làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, ngay cả hắn là Tô Cầm một mình chỉ có thể thắng mấy người, sợ cũng khó có thể ngăn cản đám người "Kính trập" kia liên hợp công kích, may mắn, hắn và chủ nhân "Kính trập" là bằng hữu, cho nên không đến nỗi đối địch với bọn họ.

"Nếu người thành thân, quà mừng tất nhiên là không thiếu được."

Thương Dị thần nhiên mở miệng, vuốt ve chén trà trong tay, thay đổi giọng điệu hung ác nham hiểm vừa rồi, thêm vài phần châm biếm.

Tô Cầm khẽ nhíu lông mày tuấn lãng, nghĩ đến cái gì, đôi mắt đào hoa nhất thời sáng lên, "Nói đến thành thân, nhị tiểu thư của An Bình Hầu phủ kia sắp cập kê, lấy kinh nghiệm từng trải của ta, sau cập kê, số người tiến đến cầu thân nàng ấy, sợ là sẽ san bằng đại môn của An Bình hầu phủ."

Tô Cầm chưa có quen tiểu nha đầu kia, càng không có quen Thương Dị ngày ấy ở yến tiệc Mỗ đơn bảo vệ nàng như vậy, khi đó cảm của hắn suýt nữa đã rớt ra.

Quen biết Thương Dị lâu như vậy, hắn còn chưa thấy qua hắn "Ôn nhu" với nữ tử nào như thế đâu!

Thật cẩn thận nhìn Thương Dị, mặt tràn đầy bốn cột, quả nhiên nhìn thấy tay cầm chén trà của Thương Dị run run, con người rõ ràng có vài phần âm trầm, Tô Cầm cảm thấy như mình đã phát hiện ra một đại lực mới, thần sắc lại biến đổi,

"Ta cảm thấy được nha đầu kia không tệ, thanh lệ thoát tục, so với những quý nữ đáng vẻ kệch cỡm kia, khiến người ta thích hơn, bất quá, nàng còn chưa cập kê, không biết đã bớt nói lắp hay chưa?"

Nhưng nếu là hảo hảo dạy dỗ vài năm..."

Phanh một tiếng, chén trà nặng nề rơi trên mặt bàn, lập tức truyền đến âm thanh lạnh lùng của Thương Dị, "Nếu người muốn nữ nhân, ngày mai hoàng thượng chắc chắn sẽ đưa vài mỹ nhân vào trong phủ của ngươi, ngươi chậm rãi hưởng thụ... Về phần nàng..."

Nhớ tới vừa rồi dám cùng hắn đối diện mặt trừng mắt, Thương Dị khoe miệng khẽ nhếch, cười khế, nha đầu kia, sợ không phải người bình thường có thể chiếm lấy được, Tô Cầm cho dù khôn khéo, nhưng chưa chắc đánh bại được nàng!

Bỏ lại một câu, đẩy rèm ra, dáng người cao ngất lập tức biến mất ở ngoài rèm, lưu lại Tô Cầm còn đang kinh ngạc, suy nghĩ lời nói vừa rồi của Thương Dị, chợt bừng tỉnh, lập tức sải bước đuổi theo.

"Này, ta không muốn bị nữ nhân cai quản đâu!" Tô Cầm lớn tiếng kêu lên, xem ra hắn chạm phải râu hổ rồi, lấy kinh nghiệm bản thân, nếu không vội vàng nói xin lỗi, ngày mai định sẽ có người đưa mỹ nhân tới, hắn cho dù muốn cự tuyệt cũng không được. Bất quá, nghĩ đến cái gì, Tô Cầm lại dừng cước bộ, mặc cho Thương Dị càng chạy càng xa, mới vừa rồi còn vẻ mặt lo lắng, lúc này là vẻ mặt cười quỷ dị.

Trong đầu hiện ra bóng dáng An Ninh, chiết phiến vỗ nhẹ lên đầu, "Liên làm như vậy đi! An Ninh tiểu thư, đêm nay sợ là phải mượn người dùng một chút..."

Lúc này, vừa trở lại Hầu phủ, An Ninh đổi trở về một thân nữ trang, cơ thể xẹt qua một trận ón lạnh, theo bản năng nhớ tới

Thương Dị, đôi mắt kia sâu không lường được ở trong đầu vẫn không thể xóa đi, thật giống như hắn biết mình nữ giả nam trang.

"Ta nhớ kỹ nàng!"

Cho dù ở rất xa, nàng cũng thấy rõ ràng trong miệng hắn thốt ra chữ, điều này làm cho trong lòng của An Ninh khó chịu. Kiếp trước, nàng mặc dù thân là Ly vương phi, nhưng ít khi tiếp xúc với Thương Dị, cho dù có, đều là bị khí thế hắn dọa cho kinh sợ.

Kiếp này, nàng mới cùng Thương Dị gặp qua hai lần, liền cảm thấy nam nhân này bí hiểm vượt xa lời đồn đãi miêu tả về hắn.

Hắn nhớ kỹ nàng .

An Ninh lòng treo ở nơi nào đó, bị hắn nhớ kỹ, không biết là tốt hay xấu?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kẻ trộm

Màn đêm yên tĩnh, một bóng đen lặng lẽ len vào trong An Bình Hầu phủ, tìm kiếm hồi lâu cuối cùng dừng lại trước Thính Vũ Hiên.

Nhẹ nhàng chậm rãi đẩy cửa phòng, qua ánh trăng người tới phóng ánh mắt phong lưu nhìn nữ nhân trên giường, chậm rãi hướng mục tiêu tới gần, chần chừ định giống như đi lại trong nhà mình.

Một cánh tay hướng nữ nhân trối gà không chặt trên giường, hắn không cần tốn nhiều sức, bỗng dưới chân đụng trúng vật gì, người hơi nhú mảy, quá mức tự tin hắn đi không đề ý, nhất thời cảnh giác không biết nữ nhân trên giường đã tỉnh.

An Ninh nhắm hai mắt, sợi tơ nàng bố trí vừa rồi bị đứt Từ khi sống lại tâm tư nàng càng thêm kín đáo, cảm giác càng thêm sâu sắc, mặc dù ngủ nhưng cả người luôn cảnh giác nhất thời đều có thể tỉnh dậy.

An Ninh cảm giác có người tới gần, tay nắm chặt dao găm.

Người tới ngồi ở mép giường, theo ánh trăng nhìn An Ninh ngủ, đang muốn ra tay, một tia sáng vụt qua dao liền kề cổ hắn lưỡi dao sắc bén rơi vào da thịt, băng lãnh dị thường.

Quá bất ngờ hắn không kịp phục hồi tinh thần, nhìn An Ninh trên giường ngồi dậy, như không thể theo kịp diễn biến trước mắt hắn không có phản ứng gì, Tô Cẩm hắn lại bị một nữ nhân dùng dao uy hiếp.

Là hắn quá mức khinh địch, tạo cơ hội cho nha đầu này, nha đầu này vượt qua cả tường tượng của hắn.

"Là người" An Ninh nhìn rõ mặt hắn, chú ý nhất là cặp mắt hoa đào kia!

"Không nghĩ tới nhị tiểu thư An Bình hầu phủ trời sinh nhất gan, đối nhân khúm núm nhưng thật ra lại rất bản lĩnh."

Tô Cẩm nhú mảy như không có đem lưỡi dao trên cổ để vào mắt, đồng tử nở rộ hào hứng, "Đây mới chân chính là người đi."

Trong lòng bình tĩnh, tâm tư kín đáo, giờ phút này chắc chắn cùng kiên định nhìn nàng, trong lòng hắn hoài nghi, ngày ấy Nhị tiểu thư An Bình hầu phủ tại Mẫu Đơn yến khản trương cùng bối rối là giả vờ.

An Ninh nhú mi một chút, Tô Cẩm không hổ danh là thừa tướng trẻ tuổi nhất Đông Tần quốc, quả là người khó giải quyết.

Đã bị hắn nhìn ra manh mối, nàng liền không cần che dấu, học theo bộ dạng của hắn, nhú mảy "Đại danh Cẩm công tử lừng lẫy, nửa đêm lại làm hành động ám muội, ta còn tưởng là bọn trộm cướp."

Tô Cẩm hơi giật mình, khoe miệng giật giật, nữ nhân này mở miệng sắc bén như dao.

Nghĩ đến mục đích của chính mình, Tô Cẩm thu mắt, trong tay hắn An Ninh chính là quân cờ tốt, có thể khiến Hoàng thượng bỏ đi ý niệm ban thưởng mỹ nữ cho hắn, hắn không khỏi đánh giá một lần nữa giá trị của An Ninh, cứ như vậy thú vị hơn nhiều so với một tiểu thư khuê phòng .

Thế nhưng vì sao nàng nguy trang chính mình? Trong đầu Tô Cẩm đầy nghi hoặc, hắn nhanh chóng hiểu được. Đây là một gia tộc, khắp nơi đều là khói thuốc súng, nàng một nữ tử nhu nhược, nếu không che giấu chính mình sợ rằng rất nhanh liền bị sài lang hồ báo xung quanh ăn tươi nuốt sống. An Ninh như vậy rất thông minh!

Bất quá hắn muốn biết An Ninh có bao nhiêu sắc sảo, rốt cuộc bộ dạng chân chính của nàng như thế nào?

"Cẩm công tử nếu là đi nhầm đường, liền trở về đi. Việc hôm nay coi như chưa phát sinh."

An Ninh thu lại dao, với Tô Cẩm nàng không có địch ý, không chỉ vậy trong lòng nàng còn có suy tính khác.

Mắt Tô Cẩm sáng ngời, cười ha ha... "Người muốn cùng ta trao đổi điều kiện, cùng nhau giữ bí mật phải không?"

Nha đầu kia thật đúng ý ta.

An Ninh dừng dừng, nhàn nhật mở miệng, "Chẳng lẽ Cẩm công tử muốn chuyện này truyền ra ngoài? Cẩm công tử phong lưu phóng khoáng như vậy nếu mang danh trộm cắp thật không đáng."

"Cũng vậy nếu làm cho người ta biết nhị tiểu thư An Bình hầu phu nhất gan yếu đuối là giả, khôn khéo trí tuệ là thật, ta nghĩ không tới mấy ngày các vị phu nhân trong quý phủ đều sẽ hướng tới ngươi, chỉ sợ lưu lại cái họa ngầm là ngươi!" Tô Cẩm không một chút nhượng bộ, cẩn thận theo dõi sắc mặt An Ninh, thấy sắc mặt nàng vẫn như thường, trên mặt lại thêm vài phần ý cười.

"Tốt! Cẩm công tử cứ nói cho các nàng biết" An Ninh tựa như thu lại tâm mắt.

Điều này làm mặt Tô Cẩm cứng đờ, vốn nghĩ có thể nhìn thấy bộ dạng bối rối của nàng hoặc có thể làm cho nàng van cầu chính mình, thế nhưng..... nha đầu kia, đúng là đề nén người khác!

Tốt! Hẳn thích tính tình như vậy!

"Ha ha Ta thế nào để một nữ nhân ép buộc cái mạng nhỏ này?" Nháy mắt Tô Cẩm khôi phục dáng vẻ cà lơ càn rỡ, miệng cười điên đảo chứng sinh, cười cho An Ninh nhìn còn trong lòng hấn sinh một tia chán nản, thực không hiểu An Ninh đang nghĩ cái gì?

"Không bằng như vậy, ngươi giúp ta một việc ta liền giúp ngươi giữ bí mật này, thế nào?" Trong bóng tối, con ngươi Tô Cẩm chuyển động biến hóa kì lạ, âm thầm tính toán.

"An Ninh không biết một thiếu nữ tử(nữ nhân nhỏ tuổi) như thế nào chiều cổ, giúp đỡ được Cẩm công tử?" An Bình thân nhiên mở miệng, cùng thời khắc trong lòng cảnh giác.

"Hắc!!! Việc này ngươi có thể giúp." Tô Cẩm nắm mạnh cổ tay nàng, rõ ràng với tư thế này không muốn giúp cũng phải giúp, huống hồ nghĩ đến cái gì, tay kia của Tô Cẩm khoác lên hông, dễ dàng chạm tới thắt lưng, tiếp theo liền kéo áo khoác phủ trên người An Ninh.

Đợi cho cả người bị hấn thô lỗ vác trên vai, mới nghe thấy âm thanh hận nghiêng răng của người kia truyền đến.

"Đừng quên Mẫu Đơn yến ngày ấy, ngươi còn thiếu ta một cái ân tình, bất quá... điều kiện là chuyện này ngươi phải giữ bí mật, ân tình kia ta nhớ kĩ!" Ngừ khí lộ ra một chút nhẹ nhàng, Tô Cẩm tâm tình tốt, hẳn phỏng chừng ngày đó nàng xác định giá trị của bữa tiệc.

Khỏe miệng An Ninh không khỏi giật giật, Tô Cẩm này.... Ngay cả nàng muốn nhin cũng không nhin được thâm nắng chửi trong lòng, nhất thời hồi hận vừa rồi không cầm dao đâm một nhát lấy đi mạng nhỏ của hấn.

Hai bóng dáng tại Hầu phủ quanh co, Tô Cẩm bay lên không để ý ở nơi đi qua có mấy ánh mắt nhìn bọn họ.

"Đó là ai?" Tứ phu nhân Dương Mộc Hoan mới từ Tàn Ngọc Song trở về, không để ý lại nhìn thấy một người khiêng một người từ cửa bên kia đi đến, nhất thời cảm thấy sự tình không bình thường.

"Hướng kia.... không phải từ Thính Vũ Hiên sao?" Nha hoàn Xuân Cúc bên người Dương Mộc Hoan lên tiếng, mặt ra vẻ lo lắng, vừa rồi ai cũng nhìn thấy có người bị bắt đi! Thính Vũ Hiên là nơi ở của Nhị tiểu thư cùng nha hoàn Bích Châu của nàng, bất quá người bị khiêng đi là ai?

"A... nhị tỷ, nhanh mau đi xem nhị tỷ có việc gì hay không."

An Lan Hinh lộ vẻ lo lắng, đang muốn vào Thính Vũ Hiên bị Tứ phu nhân kéo lại, nghi hoặc nàng quay đầu nhìn mẫu thân, "Nương, mau đi xem một chút nhị tỷ."

"Nhìn cái gì vậy? Nàng có chuyện gì? giờ đã muộn không nên làm phiền nhị tỷ ngươi nghỉ ngơi!" Dương Mộc Hoan nhẹ giọng quát mặt hiện lên tia gian trá.

"Xuân Cúc ngươi mau đi theo, dọc đường đi để lại kí hiệu, cũng đừng để bị phát hiện."

Dương Mộc Hoan nhỏ giọng căn dặn, hướng mắt về Xuân Cúc, nàng liền hiểu nhanh chóng đuổi theo. Xuân Cúc là tâm phúc của nàng hồi nhỏ đã từng học võ, sau khi cha chết liền bị mẹ mình bán trao tay, lận đận một thời gian rồi về với An Bình hầu phu, Dương Mộc Hoan coi trọng nàng ta vì có chút võ công, chính mình cân nhắc làm người hầu cận, giờ mới thấy rõ công dụng.

Dương Mộc Hoan mất sáng ngời, không che dấu được tính toán, liếc mắt tới nha hoàn Mai Hương, hướng tới bên tai nhẹ nhàng nói cái gì. Mai Hương liền theo lệnh đi xuống phía dưới, theo hướng Thủy Uyển An Như Yên đi tới.

"Nhưng... Nhị tỷ..." An Lan Hinh nhìn Dương Mộc Hoan không hiểu hành động của mẫu thân, sai Mai Hương tới Thủy Uyển để làm gì? Là muốn tìm đại tỷ sao? Nhưng nhìn Thính Vũ Hiên thì nhị tỷ mới là trọng yếu.... An Lan Hinh trong lòng cuống quýt, trên mặt mẫu thân là nụ cười nàng từng thấy qua đó là toan tính.

"Hình nhi, giờ đã muộn, mau trở về nghỉ sớm, còn nhị tỷ của ngươi...." Dương Mộc Hoan cười lạnh phát ra tiếng âm lãnh "không cần ngươi lo lắng, tự nhiên sẽ có người đi tìm nàng"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 28: Mẹ con độc ác

Khởi Thủy Uyển.

Từ sau khi tay An Như Yên bị thương, đại phu nhân liền từ Cẩm Tú Các chuyển đến Khởi Thủy Uyển, mỗi đêm ở trên nhuyến tháp trong phòng của An Như Yên mà nghỉ ngơi, chiếu cố thân thể của nữ nhi bảo bối một tác không rời, nàng đã hao hết tâm tư thính rất nhiều đại phu, mỗi một người đến đều đẩy lên hy vọng trong lòng nàng, nhưng cuối cùng đều lắt đầu rời đi.

Bị chịu đại hình kẹp đầu ngón tay, làm sao có thể hoàn toàn chữa khỏi.

"Vân Trăn... Tiệp nhân... Dựa vào cái gì ngươi có thể làm chính thất phu nhân, ta lại không có thể? Ha ha... Chết cháy ngươi... Chết cháy ngươi..."

Đại phu nhân ngủ trên nhuyến tháp trong miệng không ngừng quát to, vẻ mặt phần khỏi vụn vụn, một lát, của mi tâm của nàng lại càng nhăn càng chặt, vẻ mặt bất an, hai tay không ngừng ở không trung quơ loạn, "Không cần tìm ta... Đừng đến quấy rối lấy ta... A... Không cần..."

"Nương..." Bị đánh thức An Như Yên từ trên giường bước xuống dưới, lắc nhẹ khuỷu tay của nương, đem đại phu nhân lay tỉnh, vẻ mặt lo lắng, "Nương, ngươi mơ thấy ác mộng?"

Đại phu nhân vẻ mặt đầy mồ hôi bừng tỉnh, ngực phập phồng kịch liệt, giống như vẫn còn hăm bên trong giấc mộng, nắm chặt lấy tay của An Như, "tiệp nhân Vân trăn kia đã chết cũng chưa chịu tha cho ta, ta mơ thấy nàng đến tìm ta báo thù, nàng nói muốn ta nợ máu phải trả bằng, làm sao bây giờ? Ngươi nói, có thể là quỷ hồn của nàng đến quấy nhiễu ta?"

Tùng đó thời gian, mỗi đêm nàng ngủ đều không hề an giấc vốn tưởng rằng đi Lăng Vân Tự, tình huống có thể chuyển biến tốt hơn, nhưng là, mấy ngày nay mộng càng phát ra làm cho người ta sợ hãi, mới vừa rồi, nàng mơ thấy Vân Trăn bóp cổ của nàng, muốn nàng đền mạng, ngay cả khi bình thường nàng rất trấn định nhưng giờ phút này cũng khó trấn tĩnh mà trở nên bối rối và sợ hãi.

"Nương... Đừng sợ, kia chính là mộng, nàng cũng đã chết, còn có thể làm cái gì?"

An Như Yên thân thể ngẩn ra, vừa thấy đến tay của chính mình, trong lòng tràn đầy không cam lòng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, con ngươi bắt đầu ngưng tụ một chút tàn khốc, "Không bằng thỉnh một đạo sĩ khác, đem nàng ta thanh trừ hoàn toàn, đã chết còn dây dưa, vậy liền làm cho nàng ta ngay cả quỷ đều không làm được"

Đại phu nhân giống như bị đánh tỉnh, thật sâu hô hấp mấy lần, trong mắt sợ hãi chậm rãi hóa thành sắc bén, "Đúng, làm cho nàng ngay cả quỷ đều không thể làm được, xem nàng như thế nào còn quấy rối lấy ta!"

"Ta đây cũng muốn đem An Ninh đi xử lý, làm cho các nàng mẹ con đoàn tụ, hừ, nha đầu kia, lưu lại sớm muộn gì cũng trở thành một tai họa"

con ngươi An Như Yên trở nên căng thẳng, mỗi lần nhìn đến tay của chính mình, nàng đều nghĩ đến một tay cầm tốt của An Ninh, một thay viết chữ đẹp, cũng là một tay có kỹ thuật thù tốt, mỗi lần nhìn thấy nàng đều hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể khiến tay của An Ninh cũng bị hủy giống như nàng.

Sau khi bình ổn lại nỗi sợ hãi đại phu nhân bình tâm suy nghĩ, nàng đương nhiên biết trong lòng An Như Yên khổ sở, ngay cả nàng cũng có ý nghĩ hủy đi đôi tay của An Bình, nhưng là, An Ninh đối với các nàng còn có giá trị lợi dụng, bây giờ vẫn chưa có thể hủy!

"Yên nhi, an tâm một chút, nữ nhi của Vân Trăn chỉ xứng làm quân cờ của chúng ta, đợi cho nàng hết gia trị lợi dụng, tự nhiên ta liền không ngăn cản, đến lúc đó, ngươi muốn nàng như thế nào, muốn hành hạ nàng như thế nào, ngay cả moi tim của nàng, nương cũng không ngăn cản ngươi"

Đại phu nhân cười lạnh, Vân Trăn, đến lúc đó ta muốn nữ nhi của ngươi ngay cả làm quỷ cũng không thể làm được!

An Như Yên vừa nghe, trong lòng nóng lòng muốn thử, hừ, nha đầu chết tiệt kia, hai năm trước không làm ngươi chết đuối, đến lúc đó ta An Như Yên nhất định phải tự tay giết chết ngươi!

Mẹ con hai nhìn nhau, trong mắt lóe lên sự ác độc, tàn nhẫn.

"Đại tiểu thư..." Ngoài phòng truyền đến thanh âm của Đinh Thu, hai mẹ con

độc ác hạ nhẹ đôi mắt, nghe thanh âm của Đinh Thu hình như có chút dồn dập, đại phu nhân mi tâm hơi nhíu, "Đã trễ thế này, có chuyện gì?"

Ngoài phòng Đinh Thu nghe được câu trả lời của đại phu nhân, dừng một chút, giống như suy tính rốt cuộc có nên bẩm báo hay không, nhưng nghĩ đến tin tức do Mai Hương cung cấp, lo lắng nhưng vẫn mở miệng nói, "Nhị tiểu thư bên kia... hình như là đã xảy ra chuyện."

An Như Yên vừa nghe tin An Ninh gặp chuyện không may, nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa, "Nàng gặp chuyện không may, ngươi hoảng cái gì

mà hoảng? nếu nàng muốn chết mới tốt!"

"Nhị tiểu thư giống như bị người ta bắt đi, như là một người nam nhân, nô tỳ nghĩ nhị tiểu thư bị một người nam nhân bắt đi, nhất định không phải là một việc tầm thường, giờ cũng đã hơn nửa đêm, tình ngay lý gian..."

Dĩnh Thu như muốn ám chỉ, mới vừa rồi Mai Hương miêu tả, có thể nói là ái muội đến cực điểm, nếu nhị tiểu thư cùng nam nhân kia thật sự có gian tình, lấy tâm tư của đại tiểu thư, sợ là sẽ không bỏ qua cơ hội này làm cho nhị tiểu thư không thể làm người.

Quả nhiên, con người của An Như Yên sáng ngời, nàng đang lo tìm không thấy nhược điểm của An Ninh, nghe Dĩnh Thu nói như vậy, An Ninh nhưng vẫn lộ ra sơ hở để nàng nắm được, hừ, "còn không mau kêu người truy tìm, Hầu phủ nhị tiểu thư bị người ta bắt đi, chuyện lớn hừ vậy, nhưng bây giờ mới chịu bẩm báo, nếu muội muội của ta có chuyện không hay gì xảy ra, bốn tiểu thư sẽ không buông tha cho bọn hạ nhân các người.

An Như Yên trong lòng kích động nói không nên lời, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mạnh mẽ của đại phu nhân, nhìn thấy sự thâm trầm bên trong đó, An Như Yên giật mình, chẳng lẽ nương lại không đồng ý nàng làm như vậy?

"Nương..." An Như Yên nhẹ giọng kêu lên, mang theo ý tứ cầu xin.

Đại phu nhân dĩ nhiên hiểu được tâm tư của nàng, thờ dãi, "Đi đi! nhưng phải nhớ kỹ, người làm cái gì đều có thể, nhưng mạng của nàng vẫn còn tác dụng, huống hồ, người thân là 'tí ti Yêu thương' của nàng, chớ để cho nàng biết người đối với nàng có ác ý, hiểu chưa?"

Sự việc ngày đó khiến Yên nhi trong lòng không cam lòng, nàng xem ở trong mắt, chỉ sợ cũng buồn hồng rồi, làm cho nàng phát ra hét giận cũng tốt, huống hồ... Nghĩ đến mới vừa rồi Vân Trần ở trong mộng của nàng đẩy đưa, đại phu nhân trong mắt xẹt qua một tia ngoan ý, hừ, tiện nhân Vân Trần kia làm cho nàng sống không tốt nàng sẽ khiến cho nữ nhi của ả cũng sống không tốt hơn nàng!

An Như Yên trong lòng vui vẻ, đương nhiên biết ý tứ của đại phu nhân, "Mẫu thân yên tâm, An Ninh sẽ không sao.

Ta muốn người sống không bằng chết

Bất chấp vết thương trên tay, kêu Dĩnh Thu tiến vào, hầu hạ nàng mặc vào xiêm y, nếu muốn bắt được nhược điểm của An Bình, nàng đương nhiên muốn tự thân xuất mã, trò hay này, nàng có thể nào bỏ qua?

Trong khi xuất môn, An Như Yên giống như nghĩ tới cái gì, trong mắt hiện lên một chút tà ác, "Dĩnh Thu, truyền xuống lời của ta, đem phòng ngủ cả mọi người đánh thức, cùng đi tìm nhị tiểu thư."

Hừ, An Ninh có tài hoa lại như thế nào? Nếu thanh danh của nàng bị hủy... Thì dù có tài hoa cũng chỉ có thể mặc nàng lợi dụng!

"Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sáng sớm liền phân phó đi xuống, hiện nay người của Hầu phủ sợ là đều tỉnh."

Dĩnh Thu khoe miệng khê nhếch, nàng hầu hạ đại tiểu thư nhiều năm như vậy, tâm tư của đại tiểu thư, nàng cũng có thể đoán ra vài phần, nàng sở dĩ có thể trở thành nô tỳ thân cận của đại tiểu thư, nàng không thể không thông minh một chút.

"Ha ha... Quả thật không hổ là nha đầu của An Như Yên ta, tâm tư trí tuệ như vậy, so với nha đầu Cầm Phương chết tiệt kia thông minh hơn nhiều" An Như Yên đến bên ngoài khỏi thủy uyển quả nhiên nghe được chung quanh có tiếng động lớn rồi loạn truyền đến, xem ra, số người tỉnh không có thiếu ai a!

Tâm tình của An Như Yên nhất thời tốt lên, hừ! An Ninh ơi An Ninh, lúc này nếu bắt được gian tình của người cùng người nọ, nhất định phải khiến người mất một tầng da mới được a!

Hầu phủ nguyên bản đang yên tĩnh, nháy mắt sôi trào lên, không biết ai truyền đến tin tức, nói là không thấy nhị tiểu thư, hạ lệnh mỗi người đều phải cấp tốc tới tìm nhị tiểu thư, mặc dù hạ nhân ngay cả đang mộng lung buồn ngủ cũng kéo thân thể mới đứng lên tìm người.

Ngũ phu nhân Tần Ngọc Song vội vàng mặc quần áo đi ra sân, xa xa nhìn thấy bóng dáng tứ phu nhân Dương Mộc Hoan, lập tức chạy đi qua.

"Tứ tỷ, làm sao vậy?" Tần Ngọc Song còn không có biết rõ ràng tình huống, nàng vừa ngủ được không lâu, đã bị đánh thức, xem trận này, chớ không phải là Hầu phủ xảy ra đại sự gì chứ?

"Không thấy nhị tiểu thư nên mọi người mới đi tìm" Dương Mộc Hoan hạ xuống đuôi mắt, che khuất quang mang nơi đáy mắt, mượn tay của An Như Yên, quả nhiên có thể trong thời gian ngắn nhất, đem chuyện này loan khắp trong phủ

"không thấy nàng cũng phải huy động đến chúng ta sao?" Tần Ngọc Song mi tâm nhíu lại, vì bị đánh thức nên tâm tình không được tốt lắm, nhị tiểu thư thì có địa vị gì trong phủ, nàng cũng không phải không biết a!

"Ngũ muội, lão gia không ở trong phủ, nếu nhị tiểu thư có xảy ra chuyện gì, chúng ta như thế nào trả lời với lão gia? Xem... Đại tiểu thư cũng tự mình đi tìm, người chẳng lẽ còn muốn tiếp tục trở về ngủ?" Dương Mộc Hoan thân nhiên liếc nàng một cái, Tần Ngọc Song, nếu bỏ lỡ màn kịch tốt này, đừng trách nàng!

Không hề để ý tới Tần Ngọc Song, Dương Mộc Hoan nhìn đến An Như Yên, lập tức đuổi theo, "A, đại tiểu thư trên tay vẫn còn đang bị thương, chuyện tìm kiếm nhị tiểu thư, giao cho chúng ta thì tốt rồi, người làm gì tự mình..."

Nhìn thấy đôi mắt sắc bén của An Như Yên, Dương Mộc Hoan lập tức cảm thấy, nịnh nọt cười cười, "Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư thật đúng là tỷ muội tình thâm a!"

Hừ, Dương Mộc Hoan trong lòng hừ lạnh, An Như Yên nằng thì là cái gì! An Như Yên không giữ mặt mũi cho nằng, nằng liền vô tình đụng vào chỗ đau của nằng ta a, xem ai có về đau hơn!

Đạt tới mục đích, Dương Mộc Hoan nghĩ đến kí hiệu mà Xuân Cúc đã để lại, mâu quang vì thế, nằng còn muốn đem An Như Yên dẫn đi qua nha!

Lúc này, ánh mắt của Dương Mộc Hoan vì thế, giống như nhìn thấy gì, lập tức kêu lên, "Nha, kia không phải khăn thêu của nhị tiểu thư sao? Mau, mau đi xem một chút..."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thử lòng Thương Dịch

An Ninh bị Tô Cẩm mang đi, mãi cho đến ngoài sân đình mới dừng lại, dưới ánh trăng, an Ninh nhìn lên môn biển thượng* các chữ hiện lên to và thanh nhã cái, trong lòng không khỏi ngỡ ngàng ra. (* cái bản ở phí trên của của mỗi nhà)

Tơ bông tiểu trúc?

"Như thế nào? Thật giật mình? Khó một tiểu thư khuê phòng, cũng biết nơi này!"

Tô Cẩm nhíu mày, lúc dọc theo đường đi, An Ninh quá bình tĩnh, giờ phút này nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt nằng, lại là có chút ngoài ý muốn, người bình thường là sẽ không biết "Tơ bông tiểu trúc" này, nhưng phản ứng nằng mới vừa rồi lại nói cho hắn biết, nằng không chỉ có biết tơ bông tiểu trúc, mà còn biết nhiều điều hơn.

An Ninh liền hạ mặt mày, giấu đi sự kinh ngạc trong mắt, nằng đương nhiên biết đây là đâu, nơi này từng là hậu cung của trường công chúa Chiêu Dương, nhưng nằng lại không biết cô ấy lại có một thủ phủ khác ngoài cung, kia trước mắt nằng là tơ bông tiểu trúc!

An Ninh trong tiền thức suy nghĩ về điều gì đó một đôi mắt như có thể xuyên thủng mọi thứ, trường công chúa Chiêu Dương đã chết, chủ nhân nơi này tự nhiên biến thành Thần vương Thương Dịch, An Ninh trong lòng không khỏi giật mình, chẳng phải Tô Cẩm này mang nằng tới nơi đây vì mục đích gì?

Tô Cẩm như nhìn ra được nghi vấn của nằng, một giây khóe miệng hiện lên đường cong tựa như một tiểu quý, đẩy cửa sân ra, bước vào, nhưng bước chân đã sớm dừng lại, một đôi mắt anh đào đầy phong tình vạn chủng hướng tới An Ninh chớp mắt, "Nhị tiểu thư, xin vui lòng!"

An Ninh chỉ cảm thấy nụ cười kia lộ ra một tia không hảo ý, nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chú nằng, An Ninh vẫn như cũ tiến lên, nhưng, vừa vượt qua Tô Cẩm một bước, liền nhận thấy một ánh mắt sắc bén như dao về phía chính nằng, An Ninh ngạc nhiên, đột nhiên nhận thức được một mũi tên sắc bén nhẹ như lông hồng hướng thẳng về phía bên mắt trái, hừng hực, không có cái gì có thể ngăn chặn được, mắt thấy mũi tên nhọn như chuẩn bị xuyên ánh mắt nằng, nhưng khi cách đồng tử một gang tấc thì dừng lại.

An Ninh hồi phục lại tinh thần, nhìn lên thấy một khuôn mặt thân tú, mặt như ngọc, lông mày nhíu lại, đôi môi nhếch tỏ ra rất nguy hiểm, lúc này tựa hồ như Thương Dịch có chút giận hờn.

"Nhanh nhanh thu hồi động tác của ngươi lại, bằng không sẽ kiến giai nhân run sợ."

Tô Cẩm cao giọng nói, nhìn Thương Dịch với ánh mắt vài phần bốn cột, quả

như hấn dự liệu, nếu hấn vừa rồi thái ra bước đầu tiên, sợ lúc này mũi tên đó đã xuyên da thịt của hấn!

Hắn thật sự vì An Ninh mà dừng tay, xem ra, Thương Dịch quả nhiên quan tâm nằng ta!

"Ngươi biết nơi này có cơ quan, còn cho để cho một cô nương gia thế bước vào nơi nguy hiểm này, Cẩm công tử thật là quá phúc hậu."

Thương Dịch liếc Tô Cẩm một cái, tâm tư của hấn Tô Cẩm làm sao có thể không nhìn ra, cũng tại thời điểm đó, hấn cũng có suy nghĩ ra tay ngừng mũi tên nhọn kia.

An Ninh ngỡ ngàng, đột nhiên hiểu ra được nụ cười vừa rồi của Tô Cẩm vì sao lúc đó nằng cảm giác được hàn ý dày đặc, liền nhìn về hướng Tô Cẩm trừng mắt hỏi, ánh mắt không khỏi mỉa mai, "Còn tưởng rằng Cẩm công tử là chính nhân quân tử, lại không nghĩ rằng lại là bên ngoài quân tử nhưng lòng dạ lại tiểu nhân, muốn cho tiểu nữ chết, tạo sao lại phí hòa tâm ý như vậy?"

Nếu vừa rồi không phải Thương Dịch ra tay, có phải nằng đã châu diêm vương?

Tô Cầm này, mới vừa rồi nàng thực nên một đao kết liễu mạng hân!

Hai mắt hướng về phía hân vẽ oán trách, làm cho Tô Cầm khòe miệng co giật, An Ninh này khéo miệng thâm độc, cũng không yếu thế hơn so Thương Dịch a!

Nghĩ đến mục đích của chính mình, Tô Cầm nhủ mày, nhìn Thương Dịch với ánh mắt đầy hàn ý, "Ta như thế nào bỏ được cho người hử? Huống hồ... Ngay cả khi ta bỏ qua, một người nào đó sẽ rất luyến tiếc!"

Hành động vừa rồi của Thương Dịch, cũng đã phản nảo chứng minh rồi, không phải sao? Thương Dịch xưa nay đối nữ nhân lạnh lùng, các mai phục trong sân, là để phòng chống sự xâm nhập từ bên ngoài, trước kia từng có nữ nhân xâm nhập, đều chết ở tại cơ quan

An Ninh có chút nhủ mày, ý thức được Thương Dịch cố ý cứu nàng, đôi mắt nhanh chóng nhìn mắt hân, "Ta nợ người một cái nhân tình."

Giữa Tô Cầm và Thương Dịch có giao tình, Tô Cầm đã sớm nhìn thấy sự nguy trạng của nàng, Thương Dịch sớm hay muộn gì cũng sẽ biết, nếu như vậy, nàng ở trước mặt hân nguy trạng, thì sẽ không khó mấy nhận ra, không bằng thoải mái trước mặt hân.

Tầm mắt tương đối, Thương Dịch ngăn người ra, trong đầu một chút sáng tỏ, đây mới chân chính An Ninh!

"Người nợ ta một cái mạng!" bất ngờ, Thương Dịch lạnh lùng mở miệng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn một phần cứng đờ của An Ninh, xoay người, khòe miệng nhìn không được có chút cong lên, khuôn mặt đầy phần nhu hòa.

"Thần..." An Ninh muốn gọi hân, những khi nhìn thấy bóng dáng lạnh lùng của hân, cũng đột nhiên im lặng, nợ hân một cái mạng? Đây là tình huống gì?!

Một bên Tô Cầm đầy mắt hiện lên một nụ cười, Thương Dịch ơi Thương Dịch, ý tứ của hân là cuộc đời An Ninh là của hân, người cũng mơ tưởng nàng sao? Thật thú vị!

Vội vàng đuổi kịp Thương Dịch, Tô Cầm không để lỡ mất thời cơ mở miệng, "Ngự ban thường mỹ nhân việc...."

Thương Dịch nhíu mi, dừng cước bộ, lạnh lùng nhìn hân một cái, ánh mắt đầy cảnh báo, lập tức tiếp tục đi về phía trước đi, không nói gì, nhưng Tô Cầm cũng là hiểu được ý tứ của hân, nhất thời nhẹ nhõm thở dài một hơi, xem ra, hân hôm nay nhất định đã dùng đúng chiêu trò rồi, đem tất cả tâm huyết đặt trên người An Ninh, quả nhiên đúng!

Ba người vào đại sảnh, đột nhiên nghe thấy âm thanh đau đớn của phụ nữ phát ra từ phía sau, An Ninh quay đầu, ngạc nhiên khi nhìn thấy chỗ ngừng mới vừa đứng, một người phụ nữ nào đó, mũi tên nhọn xuyên qua lồng ngực của nàng ta, máu tươi theo mặt chảy xuống, cả người liền ngã xuống đất, khuôn mặt kia... An Ninh trong mắt xẹt qua một tia ớn lạnh.

Từ phu nhân nha Hoàn Xuân Cúc! bà ta theo dõi nàng? A... Ý thức được cái gì đó,

An Ninh hai tay nắm chặt, đôi mắt sâu thẳm hơn.

"Xem ra đêm nay không yên ổn a!" Thương Dịch thần nhiên mở miệng, ánh mắt giống như quét về phía An Ninh, mắt nhìn tìm kiếm.

Tô Cầm mặt liền đen lại, vừa rồi dọc theo đường đi An Ninh bình tĩnh dị thường làm cho tất cả tâm tư của hân đặt lên người nàng, lại không dự tính, bị người khác theo dõi!

"Thần vương điện hạ, An Ninh đi trước cáo lui." An Ninh bình tĩnh phúc phúc thân, nàng biết ở Hầu phủ loại nữ nhân nhất thế này rất phổ biến, nàng tin tưởng, chưa đầy một nén nhang, bọn họ nhất định sẽ đuổi tới nơi đây.

Theo dõi tính kế nàng, nàng lại làm sao để cho bọn họ như ý?

"Người sợ?" mày rậm của Thương Dịch khẽ nhếch, nhìn thẳng vào mắt An Ninh.

An Ninh giật mình, cười lạnh, sợ? Tại sao phải sợ sai lang hổ báo tại An Bình hầu phủ? Bắt đầu từ thời khắc trọng sinh, nàng chưa biết sợ là gì!

"An Ninh là lo lắng 'Tơ hồng tiểu trúc' thanh nhã này sẽ bị phá hủy." Nơi này là địa phận của trưởng công chúa Chiêu Dương, đối với Thương Dịch mà nói nơi hết sức quang trọng, sợ là dễ dàng quấy rầy.

"A... Không có người dám phá hủy nơi này." Thương Dịch vuốt ve ngọc bội bên

hông, đem câu nói kia của An Ninh để không trong mắt, "Ta nhưng thật ra muốn nhìn, ai dám!"

Mềm nhẹ giọng điệu, nhưng mỗi một chữ lại như một phen đao nhọn, khí thế sắc bén.

An Ninh liếc hạ mắt, không hề nhún nhường, nếu như vậy, nàng liền ở chỗ này chờ đợi người của Hầu phủ!

Dương Mộc Hoan theo cùng Xuân Cúc từ trước đã ước định ký hiệu, mang theo An Như Yên chờ người ở bên ngoài phủ.

An Như Yên nhìn tờ bông tiểu trúc trước mắt, hừ, quả nhiên là nơi một hoàng hậu để yêu đương vụng trộm, nơi này rộng lớn, nếu không cẩn thận tìm, thật đúng là không dễ phát hiện, nếu An Ninh thực sự cùng kia nam nhân ở bên trong này, mặc kệ yêu đương vụng trộm là thật là giả, nàng sẽ bóc từng lớp da của An Ninh!

Khóe miệng gọi lên ý định tàn nhẫn, An Như Yên giọng lạnh phân phó, "Đi mở cửa, nhìn xem nhị tiểu thư có hay không bên trong."

Dĩnh Thu đến trước cửa, không chút do dự đẩy cửa ra, âm thanh vang lên trong bóng tối có gì đó bất thường kỳ lạ, xuyên thấu qua môn phi, mọi người đều hướng trong sân, cả người cảm thấy ớn lạnh, nhìn nữ nhân nằm trong vũng máu

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ra tay quá nặng, tứ phu nhân để non

Không biết vì sao, Dĩnh Thu trong lòng xẹt qua một tia sợ hãi, liếc mắt nhìn các gia đình và nha hoàn bên cạnh, "Không nghe đại tiểu thư phân phó sao? Còn không đi vào!"

Dĩnh Thu thân là nãi hoàn thân cận của đại tiểu thư, ở trong phủ xưa nay tài trí hơn người, lời nói của nàng, ai dám không nghe? Có một số hạ nhân muốn lấy lòng nàng, không chút suy nghĩ liền bước vào sân, mới vừa đi được vài bước, thân hình mới di chuyển một chút, liền thấy một loạt mũi tên bắn ra, bọn họ căn bản không kịp phản ứng, liền bị ghim nguyên tại chỗ.

Thấy thân người của những người đó bất động làm cho An Như Yên và Dương Mộc Hoan nhú nhú mày. An Như Yên ở ngoại viện không biết tình trạng, vội vàng quăng cho Dĩnh Thu một ánh mắt, ý bảo nàng tự mình đi nhìn xem, Dĩnh Thu lạnh lùng tiêu sái tiến vào sân, thân thể vừa đụng đến một nha hoàn đứng phía trước một cái, phanh một tiếng, nha hoàn liền té mạnh trên mặt đất...

"A..."

Tiếng vang hoảng sợ vang lên, lập tức mấy cổ thi thể của hạ nhân lục tục ngã xuống đất, trước ngực mỗi người cắm một chi lợi kiếm, đánh thẳng đến yếu điểm.

An Như Yên nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không khỏi lui từng bước, những nha hoàn kia đều đã mất mạng, viện này rốt cuộc có cái gì cổ quái? Trực giác nói cho nàng, tiếp tục lưu lại là nguy hiểm, nhưng là, nghĩ đến An Ninh có thể ở trong viện, nàng liền không cam lòng rời đi.

Ngay lập tức, một bóng đen hiện lên, đứng ở giữa sân, "Hon nửa đêm tự tiện vào nhà người khác, các vị rốt cuộc muốn làm gì a?"

Dương Mộc Hoan nhận tình sáng lên, chính là nam nhân này! Chính là nam nhân này vừa rồi ở Hầu phủ bắt đi An Ninh, tám lạng kia nàng sẽ không nhớ lầm, nhìn nhìn An Như Yên, "Đại tiểu thư, nhị tiểu thư sợ là ở bên trong a!"

Dương Mộc Hoan vừa nói ra, trong lòng An Như Yên lại kiên định, tiến lên từng bước, dung ngữ điệu ôn nhu chậm rãi mở miệng, "Tiểu nữ tử là tới tìm nhị muội nhà ta..."

Vừa mới nói xong, chỉ thấy trước mắt có cái bóng đáng sợ chớp chớp, ba một tiếng, An Như Yên thân thể lao đảo một cái, trên mặt đã trúng ngay một cái tát, người nọ đã muốn đứng ở trước mặt chính mình, An Như Yên tức giận đại thịnh, người này dám đánh An Như Yên nàng!

Đang muốn phát tiết, vừa nhấc mắt, nhìn đến gương mặt bất cần đời kia, liền bất động tại chỗ.

Tô Cầm? ! Làm sao có thể là sát tinh này?

"Tìm nhị muội nhà ngươi, chạy đến địa phương của ta làm cái gì?" Tô Cầm nhú mày, vừa rồi một bạt tai kia in lại trên mặt nàng năm ngón tay, nữ nhân này da thịt thật mịn màng, lại không khơi dậy nỗi lòng thương tiếc của nam nhân, dung cái tát tiếp đón nàng, này cũng không tệ lắm!

Dứt lời, lại là một bạt tai đi qua, An Như Yên còn chưa kịp phản ứng, khóe miệng đã chảy ra máu tươi, trong lòng tích tụ một cỗ tức giận, này Tô Cầm, bất quá ý vào có Thần vương làm chỗ dựa của hắn, dám đối nàng An Như Yên động thủ!

Nhưng là, nghĩ đến Thần vương, An Như Yên lại chỉ có thể áp chế tức giận, không dám biểu hiện ra ngoài, cắn răng ầm ừ, "Tiểu nữ tử lo lắng nhị muội, cho nên..."

Tô Cầm xem bộ dáng chịu đựng phần hận của nàng, trong lòng nhất thời cảm thấy phá lệ vui sướng, đánh đến nghiện, không đợi nàng nói xong, lại là một bạt tai, ba một tiếng, so với vừa rồi còn nặng hơn, "Hừ, buổi tối như thế này, ý tứ của tiểu thư chó không phải là nói ta Tô Cầm cùng nhị muội của ngươi có tư tình, thừa dịp nửa đêm cùng nàng ở viện này thân hoan không thành? Ta thấy các ngươi là tới bắt kẻ thông dâm đi!"

An Như Yên lao đảo một cái, vài cái tát làm cho nàng không hiểu, gương mặt trắng nõn sớm đã sưng đỏ rộp lên, bông rất đau đớn, trong lòng tức giận càng tăng lên, bị Tô Cầm đoán trúng tâm tư, mâu quang vi tiếm, cũng là không biết nên phản bác như thế nào.

Nàng chính là tới bất gian , chính là An Ninh khi nào thì thông đồng cùng Tô Cầm? Nếu thật sự là Tô Cầm, chẳng phải là cho An Bình một trượng phu tốt sao?

Không được, Tô Cầm sát tinh này, ở Đông Tần quốc địa vị còn không nhỏ, nàng lại có thể nào làm cho An Ninh nhận được một chuyện tốt như thế này?

Một bên tứ phu nhân Dương Mộc Hoan nhìn thấy An Như Yên vô duyên vô cớ đã trúng vài cái cái tát, tuy rằng vui sướng khi người gặp họa, nhưng nàng cũng là ân ân có dự cảm bất hảo, vốn tưởng rằng đêm nay có thể lợi dụng An Như Yên hướng trên người An Ninh hắt nước bẩn, chỉ cần thanh danh An Ninh bị hủy, là có thể đá kích đến Lưu Hương Liên , nhưng là, sự tình giống như không đơn giản như vậy.

Hít một hơi thật sâu, Dương Mộc Hoan quyết định lặng lẽ đào tẩu, nhưng mới vừa đi ra từng bước, sau lưng liền truyền đến thanh âm của Tô Cầm.

"Vị phu nhân này cũng là tới bất gian sao?" Tô Cầm nhún mày, nghĩ đến lời nói của An Ninh mới vừa rồi, đi thông thả bước đến bên cạnh tứ phu nhân , "Phu nhân, nhanh như vậy mà ngươi đã muốn đi rồi, chẳng lẽ muốn cho vị tiểu thư này gánh vác hậu quả sao một mình sao?"

An Như Yên mâu quang rung mình, hung hăng trừng sang Dương Mộc Hoan, nàng thế nhưng nghĩ bỏ lại nàng, một người trốn!

Tô Cầm đem phản ứng của hai người xem ở trong mắt, liếm hạ mi mắt, đáy mắt quang hoa vi diệu, "Vị phu nhân này cũng không thể đi, ngươi gì đó còn ở trong viện đâu, như thế nào có thể như vậy đi rồi?"

Tô Cầm nâng tay chỉ các vị trí ở trong viện, tứ phu nhân cùng An Như Yên đồng thời theo tay hẩn nhìn lại, rõ ràng thấy một cái nha hoàn Hầu phủ bị đóng đinh ở trên núi giả , hai mắt mở to, người nọ không phải người khác, đúng là Xuân Cúc!

Tứ phu nhân trong lòng run lên, hai chân phát run, Xuân Cúc nàng... Đã chết?

"Người nọ là nhị muội của tiểu thư sao?" Tô Cầm tựa tiểu phi tiểu, ám chỉ rằng, "Nếu đúng như vậy thì đem nàng mang đi đi! Ta ẩn nấp ở nơi này các ngươi cũng có thể tìm được tiểu thư thật rất có bản lĩnh !"

An Như Yên hiểu được, nhớ tới mới vừa rồi chính mình là theo Dương Mộc Hoan có ý vô tình dẫn đường, mới đến nơi này, Xuân Cúc lại là nha hoàn của Dương Mộc Hoan, hay là hết thảy chuyện này đều là Dương Mộc Hoan đang làm trò quỷ?

Chính vào lúc này, Đinh Thu vội vàng tiến lên, đến bên tai An Như Yên nói gì đó, An Như Yên sắc mặt càng thêm khó coi, quả nhiên là Dương Mộc Hoan tính kế.

Nghĩ đến chính mình mới vừa rồi hứng vài cái tát của ai kia, An Như Yên cũng bất chấp Tô Cầm ở đây, không nói hai lời tiến lên, một cước đạp vào bụng của Dương Mộc Hoan

"Tốt! Ngươi cái đồ tiện nhân âm hiểm sao trá!"

Lực đạo mạnh mẽ làm cho Dương Mộc Hoan ngã trên mặt đất, trên bụng truyền đến một trận đau nhức, gấp về mặt tức giận của An Như Yên lại hướng nàng vọt tới, trong lòng tức giận, nhin đau đứng dậy, bắt lấy An Như Yên đá tới một cước, hung hăng lôi kéo, nhất thời, An Như Yên bị quăng ngã xuống đất.

Hừ, ngày thường ở trước mặt An Như Yên khúm núm , nhưng cũng không có nghĩa là nàng thật là dễ chọc !

Nàng nếu không đánh trả, An Như Yên sợ là thực đem nàng trở thành người hiền lành !

"Ngươi... Ta liều mạng với ngươi!" An Như Yên gặp Dương Mộc Hoan thế nhưng đánh trả, lại không chịu nổi lửa giận, đứng dậy liền cùng Dương Mộc Hoan xoay đánh cùng một chỗ, hai người làm gì còn bộ dáng tiểu thư đài các của ngày thường, đối với đối phương quyền đâm cước đá, liền ngay cả nha hoàn khuyển can đều sợ hãi đã bị lan đến, không dám tiến lên.

Tô Cầm nhìn hình ảnh hai người chạt vật đem đối phương đặt ở dưới thân cuồng ẩu, khoe miệng không khỏi trồi lên một tia chán ghét, nhưng đáy mắt cũng là hiện lên một đạo hào quang, giương mắt nhìn về phía trong viện nơi lầu các, không biết hẩn mới vừa rồi châm ngòi ly gián biểu hiện có hay không làm cho An Ninh vừa lòng, bất quá hẩn lại biết, An ninh đối với tính tình của hai nữ nhân này là thấu hiểu sâu sắc!

Trên lầu các, An ninh nhìn thấy xa xa tình huống phía dưới , khoe miệng khê nhếch, tứ phu nhân muốn lợi dụng An Như Yên đến hủy đi thanh danh của nàng, nàng đứng giữa hưởng lợi xem kịch vui, vậy nàng liền tương kế tựu kế, xúc khiến các nàng hai người loạn đánh, xem bộ dáng hai người xoay đánh cùng một chỗ , đó thật sự là vui sướng!

"Ngươi thật sự chỉ có mười bốn tuổi?" Thương địch con ngươi lợi hại vi diệu.

An Ninh khoe miệng khê nhếch, lớn mật cùng thương địch đối diện, "chấn chấn."

Nàng tuy là người trọng sinh, nhưng thân thể chỉ có mười bốn tuổi, điểm này, ai cũng nhìn không ra manh mối!

Thấy ý cười trong con ngươi của nàng, khoe miệng cũng nhếch lên một tia nhu hòa tựa như cười cũng như không?

Mà lúc này ở ngoại viện hô ra tiếng, "A... Máu.Tứ phu nhân... Máu..."

Tứ phu nhân sắc mặt sớm đã tái nhợt, làn váy màu trắng nhuộm đỏ tươi, Dương Mộc Hoan cảm nhận được theo giữa hai chân chảy ra gì đó, liên hoảng sợ rối loạn tay chân, thê lương kêu to, "Đứa nhỏ... Hài tử của ta..."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hầu phủ, loạn cả lên

Thời điểm tứ phu nhân bị đuổi về, dưới thân sớm đã ướt sũng máu tươi, miệng như trước suy yếu kêu, "Hài tử của ta... cứu ta..."

Trong Quỳnh Hoa viện, đại phu nhân, ngũ phu nhân đều ngồi ở trong sảnh đường, các nàng đều thật không ngờ, Dương Mộc Hoan thế nhưng có bầu. Đại phu nhân ở mặt ngoài tuy rằng trấn định, nhưng trong lòng cũng là thập phần không cam lòng.

Dương Mộc Hoan sinh ra đại thiếu gia, có một An Lan Hinh, cũng không ngờ lại đang mang thai, nàng quả nhiên là không có dự đoán được, nữ nhân này lại còn có thể sinh đường.

Mà nàng, lại chỉ có một Yên nhi... Nghĩ đến bộ dáng An Như Yên khi trở về, mặt đỏ thừng, quần áo hỗn loạn, tóc tai tán loạn, vết bẩn đầy người; vừa nhìn thấy nàng thì ủy khuất khóc lớn, nghe xong Đinh Thu hội báo, nàng mới biết được đã xảy ra sự tình gì.

Hiện nay, Dương Mộc Hoan có thai, nếu như đứa nhỏ được sinh ra, địa vị ở Hầu phủ sẽ không như trước nữa, nhưng nếu Dương Mộc Hoan mất đi đứa nhỏ này, sợ là sẽ không bỏ qua cho Yên nhi. Thật ra nàng không sợ Dương Mộc Hoan làm loạn cái gì, chỉ sợ Hầu gia trở về...

Nghĩ đến đây, đại phu nhân không khỏi nhíu nhíu mày.

"Đại tỷ, tứ tỷ nàng không có việc gì chứ?" Tần Ngọc Song vẻ mặt lo lắng, trong lòng cũng không có tư vị gì, Hầu gia ít qua đêm trong phòng Dương Mộc Hoan, nếu có đi cũng đều là nàng ngẫu nhiên nhắc nhở.

Không nghĩ tới, nàng là người chịu ân sủng nhiều nhất mà không mang thai, nhưng Dương Mộc Hoan lại có. Một ngụm khí tích tụ trong lồng ngực, vừa buồn vừa hốt hoảng, đứa nhỏ này... hôm nay không có mối tốt!

Đang suy nghĩ, phòng trong truyền đến một trận kêu thê lương thảm thiết, sau đó lại lập tức im bật không thấy âm thanh gì nữa.

Đại phu nhân vẻ mặt đại hân đi ra, nhìn đến hai vị phu nhân, lắc lắc đầu, "Đứa nhỏ... không giữ được."

Thai nhi vốn đã không ổn định, lại trải qua một phen ép buộc, chảy nhiều máu như vậy, tại thời điểm đại phu tới, cũng đã vô lực rồi.

Đại phu nhân cùng Tần Ngọc Song trong lòng nhẹ nhàng thở ra, "Tứ phu nhân thân mình như thế nào?"

"Do thương tâm quá độ, nên đã ngắt đi rồi." Đại phu bẩm báo chi tiết, sau đó kê phương thuốc điều trị, cáo từ rồi đi.

Đại phu nhân cùng Tần Ngọc Song vào phòng, đại phu nhân nhìn Dương Mộc Hoan, liền phân phó nha hoàn hầu hạ thật tốt, sau đó ra khỏi Quỳnh Hoa viện. Tần Ngọc Song canh giữ ở trước giường Dương Mộc Hoan, cẩn thận chăm sóc, nhưng đáy mắt cũng là âm lãnh lạnh ngắt.

"Tứ phu nhân đi tìm nhị tiểu thư, làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy?" Thoáng nhìn Mai Hương đứng một bên, Tần Ngọc Song lo lắng thở dài, "Hào hào một cái đứa nhỏ, liền như vậy mất đi, tứ tỷ tình lại đối mặt với sự thật này như thế nào a!"

Mai Hương trong lòng cũng vì chủ tử bị bắt công mới tổn thương, vì thế đem chuyện tứ phu nhân cùng đại tiểu thư đánh nhau nói ra. Tần Ngọc Song đáy mắt sáng ngời, trong lòng nhất thời hưng phấn lên, nhưng ở mặt ngoài cũng là bất động thanh sắc, chỉ mở miệng, "Đều là cốt nhục của Hầu gia, đứa nhỏ này thật sự là mệnh khổ, lại bị tứ tỷ hấn... Còn chưa kịp đi ra gặp mặt Hầu gia, liền như vậy mất đi, đó cũng là đứa nhỏ của Hầu gia a... Nếu là Hầu gia nhìn thấy tứ tỷ bị thương như vậy, sợ là càng thêm thương tiếc tứ tỷ! Nhưng Hầu gia lại đang ở thành nam biệt viện... Ah..."

Tần Ngọc Song đột nhiên dừng lại, như có gì đó không nên nói, vẻ mặt lo lắng liền tháo xuống khuyên tai, nhét vào trong tay Mai Hương, "Ha ha, Mai Hương, người coi như cái gì cũng không có nghe thấy, hầu gia là nhớ tứ tiểu thư, mới đi thành nam biệt viện."

Thành nam biệt viện đối với người của Hầu phủ mà nói, là một bí mật mà mọi người đều biết.

Nghe nói người ở nơi đó là Hầu phủ tam phu nhân, năm đó Hầu gia kim ốc tàng kiều, đối với tam phu nhân thật là sủng ái.

Cũng không biết vì sao, tam phu nhân mặc dù sinh ra nhị thiếu gia cùng tứ tiểu thư, cũng không có bị tiếp hồi Hầu phủ, thậm chí Hầu phủ chỉ biết là tam phu nhân tồn tại, lại không có người nhìn thấy mặt tam phu nhân.

"Nô tỳ cái gì cũng không có nghe thấy, nô tỳ đi xem Lan Hinh tiểu thư."

Mai Hương thu lại khuyên tai, hiểu được mình cần phải làm như thế nào. Đại tiểu thư hại chết đứa nhỏ trong bụng tứ phu nhân.

Mà tứ phu nhân là ân nhân của nàng, nàng hẳn là phải vì Tứ phu nhân làm chút chuyện nên làm.

Ra khỏi Quỳnh Hoa viện, Mai Hương lặng lẽ rời Hầu phủ. Tuy rằng Hầu phủ ra lệnh cấm vào thành nam biệt viện, nhưng đêm nay vô luận như thế nào nàng cũng phải đem sự tình bẩm báo cho Hầu gia biết.

Nàng đi vội vàng nên không có chú ý tới hành tung của nàng lọt vào hai con ngươi thâm thúy bên trong..

Sáng sớm hôm sau, Thính Vũ hiên.

An Ninh tựa vào tháp thượng, thành thói đọc sách, đêm qua tứ phu nhân để non huyền não làm toàn bộ Hầu phủ không thể an bình. An Ninh xem ở trong mắt, trong lòng cũng là bình tĩnh vô lo, kiếp trước, cũng là ở lúc này tứ phu nhân có bầu, bất quá, mặc dù là không bị xoay đánh vào tối hôm qua thì đứa nhỏ trong bụng Tứ phu nhân cũng không có giữ được.

Đại phu nhân mặt người dạ thú, xưa nay tâm ngoan thủ lạt, làm sao có thể để cho tứ phu nhân bình an sinh hạ đứa nhỏ?

Kiếp trước, tứ phu nhân là ngã vào trong hồ làm cho đẻ non, nàng hoài nghi đại phu nhân động tay động chân, mặc dù là không có chứng cứ, cũng đem Hầu phủ huyền não đến long trời lở đất.

Kiếp này, An Như Yên tự tay hủy đi đứa nhỏ của nàng, bằng chứng như núi, lấy tính tình của tứ phu nhân, sợ là sẽ không khinh địch như vậy buông tha nàng.

Xem ra Hầu phủ sắp tới đây lại càng nóng nảy !

Nghĩ đến tối hôm qua Thương Dịch đưa nàng hồi phủ, khi nhìn đến bóng dáng đó, khóe miệng nàng khẽ nhếch. Tối hôm qua nàng còn muốn làm cho người ta đi thành nam biệt viện báo tin, nguyên lai lại có người muốn hành động sớm hơn nàng. Nhìn canh giờ, lúc này, Hầu gia phụ thân của nàng sợ là đã trở về phủ đi!

Đang suy nghĩ, Bích Châu vẽ mặt kích động vào sân, "Tiểu thư, nô tỳ vừa rồi gặp được Đình Thu, nàng truyền lời tiểu thư lập tức đến Khôi Thủy uyển một chuyến."

Nga? An Ninh nhíu mày, Khôi Thủy uyển? An Như Yên lại còn có tâm tư tìm nàng! Nàng nghĩ An Như Yên hẳn là bởi vì tứ phu nhân để non mà rối loạn tay chân, lại không nghĩ rằng, nàng còn muốn biết chuyện nàng "mất tích" tối hôm qua a!

Cũng được! Vừa vặn, nàng cũng muốn đi Khôi Thủy uyển nhìn xem tỷ tỷ thân ái của nàng trải qua chuyện tối hôm qua thì chật vật như thế nào!

Đứng dậy, đang muốn đi ra ngoài, Bích Châu vẽ mặt lo lắng ngăn nàng lại, "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói đại tiểu thư phát hỏa cả đêm, tiểu thư hiện tại đi qua, chỉ sợ là không ổn."

An Ninh nhìn Bích Châu trong mắt rõ ràng, Bích Châu là người duy nhất trong phủ chân chính quan tâm đến nàng đi! An ủi giữ chặt tay nàng, "Người yên tâm, tiểu thư nhà người sẽ không để cho chính mình thiệt thòi, nhớ kỹ, chỉ cần có người hỏi hành tung của ta tối hôm qua, người nói tối hôm qua ta đang ngủ ở thư các, mà người cũng bồi ở một bên, đã biết chưa?"

Bích Châu vội vàng gật đầu, "Nô tỳ nhớ kỹ."

Khôi Thủy uyển, An Như Yên trong phòng chật vật không chịu nổi, gia cụ đều bị đập hư, đồ sứ vỡ vụn, nhưng hủy đi mấy thứ này, cũng không thể đè xuống lửa giận trong lòng của nàng.

Nhìn đến gương đồng khuôn mặt kia xanh tím sưng đỏ không chịu nổi, An Như Yên nhặt lên mảnh nhỏ của chén thuốc, hướng tới gương đồng đập mạnh, nàng là đệ nhất mỹ nhân, nhưng là hiện tại... khuôn mặt này căn bản không có cách nào gặp người khác!

Tô Cầm chết tiệt, lại đối với nàng ra tay nặng như vậy, món nợ này, nàng sẽ nhớ kỹ!

"Tiểu thư, nhị tiểu thư đến đây." Đình Thu đem an Ninh cùng Bích Châu dẫn tới cửa, dọc theo đường đi, cũng là vẽ mặt âm trầm.

An Ninh xem ở trong mắt, trong lòng cũng là cao hứng, Đình Thu sắc mặt càng khó coi, liền chứng minh tình trạng của An Như Yên càng thảm hại. Giờ phút này, nhìn đến đông hỗn độn trong phòng, cùng với An Như Yên chật vật đột nhiên quay đầu, An Ninh khóe miệng không khỏi co rút, nhưng lại rất nhanh áp chế xúc động muốn cười to, vẽ mặt kinh ngạc, nhanh chóng cau mày, khuôn mặt khó nén lo lắng.

"Tỷ tỷ, mặt của tỷ... này... đây là có chuyện gì?"

Trải qua một đêm, khuôn mặt này còn đẹp hơn tối hôm qua, thũng như vậy, làm sao còn có nửa phần dấu vết của đệ nhất mỹ nhân!

Tô Cầm này xuống tay cũng thật nặng, nam nhân thô bạo, sẽ không biết thương hương tiếc ngọc đâu! Đáng tiếc cho khuôn mặt như hoa như ngọc này a!

Bất quá, loại thô bạo này, nàng thích!

Giờ phút này, nàng thật ra muốn nhìn một chút, An Như Yên còn như thế nào gặp người!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thủ đoạn của nữ nhân hầu phủ

An Ninh vừa xuất hiện, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp càng thêm kích thích An Như Yên, không nhìn vào khuôn mặt kia nữa, ánh mắt An Như Yên càng lạnh băng sắc bén.

"Tôi hôm qua người đi đâu vậy?" An Như Yên nói thẳng, lớn tiếng chất vấn, hoàn toàn quên lời dặn của đại phu nhân, bây giờ nàng đã có bộ dáng như thế này, làm sao còn có tâm tư diễn trò trước mặt An Ninh được nữa!

An Ninh về mặt nghi hoặc, "Tỷ tỷ sao lại hỏi như vậy? Ninh Nhi tối hôm qua ở thư các xem sách, chắc vì quá mệt mỏi, nên ngủ quên, lúc tỉnh lại đã là gần sáng rồi!"

"Ngủ ở thư các?" An Như Yên nửa tin nửa ngờ, nhìn thoáng qua Bích Châu phía sau, Bích Châu lập tức rũ mắt xuống, "Đúng vậy, nô tỳ tối hôm qua cũng nhĩ tiểu thư ở thư các nghỉ ngơi một đêm"

"Tỷ tỷ, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ninh Nhi mới vừa nghe nói... Tứ di nương nàng..."

Nàng đề non ..." An Ninh thu hạ mi mắt, ám chỉ tin tức tứ phu nhân đề non, tin tức đã truyền khắp Hầu phủ mà nguyên nhân đề non là do tối qua có chuyện xảy ra mà mọi người ai cũng biết đứa trẻ của tứ phu nhân bị chết là do đại tiểu thư.

An Như Yên sắc mặt lại trầm xuống, nhưng ngoan ý trong đáy mắt cũng không có chút che giấu, "Tiện nhân xứng đáng bị như vậy, hừ, tưởng tính kế ta, không có đứa nhỏ, đây là báo ứng của tiện nhân họ Dương kia!"

An Ninh giật mình, báo ứng sao? Tối hôm qua nếu bọn họ không phát hiện ra manh mối trước thì chắc quang cảnh ngày hôm nay sẽ khác, bất kể thông dân? các nàng muốn hủy trong sạch của nàng a, những người này thật đúng là ngoan độc, Đông Tần quốc dân phong tuy khá cởi mở, nhưng nữ tử không còn trong sạch, đời này sẽ phỉ người ngoài chỉ trích, càng đừng nói đến việc lập gia đình dù là người nghèo khổ cũng sẽ không nhận một người con dâu như vậy, nếu là nàng kiếp trước sợ là đã bị sài lang hồ báo đồ ăn tươi nuốt sống, tứ phu nhân và An Như Yên đều là cùng một dạng người, An Như Yên tối hôm qua đã ăn mấy bạt tay, xem như cấp cho nàng một cái giáo huấn, bất quá đứa nhỏ trong bụng tứ phu nhân, cũng chết trong tay An Như Yên, làm sao tứ phu nhân có thể bỏ qua?

Bây giờ chắc Hầu gia cũng sắp đến, chột nghe trong viện truyền đến một trận rống giận, bất quá thanh âm kia các nàng lại quá quen thuộc.

"Vô liêm sỉ!" An Bình Hầu nổi giận dưng dưng vào phòng An Như Yên, mặt âm trầm, trên trán gân xanh nổi lên, hấn bắt quả rồi khỏi nhà mấy ngày, trong phủ nhưng lại xảy ra việc, nghĩ đến lời nói của hạ nhân, đứa nhỏ của hấn nhưng lại...

"Cha?" gương mặt An Như Yên lộ vẻ giật mình, bất khả tư nghị nhìn người tới, cha? Hấn không phải ra phủ sao? Vì sao đột nhiên trở về?

"Người là đồ nữ nhân bất hiếu, đã vậy còn quá tâm ngoan thủ lạt!" An Bình Hầu chỉ ngón tay vào An Như Yên, hấn không thể tiến lên tự mình giáo huấn nữ nhi này.

Đại phu nhân theo sát hấn vào vừa thấy tình thế, bất chấp mọi chuyện, lập tức bám trụ An Bình hầu gia, "Lão gia, người bớt giận, Yên nhi nàng không phải cố ý, kia chính là ngoài ý muốn, chính là ngoài ý muốn a!"

Lưu Hương Liên như thế nào cũng thật không ngờ chuyện này nhanh như vậy bị lão gia biết, nàng còn tính toán thừa dịp lão gia không ở trong phủ, đem chuyện này áp chế đi, nhưng là, đột nhiên lão gia trở về như vậy, là trùng hợp sao? Mới vừa rồi nàng nhận được tin tức, lập tức chạy tới, sợ lão gia dưới con thịnh nộ làm bị thương đến Yên nhi của nàng!

"Cha..." An Như Yên sắc mặt nhất thời trắng bệch, "Cha, người nghe Yên nhi nói, đều là Dương Mộc Hoan nàng cố ý hãm hại Yên nhi, người xem... mặt Yên nhi... Đây đều là do Dương Mộc Hoan ban tặng, cha... Yên nhi cũng không biết nàng có bầu, là nàng tính kế Yên nhi trước..."

"Người ngậm máu phun người!" ngoài cửa, ngũ phu nhân cùng nha hoàn giúp đỡ tứ phu nhân vội về mặt suy yếu, trong mắt tràn đầy hận ý, nàng chỉ biết An Như Yên sẽ không nhận tội, Dương Mộc Hoan nàng làm sao có thể để cho đứa nhỏ của nàng chết không minh bạch được!

"Lão gia, người nên vì thiếp thân làm chủ a, lão gia, con của chúng ta mệnh thật khổ a, còn không có ra đời, liền bị tỷ tỷ của hấn hại chết, lão gia..." Dương Mộc Hoan bị thống tử khổ, kéo than mình suy yếu, lão đảo một cái, An Bình hầu dù là ý chí sắt đá, giờ phút này nhìn đến Dương Mộc Hoan suy yếu, tâm cũng nhuyễn xuống, đẩy ra đại phu nhân bên người, tiến lên, đem Dương Mộc Hoan ôm vào trong lòng.

Hành động này, làm cho đại phu nhân cùng An Như Yên trên mặt đều trầm xuống, Dương Mộc Hoan cố ý đem toàn bộ sức nặng than thở đều đặt ở

trên người An Bình hầu gia, nàng biết, phía sau, chỉ có thể dùng mảnh mai đến đả động An Bình hầu.

Nước mắt không ngừng chảy ra, Dương Mộc Hoan gắt gao nắm vạt áo An Bình hầu gia khóc lê hoa đái vũ, "Lão gia, ta vốn định chờ người hồi phủ liền nói cho người tin tức tốt này, nhưng là..."

Kia đứa nhỏ mệnh khổ, hắn không muốn đi a, tối hôm qua thiếp thân mơ thấy hắn, hắn nói hắn không nghĩ rời đi nương, tưởng bồi ở bên người lão gia ... Phải làm một đứa con tốt của lão gia... Hiếu thuận lão gia..."

"Cha, người đừng nghe nàng nói bậy... Nàng..." An Như Yên nhìn thấy trên mặt An Bình hầu gia toát ra sự đau xót thương tiếc đối với Dương Mộc Hoan, nhất thời hoảng trong lòng hiểu được ý đồ của Dương Mộc Hoan, tiện nhân này, thế nhưng muốn dùng thủ đoạn này để lấy sự đồng tình của cha!

"Câm miệng!" An Bình Hầu lớn tiếng quát, trong lòng có bao nhiêu thương tiếc Dương Mộc Hoan cùng đứa nhỏ của bọn họ, sắc mặt càng thêm chán ghét đối với An Như Yên, nàng còn không biết sám hối, còn nói như vậy, làm sao còn giống Yên nhi ngày thường dịu dàng hiền lành?

"Lão gia..." Dương Mộc Hoan lạnh lùng oa tiến vào trong lòng An Bình Hầu, đáy mắt cũng xẹt qua một tia ngoan ý.

"Người yên tâm, ta sẽ cho người cùng đứa nhỏ một cái công đạo." An Bình hầu gia trấn an Dương Mộc Hoan trong lòng, trong lòng đã có quyết định, hôm nay không xử phạt An Như Yên, trong lòng hắn cũng nuốt không trôi!

"Cha..." An Như Yên nhất thời hoảng lên, cha nhưng lại tin lời nói của Dương tiện nhân kia, cấp nàng công đạo? Hắn muốn như thế nào cấp nàng công đạo?

"Lão gia, Yên nhi phạm sai, là nên phạt!" ngoài dự kiến của mọi người, đại phu nhân nhưng lại bình tĩnh mở miệng

"Nương?" An Như Yên sắc mặt xanh mét, không nghĩ tới nương chẳng những không giúp chính mình, ngược lại là tán thành cha phạt nàng!

Đại phu nhân thờ dài, cũng là quý mệnh trên mặt đất, "Tứ muội, Yên nhi không hiểu chuyện, va chạm người, giáo huấn là đúng, đại tỷ hy vọng tứ muội chúng ta không cần vì nguyên nhân này mà sinh ra hiềm khích, gia cùng mọi sự tốt, chúng ta đều là thể thiếp của lão gia, ta hy vọng chúng ta vẫn là hảo tỷ muội, hảo hảo thay lão gia lo liệu chuyện trong phủ."

Tứ phu nhân giật mình, thật không ngờ Lưu Hương Liên này là đương gia chủ mẫu nhưng lại quý xuống trước mặt nàng, nàng ăn nói khép nép như vậy, là muốn tính kế gì?

An Bình Hầu mâu quang vì thiêm, trên mặt tức giận có chiều hướng dịu đi, nâng tay đem nàng nâng dậy, một tay đem Dương Mộc Hoan ôm vào trong ngực, một tay nắm cả đại phu nhân, "Hương Liên xưa nay luôn hiểu chuyện, người có thể nghĩ đến như vậy ta thực vui mừng, ngày sau thân thể Hoan nhi, người còn phải thay nàng điều dưỡng"

"Đây là tự nhiên, thời gian trước, Uyển quý phi nương nương thưởng một nhánh nhân sâm ngàn năm cho thiếp, thiếp thân lập tức cho người đem nó đến để bồi bổ thân thể tứ muội."

Đại phu nhân ôn hòa mở miệng, nghiêm nhiên giống một thể tử hiền lành, nhưng trong lời nói của nàng mỗi chữ đều bao hàm thâm ý.

An Ninh nghe vào trong tai, trong lòng quả thật hiểu rõ, đại phu nhân quả nhiên không hổ là đại phu nhân, biết chuyện này không thể cứng rắn tới cùng, nàng nếu là thay An Như Yên cầu tình, sợ chỉ càng thêm chọc giận An Bình hầu gia, nàng suy nghĩ tốt lắm, thứ nhất có thể thể hiện chính mình hiền lành, thứ hai có ý vô tình nhắc đến Uyển quý phi, ám chỉ cho Hầu gia biết nàng và Uyển quý phi có thêm một tầng thân phận thân thích, Uyển quý phi nương cùng nàng là tỷ muội, đánh chó cũng phải nể mặt chủ!

Lão luyện như An Bình Hầu đương nhiên biết tầng quan hệ lợi hại này, Uyển quý phi ở trong cung được sủng ái, về sau rất nhiều chuyện đều cần tầng quan hệ này hỗ trợ, thân nhiên quét mắt sang An Như Yên một cái, "Từ hôm nay trở đi, Yên nhi liền chuyển đến Cách viên, không có sự đồng ý của ta, không cho phép ra ngoài."

Này đã là nhượng bộ lớn nhất của hắn! .

An Như Yên thân thể ngẩn ra, sắc mặt càng thêm khó coi, Cách viên? Cha thế nhưng cho nàng chuyển đến cái địa phương quý quái kia? ! Nàng không cam lòng!

"Cha..."

"Lão gia..." Tứ phu nhân vừa nghe, lại không thuận theo, An Như Yên hại chết đứa nhỏ của nàng, chỉ cần là đem nàng tiến vào Cách viên là có thể khiến nàng xả hết nỗi giận sao? Nàng nuốt không trôi cục tức này!

"Hoan nhi, người hảo hảo dưỡng thân thể, chuyện này không cần quan tâm, ngày mai tướng quân khai hoàn, hoàng thượng cho ta cùng vài đại thần đi ngoài thành đón chào, người chiều cố Hinh Nhi, khiến cho nàng ngày mai theo ta cùng đi đi."

Lời nói của An Bình hầu rơi xuống, mọi người ở đây đều cả kinh, thần sắc khác nhau, tướng quân ngày mai trở về? Hầu gia nhưng lại mang tam tiểu thư An Lan Hinh cùng đi nghênh đón!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Cứ đánh nhau đi An Ninh ta được lợi

Trong đầu An Ninh hiện ra một bóng dáng, tâm chấn động mạnh một chút, ngày mai trở về? Bọn họ có một thời gian thật dài không gặp nhau rồi!

Từ sau khi nàng mất trí nhớ, An Như Yên lợi dụng các loại phương pháp, từng lần một cách trở khả năng bọn họ gặp mặt. Mặc dù là kiếp trước, ba năm trước khi hấn qua đời, bọn họ thật sự gần như không có gặp nhau một thời gian dài, cảm giác dường như đã trải qua mấy đời!

"Không, tuyệt đối không được!" An Như Yên bất chấp An Bình hầu gia chưa nguôi tức giận, vội vàng chắn trước mặt ông, nàng đợi lâu như vậy, chính là mong chờ tướng quân trở về. Nhưng phụ thân lại đưa quyết định này, nàng sao có thể trở mặt nhìn tiểu tiện nhân của Dương Mộc Hoan cướp đi vị trí của nàng?

An Bình hầu nhìn vẻ mặt chặt vật của nữ nhi, lại nổi lên tức giận, "Không được? Như thế nào không được?"

Ông sợ dĩ quyết định mang theo Lan Hinh, là vì trấn an Dương Mộc Hoan.

Tướng quân lần này khai hoàn trở về, hoàng thượng phái người nghênh đón lớn như vậy, có thể thấy được hoàng thượng rất coi trọng hấn.

Sau khi trở về, thăng quan tiến chức tất nhiên là không thể thiếu được, Tướng quân đến nay chưa lập gia đình, nếu ông tính không sai, ngày mai các quan viên khác nhất định cũng sẽ mang theo nữ nhi nhà mình, trong lòng đều tự đánh giá chủ ý gì, hấn làm sao có thể không biết.

Hấn cũng không thể buông tha cơ hội lần này. Lan Hinh tuy nhỏ, nhưng bộ dáng ngày thường vô cùng tốt, cũng có thể làm cho tướng quân yêu thích.

"Lan Hinh một tiểu nha đầu, làm sao có thể đi dạng trường hợp đó?" An Như

Yên hừ lạnh một tiếng, nàng mới là đại tiểu thư của Hầu phủ, phụ thân hấn phải mang nàng đi mới đúng.

"Hừ! Buồn cười! Lan Hinh không thể đi, chẳng lẽ cho người đi sao? Đại tiểu thư, người không soi gương sao? Người hiện tại thành ra cái dạng này, ta nghĩ vẫn là đợi ở Cách viên đi, ra ngoài lại thêm mất mặt xấu hổ!" Dương Mộc Hoan châm chọc.

An Như Yên thích tướng quân, muốn gả cho tướng quân làm vợ, nàng chính là mơ mộng hảo huyền, nghĩ đến bộ dáng như quý này của nàng có thể được tướng quân ưu ái sao? Hừ, nàng hại chết con trai của bà, bà liền làm cho nữ nhi của mình đoạt người trong lòng của An Như Yên.

Trong lòng ra quyết định, Dương Mộc Hoan xoay mặt hướng An Bình hầu gia, rốt cục lần đầu tiên lộ ra tươi cười sau khi đẻ non, "Lão gia, Hinh Nhi gần nhất cảm kỹ tiến bộ không ít đâu!"

Lấy thân phận của tướng quân, nếu là Hinh Nhi thật sự có thể thành công, thì thật là không thể tốt hơn !

Xem An Bình hầu gia vừa lòng gật đầu, An Như Yên sắc mặt nhất thời biến sắc, Nghĩ đến gương mặt mình, lờn giận nháy mắt trở nên phá lệ rõ ràng, càng không cam lòng.

Nàng biết, bộ dáng này là không có cách nào để gặp tướng quân.

Nhưng là, nàng sao có thể để cho nữ nhi của Dương Mộc Hoan có cơ hội tiếp cận tướng quân?

Mọi người còn đang suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ, lại nghe đến đại phu nhân ôn hòa mở miệng, "Lão gia, Hinh Nhi còn nhỏ, trường hợp như vậy sợ là khó có thể ứng phó, chi bằng, để Ninh Nhi cùng đi theo, thời gian trước, nàng tốt xấu cũng tham dự mẫu đơn yến một lần, lễ nghi hấn là đã học được một chút, Hinh Nhi ở bên người nàng, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau."

Một câu nhất thời đem tâm mắt của mọi người đều tập trung lên trên người An Ninh vẫn còn đang trầm mặc.

An Bình hầu nhanh chóng cau mày, đánh giá nữ nhi này, con người lão luyện nhìn không ra chút cảm xúc, nhưng An Ninh cũng sâu sắc cảm nhận được phản lạnh nhạt kia, trong lòng trời lên một tia châm chọc.

Kiếp trước, từ sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân này của nàng coi nàng như người vô hình, không có một chút quan tâm.

Nhưng khi biết được Ly vương có hảo cảm với nàng thì thái độ đối với nàng có thay đổi lớn. Thân thiện thúc đẩy việc hôn nhân của nàng cùng Ly vương, nghĩ lại, hấn đem chính mình trở thành quân cờ để lấy lòng Ly vương đi!

Thù chung, phụ thân này đối với nàng đều là lãnh tình. Mỗi lần nghĩ đến mẫu thân bị phụ thân đâm mặc cùng vô tình, nàng đều cảm thấy thất vọng đau khổ. Ở trong lòng hấn, sợ cũng chỉ có quyền thế cùng địa vị!

An Bình hầu gia trầm mặc đánh giá An Ninh hồi lâu, rốt cục lạnh lùng mở miệng, "Cũng tốt, để nàng đi theo cùng Hinh Nhi chăm sóc lẫn nhau đi!"

Bỏ lại những lời này, An Bình hầu bước ra khỏi phòng. Dương Mộc Hoan mặc dù không tán thành nhưng thấy An Bình hầu rời đi, cũng chỉ có thể đi theo ra

Khỏi Thủy uyển. Mọi người lục tục giải tán, An Ninh cũng đang định về Thính Vũ hiên, đại phu nhân lại đem nàng gọi lại.

"Ninh Nhi, con có biết, tỷ tỷ con cùng tướng quân vẫn lưỡng tình tương duyệt."

Con hẳn là hiểu được nương cho con đi theo Hinh Nhi là có dụng ý!" Đại phu nhân ôn nhu lời kéo tay An Ninh, cảm giác cũng như ở kiếp trước, đại phu nhân cũng như vậy đối với nàng ôn nhu lửa gat, đem nàng vây ở giữa những lời nói dối.

"Ninh Nhi hiểu được, Ninh Nhi nhất định không cho Hinh Nhi tiếp cận tướng quân, không, không cho nữ tử nào tiếp cận tướng quân." An Ninh hơi nhàu mày, đồng ý như đại phu nhân mong muốn, đáy lòng lại là có thêm quyết định của chính mình.

Lưỡng tình tương duyệt? Sẽ cùng hấn lưỡng tình tương duyệt!

Không nghĩ tới mấy người phu nhân này tranh đến tranh đi, kết quả còn làm cho nàng được lợi. Đại phu nhân nếu biết được giờ phút này nàng đã khôi phục trí nhớ, còn có thể yên tâm lừa gat nàng như vậy, khiến cho nàng vì nữ nhi của bà làm việc sao?

"Tốt, thật sự là nữ nhi tốt của nương, Yên nhi, còn không mau cảm ơn muội muội của con." Đại phu nhân vừa lòng gật đầu, ánh mắt liếc An Như Yên.

Năm đó An Ninh không bị chết đuối, vốn tưởng rằng là tai họa, không nghĩ tới như vậy ngược lại rất tốt, nàng có thêm một quân cờ tốt như vậy

Quả nhiên đáng giá, Vân Trăn a Vân Trăn, người nếu biết nữ nhi của người bị ta lợi dụng như vậy, người đã chết sợ cũng không thể nhắm mắt đi!

An Như Yên mới vừa rồi còn chưa tiêu ám ức trong lòng, nàng nghĩ người đi phải là nàng a! Hiện tại lại có thêm An Ninh, mặc dù biết dụng ý của nương, trong lòng nàng vẫn không phải tư vị như trước, khó nén ghen tị. Không ai so với nàng biết rõ, nàng cùng tướng quân "lưỡng tình tương duyệt" bắt quá là lừa An Ninh, vì muốn làm cho An Ninh coi tướng quân trở thành tỷ phu, tách khoảng cách giữa nàng cùng tướng quân.

"Cảm ơn Ninh Nhi, chờ tỷ tỷ gả cho tướng quân, chắc chắn giúp muội lưu ý một phu quân thật tốt." An Như Yên bày ra vẻ mặt tươi cười, tướng quân dưới trướng nhiều tướng sĩ như vậy, nàng nhất định phải tùy ý giúp nàng ta chọn lựa một cái. Dù sao đời này, nàng cũng phải đem An Ninh dẫm nát dưới chân.

Suy nghĩ của An Như Yên, An Ninh như thế nào lại không rõ, "thẹn thùng" cúi đầu, trong miệng cảm tạ "ý tốt" của An Như Yên, trong lòng cũng là trôi lên một tia châm chọc, gả cho tướng quân? Nàng làm sao có thể để cho An Như Yên được như nguyên? !

An Ninh được mẹ con hai người này dẫn dò, liền mang theo Bích Châu cùng nhau quay về Thính Vũ hiên. Lúc ra khỏi Khỏi Thủy uyển, nhìn thấy quân gia mang theo vài hạ nhân đi đến. Đi được vài bước, liền nghe được quân gia thúc giục đại phu nhân cùng An Như Yên, nói là lão gia phân phó, đại tiểu thư phải lập tức chuyển đi

Cách viên!

Cách viên... An Ninh tay nắm thành quyền, đem hờn đó, Cách viên bị đại hỏa thiêu thành một đồng hỗn độn, mà nương...

Hô hấp một hơi thật sâu, con người An Ninh thêm sắc bén, quyết tâm báo thù càng thêm kiên định!

Hôm sau.

Bên ngoài An Bình hầu phủ, An Ninh cùng An Lan Hinh lên xe ngựa, đi theo sau An Bình hầu gia. An Lan Hinh có vẻ phá lệ hưng phấn, "Nhi tỷ tỷ, nương muốn Hinh Nhi cố gắng để tướng quân yêu thích, người nói, tướng quân sẽ thích Hinh Nhi sao?"

An Ninh mỉm cười, "Hinh Nhi có muốn cố gắng để tướng quân yêu thích không?"

Xem ra, tứ phu nhân cũng đem ánh mắt để trên người tướng quân a!

An Lan Hinh cau mày, đau khổ suy tư trong chốc lát, cũng là lắc lắc đầu, "Hinh Nhi cũng không biết, tướng quân tuần tú sao?"

Trong đầu An Ninh hiện ra bóng dáng của hấn, tuần tú sao? Đương nhiên! Bằng không những quý nữ này cũng sẽ không mê luyến hấn như thế. Nhớ rõ khi thiếu niên, hấn ngọc thụ lâm phong, thanh tao nho nhã, trải qua chiến tranh rèn luyện, hai năm này, hấn càng thêm thuần thực đi!

Đột nhiên nhớ lại đêm qua, nàng mất ngủ, ngồi một mình ở trong viện, lại đột nhiên cảm giác có người xâm nhập. Nàng tưởng Tô Cầm, kêu lên tiếng, lại không có người trả lời. Tầm mắt kia dừng hồi lâu ở trên người nàng cũng rất nhanh biến mất.

Nàng nghi hoặc, nếu là Tô Cầm, bị nàng phát hiện, hấn chắc chắn sẽ hiện thân. Nhưng người cũng rất mau biến mất, tầm mắt kia, nàng cảm thấy thật quen thuộc. Thậm chí nảy ra một ý niệm trong đầu, có thể hay không là hấn... Nhưng giây tiếp theo, ý niệm kia lại bị nàng phủ định. Hấn hôm nay mới đến kinh thành, đêm qua làm sao có thể xuất hiện ở trong viện của nàng?

Xem ra, hẳn là nàng suy nghĩ quá nhiều!

Xe ngựa rất nhanh đã đến ngoài thành, đợi cho xe ngựa dừng lại, An Lan Hình liền không chịu nổi tò mò, vén rèm lên, muốn nhìn ra bên ngoài. Mảnh xóc lên, An Ninh cũng giật mình, ánh mắt có thể nhìn thấy, tuần mã phía trước, Tô Cầm cùng Ly vương Triệu Cảnh Trạch đi song song với nhau.

Bọn họ thế nhưng cũng đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Gặp lại cố nhân

Ly vương đích thân ra khỏi thành nghênh đón, còn có thể lý giải được, thế nhưng Tô Cầm ở trong triều không có chức vụ gì, hiện tại chỉ là một công tử nhân hạ, vậy mà hẳn và Ly vương song song đợi tướng quân chiến thắng trở về, cái này làm cho An Ninh giật mình không nhỏ.

"Oa, thiệt nhiều người nha!" An Lan Hình chưa từng thấy qua quân lính dàn trận lớn như vậy, bắt chước lời dặn dò của mẫu thân trước khi xuất môn, hưng phấn xuống xe ngựa, trông thấy An Ninh như trước vẫn ở bên trong xe, lập tức hướng nàng vẫy vẫy tay, "Nhị tỷ, tỷ mau xuống xe nhanh lên!"

Âm thanh không nhỏ hấp dẫn sự chú ý của mọi người xung quanh, vài nữ nhi của chúng đại thần hướng về bên này, trên dưới đánh giá An Lan Hình một phen, xem bộ dáng nàng ta gào to hô lớn, khỏe miệng gọi lên một chút khinh thường.

Nhưng khi nhìn thấy An Ninh từ trong xe ngựa bước ra, không khỏi có chút nhũn mảy, Mẫu đơn yến ngày ấy, các nàng đã chứng kiến hết thảy, biết được An Bình hầu phủ nhị tiểu thư đích thực rất xinh đẹp.

Bất quá, nghĩ đến tính tình nàng kia khúm núm, khinh miệt trong mắt càng tăng lên.

Hôm nay, mục đích các nàng tới nơi này nghênh đón tướng quân trở lại đã quá rõ ràng, đều hy vọng có thể được tướng quân coi trọng, một ngày kia có thể trở thành tướng quân phu nhân, tướng quân chinh chiến sa trường, nhất định là một vị anh hùng có khí phách kiên cường, há lại là một nữ tử yếu đuối chưa cập kê sao có thể được Tướng quân chú ý.

Lập tức, các nàng liền tự động loại An Ninh ra khỏi những đối thủ cạnh tranh.

An Ninh liếc mắt nhìn mọi người ở đây, các tiểu thư phía sau mỗi đại thần đều trang phục lộng lẫy, so với các đại thần còn muốn tráng lệ hơn.

An Ninh đem hết thảy thu vào mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, vị trí tướng quân phu nhân này, thật sự là một cái bánh thom ngon, nhiều người như vậy, sợ là phải tranh đến mức sứt đầu mẻ trán!

"Tướng quân... Tướng quân... Đó là tướng quân!"

Đột nhiên, có người hưng phấn kêu to, cách đó không xa, một đám tướng sĩ đi về phía bên này, người cầm đầu cười tuần mã, là một nam tử thân mặc áo giáp, dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt.

An Ninh thân thể ngẩn ra, tim đập cực nhanh, đứng trong đám tiểu thư quan lại, nhìn bóng dáng trên lưng ngựa càng ngày càng gần.

Nàng nghe thấy chung quanh chúng tiểu thư quan lại khe khẽ nói nhỏ, đều là đối với tướng quân ngưỡng mộ, cho đến khi trước mặt có một nhóm tướng sĩ đến nghênh đón đội ngũ, mọi người nhìn vóc người anh tuấn đang cười tuần mã kia, không khỏi phát ra kinh sợ, phải rèn luyện như thế nào, mới có thể hình thành một phong thái như vậy.

An Ninh nhìn bóng dáng kia một chút, mặc dù là kiếp trước, nàng cũng không có cơ hội gặp qua bộ dáng hắn mặc áo giáp.

Trong trí nhớ của nàng, hẳn trước sau luôn ôn nhuận nho nhã.

Mà giờ phút này, trên người hắn phát ra uy nghiêm, làm cho người ta từ đáy lòng nhìn không được kính ngưỡng (kính trọng và ngưỡng mộ).

"Nam Cung tướng quân, Bôn vương phụng mệnh Phụ hoàng, dẫn các vị đại thần cung kính chờ đợi đã lâu, Nam Cung tướng quân đi đường mệt nhọc, vất vả rồi!" Ly vương Triệu Cảnh Trạch chấp tay, cao giọng mở miệng, đối với vị tướng quân trẻ tuổi vừa lập chiến công này, trong lòng cũng là bội phục.

Nam Cung gia mấy đời đều chinh chiến sa trường, đến thế hệ Nam Cung Thiên Duệ, lại càng tài năng xuất chúng. Chỉ vón vẹn hai năm, hắn từ một tiểu tướng sĩ của doanh trại phía đông nam, nhờ nhiều lần lập công, nên được đặc cách đề bạt, nội trong thời gian ngắn đã ngồi lên vị trí tướng quân, lần này đánh bại quân Nam Chiếu, Hoàng thượng vô cùng vui sướng, chỉ cần nhìn trận nghênh đón này, là có thể đoán được tiền đồ của vị tướng quân tuổi trẻ này sẽ có nhiều huy hoàng cỡ nào.

"Vi thần đa tạ Hoàng thượng quan tâm, các vị vất vả rồi."

Nam Cung Thiên Duệ khoe miệng khe khẽ, ánh mắt cũng là dừng ở trên người Tô Cầm, tầm mắt hai người giao nhau, đều tự điều khiển tuần mã, đi về phía đối phương.

"Không nghĩ tới người còn nhớ rõ lời hứa năm đó!" Đến gần đối phương, Nam Cung Thiên Duệ đưa tay phải ra, cùng Tô Cầm phối hợp ăn ý bắt tay, giống như bằng hữu chào hỏi nhau.

Tô Cầm nhủ mảy, tính cách cả lợ phát phơ như trước, "Đây là dĩ nhiên, đã hứa là chờ ngày người hồi kinh, nhất định sẽ tự mình đón tiếp, làm sao ta có thể nuốt lời? Hiện tại cũng không giống như trước, người vinh quang chiến thắng trở về, nhìn thử bên kia xem... Những tiểu thư này đều vì người mà đến, làm cho huynh đệ ta đây hâm mộ nha!"

Tuy nói như thế, nhưng trong mắt hần không chút ý hâm mộ nào, ngược lại có vài phần vui sướng khi thấy người gặp họa.

Đám quan viên kinh thành cùng với nữ nhi của bọn họ, có thể nói là khó tránh khỏi dây dưa, một đám hần không thể đem phú quý công tử này một ngụm nuốt vào bụng!

Nam Cung Thiên Duệ đối với hần là bộ dáng lơ đãng bất cần đời, vô tình liếc nhìn đám tiểu thư này. Chính là, thời điểm tầm mắt hần không cẩn thận chạm đến một nơi nào đó, cơ thể liền ngẩn ra, nàng... Nàng cũng đến đây!

Trong lòng có một loại cảm xúc kích động bốc lên, tầm mắt làm sao cũng không cách nào dời đi.

Tô Cầm vẫn như cũ nắm tay hần, đương nhiên đã nhận ra điểm bất thường này, theo tầm mắt hần nhìn lại, ánh mắt hướng tới chỗ bóng dáng quen thuộc kia, An Ninh? Theo phản ứng này của Nam Cung Thiên Duệ, chẳng lẽ hần biết nàng?

Tô Cầm lông mày anh tuấn chau lại, mơ hồ cảm thấy sự việc không tầm thường, trong lòng sinh ra một tia tò mò, đột nhiên nghĩ đến cái gì, Tô Cầm con người chợt lóe, lộ ra một tia bồn chồn, "Hai năm này, người có thích người nào không?"

Hần đương nhiên nhớ rõ hai người vì sao mà quen biết! Nhớ lại chuyện hai năm trước, Tô Cầm không khỏi mỉm cười. Nam Cung Thiên Duệ liền giật mình, ý thức được ý tứ Tô Cầm, lập tức thu hồi tầm mắt, "Người như trước vẫn không thay đổi bản tính bất quá, hai năm qua, người chưa gặp được người có thể làm cho người ái mộ sao?"

Người ái mộ? Ở một nơi như kinh thành, toàn là một đám tiểu thư không chút thú vị, làm hần cực kỳ phiền chán. Ánh mắt liếc về phía An Ninh, khoe miệng khe khẽ, bất quá, có người ngược lại làm cho hần hết sức cảm thấy hứng thú!

"Đông Tần quốc thật sự là nhiệt tình, tướng quân, người không định giới thiệu Vũ Dương một chút sao?" Giọng nói của một nữ nhân cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, nữ tử đứng ở trên xe ngựa, mị nhãn như tơ nhìn nam tử trên lưng ngựa, nhưng khi liếc về phía mọi người dư quang bên trong ánh mắt lại có vài phần ngạo khí.

Nữ tử tự xưng Vũ Dương vừa xuất hiện. Nhất thời, những tiểu thư quan gia kia đều lộ ra ý phòng bị, nữ tử này nhan sắc có vẻ không tệ, một thân trang phục dị tộc, nhưng ngược lại có vài phần cao quý, nhất là dáng vẻ quyến rũ mơ hồ kia toát ra của nàng ta, càng làm cho các tiểu thư ở đây cảm thấy chướng mắt, nữ tử này rốt cuộc thân phận gì? Thế nhưng đi theo bên cạnh tướng quân cùng nhau trở về!

Nữ tử này An Ninh cũng biết, nhớ lại kiếp trước, An Ninh hơi nhủ mảy, che kín cảm xúc chất chứa trong mắt. Mới vừa rồi, tầm mắt Nam Cung Thiên Duệ nhìn qua, nàng không phải không phát hiện, một cái nhìn kia làm cho nàng hiểu được, chủ nhân của ánh mắt tối hôm qua rốt cuộc là ai!

Thì ra không phải do nàng nghĩ nhiều, thật sự là hần!

Mọi người thấy nữ tử đứng trên xe ngựa, dường như đang chờ tướng quân giới thiệu, ngay cả Tô Cầm cũng nhủ mảy.

"Nam Chiêu quốc đại công chúa, Vũ Dương công chúa." Ngữ khí bình thản không có chút độ ấm.

Vũ Dương công chúa theo bản năng ngẩn cao cằm, nhìn mọi người phía trước, tựa hồ đang đợi mọi người quỳ lạy.

"A! Thì ra là Nam Chiêu quốc công chúa, không phải chỉ là tù binh của một quốc gia thua trận thôi sao!" Có người nhin không được lên tiếng mỉa mai, các tiểu thư quan lại cũng lộ vẻ mặt trào phúng, một con chó chết chủ, vậy nên cho dù là công chúa thì thế nào? Đến Đông Tần quốc, thân phận địa vị còn không bằng các nàng!

Vũ Dương công chúa thật không ngờ tới nàng cao cao tại thượng lại bị mọi người sỉ nhục như vậy, sắc mặt nhất thời trầm xuống, trong lòng giận dữ, "Người... Các người..."

"Công chúa, ngài bớt giận, nhớ kỹ lời căn dặn của quốc công."

Nha hoàn bên cạnh thấy Vũ Dương công chúa tức giận, thấp giọng nhắc nhở, đây là Đông Tần quốc, không thể so với Nam Chiêu.

Vũ Dương công chúa khẽ nhủ mảy, đè nén tức giận trong lòng, cao giọng mở miệng, "Bản công chúa là do phụ hoàng đưa tới Đông Tần quốc hòa thân, về sau Đông Tần quốc chính là nhà chồng của Bản công chúa, cùng mọi người là người một nhà, như thế nào lại là tù binh?"

Hòa thân? Mọi người vừa nghe hai chữ này, thần sắc đều là khác nhau, nếu thật sự là hòa thân, Vũ Dương công chúa này sẽ gả cho vị công tử nào trong kinh thành?

"Tướng quân, đích thân phụ hoàng đã mở yến tiệc ở trong cung tẩy trần cho người. Tướng quân, chúng ta vẫn nên về hoàng cung trước rồi hãy nói sau." Triệu Cảnh Trạch cao giọng mở miệng, cắt đứt suy nghĩ mọi người.

Nam Cung Thiên Duệ gật đầu đáp ứng, lập tức, đội ngũ nghênh đón chuẩn bị tiến cung, tầm mắt các tiểu thư quan lại trên người Nam Cung Thiên Duệ lưu luyến không rời, chuẩn bị lên xe ngựa của riêng mình. An Ninh đang muốn lôi kéo An Lan Hinh trở về xe ngựa, lại cảm giác được sau lưng bị người nào đẩy, mắt thấy sẽ ngã nhào về phía An Lan Hinh, gần như theo bản năng,

An Ninh muốn kéo An Lan Hinh tránh ra.

Thân thể gần không được xê vẹo, An Ninh cơ hồ có thể đoán được cái ngã này nhất định để lại hậu quả gì, mắt nhắm lại, chuẩn bị nghênh đón đau đớn sắp ập tới, lại chỉ cảm thấy thân thể như bị cái gì chống đỡ.

"Nàng... Không có việc gì chứ?" Ân cần hỏi thăm mang theo vài phần run rẩy, vang lên trên đỉnh đầu của An Ninh, giọng nói quen thuộc làm cho thân thể An Ninh ngẩn ra, nhất thời tim đập cực nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Lâm vào khó xử

Lúc An Ninh bị đẩy ngã, không có người chú ý tới tình huống bên này. Mà khi đó, Nam Cung Thiên Duệ đỡ lấy lưng của An Ninh. Ánh mắt của mọi người nhìn theo còn có thể so với chiến thần, khóa chặt một màn trước mắt này.

Nghĩ tới khoảng cách Nam Cung Thiên Duệ cùng chiến mã của hắn, có người bắt đầu nhủ mảy, khoảng cách xa như thế, nếu không phải là người quan trọng, làm sao có tay mắt lạnh lẽo chạy qua đỡ như vậy?

Tô Cẩm thoảng nhìn Nam Cung Thiên Duệ không có một chút khẩn trương vì bị người ngoài phát hiện, có chút nhủ mảy. Tuy rằng hắn cùng Nam Cung Thiên Duệ quen biết không lâu

thì Nam Cung Thiên Duệ phải đi biên cương phía nam, nhưng dựa vào hiểu biết hai năm đối với hắn, cùng với những lời đồn về vị tướng quân này, đao chém vào người hắn, ngay cả mặt cũng không có biểu lộ gì, lại bởi vì một nữ tử sắp ngã xuống đất mà toát ra cảm xúc khẩn trương, như vậy đại biểu cho cái gì?

Nhớ lại hai năm trước khi hai người quen biết, hay An Ninh là người trong lòng của Nam Cung Thiên Duệ?

Nghĩ đến đây, không biết vì sao, Tô Cẩm theo bản năng phủ định suy đoán này, hai năm trước, An Ninh bắt quả là một bé gái mới mười hai tuổi. Nam Cung Thiên Duệ làm sao có thể yêu thương một bé gái?

Người có thể làm cho Nam Cung Thiên Duệ trầm mê như vậy, hắn phải là một tuyệt thế giai nhân phong tình vạn chủng. An Ninh tuy rằng mỹ mạo, thanh lệ thoát tục, nhưng là chưa cập kê, năng cùng điểm lệ không có đến nửa điểm quan hệ, làm sao có thể là An Ninh chứ?

Có lẽ, An Ninh chính là cùng người trong lòng của Nam Cung Thiên Duệ có quan hệ mà thôi.

An Ninh thật không ngờ, cách xa lâu như thế, lần đầu tiên nàng cùng hắn gặp mặt lại gần nhau như vậy. Nàng nghĩ tới trước đây, đối với hắn cười ngọt ngào, làm nũng kêu một tiếng "Thiên Duệ ca ca". Nhưng An Ninh rất nhanh liền khôi phục lý trí, áp chế lại kích động gấp lại cổ nhân. Hiện tại nàng đã không còn là An Ninh trước đây nữa, trên người nàng đã gánh thêm nhiều trọng trách, mà Nam Cung Thiên Duệ cũng đã không còn là người thiếu niên ngày trước. Hắn hiện tại là tướng quân mà chạm tay cũng có thể bỏng, nhất cử nhất động đều có người nhìn vào chăm chú. Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc, thậm chí là ghen tị tràn ngập địch ý xung quanh, An Ninh trong lòng cười khổ, thật đúng là không phải cơ hội tốt để ôn chuyện cũ!

"Ta không sao, cảm ơn tướng quân ra tay cứu giúp." An Ninh thoát khỏi tay hắn, đứng lên, lùi người lại, tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Nữ tử trong lòng rời khỏi, một nỗi thất vọng tiến vào trong ngực Nam Cung Thiên Duệ.

Thấy nàng rõ ràng xa cách, tâm Nam Cung Thiên Duệ co rút. Nhớ lại hai năm trước nàng hành động quyết tuyệt, bàn tay cương cứng giữa không trung thu hồi, "Tặng tay cứu giúp, không cần nhắc đến."

Tặng tay cứu giúp? Không có ai so với hắn biết được, tầm mắt hắn vẫn không có rời khỏi người nàng. Nhìn thấy nàng sắp ngã sắp xuống, hắn không chút suy nghĩ liền xuống ngựa, càng không có một ai biết, trong lòng hắn lúc ấy vô cùng lo lắng nàng bị thương, lại bởi vì gần gũi tới gần nàng, kích động run sợ.

Thời gian trôi qua hai năm, nàng bót đi vài phần ngây ngô, dung mạo càng thêm động lòng người. Nghĩ đến tuổi của nàng, không ai biết mục đích hẳn vội vàng chấm dứt chiến tranh quay trở lại kinh thành. Nàng sắp cập kê, mà sau cập kê đó là phải lập gia đình!

Nam Cung Thiên Duệ cười khỏ, biết rõ hai năm trước nàng đã biểu lộ lòng của nàng, hẳn vẫn dứt khoát kiên quyết trở lại!

"Tướng quân ca ca, người rất lợi hại, cảm ơn tướng quân ca ca mới vừa rồi cứu Hình Nhi cùng nhị tỷ tỷ." An Lan Hình nóng lòng chạy đến trước mặt Nam Cung Thiên Duệ, ngửa đầu nhìn Nam Cung Thiên Duệ một thân áo giáp, trong hai mắt tràn đầy sùng bái cùng luyến mộ.

Nam Cung Thiên Duệ giật mình, mới ý thức được vừa rồi nữ oa này bị An Ninh kéo lên phía trước người nàng, trong mắt người ngoài, hẳn xem như cứu cả hai người. Bản thân không nghĩ đến ý tới tiểu nha đầu này, nhưng nhìn đến tươi cười trên mặt nàng, thân thể không khỏi giật mình. Thời gian thật giống như quay về vài năm trước, tiểu Ninh Nhi cũng là như thế này ngửa đầu nhìn hắn, cười đến thiên chân vô tà.

"Người kêu Hình Nhi?" Nam Cung Thiên Duệ ngoài dự kiến của mọi người, tay sờ sờ trên đầu An Lan Hình, mặt tươi cười trở nên nhu hòa. Trước kia, hắn yêu thích nhất là sờ đầu An Ninh như thế này. Biết rõ mỗi một lần đều bị nàng kháng nghị, hắn vẫn làm không biết mệt, hắn thích nhìn khi nàng kháng nghị, bộ dáng trừng mắt nhìn hắn.

An Lan Hình khó nén hưng phấn, không nghĩ tướng quân lại cười với nàng, trong lòng lộp bộp vui mừng, tươi cười trên mặt càng sáng lạn, không ngừng gật đầu, tướng quân còn biết tên của nàng a!

An Lan Hình trên mặt tươi cười lại làm cho mặt Nam Cung Thiên Duệ phút chốc cứng đờ, ý thức được điều gì, trong lòng trời lên một chút mát mát, thu hồi tay, xoay người đi hướng tuần mã, hẳn đây là đang làm gì? Đó không phải tiểu Ninh Nhi, mà tiểu Ninh Nhi của hắn còn có thể hay không giống như trước đây, kháng nghị hắn cô ý tuyền cợt?

Trong lòng hắn biết rõ, chính là vì biết rõ nên trong lòng càng thêm cô đơn.

Biến cố bất ngờ trì hoãn hành trình trong chốc lát, tướng quân lên ngựa, cùng Tô Cẩm với Ly vương đi vượt lên phía trước. Mà An Ninh trong ánh mắt tràn ngập địch ý của các tiểu thư quan gia cũng lên xe ngựa, đuổi kịp đội ngũ.

"Nhị tỷ tỷ, tướng quân vừa rồi cười với Hình Nhi đó!"

"Nhị tỷ tỷ, tướng quân thật cao lớn, thật anh dũng..."

"Nhị tỷ tỷ, tướng quân..."

Trên xe ngựa, An Lan Hình hưng phấn lủi rủi nói không ngừng, thần thái trong mắt bay lên.

"Nhị tỷ tỷ, tỷ nói tướng quân sẽ không thích Hình Nhi... Nương nói Hình Nhi phải cố gắng để cho tướng quân yêu thích, nhưng hiện tại Hình Nhi đoán được tướng quân cũng sẽ yêu thích."

An Lan Hình lôi kéo tay An Ninh "Nhị tỷ tỷ, muội biết rất nhiều người đều muốn gả cho tướng quân, Hình Nhi cũng rất muốn!"

An Ninh nhìn phản ứng của nàng, tướng mạo bên ngoài cùng với phong thái của Nam Cung Thiên Duệ quả thật dễ dàng làm cho nữ tử si mê, nhưng là An Lan Hình... Nhớ lại số phận kiếp trước An Lan Hình, An Ninh không khỏi có chút nhủu mày.

"Nhị tỷ tỷ, nếu có thể gả cho tướng quân, thật là tốt biết bao a!" An Lan Hình vẻ mặt chờ mong.

"Người sẽ không gả cho hắn!" An Ninh thân nhiên mở miệng, nàng không hy vọng An Lan Hình có tình cảm đối với Nam Cung Thiên Duệ. Nàng biết tương lai An Lan Hình sẽ là nữ nhân như thế nào, thân phận như vậy, nếu lòng đặt trên người một nam nhân, nhất định sẽ thông khổ cả đời.

Không chỉ có thế, nam nhân bị nàng yêu, sợ cũng sẽ bị liên lụy, nàng không thể để cho Nam Cung Thiên Duệ có khả năng bị liên lụy!

Để cho An Lan Hình không rơi vào trầm mê, phải chặt đứt mê luyến của nàng.

Tươi cười trên mặt An Lan Hình nháy mắt biến mất, thăm oán nhìn An Ninh, "Tỷ... tỷ cũng thích tướng quân đúng không? Tỷ cũng muốn gả cho tướng quân đúng hay không? Cho nên tỷ mới có thể nói như vậy, hừ! Muội sẽ không cho tỷ!"

An Lan Hình vẻ mặt giận dữ, không khí trong xe ngựa nhất thời trở nên quỷ dị. An Ninh không nghĩ tới nàng lại như vậy, không khỏi thờ dãi trong lòng. Đang muốn mở miệng nói cái gì đó, xe ngựa đột nhiên dừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng của hạ nhân, "Hai vị tiểu thư, đã đến cửa cung, thỉnh hai vị tiểu thư xuống xe."

An Ninh thu hồi lời muốn nói, muốn giúp An Lan Hình xuống xe. An Lan Hình lại tránh tay của nàng, thẳng xuống xe ngựa. Khóe miệng An Ninh tràn ra một chút cười khỏ, từ sau khi nàng bắt đầu dạy An Lan Hình đánh đàn, nha đầu kia vẫn thích kề cận nàng, không nghĩ tới hôm nay lại vì một nam nhân mà sinh ra hiềm khích đối với nàng!

Trong lòng suy nghĩ, An Ninh theo xuống xe ngựa. Vừa nhắc mắt, cũng không bắt ngờ khi lại gặp được những đôi mắt kia, vội vàng tránh đi. Nàng biết, mới trải qua biến cố vừa rồi, các quan gia tiểu thư này đã coi nàng trở thành tình địch lớn nhất. Đội lát nữa vào yến tầy trần, sợ lại là mưa bom bão đạn, chung quanh sát khí tràn ngập!

Nhưng An Ninh hiểu rõ, nàng cũng không thể lùi bước!

An Ninh xuống xe ngựa, chuẩn bị cùng các quan gia tiểu thư vào cung, lại ngoài ý muốn thấy Ly vương Triệu Cảnh Trạch hướng bên này đi tới, trên mặt còn mang theo ý cười ôn nhuận.

"Nhị tiểu thư có thể cùng bốn vương cùng tướng quân đồng hành không? Tiến cung có thể chiếu ứng lẫn nhau cũng tốt." Triệu Cảnh Trạch cúi người, ôn hòa mời. Cơ hồ trong nháy mắt, An Ninh cảm thấy có vô số tầm mắt sắc bén hướng nàng phóng tới, đều tràn ngập địch ý.

An Ninh có chút nhú mày, chống lại con người đen sâu thẳm của Triệu Cảnh Trạch, Ly vương này hẳn muốn làm gì?

Mặc kệ hẳn muốn làm gì, An Ninh đều biết, hành động mới vừa rồi của hắn, đã hoàn toàn đưa nàng lên trước đầu giáo mũi dao rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bữa tiệc ban hôn ngoài ý muốn

"Chần qua chi là một tiểu thư quan gia bình thường, làm sao có thể cùng Vươngthượng quân đồng hành? Vương gia, người nên theo bản công chúa, chúng ta mau tiến cung, nhất thiết đừng để cho hoàng thượng và các triều thần đợi lâu." Công chúa Vũ Dương đứng ở phía sau Nam Cung Thiên Duệ, cao ngạo lướt nhìn về hướng An Ninh, rồi mở cửa đi ra, thấy Nam Cung Thiên Duệ nhìn về phía An Ninh, nàng nhận ra Nam Cung Thiên Duệ đối nữ nhân này không tầm thường, dựa vào bản năng, nàng nên bắt đầu đề phòng An Ninh.

Ly vương không để tâm đến những lời nói của công chúa Vũ Dương, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên một nụ cười đắc ý, "Nhị tiểu thư không dám đồng hành cùng bốn vương?"

Mây rậm khẽ nhú, ba phần khiêu khích, bảy phần dịu dàng, khuôn mặt giống như mặt ngọc quan âm đang cười, trong mắt An Ninh, đối với Ly vương này, nàng làm sao có thể không biết? Kiếp trước, năm năm vợ chồng, bất cứ chuyện gì liên quan đến hắn nàng đều hiểu quá rõ, buồn cười là, đến cuối cùng hắn đối với nàng vẫn vô tình!

Nhớ lại các sự việc kiếp trước, đôi mắt An Ninh thất chặt, đáy mắt lóe lên, nhanh đến người ta không kịp phát hiện, lập tức khuôn mặt hiện lên nụ cười, "Thần nữ tạ ơn Ly vương ân điển."

Nàng thật ra muốn xem, trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì!

Các tiểu thư quan gia vừa nghe An Ninh đồng ý, ánh mắt giống như mũi tên nhìn nàng, nét mặt công chúa Vũ Dương đột nhiên chìm vào bóng tối, xấu hổ dị thường, Ly vương kia như đem lời nói của nàng trở thành gió bỏ ngoài tai, càng làm cho nàng bất mãn là, nữ tử này thực sự... Không phải là nàng ta đang câu dẫn các vương công quý tộc chứ?

Trong lòng Vũ Dương công chúa đầy cảnh giác, trong đầu tính toán làm cách nào để đối phó với nữ tử này, nếu ý đồ của nàng là các công tử khác cũng không sao, nếu là nàng dám tơ tưởng đến tướng quân, Vũ Dương đây liền làm cho nàng sống không bằng chết!

An Ninh cố tình không chú ý đến những đôi mắt đang nhìn nàng như muốn xé nàng thành trăm nghìn mảnh, hạ mặt mày, bình tĩnh đi phía sau Ly vương, đột nhiên từ phía sau truyền đến một giọng nói "Nhị tỷ tỷ", An Ninh dừng lại bước, quay đầu liền thấy khuôn mặt bất lực của An Lan Hinh, đáng vẻ khác khác với bộ dạng giận dữ vừa rồi của nàng ta một trời một vực.

"Nhị tỷ tỷ, Hinh Nhi..." An Lan Hinh cắn chặt môi, muốn nói lại thôi.

Liếc mắt một cái, An Ninh nhìn nha đầu này trong lòng suy nghĩ, vươn tay ý bảo nàng ta lại đây, lập tức xoay người hướng tới Ly vương cầu xin, "An Ninh có mang theo gia muội cùng đi không?"

Ly vương thân nhiên liếc An Lan Hinh một cái, như trước khuôn mặt ôn hòa,

"Đương nhiên có thể."

An Lan Hinh nhất thời nhảy lên, gắt gao lôi kéo tay An Ninh, thấp giọng ở bên nàng xin lỗi, "Nhị tỷ tỷ, vừa rồi là Hinh Nhi không tốt, nhị tỷ tỷ thật bao dung khi bỏ qua cho Hinh Nhi a!"

Khi nói chuyện, hai người đứng trước mặt Nam Cung Thiên Duệ, An Lan Hinh tươi cười đầy mặt, nhưng đáy mắt vẫn trước mù quáng và đầy đen tối, An Ninh liền thu hành động vừa rồi vào mắt, trong lòng cũng sáng tỏ ý đồ của An Lan Hinh, xin lỗi chỉ sợ là vì muốn tiếp cận tướng quân!

Từ đầu đến cuối, tầm mắt Nam Cung Thiên Duệ dừng lại ở trên người An Ninh rất lâu, biết rõ tại những thời điểm như vậy, chính mình nhiều lần liếc nhìn nàng, thật dễ dàng làm cho người ta phát giác tâm tư của hắn, nhưng, hắn không thể nào kiểm soát được ánh mắt của mình, trong lòng không khỏi chua xót, ở trên chiến trường hắn có thể không chế hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ, nhưng khi ở trước mặt nàng, thì không thể nào quản được tâm tình của mình!

Tô Cầm cùng Ly vương đem phản ứng của Nam Cung Thiên Duệ để trong mắt, cũng có chút suy nghĩ.

Không biết vì sao, ánh mắt Nam Cung Thiên Duệ luôn tập trung trên người An Ninh, Tô Cầm thực không phải Tư Vị Nhi, và hẳn không có hứng thú tìm hiểu tình cảm này vì đâu mà có, tự nói với chính mình, hẳn thật vất vả mới có thể tìm được một nữ nhân làm Thương Dịch để ý, hẳn không muốn An Ninh bị những nam nhân khác mơ tưởng, cho dù nam nhân này là Nam Cung Thiên Duệ cũng không được!

Triệu Cảnh Trạch mi cũng khẽ nhếch, suy nghĩ đến việc lợi dụng An Ninh làm vật mở đường, như bị cảm dỗ, về các phương diện khác Nam Cung Thiên Duệ thật sự hoàn hảo, những ánh mắt của Nam Cung Thiên Duệ đã sớm bán đứng tâm hắn, không nghĩ tới vị tướng quân tuổi trẻ này lại chú ý đến một nha đầu chưa đến tuổi cập kê, thật thú vị!

Xem ra, hẳn đã biết làm thế nào để tiếp cận Nam Cung Thiên Duệ.

Quả nhiên là anh hùng khó quá ái mỹ nhân, ngay cả là Nam Cung Thiên Duệ cũng không phải là ngoại lệ!

Trong điện Cảnh Dương, yến hội đã sớm hoàn thành việc chuẩn bị, hoàng đế Sùng Chính đã yên vị trên ngai vàng, vẻ mặt tươi cười, cùng đội nhân vật chính hôm nay trình diện, bên cạnh hoàng hậu nương nương đã sớm đứng ngồi không yên, thậm chí tự mình đến trước cửa điện nhìn xung quanh, Đã lâu như vậy, nàng rút cuộc đã chờ được ngày cháu trai của nàng trở về!

"Đến rồi, đến rồi... Hoàng hậu nương nương, tướng quân sắp đến đây..." Cung nữ nhìn từ xa một đám người đang lại gần, lập tức vội vàng bẩm báo.

Hoàng hậu liền đi tới xem, quả nhiên nhìn từ đây thấy một thân hình hết sức què quặt, trên mặt mỉm cười nhiều hơn, bất chấp thân phận, ra đại điện, vội vàng nghênh đón.

Tất cả mọi người thật không ngờ hoàng hậu nương nương lại tự thân đi rànhrinh đón, lập tức quỳ xuống đất để tỏ lòng quý trọng, Nam Cung Thiên Duệ đang muốn hành lễ, hoàng hậu liền chặn động tác hắn lại, lôi kéo tay hắn, vẻ mặt tràn đầy yêu thương, "Ngày càng đẹp trai ra." Rồi sau đó như nghĩ đến cái gì, trên mặt đầy lo lắng, "Mau làm cho bản cung nhìn xem vết thương trên người..."

Vì sự quan tâm đó làm cho trái tim Nam Cung Thiên Duệ trở nên ấm áp vô cùng, lập tức nghe thấy giọng nói hoàng thượng đầy trêu chọc phát ra từ phía sau hoàng hậu.

"Thiên Duệ bị thương đã là chuyện một năm về trước, thân thể đã sớm hồi phục, người vẫn còn nhớ." Sùng Chính để ha ha cười thành tiếng, "Thiên Duệ a, người bác nhưng là suốt ngày nhớ thương người, vừa nghe nói phía nam có chiến sự, liền hai ba lượt tìm trăm hỏi tin tức của người, có bị thương không, hay có mạnh khỏe không, lần đó nghe tin người bị thương, bốn chôn lo gần vài ngày đến độ quên ăn quên ngủ, ngay cả trăm đều ghen tị!"

"Thần tham kiến hoàng thượng, thần làm cho hoàng hậu nương nương quan tâm, tội đáng chết vạn lần." Nam Cung Thiên Duệ quỳ xuống đất hành lễ.

"Có tội gì? Người vì nhân dân trăm học mà lập nhiều công lớn, hôm nay tại bữa tiệc, không có quân thần, không cần quá mức giữ lễ tiết." Hoàng thượng tự mình tiến lên nâng Nam Cung Thiên Duệ dậy, có thể thấy được đối với hắn hoàng thượng hết sức coi trọng.

Đoàn người vào đại điện, đều tự ngồi xuống, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cầm, Ly vương ở thủ tọa, theo sau sắp xếp các vị đại thần, gia thế tiểu thư đều tự ngồi ở phía sau đại thần, mà An Ninh mang theo An Lan Hinh ngồi ở phía sau vị trí của Nam Cung Thiên Duệ.

Từ đầu đến cuối, trên người An Ninh ánh mắt ghen tị chưa bao giờ biến mất, nhất là công chúa Vũ Dương ngồi bên cạnh nàng, ánh mắt sâu hơn tựa như muốn xuyên thấu thân thể của nàng, hoàng thượng cùng Nam Cung Thiên Duệ hành huyên chuyển chiến sự phía nam, hẳn ý trong lời, đều là khen ngợi đối với Nam Cung Thiên Duệ.

An Ninh luôn biết, Nam Cung Thiên Duệ xuất thân trong tư quân sự, ở trong quân sự lại có thiên phú điều binh khiển tướng, không ai có thể sánh bằng.

"Đông Tàn quốc ta có Nam Cung tướng quân như vậy thật sự may mắn, quân hiền là thật đáng mừng, trăm hôm nay phong Nam Cung Thiên Duệ là uy viễn đại tướng quân, trăm giao phó người trăm vạn tướng sĩ cùng với cấm quân kinh thành." Sùng Chính để đột nhiên nghiêm mặt nói, lời nói phát ra, làm cho hầu hết mọi người ở đây không khỏi thở gấp vì kinh ngạc.

Trăm vạn tướng sĩ cùng với cấm quân kinh thành? Như vậy có nghĩa trên tay Nam Cung Thiên Duệ nắm một nửa quân đội Đông Tàn quốc? Không chỉ có như thế, hoàng thượng nhưng lại đem cấm quân kinh thành cho Nam Cung Thiên Duệ, xem ra, hoàng thượng quả thật là coi trọng này Nam Cung tướng quân a!

"Như thế nào? Nam Cung tướng quân còn không mau tiếp chỉ!" Sùng Chính để nhíu mày nhìn Nam Cung Thiên Duệ.

Hoàng thượng đột nhiên phong thưởng, ngoài dự kiến của Nam Cung Thiên Duệ, nhanh chóng hồi phục tinh thần, đứng dậy đi đến đại điện trung ương, cung kính quỳ xuống đất, "Thần khấu tạ hoàng thượng ân sủng."

"Chúc mừng tướng quân, chúc mừng tướng quân..."

Lúc này, bên trong đại điện các âm thanh chúc mừng với nhiều màu sắc khác nhau vang lên không dứt, mỗi người trong lòng đều hiểu được, Nam Cung Thiên Duệ lại được hoàng thượng coi trọng như thế, bọn họ đều hẳn phải tìm mọi cách lấy lòng vị tướng quân trẻ tuổi này.

"Hoàng thượng ngài đừng quên Thiên Duệ còn chưa cưới vợ đâu! Bây giờ đã lập nhiều chiến công như vậy, cũng nên sớm lo lắng đến chuyện cưới vợ"

sinh của Thiên Duệ, nữ nhi Đông Tần quốc ta, đều là mỹ nữ giai nhân, không bằng bây giờ ngài liền làm chủ, hôn sự của Thiên Duệ ..." Hoàng hậu ý nhắc nhở, buổi yến tiệc hôm nay, ngoài mục đích là để chào đón Nam Cung Thiên Duệ trở về, nhưng trên thực tế lại chứa huyền cơ khác, nàng sớm đã cầu hoàng thượng cố ý làm cho các đại thần đều dẫn theo tiểu nữ nhà mình đến, đương nhiên mục đích chính là hy vọng hôm nay có thể mai mối cho Nam Cung Thiên Duệ một cái phu nhân tướng quân!

Hoàng hậu trong lời nói phát ra, các tiểu thư gia thế đều lộ vẻ sắc vui mừng, đáy lòng đều tính toán nên làm như thế nào để biểu hiện chính mình tốt nhất, tranh thủ vị trí tướng quân phu nhân này.

Nam Cung Thiên Duệ vì giật mình, theo bản năng nhìn An Ninh, thấy nàng cuối đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Triệu Cảnh Trạch nhận thấy được ánh mắt của Nam Cung Thiên Duệ, đáy mắt hiện lên một chút sâu thẳm, đứng dậy tau với hoàng thượng hoàng hậu chấp tay thưa, "Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần thật ra có một người đề cử."

"Hả? Nói ta nghe một chút, rốt cuộc là tiểu thư nhà nào?" Hoàng hậu thân thiện hỏi, vẻ mặt đầy chờ mong.

"An Bình hầu phủ nhị tiểu thư dung mạo thoát tục, với lại tài hoa xuất chúng, quả thật là tiểu thư khuê các kiệt xuất quý phái, hoàn toàn xứng đáng để với vị trí này!"

Triệu Cảnh Trạch hào phóng khen ngợi, giọng nói đủ to để truyền khắp ngõ ngách đại điện, trong lòng tự đắc, thật phù hợp, hẳn tuyệt đối có thể làm hài lòng vị tướng quân trẻ tuổi này!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: "Một đoạn giai thoại";

An Ninh giật mình, mỹ mạo thoát tục, tài hoa xuất chúng?

Trong mắt người ngoài, nàng chưa bao giờ công khai biểu hiện tài năng gì. Mặc dù là tài hoa xuất chúng, cũng là bị An Như Yên ngang nhiên đoạt lấy. Mọi người chỉ biết An Bình hầu phủ có đại tiểu thư tài hoa xuất chúng, là đệ nhất tài nữ của Đông Tần quốc. Mục đích của Ly vương vừa rồi khen ngợi nàng quá rõ ràng, ngay cả hắn cũng muốn lấy lòng Nam Cung Thiên Duệ sao? Cũng đúng, kiếp trước hắn không phải cũng cố ý mượn sức tướng quân sao?

Chính là không ngờ hắn đem chủ ý này nhằm vào nàng!

Kiếp trước, hắn khiến nàng tổn thương vô cùng sâu sắc, đối với kẻ thù này, nàng báo thù còn không kịp, làm sao có thể cam tâm bị hắn lợi dụng?

Cảm nhận được đủ loại ánh mắt của mọi người, An Ninh ngẩng đầu, vừa vặn chống lại ánh mắt của Nam Cung Thiên Duệ.

Nhu tình trong mắt hắn làm cho lòng nàng căng thẳng. Kiếp trước lúc sắp chết, lời nói của An Như Yên ở bên tai, nàng sao lại không biết Nam Cung Thiên Duệ có tình cảm sâu nặng đối với nàng?

Chính là nàng mang trong mình vô số thù hận, nàng thừa nhận không đáp lại được tình cảm của hắn. Kiếp trước, An Như Yên tìm mọi cách tính kế, không chỉ nàng mà Nam Cung Thiên

Duệ cũng bị hủy đi hạnh phúc. Kiếp này, nàng chỉ hy vọng Nam Cung Thiên Duệ có thể đứng bên ngoài, nàng không đành lòng nhìn hắn lại bị liên lụy, vận mệnh giống như kiếp trước!

"An Bình hầu phủ nhị tiểu thư..." Hoàng hậu nương nương nỉ non ra tiếng, ánh mắt tìm kiếm đánh giá An Ninh, cuối cùng giống như vừa lòng gật đầu, "Có nguyện ý làm cháu dâu của bản cung không?"

"Thần nữ..."

"Bác, cháu đã có người trong lòng!"

An Ninh đang muốn mở miệng, thanh âm Nam Cung Thiên Duệ lại đánh gãy lời của nàng. "Vị trí tướng quân phu nhân, cháu hi vọng để lại cho nàng!"

Nam Cung Thiên Duệ vừa nói xong, nhất thời một trận hút không khí liên tiếp, sắc mặt các tiểu thư quan gia trầm xuống, một lòng tiếc hận. Không ngờ tướng quân lại có người trong lòng? Người đó là ai? Các nàng cho rằng An Ninh là tình địch, nhưng hiện tại xem ra, tình địch lại là một người khác!

Sắc mặt Triệu Cảnh Trạch nhất thời cứng đờ, hắn thấy rõ ràng, Nam Cung Thiên Duệ có ý đối với An Ninh. Hắn hẳn là không có nhìn lầm, dựa theo dự đoán của hắn, Nam Cung Thiên Duệ hẳn phải thừa dịp thuận theo thỉnh hoàng thượng tứ hôn. Nhưng không ngờ hắn...rốt cuộc Nam Cung Thiên Duệ đang có chủ ý gì?

An Ninh biết dụng ý của Nam Cung Thiên Duệ, hẳn có lẽ biết nàng muốn mở miệng cự tuyệt, lại lo lắng nàng cự tuyệt sẽ chọc giận hoàng hậu nương nương, có thể bị giáng tội, cho nên hẳn mới đánh gãy lời nàng, dùng phương thức này giúp nàng giải vây!

Trong trí nhớ của nàng, người thiếu niên đó thủy chung đều bảo hộ nàng không hề thay đổi a!

"Có người trong lòng? Bản cung như thế nào lại không biết?" Hoàng hậu không che dấu hoài nghi, nàng xưa nay khôn khéo, có lẽ nào lại dễ dàng bị lừa gạt ?

"Chính là vì cháu không muốn nàng bị ủy khuất, cho nên lúc trước bác đưa cho cháu mỹ nhân..." Nam Cung Thiên Duệ có chút nhú mày, ý tứ không cần nói cũng biết.

Quả nhiên, hoài nghi trên mặt hoàng hậu nương nương biến mất, vẻ mặt tràn đầy ý cười.

Nàng đã nói, những mỹ nhân này như thế nào lại không lọt được vào mắt Nam Cung Thiên Duệ, còn bị hắn điều đi phòng bếp làm việc. Hóa ra hẳn đã sớm có người trong lòng. Thấy bộ

đáng của hắn bảo hộ bảo bối trong lòng, hoàng hậu nhất thời ha ha cười ra tiếng, "Tốt, tốt, tốt, đã có người trong lòng, phải nói cho bản cung biết, rốt cuộc là tiểu thư nhà nào, bản cung giúp ngươi nhanh chóng đi cầu hôn."

"Bác, cháu hồ thẹn, cháu tuy có tâm, nhưng còn không biết giai nhân có đồng ý hay không."

Nam Cung Thiên Duệ khoe miệng lộ ra một chút cười khỏ, lập tức quỳ xuống đất, giống như hạ quyết tâm, kiên định mở miệng, "Thần khẩn cầu hoàng thượng, hoàng hậu nương nương ân chuẩn, ban thưởng cho thần được tự do hôn nhân!"

Tự do hôn nhân?

Mọi người ở đây đều ngẩn ra, hai mặt nhìn nhau, ngay cả hoàng thượng và hoàng hậu cũng trở nên nghiêm túc. Tự do hôn nhân? Bốn chữ này không thể nghi ngờ là kinh hải thế tục.

Trong lịch sử Đông Tần quốc, chuyện kết hôn của nam nữ xưa nay đều do cha mẹ định đoạt, Nam Cung Thiên Duệ sinh ra trong tứ đại thế gia, lại là cháu ruột của hoàng hậu nương nương, hôn nhân của hắn sớm đã nằm trong hàng ngũ được hoàng đế tứ hôn. Mặc dù hẳn có người trong lòng nhưng cũng phải được hoàng thượng cùng hoàng hậu ân chuẩn. Hôm nay thỉnh hoàng thượng ban thưởng cho hắn được tự do hôn nhân, điều này không thể nghi ngờ là khiêu chiến quyền uy của hoàng thượng!

Uy viễn đại tướng quân vừa được phong thưởng, nhưng lại đưa ra yêu cầu kinh hải thế tục như vậy, chẳng lẽ lại là cố ý muốn chọc cho hoàng thượng, hoàng hậu không vui?

Phía trên đại điện, một mảnh yên tĩnh, mọi người ngay cả hô hấp cũng đều thật cẩn thận, lặng lẽ quan sát sắc mặt hoàng thượng cùng hoàng hậu. Quả nhiên, ngay cả hoàng hậu nương nương hiểu rõ Nam Cung Thiên Duệ nhất, giờ phút này cũng trở nên âm trầm. Hoàng thượng ánh mắt sâu thẳm, làm cho người khác khó có thể nắm bắt được.

Trong đại điện, mọi người vừa lo lắng, vừa có ý muốn xem kịch vui. Nam Cung Thiên Duệ cũng đứng bởi vì câu nói này mà đánh mất phong thưởng thật vất vả mới có được a!

An Ninh trong lòng cũng vui vẻ, kiếp trước, An Như Yên sở dĩ có thể gả cho tướng quân, phần lớn là do được hoàng hậu nương nương thúc đẩy. An Như Yên là người thông minh, biết xuống tay ở trên người hoàng hậu. Sau khi hoàng thượng tứ hôn cho nàng cùng Ly vương, nàng ta xin được thánh chỉ tứ hôn, đạt được mục đích. Nam Cung Thiên Duệ tuy rằng là tướng quân chiến công hiển hách nhưng hẳn lại không thể không lo lắng cho Nam Cung gia tộc phía sau. Nếu hẳn kháng chỉ, nhất định mang đến tai vạ cho Nam Cung gia tộc.

Tứ đại gia tộc trong lúc đó nhìn như bình lặng, nhưng cũng âm thầm lục đục với nhau.

Hoàng hậu đứng phía sau Nam Cung gia, Quý phi đứng phía sau Lâm gia, lại người gạt kẻ lừa, người ngoài nhìn không ra khói thuốc súng ẩn giấu!

Vân gia chính là một ví dụ rõ ràng, vốn dĩ, Vân gia, Nam Cung gia, Lâm gia, Tô gia được xưng là tứ đại thế gia. Hai năm trước xảy ra biến cố, đem Vân gia trăm mạng người toàn bộ chém đầu. Sau đó, An Bình hầu phủ liền thay thế vị trí Vân gia, nằm trong hàng ngũ tứ đại thế gia.

An Ninh biết, biến cố của Vân gia nhất định có liên quan đến đại phu nhân của An Bình hầu gia, thậm chí ngay cả Uyển quý phi phía sau Lâm gia cũng có thể tham dự trong đó!

Trong đầu hiện ra bóng dáng của mẫu thân, bắt đầu liên hệ toàn bộ, nương chết có lẽ cũng không đơn thuần!

An Ninh nhắm mắt lại, thề ở trong lòng, ẩn tình trong đó, nàng chắc chắn phải biết rõ ràng, không chỉ có thế, Vân gia đã mất, nàng cũng sẽ một lần nữa đoạt lại!

Thu hồi tinh thần, khi An Ninh mở mắt, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng, chậm rãi đứng dậy đi hướng đại điện, quỳ gối bên cạnh Nam Cung Thiên Duệ, vẻ mặt bình tĩnh, "Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, thần nữ có một câu không biết có nên nói hay không."

Hoàng thượng nhíu mày, "Nói."

"Tướng quân là công thần của Đông Tần quốc, là anh hùng trong cảm nhận của mọi người, nam tử như vậy, lại dụng tâm đối với một vị cô nương, thật sự làm cho người ta hâm mộ. Sau này tướng quân cùng vị cô nương kia nếu kết duyên thành vợ chồng, nói không chừng còn có thể trở thành một đoạn giai thoại, hoàng thượng hoàng hậu nương nương chẳng lẽ không thể thành toàn cho đoạn giai thoại này? Ngày sau dân chúng chắc chắn sẽ ca tụng ân đức của hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương, còn giúp cho thần nữ cùng các vị đang ngồi ở đây chứng kiến đoạn giai thoại này bắt đầu."

An Ninh gần từng tiếng, trấn định tự nhiên, nàng biết, hoàng hậu xưa nay yêu thương tướng quân, nhất định sẽ không làm khó xử, bất quá là cố kỵ tâm tư hoàng thượng thôi, cho nên mới lập tức thay đổi sắc mặt.

Mà hoàng thượng, đế vương của một nước làm sao lại có thể không biết bồi dưỡng nhân tài? Hắn cần Nam Cung Thiên Duệ ra tay giúp hắn tranh đấu giành giang sơn thiên hạ, nhưng bởi vì có nhiều quan thân ở đây, tùy tiện ân chuẩn yêu cầu này Nam Cung Thiên Duệ, sợ sẽ mất uy nghi, hắn cần là một bậc thang đi xuống, như vậy nàng liền theo ý hắn, cho hắn một cái bậc thang.

Mà nàng để ý, chính là Nam Cung Thiên Duệ được tự do hôn nhân.

Nếu hắn thật sự có thể tự quyết định việc hôn nhân, An Như Yên dù có làm thế nào để lấy lòng hoàng hậu nương nương, cũng không thể mơ tưởng dùng chi hôn để đạt được vị trí tướng quân phu nhân!

Quả nhiên, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương trên mặt đều lộ ra ý cười, "Đã nói như vậy, trăm chẳng lẽ còn không ân chuẩn thỉnh cầu của Nam Cung tướng quân, nếu trăm không đáp ứng, sợ sẽ phụ ý nguyện của dân chúng Đông Tần ta."

Trăm ban thưởng cho Nam Cung tướng quân được tự do hôn nhân!"

"Thần tạ ân điển của hoàng thượng." Nam Cung Thiên Duệ tạ ơn, vì kết quả này mà cao hứng, càng làm cho hắn giật mình là biểu hiện của An Ninh, nàng nhạy bén như vậy từ khi nào?

Phía trên đại điện, bởi vì kết quả này mà ồ lên, không nghĩ tới hoàng thượng lại đồng ý cho

Nam Cung tướng quân được tự do hôn nhân, sự tình này trước nay chưa từng có a!

Mà lực chú ý của mấy người cũng tập trung trên người An Ninh, vừa rồi khi nàng nói chuyện mơ hồ toát ra phần thần thái kia, làm cho người ta mê say.

Tô Cầm nhíu mày, hắn biết An Ninh nhất gan yếu đuối chỉ là giả vờ, nhưng thật không ngờ, nàng còn cơ trí như vậy!

Triệu Cảnh Trạch cũng nhíu mày, ánh mắt mê hoặc, hai người này phá hủy kế sách của hắn, nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn đối với An Ninh sinh ra càng nhiều hứng thú.

"Người tên là An Ninh? Đến, nhanh đến bên cạnh bản cung." Hoàng hậu nương nương về mặt ôn hòa, hướng tới An Ninh gọi, ý bảo nàng tiến lên, trong mắt tràn đầy khen ngợi. Vừa rồi nàng chưa kịp nghĩ ra làm thế nào để hoàng thượng ân chuẩn cho Nam Cung Thiên Duệ mà buồn rầu, không nghĩ rằng nha đầu kia lại nghĩ ra biện pháp trước nàng.

'Một đoạn giai thoại' ? Nha đầu này thật sự là một nữ tử thông minh, chỉ sợ hoàng hậu nàng cũng không thể nghĩ ra được có thể dùng 'một đoạn giai thoại' đến hóa giải cục diện bế tắc vừa rồi.

Nhất thời, hoàng hậu đối với An Ninh lại thêm vài phần yêu thích!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Công chúa Vũ Dương

An Ninh liền trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý, đi đến bên cạnh hoàng hậu, hoàng hậu vội về mặt từ ái kéo tay An Ninh, phân phó cho một cung nhân đem ghế ngồi An Ninh chuyển đến gần chỗ ngồi của mình, "Người cứ ngồi đây, ngồi gần bản cung một chút, khoảng cách thật tốt để cùng bản cung trò chuyện."

Tất cả mọi người không thể tưởng được hoàng hậu đối với An Ninh lại thân thiện, ngày thường, những trường hợp này, sợ là ngay cả con ruột của hoàng hậu nương nương công chúa Minh Nguyệt người cũng không đãi ngộ tốt như vậy.

An Ninh không từ chối, hoàng hậu đối nàng thân thiện, không phải chuyện xấu, huống hồ, nàng vốn là cố ý muốn tiếp cận hoàng hậu, thật đây đúng là cơ hội tốt với nàng!

"Người thật sự là một cô nương rộng lượng, mới vừa rồi Cảnh Trạch giới thiệu người, nếu người thật sự thích tướng quân, sau này cũng có thể làm tướng quân

phu nhân, tiếc thật tướng quân đã có người trong lòng, người không chỉ có không oán hận, mà lại nói ra những lời thật lòng như vậy, chẳng lẽ người không thích Thiên Duệ chúng ta?" giọng nói cùng gương mặt tươi cười của Hoàng hậu đúng thật là ôn hòa, nhưng trong đáy mắt lại đang thăm dò.

Nữ nhi này so với lần gặp ở mẫu đơn yến, càng ngày càng thanh nhã lịch sự, làm cho người ta từ đáy lòng không khỏi yêu thích.

"Tướng quân oai minh thần vũ, đương nhiên nữ tử vô cùng sùng bái."

An Ninh bình tĩnh ứng đáp, chỉ nói sùng bái, cũng không phủ nhận là không thích.

Hoàng hậu giật mình, một lát sau lập tức ha ha cười thành tiếng, "Đúng vậy, chất nhi của ta, từ nhỏ đã anh tuấn khôi ngô, nay lại lập chiến công hiển hách, ngay cả bản cung cũng là sùng bái."

Tuy lời nói như thế, nhưng trong lòng hoàng hậu đối với An Ninh lại thêm vài phần hảo cảm, quả nhiên là một cô nương lanh trí, mặc kệ nàng không thích tướng quân, mới vừa rồi nếu nàng nói không thích, thì sẽ đắc tội tướng quân, nàng càng thêm đắc tội hoàng hậu, nếu như nói thích, sợ lại gặp nhiều lời ra tiếng vào của những tiểu thư gia thế, nàng mơ hồ trả lời, đúng thật là không làm mất lòng bất cứ người nào cả, quả nhiên là có khả năng ứng phó.

Sự yêu thích của hoàng hậu đối với An Ninh biểu hiện ra ngoài, không khỏi làm cho một người tức giận, Nam Chiêu quốc công chúa Vũ Dương Nam Chiêu quốc phút này sớm mất không chế, nàng thân là trưởng công chúa Nam Chiêu quốc, xưa nay chỉ cần có mặt nàng, thì nàng sẽ trở thành tiêu điểm của bữa tiệc, nàng thích những ánh mắt ngưỡng mộ của người khác, càng thích người khác đối của nàng mến mộ ca ngợi, thế nhưng, từ khi nàng vào đại điện này, nàng không được đề mắt tới, ngay cả giới thiệu cũng không có, miễn bàn sẽ có người chú ý tới nàng.

Mặc dù là nàng ngồi cạnh Nam Cung Thiên Duệ, mọi người tầm mắt đều ở trên người Nam Cung Thiên Duệ, đôi nàng không có chút chú ý tới.

Hiện tại, Đông Tần quốc hoàng hậu đối với nữ tử An Ninh này biểu hiện sự yêu thích nồng hậu như vậy, mọi sự chú ý của nàng đều bị cướp đi, điều này càng làm cho nàng thêm hân hân bất bình trong lòng, nàng đường đường là công chúa, An Ninh gì kia, bất quá chỉ là một gia thế tiểu thư thôi, dù khía cạnh gì thân phận gì, Vũ Dương nàng đây cao hơn nhiều lần, nhưng nàng hiện nay lại bị chúng tinh hung nguyệt sao quanh ánh trăng * như thế này! (yuki theo mình ý câu này là bị những thứ nhỏ bé che đi anh hào quang lấp lánh của mẹ ta ,,,,haha đúng là tự tin wa mức)

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, trong trường hợp này, không bằng Vũ Dương vì mọi người khải một bản."

Vũ Dương rốt cục cũng đứng dậy, đến đại điện trung ương xin chỉ thị, nhưng nàng ta không tuân theo lễ nghi hay quy xuống đất của Đông Tần quốc, nàng ta đã hạ quyết tâm, vô luận như thế nào đều phải làm cho mọi người chú ý đến, nàng muốn chứng minh, mặc dù đang ở Đông Tần quốc, công chúa Vũ Dương này cũng sẽ tỏa sáng nhất!

Sùng Chính để cùng hoàng hậu đánh giá nữ tử ngoại tộc đang ở đại điện, có chút nhũn mảy.

"Người là tiểu thư nhà ai? Ngày thường ta chưa từng thấy qua?" Hoàng hậu trên mặt vẫn như vậy tươi cười, nhưng thanh âm lại mơ hồ lộ ra một chút lạnh nhạt.

Tất cả tầm mắt của mọi người đều dừng lại trên người Vũ Dương, nhất là hoàng thượng hoàng hậu, trong lòng liền trở nên vui vẻ, quyết tâm biểu hiện thật tốt, để được sự yêu thích của hai người này, "Thần là đại công chúa Nam Chiêu quốc, Vũ Dương!"

"Thì ra là công chúa Vũ Dương." Hoàng hậu nhũn mảy, nhìn vào bên trong ánh mắt của nàng ta kỹ lưỡng đánh giá, người này quả thật kiêu căng chắc chắn được nuôi dưỡng ra gì, quả thật giống với công chúa đế quốc, thấy nàng ta tự tin như vật chắc ở Nam Chiêu quốc cũng là chúng tinh cùng nguyệt*, "Đã sớm nghe danh công chúa Vũ Dương được Nam Chiêu hoàng đế hết sức yêu thương, lại là bảo bối của Nam Chiêu quốc, hôm nay được thấy, quả nhiên tướng mạo xinh đẹp hơn bình thường." (chúng tinh cùng nguyệt : một ngôi sao sáng) "Vũ Dương đa tạ hoàng hậu nương nương khen."

"Khuôn mặt Vũ Dương khó nén vui mừng. "Người muốn đánh đàn góp vui, nguyên là đại công chúa của Nam Chiêu quốc làm sao có thể làm như vậy?" Hoàng hậu mặt lộ vẻ khó xử.

"Không ngại, có thể làm cho hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương cao hứng, Vũ Dương làm cái gì đều có thể."

Vũ Dương công chúa bất chấp, nàng hôm nay nhất định phải làm cho mọi người khâm phục tài năng của nàng, ở Nam Chiêu quốc, nàng vốn là đệ nhất cầm kỳ không mấy ai có thể sánh bằng, đây chính là niềm kiêu hãnh của nàng, hôm nay, nàng muốn dùng tài năng này, làm cho mọi người bái phục!

"Tốt lắm, người đâu, thượng cầm*!" Hoàng hậu thần nhiên phân phó, lập tức, một vài cung nhân liền mang cầm lên, để ở chính giữa đại điện trung ương. Vũ Dương công chúa tạo nhả bước đến trước cầm, trên mặt tràn đầy tự tin, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng ra, sau khi tiếng đàn nàng cất lên, phản ứng mọi người sẽ có như thế nào, quả nhiên, xong một khúc xong, ánh mắt mọi người đều lộ ra sự tán thưởng, hoàng thượng dẫn đầu vỗ tay trầm trồ khen ngợi, "Vũ Dương công chúa cầm kỳ quả nhiên tinh tế, để nghe thật êm tai, trầm rất thích!"

Vũ Dương cao hứng nhũn mảy, trên mặt cười đắc ý, "Đa tạ hoàng thượng khen, Vũ Dương lên bốn tuổi luyện cầm, đã được mười ba, có thể làm hoàng thượng thích, là Vũ Dương thật vinh hạnh, Vũ Dương có một yêu cầu tuy hơi quá đáng..."

Hoàng hậu sắc mặt trầm xuống, xem ra yêu cầu quá đáng, kia nhất định không phải là chuyện tốt. "Nói trầm nghe một chút."

Hoàng thượng nhũn mảy, trong lòng cùng suy nghĩ với hoàng hậu, nhưng không muốn làm mất mặt, không thể không cho phép Vũ Dương công chúa mở miệng.

"Vũ Dương thỉnh cầu cô nương quý quốc cũng đàn một khúc, Vũ Dương muốn nghe, vì này tiểu thư An Ninh nhất định cũng là một người cảm kỳ thi họa, không bằng An Ninh tiểu thư đàn một khúc, không biết ý tiểu thư như thế nào?"

Vũ Dương công chúa tuy giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng, trong lời nói có thể thấy được sự khiêu khích, nhìn An Ninh, trong lòng không có hảo ý, này nữ tử còn chưa đến tuổi cập kê, chắc kỹ thuật cầm kỹ cũng không có gì cao thâm, nàng muốn làm cho An Ninh thua trong tay nàng!

An Ninh giật mình, không nghĩ tới Vũ Dương công chúa lại có chủ ý này, đây là nàng ta muốn khiêu khích nàng nha!

Tâm mắt của mọi người đều dừng lại ở trên người An Ninh, thần sắc khác nhau, các nàng đều biết An Ninh hầu đại tiểu thư là một tay hảo cầm, nhưng không biết vị nhị tiểu thư này tài hoa như thế nào, các quan gia tiểu thư đều lộ vẻ thích thú muốn xem kịch vui, Vũ Dương công chúa cùng An Ninh tranh luận bất kể ai thua, đối với các nàng đều không có tổn hại, các nàng đều mừng rỡ đang xem cuộc chiến.

Tô Cầm nhất quán nhủ mảy, đối với An Ninh, theo bản năng hẳn muốn nhìn thấy nhiều کیا cạnh của nàng, nhìn chăm chăm khuôn mặt bình tĩnh của An Ninh, trực giác nói cho hắn biết, An Ninh này sẽ không làm cho hắn thất vọng!

Triệu Cảnh Trạch uống rượu xong ngửa đầu lên, tràn đầy hứng thú nhìn An Ninh, mới vừa rồi nhanh mồm nhanh miệng, không biết lần này sẽ ứng phó như thế nào! Nam Cung Thiên Duệ nhủ mảy, khuôn mặt mơ hồ tức giận, đang chuẩn bị che chở An Ninh, đem chuyện này đẩy cho nữ khác, nhưng hoàng thượng lại mở miệng nhanh một bước.

"Trầm chuẩn !" Sùng Chính đế khuôn mặt nghiêm túc, nói năng có khí phách, nếu là không cho phép lời thỉnh cầu của Vũ Dương công chúa, thì phần nào nói lên Đông Tấn quốc sợ nàng ta, Đông Tấn quốc sau này cũng không còn một chút thể diện nào, hiện tại hắn cũng chỉ có cách buông tay chấp nhận, bây giờ ông chỉ trông vào khả năng cầm kỹ của An Ninh, Sùng Chính thần sắc phức tạp nhìn An Ninh, An Ninh ơi An Ninh, cần phải vì quốc tât mà đấu tranh a!

Hoàng hậu mặt lộ vẻ ưu sầu, vỗ nhẹ vào tay An Ninh, giọng nhẹ nhàng có phần quan tâm đến nàng nói, "Có thể ứng phó được không?" An Ninh hướng tới hoàng hậu tươi cười, nàng bản không nghĩ phải lộ diện sớm như vậy, nhưng đã có người chủ động khiêu khích nàng, nàng làm sao có thể lùi Liễm hạ mặt mảy, An Ninh đã chuẩn bị sẵn sàng!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tự tìm lấy nhục nhã

An Ninh đang muốn đứng dậy nghênh đón khuyến chiến của Vũ Dương công chúa, lại nghe thấy một thanh âm tĩnh tế từ phía sau Nam Cung Thiên Duệ truyền đến, "Thần nữ Lan Hinh cầm kỹ là do nhị tỷ dạy, không biết có thể để Lan Hinh thay nhị tỷ đàn một khúc?"

Mọi người nhìn An Lan Hinh, đều khẽ nhủ mảy, nữ oa kia, bất quá cũng chỉ mười ba tuổi, nhưng lại nhận sự khiêu chiến của Vũ Dương công chúa, cầm kỹ của nàng ruột cuộc giỏi như thế nào?

Vũ Dương công chúa liếc mắt gian tà nhìn An Lan Hinh một cái, khóe miệng gọi lên một chút khinh thường, ở trong lòng hừ lạnh, một tiểu nha đầu, đừng nói là nàng, ngay cả nhị tỷ của nàng chỉ sợ cũng không phải đối thủ của mình, nàng thật ra định hướng mũi nhọn về An Ninh, mục đích của Vũ Dương công chúa là thắng An Ninh, muốn nàng ta nhục nhã, làm sao lại để An Lan Hinh che chở cho An Ninh?

Đang muốn mở miệng từ chối, lại nghe thấy Sùng Chính đế trầm giọng quyết định.

"Như thế cũng tốt, đều là tỷ muội, ai tới đàn một khúc đều giống nhau, vậy làm cho Lan Hinh tiểu cô nương đến đàn!"

"Sùng Chính đế con người híp lại, giọng điệu không cho phép trái lại, trong lòng cũng có tính toán khác, nếu hắn không biết An Ninh cầm kỹ rất cuộc như thế nào, cùng với mạo hiểm, không bằng làm cho An Lan Hinh lên sân khấu, như vậy mặc dù là An Lan Hinh thua, cũng có thể quy tội nàng tuổi quá nhỏ, hắn cũng không tin, Vũ Dương công chúa thật sự mặt dày muốn khi nhục một tiểu nha đầu!"

"Tạ hoàng thượng thành toàn." An Lan Hinh cảm tạ, trong lòng vui vô cùng, lúc nghe xong tiếng đàn của Vũ Dương công chúa, nàng tự tin tràn đầy, đây cũng là lúc để nàng hảo hảo biểu hiện tài năng của mình, nhất là ở trước mặt tướng quân!

Lúc này tâm tư của nàng dần trở nên thâm trầm, hoàn toàn không giống một tiểu hài tử, An Ninh xem ở trong mắt, khóe miệng gọi lên một chút ý cười, coi như cũng không thêm để ý, nhưng đáy mắt cũng lạnh lùng hơn một phần, trình độ của An Lan Hinh, nàng đương nhiên là rõ ràng, bất quá, nàng nhưng lại vì biểu hiện, như vậy chỉ vì cái trước mắt, tam muội này của nàng đúng là không thể xem thường!

An Lan Hinh trong ánh mắt của mọi người, đi vào trung tâm của đại điện, người chung quanh đều nhìn đôi tay kia, thần sắc khác nhau, có vài người sắc mặt nghiêm túc, có vài người khóe miệng lộ vẻ khinh miệt, giống như đang chờ xem tam tiểu thư Hầu phủ này sẽ nháo ra chuyện cười gì!

Đầu ngón tay đụng tới cầm huyền, một cái âm phù phát ra, cũng là bình thân vô kỷ, Vũ Dương công chúa xem ở trong mắt, khóe miệng đắc ý cùng trào phúng càng thêm nồng đậm, chính là, thời điểm những âm điệu kế tiếp phát ra, mặt Vũ Dương công chúa nhất thời cứng đờ.

Nàng là người luyện cầm đương nhiên biết tiêu chuẩn bậc này đại diện cho ý nghĩa gì, ánh mắt mọi người ở đây đều sáng ngời, nhìn nữ hài tử mười ba tuổi đang ngồi trước cây đàn, tâm trạng kích thích, khúc nhạc cũng làm cho người ta sợ hãi than.

Dùng từ "Âm thanh dễ nghe" có thể được sao?

Một khúc thuần thực như thế ... Dĩ nhiên là xuất từ tay của một cái tiểu cô nương!

Liền ngay cả hoàng thượng cùng hoàng hậu cũng là mặt lộ vẻ mặt vui mừng, sức nặng trong lòng hoàng thượng rốt cục cũng được thả xuống dưới, riêng là xem bộ mặt khiếp sợ của Vũ Dương công chúa, cũng đã phân ra thắng bại!

An Lan Hinh đem mọi phản ứng của mọi người xem ở trong mắt, đoạn thời gian này, trình độ đánh đàn của mình tăng lên nhiều, ít nhiều trong đó cũng là do nhị tỷ chỉ điểm.

Cuối cùng kết thúc, một khúc hoàn mỹ chấm dứt, nhất thời, tất cả mọi người nhìn không được vỗ tay ca ngợi, An Lan Hinh vẻ mặt đầy ý cười, mà Vũ Dương công chúa sắc mặt sớm đã đen không thể đen hơn.

"Vũ Dương công chúa, nữ tử Đông Tần quốc cầm kỹ như thế nào?" Hoàng hậu nhíu mày, thanh âm như trước ôn nhu, nhưng trong lời nói trào phúng cũng là phá lệ rõ ràng, "Lan Hinh nha đầu năm nay mới mười ba tuổi? Mười ba tuổi liền có tài nghệ như thế, làm cho bản cung không thể không hoài nghi, Vũ Dương công chúa thật sự là luyện cầm mười ba năm hay có thể là ba năm?"

Hoàng hậu dứt lời, đương trường một trận cười vang, Vũ Dương công chúa lòng tràn đầy tức giận, gương mặt mềm mại trướng đỏ bừng, Đông Tần quốc hoàng hậu đã vậy còn nhục nhã nàng, nhưng là, nàng đang ở Đông Tần quốc, đối mặt với sự nhục nhã của hoàng hậu, nàng lại chỉ có thể thừa nhận, yên lặng cúi đầu, không lời nào để nói, mặc cho trong lòng hận ý cũng không cam lòng đan xen.

"Nha đầu Lan Hinh, ngươi nghĩ muốn ban cho cái gì?"

Hoàng thượng vừa lòng gật đầu, hoàn toàn đem Vũ Dương công chúa trở thành người vô hình.

An Lan Hinh trong lòng vui vẻ, nhưng lắc lắc đầu, "Lan Hinh không cần ban cho."

"Ha ha..." Hoàng thượng lại vừa lòng cười lớn tiếng.

Một bên Vũ Dương công chúa như trước nuốt không trôi một hơi này, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới chính mình thế nhưng bị đánh bại, cầm kỹ của nàng được sư phó khen, sư phó còn nói, trình độ của nàng bây giờ đã là không người sánh bằng nhưng hôm nay lại thua ở trên tay một tiểu nha đầu, nàng như thế nào có thể cam tâm?

"Vũ Dương xin hiến một khúc, khẩn cầu hoàng thượng chấp thuận!" Lúc này đây, Vũ Dương cũng quý gỏi xuống làm một đại lễ hướng Đông tần quốc vương.

Nàng cầm vũ song tuyệt, vũ kỹ so với cầm kỹ vượt qua rất nhiều, phụ hoàng nói, nàng là trời sinh giỏi khiêu vũ, cho nên, tên của nàng liền thêm một chữ Vũ, nàng vốn muốn dung cầm kỹ để hạ nhục An Ninh và làm hạ uy phong của Đông tần lại không nghĩ rằng, sẽ có kết quả như vậy, với tình huống bây giờ, nàng cũng không thể bảo lưu lại, bất luận thế nào nàng hôm nay cũng không thể cứ thế bị đánh bại nhất định phải hòa nhau một ván!

Hiển vũ? Vũ Dương công chúa này còn không cam lòng đâu!

"Tốt nhưng hiện tại không có nhạc sĩ thay Vũ Dương công chúa tấu nhạc a?" Hoàng hậu nương nương có chút nhíu mày, nàng cũng là đã sớm nghe nói Vũ Dương công chúa vũ kỹ siêu phàm, mới vừa rồi An Lan Hinh khảy đàn thắng nàng, như vậy vũ đạo chắc cũng có thể thắng nàng rồi!

"Nhờ An Ninh tiểu thư thay ta tấu nhạc liền được thôi!" Vũ Dương công chúa khước miệng gọi lên một chút ý cười, muội muội cấp nàng nhục nhã, như vậy nàng liền đòi đến trên người tỷ tỷ, này thực công bằng, không phải sao?

Mọi người trong lòng cả kinh, đều hiểu được ý tứ của Vũ Dương công chúa, nàng muốn dùng vũ nghệ của nàng, đến so với cầm kỹ của An Bình.

"Này..." mặt Hoàng thượng lộ vẻ khó xử, mi mắt cũng nhanh nhíu lại, ngay cả Nam Cung Thiên Duệ cùng với Tô Cẩm, Triệu Cảnh Trạch cũng là nhíu mày, bọn họ cũng đều biết, tình huống như vậy, lực chú ý của người xem sẽ luôn hướng về phía người múa mà quên đi nhạc đệm, Vũ Dương công chúa này chính là muốn chiếm tiện nghi a!

"Hoàng thượng, Vũ Dương công chúa nếu đã mở miệng, như vậy An Ninh liền cung kính không bằng tuân mệnh, chính là hy vọng Vũ Dương công chúa đừng ghét bỏ cầm kỹ của An Bình thô ráp là tốt rồi."

An Bình chậm rãi đứng dậy, thần sắc bình tĩnh, coi như không biết như vậy sẽ ăn nhiều mệt.

Trên thực tế, An Bình như thế nào lại không biết? Lòng của nàng lý cùng gương sáng giống nhau, Vũ Dương công chúa vốn là nhắm vào nàng, vừa rồi lại bị An Lan Hinh kích thích, nói vậy càng thêm hy vọng có thể hảo hảo đem nàng nhục nhã một phen, hừ, nhục nhã? An Ninh nay làm sao có thể để Vũ Dương công chúa tùy ý nhục mạ được?

"Bình Nhi..." Hoàng hậu cũng hiểu được ý đồ của Vũ Dương công chúa, trong lòng không khỏi thay An Ninh lo lắng, nàng càng ngày càng thích nha đầu

này, nàng cũng không muốn cho An Ninh chịu thiệt.

"Hoàng hậu nương nương, hôm nay tướng quân khai hoàn, Bình Nhi đáng lý cũng nên dâng lên một khúc, coi như là lễ vật dành cho tướng quân đi!" An Bình phúc thân, đi đến ngồi xuống trước cây đàn, giương mắt chống lại tầm mắt của Vũ Dương công chúa, "Vũ Dương công chúa hy vọng An Ninh thay công chúa đàn bài nào?"

"tùy ý người là tốt rồi, bản công chúa vô luận thủ khúc nào đều có thể đuổi kịp." Vũ Dương công chúa dương tự đắc, vẻ mặt cao ngạo.

"Hào, kia An Ninh liền làm chủ." An Ninh liếc hạ mi mắt, một chút biến hoá kỳ lạ theo đáy mắt chợt lóe mà qua, tay nâng lên, đặt trên huyền cầm, tiếng đàn chậm rãi mà ra, khinh dương tao nhã, Vũ Dương công chúa khước miệng gọi lên một chút khinh thường, trình độ này, nàng thành thạo, huy động thủy tay áo, Vũ Dương công chúa ở phía trên đại diện khinh vũ, theo nhạc khúc, vừa đứng.

Tức khắc, tiếng đàn của An Bình vừa chuyển, làn điệu du dương trở nên trào dâng, mãnh liệt đánh sâu vào thính giác của mọi người làm cho mọi người nguyên bản đang tập trung vào vũ đạo của Vũ Dương công chúa đều ngẩn ra, tiếng đàn kia rơi vào đầu, làm cho bọn họ kim lòng không được muốn nhắm mắt lại để lĩnh hội hàm ý của tiếng đàn kia.

Nhắm mắt lại, mọi người càng cảm thấy hăm sâu trong đó.

Cát vàng đầy trời, trống trận Lôi Minh, chiến mã rong ruổi trên chiến trường, tướng sĩ anh dũng giết địch, đao kiếm tương giao, đồng dục, phút chốc, tiếng đàn khẽ biến, bọn họ coi như thấy sau khi đại thắng các tướng sĩ chúc mừng, thấy ban đêm binh lính vụng trộm tưởng niệm thân nhân nơi quê hương...

Đây là một khúc hành quân hiển dương cho các chiến sĩ, làm cho người ta rung động!

Mọi người đắm chìm ở cảnh vật do An Bình dung đàn gây dựng, trên mặt không thể tự kiềm chế thay đổi theo biến hóa của tiếng đàn, khi thì bi thương, khi thì phấn chấn, khi thì trào dâng, đều do hai tay An ninh không chế.

Vũ Dương công chúa bước nhảy rối loạn, nhìn mọi người đang ngồi, mọi người từ từ nhắm hai mắt, Vũ Dương công chúa nhất thời hoảng lên, đây là có chuyện gì? Bọn họ nhắm mắt lại, như thế nào có thể xem tới được vũ điệu tuyệt hảo của nàng. (con mẹ này nó chảnh dễ sợ >_<)

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tự chuốc lấy hậu quả

Thấy công chúa Vũ Dương ngừng nhảy múa, An Ninh hướng đến công chúa Vũ Dương nháy mắt một cái, trong mắt đậm khiêu khích, mới vừa rồi không cần nói, vô luận thế ca khúc này, nàng công chúa Vũ Dương có thể theo kịp được sao? là nàng ta An Ninh đã hạ thủ, tất nhiên vậy!

Quả nhiên, sắc mặt Vũ Dương công chúa trở nên khó coi ảm đạm như hiểu được ánh mắt khiêu khích của nàng, với kiêu ngạo vốn có trong lòng làm sao có thể cho bản thân mình dễ dàng lùi bước như vậy, hung hăng trừng mắt liếc nhìn An Ninh một cái, tiếp tục khởi vũ, cố gắng đuổi kịp giai điệu của An Ninh.

An Ninh gọi lên một nụ cười, thấy nàng ta quả nhiên mắc mưu, càng kích thích chuyện chú khảy đàn, tiếp tục diễn tả tâm trạng như đang chiến tranh đồng thời, cũng không quên gia tăng thêm sự khó khăn cho công chúa Vũ Dương, thấy bước vũ nàng ta hỗn loạn, trong mắt An Ninh xẹt qua một chút biến hoá kỳ lạ, đây là cuộc chiến tranh tâm lý, bước vũ kết của công chúa Vũ Dương trở nên vô cùng hỗn loạn, nhìn chung toàn bộ đều bị An Ninh không chế, sự chống cự yếu ớt của nàng ta, càng làm cho kết cục thêm phần thảm! Giờ phút này, nàng muốn trêu chọc cô ta nhiều hơn một chút nữa!

An Ninh điềm tĩnh, bàn tay lướt tự do trên dây đàn, càng làm cho kết cấu động tác của Vũ Dương công chúa thêm hỗn loạn không chịu nổi. Mà cách Cảnh Dương điện không xa, Thương Dịch với y phục màu đen, khi tiếng đàn chuyển tới, không thể không dừng chân lắng nghe, đứng khoanh tay, phong hoa tuyệt đại*, khuôn mặt dịu đi thật khó lòng không thể khen ngợi,

"Như một dòng nước trên sa mạc, lại có lúc như chiến mã phi nước đại, một khúc nhạc khiến lòng người say mê, quả thật nhập tâm vào cảnh, thật sự là tuyệt diệu, hiện giờ bên trong hoàng cung có phải có một bậc thầy đánh đàn?" "Chủ nhân, hay để cho thủ hạ đi điều tra một chút?"

Thân là hộ vệ bên cạnh Thương Dịch thật hiếm khi thấy chủ tử vì một giai điệu của khúc nhạc mà dừng cước bộ, chủ nhân vốn là người tinh thông âm luật, có thể làm cho hần tán thưởng, quả nhiên không dễ dàng.

"Không cần."

Thương dịch nhìn về phía điện Cảnh Dương, liền sai bước về phía điện Cảnh Dương.

Đồng Tước giật mình, bọn họ đang đi theo hướng ngược lại với điện Cảnh Dương, đang lúc có chuyện quan trọng nhưng bây giờ chủ nhân lại theo tiếng đàn kia mà đi ngược lại, hiện tại làm cho Đồng Tước có chút phản ứng bất ngờ, khi kịp nhìn thấy chủ nhân đã bỏ xa mình, liền vội vàng đuổi theo bước

chân của Thương Định...

Trong điện Cảnh Dương

Mọi người như từ từ nhắm hai mắt, đắm chìm bên trong tiếng đàn, An Ninh khuôn mặt bình tĩnh, đáy mắt cũng lóe lên chút tà ác, khi nhìn thấy trên khuôn mặt gầy gò của công chúa Vũ Dương những giọt mồ hôi bắt đầu chảy ra, trong lòng không khỏi hừ lạnh, xem nàng ta còn có thể kiên trì bao lâu!

Công chúa Vũ Dương ở Nam Chiếu quốc được cưng chiều xem như bảo bối, tính tình trở nên quá tự phụ, từ nhỏ đã như vậy, mặc dù biết chính mình không thể theo kịp tiếng đàn kia, như trong lòng không cam chịu gục ngã trước tình huống này, cố gắng thêm theo kịp thêm một lần nữa.

Đột nhiên, tiếng đàn của An Ninh dần dần dịu đi, giống như cổ tình giúp công chúa Vũ Dương, nhìn thấy các bước chân hỗn loạn của công chúa Vũ Dương đang dần dần cải thiện, vừa nhắc mắt, thì chỉ nhìn thấy cặp mắt đầy tự hào của công chúa Vũ Dương, An Ninh trong lòng cười khê, chỉ biết thờ dài có thể nhìn thấy công chúa Vũ Dương này đúng thật là kẻ ngốc, nàng ta nghĩ nàng làm như vậy không có bất cứ hàm ý gì sao?

Cũng không nghi ngờ một chút trong đó có hay không sự dối trá, cứ nhìn khuôn mặt lộ ra sự đắc ý của nàng ta, quả nhiên không có một đầu óc của công chúa.

Với thủ thuật như thế này mà cũng muốn khiêu khích ta, rõ ràng là tự tìm đến cái chết! Liếm hạ mặt mày, khoe miệng khê nhếch, hít thở thật sâu một hơi, đột ngột dùng lực khéo mạnh, "Đinh" một tiếng vang lên, cùng với âm thanh vang lên này, mọi người từ từ mở mắt ra như mới từ trong mộng bừng tỉnh, cũng vì này thanh âm này vang lên, bởi vì muốn đuổi kịp bản nhạc mà công chúa Vũ Dương phanh gấp, té thật mạnh trên mặt đất.

"A..." Đau đón truyền đến, phủ khắp cơ thể, đau đón không chịu nổi, đầu oanh một tiếng, trống rỗng, chuyện gì mới xảy ra? Mọi người liền mở mắt ra, liền thấy cảnh này, bản nhạc vừa xong, công chúa Vũ Dương không kiêu vũ hoàn hảo đoạn kết, thậm chí té lăn xuống đất, hơn nữa, chuyện như thế...

Mọi người đều thấy, đều nhìn không khỏi lộ ra một nụ cười, nghe đồn đại công chúa Nam Chiếu cảm vũ song tuyệt, cùng cây cầm này, nhưng lại thua trong tay một tiểu hầu đầu mười ba tuổi, điệu nhảy này...

Mới vừa rồi, bọn họ chỉ lo thương thức tiếng đàn, không rảnh phân thần đi lưu ý đến kỹ vũ của nàng ta, nhìn bộ dạng nàng ta đang chật vật trên mặt đất, cũng biết, kỹ vũ nhất định cũng bình thường, sợ là ngay cả kỹ vũ cơ bản cũng không hơn bao nhiêu, vừa rồi thấy bộ dạng cao ngạo của nàng ta nàng, trong lòng càng cảm thấy khinh thường.

"Vũ Dương công chúa, ngươi làm sao? Chúng ta bắt quá chỉ nghe xong một khúc nhạc của tiểu thư An Ninh, ngươi sao lại quỵ rạp trên mặt đất, mặc dù là ngươi cảm thấy kỹ vũ của chính mình không bằng cảm nghệ của An Ninh, cũng không cần phải làm đại lễ này a!"

Sợ rằng không phải ngẫu nhiên như vậy Tô Cẩm nhủ mày, tuy trong lời nói có chút mỉa mai, nhưng trong lòng hẳn tự hỏi, nói một cách hợp lý, công chúa Vũ Dương vốn là một người có kỹ vũ tốt, dù thế nào đi nữa nàng ta cũng không đem bản thân mình biến thành chật vật như vậy, trừ phi...

Tô Cẩm theo bản năng nhìn về phía An Ninh đang ngồi trước cầm, chỉ thấy miệng nàng khê nhếch, bộ dạng vẫn như trước dịu dàng, không biết, sơ nhầm lẫn nàng ta thật sự là giống các tiểu thư khuê các quý phái bình thường, nhưng không biết vì sao, trực giác nói cho hẳn, công chúa Vũ Dương chật vật như thế này, nhất định An Ninh này cũng không thoát được liên quan, giờ phút này hẳn không khỏi đau đầu, vì tiếng đàn kia, sợ là đã bỏ lỡ một trò hay!

Tô Cẩm vừa nói xong, trong đại điện ngoại người đột nhiên bật cười, ngay cả hoàng thượng cùng hoàng hậu cũng nhìn không được cười thành tiếng, không chút để ý đến sự tức giận trên khuôn mặt công chúa Vũ Dương. Nam Cung Thiên Duệ cùng Triệu Cảnh Trạch cũng có cùng ý nghĩ như Tô Cẩm, nhìn An Ninh với ánh mắt, tràn ngập đánh giá.

"Công chúa Vũ Dương, đa tạ! đọc thêm nhiều truyện hay tại DocTruyen.Org

"An Ninh đứng dậy, bất cứ ai xem, đều biết rốt cuộc ai thua ai thắng, đây chính là kết cục cho hành động khiêu khích của nàng ta!

Công chúa Vũ Dương tức giận đến nghiến răng, chỉ cần nghĩ vừa rồi An Ninh cố ý hại nàng, thừa dịp nàng không có phòng bị, hại nàng ngã trên mặt đất, công chúa Vũ Dương tay nắm chặt quyền, muốn từ từ đứng lên, nhưng đều không có thành công, ngược lại càng làm cho nàng ta thêm về chật vật không chịu nổi, cặp mắt tràn đầy hận thù hung hăng trừng về phía An Ninh, thấy bộ dạng buồn cười của nàng ta không một ai để, An Ninh trên mặt khê cười, làm cho lòng nàng ta thêm điên đảo đau đớn.

"Thắng bại đã định, ta không nghĩ Đông Tàn quốc lại có nhiều người yêu cảm như thế."

Sùng Chính để gạt đầu vừa lòng, mắt lộ khen ngợi, tiếng đàn kia không những nghe êm tai, rõ ràng chính là tiên nhạc, An Ninh này, quả nhiên là không đơn giản.

"Tiểu thư An Ninh cảm nghệ siêu phẩm, thật sự làm cho người ta bội phục." "Tiểu thư An Ninh tuổi còn nhỏ tài nghệ đã hơn người, đúng là hậu sinh khả ỷ a!"

Các quan viên tướng phụ họa, mới vừa rồi như thấy những cảnh tiên mà tiếng đàn miêu tả trước mắt, tâm bọn họ cũng không nhìn được đi theo tiếng đàn kia cảm thụ sự trào dâng đam mê trong khúc nhạc, như vừa trải qua chiến tranh giữa các nam tử, không thể mang ca khúc so với những trận chiến tranh ngoài kia, huấn chi người khảy đàn kia lại là phụ nữ? Bọn họ trong lòng không khỏi đối với An Ninh càng thêm vài phần khen ngợi từ trong đáy lòng.

"Chúc mừng An Bình hầu, có thể dạy dỗ một tiểu nữ tốt như vậy, thực sự làm cho người ta không khỏi hâm mộ.

" một người nào đó mở miệng chúc mừng, An Bình hầu này, như vậy thật đáng trách, có nữ nhi tai hoa như vậy mà lại đem cất giấu đi!

An Bình hầu tuy khuôn mặt tươi cười để đáp lại những nụ cười kia, nhưng trong lòng đối với An Ninh tràn ngập nghi hoặc, hẳn biết An Ninh đúng là cảm kỹ, nhưng lại không biết nàng có bản lĩnh lớn như vậy, có thể làm cho người ta say mê vào tiếng đàn, không thể tự kiềm chế, xem ra, hẳn một lần nữa muốn nghe khả năng của nữ nhi này An Ninh cảm nhận được tầm mắt của phụ thân, khuôn mặt cũng trở nên bình tĩnh, tựa hồ có thể dự đoán được tâm tư của An Bình hầu bất quá, đối phó An Bình hầu này, nàng tự có biện pháp!

Các quan gia tiểu thư lúc này đây trong lòng không còn ghen tị, thấy vào đó là vẻ mặt hâm mộ, đối với khúc cầm kia, quả thật làm cho bọn họ hết sức ấn tượng, ngay cả khi các nàng học cả đời, sợ tiếng đàn không bằng một phần mười của tiểu thư An Ninh.

An Lan Hinh bên cạnh sắc mặt trở nên xanh mét, này đó thời gian, khi nhị tỷ tỷ chỉ báo thêm tiếng đàn của nàng, như lại chưa từng tự mình đàn qua, nàng cứ tưởng dựa vào thiên phú cộng thể sự cố gắng của chính mình, đã học được gần hết, nhưng, hôm nay vừa nghe khúc cầm của nhị tỷ tỷ, nàng nhưng vỡ mộng, rốt cục cũng chấp nhận thực tế, ngược lại, nàng so với nhị tỷ tỷ kém xa!

Nhìn mọi người đối nhị tỷ tỷ thương thức, An Lan Hinh nhất thời cảm thấy có chút châm chọc, nàng vừa rồi còn tưởng rằng chính mình để lộ cảm nghệ, mọi người nhất định nhớ kỹ tam tiểu thư An Bình hầu phủ cảm nghệ tuyệt hảo, nhưng là, hiện tại xem ra, nàng đã tự đề cao bản thân mình quá! Nhị tỷ tỷ hoàn toàn làm lu mờ đi ánh hào quang của nàng, càng có vẻ nàng bất quá là ngôi sao nhỏ tỏa sáng trên trời và chỉ tô thêm vẻ đẹp của ánh trăng!

"Mới vừa rồi là ai khảy đàn?"

Âm thanh tràn đầy hùng hậu từ phía ngoài đại điện truyền vào, mọi người nghe tiếng nhìn lại, nhìn người tới, mọi người đều có vẻ mặt kinh ngạc, hẳn như thế nào đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: An Ninh bị ám sát

Kia quần áo huyền sắc, liền đã muốn tỏ rõ thân phận người tới, ở Đông Tần quốc, có thể huyền sắc xiêm y, chỉ có dụ Thân vương cùng nam nhân trước mắt này, tất cả mọi người biết Thương Dịch không vui xã giao, cho nên, hoàng thượng lúc này đây yếm tẩy trần, liền không có mời hẳn đến, nhưng hẳn lại là khách không mời mà đến liền ngay cả hoàng thượng cũng thật là kinh ngạc.

"Người nhưng là đã tới chậm, vừa vặn bỏ lỡ vừa ra trò hay!"

Tô Cẩm nhú mày, mắt chỉ theo hướng An Ninh, Thương Dịch tinh thông âm luật, nếu là nghe xong An Ninh mới đàn khúc vừa rồi, nói không chừng còn có thể cùng làm bạn tri âm, tầm mắt Sâu sắc thương dịch nhìn lại, không khỏi có chút nhú mi, An Ninh?

Mới vừa rồi một khúc kia chẳng lẽ là nàng sao? Nàng chỉ là một nữ tử thường tình có thể đàn ra như một hùng ca như thế sao, liền ngay cả trong lòng hẳn cũng là giật mình. Đã tới chậm sao? Trong lòng lại có chút ảo não, chính mình mới vừa rồi nên nhanh chạy tới mới đúng tuy rằng dọc theo đường đi cũng có nghe thanh âm, nhưng giờ phút này hẳn cũng muốn xem bộ dáng nàng đánh đàn ra sao.

Mọi người lực chú ý đều tập trung ở trên người Thương Dịch, tựa hồ là ở tìm kiếm hẳn tới nơi này mục đích rốt cuộc cái gì. Lòng tràn đầy phần nộ không cam lòng cùng Vũ Dương công chúa trong lòng tràn đầy hận ý, nhìn An Ninh trên mặt trầm tĩnh, liền hận không thể đem này khuôn mặt làm hỏng, ở Nam Chiêu hoàng cung, chỉ cần là nàng không quen nhìn, hoặc là dám làm nàng giận, nàng sẽ dùng tất cả các biện pháp tra tấn họ cho đến chết, lúc này nàng quên chính mình thân ở nơi nào, thậm chí giáo huấn thật tốt nữ nhân đã làm cho nàng mặt mất hết.

Cổ nền đau đớn, khởi động thân thể, rút ra chủy thủ tùy thân giấu ở dưới giày, trong mắt bốn phía ngoan độc, không chút do dự hướng tới An Ninh đâm tới, này chủy thủ là phụ hoàng đưa cho nàng làm quà sinh nhật, được tạo ra từ huyền thiết, chém sắt như chém bùn, nàng không biết dùng cái chuôi chủy thủ này tước bao nhiêu đầu cung nữ, nàng cơ hồ có thể dự đoán được này một phen chủy thủ đâm vào thân thể An Ninh.

An Ninh cảm nhận được nguy hiểm bức thẳng nàng mà đến, con ngươi căng thẳng, Nam Cung Thiên Duệ thân thể ngăn ra, cơ hồ là theo bản năng, theo hướng An Ninh phóng đi, không tiếc dùng thân thể đi hộ An Ninh, mà cùng lúc đó, một khác một bóng dáng huyền sắc hiện lên đại điện, cũng là trước Nam Cung Thiên Duệ từng bước đem An Ninh hộ trong ngực.

. Hai người đang đem An Ninh ngăn cách nguy hiểm ở ngoài, chủy thủ trong tay Vũ Dương công chúa cũng là xẹt qua thân thể hai người, cắt qua huyền y Thương Dịch, lại là lúc xẹt qua Nam Cung Thiên Duệ lưỡi dao cắt vỡ da thịt, máu tươi dính vào chủy thủ, nhất thời, tất cả mọi người kinh ngạc.

Nam Cung Thiên Duệ mạnh bắt lấy cổ tay Vũ Dương công chúa, không có chút thương tiếc, lực đạo to lớn, cơ hồ muốn bóp nát nàng.

Trên tay cảm giác vô lực đánh úp lại, Vũ Dương công chúa nhanh cau mày, trên mặt khó nén thống khổ, chủy thủ rơi trên mặt đất, Vũ Dương công chúa giật mình nhìn Nam Cung Thiên Duệ, nàng vẫn nghe nói Nam Cung tướng quân ở trên chiến trường dũng mãnh vô địch, nhưng này dọc theo đường đi nàng phát hiện ra Nam Cung Thiên Duệ lại là một nho sinh ôn nhuận, mà giờ phút này trên mặt hẳn tức giận, dường như muốn ăn tươi nuốt sống nàng mới

hả giận .

Bỗng nhiên, bụng truyền đến một trận đau nhức, Vũ Dương công chúa cả người giống như một con búp bê bay lên, cuối cùng thật mạnh ngã trên mặt đất, lúc rơi xuống đất , cơ hồ có thể nghe thấy thanh âm xương cốt gãy .

Tất cả mọi người là cả kinh, vừa rồi nhìn Thần vương tay chân lưu loát đem Vũ Dương công chúa đá đi , mặt không chút thay đổi hán lạnh lùng mở miệng,

"Trong hoàng cung công nhiên ám sát, thật sự là ăn gan hùm uống mật gấu rồi!"

Không có xem cái kia rơi rồi cuộc đi không đứng dậy Vũ Dương công chúa liếc mắt một cái, ngược lại hỏi nữ tử trong lòng , "Có làm cho nàng sợ không?"

Biết rõ đang che chở nàng , không có khả năng bị thương, nhưng quan tâm như trước nhìn không được thốt ra, An Ninh lắc lắc đầu, ý bảo chính mình bình yên vô sự, mọi người kinh ngạc, Thần vương xưa nay không phải chuyện của mình tuyệt đối không xen vào, đừng nói một cái tiểu thư thế gia bình thường , mặc dù là thân biểu hán muội Minh Nguyệt công chúa có nguy hiểm, hán cũng không nhất định sẽ ra tay, mọi người thấy hán giờ phút này thư thái, trong lòng có chút chút suy nghĩ.

"Người tới, đem này thích khách lớn mật áp tiến thiên lao!"

Sùng Chính đế nghiêm túc mở miệng, đế vương uy nghi mười phần.

"Không, các ngươi không thể như vậy đối ta, ta là phụ hoàng đưa tới Đông Tàn liên minh quốc tế nhân ... Các ngươi không thể..."

Vũ Dương công chúa hoảng lên, nàng đương nhiên biết thiên lao là chỗ nào, càng thêm biết Đông Tàn quốc thiên lao cùng các nàng Nam Chiếu quốc giống nhau, có trăm ngàn loại phương pháp tra tấn người , mà quy tắc trong thiên lao lại làm cho nàng run rẩy, sợ hãi không thôi, không, nàng không cần đi chỗ đó cái địa phương, càng thêm không muốn nhìn cái nơi gớm ghiếc ấy!

Sùng Chính đế có chút nhíu mi, cũng là hừ lạnh một tiếng, "Hoà thân? Trẫm sao lại cùng một cái quốc gia thua trận hoà thân?

Hừ! Chuyện này trẫm không thể liên như vậy quên đi, người tới, lập tức thác trẫm nghĩ một phong thư đưa đi Nam Chiếu, Nam Chiếu hoàng đế nhưng lại phải công chúa đến ta Đông Tàn hoàng cung ám sát, trẫm nhưng thật ra muốn biết, hán rốt cuộc có ráp tâm gì !

Thuận tiện trẫm nói hán biết, trẫm dẫn trăm vạn đại quân tùy thời xin diệt hán Nam Chiếu hoàng đế khiêu chiến!"

Dứt lời, tất cả mọi người trừng mắt Vũ Dương công chúa, ngoài điện thị vệ thực mau tiến vào, đem Vũ Dương công chúa thô bạo mang ra, Vũ Dương công chúa tâm trầm xuống, biết chính mình đã gây ra đại họa, nghĩ đến phụ hoàng không cho nàng ông đạo, nàng trong lòng lại bối rối không thôi, thân thể bị thị vệ mang đi , đau đớn làm cho nàng kêu ra tiếng, chân của nàng ...

Đau đớn toàn thân từ trong xương cốt, mắt cá chân chân trái chỗ trừ bỏ đau, liền không có tri giác gì , một cái ý nghĩ vọt vào trong đầu nàng, cú ngã vừa rồi của chân nàng liệu có bị chặt đứt!

"Hoàng thượng tha mạng... Tha mạng..." Vũ Dương công chúa bất chấp tất cả, vội vã cầu xin tha thứ, Nam Chiếu là quốc gia thua trận, mặc dù là phụ hoàng cũng bảo vệ không được nàng .

Chính là cầu xin tha thứ của nàng không có chút tác dụng, thanh âm Vũ Dương công chúa càng lúc càng xa, phía trên đại điện cũng là một trận trầm mặc, tựa hồ ai cũng dần dần phục hồi lại ý nghĩ của mình, vừa rồi Thần vương cùng Nam Cung tướng quân bảo hộ An Ninh lại làm cho Sùng Chính đế cùng hoàng hậu nương nương nhíu mày trầm tư.

Này hai người đều là bọn hán u, bọn họ là lại bất quá hiểu được , bọn họ hai người mới vừa rồi rõ ràng này đây dùng thân thể che chở An Ninh, này tình huống làm cho hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương đều nhìn không được đều tự có chút trầm tư .

"Chết rồi, tướng quân ca ca đổ máu !" An Lan Hinh kêu sợ hãi ra tiếng, lại nhanh tay lấy khăn thấm ra, tiến lên muốn băng bó Nam Cung Thiên Duệ , Nam Cung Thiên Duệ lại nhanh nhẹn, xảo diệu tránh được An Lan Hinh, An Lan Hinh trong lòng nhất thời một trận mất mát.

"Mau, mau tuyên thái y... Bị thương có nghiêm trọng không? Mau cho bản cung nhìn xem!"

Hoàng hậu vội vàng đứng dậy, đi đến bên cạnh tướng quân, về mặt quan tâm. An Ninh cũng giật mình, nhìn đến vết máu trên cánh tay hán , trong lòng cả kinh, Nam Cung Thiên Duệ cũng là thoải mái cười cười,

"Không có việc gì, bất quá là cắt qua da, không có gì trở ngại!"

Hoàng hậu nhìn kỹ , quả nhiên miệng vết thương không sâu, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, "Kia Vũ Dương công chúa quả nhiên là to gan lớn mật, bất quá là một cái Nam Chiếu hoàng đế đưa tới lấy lòng ta Đông Tàn quốc lễ vật, nhưng lại dám như thế làm càn!"

Nghĩ đến cái gì, hoàng hậu tầm mắt chuyển hướng An Ninh, thân thiết lôi kéo tay nàng, "Mới vừa rồi có khả năng dọa đến ngươi không ?"

"Cậu mợ, Ninh Nhi mới vừa rồi quả thật bị kinh hách, chất nhi đưa nàng ra cung"

Không đợi An Ninh mở miệng, Thương Dịch liền thay nàng thoái thác trả lời, ôn hòa có lễ, giọng điệu cũng không cho người khác thương lượng.

Hoàng hậu sắc mặt thoáng ưu tư, liền ngay cả An Ninh khỏe miệng cũng không khỏi có chút kinh ngạc, bỏ qua một bên kinh hách không nói, riêng là Thương Dịch nói muốn đưa nàng ra cung, nàng còn có chút kinh ngạc, mọi người đang ngồi, mặc dù là đương triều thừa tướng, sợ cũng không dám làm phiền Thần vương điện hạ đưa tiễn!

"Như thế cũng tốt, Dịch nhi liền đưa An Ninh trở về đi! Hào hào nghỉ ngơi, ngày khác bản cung lại phái người tiếp người tiễn cung, khúc nhạc vừa rồi bản cung chưa có nghe đủ đâu!"

Hoàng hậu đối An Ninh từ trong lòng thích.

Hoàng hậu trong lời nói rơi xuống, ở đây nhân trong lòng có vài phần sáng tỏ, nay này An Bình hầu phủ nhị tiểu thư sợ muốn thành vì hoàng hậu trước mặt tân tấn người tâm phúc!

"Kia An Ninh ở Hầu phủ chờ hoàng hậu nương nương tuyên triệu."

An Ninh trong lòng vui vẻ, hoàng hậu đối nàng càng lạc thích ý, nàng càng cảm thấy mình càng an toàn An Bình hầu gia sợ cũng phải nghe ý chỉ của hoàng hậu, nghĩ đến nàng lại có thêm một bùa hộ mệnh!

An Ninh cuối người, xoay người hết sức, cổ tay lại bị một người nắm giữ, động tác mềm nhẹ, An Ninh theo bản năng nhìn về phía Thương Dịch, khuôn mặt cương nghị như lúc ban đầu, con ngươi thâm thúy như trước nhìn không ra chút cảm xúc, An Ninh âm thầm trong lòng trung oán thầm: thật đúng là một nam nhân bá đạo tính cách lại quá âm trầm!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bức cung

Sau khi An Ninh cùng Thương Dịch rời khỏi hoàng cung, nàng không quay về An Bình hầu phủ mà đi theo Thương Dịch ở trong thành.

Trên xe ngựa, hai người rất ấn ý vẫn duy trì trầm mặc. Thương Dịch lấy sổ sách vừa rồi cầm từ cửa hàng đi ra, cẩn thận lật xem.

Nghĩ đến khi này bọn họ cùng đi vào vài cửa hàng, An Ninh có chút suy nghĩ. Lúc này nàng vẫn còn cảm thấy kinh ngạc, đó đều là các cửa hàng nổi danh lừng lẫy trong kinh thành.

Bao gồm cửa hàng ngọc khí, tửu lâu, dược liệu, mà các cửa hàng này thậm chí ở địa phương khác của Đông Tần quốc còn có không ít chi nhánh.

Cho dù là ở kiếp trước, nàng cũng không biết chủ của các cửa hàng đó lại là Thương Dịch.

Nàng lại càng không ngờ Thương Dịch thế nhưng lại mang nàng đi kiểm tra cửa hàng. Nghĩ đến khi chường quỳ nhìn nàng, trên mặt toát ra kinh ngạc, An Ninh nhịn không được khẽ nhíu khóe miệng.

"Nguy hiểm bên cạnh người cũng không ít." Xe ngựa đang yên tĩnh, đột nhiên thanh âm vững vàng của Thương Dịch vang lên. Tầm mắt hắn vẫn như trước nhìn sổ sách, giống như người vừa mới mở miệng nói chuyện vốn không phải là hắn.

An Ninh giật mình, nháy mắt sáng tỏ ý tứ của hắn. Bằng khôn khéo của Thương Dịch, ngày đó ở *tơ bông tiểu trúc, có lẽ cũng đã biết nàng ở An Bình hầu phủ là ở giữa đám sai lang! Vừa rồi trong hoàng cung, Vũ Dương công chúa lại có ý đồ ám sát nàng, nguy hiểm của nàng quả nhiên không ít!

"An Ninh còn có thể ứng phó." An Ninh cúi mặt xuống, vẫn thật bình thản. Ở trước mặt Thương Dịch, nàng không cần nguy trang.

Cho dù có nguy trang, chỉ sợ cũng không lừa được nam nhân khôn khéo này.

Thời gian qua, nàng không ngừng vì chính mình suy tính, khuếch trương lợi thế của nàng, nếu ngay cả khả năng ứng phó cũng không làm được, nàng lấy gì bảo thủ?

Tay lật xem sổ sách có dừng lại một chút, "Người cần một hộ vệ bên người."

Hộ vệ bên người?

Còn không đợi An Ninh trả lời, thanh âm Thương Dịch lại từ từ vang lên, "Ngày mai, ta phái một người hộ vệ cho người."

An Ninh giật mình, Thương Dịch muốn phái một hộ vệ bảo vệ nàng? Đây là tình huống gì?

Áp chế cảm giác kỳ quái trong lòng, An Ninh mở miệng nửa đùa nửa thật nói, "Thần vương điện hạ là muốn giám thị An Ninh sao?"

Thương Dịch phút chốc tạm dừng động tác lật sổ sách, giương mắt nhìn về phía An Ninh, con ngươi thâm thúy khép lại, khóe miệng cương nghị tựa tiểu phi tiêu, cũng không có trả lời vấn đề của An Ninh, cứ như vậy nhìn nàng, không có lấy một cái chớp mắt.

Bị cặp mắt lợi hại kia nhìn chăm chăm, An Ninh có cảm giác như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Nghĩ lại, đường đường là Thần vương, giám thị một thế gia tiểu thư như nàng làm gì?

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, đã đến đại môn của An Bình hầu phủ, An Ninh đang muốn mở cửa xuống xe, lại nghe thấy Thương Dịch ở phía sau đột nhiên mở miệng, "Về sau, ngươi là chủ tử duy nhất của hần!"

Hần sẽ không giám thị nàng!

An Ninh động tác cứng đờ, "Vì sao?"

Thương Dịch chỉ cười mà không nói, An Ninh có cảm giác chính mình không đợi được đáp án, bất đắc dĩ nhú mày, xuống xe ngựa, hướng tới đại môn An Bình hầu phủ đi đến.

Vừa rồi đi theo Thương Dịch tuần tra cửa hàng tốn không ít thời gian, lúc này mặt trời đã lặn. An Ninh tiến vào đại môn liền thấy An Lan Hinh đứng ở ngoài đại sảnh, nhìn thấy nàng vào cửa, trong mắt có một chút ghen tỵ chột lóe rồi biến mất.

An Ninh xem ở trong mắt, nhưng không như thường lệ nở nụ cười đối với An Lan Hinh.

Đang muốn quay về Thính Vũ hiên của nàng, An Lan Hinh lại vội vàng chạy tới, nhào vào trong lòng nàng, khóc nức nở. An Ninh không khỏi nhíu mày, mới vừa rồi còn nhìn nàng không thân thiện, nhưng hiện tại lại khóc ở trong lòng nàng, An Lan Hinh này rốt cuộc muốn làm gì?

"Nhị tỷ, tướng quân hần..."

Nghe được hai chữ tướng quân, An Ninh thân thể ngẩn ra, đem An Lan Hinh trong lòng kéo mạnh ra, nắm lấy hai vai của nàng, "Tướng quân hần làm sao vậy?"

An Lan Hinh ngửa đầu nhìn An Ninh, "Nhị tỷ tỷ, tướng quân hần trúng độc, sau khi tỷ ra khỏi cung, hần liền té xỉu, nếu không phải tướng quân vì cứu tỷ, bị Vũ Dương công chúa kia cắt vào tay, hần cũng sẽ không..."

Tay An Lan Hinh phút chốc căng thẳng, tựa hồ là đang áp chế ghen tỵ. Nàng biết, nàng mặc dù hận nhị tỷ có thể được tướng quân đối đãi đặc biệt, nhưng nàng cũng không thể biểu hiện ra ngoài, hiện tại nàng vẫn chưa thể cùng nhị tỷ đối địch.

An Ninh trong lòng cả kinh, trúng độc? Làm sao có thể trúng độc?. "Thái y trong cung đâu?"

"Thái y trong cung làm không ra giải được, Vũ Dương công chúa kia tâm ngoan thủ lạt, lại trên chủy thủ tẩm độc. Hoàng hậu nương nương phái người đi thiên lao bức nàng giao ra giải được, nhưng nữ nhân kia vậy mà nói không có, sống chết cũng không chịu giao ra.

Phải làm sao bây giờ a?" An Lan Hinh khó nén lo lắng, vẫn khóc nức nở.

Mà lúc này, các nàng đều không có chú ý tới chỗ quẹo của hành lang gấp khúc, Đình Thu giống như nghe được tin tức động trời, lập tức vội vàng xoay người hướng Cách viên chạy tới...

An Ninh đẩy mạnh An Lan Hinh ra, xoay người chạy ra ngoài An Bình hầu phủ. Vũ Dương công chúa đang có tâm tư gì, nàng có thể đoán ra vài phần, nhưng vô luận thế nào, nàng cũng phải lấy được giải được! truyện được copy từ DocTruyen.Org

Thiên lao không phải là nơi ai cũng có thể tùy tiện tiến vào. Đột nhiên, trong đầu hiện ra một khuôn mặt, trong lòng An Ninh có một chút hy vọng, hiện tại chỉ có hần mới có thể giúp nàng!

Trên xe ngựa, trong không khí tràn ngập hương hoa lan nhẹ nhàng, Thương Dịch không có tâm trí lật xem sổ sách. Trong đầu hiện ra bóng dáng của An Ninh, lại nghe được thanh âm dồn dập ở bên ngoài. Thương Dịch nhíu mày, lập tức phân phó Đồng Tước xuống xe, mở cửa xe ra, quả nhiên nhìn thấy An Ninh đang thở hổn hển chạy về phía hần.

"Mau mang ta đi thiên lao!" An Ninh bất chấp tất cả, hiện tại chỉ có Thương Dịch mới có thể giúp nàng.

Con người Thương Dịch căng thẳng, sắc mặt không có hồi nhiều, đem nàng kéo lên xe ngựa, lập tức ra lệnh cho Đồng Tước đi thiên lao. Trên xe ngựa, khuôn mặt An Ninh trầm tĩnh, nhưng Thương Dịch vẫn nhìn ra trong mắt nàng hàm chứa khẩn trương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì lại làm cho nàng vội vàng như thế?

Rất nhanh, hai người tới thiên lao, bởi vì có Thương Dịch mà thuận lợi đi vào. Cai ngục cung kính đưa hai người tới nơi giam giữ Vũ Dương công chúa, sau đó liền lui ra ngoài. Bên trong nhà tù chỉ còn lại Thương Dịch, An Ninh cùng Vũ Dương công chúa đang chật vật không chịu nổi nằm ở trên mặt đất.

Trong không khí, tràn ngập hương vị mực nát, Vũ Dương công chúa nhìn đến hai người, điên cuồng cười to ra tiếng, "Ngươi tới tìm ta là muốn giải được? Bản công chúa đã sớm nói, căn bản không có giải được, các ngươi còn chưa từ bỏ ý định sao? Lần trước vì tra tấn một tiểu cung nữ, bản công chúa mới

tắm độc vào chui thủ kia.

Đó là kỳ độc của Nam Chiếu quốc, chỉ cần dính vào một chút cũng có thể làm cho người ta hỗn loạn, bên trong thân thể giống như tắm vào băng hòa, lúc lạnh, lúc nóng, ngay cả cuối cùng rốt cuộc là bị nóng chết hay bị lạnh chết cũng không biết đâu!"

An Ninh căng thẳng nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi, "Người không phải thích tướng quân sao?"

"Ha ha... Thích, bản công chúa là thích tướng quân, nhưng như vậy thì thế nào? Hoàng đế của các người sẽ không bỏ qua cho bản công chúa. Nếu như vậy, không bằng bản công chúa kéo hẳn chôn cùng."

Động Tân quốc không có Nam Cung tướng quân, các người có trăm vạn tướng sĩ cũng không uy hiếp được Nam Chiếu quốc ta!" Vũ Dương công chúa mất lộ ra hân quang, nàng không quên, người nàng muốn giết vốn là An Ninh, vì sao một đao kia lại không đâm vào nàng ta?

"Người muốn chết?" An Ninh nhủ mảy, mạnh mẽ tiến đến chế trụ cằm Vũ Dương công chúa, bức nàng ta hé miệng, lập tức lưu loát quăng vào trong miệng nàng ta một viên tròn nhỏ, ép nàng ta nuốt xuống.

"Người cho ta ăn cái gì?" Vũ Dương công chúa phòng bị nhìn An Ninh.

Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, ý cười làm cho người ta rét run, "Người không phải muốn chết sao? Ta thành toàn người a! Bất quá, thứ người vừa nuốt sẽ không để cho người chết ngay lập tức."

"Người có ý tứ gì?"

"Như vậy còn hỏi, đương nhiên là muốn cho người nhận hết tra tấn mà chết!" An Ninh nhủ mảy, nhìn Vũ Dương công chúa trên mặt thoáng hiện sợ hãi, trong lòng trời lên một tia đắc ý, "Công chúa biết “độc điển” ghi mười đại kịch độc trong thiên hạ chứ?"

Sắc mặt Vũ Dương công chúa nhất thời xanh mét, “độc điển”? Nàng đương nhiên đã nghe nói đến. Đó là độc vương bí tàng, nghe nói trên đó ghi lại các loại độc vật, nhưng nhiều năm trước, bản duy nhất đã bị thiên hạ đệ nhất thần trộm lấy mất, sau đó không rõ tung tích.

An Ninh lại có thể biết “độc điển” ghi lại mười đại kịch độc trong thiên hạ, hay là...

Giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng ta, khóe miệng An Ninh gợi lên một chút cười quỷ dị, "Không sai, “độc điển” đúng là nằm trong tay ta!"

"Người..." trong mắt Vũ Dương công chúa hiện lên hoảng sợ, nếu “độc điển” ở trong tay An Ninh, vậy vật vừa rồi chính mình nuốt vào...

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của An Ninh, thân thể Vũ Dương công chúa run lên một trận, bị sợ hãi vây quanh, nhận hết tra tấn mà chết? Kia... sẽ là tra tấn như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bức cung (nhị)

An Ninh hài lòng nhìn phản ứng của Vũ Dương công chúa.

Giờ phút này, nàng tuy rằng vẫn là dịu dàng cười như trước, nhưng bên trong nụ cười này, lại bao hàm rất nhiều sự tà ác, đầu ngón tay hướng về phía Vũ Dương, móng tay tùy ý di động trên gương mặt bóng loáng non mịn của nàng ta, càng khơi dậy thêm sự sợ hãi của Vũ Dương, "Vũ Dương công chúa, ta đã từng nghe qua mỗi người dân Nam Chiếu quốc đều dùng độc rất giỏi, chắc hẳn công chúa cũng là người sử dụng độc tinh thông."

Vừa vặn, ta đối với những thứ đó cảm thấy hết sức hứng thú, thời điểm không có việc gì làm ta thường thích dựa theo những gì « độc điển » ghi lại cân nhắc suy nghĩ, An Ninh bắt tài, nhưng mà rất giỏi làm ra mấy thứ bảo bối, người nói, rốt cuộc độc người Nam Chiếu lợi hại, hay vẫn là thiên hạ thập đại kịch độc trong « độc điển » lợi hại?"

Vũ Dương công chúa nuốt xuống một chút nước bọt, muốn lẩn tránh. Nhưng là, thân thể của nàng một tác cũng không thể di chuyển được, "Có bản lĩnh, người cứ giết Bản công chúa!"

"Giết người? Làm sao có thể được? Ta nói rồi, ta muốn cho người chịu đựng giày vò đến chết, người cho rằng ta nói giỡn sao?" An Ninh tùy ý nhủ mảy, "Hạc đỉnh hồng, không tước đảm (mật của chim khổng tước), mặc chu nước (chất lỏng lấy từ nhện đen), thịt thối cao (chất được cô đặc lại sau khi nấu chín thịt thối), cầu vòng khuôn (nấm cầu vòng), bích tằm trứng (trứng của con tằm có màu xanh ngọc), phúc xà tiên (nước bọt của rắn hổ mang), phiến mộc biết (rùa phiến mộc), khoai lang nha (mầm khoai lang), người đoán đoán xem vừa rồi ta cho người ăn là loại nào?"

Gương mặt Vũ Dương công chúa bởi vì sợ hãi mà vặn vẹo, An Ninh mỗi lần nói ra tên của những loại độc này, lòng của nàng nhịn không được hung hăng co rúm, hết thấy đều là vật kịch độc, bất kể là ăn trúng loại nào, nàng hiểu rõ, sự tra tấn trong đó xác định không phải là ít!

"Đoán không ra?" Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, chợt nắm chặt cảm của Vũ Dương công chúa, ép nàng nhìn mình, tựa như muốn nhìn thấy rõ ràng sự sợ hãi trên mặt của nàng ta, "Yên tâm, đây cũng không phải là thứ mà ta cho ngươi ăn, mà là... Thất, Tinh, Hải, Đường!"

Nghe được bốn chữ "Thất Tinh Hải Đường", nháy mắt của Vũ Dương công chúa chuyển sang trắng bệch, trong mắt càng thêm sợ hãi, Thất Tinh Hải Đường? Nàng đã từng nghe phụ hoàng nói, trong thiên hạ thập đại kịch độc, chín loại vừa được kê ra cũng không là lợi hại nhất, mà đáng sợ nhất chính là Thất Tinh Hải Đường!

Loại độc này vô sắc vô vị, ngay cả người tỉ mỉ nhất cũng không thể phòng bị, đáng sợ nhất chính là nó phá hủy não người ta trước, sau đó mới tàn phá nhân thân thể, làm cho người bị trúng độc từ từ quên đi những kí ức đáng nhớ nhất, cho đến khi tâm trí thoái hóa đến giai đoạn của một đứa trẻ. Bảy bảy bốn mươi chín ngày, người trúng độc mỗi một ngày sẽ chịu các loại tra tấn không giống nhau, đến tận lúc chết mới có thể chấm dứt thống khổ.

Trong nhà tù hôi hám, Thương Dịch vẫn luôn đứng một bên lặng lẽ nhìn An Ninh, lúc nghe được 'Thất tinh hải đường', thân hình cao lớn rõ ràng ngẩn ra, bàn tay nắm chặt thành quyền, tựa hồ như ấn hằn cái gì.

"Sợ sao?" An Ninh nhàn nhạt mở miệng, Vũ Dương công chúa đã tự tay tra tấn rất nhiều người, không có ai so với nàng ta hiểu rõ hơn khi nhận hết các tra tấn này sẽ thống khổ như thế nào, "Tuồng tượng một chút đi, trí nhớ cùng tâm trí ngày từng ngày thoái hóa, đường đường là một công chúa cuối cùng lại biến thành ngu ngốc, sau đó mỗi một ngày lại tiếp tục chịu đựng thống khổ..."

Bốn mươi chín ngày trời, không biết công chúa có chống đỡ nổi không nhỉ? Lấy tình trạng công chúa hiện tại, sợ là muốn tự sát cũng không có năng lực đi! Chỉ có thể chịu đựng tra tấn, chờ chết!"

Mỗi một chữ An Ninh nói ra đều như một thanh lợi kiếm, thẳng tắp cắm vào trong lòng Vũ Dương công chúa.

Nàng sợ! Vũ Dương công chúa quả thật rất sợ, nàng có thể chết. Nhưng, chết kiểu này, nàng không thể thừa nhận nổi, trong mắt tràn đầy sợ hãi, vẻ kiêu ngạo mới vừa rồi từ lâu đã không còn nhìn thấy, lời kéo cầu xin An Ninh, "Van cầu ngươi, cho ta giải được, ta không muốn chịu tra tấn... Van cầu ngươi..." Cầu xin tha thứ? Rốt cục chịu cầu xin tha thứ rồi sao?

"Làm như thế nào cho phải đây? Lúc ta tìm ngươi đòi thuốc giải, ngươi không cho, hiện tại ngươi tìm ta muốn ta cho ngươi thuốc giải, ta rốt cuộc có nên cho hay không đây?"

An Ninh giống như buồn rầu mở miệng, thu hạ mi mắt, che khuất vui vẻ chợt lóe vì mục đích đã đạt được, thứ nàng muốn chính là sự cầu xin tha thứ của nàng ta!

Vũ Dương công chúa trong lòng vô cùng rối loạn, giờ phút này thậm chí phải lấy bằng được thuốc giải từ tay An Ninh, gấp rút mở miệng, "Chúng ta trao đổi, ta cho ngươi cách điều chế thuốc giải."

"Tốt, một lời đã định, nhưng ta làm sao biết được, có thể hay không sau khi cho ngươi thuốc giải, ngươi không cho ta cách điều chế hoặc nếu có cho cũng chỉ là giả?" An Ninh nhú mày, nàng biết, Vũ Dương công chúa càng nóng lòng muốn thuốc giải từ nơi nàng thì càng không thể có khả năng viết giả cách điều chế thuốc giải được.

"Ta nói cho ngươi biết cách điều chế trước." Vũ Dương công chúa một lòng bất chấp tất cả, sợ An Ninh sẽ đổi ý, "Ngươi phải đáp ứng ta, nhất định cho ta thuốc giải!"

"Đây là đương nhiên!" An Ninh nhàn nhạt mở miệng, lập tức phân phó ngục tốt đem giấy bút đến, giao cho Vũ Dương công chúa.

Vũ Dương công chúa rất nhanh viết xuống cách điều chế thuốc giải, giao cho An Ninh, "Cho ta giải được!" An Ninh nhìn một lần cách điều chế thuốc giải đang cầm trong tay, lập tức cất vào trong lòng, hứng thú nhìn Vũ Dương công chúa, cũng không có ý tứ cho nàng ta giải được.

Trong lòng Vũ Dương công chúa sinh ra một tia bất an, lời kéo quần áo của An Ninh, mở miệng, "Cho ta giải được!"

"Ta không có giải được cho ngươi." An Ninh nhú mày, hất tay Vũ Dương công chúa ra, mục đích đã đạt được, nàng không cần thiết phải cùng Vũ Dương công chúa tiếp tục dây dưa.

Hiện tại quan trọng nhất là đem cách điều chế giao cho Hoàng hậu nương nương, nàng tin tưởng, lấy thực lực thái y viện, chắc chắn không lâu có thể chế ra giải được.

Vũ Dương công chúa như bị nhốt vào địa ngục, sắc mặt tối sầm, cả người xụi lơ trên mặt đất, trừng mắt An Ninh, "Ngươi đã nói cho ta giải được!"

"Ta nói ngươi sẽ tin?" An Ninh cười châm biếm, nàng không có quên một đao kia của Vũ Dương công chúa vốn là hướng về phía nàng, nàng ta muốn giết nàng, nàng làm sao có thể cứu nàng ta đây?

"Ngươi gạt ta!" Vũ Dương công chúa thật không ngờ An Ninh thế nhưng lừa nàng, hận không thể tiến lên cắn xé An Ninh.

Nhưng thân thể vừa động, từ chỗ gãy mắt cá chân chân trái đã truyền đến đau đớn vô cùng kịch liệt.

"Biết ta lừa ngươi ngươi cũng tin?" An Ninh đắc ý nhìn về mặt phẫn nộ của Vũ Dương công chúa, nàng chỉ có thể nói Vũ Dương công chúa này quá ngốc hay quá ngây thơ đây?. Mời các bạn sang web DocTruyen.Org đọc nhé

Khinh thường liếc nàng ta một cái, mặc cho Vũ Dương công chúa điên cuồng la hét. An Ninh đảo mắt nhìn về phía Thương Dịch vẫn luôn đứng chờ từ này giờ, trong lòng ngân ra, hành động vừa rồi của mình, hẳn đều nhìn thấy hết, xem ra, nàng về sau ở trước mặt hắn, không cần phải nguy trang rồi!

"Chúng ta đi thôi! Tướng quân đang cần thuốc giải." An Ninh mở miệng, người đã rất nhanh đi ra khỏi nhà lao.

Thương dịch cũng đi theo ra ngoài, đôi mắt lúc sáng lúc tối, sau khi vào nhà lao, hắn mới biết được, thì ra nàng ấy vội vàng muốn đi đến nhà lao, là vì thay Nam Cung Thiên Duệ lấy thuốc.

Nhớ đến hôm nay ở Cảnh Dương điện Nam Cung Thiên Duệ vội vàng che chở An Ninh không thua kém hắn, trong lòng vài phần hiểu rõ.

"Trang sức của nàng giống như bị thiếu cái gì!" Trên xe ngựa, Thương Dịch đột nhiên mở miệng, đưa tay cầm lấy ngọc bội của An Ninh cẩn thận thưởng thức. Phía dưới ngọc bội có dây tua, điểm xuyên thêm mấy viên tiểu trân châu, vô cùng tinh xảo. Chẳng qua, vốn là năm viên tiểu trân châu, hiện tại chỉ còn lại có bốn viên.

Giờ phút này, xe ngựa đang chờ bọn họ hướng đến hoàng cung, lúc bắt đầu từ nhà lao đi ra, ánh mắt thâm thúy của Thương Dịch chưa từng dời đi trên người An Ninh, ánh mắt giống như tìm kiếm, lại có vài phần thâm trầm bị kiềm nén.

Thân thể An Ninh ngẩn ra, quả nhiên là không lừa được nam nhân khôn khéo này, giương mắt chống lại tầm mắt hắn, "Thần vương điện hạ nếu đã biết, cần gì phải hỏi nhiều?"

Không sai, viên trân châu bị thiếu kia đúng là bị nàng nhét vào trong miệng của Vũ Dương công chúa. Hừ! Nếu Vũ Dương công chúa biết nàng ta nuốt vào bất quá chỉ là một viên trân châu, không biết có thể hay không tức giận đến hộc máu!

Mục đích của nàng bất quá chỉ là dụng kế để làm cho Vũ Dương công chúa giao ra cách điều chế thuốc giải mà thôi, Vũ Dương công chúa mặc dù không có trúng Thất Tinh Hải Đường.

Nhưng cái thiên lao mà nàng ta đang ở, chỉ riêng hình cụ thôi cũng đủ để hành hạ nàng ta không thành người hình rồi!

Thương Dịch nhíu mày, hắn biết nàng là nữ tử thông minh, nhưng mới vừa rồi nhìn thấy thủ đoạn nàng đối phó Vũ Dương công chúa, ngay cả hắn cũng giật mình không nhỏ, không nghĩ tới nàng ấy còn có những hành động kỳ cang cùng tâm tư kín đáo như vậy.

Hắn thích cùng người thông minh giao thiệp, mà trí tuệ của An Ninh, thậm chí vượt lên trên rất nhiều nam tử. Lúc này, hắn càng thêm hứng thú đối với An Ninh, trực giác nói cho hắn biết, người này nhìn như Hầu phủ tiểu thư bình thường, những sẽ còn gây thêm nhiều kinh hi cho mọi người!

"Khi nào thì có thể nhìn xem bí tịch độc vương trong tay nàng?" Giọng nói hùng hậu trong xe ngựa vang lên.

Thân thể An Ninh ngẩn ra, Thương Dịch muốn xem 《 độc điển 》? Nhưng 《 độc điển 》...

Theo bản năng giương mắt, lại không ngờ lạc vào một đôi mắt cười như không cười...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Giao hẹn với Vân Cẩm

"Thần vương điện hạ khi nào thì đối mấy thứ này có hứng thú?" An Ninh nhanh chóng tránh đi cặp mắt đen tuyền sâu thẳm kia, liếc hạ mi mắt, bình phục gọn sóng trong lòng, không thể không nói ánh mắt của Thương Dịch quả thật lợi hại, sợ là cái gì không có cái gì có thể qua được mắt hắn! Nếu tiếp tục nhìn hắn, nàng khó bảo toàn được tâm tư cùng bí mật của mình không bị tiết lộ ra ngoài

"Chắc không phải là độc điển không nằm ở trên tay ngươi?" Thương Dịch thản nhiên cười như trước, con ngươi khóa chặt gương mặt bình tĩnh của An Ninh, người có hiểu biết sẽ biết được trong độc điển có ghi lại thiên hạ mười loại cực độc, nghe qua giống như từng xem qua độc điển nhưng mà một cái Hân phủ tiểu thư lại không có khả năng tiếp xúc với độc điển chứ?

Điều này làm cho Thương Dịch cảm thấy lẩn lộn, trên người An Ninh có rất nhiều điều khiến hắn không thể hiểu rõ, nữ tử này sâu không thể lường được!

An Ninh mỉm cười, cũng không có trả lời, nàng đương nhiên sẽ không nói cho Thương Dịch biết, nàng sở dĩ biết thiên hạ mười đại kịch độc, là vì kiếp trước có cơ hội tiếp xúc qua độc điển, độc điển nhiều năm trước liền mất đi tung tích, nhưng vô số người như trước vẫn âm thầm tìm kiếm, hy vọng có thể lấy được bản độc vương bí dược này, độc điển hiện tại tuy rằng không ở trên tay nàng, nhưng là, nàng lại biết nơi độc điển rơi xuống, liếc hạ mi mắt, một cái ý tưởng kích động xuất hiện trong óc, có lẽ có được độc điển cũng không có gì không tốt, có thể dung để phòng thân!

"Nếu là Thần vương điện hạ không phải đánh chủ ý lên nó, tùy thời có thể xem, nhưng xem là xem, trăm ngàn chớ nghĩ đến việc làm sao ta có được độc

điền, điểm này Thần vương điền hạ có thể đáp ứng ta không?"

An Ninh nhú mày, lại chống lại tầm mắt của hắn, nói chuyện với Thương Dịch tự hồ không cần phải quanh co lòng vòng.

Thương Dịch cũng ha ha cười ra tiếng , tướng cười ôn hoàn theo lồng ngực phát ra, gương mặt cương nghị tuấn mỹ giống như bị ánh mặt trời bao phủ , nhìn thấy thế An Ninh mới biết được nguyên lai Thần vương cũng có một bộ mặt ôn hòa như thế!

"Dám theo ta đàm điều kiện ,nàng là người đầu tiên!" mi tâm Thương Dịch nhú lại, trong mắt thâm thúy hơn vài phần lo lắng.

An Ninh cười yếu ớt, nàng biết, hắn đồng ý , chính là..."Mặt khác, nếu cho ngươi xem , như vậy ngươi liền thiếu ta một ân tình !"

Gương mặt mỉm cười của Thương dịch có chút cứng đờ, nhưng một lát lại giãn ra, ý cười càng đậm, "Dám được một tác lại muốn tiến một thước , nàng cũng là người đầu tiên!"

An Ninh nhú mày, nhưng cười không nói, có thể có được một cửa nhân tình của Thần vương, kia thật sự là rất có lợi , mà giờ phút này trong lòng Thương Dịch cũng có tâm tư khác, nếu hắn nhớ không sai, đêm đó An Ninh từng thiếu hắn một mạng, một cái nhân tình so với một cái mạng, kia thì cho là cái gì?

Lúc này, xe ngựa ở ngoài cửa chu tước của hoàng cung thì dừng lại, An Ninh nhưng không có xuống xe, mà lấy cách chế giải dược có từ tay của Vũ Dương công chúa giao cho Thương Dịch, Thương

Dịch hiểu được tâm tư của nàng, nàng là muốn hắn đem cách phối giải dược này vào cung, nhưng là Thương Dịch không khỏi có chút nhíu mi , "Ngươi không vào xem tướng quân?"

An Ninh cũng là thần nhiên cười, "Không được, Thần vương điện hạ có thể thay An Ninh đem giải dược đưa đến, ta liền yên tâm ."

Phía sau, hướng hồ lại là hoàng cung, bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm a, gặp Nam Cung Thiên Duệ, thật sự không phải thời cơ tốt!

Thương dịch tìm tòi nhìn An Ninh một lát, lập tức tiếp nhận phối dược trên tay nàng, xuống xe ngựa, phân phó với Đồng Tước, "Sắc trời đã tối muộn, đưa An Ninh tiểu thư hồi An Ninh hầu phủ."

Xe ngựa lại lần nữa ra đi, An Ninh biết, đem phối phương giao cho Thương Dịch là cách tốt nhất nghĩ đến Nam Cung Thiên Duệ, An Ninh mi tâm hơi nhíu, từ lúc bắt đầu có ý thức, hắn liền che chở nàng, nhưng là, hiện tại xem ra, chính là vì hắn che chở nàng, hắn mới càng nhiều nguy hiểm, nghĩ đến kiếp trước, tay An Ninh vô thức nắm chặt, nàng phải càng cường đại, cường đại để có thể bảo vệ những người mà nàng quý trọng!

An Ninh bảo Đồng Tước cho xe ngựa dừng ở cửa sau Hầu phủ , nàng biết An Lan Hinh chắc chắn sẽ đứng ở cửa trước đợi nàng, nhưng hôm nay nàng đã trải qua quá nhiều chuyện , giờ nàng không có tâm tư để cùng dây dưa với An Lan Hinh , trở lại Thính Vũ hiền , Bích Châu tuy rằng giết mình vì nàng về trễ , nhưng cũng không hỏi quá nhiều hầu hạ nàng rửa mặt xong, An Ninh liền phân phó Bích Châu đi xuống nghỉ ngơi, trong lòng nàng hiểu được, Bích Châu tuy rằng là một nha hoàn trung thành, nhưng là, muốn trở thành người trợ thủ trung thành và đặc lực của nàng thì cần phải khảo nghiệm thêm một thời gian nữa!!

Thần vương phủ, đêm đã khuya, nhưng trong phòng chủ viện, đèn vẫn sáng như trước.

"Ngày mai ngươi tự mình đi một chuyến đến thiên lao, nói với ngục tốt một tiếng , làm cho bọn họ hảo hảo hầu hạ Vũ Dương công chúa!" Thương Dịch đứng khoanh tay, nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, thần nhiên ra lệnh với Đồng Tước, hắn không có quên, nguyên bản một dao trên người Nam Cung Thiên Duệ , là hướng về phía An Ninh mà đến.

"Nhưng là... Nàng là nhất Quốc công chúa..." Đồng Tước mặt lộ vẻ khó xử, chủ tử rất ít quản chuyện triều đình Đông Tần , nhưng là, hôm nay lại ngoại lệ, "Hầu hạ" trong miệng chủ tử có ý nghĩa gì, hắn đương nhiên hiểu được, chỉ sợ này một tiếng lệnh đi xuống, Vũ Dương công chúa kia liền mạng nhỏ khó bảo toàn !

Thương Dịch ngưng mi, xoay người nhìn về phía Đồng Tước, con ngươi thâm thúy trôi lên một tia hờn giận, "Ngươi chớ không phải là coi trọng Vũ Dương công chúa kia?"

Đồng Tước thân thể ngẫn ra, trong lòng chợt lạnh, quý mệnh một gổ xuống , "Đồng Tước biết sai, Đồng Tước không nên nghi ngờ phân phó của chủ tử."

Đi theo Thương Dịch nhiều năm, hắn nhưng đã quên kiêng kỵ của chủ tử , nghĩ đến nguyên nhân hai năm trước Xích Kỳ của chi thứ nhất của "Bát tuần" bị điều đi, lòng lại bất an, bằng bất cứ giá nào cũng phải xin được chủ tử, dập đầu xuống đất:Thỉnh chủ tử cho Đồng Tước một cơ hội"

Thương Dịch cũng thần nhiên chuyển khai tầm mắt, lại xem bóng đêm ngoài cửa sổ, "bên trong Bát tuần , ai có năng lực phòng hộ cao nhất?"

Động tác dập đầu của Đồng Tước dừng lại, sờ không được tâm tư của chủ tử, nghĩ đến câu hỏi của chủ tử , lập tức mở miệng, "Là Phi Phiên."

"Tốt lắm, lập tức phát ra tin tức, làm cho Phi Phiên trong ngày mai , cần phải tới kinh thành!" thanh âm Thương Dịch bình tĩnh vô ba, "Không có việc gì ngươi đi xuống đi ."

Đồng Tước trong lòng lại bất an, không biết tại sao chủ tử lại gọi Phi Phiên vào kinh thành, chớ không phải là muốn tới thay hắn ? Cũng muốn hỏi rõ ràng, nhưng nhớ lại giáo huấn vừa rồi, cũng chỉ có thể ngậm miệng, yên lặng lui xuống.

Trong phòng, Thương Dịch nhìn màn đêm vô tận, trong đầu hiện ra bóng dáng của An Ninh, khóe miệng khẽ nhếch, hần đồng ý ngày mai phải cho nàng một hộ vệ, không thể nuốt lời!

Hôm sau, tại ngôi đình cách thành tây mười dặm.

Hôm nay sáng sớm, An Ninh liền lệnh Bích Châu thay nàng che dấu, lập tức liền đổi một thân nam trang, từ cửa sau lặng lẽ ra khỏi Hầu phủ, nàng cũng không quên ước định với biểu ca gặp nhau ở ngôi đình ngoài thành tây.

Nhìn trong đình một tuấn mã nam tử mặc áo bào màu xanh, trên mặt hần có một mặt nạ màu bạc cũng làm An Ninh có chút nhíu mày, "Biểu ca rõ ràng chính là công tử, làm khất cái thật sự là tùy khuất dù gì cũng chỉ là túi da bên ngoài, nhưng là vì sao phải dùng mặt nạ che mặt?"

Khuôn mặt tuấn tú của nam tử dưới mặt nạ hiện lên một tia xấu hổ, nghĩ đến chính mình chật vật ở ngôi miếu đồ nát kia, ánh mắt dần trở nên kiên định "Nhờ sự chỉ điểm của biểu muội, từ hôm nay trở đi, sẽ không còn khất cái sống bằng cách trốn tránh kia, cũng không còn không phải công tử, đợi đến ngày Vân gia phục hưng, thì ta sẽ tháo mặt nạ xuống, là lúc nhận lại thân phận đó!"

"Biểu ca hảo chí khí, có sự quyết tâm này của ngươi, nhất định có thể thay Vân gia lấy lại công đạo."

An Ninh khóe miệng khẽ nhếch, "Không bao lâu nữa, ta nhất định làm cho Đông Tần quốc đồ biết, trên đời này có một ngân mặt thần thương!"

được, Vân Cẩm mới mắt mong chờ, biểu muội có chuyện gì, chỉ cần phân phó là được rồi!" Vân Cẩm nhìn An Ninh nữ phần nam trang trước mặt ánh mắt trong lúc đó thêm vài phần anh khí, trên mặt kia tự tin, làm cho thế gian vạn vật đều lâm vào thất sắc.

"Chuyện thứ nhất, chính là thỉnh biểu ca đi tiếp quản lương điền ở thành đông " An Ninh khóe miệng gọi lên một chút tươi cười, nàng sớm âm thầm đem cái kia cửa hàng kia mua qua, đó sẽ là cứ điểm kinh tế đầu tiên của bọn họ tại vương quốc này.

"Lương điền?" Vân Cẩm có chút nhíu mày, lại nghe đến thanh âm của An Ninh.

"Lâm gia nắm trong tay hai phần ba lương thực của kinh thành, tam đại thế gia khác ở phía lương thực cũng có giao thiệp qua, dân dĩ thực vi thiên(dân lấy lương thực làm gốc), đây là căn cơ!" An Ninh liếc hạ mi mắt, giờ phút này nàng, coi như một cái thương nhân bí mật,

"Mặt khác, từ hôm nay trở đi, ra sức thu mua các loại lương thực, có thể thu mua lương thực với giá cao, nếu tứ đại thế gia bán lương ngươi cũng có thể âm thầm thu mua"

"Đây là lượng lương thực rất lớn, trừ hàng quá nhiều, vạn nhất bán không ra đi..."

"Ta làm như vậy, đương nhiên là có dụng ý, đến lúc đó, ngươi liền biết, lương thực đó sẽ có nhiều trọng yếu!" An Ninh đánh gãy lời nói của Vân Cẩm, nghĩ đến chuyện kiếp trước sắp xảy ra, khóe miệng gọi lên một chút quý dị cười. truyện thấy hay các bạn sang DocTruyen.Org đọc nhé

Nàng muốn báo thù, đối phó không chỉ có là đại phu nhân, An Như Yên, Triệu Cảnh Trạch ba người, còn có Lâm gia cùng An Bình hầu phủ!

Mà muốn đối phó cường nhân của nàng bước đầu tiên là phải cường đại hơn nữa, cường đại chính mình bước đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phi Thiên

Thần thái trên mặt An Ninh khiến cho người ta cảm thấy đẹp mắt, trong khoảng thời gian ngắn, lại làm cho Vân Cẩm nhìn ra được, hần biết, mẫu thân của An Ninh là bác của hần - Vân Trăn. Khi còn trẻ, cùng Chiêu Dương trưởng công chúa trở thành "kinh thành song tuyệt".

Chiêu Dương trưởng công chúa phong hoa tuyệt đại, quý khí bức người, còn Vân Trăn lại điềm tĩnh thanh nhã, xinh đẹp động lòng người. Mà giờ phút này An Ninh cũng có vài phần phong thái của bác Vân Trăn năm đó, không chỉ có thế, đôi mắt nàng tràn đầy tự tin, càng thêm làm cho người ta lóa mắt, sâu sắc cảm thấy trong ánh mắt An Ninh như ẩn như hiện kiên định cùng cứu hận, Vân Cẩm không khỏi nhíu mày, "Ninh Nhi, ngươi vì sao phải... giúp ta?"

Đối với An Ninh, trong lòng hần tin tưởng nàng, không biết vì sao, một nữ tử còn chưa cập kê có thể khiến cho hần có cảm giác an toàn. Giống như chỉ cần có nàng ở đây, sự tình gì cũng đều có thể giải quyết, nhưng nàng vì sao phải vì Vân gia báo thù? Tuy rằng nàng có một nửa huyết thống của Vân gia, nhưng chung quy vẫn là người của An Bình hầu phủ.

An Ninh giật mình, giúp hần? Giúp hần chẳng qua là giúp chính mình thôi. Chống lại ánh mắt tìm kiếm của Vân Cẩm, con ngươi An Ninh trở nên xa xăm, "Bởi vì ta là nữ nhi của nương."

Kiếp trước, nàng quên cừu hận, kiếp này, nàng không bao giờ làm cho mẫu thân thất vọng nữa, có lẽ, vực lại Vân gia cũng là hy vọng của mẫu thân!

Vân Cẩm nhận thấy được đau xót trong mắt nàng, trong đầu hiện ra bóng dáng của bác Vân Trăn. Hai năm trước, Vân gia bị giết, hai năm rưỡi trước đó, bác Vân Trăn qua đời, khi đó An Ninh mới chỉ có mười hai tuổi mà thôi, nàng còn nhỏ như vậy sao có thể chịu được nỗi đau xót khi mất mẹ?! Nghĩ đến đây, trong lòng Vân Cẩm sinh ra một tia thương tiếc, đồng thời có chút hối hận, thân là biểu ca, khi đó hẳn lại không có liếc mắt xem qua nàng một chút, an ủi vỗ nhẹ bả vai An Ninh, "Từ nay về sau, huynh muội chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, cùng tiến cùng lùi."

An Ninh giấu đi đau xót trong mắt, thần sắc nháy mắt trở nên rõ ràng, "Vây thỉnh biểu ca cần phải hoàn thành chuyện lương duyên thật tốt."

Vân Cẩm gật đầu, kiên định hứa hẹn, "Nhất định không phụ kỳ vọng của Ninh Nhi!"

Huynh muội hai người nhìn nhau cười, An Ninh biết, Vân Cẩm sẽ giúp đỡ nàng không ít, mà Vân Cẩm cũng hiểu được, trí tuệ cùng mưu lược của An Ninh, sợ là hẳn cũng không thể vượt qua, nghe lời An Ninh, nhất định sẽ không sai!

An Ninh dẫn dò Vân Cẩm thêm một chút, trở lại Hầu phủ đã là buổi chiều, vừa về đến Thính Vũ hiên, liền nhìn thấy Bích Châu vẻ mặt kích động, tay bụng chèn trà ần ần run run, giống như đang bị kinh sợ. An Ninh còn chưa kịp mở miệng hỏi, liền nhìn đến ở phía dưới tường cao, nam tử một thân trang phục cao lớn, hai tay ôm một thanh kiếm đề trước ngực, cả người lộ ra một cỗ nồng hậu hiệp khách vị nhân, thân hình cao lớn, nhưng lại có khuôn mặt trẻ con, nếu nói là tuấn mỹ thì có lẽ dùng "đáng yêu" để hình dung sẽ đúng hơn. Sắc mặt nam tử âm trầm, tựa hồ có chút không kiên nhẫn, An Ninh trong lòng chợt hiểu rõ, đây là đầu sỏ dọa Bích Châu sợ hãi đi!

Người này là ai? Đến Thính Vũ hiên của nàng làm gì?

"Người là... do Thương Dịch phái tới?" An Ninh tinh tế suy nghĩ, theo suy đoán, cơ hồ cảm nhận được người này không tình nguyện đến đây, thân nhiên nhú mảy, "Nếu đúng là như thế, vậy mời trở về nói cho Thần vương rằng, ta cảm ơn ý tốt của hắn, nhưng ta thật sự không có khả năng mang theo một pho tượng lớn như vậy để hộ vệ bên người!"

Nam tử bỗng giật mình, nhú nhú mảy, tựa hồ thật không ngờ nữ tử này cũng dám cự tuyệt ý tốt của chủ tử.

Vào lúc canh ba tối hôm qua, vốn dĩ hắn ở khuê phòng châu danh kỹ vũ ngàn dặm xa xôi uống rượu, nghe điệu hát dân gian, lại đột nhiên nhận được tin tức khẩn cấp, vì thế chỉ có thể vội vàng bỏ lại mỹ nhân kiều diễm trong lòng, một đường suốt đêm chạy như điên, làm sáu con tuần mã chạy mệt mà chết, bằng thời gian ngắn nhất đuổi trở lại kinh thành. Vốn tưởng rằng chủ tử có nhiệm vụ lớn gì giao cho hắn, lại không ngờ chủ tử vội vàng đưa hắn triệu trở lại kinh thành là để hắn nhanh chóng làm hộ vệ bên người nữ tử này!

Đây không phải là đang nói hắn rất vô dụng sao?

Hắn Phi Phiễn ở trong bát tuần, xem như nổi tiếng, các loại nhiệm vụ ám sát, hắn đều thành thạo, Vậy... nhìn nữ tử mặc nam trang trước mắt, khuôn mặt lại xanh mét, nếu để cho đồng bạn khác biết nhiệm vụ của hắn là bảo hộ một tiểu thư khuê phòng, chẳng phải thanh danh của hắn sẽ bị phá hủy hay sao!

Không biết phân biệt! Phi Phiễn trong lòng hừ lạnh.

Nổi lên một cỗ hờn dỗi, đang muốn đưa người nhảy qua tường cao, lại nghĩ đến cái gì, thân thể đột nhiên ngăn ra, con người hơi dỗi, nếu hắn cứ như vậy trở về, chẳng khác nào là nhiệm vụ thất bại, "Bát tuần" từ khi được tạo ra tới nay, vô luận là thành viên nào, cũng đều chưa từng thất bại, nếu hắn trở về, chắc chắn sẽ trở thành trò cười của đồng bạn.

Nghĩ đến phân phó của chủ tử, khuôn mặt Phi Phiễn rồi rầm lại một chỗ, nội tâm giãy dụa vạn phần, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người An Ninh, rốt cục bất chấp tất cả coi như không có gì, đối với An Ninh chấp tay hành lễ, "Chủ tử phân phó, Phi Phiễn một tác cũng không được rời khỏi tiểu thư!"

"Người không phục ta!" An Ninh khoe miệng khê nhếch, khuôn mặt bình tĩnh như nước, thân nhiên nói ra tâm tư Phi Phiễn giờ phút này, nam nhân này tâm không cam, tình không nguyện, nàng làm sao có thể nhìn không ra, nếu suy nghĩ kỹ, người này là cao thủ không thể nghi ngờ, nhưng lòng dạ chỉ sợ là so với võ công của hắn còn cao hơn.

Quả nhiên, thân thể Phi Phiễn cương cứng, gương mặt chống lại ánh mắt của An Ninh, nhưng bị thâm sâu không lường được trong mắt nàng làm cho kinh sợ, ánh mắt như vậy, hẳn chỉ thấy qua trên người chủ tử, thần thái trấn định thông dong trước mắt kia lại là một tiểu nha đầu.

"Thuộc hạ không dám không phục." Phi Phiễn cúi đầu, trầm giọng mở miệng.

Không dám không phục? Trong lòng hắn rõ ràng chính là không phục! An Ninh nhìn kỹ nam tử trước mắt, khoe miệng ý cười lại càng nồng đậm, nhú mảy, "Vậy tốt lắm, người đã muốn ở lại bên người hộ vệ cho ta, ta cũng sẽ không chối từ."

Cũng được! Nếu quả thật là muốn làm hộ vệ bên người của nàng, thì phản ngạo khí này trên

người hẳn sớm hay muộn cũng phải hao hao thu thập một phen, không phục nàng? Nàng thật ra có biện pháp làm cho hắn không phục cũng phải phục!

Phi Phiễn sắc mặt cứng đờ, khoe miệng không khỏi co rút, mặt lại thêm trướng hồng, muốn ở lại? Nghe ngụ ý của nàng, cứ như hắn rất muốn làm hộ vệ bên người nàng.

An Ninh xem ở trong mắt, đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng, cúi mặt xuống, "Thần vương đã nói cho người biết, về sau người chỉ có một chủ tử hay chưa?"

Thân thể cao lớn bỗng giật mình, Phi Phiên rất không tình nguyện mở miệng, "Thần vương đã dặn, từ hôm nay trở đi, chủ tử của Phi Phiên chỉ có một mình tiểu thư!"

"Tốt lắm, nếu như vậy, từ nay sau, ngươi chỉ có thể tuân thủ quy củ của ta, điểm này, ngươi có ý kiến gì không?" An Ninh thần nhiên mở miệng, ý bảo Bích Châu rót cho mình một ly trà, ngồi ở trên ghế, nhẹ nhàng mân mê.

"Tiểu thư phân phó, Phi Phiên nhất định vâng theo." Phi Phiên áp chế không phục trong lòng, hần xưa nay luôn vâng theo một mình Thần vương, hần sẽ nhìn xem, Hầu phu tiểu thư này có năng lực làm cho hần vâng theo hay không!

"Ngươi tên là Phi Phiên? Khinh công như thế nào?"

"Cũng có chút hơn người!" Nhắc tới đến khinh công, trên mặt Phi Phiên nhất thời tự tin tràn đầy, ở trong bát tuần, Phi Phiên hần khinh công không người nào có thể là đối thủ, đây vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của hần.

"Tốt lắm, vậy về sau không có sự cho phép của ta, ngươi cứ theo dõi bảo hộ ta ở một nơi bí mật gần đây là được!" An Ninh buông chén trà, thần nhiên mở miệng, "Ta nghĩ, dù ta có gặp nguy hiểm, lấy khinh công thượng thừa của ngươi, nhất định cũng có thể xuất hiện kịp thời đi!"

Những lời này không thể nghi ngờ là một bạt tai thật mạnh đem tự tin trên mặt Phi Phiên xóa sạch, tay nắm chặt, vẻ mặt căm phẫn, "Như này..."

Đội ở chỗ tối? Nhưng chủ tử rõ ràng đã căn dặn một tác cũng không được rời khỏi nàng, điều này làm cho Phi Phiên rất cực nhẹn không được, nhưng là, hần vừa phun ra một chữ, liền nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân tinh tế. An Ninh liếc hần một cái, ý bảo hần tránh đi, Phi Phiên trong lòng vạn phần không cam lòng, nhưng khi người tới vừa bước chân vào Thính Vũ hiên, hần lắc mình một cái, nhanh chóng biến mất.

An Ninh nhìn người đang đi đến, khẽ nhíu mày, "Dinh Thu tỷ tỷ không ở Cách viên chiếu cố đại tỷ, đến Thính Vũ hiên là có việc gì?"

Dinh Thu đề ý đến trên người An Ninh là nam trang, ánh mắt chợt lóe, "Đại phu nhân cùng đại tiểu thư nhớ tới nhị tiểu thư, phân phó nô tỳ đến thỉnh nhị tiểu thư qua đó gặp mặt."

Nhớ tới nàng? An Ninh trong lòng trời lên một tia châm chọc, trên mặt như trước thản nhiên, "Làm phiền Dinh Thu tỷ tỷ, ngươi đi về trước bẩm báo nương cùng tỷ tỷ một tiếng, Ninh Nhi rất nhanh sẽ qua đó."

"Động tác nhanh một chút, đừng để cho khách nhân đợi lâu!" Dinh Thu thản liếc An Ninh một cái, ánh mắt hiện vài phần không có ý tốt, lập tức xoay người rời khỏi Thính Vũ hiên.

An Ninh đem thần sắc của nàng toàn bộ xem trong mắt, khóe miệng cười khê, xem ra lại là điều gì không tốt đợi nàng a!

Khách nhân? Vậy ngoài đại phu nhân cùng An Như Yên còn có những người khác sao? Sẽ là ai? Hai mẹ con này lại có chủ ý gì?

"Phi Phiên, có thể hay không đi theo ta, hôm nay cho ta thấy bản lĩnh của ngươi đi".

An Ninh đối với phía sau phân phó, cúi mặt xuống, biến hoá kỳ lạ thoáng hiện, nàng thật ra muốn nhìn, đại phu nhân cùng An Như Yên rốt cuộc là muốn làm như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Trả thù

An Ninh dẫn theo Bích Châu, một đường rời khỏi Thính Vũ hiên, hướng tới Cách viên đi đến. Cách viên ở An Bình hầu phủ là chỗ sâu nhất, vòng qua vài lượt hành lang gấp khúc, đúng lúc đi qua hoa viên vừa vặn gặp hai nha hoàn Hầu phủ đang liên miên cần nắn nói cái gì đó, "đại phu nhân" - ba chữ tiến vào trong tai của nàng. An Ninh theo bản năng dừng lại bước chân, âm thầm lưu ý hai nha hoàn nói chuyện.

"Ta nghe nói ban đêm đại phu nhân không ngừng gặp ác mộng, hình như vô cùng sợ hãi, giống như có người tìm đến lấy mạng vậy." Nha hoàn áo tím cố gắng đè thấp thanh âm nói với nha hoàn áo lam bên cạnh.

Áo lam nha hoàn cũng trở nên hưng trí, "Đêm đó, ta gác đêm, nghe được đại phu nhân kêu 'Vân Trăn... Vân Trăn', ngươi nói xem, Vân Trăn là ai a? Đại phu nhân hình như rất sợ bộ dáng của nàng."

Nghe đến đó, thân thể An Ninh ngẩn ra, Vân Trăn? Hai năm trước, đại phu nhân gần như đối hết toàn bộ nha hoàn trong phủ, hai nha hoàn này giống như Bích Châu, cũng vào phủ tại thời điểm đó, đương nhiên các nàng không biết Vân Trăn là ai!

"Ngươi có biết Cổ đại nương không?"

"Làm sao vậy? Cổ đại nương không phải đã về quê thăm người nhà sao?"

"Hừ, cái này ngươi không biết đâu! Cổ đại nương đã trở lại!"

"Đã trở lại? Không thấy người a, Cổ đại nương là người thân cận bên cạnh đại phu nhân, vẫn luôn giúp đỡ đại phu nhân thu xếp công việc trong phủ. Bà ta đã trở lại, nên ở bên người đại phu nhân hầu hạ mới đúng a, đại phu nhân ngày thường không thể không có Cổ đại nương được đâu!"

"Ồi chào, nói cho ngươi a, ta nghe nói Cổ đại nương lần này về quê, trừ việc thăm người nhà còn làm chuyện khác nữa. Nghe nói Cổ đại nương giúp đại phu nhân cầu cao nhân đó, mà hiện nay đã đưa cao nhân an bài ở khách sạn, tự mình tiếp đón rất chu đáo!"

"Cao nhân nào vậy?"

"Điều này ta làm sao mà biết? Mà đừng nói nữa, nếu lát nữa bị quản gia phát hiện chúng ta đang nói chuyện của chủ lại bị trừ lương của tháng này a."

Hai nha hoàn không nói thêm gì nữa, An Ninh nghĩ đến lời nói vừa nãy của các nàng, mi tâm hơi nhíu, cao nhân kia là ai? Đại phu nhân lại giao phó Cổ đại nương chính mình hầu hạ, có nghĩa là thập phần coi trọng người này. Không biết vì sao, An Ninh có một loại dự cảm, sự việc này nhất định có liên quan tới mẫu thân.

An Ninh vừa đi vừa suy nghĩ, rốt cục cũng đến Cách viên, đứng ở bên ngoài Cách viên, An Ninh nhìn cửa viện quen thuộc, tay theo bản năng nắm chặt thành quyền, trong lòng ẩn ẩn suy nghĩ mênh mông cùng hận ý.

Nương thích thanh tịnh, cho nên bà luôn lựa chọn ở trong Cách viên tĩnh lặng, mới trước đây, nàng cùng nương còn ở trong vườn này, nơi đây có rất nhiều kỷ niệm về nương. Từ hai năm trước bị mất trí nhớ, nàng không còn đi vào sân này nữa.

Bước vào trong sân, An Ninh phóng tầm mắt nhìn xung quanh, thấy đến cũng là một mảnh phế tích. Hai năm trước, Cách viên bị đại phu nhân phong tỏa, trở thành cấm địa của Hầu phủ, hừ! Đại phu nhân là đang sợ hãi đi! Sợ hãi thì như thế nào?

Nữ nhi của bà không phải cũng bị đưa vào nơi này sao!

Không biết mẹ con hai người này ở đây có dạng tâm tình gì?

"Như thế nào bây giờ mới đến? Ngươi đi từ Thính Vũ hiên tới đây, không đến mức mất nhiều thời gian như vậy đi?" An Như Yên giọng điệu không tốt, nghĩ đến hôm qua Đinh Thu nói về chuyện của tướng quân, trong lòng tức giận khó tiêu.

"Sao lại nói chuyện với muội muội con như vậy?" Đại phu nhân liếc An Như Yên một cái, trên mặt ý cười ôn hòa, tự mình đứng dậy hướng về phía An Ninh lôi kéo tay nàng, "Ninh Nhi đã là đại cô nương trưởng thành, tự nhiên sẽ mất nhiều thời gian chuẩn bị hơn. Ninh Nhi, nhanh đến ngồi ở bên hồ, nương đã cho hạ nhân chuẩn bị điểm tâm con thích nhất, vẫn còn nóng a!"

An Ninh nhìn về "từ ái" trên mặt đại phu nhân, bỗng thấy hoảng hốt, trong đầu hiện lên đêm hôm đó ngọn lửa lớn hùng hực thiêu đốt mọi thứ ở trước mắt. Đại phu nhân kia khuôn mặt cười đến âm ngoan, trong lòng ngán ra, An Ninh lạnh run tới gần đại phu nhân vài bước, "Nương, vì sao sau khi Ninh Nhi đi vào Cách viên lại có cảm giác lạnh buốt? Ninh Nhi rất sợ, Ninh Nhi nghe nói Cách viên này rất kỳ quái, nương, tại sao mọi người lại nói nơi này kỳ quái vậy?"

Dứt lời, quả nhiên tay đại phu nhân nháy mắt lạnh như băng, vốn dĩ trên mặt tươi cười từ ái cũng nhanh chóng biến mất, tay nắm lại, vẻ mặt tái nhợt, cặp mắt lão luyện kia ẩn ẩn hàm chứa vài phần sợ hãi. Bà làm sao có thể đã quên Cách viên này là nơi ở của Văn Trần, chính là ở nơi này bị bà ta thiêu sống mà chết.

Ngay cả An Như Yên thần sắc cũng trở nên hoảng sợ nhìn nhìn xung quanh, có tật giật mình, nhớ đến trong khoảng thời gian gần đây đại phu nhân mỗi đêm đều mơ thấy mình bị Văn Trần quay lại đòi mạng, chắc chắn là có liên quan tới Văn Trần đã chết kia.

An Như Yên từ sau khi chuyển đến Cách viên, cũng cả đêm ngủ không yên, nàng ở tiểu lâu các vừa vặn đối diện với phế tích bị thiêu hủy. Mỗi lần từ lâu các đi ra ngoài, đều cảm giác được có cái gì từ phía bên kia thổi qua, điều này làm cho nàng sợ hãi không thôi.

An Ninh đem phản ứng của hai người xem ở trong mắt, ánh sáng nơi đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, "Nương, tỷ tỷ, hai người làm sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi như thế? Ninh Nhi nói sai cái gì sao? Vậy rốt cuộc là kỳ quái ở chỗ nào nha?"

"Ha ha, nào có cái gì kỳ quái đâu? Đều là hạ nhân nói chuyện lung tung thôi." Đại phu nhân áp chế hàn ý dày đặc trong lòng, nặn ra vẻ tươi cười, lôi kéo An Ninh đi tới bên hồ, "Lại đây nào, chúng ta có khách a! Đừng để khách nhân chê cười."

An Ninh bây giờ mới chú ý tới nam tử ngồi đối diện An Như Yên, nhìn đến khuôn mặt kia, con ngươi An Ninh căng thẳng, đại phu nhân bên cạnh lập tức bắt đầu giới thiệu.

"Đây là Lâm đại thiếu gia, hai con trước đây cũng đã gặp qua nhau rồi! Muội muội của Lâm đại thiếu chính là Uyển quý phi được sủng ái nhất trong cung đó, Lâm đại thiếu vẫn nhắc tới Ninh Nhi muội muội, trách người bác này đem con cút gấu thật kỹ, không cho hắn gặp. Bây giờ con cũng đã cập kê, cùng biểu ca tiếp xúc nhiều một chút cũng tốt. đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen . o r g](#)

Nói không chừng ngày sau còn có nhiều cơ hội ở chung a!" Đại phu nhân đem An Ninh ngồi xuống bên cạnh Lâm đại thiếu gia, liếc Lâm đại thiếu một

cái, ý tứ rõ ràng.

An Ninh cúi mặt xuống, ánh mắt lạnh lùng, liếc mắt một cái liền nhận ra ý đồ của đại phu nhân, chắc hẳn bà muốn ghép nàng cùng với Lâm đại thiếu gia thành một đôi Lâm đại thiếu gia, tên gọi là Lâm Tường, cùng Uyển quý phi là huynh muội ruột thịt, nương của hai người đó với đại phu nhân là do cùng một mẹ sinh ra. Hai tỷ muội Lư gia, một người gả vào Lâm gia, một người gả vào An Bình hầu phủ. Lâm gia sinh dưỡng được Uyển quý phi, càng hưởng thêm được nhiều vinh sủng. Đại phu nhân cũng nhờ quan hệ này mà địa vị cao lên không ít. Mà Lâm Tường này lại có tiếng ăn chơi trác táng, ý vào hẳn là anh trai ruột của Uyển quý phi, ở trong kinh thành tác oai tác quái, ức hiếp con gái nhà lành, làm nhục vợ người khác, không chuyện ác nào không làm. Kiếp trước gia tộc của hoàng hậu nương nương bị Uyển quý phi tính kế mà suy sụp, hẳn lại đem Minh Nguyệt công chúa chiếm cho riêng mình.

Đại phu nhân cùng An Như Yên biết rõ Lâm đại thiếu gia này việc xấu loang lổ, lại còn khích lệ nàng tiếp xúc nhiều với hắn, hừ, hai mẹ con này lương tâm để ở đâu, chỉ cần suy nghĩ là có thể biết được.

"Đây là Ninh Nhi? Bộ dạng thật xinh đẹp!" Từ khi An Ninh vừa xuất hiện, ánh mắt Lâm Tường chưa từng rời khỏi người nàng. Hắn không nghĩ tới An Ninh "biểu muội" này ngày thường lại động lòng người như vậy, thậm chí còn đẹp hơn nhiều so với An Như Yên

. Xem ra lần này hắn buôn bán có lời rồi!

Lâm Tường mê đắm nhìn chằm chằm An Ninh, An Như Yên cùng đại phu nhân xem ở trong mắt, khoe miệng khê nhếch, vui sướng khi người gặp họa. Ngày hôm qua vừa nghe Đinh Thu nói tướng quân vì cứu An Ninh mà bị thương, An Như Yên liền tức không chịu nổi. Vốn định tìm An Ninh chất vấn, đại phu nhân lại bình tĩnh đưa ra chủ ý này, ngày hôm qua ở trong cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hai người bọn họ không rõ ràng lắm, nhưng đều暗暗 cảm thấy, An Ninh đối với vị trí tướng quân phu nhân của An Như Yên nhất định có uy hiếp. Thay vì đi chất vấn An Ninh, không bằng thay An Ninh tìm một vị hôn phu, mà Lâm Tường này chính là lựa chọn tốt nhất.

"Còn không mau rót cho biểu ca chén trà." An Như Yên phân phó, đại thiếu gia này ở kinh thành có tiếng xấu, nếu đem An Ninh gả cho hắn, chẳng khác nào đem An Ninh đẩy vào địa ngục. Chuyện như vậy, đại phu nhân cùng An Như Yên vô cùng ăn nhịp với nhau.

An Ninh áp chế tức giận trong lòng, mẹ con hai người này muốn đưa nàng cho Lâm đại thiếu gia cặn bã kia làm tiểu thiếp sao? Đại phu nhân cùng An Như Yên cũng quá ngoan độc rồi!

Thần nhiên liếc mắt một cái quét qua đại phu nhân cùng An Như Yên, nhìn thấy trong mắt hai người lóe ra ác ý, trong lòng lạnh lẽo, ánh mắt nàng dừng lại trên hồ nước xanh sâu thẳm bên cạnh.

Năm đó An Như Yên ác độc đem nàng đẩy mạnh xuống hồ này, muốn nàng chết đuối. Ánh mắt khê chuyển, trong đầu tính kế, xem ra hôm nay thật sự là thiên thời địa lợi nhân hoà, ba người này, một người cũng đừng mong có thể thoát thân!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Trả thù (nhị)

An Ninh liếm hạ mi mắt, đứng dậy nhắc lên ấm trà, "Ai nha, trà lạnh, Ninh Nhi hâm nóng trà một lần nữa, biểu ca chờ Ninh nhi một lát nhé!"

An Ninh hướng về phía Lâm đại thiếu gia cười ngây thơ trong sáng, Lâm đại thiếu gia vừa xem xong nhất thời ánh mắt trở nên ngây dại, vui tươi hơn hờ đứng dậy theo "Không ngại, không ngại, không ngại biểu ca chờ người, bao lâu cũng chờ"

Lâm đại thiếu một đôi mắt giống như dính ở trên người An Ninh, trong lòng không khỏi tán thưởng, đẹp, quả nhiên là mỹ nhân! Nghe nói nàng cũng sắp cập kê, còn chưa cập kê đã động lòng người như thế, như vậy sau khi trưởng thành sẽ thành bộ dáng như thế nào nữa..... Thật sẽ phong hoa tuyệt đại như thế nào a!

Lâm đại thiếu càng tin tưởng, tâm cũng càng ngứa ngáy khó nhịn, đợi An Ninh đi xa, vội khê nói lấy lòng đại phu nhân: "Bác người đối với cháu thật tốt, người nhất định phải đem biểu muội Ninh nhi gả cho ta, cháu ngoại sẽ không quên đại ân của bác"

"Xem người kia, như thế đã bị hồ ly tinh mê hoặc đi?" An Như Yên ề ầm hừ lạnh, tuy rằng nàng hy vọng đem An Ninh gả làm thiếp của hắn, nhưng thấy nam nhân đối An Ninh si mê mất hồn mất vía, trong lòng vẫn như cũ khó nén ghen tị. An Ninh dung mạo vẫn là điều nàng kiêng kỵ, nàng còn chưa cập kê, nên trang phục cũng khác, sự quyến rũ của nữ tử vẫn chưa hiện ra hoàn toàn, nhưng nếu cập kê sợ là không có cái gì có thể cho dầu dung mạo xuất sắc của nàng ta, hơn nữa tài hoa của nàng ta nếu bị thế nhân biết được.....

Nghĩ đến này, An Như Yên trong mắt ghen tị nháy mắt biến thành ngoan ý, không được, nàng tuyệt đối không thể làm cho An Ninh lộ ra tài hoa của chính mình!

"Yên nhi nói cái gì? Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu thôi!" Lâm đại thiếu mâu quang hơi đổi, "Hơn nữa, người cũng không hy vọng ta bị nàng mê hoặc sao?"

An Như Yên liếc một cái xem thường, khoe miệng âm ngoan không giảm, "Ta là hy vọng biểu ca có thể thay ta hảo hảo dọn dẹp nàng một chút !"

"Hảo, chờ nàng ta thành thiếp của ta, nhất định thay ngươi hảo hảo thu thập nàng!" Kia cũng phải chờ hán đem nàng ngoạn ngáy mới được, Lâm đại thiếu gia không thay đổi bản chất hạ lưu tính toán.

Mà lúc này An Ninh đã đổi xong trà nóng, hướng bên này đi tới, nhìn ba người bên hồ đang nói chuyện, liếc hạ mi mắt, nhẹ giọng dặn dò phía sau "Đợi lát nữa xem ánh mắt của ta mà làm việc, hôm nay trời nóng, nếu ở trong nước chán chán rất mát mẻ"

An Ninh biết, Phi Phiên nếu là cao thủ, thính lực tự nhiên vượt qua người thường, nàng nói cái gì, Phi Phiên nhất định nghe thấy.

Quả nhiên, ả nấp nơi nào đó ở trong viện, thân thể nam tử cao lớn vì giặt mình, khoe miệng không khỏi rút trườ, trời nóng? Hiện tại đã muốn bắt đầu mùa đông, không nên trời nóng? Mát mẻ? Sợ là chỉ có "Lạnh" mà không có "Thích" đi!

"Nương, tỷ tỷ, biểu ca, Ninh Nhi khiến các ngươi đợi lâu." An Ninh cầm theo ấm trà, cười tiến lên, tao nhả thay đại phu nhân cùng An Như Yên rót một ly, lập tức đến gần bên người Lâm đại thiếu gia, "Biểu ca, về sau nhờ đến thăm Ninh Nhi nhiều hơn a!"

"Đây là đương nhiên, biểu ca nhất định mỗi ngày đến xem Ninh Nhi." Lâm đại thiếu một lòng đều trên người An Ninh, bưng chén trà, mặc cho nàng thay mình rót trà

Cảm nhận được ánh mắt sắc quắc của Lâm Tường, trong lòng hừ lạnh, mỗi ngày đến xem? Kia phải xem hán còn mệnh đến mới tốt! Mâu quang hơi đổi, khoe miệng ý cười càng phát ra nồng đậm, vừa nhắc mắt, lại biến thành ánh mắt hoảng sợ, sợ hãi kêu ra tiếng, "A... Nơi đó... Nơi đó..."

"Nơi đó có người... có người ở chỗ đóng đồ nát kia... Nương... Nàng lại đây ..." Như là đã bị kinh hách thật lớn, An Ninh bỏ qua ấm trà trong tay, mạnh vọt vào trong lòng đại phu nhân.

Mà cùng lúc đó, một thanh âm đau đớn từ một nam nhân kêu lên, Lâm Tường hé ra khuôn

mặt đau khổ cùng rồi rầm, hai tay ôm nơi trọng yếu của phái nam, đau đến không còn hình tượng nhảy kêu lên, An Ninh nghe được tiếng đau thê thảm kia, trong lòng trôi lên một tia vừa ý, nàng bỏ ấm trà ram cũng không phải là tùy tiện quăng, vừa vặn làm cho nước trong trà hoàn toàn đổ lên lên mệnh tử của Lâm đại thiếu gia, phải biết rằng nước trong trà là nước nàng mới nấu xong, này đồ xuống, này cấp cho vận tử của hán tắm nước sôi, chắc hán cũng rất dễ chịu đi!

Hừ, nam nhân này khi dễ bao nhiêu con gái hoàng, nên cho hán một bài học thích đáng!

Đại phu nhân cùng An Như Yên lại không để ý đến tình huống của Lâm đại thiếu, nghe được lời nói mới vừa rồi của An Ninh, hai người thân thể nhất thời cương cứng, rung mình

Có nhân ở đóng đồ nát đó... Nương... Nàng lại đây ...

Lời nói của An Ninh không ngừng quanh quẩn ở bên tai các nàng, sắc mặt hai người sớm đã xanh mét, liền ngay cả đại phu nhân giờ phút này cũng không có sự trấn định của ngày thường, thân thể lạnh run.

An Ninh nhào vào trong lòng đại phu nhân, thân thể nàng run run cùng lạnh như băng nàng đều cảm thụ được, nhìn phản ứng của nàng, trong mắt An Ninh không dấu vết xẹt qua một đạo hào quang, sợ hãi sao? Hừ, trò hay còn ở phía sau!

"A... Nàng đến đây, nàng đến đây..." An Ninh hoảng sợ đẩy đại phu nhân ra, ôm đầu, ngồi trên mặt đất, thừa dịp mấy người không chú ý ngẩng đầu, hướng tới phương hướng cái tường cấp cái ánh mắt, nhảy mắt, giống như có một cỗ cường đại dòng khí nhắm phía này ba người.

Đại phu nhân cùng An Như Yên cảm giác phía sau giống như có một cái tay vô hình đem các nàng

đẩy một phen, thân thể nhất thời mất đi cân bằng, "Bùm" hai tiếng, rơi vào hồ nước lạnh như băng, mà Lâm đại thiếu cũng không có chạy thoát, đi theo tiến vào trong hồ.

An Ninh nghe được thanh âm ba người rơi xuống nước, khoe miệng khẽ nhếch, trên mặt trôi lên một tia đắc ý, hôm nay hơi lạnh, làm cho bọn họ cảm thụ một chút kích thích dưới hồ nước!

"Cứu mạng a... Cứu mạng..." An Như Yên cùng đại phu nhân cũng không biết bơi, ở trong hồ gian nan gẫy dựa, hồ nước lạnh như băng xuyên thấu xiêm y, rét lạnh như đao từ giếng nhau cắt qua thân thể các nàng, càng thêm dày vò là nội tâm các nàng, tình huống này thật quái dị, mới vừa rồi chớ không phải là Văn Trần xô các nàng xuống nước?

An Ninh đứng ở bên hồ, nhìn đại phu nhân cùng An Như Yên không ngừng gẫy dựa, ánh mắt trở nên lạnh như băng, hai năm trước, An Như Yên đem nàng đẩy vào trong hồ, thời điểm kia, đúng là mùa đông khắc nghiệt, trong hồ nước so với bây giờ lạnh hơn, nàng cũng hướng nàng ta cầu cứu, nhưng là, An Như Yên lại cười đối nàng nói, "Chết đuối ngươi này tiểu dã loại, liền trầm thảo trừ căn, toàn bộ Hầu phủ chính là thiên hạ của ta cùng nương !"

Không chỉ có như thế, An Như Yên thậm chí lấy một cục đá hướng nàng quăng đến, thật mạnh đập vào đầu nàng, có lẽ chính là cục đá kia nàng mới mất trí nhớ!

Tay An Ninh vô thức nắm chặt, trầm thảo trừ căn? Ông trời chiều cố, nàng không dễ dàng chết như vậy! Đại phu nhân cùng An Như Yên tưởng nắm trong tay toàn bộ Hầu phủ, chỉ cần có nàng An Ninh ở, liền mơ tưởng được như ý!

"An Ninh, cứu ta... Mau cứu ta..." An Như Yên nhìn đến An Ninh, như bắt lấy cây cứu mạng, đau khổ cầu xin, lại nghĩ tới chuyện tình ngày đó nàng hãm hại An Ninh, An Ninh là đang báo thù sao?

Nàng không xác định, nhưng nàng lại không muốn chết, nàng còn trẻ, còn không có lên làm tướng quân phu nhân, nàng như thế nào có thể chết?

An Ninh cũng hướng tới bên hồ, nhưng là, vừa bước ra từng bước, đại phu nhân liền như thấy được quỷ, một bên giẫy dụa, một bên hoảng sợ kêu to ra tiếng, "Đừng tới đây... Đừng... Vân Trăn... Đừng tới đây..."

An Ninh thân thể vì giật mình, con người ngưng tụ một chút thâm trầm, hỗn loạn vài phần, thử hướng tới đại phu nhân vươn tay, "Nương, mau đưa tay cho ta, Ninh Nhi kéo người đi lên..."

Quả nhiên, đại phu nhân lại giống như càng thêm sợ hãi, không ngừng hướng chỗ sâu nhất giữa hồ giẫy dụa, "Không cần lấy mạng của ta... Vân Trăn, người đã chết, cầu người tha ta... Tha ta..."

Ở đại trong mắt đại phu nhân, hoàn toàn đem An Ninh trở thành Vân Trăn, mấy ngày nay đêm nào đại phu nhân cũng nằm mộng thấy vân Trăn tới muốn mạng của nàng, đã sớm không chịu nổi kích thích này, giờ phút này nhìn An Ninh giống như nhìn thấy Vân Trăn, trải qua lần này tinh thần đã muốn hỏng mất, nàng thậm chí muốn trốn,cách “ Vân Trăn” càng xa càng tốt

An Ninh nhìn đại phu nhân sợ hãi, con người căng thẳng, kiếp trước, hai chữ "Vân Trăn" là cấm kỵ ở Hầu phủ, đại phu nhân hạ lệnh, ai cũng không cho nhắc lại tới tên Vân Trăn, càng không thể ở trước mặt của nàng nhắc tới, hiện tại, nàng nhưng chính mồm mình kêu đi ra sao?

"Nương, Vân Trăn là ai?" An Ninh sâu kín mở miệng, trong lòng cừu hận thiếu đốt, tha nàng? Năm đó thời điểm nàng nhẫn tâm hại nương chết cháy, có hay không nghĩ tới tha nương một mạng?

Trong đầu hiện ra hình ảnh nương ở trong đại hỏa giẫy dụa, An Ninh nắm tay thành quyền, thù hận chết nương, nàng hồi báo nàng ta gấp trăm ngàn lần!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đoạt quyền làm nữ chủ

Tiếng chất vấn của An Ninh truyền đến tai đại phu nhân, nàng từng bước lại gần hơn, trong lòng đại phu nhân sợ hãi làm cho thần sắc hơi hỗn loạn, liêu lĩnh hướng ra giữa hồ giẫy dụa, An Ninh để trong mắt, đây là nhược điểm của đại phu nhân sao? Vì vậy, nắm trong tay nhược điểm này, nàng liền có phương phá hành hạ tra tấn bà ta!

Nhìn đại phu nhân giẫy dụa cùng An Như Yên dần dần mất đi khí lực, người dần dần đầu chìm xuống hồ nước, An Ninh có chút nhíu mi, bọn họ làm sao dễ dàng chết như vậy, như vậy thật quá dễ dàng với họ! Mặc cũng là tử, nhưng nàng muốn bọn họ phải chịu sự tra tấn khủng khiếp nhất, hãy từ từ tận hưởng sự báo thù của nàng, sau khi mất tất cả, thì bọn họ tự biết kết cục của mình như thế nào!

Kiếp trước, bọn họ đã lừa dối nàng, kiếp này, nàng sẽ khiến bọn họ thưởng thức nỗi thống khổ như nàng từng trải qua!

Chính vào lúc này, Cố đại nương cùng Đinh Thu từ ngoài sân vội vàng tiến vào, nhìn nữ nhân đang giẫy dụa trong hồ, rối loạn gang tấc, "Phu nhân... Tiểu thư... Ai da, ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

Cố đại nương kêu lên, liền nhảy xuống hồ, cứu tất cả mọi người lên, đại phu nhân cùng An Như Yên như muốn ngất đi, mà Lâm đại thiếu suy yếu nằm ở bên hồ, mặt tái nhợt vô sắc, tựa hồ như linh hồn vẫn còn đang nóng và thống khổ vô cùng.

Cách Viên nhất thời lúng túng, Cố đại nương sai tìm đại phu, đại phu chuẩn bệnh cho An Như Yên, Lâm đại thiếu được giai nô đưa về lâm phủ, trước khi rời đi, vẫn như cũ không quên An Ninh, phân phó cho thuộc hạ chuyển lời đến An Ninh, hần nói sẽ nhanh chóng tìm đến nàng.

Trong mắt An Ninh xẹt qua một tia khinh thường, đều loại người này, sắp chết mà còn sắc tâm, nếu hần biết nàng có ý làm như chuyện kia, không biết thiếu gia kia sẽ có còn nhưng biểu hiện như vừa rồi?

Đại phu nhân tỉnh lại, đã sau vài canh giờ, trong lúc này, An Ninh vẫn đang canh giữ ở trước giường, nhìn trên giường thấy đại phu nhân nhắm chặt mi, trong lòng hừ lạnh, mặc dù là hôn mê nhưng vẫn bắt an phải không?

Đại phu nhân mở mắt ra, nhìn thất An Ninh một lần nữa rơi vào khung hoảng sợ hãi từ từ ngồi dậy, "Người tránh ra... Vân Trăn, người tránh ra, người tha ta...Đừng muốn mạng của ta!"

An Ninh giật mình, liền ra vẻ mặt quan tâm vương tay hướng đến bà ta, "Nương, con là Ninh Nhi a, Vân Trăn gì ạ? Người còn không có nói cho Ninh

Nhì rốt cuộc Văn Trăn là ai?"

"Văn Trăn..."

"Phu nhân, người rốt cục tỉnh, mau, mau nằm xuống, đại phu đã nói, người là do nhất thời khủng hoảng, thân thể lại bị rơi xuống nước gây hàn, nhất định phải hảo hảo an dưỡng ." Cổ đại nương ngắt lời nói của đại phu nhân, đem đại phu nhân đã an trí nằm xuống giường, giọng nhẹ nhàng trấn an , đảo mắt nhìn về phía An Ninh, "Nhị tiểu thư, người đi về nghỉ ngơi trước đi! Nơi này đã có nô tỳ."

"Làm sao như vậy được? Ninh Nhi muốn đích thân chăm sóc di nương, Cổ đại nương cứ xem Ninh Nhi như một người con tận tâm hiếu thảo, xin người đừng đuổi Ninh Nhi đi." An Ninh khẩn cầu Cổ đại nương, trong lòng cũng sáng tỏ ý đồ của Cổ đại nương, vừa rồi người đàn bà kia là cố ý gián đoạn lời nói của đại phu nhân, Cổ đại nương chung quy cũng là nô lâu năm bà ta, cũng chính là nha hoàn thân tín của đại phu nhân, vẫn đang hầu hạ đại phu nhân, chuyện năm xưa, Cổ đại nương đương nhiên biết, bà ta đang sợ hãi bí mật được tiết lộ trước mặt mình sao? Bọn họ lại không biết, là chính nàng đã sớm khôi phục trí nhớ, nếu không thì bọn họ đã không bị An Ninh đùa giỡn như bây giờ!

Cổ đại nương cũng nhìn thấy An Ninh thật giống Văn Trăn, trong lòng không khỏi rung mình, sắc mặt cũng khẽ biến dạng đi, không muốn nói gì, lại nghe thấy ngoài cửa nhiều bước chân dồn dập truyền đến.

An Bình hầu vội vàng vào, đi theo phía sau là tứ phu nhân Dương Mộc Hoan, đại phu nhân vừa thấy An Bình hầu gia, cả người lại loạn lên, tinh thần càng thêm hỗn loạn bà ta đẩy mạnh Cổ đại nương ra, xuống giường đi về phía An Bình hầu, ánh mắt hoảng sợ nói, "Lão gia, ta nhìn thấy Văn Trăn , Văn Trăn nàng muốn giết ta... Nàng đem ta đẩy vào trong hồ, nàng muốn tới đoạt mạng của ta , lão gia..."

"Hoang đường!" An Bình hầu nghe được hai chữ "Văn Trăn", nhất thời sắc mặt thay đổi, nghĩ vậy đến chuyện Văn Trăn vẫn còn trên đời, thân thể không khỏi xẹt qua rung mình, nhưng hần lại trấn an định thần, "Người cho rằng ta hồ đồ, lại ăn nói khủng điên như vậy!"

Đại phu nhân bị quát, nhất thời tỉnh lại vài phần, nhưng, nghĩ đến việc rơi xuống nước kỳ lạ kia, trong lòng bà ta vẫn khẳng định như cũ , nhất định là oan hồn của Văn Trăn đang thành quỷ, Văn Trăn này ngay cả khi đã chết cũng không buông tha nàng!

"Cha, nương luôn kêu tên 'Văn Trăn', Văn Trăn này rốt cuộc là ai a?" An Ninh ra vẻ nghi hoặc hỏi, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt của An Bình hầu càng thêm tái nhợt vài phần.

"Ha ha... Văn Trăn này a..." khuôn mặt Dương Mộc Hoan liền sáng lên, vẻ mặt cười đắc ý, rồi lại như vô tình liếc mắt đại phu nhân một cái, trong lòng không khỏi vui sướng khi người kia gặp họa, hôm nay, mặt dù người kia đã chìm sâu trong nước lạnh lẽo, nhưng vẫn còn làm cho người sống chịu nhiều khổ sở! Hừ, làm điều ác như các người, sợ ngay cả quỷ cũng không bỏ qua!

"Ăn nói Lung tung cái gì ?" An Bình hầu lạnh giọng quát lớn, đảo mắt nhìn về phía An Ninh, "Bất quá là một giai nhân không liên quan thôi!"

An Ninh trong lòng ngăn ra, theo bản năng tay nắm chặt lại, chỉ là một giai nhân không liên quan? Nương giả cho hần nhiều năm như vậy, ở trong lòng hần, hoàn toàn không có tình nghĩa vợ chồng sao? Không thể làm nữ chủ sao? Nương ở trong lòng hần đúng là không bằng một giai nhân xa lạ! Nam nhân này quả nhiên là lãnh huyết vô tình!

"Lão gia, nay đại tỷ bị bệnh, trước giờ nhưng việc lớn nhỏ cho của Hầu phủ đều do một tay tỷ tỷ làm chủ, thiếp thân là muội muội, cũng nên ở phía sau vì đại tỷ mà phân ưu, không bằng..." Dương Mộc Hoan liếc hạ mặt mày, nàng đã sớm tính toán trong tay nữ nhân này nắm quá nhiều quyền gia chủ mẫu, hiện tại vừa vận thời cơ đến, nghĩ đến chính mình vừa bị An Như Yên hại mất đi đứa nhỏ chưa hành hình kia, lòng hận của Dương Mộc Hoan tăng vọt.

"Dương Mộc Hoan, trong tâm người rốt cuộc đang có mưu kế gì?" Đại phu nhân liền ngắt lời của Dương Mộc Hoan, nàng tưởng có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đem tâm tư động đến quyền gia chủ mẫu thật to gang đấy!

Dương Mộc Hoan làm như ủy khuất cau mày, "Đại tỷ thật oan uổng, muội muội là thật thành tâm nghĩ đến thân thể của tỷ tỷ, Hầu phủ này từ trên xuống dưới đều là do người ngày đêm nhập tâm vất vả, còn quý hơn cả sản nghiệp hầu phủ... Muội muội tưởng có thể chia sẻ bớt cho tỷ tỷ, đây là toàn tâm vì đại tỷ thân thể suy nghĩ!"

Đại phu nhân lửa giận bùng lên, tiện nhân Dương Mộc Hoan này, ở trước mặt nàng đang giả nhân giả nghĩa sao?

"Lão gia, thân thể thiếp không có bất kỳ vấn đề gì, không cần người khác hỗ trợ."

Đại phu nhân nhìn phía An Bình hầu gia, hy vọng có thể được hần chủ ý.

An Bình hầu cũng có chút nhú mị, con mắt lão luyện thận trọng đảo qua mọi người, trầm giọng mở miệng, "ngày cập kê của Ninh Nhi sẽ nhanh đến , hoàng hậu nương nương lại tự thân chủ trì nghi lễ Ninh Nhi, chúng ta Hầu phủ không thể nào qua loa, thân nàng hiện tại còn hoảng sợ không dậy nổi, nay còn lại mấy ngày, hãy để lão tứ giúp đỡ đi! Nhất thiết đừng đánh mất mặt mũi của An Bình hầu phủ!"

"Lão gia..." Đại phu nhân thật không ngờ An Bình hầu gia lại đồng ý, trong lòng không khỏi phản đối.

"Tốt lắm, việc này cứ như vậy mà quyết định !" An Bình hầu ngắt lời đại phu nhân.

"Lão gia anh minh, Hoan nhi nhất định giúp đỡ đại tỷ đem lễ cập kê của nhị tiểu thư làm long trọng nhất." Dương Mộc Hoan đắc ý hướng tới đại phu nhân liếc mắt một cái, lập tức đi đến bên cạnh An Ninh, thân thiết lôi kéo tay nàng, "Nhị tiểu thư thật sự là hảo phúc, hoàng hậu nương nương tự mình chủ trì lễ cập kê, trong thiên hạ này, trừ nữ nhi công chúa Minh Nguyệt, sợ chỉ có nhị tiểu thư !"

Khóe miệng An Ninh co lên, nhận thấy ánh nhìn sắc bén của đại phu nhân, liền cúi đầu, đáy mắt cũng chợt lóe hào quang, đoạt quyền? Ha ha... Thú vị, tứ phu nhân này sợ cũng không phải là tay vừa, kiếp trước, tứ phu nhân tuy rằng không an phận, nhưng cũng không có cơ hội gây sóng gió gì lớn, chỉ khô tâm bồi dưỡng nữ nhi An Lan Hinh của bà, cuối cùng sau tất cả mọi chuyện đều là vì nữ nhi, xem ra lúc này, bà ta không thể chờ đợi được nữa, An Như Yên hại đứa nhỏ trong bụng bà, bà ta làm sao có thể nuốt trôi cục hận này?

Quả nhiên, Dương Mộc Hoan tựa như đang khiêu khích đại phu nhân, nhìn thấy nét mặt phần nộ khó nén, khóe miệng khẽ nhếch, "Đại phu nhân, đại tiểu thư sợ không có phúc đức như nhị tiểu thư này đâu!"

"Dương Mộc Hoan... Ngươi..." Đại phu nhân giận trừng mắt nhìn Dương Mộc Hoan, hơi thở không đều, liền ngắt đi, té trên mặt đất.

"Phu nhân..."

Trong phòng nhất thời hỗn loạn, An Ninh nhìn đại phu nhân té trên mặt đất, thoáng nhìn An Bình hầu trên mặt trầm lắng cùng với ánh mắt đắc ý của Dương Mộc Hoan, trong lòng nổi lên một tia khoái ý.

Trong Hào phủ này mấy vị phu nhân cũng không là tầm thường, xem ra, Hào phủ sau này càng thêm phần phấn khích!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ý tốt của tứ phu nhân

Từ sau khi đại phu nhân bị chấn kinh rơi xuống nước, đã nhiễm phong hàn, lại còn bị Tứ phu nhân Dương Mộc Hoan nhân cơ hội này tranh quyền đoạt lực, khiến thể xác và tinh thần của bà đều chịu đựng kích thích nghiêm trọng, bệnh tình kéo dài mãi không dậy nổi.

Người hầu ở Cẩm Tú các đều không ra khỏi cửa, hàng ngày hầu hạ đại phu nhân uống thuốc, nhưng bệnh tình cũng không thấy chuyển biến tốt.

Nghe nói nguyên nhân là do mỗi đêm đại phu nhân đều không dám ngủ, sợ gặp ác mộng.

Mà dù không ngủ cũng ngẫu nhiên nhìn thấy có bóng trắng bất chợt bay qua trong phòng. Thân thể đang bị bệnh, mà khi nào cũng cảm thấy sợ hãi, cả người và tinh thần đều chịu tổn thương nặng nề. Trong phủ ra lệnh cấm hạ nhân không được vọng trộm nghị luận về chuyện của chủ tử, nhưng trong lòng bọn họ đều tự suy đoán, đại phu nhân nhìn thấy cái gì? Người kia là người thật hay là quỷ hồn?

"Tiểu thư, nô tỳ vừa nghe nói đại tiểu thư chuyển ra khỏi Cách viên, đêm nay có để Phi Phiễn công tử đi Cách viên nữa hay không?" Khi giúp An Ninh thay quần áo, Bích Châu nhẹ

giọng hỏi. Trong thời gian này, nàng thấy được tiểu thư thay đổi, nhưng không có hỏi nhiều, trong lòng Bích Châu hiểu được, tiểu thư tin tưởng nàng, chính là vì tiểu thư tin tưởng, nàng càng muốn trung thành với tiểu thư.

Hai tháng này, đại phu nhân cùng đại tiểu thư mỗi đêm đều gặp quỷ, kỳ thật chính là do Phi Phiễn cố tình giả thần giả quỷ!

An Ninh mặc xiêm y, trên mặt cười dịu dàng, "Cách viên không cần đi nữa, nhưng Cẩm Tú các bên kia thì không được dừng lại."

Hai tháng xử phạt An Như Yên đã hết, vốn chỉ là giam lại cách ly mà thôi, bất quá, An Ninh để cho Phi Phiễn ở trong đó tạo ra một chút thần bí. Nghĩ đến bộ dạng thê thảm bị dọa cho sợ hãi của An Như Yên, khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, hai tháng này sợ là nàng ta đã chịu không ít đau khổ. Lần cuối nhìn thấy nàng ta, thiên kim đại tiểu thư của trước kia cả người đã tiêu tụy không chịu nổi, gầy một vòng lớn, sao có thể tin được đó lại là đệ nhất mỹ nhân của Đông Tần quốc chứ?

Dùng xong đồ ăn sáng, An Ninh một mình ở trong phòng xem thư của Vân Cẩm gửi tới, doanh thu của lương điểm hai tháng này quả thật không nhỏ. Vân Cẩm ra giá mua, quả nhiên Lâm gia bán một lượng lớn lương thực, mặt khác từ tam đại thế gia kia cũng thu được một khoản lời lớn, toàn bộ đều nằm trong khống chế của An Ninh.

Vài ngày trước, thiên lao truyền ra tin tức, Vũ Dương công chúa ở thiên lao chết không rõ nguyên nhân. Nghe nói khi chết áo rách quần manh, bộ dạng cực kỳ thê thảm.

Thiên lao của Đông Tần quốc đối với nữ tử mà nói, chính là địa ngục trần gian. Một khi đã đi vào, thì không còn hi vọng còn trong sạch mà ra khỏi đó.

Mọi người đều biết quy tắc ngầm ở đây, ngoại trừ chịu tra tấn, còn phải như kỹ nữ hầu hạ lính canh thiên lao. Vũ Dương công chúa tính tình cao ngạo như vậy, sợ là chịu không ít khổ cực!

Sùng Chính để hạ lệnh đem di thể Vũ Dương công chúa đuổi về Nam Chiếu quốc. Vốn nghĩ rằng sẽ gây ra một cuộc đại chiến, cũng không ngờ hoàng đế Nam Chiếu quốc nghe nói Vũ Dương công chúa đâm bị thương Nam Cung tướng quân thì trách tội. Chẳng những không nói gì thêm, mà ngược lại

đưa thái tử Sở sang Đông Tần quốc làm con tin, còn đem theo vàng bạc châu báu cống nạp, mười ngày trước đã đến kinh thành.

An Ninh nghe được tin này, mi tâm nhú lại, thái tử Sở? Người này nàng biết, thái tử Sở ở Nam Chiếu quốc thanh danh hiển hách, thủ đoạn cường hãn, tác phong tàn nhẫn. Kiếp trước, lúc Sùng Chính đế băng hà, thái tử Sở từng tự mình dẫn sứ thần đến Đông Tần quốc tham dự tang lễ.

Đó là một nam nhân cả người tràn ngập hắc ám, là một người rất khó giải quyết. Nam Chiếu hoàng đế lại để hắn đi làm con tin, điều này nằm ngoài dự kiến của nàng.

"Nhị tỷ ... nhị tỷ .. tỷ xem Hình Nhi mang đến cho tỷ cái gì này."

Người còn chưa thấy, tiếng đã vọng tới, cắt ngang suy nghĩ của An Ninh. An Ninh thu lại bức thư, trên mặt cười ôn hòa, đợi chủ nhân của tiếng nói kia đến.

"Nhị tỷ , mau mau, thừa dịp ăn khi còn nóng a." Tay An Lan Hình đang cầm một đĩa điểm tâm, đưa đến trước mặt An Ninh, vẻ mặt lấy lòng. "Nhị tỷ tỷ, đây là nướng phân phó Mai Hương đi Bát Trân các mua thủy tinh cao, mất rất nhiều bạc, Hình Nhi cũng luyến tiếc không ăn đó!"

Bát Trân các là tửu lâu trong kinh thành, chỉ trong hai tháng này đã nhanh chóng trở nên nổi tiếng. Thức ăn ở đó, tất cả đều là cực kỳ mỹ vị, ngay cả trong hoàng cung các nướng nướng cũng đều lên kêu cung nữ vụng trộm ra ngoài mua về, ăn vào khen không dứt miệng.

Bất quá, thức ăn của Bát Trân các lại quý dọa người, không những vậy, có bạc cũng không nhất định có thể mua được, vì thế có thể ăn thức ăn của Bát Trân các cũng là thỏa mãn một loại hư vinh.

An Lan Hình nhìn đĩa điểm tâm, nuốt nuốt nước miếng, nếu không phải hiện tại nướng cùng đại phu nhân cùng nhau quản lý Hậu phủ, mấy thứ này, nàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến đâu!

Vừa rồi nàng ném một chút thủy tinh cao, vốn định ăn thật no, nhưng nghĩ đến có vài thứ

so với ăn no còn quan trọng hơn. Ngày ấy biểu hiện của nhị tỷ tỷ ở hoàng cung làm cho nàng khiếp sợ, nàng biết, mình phải nắm chắc nhị tỷ , đi theo nàng, sẽ học được rất nhiều!

An Ninh nhìn An Lan Hình, hai tháng này, nàng luôn xuất hiện tại Thính Vũ hiên, mỗi lần đến đều mang theo thứ tốt gì đó. Trong lòng tam muội muội này tính toán cái gì, nàng sao lại không biết? Chỉ là có chút suy nghĩ, nàng biết nhưng không có nói gì mà thôi!

"Lan Hình chúng ta cùng nhau ăn đi." An Ninh gấp một khối thủy tinh cao, nghĩ đến Bát Trân các, khóe miệng có chút gợn lên, đáy mắt có một tia ánh sáng chột lóe rồi biến mất.

"Xem hai tỷ muội các con, quan hệ tốt như vậy, thật khiến ta thật hâm mộ!" Dương Mộc

Hoan bước vào, ha ha cười nói, gần đây bà nắm quyền trong phủ, có thể nói là tương lai rộng mở, liếc hai người một cái, ra vẻ ghen tị nói, "Lan Hình ăn thủy tinh cao, ngay cả người làm nướng như ta mà còn chưa được cho một khối, đã đem ngay tới Thính Vũ hiên rồi, xem ra hai đứa thật sự là tỷ muội thân thiết a!"

"Nướng, người Hình Nhi thích nhất chính là nhị tỷ tỷ đó." An Lan Hình vẻ mặt lấy lòng, giống như một đứa trẻ, nhưng thật ra lại có vài phần lời đời.

An Ninh cũng mỉm cười, "Nhị tỷ tỷ cũng thích Hình Nhi, Dương đi nướng, nghe nói hai

tháng này đi nướng vì An Bình hậu phủ kiếm thêm không ít thu nhập, chúc mừng Dương đi nướng ."

Nghe An Ninh nhắc tới chuyện này, Dương Mộc Hoan trong lòng lại đắc ý, cười đến toe toét, "Cơ hội buôn bán không phải lúc nào cũng tới, Dương Mộc Hoan ta bản lĩnh khác không có, chỉ là có khả năng chọn đúng thời cơ, bởi vậy, kho hàng lương thực của Hậu phủ mới đổi thành bạc trắng a!"

"Dương đi nướng, người trong thời gian ngắn đã đem toàn bộ kho hàng lương thực bán đi sao?" An Ninh cắn một miếng thủy tinh cao, thử hỏi.

"Đương nhiên, có cơ hội kiếm bạc tất nhiên là phải làm." Dương Mộc Hoan tràn đầy đắc ý, không nghĩ bà vừa tiếp nhận việc quản lý Hậu phủ, ông trời liền ban cho bà cơ hội tốt như vậy, không chỉ thu được lợi nhuận cao gấp đôi, lão gia còn khen bà có khả năng kinh doanh a!

Không những vậy, số lần lão gia ngủ lại Quỳnh Hoa viện của bà cũng càng ngày càng nhiều.

An Ninh cúi mặt xuống, đáy mắt hiện lên một tia quỷ dị, tốt lắm, xem ra Hậu phủ đã đi vào quỹ đạo, như vậy khi thời cơ thích hợp, nàng một lưới bắt cả mèo, chắc chắn kết quả sẽ tốt như mong muốn!

"Ai nha, Ninh Nhi, ta lại quên mất chuyện quan trọng, ngày mai chính là ngày con cập kê, lão gia nói, hoàng hậu nướng nướng đích thân tới, đó là vinh quang của An Bình hậu phủ chúng ta, tuyệt đối không thể qua loa. Con cứ yên tâm, tất cả ta sẽ chuẩn bị tốt, vì lễ cập kê của con, hại ta mệt thảm nha." Dương Mộc Hoan ánh mắt gian tà liếc An Ninh một cái, tuy nói như vậy nhưng trong lòng cũng khó nén ghen tị.

"Ninh Nhi khiến cho Dương đi nướng phải lo lắng rồi." An Ninh như trước cười dịu dàng, tâm tư của Dương Mộc Hoan cũng chỉ là muốn nàng nợ bà ta một cái nhân tình mà thôi!

Quả nhiên, Dương Mộc Hoan ha ha cười nói, "Đúng vậy, tuy ta là di nương của con, nhưng cũng coi con như con gái ruột của mình mà đối xử a, Ninh Nhi, con có hiểu được không?"

"Ninh Nhi tất nhiên hiểu được." Bất động thanh sắc, An Ninh nhẹ giọng đáp lại, trong lòng trôi lên một tia châm chọc, con gái ruột? Nàng không quên đêm hôm đó, người có ý đồ thiết kế một màn vu oan cho nàng yêu đương vụng trộm, chính là vị Dương di nương này!

Dương Mộc Hoan vừa lòng cười, trong lòng âm thầm tính toán, hiện nay mượn sức của An Ninh hỗ trợ, tất có nhiều ưu thế hơn a!

Đúng vào lúc này, quản gia vội vàng chạy vào Thính Vũ hiên, nhìn thấy Dương Mộc Hoan, kích động mở miệng, "Không hay, không hay rồi, đại sảnh xảy ra chuyện lớn rồi."

"Sao? Đã xảy ra chuyện gì?" Dương Mộc Hoan cau mày, thần sắc nghiêm túc vội vàng đứng lên.

"Chuyện này..." Quản gia ánh mắt lóe lên, muốn nói lại thôi, lúc nhìn về phía An Ninh, trong mắt lại có chút quái dị, "Tứ phu nhân, nhị tiểu thư, hai người mau đi xem một chút đi!"

An Ninh nhận thấy thần sắc phức tạp trong mắt của quản gia, ánh mắt chợt lóe, trong lòng cũng hiểu rõ, xem ra, "chuyện lớn" này chắc hẳn là có liên quan tới nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thần vương tướng quân đêm khuya dò hỏi

An Ninh, tứ phu nhân cùng với An Lan Hinh đuổi tới đại sảnh, ở ngoài đại sảnh, hạ nhân Hầu phủ châu đầu ghé tai, nhẹ giọng đàm luận, nhìn thấy chủ tử đã đến, lập tức tránh ra một đường, ba người đi vào đại sảnh, nhìn vào đại sảnh có các loại thùng khác nhau, trong lòng đều ngẩn ra.

"Đây là có chuyện gì?" Tứ phu nhân mở miệng hỏi.

"Lão nô cũng không biết, mới vừa rồi lão nô báo hạ nhân chuẩn bị các thứ đồ cho lễ cập kê của nhị tiểu thư thì những người đó đã đem những thùng này vào, lão nô hỏi cái gì, những người đó cũng không đáp, đem thùng bỏ vào rồi bước đi, lão nô đang vội chuyện khác nên cũng không để ý, qua một nén nhang lại có thêm bảy tám người đưa tới những thứ khác, cũng đặt trong đại sảnh không nói hai lời lại bước đi, cứ như vậy bảy tám người lục tục tiến vào, chỉ có những người cuối cùng vào thì nói những đồ này là do chủ tử tặng cho lễ cập kê của tiểu thư." Quản gia tự thuật tình huống lúc đó.

"Kia bọn họ có thể có nói chủ tử bọn họ là ai không?" An Ninh liếc hạ mặt mày, đi đến cái rương tiền thứ nhất, tùy tay đem thùng mở ra, những thứ bên trong quả thật làm cho nàng cả kinh, tràn đầy thùng đầu tiên là quần áo trang sức, tất cả đều là những loại mới nhất đang thịnh hành, đều xuất thân từ các danh gia có tay nghề cao.

Dựa theo phong tục Đông Tần quốc, sau khi nữ tử cập kê, trừ bỏ văn phát, quần áo ngày xưa cũng không được dùng cho nên nữ tử bình thường khi cập kê đều được những người có quan hệ thân thiết đưa tặng quần áo, nếu nữ tử cho phép thì những đồ vật đó đều do vị hôn phu đưa tặng, nếu không hứa gả cho ai thì những đồ đó đều do huynh trưởng chuẩn bị.

Tứ phu nhân nhìn thoáng qua, trong lòng cũng là giật mình, phần của An Ninh, nàng sớm dặn dò chuẩn bị thật tốt, nhưng mấy thứ này..... Tứ phu nhân mở ra những thùng khác, quần áo trang sức bên trong cơ hồ làm nàng chói mắt, hạ nhân chung quanh thấy cũng không khỏi thờ đốc vì kinh ngạc, ngày thường đưa những thứ này cũng không có gì, nhưng ngày lễ cập kê khác, nó mang một ý nghĩa phi phàm!

"Là Ly vương điện hạ, còn có... Còn có Nam Chiếu quốc Sở thái tử." Quản gia chi tiết bẩm báo.

Ly vương? Sở Thái tử? Hai người này... An Ninh có chút nhíu mày, nàng cơ hồ có thể đoán ra những người đưa lễ vật này là ai, Ly vương nàng có thể nhận, nhưng thật không ngờ Sở thái tử cũng tham gia giúp vui ở đây!

Hắn mới tới kinh thành mười ngày mà thôi, huống hồ, bọn họ lúc trước không có gặp nhau, hắn vì sao đưa nàng lễ vật như vậy? Nam nhân kia vô duyên vô cớ làm việc này, nàng cũng có chút ngoài ý muốn, Sở thái tử trong lòng rốt cuộc đánh cái chủ ý gì?

"Muội muội có bản sự thật tốt, không chỉ có cùng Ly vương quan hệ, nhưng còn cùng Nam Chiếu quốc thái tử cũng có giao tình, có thể đưa lễ này, giao tình này sợ còn không ít đi!" Thanh âm An Như Yên từ bên ngoài đại sảnh truyền đến, mới vừa rồi nàng nghe thấy động tĩnh bên này, liền chạy lại đây, nghe xong lời quản gia thuật lại trong lòng khó nén ghen tỵ, nàng khẳng định trong sáu người đưa lễ tới chắc chắn có tướng quân!

Lời nói của An Như Yên, là nói trúng tâm tư của mọi người ở đây, các nàng trong lòng trừ bỏ giật mình, đều âm thầm đoán, trừ bỏ Ly vương cùng cái kia Nam Chiếu quốc thái tử, bốn người khác sẽ là ai?

An Ninh nhìn về phía hướng An Như Yên đang đi tới, liếc hạ mặt mày, "Tỷ tỷ nói quá lời, Ninh Nhi cũng không biết bọn họ vì sao hội đưa mấy thứ này đến, nếu là tỷ tỷ xem không vừa mắt..."

Đột nhiên, An Ninh cảm giác được tầm mắt sắc bén của An Như Yên, lạnh rung lui về phía sau từng bước, "Ninh Nhi nói sai nói , ý tứ Ninh Nhi là tỷ tỷ nếu là không thích, Ninh Nhi liền làm cho người ta đem mấy thứ này trả về."

An Ninh biết hành động chính mình có thể kích thích đến An Như Yên, quả nhiên,sắc mặt An Như Yên nhất thời dữ tợn lên, này chính là hợp ý nàng, nàng muốn đem bản tính của An Như Yên kích phát đi ra! Nàng muốn cho tất cả mọi người biết, An Bình hầu phủ đại tiểu thư, cái kia đệ nhất mỹ nhân kiêm đệ nhất tài nữ, ở mặt ngoài thì dịu dàng , nhưng bản chất bên trong thì xấu xí đến như thế nào!

Hạ nhân chung quanh nhìn An Như Yên làm cho mọi người trở nên sợ hãi, trong mắt trời lên một tia chán ghét, tứ phu nhân hừ lạnh một tiếng, "Ta xem đại tiểu thư là ghen tị đi! Cũng đúng, quà tặng lớn thế này, lại là do hang hậu nương nương chủ trì , ai mà không ghen tị đâu?"

Mọi người ở đây đều đồng ý ý tứ trong lời tứ phu nhân, gia nữ bình thường cấp kê , có thể thu được một phần cũng đã khó mà nhị tiểu thư một lần thu được gấp sáu lần, chuyện này ngay cả công chúa cũng khó có được!

"Người..." An Như Yên vừa thấy sắc mặt Dương Mộc Hoan, thù mới hận cũ nhất thời đan vào cùng một chỗ, hận không thể đem Dương Mộc Hoan băm thây vạn đoạn, nhưng nghĩ đến lời dặn của mẫu thân mới vừa rồi , cố gắng bình ổn lửa giận của mình, thần sắc quý dị nhìn An Ninh liếc mắt một cái.

Ngày mai chính là ngày An Ninh cập kê , hừ! Mặc dù là hoàng hậu nương nương đến chủ trì lại như thế nào? An Ninh nàng cũng đừng mơ tưởng đến có ánh hào quang, ngày mai... Hừ, có thể thuận lợi hay không còn không biết được đâu!

"Dương di nương, người như vậy chăm ngòai quan hệ của ta cùng muội muội , như vậy là có ý gì?Ninh Nhi là muội muội của ta, ta làm sao có thể ghen tị? Không chỉ không ghen tị, làm tỷ tỷ, đương nhiên cũng muốn đưa lên đại lễ mới đúng, lễ vật ta đều chuẩn bị tốt , chắc chắn làm cho muội muội suốt đời khó quên!"

An Như Yên trên mặt đầy vẻ tươi cười, vô cùng thân thiết tiến lên lôi kéo cánh tay của An Ninh.

An Như Yên đột nhiên chuyển biến, An Ninh xem ở trong mắt, trong lòng cũng là hiểu rõ, xem ra,phần “Đại lễ” trong miệng nàng kia là điều không tốt a! Lấy tính tình An Như Yên, làm sao có thể trở mặt nhìn chính mình nổi trội hơn nàng?

"Ninh Nhi trước tạ tỷ tỷ ." An Ninh liếc hạ mặt mày, khóe miệng khẽ nhếch, đại lễ sao? Nàng nhưng thật muốn nhìn, “Đại lễ” của An Như Yên rốt cuộc như thế nào làm cho nàng suốt đời khó quên!

Đêm đã khuya, trong Thính Vũ tiên , cũng là đèn đuốc sáng trưng

An Ninh nghĩ ngày mai là lễ cập kê, không thể nhập miên, xưa nay nữ tử cập kê, đều là do mẫu thân chủ trì, nghĩ đến mẫu thân, An Ninh nắm chặt cổ tay, như thế nào cũng vô pháp buông ra, nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra dung nhan mẫu thân, nàng tươi cười vĩnh viễn đều là như vậy ấm áp từ ái.

"Suy nghĩ cái gì?"

Đột nhiên, một thanh âm từ phía sau vang lên, thân thể An Ninh ngẩn ra, mở hai mắt, quay người lại, chống lại một đôi con ngươi ngăm đen thâm thúy , chủ nhân của con ngươi kia đúng là Thương Dịch!

"Thần vương điện hạ..." An Ninh đang muốn hành lễ, lại bị một đôi tay , đỡ lấy thân thể , đôi mắt kia khóa chặt dung nhan của An Ninh dung, ôn nhu mở miệng, "Đang suy nghĩ về mẫu thân của người?"

Đôi tay xuyên qua mái tóc đen bóng của An Ninh, còn thật sự thờng thức, cảm giác được thân thể nữ tử ngẩn ra

"Người như thế nào..." An Ninh giật mình nhìn hắn, nàng hiểu được ý tứ của hắn, “Mẫu thân” trong miệng hắn là chỉ mẹ ruột đã chết của nàng, mà không phải đại phu nhân!

"Thời điểm nhớ về nương, ta đều uống một chén, thế nào? Có muốn ta cùng người uống không?"

Thương Dịch đánh gãy lời nói của An Ninh, không biết từ chỗ nào biến ra một vò rượu, gương mặt tuấn mỹ không biết khi nào hơn một chút tươi cười, lập tức lôi kéo An Ninh đến dưới một gốc cây trong viện, bên dưới còn có một tấm chiếu.

An Ninh mặc cho tay bị hắn nắm , trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm nhưng lại làm cho nàng có chút an tâm, trong lòng thờ dài, Thần vương Thương Đh nếu muốn biết sự tình gì, đó là điều dễ dàng, không phải sao? Nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của Thương Dịch , An Ninh cũng khẽ nhủ thầm, thời điểm Chiều Dương trường công chúa chết bệnh , Thương Dịch tuổi cũng không lớn đi!

Nàng vẫn nghi hoặc,Thương Dịch rõ ràng là Bắc Yên quốc hoàng tử, mặc dù là Chiều Dương trường công chúa mất, hắn cũng đường đường hoàng tử, ở Bắc Yên không tốt sao, vì sao lại trở lại Đông

Tần quốc? Mặc dù là kiếp trước, nàng cũng không biết nguyên do trong đó, nàng tổng cảm thấy, đôi mắt của Thương Dịch ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Đang nghĩ tới, một cái bao đặt ở trên đùi nàng, An Ninh theo bản năng ngẩng đầu nhìn Thương Dịch bên cạnh , thấy hắn ngửa đầu uống xong một ngụm rượu, tiếng nói hung hậu vang lên bên tai , "Mở ra nhìn xem."

An Ninh dựa theo yêu cầu của hắn, mở bao ra, khi nhìn thấy thứ bên trong, đôi mắt hiện lên một tia kinh diễm, này...

"Đây là lễ phục năm đó nương của ta cấp kê mặc, tiền để tập hợp những tú nương giỏi nhất thiên hạ, dùng sợi tơ màu vàng làm thành bộ lễ phục này, ta nghe cậu nói, năm đó thời điểm nương mặc vào lễ phục rất đẹp, ta vẫn muốn nhìn một chút bộ dáng lúc đó của mẫu thân, khả..." Thương Dịch dừng một chút, mâu trung hơn một tia nhu tình, có vài phần chờ mong. "Người có thể giúp ta thực hiện nguyện vọng này không?"

An Ninh giật mình, "Vì sao là ta?"

Nguyên lai đây là đồ của Chiêu Dương trưởng công chúa, khó trách sẽ làm người ta kinh diễm như thế, nhưng vì sao Thương Dịch lại đưa cho nàng? Rất nhiều người có thể giúp hắn thực hiện nguyện vọng này, không phải sao?

Trên mặt Thương Dịch trôi lên một chút ý cười, nhưng không có mở miệng, trong mắt sáng vài phần, hắn không có nói cho nàng, hắn đem quần áo này giao cho nàng, nhiều hơn là muốn nhìn thấy hình dáng của nàng khi mặc nó lên, không biết vì sao, biết nàng cấp kê, hắn liền muốn cho nàng mặc vào quần áo này, ý niệm đó xuất hiện trong đầu không cách nào chuyển đi được.

Hắn hiểu được, không phải vì mẫu thân, thực hiện nguyện vọng bất quá chỉ là một cái lấy có thôi!

Trầm mặc hồi lâu, An Ninh mặc dù không hiểu được đáp án của hắn, nhưng như trước không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của hắn, cũng gật đầu mở miệng, "Hào, ngày mai ta sẽ mặc nó!"

Vừa mới nói xong, liền nghe được thanh âm hung hậu của Thương Dịch đột nhiên cất cao, hướng tới phía tường viện thân nhiên mở miệng "Tướng quân nếu đã đến đây, liền đi ra cùng nhau uống một chén đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cuộc tình tay ba

An Ninh giật mình, tướng quân? Hắn đến đây sao? Nhìn theo tầm mắt của Thương Dịch, quả nhiên thấy bên tường viện, có một bóng đen nhảy lên, trong bóng đêm, đúng là Nam Cung Thiên Duệ đón gió mà đứng.

"Tướng quân thật có nhã hứng, đêm khuya không ngủ lại thích ngồi trên tường hóng mát, xem ra người thật có hứng thú với Hầu phủ a." Con người Thương Dịch thâm thúy hết sức chói mắt, gió tay lên, vò rượu trong tay bắn mạnh ra, bay nhanh về phía Nam Cung Thiên Duệ.

Ánh mắt Nam Cung Thiên Duệ căng thẳng, nhìn vò rượu càng ngày càng gần, tay vừa vung lên, vừng vàng bắt lấy, rượu không rơi ra ngoài một giọt. Giữa đầu uống một ngụm rượu ngon, chống lại ánh mắt Thương Dịch, "Có lẽ là vậy, đa tạ Thần vương điện hạ thưởng rượu."

Cảm thấy có hứng thú sao? Ánh mắt không dấu vết liếc sang An Ninh đang ngồi bên cạnh

Thương Dịch, hắn cảm thấy hứng thú, sợ rằng Thương Dịch cũng cảm thấy hứng thú đi!

Ngày mai Ninh Nhi cấp kê, chuyện hắn lo lắng nhất bất chợt lúc nào cũng có thể xảy ra. Từ đó thời gian, hắn tự mình vì An Ninh chuẩn bị lễ vật, lại không dự đoán được, ngoài mình ra, còn có năm người khác cùng hướng Hầu phủ tặng lễ. Việc này có ý nghĩa gì, hắn đương nhiên hiểu rõ, cho nên đêm nay hắn mới đến đây, nhưng thật không ngờ Thần vương Thương Dịch cũng ở trong này. Thương Dịch này mặc dù là tùy ý ngồi trên chiếu, cũng là quý khí bức người. Hắn từng nghe nói Thương Dịch sâu không lường được, hành động quý dị, bí mật. Quả

thật, lời đồn kia không phải giả, nam nhân này, ngay cả hắn cũng không tìm được một chút cảm xúc trong cặp mắt thâm thúy kia.

"Ngày tốt đêm đẹp thế này, thật khó có được tướng quân chịu nể mặt như vậy. Nếu tướng quân không chê, vậy ngồi xuống đây cùng chúng ta uống sáng khoái một hồi." Thương Dịch tựa tiểu phi tiểu nhũ mảy, trong mắt đối với Nam Cung Thiên Duệ có vài phần khen ngợi.

Hắn nghe hoàng đế cửu cửu nói qua năng lực của Nam Cung Thiên Duệ, giết địch nơi chiến trường, chỉ lấy một mà đánh vạn, vì Đông Tần quốc lập vô số công lao, hoàng đế cửu cửu vô cùng tán thưởng.

Chỉ là, hắn đối với nam nhân này có chút nghi vấn, ánh mắt không dấu vết liếc sang An Ninh bên cạnh, con người thâm thúy khê động, thân thể An Ninh cứng ngắc, vô tình để lộ một ít bí mật, hai người này hẳn là có chút quen biết, mà rốt cuộc là dạng quen biết nào? Không biết vì sao, hắn lại muốn biết.

Thương Dịch nhìn Nam Cung Thiên Duệ đến gần, tiếp nhận vò rượu hắn đưa qua, giữa đầu uống một ngụm.

An Ninh nhìn Nam Cung Thiên Duệ ngồi xuống bên cạnh mình, trong khoảng thời gian ngắn, vị trí của ba người cực kỳ quý dị. An Ninh ngồi giữa hai nam nhân, khoe miệng không khỏi co rút, vì sao nàng có cảm giác không khí này làm cho người ta có chút hít thở không thông.

Thương Dịch tới nơi này, là vì tặng lễ phục, còn Nam Cung Thiên Duệ thì sao? Vì sao đêm khuya hắn lại xuất hiện tại Thính Vũ hiên của nàng?

"Lần trước ở hoàng cung, đa tạ tướng quân ra tay cứu giúp, đã khiến cho tướng quân bị thương, vết thương hiện tại đã khá hơn chưa?" An Ninh mở miệng, đánh vỡ bầu không khí trầm mặc quý dị giữa ba người. Nàng biết vết thương của hắn đã khỏi, đêm đó sau khi Thương Định đem phương thuốc giải độc đưa vào hoàng cung, hoàng hậu nương nương lập tức thúc giục thái y, cả một đêm điều chế giải độc, Nam Cung Thiên Duệ uống xong, thương thế cũng chuyển biến tốt.

"Chỉ cần nàng không sao là tốt rồi." Nam Cung Thiên Duệ ôn nhu mở miệng, ngày ấy cùng ra tay cứu nàng cũng không chỉ có hắn, mà còn có Thương Định!

Lại một trận trầm mặc, An Ninh đoạt lấy vò rượu trong tay Thương Định, uống một ngụm, nhưng bởi vì rượu quá mạnh, khiến cho nàng liên tục ho khan. Thương Định lấy lại vò rượu, vỗ nhẹ lưng của nàng, giúp nàng nhuận khí, "Rượu này nàng không thể uống được đâu."

Bên trong lời nói khó nén quan tâm, Nam Cung Thiên Duệ xem ở trong mắt, con người thâm trầm, "Không bằng chơi tửu lệnh thì thế nào, nếu thua phạt uống rượu!"

An Ninh cùng Thương Định đều ngần ra, chơi tửu lệnh? Nhưng đó cũng không phải là chủ ý tồi, chỉ là... Thương Định cúi mặt xuống, tựa tiểu phi tiểu hoi, "Thua trả lời câu hỏi, nếu không trả lời được, thì phạt rượu, như thế nào?"

An Ninh cùng Nam Cung Thiên Duệ nhìn về phía Thương Định, trả lời câu hỏi? An Ninh cúi mặt xuống, xem ra đêm nay, màn chơi tửu lệnh này sợ là ẩn giấu đao quang kiếm ảnh, tàn sát khốc liệt đây!

Tầm mắt Nam Cung Thiên Duệ dừng ở trên người An Ninh, con người lóe lên.

"Được."

An Ninh cùng Nam Cung Thiên Duệ trầm miệng một lời, nhất thời, trong mắt ba người đều hàm chứa ẩn ý. Cả ba người đều biết, muốn từ trong miệng đối phương tìm câu trả lời mà mình muốn. Như vậy, cuộc đấu này thực chất là xem ai có công lực thâm hậu, có thể giữ vững được bí mật của mình!

"Ta bắt đầu trước đi." An Ninh giương mắt, hương rượu tràn ngập trong miệng, "Tửu bất túy nhân nhân tự túy." (Rượu không say người người tự say)

Thương Định nghe tiếng nói âm áp, mềm mại của An Ninh, khoe miệng khẽ nhếch, "Túy lý khiêu đăng khán kiếm." (Say khi đốt đèn xem múa kiếm)

"Kiếm ngoại hốt truyền thu kế bắc." (?) Nam Cung Thiên Duệ mở miệng. Ba người nhìn nhau cùng cười, hiệp một, ba người ngang tay, không phân được thắng bại.

An Ninh biết, đây mới chỉ là khởi động thôi, ván kế tiếp được ước định là chữ "Tương" mở đầu, chữ "Nhân" kết thúc. Thương Định bắt đầu trước, "Tương phùng bất ẩm không hồi khứ, động khẩu đào hoa dã tiêu nhân." (Gặp nhau không uống về vô ích, cửa động đào hoa cũng cười người)

Ánh mắt An Ninh chợt lóe, cúi mặt xuống, "Tương thức mẫn thiên hạ, tri tâm năng kỷ nhân?"

(Quen biết khắp thiên hạ, tri tâm có mấy người?)

An Ninh vừa nói xong, Thương Định cùng Nam Cung Thiên Duệ đều ngần ra, ánh mắt không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía An Ninh, tri tâm có mấy người?

Bàn tay Nam Cung Thiên Duệ nắm chặt, hắn rất muốn nói với nàng, hắn nguyện làm tri tâm của nàng, nhưng... nghĩ đến bức thư của nàng hai năm trước, hắn chỉ có thể âm thầm. Biệt vô âm tín hai năm, trở lại kinh thành, hắn càng thêm dè dặt, cẩn thận đối với nàng.

Con người thâm thúy của Thương Định hiện lên vô số cảm xúc, người tri tâm? Trong lòng

khẽ động, hắn chưa từng có cảm giác như bây giờ, muốn thỏa mãn bất cứ nguyện vọng gì của nàng, muốn đem nàng bảo hộ trong vòng tay, muốn làm người tri tâm như nàng vừa nói!

"Nam Cung tướng quân, người thua." Thương Định nhú mi, thân nhiên mở miệng.

Nam Cung Thiên Duệ cười chưa xót, một ván tửu lệnh này, hắn thực sự thua! "Hỏi đi!"

"Nam Cung tướng quân thích Ninh Nhi hay không?" Thương Định cao giọng mở miệng, không một chút quanh co lòng vòng, vào vấn đề trực tiếp mà bén nhọn.

Lời vừa nói ra, trong mắt An Ninh cùng Nam Cung Thiên Duệ đều hiện lên một chút kinh ngạc. An Ninh không ngờ Thương Định sẽ hỏi vấn đề này, mà Nam Cung Thiên Duệ lại không hề nghĩ tới hắn lại hỏi trực tiếp như thế. Hắn nghĩ Thương Định sẽ quanh co thử dò xét, thật không ngờ... Thật ra trong lòng hắn có một chút tán thưởng với Thương Định, trực tiếp bén nhọn như vậy, khí thế bức người, thực khiến cho người khác ngưỡng mộ.

"Có." Nam Cung Thiên Duệ cũng không kiêng dè, thứ nhất mượn cơ hội trò chơi để nói rõ tình cảm, thứ hai cũng không thể yếu thế trước mặt Thương Định. Nhìn về phía An Ninh, chỉ thấy nàng cúi đầu, nhú mi, trong bóng đêm, nhìn không rõ cảm xúc.

Nghe được đáp án, Thương Định nhú mi thật chặt, đôi mắt kia như trước sâu không lường được.

Vấn tiếp theo, Nam Cung Thiên Duệ mở đầu, trầm tư một lát, cao giọng mở miệng, "Oanh tự tam cá xa, dư đầu tự thành tà; xa xa xa, viễn thượng hàn sơn thạch kính tà." (?)

An Ninh khước miệng khẽ nhếch, "Phẩm tự tam cá khẩu, thủy đầu tự thành tử; khẩu khẩu khẩu, khuyển quân canh tận nhất bôi tửu." (?)

An Ninh nói xong, cả Nam Cung Thiên Duệ và Thương Dịch cùng khen ngợi, tài hoa của nàng làm cho bọn họ giật mình!

An Ninh nhìn về phía Thương Dịch, trong lòng nàng hy vọng Thương Dịch sẽ không đối đáp được. Chỉ có như vậy, nàng mới có thể hỏi ra nghi vấn vẫn luôn ở trong lòng, nhưng khôn khéo như Thương Dịch, sao có thể không đối đáp được từ lệnh này chứ?

Không ngờ, sau khi trầm mặc một lát, An Ninh lại nghe được thanh âm cười khở của Thương Dịch.

"Ta thua." Khuôn mặt tuấn mỹ của Thương Dịch dị thường nhu hòa, giọng điệu không có một chút ảo não nào.

An Ninh giật mình, cảm giác vui sướng, "Tốt lắm, Thần vương điện hạ, người là hoàng tử của Bắc Yên, vì sao không ở Bắc Yên quốc?"

Thương Dịch di chuyển tầm mắt, nhìn vào màn đêm tối đen, vì sao không ở Bắc Yên quốc?

Thì ra Ninh Nhi cảm thấy hứng thú với vấn đề này sao?! Hít một hơi thật sâu, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng phun ra một chữ, "Thù."

Thù? Thù hận? An Ninh có chút nhíu mi, nàng thật không ngờ sẽ là đáp án này, đôi mắt

Thương Dịch sâu thẳm thần bí che giấu thù hận sao? Thù hận kia vì sao mà có?

Nam Cung Thiên Duệ đem thần sắc của Thương Dịch xem ở trong mắt, trong lòng cũng hiểu được, vừa rồi Thương Dịch không phải thật sự thua, mà là hấn có ý thua, để An Ninh đặt câu hỏi. Xem ra, tâm tư của Thương Dịch đối với An Ninh cũng không thua gì hấn!

Trận quyết đấu kế tiếp, ba người đều có thắng có bại, gặp phải vấn đề không muốn trả lời, liền dùng uống rượu để thoái thác. May nhờ có Phi Phiên, không biết từ nơi nào đưa đến vài hũ rượu ngon, rượu qua ba lần, trò chơi vẫn tiếp tục, nhưng cả ba người đều đã thấm mệt.

Khuôn mặt trắng nõn của An Ninh có chút phiểm hồng, ngữ điệu ảm áp mềm mại khi đối đáp càng khiến cho người khác trầm mê, có thể sánh bằng rượu làm say lòng người. Tầm mắt của Thương Dịch cùng Nam Cung Thiên Duệ đều không thể dời khỏi thân thể của nàng. Nàng có hơi say, động tác giờ tay nhấc chân, đều ần ần mềm mại đáng yêu, hình ảnh này bọn hấn chưa từng nhìn thấy trước kia.

"A, ta thua." Thân thể An Ninh khẽ tựa vào thân cây phía sau, cười đến thiên chân vô tà, vô cùng khí phách chỉ lên bầu trời đêm tối đen, "Cứ tới đây đi, vấn đề gì ta cũng trả lời hết!"

Vấn đề gì cũng trả lời hết sao? Con người thâm thúy của Thương Dịch chợt lóe, chói mắt dị thường, vẫn như cũ trực tiếp đi vào vấn đề, làm cho người ta trở tay không kịp, "Giữa ta và Nam Cung tướng quân, nếu cho nàng chọn một người làm phu quân, nàng sẽ chọn ai?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Gặp cố nhân

An Ninh trong lòng ngạc nhiên, giật mình một cái, câu nói của thương dịch như một tiếng sấm, làm đầu óc An Ninh nổ tung, nhất thời tỉnh rượu phân nửa, cả người như tỉnh lại từ giấc chiêm bao, cảm nhận được tầm mắt hai người kia đều đang đặt trên người mình, khước miệng không khỏi run lên, oán thăm trong lòng:

Thật may mắn, thiếu chút nữa sẽ rơi vào mưu kế của Thương Dịch rồi.

Liền thu hồi cánh tay, An Ninh ngồi xuống, hạ mặt mày, cảm vò rượu trên bàn, nhìn thẳng vào ánh mắt hai người, nhíu mày, "An Ninh cam tâm uống rượu chịu phạt."

Trò đùa, nàng như thế nào có thể trả lời vấn đề này? Tướng nhân cơ hội này có thể hiểu được lòng của nàng sao, không dễ dàng như vậy!

Thật khác với kết quả mà hai người dự tính, làm cho Thương Dịch không khỏi giật mình, ánh mắt sắc sảo ần ần lóe lên, cô gái nhỏ này, trông giống như một người say rượu, nhưng lại kiến hấn vô cùng phấn kích, có thể trong nháy mắt tỉnh táo, rất nhanh lấy lại lý trí, xem ra, trong cơ thể mềm yếu kia lại ần đầy năng lượng, sợ là vượt quá tưởng tượng của hấn ak! Trong lòng càng thêm hứng thú, hấn thật sự càng ngày càng muốn tìm ra, sự tình gì có thể làm cho nàng hoàn toàn buông phòng bị.

Nam Cung Thiên Duệ khước miệng gọi lên một chút chua sót, Ninh Nhi không còn giống với trước đây, nàng hiện tại, tâm tư kín đáo, ngay cả hấn cũng không thể nhận ra!

Thấy An Ninh mở miệng ngửa đầu uống rượu, Nam Cung Thiên Duệ nhủ mảy, thân thù đoạt lấy vò rượu trên tay nàng, "Dù, nàng không thể uống nữa!"

An Ninh cũng biết, chính mình không thể uống được nữa, nếu tiếp tục, nàng sợ là không có thể cảnh giác như vừa rồi nữa, An Ninh chống tay đứng dậy, lại cảm thấy thân thể mềm nhũn, liền ngã xuống đi.

"Ninh Nhi..." Nam Cung Thiên Duệ mắt lộ sự lo lắng, đang muốn tiến đến giữ eo An Ninh lại, nhưng một cánh tay trước hấn đã từng bước tiến đến chỗ ngồi của An Ninh và ôm lấy, An Ninh cả người rơi vào trong lòng Thương Dịch.

"Ta đưa nàng vào nhà nghỉ ngơi." âm thanh trầm thấp của Thương Dịch vang lên, hết sức êm tai, thân hình cao lớn xoay người hướng tới khu phòng của An Ninh.

Nam Cung Thiên Duệ cầm vò rượu siết thật chặt, nhìn bóng dáng hai người, trái tim tràn ngập cảm xúc kỳ quái, có phải hấn trở lại quá muộn?

An Ninh được Thương Dịch ôm vào phòng, từ đầu đến cuối, An Ninh đều nhắm hai mắt, nhưng ý thức nàng vẫn còn tỉnh táo, cảm nhận được độ ấm trong lòng Thương Dịch, hấn đem nàng đặt thẳng trên giường, đắp chăn, tựa hồ đứng ở trước giường nhìn nàng một hồi lâu rồi mới xoay người đi, trước khi đi, nàng nghe thấy âm thanh trầm thấp phần nào mạnh mẽ của Thương Dịch truyền đến, "Ngày mai ta lại đến tìm nàng!"

Nghe được tiếng đóng cửa nhẹ, hai con mắt An Ninh mới chậm rãi mở ra, ngày mai sao? Nghĩ đến sáu lễ vật nhân được ngày hôm nay, Thương Dịch và Nam Cung Thiên Duệ nhất định có trong đó, trừ bỏ bọn họ còn có Ly vương và Sở thái tử, còn lại hai phân chắc là của Tô Cẩm và Biều Ca Vân Cẩm, Vân Cẩm thân phận bây giờ không thể bại lộ, nhưng năm người kia ngày mai sợ nhất định là sẽ ghé thăm Hầu phủ.

Nghĩ đến những lời nói hôm nay của An Như Yên, nhất định sẽ gửi cho nàng một "Đại lễ" suốt đời khó quên, đôi mắt An Ninh vài phần lãnh lẽo.

Xem ra ngày mai... Hầu phủ sợ là náo nhiệt trước nay chưa từng có !

Ngoài phòng truyền đến âm thanh nói chuyện rất nhỏ, nàng biết, Thương Dịch cùng Nam Cung Thiên Duệ vẫn chưa đi, tựa hồ còn đang uống rượu, nhưng nàng lại nghe không rõ lắm nội dung nói chuyện của hai người, men say truyền đến, An Ninh nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi...

Sáng sớm hôm sau, An Ninh bị một cơn nhức đầu đánh thức tỉnh.

Nghe trong phòng có động tĩnh, ngoài phòng âm thanh của Phi Phiên truyền đến, "Tiểu thư, người tỉnh rồi sao? Phi Phiên có đồ muốn tặng tiểu thư."

Tặng đồ? An Ninh có chút nhíu mày, xuống giường mở cửa, tuy thời gian này, Phi Phiên luôn luôn ở trong bóng tối bảo vệ nàng, rất ít khi hiện thân, hấn sẽ đưa nàng cái gì vậy?

"Tiểu thư tối hôm qua say rượu, ăn này sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa." Phi Phiên trình lên một hộp gấm, trên mặt không có một chút quan tâm(), không có ai hơn hấn biết chiếc hộp gấm này quý giá cỡ nào!

An Ninh tiếp nhận hộp gấm, mở ra liền thấy, bên trong rõ ràng là một viên thuốc màu trắng bạc, ánh sáng mờ nhạt hiện ra, khi nhìn thấy vật phẩm vô giá, An Ninh có chút nhíu mày, "Phi Phiên từ khi nào người quan tâm đến ta ?"

Nàng vẫn biết, Phi Phiên tuy rằng bảo hộ nàng, nghe theo của nàng mệnh lệnh, nhưng đáy lòng vẫn không hoàn toàn phục nàng, có thể làm cho hấn đưa quý phẩm kia tới, người phía sau hấn... Trong đầu hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng, ánh mắt chập chờn, tầm mắt dừng ở góc cây đại thụ tối hôm qua uống rượu, chung quanh toàn là vò rượu so với lúc nàng rời đi nhiều hơn mấy phần, xem ra, tối hôm qua sau khi nàng ngủ say, Thương Dịch cùng Nam Cung Thiên Duệ đã ở lại uống thật lâu mới rời đi! Nhưng, rút cuộc bọn họ đã nói chuyện gì?

Phi Phiên giống như bị nhìn thấu tâm tư, sắc mặt trở nên cứng đờ, hấn không thể không thừa nhận, cái nhìn sâu sắc của nữ nhân này hấn cũng vài phần ngưỡng mộ, bị nhìn thấu, Phi Phiên cũng không che giấu, "Thần vương quan tâm tiểu thư..."

"Thay ta cảm tạ hạo ý của Thần vương, nhưng người cần phải nhớ kỹ, ai mới là của người chủ nhân, chủ nhân hiện tại, nếu như người không nhận thức được điều này, người liền hồi lại bên cạnh Thần vương."

An Ninh ngắt lời nói của hấn, rời khỏi cửa phòng, xoay người, ánh mắt dừng ở vật phẩm trên giường, tiến lên mở ra, tuy không phải là lần thứ đầu nhìn thấy, nhưng lại bị sự sang trọng quý giá của cái váy này làm nàng kinh sợ, nghĩ đến lời hứa hẹn tối hôm qua của Thương Dịch, An Ninh có chút liếm môi, mặc váy này xuất hiện, sợ là vì nói mà gây ra sựáo động !

Tuy nhiên, nếu nàng không đáp ứng hấn, sau đó nàng cũng không có lý do bội ước

Toàn bộ Hầu phủ, theo sáng sớm mà bắt đầu bận rộn lên, Dương Mộc Hoan hấp tấp chỉ huy hạ nhân.

Cung Cẩm tú, cố đại nương hầu hạ đại phu nhân trang điểm, thấy vóc dáng tiêu tụy của nàng, lo lắng mở miệng, "Phu nhân, hay hôm nay người nên nghỉ ngơi tại phòng đi!"

"Vậy sao được? Nữ nhi của ta đến tuổi cập kê, ta thân là mẫu thân, làm sao có thể không xuất hiện chứ?"

Đại phu nhân lão luyện con người nắm thật chặt, khuôn mặt gầy yếu phần nào hiện lên một chút dữ tợn.

Ánh mắt Cố đại nương lóe lóe, "Phu nhân người định làm như thế nào?"

Đại phu nhân trong mắt hiện lên một chút ác độc, làm như thế nào? Nàng nghe nói Dương Mộc Hoan tất cả các phủ đều gửi mời thiệp, cái kia tiện nhân khi đánh bại nàng, hận không thể cho thiên hạ biết đến uy quyền hiệ tại của mình phải không? Dương Mộc Hoan đem lễ cấp kê làm long trọng như vậy, ý đồ đơn giản là ở trước mặt lão gia tranh công, nghĩ đến hôm nay Hầu phủ nhất định tập hợp đông đủ khách, đông đúc, vừa vặn, nàng một hòn đá ném chết hai con chim!

"Đi, giúp ta đi ra ngoài." Đại phu nhân giọng trầm ra lệnh, nghĩ đến mưu kế của mình, ánh mắt hiện lên một chút tàn nhẫn và độc ác.

Mà tại cung Thính Vũ Hiền lúc này, An Ninh nhìn nữ tử trước mắt, có chút có chút kinh ngạc.

"Nhị tiểu thư không nhớ rõ ta sao? Ngày ấy mẫu đơn yến, chúng ta từng có quá gặp mặt một lần." Nữ tử dịu dàng mở miệng, mỗi hành động giơ tay nhắc chân đều hiện lên vẻ tao nhã quý phái, nữ tử không phải ai khác, chính là Thiều Hoa quận chúa của Thần vương phủ.

"An Ninh nào quên có thể quên? An Ninh tham kiến quận chúa." trong mắt An Ninh hiện lên sự dịu dàng, ngày ấy quận chúa Thiều Hoa đã từng giúp nàng cầu xin, nàng làm sao có thể quên? Nữ tử này, chỉ cần gặp qua một lần, sợ sẽ không bao giờ quên!

"Nơi này không có người ngoài, đừng để ý đến các nghi thức xã giao." Quận chúa Thiều Hoa tiến lên, vô cùng thân thiết lôi kéo tay An Ninh, "Hôm nay là lễ cấp kê của ngươi, ta là phụng chỉ hoàng hậu nương nương, trước tiên đến giúp ngươi chuẩn bị, hoàng hậu nương nương thực sự rất yêu quý người đó!"

Trên thực tế, quận chúa Thiều Hoa cũng rất thích hầu hầu phủ nhị tiểu thư An Ninh này, lần trước sau mẫu đơn yến, nàng vẫn muốn tìm cơ hội cùng An Ninh kết giao, nhưng lại không có thời gian tốt, ngày hôm qua được hoàng hậu nương nương chỉ định, nàng liền cao hứng tiếp nhận, hôm nay nhìn thấy An Ninh, nàng là càng ngày càng thích.

"Như thế, thật sự đã làm phiền quận chúa Thiều Hoa." Trên mặt An Ninh hiện ra một chút tươi cười, đối với quận chúa Thiều Hoa này, nàng lại cảm thấy phần nào thân thuộc.

"Cái gì phiền toái thật sự không phiền, nhiệm vụ hôm nay của ta, chính là làm cho nhị tiểu thư thêm phần xinh đẹp khi xuất hiện trước mặt mọi người." Quận chúa Thiều Hoa chớp mắt, lôi kéo An Ninh ngồi xuống trước bàn trang điểm, nhẹ nhàng vỗ tay, lập tức, năm nha hoàn nối đuôi vào phòng, An Ninh nhìn thấy cảnh này, gương mặt lập tức nhìn vào ánh mắt của quận chúa Thiều Hoa quận chúa, chỉ thấy nàng ta mỉm cười, tiếp tục ra lệnh, "Bắt đầu đi! Nhị tiểu thư giao vào tay các người."

"Vâng, quận chúa." Năm nha hoàn tiến tới, thay quần áo, chải tóc, vẽ lông mày, trang điểm... Những nha hoàn đó phối hợp ăn khớp cho nàng cảm nhận như mười cánh tay kia là từ một người, một lát sau, sau khi trang điểm xong An Ninh liền bị năm nha hoàn đưa đến trước mặt quận chúa Thiều Hoa.

Quận chúa Thiều Hoa buông chén trà trong tay xuống, vừa nhìn lên, thấy nữ tử trước mắt, thân thể không khỏi ngẩn ra, mắt lộ vẻ kinh ngạc, này...

Rất nhanh ngồi dậy, đi đến trước mặt An Ninh, nàng ta từ từ thảo bước quanh một vòng nhìn đoá mai hồng ở hai hàng lông mày của An Ninh, lui ra phía sau vài bước, vừa lòng nhìn An Ninh, nàng biết An Ninh vốn là đại mỹ nhân, nhưng khi nhìn thấy đánh về nữ tử trưởng thành của An Ninh đang ở trước mắt, nàng thân là phụ nữ, cũng không cách nào dời tầm mắt đi, trong mắt khó nén được sự kinh ngạc.

"Sau ngày hôm nay, nhưng công tử quý tộc đến quý phủ cầu thân, sợ là đập nát cửa của An Bình hầu phủ." Quận chúa Thiều Hoa tươi cười ca ngợi, lôi kéo tay An Ninh, "Đi thôi! Giờ lành đã đến, ngươi là nhân vật chính không nên đến trễ!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Vẻ đẹp của An Ninh

Khi nữ tử cấp kê, vốn chỉ cần thân bằng quyến thuộc có mặt dự lễ là được, nhưng mà Hoàng hậu nương nương đích thân chủ trì đại lễ, Dương Mộc Hoan lại phát ra thiệp mời. Cho nên giờ phút này, bên trong An Bình hầu phủ, tân khách đã sớm tụ tập, tứ đại thế gia xưa nay đều rất ít khi lui tới với nhau, nhưng hôm nay các chủ sự của các thế gia vì muốn cho An Bình hầu gia một cái mặt mũi, mà tự mình tham dự buổi lễ.

"Chúc mừng An Bình hầu gia, Nhị tiểu thư của ngươi thế nhưng không chịu thua kém nha, nếu Vân phu nhân còn sống..." Người mở miệng chính là một trong tứ đại thế gia chủ sự của Tô gia Tô Phong. Chẳng qua là, khi hắn vừa mở miệng, mới phát giác ra dường như mình đã nói sai rồi, theo bản năng nhìn thoáng qua Đại phu nhân đứng ở bên cạnh An Bình hầu gia, trên mặt nhất thời nổi lên một tia xấu hổ.

Chủ sự của Nam Cung gia Nam Cung Ngạn và chủ sự của Lâm gia Lâm Thanh nhìn nhau, sau đó lại nhìn qua vẻ mặt mắt tự nhiên của An Bình hầu gia cùng Đại phu nhân, Nam Cung Ngạn cười ha hả giảng hòa, "Tô huynh, rượu còn chưa có uống, ta thấy

ngươi đã say rồi, không lẽ là tối hôm qua uống quá nhiều, nên hôm nay vẫn chưa tỉnh rượu phải không?"

"Chính xác, chính xác là chưa tỉnh rượu, chưa tỉnh rượu mà." Tô Phong liên tục gật đầu, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, Vân gia hai năm trước bị giết, triều đình hạ chỉ, không cho bất cứ người nào bàn tán về người nhà của Vân gia. Đường nhiên, cũng bao gồm thể tử chính thức của An Bình hầu gia, Vân gia tiểu thư Vân Trần.

Trong mắt người ngoài, Đại phu nhân hiện tại Lưu Hương Liên có thể đem An Ninh "đối xử như con ruột", rất quan tâm chăm sóc, cũng là chuyện không dễ gì. Nhưng ai có thể biết, chủ ý của Đại phu nhân bất quá chỉ là lợi dụng An Ninh thôi.

"Làm sao cũng không thể so sánh được với Hoàng hậu nương nương và Uyển quý phi nha! Có muội tử và nữ nhi như vậy, Nam Cung huynh và Lâm huynh mới là người có phúc khí."

Bên trong lời nói của An Bình hầu gia không chút che dấu sự lấy lòng đối với hai người. Hai năm trước, nếu không có Lâm gia, An Bình hầu phu của ông cũng không thể leo lên được vị trí tử đại thế gia của Vân gia. Mà Nam Cung gia, trừ bỏ Hoàng hậu nắm quyền chương quản hậu cung, hôm nay lại thêm Nam Cung Thiên Duệ chạm tay có thể bóng, rất được Hoàng thượng coi trọng.

Trong tứ đại thế gia, Nam Cung gia và Lâm gia có địa vị ngang nhau, nhưng cũng ngầm ngầm đấu tranh với nhau rất kịch liệt.

"Đứng, đứng, đứng, Hoàng hậu nương nương và Uyển quý phi mới là người tôn quý." Đại phu nhân vẫn dịu dàng như cũ, nhưng khuôn mặt có chút tiêu tụy, không còn giữ nổi vẻ ung dung quý phái của ngày trước. Những ngày qua, nàng chịu đựng không ít khổ sở, nghĩ đến nữ nhi của Vân Trần cấp kê, trong lòng lại càng phần hận.

Bên này chủ sự của tứ đại thế gia đang chào hỏi, thì ở nơi nào đó của Hậu phủ, Nam Cung Thiên Duệ lại dựa lưng vào một thân cây. Hôm nay hắn mặc một bộ măng bào (lễ phục của quan lại thời nhà thanh, Trung Quốc) màu xanh, vô cùng anh tuấn bất phàm. An Như Yên từ xa nhìn thấy Nam Cung Thiên Duệ, trong lòng vui mừng, sửa sang lại quần áo của mình, bản thân tạo ra nụ cười tao nhã nhất, chậm rãi đi về phía Nam Cung Thiên Duệ.

"Nam Cung đại ca, làm sao huynh lại ở chỗ này một mình?" An Như Yên si mê nhìn nam tử trước mặt, từ lúc Nam Cung Thiên Duệ khai hoàn hồi kinh, thì đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn. Hai năm không thấy, thân hình của hắn ngày càng mạnh mẽ cao lớn, ánh mắt lại nhiều hơn mấy phần trầm ổn, so với hai năm trước, nàng càng thêm động tâm đối với Nam Cung Thiên Duệ, nghĩ đến vài ngày trước Nam Cung Thiên Duệ bị thương, An Như Yên khẽ nhíu mày, lo lắng hỏi, "Nam Cung đại ca, thương thế của huynh thế nào rồi?"

Khi nói chuyện, người đã muốn tới gần Nam Cung Thiên Duệ, đưa tay muốn xem xét vết thương trên cánh tay hắn, không ngờ tới Nam Cung Thiên Duệ lại nhanh nhẹn tránh đi sự đụng chạm của nàng ta, lông mày đen khẽ nhíu, trầm giọng mờ miệng, "Người là..."

Sắc mặt An Như Yên nhất thời cứng đờ, hắn thế nhưng lại không nhớ nàng!

"Nam Cung đại ca, ta là Yên nhi đây." An Như Yên cố ép duy trì ánh vẻ tươi cười, nhưng nhìn đến gương mặt nhăn nhó của Nam Cung Thiên Duệ, thì nàng biết. Cho dù là biết tên của nàng, hắn cũng không nhớ nàng là ai! Đề nén tức giận trong lòng, An Như Yên tiếp tục cười nhắc nhở, "Tỷ tỷ của Ninh nhi."

Nam Cung Thiên Duệ giống như đã nhớ ra gật gật đầu, hành động này như một cái gai hung hăng cắm vào trong lòng của An Như Yên, quả nhiên trong mắt Nam Cung Thiên Duệ, hiện tại chỉ có An Ninh!

Tỷ tỷ của Ninh nhi, ấn tượng về người này, trong đầu Nam Cung Thiên Duệ chỉ có một hình ảnh mờ hồ, hắn đúng là quên mất người này lớn lên có bộ dạng gì. Giống như không muốn ở lâu cùng với nàng, Nam Cung Thiên Duệ đang có ý định rời đi, thì cánh tay lại bị An Như Yên bắt lấy, lông mày hơi nhíu, quay đầu nhìn về phía cánh tay An Như Yên đang cầm lấy tay hắn, trong mắt nổi lên một tia không vui.

"Nam Cung đại ca..." An Như Yên biết hắn phải đi, nhất thời hoảng lên, nhưng chỉ là thoáng qua, nàng đã lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt tươi cười chống lại ánh mắt Nam Cung Thiên Duệ, "Trong thời gian huynh không ở đây, Ninh nhi nàng..."

Quả nhiên, vừa nghe nàng nhắc tới An Ninh, lông mày của Nam Cung Thiên Duệ nhất thời giãn ra, An Như Yên biết là ý đồ đã thực hiện được, tiếp tục mờ miệng, "Nam Cung đại ca, chúng ta đến bên kia ngồi đi, ta sẽ từ từ kể cho huynh nghe chuyện của Ninh Nhi."

Phải biết rằng, hai năm trước, nàng cũng chỉ có thể dựa vào một chiêu này để tiếp cận Nam Cung Thiên Duệ, mà Nam Cung Thiên Duệ cũng không cự tuyệt, hắn muốn biết từng ly từng tý về Ninh Nhi trong hai năm qua, mặc dù là nghe người khác thuật lại cũng được!

Hai người ngồi xuống bên bàn đá, An Như Yên liền bắt đầu nói đến chuyện tình của An Ninh.

Cách đó không xa, An Lan Hinh nhìn An Như Yên cùng Nam Cung Thiên Duệ đang nói chuyện phiếm, khuôn mặt nhất thời suy sụp, nàng nghe nương nói, đại tỷ cũng là thích Tướng quân ca ca, ôm tuyết cầu trong lòng, An Lan Hinh bủi môi, "Tuyết cầu, đại tỷ cùng Tướng quân ca ca nói gì đó? Hắn cười đến vui vẻ như vậy?"

"Tuyết cầu, ta phải làm gì mới có thể tiếp cận Tướng quân ca ca? Đại tỷ cũng muốn làm tướng quân phu nhân đó!"

"Tuyết cầu, người dạy ta đi, ta nên làm cái gì bây giờ?"

An Lan Hinh cắn môi, hé ra khuôn mặt rói rớm, hồi lâu cũng không cách nào giãn ra.

Bên trong Hậu phủ, tất cả tân khách gần như đã tới đông đủ. Tô Cầm nhìn thoáng qua Ly vương và với Sở Thái tử đang đứng cách đó không xa, mở rộng chiết phiến, nhíu mày, "Hậu phủ hôm nay thật náo nhiệt, lão cha của ta cũng đến đây, ta nói này Thần vương điện hạ, nghe nói ngày hôm qua người

phái người đi đến Hầu phủ tặng lễ, không phải là người đã động lòng trần với An Ninh rồi chứ?"

Thương Định nhàn nhạt liếc hần một cái, "Vậy người lại đây làm gì?"

Tô Cầm bắt cần đòi nhún nhún vai, "Đến góp vui thôi, náo nhiệt như thế sao có thể thiếu Tô Cầm ta được?"

Khi nói chuyện, hần cố ý tránh né tầm mắt Thương Định. Hần vì sao tới góp vui? Ngay cả chính hần cũng không biết, ma xui quỷ khiến thế nào mà hần lại cho người đặt mua trang sức đeo tay, sau khi làm xong chính hần cũng cảm thấy có cái gì đó không bình thường!

Gạt qua mối suy nghĩ đang tiến triển trong đầu, Tô Cầm có chút không kiên nhẫn kêu lên, "An Ninh này, Hoàng hậu nương nương đã đến rồi, nàng ấy như thế nào còn không ra? Ta đi hối thúc nàng ấy đây."

Đang muốn đi đến Thính Vũ Hiên của An Ninh, nhưng vừa nhắc chân thì đã thấy một bóng dáng đang đi tới, ánh mắt không cách nào dời đi được...

Vốn là mọi người còn đang trò chuyện, nhưng khi nhìn thấy một nữ tử đang được Thiệu Hoa quận chúa giúp đỡ xuất hiện, thì một chút âm thanh cũng không còn, tất cả như đã quên đi việc làm của chính mình, chỉ tập trung nhìn nàng kia không chớp mắt.

Mắt phượng mày ngài, tư thái động lòng người, ở giữa hàng lông mày được điểm thêm một dóa hồng mai càng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần xinh đẹp, khiến mọi người trước mắt sáng ngời, một nét đẹp không giống người phàm, bộ lễ phục màu vàng bao vây lấy thân hình thướt tha, quý khí bức người, trang điểm theo kiểu nữ tử trường thành vừa đúng làm cho mọi ưu điểm trên thân thể nàng đều hiển hiện ra, mái tóc như tơ thả lỏng sau người, chỉ cần vén lên, liền đại biểu cho nàng đã là người trưởng thành, tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người, thật không ngờ

An Bình hầu phủ nhị tiểu thư lại tuyệt sắc khuynh thành đến thế!

Ly vương Triệu Cảnh Trạch cũng gạt mình, đôi mắt lộ vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới tiểu nha đầu kia, thế nhưng lại có dung mạo xinh đẹp như vậy, khó trách Nam Cung Thiên Duệ và Thương Định đều che chở nàng, ngay cả hần cũng..

Ở nơi hẻo lánh nào đó, trong mắt Sở Thái tử xẹt qua một đạo hào quang, thì ra nàng chính là An Bình hầu phủ nhị tiểu thư!

Nam Cung Thiên Duệ nhìn An Ninh, trên mặt dâng lên một chút tươi cười, tiểu Ninh nhi đã trưởng thành, đã trưởng thành thật rồi!

Thương Định khẽ nhủ mảy, hần không phải không kinh động, bộ quần áo này mặc trên người nàng thật giống như vì nàng mà làm ra vậy. Nhưng, xem ánh mắt của những người đó dừng ở trên người nàng, lồng ngực hần giống như bị cái gì đó ngăn lại, hần không thể giấu An Ninh đi, không để cho người khác nhìn thấy vẻ đẹp của nàng!

An Ninh dịu dàng mỉm cười, cảm nhận được ánh mắt của mọi người, có vài đạo đặc biệt mãnh liệt, nhưng có một đạo tầm mắt, làm cho nàng trong lòng sinh ra một tia kỳ quái, theo bản năng nhìn lại tầm mắt kia, thì thấy người nọ cũng đang đi về phía mình.

"Chiêu Dương... Chiêu Dương..." Thanh âm run run, lại hết sức cao vút, đủ để cho mỗi người đều nghe được rõ ràng.

Người nọ kích động cầm tay An Ninh, thân thể An Ninh ngẩn ra, Chiêu Dương? Ông ta gọi nàng là Chiêu Dương? Chiêu Dương trưởng công chúa sao?

An Ninh chống lại ánh mắt ông ta, trong đôi con ngươi kia chứa đựng rất nhiều cảm xúc, có tưởng niệm, luyến tiếc, hối hận, đau xót...

Lại còn có nồng đậm oán hận!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Bất ngờ nhận nghĩa nữ

Vì đột nhiên xuất hiện biến cố tất cả mọi người thay đổi sắc mặt, hai bóng dáng hướng hướng vị trí An Ninh vọt tới trước tiên, An Bình khẽ nhủ mảy, tay vốn bị người khác nắm, trong khoảnh khắc rất muốn rút ra, tay bị nắm, An Ninh giương mắt chống lại cặp mắt thâm thúy kia, con ngươi đen , tựa hồ ẩn chứa tức giận của chủ nhân tuần mi vi ninh.

"Nam Cung lão gia người nhận làm người."

Thương Định trầm giọng mở miệng, mới vừa rồi bắt lấy tay An Bình, kêu tên "Chiêu Dương" Nam Cung Ngạn đứng là phụ thân, Nam Cung Ngạn là chủ nhân Nam Cung.

"Nhận sai? Làm sao có thể nhận sai? Nàng là Chiêu Dương...."

Năm đó....."

Nam Cung Ngan không chớp mắt nhìn chăm chăm An Ninh về mặt như trước kích động, muốn gần An Bình thêm chút nữa, Thương Dịch nhanh chóng đem An Bình che trở sau lưng

"Cha, nàng là An Ninh, nhị tiểu thư An Bình Hầu phủ." Nam Cung Thiên Duệ cắt lời Nam Cung Ngan, hắn vừa cùng Thương Dịch chạy tới, lúc Thương Dịch che chở An Ninh, hắn nhận thấy sự thất thường của phụ thân, trong lòng thật nghi hoặc, vì sao cha gặp An Ninh lại nhận sai là người khác? Ở Đông Tần Quốc, danh gọi Chiêu Dương, chỉ có Chiêu Dương trưởng công chúa.

Nam Cung Ngan thân thể ngẩn ra, thấp giọng ní non, "Không phải nàng sao?" Ánh mắt nhìn An Ninh, ánh sáng trong mắt nháy mắt suy sụp đi xuống, trong miệng như trước thì thào "Không phải Chiêu Dương, không phải Chiêu Dương."

Ở đây đại đa số mọi người không biết Nam Cung Ngan thất thường là vì chuyện gì, nhưng bên trong tứ đại thế gia Lâm Thanh cùng Tô Phong trong lòng đều biết rõ ràng, hơn hai mươi năm trước, Chiêu Dương trưởng công chúa cặp kè cùng lúc với bọn họ ở đây, ngày đó Chiêu Dương công chúa cùng với An Ninh ở đây, đẹp không gì sánh nổi, mới vừa rồi bọn họ thấy An Ninh cũng không dám tin vào mắt mình, rõ ràng khuôn mặt giống như vậy, làm cho người ta có cảm giác cùng một người.

Chiêu Dương trưởng công chúa..... Lâm Thanh cùng Tô Phong trong đầu hiện ra bóng dáng, diễm lệ, đều liếm hạ mặt mày, làm người ta không nhận ra cảm xúc trong mắt, An Ninh đem phản ứng của người kia để trong mắt, xem ra hôm nay chính mình mặc một thân xiêm y, đánh bật đánh bại lại khơi dậy người chôn dấu trong trí nhớ, Chiêu Dương trưởng công chúa? Nếu nàng đoán không sai, năm đó vị hôn phu của Chiêu Dương trưởng công chúa sợ là Nam Cung Ngan!

Nhưng bởi vì Hoàng Đế Bắc Yên hoành hành ngang ngược, Chiêu Dương trưởng công chúa vì Đông Tần Quốc không thể không buông tư tình nữ nhi gả cho Hoàng đế Bắc Yên!

Giương mắt nhìn về phía Thương Dịch, bị hấn nắm tay, lại cảm giác được thân thể hấn ả ả run run, tựa hồ đang cật lực ả nhấn cái gì.

"Thương Dịch....." An Ninh khẽ gọi ra tiếng, nàng biết

Thương Dịch nhìn như cái gì cũng không để ý, nhưng một khi có liên quan đến trưởng công chúa Chiêu Dương, hấn liền bất thường để ý, chỉ cần nhìn hấn bố trí ở Tô Bông Tiểu Trúc liền có thể thấy vài điểm.

Nghe được thanh âm mềm mại, thân thể Thương Dịch dần thả lỏng, để ý tới xưng hô của nàng, con người có vài phần nhu hòa, nàng không xa cách gọi hấn là "Thần Vương", mà là gọi hấn "Thương Dịch", nhìn An Ninh Thương Dịch dần bình tĩnh trở lại.

Hoàng hậu thấy không khí quý dị, bước lên phía trước hòa giải, "Ca, người uống nhiều mấy chén, làm sợ chất nữ nhi(cháu gái) của người."

Hoàng hậu nương nương gọi một tiếng "chất nữ nhi" làm mọi người ở đây không hiểu, mà ngay cả An Bình cũng hơi nhíu nhíu mày, chất nữ nhi? Hoàng hậu có ý gì? Hoàng hậu dịu dàng cười, vô cùng thân thiết kéo tay An Ninh, "Bổn cung cùng Ninh nhi hợp ý, gần đây, bổn cung một thân nữ nhi ở Minh Nguyệt thật sự rất tinh mịch, cho nên, bổn cung da mặt dày cầu An Bình Hầu gia cùng đại phu nhân một việc, có thể hay không đem nữ nhi bảo bối của các người phân cho bổn cung một ít, dù cho bổn cung làm nghĩa nữ cũng được."

Lời nói Hoàng Hậu vừa dứt, nhất thời một trận ồ lên, Hoàng hậu nương nương nhưng lại muốn nhận An Ninh làm nghĩa nữ!

Chuyện này..... mọi người không ai đoán được, mà ngay cả An Ninh trong lòng cũng cả kinh, nhìn ý cười trên mặt Hoàng hậu nương nương, ân thầm tìm kiếm ý đồ của nàng ta.

Hoàng hậu nương nương có lẽ thích nàng nhưng thu làm nghĩa nữ, tựa hồ không giống tác phong của Hoàng hậu nương nương.

Kiếp trước An Như Yên lấy lòng Hoàng hậu như vậy nhưng không có được đãi ngộ này, mà nàng lại.....

Ánh mắt thân nhiên liếc về phía An Như Yên, tỉ mỉ quan sát gương mặt, bởi vì không cam lòng cùng với ghen tị mà nghiêm trọng vận vẹo, trong lòng trôi lên một tia châm chọc, nếu nàng thực bị Hoàng hậu thu làm nghĩa nữ, người bất bình nhất sẽ là An Như Yên và đại phu nhân đi.

"An Bình Hầu gia, đại phu nhân, các người mau cho bổn cung một câu trả lời nha!" Hoàng hậu nương nương thúc giục nói.

An Bình Hầu nghe thấy yêu cầu Hoàng hậu nương nương, cũng nhất thời tỉnh mộng, hấn như thế nào cũng không nghĩ đến An Ninh có thể được Hoàng hậu ưu ái, được làm nghĩa nữ? Hấn đương nhiên vui mừng, nhưng đại phu nhân thì không vậy nàng ta sao có thể tro mắt nhìn nữ nhi của Vân Trần thành Hoàng hậu nghĩa nữ?

Con gái của nàng đều không lấy được vinh quang này, nhưng lại làm nữ nhi của Vân Trần có được, nàng không cam tâm.

Không chỉ có thế nếu An Ninh thực trở thành Hoàng hậu nghĩa nữ về sau sợ khó khống chế.

"Hoàng hậu nương nương, Ninh nhi thực sự không đáng Hoàng hậu nương nương....." Đại phu nhân ve mặt khó xử, mặc dù trong lòng nàng ta đã sớm không bình tĩnh, nhưng bên ngoài vẫn duy trì hình tượng dịu dàng, hiền lành.

Chỉ là, lời nàng ta chưa nói hết, liền bị An Bình Hầu cắt ngang, An Bình Hầu về mặt tươi cười, "Hoàng hậu nương nương thích Ninh nhi, là vinh hạnh của Ninh nhi, chúng ta đương nhiên nguyện ý."

"Lão già: "" Đại phu nhân thần sắc khỏe hẳn, nhưng ý thức được vô số ánh mắt nhìn nàng, liễm liễm mi, không thể không áp chế tức giận trong lòng, ôn như mở miệng, "Ý của thiếp là sợ Ninh nhi không hiểu chuyện, chọc giận Hoàng hậu nương nương."

Khỏe miệng An Ninh khẽ gọi lên một chút châm chọc, đại phu nhân thật đúng là không thể để nàng gặp chuyện tốt, nếu hôm nay Hoàng hậu nương nương thu nhận An Như Yên làm nghĩa nữ, sợ rằng nàng ta khua chiêng gõ trống bốn phía chúc mừng đi!

Nhìn về phía Hoàng hậu, Trong mắt Hoàng hậu mơ hồ hiện lên một tia hờn giận, trong lòng An Ninh hiểu rõ, liền hạ mắt cúi đầu, qua nhiên nghe được thanh âm của Hoàng hậu có thêm vài phần cường thế, "Chuyện này liền như vậy quyết định đi!

Về sau, An Ninh là nghĩa nữ của Bốn cung, mong mọi người ở đây chứng kiến!"

Giải quyết dứt khoát, thần sắc mọi người khác nhau.Đại phu nhân thân thể nhả ra, sắc mặt khó coi, nhận ra Hoàng hậu hờn giận, nàng mặc dù muốn nói cái gì nữa cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, An Ninh thoáng nhìn đại phu nhân trong mắt không cam lòng, khẽ hừ lạnh, việc Hoàng hậu nương nương muốn làm, đại phu nhân nghĩ đến có thể ngăn cản được sao?

nghĩa nữ Hoàng hậu nương nương? Mặc kệ Hoàng hậu vì sao thu nhận nàng làm nghĩa nữ nhưng nàng hiểu được một chút, trong tay mình có bao nhiêu vương bài!

"Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, chúc mừng nhị tiểu thư."

Dương Mộc Hoan dẫn đầu mở miệng, ngôn ngữ bên trong khó nén lấy lòng.

"Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, chúc mừng nhị tiểu thư."

Mọi người cùng lên tiếng chúc mừng.

Duy độc có An Như Yên nắm chặt tay, lúc An Ninh xuất hiện trước mặt mọi người, nàng liền ảm đạm, quả nhiên, chuyện nàng lo lắng đã xảy ra, bộ dạng xinh đẹp của An Ninh hôm nay, ngày đó ngay cả nàng cũng không theo kịp.

Những người đó nhìn An Ninh đến ngay ngắt, nhất là Nam Cung Thiên Duệ ánh mắt dịu dàng, một đạo sắc bén trên người nàng ta hạ xuống, hiện tại thành Hoàng hậu nghĩa nữ, nàng ghen tị, nàng không cam lòng! Nàng có thể làm cho An Ninh biết cái giá của hào quang.

An Như Yên nhìn về phía đại phu nhân, vừa vặn gặp tầm mắt của nàng, mẹ con hai người coi như trao đổi cái gì tin tức, An Như Yên khỏe miệng gọi lên một chút ý cười, cấp Đình Thu phía sau ánh mắt, Đình Thu lặng lẽ rời khỏi hiện trường.

An Như Yên nhìn An Ninh, nghĩ đến kế hoạch của nương, trong mắt hiện lên một tia ác độc.

"Xưa nay đều ở lễ cấp kê đều là mẫu thân chải đầu cho con gái, hôm nay ta đây cái nghĩa mẫu thay mẹ của con chải đầu cho con được chứ, cũng sẽ không rối loạn quy củ chứ." Hoàng hậu nhẹ nhàng vỗ về sợi tóc của An Ninh, trên mặt ý cười ôn hòa, ý bảo Ngân Sương mang đến cây lược gỗ cùng trâm cài tóc, tự mình chải đầu An Ninh đem sợi tóc kéo xoắn.

An Ninh dịu dàng cười, ánh mắt không dấu vết quét về phía mọi người, Tô Cẩm như tươi cười ánh mặt trời, Nam Cung Thiên Duệ tầm mắt dịu dàng, Triệu Cảnh Trạch trong mắt tính toán, Thái Tử mang ánh mắt tìm kiếm, cùng với Thương Dịch kia không một chút biểu tình, nhất nhất đều lọt vào mắt nàng.

Quá chói mắt trong mắt An Như Yên tràn đầy ghen ghét, giống như mũi tên nhọn, muốn đem nàng đâm thủng, nghĩ đến lời nói ôm qua An Như Yên h, lại phát hiện không thấy tung tích Đình Thu, con mắt sáng lên, xem ra, An Như Yên đã không thể kiềm chế.

Khỏe miệng gọi lên một chút cười lạnh, An Ninh cúi đầu nhưng thật ra nàng rất muốn nhìn An Như Yên ở trước mặt bao nhiêu người, dùng thủ đoạn gì?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Sát ý điên cuồng của Dương Mộc Hoan

"An Ninh, mệnh người đã đến!"

Đột nhiên, một tiếng quát chói tai vang lên, một cây ngân trâm liền theo hướng An Ninh, An Ninh chợt ngẩn người ra, có hơi bất ngờ, nhưng trước ngực quần áo bị ngân trâm cắt qua, nhìn tay cầm ngân trâm, ánh mắt đầy sắc bén, ý đồ ám sát mạng của nàng, con người An Ninh chợt rung mình.

Dương Mộc Hoan! Đúng là tứ phu nhân Dương Mộc Hoan!

"Hộ giá!" An Như Yên trước chân trước người hoàng hậu, đột nhiên biến cố làm cho mọi người nhất thời hốt hoảng, hoàng hậu bị che chở, lui ra phía sau vài bước.

An Ninh đứng cách Dương Mộc Hoan cách đó không xa, Thương Dịch không biết khi nào đã chặn trước người của nàng, nhìn cả người trước mặt tràn ngập sát ý, điên cuồng đẩy dọa người của Dương Mộc Hoan, An Ninh tâm tư đầy suy nghĩ, này rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

An Bình hầu cũng nhất thời mất phương hướng, gấp đến độ đầu muốn căng ra, "Lão tứ, nàng đang làm gì? Còn không mau buông cây trâm xuống!"

Nàng có biết nàng đang làm gì không?, nếu làm bị thương đến hoàng hậu nương nương thì phải ăn nói thế nào đây!

Dương Mộc Hoan lại coi như không có nghe lời của hần nói, nhìn chăm chăm vào An Ninh, trong mắt sự điên cuồng ngày càng gia tăng thêm, trên tay nắm ngân trâm thật chặt, cắn răng một cái, như cù lại nhắm phía An Ninh, càng nhắm những nơi có thể làm hại An Ninh, lúc này đây, nàng không giống như lúc trước, An Ninh được Thương Dịch che chở sau lưng, linh hoạt tránh đi ngân trâm trong tay Dương Mộc Hoan,

Dương Mộc Hoan coi như phát điên không giống bình thường, ngân trâm trong tay làm loạn mọi thứ lên. (đoạn này khó quá, nhả chém)

"Giết người! Ta muốn giết người!" Dương Mộc Hoan trong miệng không ngừng lặp lại những lời này, ở đây rất nhiều tân khách đều thối lui đến Hầu phủ ở ngoài, sợ hãi đã bị lan đến.

Không biết vì sao, An Ninh cảm thấy Dương Mộc Hoan giờ phút này có chút quái dị, nàng cẩn thận quan sát, lại nhận thấy được An Như Yên trên mặt mơ hồ hiện lên tươi cười, trong lòng căng thẳng, này trong đó chắc chắn kỳ quái, nói khẽ với người Thương Dịch mở miệng, "Đánh cho nàng bất tỉnh đi!"

Thương Dịch có hơi rùng mình, đang muốn có điều động tác, lại chỉ thấy An Bình hầu mạnh tay bắt lấy Dương Mộc Hoan, thẳng tắp hướng cây cột trong đại sảnh,.

"A..." Dương Mộc Hoan tiếng kêu thê lương, cái trán bị đánh vỡ, máu tươi chảy ròng, nhưng An Bình hầu coi như không có gì xảy ra tay, tiếp tục hành động, một chút lại một chút, vẻ mặt sắc bén làm cho người ta không rét mà run, tiếng Dương Mộc Hoan kêu đau vang vọng toàn bộ đại sảnh, một tiếng so với một tiếng lại càng thê lương.

"Nương... Cha a, người thả nương a... Nương đổ máu ... Nương..." An Lan Hinh nghe được Dương Mộc Hoan kêu thảm thiết, bất chấp nguy hiểm, xông lên phía trước, ôm chân An Bình hầu, đau khổ cầu xin, nhìn đến Dương Mộc Hoan dính vệt máu tươi, khóc lại lớn tiếng.

An Ninh nhìn người này chính là phụ thân của mình, đôi mắt lóe lên một tia lãnh ý, hần đối Dương Mộc Hoan xuống tay không có chút lưu tình, liền ngay cả nữ nhi khóc cầu xin như vậy, hần cũng hoàn toàn không để ý đến, đây là An Bình hầu, lãnh huyết vô tình, mặc dù là đối nữ nhân chính mình cũng vẫn sẽ là như thế.

Chính là Dương Mộc Hoan... Nghĩ đến Dương Mộc Hoan hành động dị thường, An Ninh cuối đầu xuống, rốt cục đợi cho An Bình hầu ngừng lại, Dương Mộc Hoan từ lâu đã ngất đi, An Bình hầu buông lỏng tay, tựa như cắt đứt quan hệ liên đới tử phụ nhân ngã rơi trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, vệt máu tươi, vô cùng thê thảm.

"Nương, người mau tỉnh tỉnh a... Người không cần dọa Hinh Nhi, người mau tỉnh lại a." Mặc cho An Lan Hinh như thế nào la lên, Dương Mộc Hoan đều không có chút phản ứng.

An Bình hầu cũng là đang quỳ trên mặt đất, "Này tiện nhân làm cho hoàng hậu nương nương sợ hãi, mặc cho hoàng hậu nương nương xử trí."

An Bình hầu trong lòng vẫn là không yên không thôi, ở Hầu phủ phát sinh chuyện như vậy, hần cũng khó thoát quan hệ, mới vừa rồi dùng như vậy vô tình phương pháp thu phục Dương Mộc Hoan, đó là ở nói cho mọi người, hành động của Dương Mộc Hoan cùng hần không quan hệ, nếu là Dương Mộc Hoan thật sự liên lụy hần, hần định làm cho này nữ nhân chết không có chỗ chôn!

Hoàng hậu lòng như trước không thể giãn ra, thần sắc lạnh lùng nhìn lướt qua An Bình hầu, ánh mắt cuối cùng dừng ở ngất đi qua Dương Mộc Hoan trên người, "Đây là chuyện Hầu phủ, bản cung không muốn nhúng tay vào, bất quá, chuyện này nên điều tra cho bản cung, bản cung mới nhận Ninh Nhi làm nghĩa nữ, bên người nàng liền có như thế ẩn nấp nguy hiểm, như thế bản cung làm sao yên tâm đây?"

"Thần nhất định trừng phạt nghiêm." An Bình hầu lớn tiếng hứa hẹn.

Hoàng hậu không muốn ở lại nữa, trước khi đi, mở miệng muốn cho An Ninh cùng nàng tiễn cung đi ở vài ngày, nhưng An Ninh lại uyển chuyển cự tuyệt, hoàng hậu cũng không có nhiều lời, mang theo Thiệu Hoa quận chúa cùng với Ngân Sương chờ cung nữ ra Hầu phủ, mà tân khách, cũng theo sau đều tự rời đi.

Thành viên Hầu phủ ngồi Trong đại sảnh, An Bình hầu sau khi tân khách rời đi, suốt một cái buổi chiều đều không có mở miệng nói một câu, ngũ phu nhân Tần Ngọc Song ở một bên trấn an An Bình hầu đang tức giận, đại phu nhân cùng An Như Yên bình thần ung dung uống trà, mọi người đều đang đợi, chờ ngất Dương Mộc Hoan tỉnh lại.

Khi đêm đến, An Lan Hinh như trước ghé vào Dương Mộc Hoan trên người, khóc kêu, thanh âm đã muốn khàn khàn, An Ninh nhìn thoáng qua trong đại sảnh duy nhất một người không thuộc An Bình hầu phủ, không khỏi có chút nhíu mày suy nghĩ, chén trà đang ở môi, An Ninh nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hần mở miệng, "Sắc trời đã tối muộn, Thần vương điện hạ không bằng..."

Thương Dịch ngẩng đầu mạnh, chống lại tầm mắt An Ninh, kia mâu trung không còn giận làm cho An Ninh chợt ngẩn ra, nhưng lại đã quên muốn nói gì,

Thương Định lập tức chuyển khai tầm mắt, tiếp tục phẩm trà, tựa hồ không có đem Lệnh đuổi khách" của nàng " để vào mắt.

An Ninh khước miệng không khỏi rút trều, đây là cái gì tình huống? Hôm nay sở

hữu tân khách đều sau khi rời khỏi, Thương Định lại coi như đem nơi này trở thành Thần vương phủ của hắn, ngồi xuống uống trà cứ y như ở nhà hắn vậy. Tất cả mọi người e ngại thân phận của hắn, không dám nói thình hểnh rời đi, cho tới bây giờ, hắn như trước không có ý tứ mà phải rời khỏi.

Thương Định có thể nào rời đi? Mặc dù có Phi Phiên từ một nơi bí mật gần đó bảo hộ An An Ninh, hắn cũng vẫn đang lo lắng nàng nên cố gắng lưu lại!

"Người tới, đem bồn nước lạnh, đem này tiện nhân hất tỉnh." An Bình hầu tựa hồ chờ không kịp, lạnh giọng phân phó hạ nhân.

Không bao lâu, hạ nhân liền đưa lên một chậu nước lạnh, An Lan Hinh nhìn người nọ muốn hướng Dương Mộc Hoan trên người hất thủy, trong lòng nhất thời hoảng, "Các ngươi tránh ra, ta không được các ngươi thương tổn ta nương... Cha, cầu ngươi, đừng tàn nhẫn với nương như vậy."

Thời tiết Như vậy, này mà hất nước xuống, đối Dương Mộc Hoan mà nói, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí, thân thể của nàng làm sao có thể chịu được!

"Hừ, tàn nhẫn? Ngươi xem nhìn ngươi nương hôm nay làm nên sự tình gì." An Bình hầu một cái hung hăng chụp ở trên bàn, khó nén tức giận. Phanh một tiếng, sợ tới mức An Lan Hinh thân mình co rút lại, đại phu nhân cùng An Như Yên cũng là nhìn nhau, mang theo vài phần vui sướng khi người gặp họa, An Như Yên khẽ nhủ mảy, giống như quan tâm tiêu sái đến An Lan Hinh trước mặt, "Hình Nhi, ngươi mau chớ chọc cha tức giận."

Vốn tưởng rằng Dương Mộc Hoan cách An Ninh như vậy gần, có thể bị thương An Ninh, nhưng không có dự đoán được lại có Thương Định ở bên cạnh nàng, An Như Yên không dấu vết nhìn thoáng qua Thương Định, phía sau nhưng lại còn không đi, chẳng lẽ đường đường Thần vương điện hạ còn muốn lưu lại ăn cơm chiều?

Bất quá, tuy rằng không có thương tổn đến An Ninh, nhưng là phá hủy này lễ cấp kê, Dương Mộc Hoan như vậy một cái làm ầm ĩ, mặc dù nàng đem lễ cấp kê làm được long trọng, *sợ cũng là ở trước mặt cha chiếm được được rồi*(không hui lém)!

"Còn thất thần làm cái gì? Hất Cho ta!" An Bình hầu gia lớn tiếng phân phó, kia hạ nhân lập tức đem bồn trung nước lạnh hất hướng Dương Mộc Hoan.

"A..." Ngần ra đến xương rét lạnh làm cho Dương Mộc Hoan ngất ý thức rõ ràng đứng lên, lập tức mà đến, là trên đầu kịch liệt đau đớn.

"Nương..." An Lan Hinh vội vàng đi đến Dương Mộc Hoan bên người, nhìn đến nàng cả người kịch liệt run run, "Cha, cầu ngươi mau làm cho đại phu cấp nhìn xem thương nương a!"

"Xem thương?" An Bình hầu mạnh đứng dậy, đến gần Dương Mộc Hoan, một phen thô bạo đem nàng nhấc tới, đẩy ra giấy dựa muốn che chở Dương Mộc Hoan An Lan Hinh, sắc bén chất vấn, "Nói, hôm nay vì sao phải làm như thế nào?"

Nàng rốt cuộc có biết hay không, phá hủy lễ cấp kê, làm mất mặt hầu phủ? Nếu là hoàng hậu bị thương, hắn chính là có một trăm cái mạng chết cũng không đủ nữa!

Dương Mộc Hoan cố nén đau, cũng là về mặt nghi hoặc, "Lão gia, Hoan nhi làm cái gì?"

Nàng làm cái gì? Cố gắng hỏi tương, nàng lại như thế nào cũng nhớ không đứng dậy, nàng rốt cuộc làm cái gì, làm cho lão gia phần nộ như thế!

"Làm cái gì? Từ muội a, ngươi lúc này nhưng thật ra biết giả ngu sung sướng, chúng ta tất cả mọi người giống nhau thấy ngươi phát điên muốn giết Ninh Nhi, ngươi

chớ không phải là ghen tị của ta nữ nhi thành nghĩa nữ hoàng hậu, trong lòng không cam

lòng, sinh sát ý? Không nghĩ tới ngươi Dương Mộc Hoan thế nhưng lại là người độc ác như vậy!" Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, Dương Mộc Hoan tưởng đoạt quyền của nàng, muốn cùng nàng đấu sao, thật đúng là không biết suy nghĩ!

"Ngươi nói bây giờ bực tức gì? Ta làm sao có thể giết Ninh Nhi? Lão gia, ngươi đừng tin nàng, lão gia, nàng muốn đổ oan cho ta, ta làm sao có thể sát Ninh Nhi đâu?" Dương Mộc Hoan vội vàng giải thích, trên đầu đau cùng thân thể rét lạnh làm cho nàng lạnh run, chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra trên người nàng!

"Oan uổng? Ừ cười! Ta vu oan cho ngươi sao?" Đại phu nhân khinh cười ra tiếng, đi đến bên cạnh An Ninh, vô cùng thân thiết lôi kéo tay nàng, "Ninh Nhi, ngươi nói cho nàng biết, nương rốt cuộc có đổ oan cho nàng hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Gia pháp của Hầu phủ

An Ninh giật mình, đại phu nhân lại đẩy nàng ra, ánh mắt nhìn thẳng vào tầm mắt Dương Mộc Hoan, trong mắt bà ta mê mang làm cho nàng nhúm mày, nhớ tới những hành động điên cuồng vừa rồi của bà ta, An Ninh trong lòng càng đậm nghi hoặc, trong tay đại phu nhân và An Như Yên có nhược điểm của Dương Mộc Hoan, tất nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng là, cách xử lý này quá mức quý dị, trực giác nói cho nàng biết rằng sự quý dị này, trong chuyện này tựa hồ mẹ con nhà kia không thoát được quan hệ.

"Con nên nói ra sự thật trong chuyện này nha! Con đã quên nàng ta đã đối xử với con tàn nhẫn như thế nào rồi hả? Đừng sợ, cứ lớn tiếng nói ra, có di nương ở bên cạnh con, di nương sẽ bảo hộ con."

Đại phu nhân áp chế hờn giận trong lòng, sắc mặt từ ái nhìn An Ninh quá quen thuộc đến mức dối trá.

"Ninh Nhi..." Dương Mộc Hoan giật mình nhìn An Ninh, trong mắt sợ hãi cùng sự khẩn cầu đan xen, lòng của nàng càng ngày càng bất an.

An Ninh cũng gật đầu, Dương Mộc Hoan sát nàng, ở đây tất cả mọi người đều thấy, không thể là giả được, nhưng trong đó chân tướng sự thật rốt cuộc là cái gì? An Ninh cuối đầu suy nghĩ, nàng nhất định phải biết rõ ràng.

"Làm sao có thể? Không có khả năng..." Trong đầu Dương Mộc Hoan oanh một tiếng, cả người lập tức bị An Bình hầu đẩy thật mạnh ngã trên mặt đất, bên trong đại sảnh của An Bình phủ vang lên những tiếng quát chói tai.(yuki:ông già này đúng là không có tim)

"Hiện tại ngươi còn nguy hiểm cái gì nữa? Sự tình đã sáng tỏ như vậy, không cần phải tra hỏi thêm nữa, người đâu, mang gia pháp hầu phủ ra." Ánh mắt An Bình hầu gia lộ ra vẻ tàn nhẫn, nói ra, tất cả mọi người ở đây đều có thần sắc khác nhau.

Gia pháp? Gia pháp An Bình hầu phủ có hai loại, quát roi và điện tinh, mỗi một loại đều là tàn nhẫn đến cực điểm

Dương Mộc Hoan nghe được hai chữ "Gia pháp", trong mắt đầy sợ hãi, cả người hoảng loạn, "Lão gia, tha ta, ta là bị oan uổng, ta thật là oan uổng nha..."

Đại phu nhân và An Như Yên nhìn nhau, ánh mắt dừng trên người An Bình hầu, trong mắt xẹt qua một tia ác độc, oan uổng? Hiện tại ai còn có thể tin tưởng thiện nhân Dương Mộc Hoan này? Bà ta ngay cả khi có một trăm cái mồm, đều nói không lại.

Nghĩ đến gia pháp, đại phu nhân trong lòng hiện lên tàn nhẫn, gia pháp nhà này đã lâu không được dùng để nên cũng không còn công dụng, nhân ngày hôm nay phải để cho Dương Mộc Hoan nếm thử hương vị của gia pháp nhỉ!

Quần gia rất nhanh liền trình gia pháp lên, một cây gậy thật dài, mặt trên được bao phủ bởi những gai sắc nhọn, vừa nhìn thấy, trong lòng liền không khỏi sinh ra sợ hãi, không thể nào tưởng tượng được cây gậy kia đánh lên người thật sự tàn nhẫn.

"Ra tay đi!" Giọng An Bình hầu lạnh lùng ra lệnh, con ngươi lạnh lẽo không một chút tình cảm.

Dương Mộc Hoan trầm trọng kéo thân mình không ngừng sau này lui, trong mắt nàng ta cây gậy trong tay quần gia, không khác gì muốn mạng của nàng.

"Tứ muội, ngươi sợ cái gì? Tốt xấu việc gia ta sẽ giúp ngươi gánh vác vài ngày,tuy đường đường là chủ gia, phạm vào sai trái, cũng không thể không tuân theo qui tắc, làm như thế nào có thể hợp lý?" Đại phu nhân thần nhiên mở miệng, đem sự sợ hãi của Dương Mộc Hoan để ở trong mắt, hiện tại mới biết sợ hãi sao? Hai tháng trước lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhất thời đoạt quyền từ trong tay nàng, không tự mình đi đến con đường này sao?

Dương Mộc Hoan chống mắt nhìn đại phu nhân, trong lòng ngăn ra, coi như hiểu được cái gì, cùng lúc đó, trên lưng một cơn đau truyền đến, mũi nhọn đâm vào da thịt, lại bị người dùng lực mạnh nhất, kia đau đến liên tục truyền đến, cơn đau bao phủ toàn bộ cơ thể.

"A..." Nhưng âm thanh đau đớn đến chói tai của Dương Mộc Hoan vang lên khắp phủ, nụ cười của đại phu nhân càng trở nên quý dị, là nàng ta! Là thiện nhân Lưu Hương Liên này, nhất định là nàng ta muốn hãm hại mình, nàng ta quyết tâm loại bỏ nàng như Vân Trăn vậy, nàng cũng không thể thoát được!

Trong mắt bị hận thù che lấp, trong phút chốc, nàng không thể thích ứng với cơn đau tàn khốc mới vừa rồi, cây gậy lại một lần nữa đánh vào thân thể của nàng, một cây tiếp theo một cây, da thịt như bị xé rách, máu tươi chảy ròng ròng, xiêm y sớm đã bị dính đầy máu tươi, vô cùng kinh khủng.

"Nuông... Đừng đánh nuông ta... Cha, người tha nuông đi!" An Lan Hinh khóc đứt từng khúc ruột gan, gấp chính mình cầu tình nhưng An Bình hầu lại không có bất kỳ một chút run động dù chỉ là nhỏ nhoi nào cả, bất chấp tất cả, đột nhiên xông vào, với ý đồ dùng thân thể che chở Dương Mộc Hoan.

Cây gậy từ trên cao hạ xuống, hành động rơi vào trong mắt mọi người làm cho tất cả đều do dự, ngăn ra, hạ gậy xuống, chính vì không muốn đánh nhầm trên người An Lan Hinh, An Lan Hinh nhanh chóng thở dài, hé ra hai khuôn mặt gần bó với nhau.

Đại phu nhân cùng An Như Yên vui sướng cười tươi khi thấy người gặp họa, như nhìn trò hay, An Ninh có chút nhúm mày, vào lúc đó, bản thân Dương Mộc Hoan có thể dùng thân thể mình tránh cho An Lan Hinh tránh không bị rơi kia, nhưng bà ta không làm như vậy.

An Lan Hinh bị hai roi, Dương Mộc Hoan vẫn như trước không có một hành động che chở, An Ninh trong lòng nổi lên một tia châm chọc, nàng từng nghĩ rằng Dương Mộc Hoan hết lòng yêu thương nữ nhi, nhưng giờ phút này xem ra, tình mẫu tử kia cũng không là gì cả!

Trong mắt ngưng tụ một tia lạnh như băng, An Ninh thần nhiên nhìn thấy hết, trong đại sảnh, tất cả đều im lặng ngũ phu nhân Tần Ngọc Song tiến lên đem

AnLan Hinh rời đi, mở miệng van xin, "Lão gia, nếu đánh tiếp, sẽ gây ra tai họa chết người."

"Ngũ muội, chuyện quý phủ từ khi nào đến phiên ngươi lên tiếng?" Giọng điệu Đại phu nhân hừ lạnh ra tiếng, Tần Ngọc Song xưa nay cùng Dương Mộc Hoan luôn gần gũi, tưởng có thể thay Dương Mộc Hoan cầu tình, không có cửa đâu, Tần Ngọc Song chỉ xuất thân từ thanh lâu, mặc dù là vào Hầu phủ, bản tính vốn khiêm tốn, ít khi ra khỏi phòng, làm sao nàng ta có thể nói lại với nữ nhi này.

Tần Ngọc Song thân thể ngẫn ra, khuôn mặt trở nên trắng bệch, cúi đầu, không nói nên lời, chỉ, nàng cảm thật chặt tay An Lan Hinh, động tác nhỏ này nhiều người không phát hiện ra, nhưng sâu sắc An Ninh lưu ý đến hành động này của nàng ta, liền hạ mặt mày, nghĩ đến kiếp trước về Tần Ngọc Song này nàng chỉ biết đôi chút, hôm nay thấy nàng ta cầu xin cho Dương Mộc Hoan, nếu một ngày nào đó Dương Mộc Hoan biết nàng ta đã vì nàng làm ra chuyện như vậy, không biết sẽ như thế nào?

Nàng biết, Hầu phủ ngũ phu nhân Tần Ngọc Song không đơn giản, nữ nhân tuy xuất thân phong trần, thế nhưng hiểu được sự chịu đựng, tại Hầu phủ, hàng năm nàng ta luôn được An Bình hầu sủng hạnh nhiều nhất, là vì nàng ta luôn dịu dàng ngoan hiền với độ tuổi thanh xuân kia trong mắt An Bình hầu gia có nhiều lợi thế nhất.

Đại sảnh bên trong, gia pháp tiếp tục chấp hành, mùi máu tươi trong không khí càng ngày càng nồng đậm, An Lan Hinh vừa nhận hai roi, đã đau đến hôn mê bất tỉnh, Dương Mộc Hoan nằm trên mặt đất, hấp hối, nhưng ánh mắt của nàng ta vẫn như trước hung hăng trừng mắt đại phu nhân, đau đớn đã làm cho nàng ta chết lặng, nàng không thể tưởng tượng chính mình giờ phút này lại rơi vào tình huống bi thảm như vậy, phải chăng hôm nay nàng sẽ chết ở chỗ này? Không, nàng không thể chết được! Nàng không thể chết bị oan uổng như vậy!

An Ninh thấy Dương Mộc Hoan sức chịu đựng đã đến giới hạn, thân nhiên lướt nhìn đại phu nhân cùng An Như Yên, có ý mở miệng cầu xin, "Cha, đại ca hân...đã trở lại đi!"

Đại công tử An Bình hầu phủ An Lạc Phong vốn là do Dương Mộc Hoan sinh thành, nay hân lĩnh lệnh triều đình ra ngoài kinh thành làm chút việc, nếu hân trở về, phát hiện Dương Mộc Hoan bị đánh chết, sợ là ngay cả An Bình hầu gia cũng khó lòng dẹp yên chuyện trong phủ.

Quả nhiên, con mắt An Bình hầu gia trở nên căng thẳng, "Đù!"

Quản gia thu nhận được lệnh, liền dừng hành động lại, đại phu nhân trong mắt xẹt qua một tia hờn giận, "Lão gia..."

"Dẫn nàng ta đi, im lặng." An Bình hầu giọng lạnh ngắt lời nói đại phu nhân, sau đó liền quay người rời đi, trong mơ hồ Dương Mộc Hoan được đưa về viện Quỳnh Hoa, Tần Ngọc Song sai nha hoàng ôm An Lan Hinh về phòng của nàng, đại phu nhân cùng An Như Yên tuy rằng không cam lòng, nhưng đều hồi viên.

An Ninh vừa bước vào sân của viện Thính Vũ Hiên, liền nghe được âm thanh quen thuộc vang lên ở bên tai.

"Ngươi vì sao cứu nàng ta?"

An bình giật mình, dừng bước, ánh mắt lóe lên một tia sáng, "Nàng ta không thể

chết được!"

Dương Mộc Hoan không thể chết được, nếu như chết thì hành động của đại phu nhân cùng An Như Yên ý sẽ mãi mãi không được đưa ra ánh sáng, lưu lại cho Dương Mộc Hoan một cái mệnh, nhất định sẽ có ngày dùng đến!

"Ngươi cảm thấy sự tình hôm nay có chút kỳ quái?" Thương Dịch nhìn An Ninh dưới ánh trăng, cặp mắt kia sáng hơn so với những ngôi sao trên bầu trời, làm cho người ta đui mù.

"Thần vương điện hạ trong lòng cũng hoài nghi, không phải sao?" An Ninh khước miệng khẽ nhếch, mắt nhìn thẳng về hướng tầm mắt của hân, nàng có thể nhìn ra sự việc đó bất thường, thông minh như Thương Dịch, làm sao có thể không nhìn ra?

Thương Dịch có chút nhũn mày, tựa hồ bởi vì sao mà hờn giận, nhưng một lát hân lại cười lớn thành tiếng, khuôn mặt anh tuấn hết sức nhu hòa, đột nhiên, hân với tốc độ rất nhanh, cúi người tới gần An Ninh, An Ninh trong lòng ngẫn ra, đang muốn lui về phía sau, lại bị Thương Dịch chế trụ sau ót, toàn bộ thân thể như bị lôi kéo về hướng hân.

An Ninh cảm thấy đầu oanh một tiếng, độ ẩm thân thể tăng vọt lên, nhìn chăm chăm vào Thương Dịch nụ cười trở nên yếu ớt.

"Ngươi... Muốn làm gì?" Khuôn mặt tuấn tú càng tới gần, An Ninh cố gắng duy trì điềm tĩnh, nhưng sắc mặt đỏ ửng lộ ra một tia mê người, nam nhân này, đúng là sâu không lường được, dù là nàng làm bất cứ biện pháp nhìn vào hai tròng mắt hân cũng không thể tìm hiểu chút ý đồ nào, nhưng ngược lại con mắt đen thâm thúy kia làm cho mê hoạt!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thần vương cười

Hai cái trán của hai người chạm vào nhau, trên trán truyền đến độ ấm làm cho tim An Ninh đập mạnh, kiếp trước, nàng là nữ tử đã có chồng, nam nữ thân thiết nàng cũng không xa lạ, nhưng kiếp trước Ly vương Triệu Cảnh Trạch cũng không khiến nàng có tâm trạng thế này. Thương Dịch thường thức hành động chân tay luống cuống của nàng, không sai, hẳn quả thật hoài nghi sự tình hôm nay có gì kỳ quái, nha đầu kia quả nhiên là sinh một viên ngọc sáng lung linh, không ai có thể nhìn ra tâm tư của hắn, nhưng An Ninh là ngoại lệ!

Hắn thích nàng trí tuệ, lại không biết vì sao, bởi vì trí tuệ của nàng, trong lòng hắn nhưng lại sinh ra một tia bất an, nhất là nàng có sự trấn định cùng với bình tĩnh hơn người bình thường, tổng làm cho hắn cảm thấy trong lòng nàng có rất nhiều bí mật, nhưng là, hắn không cách nào dò thám biết bí mật này rốt cuộc là cái gì.

Nhớ tới ngày hôm qua ba người ở trong Thịnh Vũ Hiền đối ẩm, dù là nàng say, cũng vẫn duy trì cảnh giác, dù là hắn thiết kế bằng mọi cách, cũng không có tìm được bí mật ở sâu trong nội tâm của nàng, bất quá lại cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, nghĩ đến cái gì, khỏe mới Thương Dịch khẽ nhếch.

Giờ phút này, nhìn thấy đôi mắt của nàng thoáng hiện có chút bối rối, trên mặt Thương Dịch trôi lên một tia vừa lòng, nguyên lai chỉ cần tối gần nàng như vậy, liền có thể đánh vỡ sự trấn định của nàng, điểm này, hắn nhớ kỹ!

Thoáng nhìn trên mặt hắn có một chút đỏ hồng, trong lòng Thương Dịch vừa động, một cổ tình liền mở ra lan tràn, thân thể nhất thời buộc chặt, xuất hiện một tia khác thường, hắn đương nhiên biết kia là cái gì, tâm tư của hắn tuy rằng chưa bao giờ dừng ở trên người nữ nhân, nhưng là một nam tử bình thường, hôm nay An Ninh làm cho người ta kinh diễm, nhất là cặp môi mê người kia... Làm cho người ta nhìn không được...

Hô hấp rối loạn, Thương Dịch ý thức được cái gì, mạnh buông tay, kéo giãn khoảng cách của hai người, thần sắc quý dị nhìn An Ninh, hắn đối nàng...

An Ninh đạt được tự do, mở miệng hô hấp, ngực phập phồng nhờ quần áo phụ trợ càng trở nên rõ ràng, Thương Dịch xem ở trong mắt, mâu trung thâm lại.

"Người... Làm sao vậy?" An Ninh thử hỏi.

Thương Dịch giống như bưng bình, trong bóng đêm, khuôn mặt tuấn mỹ mơ hồ có một rặng mây hồng không bình thường hiện lên, không mở mắt, từ trong lòng lấy ra này nọ, không nói một câu nhét vào trong tay An Ninh.

An Ninh khẽ nhíu mày, nghi hoặc mở ra cầm khăn rong tay, khi nhìn thấy những thứ bên trong thân thể cũng ngừng ra

"Người nếu không cần, tùy tiện ném đi cũng được." Thương Dịch ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, thanh âm bằng phẳng, nhưng cẩn thận tìm tòi nghiên cứu, lại vẫn như cũ có thể nghe ra vài phần cố ý che giấu.

"Không... Ta muốn." thanh âm An Ninh mang theo một tia run run, này không phải không là đường hỏa thiêu sao, là đường hỏa thiêu mẫu thân làm mà nàng thích ăn nhất, từ sau khi nung mất, nàng liền không còn có ăn qua!

Lấy một khối bỏ vào trong miệng, hương vị quen thuộc ở trong miệng tràn ngập mở ra, trong đầu hiện ra bóng dáng mẫu thân, tươi cười từ ái, ôn nhu ní non... Một thời gian dài, khi nàng nhớ lại nung, trong lòng đều tràn ngập cừu hận, nhưng giờ phút này, lòng của nàng lại chỉ có ấm áp, giống như trước đây rúc vào trong lòng mẫu thân.

"Người làm sao mà biết..." An Ninh trầm giọng mở miệng, Thương Dịch làm sao mà biết, nàng thích đường hỏa thiêu?

"Ăn đồ của ta, về sau liền không được gọi ta là Thần vương điện hạ." Thương Dịch vội vàng đánh gãy lời nói của An Ninh, bá đạo bên trong lại hơn một tia đông cứng, giống như là che giấu cái gì.

An Ninh nhíu mày, nhìn đường hỏa thiêu trong tay, không gọi hắn là Thần vương điện hạ, kia gọi hắn cái gì?

Đang muốn mở miệng hỏi, thân hình anh tuấn của Thương Dịch liền xoay người rời đi.

"Thần vương..." An Ninh muốn gọi hắn lại, lời vừa ra khỏi miệng, liền nhìn thấy bóng dáng nam tử phía trước cứng đờ.

Thương Dịch dừng lại cước bộ, mi phong hơi nhíu, mơ hồ hàm chứa một tia tức giận, khí thế sắc bén kia xuất hiện dù là không quay đầu lại, An Ninh cũng có thể cảm thụ được, trong lòng ngăn ra, nghĩ đến chính mình xưng hô cùng hắn mới vừa rồi, giằng co hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, "Thương Dịch... Cảm ơn đường hỏa thiêu của người."

Nghe được thanh âm phía sau truyền đến, khuôn mặt âm trầm giãn ra mở ra, vừa lòng gật đầu, lại tiếp tục bước đi, ngay cả chính hắn cũng không có phát hiện khoe miệng kia một chút ý cười nhưng lại ôn nhu có thể nhỏ ra nước, so với cách gọi Thần vương điện hạ mang theo sự xa cách, hắn càng thích nàng trực tiếp kêu tên của hắn!

Mà tươi cười này lại ánh vào trong mắt của Phi Phiên đang núp trong bóng tối, khiếp sợ cười toé toé, này... Thần vương thế nhưng nở nụ cười!

Ở trong hiểu biết của hắn, Thần vương cười hoặc cao thâm, hoặc khôn khéo, hoặc lạnh lùng, hoặc tính kế, nhưng mới vừa rồi hắn nhìn thấy, là ôn nhu! Giống như là vì An Ninh gọi một tiếng "Thương Dịch" sao?

Phi Phiên nhanh cau mày , ánh mắt dừng ở trên người An Ninh, nhớ lại từ khi Thần vương phân phó mình cấp cho An Ninh một viên thuốc vô giá kia, mi tâm Phi Phiên nhăn càng nhanh, một món bảo bối như vậy nhưng Thần vương lại cấp cho An Ninh để giải rượu, phải biết rằng viên thuốc kia cũng không chỉ có tác dụng giải rượu a, nghĩ đến điều này. Phi Phiên đem ánh mắt tập trung trên người An Ninh càng phát ra sự tìm tòi

Thần vương phủ.

Thương Dịch vừa xuống xe ngựa, đi vào đại môn Vương phủ , đột nhiên nghĩ đến cái gì, đối với Đồng Tước phía sau phân phó, "Ngày mai đem người làm đường hóa thiêu kia vào vương phủ."

Nghe chủ tử nhắc tới đường hóa thiêu, mi tâm Đồng Tước không khỏi cau lại, tối hôm qua, chủ tử hỏi phủ, liền phân phó hắn đi khắp kinh thành tìm người biết làm đường hóa thiêu, một nhà một nhà phỏng, một nhà một nhà nhăm nháp, rốt cục tìm được người làm vừa lòng , bây giờ hắn chỉ cần nghe thấy đường hóa thiêu cũng liền biến sắc, trời biết bụng của hắn bây giờ như thế nào?

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc

"Vâng." Đồng Tước lĩnh mệnh, hắn phát hiện chủ tử đêm nay tâm tình tựa hồ thực tốt, là vì đường hóa thiêu sao?

Nghĩ đến cái gì, con người Đồng Tước vì liêm, "Chủ tử, Cực Lạc điện bên kia có tin tức ."

Thương Dịch đang đi phía trước cước bộ dừng một chút, liếc đi trên mặt tươi cười, thần sắc trở nên nghiêm túc, "Nói."

"Sau đó không lâu tứ quốc tế, Bắc Yên quốc phái đại hoàng tử Thương Dực đến Đông Tần, nhưng theo bẩm báo, người nọ cũng sẽ tự mình tiến đến." Đồng Tước trầm giọng mở miệng, dừng một chút, tiếp tục mở miệng, "Trước mắt đã bắt đầu đi người, là âm thầm hành động."

Son, nữ tử duy nhất trong bát tuần, chừng quần cực lạc điện, tin tức của nàng chưa từng có sai lầm.

"Nga? Tự mình đến? A, một cái tứ quốc tế nhưng lại cũng có thể làm cho hắn hoảng hốt như thế !"

Thương Dịch hừ lạnh ra tiếng, mâu trung không có chút độ ấm.

Tứ quốc tế, lục thượng tứ quốc gia ước định buổi lễ long trọng, mỗi mười năm tổ chức một lần, tứ quốc thay phiên chủ sự, các quốc gia phái sứ đoàn đi trước, cực kì long trọng, nhưng ở trong mắt Bắc Yên quốc cường đại, xưa nay không đem tứ quốc tế để ở trong mắt, lúc này đây, tứ quốc tế do Đông Tần tổ chức, không nghĩ tới đồ làm cho người nọ phá lệ.

Nghĩ đến người kia, đôi tay phía dưới của Thương Dịch không tự chủ nắm lại, giống như cực lực ẩn nhẫn nội tâm mãnh liệt, lần này hắn đến Đông Tần quốc là có ý muốn gì?

"Chủ tử, có hay không muốn cho 'Kinh trập' hỏi kinh đại mệnh?" Đồng Tước thử nhìn Thương Dịch, cũng đợi chủ tử định đoạt.

Thương Dịch thần sắc vì liêm, con người thâm thúy thay đổi bất ngờ, nhìn vòng bóng đêm, con người căng thẳng, "Bảo cực lạc điện đem tin tức Bắc Yên đại hoàng tử Thương Dực đến Đông Tần

dự tứ quốc tế truyền vào hoàng cung Tây Lăng."

"Chủ tử là muốn..." Đồng Tước mặt lộ vẻ nghi hoặc, nhưng sau một lát lại bừng tỉnh đại ngộ, nhãn tình sáng lên, chấp tay lĩnh mệnh, "Dạ, thuộc hạ hiểu được ."

Lần trước Bắc Yên đại hoàng tử Thương Dực muốn kết hôn với Tuệ Mẫn công chúa, ý đồ cùng Tây Lăng quốc kết minh, bị "Kinh trập" trộn lẫn, chẳng những không có kết thành liên minh, lại làm cho hai phương kết thành cừ địch, nếu là làm cho Tây Lăng quốc biết Thương Dực sẽ xuất hiện ở tứ quốc tế, nghĩ đến lại có trò hay để nhìn !

"Đừng quên lệnh lúc nãy của ta." Cuối cùng Thương Dịch bỏ lại một câu, thân hình chợt lóe, chỉ chớp mắt, người đã muốn biến mất ở trong đêm đen.

Đồng Tước vì giật mình, nhận thấy được phương hướng chủ tử ly khai, không phải viện mà bình thường hắn ở nghĩ đến lời nói chủ tử bỏ lại, lệnh mới vừa rồi? Hắn đều nhớ kỹ nha, nhưng là... Đột nhiên, trong đầu xuất hiện một cái gì đó, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, đối với bóng đêm thờ dài, "Dạ, chủ tử, sáng sớm mai việc đầu tiên thuộc hạ làm sẽ là mang người làm đường hóa thiêu tiến vào phủ!"

Bên trong Thánh Vũ tiên, An Ninh đang cho thuộc hạ giúp nàng thay bộ quần áo của Chiêu Dương trưởng công chúa, tự tay đem mảnh áo bị Dương Mộc Hoan cắt đứt kia khâu lại, sau khi gấp lại xong, đang muốn chuẩn bị đi vào giấc ngủ, liền nghe được ngoài phòng ầm ầm có động tĩnh, nháy mắt cảnh giác đứng lên.

"Ai?"

"Ta!"

Nghe được thanh âm, An Ninh mi tâm trên mặt nhăn càng nhanh, "Là người!"

Chương 58: Liên thủ cùng tứ phu nhân

An Ninh thật không ngờ Nam Cung Thiên Duệ sẽ ở ngoài phòng, phi khoáng lên một tấm áo choàng. An Ninh đi ra mở cửa, khoác một bộ cẩm y màu xanh nhạt, Nam Cung Thiên Duệ đưa lưng về phía nàng, tấm lưng kia, lộ ra vài phần phong sương, trong lòng An Ninh giật mình, vài năm này, Đông Tần quốc cùng Nam Chiêu quốc vẫn chiến hòa không ngừng, hai năm này hẳn ở quân doanh sống cũng không dễ dàng đi!

"Nam Cung tướng quân có việc gì không?" An Ninh bình tĩnh mở miệng, đi đến bên cạnh Nam Cung Thiên Duệ, cùng hắn sống vai mà đứng.

"Người sống tốt không?" Nam Cung Thiên Duệ không dám nhìn An Ninh, rốt cục hỏi ra câu hỏi vẫn luôn ghim trong lòng hắn bấy lâu, chính là một tiếng "Nam Cung tướng quân" giống như xuất hiện một khoảng cách giữa hai người, tung có một thời gian nàng vẫn luôn gọi hắn là "Thiên Duệ ca ca", chẳng lẽ giống như lời đồn của hai năm vừa qua, rằng nàng đã thật sự quên hắn sao?

Sống tốt ư? An Ninh khước miệng gọi lên một chút châm chọc, bị mưu hại tánh mạng, bị mẹ con hai người kia hại trở thành ngọc tử đệ lợi dụng, đó chẳng lẽ gọi là sống tốt ư? Bất quá, cho đến hiện tại nàng chưa bao giờ hối hận, vô luận như thế nào, kế hoạch báo thù của nàng đều sẽ tiếp tục, mặc dù con đường phía trước khó thuốc súng tràn ngập, bụi gai trùng trùng, nàng vẫn như cũ sẽ không lùi bước, nàng chỉ vì báo thù mà sống!

Không đợi cho An Ninh trả lời, trong đầu Nam Cung Thiên Duệ hiện ra gương mặt trước mặt Thương Dục ăn đường hỏa thiêu tươi cười sáng lạn của nàng, như thế nào có thể không tốt đâu? Đường đường Thần vương đối nàng dụng tâm như thế, nàng nên hạnh phúc đi!

Vào lúc tối hôm qua An Ninh say rượu đã nói nàng thích ăn đường hỏa thiêu, nhưng cũng không dự đoán được vì câu nói đó mà Thương Dị lại tìm đường hỏa thiêu cấp cho nàng, xem vẻ mặt thỏa mãn của nàng khi bỏ những viên đường hỏa thiêu vào miệng, Nam Cung Thiên Duệ không nói ra được trong lòng là cái tư vị gì

Nụ cười thỏa mãn kia không phải chỉ vì hắn mà nở rộ sao?

"Sắc trời đã tối muộn, nhị tiểu thư sớm đi nghỉ ngơi, Thiên Duệ cáo từ." Giống như sợ hãi lưu lại nhiều hơn một giây, thì có thể nhìn không được luống cuống làm nàng gấp phiên toái, thân hình nhảy, ra tường viện, An Ninh nhìn bóng người bên cạnh biến mất, trong đầu suy nghĩ thâm trầm.

Sau khi rời đi cách xa Thính Vũ Hiên Nam Cung Thiên Duệ, kiên sờ sờ vật vẫn đặt ở trong lòng, khước miệng gọi lên một chút chua xót, Ninh Nhi thích ăn đường hỏa thiêu, hẳn chung quy không có đem tặng ra!

"Uống một chén như thế nào?"

Phía sau truyền đến thanh âm làm cho Nam Cung Thiên Duệ ngẩn ra, quay đầu, liền thấy Tô Cầm hướng hắn đi tới, như trước là bộ dáng cà lơ phát phơ, nhưng ở trong mắt mọi người lại rất mê người.

Nam Cung Thiên Duệ nhú mày, trên mặt trời lên một tia tức giận khi tâm tư bị người khác đoán được, nhưng sau một lát, khước miệng lại đẩy lên một chút tươi cười thoải mái, "Chỗ cũ!"

Hai người nhìn nhau, chỗ cũ, hai năm nhiều tiền, hai người bởi vì say rượu kết bạn, chỗ cũ, tự nhiên là hảo địa phương để uống rượu mua vui.

"Người nợ là An Ninh!" Tô Cầm đột nhiên mở miệng, khước miệng cười coi như đã không còn bộ dáng thần nhiên, "Người trong lòng của người."

Nam Cung Thiên Duệ cười mà không nói, nhưng nụ cười chua xót này cũng đã trả lời vấn đề của Tô Cầm, Tô Cầm nhún vai, hẳn vốn là đã đoán ra, nhưng sau khi tự mình chứng thật suy đoán, trong lòng hắn lại có một tia quái dị, đó là cảm xúc mà hắn chưa bao giờ có qua, sấp sấp, ngực đồ hoảng.

Trong đầu hiện ra bóng dáng An Ninh, Tô Cầm thở ra một hơi, nháy mắt lại khôi phục bản tính cà lơ phát phơ, ôm lấy cổ của Nam Cung Thiên Duệ, cười to nói, "Đi, uống rượu đi!"

Trong bóng đêm, hai bóng dáng càng lúc càng xa, biến mất ở trong đêm đen...

Mây ngày kế tiếp, không khí toàn bộ Hầu phủ phá lệ quỷ dị, Dương Mộc Hoan bị gia pháp, bị nhốt tại Quỳnh Hoa Viên, đại phu nhân một lần nữa lấy về quyền lực bị Dương Mộc Hoan đoạt đi, hạ nhân lúc trước lấy lòng tứ phu nhân, toàn bộ đã bị đại phu nhân giận chó đánh mèo, toàn bộ hạ nhân Hầu phủ đều thật cẩn thận, mỗi người đều cảm thấy bất an.

An Ninh bước vào Quỳnh Hoa viện, trước mắt lộ vẻ tiêu điều, khước miệng gọi lên một chút cười lạnh, Dương Mộc Hoan nay thất thế, sợ là mỗi người đều tự lo cho mình đi!

"Tiểu thư... Chúng ta tới nơi này làm cái gì?" Bích Châu bên cạnh nghi hoặc hỏi, hiện tại tất cả mọi người đều không muốn tới gần Quỳnh Hoa Viện đâu.

Nhưng An Ninh lại cười không nói, vào phòng, chỉ thấy tứ phu nhân Dương Mộc Hoan ghé vào trên giường, toàn bộ lưng lộ ở bên ngoài, miệng vết thương mặc dù trải qua xử lý, nhưng như trước huyết nhục mờ mờ, vô cùng thâm thẳm, Dương Mộc Hoan trong miệng rên rỉ thống khổ, An Lan Hinh ngồi một bên mà chảy lệ nhìn thấy An Ninh đến, hai mắt khóc đỏ trời lên một tia hận ý.

"Người tới làm gì?" An Lan Hinh hung hăng trừng mắt An Ninh, nắm chặt bàn tay, nhắm phía An

Ninh, không ngừng ở trên người nàng đánh, "Đều là người... Đều là người... nhưng ta không có muốn giết người, người đưa nương ta..."

An Ninh đem hận ý của nàng xem ở trong mắt, nghĩ đến nha đầu kia là đem sự thâm thẳm của mẫu thân nàng ta đổ hết lên đầu mình, tùy ý đẩy, An Lan Hinh ngã mạnh xuống dưới đất, An Ninh thân nhiên liếc nàng một cái, lạnh giọng mở miệng "Người người nên hận không phải ta!"

An Lan Hinh chưa từng gặp qua bộ dáng như vậy của nhị tỷ tỷ, lúc trước nàng, đều là thân nhiên cười, sẽ không làm cho nàng sợ hãi, giờ phút này lãnh ý trên người nàng ta, làm cho trong lòng nàng ngẩn ra.

An Ninh không để ý đến An Lan Hinh, đi thẳng đến trước giường Dương Mộc Hoan, nhìn đến chén thuốc để bên cạnh, thân thủ cầm lên, "Dương đi nương, đem được uống lên đi! Uống lên vết thương mới có thể tốt."

Dương Mộc Hoan thân thể vì cương, thân thể suy yếu, chưa sót cười ra tiếng đến, "Hảo? Tốt lắm lại như thế nào? Mặc dù là tốt lắm, thân hình ta cũng coi như bị phế đi."

Ngày ấy quá rồi, dù không đoạt đi tính mạng của nàng, đã là tốt lắm rồi, nghĩ đến chuyện tình ngày đó, con người Dương Mộc Hoan căng thẳng, bình tĩnh nhìn An Ninh, "Ta không có muốn giết người."

"Kia lại như thế nào? Tất cả mọi người đều nhìn thấy người ra tay, ngày đó mọi người ở đây đều là nhân chứng." An Ninh không dao động, đem chén thuốc đưa đến bên môi của Dương Mộc Hoan, làm cho nàng uống xong.

Thanh âm An Ninh bình tĩnh làm cho Dương Mộc Hoan giật mình, Dương Mộc Hoan nhìn An Ninh hồi lâu, không chớp mắt, đột nhiên, nàng coi giống như hiểu được cái gì, ha ha cười lớn, "An Ninh, hảo một cái An Ninh, ta xem người, chúng ta đều xem người!"

Nữ tử trước mắt vẫn là cái An Ninh nhất gan yếu đuối bị đại phu nhân khống chế lợi dụng sao?

Nàng cũng từng muốn lợi dụng An Ninh, lại thật không ngờ, nữ tử này sợ không phải người dễ dàng để người ta lợi dụng được.

An Ninh khoe miệng khe khẽ nhếch, "Dương đi nương nói cái gì, An Ninh nghe không hiểu."

"Không hiểu sao?" Dương Mộc Hoan nhắm mắt lại, trầm mặc hồi lâu, rốt cục mở miệng, "Nhị tiểu thư chắc đã nhớ lại thân thể của chính mình đi?"

An Ninh nắm nhẹ tay lại, "Nhớ lại thì đã có sao? Không nhớ lại lại như thế nào?"

Dương Mộc Hoan mở mắt ra, nhìn thấy trên mặt bình tĩnh cùng lãnh ý trong mắt của An Ninh, thân thể suy yếu, bắt lấy tay An Ninh, "Cầu người, giúp ta!"

"An Ninh làm gì có bản sự để có thể giúp người khác?" An Ninh liếc hạ mi mắt, trong lòng cũng hiểu rõ, tứ phu nhân biết chính mình bị hãm hại, coi tính tình của nàng ta, cho dù có chết cũng phải làm cá chết lưới rách, huống chi, nàng bại tại trong tay đại phu nhân, có thể nào cam tâm?

Dương Mộc Hoan giật mình, nắm tay An Ninh thật chặt, lập tức nghe được thanh âm của An Ninh lại

truyền đến, "Có thể giúp người, cũng chỉ có chính người." Dứt lời, lập tức đối với Bích Châu phân phó nói, "Bích Châu, tam tiểu thư mệt mỏi, mang nàng đi xuống nghỉ ngơi, thuận tiện nấu một chén cháo, cho nàng ăn, đừng để bị đói."

"Không, ta không ly khai." An Lan Hinh kêu lên.

"Hình Nhi, nghe nhị tỷ tỷ người đi." Dương Mộc Hoan suy yếu mở miệng, An Ninh muốn ly khai Lan Hinh, nhất định là có một số điều không muốn Lan Hinh biết, hiện tại, nàng cũng chỉ có thuận theo An Ninh.

An Lan Hinh bị Bích Châu mang đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có An Ninh cùng Dương Mộc Hoan, Dương Mộc Hoan An Ninh hồi lâu không nói lời nào, dẫn đầu mở miệng, "Nhị tiểu thư... Có thể hay không nói cho đi nương biết, ta phải như thế nào mới có thể giúp chính mình?"

An Ninh khoe miệng gọi lên một chút độ cong, "Đi nương là người thông minh, cùng nương của ta ở chung nhiều năm, hẳn là hiểu được tính tình của nàng mới đúng, người nay đã muốn là cái dạng này, hai ngày này, nàng cũng chưa đến xem người sao?"

Xem nàng? Dương Mộc Hoan giống như bị điểm tỉnh, đứng, tiện nhân Lưu Hương Liên kia đem nàng hại thành cái dạng này, tất nhiên sẽ đến xem trò hay của nàng, chế ngao cười nhạo nàng một phen, "Ý của người là... Lấy ta làm môi, đúng, lấy ta làm môi! Ta nhất định phải làm cho lão gia thấy rõ bộ mặt thật của tiện nhân Lưu Hương Liên kia!"

An Ninh cười nhẹ, thấy rõ bộ mặt thật của Lưu Hương Liên? Xem ra Dương Mộc Hoan vẫn không biết tính tình của nam nhân mà nàng đã theo nhiều năm nay a!

Buồng chén thuốc trong tay, lần này đến đây mục đích đã muốn đạt tới, An Ninh liền không hề ở lâu, phúc phúc thân, ôn thanh mở miệng, đáy mắt có hào quang chợt lóe mà qua, "Dương di nương khả bảo trọng, Ninh Nhi chờ xem biểu hiện của ngươi."

Dứt lời, xoay người xuất môn, Dương Mộc Hoan nhìn bóng dáng An Ninh, trong mắt quang mang dị thường chói mắt, điên cuồng cười lớn, "Luru Hương Liên a Luru Hương Liên, ngươi cũng không thể

trường được đi! Ngươi cũng chẳng hay biết gì đi! Ha ha... Nàng nhớ ra rồi! Ngươi nếu biết được, sợ rằng sẽ học máu đi a! Ha ha... Ta chờ, chờ nhìn kết cục của ngươi!"

Thanh âm phía sau dần dần bay xa, An Ninh khòe miệng khẽ nhếch, đại phu nhân nếu biết chính mình đã không phải An Ninh trước kia hội như thế nào?

Nàng cũng đang chờ ngày đó đến, ngày nào đó, nàng muốn đẩy hai mẹ con nàng ta xuống địa ngục !

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Ý tốt của tứ phu nhân

Tại Cẩm Tú viện, Cố Đại Nương vào phòng đại phu nhân, phu nhân liền nháy mắt hướng về phía người hầu, hiểu ý các người hầu liền lui ra, đại phu nhân vừa xem sổ sách vừa cầm một ly trà Long Tỉnh lên làm hương thơm lan tỏa khắp phòng, đại phu nhân vừa cảm nhận trà hương, liền buông sổ sách, khòe miệng gọi lên một nụ cười đắc ý, "Vẫn là trà này hương thơm nhất."

Nghĩ về quá khứ, tiên nhân Dương Mộc Hoan kia nắm giữ quyền làm chủ trong phủ, nàng lại nằm trên giường không dậy nổi, ngay cả trà đều bị Dương Mộc Hoan cắt xén, điều đó khiến cho nàng cảm thấy vô cùng thấp kém

"Chắc chắn, sau này sẽ không xuất hiện tình huống tương tự như vậy nữa." Cố Đại Nương nói phụ họa, nghĩ đến tình trạng hiện tại của tứ phu nhân, ánh mắt sáng lên, "Nay tứ phu nhân kia ở Quỳnh Hoa viện, chịu đau đớn khổ sở, nửa đêm khóc thảm, điều đó làm cho đầy tớ vô cùng phẫn nản, nói là vì tiếng kêu kia quá mức thê lương, làm cho bọn họ buồn tới không thể nào nghỉ ngơi."

"Ha ha..." Ánh mắt Đại phu nhân sáng lên, vì trong thời gian này, nàng bận rộn tiếp nhận quyền làm chủ bị Dương Mộc Hoan cướp đi hai tháng trước, vì chuyện này liền quên đi hiện trạng của tiên nhân kia, nghĩ đến điều đó, ánh mắt mang theo sự tán dương liếc nhìn Cố Đại Nương, "Ít nhiều ta cũng nên nói tiếng cảm ơn đối với cao nhân kia, vào một ngày khác, ta phải tự mình đi tạ ơn hân."

"Cao nhân kia quả thật có chút bản lĩnh, việc lần này làm vô cùng tốt, ngày hôm đó bao nhiêu ánh mắt nhìn thấy tư thế của tứ phu nhân muốn giết nhị tiểu thumhur thế nào, cũng không làm bất cứ ai hoài nghi chuyện này liên quan đến chúng ta."

Cố Đại Nương cười nói, nhưng lập tức nhíu mày lại, nghĩ đến lời dặn dò của phu nhân đối với nàng, trong lòng trở nên lo lắng.

Như nhìn thấy tâm tư Cố Đại Nương tâm tư, đại phu nhân buông ly trà, lời kéo Cố đại nương ngồi xuống bên cạnh mình, "Ngày đó khi tiến hành sự việc không thể cho người biết được, Vì tại Hầu phủ này, người dễ gây ra sự chú ý, vạn nhất sẽ bị người khác phát hiện, lúc đó chẳng những đại việc không thành, mà sẽ liên lụy đến người, người từ lúc còn ở Luru gia đã một mực trung thành theo ta, liền trở thành cánh tay phải của ta, thật sự ta không đành lòng để cho người mạo hiểm"

"Nô tỳ hiểu." Cố Đại Nương nhẹ nhõm, ánh mắt trở nên kiên định, "Nô tỳ đời này nhất định đối với phu nhân tận tâm hết lòng, vì người chết, cũng đáng."

"Nói cái gì đến chuyện sống chết, ngày lành của chúng ta còn rất dài! Yên nhi cũng đã lớn, hiện tại, ngóng trông cho Yên nhi nhanh tìm phu gia xuất sắc, nha đầu này, một lòng mê muội Nam Cung tướng quân, thật sự là cố chấp." Đại phu nhân nhắc tới An Như Yên, vẻ mặt đầy yêu thương.

"Nam Cung gia trong tứ gia vốn là đệ nhất, lại độc quyền toàn bộ vận chuyển đường bộ cũng như đường biển tại Đông Tần quốc, mặc khác sản nghiệp cũng rất ấn tượng, mà Nam Cung tướng quân rất tuân thủ lịch sự, trong tay lại nắm quyền điều binh khiển tướng, tại triều đình được hoàng thượng hết sức coi trọng! Tiểu thư thật đúng là tinh mắt, nếu lên làm tướng quân phu nhân, so với làm vương phi nhất định không thua kém!"

Cố đại nương vừa nói xong, liền gặp An Như Yên vội vàng tiến vào, vẻ mặt hờn giận, "Tiểu thư làm sao vậy? Là ai dám chọc giận ngươi?"

An Như Yên mới từ bên ngoài trở về, nghĩ đến việc mình mới vừa đi đến Nam Cung phủ tìm Nam Cung Thiên Duệ, nhưng lại nói được mấy câu, hân lại biến mất nhanh chóng, điều này như đang làm nhục sự kiêu ngạo của mình.

"nương, ngày đó tại sao tiên nhân Dương Mộc Hoan kia không giết An Ninh đi?" An Như Yên ngồi xuống, tuy đã hai năm, tâm của Nam Cung Thiên Duệ vẫn ở trên người trên người An Ninh, nàng có thể nào cam tâm?

Đại phu nhân liếc mắt một cái liền có thể nhận ra tâm tư của nữ nhi, chắc vì Nam Cung Thiên Duệ lạnh nhạt, nhẹ nhàng uống một ngụm trà, "Ngày ấy thật sự rất may mắn không giết nàng ta."

Lời nói của đại phu nhân làm cho An Như Yên ngẩn ra, mắt càng thêm hờn giận,

"hương, người chứ không đem nàng ta trở thành nữ nhi của mình ? Đừng quên mẫu thân của nàng..."

"Yên nhi!" Đại phu nhân lạnh lùng ngắt lời nói của An Như Yên, "Nương nói như vậy, tất nhiên là vì người mà lo lắng."

"hương, người có ý tứ gì?" An Như Yên tỉnh táo lại, nghi hoặc nhìn đại phu nhân.

Đại phu nhân cười thâm sâu, "Người từng là đệ nhất tài nữ, đang là đệ nhất mỹ nữ, nhưng vào ngày cập kê của An Ninh, người cũng tận mắt nhìn thấy, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ của người sợ sau này sẽ mất đi."

"Ta đây sẽ phá hủy dung nhan của nàng ta, xem nàng làm cách nào để cướp đi những thứ vốn thuộc về ta!" ánh mắt An Như Yên căng thẳng, vẻ mặt trở nên ác độc.

"Không nên khẩn cấp, mặc dù muốn bị hủy dung nhan của nàng ta, cũng phải chờ tới sau tứ quốc tế, đến lúc đó, người thực muốn giết nàng, ta sẽ không ngăn cản người." Đại phu nhân một lần nữa đem sổ sách ra, khoe miệng tràn ngập mưu kế.

"Tứ quốc tế?"

"Tứ quốc tế, mười năm mới diễn ra, chẳng lẽ người muốn từ bỏ cơ hội tốt nổi danh cả tứ quốc lần này?" Đại phu nhân nhìn thoáng qua An Như Yên, tất nhiên, "Đệ nhất của Đông Tần quốc thì như thế nào? Làm sao có thể so được với đệ nhất của tứ quốc?"

"Người nói..." An Như Yên trở nên điềm tĩnh, nhất thời tỉnh ngộ, "Đúng vậy! Tài hoa của An Ninh, nhất định có thể giúp ta, nếu ta đệ nhất, đến lúc đó tướng quân..."

"Ha ha... Trong lòng người, chỉ có tướng quân của người, nữ đại bất trung lưu a!"

Nhưng người đừng quên, về sau đối tốt với Ninh nhi thật tốt vào, dù không có việc gì, đi qua đi lại, trước kia làm như thế nào, bây giờ cũng làm như thế, hiểu chưa?" Đại phu nhân nói công đạo (công bằng), nhưng ngữ điệu khó nén cứng chiều.

An Như Yên vui mừng đứng dậy, tiến lên dựa vào lòng đại phu nhân, tràn đầy tự tin, "Nương, Yên nhi đã biết, nha đầu An Ninh kia, không phải rất dễ lừa sao?"

Dễ lừa sao? Đại phu nhân khẽ nhủ mảy, tổng thể cảm thấy An Ninh có chỗ nào đó không đúng, nhưng không thể tìm ra bất cứ dấu vết cụ thể nào, nghĩ đến Vân Trần, trong đầu đại phu nhân ý thức tay nắm chặt, nếu thực không không thể kiểm soát được trong tay, thì sau tứ quốc tế, định không thể nương tay với An Ninh!

"Tốt lắm, hiện tại nương đến chỗ xem tứ phu nhân kia, xem nàng ta khi nào tắt thở." Đại phu nhân rùng mình, đem sổ sách đập mạnh xuống bàn.

Ánh mắt An Như Yên sáng lên, cũng nhất thời hưng phấn, nghĩ đến mình vì Dương Mộc Hoan mà hai tháng bị cấm đoán, lập tức đứng dậy đi theo đại phu nhân, xem Dương Mộc Hoan trở thành hình dạng, nàng làm sao có thể bỏ qua đâu?

Trong Quỳnh Hoa viện, An Bình tự tay mớm cháo cho An Lan Hinh, nhìn thấy ánh mắt An Lan Hinh vẫn như trước kia tràn ngập địch, An Bình thân nhiên cuối đầu xuống.

Bích Châu vội vàng tiến vào, ở bên tai An Bình thì thầm một câu, An Bình miệng nhếch lên, trong mắt một tia ánh lóe lên, rốt cục đến đây sao? đọc thêm nhiều truyện hay tại [Doc Truyện . o r g](#)

"Ra lệnh cho Phi Phiên bố trí một chút, mặt khác, dựa theo kế hoạch, cho người mời lão gia tới." An Ninh thấp giọng phân phó, nghĩ đến lời thỉnh cầu của Dương Mộc Hoan, con người An Bình hầu như thế nào, nàng quá rõ ràng, nhưng, nếu Dương Mộc Hoan yêu cầu như vậy, nàng cũng theo ý của nàng ta, chỉ là kết quả... Ánh mắt hạ xuống, An Ninh không khỏi thờ dài, thấy Bích Châu lĩnh mệnh đi ra, đứng dậy, đi đến bên cạnh An Lan Hinh, kéo tay nàng ta, hướng vào trong phòng.

Nhưng An Lan Hinh bỏ mạnh tay nàng ra, vẫn như trước ánh mắt đầy đối địch.

An Ninh không để tâm cười lên, "Nếu là muốn biết ai mới là người hại mẹ người, liền theo ta, nếu muốn không, xin mời người tự đi mà tìm, đây chính người lựa chọn."

Sau khi nói xong, An Ninh không để ý tới An Lan Hinh, thẳng tiến vào phòng Dương Mộc Hoan, Dương Mộc Hoan nhìn thấy An Ninh đến, vội vàng hỏi, "Đến đây sao?"

An Ninh gật gù đầu, Dương Mộc Hoan hai đêm vất vả la hét, thật sự không uống phí, "Kế tiếp liền giao cho người."

Dứt lời, An Ninh đi vào khoang phía sau giường.

"Nhị tỷ tỷ..." An Lan Hinh khóc lóc, đi theo phía sau An Ninh.

Trong mắt An Ninh xẹt qua một tia hiểu ý, ra hiệu cho nàng ta tiến tới bên cạnh mình chính vào lúc này, bên ngoài tiếng bước chân vang lên, sau đó âm

thanh đại phu nhân theo đó truyền đến...

"Ô, tứ muội của ta, tại sao lại thành bộ dáng như thế này? Thật đáng thương... Đều do ta những ngày gần đây bận rộn chuyện nhỏ chuyện to trong phủ, không thể rút thân đến thăm người, người không nên trách tỷ tỷ ta vì điều đó?"

Đại phu nhân đầy mặt tươi cười, nhìn Dương Mộc Hoan trên giường đáng thương, tâm địa đã bắt đầu xuất hiện những ý định đen tối, trong lòng hiện lên một tia đắc ý.

Tiền nhân Dương Mộc Hoan này tưởng có thể cùng đấu với nàng, thực tại tuy dịu dàng, cũng không suy nghĩ đến sức mình, điều này rõ ràng là tự tìm đến cái chết!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lộ mặt

"Luu Hương Liên, là người làm hại ta thế thảm như vậy, người còn giả bộ hảo tâm làm cái gì?"

Dương Mộc Hoan cắn chặt hàm răng, nhìn thấy đại phu nhân cười đắc ý, hận không thể đem nàng cùng nhau kéo vào địa ngục.

Trên mặt đại phu nhân lại vui mừng, đi đến bên giường, lấy khăn thấm trên tay phát qua miệng vết thương trên lưng của Dương Mộc Hoan, động tác kia mặc dù nhìn như mềm nhẹ, nhưng khăn thấm va chạm vào chỗ da bị tróc lồi cả thịt thì đau đớn giống như bị kim châm, đau đau khó nhịn, nhưng Dương Mộc Hoan lại như trước cắn chặt hàm răng, không cho chính mình kêu ra tiếng, không muốn ở trước mặt Luu Hương Liên yếu thế.

"Nghĩ đến người cũng không ngốc, biết là ai không chế hết thủy, nhưng là, người nhưng không có chứng cứ, không có chứng cứ, người có thể làm khó dễ được ta sao? Người không phải muốn quyền lực của chủ mẫu Hầu phủ sao? Hai tháng này người cũng đã thử qua một phen, những đại giới trong đó người cảm thấy thế nào, tứ muội muội của ta!"

Đại phu nhân nâng cằm của nàng lên, bức nàng nhìn thẳng chính mình, nàng muốn cho Dương Mộc Hoan rành mạch nhìn đến thắng lợi của chính mình, đây chính là hậu quả của việc không an phận.

"Người thật ngoan độc, ta Dương Mộc Hoan xem như bại ở trên tay người!" Dương Mộc Hoan trên mặt quật cường mơ hồ một tia suy yếu.

"Hừ, tứ di nương, người sớm một chút nhận thua, đừng có tâm tư tính kế nương của ta, cũng sẽ không rơi vào kết cục như thế này." An Như Yên hừ lạnh, "Ngày đó mạng người lớn, đánh mạnh như vậy mà người cũng không chết được, cha là cố kỵ đưa con trai của người nên mới giữ lại mạng của người, nhưng xem những vết thương ở trên lưng của người sợ là cũng không sống được bao lâu"

"Phong nhi hồi kinh, ta nhất định phải làm cho hấn thay ta báo thù." Dương Mộc Hoan hung hăng trừng mắt An Như Yên, nữ nhân này, cùng nương của nàng giống nhau đều ngoan độc, nhớ tới An Như Yên hại chết đứa nhỏ trong bụng nàng, trong lòng nàng hận như có thủy triều trào dâng.

"Người nghĩ rằng ta sẽ lưu người lại cho đến lúc đó sao?"

Đại phu nhân mâu quang rung mình, lòng của nàng sớm đã có tính toán, Dương Mộc Hoan cái khác không được, chính là thay hầu gia sinh một đứa con trai, An Lạc Phong kia cũng coi như có vài phần bản sự, tuy là thứ xuất, nhưng ở triều đình lại có công danh không nhỏ.

Nàng không có một người con trai, An Lạc Phong vẫn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của nàng!

"Các người muốn giết ta? Ha ha... Các người giết ta, lão gia cùng Phong nhi chắc chắn phát hiện manh mối, đến lúc đó, chỉ cần Phong nhi điều tra, biết tất cả mọi chuyện đều là hai người các người làm trò quỷ, các người cũng đừng mơ tưởng thoát thân!" Dương Mộc Hoan càn rỡ lớn tiếng cười, nghĩ đến mục đích của chính mình, lấy tính tình đại phu nhân, phải kích thích nàng, mới có thể làm cho nàng nói ra chân tướng.

An Như Yên cùng đại phu nhân nhìn nhau, như là nghe xong chuyện cười, mẫn nhãn trào phúng, An Như Yên lại mở miệng châm chọc, "Người cảm thấy chúng ta sẽ làm cho người điều tra ra điều gì sao? Đừng có nằm mộng, bản sự của cao nhân kia..."

"Yên nhi!" Đại phu nhân mạnh đánh gãy lời nói của An Như Yên trong, cảnh giác đứng lên.

An Như Yên lại lơ đãng, "Nương, nàng đã biết lại như thế nào? Chỉ cần cao nhân kia vừa động thủ, liền có thể cho nàng chết thán không biết quý không hay, sợ nàng làm cái gì?"

Trong căn phòng kể bên thân thể An Ninh giật mình, cao nhân? Nghĩ đến ngày ấy ở trong phủ nghe được hạ nhân đàm luận, cao nhân kia có phải chính là người Cố đại nương đã thỉnh về?

Trong mắt xẹt qua một chút hiểu rõ, trong lòng ần ần có tính toán.

Dương Mộc Hoan nghe được một chút manh mối, mâu quang vì thiem, "Cao nhân? Ha ha..."

Nguyên lai các người tìm người đến đối phó ta, các người rốt cuộc đối ta làm cái gì?"

Đại phu nhân liếc hạ mi mắt, này vốn là bí mật, không nên làm cho bất luận kẻ nào biết, nhưng nay Yên nhi đã lỡ miệng, Dương Mộc Hoan nếu biết có cao nhân tồn tại, kia liền không thể để lại, nếu là người sắp chết, nàng cũng không sợ nàng tiết lộ cái gì, khoe miệng gọi lên một chút tươi cười, "Người đã muốn biết, ta liền cho người hiểu được, ngày ấy lúc người giết Ninh Nhi, có phải chuyện gì cũng không biết a? Ha ha... Người đương nhiên không biết, đó là bởi vì..."

Phanh một tiếng, ngoài cửa lập tức bị đẩy ra, mọi người trong phòng đều cả kinh, An Ninh khẽ nhủ mảy, không cần xem, nàng cũng biết người đến là ai, chính là, hần nhưng lại lựa chọn trước khi đại phu nhân nói ra chân tướng mà phá cửa vào, nhưng cẩn thận nghĩ lại, cũng rất đúng với tính tình của hần!

"Lão gia..."

"Cha..."

Đại phu nhân cùng An Như Yên thấy người ngoài cửa, sắc mặt phút chốc trắng bệch, nghĩ đến đối thoại mới vừa rồi của các nàng, có phải hay không bị lão gia nghe hết đi? Nhìn đến sắc mặt bình tĩnh của An Bình hầu lúc này, các nàng cũng đoán không ra.

"Lão gia, người nên vì Hoan nhi làm chủ a, chuyện tình ngày đó là do đại phu nhân cùng đại tiểu thư tính kế, là các nàng yếu hại Hoan nhi, càng muốn mưu hại Ninh nhi nha, hiện tại các nàng còn không buông tha Hoan nhi, còn muốn giết Hoan nhi..." Tứ phu nhân bị thương khóc kêu, mới vừa rồi nàng nhẫn lâu như vậy, vì chính là giờ khắc này, nay lão gia nghe được chân tướng, nàng nhất định phải làm cho hần hần cấp cho mình một công đạo, đối với hai mẹ con lang tâm cầu phước này thì hành gia pháp!

Đại phu nhân cùng An Như Yên quỹ mạnh trên mặt đất, trong lòng bất an không yên, "Lão gia, không phải như người nghĩ!"

Giờ phút này, ngay cả là đại phu nhân cũng rối loạn phương hướng, cẩn thận suy tư, liền bưng tỉnh đại ngộ, hung hăng trừng Dương Mộc Hoan trên giường, ánh mắt càng phát ra sắc bén, Dương tiện nhân này... Mới vừa rồi nàng sơ suất quá, đây là một cái bẫy, Dương tiện nhân là cố ý dụ lời nói của nàng!

"Không phải như ta nghĩ? Vậy lời nói của người là như thế nào?" khuôn mặt An Bình hầu lãnh liệt, không nghĩ tới này đúng là do hai người các nàng nhiễu loạn, bước đi đến trước mặt đại phu nhân, một cước đem đại phu nhân đá văng ra.

"A..." ngực Đại phu nhân đau xót, một cước kia thẳng tắp dừng ở trên ngực của nàng, lực đạo kia giống như muốn đánh gãy xương sườn của nàng.

An Như Yên trong lòng ngẩn ra, sợ hãi co rúm lại, không dám tiến vào.

"Lão gia..." Dương Mộc Hoan liếc đi trong mắt hã hã khi kế hoạch thành công, suy yếu kêu.

An Bình hầu gia đi đến bên người nàng, nắm tay nàng, "Người yên tâm, ta sẽ trả lại cho người một cái công đạo, người hảo hảo dưỡng, mau chút đem thân mình dưỡng hảo, ta chắc chắn bù lại nỗi đau ngày hôm nay người phải chịu."

Dương Mộc Hoan thút thít khóc, "Lão gia, tạ Tà lão gia, lão gia có thể thay Hoan nhi chủ trì công đạo, Hoan nhi đã là vô cùng cảm kích, đời này, Hoan nhi không có gả sai người."

An Bình hầu thần sắc vì liễm, an ủi vỗ vỗ tay nàng, ôn nhu mở miệng, "Đêm nay ta lại đến nhìn người."

Dứt lời, ánh mắt lãnh liệt chuyển hướng đến vẻ mặt tái nhợt của đại phu nhân cùng An Như Yên, "Còn không mau cút ra đại sảnh, chờ gia pháp hầu hạ!"

"Cha..."

"Lão gia..."

An Như Yên cùng đại phu nhân trong mắt lại tràn ngập hoảng sợ, nghĩ đến tối hôm đó Dương Mộc Hoan chịu bị quất roi, theo bản năng nhìn thoáng qua tấm lưng đỏ rực, trong lòng từng đợt lạnh, nếu là đánh vào trên người các nàng... An Như Yên không thể tưởng tượng, da thịt của nàng sẽ biến thành như thế nào

Dương Mộc Hoan trong lòng trôi lên một tia vui sướng, nàng sợ chịu đau, cũng muốn làm cho đôi mẹ con ác độc này phải chịu như nàng!

Đợi cho những người khác đều rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Dương Mộc Hoan, An Ninh cùng An Lan Hinh mới đi ra, Dương Mộc Hoan nhìn An Ninh, vẻ mặt hưng phấn, "Ta rốt cục trong sạch, tiện nhân Lưu Hương Liên kia rốt cục cũng bại vào trong tay ta."

Giờ phút này nàng, giống như quên mất sự đau đớn trên lưng, trong mắt thật sâu đắc ý, An Ninh đem phản ứng của nàng xem ở trong mắt, nghĩ đến mới vừa rồi lời nói cảm kích của Dương Mộc Hoan đối với An Bình hầu gia, khoe miệng gọi lên một chút châm chọc.

Không có gả sai người sao? Hy vọng nàng thật sự không có gả sai người, có thể tính tình An Bình hầu ...

An Ninh mâu quang vì thiêm, quay mặt rời đi, người phía sau lại giựt mạnh tay áo của nàng, An Ninh nhìn qua, thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm thành một chỗ của An Lan Hinh .

"Nhị tỷ tỷ... Hinh Nhi... Hinh Nhi hiểu lầm ngươi , ngươi hội không để ý tới Hinh Nhi sao?" An Lan Hinh điềm đậm đáng yêu nhìn An Ninh, nàng rốt cục biết người hại nương không phải nhị tỷ tỷ, nghĩ đến mình đối với An Ninh đầy địch ý, trong lòng liền rồi rầm An Ninh thân nhiên cười, chính là liếc mắt một cái, liền nhìn ra bản khoản trong lòng nàng ta, An Lan Hinh này vẫn là sợ đặc tội nàng đi!

"Nhị tỷ tỷ không phải người keo kiệt, Hinh Nhi, ngươi cùng nương ngươi ở lại cùng nhau trò

chuyện chốc lát." An Ninh công đạo nói, lại nhìn thoáng qua Dương Mộc Hoan, nàng như trước đắm chìm ở trong vui sướng , trong lòng không khỏi thở dài, nhanh như vậy liền quên nam nhân kia đối với nàng vô tình cùng lãnh huyết, quả nhiên là thật đáng buồn!

Nghĩ đến dự đoán của chính mình , An Ninh lắc lắc đầu, Dương Mộc Hoan càng là vui mừng, đợi cho nàng biết được bản tính thật sự của nam nhân kia, sợ là càng thêm thống khổ!

An Ninh đi ra Quỳnh Hoa viện, nghĩ đến tin tức mới vừa rồi được, vừa đi vừa suy nghĩ, hiện tại, nàng còn có chuyện trọng yếu phải làm, theo lời đại phu nhân nói, nàng cần phải xử lý vấn đề này một chút!

"Đi ra!"

Dứt lời, một bóng dáng dừng ở bên cạnh An Ninh, cung kính chấp tay, "Tiểu thư có gì phân phó."

"Đi theo cố đại nương hoặc là Đình Thu, lúc này các nàng tất có động tĩnh, xem các nàng cùng người nào bàn bạc." An Ninh trầm giọng phân phó, con người có chút buộc chặt, cao nhân trong miệng hai mẹ con kia , nàng nhất định phải bắt được, xem hấn là thần thánh phương nào, lại như thế nào không chế này hết thấy!

Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Bộ mặt của An Bình hầu

Bên trong phòng , An Ninh lặng lẽ uống trà, vừa buông ly trà, liền nghe được có người tiến vào, vừa nhấc mắt, quả nhiên là Phi Phiên.

"Tiểu thư, chính là người này , ta đi theo Cố đại nương, quả nhiên tìm ra người này,ta phải mất rất nhiều công sức mới bắt được hấn." Phi Phiên lấy kiếm gõ thắt mạnh lên đầu người kia, tỏ ra rất bất mãn.

An Ninh đánh giá nam nhân bị Phi Phiên giữ chặt, nhìn qua khoảng ba mươi tuổi , cao mà gầy, hai chòm râu cá trê, một thân đạo bào, bên hông còn có một cây phát trần, An Ninh nhíu nhíu mày, "Đây là cao nhân trong miệng của đại phu nhân?"

"Hừ, còn không mau thả ta, bằng không các ngươi sẽ không yên với ta đâu!"

nam tử trung niên rống to nói, nhưng không biết vì sao, thấy tiểu cô nương này đánh giá hấn, lại làm cho hấn trong lòng sợ hãi, trong con mắt của nàng ánh lên luồng sáng không bình thường .

An Ninh khước miệng gọi lên một tia cười lạnh, "Tiên sinh đừng quên, hiện tại ngươi là ở trên tay của ta , nói, ngươi vì An Bình hầu phủ đại phu nhân làm việc gì ?"

Nam tử trung niên không mở mắt, lại dẫn tới sự tức giận của Phi Phiên , một cước đá qua, nam tử trung niên rơi thật mạnh trên mặt đất, thống khổ kêu rên, Phi Phiên từ trong lòng lấy ra một thứ gì đó, đưa cho An Ninh, "Đây là thứ lấy được từ trong phòng của hấn."

An Ninh nhìn rồi gõ trên tay Phi Phiên , trong lòng ngăn ra, ần ần hiểu được.

Bọn họ đúng là dùng phương pháp như vậy để khống chế Dương Mộc Hoan!

Nàng từng nghe nói qua loại bí thuật này, dùng rồi gỗ để không chế người khác, chỉ cần đối với rồi gỗ phát ra mệnh lệnh,người bị khống chế kia sẽ làm y như lệnh , mặc dù là tự sát cũng sẽ không chút do dự, kiếp trước, Ly vương Triệu Cảnh Trạch cũng dùng loại phương pháp này để trừ bỏ Dự vương gia, người đối thủ lớn nhất trong đời hấn.

Khó trách Dương Mộc Hoan trong khi ám sát mình trong mắt lại điên cuồng quái dị như vậy, khó trách sau đó Dương Mộc Hoan cái gì cũng không nhớ, hảo một cái đại phu nhân! Chiêu mọn đao giết người này, một hòn đá ném hai chim,đúng là tuyệt diệu!

"Vừa rồi, Cố đại nương muốn người làm cái gì?" An Ninh nhìn sang nam tử trung niên, vuốt ve rồi gõ trong tay, con ngươi sâu không thấy đáy.

Nam tử trung niên hừ lạnh một tiếng, như trước không trả lời vấn đề của An Ninh, khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, đứng dậy chậm rãi đến gần nam tử trung niên, nhú mày, thần nhiên mở miệng, "Không nói phải không? Kia liền để cho ta tới đoán thử, nằng lệnh người dùng rồi gõ không chế Dương Mộc Hoan tự sát có phải hay không?"

Dứt lời, quả nhiên nhìn thấy thân thể nam tử trung niên ngẩn ra, An Ninh đưa phản ứng của hắn xem ở trong mắt, con ngươi xẹt qua một tia hiểu rõ, đại phu nhân bị đánh vỡ chân tướng, cũng sẽ không bỏ qua cho Dương Mộc Hoan, nằng phần nộ nên muốn trước tiên giết Dương Mộc Hoan, để tiêu đi nỗi hận trong lòng, may mắn, nam nhân này còn chưa kịp động thủ liền bị Phi Phiền bắt được.

Nghĩ đến Dương Mộc Hoan, mâu quang An Ninh vì thiểm, chính vào lúc này, Phi Phiền đột nhiên sợ hãi kêu ra tiếng, An Ninh nhìn qua, chỉ thấy Phi Phiền chỉ vào nam tử trung niên, vẻ mặt quái dị, trong miệng ần ần nỉ non, "Không có khả năng... Làm sao có thể..."

"Chuyện gì?" An Ninh mi tâm hơi nhú.

Phi Phiền đảo mắt nhìn về phía An Ninh, "Người này nhưng lại cũng bị người khác khống chế!"

An Ninh cả kinh, nhìn đến ấn ký trên cổ nam tử trung niên, kia đúng là... Thật sâu hít một hơi, bình phục khiếp sợ trong lòng, "Đây là thuật con rối!"

Phi Phiền giật mình nhìn An Ninh, không nghĩ tới nằng thế nhưng cũng biết loại bí thuật tông phái này, trong mắt không khỏi xuất hiện một tia khen ngợi, trầm giọng mở miệng, "Không nghĩ tới hôm nay nhưng lại có thể gặp được người sử dụng thuật con rối ở nơi này!"

Thuật con rối bắt nguồn từ bên trong Tây Lăng quốc, lấy quỷ dị cùng tàn nhẫn trừ danh, lúc ấy, trên đại lục còn không có tứ quốc giống như hiện tại, tứ quốc hình thành sau, sách lệnh rõ ràng cấm loại bí thuật tà ác này, thế cho nên mấy trăm năm trước, thuật con rối liền thất truyền, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, trên đời này lại vẫn có người sử dụng được thuật con rối!

"Cao nhân..." An Ninh nỉ non, "Sau lưng cái người khống chế con rối mới là cao nhân chân chính!"

Rồi gõ này đó vu cổ thuật ở con rối thuật trước mặt, bất quá là gặp sự phụ thôi, hướng hồ, lấy tình huống trước mắt để xem, người nọ có thể khống chế người làm con rối, bản sự kia nhất định không cùng đẳng cấp!

"Tiểu thư, chúng ta hiện tại làm như thế nào?" Phi Phiền nhìn về phía An Ninh, thấp giọng hỏi.

An Ninh nụ cười nhẹ lướt qua, thần nhiên nhìn lướt qua nam tử trung niên, mâu quang vì

liễm, "Đưa hắn an trí xuống dưới, ta tự có chỗ dùng."

Cao nhân bức này, nằng nhất định phải gặp cho bằng được!

Đêm khuya, trong Quỳnh Hoa viện, đèn đuốc sáng trưng.

Dương Mộc Hoan như trước ghé vào trên giường, nằng giờ phút này, trong lòng tràn đầy vui mừng, cổ nén đau đớn trên người, trên mặt ý cười thần nhiên, không vì cái gì khác, liền vì nam tử trước mắt này.

An Bình hầu, là lão gia của nằng, quả nhiên như hứa hẹn ban ngày, buổi tối đến đây xem nằng.

"Lão gia, đại phu nhân cùng đại tiểu thư các nằng..." Dương Mộc Hoan thử hỏi, không có tự mình đi xem tiện nhân Lư Hương Liên kia chịu quất roi, thủy chung có chút thất vọng, bất quá, nghĩ đến ngày ấy đau đớn của chính mình phải chịu, trong lòng lại phá lệ vui sướng, Lư Hương Liên a Lư Hương Liên, cũng bị đánh đau!

An Bình hầu gia có chút liễm mi, "Người quan tâm các nằng làm cái gì? Các nằng đem người làm hại còn chưa đủ sao? Đến, làm cho ta xem xem thương thế của người."

An Bình hầu quan tâm làm cho trong lòng Dương Mộc Hoan càng thêm cao hứng, nở ra một nụ cười sáng lạn "Lão gia, Hoan nhi tuy rằng bị đau một chút, nhưng có lão gia quan tâm, Hoan nhi đau cũng là đáng giá."

Tay An Bình hầu gia cứng đờ, trên mặt hiện lên một chút dị sắc không dấu vết, đem Dương Mộc Hoan nhẹ nhàng mà nâng dậy, "Ta... Không đành lòng cho người chịu đau, đến, mau đem dược uống vào."

"Lão gia uy Hoan nhi được không?" Dương Mộc Hoan nghe được một tiếng 'Không đành lòng làm cho nằng chịu đau', lại vui vô cùng, xem ra lần này chịu gia pháp, gọi lên lấy nầy của lão gia đối với mình, về sau sợ là đối với chính mình càng thêm ôn nhu săn sóc.

An Bình hầu không có cự tuyệt, một ngụm một ngụm uy Dương Mộc Hoan, trên mặt tuy rằng cười, nhưng nhìn kỹ, trong đáy mắt lại hiện lên lãnh ý.

Nhìn lão gia ôn nhu với chính mình, Dương Mộc Hoan hoàn toàn đem đau đớn quảng ở sau đầu, toàn tâm toàn ý đặt ở trên người An Bình hầu gia, một ngụm một ngụm uống.

Chính là, đột nhiên, bụng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, cổ họng khí huyết dâng lên, phốc một tiếng, một ngụm máu tươi từ trong miệng Dương

Mộc Hoan phun ra, chạm vào rơi xuống cái bát trong tay An Bình hầu gia, suy yếu lên tiếng .

"Lão gia..." Dương Mộc Hoan nhìn vết máu trên người An Bình hầu gia ,con người hiện lên sự bất ngờ không thể tả, ý niệm trong đầu càng phát ra rõ ràng, "Sẽ không ... Sẽ không ... Lão gia..."

Lão gia uy năng uống thuốc...

An Bình hầu gia liếc đi ôn nhu mới vừa rồi, mâu trung một mảnh lạnh như băng, "Hoan nhi, ta thật sự là không đành lòng cho người chịu đau."

Không đành lòng làm cho nàng chịu đau? Ha ha... Không đành lòng làm cho nàng chịu đau, liền muốn giết nàng sao?

"Vì sao..." Bụng càng đau mãnh liệt, Dương Mộc Hoan trừng mắt nhìn nam tử trước mặt, "Vì sao... Muốn giết ta? Ta làm sai cái gì?"

"Hoan nhi, chuyện này , nhất định phải có người chết, mới có thể có công đạo trước mặt hoàng hậu nương nương" An Bình hầu gia vỗ nhẹ lưng của nàng, không có che dấu mục đích của chính mình.

Dương Mộc Hoan trong lòng trầm xuống, công đạo? Cho nên, giết nàng đó là công đạo? Việc này chính do mẹ con Lưu Hương Liên làm trò quỷ phía sau, nàng chính là kẻ đứng sau mọi chuyện, vì sao... Người phải chết là nàng sao?

Chợt, nàng giống như hiểu được , sau lưng Lưu Hương Liên có Lâm gia còn có Uyển quý phi, mà nàng thì sao? Nàng bắt quả chỉ là nữ nhi của một quan gia bình thường nàng có thể cho hấn lợi ích gì, lại không bằng Lưu Hương Liên!

"Ha ha..." Dương Mộc Hoan cười đến thê lương, ai uyển, châm chọc, tuyệt vọng, đây thật sự là một chuyện cười lớn, nàng hôm nay còn nói chính mình không có gì sai người, vừa rồi còn đắm chìm ở trong ảo tưởng, nhưng là, nam nhân này, một chén thuốc, hoàn toàn đem mộng của nàng đánh nát!

"Người đừng như vậy, thuốc này còn có thể cho người sống nửa canh giờ, nửa canh giờ này, ta sẽ ở cùng người một tác cũng không rời, xem như đối với người bù lại." An Bình hầu gia thân nhiên mở miệng, giống như bố thí cho ăn xin.

"ở cùng ta? Nửa canh giờ?" Dương Mộc Hoan cười điên cuồng,tình nghĩa vợ chồng nhiều năm như vậy , nhưng lại chỉ xứng đôi lấy nửa canh giờ bố thí của hấn, nàng nên cảm tạ hấn "Thương tiếc" nàng sao?

Thật sự là buồn cười lại thật đáng buồn, nàng gả rồi cuộc là gả như thế nào cho một nam nhân lãnh huyết vô tình như thế chứ? Nghĩ đến Vân Trần hai năm trước, Dương Mộc Hoan trong lòng lại tuyệt vọng, khi đó nàng đã thấy qua hấn vô tình , không phải sao? Thật đáng buồn, nàng lại vẫn như cũ đối hấn mang ảo tưởng.

Đau khôn cùng đánh úp lại, Dương Mộc Hoan cảm thấy chính mình giống như ngã vào trong địa ngục, trong đầu hiện ra bóng dáng đại phu nhân, là nữ nhân này làm hại mình thê thảm như thế,nữ nhi của nàng lại hại đứa nhỏ trong bụng nàng, nàng không cam lòng! thù này không thể không báo...

Tay phút chốc nắm chặt, Dương Mộc Hoan cắn chặt hàm răng, hung hăng đem An Bình hầu gia đẩy ra, "Cút! Ta không hiềm lạ nửa canh giờ tướng bồi của người, cút ra Quỳnh Hoa viện cho ta!"

Con người An Bình hầu gia căng thẳng, trong lòng trời lên một tia giận dữ, vung ống tay áo, "Hừ, không biết phân biệt!"

Lạnh lùng nhìn Dương Mộc Hoan liếc mắt một cái, không một chút lưu niệm xoay người rời đi...

Dương Mộc Hoan suy yếu ghé vào trên giường, nàng sẽ chết sao? Không, mặc dù là chết, nàng cũng muốn hoàn thành chuyện kế tiếp mới có thể chết, đúng, nàng còn có nửa canh giờ, bắt lấy vấn giường, cố nén đau, vội vàng đối với Mai Hương ngoài cửa phân phó, "Mau, nhanh đi thỉnh nhị tiểu thư... Cùng ngũ phu nhân... Lại đây, còn có Hinh Nhi, nhanh đi..."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tứ phu nhân chết

An Ninh vốn đã nằm xuống ngủ, nhưng Mai Hương lại đột nhiên chạy tới gọi nàng dậy, An Ninh cũng có thể lường trước được chuyện gì đã xảy ra, nhìn Dương Mộc Hoan, An Ninh tránh không khỏi nhủ này.

"Nhị tiểu thư... Là lão gia... Đúng là lão gia tự tay giết ta!" Dương Mộc Hoan nhìn chằm chằm An Ninh, giọng điệu tràn đầy tuyệt vọng cùng tự giễu, nhìn thấy thần sắc An Ninh không có chút nào giật mình. Trong lòng không khỏi suy sụp, tiếp đó điên cuồng cười ra tiếng, "Ha ha ha..."

Người sớm đã nghĩ tới chuyện như vậy sẽ phát sinh có phải không?

Ngay cả người cũng biết, chỉ có ta là ngu ngốc cho rằng hấn sẽ là một nam nhân để ta có thể phó thác cả đời, ta không bằng người... Ta không bằng

ngươi!"

"Dương di nương, ông ấy vốn là người lãnh huyết vô tình, trong lúc đó giữa lợi ích cùng nữ nhân, ông ấy đương nhiên sẽ dễ dàng lựa chọn, với ông ta mà nói, nữ nhân chẳng có ý nghĩa gì, không mang lại cho ông ấy được bao nhiêu lợi ích."

An Ninh nhàn nhạt mở miệng, nghĩ đến hai năm về trước, ông ta đối với mẫu thân vô tình, An Ninh nắm tay thật chặt, thu hạ mi mắt, "Mà ngươi 'Sợ tội nên tự sát', là có thể làm cho chuyện này rất an ổn."

Sợ tội nên tự sát? Hận ý trong mắt Dương Mộc Hoan càng đậm.

Đúng vậy, ở trong mắt người khác, chắc chắn là cho rằng nàng sợ tội nên tự sát. Nhưng, nàng cũng bởi vì tiện nhân Lư Hương Liên kia vu oan giá họa, nàng sao có thể cam tâm?

Ánh mắt như bao quát hết thảy, Dương Mộc Hoan nhìn An Ninh, "Ninh nhi, là Lư Hương Liên hại mẫu thân Vân Trần của ngươi, chính nàng ta đã đoạt vị trí chính thất phu nhân của mẫu thân ngươi, tiện nhân An Như Yên kia hại ngươi không thành, cho là ngươi đã mất đi trí nhớ, lợi dụng điểm này nói dối để lừa gạt ngươi, còn không cho bất luận kẻ nào nhắc tới, ngoài mặt thì các nàng đối xử tốt với ngươi, trên thực tế hận không thể muốn ngươi chết đi, chung quy ngươi như một cây gai đối với trong lòng hai mẹ con họ, các nàng cũng sẽ diệt trừ ngươi giống như đã từng diệt trừ mẫu thân ngươi vậy!"

An Ninh khòe miệng khẽ nhếch, vẻ châm chọc hiện lên, "Thù của mẫu thân ta, ta tự nhiên sẽ báo, Dương di nương yên tâm, thù mẫu thân chưa báo, ta sẽ không để cho các nàng diệt trừ ta dễ dàng như vậy!"

Đại phu nhân cùng An Như Yên tính kế, trong lòng nàng đều có tính toán. Muốn trừ bỏ nàng? Nên nhìn xem các nàng có bản lĩnh đó hay không!

Dứt lời, quả nhiên trên mặt Dương Mộc Hoan nổi lên một chút tươi cười, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..."

Tiện nhân Lư Hương Liên kia, tự nhiên sẽ có người thu thập nàng ta, nàng chỉ cần chờ đợi xem cuối cùng nàng ta sẽ rơi vào loại kết cục nào!

An Ninh thu toàn bộ thần sắc của bà ta vào trong mắt, trong lòng hiểu rõ, Dương Mộc Hoan suy nghĩ cái gì, đang đánh cái chủ ý gì, nàng làm sao có thể không rõ? Bà ta sắp chết, mà Đại phu nhân còn hoàn hảo sống tốt, bà ta không cam lòng.

Cho nên, bà ta nghĩ có thể kích thích thù hận trong lòng nàng, lợi dụng nàng giúp bà ta báo thù. Hừ, lúc này, vẫn còn có chủ ý muốn lợi dụng người khác, Dương Mộc Hoan quả nhiên cũng không có ý tốt đẹp gì!

Chính vào lúc này, An Lan Hinh vội vã chạy tới, đi theo phía sau là Ngũ phu nhân Tần Ngọc Song, hai người nhìn đến khòe miệng cùng ngực của Dương Mộc Hoan đang chảy máu, trong lòng liên cả kinh. An Lan Hinh mạnh mẽ tiến lên, "Nương, người làm sao vậy? Người đừng dọa Hinh Nhi... Người rốt cuộc làm sao vậy?"

Thời điểm Dương Mộc Hoan nhìn thấy An Lan Hinh, nụ cười trên mặt trở nên nhu hòa, nhẹ vỗ về gương mặt đang dính đầy nước mắt của An Lan Hinh, ôn nhu mở miệng, "Nương không có việc gì, chỉ là nương... Sợ là không thể chăm sóc người được nữa."

Điều nàng không yên lòng nhất đó chính là An Lan Hinh, nàng vừa chết, Lư Hương Liên mặc dù là không trăm thảo trừ căn (nhỏ cỏ tận gốc), nhưng chỉ sợ cuộc sống sau này của An Lan Hinh không tránh khỏi khổ sở.

"Tứ tỷ, vì sao..." Tần Ngọc Song nhìn tình huống trước mắt, tuy rằng Dương Mộc Hoan đang bị thương, nhưng cũng không đến mức phải học máu, mà cái bát trên mặt đất cộng với sắc mặt đen thui của nàng ta, đây rõ ràng là dấu hiệu trúng độc.

Lời còn chưa nói hết, Tần Ngọc Song đã bắt lấy cánh tay bị thương của Dương Mộc Hoan, Dương Mộc Hoan như bắt được cơ hội cứu mạng cuối cùng, về mặt khẩn cầu nhìn Tần Ngọc Song, "Ngũ muội, xưa nay ta và muội có giao tình không tệ, ta luôn luôn xem muội như người thân của ta mà đối đãi, hiện tại tỷ tỷ có... có một chuyện muốn nhờ... Muội nể tình tỷ muội của chúng ta nhất định phải giúp giúp... Giúp giúp tỷ tỷ."

"Tứ tỷ có chuyện gì, chỉ cần phân phó muội nhất định sẽ làm." Tần Ngọc Song ân cần cầm tay Dương Mộc Hoan.

"Sau khi ta chết, Hinh Nhi liền giao phó cho muội, nàng mặc dù còn nhỏ, nhưng cũng coi như hiểu chuyện, sở trường cũng không thiếu. Ngày sau, nàng chính là nữ nhi của muội. Sau này, nếu nàng may mắn có được một phu gia tốt... Hưởng được vinh hoa phú quý, nàng nhất định sẽ phụng dưỡng muội như mẹ ruột của mình." Khi Dương Mộc Hoan nói xong, lại phun ra một ngụm máu tươi, theo khòe miệng chảy xuống, nhìn thấy mà ghê người.

"Tứ tỷ, sao người lại khách khí như vậy? Hinh Nhi là nữ nhi của người, ta đương nhiên sẽ yêu thương hết mực, huống hồ..."

Trong lòng Tần Ngọc Song là một mảnh vui mừng. Cho đến nay, nàng vẫn không có cách nào mang thai, cho nên việc có con để nối dòng vẫn là một tảng đá lớn ở trong lòng nàng, làm cho cuộc sống hàng ngày của nàng luôn trong trạng thái bất an.

Nàng biết, ở trong phủ này, một khi không có chỗ dựa, thì cho dù là hiện tại ý vào trẻ tuổi được sủng ái, nhưng ngày khác khi ân điểm bị chặt đứt, nàng sẽ không có cái gì để dựa vào. Bây giờ Dương Mộc Hoan nhắc tới chuyện này, nàng tự nhiên là nguyện ý tiếp nhận.

Dương Mộc Hoan thấy nàng đáp ứng, trong lòng thở dài nhẹ nhõm.

Chẳng qua là, trong lòng vẫn không an tâm, khó khăn gỡ một khối ngọc bội từ trên người, giao vào trong tay Tần Ngọc Song, "Hôm nay Phong nhi đang ở bên ngoài, sợ là... Sợ là không kịp trở về gấp mặt ta lần cuối cùng, tín vật này giao cho muội, ngày sau nếu muội có chuyện, lấy ra khối ngọc bội này,

Phong nhi chắc chắn dốc toàn lực giúp đỡ muội...

Mặt khác..."

Dương Mộc Hoan bởi vì đau đớn nên hơi dừng một chút, hít thở một cái thật sâu, nhưng hơi thở phát ra càng lúc càng suy yếu, nàng tựa hồ đã cảm giác được hơi thở tử vong đang tới gần, nghĩ đến chuyện tình của bản thân chưa được phó thác hết, Dương Mộc Hoan cố gắng kiên trì, càng thêm dùng sức cầm lấy tay của Tần Ngọc Song, "Ngũ muội, ở bên trong tử quần áo của ta, có một phương thuốc, đó là thứ mà ngày trước ta nhờ nhà mẹ đẻ tìm cho muội, vốn nên sớm đưa cho muội, nhưng thời gian này xảy ra nhiều việc nên bị... Tri hoãn ...

Hy vọng nó có thể giúp muội sớm ngày... Sớm ngày vì Hinh Nhi sinh thêm một đệ đệ..."

Ánh mắt Tần Ngọc Song phút chốc sáng ngời, thoáng qua rồi biến mất, nàng đương nhiên biết ý tứ của Dương Mộc Hoan, phương thuốc kia nhất định là sẽ trợ giúp nàng mang thai, "Tỷ tỷ vì Ngọc Song mà suy nghĩ, Ngọc Song chắc chắn sẽ chăm sóc tốt Hinh Nhi, tỷ tỷ hãy yên tâm, chờ nàng lớn lên, Ngọc Song nhất định dụng tâm vì nàng mà tìm một nhà chồng tốt."

Nàng biết lúc này Dương Mộc Hoan đang lấy lòng nàng, vì tương lai của An Lan Hinh mà lấy lòng nàng! Xem ra, vì An Lan Hinh, nàng ta đã vô tình giúp nàng sở hữu được chỗ tốt, còn có phương thuốc kia, nàng có lẽ thật sự có thể mang thai, thay lão gia mà sinh con trai nối dòng.

Chính là, vì quá mức cao hứng, nên nàng ta không có chú ý tới trong mắt Dương Mộc Hoan chợt lóe lên vì mục đích đã đạt được. Dương Mộc Hoan rốt cục cũng an tâm, ở chung nhiều năm như vậy, nàng đương nhiên biết Tần Ngọc Song rất để ý tới chuyện có con nối dòng, có cái phương thuốc kia...

"Hinh Nhi... Mau, mau quỳ xuống dập đầu trước di nương đi, kêu di nương một tiếng nương..." Dương Mộc Hoan vội vàng phân phó An Lan Hinh.

An Lan Hinh cắn chặt môi, không ngừng lắc đầu, nàng không cần những người khác làm nương của nàng, nàng tuy rằng còn nhỏ, nhưng cũng biết cái quý này là có ý nghĩa gì.

"Hinh Nhi... Nghe lời... Lời của nương... Ngươi cũng không nghe sao? Khụ khụ..." Dương Mộc Hoan khó khăn cất cao giọng.

An Lan Hinh ngẩn ra, nhìn Dương Mộc Hoan hồi lâu, vẻ mặt bất ngờ thay đổi. Rốt cục, bịch một tiếng, An Lan Hinh đã quỳ xuống, nắm chặt quả đấm, hướng về phía Tần Ngọc Song dập đầu ba cái, khẽ gọi, "Nương..."

Tần Ngọc Song trong lòng vui vẻ, cao hứng đáp một tiếng.

Dương Mộc Hoan rất hài lòng nhìn hết thấy, bộ ngực khí huyết dâng trào, tất cả tinh lực như đã tiêu hao hết, hơi thở dần dần suy yếu, ánh mắt dừng ở trên người An Lan Hinh, "Hinh Nhi... Đây... Đây là nương... Đây là điều duy nhất nương có thể làm vì ngươi... Làm, nhớ kỹ, hãy thay nương... Báo... Báo thù..."

Nói xong hai chữ "Báo thù", thân thể Dương Mộc Hoan liền rơi mạnh xuống, xụi lơ nằm ở trên giường.

"Nương... Nương... Ngươi không thể bỏ lại Hinh Nhi..." An Lan Hinh đứng dậy lay mạnh Dương Mộc Hoan, khóc lớn, hai mắt mơ hồ đã sớm đầm lệ, kích động lắc lư thân thể Dương Mộc Hoan, "Ngươi mau tỉnh lại đi... Không cần bỏ lại Hinh Nhi... A..."

Nương đã chết? Nương đã chết sao? Nương từng nói phải đợi nàng lớn lên, hưởng hết vinh hoa phú quý của nàng, nhưng nàng còn chưa lớn lên, nương đã bỏ nàng lại mà đi rồi sao?

"Hinh Nhi..." Tần Ngọc Song nắm chặt thân thể đang kích động của An Lan Hinh, "Nếu nương ngươi đã muốn như vậy... Ngươi nên làm cho nàng yên tâm mà ra đi thanh thản."

"Không, không cần... Ta muốn nương, người không cần bỏ lại ta..."

An Lan Hinh gầy dựa dừ đội, nỗi đau mất đi nương làm cho nàng không rảnh quan tâm đến ai.

"Đừng sợ, về sau ta chính là nương của ngươi." Tần Ngọc Song ôm chặt thân thể An Lan Hinh, kiên định mở miệng, thế nhưng đôi mắt kia bên trong lại ẩn chứa quá nhiều cảm xúc. Đúng vậy, từ đây về sau, An Lan Hinh sẽ là "Nữ nhi" của nàng.

An Lan Hinh gạt mình, không khóc như trước nữa, An Ninh nhìn thấy hết thấy, nhất là khi nghe được Tần Ngọc Song nói một câu "Về sau ta chính là nương của ngươi". Trong mắt xẹt qua một chút châm chọc, những lời này quen thuộc như vậy, Đại phu nhân cũng đã từng nói qua với nàng.

Kết quả là, nàng bất quá cũng chỉ là một quân cờ trong tay đại phu nhân mà thôi, mà An Lan Hinh này? Nghĩ đến sự tình phát sinh ở kiếp trước, cùng với cái phương thuốc mới vừa rồi được nói ra từ trong miệng của Dương Mộc Hoan, ánh mắt An Ninh chợt lóe.

Dương Mộc Hoan trước lúc chết cũng không quên tính kế, sao nàng lại không biết, nếu hôm nay để nàng ta được như ý, ngày khác không phải sẽ để lại mầm tai vạ hay sao? Tần Ngọc Song cũng không phải là một người đơn giản!

Dương Mộc Hoan đã chết, nhưng Hầu phu này còn có Tần Ngọc Song, ngoài ra bên trong biệt viện ở thành Nam còn đang nuôi dưỡng một tam phu nhân thần bí.

An Ninh nhìn An Lan Hinh đang khóc đứt ruột đứt gan, Dương Mộc Hoan chết, trong lòng An Lan Hinh sẽ gieo xuống mầm móng cừu hận, hai người

đại phu nhân cùng An Như Yên, về sau sợ là khó có được ngày an bình!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sự tình phát sinh sau cái chết của Dương Mộc Hoan

Từ phu nhân Dương Mộc Hoan An Bình hầu phủ sợ tội tự sát, tin tức này rất nhanh đã lan truyền khắp nơi.

An Bình hầu vốn định tùy ý đem Từ phu nhân mai táng, nhưng An Bình hầu phủ đại công tử An Lạc Phong ngày hôm qua sau khi trở về phủ, biết được Dương Mộc Hoan đã mất, An Lạc Phong vốn xưa nay an phận thủ thường thể nhưng lại trước mặt mọi người mặt chất vấn An Bình hầu, An Bình hầu gia mặt tóa ra lửa, vì trấn an An Lạc Phong, An Bình hầu cuối cùng đành phải đồng ý vì Dương Mộc Hoan mà xử lý lễ tang.

Nhưng Đại phu nhân cho rằng Dương Mộc Hoan là thiếp thất, không nên huy động bốn phía vì nàng ta mà xử lý, chỉ có thể đồng ý ở trong Quỳnh Hoa viện thiết lập một cái linh đường.

Từ sau cái đêm Dương Mộc Hoan chết, An Lan Hinh liền quỳ ở trong phòng khóc suốt một đêm. Cuối cùng vì suy kiệt mà ngất đi, sau đó tỉnh lại, nàng không còn khóc nháo như trước nữa. Quý gối trong linh đường Dương Mộc Hoan, không chịu đi dù chỉ là nửa bước.

"Tiểu thư, Thái tử Sở của Nam Chiếu quốc đưa tới bái thiếp." Bích Châu vừa từ bên ngoài trở về, theo đó trong tay áo hé ra một danh thiếp, dâng lên trước mặt An Ninh. Đây không biết là cái thứ mấy rồi, nàng cũng nhớ không rõ. Từ lúc sau khi lễ cập kê kết thúc, Thái tử Sở Thiên Thiên liên tục đưa bái thiếp lại đây. Nhớ có một lần tiểu thư xem xong nội dung, thì không hề để ý tới tận bây giờ. Lúc này đây, chỉ sợ lần này cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên, An Ninh chỉ thần nhiên liếc mắt bái thiếp kia một cái, sau đó lực chú ý lại tập trung trở lại quyển sách đang cầm trên tay. Lúc này đây, ngay cả bái thiếp có nội dung gì An Ninh cũng chẳng muốn phải trầm ngâm suy nghĩ, bái thiếp kia đơn giản chính là muốn mời nàng dự tiệc gì đó. Ở lễ cập kê ngày ấy, nàng ở xa xa đã gặp qua Thái tử Sở, sau đó chỉ liếc mắt một cái, là Thái tử một quốc gia, nhưng lại mang thân phận của một con tin. Thời gian gần đây, nàng đã nghe nói rất nhiều về chuyện của Thái tử Sở, không giống như kiếp trước bộc lộ tài năng của mình mà chỉ sắm vai như là một vị công tử nhàn tản, chung quanh kết giao bạn tốt. Xem ra, Thái tử Sở này sợ là cố ý che giấu mũi nhọn chia của mình.

Cho dù đã thu đi mũi nhọn của mình, nhưng bản tính lại không thể thay đổi được. Một người thủ đoạn mạnh mẽ như vậy chắc hẳn phải là một nam nhân có tác phong tàn nhẫn. Giờ phút này lại vội vàng muốn kết giao với nàng, ở sau lưng đánh cái gì chú ý gì cũng chưa biết, nàng sao có thể dễ dàng đi dự tiệc như vậy chứ?

"Tiểu thư, đây là điểm tâm Hoàng Hậu nương nương phân phó cung nữ đưa tới, đều là thượng phẩm của Bát Trân các, còn rất nóng nha." Bích Châu cầm một khay thức ăn đặt ở trước mặt An Ninh, tiểu thư này đã là nghĩa nữ của Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương đảm ba ngày lại cho các nàng một ít thứ tốt, các tiểu thư nhà khác đều không khỏi hâm mộ.

"Người hãy ăn đi!" An Ninh thần nhiên mở miệng, giống như một chút cũng không có đem điểm tâm Hoàng Hậu nương nương ban cho để vào mắt.

Bích Châu trong lòng vui vẻ, đây là điểm tâm Bát Trân các đó nha! Ngày thường tiểu thư quan gia đều khó có thể được ăn một miếng. Nhưng đối với tiểu thư nhà nàng thì nhưng lại mỗi lần đều cho những thứ tốt như vậy, cuối cùng tất cả đều vào bụng của nàng, mà nàng lại có thân phận thấp kém chỉ là nha hoàn mà thôi. Hiện tại tâm tư tiểu thư trở nên bí hiểm, nàng đoán như thế nào cũng không ra, Nghĩ đến nghĩ hoặc trong lòng mình, Bích Châu nhủ nhủ này. Nhưng nghĩ đến đồ tặng là người nọ, Bích Châu màu quang hơi đổi, một chút trên cợt chột lóe, thật hạnh phúc, sung sướng mở miệng, "Vậy nô tỳ đi xuống với bọn tỳ muội cùng nhau ăn điểm tâm."

Đang muốn đem hộp điểm tâm đi xuống, quả nhiên nghe được thanh âm trong suốt của An Ninh truyền đến, "Đem đường hỏa thiêu lưu lại."

Bích Châu khoe miệng khẽ nhếch, từ trong lòng lấy ra một cái khăn gấm, đặt ngay trước mặt An Ninh, bốn cợt mở miệng, "Đây là Thần vương điện hạ sai người đưa tới... Nô tỳ còn tưởng rằng người ngay cả thứ này cũng không cần chứ."

Trong khoảng thời gian đó, Thần vương phủ mỗi ngày đều phái người đưa tới đường hỏa thiêu, bất chấp mưa gió.

An Ninh trên mặt nở ra một chút tươi cười, lập tức cầm một khối đặt ở trong miệng tỉnh té nhắm nháp, nụ cười tươi kia làm cho Bích Châu nhìn xem ngây ngất. Sau khi tiểu thư cập kê, càng xinh đẹp động lòng người, trên người phát ra khí chất, làm cho người ta cảm thấy mình càng ngày càng thua kém. Ở Đông Tần quốc phục sức chuyên môn giành cho nữ tử trưởng thành giống như vì tiểu thư mà tồn tại, ngay cả nàng thân là một nữ tử, khi xem tiểu thư nhân này một cái, mỗi một lần, nàng đều nhìn không được say mê.

An Ninh mắt nhìn sách, miệng ăn đường hỏa thiêu, trong đầu hiện ra bóng dáng Thương Dịch, trên mặt tươi cười càng phát ra càng thêm nồng đậm. Trong khoảng thời gian này, lâu rồi nàng không có gặp Thương Dịch, không biết hắn có gặp chuyện gì không nhỉ?

Đang lúc suy nghĩ thì Mai Hương vội vàng chạy vào Thính Vũ hiên, về mặt cuống quýt, "Không tốt ... Nhị tiểu thư, mời người mau đi xem Quỳnh Hoa viện! Nô tỳ vừa rồi... Nhìn thấy Đại tiểu thư mang theo Dĩnh Thu, nô tỳ lo lắng Tam tiểu thư..."

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Muốn sửa lại cả lịch sử

"Không..." An Lan Hinh sợ hãi kêu ra tiếng, nhưng không có cản ngăn được hành động của An Như Yên.

Ngay sau đó, tuyết cầu nứt vỡ kêu vài tiếng, thì đã không còn hơi thở nữa, máu tươi bắn ra tung tóe đều chuẩn xác rơi trên người An Lan Hinh. Một màu đỏ tươi chói mắt, cộng thêm màu trắng của nội đường càng thêm quỷ dị.

An Lan Hinh đi đến bên cạnh tuyết cầu, hai mắt đỏ bừng hai tay nắm chặt, trong mắt tràn đầy hận ý. Nương đã chết, mà An Như Yên ngay cả tuyết cầu của nàng cũng không buông tha, trong lòng thù mới hận cũ cùng nhau nổi lên. An Lan Hinh mạnh dạn đứng dậy, liếc nhìn về phía An Như Yên, "Người thật là một con người nham hiểm, ta muốn giết người, báo thù cho nương của ta cùng với tuyết cầu."

Chính là, nàng còn chưa có chạm được vào thân thể của An Như Yên, Đinh Thu đã tiến lên đem nàng ngăn lại, thô bạo đẩy nàng té trên mặt đất. An Như Yên nhìn An Lan Hinh, khóe miệng gợi lên một chút khinh thường, "Nhẫn tâm? Ta Nhẫn tâm thì sao? Người làm gì được ta? Bất quá là một con súc sinh thôi, mà cũng muốn liều mạng báo thù sao? Nha đầu nhà người sợ là không có năng lực đó đâu!"

An Như Yên một chút cũng không có đem An Lan Hinh để vào mắt, cũng chỉ là nữ nhi của tiện nhân Dương Mộc Hoan, có thể có làm nên chuyện gì chứ? Bất quá nhiều nhất là ở trong này khóc suốt mướt, nói ầu nói tả thôi.

"Người..." An Lan Hinh cắn chặt hàm răng, trong lòng thật sự không cam lòng, nàng không có năng lực sao? An Như Yên như thế đang khinh thường nàng, tay nắm chặt quyền, An Lan Hinh trong lòng thê. Một ngày nào đó, nàng muốn đứng ở trước mặt An Như Yên, hướng nàng ta mà chứng minh, An Lan Hinh nàng cũng có năng lực báo thù!

Trong mắt An Lan Hinh toàn là hận thù làm cho An Như Yên khê nhủu mày, đang muốn tiến lên lại giáo huấn thật tốt An Lan Hinh, phía sau lại truyền đến giọng nói của An Ninh.

"Tỷ tỷ, nguyên lai người ở chỗ này à, rốt cuộc muội cũng tìm được tỷ rồi." An Ninh chậm rãi tiến vào trong phòng, nhìn thoáng qua An Lan Hinh ở bên cạnh, trong mắt xẹt qua không một chút dấu vết, dịu dàng tiêu sái gần An Như Yên, "Tỷ tỷ, người tới nơi này làm gì thế?"

An Như Yên cuối đầu trở mặt thật là nhanh, nhìn đến dung mạo An Ninh càng phát hiện ngày càng xuất sắc. Trong lòng hờn giận càng đậm hơn, nhưng nhớ lại lời nói của mẫu thân. Lần này tứ quốc tranh tài, nàng còn cần An Ninh giúp. Nghĩ đến lúc ấy, trên mặt An Như Yên nhanh chóng nở ra một chút tươi cười, "Ta là đến xem Hinh Nhi muội muội, muội tìm ta có chuyện gì?"

An Ninh cuối đầu suy nghĩ, còn chưa kịp trả lời, một chút bóng dáng liền vọt vào, trực tiếp đi đến bên cạnh An Lan Hinh.

Người tới không phải là ai khác, đúng là Đại công tử Hầu phủ An Lạc Phong, An Lạc Phong xuất hiện, nhất thời tất cả mọi người ở đây thần sắc đều khác nhau. An Như Yên cùng Đinh Thu sắc mặt bỗng tối sầm lại. Đinh Thu bất an nhìn thoáng qua tiểu thư nhà mình. Các nàng là thừa dịp đại công tử có việc ra ngoài, mới đến Quỳnh Hoa viện này, hẳn mới ra đi không bao lâu, sao nhanh như vậy đã trở lại rồi?

Các nàng đương nhiên không biết đây là kế của An Ninh, An Ninh xem sắc mặt An Như Yên có chút tái nhợt. Xem ra, An Như Yên rất kiêu ngạo, nhưng đối với Hầu phủ đại công tử này, nàng vẫn là có vài phần kiêng kỵ.

"Ca ca!" An Lan Hinh nhào vào trong lòng An Lạc Phong, ủy khuất khóc lên.

An Lạc Phong trong lòng đầy căng thẳng, nhìn đến thân muội tử khóe miệng có vết máu, cùng với xác của tuyết cầu ở bên cạnh, con người co lại, "Là ai đã đánh muội?"

An Lan Hinh lạnh run khóc ở trong lòng hắn, cũng là không nói một câu, co rúm làm bộ đáng trần ngập hoảng sợ. Nhưng ở trong mắt An Ninh, nàng hiểu rõ, An Lan Hinh không ra tiếng nhưng thật ra so với ra tiếng còn hữu dụng hơn. Quả nhiên, An Lạc Phong hung hăng giương mắt nhìn thần sắc khê biến của An Như Yên cùng Đinh Thu. Nhất thời hiểu được, đứng bật dậy, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay nhỏ của An Như Yên. Hắn ngày thường ôn nhuận, giờ phút này mắt lộ ra sự giận dữ, làm cho người ta phát sinh sự sợ hãi.

An Như Yên hoảng sợ, "Người... Người đừng quên thân phận của người, chỉ là con vợ kế. Nếu người động vào ta, ta liền cho người chết không được từ tế".

An Lạc Phong ra tay rất thẳng tay, An Như Yên đau đến mức phải kêu ra tiếng, "Không thể động đến người vì người là Đại tiểu thư phải không?" Trong mắt hiện lên một chút ngoan ý, thật sự không muốn bỏ qua cho An Như Yên, một bạt tai hung hăng đánh trên mặt Đinh Thu, ba một tiếng, vang vọng

toàn bộ khắp phòng.

An Lạc Phong là luyện qua công phu, dùng sức xuống tay tự nhiên không cần phải nói, một cái tát tay này làm cho một người độc ác như Đinh Thu phải bay ra ngoài, trên mặt rõ ràng in dấu năm ngón tay, thũng một lỗ thật sâu, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, đi kèm còn có hai cái răng nữa.

"Ta biết ta chỉ là con vợ kế, giáo huấn nha hoàn một chút, Đại tiểu thư không có gì phải nói phải không!" An Lạc Phong lạnh giọng mở miệng, ánh mắt sắc bén trừng mắt An Như Yên.

An Như Yên thân thể ngẩn ra, nhìn thoáng qua nhìn Đinh Thu rơi trên mặt đất, trong lòng run lên, tự biết nơi này không thể ở lâu, rất ươn ngực, đương cảm liếc An Lạc Phong một cái, "Đều là không biết phân biệt tốt xấu, chúng ta đi."

Dứt lời, xoay người nâng Đinh Thu dậy, cảm giận rời đi. An Ninh nhìn thoáng qua An Lạc Phong, đối diện với tầm mắt hần, An Lạc Phong hướng nàng gật đầu. Trong mắt hình như có ý tứ cảm tạ, An Ninh trong lòng hiểu rõ, nghĩ đến Mai Hương nói với hần, là chính mình đi tìm hần trở về.

Cũng tốt, ít nhất, vào một lúc nào đó, An Lạc Phong cùng nàng đứng ở một cái trận doanh.

Mười ngày sau, Dương Mộc Hoan đưa tang, chỉ có ít ỏi mấy người đưa ma, An Ninh đã sớm đoán trước bên trong. Sau ngày An Lạc Phong đánh Đinh Thu. An Như Yên liền rút cuộc không dám đi Quỳnh Hoa viện nháo sự nữa. Ngược lại mỗi ngày đến Thính Vũ hiên của nàng, đối đãi nàng rất là ôn nhu, giống như ở kiếp trước.

An Ninh xem ở trong mắt, nghe nàng cố ý vô tình nhắc tới chuyện tình tứ quốc tế. Trong lòng hiểu rõ, tứ quốc tế mười năm hội ngộ một lần, nhân tài ưu tú nhất tứ quốc đều tụ về đây, cũng có sự quan ghi lại mọi việc xảy ra ở tứ quốc tế. Nếu là ở tứ quốc tế đạt được danh tiếng, thì có nghĩa là có tiếng trong thiên hạ, lại thêm được sách sử ghi lại, cơ hội tốt như vậy, An Như Yên làm sao có thể buông tha?

Tứ quốc tế là sự kiện trọng đại của tứ quốc, huống hồ... Nghĩ đến kiếp trước ở Đông Tàn quốc tổ chức tứ quốc tế. Lúc này đây, không đơn giản chỉ là sự kiện tứ quốc, mà ngay cả Thuyền vương không thuộc tứ quốc cũng sẽ bí mật tiến đến.

Ở bên ngoài Tứ quốc, có một vương quốc độc lập trên biển, đó là dùng một con thuyền để dựng lên đế quốc, mà chủ nhân của vương quốc kia, đó chính là Thuyền vương. Người đời đều nghĩ Thuyền vương thân bí kia chỉ là một lão nhân, lại không biết nguyên lai Thuyền vương kia là một vị công tử!

Kiếp trước, An Như Yên ở tứ quốc tế, lợi dụng nàng để tỏa sáng, không chỉ có sự sách lưu danh, mà còn làm cho Thuyền vương kia mê muội vì nàng. Sau đó mượn sức Thuyền vương, trở thành chỗ dựa cho Uyên quý phi của Lâm gia. Nghĩ đến đây, An Ninh trong mắt xẹt qua một chút lãnh ý, buông ly trà trong tay, giương mắt nhìn về phía trong phòng cất giọng nói, "Biểu ca, huynh đã tra ra dung mạo của nam nhân kia chưa?"

"Ta dựa theo bức họa người cho ta, âm thầm điều tra nghe ngóng. Quả nhiên vài ngày trước có người từng nhìn thấy người nọ xuất hiện ở kinh thành. Hai ngày nay, hần tựa hồ cùng Thái tử Sở qua lại thân mật với nhau." Vân Cẩm con người hiện lên một chút nghi hoặc, nhíu nhíu mày, tiếp tục mở miệng hỏi, "Người nọ là ai? Làm cho biểu muội lo lắng như vậy?"

"Địch nhân tiềm ẩn." An Ninh mâu quang vi tiểm. Nếu là địch nhân tiềm ẩn, nàng phải xem hần lúc chưa trở thành địch nhân chân chính mà làm chút sự tình. Không vì điều gì, chỉ là không cho An Như Yên có nhiều thêm sự giúp đỡ.

Nếu là người khác, nàng không thèm để ý. Nhưng Thuyền vương này. Dù sao cũng là bá chủ tứ hải, nàng không thể không phòng!

Địch nhân tiềm ẩn? Trên bức họa là một nam tử tà mị gần như yêu nghiệt? Mặc dù chỉ dựa theo bức họa, nhưng hần có thể mơ hồ cảm thấy nam tử kia khí thế bức người. Nếu là địch nhân, chỉ sợ cũng là một địch nhân khó giải quyết.

"Biểu muội còn phân phó gì không?." Vân Cẩm nhìn An Ninh. Sau ngày đó, An Ninh âm thầm tìm cách, hần ra mặt chấp hành, hai người phối hợp thập phần ăn ý, ai có thể nghĩ đến Bát Trần các ở trong xã hội thượng lưu quý tộc làm mưa làm gió, thật chất là của An Ninh!

Trừ lần đó ra, ngầm tiến hành các sản nghiệp khác, được An Ninh chỉ điểm, cho nên kinh doanh rất phát triển. Hần đã sớm đối với biểu muội này là bội phục tận đáy lòng. Một lần hoài nghi, biểu muội này không chừng là thần tài chuyển thế!

An Ninh tựa tiểu phi tiểu, nhíu mày, "Lấy năng lực biểu ca, lấy danh thiếp tứ quốc tế, chắc hẳn cũng là chuyện dễ dàng đi!"

Tứ quốc tế, cho dù là sứ thần tứ quốc đi vào, cũng phải có danh thiếp. Ở trong tứ quốc tế, danh thiếp đó tượng trưng cho thân phận của người sở hữu.

Vân Cẩm là người thông minh, nàng vừa nói như vậy, liền lập tức hiểu được ý tứ của nàng. Ninh nhi muốn đi tứ quốc tế, không chỉ có như thế. Hần có thể lường trước, nàng cũng không phải vô cùng đơn giản đi xem nào nhiệt mà thôi, nhìn thấy trong mắt nàng mơ hồ lóe ra tinh quang, hạ mặt nạ màu bạc, khóe miệng khẽ nhếch, "Tốt, biểu ca nhất định sẽ không làm cho Ninh nhi thất vọng."

Lấy được danh thiếp tứ quốc tế, đối với các vị quan to quý tộc yêu thích Bát Trần các mà nói, bất quá là chuyện rất dễ dàng!

"Như thế, thì đa tạ biểu ca, ta chờ tin tức tốt của huynh." An Ninh liếm hạ mặt mày, nghĩ đến ngày sắp diễn ra tứ quốc tế. Khóe miệng An Ninh ý cười càng phát ra càng nồng đậm, mười năm hội ngộ một lần a, khó có được sự kiện như vậy, An Như Yên sẽ không bỏ qua, nàng đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua!

Kiếp trước, nàng bị đại phu nhân cùng An Như Yên cùng nhau lừa gạt, cam nguyện vì An Như Yên mà trợ giúp. Nay sống lại lần nữa, nàng nhất định sẽ làm cho lịch sử phải sửa lại!

Chương 65: Bốn nước tề tụ

Gần đây kinh thành náo nhiệt hơn thường lệ, sứ giả của bốn quốc gia cũng lục tục kéo đến kinh thành. Đại hoàng tử Thương Dục của Bắc Yên quốc, nữ vương nước Tây Lăng, quốc vương nước Nam Chiếu đều tự mình tới trước, triều đình Đông Tần đặc biệt tiếp đón các đại sứ ở dịch quán, mọi đồ dùng của các sứ thần phải được chuẩn bị kỹ lưỡng từ trên xuống dưới.

Ngày các sứ thần bốn nước đến càng lúc càng gần, An Ninh tập đàn bên trong, An Như Yên cũng càng lúc càng chăm chỉ, có lúc cả ngày chỉ ở trong phòng tập đàn.

Cuối cùng ngày ấy cũng tới, An Như Yên phấn khích ra mặt, nghĩ đến dàn nhạc của nàng được long trọng biểu diễn như mong đợi, càng nghĩ nàng càng vui, liếc nhìn An Ninh ngồi bên cạnh mình, ánh mắt chợt lóe lên, “Ninh Nhi, lát nữa muối cũng phải cẩn thận, ta đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi rồi, trước kia chúng ta phối hợp như thế nào thì giờ cũng làm như thế, muối hiểu chưa? Ta không cho phép muối có bất kỳ điều gì sai sót, làm hỏng đại sự của ta, ta sẽ...”

An Như Yên đang muốn nói thêm vài lời đe dọa, chợt nghĩ đến lời dặn dò của mẫu thân, đợi lát nữa còn phải nhờ vả An Ninh, kìm chế tâm tình lại, giọng nói trở nên nhẹ nhàng hơn: “Ý ta là, chúng ta là tỷ muội, không cần phân biệt rõ ràng ta với muối, muối giúp ta, ta rất cảm kích, sẽ không thiếu phần tốt của muối đâu.”

“Muội không muốn phần tốt của tỷ tỷ đâu.” An Ninh lắc đầu một cái, quả nhiên sắc mặt của An Như Yên liền thay đổi.

“Sao? Chẳng lẽ muội đòi ý, không giúp ta nữa?” Ánh mắt An Như Yên sắc lại, lộ ra một tia nguy hiểm. Lúc này, nàng nghe theo sự sắp đặt của mẫu thân. Ngày ngày ở bên cạnh An Ninh, ngoài mặt đối tốt với nàng ấy chính là muốn nàng ấy cam tâm tình nguyện vì mình làm việc, nàng muốn lần này ở lễ tế của bốn nước có biểu hiện thật tốt, phải dựa vào An Ninh, không thể để nàng ta đòi ý được.

“Không, không, không, Ninh Nhi không có ý này.” An Ninh vội vàng giải thích, “Dĩ nhiên là Ninh Nhi sẽ dốc hết sức giúp tỷ tỷ rồi.”

Nàng đương nhiên sẽ dốc hết sức, chẳng qua, nàng sợ là An Như Yên không thể chống đỡ được thôi!

Sắc mặt An Như Yên dịu lại, “Vậy thì tốt.”

“Tỷ tỷ, có thật là tỷ nghĩ mình sẽ trở thành nữ nhi đệ nhất thiên hạ?” An Ninh nhìn An Như Yên dò xét hỏi.

Hai mắt An Như Yên sáng lên, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn, “Dĩ nhiên, lễ tế của bốn nước lần này không giống nhau, sức ảnh hưởng cũng khác nhau, nếu hôm nay ta bị trượt khỏi cuộc thi này, nhưng lại được ghi vào sử sách, trong thiên hạ này, có thể được ghi vào sử sách, danh tiếng lẫy lừng hiếm có vang vọng khắp nữ nhi của bốn nước, ta muốn ta là một trong những người đó.”

Bốn nước tề tụ không chỉ là ngày hội của nam tử, ngày hội của bậc vương giả, mà còn là dịp tốt của những nữ nhi muốn được nổi danh. Nàng cũng muốn lợi dụng cơ hội này, để cho khắp thiên hạ biết đến An Như Yên nàng!

Hừ!, khẩu khí lớn thật! An Ninh liếc nhìn An Như Yên tràn đầy tự tin, nàng nghĩ rằng nàng có thể được toại nguyện sao?

Chấn động bốn nước? Trước kia nàng quả thật là vang danh bốn nước, trong thiên hạ ai ai cũng biết, Đông Tần quốc An Bình Hầu phủ có một tài nữ hơn người. Hơn nữa, đệ nhất mỹ nữ An Như Yên còn là đệ nhất tài nữ, không ai lung lay được vị trí này. Nhưng mấy người biết được, nói tài hoa hơn người, chỉ là An Như Yên lừa gạt thiên hạ, vậy mà lúc này nàng còn tràn đầy tự tin cho là mình sẽ để cho nàng tùy ý định đoạt lợi dụng sao?

Nghĩ đến mối hận kiếp trước, đáy mắt An Ninh xẹt qua một tia sắc bén, nhẹ nhàng vuốt ve đồ dùng An Như Yên đã sớm chuẩn bị xong, ánh mắt nàng lộ ra một cổ quý quý, ngược lại nàng muốn xem, lát nữa An Như Yên sẽ vang danh bốn nước như thế nào?

Nhàn nhạt hạ lỏng mày xuống, An Ninh thần nhiên nói: “Vậy Ninh Nhi chúc mừng tỷ tỷ trước, nếu tỷ tỷ bị loại ra đầu tiên, cũng trở thành nữ nhi đệ nhất thiên hạ, Ninh Nhi cũng sẽ vui mừng cho tỷ tỷ.”

An Như Yên nhàn nhạt quét mắt nhìn An Ninh một cái, đáy mắt chứa một tia ác độc, vui mừng vì nàng? Vậy cũng phải còn sống mới được chứ. Hừ! Đợi qua ngày hôm nay, nàng có thể yên tâm nắm tính mạng của An Ninh trong tay. Tới lúc đó, nàng ta sẽ không bao giờ lo lắng An Ninh trở thành nỗi uy hiếp của nàng nữa!

Nàng muốn nàng sẽ được vẻ vang trong lễ tế của bốn nước, còn nơi đây sẽ trở thành nơi chôn cất của An Ninh!

Tỷ muội hai người tính toán kế hoạch của riêng mình, xe ngựa rất nhanh liền đến quảng trường nơi diễn ra lễ tế của bốn nước. Ở bên ngoài quảng trường đã có rất nhiều xe ngựa, sứ thần các quốc gia đã đến, An Ninh và An Như Yên vừa xuống xe ngựa liền nhìn thấy một người cười tươi đi tới, toàn

thần Nam Cung Thiên Duệ toát ra vẻ hăng hái, khôi ngô tuấn tú lạ thường.

Nam Cung Thiên Duệ là uy viễn Đại tướng quân, lần này bốn nước tề tựu. Hoàng thượng giao cho hắn trọng trách bảo đảm an toàn cho lễ tế của bốn nước được thuận lợi. Thấy An Ninh xuất hiện, Nam Cung Thiên Duệ vui mừng trong lòng, gương mặt cương nghị nghiêm túc liền nhu hòa một chút, siết chặt dây cương cưỡi ngựa hướng về phía An Ninh.

Mới hơn một ngày không nhìn thấy nàng mà đã làm người ta không thể dời mắt đi được.

“Nam Cung đại ca.....” Thấy Nam Cung Thiên Duệ tới gần, An Như Yên vui mừng trong lòng, gương mặt lập tức nở nụ cười, âm thanh dịu dàng như nước chảy.

Vừa nghe âm thanh quen thuộc vang lên, hắn ngẩn người, lông mày nhíu chặt lại, ánh mắt mơ hồ xẹt qua một tia chán ghét, chợt siết chặt sợi dây cương, quay ngựa đi về hướng ngược lại.

Nụ cười trên mặt An Như Yên nhất thời cứng đờ, Tướng quân vừa nhìn thấy nàng đã quay đầu bỏ đi! Đây.... Hành động đó rõ ràng là chạm vào lòng tự ái của An Như Yên nàng, nổi tức giận ngưng tụ trong lòng, ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt càng đỏ hồng.

Đáy mắt An Ninh mơ hồ xẹt qua một tia châm chọc, cố ý nghi ngờ mở miệng: “Ồ, hình như tướng quân nghe tý tý gọi huynh ấy rồi, sao lại quay đầu bỏ đi vậy?”

“Muội thì biết cái gì!” An Như Yên nghiêm khắc lên tiếng, sắc mặt càng khó coi, “Tướng quân lấy chuyện đại sự quốc gia làm trọng, sao lúc này có thể bận tâm tư tình với nữ nhi được.”

Tuy miệng nói thế nhưng nổi tức giận trong lòng An Như Yên khó có thể hóa giải được. Nam Cung Thiên Duệ đối với nàng càng ngày càng lạnh nhạt, vừa rồi không phải là nàng không nhìn thấy ánh mắt của Nam Cung Thiên Duệ dừng lại trên người An Ninh, chính vì thế nên nàng mới không cam lòng. Giờ phút này, thấy An Ninh tỏ vẻ tò mò vô tội, nàng ghen tỵ không chịu được, ánh mắt nàng xẹt qua một tia kiên định, đợi lát nữa bốn nước cùng tế, nhất định nàng phải biểu hiện thật tốt, để cho Nam Cung Thiên Duệ phải khuyh đảo vì nàng!

Hung hăng trợn mắt nhìn An Ninh một cái, An Như Yên vẫy ống tay áo, xoay người bỏ đi....

Nhìn bóng lưng An Như Yên đã đi xa, gương mặt vô tội lúc đầu của An Ninh mới nở nụ cười, con người nàng như ẩn như hiện. Đời này, An Như Yên không có cách nào chiếm được cảm tình trong lòng Hoàng hậu nương nương, xem ra chuyện tình tựa hồ không có giống kiếp trước thuận lợi đây!

Đột nhiên, một hơi thở của biển cả nhẹ nhàng khoan khoái truyền đến. An Ninh nhìn sang, khi đã nhìn thấy mục tiêu, bóng dáng ấy khiến nàng giật mình, trong đầu hiện ra khuôn mặt của tên yêu nghiệt kia, con người căng thẳng, An Ninh nhếch miệng cười, quả nhiên hắn đã tới!

Mà người bên cạnh hắn.... An Ninh muốn tránh xa nhưng không còn kịp nữa, bốn mắt nhìn nhau.

“Nhị tiểu thư, thứ cho ta mạo muội, đã sớm nghe qua đại danh của Nhị tiểu thư, tiếc rằng không có cơ hội, hôm nay lại ở lễ cúng tế của bốn nước được gặp, thật là may mắn!” Sở Thái tử sải bước đi đến gần An Ninh, người nam nhân đi theo sát bên cạnh hắn. Trong khoảng thời gian này, hắn rất nổi danh, tiếc rằng An Bình Hầu phủ Nhị tiểu thư An Ninh không thêm để tâm đến, làm hắn mất hết mặt mũi!

“Đa tạ Sở Thái tử, Sở thái tử coi trọng An Ninh, An Ninh đâu có danh tiếng gì, không dám cả gan mạo phạm trước mặt Sở Thái tử danh tiếng lẫy lừng.” An Ninh nhàn nhạt cười nói, quan sát nam tử trước mắt, một bộ bạch y, làm hắn thêm mấy phần ôn hòa, cộng thêm hắn cố ý che dấu sự sắc sảo, thật là không giống ấn tượng của Sở Thái tử trong kiếp trước, cũng không giống một vị hoàng tử nhàn tản rảnh rỗi.

“Nhị tiểu thư đừng gọi ta là Thái tử danh tiếng gì đó, cùng lắm ta cũng chỉ là một con tin thôi, đâu còn là Thái tử nữa? Nhị tiểu thư gọi ta Lưu Danh là được rồi.” Sở Thái tử nở nụ cười tự giễu, mơ hồ lộ ra mấy phần chán nản.

An Ninh nhìn hắn, trong lòng thầm oán trách, khả năng diễn xuất của Sở Thái tử thật cao siêu, nếu ai không biết sẽ cho rằng hắn chỉ là một con tin mà thôi. Nhưng nghĩ đến kiếp trước người đàn ông này nắm trong tay mảnh khố thủ đoạn cực kỳ sắc bén, là một nam nhân có dã tâm rất lớn, sao giống với bộ dạng an nhàn hiện tại?

Lưu danh? An ninh khẽ nhíu mày, nhếch khóe miệng lên, “Lưu danh.... Lưu danh thiên cổ sao? Thái tử thật là chí khí!”

Thần sắc Sở Thái tử cứng ngắc, không nghĩ tới An Ninh lại nhanh nhẹn miệng như vậy, hai chữ “Lưu Danh” đến tay nàng, cũng có thể trở thành văn chương, nhưng nhất thời hắn không biết nên ứng đối như thế nào. Xem ra, Nhị tiểu thư Hầu phủ An Ninh trong tưởng tượng của hắn còn phải khó lường thêm mấy phần!

An Ninh nhìn thấy vẻ lúng túng trên gương mặt Sở Thái tử, ánh mắt lóe lên, cười ngây thơ vô hại, “Lần này bốn nước cùng tế, với năng lực của Sở Thái tử, muốn lưu danh thiên cổ cũng không phải việc khó khăn gì, người nói xem, đó có phải là lưu danh không?”

Nghe An Ninh giảng hòa, tinh thần Sở Thái tử hồi phục trở lại, phụ họa theo: “Đa tạ lời tốt lành của Nhị tiểu thư, nhưng mà, lưu danh làm sao so được với nam nhân của Đông Tàn quốc, Thần vương điện hạ, Nam Cung tướng quân, Tô Cẩm công tử, còn có các vương gia Đông Tàn đây!”

Mấy người này cũng đều là lúc An Ninh đến tuổi cập kê, đưa đến An Bình Hầu phủ rất nhiều lễ vật đặc biệt!

Có thể khiến những nam nhân ưu tú này đổ xô chạy theo nàng, đời này được mấy người! Nàng An Ninh này thật không đơn giản!

An Ninh cười nhạt, ánh mắt rơi vào người nọ bên cạnh Sở Thái tử, mặc dù hắn vẫn cúi đầu, nhưng nàng nhận ra hắn đã tới, dù tên yêu nghiệt kia có hóa trang như thế nào đi nữa, nhưng ánh mắt màu lam khác hẳn với những người bình thường đã tố cáo thân phận của hắn!

“Từ xa đã có người nhắc đến chúng ta, chúng ta có thể bỏ qua được sao?”

Sau lưng truyền đến một âm thanh quen thuộc, không cần nhìn nàng cũng biết là ai. Quay đầu lại, quả nhiên là Tô Cẩm cười đến phong lưu phóng khoáng, mà bên cạnh lại là Thần vương Thương Dịch, khôi ngô tuấn tú, gương mặt gọn sóng không sợ hãi, một đôi mắt đen sâu không thấy đáy.

Chống lại ánh mắt của Thương Dịch, An Ninh nhớ lại những ngày hắn đưa lễ vật tới, trong lòng nảy lên một tia âm áp, gương mặt càng vui vẻ, đôi khi hai người đến gần, nghĩ đến mình còn chưa mở miệng nói, An Ninh hướng Thương Dịch đi tới vài phần, nhàn nhạt mở miệng: “Dĩ nhiên không sai, An Ninh đang muốn xin Lưu Danh giới thiệu vị công tử đứng bên cạnh đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Trước mặt mọi người vạch trần bộ mặt thật

Sở thái tử thần sắc lại một lần nữa cứng đờ, mà nam tử áo đen bên cạnh hắn, trên mặt cũng hiện lên một chút biến dị, Thương Dịch cùng Tô Cẩm tầm mắt đều không hèn mà cùng dừng ở trên người vị nam tử áo đen bên cạnh Sở thái tử.

Lưu Danh? Thương Dịch nghe được xưng hô của nàng đối với Sở thái tử, mặt hơi đổi sắc, Lưu Danh là tên của Sở thái tử, mà Sở thái tử lại chỉ phép An Ninh xưng hô như thế, khi nào thì, An Ninh cùng Sở thái tử lại quen thuộc như thế, quen thuộc đến có thể xưng hô tên tự của hắn?

Không biết vì sao, trong lòng trời lên một tia cảm xúc khác thường, trong đầu cảm thấy không vui, có một chút sáng tỏ, hắn không thích An Ninh đối với Sở thái tử xưng hô như thế này!

Mà nam tử đứng bên cạnh Sở thái tử, quần áo màu đen, ngay cả phục sức Nam Chiếu quốc rộng thùng thình mặc trên người hắn cũng không dấu được thân hình cường tráng cao lớn, nhất là trên người hắn lại ẩn ẩn toát ra hơi thở cao quý, lại làm cho người ta không thể nào bỏ qua sự tồn tại của hắn, còn không thấy rõ mặt của hắn, con ngươi của Thương Dịch liên căng thẳng, trong đầu liên đánh giá, vị nam tử này không tầm thường!

"Như thế nào? Không giới thiệu một chút?" Thương Dịch nhắc nhở nói, thanh âm tuy rằng bình tĩnh như có việc gì, nhưng ẩn ẩn toát ra khí thế, cũng làm cho người ta ngẩn ra, hình như có một hơi thở vô hình uy hiếp áp bức tỏa ra.

Sở thái tử cười nói, "Thần Vương điện hạ, Nhị tiểu thư, hắn là đường huynh của ta, lần này đi theo sứ đoàn Nam Chiếu tiến đến, thứ nhất là xem tứ quốc tế, thứ hai là tới để thể nghiệm một chút phong cảnh và con người thuần phác của Đông Tàn quốc, vốn nên sớm đi đến quý phủ Thần vương để báo phỏng, là Lưu Danh lo lắng không chu toàn, còn thỉnh Thần vương điện hạ thứ tội."

Sở thái tử thái độ thấp phần cung kính, hắn cùng Thương Dịch đồng dạng là hoàng tử, nhưng là, thân phận địa vị lại quá khác nhau, hắn lấy danh nghĩa quốc gia thua trận bị thua trận mà đến, mà Thần vương điện hạ trước mắt này, lại là con ruột của tỷ tỷ Đông Tàn Hoàng đế Chiêu Dương trường công chúa cùng Bắc Yến hoàng đế, được dân chúng kính yêu, thậm chí so với hoàng tử chân chính của Đông Tàn quốc còn tôn quý hơn ba phần.

"Nguyên lai là đường huynh của Lưu Danh à!" An Ninh nghe Sở thái tử giới thiệu, suy nghĩ một tia quý dị chợt lóe qua, "Cùng Lưu Danh giống nhau đều rất tuấn tú lịch sự à!"

"Nhị tiểu thư tán thưởng, Hải Táp gặp qua Thần vương..."

Nam tử không có kiêng dè, ngẩng đầu hướng tới hai người chấp tay, làm cho gương mặt đã qua nguy trang kia hiện ra ở trước mặt mọi người, vừa ngẩng đầu, Thương Dịch cùng Tô Cẩm hai người đều là ngẩn ra.

Duy độc chỉ có An Ninh thần sắc vẫn rất tự nhiên, liếc liếc mi, khóe miệng An Ninh càng phát ra ý cười nồng đậm, dịch dung này kỹ thuật quả nhiên là tuyệt diệu! Nhưng là... Nghĩ đến cái gì, An Ninh thử mở miệng, "Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người có con ngươi là màu lam, cùng biển cả xinh đẹp giống nhau à!"

Thương Dịch cùng Tô Cẩm nghe được hai chữ biển cả, nhìn cặp con ngươi màu lam kia, mí mắt lại như có chút suy nghĩ, nghe nói, vương tộc của đế quốc trên biển đều trời sinh có con ngươi màu lam, nhưng vẫn chưa có người nào chứng thực được lời đồn này là thật hay giả, mà nam tử trước mắt này...

Xinh đẹp sao? Hải Táp cuối đầu suy nghĩ, nhìn nữ tử trước mắt, trong mắt hơn vài phần ý cười, "Nhị tiểu thư đã từng nhìn thấy biển cả rồi ư?"

An Ninh lắc lắc đầu, "An Ninh ngay cả kinh thành cũng chưa từng đi ra, làm sao gặp qua biển lớn nha, bất quá là từ trong sách biết được, biển cả là màu lam, nhìn hai con ngươi của công tử, ta chợt nghĩ đến của biển cả, cũng giống như hai con ngươi này của công tử, thâm thúy mà mê người như vậy."

Chuyện là thế này nàng chưa từng gặp qua biển cả, nhưng là kiếp trước,sau khi gả cho Ly vương , vì ngôi vị hoàng đế của hắn, mà hắn tự mình đem nàng bôn tẩu các nơi, nàng từng đi qua bờ biển một lần, nhưng chỉ là xa xa trông thấy mà thôi.

Có chút giống như vô ý,lời nói của An Ninh lộ vẻ khen ngợi đối với Hải Táp ,

Thương Dịch cùng Tô Cầm xem ở trong mắt, trong lòng lại nghi hoặc, nhận thức An Ninh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy nàng giống trống khua chiêng chủ động đối tốt với một nam tử, điều này làm cho trong lòng hai người có chút có gì không thoải mái.

"Công tử người đã nhìn qua biển cả sao?" An Ninh chống lại hai tròng mắt của Hải Táp,cười vô hại, nhưng cũng ngầm lưu ý phản ứng của Hải Táp , quả nhiên, cặp con ngươi màu lam trong nháy mắt lóe ra.

Lập tức liền nghe được câu trả lời của Hải Táp , "Ta cùng nhị tiểu thư giống nhau, chưa từng gặp qua."

"Kia thật đáng tiếc , ta còn tưởng rằng mâu trung của công tử màu lam là do hải thần ban cho đấy!" An Ninh thở dài một hơi, giống như thập phần tiếc hận, trong lòng cũng càng thêm khẳng định thân phận của hắn, tuy rằng hắn che dấu như trước , nhưng có vài thứ lại không lừa được người khác, nhìn khuôn mặt này, nếu không phải trên người hắn có chút mùi vị của nước biển, cùng với cặp con ngươi màu lam kia, nàng quả quyết sẽ không đưa hắn cùng cái người mệnh danh tà mị gần như yêu nghiệt, hai tay nắm toàn bộ đế quốc thần bí trên biển Thuyền vương liên hệ cùng một chỗ.

"Làm cho nhị tiểu thư thất vọng rồi." Hải Táp cuối đầu suy nghĩ, đáy mắt có một chút hứng thú chột lóe mà qua, nhị tiểu thư này nhìn như vô hại, nhưng lời mới vừa rồi kia có chút giống như đang thử hắn, hắn cũng là thấy rõ và hiểu được, nữ tử này là đang hoài nghi cái gì sao?

Mặc dù là Sở thái tử bên cạnh hắn cũng biết hắn là thành viên hoàng thất của đế quốc trên biển, nhưng lại không biết thân phận thật của hắn, mà nữ tử này luân phiên thử lại làm cho hắn cảm giác, năng lượng như biết được hắn là ai.

Cảm giác này ngay cả chính hắn cũng cảm thấy kinh ngạc, nữ tử này, bất quá có bộ dáng hơn mười tuổi, hắn lại chưa bao giờ ra đi đến tứ quốc, nàng chắc chắn không có cơ hội gặp mình đi? Huống hồ, hắn dịch dung, ngay cả chính mình soi gương, đều nhận thức không ra người trong gương nọ là chính mình, trừ bỏ một đôi con ngươi màu lam này!

Nữ tử này hoài nghi là từ đâu mà đến?

Tinh tế đánh giá An Bình hầu phủ nhị tiểu thư trước mặt, trán cao, mặt vẽ hoa đào, khí chất lại như U lan thâm trầm khó hiểu, cặp mắt kia lại tinh lược thông minh, thực là một tuyệt sắc nữ tử, dù là mỹ nữ ở hải quốc, cũng khó tìm được người đẹp có thể so sánh với nàng , mặc dù là tìm được người có dung nhan đẹp hơn nàng, nhưng cũng không thể tìm được khí chất giống như nàng.

Gặp Hải Táp làm cản nhìn chằm chằm An Ninh , con ngươi nguy hiểm của Thương Dịch híp lại, mà Hải Táp lại giống như không cảm nhận tầm mắt kia, ánh mắt như trước đặt ở trên người An Ninh , không khí nhất thời trở nên có chút quý dị.

Tô Cầm có chút nhíu mày, lui về phía sau từng bước để xem kịch vui, lay lay chiếc quạt, khôi phục bản tính cả lợ phát phơ , giống như đang đoán xem Thương Dịch có thể không nhịn được mà dơ lên nắm đấm hướng nam tử có đôi mắt xanh kia đánh qua

"Thần vương điện hạ, Cầm công tử, nhị tiểu thư, thứ Lưu Danh có việc, không thể tiếp tục bồi chuyện." Sở thái tử đôi mắt đầy hiểm độc, e sợ thân phận của Hải Táp khiến cho Thần vương nghi ngờ gì đó, lại dẫn đến nhiều loạn,tốt nhất là nên tránh đi trước.

An Ninh gật gật đầu, Tô Cầm thủ thế xin tự nhiên, Thương Dịch mặc dù hoài nghi thân phận của Hải Táp , nhưng là, thấy An Ninh đối hắn thân thiện dị thường, trong lòng sớm đã muốn hai người tách ra, khoát tay áo, ý bảo Sở thái tử rời đi.

An Ninh nhìn bóng dáng hai người, trong đầu hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của Thuyền vương, ánh mắt có chút suy nghĩ, Thuyền vương là người như thế nào!

Nghe nói, vương quốc trên biển kia nghe nói có rất nhiều ngọc trai ở trên đất, san hô, hổ phách, mã não, ngọc lưu ly, mỹ nữ như mây, phát như hoàng kim, phu bạch Như Ngọc, thân là vương của một quốc gia thì dạng nữ tử tuyệt sắc nào mà chưa thấy qua,người có thể hấp dẫn hắn , chỉ có thể là người mang khí chất khác người, cho nên, kiếp trước hắn thấy biểu hiện An Như Yên ở tứ quốc tế , liếc mắt một cái liền mê đắm, mà ở kiếp này... Nghĩ đến kế hoạch của chính mình, khéo miệng An Ninh khẽ nhếch.

Kiếp này, mặc dù không thể trở thành bằng hữu cùng với Thuyền vương , nhưng tuyệt đối sẽ không trở thành địch nhân của hắn!

"Mọi người đã đi xa , còn dôi mắt luyến tiếc , An Ninh ơi là An Ninh, ngươi làm cho người phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong mỹ nam tử như ta để mắt mũi ở đâu a!"

Tô Cầm khoa trương tiến đến trước mặt An Ninh, hai tay xoa mi tâm làm bộ dáng giống như thật bi thương, thoáng nhìn sang Thương Dịch đang nhíu chặt mi tâm, trong mắt hiện lên một chút bồn chồn, xem ra, Thần vương điện hạ xưa nay chưa bao giờ đối với nữ nhi để ý qua, nay đối với An Ninh lại không giống như vậy!

An Ninh phục hồi tinh thần lại, nhìn Tô Cầm ở trước mặt mình vừa nhảy vừa nói, không khỏi cười cười bất đắc dĩ , ai có thể nghĩ đến, Tô Cầm như vậy,hai năm sau, liền trở thành thừa tướng trẻ tuổi nhất ở Đông Tàn quốc?

"Không bằng ngươi hãy nhìn Tô Cầm ta nhiều hơn chút nữa, khuôn mặt tuấn mỹ như thế này, khuôn ngực rộng lớn, thế nào có thể kém hơn so với cái

nam nhân có đôi mắt màu lam kia?"

Tô Cầm thoáng nhìn nụ cười của An Ninh , trong khoảng thời gian ngắn xem đến ngậy người, phục hồi tinh thần lại, ra sức che dấu, trong lòng cũng có chút chua xót không thể hiểu được, trong mắt khi nào thì bắt đầu, nhìn thấy vẻ đẹp chói mắt của An Ninh a?

Cái loại đẹp này, không quan hệ ở dung mạo, gần đây bóng dáng của nàng xuất hiện ở trong đầu mình càng ngày càng nhiều, nhưng lại xua đi không được, khi nhìn thấy nàng, liền hy vọng nàng có thể nhìn mình nhiều hơn một chút nữa

"Cầm công tử phong lưu phóng khoáng, tiêu sái anh tuấn , nữ tử trong thiên hạ ai có thể không vì Cầm công tử mà khuynh đảo?" An Ninh nhú mày, cười đến thoải mái.

Trong lúc vô tình chống lại tầm mắt của Thương Dịch, trong lòng An Ninh liền cả kinh, nhất thời khựng lại, tươi cười có chút cứng đờ, không biết vì sao, đôi mắt kia mang theo vài phần oán giận, giống như bắt được thê tử của mình hồng hạnh vượt tường.

"Cặp mắt màu xanh kia thật có thể hấp dẫn người như thế?"

Trầm mặc hồi lâu, Thương Dịch trầm giọng mở miệng, trong giọng sắc mùi ghen tuông, làm cho chính hắn đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng lời nói cũng đã tuôn ra, không thể thu hồi.

An Ninh giật mình, cặp mắt xanh kia hấp dẫn nàng sao? Nàng không phủ nhận cặp mắt màu kia quả thật trong suốt mê người, nhưng là, nàng cố ý ám chỉ ý nghĩa của cặp mắt xanh kia a, liêm liêm mi, khoe miệng An Ninh khẽ nhếch, "An Ninh chính là chưa từng gặp qua, tâm sinh tò mò thôi."

"Thật sao?" Thương Dịch mi phong hơi chút giãn ra.

"Còn có thể là giả?" An Ninh nhìn hắn liếc mắt một cái, nghĩ đến cái gì, mi tâm nhíu lại, nhưng một lát sau liền giãn ra mở ra, chống lại tầm mắt kia của Thương Dịch , mở miệng nói, "Tứ quốc tế anh hùng tứ phương tập hợp, Sở thái tử tuy rằng là con tin Nam Chiếu quốc đưa tới Đông Tần, nhưng nơi đây đang tổ chức sự kiện lớn, cũng có thể xảy ra ngộ nhỡ, chớ để chậm trễ mới tốt a, nhất là mới vừa rồi con người màu lam của người nọ , đồ thật sự là hiếm thấy a! Bên trong tứ quốc, sợ là tìm không thấy người có đôi mắt như vậy đi!"

Mới vừa rồi, nàng không có nhìn sai biểu hiện khiếp sợ của Thương Dịch khi nhìn thấy đôi mắt màu lam kia của Hải Táp, nói vậy đối với xuất xứ của lam mâu , hắn cũng biết được, Thần vương Thương Dịch xưa nay khôn khéo, nàng chỉ nhắc tới đôi chút, hắn hẳn là có thể hiểu được ý tứ của chính mình.

Sở thái tử là địch hay là bạn cũng còn chưa biết, Vũ Dương công chúa ở Đông Tần chết, Nam Chiếu quốc không truy cứu, nhưng quả thật là không thêm đề ý sao? Nghĩ đến tác phong tàn nhẫn của Sở thái tử ở kiếp trước, nàng không thể để Thuyền vương trở thành chỗ dựa của An Như Yên được, đồng dạng, cũng không muốn nhìn thấy Thuyền vương cùng Sở thái tử có quan hệ chặt chẽ!

Quả nhiên, đôi mắt thâm thúy của Thương Dịch có chút suy nghĩ, lát sau trên gương mặt tuấn tú trôi lên một tia tươi cười, cao giọng mở miệng, "Đây là đương nhiên, tự nhiên sẽ không chậm trễ khách nhân!"

Vừa rồi trong lòng hắn có đoán qua, vị đường huynh trong miệng của Sở thái tử hẳn phải có quan hệ cùng vương tộc hải quốc , nhưng hiện tại khi nghe An Ninh nhắc tới, trong lòng hắn liền hiểu ra , mặc dù có thể không phải là Thuyền vương thấy đầu không thấy đuôi trong truyền thuyết nhưng cho dù chỉ là một thành viên trong vương thất, nếu đã đến Đông Tần quốc, bọn họ tuyệt nhiên là phải đón tiếp cho thật tốt, hơn nữa trước tình cảnh giao hảo của hắn và Sở thái tử của Nam Chiếu quốc , lại càng không thể chậm trễ !

Nhất thời, trong lòng còn đang giận dữ liền tan thành mây khói, nguyên lai mới vừa rồi Ninh Nhi thân thiện đối với Hải Táp kì thực là đang thử a!

Hắn không đi hỏi Ninh Nhi làm thế nào biết vương thất hải quốc đều có đôi mắt màu xanh, An Ninh có nhiều điều thần bí, tỷ như nàng dị thường nội liêm, tỷ như độc diện đã mất tích nhiều năm kia, bất quá về sau, hắn sẽ tốn thêm nhiều thời gian hơn nữa để tìm kiếm!

"Người... Giống như là cao lên." Thương Dịch không coi ai ra gì đánh giá An Ninh, đôi mắt nhu hòa.

"Phải không?" An Ninh thật không ngờ hắn đột nhiên đem đề tài chuyển dời đến nơi này, khoe miệng nâng lên, sau khi trọng sinh , nàng liền rất ít lưu ý đến biến hóa thân thể của chính mình!.

Thương dịch cùng Tô Cầm không hẹn mà cùng gật đầu, cao lên , thân mình trưởng thành hơn cũng càng phát ra vẻ đẹp ở bên ngoài so với lúc ban đầu nhìn thấy cái tiểu nha đầu ngây ngô kia, lại hơn vài phần phong thái của nữ nhân, ánh mắt lại thần nhiên phong tình, lại làm cho người ta giống như đuối mũi.

Mà lúc này, Hải Táp đã đi xa cũng phút chốc dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn về phía địa phương mới vừa rồi, ánh mắt dừng lại ở trên bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại kia, con người màu lam càng phát ra thâm thúy, "Nàng kia có chút không tầm thường, có điểm ý tứ!"

Nghĩ đến mới vừa rồi nàng thử đối chính mình , khoe miệng Hải Táp khẽ nhếch.

"Đúng vậy, là có chút không tầm thường." Sở thái tử cũng đứng xa xa nhìn bóng dáng nhỏ nhắn kia, lúc này hắn, đã không còn ôn hòa giống như vừa rồi, cả người mơ hồ tản ra một cỗ lệ khí, đáy mắt cũng là băng hàn sâu không thấy đáy ...

"Cái vị Thần vương kia là vị hôn phu của nàng ta?" Hải Táp lại mở miệng, lúc này đây, tầm mắt hắn cũng đang nhìn sang nam tử anh tuấn xuất sắc đứng bên cạnh An Ninh.

"Vị hôn phu ? Không, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư vừa cập kê không lâu, đến nay chưa có hôn ước." Sở thái tử mâu quang vì thỉm, giống như có cái gì dưới đáy lòng rộng mở , khoe miệng nhếch lên một tia quý dị lướt qua trong giây lát.

"Chưa có hôn ước..." Hải Táp thu hồi tầm mắt, thấp giọng ní non , cặp con ngươi màu lam càng phát ra thâm thúy...

Phòng phía sau quảng trường chuyên môn được dùng để làm phòng nghỉ ngơi, trên ghế quý phi, Uyển quý phi thân thể dựa vào trên ghế.

"Người cũng biết việc này nếu làm cho hoàng thượng biết, đây chính là tội khi quân."

Uyển quý phi cuối đầu suy nghĩ, nghĩ đến thời gian trước đại phu nhân An Bình hầu phủ cầu chuyện của nàng, thần nhiên liếc liếc mắt một cái đến gương mặt của An Như Yên trước mặt, trong mắt có một tia khinh thường xẹt qua.

"Biểu tỷ... Yên nhi cũng là không có cách nào, ai kêu..." An Như Yên về mặt ủy khuất, điềm đậm đáng yêu, tuy rằng cực lực che dấu ghen ghét trong lòng, nhưng ánh mắt có chút sắc bén của nàng lại như trước tiết lộ nội tâm của nàng "Ai kêu An Ninh kia lại có bản sự tốt đến thế, ta nếu không dùng nàng, tài năng của nàng nếu bị thể nhân biết, chỉ sợ trong mắt thể nhân chỉ biết đến nhị tiểu thư An Bình hầu phủ đó."

"Cho nên, người liền trộm tài hoa của nàng , đặt ở trên người mình, làm cho thể nhân biết được đệ nhất tài nữ của Đông Tần quốc chính là đại tiểu thư An Bình Hầu phủ người."

Uyển quý phi con ngươi có chút nguy hiểm, trong đầu hiện ra bóng dáng của An Ninh ở mẫu đơn yến , lúc ấy, nàng còn không có đem nàng ta để vào mắt, lại không nghĩ rằng, tiểu nha đầu kia lại có tài năng như thế.

Tài hoa của An Như Yên , từ hai năm trước liền bắt đầu nổi danh, khi đó An Ninh bắt quá mười hai mười ba tuổi, thời điểm kia, An Như Yên cũng đã đi lợi dụng An Ninh đi!

Khỏe miệng gọi lên một chút châm chọc, các nàng diễn như vậy liền có thể diễn đến vô cùng hoàn hảo , đem thể nhân đều lừa đi a!

Nếu không phải mẹ con An Như Yên có việc cầu nàng, rơi vào đường cùng chỉ có thể đối nàng nói ra chân tướng, nàng sợ còn cùng thể nhân giống nhau, bị các nàng lừa gạt mà chẳng hề hay biết gì.

Bác cùng biểu muội của nàng, nàng sao lại không rõ, hai năm trước đại phu nhân , trừ bỏ chính thất phu nhân của An Bình hầu phủ Văn Trấn, lập tức lên thay thế, mà nay, này An Như Yên lại dùng phương thức như vậy, cướp đoạt danh hiệu thuộc về An Ninh , là mẹ con Văn Trấn thật đáng thương, rất không hay ho? Hay vẫn là mẹ con đại phu nhân rất tham lam, rất tàn nhẫn?

Xem ra, hậu viện của thể gia quý tộc, cùng vị trí của nàng trong hậu cung này đều giống nhau, chung quanh tràn ngập khói thuốc súng vô hình, người ngã ta đoạt, tranh đấu gay gắt, thật đúng là không yên tĩnh.

"Biểu tỷ, Yên nhi cũng là vì Lâm gia, vì quý phi nương nương mà suy nghĩ a." An Như Yên cố ý bỏ qua sự châm chọc mơ hồ của Uyển quý phi, ôn nhu nói, Lâm gia cùng An Bình hầu phủ nay quan hệ không phải là ít, mặc dù đều là tứ đại thế gia , nhưng ở một số phương diện An Bình hầu phủ cũng phụ thuộc vào Lâm gia.

Khỏe miệng Uyển quý phi tràn ra một tia cười khế, trong mắt khinh thường càng đậm, "Tốt lắm, biết các người vì bản cung suy nghĩ, bản cung tự nhiên hỗ trợ, bất quá là nhắc tay chi lao thôi, đây là chuyện đã sớm đáp ứng cùng mẫu thân người, bản cung tự nhiên sẽ không đổi ý."

Hướng hồ việc này đối nàng mà nói, có lợi mà vô hại, nghe nói An Ninh kia, ở ngày cập kê ,được hoàng hậu nương nương nhận thức làm nghĩa nữ, mặc kệ hoàng hậu nhận thức An Ninh làm nghĩa nữ có mục đích gì, hiện tại nếu là thực làm cho tài hoa của An Ninh bị thể nhân biết, kia đối chính mình mà nói, thực là không phải một chuyện tốt a!

"Đa tạ quý phi nương nương, đa tạ biểu tỷ."

An Như Yên trong lòng vui vẻ, nàng biết, có Uyển quý phi giúp nàng che dấu, nàng tin tưởng, mặc dù là tại tứ quốc tế, cũng sẽ không có người phát hiện chút manh mối nào.

Uyển quý phi bảo cung nữ bên người thêm một ly trà mới, nhọt nhạt uống, giống như nghĩ đến cái gì, thần nhiên mở miệng, "Nghe nói ngày ấy tướng quân hồi kinh, tại tiệc tây trần , An Bình hầu phủ nhị tiểu thư cùng Nam Chiếu quốc Vũ Dương công chúa luận bàn tài nghệ, nhị tiểu thư một tay hành khúc, khiếp sợ tứ phía, không chỉ có như thế, còn không biết dùng phương pháp gì, làm cho Vũ Dương công chúa mất mặt chịu nhục, nay nhị tiểu thư đã muốn cập kê, ngày sau khó tránh khỏi sẽ có lời đồn, như vậy đi xuống, các người sợ là không thể dấu nàng ta cả đời."

Thân thể An Như Yên giật mình, nàng từng nghe nói qua chuyện này, nhưng không có quá mức để ý, nay cẩn thận nghĩ lại, đối với nàng mà nói đồ thật là một cái uy hiếp thật lớn, trọng yếu nhất là, nếu tướng quân biết được năng lực của An Ninh, hẳn sợ là càng thêm si mê đối với An Ninh !

Nghĩ đến điều này, con ngươi của An Như Yên căng thẳng, không chút che dấu sát ý trong lòng , "Biểu tỷ đừng lo, qua tứ quốc tế, ta tự nhiên có biện pháp làm cho nàng vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt thể nhân nữa."

"Nga?" Uyển quý phi nhú mày, trong lòng có phần hiểu rõ, nhưng như trước mở miệng hỏi, "Yên nhi, biểu muội là có biện pháp gì hay?"

Nói đến đây, trong lòng An Như Yên trôi lên một tia đắc ý, từ trong lòng lấy ra một cái hộp gấm, đưa tới trước mặt Uyển quý phi, "Biểu tỳ, người xem, đây là cái gì?"

Uyển quý phi tiếp nhận hộp gấm, mở ra vừa thấy, con người nhất thời sáng lên, "Dựa theo quy củ của tứ quốc tế, hôm nay sẽ bắt đầu nghi thức, ngày mai sứ thần của các quốc gia trong tứ quốc tế sẽ tề tựu để sẵn bần, chẳng lẽ người muốn....."

"Biểu tỳ thật sự là thông minh, Yên nhi đúng là dự tính như thế ." trong mắt An Như Yên xẹt qua một chút ngoan độc, ngày mai, đó là ngày chết của An Ninh!

"Ha ha... Yên nhi a Yên nhi, may mắn người không có gả vào trong cung, nếu người và ta đều là phi tử của hoàng thượng, mệnh bản cung chắc đã sớm bị người lấy đi mấy trăm lần a." Uyển quý phi ha ha cười nói, nhưng đáy mắt âm trầm cũng là sâu không thấy đáy, An Như Yên này, đồ thật sự là ngoan độc!

An Như Yên lại không có nghe ra thâm ý trong lời nói của nàng, nghĩ rằng Uyển quý phi khen nàng, trong lòng lại vui vẻ, "Yên nhi nào có mệnh tốt như biểu tỳ, có thể gả vào cung, huống hồ Yên nhi cùng biểu tỳ máu mủ tình thâm, tự nhiên là giúp đỡ lẫn nhau, làm sao có thể hại biểu tỳ đâu!"

Uyển quý phi liếm hạ mặt mày, đáy mắt hiện lên mỉm cười, "Vây là tốt rồi, chính là, đáng tiếc một cô nương như hoa như ngọc như vậy, vị An Ninh kia có bộ dạng thật đúng là xinh đẹp."

Nghe thấy Uyển quý phi khen ngợi dung mạo của An Ninh, trong mắt An Như Yên ghen tị càng đậm, ngay cả đại mỹ nhân như Uyển quý phi đều khen ngợi sắc đẹp của An Ninh, xem ra, An Ninh thật đúng là không thể để lại!

An Như Yên tính kế, lại không biết nàng bởi vì hận cùng ghen tị mà gương mặt trở nên vặn vẹo đáng sợ, toàn bộ đều được Uyển quý phi thu vào trong mắt, khóe miệng Uyển quý phi gợi lên một chút khinh thường, ngu xuẩn như vậy không biết che giấu, cũng chỉ có tính kế tiểu nữ tử như An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, nếu thật sự vào hoàng cung ăn tươi nuốt sống này, sợ ngay cả chết như thế nào cũng không biết!

Mà lúc này trên quảng trường, nơi sân rộng diễn ra nghi thức chào đón thật hùng tráng, vị trí tân khách làm thành một cái vòng tròn lớn, những chiếc bàn xinh đẹp vây quanh một mặt đài cao, làm thành 4 chỗ ngồi hoàng kim tôn quý, không cần nghĩ, cũng có thể đoán ra, bốn chỗ ngồi kia chính là hoàng đế của bốn quốc gia chuẩn bị.

Mà phía dưới bốn chỗ ngồi hoàng kim, dựa theo thân phận cao thấp, chỗ ngồi theo thứ tự mà xếp đến, cách thời gian tứ quốc tế bắt đầu còn khoảng nửa canh giờ, tất cả tân khách không sai biệt lắm cũng đã tề tựu đầy đủ, dựa vào danh thiếp trong tay, nhờ cung nhân dẫn đường dắt tới chỗ ngồi của chính mình, ngồi xuống.

An Ninh ngồi ở bên cạnh Thương Dịch, vị trí gần với chỗ ngồi hoàng kim kia, dù sao cũng là Thần vương, địa vị tự nhiên không nói chơi, nhớ tới tứ quốc tế ở kiếp trước, nàng vẫn bị An Như Yên giấu ở bên dưới đài cao, không cho nàng lộ diện, nàng chỉ có thể băng vào lỗ tai, nghe động tĩnh bên ngoài, đoán tứ quốc tế long trọng như thế nào.

Giờ phút này tận mắt nhìn thấy, trường hợp thậm chí so với cảm giác ở kiếp trước còn muốn rung động hơn.

Ánh mắt xoay quanh bốn phía, lơ đãng, lại một lần nữa chống lại cặp lam mâu kia, trong lòng An Ninh ngẩn ra, cũng là trấn định đối hấn gật gật đầu, không một chút kích động.

"Bắc Yên đại hoàng tử đến... Đông Tần Sùng Chính đế đến... Tây Lăng nữ hoàng đến... Nam Chiếu quốc quân đến..."

Người chủ trì hô lớn, lập tức vài bóng dáng tôn quý lục tục xuất hiện, Bắc Yên đại hoàng tử Thương Dục quần áo măng bào màu vàng, đầu đội kim quan của thái tử, thắt lưng đeo bội ngọc, thân hình cao ngất mà thon dài, hai mắt sáng ngời hữu thần, khuôn mặt như đao khắc, nghe nói, đương kim hoàng đế Bắc Yên, tuổi trẻ tuổi mỹ dị thường, là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử năm đó, mà Bắc Yên đại hoàng tử này, dung mạo được chân truyền đến ba phần của Bắc Yên hoàng đế, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là ngọc thụ lâm phong.

An Ninh rất nhanh đem đại hoàng tử Bắc Yên đánh giá một lần, nàng cảm thấy, hấn cứng với ánh mắt của Thương Dịch có vài phần tương tự, nhưng là, đại hoàng tử cũng không chói mắt như Thương Dịch, hai mắt tuy có thần, nhưng không thâm thúy mê người bằng Thương Dịch, mặc dù tuổi trẻ, nhưng cũng đánh không lại khuôn mặt như ngọc của Thương Dịch, nàng dù chưa từng gặp qua hoàng đế Bắc Yên, nhưng lại biết, so về ngoại hình, Thương Dịch hoàn thắng Bắc Yên đại hoàng tử!

Ngay sau đó là Đông Tần Sùng Chính đế, hôm nay hấn là chủ, cả người hảnh hái, mặt mày tươi cười, mà bên cạnh hấn là Tây Lăng nữ hoàng, ba mươi tuổi, cùng tuổi với hoàng hậu nương nương Đông Tần, nhưng so phong cách còn trẻ tuổi hơn hoàng hậu nương nương vài phần.

Nữ tử Tây Lăng quốc ở trong quốc gia của bọn họ có địa vị giống như nam tử ở các quốc gia còn lại, nữ tử cầm quyền, sau khi đương kim nữ hoàng Tây Lăng kế thừa ngôi vị hoàng đế, Tây Lăng quốc càng thêm phồn hoa, mặc dù so ra kém Bắc Yên quốc, nhưng cũng đã tương xứng cùng Đông Tần quốc.

Mà cuối cùng là Nam Chiếu quốc, bởi vì trước đó không lâu bị đánh bại ở trên tay Nam Cung Thiên Duệ, giờ phút này Nam Chiếu hoàng đế tuy rằng mặt mang tươi cười, nhưng bên trong tươi cười này, lại hơn một tia suy yếu.

Mọi người đang muốn hành lễ đối với bốn người này, giờ phút này lại vang lên thanh âm của một nữ nhân

"Thương Dục, người là quý đoàn mệnh bị ngàn đao chém qua, né bản công chúa thời gian dài như vậy, hôm nay người nhưng lại xuất hiện a! Nhìn người

còn có thể trốn được chỗ nào a? Mặc dù là người có chui vào trong bụng của mẫu thân đi cho nữa thì ta cũng sẽ đem người lôi ra !"

Tất cả mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy nữ tử nhảy lên sân khấu, một thân trang phục màu đỏ, giống như ngọn lửa thiêu đốt, nữ tử huy động trường tiên trong tay, về mặt sắc bén, hung hăng trừng mắt Bắc Yên đại hoàng tử đang muốn ngồi xuống, giống như có cái thâm cừu đại hận gì.

Mọi người thấy nàng, trong lòng âm thầm oán thầm: dám dùng giọng điệu như vậy cùng Bắc Yên đại hoàng tử nói chuyện, nữ tử này không muốn sống nữa sao? Ai chẳng biết Bắc Yên cường đại, riêng xem thái độ đối với tứ quốc tế, là có thể biết Bắc Yên không có đem tam quốc để vào mắt, Bắc Yên đại hoàng tử nhưng lại có thể ngồi ăn cùng hoàng đế tam quốc a!

Thương Dục nhìn người tới, lòng mày hơi nhíu, trong mắt cũng có một tia sắc bén chột lóe qua, cộc mẹ này, hẳn không nghĩ sẽ gặp phải, mới vẫn kiêu ngạo, hẳn nghĩ đến nàng ở trong tứ quốc tế, hẳn là thu liễm vài phần, lại không dự đoán được, cộc mẹ đến chỗ nào đều là cộc mẹ!

"Thương Dục, như thế nào không nói lời nào? Bản công chúa hôm nay sẽ cho người cho ta một cái công đạo!" Nàng kia lại mở miệng, trường tiên trong tay hung hăng đánh trên mặt đất, ba một tiếng, khiến người bên ngoài một thân run rẩy.

Này nữ tử rốt cuộc là ai? Nhưng lại mạnh mẽ như vậy!

An Ninh nhìn nữ tử trên đài, trong mắt xét qua một chút hiểu rõ, nàng tự nhiên biết nữ tử này là ai, cùng Bắc Yên đại hoàng tử có chút quan hệ, lại là nữ tử dũng cảm mạnh mẽ, trừ bỏ bảo bối của Tây Lăng nữ hoàng tam công chúa Thượng Quan Mẫn, còn có thể là ai? Phải biết rằng, kiếp trước, tam công chúa này chính là Bắc Yên thái tử phi a.

Chính là, kiếp trước chưa từng gặp Thượng Quan Mẫn đại náo tứ quốc tế, nàng hùng hổ khởi binh vãn tội như vậy, lại là như thế nào?

Nguyên do trong đó mọi người ở đây đều không biết, trừ bỏ đương sự cùng với người luôn luôn yên lặng một bên nhìn trộm hay Thương Dịch, mấy tháng trước, Bắc Yên đại hoàng tử muốn kết hôn với Tây Lăng quốc Tuệ Mẫn công chúa làm vợ, ý đồ cùng Tây Lăng liên minh, lấy thế lực lớn mạnh của hắn ở Bắc Yên, ngày ấy, Thương Dịch mệnh lệnh "Kinh trập" cấp đại hoàng tử đưa lên một phần hạ lễ tân hôn, không lâu sau, đội ngũ đón dâu ở cánh nội của Bắc Yên quốc gặp kiếp sát, toàn bộ đội ngũ bị huyết tẩy, vốn tưởng rằng Tuệ Mẫn công chúa cũng ở trong đó, không ngờ rằng, Tuệ Mẫn công chúa vốn là không muốn gả Bắc Yên đại hoàng tử, tự mình đào hôn làm cho đại cung nữ gả thay, người trong kiệu hoa

không phải Tuệ Mẫn công chúa chân chính, mà chính là cung nữ bên người Tuệ Mẫn công chúa, cũng bởi vì như thế, Tuệ Mẫn công chúa đánh bại đánh bại tránh được một kiếp.

Trừ bỏ người của "Kinh trập", trên đời đã không còn người biết chuyện tình ngày ấy, cung nữ âu yếm nhất của Tuệ Mẫn công chúa chết, nàng liền chỉ có thể giận chó đánh mèo đến trên người Bắc Yên đại hoàng tử!

Thương Dịch vốn là muốn làm cho đại hoàng tử cùng Tây Lăng quốc sinh ra hiềm khích, không nghĩ tới Tuệ Mẫn công chúa này ở trong đó hồ nháo, nhưng thật ra làm cho đại hoàng tử càng thêm sứt đầu mẻ trán, không thể an bình.

"Công đạo? Thượng Quan Mẫn, người muốn công đạo phải không? Người đâu!"

Đại hoàng tử Thương Dục lớn tiếng mở miệng, Tây Lăng quốc này chỉ là con hổ nhỏ quả nhiên là mạnh mẽ, nữ nhân lại như thế nào? Hắn cũng không phải là một người thương hương tiếc ngọc, hẳn nếu không động thủ, nàng sợ nghĩ rằng hắn Thương Dục sợ một nữ nhân a.

Tay Thượng Quan Mẫn nắm roi căng thẳng, ánh mắt lại sắc bén, Tây Lăng nữ hoàng gặp thị vệ Bắc Yên quốc thật sự tiến lên rút đao kiếm, lập tức tiến lên giảng hòa, "Đại hoàng tử, tiểu nữ không hiểu chuyện, cố tình gây sự với đại hoàng tử, còn thỉnh đại hoàng tử bớt giận."

Mọi người nghe nói thân phận của nữ tử này, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là công chúa Tây Lăng quốc, khó trách tác phong làm việc không giống nữ tử của tam quốc còn lại!

"Mẫu hoàng, người cùng người đáng chèn nang. Dùng miệng nói chuyện làm gì? Để cho ta lấy đầu của hắn!" Thượng Quan Mẫn khẽ nhíu mày, đối với hành động của Tây Lăng nữ hoàng không cho là đúng, người của nàng ở trong Bắc Yên quốc chết, nàng nhất định phải thảo cái cách nói, không chỉ có như thế, mẫu hoàng tuy rằng đối đại hoàng tử còn có phê bình kín đáo, nhưng trước kia hôn ước vẫn còn, nghĩ đến điều này, tay nắm roi càng thêm buột chặt.

Nữ tử Tây Lăng, có thể tam phu tứ thi, mẫu hoàng nhưng lại đem nàng gả đến Bắc Yên quốc, làm cái gì hoàng tử phi, đi hẳn đại hoàng tử phi, nàng Thượng Quan Mẫn không hiềm lạ! Mặc cho là hoàng hậu của Bắc Yên quốc, cũng không bằng cấp cho nàng vài người phu quân để nàng tiêu điều tự tại.

Giết Bắc Yên đại hoàng tử này, liền xong hết mọi chuyện.

"Mẫn Mẫn, người muốn nháo loạn ở đây sao? Còn không mau lui ra cho ta!" Tây Lăng nữ hoàng sắc bén trừng mắt liếc nhìn Thượng Quan Mẫn một cái, nha đầu kia, biết nàng làm việc xúc động, nàng hôm nay đã đem nàng ta nhốt ở bên trong hành quán, lại không dự đoán được, nha đầu kia lại vẫn là xuất hiện ở tại tứ quốc tế, đều do nàng ngày thường đối với nàng ta quá mức nuông chiều, dung túng tính tình không sợ trời không sợ đất như thế.

"Mẫu hoàng!" Thượng Quan Mẫn cắn cắn môi, trong lòng không cam lòng, nổi giận đùng đùng, hung hăng nhìn về phía Bắc Yên đại hoàng tử, "Thương Dục, lão nương nói cho người biết, đầu người lão nương trước gửi ở trên cổ của người, ngày khác, ta Thượng Quan Mẫn, sau này nhất định ta sẽ lấy đó!"

Dứt lời, thân hình nhảy lên, linh hoạt bay lên trời, rất nhanh liền biến mất như chưa hề xuất hiện...

Nhưng suy nghĩ của mọi người lại như trước dừng ở trên người nữ tử kia, nghĩ đến những lời nàng nói, nữ tử này nhưng lại xưng là lão nương, thật đúng là lời nói khiến mọi người sợ hãi không ngớt a!

"Nữ tử như vậy, nếu là lấy về nhà, sợ là muốn gà chó không yên!" Tô Cẩm nhíu mày, hé ra miệng nói, "Nữ tử Tây Lăng quốc đều là những người hào phóng mạnh mẽ như vậy sao?"

An Ninh nghĩ tới Thượng Quan Mẫn mới vừa rồi, khóe miệng cũng là trỗi lên một chút tươi cười, "Ta cảm thấy, Tuệ Mẫn công chúa kia thẳng thắn trực tiếp, thật đáng yêu."

"Ta lại thích nữ tử dịu dàng trầm tĩnh." Thương Dịch nhìn An Ninh liếc mắt một cái, quang có chút suy nghĩ, dịu dàng trầm tĩnh, lại trí tuệ thần bí, luôn làm cho người ta muốn khai quật càng nhiều bộ mặt của nàng.

An Ninh giật mình, tim đập mạnh, là ảo giác của nàng sao? ý tứ trong lời nói của Thương Dịch... Hít một hơi thật sâu, An Ninh cố thoát ra khỏi suy nghĩ ở trong đầu.

Chính lúc này, mấy người trên ghế chủ vị đã muốn nhập tọa, Sùng Chính đế ra lệnh một tiếng, nghi thức bắt đầu, tên là nghi thức, kì thực là tỷ thí, nữ tử từ quốc tróc tài, ai nổi bật nhất sẽ trở thành nổi tiếng.

Vị trí của An Như Yên là vị trí đầu tiên, là người tài trong các người tài, trong lòng càng phát ra lo lắng, tìm kiếm bóng dáng của An Ninh ở xung quanh, "An Ninh này, chạy đi đâu vậy, người đừng chậm trễ đại sự của ta!"

"Tiểu thư, ta nhìn thấy nhị tiểu thư, nàng ở bên kia..." Đứng ở bên người An Như Yên, Đinh Thu chỉ vào một cái phương hướng, hưng phấn mở miệng.

An Như Yên theo tầm mắt nhìn qua lại bởi vì có quá nhiều người, trong khoảng thời gian ngắn như trước không thể tìm được, "Ồ đâu a? Người nói rõ ràng a!"

"Ở bên kia, bên cạnh Thần vương Thương Dịch."

An Như Yên trong lòng ngẩn ra, quả nhiên nhìn qua chỗ Thần vương Thương Dịch, mà ngồi bên cạnh hắn, đúng là An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, trong lòng căm ghét càng đậm, An Ninh thật đúng là giỏi thủ đoạn, nhưng lại cùng Thương Dịch tình cảm tốt như thế!

Mà lúc này, ngồi ở phía sau Sùng Chính đế, ánh mắt Uyển quý phi cũng dừng lại, nhìn thấy bên cạnh Thương Dịch nhưng lại xuất hiện một nữ tử, nhìn kỹ, phát hiện người nọ đúng là An Ninh, mâu trung xẹt qua một tia sắc bén, nghe nói thời gian trước, Thần vương Thương Dịch cùng một nữ tử qua lại khá gần, nàng kia chẳng lẽ chính là An Ninh?

Thương Dịch xưa nay không gần nữ sắc, bên cạnh hắn lúc trước luôn là Tô Cẩm, trừ bỏ Tô Cẩm, liền chỉ có thị vệ Đồng Tước, hiện tại lại thêm một An Ninh, hắn nhưng lại đối đãi với An Ninh rất khác biệt, này nghĩa là cái gì?

"Tỷ tỷ, nghe nói người nhận nhị tiểu thư An Bình hầu phủ làm nghĩa nữ, chúc mừng tỷ tỷ! Nghe nói nha đầu kia cũng vừa mới cập kê, muội muội nhìn thấy nàng ấy cũng đang ở tứ quốc tế, không bằng thỉnh nàng đến bên người tỷ muội chúng ta ngồi, để muội muội nhìn một chút xem nàng có bản sự như thế nào để cho tỷ tỷ thích nàng đến như vậy?"

Trên mặt Uyển quý phi nở rộ một nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng nói với hoàng hậu nương nương đang ở ngồi ở bên cạnh.

Hoàng hậu nghĩ đến An Ninh, trên mặt cũng là trỗi lên một chút tươi cười, "tốt tốt quá, bản cung nàng tìm đến, ta cũng đã mấy ngày không gặp nàng, thật đúng là rất nhớ."

Dứt lời, liền nhẹ giọng nói với Ngân Sương ở bên cạnh vài câu, Ngân Sương lập tức liền lĩnh mệnh đi xuống.

An Ninh nhìn các nữ tử đang biểu diễn ở trên đài, lại đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc của An Như Yên vang lên trên đỉnh đầu.

"Muội muội, một mình người sao lại chạy tới bên của Thần vương điện hạ, khiến cho ta phải tìm kiếm, đều đã cập kê rồi, còn không biết quy củ, trường hợp như thế này, là người có thể tùy tiện đi loạn sao?" An Như Yên nhìn An Ninh trên mặt cũng đều là tươi cười, trong lòng không khỏi tức giận, nhưng ngại là Thần vương điện hạ ở đây nên nàng cũng không thể mang sắc mặt không tốt ra ngoài được.

An Ninh giật mình, An Như Yên tìm nàng, đây là chuyện nàng đã dự đoán từ trước, nhưng nàng lại nhanh cau mày, về mặt vô tội, "Tỷ tỷ... Ninh Nhi..."

"Tốt lắm tốt lắm, mau chút theo ta đi qua đi!" An Như Yên không kiên nhẫn mở miệng, liền cảm nhận được một tầm mắt sắc bén dừng ở trên người mình, vừa nhắc mắt, trong lòng nhất thời hoảng sợ, hàn ý trong mắt Thần vương rõ ràng như vậy, giống như muốn đông cứng nàng lại, việc lôi kéo tay của An Ninh, không dám dừng lại trong chốc lát, đối với Thương Dịch phức tạp thân, một đường chạy đi giống như chạy trốn.

An Ninh bị nàng lôi kéo, nghĩ đến chủ ý của An Như Yên hôm nay, khóe miệng xẹt qua một chút khinh thường, An Như Yên này, thật đúng là gấp a, gấp đến độ ngay cả Thương Dịch phiền nộ cũng không để ý, nói vậy cũng nhanh đến lượt nàng ta lên đài đi!

An Như Yên giờ phút này thầm nghĩ làm cho An Ninh hảo hảo chuẩn bị, chờ đến phiên nàng lên đài, trăm ngàn lần không cần xảy ra bất cứ sai lầm nào, còn chưa về vị trí của mình, liền gặp Ngân Sương đang đi hướng tới bên này.

An Như Yên trong lòng cả kinh, ần ần có một chút bất an hiện lên.

"Nhị tiểu thư, nguyên lai người ở chỗ này a, hoàng hậu nương nương mời người đi qua chỗ người một chút! Mau cùng nô tỳ đi thôi!" Ngân Sương đến gần An Ninh, ôn hòa mở miệng, đối với vị nghĩa nữ này của hoàng hậu nương nương, nàng cũng có thêm sự cung kính, nàng đã phụng sự trong cung nhiều năm, gặp qua không ít người, càng xem càng cảm thấy An Bình hầu phu nhĩ tiểu thư này không đơn giản.

Sao có thể đơn giản được? Thần vương điện hạ cùng Nam Cung tướng quân là hai nam tử ở Đông Tần quốc chạm tay có thể bùng , đều đối An Ninh không giống thường đâu!

An Như Yên không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra một trình giáo kim, có chút giật mình, "Bác Ngân sương, Ninh Nhi sao có thể đi quấy rầy hoàng hậu nương nương được?"

Mi tâm Ngân sương nhú lại, nhìn An Như Yên liếc mắt một cái, từ ngày gặp qua ở mẫu đơn yến, thấy được An Như yên giết chết nha đầu của mình một cách tàn nhẫn, nàng liền trở nên không thích đối với đại tiểu thư An Bình hầu phu này, "Đại tiểu thư, chẳng lẽ người muốn kháng chỉ?"

"Kháng chỉ" hai chữ này làm cho trong lòng của An Như Yên cả kinh, một tội lớn như vậy đổ ở trên người mình, kia cũng không phải là một việc nhỏ, nàng làm sao có thể ở thời điểm mấu chốt này để An Ninh rời đi? Nghĩ đến cái gì, nàng liền cấp cho An Ninh một ánh mắt, ý bảo chính nàng đi cự tuyệt, An Ninh lại coi như không hiểu ý tứ trong mắt của nàng , khẽ nhú mày, "Tỷ tỷ, mắt người làm sao vậy? Động kinh sao?" (o(^0^)o)

Sắc mặt An Như Yên nhất thời một trận xanh một trận trắng, nhìn ánh mắt lạnh đi vài lần của Bác Ngân Sương , kéo kéo khóe miệng, "Ta là bảo người mau cùng đi với Bác Ngân Sương đi, đừng làm cho hoàng hậu nương nương đợi lâu."

"Dạ, vậy Ninh Nhi trước đi vấn an hoàng hậu nương nương." An Ninh cuối đầu, mới vừa rồi thấy được gương mặt đôi màu liên tục của An Như Yên , trong lòng trời lên một tia khoái ý, hừ, An Như Yên nàng cũng chỉ có thể kiêu ngạo ở Hầu phủ thôi!

Đợi cho An Ninh theo Ngân Sương đi xa, An Như Yên tức giận đến giờ chân, An Ninh này, ngay cả một chút nhân lực đều không có, thật sự là tức chết nàng !

Hiện tại phải làm như thế nào cho phải? Vạn nhất lát nữa hoàng hậu nương nương không cho nàng ta trở về, nàng nên làm cái gì bây giờ? Nghĩ đến điều này, trong lòng liền có thêm một trận bất an không yên.

An Ninh đến trước mặt hoàng hậu, làm một lễ, "An Ninh tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Ninh Nhi, Uyển quý phi đang nhắc tới người kia!" Hoàng hậu đột nhiên mở miệng, cười dịu dàng.

An Ninh giật mình, Uyển quý phi nhắc tới nàng? Nghĩ đến người gọi mình đến, hẳn là chủ ý của Uyển quý phi, trong lòng xẹt qua một tia hiểu rõ, "Ninh Nhi gặp qua Uyển quý phi, Uyển quý phi cát tường."

"Bản cung muốn gặp thử người nghĩa nữ mới nhận thức của hoàng hậu nương nương, nghĩa nữ này của hoàng hậu nương nương , quả nhiên là xinh đẹp động lòng người."

Uyển quý phi lại đem An Ninh đánh giá một phen, so với ngày ấy gặp ở mẫu đơn yến , vẻ đẹp của nàng hôm nay không thể dùng hai chữ “thủ lĩnh” để hình dung được không biết vì sao, An Ninh này khiến cho nàng vừa nhìn thấy đã có một cảm giác rất lạ, không giống một nha đầu nháy ngọc bị người ta lợi dụng, cũng không phải là một nha đầu ngu xuẩn .

Mà nàng nếu thật sự là một nha đầu ngu ngốc, thì làm sao có thể được Thương Dịch đối xử không giống bình thường được? Uyển quý phi khẽ nhú mày, tầm mắt lại nhìn về một địa phương, có chút suy nghĩ.

An Ninh nghe lời ca ngợi của nàng, đầu liền cúi xuống, cảm nhận được ánh mắt tìm tòi của Uyển quý phi , nàng cảm thấy sâu trong ánh mắt kia tiềm tàng dịch ý sâu sắc đối với nàng, nghĩ đến những lời đồn thổi trong hoàng cung mà kiếp trước mình nghe thấy được, trong lòng ngăn ra, theo bản năng nhìn Thương Dịch cách đó không xa liếc mắt một cái, hay là... Hậu cung bí văn kia là thật ?

Kiếp trước, sau nàng nghe nói , còn chưa tin, nhưng là, nếu không phải như vậy, dịch ý của Uyển quý phi đối chính mình là từ đâu mà đến? Kiếp trước, Uyển quý phi cũng không có dịch ý đối với chính mình , mà tầm mắt mới mới vờ rồi của Uyển quý phi , cũng là không có tránh được hai mắt của nàng, trong lòng đối với sự hoài nghi của chính mình càng thêm khẳng định.

"Đúng vậy! So với Minh Nguyệt công chúa của ta, còn xinh hơn một chút."

Hoàng hậu đem An Ninh kéo đến ngồi xuống bên cạnh chính mình , dứt lời, liền thấy sự kháng nghị của Minh Nguyệt công chúa.

"Mẫu hậu, người..."

Giống như dự đoán được Minh Nguyệt công chúa sẽ mở miệng, hoàng hậu liếc Minh Nguyệt công chúa một cái, đánh gãy lời nói của Minh Nguyệt công chúa , Minh Nguyệt công chúa trong lòng rất là không cam lòng, hung hăng trừng mắt nhìn An Ninh, An Ninh này, bất quá là một nghĩa nữ thôi cũng không phải là một công chúa chân chính, có điểm nào có thể so với thân phận công chúa cao quý của nàng?

An Ninh nhất thời cảm thấy như có mũi nhọn đâm sau lưng mình, trong lòng thờ dài, xem ra, khắp nơi đều có những mũi tên nhọn vô hình a, hơi không chú ý, liền bị đâm trúng, tính tình Minh Nguyệt công chúa , hoàng hậu nương nương làm sao có thể không biết, nàng xưa nay tự cho mình rất cao, trời sinh

còn có một loại cảm giác ưu việt, ghen ghét nhất chính là nữ tử xinh đẹp hơn nàng ta, thật không biết hoàng hậu nương nương là cố ý hay là vô tâm, nói như vậy, không phải rõ ràng khiến nàng hứng lấy những mũi nhọn của Minh Nguyệt công chúa sao?

Hít một hơi thật sâu, nàng cũng chỉ có thể thừa nhận ,nếu là sau này Minh Nguyệt công chúa khó xử nàng, nàng cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác !

"Nhị tiểu thư đã cập kê , đã có hôn ước chưa?" Uyển quý phi cố ý hỏi.

"Còn không có đâu! Đông Tàn quốc nhiều nam tử vĩ đại như vậy, còn sợ tìm không thấy người vừa mắt sao?" Hoàng hậu mỉm cười nói, hôn ước?

Trong khoảng thời gian này, trong lòng nàng vẫn luôn nghĩ tới hôn sự của An Ninh, thái độ của Thần vương đối với An Ninh , nàng xem ở trong mắt, mà chất nhi mà nàng thương yêu nhất là Nam Cung Thiên Duệ trong lòng suy nghĩ cái gì, nàng cũng có vài phần sáng tỏ,hôn sự của An Ninh a... Thật đúng một đề toán khó trong lòng nàng!

"Kia cũng phải sớm đi đem hôn sự định ra mới tốt, tỷ tỷ nếu không có chủ ý gì thì hôm nào muội muội sẽ giúp ti xem xét một chút." Uyển quý phi trong lòng âm thầm tính toán, lời tuy như thế, nhưng nghĩ đến độc kế của An Như Yên , khoe miệng gọi lên một chút ý cười, mặc dù là Thương Dịch đối với An Ninh không giống bình thường thì như thế nào? Nếu An Như Yên có thể thành công, như vậy An Ninh liền không bao giờ có cơ hội làm nản chương mất nữa,Uyển quý phi tâm tình đột nhiên tốt lên, lực chú ý lại tập trung đến nữ tử biểu diễn ở trên đài.

Nghe hai người đàm luận , An Ninh cuối đầu suy nghĩ , trong lòng xẹt qua một chút cảnh giác, hôn sự? Sau hi trọng sinh, đây là chuyện mà nàng không hề để ở trong lòng, trên người nàng gánh vác cừu hận, chưa thay mẫu thân báo thù, chưa làm cho những người phụ nàng ở kiếp trước bị trừng phạt, nàng làm sao có thể để tâm đến hôn sự của bản thân? Nhưng là, giờ phút này hai người nhắc tới, lòng của nàng linh cảnh mãnh liệt.

Nếu là điều cần thiết để thực hiện chính mình báo thù kế hoạch, kia cũng không có gì, nhưng là, nay nàng bị hoàng hậu nương nương nhận thức làm nghĩa nữ, nàng có một dự cảm, hôn sự của nàng có lẽ sẽ không đơn giản như vậy, hoàng hậu thế có thể sẽ nhúng tay!

Xem ra, nàng phải sớm nghĩ biện pháp, phòng bị trước khi mọi việc xảy ra mới được.

Trên đài, đã có vài nữ tử bước xuống, người chủ trì lên đài tuyên bố kết quả thí của hai người, đồng thời tuyên bố hai người kế tiếp lên đài, An Ninh nghe được "Đông Tàn đại tiểu thư An Bình hầu phu An Như Yên ", trong lòng ngẩn ra, theo bản năng nhìn về phía phương hướng của An Như Yên, nàng lúc này, đã sớm đứng ngồi không yên, dù là không thấy rõ gương mặt của nàng, An Ninh cũng có thể tưởng tượng được nàng lo lắng như thế nào.

"Tỷ tỷ, làm cho Ninh Nhi thay muội muội đem âm lô màu tím lấy đến được không?"

Muội muội tay chân sợ lạnh, thật sự là phiền toái." Uyển quý phi ôn nhu mở miệng, vẻ mặt tươi cười, hoàng hậu nương nương tự nhiên là không thể cự tuyệt, ý bảo An Ninh đi xuống, An Ninh nhẹ người di chuyển, cuối đầu suy nghĩ, nàng đương nhiên biết Uyển quý phi bảo nàng đi xuống, đều không phải là lấy cái gì âm lô màu tím, nghĩ đến lời nói ở trên xe ngựa của An Như Yên , "Nàng đều an bài tốt lắm",cái gọi là an bài hẳn là bao gồm Uyển quý phi ở bên trong đi!

Khoe miệng gọi lên một chút ý cười không dễ phát hiện, nàng đương nhiên muốn thuận theo an bài của nàng , không chỉ có như thế... Nghĩ đến cái gì, ý cười trong mắt càng phát ra quỷ dị.

An Ninh bị đưa đi ẩn dấu bên dưới, nơi này, nàng rất quen thuộc bất quá , kiếp trước, nàng ở nơi này thay An Như Yên trở tài không tệ đâu! Chỗ này như là có ý bố trí, không lớn không nhỏ, ẩn nấp lại nghe được động tĩnh bên ngoài.

Dựa theo kế hoạch của An Như Yên , sau khi nàng ta lên sân khấu , trước tiên sẽ khảy một bản, An Như Yên trước đó đã chọn một khúc nhạc khó nhất, làm cho nàng luyện tập thường xuyên, kiếp trước, An Như Yên chính là dựa vào thủ khúc này, còn bảo nàng chuẩn bị tốt một bài thơ để đọc, hơn nữa chính nàng hành động tuyệt hảo, đã bại đối thủ, thậm chí làm cho mọi người nhìn thấy mà hoảng sợ, không dám lại khiêu chiến.

Nhưng đó là kiếp trước thôi... An Ninh nhìn thoáng qua Đinh Thu đang giám sát ở bên người, trên mặt nở rộ tươi cười, "Đinh Thu tỷ tỷ, người đi ra ngoài được

không? Nơi này nhỏ hẹp như vậy, nếu người ở, Ninh Nhi sợ sẽ bị quấy rầy, vạn nhất xảy ra sai lầm gì , tỷ tỷ trách tội xuống dưới..."

Đinh Thu tự nhiên biết tính tình tiểu thư nhà mình, nhưng lại nghĩ đến lời dặn của tiểu thư , lòng thầm nghĩ, "Nhị tiểu thư, nô tỳ sẽ tận lực cẩn thận, sẽ không ảnh

hưởng đến nhị tiểu thư."

An Ninh khẽ nhủ mày, không đi phải không? Được rồi,không muốn thoải mái đi sao!

An Ninh ngồi xuống, đột nhiên, phía sau truyền đến một tiếng rên rất nhỏ, ngay sau đó là thanh âm thân thể ngã xuống đất vang lên, An Ninh cảm nhận được phía sau có hơi thở quen thuộc , quay đầu nhìn về phía người tới, nhủ mày, mắt lộ ra khen ngợi, "Không sai a, Phi Phiên, xuống tay lưu loát ngoan tuyệt!"

Đinh Thu đương nhiên không thể để ở trong này, nàng không đi, An Ninh liền chỉ có thể dùng nàng phương pháp làm cho nàng rời đi, nhìn Đinh Thu dù hôn mê nhưng vẫn cau mày, khoe miệng gọi lên một chút lãnh ý, tội tình gì đâu vô duyên vô cớ chịu đau!

Phi Phiên nhủ mày, đối phó một tiểu nha đầu, hẳn tự nhiên không cần tốn nhiều sức, chấp tay, "Tiểu thư, Phi Phiên trước đem nàng dẫn đi."

An Ninh gật đầu đồng ý, đợi cho Phi Phiễn xử lý Đinh Thu đang hôn mê, bên ngoài liền truyền đến thanh âm người chủ trì, tuyên bố đại tiểu thư An Bình hầu phủ An Như Yên lên sân khấu, con người An Ninh sáng ngời, ý cười nói khỏe miệng càng phát ra nồng đậm, ngồi ở trước cây đàn, quả nhiên An Ninh nghe được lời nói ra về đường hoàng mà giả dối của An Như Yên, kiếp trước, giờ phút này nàng đưa tay đặt ở trên cây đàn, hết sức chuyên chú đợi âm hiệu của An Như Yên, đợi cho âm hiệu truyền đến, nàng liền bắt đầu đánh đàn, mà ở kiếp này...

Sau khi An Ninh ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra một thứ gì đó, thứ đó nàng đã chuẩn bị từ nhiều ngày trước, vì thế, nàng còn chuyên môn dốc lòng nghiên cứu một phen.

Nhìn rồi gõ trong tay, trong mắt An Ninh hiện lên một chút biến hoá kỳ lạ, không sai, đó là một cái rối gỗ, giống như cái mà đại phu nhân cùng An Như Yên thiết kế lợi dụng Dương Mộc Hoan ám sát chính mình, nàng liền muốn dùng phương pháp giống nhau này, gây ông đập lưng ông!

Bất đồng là, lần trước, là các nàng không chế Dương Mộc Hoan, mà lúc này đây, là nàng An Ninh không chế An Như Yên!

"An Như Yên, người muốn oanh động tứ quốc, làm cho thiên hạ nhớ kỹ người, ta đây sẽ làm như người mong muốn!" An Ninh thân nhiên mở miệng, khoé mi một mảnh lạnh như băng.

Trên quảng trường, An Như Yên mặc một thân quần áo màu trắng, ở trên vũ đài trống trải, mỗi một cái hành động đều tao nhã đến cực điểm, ánh mắt trong lúc đó đều là mơ hồ mị thái, An Như Yên vốn là ngày thường đã khá nổi tiếng, giờ này khắc này, rất nhiều ánh mắt của các công tử đều chuyên chú ở trên thân thể của nàng.

"Nghe nói đây là Đông Tần đệ nhất tài nữ, hôm nay có thể kiến thức phong thái của Đông Tần đệ nhất tài nữ quả nhiên là buồn bán lời." Dưới đài, ở phương hướng của sứ đoàn Nam Chiếu quốc, có một thanh âm vang lên.

Hải Táp khẽ nhủ mảy, nhìn nữ tử trên đài liếc mắt một cái, "Đông Tần đệ nhất tài nữ? Mới vừa rồi ta nghe người nọ nói, nàng là đại tiểu thư An Bình hầu phủ, nàng cùng nữ tử mới vừa rồi có quan hệ gì?"

Hải Táp đột nhiên hỏi làm cho Sở thái tử ngẩn ra, "Mới vừa rồi An Ninh kia, chính là muội muội của nữ tử này"

"Là tỷ muội sao?" con người màu xanh sắc bén của Hải Táp hí lại, nữ tử này nhìn như dịu dàng, nhưng lại không giống cảm giác khi gặp An Ninh kia làm cho người ta có cảm giác sáng mắt, đệ nhất tài nữ sao? Hẳn nhưng thật muốn nhìn, đệ nhất tài nữ này có năng lực gì đặc biệt!

An Như Yên trên đài không dấu vết quét nhìn mọi người một cái, trên mặt tự tin tràn đầy, tay đặt phía trên cây đàn, ho nhẹ một tiếng, đang muốn gây đàn, nhưng lại không có động tĩnh như dự tính, không khỏi khẽ nhủ mảy, ý thức được giờ phút này đang có vô số ánh mắt nhìn mình, An Như Yên không phục ý cười trên mặt, tao nhã khẽ che môi, thanh thanh giọng, An Ninh này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Không có nghe âm hiệu của nàng sao?

Nhưng là, giờ phút này An Ninh đang ở ngay dưới đài khoảng cách gần như vậy, làm sao có thể không nghe thấy?

Lại thanh thanh cổ họng, An Ninh lại như trước không hề có động tĩnh, dưới đài, mọi người đang đợi đều bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

"Vị... An Bình hầu phủ đại tiểu thư này là muốn làm gì? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a? Mọi người đều chờ lâu rồi!" đối thủ của An Như Yên, vừa thắng vòng một, vừa vẫn là nữ tử Tây Lăng quốc, nữ tử Tây Lăng xưa nay hào sảng, mới vừa rồi An Như Yên kia về mặt giả dối, nàng đã sớm xem không vừa mắt, nữ tử như vậy, chỉ thích hợp bị nam nhân nuôi dưỡng ở khuê phòng thôi, nếu đặt ở Tây Lăng quốc bọn họ, nhất định là một người hèn mọn bị khinh thường.

"Đúng vậy, chứ không phải là cảm hồng rồi? Đây cũng thật không phải là dấu hiệu tốt a, có câu là công đức thiện kỳ sự, xem An Bình đại tiểu thư là đọc đủ thứ thi thư, ngay cả điểm ấy cũng đều không hiểu sao? Nếu cảm hồng rồi, còn biểu diễn cái gì cái gì? Người ngồi ở chỗ kia, cảm sẽ tốt lên sao? Mau chút nhận thua đi!" sứ thần Bắc yển, có một nữ tử cao giọng mở miệng, giọng điệu bén nhọn, không lưu chút đường sống.

Thần sắc An Như Yên giật mình, trong lòng trôi lên một chút hoảng hốt, nhìn hai người này liếc mắt một cái, nhận thua? Nàng An Như Yên thật vất vả đợi cơ hội lần này, làm sao có thể nhận thua?

Nhưng là, nghĩ đến tình huống giờ phút này, người chờ dưới đài đã có chút xôn xao lên, đối mặt với những ánh mắt khác thường cùng những lời đàm luận, trong lòng An Như Yên bất an càng đậm, lại ho khan vài tiếng, An Ninh này, nàng không phải là muốn mình mất mặt sao? Hiện tại phải làm như thế nào cho phải?

"An Bình đại tiểu thư xem ra là sinh bệnh đi, mang bệnh lên sân khấu, tinh thần thật không tốt a, nhưng ở trường hợp tứ quốc tế như vậy, cũng đừng lãng phí thời gian của mọi người mới tốt a!" Nữ tử Tây Lăng quốc kia, lại mở miệng, cố ý làm khó đối thủ, thần sắc bên trong mang theo vài phần vui sướng khi người gặp họa, giống như nhìn An Như Yên hão huyền.

Mọi người ở đây xôn xao càng ngày càng lớn, chung quanh đều bắt đầu có người ghé tai đối với An Như Yên chỉ trích, thần sắc An Như Yên bối rối, ánh mắt lóe ra không ngừng, vài lần không cẩn thận va chạm vào cầm huyền, vài âm điệu không hài hòa vang ra, lại làm cho mọi người ở đây trong mắt lộ ra hèn mọn.

Nhìn tình huống giờ phút này, Sùng Chính để khẽ nhủ mảy, cao giọng mở miệng, "Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Thanh âm uy nghiêm khí phách vang lên, thân thể An Như Yên ngẩn ra, liền đứng dậy, cầm lấy làn váy hoảng sợ quý trên mặt đất, "Thần nữ còn chưa chuẩn bị tốt, thỉnh... Thỉnh hoàng thượng cấp thần nữ một ít thời gian... Liền trong chớp lát... Lập tức tốt."

Sắc mặt An Như Yên sớm đã trắng bệch, nàng ngần tính vụn vụn, đều thật không ngờ An Ninh ở phía sau xảy ra sai lầm, nàng còn phải Đình Thu đi qua nhìn nàng, vì sao sự tình còn có thể biến thành như vậy... Bên tai truyền thanh âm chỉ trở , An Như Yên nhất thời càng thêm rối loạn tay chân.

Hải Táp nguyên bản trong lòng còn ẩn chứa vài phần chờ mong nhìn biểu hiện trên đài của nàng ta, con ngươi màu lam xẹt qua một tia hèn mọn, này cũng là đệ nhất tài nữ sao? Này cũng không tránh khỏi rất bồi nhọ hai chữ “đệ nhất” ư !

Ngay cả Uyển quý phi cũng thay đổi sắc mặt, An Như Yên này, rốt cuộc là đang làm cái gì?

"Nếu như không được, vậy thôi, đi xuống đi!" mi tâm Sùng Chính để nhấn càng nhanh,nếu để An Như Yên nghỉ ngơi trong chốc lát, mặt mũi của Đông Tần quốc liền quăng đi một phần a! Ngày thường gặp An Bình hầu phủ đại tiểu thư này, có vài phần phong phạm của nữ tử khuê các, nhưng giờ phút này sao lại không nên việc như thế này!

"Không, hoàng thượng, cầu hoàng thượng cấp thần nữ thêm một cơ hội, thần nữ lập tức là tốt rồi, lập tức là tốt rồi." trong lòng An Như Yên quýnh lên, đôi mắt cầu xin, giờ phút này nàng thầm nghĩ giữ lại cơ hội khó có được lần này, nhưng không chú ý tới, hình tượng tao nhã mà nàng cố gắng duy trì , sớm đã không còn tồn tại nữa.

Lúc này , trong lòng nàng chỉ có một ý niệm trong đầu, nàng không thể mất đi cơ hội lần này , tứ quốc tế, mười năm một lần, cũng chỉ có tổ chức ở Đông Tần quốc, nàng mới có cơ hội tham gia, đợi cho lần tiếp theo tổ chức ở Đông Tần quốc , đó là bốn mươi năm sau, bốn mươi năm a, khi đó nàng sớm đã không còn mỹ mạo trẻ trung như vậy, đó là có cơ hội, lớn như thế nào?

Nghĩ đến dã tâm của chính mình, nghĩ đến lợi dẫn của mẫu thân, nghĩ đến Nam Cung Thiên Duệ... Đúng, Nam Cung Thiên Duệ, nàng muốn cho Nam Cung Thiên Duệ vì nàng mà khuynh đảo, muốn sách sử lưu danh, muốn cho người trong thiên hạ nhớ kỹ An Như Yên nàng!

Thành bại lúc này!

Trong mắt Sùng Chính để ẩn chứa tức giận chợt lóe mà qua, căn bản không muốn đáp ứng nàng, đang muốn mở miệng bảo nàng đi xuống, Bắc Yến đại hoàng tử Thương Dục bên bên cũng rất hưng trí mở miệng, "Cấp nàng một cơ hội đi! Nữ tử Đông Tần quốc dưỡng ở khuê phòng, cũng không có gặp qua trường hợp như vậy, khẩn trương là không thể tránh được, cũng là đệ nhất tài nữ của Đông Tần, nếu không có hiểu biết, thật sự là chuyện đáng chê cười."

Sùng Chính để nào dám nghịch ý Bắc Yến quốc, mặc dù trước mặt mình không phải Bắc Yến hoàng đế, mà chỉ là một hoàng tử, hắn vẫn không thể không nể mặt, chỉ phải liếm liếm mi, khoe miệng mỉm cười, "Như vậy nghe theo đại hoàng tử đi , An Như Yên, đại hoàng tử cho người một cơ hội, người còn không mau chút đi."

An Như Yên việc dập đầu tạ ơn, đứng dậy chậm rãi đi hướng về cây đàn phía trước,bàn tay trong tay áo đã nắm chặt, lúc này đây, nàng không thể đem hy vọng ký thác ở trên người An Ninh, nghĩ đến An Ninh, trong lòng An Như Yên trôi lên một tia ngoan độc, nàng quả nhiên làm hỏng đại sự của nàng, chờ nàng xử lý tốt chuyện tình hiện tại, lại đi tính sổ An Ninh , mặc kệ An Ninh có nguyên nhân như thế nào làm ra nhiều loạn, nàng đều phải làm cho nàng ta đẹp mặt!

Hít một hơi thật sâu, lúc này An Như Yên lại không biết An Ninh đang ngồi dưới đài cao, nơi vì nàng đặc biệt chuẩn bị,nghe động tĩnh bên ngoài, nhìn tiêu oa nhi bằng rồi rõ đặt trên cây đàn, trong mắt có biến hoá kỳ lạ lộ ra .

Động tĩnh bên ngoài, một chút ít đều không có tránh được lỗ tai của An Ninh, bao gồm cả những nữ tử làm khó dễ, càng bao gồm lời nói biện hộ của Bắc Yến đại hoàng tử , mà lúc này, An Ninh biết, là lúc, đem rồi gỡ ra sử dụng,nàng đã tốn một ít thời gian để học cách sử dụng rồi gỡ, đối với rồi gỡ hạ chỉ lệnh...

Bên ngoài, tầm mắt của mọi người như trước dừng ở trên người An Như Yên , tất cả mọi người muốn nhìn một chút, lúc này đây, An Như Yên sửa sang lại tâm tình của mình, lại có biểu hiện như thế nào , trên đài, An Như Yên ngồi ở trước cây đàn, ngón tay bắt đầu khảy, chính là, thanh âm truyền ra là lúc mi tâm mọi người đều nhú chặt lại , kia không phải tiếng đàn, rõ ràng chính là tạt âm!

Vỗ về cây đàn An Như Yên lại như trước chuyên chú động tác trên tay, bắn ra một tiếng so với một tiếng tạt âm càng khó nghe , hết sức chói tai.

Mọi người ở đây có người vui sướng khi người gặp họa, có người hèn mọn khinh thường, này... Tiêu chuẩn bậc này, là đệ nhất tài nữ? Hừ, một nữ hài tuổi ba tuổi còn đối với nàng giỏi hơn!

Hải Táp nhanh cau mày, khoe miệng gọi lên một chút cười lạnh, thu hồi tầm mắt, không bao giờ nhìn An Như Yên trên khán đài một lần nào nữa.

"Đù!" Sùng Chính để bất chấp nhiều người ở đây, lớn tiếng quát, An Như Yên này, sợ là đến để quấy rối đi!

Bắc Yến đại hoàng tử Thương Dục khoe miệng cũng là gọi lên một chút vui sướng khi người gặp họa cười, có trò hay, hắn lại có thể nào không xem,đệ nhất tài nữ sao?Hắn xem, nhưng thật ra "đệ nhất phế tài" càng thích hợp với nàng.

Sùng Chính để ngăn lại lại cũng không có làm cho An Như Yên dừng lại, An Như Yên vẫn ngồi đàn như trước , bộ dáng kia giống như còn thực hưởng thụ, Sùng Chính để thấy tình huống như vậy , tức giận đến không có dáng vẻ, đứng dậy sắc bén chỉ vào An Như Yên dám cãi lời hoàng mệnh, "Đem nàng kéo xuống cho ta!"

Thị vệ lĩnh mệnh tiến lên, muốn đem An Như Yên kéo xuống đài, cũng không liệu được, một nữ tử nhu nhược như vậy , không biết làm sao lại có khí lực

lớn như vậy, một tay lấy thị vệ đẩy ra, khuôn mặt nhất thời trở nên dữ tợn, hung hăng trừng mắt thị vệ, "Cút ngay, ai muốn ngăn cản ta trở thành thiên hạ đệ nhất, ta liền làm cho đẹp mặt!"

Hung hãn kia, không giống với sự dũng cảm, thẳng thắn của Thượng Quan Mẫn, nhưng thật ra hơn vài phần âm ngoan độc, khuôn mặt lại dữ tợn khó coi, làm cho người ta đối nữ tử này rốt cuộc sinh không ra nổi hảo cảm.

Thiên hạ đệ nhất? Trong mắt mọi người khinh thường càng đậm, nữ tử Tây Lăng quốc lúc trước làm khó dễ An Như Yên ha ha cười lớn ra tiếng, "Thiên hạ đệ nhất? Chỉ bằng ngươi? Cũng xứng!"

An Như Yên giống như phát điên, nhắm về phía nàng kia quát, "Thiên hạ đệ nhất, là của ta! Trừ bỏ An Như Yên ta, ai cũng không xứng, sử sách lưu danh, ha ha... Ta muốn sử sách lưu danh!"

An Như Yên ngửa mặt lên trời hét dài, thật sự giống như điên phụ, hai tay cuồng loạn vung, liền ngay cả thị vệ cũng không dám tới gần, người dưới đài nghe được lời của nàng "Lời nói hùng hồn", mặt đều lộ vẻ cười nhạo.

Đột nhiên, bộ dáng điên điên khùng khùng của An Như Yên hơi có biến hóa, trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, mặt mày mang cười, mặt lộ vẻ mỉa mai, nếu trên đài là An Ninh, cũng là có thể mê đảo vài người, nhưng là, giờ phút này nàng, quần áo xộc xệch, búi tóc tán loạn, nhất là trải qua điên loạn mới vừa rồi, giờ phút này nàng, ở trong mắt mọi người cùng hai chữ "Mê người", không chút quan hệ, ngược lại là càng thêm buồn cười hơn.

Mọi người đang đoán nữ nhân điên này rốt cuộc muốn làm gì, thì thấy nàng giống như tập trung về một mục tiêu, bước từng bước lên phía trước, chậm rãi hướng tới một phương hướng đi đến, ánh mắt mọi người đi theo bóng dáng của nàng, chỉ thấy nàng đi xuống đài, ở trước một nam nhân trong đoàn sứ đoàn của Nam Chiếu quốc dừng lại.

An Như Yên mỉa mai nhìn nam tử trước mặt, lấy ra khăn thấm trong lòng, hướng tới trên mặt nam tử kia nhẹ nhàng đảo qua, nam tử kia sắc mặt đột nhiên biến, mâu trung mờ mờ một tia tức giận, An Như Yên coi như không có thấy, ha ha hờn dỗi, "Công tử, Yên nhi sớm liền chú ý tới công tử, công tử là nhân trung chi long, hải thần chi khu, Yên nhi có chút ái mộ, công tử có thể đáp ứng nguyện vọng mang Yên nhi về nhà, Yên nhi dù làm nô tì cũng cam tâm tình nguyện."

Sắc mặt nam tử lại khó coi, mà những người khác vì hành động không biết liêm sỉ của nàng lộ vẻ hèn mọn, Đông Tàn quốc dân phong còn không đến mức mở ra đến nước này, cũng chỉ có nữ tử Tây Lăng quốc mới lớn mật như vậy, nhưng lại không để ý trường hợp, công nhiên muốn một nam tử xa lạ đem nàng về nhà, đại tiểu thư An Bình hầu phủ này, là muốn nam nhân đến điên rồi sao?

"Công tử, ngươi nếu mang Yên nhi về nhà, Yên nhi liền đem bí mật nói cho ngươi, ai cũng không biết đệ nhất tài nữ của ta là lừa được đâu!" An Như Yên tự cổ mục đích bản thân nói xong, giống như xung quanh không có ai.

Dứt lời, giống như ném một quả bom vào trong đầu mọi người, mọi người vừa nghe, lừa đến? Đây là có chuyện gì?

Đang nghi hoặc, liền nghe An Như Yên tiếp tục mở miệng, "Cái gì cầm kỳ thư họa nha, ta cái gì cũng không biết, thời điểm không có việc gì làm, liền đi giáo huấn hạ nhân như vậy có phải vui hơn cầm kì thư họa gì đó không?"

An Như Yên nói xong, mọi người ở đây đều ngẩn ra, nhất thời ồ lên, người Đông Tàn quốc lại bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai, "Đệ nhất tài nữ" này không chỉ là giả, còn có mặt ngoài ôn nhu mặt ngoài kia cũng là biểu hiện giả dối! Giáo huấn hạ nhân? Nguyên lai sau lưng An Bình hầu phủ đại tiểu thư đúng là một người lấy việc khi dễ hạ nhân làm thú vui!

Đại tiểu thư An Bình hầu phủ này đúng là một kẻ lừa đảo!

Quảng trường giống như nổ tung oa, đều tự châu đầu ghé tai đàm luận, hoặc hèn mọn, hoặc trào phúng, hoặc tức giận...

Nam tử bị An Như Yên "Thỗ lộ", còn là về mặt chán ghét, một cái nữ tử như vậy, quả nhiên là người có khẩu vị, lạnh lùng mở miệng, "Cút!"

Mà lúc này An Ninh, nghe một thanh âm nén giận trong một từ "Cút", chỗ nàng ần nấp, khóe miệng gợi lên một chút ý cười, mục đích của nàng đã muốn đạt tới một nửa, mà An Như Yên... Nghĩ đến cái gì, mâu trung xẹt qua một đạo hào quang.

"Nha đầu, chơi đã sao?"

Sau đó, một thanh âm xa lạ từ phía sau vang lên, An Ninh giật mình, xoay người nhìn người không biết đến từ lúc nào, rất nhanh đánh giá một phen, quần áo trắng, phiêu dật giống như tiên nhân, mà kia một đầu ngân phát chói mắt lại làm cho nàng trong lòng cả kinh, người ấy khiến cho nàng có cảm giác giống như không giống người bình thường, "Ngươi... Là ai?"

Khóe miệng ngân phát nam tử giương lên, "Ta là ai? Nha đầu, ngươi không phải tìm ta sao? Ta đến đây, ngươi đồ không biết ta là ai!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Gặp gỡ cao nhân

Nàng đi tìm hần? An Ninh trong lòng ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới

thời điểm chính mình phân phó Phi Phiền tìm cao nhân kia, chẳng lẽ hần chính là.....người sau lưng không chế con rối kia. "Người là người huấn luyện con rối?" An Ninh giật mình không nhỏ.

"Huấn luyện con rối?" Nam nhân tóc trắng thấp giọng ní non, huấn luyện con rối? Đã lâu chưa từng nghe danh từ này từ trong miệng người khác. Hôm nay nghe được dường như đã mấy đời rồi. Nam nhân tóc trắng không có thừa nhận cũng không có phủ nhận, chính là thần nhiên cười. An Ninh chờ hồi lâu, không có được câu trả lời của hần, trong lòng biết hôm nay sợ không đợi được đáp án. Lại một lần nữa đánh giá cẩn thận nam tử trước mặt, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt ôn hòa, khoe miệng mỉm cười như có như không tận đáy mắt, làm người ta có cảm giác không ảm áp, áo trắng kia cũng không biết dùng cái gì dệt thành, mặc trên người của hần lại có một tia không phù hợp, cả người như một bức tranh bình thường.

Hần biết lần này nàng vì sao tìm hần! An Ninh hít một hơi thật sâu, khôi phục trấn định, nhìn thẳng nam tử trước mặt, "Công tử, có thể cho An Ninh biết quý danh công tử được không?"

Nam nhân tóc trắng ý cười như trước, động tác vòng qua An Ninh nhẹ như gió, làm cho người khác không thể ngăn cản, An Ninh chưa kịp phản ứng, nam tử kia tay đã đặt tay trên rồi gõ tinh tế thường thức.

"Người không phải gọi ta cao nhân sao?" Cao nhân? Hần ngay cả điều này cũng biết rõ cuộc có cái gì là hần không biết không? An Ninh khoé miệng co rút, càng thêm đoán không ra ý đồ của nam tử. Nhưng nàng cũng hiểu được một chút, hần tiến vào nơi này ngay cả Phi Phiền cũng không có kinh động, hơn nữa vừa rồi động tác của hần lưu loát, xem ra thực sự là một cao nhân, tựa hồ vượt xa dự đoán của nàng. "Kia, xin hỏi cao nhân, có thể hay không đem cái gì đó đưa ta?" An Ninh mở miệng, mở ra bàn tay, ánh mắt dừng trên tay hần thường thức con rối gỗ kia. Nghe được động tĩnh bên ngoài, âm thanh huyền ảo tựa hồ càng lúc càng lớn, chuyện của nàng vừa rồi mới tiến được có một nửa không thể như vậy vì sự xuất hiện của hần mà đánh gãy.

An Như Yên vừa rồi ở trước mặt mọi người muốn làm trò hề, tự mình tuôn ra bản tính xấu xí kia, hiện tại nàng còn phải thêm một mối lửa, làm cho hình tượng An Như Yên hoàn toàn bị hủy. Hừ!, nàng ta muốn chấn động tứ quốc, muốn sử sách lưu danh, nàng thân là muội muội tự nhiên cũng sẽ thuận theo ý nguyện nàng ta.

Nam nhân tóc trắng nhìn rồi gỗ, lại nhìn An Ninh, khoe miệng cười cười coi như chưa từng có chuyện gì, vẫn như cũ thần nhiên, cái loại lạnh nhạt này, lạnh nhạt đến làm cho người ta bắt không được. Trong khoảnh khắc như vậy, là loại giống nhau.

"Trả lại người cũng không phải không thể, bắt quá....." Nam nhân dừng lại một chút, thanh âm giống như từ địa phương rất xa truyền đến, trông trái mà xa xưa, "Người mang theo ta cùng chơi đùa." Mang theo hần chơi đùa? Nàng ở đây không phải là làm trò chơi. Khoé miệng co rút, không biết vì sao An Ninh cảm thấy nam tử này có chút quái dị, lại nói không nên lời cụ thể lạ ở chỗ nào. Nghĩ đến tình huống giờ phút này, không có thời gian nán lại cùng hần chu toàn, An Ninh trầm tư một lát, cuối cùng là gạt đầu.

Nam nhân tóc trắng vươn tay, đem rồi gỗ vật quy nguyên chủ, An Ninh tiếp nhận, như nghĩ đến cái gì liếc mắt nhìn hần một cái, nếu hần thực là người điều khiển con rối, như vậy loại vu cô thuật này trong mắt hần chỉ sợ là đồ chơi của tiểu hài nhi, hần thật có hứng thú sao?

Nghe được động tĩnh bên ngoài truyền đến, An Ninh trong đầu chợt có suy nghĩ, hiện tại quan trọng nhất là đem chuyện tình chưa xong làm cho xong. Ngồi trên băng ngồi, An Ninh bỏ qua sự tồn tại của nam tử bên cạnh, mà nam nhân tóc trắng kia, từ đầu đến cuối đều đứng cạnh An Ninh, một cái chớp mắt cũng không chuyển, cặp mắt kia tinh như nước, không có... chút nào gọn sóng, cũng không có chút ảm áp.

Chính là, ở An Ninh một lần nữa đối rồi gỗ đưa xuống chỉ lệnh, tay hần nhẹ nhàng đặt ở trên vai nàng, An Ninh hơi giật mình, không để ý hần, nhưng thật ra so với vừa rồi nặng nề, cả người thoải mái không ít. Mà lúc này trên quảng trường, nam tử kia bị An Như Yên "thỗ lộ" hồn gần rống một cái "Cút!". An Như Yên liền thật mạnh bị đẩy ngã trên mặt đất. Trong khoảng thời gian ngắn, bộ dạng chật vật kia làm mọi người ôm bụng cười to, An Như Yên thêm vài phần hèn mọn. Cơ hồ chú ý của mọi người đều trên người An Như Yên. Vì mới vừa rồi trong miệng nàng tuôn ra một tràng mãnh liệt khiếp sợ, bọn họ đều mừng rỡ xem một trò hay, tựa hồ còn muốn nhìn xem người từng được xưng "Đông Tàn đệ nhất tài nữ" còn có hành động gì đại lộ đại kinh người, dưới bộ mặt tiểu thư khuê các rốt cuộc còn có hành động xấu xa gì.

Nhưng là, mấy vị chúa thượng kia, trừ bỏ Bắc Yên đại hoàng tử Thương Dục rất thích thú nhìn An Như Yên chật vật, tưng quẫn, ba người khác: Sùng Chính đế, Tây Lăng nữ hoàng còn có Nam Chiêu quốc vương tâm mắt ba người đều dừng lại một đôi mắt màu xanh của thương nhân kia.

Trời sinh mắt xanh, trừ bỏ đế quốc vương thất trên biển, trên đời này sợ tìm không thấy màu xanh khác, mà nam tử ngồi ở sử đoàn Nam Chiêu quốc..... Hay là..... Ba người đều cùng chung một suy nghĩ, nam tử mắt xanh cùng.... Tứ hải Thuyền vương kia có quan hệ gì?

Không sai, mới vừa rồi An Như Yên "thỗ lộ", nam tử đứng là Hải Táp. Đây là điều An Ninh muốn, An Ninh biết, Hải Táp chính là Thuyền vương không thể nghi ngờ. Kiếp trước Thuyền vương ở tứ quốc té đối với An Như Yên mê muội, tiện đã trở thành trợ lực của An Như Yên. Cả đời này nàng kiên quyết muốn cho Thuyền vương chán ghét nữ nhân này, ngăn chặn khả năng hai người liên hợp cùng một chỗ, càng thêm muốn cắt đứt cơ hội địch nhân tiềm ẩn này trở thành địch nhân chân chính.

Mà mới vừa rồi hành động của An Như Yên, cùng với Hải Táp đối An Như Yên không chút nào thương tiếc, tỏ rõ hần đối An Như Yên chán ghét. An Như Yên quỳ rạp trên mặt đất một lát. Bỗng nhiên, nàng lại có chút động tĩnh, mới vừa rồi ngã làm rách da tay non mịn. Trước đó bị tuyết cầu làm hồng cánh tay, trải qua thời gian bảo dưỡng này, vốn đã tốt lên không còn sai biệt lắm, nay lại dính máu tươi. Chính là, ánh mắt không có tiêu điểm của An Như Yên không chút nào bận tâm tới bàn tay truyền đến hơi đau, hướng thân thể đứng lên, "Các người biết không? Thân tài hoa kia ta là từ trên người ai trộm lấy? Nàng chính là An Bình Hầu phủ nhị tiểu thư, ta là không phải thực thông minh, việc làm hôm nay mới là đại trí tuệ, ha ha...."

An Bình Hầu phủ nhị tiểu thư? Tất cả mọi người cả kinh, mà trong đó có mấy người nhú mày, trong đầu hiện ra bóng dáng An Ninh, nguyên lai....

Cặp mắt xanh Hải Táp hiện lên một đạo ánh sáng, nhưng nháy mắt lại biến mất không thấy, con ngươi càng phát ra thâm thúy.

An Như Yên cười duyên, thân thể mềm mại, lại hướng Hải Táp như lang sói bỏ đến bình thường, "Công tử, Yên nhi hôm nay trước thiên hạ, bắt ngươi nhất định phải cưới ta." Lúc này đây, Hải Táp linh hoạt chợt né, mà Thái tử Sở e sợ An Như Yên lại chọc giận khách quý hải quốc, bất chấp đối An Như Yên chán ghét, dùng thân thể ngăn cản đi qua.

"Lấy ngươi? Người nào không có mắt mới coi trọng nữ nhân như ngươi." Một nữ tử Bắc Yến lại mở miệng, ngôn ngữ bên trong khinh thường càng đậm. "Nữ tử này thật khó lường, nổi điên khốc lóc om sòm mọi thứ lần lượt kéo đến, thật giống kỹ nữ thanh lâu tâm thương, khuôn mặt này của ngươi sợ là có người muốn cũng không cần?"

"Ai nha, An Bình Hầu phủ đại tiểu thư nha, mau mau nhớ kỹ, nhất định không thể đi cầu hôn." Mở miệng là một thế gia công tử Đông Tàn quốc. An Bình Hầu phủ là một trong tứ đại thế gia, việc hôn nhân có thể đặt lên cửa này, chỗ tốt cũng không nhỏ a, nhưng là hiện tại xem bộ dạng An Như Yên thế này, lại nghĩ tới năng thốt ra bí mật này. Như vậy tương đương một nữ nhân có tiếng xấu, cho dù là nữ nhi Hoàng đế, hiện tại chỉ sợ cũng không có người để ý.

"Đúng vậy a, đúng vậy a..... Ngay cả muội muội mình cũng lợi dụng như vậy, nữ tử như vậy tâm địa còn không phải xấu xa bình thường." Mọi người xung quanh phụ họa, đột nhiên có người ha ha khơi gợi trò đùa vui, "Cái kia ‘ nhân trung chi long ’, này ‘ thiên hạ đệ nhất tài nữ ’ nghĩ như vậy gả cho ngươi, ngươi liền cưới nàng được, miễn cho nàng trở ra quyến rũ nam nhân chung quanh, lôi kéo nam nhân để gả, đỡ phải mất mặt!"

Con ngươi Hải Táp căng thẳng, màu xanh sâu thẳm kia như có thay đổi bất ngờ, Sùng Chính để xem ở trong mắt, nhớ kỹ lời mới nói của An Như Yên, "Nhân trung chi long, Hải Thần chi khu", bọn họ nhìn kỹ nam tử, cả người phát ra quý khí làm cho người ta không thể bỏ qua, nam tử mắt xanh xác thực chính là Thuyền vương. Ý nghĩ này xuất hiện, Sùng Chính để trong lòng cả kinh, nếu thật là người kia....Tứ hải Thuyền vương, thì chuyện này đã trở nên nghiêm trọng!

"Mau, mau chút đem nữ nhân kia áp xuống cho trẫm....." Sùng Chính để vội vàng đứng dậy, tự mình hướng Hải Táp đi đến, phía sau Hoàng hậu nương nương cũng theo sát, đã rất lâu Hoàng hậu chưa nhìn thấy Hoàng thượng lo lắng như vậy. Mà bên này, An Như Yên không biết từ khi nào bắt đầu, nhất cử nhất động muốn biểu lộ tư thái xinh đẹp làm người ta ghê tởm, ánh mắt nhìn Hải Táp trở nên hung ác, dao găm trên tay, tất cả mọi người không ngờ nàng đột nhiên có động tác này, đều không có phòng bị gì. Cứ như vậy, đầu ngón tay An Như Yên bén nhọn chạm vào phía sau tai Hải Táp. Hải Táp trong lòng cả kinh, ý thức chuyện gì đang xảy ra, đang muốn tránh đi nhưng không kịp, một tay đưa lên lột xuống lớp da mặt, nhất thời mọi người cả kinh.

Dưới da mặt còn có một khuôn mặt.... mà khuôn mặt kia..... Mọi người hít một ngụm khí lạnh. Khuôn mặt đó như thế nào a, có nam tử tuấn mĩ, có nữ tử mềm mại đáng yêu, cương nghị như đao, trắng nõn giống như ngọc, cứ như vậy làm nổi bật cặp mắt màu xanh, làm cho người khác chú ý, nhìn hân giống như nhìn đến bầu trời xanh thẳm, biển rộng sâu kín dưới tình huống mà biến hóa. Sùng Chính để đang vội vàng đuổi tới cũng ngây người, trong khoảnh khắc ngắn nhưng lại quên hạ lệnh bắt An Như Yên.

Giờ phút này cặp mắt xanh bất mãn, uất hận, tay nắm thành quyền, ánh mắt như mũi tên, thẳng tắp bắn về phía nữ nhân điên đầu xô gây nên thế nhưng..... Hải Táp giận không kiềm chế được, khoát tay, một cái chưởng phong hướng An Như Yên tập kích không chút lưu tình. An Như Yên nhất thời bay ra ngoài thân thể lướt qua toàn bộ đài cao bay trên đầu quan khách như cánh diều đứt dây, thật mạnh rơi trên mặt đất. "A....." Một tiếng kêu đau đớn cùng thanh âm xương cốt vỡ vụn làm mọi người đều cả kinh, Cơ hồ có thể tưởng tượng được, một chưởng công kích thật mạnh rơi xuống kết cục như thế nào. mà lúc này trên đài cao, An Ninh khòe miệng gọi lên một chút quý dị. Chuyện này so với những chuyện nàng muốn An Như Yên làm cũng không sai biệt lắm. Hiện tại làm cho nàng ta tỉnh táo lại, nàng ta tận mắt xem tình huống nàng ta lúc này có phải hay không như nàng chờ mong. An Như Yên a An Như Yên, nếu ngươi biết chính tay ngươi đã hủy đi thanh danh của mình sẽ đau khổ như thế nào, ngươi lại nên đi hận ai đó???

Đôi con ngươi co lại, An Ninh không do dự dùng ngón châm đâm vào rốn gối thiên linh huyệt. Cùng lúc đó, thời điểm ngón châm rời huyệt vị, trên quảng trường An Như Yên như vừa trong mộng tỉnh lại, một mảng sương mù đầy đầu, cả người đầu nhức làm nàng ngẩn ra, cử động nhỏ cũng làm toàn thân đau nhức, bản thân không thể nhúc nhích, chân của nàng..... xương cốt của nàng.....

Không thể tiêu hóa được tình huống lúc này, cách đó không xa, mọi người chỉ tỏ, thanh âm chói tai cũng không ngừng bay tới, nhanh chóng làm nàng nhú mày.

"Còn chưa có chết sao?" "Thật đáng tiếc, chết đi mới tốt, nữ nhân không biết xấu hổ nên chết quách đi."

"Chết thì quá tiện nghi cho nàng ta, theo ta thấy, nên kéo ra ngoài điều phố thị chúng, kẻ đại lừa đảo này, lừa ta khổ sở, bản công tử mất đi ngưỡng mộ "Đệ nhất tài nữ" tài hoa, nguyên lai đều là nàng lừa bịp"

"Không phải cái gì "Đệ nhất tài nữ", hẳn là "Đệ nhất kẻ lừa đảo", "Đệ nhất tiện nhân" mới xứng nàng."

"Đáng thương muội muội của nàng ta, sợ là bị nữ nhân này áp bức khí dễ đi."

An Như Yên nghe những lời này, không ngừng lắc đầu, đây là chuyện gì? Cái gì đại lừa gạt? Cái gì đệ nhất lừa đảo? Cái gì đệ nhất tiện nhân, bọn họ đang nói nàng sao? Không, nàng không phải, nàng là Đông Tàn thứ nhất tài nữ, nàng không chỉ muốn làm đệ nhất Đông Tàn mà còn muốn làm đệ nhất thiên hạ. Nàng muốn sử sách lưu danh, nàng muốn mọi người nhớ kỹ An Như Yên, nàng càng muốn cho Nam Cung thiên Duệ mê muội vì nàng.

Trong giây lát, nàng thấy một bóng dáng, trong lòng vui vẻ hẳn lên, hướng hân ôn nhu tươi cười, nhưng nhìn ánh mắt lạnh như băng cùng hèn mọn An

Như Yên giống như bị sét đánh.

Quá khứ, Nam Cung Thiên Duệ với nàng lạnh lùng cũng được, có lệ cũng được, chưa bao giờ dùng ánh mắt hèn mọn như vậy nhìn nàng,

ánh mắt kia rõ ràng giành cho chính mình, hẳn khinh thường nàng!

Không, vì sao lại như vậy? Mới vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng tại sao sụi lơ tại đây, vì sao những người đó nhìn nàng, coi như thấy chuột chạy qua đường, mỗi người đều kêu đánh? Cố gắng hồi tưởng, trong đầu một khoảng trống, chỉ nhớ chính mình trên đài chuẩn bị đánh đàn, nàng đã đánh sao? Mi tâm An Như Yên nhắm chặt, không nàng không có, nhưng mà xem thái độ những người đó với nàng, nàng chỉ biết còn không có! Cố chống thân mình, An Như Yên cố gắng nhưng thất bại, nàng không thể động đậy thân thể, nửa người trên cùng nửa người giống như nhau ngoại trừ đau thì không có cảm giác khác, lại không thể kéo chính mình đứng lên.

"Người đầu mau tới..... Mau xem ta thế nào..... Đờ ta lên trên

đài..." An Như Yên không có biện pháp đành gọi người hỗ trợ, nhìn thần sắc chế nhạo, An Như Yên nắm chặt nắm tay, đợi lát nữa nàng nhất định làm cho bọn họ thu hồi chế nhạo. Sao vậy, lời của nàng nói ra lại thu về một tràng nhạo báng, "Còn muốn lên đài? Chẳng lẽ ngươi còn điên chưa đủ? Còn chưa mất mắt hay sao?" Sùng Chính đế sắc mặt trầm xuống, cũng không thêm liếc mắt nhìn An Như Yên một cái, lạnh lùng ra lệnh nói: "Mau đem nàng đưa đi!" Nếu là từ nàng nào loạn, mặt mũi Đồng Tàn hẳn đã vì nàng mà mất hết, nhất định không thể để cho An Như Yên đem sự kiện Tứ quốc làm cho thất bại?

"Chậm đã!" Một thanh âm vang lên, Sùng Chính đế nhìn về

phía chủ nhân của thanh âm kia là của nam tử mắt xanh.

Sùng Chính đế vốn hoài nghi thân phận của hắn, giờ phút này mặc kệ hắn có phải Thuyền Vương thần bí hay không, liền mở miệng "Công tử có cái gì muốn nói?"

Hải Táp con người màu xanh híp lại, không nhanh không chậm liếc An Như Yên đang ở phía xa xa một cái, trong mắt chán ghét càng đậm, "Đồng Tàn hoàng đế bệ hạ, nếu cô gái này trở thành đệ nhất thiên hạ, gan dạ sáng suốt cùng chí khí thật sự ít gặp như vậy, không bằng thành toàn nàng cho sách sử lưu danh, Hoàng thượng cảm thấy thế nào?"

Ngữ điệu kia như gió thoảng, thăm thẳm như nước suối, mọi người nghe xong, nhìn không được mà cười vui vẻ, nhưng nội dung nói ra không khỏi làm mọi người ngẩn ra, Công tử mắt xanh lại muốn thành toàn cho An Như Yên! Bọn họ không phải nghe nhầm chứ?

"Ý tứ công tử là....!" Sùng Chính đế nghi hoặc hỏi. Khóe miệng Hải Táp gọi lên một chút ý cười, mang theo vài phần tà ác, mọi người thấy nét mặt đang cười kia không khỏi giật mình, trên mặt mặc dù tươi cười nhưng làm cho mọi người co rút, như thế nào tà mị nam nhân a! Có một loại ma lực làm cho người ta biết rõ hẳn tâm tư tà ác, lại như trước nguyện ý thiếu thân lao đầu vào lửa.

"Chỉ là Thiên hạ đệ nhất thôi... có rất nhiều loại, tốt, phá hư, ngàn người ca tụng, vạn người phi nhổ, đối với nữ tử này! "thiên hạ đệ nhất" Như vậy phong, theo ta thấy "thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ" thật thích hợp với nàng, lịch sử tứ quốc tế dường như chưa có nữ nhân như vậy. Nếu để sử sách lưu lại cũng là một giai thoại!" Hải Táp hạ mi chán ghét, hẳn ghét nhất chính là nữ nhân đã tâm lớn lại còn vọng tưởng. An Như Yên sớm làm mất hảo cảm của mọi người, lại dám lộ mặt nạ bên ngoài của hắn, thật đáng chết!

"Tốt, hay cho một cái thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ, bản cung thấy với người này là vừa đúng!" Bắc Yên Đại hoàng tử dẫn đầu mở miệng. Hôm nay như thấy trò hay, tâm hắn của hắn cũng tốt, lập tức ra lệnh đối sử quan "Mau, mau nhớ kỹ, tái nhập sử sách, từng chút từng chút viết vào, mặt khác các quốc gia khác có tin sử có thể xuất phát đem thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ này truyền ra ngoài."

Tứ quốc có quy củ, hội tin sử có nhiệm vụ là phải đem chuyện đã xảy ra ở Tứ quốc tế truyền ra ngoài.

Nghe đến nhìn thấy cái kia hắn liền kêu giết Thượng Quan Mẫn, Thương Dục không khỏi nhíu mi, có chút đau đầu, nếu có thể, hắn thật hi vọng đem "đệ nhất cộp mẹ" danh hào cho nữ nhân mạnh mẽ, cộp mẹ muốn sắp xếp thứ tự, vị trí thứ nhất, việc nhân đức của Thượng Quan Mẫn không chứa một ai.

"Thần tuân chỉ!" Sử quan lĩnh mệnh, Bắc Yên Đại hoàng tử ra lệnh ai dám làm trái.

"Không biết xấu hổ... Không biết xấu hổ..." Nhất thời, trên dưới quảng trường đều hô to, tiếng sau lớn hơn tiếng trước.

An Như Yên như bị sét đánh, một khắc kia Bắc Yên Đại hoàng tử hạ lệnh sử sách, trong đầu nàng liền trống rỗng, thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ? An Như Yên nàng sao? Không nàng không phải ... nàng muốn tái lập sử sách là người vinh quang, mà không phải thân phận bị phi nhổ, làm người hèn mọn trong thiên hạ.

Nhưng là, không đến mấy ngày nữa Tứ quốc sẽ biết An Như Yên nàng là đệ nhất thiên hạ không biết xấu hổ...

"Không.." An Như Yên trong lòng khẩn cấp, một ngụm máu trong miệng phun ra, nhìn mọi người hô to, nhìn sử quan múa bút viết nhanh, An Như Yên không thờ được, nhất thời ngất đi...

An Như Yên như một con tôm tép nhai nhép bình thường, giải trí cho mọi người, tỷ thí tiếp tục, dưới đài Thương Dịch lạnh lùng nhìn hết thấy, ánh mắt như trước làm cho người ta không đoán được tâm tư. Đột nhiên, Đồng Tước cúi người ở bên tai hắn nhẹ giọng nói gì đó, con người đen co lại, trong mắt xẹt qua một chút sắc bén.

"Tập hợp kim trăn vây quanh Phi Hoa tiểu trúc!" Thương Dịch mở miệng thanh âm rét lạnh như băng, quả nhiên hắn vẫn đến!

Tay phút chốc nắm thành quyền, không để ý người khác, Thương Dịch đứng dậy đi ra khỏi quảng trường Tứ Quốc tế.

Mà lúc này trong Phi Hoa tiểu trúc, đình viện thanh lịch tinh xảo yên tĩnh mà nhẹ nhàng khoan khoái, một chút hoa cỏ đều được chủ nhân tỉ mỉ chăm sóc.

Nam tử ngoài bốn mươi, quần áo màu đen, đứng ở trong viện Lương Đình Lễ, nhìn cá chép chơi đùa dưới hồ, khóe mắt nam tử tràn ra một chút hòa khí tươi cười, "Không tưởng nhiều năm sau nhưng lại nhìn đến người yêu thích gì đó, xem ra, hắn toàn tâm toàn ý tưởng niệm người a!"

Trong đầu hiện lên một tuyệt thế dung nhan, nam tử chậm rãi nhắm mắt lại, Phi Hoa tiểu trúc, từng là địa phương của nàng, ở trong này còn nhiều dấu vết của nàng, nơi này cùng với hai mươi năm trước không có gì thay đổi, như chủ nhân vẫn còn ở tại nơi này.

Hắn thực sự đem nơi này chiếu cố vô cùng tốt!

Nghe được phía sau truyền đến tiếng chân vô cùng nhỏ, mí mắt nam tử trung niên khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn như trước không mở mắt ra, sát ý, hắn rõ ràng cảm nhận được người phía sau toàn thân tỏa ra sát ý. Nhưng là, hắn lại như trước lơ đãng, nghe hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái trong không khí, hắn quả nhiên vẫn đến đây!

Trong đình nghỉ, hai nam nhân đứng, không khí có chút quỷ dị, cả hai người đều trầm mặc.

"Có khách bài phòng, thân chủ nhân, có thể hay không nấu một ly trà chiều đãi?" Trầm mặc một hồi lâu sau, trung niên nam tử giọng trầm mở miệng, thanh âm vô hình bên trong lộ ra một cỗ uy nghiêm, dừng một chút, giọng điệu đã trở nên nhu hòa, giống như thờ dài "Thật là tưởng niệm hương trà của Phi Hoa tiểu trúc a!"

Năm đó chủ nhân Phi Hoa tiểu trúc yêu thích ẩm trà, tự tay pha trà, một cái ngân vạn sủng ái cho một thân công chúa như vậy, lại thích tại tiểu viện hưởng thụ cuộc sống của người bình thường, bao nhiêu năm không uống trà do tự tay nàng nấu... Chớp mắt xuất hiện một tia chua xót, hắn từng lúc nhàn hạ, tận dụng thời giờ học bộ dạng của nàng, tự mình pha trà. Nhưng là, vô luận bao nhiêu lần, đều tìm không được hương vị hoài niệm kia.

Thương Dịch con ngươi căng thẳng, mi đạo hàn quang bắn nhanh ra "Đường đường Bắc Yến hoàng đế, hàn xá không chiều đãi nổi!"

Không sai, người này cường đại nhất trong Tứ Quốc, Bắc Yến Chúa Tể Giả, lần này Tứ quốc tế, hắn đến Đông Tàn quốc, cũng lấy danh nghĩa sứ thần, âm thầm hành động, nghĩ đến mục đích hắn đến Đông Tàn quốc cũng không phải là Tứ quốc tế.

Bắc Yến Hoàng đế mở mắt ra, thân nhiên mở miệng, "Thôi, người hận ta, lòng ta tự nhiên đã hiểu, nhiều năm như vậy, ta cũng không hi vọng xa vời người có thể tha thứ cho ta."

"Nếu biết, sao còn đến? Người không sợ ta sẽ giết người?" Thương Dịch hít mũi lại, nhìn bóng dáng cứng cáp cao lớn, hắn hận trong lòng nán nã nhiều năm như vậy, không có một ngày trừ bỏ quá khứ.

"Ta tin tưởng người nếu muốn giết ta, tuyệt đối sẽ không nương tay, nhưng ta lại biết, người ở chỗ này sẽ không ra tay, đây là địa phương của nàng, nàng ghét nhất chính là máu tanh, người đem nơi này chăm sóc tốt như vậy, sẽ không để máu làm dơ bản địa phương của nàng." Bắc Yến Hoàng đế khóe mắt trỗi lên một chút ý cười, lúc hắn tiến vào cửa cũng đã nhận ra trận pháp cơ quan trong này, nghĩ đến là Thương Dịch không muốn có người quấy rầy viện này, mới dùng đến trận pháp đem người tạp vụ chờ ngoài cửa.

Vì nàng, hắn thật có lòng!

Thương Dịch giật mình, khóe miệng gọi lên một chút châm chọc "Không sai, ta không giết người ở chỗ này, bởi vì người không xứng chết ở chỗ này."

"Không xứng sao...?" Bắc Yến Hoàng đế thấp giọng nỉ non, trong đầu vô số hình ảnh hiện lên, hơn hai mươi năm trước, hắn vào nhằm Phi Hoa tiểu trúc, đầu tiên nhìn thấy nữ tử pha trà, liền hạ quyết tâm, hắn muốn nàng! Hắn phải mang nàng về Bắc Yến quốc đặt ở địa phương gần mình nhất, vốn tưởng rằng nàng là một nữ tử bình thường, lại không nghĩ rằng, hắn coi trọng là bảo bối trân quý của Đông Tàn quốc, Chiêu Dương trưởng công chúa, khi đó nàng được người người ca tụng, người người yêu thích, biết được thân phận nàng, quyết tâm của hắn như trước không thay đổi, mặc cho nàng là công chúa, hắn có biện pháp đến được nàng.

Cho nên, hắn không để ý nàng có hôn ước, dộc lòng tính kế, lừa gạt, rốt cục làm cho nàng không thể không cùng mình rời đi, hắn như chiếm được nàng thế nhưng..... Nghĩ đến chuyện chính mình đã làm, Bắc Yến Hoàng đế có chút hối hận, nay hối hận có ích lợi gì?

Không xứng, Thương Dịch nói không sai, hắn không xứng! Ngay cả chết chỗ này hắn cũng không xứng.

"Đồng Tước, đưa vị lão gia này rời đi!" Thương Dịch cao giọng mở miệng, hắn không muốn người này ở trong Phi Hoa tiểu trúc thêm dù chỉ một chút, nơi này là địa phương của nương, hung thủ hại chết nương sẽ làm bản nơi này.

Bắc Yến Hoàng đế ngăn ra, mi tâm phút chốc nhíu chặt, nghe giọng nói kiên quyết, cao thâm nở nụ cười, xoay người nhìn Thương Dịch, tầm mắt lão luyện thâm trầm ở trên người hắn đánh giá, trầm mặc một lát, cao giọng mở miệng "Nhớ kỹ, người trung quy là con ta, điểm này, ai cũng không thay đổi được!"

Tiểu nam tử từng bị hắn đuổi khỏi Bắc Yến quốc đã thực sự trưởng thành. Hắn có vài hoàng tử, nhưng Thương Dịch là giống hắn nhất, nhìn Thương

Địch, hần như thấy được chính mình hồi trẻ.

"Người lại là kẻ thù của ta, huyết ái thâm cừu, điểm này người cũng không thay đổi được." Thương Địch cười lạnh, từ nhiều năm trước, hần tận mắt chứng kiến mẫu thân nhận hết tra tấn, lúc bà tắt thở ở trong lòng mình, hần đã thề trong lòng, cừu hận này ai cũng không ngăn cản được, có một ngày hần sẽ vì mẫu thân tự mình báo thù, mặc dù kẻ kia chính là phụ thân của hần.

"Tốt! Ta đây liền chờ người, sẽ chờ ngày người đến tìm ta báo thù!" Bắc Yên Hoàng để nhìn thấy cừu hận trong mắt Thương Địch, đưa con trai này của hần, một khi đã hạ quyết tâm làm việc gì ai cũng không ngăn cản được, giống nhau chấp nhất, quả là cha con tốt a!

Nhắm mắt lại tựa cảm nhận lại hơi thở cuối cùng của nàng trong viện, Chiêu Dương.... Nhiều năm như vậy, người còn oán ta?

"Lão già, thỉnh!" Đồng Tước cung kính.

Bắc Yên Hoàng để trong lòng thở dài, vẫn là mở mắt ra, theo Đồng Tước rời đi, chính là, hần vừa đi ra vài bước, ha ha cười ra tiếng.

"Thương Địch, trên người người trung quy vẫn chảy dòng máu của ta..... con ta..... ha ha..... Chảy máu Bắc Yên!"

Mặc cho thanh âm Bắc Yên Hoàng để còn trong không khí, mi phong gắt gao thành một đường thẳng, không thể giãn ra, trong lòng lấy ra một cái khăn cầm, khăn cầm bao bọc cây trâm tinh tế vuốt ve, con người ngăm đen sâu không đáy.

"Chủ từ..." Đồng Tước đem Bắc Yên Hoàng để đưa ra khỏi Phi Hoa tiểu trúc, liền trở về trong đình, cho tới nay hần cũng biết chủ từ có cừu hận trong lòng, chủ từ luôn vì báo thù mà mưu toan, không có chút nào.... buông lỏng.

Thương Địch đem cây trâm thu hồi, "Từ hôm nay trở đi, Phi Hoa tiểu trúc tăng cường bảo vệ, không được để bất kể kẻ nào tiến vào. Mặt khác, Bắc Yên Hoàng để cùng Đại hoàng tử đều không muốn ở hoàng cung Bắc Yên, cho người của nàng chú ý một chút, chế tạo chút sự tình, Toàng tử Bắc Yên quốc khác vài cái không thể an bình!"

"Vâng, thuộc hạ hiểu, chủ từ..." Đồng Tước chấp tay lĩnh mệnh, nghĩ đến cái gì, giống như muốn nói lại thôi.

"Có cái gì cứ nói thẳng." Thương Địch mi thâm nhíu lại.

"Thuộc hạ là muốn, nay tình huống đặc thù, Bắc Yên Hoàng để cùng Đại hoàng tử hai người... thuộc hạ lo lắng bọn họ có cái gì hành động khác, cho nên, có phải hay không cho Xích Ký trở về?" Đồng Tước thử mở miệng, Xích Ký từng là người hộ vệ bên cạnh Thương Địch, thân thủ của hần có một không hai, nếu hần có thể ở bên cạnh chủ từ, chủ từ tự nhiên cũng an toàn hơn rất nhiều.

Thương Địch không có ra tiếng, lại làm cho Đồng Tước trong lòng không biết sao, nghĩ đến chủ từ Xích Ký tâm sinh không hờn giận, liền lập tức sửa miệng, "Làm cho Niếp Cảnh..."

"Niếp Cảnh không thể động!" Thương Địch đánh gãy lời nói Đồng Tước, "Ta tin tưởng năng lực của người!"

Bỏ lại một câu, Thương Địch xoay người ra khỏi đình, mỗi người trong bát tuần đều hết sức trung thành với hần, Đồng Tước nghĩ đến là an nguy cho hần mới có thể như thế cổ kị, hai năm trước hần chọn Đồng Tước thay thế Xích Ký trở thành thị vệ bên người, tự nhiên là có căn cứ.

Đồng Tước tiến vào Bát Tuần, so với mọi người chậm hơn hai năm. Nhưng là Đồng Tước cùng mọi người cố gắng, Bát Tuần huấn luyện tàn khốc vô cùng, năm đó Đồng Tước tiến vào Bát Tuần là lúc thiếu niên ngay cả kiếm cũng không biết sử dụng, hần dựa vào cố gắng, tiến bộ thần tốc, rất nhanh vượt qua các đồng bạn khác.

Trên thực tế, hiện tại Đồng Tước ở bên trong Bát Tuần, tổng hợp lại có tố chất mạnh nhất, hần xử sự rất cẩn thận, điểm này là nguyên nhân quan trọng nhất mà Thương Địch trọng dụng hần.

Về phần Niếp Cảnh, giờ phút này Niếp Cảnh được hần phái đi làm nhiệm vụ, nhiệm vụ chưa hoàn thành, Niếp Cảnh tự nhiên không thể động.

Bắc Yên Hoàng để cùng Thương Cảnh, có hành động gì khác, chính hần cũng có thể ứng phó, nghĩ đến Thương Cảnh, con người Thương Địch xẹt qua một chút sâu thăm.... Đại ca này nếu đã muốn đến Đông Tần quốc, tự nhiên sẽ tìm tới cửa!

.....

Trong Thính Vũ hiền, nhìn nam tử trước mặt, từ khi nàng khổng chế An Như Yên xong liền bị nam nhân này kéo đi, nàng không nghĩ tới hần lại một đường mang nàng trở về An Bình hầu phủ Thính Vũ hiền quen thuộc làm cho An Ninh lâm vào kinh ngạc.

Mà sau khi vào Thính Vũ hiền, hần vẫn ngồi ở trong phòng nàng trên ghé quý phi nhắm mắt dưỡng thần.

Đã một canh giờ trôi qua, hần vẫn không có động tĩnh gì, nghĩ đến thân thủ của hần, An ninh không khỏi hơi nhíu mi, người này có thể đem nàng đi ra một chút cũng không kinh động Phi Phiền, quả thật là một cao thủ.

Giờ phút này Phi Phiền tìm không thấy người sợ sẽ lo lắng đi.

"Công tử uống ly trà đi." An Ninh tự mình bê một ly trà đi qua, đặt trước mặt hần dịu dàng mở miệng.

Nam từ mở mắt ra, nhìn An Ninh, khóe miệng giờ lên, "Ánh mắt của ngươi cho ta biết, ngươi muốn đuổi ta đi?"

An Ninh bị nói trúng tim đen, khóe miệng co rút, nàng tự nhận sẽ không dễ dàng đem suy nghĩ trong lòng nói ra, nhưng người nam nhân này.... Trên mặt nở rộ một chút tươi cười, An Ninh thản nhiên mở miệng, "Làm sao có thể? Công tử người tôi là khách, An Ninh sẽ không bất kính với khách nhân."

"Ngươi cũng không nên kêu công tử." Nam nhân nâng ly trà lên, nhợt nhạt mỉm môi, giống như không nhìn thấy An Ninh hơi nghiêm mặt.

An Ninh hít sâu một hơi, không gọi hần công tử cũng phải biết tên của hần đi.

"Quân Nhục." Giống như nhìn thấu tâm tư An Ninh, mí mắt Quân Nêu cũng không nâng lên một chút, nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Quân Nhục tên của hần sao? Hần là, An Ninh cảm thấy tâm tình chính mình vô cùng tốt, nếu là người khác sợ rằng đã không chịu nổi, đối hần hô to gọi nhỏ, không sai, là hô to gọi nhỏ, người này thật có bản lĩnh làm người ta luống cuống.

"Ngươi là cực hận con rối gỗ kia sao? Người đó với ngươi có thâm cừ đại hận gì sao?" Quân Nhục tiếp tục uống trà, liên tiếp quăng ra hai vấn đề, thanh âm thản nhiên như trước, làm cho người ta không theo kịp. Mới vừa rồi, hần đem toàn bộ hành động của An Ninh nhìn trong mắt, xem trong mắt nàng hận rồi gỗ kia, không lừa được người càng không lừa được hần.

An Ninh gạt mình, khóe miệng gọi lên chút cười lạnh "Vậy thì sao?"

Nàng với An Như Yên, chỉ là thâm cừ đại hận, trong đầu hiện lên lúc sắp chết ở kiếp trước, mạng của nàng, mạng của con nàng còn chưa sinh ra, đều bị An Như Yên đoạt đi, cái loại hận này xâm nhập vào máu xương.

Cảm nhận được trên người nàng phát ra khí thế sắc bén, Quân Nhục bung ly trà gạt mình, khóe miệng vẫn cười như trước không giảm, "Nếu như vậy sao không giết nàng? Sạch sẽ lưu loát, xong hết mọi chuyện."

Giết nàng? An Ninh âm trầm, giết nàng quá tiện nghi cho nàng rồi.

Nàng muốn cho nàng ta ở trong khốn khổ nhận hết mọi đau đớn, tra tấn. An Như Yên không phải thích danh lợi sao? Kiếp trước lợi dụng nàng, được thanh danh, được mọi người hâm mộ, khen tặng, như vậy nàng cả đời này muốn nàng ta thất bại toàn bộ.

Hôm nay, An Như Yên ở Tứ quốc tế làm âm ỉ, không bao lâu cả Đông Tần quốc thậm chí toàn bộ tứ quốc đều biết trò hề của nàng ta hôm nay, biết được bản tính dối trá, xấu xí của nàng ta.

An Ninh không trả lời, nhưng Quân Nhục ở trong mắt xẹt qua một tia hiểu rõ, thật không có cừ hận nào hơn vậy. Không biết vì sao hần lại cảm thấy thập phần thú vị. Từ lúc An Ninh gây khó khăn cho hần, hần cũng biết được con rối kia đối với mình có cảm giác, hần một người sống một mình nhiều năm, có vài con rối, bất quá cũng là để giết thời gian, nhân tiện thông qua bọn họ biết được sự tình bên ngoài thôi. Con rối bị nhốt, hần tự nhiên có thể buông tha con rối kia, mà theo cảm giác con rối đến trước mặt nha đầu này, hần tự nhiên phá lệ đi ra.

Thời gian đó, hần vẫn ở chỗ tối quan sát nữ tử này, thông minh, kín đáo nhiều mưu, hần đột nhiên có một ý niệm trong đầu, thời gian dài hần cô tịch, hần là nên tìm một người làm bạn, mà nữ nhân trước mắt này, tựa hồ là một lựa chọn không sai.

Trực giác nói cho hần biết, có nàng bên người, có lẽ ngày dài sẽ không còn gian nan, có lẽ sẽ trở nên nhiều màu sắc.

Đang ở lúc này, cửa phút chốc bị đẩy ra, lập tức, một bóng dáng màu đen lên vào, An Ninh vừa liếc mắt, còn chưa thấy rõ người tới, toàn bộ thân thể liền ngã vào trong ngực rộng lớn, hơi thở quen thuộc làm An Ninh gạt mình, tim đập kịch liệt bên tai một chút lại một chút.

"Thật tốt ngươi không có việc gì." Đình đầu truyền đến thanh âm của Thương Dịch, mới vừa rồi Thương Dịch đi Phi Hoa tiểu trúc, khi trở lại quảng trường Tứ quốc tế đã thấy Phi Phiên vội vàng báo lại, nói An Ninh tự nhiên biến mất, nghe xong tin tức này, trong lòng hần chưa bao giờ kích động như vậy.

Hiện tại cảm nhận được An Ninh trong ngực, trong lòng mới dám buông lỏng.

An Ninh trong lòng có chút lo lắng, mặc cho hần ôm chính mình, trong mắt trời lên một tia nhu hòa, thông minh như nàng đương nhiên biết vì sao hần lo lắng, chính là, trước đó nàng không có để ý Thương Dịch, lúc này tim nàng đập dồn dập như thế.

Thương Dịch là quan tâm nàng!

Trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, An Ninh ở trong ngực hần nhô đầu ra, "Ta không sao, chính là bị người mang đi mà thôi!"

Bị người mang đi. Có thể trước mặt Phi Phiên mang người đi, như vậy người mang An Ninh đi.... Trong phòng, một tia đậm đặc không dễ phát giác làm cho Thương Dịch gạt mình, cảnh giác nhìn qua, nhìn tới người áo trắng, con ngươi có hơi căng thẳng.

Đó là người đem An Ninh đi sao? Người này liếc mắt một cái nhìn lại, dò xét, khóe miệng hần thản nhiên cười, làm cho người nào có ý dò thám thông biết được ý đồ của hần là tốt hay xấu.

"Vị này là?" Thương Dịch mở miệng, giờ phút này hần khôi phục, trấn định trước sau như một,

"Hắn..."

"Tại hạ Quân Nhựt, bằng hữu Ninh nhi." An Ninh vừa muốn giới thiệu, Quân Nhựt liền mở miệng, hơi hơi hạ thấp người, xem như hành lễ.

Dứt lời, Thương Dịch và An Ninh đều giật mình, thần sắc khác nhau, An Ninh? Bọn họ khi nào thì thành bằng hữu? Chủ ý của Quân Nhựt rốt cuộc là gì?

Thương Dịch cũng lưu ý đến nam tử tự xưng Quân Nhựt đối An Ninh, nhũ mảy, khoe miệng khê nhếch, "Nếu là bằng hữu Ninh nhi. Tự nhiên cũng là bằng hữu của Thương Dịch ta, xem trang phục Quân Nhựt công tử không phải người Đông Tần, không biết từ địa phương nào đặt chân tới, nếu như không chê liền đến Thần Vương Phủ của ta ở lại."

"Thần Vương điện hạ thật là hiếu khách, bất quá tại hạ, đa tạ hảo ý Thần Vương điện hạ, Quân Nếu tất nhiên có chỗ ở." Quân Nhựt nghĩ đến nơi đặt chân không khỏi hơi nhũ mảy, tuy rằng đơn sơ một chút, nhưng coi như không có trở ngại, hơn nữa hắn không để ý ngoài thân nơi ở nào cũng giống nhau.

Nghe bọn họ nói đến chỗ ở An Ninh thấy có chút quái dị, theo bản năng nhìn Quân Nhựt, hắn rốt cuộc ngụ ở chỗ nào?

"Tiểu thư.... Tiểu thư, không tốt..." Bích Châu vội vàng vào Thính Vũ hiên, gấp trong phòng mấy người kia, trong lòng giật mình, nhưng lại nghĩ đến đại sảnh giờ phút này gió bão, Bích Châu vội tới cầm tay An Ninh "Tiểu thư, người mau trốn đi."

"Chuyện gì xảy ra, sao kích động như thế?" An Ninh mơ hồ có thể dự đoán được một chút.

Bích Châu vẻ mặt lo lắng, "Mới vừa rồi đại tiểu thư bị nâng trở về, lão gia đang ở trong đại sảnh tức giận, còn có đại phu nhân... Đại tiểu thư bộ dạng vô cùng thảm hại, vẻ mặt suy yếu nhưng trong miệng lại gọi tên tiểu thư, kêu đánh kêu giết, rất dọa người a! Đại phu nhân phân phó Cố đại nương đến mời tiểu thư qua."

"Ồ? Phải không?" Quả nhiên là vì vậy, mặc dù An Như Yên không biết hết thái độ của nàng bại lộ, là chính mình âm thầm khống chế, theo tính tình An Như Yên, hôm nay nàng không thể theo An Như Yên an bài như vậy trong lòng đang đối trá, nàng tự nhiên nhớ kỹ.

Trong miệng kêu tên của nàng? Kêu đánh kêu giết sao? Nàng nhưng thật muốn nhìn, hôm nay nàng ta còn được mấy phần kiêu ngạo khí thế!

"Hoàng cái gì? Đại phu nhân nếu đã phân phó người tới tìm ta, ta lại có thể nào trốn? Mà trốn có thể qua được sao?" An Ninh khoe miệng khê nhếch, ngược lại trấn an Bích Châu. Nàng sẽ ở Thính Vũ hiên chờ, tự nhiên không có ý trốn, hôm nay An Như Yên náo loạn như vậy tất nhiên đã truyền tới phủ An Bình, An Bình Hầu phủ nhưng còn có trò hay. Nàng nếu trốn, chẳng phải rất mệt.

"Tiểu thư, vạn nhất.... Đại phu nhân cùng Lão gia nổi nóng! Vạn nhất...." Bích Châu một lòng lo lắng cho An Ninh, khuôn mặt vì lo lắng mà rồi găm một chỗ.

An Ninh liếc nàng một cái, quả thật là một nha đầu tốt, vỗ vỗ tay nàng ta, "Tốt lắm, Bích Châu của ta rất tốt, người đem tâm tình thiện lương để trong bụng, người không phải đã quên, tiểu thư nhà người hôm nay an phận, cái gì sai cũng không có phạm, dù lão gia cùng đại phu nhân có nổi nóng, vô duyên vô cớ bọn họ có năng lực đem ta thế nào?"

Hôm nay ở trên Tứ quốc tế, đại họa là An Như Yên làm ra không phải sao? An Bình Hầu gia mặc dù lửa giận ngập thành bụi, tức giận kia cũng tự nhiên phát tiết trên người An Như Yên.

Bích Châu nghe An Ninh nói vậy, lo lắng trên mặt mới dịu đi, nhưng là, nghĩ đến cái gì, Bích Châu vẫn như cũ nhũ chặt mi "Nhưng là đại phu nhân bà.....Bà rất thương đại tiểu thư..."

Đại phu nhân rất thương đại tiểu thư, đại tiểu thư lại bị bộ dạng như vậy, với tính tình đại tiểu thư, nếu tiểu thư có gì không phải, đại phu nhân nhất định muốn giận chó đánh mèo.

"Bích Châu cô nương, bốn vương tự nhiên đi cùng tiểu thư nhà người tới nơi đó." Thương Dịch cao giọng mở miệng, có ý nhấn mạnh hai chữ "Bốn Vương", ý nói cho Bích Châu có hắn ở đây đại phu nhân cùng An Bình Hầu gia, mặc dù tức giận nhưng muốn đến gần An Ninh cũng không phải chuyện dễ dàng!

An Ninh giật mình, không dự đoán được Thương Dịch quyết định như vậy, nhưng nàng cũng bất đồng thanh sắc, hướng Bích Châu nở nụ cười tươi, "Cái này người cứ yên tâm!"

Bích Châu nhìn Thần Vương, liên tục không ngừng gật đầu, có Thần Vương nàng đương nhiên yên tâm, nha hoàn như nàng cũng biết An Bình Hầu gia cùng Đại phu nhân có vài phần kiêng kỵ Thần Vương.

"Nhị tiểu thư, Đại phu nhân mời người tới đại sảnh một chuyến." Bên ngoài Thính Vũ hiên, Cố đại nương ngay cả cửa cũng không tiến vào, liền đứng ngoài hướng vào trong hô, giọng điệu lộ ra vài phần sắc bén.

An Ninh nhìn Bích Châu, Bích Châu lên hiểu ý chạy lập tức chạy ra cửa phòng, đáp lại, "Cố đại nương, chỉ là một nô tỳ mà dám thúc dục tiểu thư."

An Ninh dương mắt nhìn thoáng qua Thương Dịch, hai người nhìn nhau cười, một trước một sau đi ra khỏi phòng, Quân Nhựt không tiện xuất hiện trong đại sảnh, liền ở lại trong phòng.

Đại sảnh An Bình Hầu phủ, An Ninh còn chưa đến gần, rất xa liền nghe thấy An Bình Hầu Gia lớn tiếng rống giận "Ta như thế nào nuôi dạy nữ nhi như vậy, lại làm ra chuyện mất mặt, người đem mặt mũi của ta để đâu? Đem An Bình Hầu phủ để nơi đâu?"

"Lão gia....Người đừng mắng, Yên Nhi nàng..... Bộ dạng nàng đã như thế này, xin người bớt giận, nói chút lời an ủi, trong lòng nàng cũng khó chịu...ô ô..... Nữ nhi đáng thương của ta a....." Đại phu nhân khóc nức nở, cầm khăn tay một bên lau hàng lệ, một bên nhìn đại phu khám và chữa bệnh cho An Như Yên.

Hôm nay nàng vui vẻ đưa An Như Yên ra khỏi cửa lớn An Bình Hầu phủ, Yên Nhi trước khi đi còn tươi cười nói với nàng, hôm nay nhất định phải mang về tin tức tốt, có An Ninh, tài cán Yên Nhi định nhất định không chịu thua kém ai, vinh quang trở về. Nhưng là, nhìn đến Yên Nhi như vậy được không trở về, sắc mặt bà nhất thời trắng bệch.

Yên Nhi cả người xụi lơ, không thể động đậy, trong miệng ngoại trừ kêu đau đớn, còn kêu tên An Ninh, nàng liền đoán chuyện này cùng An Ninh ắt có liên quan.

"Khóc, khóc, khóc, người còn biết khóc, nàng như vậy không phải do người nuông chiều quá hay sao? Hiện tại tốt lắm, người nghe một chút, vừa rồi người tự thuật như thế nào? Người xem những người đó dùng ánh mắt như thế nào nhìn An Bình Hầu phủ chúng ta? Người ngày mai lên phố xem đi, nhìn một chút lời nói truyền ra từ kinh thành này thành cái dạng gì?" An Bình hầu gia giận không kiềm chế được, cầm ly trà trên bàn, đập mạnh xuống đất.

Nghĩ tới vừa rồi lời của những người đem An Như Yên trở về, hẳn đều tức giận, "Người, nữ nhân không biết xấu hổ này truyền đến khắp Tứ quốc tế rồi, người có biết hay không? Sợ rằng người trong thiên hạ đều biết nữ nhân không biết xấu hổ này a!"

"Cha... Nương.... Yên Nhi đau quá... Đau quá....." An Như Yên đau khổ nhìn An Bình Hầu Gia tức giận hận không thể giết chết nàng, trong lòng thật không cam.

"Không nên.....Không nên là như vậy..... Vì sao? Vì sao lại như vậy?"

Vừa nghĩ tới những ánh mắt hèn mọn, lưu danh sử sách "Thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ" Cô nàng giống như bị người bóp chặt muốn đoạt mạng nàng vậy, trên thân hơi động, toàn thân đau tựa thủy triều hướng nàng đánh úp.

"Yên Nhi của ta.... Người đừng kích động, mau nằm xuống, đại phu, nàng thế nào? Mau tới nói cho ta biết nàng rốt cục thế nào?" Đại phu nhân nhìn An Như Yên đau đớn rồi rầm, trong lòng có dự cảm không tốt.

Đại phu lắc lắc đầu, một trận thờ dài, hướng An Bình Hầu Gia chấp tay

"Hầu gia, Đại phu nhân, Đại tiểu thư...sợ là..."

"Làm sao vậy? Sợ cái gì? Người mau nói!" Đại phu nhân đã không còn một chút trấn định dịu dàng, luống cuống lời kéo đại phu, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Đại phu khó xử nhìn thoáng qua Đại phu nhân, lại nhìn An Bình Hầu gia, miệng khẽ nói "Đại tiểu thư sợ là bị phế đi!"

Phế đi? Ở đây mỗi người một thần sắc khác nhau, An Bình Hầu gia mi tâm nhíu chặt, Ngũ phu nhân Tần Song Ngọc, Đại thiếu gia An Lạc Phong, cùng Tam tiểu thư An Lan Hinh nghe được tin tức này, ánh mắt đều có chút vui sướng khi người gặp họa là An Như Yên. An Như Yên à An Như Yên cuối cùng người cũng có ngày hôm nay!

Đại phu nhân như bị sét đánh, không chấp nhận sự thật này, "Đại phu, người nói rõ ràng, nàng làm sao có thể phế đi? Nàng rất tốt, cẩn thận điều trị là có thể hồi phục, người mau nói cho ta biết, nàng có thể chữa khỏi."

Đại phu lại thờ dài, "Phu nhân, lão nô đã xem qua, xương chậu của nàng vỡ vụn, đời này không thể đứng lên được, đó là cẩn thận điều trị, nửa đời sau cũng chỉ có thể dựa vào xe lăn, mặt khác bị thương quá nặng sợ cũng không thể sinh con đường cái, ai..., lão nô bất lực, Hầu gia phu nhân tìm cao nhân khác đi!"

Đại phu bỏ tay đại phu nhân ra, ngay cả hòm thuốc cũng không cần, vội vàng rời đại sảnh.....

Bên tai đại phu nhân quanh quẩn lời nói của đại phu, dựa vào xe lăn vượt qua? Không thể sinh con đường cái? Yên Nhi của nàng sao có thể như vậy tới cuối đời?

"A...."An Như Yên thê lương rống to ra tiếng, giống như từ tin tức này khôi phục lại, "Không, ta không cần dựa vào xe lăn..... Ta không phải là phế nhân.....tacòn muốn lập gia đình..... ta còn muốn gả cho tướng quân.....ta....."

An Như Yên phút chốc im lặng, nhìn An Ninh ngoài cửa, trong mắt tràn đầy ghen ghét, nàng không cam tâm? An Ninh rất tốt, nàng lại thành phế nhân, không! Trong mắt An Như Yên phát ra điên cuồng, "An Ninh..Người vừa rồi vì sao muốn đổi ý, chúng ta đã hẹn ước, vì sao người lại hại ta?"

An Như Yên sắc bén chỉ trích, đem tầm mắt mọi người tập trung đến An Ninh, Đại phu nhân mí mắt nhíu lại, xông mạnh lên phía trước, bắt lấy cổ tay An Ninh, "Nói, rốt cục người làm gì Yên Nhi?"

"Oan uổng a..... Ninh nhi cái gì cũng không có làm.." An Ninh cau mày, vẻ mặt ủy khuất, nhìn đại phu nhân đau đớn, nhìn đến ánh mắt điên cuồng của An Như Yên, lại biết được tình trạng thảm hại của An Như Yên, trong lòng đầy khó ý, phế đi như vậy! Thật sự phế đi a! Nàng thật sự muốn nhìn nàng

ta bị phé đi còn làm ra sóng gió gì.

Đẹp đi tỉnh tỉnh cao ngạo của An Như Yên, xưa nay nàng ta dẫm đạp trên đầu người khác, đối mặt với cuộc sống phé nhân, về sau sẽ tiếp nhận dày vò thế nào?

"Oan uổng? Vậy người nói lúc ra cửa, người đi theo Yên Nhi, mới vừa rồi Yên Nhi bị đuổi về, sao không gặp người đi theo, đây là có chuyện gì?" Đại phu nhân lộ ra sự hung ác, giống như giận chó đánh mèo hướng trên người An Ninh.

Lời của nàng vừa ra khỏi miệng, tay vốn bắt lấy An Ninh cổ tay, lại bị một bàn tay lớn nắm giữ, lực đạo cường đại tựa hồ có thể bị bóp nát cổ tay của bà.

"A....." Đại phu nhân bị bắt buộc phải buông An Ninh ra, gương mặt nhìn về phía chủ nhân của bàn tay kia, nhìn đến vẻ mặt âm trầm, băng hàn của Thần Vương thì lòng ngăn ra.

"Là bốn Vương mang An Ninh đi, xem bộ dạng phu nhân Hầu Gia lúc này, không phải muốn trách tội Bản Vương chứ?" Trong tay Thương Dịch lực đạo không chút thương tiếc, ánh mắt lạnh lùng hướng vào trong đại sảnh nhìn An Bình Hầu gia, nói năng khí phách.

An Bình Hầu gia giật mình, hấn mặc dù rất tức giận nhưng không thể trách tội Thần Vương điện hạ, hấn sao có lá gan này a! Bước lên phía trước đem đại phu nhân kéo ra, "Không, không cự thần không dám, nếu là Thần Vương mang tiểu nữ đi, liên không có gì để nói!"

"Cha....."

"Lão gia....."

An Như Yên cùng Đại phu nhân không hèn mà cùng kêu lên, chỉ vì Thần Vương đem An Ninh che trở, An Như Yên bộ dạng như vậy, nên trở ra lời ác độc? Mặc dù An Ninh không có sai phạm gì, các nàng cũng nguyện không cho An Ninh sống yên ổn, Thần Vương Thương Dịch thế nhưng.....

"Như thế là tốt, Bốn Vương cũng không hi vọng bởi vì quan hệ của bốn Vương làm nhị tiểu thư bị oan." Trong lời nói rõ ràng mười phần cảnh cáo.

"Đây là đương nhiên, đương nhiên sẽ không." An Bình Hầu gia là người thông minh, làm sao không rõ ý tứ của Thương Dịch, giờ phút này hấn còn giữ gìn tâm tư với An Ninh, cũng không làm cho An Ninh ở Hầu Phủ làm ra cái gì sai lầm.

Hầu gia đối với Thương Dịch khúm núm, trong lòng An Như Yên và Đại phu nhân tích tụ càng đậm, trong mắt An Ninh có chút hoang mang xẹt qua làm người ta không nắm bắt lấy đã biến mất, chậm rãi đi đến trước mặt An Như Yên "Tỷ tỷ, người là muốn làm thế nào? Mới vừa rồi Ninh Nhi ở ngoài nghe được tỷ tỷ ở Tứ quốc tế, đã muốn đoạt được thứ nhất, sử sách lưu danh, là vì sao....."

An Ninh đánh giá bộ dạng chật vật của An Như Yên, dứt lời, khuôn mặt An Như Yên trở nên dữ tợn.

"A....." An Như Yên điên cuồng kêu to lên. An Ninh nhìn An Như Yên điên cuồng dữ tợn, trong lòng rất khoái ý, nàng mặc dù không thích nhắc lại nỗi đau nhưng nhắc đến nỗi đau của An Như Yên nàng thật thích thú.

Đoạt được thứ nhất? Sách sử lưu danh? Sở hữu hết thảy đều là ý tứ ban đầu của An Như Yên. Xem ra chuyện này đã trở thành ác mộng của An Như Yên, đây đúng là điều nàng muốn!

Đại phu nhân sắc mặt khó coi bước lên phía trước muốn trấn an An Như Yên, lại bị nàng ta vung tay tát, ba một tiếng vang vọng toàn bộ đại sảnh.

"Nha..... Yên nhi này, tại sao có thể ngay cả đại tỷ cũng đánh, người đâu mau tới đây bắt lấy đại tiểu thư đừng để nàng lộn xộn." Ngũ phu nhân Tần Ngọc Song sợ hãi kêu lên, vội vàng phân phó, người đã đến bên cạnh An Như Yên, ý định bắt lấy hai tay nàng, nhưng An Như Yên điên cuồng, hạ nhân không dám có động tác gì, Tần Ngọc Song cho An Lạc Phong cùng An Lan Hinh cái nhìn sắc bén, "Phong nhi, Hinh nhi còn không mau lại đây hỗ trợ!"

Hỗ trợ? An Lan Hinh cùng An Lạc Phong đương nhiên là vui mừng giúp việc này.

Nghĩ đến đối với mẹ con đã giết chết chính nương của mình, trong lòng An Lan Hinh hận ý nồng đậm, cơ hội tốt như vậy, nàng sao có thể bỏ qua.

An Lạc Phong cùng An Lan Hinh lập tức tiến lên, nói là hỗ trợ nhưng tiếng hét thống khổ của An Như Yên càng thê lương, hiện tại tùy tiện chạm vào thân thể nàng, đều là đau thấu xương, sáu cánh tay nhìn như ý tốt tới giúp đỡ, nhưng trên thực tế là không dấu vết đối An Như Yên bỏ đá xuống giếng.

An Ninh nhìn ba người trên thân thể An Như Yên phát tiết bất mãn cùng cừ hận của chính mình, thần nhiên cup mắt, lui ở một bên, mừng rỡ xem trò hay.

Đại phu nhân vừa rồi bị An Như Yên tát cả người cương cứng, thật lâu không thể phục hồi tinh thần, đợi khi tỉnh táo, ánh mắt bối rối, bắt vội lấy tay An Bình Hầu Gia, "Lão gia, mau cho người đi tìm đại phu tốt nhất."

An Bình Hầu gia mi tâm nhú chặt, vừa nghĩ tới An Như Yên làm mất mặt như vậy, hấn ước gì nữ nhân này chết đi, miễn cho về sau người ta chỉ trích, làm cho hấn gặp người như thế nào? Như thế nào đối mặt văn võ bá quan trong triều?

Lão gia, nàng là nữ nhi của người a...." Đại phu nhân thấy An Bình Hầu Gia không nói lời nào trong lòng bất an.

Nữ nhi? Hắn cũng không phải chỉ có một nữ nhi? Nhìn An Như Yên, mới vừa rồi đại phu có nói, An Như Yên đã muốn phé đi, hắn sẽ không trông cậy vào nữ nhi này, tâm mất roi trên người An Ninh, con người sâu thẳm.

An Ninh tuy là nữ nhi của Vân Trăn, sau khi Vân Trăn qua đời hắn liền lãnh mặc đối đãi nữ nhi này. An Ninh đối với hắn oán hận, khi đó hắn liền có lòng muốn cho An Ninh đi theo Vân trăn, nàng tuy là cốt nhục của hắn, nhưng hắn tuyệt đối không thể cho phép một người oán hận bên cạnh uy hiếp hắn, mặc dù là tự tay giết nàng hắn cũng không do dự.

Sau này, An Ninh mất trí nhớ, quên hết thầy, hắn đã bỏ qua bản khoán này, An Ninh không còn là uy hiếp với hắn, hắn liền để lại nàng, đem nàng trở thành một người trong sáng, mặc cho nàng bị An Như Yên cùng Đại phu nhân lợi dụng, cũng chẳng quan tâm.

Hắn không dự đoán được An Ninh thành nghĩa nữ Hoàng hậu không nói, còn cùng Thần vương thập phần giao hảo, đối An Như Yên không chút hy vọng, xem ra hắn nên xem xét lại giá trị của nữ nhi thứ hai này.

Nhận được tầm mắt An Bình Hầu Gia, Đại phu nhân trong lòng thấp thỏm, nàng là người thông minh, cùng làm vợ chồng với An Bình Hầu gia nhiều năm như vậy, tính tình An Bình Hầu gia nàng có vài phần hiểu biết, giờ phút này trong lòng hắn đang tính toán cái gì, nàng đương nhiên có thể đoán ra vài phần. Không, nàng không thể trở mặt một lần nữa nhìn lão gia coi trọng nữ nhi Vân Trăn.

Đại phu nhân cúi đầu như làm quyết định, "Lão gia, bộ dạng Yên nhi thế này không thể đại diện Hầu Gia tham dự Tứ quốc, Yên Nhi hôm nay gây họa, nhưng Hầu gia vẫn có cơ hội thu lại chút mặt mũi."

An Bình Hầu gia căng thẳng con người nhìn thẳng Đại phu nhân, nhưng nghĩ tới cái gì, "Phu nhân có ý kiến gì, không ngại nói thẳng?"

Đại phu nhân kéo khoe miệng "Ninh nhi cùng Yên nhi đều là nữ nhi của lão gia, Yên nhi đã đánh mất mặt Hầu gia, liền để Ninh nhi đem mặt mũi Hầu phủ đòi lại, cho nên ngày mai cho Ninh nhi thay Yên nhi đại diện An Bình Hầu phủ tham dự Tứ quốc tế."

Dứt lời trong đại sảnh mọi người đều ngẩn ra, An Bình Hầu gia nhìn An Ninh, như đang suy tính đề nghị của Đại phu nhân.

Thương Dịch khôn khéo hắn đương nhiên biết Đại phu nhân đột nhiên chuyển biến sau lưng ắt có tính kế, đang muốn mở miệng lại bị An Ninh cắt đứt.

"Cha, Ninh nhi nguyện ý thay đại tỷ tham dự Tứ quốc tế." An Ninh thần nhiên nói, đại phu nhân vừa mở miệng, nàng liền đoán được ý, bà ta là thật long hi vọng Hầu phủ thu hồi mặt mày sao? Sợ là tâm tư Đại phu nhân không tốt như vậy.

Nếu nàng ta đẩy nàng hướng Tứ quốc thanh toán, như vậy nàng sẽ theo ý nàng ta xem nàng ta có thể gây trở ngại gì? Chính là..... Nghĩ đến cái gì, An Ninh thâm trầm một chút, nhìn An Bình Hầu gia cùng đại phu nhân một cái, chậm rãi mở miệng, "Bất quá, Ninh nhi có một nghi vấn, hi vọng cha mẹ nói cho Ninh nhi chân tướng."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Mẹ con ngoan độc tính kế

An Ninh dứt lời, An Bình hầu gia cùng đại phu nhân thần sắc rối loạn, nhìn nhau, trong lòng đều nghi ngờ, nghi vấn? Chân tướng? Từ trong miệng An Ninh nói ra nghi vấn và chân tướng rốt cuộc là chuyện gì? Không biết vì sao, hai người không hẹn nhưng cùng nghĩ đến sự kiện kia, thần sắc thay đổi, đại phu nhân nắm thật chặt tay lại, lúc này An Bình hầu gia, sắc mặt cũng có chút biến hóa.

Nhưng trong lòng bọn họ tự nói với mình, Ninh nhi không có khả năng biết chuyện kia được!

"Ninh nhi có nghi vấn gì, cứ nói ra đừng ngại." An Bình hầu gia bình tĩnh mở miệng, nhưng trong lòng đã nổi sóng, bản thân hắn không muốn cho An Ninh cơ hội mở miệng hỏi về vấn đề trong lòng nàng nghi vấn, cho dù bất cứ nghi vấn gì, nhất định hắn sẽ không cho cơ hội. Nhưng, bên cạnh An Ninh là Thương Dịch sự tồn tại đó tạo cho hắn một cảm giác uy hiếp mãnh liệt làm hắn không thể từ chối, cứ để An Ninh nói tiếp.

An Ninh nhìn thẳng đại phu nhân cùng An Bình hầu gia, trong khoảnh khắc thần sắc trở nên nghiêm túc dị thường, "Ninh Nhi đích thực là nữ nhi của nương sao?"

"Có phải con nghe những lời đó từ người ngoài? Người nào ăn gan hùng dám nói về chuyện này, con nên để ngoài tai miệng lưỡi thể gian. "An Bình hầu gia vội vàng đánh gãy lời nói của An Ninh, "Ninh nhi, con đừng nghe người khác châm ngòi ly gián, mà suy nghĩ lung tung, con chính là do nữ nhi do nương sinh thành."

Sau tất cả An Bình hầu gia trong lòng bối rối, An Ninh phát hiện nghi vấn, quả nhiên như ông suy đoán, chính điều này cũng đang làm cho hắn kiêng kỵ. Hiện tại, bất luận như thế nào, hắn không thể có bất cứ sơ hở nào để An Ninh biết chân tướng.

An Ninh trong lòng giật mình, nổi lên một tia châm chọc, An Bình hầu gia quả nhiên là nóng nảy!

"Ninh nhi... Người có phải nhớ lại cái gì hay không?" Đại phu nhân thử nhìn An Ninh, từ sau khi An Ninh mất trí nhớ, nàng chưa từng hoài nghi mình có phải mẹ ruột của nàng ta hay không, hôm nay nàng ta hỏi điều này, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi. An Ninh trừng mắt nhìn, ra vẻ khó hiểu nhìn đại phu nhân, vô tội đáp hồi lại, "Ninh nhi phải nhớ điều gì sao?"

Trên khuôn mặt của đại phu nhân trở nên rõ ràng tái nhợt, đại phu nhân đang sợ hãi sao? Sợ hãi nàng nhớ lại, sợ hãi nàng biết chân tướng, tìm bà ta báo thù sao?

Thấy phản ứng của An Ninh, làm đại phu nhân nhẹ nhõm thở dài một hơi, suy nghĩ cẩn thận, Ninh nhi không có khả năng khôi phục trí nhớ, nghĩ đến từ khi An Ninh mất trí nhớ đến giờ, từ khi trở thành mẹ của nàng ta, An Ninh khi nhìn thấy bà, trong mắt chưa từng che dấu hận thù đối với bà, mà giờ phút này trong mắt An Ninh trong suốt như nước, một chút cũng không giống nhớ lại cái gì. Nghĩ đến đây, hẳn là nàng ta nghe một số tin đồn từ bên ngoài, nên trong lòng hoài nghi thôi.

Tuy rằng, nàng nhiều lần nghĩ đến chuyện đưa An Ninh vào chỗ chết, nhưng giờ phút này nàng không thể xé rách da mặt của An Ninh, vì vậy, hiện tại nàng phải trấn an tâm trí của An Ninh.

Trên mặt hiện ra một chút tươi cười, thân thiết tiến lên lôi kéo tay An Ninh, "Ninh nhi a, ta làm sao có thể không phải là mẹ ruột của con? Vô luận con nghe điều vô lý này từ bất cứ người nào, cũng không phải là sự thật, con trăm ngàn lần không thể tin, nhất định là một số người có ý đồ xấu, cố ý gây mất đoàn kết giữa mẹ con chúng ta, nương thật sự rất thương con."

Đại phu nhân tựa hồ như biến thành một người mẹ đầy yêu thương con cái, lời nói ôn hòa nhỏ nhẹ, nhưng mới vừa rồi trong mắt bà ta hiện lên một tia tàn ác, bà ta nhanh chóng cầm lấy cổ tay nữ nhi, trước mặt mọi người lớn tiếng chất vấn những người không quen biết.

Đối trá! Trong lòng An Ninh nổi lên sự châm chọc càng đậm, nhìn thấy khuôn mặt này, nàng hận không thể tự tay đem bộ mặt dối trá kia xé nát!

"Thật là do người khác ăn nói lung tung?" An Ninh hạ mặt mày, thấp giọng như thì thầm.

Ở ngoài mặt Đại phu nhân vẫn như trước ôn hòa, nhưng trong lòng hờn giận càng thêm đậm, khẳng định là có người ở trước mặt nàng ta nhắc tới chuyện của hai năm về trước, trong đầu suy tư, khả năng duy nhất... Nghĩ đến người nào đó, đại phu nhân con người căng thẳng, con mắt như vô ý liếc về phía Tần Song Ngọc, nhưng rất nhanh liền khôi phục như cũ, khóe miệng co giật lên, "Đương nhiên là người khác nói lung tung, lời của nương, con cũng không tin sao?"

Nói xong, giọng điệu bên trong lời nói cố ý toát ra một chút đau thương, nguy trang rõ ràng như vậy, sao An Ninh có thể không nhận ra? Chỉ có thể do kiếp trước nàng quá tin tưởng bà ta, nhưng với cuộc sống hiện tại... An Ninh đem tất cả các phản ứng của bà ta để trong mắt, trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, "Tín, lời nương, đương nhiên Ninh nhi phải tin!"

Đại phu nhân tinh tế quan sát biểu hiện của An Ninh, biểu hiện của nàng ta rất quen thuộc vô cùng dịu dàng và vô hại, giờ phút này trong lòng rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra, "Vậy là tốt rồi, thật sự người là nữ nhi của nương."

"Đúng vậy, Ninh nhi luôn luôn là nữ nhi của nương." An Ninh trên mặt nở rộ một chút tươi cười. Nhưng có điều, nương này không phải là nương của nàng, nàng cũng không còn là nữ nhi tốt của bà ta, hiện tại với sự thâm dò của bà ta chính An Ninh cũng hiểu được (sự trong đó thâm ý liền cũng chỉ có An Ninh chính mình hiểu được), mà đại phu nhân và An Bình hầu gia... Ánh mắt thâm dò đó, với những điều nàng vừa mới ở trên, bất quá chỉ là thừa thôi, như với kết quả này...

Đôi vợ chồng này ở trước mặt nàng vẫn muốn tiếp tục lừa dối!

Chỉ cần nghĩ đến phản ứng vừa rồi của vợ chồng này, bọn họ đúng thật đang lo lắng mình có thể nhớ về chuyện quá khứ! Lo lắng sao... Trong lòng nổi lên một tia nguy hiểm, thấy bọn họ giờ phút này an tâm. Nếu là biết được sự thật mình đã hồi phục trí nhớ, thì không biết bọn họ sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?

"Nương, tỷ tỷ ..." An Ninh cau mày, ánh mắt nhìn về phía An Như Yên, lúc này An Như Yên, không biết từ khi nào đã ngắt đi, nghĩ đến ba người kia "Hỗ trợ", quá mức "Nhiệt tình", làm nàng ta không chịu nổi!

Nghĩ lời chuẩn đoán vừa rồi của đại phu cho An Như Yên, đôi chân của An Như Yên kia đã mất đi, mà còn sức để kêu tên nàng như là người trực tiếp hại mình. Hừ, mặc dù có kêu thì mọi chuyện cũng không thể thay đổi? Chỉ có thể làm cho trong lòng nàng ta tích tụ càng nhiều sự bất mãn mà thôi, tính tình An Như Yên vốn như thế, làm sao trong lòng nàng ta có thể chấp nhận thân hình tàn phế của mình như bây giờ.

Đại phu nhân nghe nhắc đến An Như Yên, sắc mặt liền có khó coi, chung quy An Như Yên thân là nữ nhi do nàng sinh thành, giờ thành như thế này, nàng làm sao có thể bỏ qua? Mà bà thân làm nương, nhìn trong lòng khó chịu, bà làm sao không biết, đó là báo ứng của bà!

"Con không cần lo lắng nàng ta, đại phu... đại phu..." lời nói đại phu nhân có chút nghẹn ngào, cuối đầu nói, "Lão gia, thiếp thân xin đưa Yên nhi về Khôi Thủy Uyển trước."

Lão gia hiện tại đang nổi nóng, sau này, nàng không thể để chuyện Yên Nhi tiếp tục làm phiền tới hần, nghĩ đến mưu kế của mình. Mặc dù hiện tại lão gia đang đặt hy vọng trên người An Ninh, đó cũng không thể để lâu. Ngày mai... Hừ, ngày mai khi liên minh quốc tế họp đi săn bắn! Tại nơi săn bắn kia, đó sẽ là nơi mai táng của An Ninh! Đến thời điểm đó, tánh mạng An Ninh không còn, mà An Lan Hinh cùng đứa con chưa thành hình của nữ nhân kia tuổi vẫn còn nhỏ, cuối cùng lão gia phải đem hy vọng một lần nữa đặt trên người Yên nhi.

Trong lòng đại phu nhân tính toán, phân phó hạ nhân, đem An Như Yên nâng lên, mang về Khôi Thủy Uyển...

Trong đại sảnh, tất cả mọi người đã đi, An Bình hầu phủ đang ở trong thư phòng, An Bình hầu gia cố ý giữ An Ninh lại, trong phòng An Bình hầu gia không có mở miệng, An Ninh cũng không lên tiếng phá vỡ không gian yên lặng này.

Lúc An Bình hầu gia lên tiếng đem nàng vào thư phòng, trong lòng nàng đã rõ vài phần, nam nhân này thân là phụ thân, nhưng kiếp trước, thấy Ly vương đối với nàng sinh hứng thú. Vì lợi ích, liên tích cực thúc đẩy hôn sự của nàng cùng Ly vương, ở trong mắt hắn, đều muốn lợi dụng nàng cũng giống như ý định của đại phu nhân.

Đại phu nhân lợi dụng nàng vì muốn điều tốt đẹp nhất đến với tương lai nữ nhi của bà ta, mà An Bình hầu gia, lợi dụng nàng, vì muốn nắm nhiều quyền lợi hơn tại Đông Tần quốc, vì một cái danh, vì một cái lợi, vợ chồng này, đều cùng là một loại người.

Mà hiện tại, trong đầu An Bình hầu gia đang suy nghĩ cái gì?

An Ninh cúi đầu xuống, ánh mắt ần ần lóe lên ánh hào quang, nàng đang đợi, đợi An Bình hầu gia mở miệng, nàng phải chờ xem, phải bao lâu ông ta mới có thể mở miệng.

"Người... Cùng Thần vương điện hạ tựa rất thân thiết với nhau." Sau khi trầm mặc một hồi lâu, An Bình hầu gia rốt cục cũng mở miệng, đánh vỡ sự trầm mặc, tại thời điểm này con mắt lão luyện chớp một cái nhìn chằm chằm An Ninh, nha đầu này, bộ dạng càng giống Vân Trăn, ngày ấy...

Nhớ tới xiêm y An Ninh mặc ngày cập kê, xiêm y kia hắn từng thấy một lần, đó là của trưởng công chúa Chiêu Dương. Năm đó, vào ngày cập kê của trưởng công chúa Chiêu Dương, hắn mặc dù không có ở đó, nhưng mà, sau lễ cập kê, may mắn được liếc mắt một cái, thật sự tuyệt đẹp a! Ngày ấy nhìn thấy An Ninh, hắn giống như gặp được công chúa Chiêu Dương còn sống, nghĩ đến chuyện này, con mắt An Bình hầu gia càng thêm phân sâu thẳm.

Xiêm y của trưởng công chúa Chiêu Dương, mặc ở trên người An Ninh, tất nhiên đã được Thần vương đồng ý, tất cả mọi người ở Đông Tần quốc đều biết, Thần vương điện hạ đối với cái chết của trưởng công chúa Chiêu Dương là vô cùng thương tiếc, từng có tin đồn, nghe đồn vào năm Thần vương Thương Định chỉ hơn mười tuổi, có một kẻ trộm to gan từ bên ngoài vào lên vào, thêm muốn chiếc bát ngọc mà trưởng công chúa Chiêu Dương đã từng dùng qua, lên vào Thần vương phủ ăn cắp. Kết cục cuối cùng người nọ bị Thần vương Thương Định chém rời hai tay hai chân, tàn nhẫn hơn nữa là đầu bị treo ở cửa thành Bắc, để tuyên cáo với mọi người, nếu là lại có người dám động vào đồ vật của mẫu thân hắn, thì người đó sẽ bị hình phạt ngũ mã phanh thây.

Mà Thần vương có thể đem xiêm y kia cho An Ninh, điều đó chứng tỏ đối với An Ninh là có vài phần đặc biệt.

Ánh mắt An Ninh bình tĩnh, "Thần vương điện hạ cùng Ninh nhi bất quá chỉ là quen biết thôi, hôm nay trùng hợp gặp được, hắn liền dẫn theo đem Ninh Nhi rời đi."

"Phải không?" Con mắt An Bình hầu gia phút chốc căng thẳng, tiếp tục nói, "Theo kinh nghiệm của cha thì, ta thật sự cảm thấy, Thần vương điện hạ đối với con không giống người thường."

"Phụ thân không cần nói lung tung, Thần vương điện hạ hắn vốn không gần nữ sắc, huống hồ, lời đồn bên ngoài với công tử Tô Cầm... Vì vậy, sẽ không như phụ thân tưởng đâu." An Ninh ra vẻ vàng giải thích, trong lòng nổi lên một tia châm chọc, xem ra, bản tính của An Bình hầu gia lại tái phát sao? Nếu là Thần vương đối nàng không giống người thường, có phải hắn vì quyền lợi của Hầu phủ, tác hợp cho hai người bọn họ, đem nàng gả cho Thần vương?

"Ninh nhi, ngươi đã đến tuổi cập kê, đây là thời điểm nên lo lắng về chuyện hôn sự của ngươi." An Bình hầu gia liền cúi đầu, trong lòng suy nghĩ, nay tình hình An Ninh Yên như vậy, muốn nàng ta gả vào nhà quyền quý, điều đó hoàn toàn không được, tam nữ nhi và tứ nữ nhi đều còn nhỏ, hiện nay cũng chỉ có thể dựa vào An Ninh, nếu như An Ninh được gả tốt, như vậy danh tiếng của An Bình hầu phủ thêm vài phần rực rỡ.

An Ninh không nói, trong lòng đối với chữ "Hôn sự" càng thêm thập phần để ý. Hôm nay, nàng không chỉ một lần được nghe người khác đề cập đến hôn sự của nàng, Hoàng hậu muốn những tay, Uyển quý phi cũng quan tâm, từ xưa đến nay An Bình hầu gia này đối với nàng chẳng chút quan tâm, không ngờ hôn sự của nàng lại phiền não như vậy. Từ khi nào hôn sự của An Ninh nàng lại trở thành một cái hương bánh trái?

Không biết nên xem là may mắn hay mỉa mai, nhưng có một điều, nàng hiểu được, nếu "Hôn sự" của nàng đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, như vậy nàng phải nhanh chóng quyết định.

Thế giới này, ai cũng muốn lợi dụng nàng, bao gồm cả chuyện hôn sự của nàng! (tội chị An Ninh quá!!!)

An Ninh ra khỏi thư phòng, nhưng không có về Thính Vũ hiên, mà đi vòng qua rất nhiều hành lang gấp khúc, đi vào sâu nhất của An Bình hầu phủ —— Cách Viên.

Lần trước An Ninh Yên bị khóa trong này, đêm khuya nàng phân phó Phi Phiễn giả thân giả quý dọa nàng ta. Sau đó, vốn ban đầu mọi người trong phủ điều xem Cách Viên này là cấm địa, mọi người càng ngày càng thêm phần sợ hãi nơi này, mà chuyện Cách Viên này có ma quỷ lan nhanh như một đám cháy, nên nỗi nơi này gần đây càng ít người lui tới.

Phân phó Bích Châu gác ngoài cửa, An Ninh một mình vào sân, chậm rãi đi đến tàn tích do đám cháy kia để lại, mỗi một bước vô cùng nặng nề.

"Nương, Ninh nhi đến thăm người." An Ninh nhìn tàn tích, trong đầu hiện lên ngọn lửa lớn, hình ảnh mẫu thân gãy dựa, sự hận thù trong con mắt càng thêm đậm, tay nắm chặt nắm đấm, thật sự trở trêu! Người phụ thân kia của nàng thật sự vô cùng tàn nhẫn, thiêu chết nương ở chỗ này, đến cùng ngay cả một phần mộ cũng không có.

Nàng biết, bên trong chuyện này đương nhiên không thể thiếu đại phu nhân tính kế, mà mẫu thân là người của Vân gia, lúc ấy đang bị mắc kẹt trong mưu kế của Lâm gia, bản thân Vân gia còn lo chưa xong, vì vậy nên không thể cứu được mẫu thân.

"Nương, người nhìn thấy không? Nữ nhi của bà ta đã bị phế, nương, người đợi thêm một chút nữa cho Ninh nhi một ít thời gian, Ninh nhi muốn bọn họ phải chịu hết tất cả tra tấn, nhất định phải làm cho An Bình hầu phù thậm chí cả Lâm gia, đến tể mẫu thân cùng hàng trăm nhân khẩu của Vân gia." Trong mắt An Ninh đầy quyết tâm, nhìn vào đám tàn tích kia, nàng tựa hồ thấy hình ảnh mẫu thân, vươn tay, vội vàng tiến lên, tưởng là bắt được, nhưng mà, không dự đoán được vừa bước lên thì bị vấp, toàn bộ thân thể liền ngã về phía trước.

An Ninh liền phục hồi tinh thần lại, giờ phút này ý thức được tình huống, cũng đã mất đi cân bằng, khóe miệng gợi lên một nụ cười. Ngã xuống như vậy, nàng sẽ khắc ghi đau đớn để sau này càng thêm quyết tâm rửa mối hận thù.

Những mà, đau đớn kia lại không truyền đến, bên eo đột nhiên xuất hiện một bàn tay, làm cho cả thân thể nàng giật mình, lập tức toàn bộ thân thể bị kéo lại, một lần nữa, bắt gặp nụ cười tươi nhưng vô cùng băng giá kia.

"Nếu ngã hỏng thì như thế nào, có phải người sợ mẫu thân không hiểu ý."

Quân Nhục rút cánh tay dài về, trên đầu là mái tóc bạc sáng óng ánh như mặt trời, dưới vầng hào quang rạng rỡ của mặt trời, cả người kia như bị một vầng sáng bao phủ, nếu không phải nụ cười lạnh như băng kia, chắc tất cả mọi người đều cảm thấy, người đang đứng trước mắt như thiên thần giáng trần không có một chút nghi ngờ nào cả.

Nhìn nam tử trước mắt, An Ninh không hiểu, vì sao tồn tại một người như vậy, khóe miệng luôn luôn hiện lên một nụ cười? Vì sao lại cười, nụ cười kia lại mang lại cho người khác cảm giác không một chút lo lắng? Tại sao làm cho người ta cảm thấy hân hoan suốt, thậm chí ở trong phòng, cũng khó phát hiện sự tồn tại của hắn? Vì sao cao nhân này còn chưa đi?

"Người đã hai lần đuổi ta đi, tốt nhất đừng để ta phát hiện có lần thứ ba." Khóe miệng vẫn như trước mỉm cười, Quân Nhục nhìn thẳng vào mắt An Ninh, thân nhiên mở miệng.

Khóe miệng An Ninh cứng lại, ban đầu nàng đang muốn cảm tạ hắn ra tay cứu giúp, nhưng không dự đoán được... An Ninh nhanh cau mày lại, nhìn Quân Nhục từ trên xuống dưới như muốn tìm cái gì đó, "Người có thể nhìn thấu lòng người?"

Không chỉ một lần, Quân Nhục không chỉ một lần nói ra nội tâm suy nghĩ của nàng, nếu hắn thật sự có thể nhìn thấu lòng của người khác, trong tình huống này không biết là bạn hay là địch, để hắn ở bên cạnh mình thật sự không phải là điều sáng suốt.

Quân Nhục lắc lắc đầu, "Ta cũng không thể nhìn thấu lòng người." "Là vì sao..."

Quân Nhục trừng mắt nhìn, cười nhưng không nói, xoay người đưa bóng lưng về phía An Ninh, nói, "Mặc dù hiện người mang trong mình thiên đại cừu hận (hận thù lớn), cũng không nên vì báo thù mà tổn thương thân thể chính mình, một khi đã dùng căn thuật cổ thì người dùng căn thuật sẽ bị tổn thương".

An Ninh giật mình, nhớ tới ngày hôm nay khi chỉ đạo con rối trong người cảm thấy nặng nề, nhất thời tỉnh ngộ, nhưng sau một thời gian, nàng lại cảm thấy thoải mái, nàng nghĩ chuyện đó là bình thường, giật mình nhưng phía sau có một bóng người xuất hiện, "Cảm ơn người."

Khi đó, hắn đưa tay đặt ở trên vai của nàng, chắc bởi vì hắn, nàng mới có thể cảm thấy thoải mái! Mà cú đánh kia, có phải hắn muốn đưa nhận thức trên người trở về hay không, nam tử kia, từ trước đến giờ không quen biết, vì sao hắn lại giúp nàng?

Quân Nhục nhún nhún mày, quả thật là một nữ tử thông minh!

"Người rốt cuộc là loại người nào?" An Ninh vì nghi hoặc nên hỏi, Quân Nhục này, thật sự rất cao thâm, kiếp trước, nàng chưa từng nghe một cao nhân như vật tồn tại.

Quân Nhục xoay người nhìn về phía An Ninh, nha đầu này, ngay cả khi nhún mày, cũng rất tinh tế, khó trách...

"Một khi đã sống không nên mất kiên nhẫn." Quân Nhục thân nhiên bỏ lại một câu, toàn bộ thân thể bay lên trời, biến mất sau bức tường cao kia.

Vì sống kiên nhẫn, cho nên, hắn đã tìm thấy một niềm vui cho chính mình!

An Ninh nhìn tuyệt đỉnh kinh công của người này, ánh mắt không khỏi nghi ngờ, trong đầu xoay quanh lời mới nói của hắn, 'Một khi đã sống không nên mất kiên nhẫn', trên đời này còn có người giống như hắn sống kiên nhẫn sao?

Nhìn độ tuổi của hắn, bất quá là hơn hai mươi tuổi, nhưng đã có khả năng xuất quỷ nhập thần như vậy. Nếu là người bình thường, ở độ tuổi hăng hái như vậy, với khả năng này, hắn là nên nghĩ đến chuyện làm một việc gì đó trọng đại! Thế mà hắn lại muốn sống ả! Quả thật là một quái nhân.

Đêm khuya, bên trong hoàng cung.

Sau khi kết thúc các nghi thức ngày đầu tiên, sứ thần tứ quốc đều tự trở về dịch quán, Sùng Chính để ở hành quán dự tiệc, chiêu đãi sứ thần các quốc gia, mà sau tiệc rượu, trở lại hoàng cung Sùng Chính để cũng mời trở về một nhân vật quan trọng.

Trong điện Tuyên Chính, Sùng Chính để ra lệnh cung nhân chuẩn bị các ẩm thực bắt mắt, tự mình chiêu đãi người khách, Thần vương Thương Dịch cùng

Nam Cung Thiên Duệ phụng mệnh ngồi ở bên cạnh, trong điện Tuyên chính, trừ cung nữ đang hầu hạ ra, chỉ còn bốn người.

"Công tử, đây là những ẩm thực đặc sản của Đông Tần quốc, các thứ này từ Bát Trân danh tiếng được mang vào cung, mặc dù không quý bằng những thứ ở quốc gia công tử, nhưng công tử nên nếm thử hương vị cũng không tồi." Về mặt Sùng Chính để tươi cười, thái độ thân thiện, cho dù là đối với Nữ hoàng Tây Lăng cùng với Hoàng đế Nam Chiếu quốc cũng không như vậy.

Được Sùng Chính để gọi là công tử không ai khác chính là thương nhân có đôi mắt màu lam kia —— Hải Táp.

Hải Táp được người ta nhiệt tình chiêu đãi như vậy, trong lòng cũng là sáng tỏ, mặc dù Hoàng đế Đông Tần không lật tẩy thân phận hán, nhưng đối đãi như vậy cũng đã đủ biết bọn họ đã nhận ra thân phận Thuyền Vương của hán! Lão nhân Đông Tần này, thị lực vẫn còn tinh nhĩ.

Ngừa đầu uống một ngụm rượu, Hải Táp cười nhẹ, nhìn Thần vương Thương Dịch ngồi đối diện, khoe miệng cười càng thêm sâu, "Thần vương điện hạ, hôm nay sao không nhìn thấy vị tiểu thư ngồi bên cạnh người, là An Ninh phải không? Nghe nói nàng ta là muội muội của 'Thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ', đó là người bị nàng ta trộm tài hoa phải không? Tài nữ đệ nhất Đông Tần, a... Xem ra, nữ tử An Ninh kia, chắc cũng là tài nữ đệ nhất Đông Tần, có cơ hội, nhất định nhìn tận mắt thấy cho biết."

Nghe Hải Táp nhắc nhắc tới An Ninh, Thương Dịch cùng Nam Cung Thiên Duệ thân thể đều giật mình, Nam Cung Thiên Duệ về mặt quái dị. Hôm nay, nghe được bí mật này từ trong miệng An Như Yên, hán thật sự khiếp sợ, An Như Yên chết tiết kia, lại lợi dụng Ninh nhi... Nghĩ đến chuyện này, khuôn mặt cương nghị (quả quyết cứng cỏi) của Nam Cung Thiên Duệ càng thêm sắc bén, cánh tay để phía dưới bàn phút chốc nắm chặt thành quyền, hai năm hán không ở đây, Ninh nhi rốt cuộc trở thành dạng gì?

Hán từng nghĩ nàng sống tốt. Nhưng, hiện tại hán không thể xác định được, trong đầu hiện ra hình ảnh An Ninh, lúc còn là một đứa trẻ ... Hiện tại ... Một lại một hình ảnh khác hiện lên trong đầu hán, cuối cùng trong đầu dừng lại, là chuyện hai năm trước nàng đưa cho mình một phong thơ, nhưng hiện tại hán không thể không hoài nghi, lá thư kia nàng rốt cuộc viết trong tình huống như thế nào?

Hán muốn một đáp án, cũng muốn hỏi rõ nàng, hai năm trước tuyệt tình như vậy, có phải điều gì khó nói hay không?

"Bất quá chỉ là một nữ tử, nếu công tử thích tài nữ, bản vương nhất định vì người tìm kiếm một số nữ tử tài hoa, cùng công tử đi ngắm cảnh đẹp của Đông Tần quốc ta." Thương Dịch cao giọng mở miệng, ánh mắt đen kịt tựa như sâu không thấy đáy.

Đôi lông mày của Hải Táp cau lại, lập tức bên trong tựa như có một tia tia nổi lên, nhìn về phía Thương Dịch nhíu mày, "Trong số nữ tử tài hoa này, có nữ tử An Ninh kia không?"

"Tất nhiên là có." Đối với ánh mắt của hán Thương Dịch không chút e dè, Thuyền vương người như thế nào?! Nếu mình càng là đem An Ninh cất giấu, làm cho thêm phần hán hứng thú, biện pháp tốt nhất. Chính là đối xử bình đẳng, làm cho Hải Táp cảm thấy, An Ninh bất quá cũng chỉ là một nữ tử bình thường thôi, chỉ cần Ninh nhi không làm cho hán chú ý, chuyện này tự nhiên sẽ trôi qua.

"Vậy là tốt, ta liền chờ sự sắp xếp của Thần vương." Ánh mắt của Hải Táp dừng lại, đôi mắt màu xanh kia, làm cho người ta cố đoán cũng không ra, Thương Dịch này, xem ra trong ánh mắt nhìn An Ninh rõ ràng thân thiết như vậy, nhưng hiện tại lại hào phóng, thật sự không tìm được đáp án tư hán, a! Tuy nhiên, không biết sau lưng chữ "Hào phóng" này, có phải hay không một mặt khác đang cất giấu tâm tư.

Nhớ tới ban ngày ở quảng trường mình bị nữ tử kia thăm dò, An Ninh kia, hán vô luận như thế nào cũng muốn gặp lần nữa. Nhưng vì Thương Dịch này, cuối đầu, ánh mắt Hải Táp xẹt qua một chút khác thường và cao thâm..

Tại Thính Vũ viên, An Ninh nằm trên giường thật lâu nhưng không thể nào chợp mắt, mở to mắt, nhìn trên trần nhà, trong mắt mơ hồ hiện lên một tia bất lực.

Thật sự bất lực, làm cho tâm tình nàng bất lực không phải người khác. Hôm nay kể từ sau bữa tiệc gặp mặt lần đầu của Tứ quốc tế lại làm nàng cảm thấy bất lực, một chút cảm giác lạ khi nam nhân kia kề cận nàng, nói là kề cận, cũng là không quá chuẩn xác, hán luôn ở một nơi rất xa, không thể tới gần, và cũng không thể ở cùng một chỗ.

Một bóng dáng bay qua, An Ninh nhìn lên nóc nhà thấy một bóng hình quen thuộc đang lơ lửng, khoe miệng không khỏi run rẩy, sự xuất hiện vừa rồi câu hán làm nàng thật sự khiếp sợ.

"Đã hơn nửa đêm, sao ngươi không trở về nhà?" An Ninh cố gắng kiềm chế, không cho giọng điệu xuất hiện sự run sợ.

"Ta đã trở về, đây chính là nhà ta." Quân Nhược nói xong, thân hình đứng lên, toàn thân nháy lên, vầng vàng trên lưng thượng * ở trong phòng, nhắm mắt nằm xuống, không coi ai ra gì.

(yuki: đó là một thanh gỗ chắn ngang phòng mà người TQ hồi xưa hay dùng để tự tử áy)

An Ninh nhìn động tác hán lưu loát, mặt dù đã trọng sinh một kiếp, trong khoảng khắc kia cũng khó che dấu sự khiếp sợ trong lòng, đột nhiên nhớ tới lời nói của hán, sau một phút hiểu ra, đôi mắt càng thêm đông cứng lại, hán... Hán...

"Trong thời gian này, người ở lại nơi này sao?" Tay An Ninh run run chỉ về phía nam nhân ở trên lưng thượng, về mặt đầy nghi ngờ, giống như đang chất vấn, trách cứ...

"Mặc dù có chút đơn sơ, nhưng vẫn còn khá hơn nhiều so với chỗ khác, thật sự... Nơi này hơi hẹp một chút!" Quân Nhược có chút nhíu mày, nhưng rất

nhanh liền mở miệng, "Ngươi yên tâm, ta tất nhiên có thể ứng phó, vào ban đêm, làm sao ta do thể rơi xuống đó được?"

An Ninh rốt cục nhìn không được thấp giọng rủa ra tiếng, quả nhiên đúng như nàng dự đoán. Tên này, hẳn thật sự định ở nơi này, như vậy... An Ninh hít thật sâu một hơi, cố gắng làm cho lòng mình ổn định lại, "Quân Nhục công tử, ta nghĩ ngươi phải biết, đây là khuê phòng của ta."

Tuy rằng nàng không lo lắng người khác phát hiện đêm khuya có nam tử ở trong khuê phòng của nàng, dù sao, nàng tự nhận mình cảnh giác rất cẩn thận, mà Phi Phiên cũng là cảm giác rất sâu sắc, ngày đó không cảm nhận được sự tồn tại của hắn, xem ra, không vì lý do khác, mà vì nam nhân cao thâm xa xa vượt sự tưởng tượng của nàng.

"Ta tất nhiên biết, nhưng ta cũng không ngại." Quân Nhục bỏ lại một câu, lại một lần nữa nhắm lại mắt, mặc cho trong phòng thần sắc của An Ninh lại thay đổi, vì câu nói vừa rồi An Ninh cảm thấy mình như bị sấm sét, nam tử này rốt cuộc là người như thế nào?

Ở trong phòng An Ninh không ngừng đi qua đi lại một hồi lâu, mới đến phía sau bình phong thay quần áo, nàng biết Quân Nhục nhất định không rời khỏi phòng, như thế, trong ngày hôm nay nhiều truyện đều trôi qua, tại sao lại để ý một chuyện như thế này? Lên giường nằm xuống, nàng như không chú ý tới trên lương thượng phòng nam tử kia khoe miệng giờ cong lên càng ngày càng lớn.

Quân Nhục mở mắt ra, nhìn nữ tử nằm trên giường nằm, ở tuổi này các nữ tử khác, rất ngây thơ như hoa mới nở, mà người con gái kia bởi vì hận thù đem chính mình giấu đi, cái gọi là thư giãn, sự thư giãn, thỉnh thoảng nên thư giãn một ít, hẳn không thể không nhớ tới bộ dạng phát điên của nàng vừa rồi, ánh mắt hiện lên một tia vui vẻ, nàng như vậy thật ra cực kỳ đáng yêu.

Nhắm mắt lại, trong lòng có một chút thỏa mãn.

Sáng sớm hôm sau, lúc An Ninh tỉnh lại, trước tiên, mở mắt ra nhìn về phía lương phòng, chỉ thấy nơi đó trống không, An Ninh nhú mày, đứng dậy mặc xiêm y, tìm toàn bộ phòng, đều không có nhìn thấy bóng dáng Quân Nhục. Hắn đi rồi sao?

"Tiểu thư, ngươi đang tìm cái gì?" Bích Châu tiến vào hầu hạ rửa mặt cho nàng mở miệng hỏi.

"Sáng nay có thấy qua công tử Quân Nhục không?" An Ninh bình tĩnh hỏi, trong lòng hồi hộp.

"Trời còn sớm, cửa chính của phủ còn chưa mở! Công tử Quân Nhục làm sao có thể xuất hiện ở Thính Vũ hiên? Tất nhiên Bích Châu không gặp a." Bích Châu nói cười, tiểu thư sao có thể hỏi như vậy?

An Ninh cúi mặt, rửa mặt xong, nghĩ đến Bích Châu không biết chuyện hôm qua Quân Nhục ở trong phòng nàng, nghĩ đến tính tình Bích Châu, nàng cũng không tiện nói thêm, nếu Bích Châu mà biết đêm qua có nam tử ở trong phòng nàng, chỉ sợ mất hồn, mà Quân Nhục kia... Hắn... Hắn đã đi rồi!

Đang suy nghĩ, lúc này có nha hoàn đi vào Thính Vũ hiên, theo sau rất nhiều người, trong tay đều bưng cái này cái nọ, quân gia chỉ ngón tay yêu cầu tất cả những thứ kia lên trên bàn, An Ninh nhìn thấy trước mặt những món ăn nhiều màu sắc rực rỡ, không khỏi nhú mũi, "Đây là chuyện gì?"

"Nhị tiểu thư, đây là món ăn sáng là do Bát Trân làm, không biết tiểu thư thích ăn cái gì, nên mỗi thứ đều chuẩn bị một ít." Thái độ lạnh nhạt của Quân gia xưa nay không còn, bây giờ trở nên thân thiện hơn.

Lông mày của An Ninh thắt chặt hơn, nàng đương nhiên biết mấy thứ này xuất xứ từ Bát Trân, "Ta là muốn hỏi, vì sao lại đưa mấy thứ này đến đây, quân gia chắc là biết, các món ăn ngày thường của ta, và tất cả mọi thứ trong Thính Vũ hiên, đều do nha hoàn của ta lo liệu."

"Nhị tiểu thư, đây là trước kia, Hầu gia phân phó, sau này nhị tiểu thư ăn gì dùng gì, đều phải là thứ tốt nhất, Hầu gia còn nói, nhị tiểu thư có gì phân phó, chỉ cần nói cho nô tài biết."

"Vậy sao? Điều là do Hầu gia phân phó?" Ánh mắt An Ninh trở nên căng thẳng, trong mắt xẹt qua một chút hiểu rõ, ánh mắt nhìn lướt qua mặt các nha hoàn kia, rồi lại dừng ở trên bàn tràn đầy điểm tâm thượng hạng, trong lòng nổi lên một tia châm chọc, An Bình hầu gia ới An Bình hầu gia, hẳn tưởng điều này có thể lấy lòng mình sao?

Sau chuyện An Như Yên, thái độ hẳn đối với mình có nhiều thay đổi như vậy. Mục đích là vì cái gì, chỉ cần nàng cẩn thận suy nghĩ, hẳn có thể hiểu được, An Bình hầu gia không làm chuyện gì không có lợi!

"Nhị tiểu thư, lão gia còn phân phó, nhị tiểu thư dùng bữa nhanh một chút, sau đó xuất phát đi đến bãi săn." Quân gia nhìn thoáng qua An Ninh, thấy khuôn mặt nàng bình tĩnh, không giống như thắc mắt nguyên nhân vì sao lão gia lại đối đãi như vậy, mà đặt biệt hiện lên một chút hài long. Từ trước đến giờ lão gia chưa từng quá quan tâm vị tiểu thư này ăn cái gì, thậm chí cả bốn tiểu thư ở biệt viện thành Nam, lão gia cũng chưa từng quá yêu thương như vậy. Tuy thỉnh thoảng có tặng những vật nhỏ, điều đó khiến các tiểu thư vô cùng vui vẻ, cười toe tóe đến mấy ngày mấy đêm, thế nhưng nhị tiểu thư này một chút phản ứng cũng không có.

"Ta hiểu được, làm phiền quân gia, ngươi cứ lui xuống đi! Ta sẽ rất nhanh đi ra ngoài." An Ninh trầm giọng nói, điệu ngữ bình tĩnh, không có chút gợn sóng, khó có thể nhận ra được cảm xúc, cúi mặt này, nàng nào thể quên hôm nay là ngày Tử quốc săn bắn.

Quân gia làm lễ, xoay người lui ra, mới mở cửa phòng ra, lại nghe giọng nói An Ninh vang lên, "Quân gia..."

Trong phút chốc quân gia ngừng cước bộ, quay đầu nhìn về phía An Ninh, "Nhị tiểu thư còn cái gì muốn phân phó lão nô?"

An Ninh tùy ý gấp một loại điểm tâm, động tác tinh tế đoan trang, bỏ vào miệng, quả thật không hổ danh là Bát Trân Các. Điểm tâm này, khi mới vào

miệng, mỹ vị thật sự ngọt ngào. Nhưng mà, An Ninh nhăn mặt, thần nhiên mở miệng, "Quản gia, ta từng nghe tỷ tỷ nói, tại Bát Trân Các có một loại tên là Nguyên Bảo Tương, nghe nói so với Quỳnh Tương Ngọc Lộ hương thơm hơn vài phần, ngay cả Thần vương điện hạ sau lần đầu ném thư cũng rất thích! Nghe nói nếu ai có thể thưởng thức được hương vị đó một lần, thật sự có thể cảm giác được hương vị món ăn thần tiên, ai da, người xem, ta đang nói điều gì thế này? Người đi xuống trước đi."

Ánh mắt Quản gia sáng lên, cúi đầu, rồi lui xuống, đi ra Thính Vũ hiên, nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của An Ninh, Nguyên Bảo Tương? Rõ ràng hầu gia muốn lấy lòng nhị tiểu thư, vì vậy nếu có thể thực hiện nguyện vọng này của nhị tiểu thư, làm cho nhị tiểu thư vui vẻ. Vô luận Hầu gia có mục đích gì, tất cả điều có khả năng thành công, trong lòng quyết tâm, hẳn nhất định đem lời nói vừa rồi của nhị tiểu thư nói với Hầu gia hẳn.

Trong Thính Vũ hiên, quản gia mới đi, khoe miệng An Ninh cong lên nụ cười quý dị.

"Tiểu thư, nhị tiểu thư khi nãy người vừa nói cái gì vậy... Cái gì gọi là Nguyên Bảo Tương? Cái kia rốt cuộc là cái gì vậy?" Bên cạnh Bích Châu nghi hoặc, cảm thấy nụ cười của tiểu thư khiến cho da đầu của người khác phải run lên.

"Ta không phải vừa mới nói, Nguyên Bảo Tương này, tất nhiên là một loại hảo vị." An Ninh nhũ mày, ánh mắt nhìn Bích Châu, "Ngồi xuống cùng nhau ăn, nhiều món ăn ngon như vậy, đừng nên lãng phí, chờ đến khi, Nguyên Bảo Tương được đưa đến, người tự nhiên có thể biết cái đó là cái gì, đó không phải là tin đồn đầu nó thật sự rất ngon!"

Thứ gọi là Nguyên Bảo Tương, tại Bát Trân các được mệnh danh là đệ nhất Bát Trân, tất nhiên quý giá vô cùng, không dễ dàng mà có như thế... Nghĩ đến tính toán của mình, trong mắt phát ra một tia tinh quái. Xem ra, trước hết nàng phải viết một phong thư sai người ta đưa đến cho biểu ca mới được.

An Bình hầu gia muốn lấy lòng nàng, nàng thật ra muốn xem, hẳn rốt cuộc có bao nhiêu thành ý!

Trong đại sảnh lúc này, An Bình hầu gia nghe xong quản gia báo lại, không khỏi nhũ mày, "Nàng ta đã thật sự nói như vậy."

"Dạ, nhị tiểu thư có nhắc tới Nguyên Bảo Tương, mặt lộ ra vẻ thích thú, không giống lúc nàng ta vừa ăn điểm tâm vừa cau mày đâu!" Quản gia nói, nhìn An Bình hầu gia, thử hỏi, "Hầu gia... Người xem..."

"Đương nhiên phải thỏa mãn nàng, phái người đến Bát Trân các xem sao, cần phải tìm cho bằng được 'Nguyên Bảo Tương' kia, đêm nay chờ nhị tiểu thư từ bãi săn bắn trở về, sẽ mang lên." An Bình hầu gia cuối đầu, trầm giọng mở miệng, nếu mà Nguyên Bảo Tương có thể làm cho An Ninh đối với hắn biết ơn, hà cớ gì mà không làm!

"Vâng, Hầu gia."

Lúc An Ninh đến đại Thính, vừa vặn nghe thấy quản gia nhận lệnh, mơ hồ trong lòng trôi lên một tia hiểu rõ, Nhưng lại lặng lẽ, vừa mới tiến vào đại sảnh, liền nghe phía sau truyền đến âm thanh của đại phu nhân vang lên.

"Ninh nhi, ta cũng đang muốn sai Cố Đại Nương đến Thính Vũ hiên gọi con đây, nhưng con đã tới đây, vậy không trì hoãn. Hôm nay Tứ quốc săn bắn, mặt mũi An Bình hầu phủ của chúng ta, tất cả dựa vào con." Đại phu nhân vô cùng thân thiết lôi kéo tay An Ninh, nhìn bà ta lúc này, hôm qua bởi vì lo lắng cho An Như Yên mà trong ánh mắt lúc này hiện lên sự mệt mỏi, rõ ràng như vậy. Mặc dù ngày hôm nay bà ta trang điểm đậm hơn thường ngày, có ý che dấu đi, nhưng cũng không có chút tác dụng.

An Ninh nhìn thấy, trên mặt hiện lên một chút tươi cười, "Dạ, Ninh nhi đã biết."

Mới vừa nghe Bích Châu nói, ngày hôm qua sau khi An Như Yên bị mang về Khôi Thủy Uyển, đại phu nhân liền mời tới vài đại phu, chẩn trị cho An Như Yên, tất cả các đại phu đều đưa ra đáp án cuối cùng giống như đại phu ngày hôm qua. Xem ra, bệnh của An Như Yên thật sự không thể chữa khỏi!

Mà tối hôm qua, nghe nói An Như Yên từ hôn mê tỉnh lại, sau khi tỉnh lại, to tiếng đại náo, làm toàn bộ Khôi Thủy Uyển không thể yên tĩnh, đại phu nhân còn lại cả đêm ở bên cạnh canh giữ An Như Yên, một phút cũng không rời đi, xem sắc mặt bà ta hiện giờ, có lẽ vì chuyện ngày hôm qua làm mất quá nhiều sức.

Mấy người Hầu phủ ra tới cửa, xe ngựa sớm đã đợi trước cửa, An Ninh đang định lên xe ngựa, lại bị đại phu nhân gọi lại.

"Ninh nhi, đợi chút." Đại phu nhân cười dịu dàng, nhưng trong đáy mắt có một chút lạnh lẽo.

"Nương có điều gì muốn nói với Ninh nhi à?" Động tác An Ninh dừng lại, ra về nghi hoặc hỏi, nhìn thấy trong đáy mắt của đại phu nhân là sự lãnh lẽo, trong lòng hiểu rõ, đại phu nhân này sợ là đang có âm mưu gì đó.

Đại phu nhân xoay đầu, cao giọng phân phó, "Người, đem tuần mã lại đây." Lập tức, liền có hạ nhân đem đến con tuần mã, tất cả mọi người nhìn con tuần mã kia, về mặt lộ sự nghi hoặc.

"Phu nhân, người đang làm cái gì vậy?" An Bình hầu gia cau mày, ánh mắt lạnh lùng lướt nhìn đại phu nhân.

Đại phu nhân vừa cười ha ha nói, "Lão gia, hôm nay là ngày Tứ quốc săn bắn, Ninh nhi nếu ngồi xe ngựa đi, sợ là làm mất uy phong của An Bình hầu phủ ta, khi đi săn bắn đây là điều phải làm. Hôm nay Ninh nhi cũng nên vì giữ mặt cho An Bình hầu phủ. Cho nên đương nhiên không thể dùng xe ngựa. Ngày hôm ta qua đã chuẩn bị cho con ngựa tốt nhất, nhất là cả đêm điều phái người chăm sóc nói chu đáo, hôm nay nhất định đang ở tình trạng tốt nhất, để cho Ninh nhi cười lên."

Ánh mắt An Bình hầu gia sáng lên, gật đầu đồng ý, lời đại phu nhân nói cũng không phải là không có lý, Nhưng mà..."Ninh nhi chưa bao giờ cười qua ngựa, nên làm thế nào cho phải?"

Đáy mắt Đại phu nhân xẹt qua một tia sắc bén, nàng đương nhiên biết An Ninh cho tới bây giờ chưa từng cười qua ngựa, cũng là vì như vậy, nàng mới nảy ra đề nghị này, tốt nhất là lên ngựa, bị ngựa đá rơi xuống, mất đi tính mạng của mình, điều đó làm cho bà rất cao hứng!

An Ninh nhìn thất thần sắc của đại phu nhân, cũng đồng ý, "Vậy nên, Ninh nhi liền nghe theo lời mẫu thân."

Dứt lời, liền rời khỏi xe ngựa, hướng đến bên cạnh tuần mã, vỗ nhẹ mã thân, khoe miệng khê nhếch, quả thật không hổ là tuần mã, cường tráng, mạnh mẽ. Nếu thật sự ngã từ phía trên xuống, nếu là không chết, thì sợ là sau này sống không bằng chết!

Quay đầu suy nghĩ nhìn thoáng qua đại phu nhân, dựa vào yên ngựa, nhảy lên, vung vằng ngồi ở trên lưng ngựa, không có vẻ là không thể thích ứng, ngược lại thần thái như bay lên, lập tức từ tay hạ nhân nhận lấy dây cương, nắm chặt chẽ trong tay, khuôn mặt cười sáng lạn hướng tới đại phu nhân, "Cảm ơn tuần mã của nương nương!"

Đại phu nhân thấy tình huống như vậy, đột nhiên sắc mặt trở nên cứng đờ, nắm chặt lấy cổ tay áo, An Ninh cứ như thế ... Xem tư thế nàng ngồi trên ngựa, nhìn như thật sự bình thường, nhìn An Ninh chăm chăm, làm sao có thể như vậy, tất cả mọi chuyện của nàng ta đều ở trong tầm tay nàng, nàng khi từ khi nào học được cười ngựa? Thật thần kỳ

Hy vọng con ngựa hoang này có thể đem nàng ta đẩy xuống, để cho hả giận, nghĩ đến chuyện tối hôm qua Yên nhi vừa bực bội vừa đau đớn, giờ phút này nhìn phía trên tuần mã, càng làm cho An Ninh thêm phần anh khí, trong lòng càng tích tụ đậm thêm, hé ra

khuôn mặt dữ tợn vằn vẹo.

An Ninh nhìn thấy khuôn mặt đại phu nhân biến sắc, trong lòng hừ lạnh, đại phu nhân lại làm sao có thể dự đoán được, mặt dù đến bây giờ nàng chưa từng học qua cười ngựa. Nhưng vào kiếp trước, nàng ở bên Ly vương Triệu Cảnh Trạch, không thể không vì hấn mà bốn ba khắp mọi nơi, chuyện cười ngựa này, chỉ giống như là ăn một bữa ăn sáng thôi!

Xem ra, sáng tinh mơ, nàng đã làm cho đại phu nhân thất vọng rồi, nhìn thấy kế hoạch bà ta thất bại, nhất thời phá lệ vui sướng một lần.

"Cha, nương, Ninh nhi đi trước!" An Ninh cầm chặt dây cương, vỗ bụng tuần mã, liếc mắt đại phu nhân thật sâu lần cuối, rồi giục ngựa rời đi.

"Ha ha... Ninh nhi này, thật sự là một thiên tài, không sai, quân gia, trăm ngàn lần nhớ kỹ lời ta mới phân phó, nhị tiểu thư muốn Nguyên Bảo Tương cấp tốc chuẩn bị cho tốt!" An Bình hầu gia nhìn An Ninh giục ngựa mà đi, dừng cảm hiên ngang, thật sự có vài phần tự hào. Xem ra, hấn đem tâm tư đặt ở trên người An Ninh, nhất định sẽ không làm hấn thất vọng!

Thấy An Bình hầu gia đối An Ninh khen lại làm cho sắc mặt đại phu nhân càng thêm vài phần khó coi, làm như bình thường, lạnh lùng mở miệng, "Lão gia, người chó đẻ đã quên, nàng ta là nữ nhi của ai!"

Hôm qua nghĩ đến An Ninh, An Bình hầu gia thần sắc ngẩn ra, ánh mắt hung hăng trừng đại phu nhân một cái, "Người nữ nhân này, tốt nhất nên an phận cho ta, nếu mà nàng biết chuyện tình của hai năm về trước, nàng có tha cho người, thì Hầu gia nhất định sẽ không buông tha cho người!"

Ánh mắt hung ác, khí ngừ sắc bén, không có chút che giấu, trong lòng đại phu nhân ngạc nhiên, trong mắt không khỏi không cam lòng, đáy mắt cũng không che giấu hết sự ác độc trong lòng. Hừ! An Ninh muốn biết chuyện hai năm trước sao, sợ là không có cơ hội, qua hôm nay... Nghĩ đến độc kế nàng đã sớm chuẩn bị, mới vừa rồi An Ninh không có ngã xuống, nhưng hôm nay kiếp nạn này nàng ta cũng không thể trốn được!

Ngã tư trong kinh thành, xung quanh toàn xe ngựa tuần mã đi lại, thật sự rất náo nhiệt!

Tại bãi săn bắn Tứ quốc, nằm ở vùng ngoại thành phía Đông, đó là nơi hoàng gia hay đi săn, năm nay vì tứ quốc tế, từ hai năm trước. Sùng Chính đế đã truyền lệnh xuống cấm săn bắn tại khu vực này, mục đích muốn đem nhưng con mồi tích tụ quanh khu vực săn bắn, sẽ chờ đến hôm nay ngày Tứ quốc săn bắn, các anh hùng quốc gia đích thân ra tay. Các dịch quán của sứ thần Tứ quốc, đều ở phía sau khu vực săn bắn, trong khoảng thời gian ngắn, các ngã tư đường của kinh thành đều tắc nghẽn.

An Ninh ngồi ở trên ngựa, nghe được động tĩnh lớn ở phía sau, trong lòng sáng tỏ. Hoàng Thượng cùng quân đội từ phía trong cung đi ra, An Ninh cố ý giục ngựa sang một bên, để cho quân đội đi qua, cảm nhận được một ánh mắt sắc bén dừng lại ở trên người của chính mình, An Ninh có chút nhú mi, theo tầm mắt nhìn qua, thì nhìn thấy Nam Cung Thiên Duệ với trang phục rất rực rỡ.

Giờ phút này hấn hộ tống bên cạnh Hoàng thượng, ánh mắt kia, mặc dù rất xa, nàng đều có thể cảm nhận trong đó có nhiều phần nóng rực, mà nhìn vào ánh mắt kia, hình như có lời nào đó muốn nói với nàng, An Ninh cuối đầu suy nghĩ, hấn có điều gì muốn nói với chính mình?

Hai người cách nhau quá xa, Sùng Chính đế cùng đại đội hấn phụ trách đi ngang qua, rốt cục, tầm mắt của Nam Cung Thiên Duệ cũng rời khỏi người của An Ninh. Nhưng là, tầm tư của hấn vẫn như trước dừng lại ở trên người An Ninh. Hôm nay, bằng bất cứ giá nào hấn phải hỏi nàng cho rõ ràng, hỏi cho rõ ràng tại sao hai năm trước lại gửi lá thư tuyệt tình đó, rốt cuộc điều đó có phải xuất phát từ chân ý của nàng hay không!

An Ninh nhìn bóng dáng Nam Cung Thiên Duệ đi xa, thở dài một tiếng, trong đầu suy nghĩ. Vừa nhìn lên, liền nhìn thấy một đôi mắt khác, ôn nhu như nước, uyển chuyển hàm chứa nhiều xúc cảm, cũng khó trách Hoàng Thượng đối với nàng lại ân sủng như vậy. Nhưng, nàng lại biết, sau cặp mắt ôn hòa của Uyển quý phi kia, đang che giấu nhiều dã tâm.

Tại sao nàng ta lại chú ý đến mình nhỉ? An Ninh trong lòng sinh phòng bị, vô luận Uyển quý phi cố ý hay vô tình, người này, nàng nhất định không thể không phòng!

Sùng Chính để cùng quân đội càng lúc càng xa. Trong không khí một tiếng "Suru" vang lên, lập tức, tuần mã dưới thân An Ninh rung lên một trận đau đớn, hai chân trước dựng đứng lên trời, An Ninh trong lòng kinh ngạc, nhanh chóng ổn định thân thể của mình, thắt chặt dây cương, kéo con ngựa trở lại nhưng toàn bộ thân thể của An Ninh như bị tung lên cao. Tuần mã sợ hãi!

Tại thời điểm đó tuần mã sợ hãi tựa hồ như nổi điên cuồng lên, chính vào lúc này, một bóng dáng hiện ra, cùng lúc đó, cây roi da kia giống như có linh hồn, vòng quanh cổ con tuần mã, một lực lớn truyền đến từ cây roi, một bàn tay hung hăng lôi kéo, lập tức, tiếng nói của nữ tử truyền đến.

"Hừ! Súc sinh này, dám ở trước mặt bản công chúa nổi điên, để xem lão nương xử ngươi như thế nào!" Nói xong, dùng sức kéo roi da, dám đem con ngựa kéo tới rồi từ mặt đất nhảy lên lưng nó.

An Ninh được Phi Phiên đưa xuống ngựa, vững vàng đứng trên mặt đất, Phi Phiên thấy An Ninh không có việc gì, tiếp tục tới chỗ tối che dấu, An Ninh nhìn khuôn mặt nữ tử đang càn roi da kia, ánh mắt chợt lóe lên, quả nhiên là nàng ta—— Tam công chúa Tây Lăng quốc, công chúa Thượng Quan Mẫn!

Thượng Quan Mẫn diện quần áo màu đỏ, cả người thật sự chói mắt, kéo mạnh roi da quanh cổ con ngựa, động tác đột ngột, làm cho con ngựa sợ hãi hí lên vài lần, Thượng Quan Mẫn mới hạ roi xuống, dần dần hạ xuống dưới.

"Hừ, đúng là ngựa hoang, nhưng đã vào tay Thượng Quan Mẫn ta, cuối cùng rồi cũng phải trở nên ngoan hiền." Thượng Quan Mẫn thu hồi roi da, sau đó nàng lập tức nhảy xuống, cẩn thận đánh giá con ngựa đã bình tĩnh trở lại, ánh mắt dừng ở trên lưng ngựa kia nhìn thấy một phi tiêu nhỏ dính máu, con mắt trở nên căng thẳng, động tác lưu loát đem phi tiêu rút ra, quát to ra tiếng, "Là người nào không biết xấu hổ, sau lưng lại phóng ám khí, có đủ bản lĩnh thì lộ mặt mày ra!"

Ghét ác như cừu, xem ra ở bên cạnh An Ninh, cũng có một nữ hiệp khí phách

Thượng Quan Mẫn ánh mắt dừng ở trên người An Ninh, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, "Con ngựa này là của ngươi?"

"Đúng vậy, đa tạ công chúa ra tay cứu giúp." An Ninh cúi người, đối với công chúa Tây Lăng quốc Quan Mẫn này, nàng thật ra sự rất thích, bởi vì tính tình thẳng thắn trọng nghĩa, làm cho người ta không thể không sinh hảo cảm đối với nàng ta.

Xem xét phi tiêu dính máu trên tay, Thượng Quan Mẫn nhíu mày, "Xem ra, có người muốn lấy mạng của ngươi! Ngươi có đắc tội với người nào không? Một tiêu thư khuê các như ngươi, lại có người muốn hạ độc thủ, cái này cho ngươi! Lưu trữ làm kỷ niệm cũng tốt."

Nói xong, cầm phi tiêu trong tay nhét vào tay An Ninh, đem cây roi treo ở bên thắt lưng, nhảy lên ngựa, giục ngựa rời đi...

An Ninh khước miệng cong lên, nhìn phi tiêu trong tay, lưu làm kỷ niệm? Thượng Quan Mẫn này... Lắc lắc đầu, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Thượng Quan Mẫn, đắc tội người nào sao? Nàng sợ là không đắc tội với người, cũng có người muốn đưa nàng vào chỗ chết nha! Vuốt ve phi tiêu trong tay, tính tế đánh giá, có một mùi thơm lại phát ra từ chuôi dao, cái loại hương này ở dân gian hiếm có, ngoại trừ... Nghĩ đến chuyện kia, con mắt An Ninh trở nên căng thẳng. Xem ra, nàng dĩ nhiên có thể đoán được ai là người ra tay, nghĩ đến đôi mắt ôn nhu vừa rồi, nàng ta đáng nghi lớn nhất, phải không?

Ngay cả mình nàng ta cũng muốn sát hại!

Trong mắt xẹt qua một tia lãnh lẽo. Chính lúc này, một con ngựa xuất hiện ở trước mặt, An Ninh ngẩng đầu nhìn theo hướng ngựa tới thì thấy nữ tử kia, đúng là ngựa của công chúa Thượng Quan Mẫn. Giờ phút này, nàng trong tay nắm dây cương của một con ngựa khác, hướng về phía An Ninh chậm rãi cười: "Ngựa của ngươi không thể dùng, dùng con này đi! Chúng ta cùng đồng hành, nếu người âm thầm phóng phi tiêu kia lại xuất hiện một lần nữa, bản công chúa nhất định phải làm cho hán nếm thử tài dùng roi lợi hại của lão nương, đánh cho hán kêu cha gọi mẹ!"

Thượng Quan Mẫn vẻ mặt hào hứng, làm cho khước miệng An Ninh khẽ nhếch lên, trời sinh một cô nương ngay thẳng như vậy, nhưng kiếp trước lại gả cho đại hoàng tử Bắc Yên, nữ tử thể này rất thích hợp rong ruổi khắp thiên hạ, nếu ở trong khuê phòng, làm hiền thê lương mẫu (một người vợ và một người mẹ), hầu môn bản chất đầy âm mưu, nữ tử như vậy sẽ trở thành một người như thế nào? An Ninh không có cự tuyệt, tiếp nhận dây cương Thượng Quan Mẫn đưa, "An Ninh tạ công chúa."

Dứt lời, xoay người nhảy lên ngựa, nhìn về phía Thượng Quan Mẫn, lại không biết tại sao. Trên mặt Thượng Quan Mẫn lịa đỏ cả lên, An Ninh đang tự hỏi, liền nghe thấy Thượng Quan Mẫn thản nhiên mở miệng, "Đồng Tân nữ tử các người dịu dàng ôn nhu như thế, thấy bản công chúa không giống nữ nhân, mẫu hậu toàn buộc ta học sự mềm mại của nữ tử quốc gia này, nói cái gì sau này bản công chúa chung quy là phi tử của đại hoàng tử Bắc Yên, nên tính tình không thể như ở Tây Lăng quốc, nhưng mà..."

"Công chúa là nữ trung hào kiệt, nữ tử bình thường làm sao có thể sánh bằng được." Trên mặt An Ninh nở rộ ra một chút tươi cười, thanh âm ôn hòa trầm tĩnh. Thượng Quan Mẫn nhìn An Ninh từ trên xuống dưới, giống như suy nghĩ về cái gì đó, trong phút chốc ánh mắt sáng ngời, "Ngươi là An Ninh? Từ bây giờ ta có thể theo người học như thế nào để trở thành một tiêu thư khuê các được không?"

An Ninh khước miệng giật giật, công chúa Tuệ Mẫn muốn học trở thành tiêu thư khuê các? Cúi mặt, mơ hồ trong lòng hiểu rõ, "Xem ra, công chúa không phải muốn gả cho Đại hoàng tử phải không?"

Thượng Quan Mẫn lộ vẻ mặt xấu hổ, lập tức nghĩ đến hôn ước của nàng cùng nam nhân kia, hừ lạnh một tiếng, "Cái tên quý đoàn mệnh kia, làm sao có

thể xứng với bản công chúa? Bản công chúa phải gả cho nam nhân mà mình lựa chọn, hấn mà muốn kết hôn, sợ cũng là không có cửa đâu!" Nếu mẫu hậu không ngăn cản nằng, nằng từ sớm đã đi tìm Thương Dục kia, ra tay lấy đầu hấn rồi!

An Ninh nhìn thấy thế, cũng không nhiều lời, chỉ thản nhiên cười, Thượng Quan Mẫn này ngay thẳng đáng yêu, không thể che dấu tâm tư của mình, hoàn toàn đem suy nghĩ trong lòng biểu lộ ra bên ngoài!

Một nữ tử như vậy, nếu thật sự gả vào hoàng cung Bắc Yến, nếu không có một ai bảo hộ được đôi cánh của nàng, như vậy vận mệnh của nàng hoặc là rơi vào tay sai lang hổ báo ăn ngay cả xương cốt cũng không còn, hoặc là bị những âm mưu trong cung, dần dần biến thành người phụ nữ sắc bén, cuối cùng biến thành một nữ tử tính toán xấu xa.

Trên đường An Ninh trầm tư, đến cửa Đông của kinh thành, đi thêm một thời gian nữa, rốt cục đến khu vực sân bắn. Lúc này, ở trước mặt nàng là một khu rừng rậm rất to, ngẫu nhiên nghe được tiếng gầm rú dã thú từ bên trong truyền ra, các tiểu thư khuê các đi theo phía đều bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, đứng tại chỗ, không dám đi chuyển, nhưng cũng với tiếng kêu đó, lại gây lên sự kích thích lớn hứng thú cho các nam tử, nhất thời nhiệt huyết trào lên, người người nóng lòng muốn thử.

"Nơi này mới chính là thiên đường của bản công chúa." Đến nơi này Thượng Quan Mẫn nhất hứng thú lên mấy phần.

An Ninh nhìn trên mặt nàng ta thần sắc trở nên hưng phấn. Nhưng trong một phút, trên mặt Thượng Quan Mẫn đang tươi cười phút chốc trở nên cứng đờ. An Ninh nhìn theo tầm mắt của nàng ta, thì nhìn thấy quần áo màu hạnh vàng đó là trang phục của Đại hoàng tử Bắc Yến Thương Dục, trong lòng An Ninh hiểu rõ, liền thu hồi tầm mắt, chỉ thấy trong tay Thượng Quan Mẫn không biết từ khi nào đã cầm cung tên, kéo cung bắn, lập tức, mũi tên sắc bén kia liền bay thật nhanh, mục tiêu chính là đầu Thương Dục.

Trong phút chốc, không khí như ngưng đọng, cách đó không xa Thương Dục giống như cảm nhận hơi thở của sự nguy hiểm mắt thấy mũi tên sẽ đâm trúng trán của hấn, cơ thể nhanh nhẹn dõng dỏi chỗ khác, mũi tên xuyên qua vài sợi tóc của hấn, Thương Dục tránh được một kiếp, giật đến tím mặt. Lúc này, lập tức gây nên một chấn động không nhỏ, thị vệ rút kiếm ra, hộ tống quanh Thương Dục, nhìn Thương Dục theo hướng mũi tên phóng tới, con mắt căng thẳng thêm phần phần nộ, gầm lên thành tiếng, "Thượng Quan Mẫn!" Nữ nhân này, thật đúng là âm hồn không tan!

Nhất thời tầm mắt mọi người đều dừng ở trên người Thượng Quan Mẫn, trong lòng Thượng Quan Mẫn âm thầm tiếc. Thương Dục kia thật sự mệnh lớn, lập tức, nhú mày, trên mặt hiện lên một nụ cười đầy khiêu khích, nhanh chóng cầm dây cương, giục ngựa tiến vào khu vực sân bắn, hướng tới khu rừng rậm cách đó không xa mà chạy.

"Thương Dục, trong khu vực sân bắn, nếu là gặp ngươi, bản công chúa nhất định đem ngươi trở thành con mồi dưới cung tên của ta!" Thượng Quan Mẫn cầm cung tên, dương cao lên, đầy hào khí trước hàng vạn người khiêu khích Đại hoàng tử Bắc Yến.

Thương Dục thân là Bắc Yến đại hoàng tử, tại đây gặp tình huống này, đương nhiên không thể lùi bước, nắm lấy dây cương trong tay kéo căng ra, khuôn mặt sắc bén phân phó cho thị vệ ở bên cạnh thị vệ, "Người, lấy cung tên ra!"

Lập tức, thị vệ thân thuộc bên cạnh liền đưa cung tên cho Thương Dục, Thương Dục cầm cây cung trên tay, hừ một tiếng, đang muốn giục ngựa đuổi theo Thượng Quan Mẫn. Nhưng đột nhiên nhìn về hướng khác, cười ngựa về một hướng khác, mọi người nhìn theo bóng hình hấn, cuối cùng thấy hấn dừng lại trước mặt một người, người nọ không phải ai khác, chính là Đông Tàn quốc Thân vương Thương Dịch.

Ở Đông Tàn quốc mọi người đều biết thân phận của Thân vương Thương Dịch, hấn trừ là vương gia của Đông Tàn, còn là hoàng tử Bắc Yến, cùng với đại hoàng tử Bắc Yến Thương Dục, là huynh đệ cùng cha khác mẹ. Giờ phút này, Thương Dục đến trước mặt Thương Dịch, tất cả mọi người thần sắc đều khác nhau, huynh đệ gặp lại, không biết trước mọi việc sẽ như thế nào.

Thương Dịch đã sớm đoán được sẽ có giờ khắc này, khuôn mặt trầm tĩnh, khóe miệng mỉm cười, hai tròng mắt sâu không thấy đáy, quần áo rực rỡ, cả người phát ra khí chất, không hề thua kém khi đứng bên cạnh Bắc Yến Đại hoàng tử.

Thương Dục đánh giá người huynh đệ cùng cha khác mẹ trước mắt này, cuối cùng sâu trong mắt ông, lóe lên một tia nguy hiểm "Ta ở Bắc Yến quốc chiến trên lưng ngựa nắm trong tay cả thiên hạ, tam đệ lớn lên tại đây Đông Tàn quốc, không biết có phải vì ở Đông Tàn quá lâu hay không mà tính khí ngươi trở thành một người nam nhân khô khan?" (yuki: ý là Thương Dịch sống yếu binh tại Bắc Yến quốc dần dần tài nghệ bị mai mòn nói chung là trở thành người vô dụng)

Khiêu khích, đầy địch ý, sắc bén, nhiều năm không gặp nhau. Nhưng, câu nói đầu tiên lại như vậy, mọi người chỉ cảm thấy Bắc Yến Đại hoàng tử đối Thân vương Đông Tàn vô cùng thân thiện, nhưng Thương Dịch trong lòng hiểu rõ, nhớ tới chuyện nhiều năm về trước, hoàng huynh đối với chính mình một khắc cũng không quá thân mật!

Cho tới bây giờ đều như kẻ thù, điểm này, hai người bọn họ trong lòng điều hiểu rõ, tuy là ngoài mặt thân mật, nhưng điều này ít khi xảy ra.

Khẽ cau mày, khóe miệng Thương Dịch gọi lên một chút cười lạnh, "Đại hoàng huynh thật sự lo lắng Thương Dịch thật ra rất lo lắng cho Đại hoàng tử, nếu thua ở trong tay một nữ nhân, không biết đến lúc đó mặt mày của Đại hoàng tử, cũng chính là mặt của Bắc Yến."

Thương Dịch bình thản ung dung, đối đáp tự nhiên, ánh mắt và thần sắc trong lúc đó không có chút dao động, trong mắt bình tĩnh vô cùng, nhưng đối với một số người, điều đó thật ra là cực kỳ giống như khinh thường, giống như không có đem Thương Dục để vào mắt.

"Ngươi..." Khuôn mặt Thương Dục trở nên giận dữ, tiếp theo, trở nên bối rối, Thương Dịch này, từ hồi nhỏ, luôn là cái gai trong mắt hấn, so với mới trước đây, Thương Dịch lại càng trưởng thành hơn, ánh mắt sâu không lường được, nghĩ đến trước khi đi, lời phụ hoàng nói, ánh mắt Thương Dục càng thêm phần âm trầm, siết chặt bàn tay lại, nhú mày đưa ra lời thách thức, "Nhiều năm không gặp, huynh đệ chúng ta hấn nên cùng luận bàn một chút, tam

đề hấn là sẽ không không dám đi."

Thương Dịch cười nhẹ, "Đại hoàng tử đã có ý, Thương Dịch tất nhiên nghe theo, Đại hoàng tử đi trước, nếu như cho công chúa Tuệ Mẫn nhiều cơ hội thắng, Đại hoàng tử nếu thắng Thương Dịch sẽ không nói nhiều, nhưng nếu là thua trên tay công chúa Tuệ Mẫn..."

Thương Dịch cúi đầu, mỗi câu kia, đều mang một ý đồ riêng.

Thương Dịch đề cho hấn đi trước, vì không cho công chúa Tuệ Mẫn thêm nhiều cơ hội thắng, ở trước mặt mọi người, là Thương Dịch hấn cố tình nhắc đến, nhất thời, làm cho sắc mặt Thương Dực cứng đờ, không đi lại không được, bắt buộc hấn phải đi.

"Đại hoàng tử, giờ lành đã đến, nếu các vị hào kiệt đã chuẩn bị tốt, cuộc săn bắn nên bắt đầu!" Thấy không khí giăng co, lúc Bạt Kiếm đã giương cung, Sùng Chính đề liền mở miệng giảng hòa.

Thương Dực hừ lạnh một tiếng, hướng ngựa về hướng rừng rậm giục nó chạy...

Ánh mắt Thương Dịch căng thẳng, cầm cây cung Đồng Tước đưa, lập tức theo sát hấn... Sau đó, các thần sứ danh tiếng của nhiều quốc gia khác đều lần lượt đi vào rừng rậm. Thái tử Sở, Tô Cầm cũng ở trong đám người đó, ở bên ngoài khu vực săn bắn, còn lại Sùng Chính đế, nữ hoàng Tây Lăng, quốc chủ Nam Chiêu, cùng với các tùy tùng và các tiểu thư nhà quan gia.

Đột nhiên, Uyển quý phi đi đến trước mặt Sùng Chính đế, mở miệng cười dịu dàng, "Hoàng thượng, mới vừa rồi nô tì thấy tam quốc đều có nữ tử đi vào, Tây Lăng quốc Tuệ Mẫn công chúa, Bắc Yung quốc là vị nữ tử đệ nhất, còn có Nam Chiêu quốc đệ nhất cô nương, còn lại duy nhất Đông Tàn quốc ta không có nữ tử đi vào, có phải hay không..."

Uyển quý phi cúi đầu, dừng một chút, tiếp tục nói, "Hoàng thượng, chúng ta cũng không thể thua trận thế này! Dù thế nào, không thể tay không mà về, cũng không thể không vào một người ạ."

Sùng Chính đế khẽ nhíu mày, "Ái phi nói có lý, nên cho ai cùng đi? Tại đây toàn những vị tiểu thư tuổi trẻ, chỉ có duy nhất có Thiệu Hoa quận chúa là gan dạ sáng suốt nhất, nhưng vì thời tiết chuyển về xuân nên đã sớm bị nhiễm phong hàn, nay vẫn còn nằm ở trên giường dưỡng bệnh."

"Hoàng thượng, người chớ coi thường Đông Tàn nữ tử ta, ở đây nhiều nữ tử như vậy, tại sao chỉ có thể là quận chúa Thiệu Hoa? Thật ra nô tì đối một người rất là xem trọng." Uyển quý phi vẫn như trước cười ôn hòa. Nghe nói như thế, An Ninh trong lòng tuy hồi hộp một chút, nhưng có thể đoán được vài phần.

"Là ai? Ái phi nhìn trúng ai? Nói cho trẫm nghe một chút." Sùng Chính đế trên mặt vui vẻ, nghĩ đến đây rất hưng trí.

"Người đó là An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, cũng là nghĩa nữ của Hoàng hậu nương nương! Nô tì cùng Hoàng hậu tỷ tỷ đều rất thích, An Ninh kia lại rất thông minh, không bằng sai nàng ta đi! Người nhìn xem cách mà nàng ta ngồi trên lưng ngựa, nhất định nhị tiểu thư sẽ không làm cho hoàng thượng thất vọng." Uyển quý phi nói xong, giống như vô ý nhìn thoáng qua An Ninh.

An Ninh giật mình, quả nhiên vậy!

Hoàng thượng đánh giá An Ninh, khẽ nhíu mày, có đôi chút suy nghĩ.

"Hoàng thượng, không thể!" Nam Cung Thiên Duệ lập tức tiến lên, quỳ một gối xuống, quanh khu vực săn bắn ngàn vạn nguy hiểm, bên trong mỗi con mồi đều được nuôi dưỡng nhiều năm. Ngay cả là một nam tử, ở trong đó cũng nguy hiểm là điều khó nói trước, hấn làm có thể cho Ninh nhi đi mạo hiểm?

"Vì sao không thể?" Sùng Chính đế nhìn thần tử mà mình yêu thương, lông mày lập tức nhăn lên.

"Thứ nhất nhị tiểu thư là nữ tử, nếu là có chuyện gì không hay xảy ra..."

"Nam Cung tướng quân, ý của người nói là bản cung nhìn lầm người sao? Bản cung thấy An Ninh này thực sự có bản lĩnh, chớ không phải người muốn Đông Tàn quốc chúng ta giống như hôm qua mất mặt trước tam quốc?" Giọng nói của Uyển quý phi vẫn như trước ôn nhu, nhưng, nếu suy nghĩ kỹ thì trong lời nói kia, cũng có vài phần sắc bén.

"Điều này..."

Nhất thời nghĩ đến hôm qua Đông Tàn quốc bởi vì chuyện An Như Yên mà mất mặt, Sùng Chính đế lập tức quyết định, đánh gãy lời nói của Nam Cung Thiên Duệ, "Tốt lắm, như vậy liền quyết định, An Ninh tiếp chi, lập tức nhặt một cây cung tốt nhất, tiến vào khu vực săn bắn, nhất định không thể làm mất mặt Đông Tàn!"

An Ninh lập tức nhảy xuống, đi đến trước mặt Sùng Chính đế, cúi đầu, "Thần nữ An Ninh xin tuân chỉ." Uyển quý phi ới là Uyển quý phi, thấy nàng đưa ra chủ ý này, nàng trong lòng sáng tỏ, nàng ta là có ý đẩy mình vào trong móng vuốt của những con mãnh thú!

"Ninh nhi..." Nam Cung Thiên Duệ vội vàng gọi thành tiếng đến, nhìn An Ninh, lông mày nhíu chặt, không thể giãn ra.

An Ninh cảm nhận được sự quan tâm của hấn, giương mắt nhanh chóng nhìn vào tầm mắt của hấn, trong lòng thật sự cảm kích, con mắt Nam Cung Thiên Duệ thật chặt, giống như hạ quyết tâm, nắm chặt tay cầu xin Sùng Chính đế, "Hoàng Thượng, xin người cho phép thần được tiến vào khu vực săn

bắn, thần muốn vì Hoàng Thượng mà săn một con cáo trắng, đem da hiến lên cho Hoàng thượng."

Nếu không thể ngăn cản, hấn liền chỉ còn cách cùng nàng tiến vào, vô luận như thế nào, hấn cũng không có thể trở mắt nhìn An Ninh một mình tiến vào nơi nguy hiểm như khu vực săn bắn được!(yuki : thương anh tướng quân wa)

Cả thân thể An Ninh giật mình, hôm nay nhiệm vụ của Nam Cung Thiên Duệ là phụ trách an nguy cho Hoàng Thượng, nhưng hấn lại như vậy... Muốn đi vào khu vực săn bắn!

"Tốt, Nam Cung tướng quân đã có thành tâm như vậy, trăm thật sự là cảm giác thấy vô cùng vui mừng, đi thôi! Trăm chờ người dâng lên da con cáo trắng" Sùng Chính đế cười thoải mái, lập tức cho phép thỉnh cầu của Nam Cung Thiên Duệ.

Mà lúc này, ở một bên Hải Táp nhìn thấy tất cả, tầm mắt dừng ở trên người An Ninh thật lâu, con mắt màu lam trở nên vô cùng hứng thú, rốt cục, khoe miệng gọi lên một chút ý cười, "Hoàng Thượng Đông Tàn, xin vui lòng cấp cho thần một cung tên, bây giờ khu vực săn bắn nào nhiệt như vậy! Hải Táp cũng từ từ trải nghiệm!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Xảo diệu bức cung - trò chơi giết người!

Hải Táp giương lên khuôn mặt tươi cười dưới ánh mặt trời hết sức chói mắt. Một câu, cho mọi người biết được thân phận của hấn tất cả đều giật mình. Đế quốc trên biển kia, quốc gia kia chung quanh đều là thuyền và nước. Thuyền vương này, không biết có thể cưỡi ngựa hay không, không chỉ có như thế, khu vực săn bắn này chưa rất nhiều đã thú đã nuôi dưỡng nhiều năm, sự hung hiểm bên trong có thể nói, nếu là Thuyền Vương ở khu vực săn bắn này, có cái gì không hay xảy ra, lại nên làm thế nào cho phải đây?

Trong khoảng thời gian ngắn, Sùng Chính đế có chút lo lắng, nhưng không thể làm trái ý của Thuyền vương, chỉ phải cười cười nói, "Công tử nếu muốn, đương nhiên có thể đi, người đâu, đem cung tiễn của trăm mang lên. Mặt khác, Nam Cung tướng quân, người hãy làm hộ vệ tùy thân của vị công tử này, khu vực săn bắn hung hiểm, người không thể qua loa."

Nam Cung Thiên Duệ có chút nhú mi, mục đích đi vào khu vực săn bắn của hấn cũng không phải là vì bảo hộ người khác!

Thị vệ trình lên cung tiễn ngự dùng của Sùng Chính đế, mọi người nhìn thấy ở trong mắt, trong lòng ẩn ẩn đoán, nam tử mắt xanh này, rốt cuộc là có thân phận gì, lại làm cho Sùng Chính đế coi trọng như vậy, Tây Lăng Nữ hoàng cùng Nam Chiêu quốc chủ, trong lòng lại đối với dự đoán lúc trước của chính mình, có thêm vài phần khẳng định, thầm nghĩ trong lòng: Đông Tàn lão nhân này, như thế nào giấu mọi người.

Hải Táp lấy cung tiễn từ trên tay thị vệ, điểm điểm vài cái, vừa lòng gật đầu, lập tức giơ lên một chút tươi cười, "Đông Tàn Hoàng thượng, người chớ không phải là hoài nghi năng lực của tại hạ?"

Hừ! Hấn tuy là bá chủ ở trên biển, nhưng đối với những chuyện bình thường này cũng không hề xa lạ! Huống hồ, Nam Cung Thiên Duệ tướng quân là vì ai tiến vào khu vực săn bắn, hấn cũng không phải không rõ?

Như có chút suy nghĩ nhìn về phía An Ninh liếc mắt một cái, ý cười nơi khoe miệng càng phát ra nồng đậm, Thần vương Thương Dịch, rồi lại Nam Cung tướng quân, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư này sức quyền rũ thực không nhỏ a, nếu như vậy, hấn càng thêm muốn gấp để hiểu thêm một chút!

"Giá!" Hải Táp dời tầm mắt, nắm chặt dây cương, giục ngựa hướng tới khu vực săn bắn chạy đi...

An Ninh lĩnh mệnh, đang muốn lên ngựa, lại nghe được thanh âm của Uyển quý phi vang lên, "Nhị tiểu thư, xem người kia, người chớ không phải là cứ như vậy tiến vào khu vực săn bắn chứ? Sợ rằng còn chưa tiến vào đã bị con mồi dẫm mạnh nuốt vào bụng rồi, đi săn bắn thì ít nhất cung tên cũng phải có chứ! Mặc khác xiêm y của người cũng nên đổi a"

An Ninh có chút nhú mi, chẳng phải nàng ta hy vọng nàng tiến vào khu vực săn bắn liền bị dã thú nuốt vào trong bụng sao? Uyển quý phi này, làm sao có thể có hảo tâm như vậy a! "Ninh nhi tới vội vàng, căn bản không muốn tham dự săn bắn, cho nên, liền không có chuẩn bị cung tiễn cùng xiêm y, này nên như thế nào cho phải?"

"Này cũng khéo, hôm qua nha đầu Minh Nguyệt kia âm ỷ muốn săn bắn, bản cung cũng vì nàng chuẩn bị cung tiễn cùng xiêm y, nhưng nàng hôm nay không biết tại sao, lại không có theo tới, quần áo kia cũng liền vô dụng, xem thân hình Ninh nhi, thì xiêm y của nha đầu Minh Nguyệt cũng khá vừa vặn với Ninh nhi, Ninh nhi liền thay bộ đồ kia đi! Ngán Sương, mau mang nhị tiểu thư đi xem quần áo để thử đi." Hoàng hậu nương nương tiến lên, chậm rãi mở miệng,

Khéo sao? An Ninh mâu quang giật mình, kia thật đúng là khéo! Trong lòng tuy rằng nghĩ như thế, nhưng ở mặt ngoài cũng là bất động thanh sắc, phúc phúc thân, nhẹ giọng tạ ơn, "Tạ Hoàng hậu nương nương ân điển."

"Nam Cung tướng quân hôm nay vì Hoàng thượng săn một con cáo trắng, kia Ninh nhi người liền vì bản cung săn một con vật nhỏ như thế nào, tùy tiện

cái gì cũng tốt, nếu là thực sản đến, bản cung sẽ thưởng thêm cho." Hoàng hậu hưng trí nói, con người dịu dàng ả ả hàm chứa chờ mong, mới vừa rồi chất nhũ của nàng thỉnh thoảng đi sản bản, nói là vì Hoàng thượng, nhưng hẳn thật là vì ai, làm cô như nàng, tự nhiên nhìn ra được vài phần, nàng nhưng thật khá bất ngờ, hơn nữa muốn nhìn một chút, An Ninh này rốt cuộc có cái chỗ gì hơn người, nhưng lại làm cho Nam Cung Thiên Duệ khẩn trương như thế.

"An Ninh nhất định không phụ sự kỳ vọng của nương nương." An Ninh chậm rãi mở miệng, lập tức đi theo phía sau Ngân Sương, được Ngân Sương dẫn đường đến bên cạnh một chiếc xe ngựa.

"Nhị tiểu thư, người liền ở trong xe ngựa xem một chút rồi dời y phục đi!" Ngân Sương đưa qua một bộ xiêm y, màu trắng thuần, thợ may khéo léo tinh xảo, cổ áo, cổ tay áo đều thêu tơ kim tuyến màu vàng bên thành một đám mây, An Ninh rất nhanh thay đổi trang phục ở trên xe ngựa, lúc đi ra ngoài xe ngựa, mọi người trước mắt đều sáng ngời.

Nàng kia, trang phục bó sát, eo nhỏ không đầy một vòng tay, cao gầy mà thon dài, nhan sắc thuần trắng, như một gốc u lan nơi vách núi, xiêm y mặc ở trên người nàng vừa đúng, hơn vài phần anh khí, lại không mất sự mềm mại đáng yêu của tiểu nữ nhi.

Ngân Sương nhìn An Ninh, trong nháy mắt liền ngây người, phục hồi tinh thần lại, đem cung tiễn đưa tới trên tay của An Ninh, "Nhị tiểu thư, mau xuất phát đi thôi!"

An Ninh gật gật đầu, tiếp nhận cung tiễn, lập tức lên ngựa.

Uyển quý phi đem phong thái của An Ninh xem ở trong mắt, thu hạ mi mắt, hay cho một cái An Ninh! Bề ngoài đến mức này, nhìn thật không thua phong thái của nữ tử Tây Lăng. Nghĩ đến cái gì, đáy mắt có một chút dị sắc xẹt qua, lại giương mắt, trong mắt lại khôi phục sự dịu dàng như nước, đối với Hoàng hậu nương nương bên cạnh nói, "Tỷ tỷ, nghĩa nữ này của ngài thật sự là làm cho người ta kinh hỉ, nô tì xem, đợi lát nữa chắc chắn vì tỷ tỷ sản vài thứ, tỷ tỷ cần phải chuẩn bị tốt để ban thưởng a."

"Đây là tự nhiên." Hoàng hậu nương nương ha ha cười nói, tỷ muội hai người ở chung thập phần hòa hợp.

"Thê thiếp nhà ai có thể ở chung hài hòa giống như các người, thật sự là phúc khí của trẫm a." Sùng Chính đế nhìn, vừa lòng gật đầu, Hoàng đế như hẳn thật có thể nói là là may mắn a. Hoàng hậu dịu dàng hiền lành, sủng phi lại là người tri kỷ, hai người giống như thân tỷ muội, không có chút lục đục với nhau, có được hai người phụ nữ này còn cầu gì nữa.

Hoàng hậu nương nương cùng Uyển quý phi nhìn nhau, đồng dạng lòng tràn đầy vui mừng, một bên những người khác nhìn, lại tiếp tục phụ họa, trong khoảng thời gian ngắn, đều là ca ngợi Hoàng hậu hiền đức cùng Uyển quý phi dịu dàng.

Từ chỗ rất xa, An Ninh nghe được những lời ca ngợi này, nhìn về phía Sùng Chính đế. Lúc này trong lòng hẳn tràn đầy thỏa mãn, hẳn làm sao biết, người tri kỷ cùng sủng phi kia mới thật sự là cao thủ, cái gọi là tri kỷ ôn nhu bất quá là nguy trang, cái gọi là hòa thuận hòa hợp bất quá là giả dạng mà thôi.

Mà ở trong lại không xa, lúc biểu hiện này bị đánh vỡ là lúc... Nghĩ đến chuyện xảy ra ở kiếp trước, Nam Cung gia, cả nhà xử trảm, huyết nhiệm đoạn đầu đài, đáy mắt An Ninh xẹt qua một chút thâm trầm, tình hình kia cùng Vân gia nhưng giống nhau như thế!

Đại phu nhân... An Bình hầu phu... Lâm gia... Uyển quý phi, nhớ tới mới vừa có người đâm nàng trên lưng ngựa, con người An Ninh căng thẳng, nắm chặt dây cương, gấp gáp bụng ngựa, lập tức như mũi tên nhọn, chạy như bay ra...

Nam Cung Thiên Duệ theo sát, hai người thúc ngựa qua một cái cầu gỗ, bên kia cầu gỗ, đó là rừng rậm của khu vực sản bản, tiến vào rừng rậm, mơ hồ có tiếng con mồi tru lên cùng tiếng thợ săn đan vào cùng một chỗ. Nam Cung Thiên Duệ nhìn An Ninh trên tuần mã, nghĩ đến những nghi vấn vẫn luôn nằm trong đầu hẳn từ hôm qua bắt đầu nhen nhóm lên, mi tâm cau có, do dự hồi lâu, rốt cục mở miệng, "Ninh nhi..."

An Ninh chống lại tầm mắt của hắn, đáy mắt nghi hoặc hoặc nàng xem ở trong mắt, khước miệng khế nhếch, "Nam Cung tướng quân có cái gì nói, không cần ngại."

Mới vừa rồi ở trên đường trong kinh thành từ rất xa thoáng nhìn, nàng liền nhìn ra hẳn có chuyện muốn hỏi nàng. Chiến công Nam Cung Thiên Duệ hiển hách, cho tới bây giờ đều là tướng quân trường thắng. Nhưng là, đối với chính mình, hẳn luôn ít nhiều băn khoăn, trước kia là như thế này, hiện tại cũng là như thế này, không nghĩ nhìn hẳn tiếp tục bị nghi vấn trong lòng làm phức tạp, An Ninh dẫn đầu hỏi.

"Người trước kia không phải gọi ta là tướng quân, người thật sự đem quan hệ của chúng ta quên không còn một mảnh sao?" Nam Cung Thiên Duệ làm cho ngựa dừng lại, còn thật sự nhìn An Ninh, bên trong cặp con ngươi đen kia tích lũy nhiều áp lực. Từ khi từ biên cảnh Tây Nam trở về, hẳn vẫn tưởng biết rõ ràng, đối với An Ninh mà nói hẳn đã không còn ở trong trí nhớ của nàng, sớm đã hóa thành mây khói.

Nhưng là, mỗi một lần mở miệng, hẳn liền do dự, tựa hồ là sợ hãi có được một đáp án khiến hẳn đau lòng. Hai năm trước, hẳn không thể thừa nhận được, tiện đà đi tha hương. Hai năm sau, trở về một khắc kia nhìn thấy An Ninh, hẳn biết, hai năm hẳn cố gắng lại hoàn toàn không có chút tác dụng nào, ảnh hưởng của nàng đối với hẳn vẫn như trước thật lớn.

"Ninh nhi như thế nào có thể quên Thiên Duệ ca ca? Trước đây, cũng chỉ có mẫu thân cùng Thiên Duệ ca ca đối với Ninh nhi tốt, An Ninh như thế nào có thể quên?" An Ninh liếc hạ mặt mày, không có chút kiêng dè.

Nam Cung Thiên Duệ trong lòng vui vẻ, khó nén kích động. Ninh nhi không có quên hẳn! Nàng như trước nhớ rõ hẳn từng là Thiên Duệ ca ca của nàng!

Vui sướng khôn cùng hưng phấn làm cho nam nhân chinh chiến sa trường nhu hẳn tựa hồ muốn trào nước mắt, tay gặt gao nắm chặt, tựa hồ là ăn nhấm, hẳn không xác định chính mình có thể hay không kích động, luống cuống, tiến lên đem An Ninh ôm vào trong lòng.

Hắn không thể làm cho An Ninh sợ!

"Vậy vì sao Ninh nhi luôn tránh Thiên Duệ ca ca?" Nam Cung Thiên Duệ cố gắng bình ổn tâm tình tốt của mình, mở miệng hỏi.

An Ninh giật mình, tránh hắn? Liễm liễm mi, An Ninh con người cơ lại, "Tỷ tỷ thích tướng quân, nói với Ninh nhi, tướng quân là vị hôn phu của tỷ tỷ... Ninh nhi thường nhìn thấy tỷ tỷ cùng tướng quân cùng nhau nói chuyện phiếm, tựa hồ..."

Kiếp trước, An Như Yên nói với nàng như thế, không chỉ có như thế, An Như Yên còn nói cho nàng, tướng quân không thích nàng, càng thêm không thích người khác quấy rầy hắn cùng An Như Yên ở chung. Cho nên, kiếp trước, An Ninh nhìn thấy Nam Cung Thiên Duệ, liền chỉ có xa xa tránh đi, khi đó nàng, sợ hãi chọc tỷ phu tương lai này tức giận.

"Không phải như thế!" Nam Cung Thiên Duệ đánh gãy lời nói của An Ninh, thần sắc vội vàng, giống như sợ hãi An Ninh tiếp tục hiểu lầm, An Như Yên chết tiệt kia, dám đặt điều bịa chuyện với An Ninh, "Ta chưa bao giờ thích nàng ta, cũng không cùng nàng ta có hôn ước!"

Nam Cung Thiên Duệ lại cường điệu, nếu An Như Yên giờ phút này ở đây, hắn nhất định nhịn không được xúc động trong lòng, một đao giết nàng, nàng ta rốt cuộc đã lừa Ninh nhi như thế nào?

Trong lòng hắn chỉ có một nữ tử, nhưng nàng kia cũng không phải An Như Yên! Nhìn An Ninh trước mắt, thần sắc Nam Cung Thiên Duệ trở nên sâu thẳm, "Phong thơ của hai năm trước kia..."

Lá thư này, là nàng chính mồm nói cho chính mình, bọn họ nhất đao lưỡng đoạn, gấp lại sẽ trở thành người lạ!

"Thư?" An Ninh khẽ nhíu mày, giống như đang cố nhớ lại. Nhưng là, nàng lại tìm không thấy chính mình từng viết thư cho hắn ở hai năm trước, liễm liễm mi, trong lòng An Ninh ảm ảm có vài phần đoán, "Ta chưa bao giờ từng viết thư."

Không viết qua? Vậy lá thư này... Nhưng lá thư kia là bút tích của An Ninh... mi tâm Nam Cung Thiên Duệ nhú chặt, trong mắt thay đổi bất ngờ, giống như có cái gì ở trong đầu rộng mở ra, Nam Cung Thiên Duệ nhịn không được thấp rủa ra tiếng, "An Như Yên chết tiệt!"

Nhất định là nàng giờ trò quỷ ở trong đó. Hiện tại, hắn không chỉ muốn giết nàng, càng muốn nàng sống không bằng chết, nhận hết mọi tra tấn.

Lá thư này không phải An Ninh viết, vậy ý từ trong lá thư cũng không phải của An Ninh, nhưng lá thư này lại khiến hắn lâm vào tuyệt vọng, quyết định rời đi kinh thành, đưa Ninh nhi của hắn về tại này bên trong Hầu phủ ở kinh thành, hai năm này, nàng rốt cuộc trải qua những gì?

An Ninh trong lòng hiểu rõ, Nam Cung Thiên Duệ hiểu được, mà nàng cũng hiểu được, nàng không đi hỏi bức thư kia rốt cuộc viết cái gì. Nhưng nàng lại biết, hai năm trước Nam Cung Thiên Duệ đột nhiên rời kinh, cùng lá thư này chắc chắn có liên quan.

"Khi đó, ta mất trí nhớ, bị An Như Yên đẩy vào trong hồ, nhưng là ông trời thương tiếc ta, không có làm cho ta chết, nhưng ta lại mất đi trí nhớ, nghiêm khắc nói đến, từng có một đoạn thời gian, ta quả thật là quên hết mọi chuyện." An Ninh chậm rãi mở miệng, giọng điệu vẫn đậm phong khinh, giống như đang kể lại chuyện xưa của người khác.

Nhưng là, chính là bình thường như vậy, ở trong mắt Nam Cung Thiên Duệ, cũng là khơi dậy kinh đảo hải lãng, làm cho ngựa dừng lại, nắm chặt dây cương khiến gân xanh trên tay lộ ra, không thể tin được chuyện mình vừa mới nghe thấy.

Mất trí nhớ? An Như Yên nhưng lại làm hại Ninh nhi mất trí nhớ! Thật là một nữ tử dối trá ngoan độc, lại dám kể với hắn thời gian qua An Ninh sống tốt như thế nào!

"Người..." Nam Cung Thiên Duệ thanh âm có chút run run, thật lâu không thể bình ổn.

An Ninh cũng nhún vai, quay đầu hướng tới Nam Cung Thiên Duệ cười sáng lạn, "Thiên Duệ ca ca đừng lo, hiện tại ta đều nhớ ra rồi, mọi chuyện hết thảy ta đều nhớ ra rồi."

Tuy rằng nhớ lại tất cả, trả một cái giá quá lớn. Hắn không biết, kiếp trước trong hai năm này nàng bị lừa bị lợi dụng, càng thêm không biết kiếp trước sau vài năm nàng phải trải qua chuyện tình gì, phu quân phụ lòng, con chết, mình chết, hết thảy đều là tàn nhẫn đến như vậy.

Nam Cung Thiên Duệ nhìn nàng tươi cười, trong lòng càng thêm day dứt, cắn chặt hàm răng, "Thực xin lỗi."

Nếu hai năm trước, hắn không có rời đi, mà ở lại kinh thành. Hắn nghĩ, chính mình có lẽ cũng đã phát giác sự tình không thích hợp, cũng sẽ không làm cho An Ninh bị thương tổn như vậy.

"Tướng quân không cần xin lỗi An Ninh?" An Ninh liễm hạ mặt mày, người phải xin lỗi nàng, là đại phu nhân, An Như Yên, An Bình hầu gia, còn có nam nhân đã phụ lòng nàng ở kiếp trước. Bây giờ nàng nhớ lại tất cả, trở về báo thù không phải sao?

Kiếp trước, những người hại nàng, phụ nàng, nàng một cái cũng sẽ không bỏ qua!

Tất cả cừu hận, nàng đều ghi tạc trong lòng, xâm nhập cốt tủy, một ngày nào đó, nàng sẽ dùng chính bàn tay của mình, tự tay thiết kế kết cục cho bọn họ.

Trầm mặc, hai người đều tự ngồi ở trên ngựa, không nhanh không chậm đi về phía trước, chỉ còn lại có tiếng vó ngựa, cùng với tiếng muôn thú hò hét xung quanh.

"Ninh nhi, ngươi còn đang trách ta không đáp ứng ngươi, thay mẫu thân ngươi báo thù?" Nam Cung Thiên Duệ liếc hạ mắt mày, đôi mắt ngăm đen sâu không thấy đáy, hình như có hồi hận ở giữa. Năm đó, hắn cũng từng lo lắng Ninh nhi bởi vì cừu hận làm ra sự việc nguy hiểm đến chính bản thân mình. Nhưng sau đó, Ninh nhi lại gửi là thư này, bày tỏ cho hắn biết trong lòng nàng đã không còn có cừu hận, biết đại phu nhân đối với nàng như nữ nhi ruột thịt của bản thân. Cho nên, hắn mới an tâm, nay ngẫm lại, mới phát hiện, kia đều là An Như Yên đang làm xiếc lừa gạt mình.

Giờ phút này, nhìn vào trong mắt An Ninh, hắn hiểu được, hận thù trong lòng Ninh nhi cũng không có biến mất.

An Ninh nghĩ đến đoạn chuyện cũ kia, kéo kéo khóe miệng, "Khi đó Ninh nhi quá nhỏ, rất cố chấp, cố ý muốn ngươi đi giết Lưu Hương Liên, khi đó Ninh nhi lo lắng không chu toàn, ngươi nếu giết đại phu nhân, Nam Cung gia liền không thể an bình."

Sau đó, nàng hồi phủ không được bao lâu, liền bị An Như Yên đẩy vào trong hồ, mất đi trí nhớ.

"Ta đi giết nàng, thay Vân Trăn bá mẫu báo thù." Con ngươi Nam Cung Thiên Duệ co lại. Hoặc là, hai năm trước, hắn nên làm như vậy, không nên cố kỵ cái gì, giết nhanh dây cương, Nam Cung Thiên Duệ quay đầu ngựa lại.

"Thiên Duệ ca ca..." An Ninh gọi hắn lại.

Thân hình Nam Cung Thiên Duệ giật mình, dừng cước bộ, nghe được thanh âm An Ninh tiếp tục truyền đến từ phía sau.

"Đây là việc của Ninh nhi." An Ninh không muốn hắn nhúng tay vào, phía sau Nam Cung Thiên Duệ chung quy còn có một Nam Cung gia.

Mi tâm Nam Cung Thiên Duệ nhú lại, "Ngươi còn gọi ta một tiếng Thiên Duệ ca ca, chuyện này liền cũng là chuyện của ta."

An Ninh cười ngựa, đi đến bên cạnh Nam Cung Thiên Duệ. "Nay không chỉ là thù giết mẹ, cho nên, cừu này, ta muốn đích thân báo." Trong mắt An Ninh xẹt qua một tia kiên định, nếu chỉ có thù giết mẹ, nàng sẽ lựa chọn một đao giết đại phu nhân, nhưng có rất nhiều thứ thù hận dồn chung một chỗ, giết bà ta, chung quy là rất tiện nghi, chống lại hai tròng mắt của Nam Cung Thiên Duệ, "Thiên Duệ ca ca, lúc này đây, liền để tự Ninh nhi đi."

Nam Cung Thiên Duệ trầm mặc không nói, trong đôi mắt cũng hiện lên nhiều cảm xúc, rốt cục, đôi môi cương nghị phun ra một chữ, "Được"

Chỉ cần là mong muốn của Ninh nhi, hắn liền không bao giờ làm trái ý nàng nữa, Ninh nhi muốn báo thù hung thủ, mà hắn phải biến thành một thanh kiếm tốt của nàng, chỉ cần Ninh nhi cần hắn, hắn sẽ bảo hộ nàng vì nàng trấn giữ, cho dù là dùng toàn bộ Nam Cung gia làm đại giới.

Hai người nhìn nhau, khóe miệng không hên mà cùng giờ lên, tựa hồ trở lại nhiều năm trước, dưới tàng cây hoa mai, thiếu niên thoả sáo ngọc, nhìn cô gái vụng trộm từ sau tiểu viện đi ra, hai người nhìn nhau mỉm cười...

Phù!!!, trong không khí truyền đến một cỗ hơi thở nguy hiểm, bên tai truyền đến một tiếng tru lên, An Ninh cùng Nam Cung Thiên Duệ đều ngẩn ra. Lập tức, một suy nghĩ nhảy vào trong óc, đôi tay của hai người nắm thật chặt, đồng thời nhìn về phía phương hướng thanh âm kia truyền đến. Quả nhiên, một con mãnh hổ, hướng tới phía bọn họ, giương nanh múa vuốt, bộ dáng thập phần làm cho người ta sợ hãi.

An Ninh hít một ngụm khí lạnh, con hổ này... Liền ngay cả Nam Cung Thiên Duệ cũng thập phần giật mình, hắn cho tới giờ cũng chưa từng gặp một con hổ lớn như vậy. Xem ra, không hổ là khu vực săn bắn lâu năm của hoàng gia, con hổ này sợ là đã nuôi từ lâu.

Nam Cung Thiên Duệ cho An Ninh một ánh mắt, làm cho nàng thối lui đến phía sau mình, lập tức rút ra cung tên, kéo cung nhắm ngay đầu của con hổ, con hổ há mồm thật lớn, tru lên một tiếng, hai người liền cả kinh, hai con tuần mã liền trở nên hoảng loạn.

An Ninh nắm chặt dây cương, ổn định thân thể của chính mình, mà Nam Cung Thiên Duệ nhắm ngay mục tiêu, đem cung kéo đến độ cong lớn nhất, buông tay, bắn tên, mũi tên bắn nhanh ra, con hổ kia thả người lùi lại, tên không có bắn trúng đầu con hổ, mà cắm ở trên lưng của nó.

Mũi tên này không thể nghi ngờ là đã chọc giận con hổ trước mặt, đôi mắt của con hổ lộ ra hung quang, hướng tới bên này đánh tới, mục tiêu cũng nhắm ngay An Ninh, mắt thấy con hổ kia tiến gần An Ninh, Nam Cung Thiên Duệ liền rung mình, ba mũi tên nhọn cùng bắn ra, lần này, chuẩn xác không sai, ba mũi tên nhọn nhất tề bắn trúng đầu của con hổ, con hổ kia không phản ứng lại nữa, liền mất mạng ngã xuống đất.

"Ninh nhi, có sao không?" Con ngươi Nam Cung Thiên Duệ khó nén thân thiết, mới vừa rồi con hổ kia, nhất định là đã làm Ninh nhi sợ hãi.

"Ta không sao." An Ninh cố gắng ép chính mình thôi không hoảng sợ, kéo kéo khóe miệng, mới vừa rồi nếu không có Nam Cung Thiên Duệ, nàng sợ là... Nghĩ đến sự hung mãnh của con hổ kia, lại nghĩ đến ba mũi tên bách phát bách trúng của Nam Cung Thiên Duệ mới vừa rồi, nàng tựa hồ có thể tưởng tượng được, trên chiến trường Nam Cung Thiên Duệ dùng mãnh ra sao. Giống như muốn đuổi đi một màn đáng sợ kia, An Ninh nhìn con hổ đã chết kia, nhú mày, "Chúc mừng tướng quân săn được một con hổ dũng mãnh, Thiên Duệ ca ca hôm nay chắc chắn là đạt hạng nhất, nếu được ban thưởng chớ không được quên Ninh nhi đó"

Nam Cung Thiên Duệ thấy nàng còn có thể nói giỡn, rốt cục mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, khóe miệng gọi lên một chút chua xót. Trời biết, hắn đối với thứ hạng nhất bỏ đi kia không có ham muốn gì, chỉ thầm muốn An Ninh có thể bình an vô sự.

"Đi thôi! Đi bên cạnh ta, phải cẩn thận một chút." Nam Cung Thiên Duệ ôn nhu nói, may mắn mới vừa rồi hắn xin đi theo rồi chờ Ninh nhi cùng xuất phát, bằng không... Nghĩ đến con hổ kia xuất hiện ở trước mặt Ninh nhi, trong lòng hắn liền sinh ra một tia hoảng sợ.

An Ninh gật gật đầu, hai người tiếp tục đi, tuy là săn bắn, trên đường gặp được như là con nai, con thỏ tiểu động vật vô hại, bọn họ cũng không có động thủ. Ước chừng qua thời gian bằng một nén nhang, hai người ần ần cảm thấy bốn phía có chút không thích hợp .

An Ninh nhìn bốn phía liếc mắt một cái, đại thụ che trời, từng bụi cây rậm rạp, cũng không có gì kỳ quái. Nhưng là, có động tĩnh nhỏ cũng làm cho An Ninh cảnh giác lên.

Đó là hơi thở nguy hiểm, đối với Nam Cung Thiên Duệ đã trải qua những tháng ngày trên chiến trường mà nói, cũng không có gì xa lạ, cơ hồ là theo bản năng, Nam Cung Thiên Duệ đem An Ninh bảo hộ ở bên cạnh, hai người cẩn thận lưu ý động tĩnh chung quanh, vụt, một tiếng kêu rống của dã thú vang lên, lập tức liền nghe thấy rất nhiều âm thanh của dã thú liên tiếp vang lên.

Trong lòng An Ninh ngẩn ra, rốt cục thấy dã thú từ phía xa xa chạy lại, lúc này đây, không chỉ là một con hổ, mà là một đám!

Đám dã thú kia, so với con hổ mà Nam Cung Thiên Duệ đã hạ còn muốn lớn hơn rất nhiều, còn muốn làm cho người ta sợ hãi hơn nữa, trừ bỏ một đám mãnh hổ, còn có bảy sói, tình huống trước mắt làm cho An Ninh có chút bất an, mặc dù đây là khu vực săn bắn đã nhiều năm không dùng đến. nhưng cũng không nên có quá nhiều dã thú như vậy tụ tập cùng một chỗ, giống như bọn chúng đang lần theo dấu vết của một vật gì đó mà đến đây.

Ánh mắt sắc bén của An Ninh nhìn lướt qua đàn dã thú trước mặt, trong mắt hồ lang giống như điên cuồng thiêu đốt, An Ninh theo bản năng nhìn về phía Nam Cung Thiên Duệ, đã thấy trong mắt hắn cũng có hoài nghi, không khỏi có chút nhíu mi, "Xem ra, hẳn là chúng ta đem mảy thứ này đưa tới."

Nhưng là, dã thú trong khu vực săn bắn này, đối mặt với thợ săn, hẳn là phải chạy trốn, tình huống trước mắt có chút quỷ dị làm cho người không thể không nghi ngờ.

Dã thú càng ngày càng gần, hướng tới phía hai người mà công kích, Nam Cung Thiên Duệ rút ra mũi tên, mấy mũi liền bắn ra cùng một lúc, rất nhanh. Bảy sói liền học máu ngã xuống đất, nhưng bảy sói còn lại cũng không có lùi bước, tre già măng mọc, mà mục tiêu của tất cả chúng nó đều là An Ninh.

Nam Cung Thiên Duệ đột nhiên ý thức được cái gì, "Ninh Nhi, trên người ngươi có mùi gì vậy?"

Lời này nói ra, làm cho An Ninh tâm thần chấn động, mùi hương này, nguyên lai không phải hơi thở trên người nàng, càng thêm không phải là mùi son phấn, lúc trước nhưng lại cũng không phát hiện ra, giờ phút này, mùi hương kia càng phát ra đậm đặc hơn.

An Ninh giống như nghĩ tới cái gì, con ngươi căng thẳng, "Bộ quần áo này..."

Mùi hương kia bắt đầu từ trên quần áo nàng mà phát ra, Nam Cung Thiên Duệ liền hiểu được, thân hình nhảy lên, rất nhanh phi thân tới bên cạnh An Ninh, nắm lấy lưng áo của An Ninh, tung người bay lên, một lát sau An Ninh liền được Nam Cung Thiên Duệ an trí ở trên cây.

Nam Cung Thiên Duệ ngửi thấy mùi hương kia càng ngày càng đậm, đôi lông mày nhíu lại thành một đường thẳng, "Ta từng nghe nói có một loại kỳ hương, chuyên môn hấp dẫn dã thú, bộ quần áo trên người ngươi sợ là..."

Nam Cung Thiên Duệ cũng không nói hết, nhưng ý tứ cũng không cần nói cũng biết, quần áo này là có người đã động thủ qua, cái loại hương liệu này rất ít thấy, quần áo bị nhiễm mùi này, sợ là có người cố ý làm, mà mục đích của người nọ... Nghĩ đến cái gì, con ngươi của Nam Cung Thiên Duệ xẹt qua một tia lạnh băng.

"Đây là Hoàng hậu nương nương..." An Ninh nhận thấy được thân thể Nam Cung Thiên Duệ cứng lại, cũng không nói gì kế tiếp, bọn họ hai người đều biết, quần áo này là Hoàng hậu nương nương chuẩn bị, nhưng An Ninh lại không tin là Hoàng hậu nương nương động tay chân trong đó.

"Cô là..." Nam Cung Thiên Duệ nắm tay thật chặt, hẳn không thể tin được là Hoàng hậu muốn đẩy An Ninh vào chỗ chết. Nhưng là, lại không có cách nào thay đổi sự thật là bộ quần áo này là do Hoàng hậu nương nương đưa cho An Ninh.

Hắn đã rõ ràng, tận mắt chứng kiến, không phải sao?

Dưới tàng cây dã thú càng ngày càng nhiều, nán ná ở dưới chân hai người, nguyên bản hai con kị mã của hai người do bị để lại nên không tránh khỏi cảnh huyết nhục mơ hồ nhưng ăn xong hai con ngựa này rồi nhưng bọn dã thú cũng không có ý định rời đi. Giờ phút này, Nam Cung Thiên Duệ dù là dùng toàn bộ số tên của mình cũng không thể đem toàn bộ dã thú tiêu diệt

Nghe tiếng tim đập của Nam Cung Thiên Duệ, đột nhiên, thanh âm của Nam Cung Thiên Duệ vang lên ở bên tai mình, "Ninh nhi, ngươi cởi quần áo ra."

"Ngươi muốn làm gì?" An Ninh trong lòng giật mình, ần ần có một dự đoán ở trong đầu.

"Ta đem chúng nó dụ đi." Nam Cung Thiên Duệ trầm giọng mở miệng.

Quả nhiên, như An Ninh dự liệu, An Ninh lập tức phủ quyết, "Không được."

Nam Cung Thiên Duệ mới vừa nói loại kỳ hương này, kiếp trước nàng cũng từng nghe nói, cái loại này hương khí này thập phần đặc biệt, phải ở trên cơ thể con người trộn lẫn với thân nhiệt của cơ thể, mới có thể phát ra mùi hương, độ ẩm càng cao, mùi càng dày đặc, Nam Cung Thiên Duệ muốn muốn lợi dụng loại mùi thơm lạ lùng này đem sải lang hổ báo dụ đi, chỉ có thể cầm quần áo mặc ở trên người, dùng thân thể hắn làm mồi.

Này rất nguy hiểm, mà nàng cũng không thể tro mắt nhìn hắn vì mình đi mạo hiểm như vậy. "Ninh nhi, nghe ta nói, lấy thân thù của ta, sẽ không xảy ra

chuyện gì, người cứ yên tâm." Nam Cung Thiên Duệ cũng biết những bản khoán của An Ninh, gương mặt cương nghị nở rộ ra một chút tươi cười, Ninh nhi quan tâm an nguy của hắn, trong lòng hắn liền thấy đủ, dù hắn có mất mạng cũng sẽ không để Ninh nhi chịu bất cứ thương tổn nào.

"Không, việc này rất nguy hiểm, chúng ta ở chỗ này chờ, mấy thứ này tự nhiên sẽ rời đi." An Ninh liếc hạ mặt mày, ngay cả chính nàng cũng biết lời nói này là không thể, mùi hương này dù có nhạt đi thì đám dã thú này cũng sẽ không rời đi.

"Uy, nhị tiểu thư, người nhưng thật ra thoát vẫn là không thoát?" Đột nhiên, một thanh âm truyền đến, mang theo vài phần ý tứ.

Nam Cung Thiên Duệ cùng An Ninh nghe thấy tiếng nói liền nhìn qua, nhưng lại nhìn thấy trên cây cách đó không xa, có một người đang ngồi, người nọ không phải ai khác chính là Thuyền vương Hải Táp!

"Nhị tiểu thư, vị Nam Cung tướng quân này khăng khăng vì người mà mạo hiểm, người mau sáng khoái đồng ý một chút, mau thoát, hảo đem mấy thứ này đem đi, miễn làm cho người ta kinh hồn bạt vía." Hải Táp lại mở miệng, nhủu mày, ánh mắt trong lúc đó hơn vài phần tà mị.

An Ninh trong mắt xẹt qua một tia tức giận, "Kia không bằng Hải Táp công tử đến dẫn dắt mấy thứ này rời đi." Thuyền vương này, giờ phút này nghĩ muốn xem kịch vui sao? Không nghĩ tới hắn lại vẫn có hưng thú như vậy.

"Chắc chắn chắc... Ta cũng không có bản sự cùng sự gan dạ sáng suốt giống Nam Cung tướng quân, bắt quá... Nếu là người cho ta một lời hứa hẹn, có câu là 'Trọng thưởng' dưới tất có dũng phu, ta nhưng thật ra có thể mạo hiểm thử một lần." Chân mày Hải Táp nhíu lại, tuy rằng khoảng cách có chút xa, nhưng hắn như trước có thể thấy rõ khuôn mặt An Ninh, An Ninh hầu phủ nhị tiểu thư này, có thể làm cho Nam Cung tướng quân cam nguyện vì nàng dùng mệnh để đổi, quả nhiên là không đơn giản.

Trang phục trên thân thể nàng tuy là đã che hết mọi chỗ nhưng những đường cong trên thân thể vẫn lộ ra rõ ràng thật khiến người ta trước mắt sáng ngời.

Hứa hẹn? Đường đường Thuyền vương đâu thiếu thứ gì mà cần một lời hứa hẹn của một nữ tử?

An Ninh đang muốn mở miệng nói cái gì đó, liền cảm giác được một bàn tay ở trên người mình điểm nhẹ vài chỗ, thân thể liền không thể nhúc nhích, An Ninh giật mình, cau mày nhìn Nam Cung Thiên Duệ, giống như hiểu được hắn muốn làm cái gì, "Thiên Duệ ca ca... Người... Người không thể mạo hiểm!"

Nam Cung Thiên Duệ cũng nở một nụ cười, dưới tàng cây dã thú càng ngày càng nhiều, nếu là không nhanh chút, hắn cũng không thể cam đoan lát nữa chính mình có thể đem đám dã thú này dụ đi.

"Ninh nhi, tha thứ Thiên Duệ ca ca đường đột." Nam Cung Thiên Duệ dứt lời, liền nhanh tay thoát đai lưng bên hông của An Ninh, cời bỏ ngoại sam trên người nàng, đợi đem tất cả trang phục bên người nàng thoát xuống, lập tức liền đem An Ninh an trí ở một vị trí tốt hơn, làm cho nàng tựa vào trên thân cây.

An Ninh cắn chặt môi, nghĩ phải ngăn cản hắn, nhưng thân thể không cách nào nhúc nhích, nàng biết, Nam Cung Thiên Duệ đã quyết định, nàng dù là ngăn cản, cũng vô pháp thay đổi chủ ý của hắn. Giờ phút này, lòng của nàng không thể bình tĩnh, trong đầu hiện khoảng thời gian hai người ở bên nhau, nội tâm lại có vô số cảm xúc bốc lên.

Nam Cung Thiên Duệ không thể đem quần áo của An Ninh mặc ở trên người, đành nhét chúng vào trong áo, hương liệu kia, chỉ có thể dựa vào độ ấm của thân thể, hương thơm mới có thể phát ra càng nhiều và nhanh hơn.

Thật sâu nhìn An Ninh một cái, Nam Cung Thiên Duệ khẽ nhủu mày, thân nhiên liếc mắt nhìn Hải Táp trên một cành cây khác, con người căng thẳng, lập tức đem quần áo trên người mình cời ra cẩn thận thay An Ninh mặc vào, đợi cho an trí tốt hết thấy mọi chuyện, Nam Cung Thiên Duệ hướng tới Hải Táp chấp tay, "Hải Táp công tử, sau khi ta dụ đàn thú rời đi, thỉnh Hải Táp công tử thay ta chiếu cố An Ninh, đại ân ngày sau lại báo."

Hải Táp con người co lại, khóe miệng mỉm cười, thân nhiên nhìn lướt qua Nam Cung Thiên Duệ, "Ngựa của ta còn không có bị đàn dã thú ăn vào bụng, người liền lấy kỳ mã của ta mà đi."

Nam Cung Thiên Duệ lộ vẻ mặt cảm kích, phi thân nhảy, hướng tới con tuấn mã của Hải Táp bay đi.

An Ninh nhìn bóng dáng của Nam Cung Thiên Duệ, trong lòng nổi lên một tia lo lắng, cắn cắn môi, cao giọng quát, "Thiên Duệ ca ca, ngày mai bên trong Thánh Vũ điện, nấu rượu tương yêu, Ninh nhi chờ người!"

Con người Nam Cung Thiên Duệ sáng ngời, trên mặt nở rộ một nụ cười, hắn sẽ dùng bất cứ giá nào để có thể giữ lại tánh mạng của bản thân để thực hiện ước hẹn ngày mai, trong mắt xẹt qua một tia kiên định. Nam Cung Thiên Duệ thi triển khinh công, bay qua trên đầu đàn dã thú, nhất thời đàn mãnh hổ sải lang giống như bị mê hoặc, đuổi theo hướng Nam Cung Thiên Duệ...

Nam Cung Thiên Duệ dừng ở trên người tuấn mã, nhìn đàn dã thú đuổi theo phía sau, an tâm cười, giục ngựa chạy vội ra ngoài..

Đàn thú tán đi, Hải Táp đến bên cạnh An Ninh, giải huyết đạo trên người An Ninh, đem An Ninh mang xuống dưới tàng cây, nhớ tới lời hứa hẹn mới vừa rồi của An Ninh đối với Nam Cung Thiên Duệ, khóe miệng khẽ nhếch, "Ước hẹn nấu rượu ngày mai, không biết là có phải có một phần của ta?"

An Ninh đạt được tự do nhủu nhủu mày, lạnh lùng nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuấn tú trước mắt liếc mắt một cái, "Lúc dẫn dắt đàn dã thú rời đi sao không thấy công tử tích cực như vậy?"

An Ninh trong lòng như trước lo lắng an nguy của Nam Cung Thiên Duệ, nhiều mãnh hổ sải lang như vậy, hắn một người có thể ứng phó sao đây? Nghĩ

đến như vậy, mi tâm của An Ninh liền không thể giãn ra, đi vòng qua nam nhân trước mặt giờ phút này, nàng cũng bất chấp có vô lễ với Thuyền vương hay không.

Hải Táp nhú chặt lông mày. Trước đó chứng kiến An Ninh vẫn mỉm cười lễ phép mà xa cách, nhưng giờ phút này, lại thay đổi sắc mặt, là vì Nam Cung Thiên Duệ sao? Mâu quang vi liễu, Hải Táp lần đầu có tâm tình tốt như vậy, đi theo phía sau An Ninh, "Người muốn đi đâu?"

"Tìm người hỗ trợ." An Ninh thân nhiên đáp, không hề để ý tới Hải Táp, nàng hiện tại không có thời gian dây dưa với hắn, "Hải Táp công tử thỉnh tự nhiên."

"Này không thể được, ta mới đáp ứng với Nam Cung tướng quân rồi, sau khi hắn dẫn dắt đàn thú rồi đi, ta sẽ chiêu cố tốt người, quân tử nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy, ta quả quyết không thể nuốt lời." Hải Táp mâu quang vi liễu, nhìn bóng dáng trước mặt, vương quốc trên biển của hắn mỹ nhân như mây, muôn hình muôn vẻ, nhưng An Ninh trước mắt lại cho hắn một cảm giác khác.

An Ninh nhú mày, xoay người nhìn Hải Táp. Đột nhiên, con người bình tĩnh kia xẹt qua một đạo quang mang sắc bén, thủ pháp lưu loát vung tay lên, giây tiếp theo, một cây phi đao bay nhanh ra, sượt qua bên tai của Hải Táp, thân hình Hải Táp ngăn ra, con người ẩn ẩn có một chút tức giận chột lóe qua.

"Người..." mắt hí lại, nữ nhân này... Đang muốn mở miệng nói cái gì đó, liền nghe được phía sau truyền đến một tiếng nước nỏ, Hải Táp quay đầu lại, liền thấy một con sói âm âm ngả xuống đất, mà giữa mi tâm của nó, rõ ràng cắm một cây tiêu đao.

"Người..." Hải Táp phục hồi lại tinh thần, một lần nữa đem tầm mắt đặt ở trên người An Ninh. Nguyên lai mục tiêu của An Ninh là con sói kia, nghĩ tới sát khí mới vừa rồi của cây đao, nữ nhân này, lại có thủ pháp chính xác đến như vậy! Chính xác, ngay giữa mi tâm.

Trong khoảng thời gian ngắn, dù là Hải Táp cũng vô pháp phục hồi tinh thần từ sau khiếp sợ, hắn tựa hồ thật sự coi thường An Ninh này!

An Ninh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu không phải mới vừa rồi trên đường trong kinh thành Thượng Quan Mẫn cho nàng con đao này làm kỷ niệm, thì nàng cũng không thể đem con sói kia giết chết, An Ninh thấy con sói ngã trên mặt đất không nhúc nhích, đang muốn tiến lên, lại bị Hải Táp ngăn lại.

"Người làm gì?" Hải Táp khẽ nhú mày, nhìn An Ninh nhưng ánh mắt nay lại thay đổi.

An Ninh chống lại tầm mắt của hắn, "Lấy lại phi đao."

Hải Táp vừa nghe, lại làm cho An Ninh đứng nguyên tại chỗ, "Chuyện nhỏ này, để ta làm liền tốt rồi."

Dứt lời, thân hình chột lóe, rút ra cây phi đao trên trán con sói, lấy ra khăn tay, lau hết máu tươi trên mặt đao, đưa tới trên tay An Ninh, "Mới vừa rồi, xem như người đã cứu ta một mạng."

Hắn một lòng đuổi theo An Ninh, nhưng lại sơ sót phòng bị phía sau. Nếu không phải có một đao kia của An Ninh, để con sói kia tiến tới thì người đầu tiên trúng móng vuốt của nó sẽ là hắn.

"An Ninh chính là tự cứu mình thôi, công tử không cần nghĩ nhiều!" An Ninh liếm hạ mặt mày, thu lại phi đao, nàng cũng không nguyện vô duyên vô cớ chiếm tiện nghi của Thuyền vương.

Hải Táp giống như không dự đoán được An Ninh sẽ trả lời như vậy, người này! Ân nhân của hắn sao không muốn làm?

Liếm liếm mi, Hải Táp nhìn An Ninh, lam mâu vi liễu, hơn vài phần ý cười, "Hải Táp ta tự nhiên là phải cảm tạ người, người nói một chút người muốn cái gì, ngọc trai, mã não, mỹ ngọc, vàng bạc, chỉ cần là người nói, vô luận muốn bao nhiêu, ta đều sẽ cho như người mong muốn."

Mấy thứ này, không ai không thích, mà mấy thứ này, ở trên vương quốc của hắn khắp nơi đều có, hắn không ngại công phu sư tử ngoan của An Ninh, bởi vì hắn sẽ cho đủ được, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

An Ninh nhú nhú mày, giương mắt chống lại tầm mắt của hắn, trong lòng nổi lên một tia châm chọc, Hải Táp này thật đúng là hào phóng. Cũng đúng, đường đường Thuyền vương, tự nhiên không thèm để ý những thứ này, nhú mày, An Ninh thân nhiên mở miệng, "Ta muốn cái gì, người đều nguyện ý cho ta?"

Hải Táp hừ nhẹ một tiếng, trong mắt hơn một tia tự đắc, "Đây là tự nhiên, không có thứ gì ta không thể cho."

Quả thực vẫn là bị những thứ hắn liệt kê dụ dỗ đi!

"Tốt lắm, ta muốn công tử, vĩnh viễn không cùng ta trở thành kẻ thù." An Ninh chống lại tầm mắt của hắn, cao giọng mở miệng. Tuy rằng nay Hải Táp không có khả năng đi thích An Ninh Yên. Nhưng là, chuyện tình trong tương lai có rất nhiều, phòng bị của nàng phải càng thêm vững chắc. Nàng tin tưởng, Thuyền vương là quân tử, nếu là đáp ứng nàng rồi, ngày sau nhất định sẽ không đổi ý.

Sắc mặt Hải Táp đột nhiên cứng đờ, hắn nghe làm sao? An Ninh muốn hắn không trở thành kẻ địch của nàng? Mà không cần trần châu mã não?

A, An Ninh này, quả nhiên là khác với những nữ tử khác, nếu nữ tử khác, sợ là đã sớm bị những thứ kia mê hoặc đi!

"Được, ta đáp ứng người, vĩnh viễn sẽ không trở thành kẻ địch của người." Hải Táp hơn vài phần khen ngợi cùng thưởng thức đối với An Ninh, trên mặt

ý cười càng đậm. Xem ra, hấn tiến vào khu vực săn bắn này là quyết định không sai!

Trên mặt An Ninh nổi lên một chút tươi cười, tốt lắm, kiếp trước Lâm gia trở thành trợ lực cho An Như Yên, nhưng đối với kiếp này nó đã không còn là sự uy hiếp đối với nàng!

Mà lúc này ở một chỗ khác trong khu vực săn bắn, một hồi vây sát đang tiến hành.

Mười hắc y nhân bịt mặt cầm lợi kiếm trong tay, nhất tề công đánh nam tử ở giữa —— Thương Dục.

Giờ phút này, trên người Thương Dục đã có vài chỗ bị thương, đối mặt với mười mấy người này, nhất thời có chút không chịu nổi, nhiều lúc xém tí nữa là chết dưới kiếm của họ, Thương Dục hung hăng trừng mắt nhìn những người này, "Các ngươi là thuộc hạ của ai!"

"Trong lòng ngươi nên tự hiểu lấy." Trong đám hắc y nhân, có người mở miệng, "Ngươi lúc đó chẳng phải đã phái ra cao thủ, phục giết hấn sao?"

Trên mặt Thương Dục có chút tái nhợt, tin tức này làm cho hấn khiếp sợ không thôi, "Các ngươi..."

"A! những người của ngươi đã sớm bị chúng ta giết chết. Bây giờ sợ là không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ mà ngươi giao phó." Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, lập tức đánh tới, lưu loát xuất đao, hướng về phía Thương Dục, làm rách một mảnh áo mơ hồ còn có một tia máu tươi chảy ra.

Trong lòng Thương Dục tự nhiên sáng tỏ, tại Đông Tần quốc, người cùng hấn có thâm cừ đại hận, trừ bỏ Thương Dịch, liền không có người khác, dù là con cộp mẹ Thương Quan Mẫn kia, nếu muốn giết hấn, cũng chỉ tự mình động thủ, mà sẽ không phái ra nhiều cao thủ hắc y nhân như vậy.

Quả thật không hổ là huynh đệ, hai người đều muốn đến cùng một nơi, Thương Dục nghĩ đến tin tức có được từ hắc y nhân, con ngươi căng thẳng, trong lòng nổi lên một tia không cam lòng, hấn vốn định mượn lần săn bắn của tứ quốc này, giết Thương Dịch, để diệt trừ hậu hoạn. Vì thế, hấn bí mật mang theo cao thủ từ Bắc Yên quốc, an bài bọn họ mai phục tại khu vực săn bắn này, chỉ cần Thương Dịch vừa vào khu vực săn bắn, bọn họ sẽ không lưu tình mà giết hấn!

Lần này nhìn thấy Thương Dịch, hấn nhất thời cảnh giác, Thương Dịch này nếu là không trừ, ngày sau nhất định trở thành cục đá lớn nhất ngáng đường hấn.

Nhưng là... Kế hoạch do hấn bố trí nhưng lại thất bại, ngược lại giờ phút này lại rơi vào vây phục của Thương Dịch, xem thân thù của những người này, người người đều ra tay lưu loát, đều là nhất đẳng nhất cao thủ. Nghĩ đến, ở Đông Tần quốc mấy năm nay, Thương Dịch cũng không có rảnh rỗi.

Năng lực và quyết tâm của tam đệ thật sự vượt qua tưởng tượng của hấn a!

Lúc này, cách đó không xa, phía trên con tuần mã, gương mặt tuần mã của Thương Dịch bình tĩnh như nước, hai tròng mắt nhìn thẳng phương xa, nghe được phụ cận truyền đến tiếng đánh nhau, khỏe miệng tràn ra một nụ cười giả tạo, Thương Dục nếu đã đến Đông Tần quốc, hấn tự nhiên sẽ không buông tay cơ hội lần này.

Thương Dục phái người phục giết hấn, hấn bắt quả là gây ông đập lưng ông thôi!

"Kinh trập thập nhị sát" chính là trong kinh trập tuyển ra mười hai người, mỗi người có thủ đoạn giết người đều không giống nhau, hấn muốn cho hoàng huynh của mình hào hào cảm nhận một chút tư vị gì đó a!

Vụt, Đồng Tước vội vàng đuổi tới, nhìn Thương Dịch, trầm giọng bẩm báo, "Chủ tử, có tin tức truyền đến, nói là nhị tiểu thư vào khu vực săn bắn." Dứt lời, thần sắc Thương Dịch ngẩn ra, sắc mặt đại biến, "Ngươi nói cái gì?"

"Nhị tiểu thư nàng vào khu vực săn bắn." Cảm nhận được trên người chủ tử phát ra hơi thở âm trầm, Đồng Tước lập tức lặp lại lời nói, không dám có chút chậm trễ.

Con người Thương Dịch căng thẳng, đôi mắt thâm thúy thay đổi bất ngờ, Ninh nhi vào khu vực săn bắn, bên trong khu vực săn bắn này, khắp nơi đều là mãnh thú, nàng là một nữ tử tiến tới nơi này nhất định là hung hiểm ngàn vạn.

"Phân phó Thập Nhị Sát dừng lại hành động, lập tức tìm người!" Thương Dịch không chút do dự quyết định, hấn nếu là chậm một phần, Ninh nhi nguy hiểm sẽ nhiều một phần, càng không thể làm cho An Ninh có thêm phần nguy hiểm nào.

"Nhưng là... Nay Thập Nhị Sát đã làm cho đại hoàng tử không thể chống đỡ được, nếu giờ phút này dừng lại hành động, thả hổ về rừng, thật sự không phải cử chỉ sáng suốt. "Đồng Tước gương mặt chống lại tầm mắt của Thương Dịch, 'Kinh trập' ra tay, trước giờ chưa bao giờ có lệnh ngừng lại, huống hồ lần này đối tượng là Bắc Yên Đại hoàng tử, là cừ địch của chủ tử, nhưng lại vì An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, chủ tử lại muốn buông tha cho hành động lần này.

"Lập tức tìm người!" Thương Dịch lại mở miệng, nói năng có khí phách, nắm chặt dây cương, bỏ lại một câu không thể dao động, cười ngựa chạy vội ra ngoài, hấn phải tìm được An Ninh, xác định an nguy của nàng, càng nhanh càng tốt!

Đồng Tước nhìn bóng dáng của chủ tử, cặp lông mày nhíu thành một chữ xuyên. Khi nào thì, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư ở trong lòng chủ tử, còn quan trọng hơn sơ với báo thù!

Mà lúc này An Ninh lại thật không ngờ, chính mình đào thoát khỏi sự truy đuổi của dã thú lại gặp phải một nhóm hắc y nhân mai phục nàng.

"Người muốn dẫn người vào chỗ chết thật không ít a." Con người màu xanh của Hải Táp co lại, khoe miệng giờ lên một chút ý cười, có chút suy nghĩ nhìn thoáng qua An Ninh, trong ánh mắt toát lên một tia tà mị.

An Ninh nhìn những người bịt mặt ở trước trước mắt, khoe miệng giờ lên một chút châm chọc, "Đúng vậy, hôm nay không khỏi muốn liên lụy Hải Táp công tử."

"Liên lụy? Giao ước ngày mai nấu rượu kia, nhiều thêm một người nữa thì ta tự nhiên sẽ không đem cái này trở thành 'Liên lụy' để ở trong lòng." Hải Táp nhún mày, như trước thoải mái vô cùng.

An Ninh kéo kéo khoe miệng, quăng ra một chữ "Được!", lực chú ý như trước đặt ở trên người những người bịt mặt trước mắt, bình tĩnh mở miệng, "Các vị tráng sĩ, có thể nói cho An Ninh biết, là ai thuê các người giết ta?"

"Quy củ của giang hồ, người mua tên họ là gì cho tới bây giờ đều là bí mật, nếu nói cho người biết, về sau ai còn dám tìm sát thủ chúng ta làm việc?" Trong đó có một người mở miệng nói, người nọ nhìn An Ninh, trong mắt xẹt qua một chút khinh thường, chỉ là một tiểu nha đầu, người kia nhưng lại ra giá cao như vậy để mua sát thủ của Sát Thủ Minh, làm cho nhóm cao thủ của Sát Thủ Minh bọn họ ra tay, theo hẩn thấy, chỉ cần hẩn động một ngón tay út, tánh mạng tiểu nha đầu kia liền không còn, bất quá, nam tử bên cạnh nàng nhưng lại làm hẩn không thể đoán biết được thực lực sâu hay cạn.

Sát Thủ Minh, trong Đông Tần quốc, là tổ chức sát thủ lớn nhất, chỉ cần ra tiền, mặc kệ người mua muốn bọn họ giết là người tốt hay là người xấu, bọn họ đều không chút do dự động thủ, hoạt động của bọn họ không chỉ giết người mà còn có thể vì tài phú mà diệt cả một nhà. Đông Tần nhiều thanh quan phú thương, đều chết dưới tay bọn họ, triều đình tuy rằng biết được, lại ngại đây là tổ chức sát thủ không lồ, không dám dễ dàng tiêu diệt.

Mà minh chủ của Sát Thủ Minh, lại là người có nội tâm rất tàn bạo!

A! Nhiều người của Sát Thủ Minh đồng loạt xuất động như vậy, xem ra, người phía sau lưng, thật là đại phú đại quý nha!

Trong đầu hiện ra bóng dáng của đại phu nhân, sẽ là nàng sao? Chính là, lấy tính tình của đại phu nhân, ngay cả là muốn giết nàng, sợ cũng sẽ không dùng sát thủ. Như vậy, người sau màn mua được những sát thủ này, rốt cuộc là ai?

Mi tâm An Ninh hơi nhún, trong đầu rất nhanh suy tư, nghĩ đến người khả nghi, mâu quang vi liễm, "Ta đây ra giá gấp đôi, mua mệnh của người đã bỏ tiền thuê các người." "Ha ha... Nha đầu, người cũng biết người nọ ra bao nhiêu bạc sao? Giá gấp đôi? Ta xem người sợ là ra không dậy nổi." Người nọ xuy cười ra tiếng, trong mắt xẹt qua một chút khinh thường. "Nga? Phải không? Vậy người nói thử xem, vị công tử kia rốt cuộc ra giá bao nhiêu?" An Ninh liếc hạ mắt mày, lại mở miệng hỏi nói, đáy mắt mơ hồ có biến hoá kỳ lạ lóe ra. "Cái gì công tử? Rõ ràng chính là một cô nương trẻ tuổi mỹ mạo!" Có người vừa mở miệng, đột nhiên phát hiện chính mình vừa nói cái gì, con người âm ngoan co lại, "Tiểu nha đầu, người dám cố ý gài bọn ta nói!" An Ninh nhún vai, nhưng cười không nói, cô nương trẻ tuổi xinh đẹp? Cứ như vậy, phạm vị của nàng có thể rút nhỏ, hảo cho một cô nương xinh đẹp! Hải Táp đứng một bên nhìn An Ninh ánh mắt có vài phần khen ngợi. An Ninh này, quả nhiên là một người có trí tuệ thông minh, hai ba câu liền có thể lừa tên sát thủ nói ra tin tức của người mua sát thủ. "Đừng nhiều lời với nàng ta, giết nàng, mọi chuyện liền giải quyết xong, đem đầu nàng ta đi lĩnh bạc đi!" Một người lớn tiếng nói, nắm chặt kiếm trong tay, dẫn đầu xông lên. Hải Táp lập tức che ở phía trước An Ninh, tiến lên cùng người nọ giao đầu. Hải Táp thân thủ cũng không thấp, nhanh chóng không chế lợi kiếm của người nọ, còn thành thạo, những người khác gặp đồng bạn không thể giải quyết nam nhân này, liền lập tức đi hỗ trợ, cũng có người thừa dịp Hải Táp cùng những người khác giao thủ, vây đánh An Ninh. An Ninh nhìn kiếm trong tay bọn họ, con người căng thẳng, nắm chặt tiểu đao trong tay, nhìn người tới gần, An Ninh cắn răng một cái, chém ra tiểu đao trong tay, lưu loát, người nọ căn bản không có dự đoán được một thiếu nữ gần như không có võ công lại có thể ra tay lưu loát như vậy, không có phòng bị, bị trúng một phát ở cánh tay sau đó là ngay cổ. Cái này, những người đó đều có phòng bị, đối An Ninh lại cảnh giác vài phần, dù sao cũng là sát thủ hai tay dính đầy máu tươi, sự ngoan độc không thể nói chơi, không phân biệt An Ninh có phải là nữ tử hay không, vài người nhất tề giờ kiếm hướng tới An Ninh chém tới. Trong phút chốc đó, một lực đạo thật lớn xuất hiện đem tất cả đao kiếm ném bay hết. An Ninh trong lòng ngăn ra, gặp những người đó lui cách mình mấy bước, quay đầu nhìn về phía nam tử mới vừa cứu mình, trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, "Thương Dịch, là người!" "Là ta!" Thương Dịch nhìn An Ninh liếc mắt một cái, xác định nàng không có việc gì, một lòng mới an xuống dưới, ánh mắt lợi hại quét về phía những người muốn thương tổn nàng, con người căng thẳng, trên người có một cỗ nồng đậm sát ý bao phủ. Thân thể vài cái sát thủ ngăn ra, nam nhân này có một cỗ khí thế làm cho người ta sợ hãi, dù là nhóm sát thủ giết người vô số cũng không nhìn được mà rùng mình kinh sợ. Chính lúc này, một đám hắc y nhân theo bốn phương tám hướng xuất hiện, gia nhập chiến đấu, mười hai hắc y nhân, người người thân thủ lưu loát, ra tay tàn nhẫn, nhóm sát thủ này, rất nhanh liền chịu không nổi. Hải Táp cũng là đem này đó sát thủ giao cho mười hai cái hắc y nhân kia xử lý, chính mình dựa vào ở một bên trên cây, nhìn trò hay. "Hiện tại đừng giết bọn họ." An Ninh nhìn tình hình chiến đấu, sát thủ này rõ ràng không phải là đối thủ của hắc y nhân. Nghĩ đến tin tức mới vừa rồi lấy được trong miệng của sát thủ, những người này còn chưa nói ra người mua phía sau màn là ai, còn không thể chết được! Thương Dịch mâu quang vi liễm, hiểu được ý đồ của An Ninh, cao giọng mệnh lệnh Thập Nhị Sát, "Lưu người sống!" Nghe được mệnh lệnh của chủ tử, mười hai hắc y nhân mặc dù không hạ sát thủ, nhưng như trước chiêu chiêu sắc bén. Không bao lâu, vài toàn bộ sát thủ liền bị chế phục, trên người đều mang theo trọng thương, quỳ thành một loạt! An Ninh chậm rãi đi đến trước mặt sát thủ, ánh mắt thần nhiên liếc mắt một cái mọi người, khoe miệng giờ lên một chút ý cười, "Cô nương trẻ tuổi xinh đẹp tên là gì?" Tuy rằng cười, thanh âm cũng là thần nhiên, nhưng nghe vào trong tai người khác, lại giống như đao kiếm sắc bén. Một người trong nhóm sát thủ liền hừ mạnh một tiếng, "Dù chết, cũng không thể phá hồng quy củ! đừng mơ tưởng biết được từ trong miệng chúng ta người mua là ai!" "Xem ra vẫn là có chút khí tiết của sát thủ" An Ninh nhún mày, đôi mắt lạnh như băng có một tia biến hoá kỳ lạ hiện lên, "Chết cũng không nói sao?" "Chết cũng không nói!" Sát thủ kia kiên định mở miệng, vừa mới nói xong, liền thấy tiểu đao trong tay An Ninh vung lên, giây tiếp theo, liền cảm giác được một trận đau nhức đánh úp lại. "A..." Một tiếng thống khổ tiếng kêu rên vang lên, mọi người chỉ thấy lỗ tai của tên sát thủ bị chém đứt, rơi trên mặt đất, máu tươi phun ra, nhìn thấy ghê người. Tất cả mọi người không thể tưởng tượng người mới vừa rồi làm chính là một nữ tử nhu nhược, đều giật mình nhìn An Ninh với tiểu đao trong tay nàng. Ngay cả tên sát thủ vừa bị nàng chém đứt lỗ tai cũng không thể tin được, vẻ mặt khiếp sợ, nữ tử này nhưng lại... An Ninh thừa nhận ánh mắt của mọi người, một chút cũng không để ý bọn họ suy nghĩ cái gì. Ở kiếp này, nàng chưa bao giờ có ý định làm một người lương thiện ở thời điểm không đáng lương thiện, ở thời điểm không nên nhu nhược mà nhu nhược, làm ngoan tắc ngoan, làm sát tắc sát! Thấy được trong mắt sát thủ mơ hồ hiện ra sự sợ hãi, khoe miệng giờ lên một nụ cười lạnh, chu môi khẽ nói, "Ai có thể giúp ta điểm á huyết của hẩn!" Tất cả mọi người giật mình, Thương Dịch là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần, nhảy xuống ngựa, đến bên cạnh An Ninh, như nàng mong muốn điểm vào á huyết của tên sát thủ bị chém đứt tai. Mà khoe miệng của Hải Táp cũng nhếch lên một nụ cười, trong mắt hơn vài phần tìm tòi về An Ninh, cùng những người khác giống nhau, đều muốn biết, An Ninh che lại á huyết của

hắn có mục đích gì. Nguyên bản tên sát thủ kia đang hô đau liền không thể tiếp tục kêu tiếp làm cho trong khoảng thời gian ngắn liền yên tĩnh đến kỳ lạ. "Lúc này ta đã cho ngươi một cơ hội, ngươi đã không nói, ta cũng sẽ không miễn cưỡng, quả quyết sẽ không cho ngươi cơ hội lần thứ hai, ngươi đã không sợ chết, ta liền thành toàn cho ngươi 'Nghĩa bạc Vân Thiên!'" An Ninh dứt lời, bảo đao trong tay lại vung lên, một lỗ tai khác của sát thủ liền bị chém đứt. Lúc này đây, sát thủ kia dù rất đau nhưng lại không thể kêu ra, làm cho gương mặt xấu xí nhăn thành một đống, làm cho người ta vừa thấy liền biết, hẳn giờ phút này chịu sự hành hạ đau đớn đến mức nào. Tuy rằng đau, nhưng sinh mệnh lại không biến mất, cảm giác như trước tồn tại, mồ hôi to bằng hạt đậu liên tục tuôn ra trên mặt. Giờ phút này, hắn hồi hận, hồi hận mới vừa rồi từ thủ quy củ giang hồ kia, không nói cho nàng biết thân phận của người mua phía sau. Hiện tại, hắn có muốn mở miệng, cũng đã không có cơ hội, nữ tử này cắt bỏ một đôi tai của hắn, không biết mục tiêu kế tiếp lại là cái gì! Những sát thủ khác, lại theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, nữ tử này thủ đoạn thật đúng là không đơn giản, trường hợp huyết tính như vậy, ánh mắt của nàng cũng không thay đổi dù một chút, lúc này bọn họ, thần sắc bên trong đều mơ hồ nổi lên một tia sợ hãi. Thương Dịch đem sự sợ hãi của nhóm sát thủ xem ở trong mắt, trong mắt xẹt qua một tia hiểu rõ, liền ngay cả Hải Táp vẫn luôn nhìn trờ hay. Giờ phút này cũng là đã đi tới, An Ninh này, quả thật là trí tuệ nhạy bén, nàng là giết gà dọa khỉ, lấy một sát thủ trong đó khai đao, mục đích là đe dọa các sát thủ khác, làm cho mỗi người bọn họ cảm thấy bất an. "Các vị, ta biết các ngươi không sợ chết, vừa vặn, ta cũng có tâm tình rất tốt, không bằng, chúng ta chơi một trò chơi như thế nào?" An Ninh nhìn quét vài cái sát thủ liếc mắt một cái, sớm đã đưa phản ứng của bọn họ xem ở tại trong mắt, liếc hạ mặt mày, thường thức thanh toán đao nhiễm đầy máu tươi trong tay, khoe miệng nở một nụ cười làm cho người ta không rét mà run. "Chơi trò chơi như thế nào thiếu được ta?" Một thanh âm vang lên, dứt lời, một sát thủ liền đau đớn kêu ra tiếng, mọi người nhìn qua, chỉ thấy mũi của người nọ bị tước đi, tiếng kêu rên còn chưa kịp đình chỉ liền bị điểm á huyết mà người động thủ đúng là Hải Táp, giờ phút này hắn chính về mặt chán ghét nhìn sát thủ kia, lắc lắc đầu, "Người mà không có cái mũi đúng thiệt là dọa người a!" An Ninh mâu quang vi thiểm, Hải Táp này, thật đúng là e sợ thiên hạ không loạn, nhưng cũng mang đến hiệu quả giống nhau thôi... Nhìn những sát thủ còn lại trong ánh mắt đều là sợ hãi, An Ninh vừa lòng cười. "Hải Táp công tử, ngươi tại sao không cho hắn cơ hội? Ngươi còn không có hỏi hắn rốt cuộc là muốn chết, hay là muốn tình nguyện khai ra người mua phía sau màn?" An Ninh nhìn sát thủ không có mũi kia liếc mắt một cái, chắc chắn lắc đầu, "Ngươi thật đúng là không thể nào ôn nhu hơn được!" Nhất thời, da mặt mọi người đều không khỏi co rút lại, nàng nhưng lại nói vị công tử này không thể nào ôn nhu? Mới vừa rồi chính nàng sợ là càng thêm không ôn nhu đi! Hải Táp cũng là giật mình, trong mắt hứng thú càng đậm, không nghĩ tới An Ninh lại có một mặt đáng yêu đến như vậy! Thương Dịch hưng trí bước lại, nhìn An Ninh ánh mắt càng phát ra nồng đậm nhu tình, "Nếu là trò chơi, như vậy nhị vị không ngại cho ta gia nhập trong đó đi! Thương Dịch tự nhận là ôn nhu hơn rất nhiều so với Hải Táp công tử." Thương Dịch? Sát thủ sau khi nghe được tên này trong mắt đều là giật mình, hắn là Thần vương Thương Dịch? Cái người ở thời điểm mười tuổi, liền đem đệ nhất đạo tặc nổi tiếng trên giang hồ chém đầu rồi treo ở cửa thành Bắc, Thần vương Thương Dịch? Nhóm sát thủ trong lòng sợ hãi, sau việc đó, trên giang hồ dù là hắc đạo hay bạch đạo đều không dám đụng vào nam tử này! "Ai, ngươi xem nào nhiệt tâm làm gì, ngươi tham gia, ta đây chẳng phải là thiếu mất mấy người?" Hải Táp khẽ nhủ thầm, giống như đáng tiếc. "Một người vui vẻ không bằng tất cả cùng vui, Hải Táp công tử, ngươi chớ có lòng tham a!" Thương Dịch nhướn mi, lúc nói chuyện, liền rút ra một mũi tên, cơ hồ là trong nháy mắt, mũi tên kia liền từ trong tay hắn bay ra ngoài, thẳng tắp cắm ở trên tai tên sát thủ bị Hải Táp chém đứt mũi, lay động nhoáng lên một cái, huyết nhục mơ hồ. Sát thủ kia đau đến tê tâm liệt phế, các sát thủ khác bên cạnh, cả người toát ra mồ hôi lạnh. "Thần vương thân thủ thật tốt! Tiếp theo ta nên một đao phóng ở nơi nào thì thì tốt đây?" Hải Táp ra vẻ trầm tư, bên trong lam mâu kia lóe ra một tia tia ác càng thêm đặc hơn, ánh mắt di chuyển trên người nam nhân kia, tựa hồ đang tìm tìm vị trí thích hợp, trong miệng còn không quên thì thào, "Các ngươi đều là những người khỏe mạnh hẳn là sẽ không dễ chết như vậy đâu!" An Ninh mâu quang vi thiểm, cười đến ôn nhu vô hại, "Hải Táp công tử đông thủ cẩn thận chút, bọn họ tự nhiên không thể chết nhanh như vậy đâu." "Không bằng, ngươi cho ta một cái đề nghị?" Khuôn mặt tuần tú của Hải Táp để sát vào An Ninh, đôi mắt màu lam kia rạng rỡ sinh uy. Thương Dịch thấy hành động của Hải Táp, không khỏi có chút nhíu mày, tiến lên từng bước, thân hình cao lớn che ở trước mặt An Ninh, đem khoảng cách của hai người nói dần, mùi dấm chua tỏa ra xung quanh, "Hải Táp công tử nếu không có chủ ý liền để ta tới trước a." Dứt lời, rút ra kiếm bên hông, lưu loát đâm vào thân thể của một sát thủ, mọi người thấy vị trí mà cây kiếm kia đâm vào, trong lòng đều là ngẩn ra, bọn họ đều là người tập võ, hoặc nhiều hoặc ít biết các huyệt vị trên thân thể con người, mà vị trí cây kiếm kia đâm vào vừa vặn có thể làm cho người ta không chết, nhưng máu lại không ngừng chảy ra, đau đớn cũng càng thêm rõ ràng, vẫn phải chờ tới khi chảy hết máu mới chết đi, mà trong lúc đó, một chút đau đớn cũng sẽ không biến mất. Giờ phút này, còn năm người sát thủ hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này sắc mặt của bọn họ sớm đã trắng bệch, nhìn thấy thảm trạng của ba đồng bạn, bọn họ căn bản không thể tưởng tượng được, kết cục đang đợi chờ bọn họ là cái gì! "Ta nói... Ta nói cho ngươi biết người mua sau màn là ai!" Một sát thủ trong đó rốt cuộc không chịu nổi, hắn còn không muốn chết, càng thêm không nghĩ chết như vậy, giờ phút này hắn cũng bất chấp cái gì quy củ giang hồ, thậm chí không chịu tra tấn, thoát chết được. An Ninh khoe miệng khẽ nhếch, rốt cuộc cũng có người tự nguyện nói sao? Đáy mắt xẹt qua một chút biến hóa kỳ lạ, nàng nhưng thật ra muốn nhìn, rốt cuộc là ai bỏ ra vốn lớn như vậy, mua nhiều sát thủ như vậy tới lấy mạng nàng.

Mỉm cười An Ninh hơi nhíu, trong đầu rất nhanh suy tư, nghĩ đến người khả nghi, mâu quang vi liễm, "Ta đây ra giá gấp đôi, mua mệnh của người đã bỏ tiền thuê các ngươi."

"Ha ha... Nha đầu, ngươi cũng biết người nọ ra bao nhiêu bạc sao? Giá gấp đôi? Ta xem ngươi sợ là ra không dậy nổi." Người nọ xuy cười ra tiếng, trong mắt xẹt qua một chút khinh thường.

"Nga? Phải không? Vậy ngươi nói thử xem, vị công tử kia rốt cuộc ra giá bao nhiêu?" An Ninh liếc hạ mặt mày, lại mở miệng hỏi nói, đáy mắt mơ hồ có biến hóa kỳ lạ lóe ra.

"Cái gì công tử? Rõ ràng chính là một cô nương trẻ tuổi mỹ mạo!" Có người vừa mở miệng, đột nhiên phát hiện chính mình vừa nói cái gì, con ngươi âm ngoan co lại, "Tiểu nha đầu, ngươi dám cố ý gài bẫy ta nói!"

An Ninh nhún vai, nhưng cười không nói, cô nương trẻ tuổi xinh đẹp? Cứ như vậy, phạm vị của nàng có thể rút nhỏ, hảo cho một cô nương xinh đẹp!

Hải Táp đứng một bên nhìn An Ninh ánh mắt có vài phần khen ngợi. An Ninh này, quả nhiên là một người có trí tuệ thông minh, hai ba câu liền có thể lừa tên sát thủ nói ra tin tức của người mua sát thủ.

"Đừng nhiều lời với nàng ta, giết nàng, mọi chuyện liền giải quyết xong, đem đầu nàng ta đi lĩnh bạc đi!" Một người lớn tiếng nói, nắm chặt kiếm trong tay, dẫn đầu xông lên. Hải Táp lập tức che ở phía trước An Ninh, tiến lên cùng người nọ giao đấu.

Hải Táp thân thủ cũng không thấp, nhanh chóng không chế lợi kiếm của người nọ, còn thành thạo, những người khác gặp đồng bạn không thể giải quyết nam nhân này, liền lập tức đi hỗ trợ, cũng có người thừa dịp Hải Táp cùng những người khác giao thủ, vây đánh An Ninh.

An Ninh nhìn kiếm trong tay bọn họ, con người căng thẳng, nắm chặt tiểu đao trong tay, nhìn người tới gần, An Ninh cắn răng một cái, chém ra tiểu đao trong tay, lưu loát, người nọ căn bản không có dự đoán được một thiếu nữ gần như không có võ công lại có thể ra tay lưu loát như vậy, không có phòng bị, bị trúng một phát ở cánh tay sau đó là ngay cổ.

Cái này, những người đó đều có phòng bị, đối An Ninh lại cảnh giác vài phần, dù sao cũng là sát thủ hai tay dính đầy máu tươi, sự ngoan độc không thể nói chơi, không phân biệt An Ninh có phải là nữ tử hay không, vài người nhất tề giờ kiếm hướng tới An Ninh chém tới.

Trong phút chốc đó, một lực đạo thật lớn xuất hiện đem tất cả đao kiếm ném bay hết. An Ninh trong lòng ngẩn ra, gặp những người đó lui cách mình mấy bước, quay đầu nhìn về phía nam từ mới vừa cứu mình, trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, "Thương Dịch, là người!"

"Là ta!" Thương Dịch nhìn An Ninh liếc mắt một cái, xác định nàng không có việc gì, một lòng mới an xuống dưới, ánh mắt lợi hại quét về phía những người muốn thương tổn nàng, con người căng thẳng, trên người có một cỗ nồng đậm sát ý bao phủ.

Thân thể vài cái sát thủ ngẩn ra, nam nhân này có một cỗ khí thế làm cho người ta sợ hãi, dù là nhóm sát thủ giết người vô số cũng không nhận được mà rùng mình kinh sợ.

Chính lúc này, một đám hắc y nhân theo bốn phương tám hướng xuất hiện, gia nhập chiến đấu, mười hai hắc y nhân, người người thân thủ lưu loát, ra tay tàn nhẫn, nhóm sát thủ này, rất nhanh liền chịu không nổi. Hải Táp cũng là đêm này đó sát thủ giao cho mười hai cái hắc y nhân kia xử lý, chính mình dựa vào ở một bên trên cây, nhìn trò hay.

"Hiện tại đừng giết bọn họ." An Ninh nhìn tình hình chiến đấu, sát thủ này rõ ràng không phải là đối thủ của hắc y nhân. Nghĩ đến tin tức mới vừa rồi lấy được trong miệng của sát thủ, những người này còn chưa nói ra người mua phía sau màn là ai, còn không thể chết được!

Thương Dịch mâu quang vi liễm, hiểu được ý đồ của An Ninh, cao giọng mệnh lệnh Thập Nhị Sát, "Lưu người sống!"

Nghe được mệnh lệnh của chủ tử, mười hai hắc y nhân mặc dù không hạ sát thủ, nhưng như trước chiều chiều sắc bén. Không bao lâu, vài toàn bộ sát thủ liền bị chế phục, trên người đều mang theo trọng thương, quỳ thành một loạt!

An Ninh chậm rãi đi đến trước mặt sát thủ, ánh mắt thân nhiên liếc mắt một cái mọi người, khéo miệng gọi lên một chút ý cười, "Cô nương trẻ tuổi xinh đẹp tên là gì?"

Tuy rằng cười, thanh âm cũng là thân nhiên, nhưng nghe vào trong tai người khác, lại giống như đao kiếm sắc bén. Một người trong nhóm sát thủ liền hừ mạnh một tiếng, "Dù chết, cũng không thể phá hồng quy củ! đừng mơ tưởng biết được từ trong miệng chúng ta người mua là ai!"

"Xem ra vẫn là có chút khí tiết của sát thủ" An Ninh nhún mày, đôi mắt lạnh như băng có một tia biến hoá kỳ lạ hiện lên, "Chết cũng không nói sao?"

"Chết cũng không nói!" Sát thủ kia kiên định mở miệng, vừa mới nói xong, liền thấy tiểu đao trong tay An Ninh vung lên, giây tiếp theo, liền cảm giác được một trận đau nhức đánh úp lại.

"A..." Một tiếng thống khổ tiếng kêu rên vang lên, mọi người chỉ thấy lỗ tai của tên sát thủ bị chém đứt, rơi trên mặt đất, máu tươi phun ra, nhìn thấy ghê người.

Tất cả mọi người không thể tưởng tượng người mới vừa rồi làm chính là một nữ tử nhu nhược, đều giật mình nhìn An Ninh với tiểu đao trong tay nàng. Ngay cả tên sát thủ vừa bị nàng chém đứt lỗ tai cũng không thể tin được, vẻ mặt khiếp sợ, nữ tử này nhưng lại...

An Ninh thừa nhận ánh mắt của mọi người, một chút cũng không để ý bọn họ suy nghĩ cái gì. Ở kiếp này, nàng chưa bao giờ có ý định làm một người lương thiện ở thời điểm không đáng lương thiện, ở thời điểm không nên nhu nhược mà nhu nhược, làm ngoan tắc ngoan, làm sát tặc sát!

Thấy được trong mắt sát thủ mơ hồ hiện ra sự sợ hãi, khéo miệng gọi lên một nụ cười lạnh, chu môi khẽ nói, "Ai có thể giúp ta điểm á huyệt của hắn!"

Tất cả mọi người giật mình, Thương Dịch là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần, nhảy xuống ngựa, đến bên cạnh An Ninh, như nàng mong muốn điểm vào á huyệt của tên sát thủ bị chém đứt tai. Mà khéo miệng của Hải Táp cũng nhếch lên một nụ cười, trong mắt hơn vài phần tim tòi về An Ninh, cùng những người khác giống nhau, đều muốn biết, An Ninh che lại á huyệt của hắn có mục đích gì.

Nguyên bản tên sát thủ kia đang hô đau liền không thể tiếp tục kêu tiếp làm cho trong khoảng thời gian ngắn liền yên tĩnh đến kỳ lạ.

"Lúc này ta đã cho người một cơ hội, người đã không nói, ta cũng sẽ không miễn cưỡng, quả quyết sẽ không cho người cơ hội lần thứ hai, người đã không sợ chết, ta liền thành toàn cho người 'Nghĩa bạc Văn Thiên!'" An Ninh dứt lời, bảo đao trong tay lại vung lên, một lỗ tai khác của sát thủ liền bị chém đứt. Lúc này đây, sát thủ kia dù rất đau nhưng lại không thể kêu ra, làm cho gương mặt xấu xí nhăn thành một đồng, làm cho người ta vừa thấy liền biết, hắn giờ phút này chịu sự hành hạ đau đớn đến mức nào.

Tuy rằng đau, nhưng sinh mệnh lại không biến mất, cảm giác như trước tồn tại, mồ hôi to bằng hạt đậu liên tục tuôn ra trên mặt. Giờ phút này, hắn hồi hận, hồi hận mới vừa rồi từ thủ quy củ giang hồ kia, không nói cho nàng biết thân phận của người mua phía sau. Hiện tại, hắn có muốn mở miệng, cũng đã không có cơ hội, nữ tử này cắt bỏ một đôi tai của hắn, không biết mục tiêu kế tiếp lại là cái gì!

Những sát thủ khác, lại theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, nữ tử này thủ đoạn thật đúng là không đơn giản, trường hợp huyết tính như vậy, ánh mắt của nàng cũng không thay đổi dù một chút, lúc này bọn họ, thân sắc bên trong đều mơ hồ nổi lên một tia sợ hãi.

Thương Định đem sự sợ hãi của nhóm sát thủ xem ở trong mắt, trong mắt xẹt qua một tia hiểu rõ, liền ngay cả Hải Táp vẫn luôn nhìn trò hay. Giờ phút này cũng là đã đi tới, An Ninh này, quả thật là trí tuệ nhạy bén, nàng là giết gà dọa dơi, lấy một sát thủ trong đó khai đao, mục đích là đe dọa các sát thủ khác, làm cho mỗi người bọn họ cảm thấy bất an.

"Các vị, ta biết các người không sợ chết, vừa vặn, ta cũng có tâm tình rất tốt, không bằng, chúng ta chơi một trò chơi như thế nào?" An Ninh nhìn quét vài cái sát thủ liếc mắt một cái, sớm đã đưa phản ứng của bọn họ xem ở tại trong mắt, liếm hạ mặt mày, thương thức thanh đoàn đao nhiễm đầy máu tươi trong tay, khoe miệng nở một nụ cười làm cho người ta không rét mà run.

"Chơi trò chơi như thế nào thiếu được ta?" Một thanh âm vang lên, dứt lời, một sát thủ liền đau đớn kêu ra tiếng, mọi người nhìn qua, chỉ thấy mũi của người nọ bị tước đi, tiếng kêu rên còn chưa kịp đình chỉ liền bị điểm á huyết mà người động thủ đúng là Hải Táp, giờ phút này hấn chính về mặt chán ghét nhìn sát thủ kia, lắc lắc đầu, "Người mà không có cái mũi đúng thiệt là dọa người a!"

An Ninh mâu quang vì thỉm, Hải Táp này, thật đúng là e sợ thiên hạ không loạn, nhưng cũng mang đến hiệu quả giống nhau thôi... Nhìn những sát thủ còn lại trong ánh mắt đều là sợ hãi, An Ninh vừa lòng cười.

"Hải Táp công tử, người tại sao không cho hấn cơ hội? Người còn không có hấn rồi cuộc là muốn chết, hay là muốn tình nguyện khai ra người mua phía sau màn?" An Ninh nhìn sát thủ không có mũi kia liếc mắt một cái, chắc chắn lắc đầu, "Người thật đúng là không thể nào ôn nhu hơn được!"

Nhất thời, da mặt mọi người đều không khỏi co rút lại, nàng nhưng lại nói vị công tử này không thể nào ôn nhu? Mới vừa rồi chính nàng sợ là càng thêm không ôn nhu đi! Hải Táp cũng là giết mình, trong mắt hừng thú càng đậm, không nghĩ tới An Ninh lại có một mặt đáng yêu đến như vậy!

Thương Định hưng trí bước lại, nhìn An Ninh ánh mắt càng phát ra nồng đậm nhu tình, "Nếu là trò chơi, như vậy nhị vị không ngại cho ta gia nhập trong đó đi! Thương Định tự nhận là ôn nhu hơn rất nhiều so với Hải Táp công tử."

Thương Định? Sát thủ sau khi nghe được tên này trong mắt đều là giết mình, hấn là Thần vương Thương Định? Cái người ở thời điểm mười tuổi, liền đem đệ nhất đạo tặc nổi tiếng trên giang hồ chém đầu rồi treo ở cửa thành Bắc, Thần vương Thương Định?

Nhóm sát thủ trong lòng sợ hãi, sau việc đó, trên giang hồ dù là hắc đạo hay bạch đạo đều không dám đụng vào nam tử này!

"Ai, người xem náo nhiệt làm gì, người tham gia, ta đây chẳng phải là thiếu mất mấy người?" Hải Táp khẽ nhún mày, giống như đáng tiếc.

"Một người vui vẻ không bằng tất cả cùng vui, Hải Táp công tử, người chớ có lòng tham a!" Thương Định nhướn mi, lúc nói chuyện, liền rút ra một mũi tên, cơ hồ là trong nháy mắt, mũi tên kia liền từ trong tay hấn bay ra ngoài, thẳng tắp cắm ở trên tai tên sát thủ bị Hải Táp chém đứt mũi, lay động nhoáng lên một cái, huyết nhục mơ hồ. Sát thủ kia đau đến tê tâm liệt phế, các sát thủ khác bên cạnh, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

"Thần vương thân thủ thật tốt! Tiếp theo ta nên một đao phóng ở nơi nào thì thì tốt đây?" Hải Táp ra vẻ trầm tư, bên trong lam mâu kia lóe ra một tia tà ác càng thêm đặc hơn, ánh mắt di chuyển trên người nam nhân kia, tựa hồ đang tìm tìm vị trí thích hợp, trong miệng còn không quên thì thào, "Các người đều là những người khỏe mạnh hấn là sẽ không dễ chết như vậy đâu!"

An Ninh mâu quang vì thỉm, cười đến ôn nhu vô hại, "Hải Táp công tử đông thủ cẩn thận chút, bọn họ tự nhiên không thể chết nhanh như vậy đâu."

"Không bằng, người cho ta một cái đề nghị?" Khuôn mặt tuấn tú của Hải Táp để sát vào An Ninh, đôi mắt màu lam kia rạng rỡ sinh huy.

Thương Định thấy hành động của Hải Táp, không khỏi có chút nhíu mi, tiến lên từng bước, thân hình cao lớn che ở trước mặt An Ninh, đem khoảng cách của hai người nối dài, mũi dầm chua tỏa ra xung quanh, "Hải Táp công tử nếu không có chủ ý liền để ta tới trước a."

Dứt lời, rút ra kiếm bên hông, lưu loát đâm vào thân thể của một sát thủ, mọi người thấy vị trí mà cây kiếm kia đâm vào, trong lòng đều là ngẩn ra, bọn họ đều là người tập võ, hoặc nhiều hoặc ít biết các huyệt vị trên thân thể con người, mà vị trí cây kiếm kia đâm vào vừa vặn có thể làm cho người ta không chết, nhưng máu lại không ngừng chảy ra, đau đớn cũng càng thêm rõ ràng, vẫn phải chờ tới khi chảy hết máu mới chết đi, mà trong lúc đó, một chút đau đớn cũng sẽ không biến mất.

Giờ phút này, còn năm người sát thủ hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này sắc mặt của bọn họ sớm đã trắng bệch, nhìn thấy thảm trạng của ba đồng bạn, bọn họ căn bản không thể tưởng tượng được, kết cục đang đợi chờ bọn họ là cái gì!

"Ta nói... Ta nói cho người biết người mua sau màn là ai!" Một sát thủ trong đó rốt cuộc không chịu nổi, hấn còn không muốn chết, càng thêm không nghĩ chết như vậy, giờ phút này hấn cũng bất chấp cái gì quy củ giang hồ, thậm chí không chịu tra tấn, thoát chết được.

An Ninh khoe miệng khẽ nhếch, rốt cuộc cũng có người tự nguyện nói sao? Đáy mắt xẹt qua một chút biến hoá kỳ lạ, nàng nhưng thật ra muốn nhìn, rốt cuộc là ai bỏ ra vốn lớn như vậy, mua nhiều sát thủ như vậy tới lấy mạng nàng.

"Vị cô nương kia là..." Sát thủ nói đến đây, hơi chau mày lại, mấy người họ đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt khó xử, nhưng khi nghĩ đến thủ đoạn ra tay tàn nhẫn mới vừa rồi của ba người này, thân thể ngay lập tức nhịn không được run rẩy, làm như thể cái chết sắp đến gần bọn họ vậy.

"Làm sao vậy? Chẳng lẽ các vị đã đổi ý?" Con người An Ninh hơi co lại, giọng điệu bỗng nhiên giương cao, lộ ra một cổ uy hiếp không thể bỏ qua, "Đã như vậy! Ta sẽ cho các người ném thử qua tư vị mà đồng bạn của các người đã chịu!"

"Không, không, không..." Mấy người nọ không ngừng lắc đầu liên tục, bọn họ vĩnh viễn cũng không muốn trải qua cái tư vị kia. Nhưng, nghĩ đến chỗ khó xử của bọn họ, nên đã có người lên tiếng, "Cô nương kia căn bản cũng không lưu lại tên họ."

Suru một tiếng, lời người nọ vừa dứt, một mũi phi đao đã phá vỡ không khí mà đến, cắm vào bắp đùi khỏe mạnh của hắn, làm cho máu tươi bỗng chốc chảy ra ròng ròng.

"Người cho ta là một tiểu hài nhi ba tuổi sao? Không lưu lại tên họ? Các người là sát thủ, nếu không lưu lại tên họ thì làm sao có thể mời các người làm việc được?" Khóe miệng An Ninh cười lạnh, bất luận như thế nào, nàng phải bắt được người đứng ở phía sau bức màn này!

Bốn người còn lại càng thêm nom nóp lo sợ, sợ không cẩn thận lần nữa chọc giận nữ tử này. Mà hậu quả là bọn họ sẽ bị trừng phạt một cách không báo trước, "Vị cô nương kia mặc dù không lưu lại tên họ, nhưng lúc nàng ta cùng Minh chủ liên lạc, ta cũng ở đó, cho nên ta đã thấy được tướng mạo của nàng ta, ta nhận ra nàng ta... Ta nhận ra nàng ta."

"Hử? Nhận ra được?" An Ninh thu hạ mi mắt, "Nếu đã nhận ra, vậy làm phiền vị tráng sĩ này vẽ lại tướng mạo của vị cô nương kia thành một bức họa!"

"Được, ta sẽ vẽ, ta sẽ vẽ lại tướng mạo của nàng kia" Sát thủ kia lập tức gật đầu đáp ứng.

An Ninh đang nghĩ tới ở nơi hoang vu này, sẽ lấy đâu ra được giấy bút để vẽ lại tướng mạo người nọ, thì lập tức nghe thấy tê một tiếng, trước mặt đã xuất hiện một khối găm màu trắng, Đồng Tước đem áo trong xé xuống mang lại cho An Ninh, "Nhị tiểu thư, nếu người không chê, có thể dùng cái này làm giấy!"

An Ninh nhìn thoáng qua Đồng Tước, nét mặt tán thưởng, Thương Dịch mang theo thiếp thân thị vệ này, thật sự là nhạy bén, khóe miệng giờ lên một chút tươi cười, "Nếu đã như vậy An Ninh xin đa tạ Đồng Tước công tử."

Vì chủ tử mà phân ưu vốn là chức trách của Đồng Tước, An Ninh nói lời cảm tạ như thế, không xem hắn hạ như nhân mà đối đãi, làm cho Đồng Tước tránh không khỏi giật mình, gương mặt ngăm đen có chút phỉếm hồng, hình như lại có chút thụ sủng nhược kinh. Vội vàng cầm lấy khối găm, ra lệnh cho sát thủ đang quỳ rạp trên đất, mang khối găm trái ra trên lưng, dùng lông thú làm thành một cây bút lông giản dị, lấy máu làm mực, để cho sát thủ kia bắt đầu vẽ tranh.

Chốc lát, dung mạo của một nữ tử đã dần dần trở nên rõ ràng ở trên mặt găm, An Ninh càng nhìn bức họa kia, mi tâm nhú càng chặt hơn. Nữ tử này tuy rằng nàng rất ít khi chú ý. Nhưng, hình như đã từng gặp qua một lần, lúc nàng ta xuất hiện, tựa hồ là vừa vặn ở bên cạnh Thái tử Sở.

Khóe miệng giờ lên một chút cười lạnh. Đồng thời, vào lúc này, Hải Táp cũng cau mày kinh hô ra tiếng, "Là nàng!"

"Công tử quen biết nàng?" Đinh lông mày Thương Dịch hơi nhíu lại, bức họa nữ tử này, hắn cũng là chưa từng nhìn thấy qua. Rốt cuộc nàng ta cùng Ninh nhi có thâm cừu đại hận gì, lại muốn đẩy An Ninh vào chỗ chết? Trong con ngươi ngưng tụ lên một chút thâm trầm. Vô luận như thế nào, nếu nữ tử này đối Ninh nhi hạ sát thủ, đã như vậy hắn càng không thể ngồi yên để nữ tử này muốn làm gì thì làm, nhất định phải diệt trừ nữ tử này, bất kể nàng ta là ai! (em thích sự bá đạo của Thương ca)

"Nàng là một nha hoàn trong phủ Thái tử Sở. Thời gian trước, khi ta ở phủ Thái tử Sở, ngẫu nhiên có gặp qua vài lần." Con ngươi Hải Táp co lại, chi tiết vừa nói xong, không nghĩ tới đúng thật là nàng!

"Thái tử Sở..." Thương Dịch trầm giọng nói, Nam Chiếu quốc kia đúng là ăn phải gan hùm mật báo nên mới ở Đồng Tàn quốc mộng tưởng có thể gây ra sóng to gió lớn.

Trong lòng ba người đều tự hiểu được, người gọi là nha hoàn kia, nếu có thể đưa ra "Giá cao" để mua mạng của An Ninh. Như vậy liền có hai cái khả năng. Hoặc, thân phận nàng kia không đơn giản chỉ là nha hoàn. Hoặc, nha hoàn này chỉ là người bị sai khiến, còn kẻ đứng sau lưng nàng ta mới thật sự là chủ mưu!

Về phần trong chuyện này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì cuối cùng nàng cũng sẽ phải tìm cách biết được.

Thái tử Sở? Trong đầu An Ninh hiện ra một nam tử ôn nhuận nho nhã ở kiếp này, cùng với kiếp trước kiêu ngạo càn rỡ. Hử, hay cho một Thái tử Sở, hắn quả nhiên không có ý tốt với mình, vì Vũ Dương công chúa sao? Khóe miệng khẽ hừ lạnh. Xem ra, hắn đã đem cái chết của Vũ Dương công chúa đổ lên đầu nàng rồi.

Nghĩ đến Công chúa Nam Chiếu quốc ngu ngốc kia, bất quá do nàng ta gieo gió ắt gặp bão thôi!

"Những người này nên xử trí thế nào?" Đồng Tước mở miệng hỏi. Bây giờ đã biết được kẻ đứng sau lưng là ai, thì những người này không cần thiết phải giữ lại nữa.

Ánh mắt An Ninh nhìn quét qua các sát thủ, thấy rõ ham muốn được sống trong mắt bọn họ, thu hạ mi mắt, còn chưa kịp mở miệng, thì bên tai đã vang lên giọng nói của Thương Dịch.

"Không lưu người sống!" Thanh âm của Thương Dịch giống như từ địa ngục truyền đến, lộ ra sát khí chí mạng, làm cho mấy sát thủ kia trong lòng chợt lạnh, giống như ý nghĩ trong lòng An Ninh hiện giờ.

Không lưu người sống! Những người này đều là người của Sát Thủ Minh, thật sự là không thể giữ lại!

"Các người sao có thể lật lọng?" Sắc mặt những sát thủ kia nhất thời trắng bệch, bọn họ đã khai báo người mua, nàng thế nhưng còn muốn giết bọn họ!

"Lật lọng?" An Ninh khóe miệng khê nhếch, thế nhưng nụ cười này làm cho đa đầu người ta tê dại, "Chúng ta lúc nào hứa hẹn là tha cho các người một con đường sống? Nể tình các người đã chỉ ra kẻ đứng sau lưng chuyện này, ta cho các người được chết toàn thây, chịu ít thống khổ một chút."

Sau khi nghe hết câu nói, trong lòng bọn sát thủ không khỏi cả kinh, cắn chặt hàm răng, mắt lộ ra hung quang. Không sai, mới vừa rồi nàng đứng là không có hứa hẹn gì cả.

Không nghĩ tới, bọn hắc đường đường là Sát Thủy Minh, thế nhưng hôm nay lại bị một tiểu nha đầu đùa giỡn, quả thật là hối hận đến cực điểm!

"Ta muốn giết người!" Một sát thủ trong đám bắt ngờ nhảy dựng lên, xông về phía An Ninh, khi hắn còn chưa tới gần được An Ninh thì đầu đã bị chặt đứt, thoát ly khỏi cơ thể rơi trên mặt đất, cuối cùng thân thể cũng theo đó mà ngã xuống.

Những sát thủ còn lại chứng kiến một màn này trong lòng thập phần kinh sợ. Vừa rồi, thậm chí bọn họ còn không nhìn thấy ai đã ra tay, ra tay như thế nào? Lúc này chỉ thấy Thần vương Thương Dịch vụt đi thanh đao đã dính máu kia, mặt không chút thay đổi mở miệng, "Nếu hắn đã không an phận, thì không cần thiết phải để hắn toàn thây, động thủ!"

Thập Nhị Sát lĩnh mệnh, một chút cũng không do dự, rút ra lợi kiếm, đâm về phía đám sát thủ kia, nhắm ngay điểm yếu hại, liền một đao kết thúc mạng sống.

Trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị máu tanh, Thập Nhị Sát và Đồng Tước nhìn về phía chủ tử của mình. Bọn họ cũng biết, chủ tử chưa bao giờ dễ dàng động thủ, sẽ không dễ dàng để cho máu tươi ô uế hai tay mình, người duy nhất có thể làm cho chủ tử tự mình ra tay chỉ có Chiêu Dương trưởng công chúa, thế nhưng bọn họ mới vừa rồi đã nhìn thấy tận mắt, chủ tử vì nữ tử này mà phá lệ!

"Thập Nhị Sát nghe lệnh." Một trận quỷ dị trầm mặc, Thương Dịch trầm giọng mở miệng, giọng điệu cương nghị như thép, bén nhọn như kiếm.

Thập Nhị Sát lập tức quỳ một gối xuống, chờ đợi mệnh lệnh của chủ tử.

"Ta cho các người thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy Sát Thủ Minh hoàn toàn biến mất trên thế gian này, nếu có người sống sót, các người tự biết mình sẽ có hậu quả gì." Thương Dịch vuốt ve bội ngọc rủ xuống bên hông, cả người phát ra khí thế, làm cho người ta không rét mà run. Ngay cả Hải Táp đứng kế một bên nhìn không được nhú mày, nếu đối địch với nam nhân này, thật sự không phải là hành động sáng suốt!

"Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh." Kinh Trập và Thập Nhị Sát đồng thanh nói. Lập tức, mười hai hắc y nhân nhoáng một cái bay lên trời, biến mất bên trong rừng rậm.

"Chủ tử, chúng ta có tiếp tục săn bắn không?." Đồng Tước hỏi, hôm nay vốn là Tứ quốc cùng nhau săn bắn, nhưng tại nơi đây lại xảy ra một trận chém giết, sát thủ chết rất nhiều, mùi máu tươi nhẹ nhàng bay ra ngoài. Không bao lâu nữa, dã thú sẽ men theo mùi vị mà chạy tới, hiện tại bọn họ vẫn nên mau chóng rời khỏi nơi này.

Thương Dịch nhìn về phía An Ninh, lúc này hắn đã thu lại sát khí sắc bén vừa rồi, "Không cần, lập tức trở về." Hắn không thể để An Ninh lại tiếp tục bị vây trong khu vực săn bắn này.

An Ninh dường như nghĩ đến cái gì, lông mày hơi nhíu lại, "Thần vương điện hạ đi ra ngoài trước đi!"

Con người Thương Dịch căng thẳng, "Vì sao?" Hắn không có nhìn lắm, trong mắt của nàng mơ hồ toát ra một tia lo lắng. Vừa rồi hắn không có ở đây, có phải đã xảy ra chuyện gì?

"Ninh nhi phụng mệnh tiến vào khu vực săn bắn, Nam Cung tướng quân cùng đi với Ninh nhi. Nhưng mới vừa rồi, Nam Cung tướng quân vì thay ta dẫn dắt đàn thú rồi đi, nên đã tự mình ly khai. Không biết giờ phút này người ở nơi nào. Khi chưa xác định an nguy của người, ta sẽ không rời khỏi nơi này." An Ninh thì hạ mi mắt, nhớ tới đàn dã thú vừa rồi, nhất định đã có người động tay chân trên quần áo, một chút thâm trầm thoáng qua trong mắt.

Thương Dịch nghe An Ninh kể lại, Nam Cung Thiên Duệ? Lông mày chau lại, một phen nắm lấy eo của An Ninh, nhảy một cái, hai người đã ở trên lưng ngựa. An Ninh giật mình, thì nghe được giọng nói Thương Dịch phía sau truyền đến.

"Nam Cung tướng quân không có việc gì!" Thương Dịch trầm giọng mở miệng, Nam Cung Thiên Duệ kia quả nhiên là một nam tử nặng tình. Vì An Ninh mà không màng đến sinh tử. Chính vì An Ninh, hắn nhất định sẽ tìm được Nam Cung Thiên Duệ!

Mà lúc này Nam Cung Thiên Duệ thật vất vả đánh trả đám dã thú đuổi theo hắn, trên người đã có nhiều chỗ bị thương, toàn bộ cơ thể giống như bị ngâm trong máu tươi, nặng nề kéo lê thân thể ra khỏi rừng rậm. Rất xa, xung quanh khu vực săn bắn đã có người nhìn thấy một nam tử cường tráng cả người dính đầy vết máu, không khỏi cả kinh.

"Người nọ là ai..." Có người khe khẽ nói nhỏ, âm thầm đoán. Rốt cục, đợi đến khi huyết y nam tử kia từng bước một tới gần, loáng thoáng có thể nhận ra mặt mũi, tức khắc có người kinh hô, "Đó là tướng quân... Đó là Nam Cung tướng quân..."

"Nam Cung tướng quân làm sao vậy? Mau, nhanh đi giúp đỡ Nam Cung tướng quân." Có người lập tức chạy tới.

Trên xa liền vốn là Tây Lăng nữ hoàng và Hoàng đế Nam Chiếu quốc Sùng Chính. Khi nghe được âm thanh lẫn tiếng động lớn từ xa truyền đến, không khỏi nhíu mày, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Chắc là đã có ai thắng lợi trở về!" Uyển quý phi ôn nhu nói, tự tay rót thêm một ly trà cho Hoàng thượng.

Hoàng hậu mơ hồ nghe được có người kêu tên Nam Cung tướng quân, giọng nói kia mang theo lo lắng khiến lòng bà bất an. Lập tức đứng dậy, vội vàng bước nhanh tới một đám người đang chạy về hướng bên này. Thời điểm nhìn thấy kia nam tử kia người đầy máu tươi, đầu oanh một tiếng, thân thể mềm nhũn.

Ngân Sương nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thân thể Hoàng hậu nương nương thiếu chút nữa đã ngã xuống. Hoàng hậu thoáng lấy lại tinh thần, "Mau, mau truyền thái y, mau truyền thái y!"

Lúc này Nam Cung Thiên Duệ đã được an bài lên cán cứu thương. Thân thể hắn sớm đã đạt đến cực hạn, những hắn gắng giữ lại một hơi. Chỉ là muốn biết, Ninh nhi đã bình yên vô sự về tới nơi này hay chưa?, trong miệng không ngừng thì thào, "Ninh nhi... Ninh nhi..."

Hoàng hậu vội vàng tiến lên, bắt lấy tay Nam Cung Thiên Duệ, "Thiên Duệ... Đây là có chuyện gì? Người sao có thể biến thành như vậy?"

Mới vừa rồi trước khi rời đi, vẫn hoàn hảo không có tổn hao gì. Nhưng hiện tại... Cả người máu tươi một mảnh chói mắt làm cho Hoàng hậu một lần lại một lần ghen ngào. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể làm cho một tướng quân ở trên chiến trường uy phong lẫm liệt bị thương nặng như vậy?

"Ninh nhi... Đã... Đã trở lại chưa?" Nam Cung Thiên Duệ suy yếu nhìn Hoàng hậu.

Hoàng hậu nhất thời giật mình, lắc lắc đầu. Trong lòng Nam Cung Thiên Duệ lộp bộp một cái, biết An Ninh còn bị vây trong khu vực săn bắn. Lập tức kiên cường chống đỡ thân thể, muốn đứng dậy.

"Thiên Duệ, người muốn làm gì? Ngoan nằm xuống, mau, các người mau đem Tướng quân hồi cung!" Hoàng hậu lập tức ngăn cản Nam Cung Thiên Duệ.

Thân thể Nam Cung Thiên Duệ xác thực đã muốn đạt tới cực hạn, một cái vùng vẫy kia

giống như hao hết tinh lực còn lại của hắn. Cả người nhất thời ngắt đi. Trước lúc lâm vào hôn mê, hắn bắt lấy tay Hoàng hậu, "Bác... Vì sao... Vì sao phải giết... Ninh nhi?"

Dứt lời, cả người đã hoàn toàn mất đi ý thức. Hoàng hậu nghiêm mặt lại, trong đầu không ngừng suy nghĩ lời nói vừa rồi của Nam Cung Thiên Duệ. Đây là lần đầu tiên bà nghe cháu trai dùng giọng điệu như vậy trách cứ mình, giết Ninh nhi? Bà làm sao có thể giết Ninh nhi? Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

"Các người cẩn thận chút, đừng làm đau Tướng quân." Hoàng hậu trong đầu tỏa ra nghi vấn. Giờ phút này không rảnh suy nghĩ gì nhiều, được Ngân Sương dìu đỡ, cấp tốc đuổi theo, trong lòng lo lắng không thôi, trăm ngàn lần đừng cho Thiên Duệ có cái gì không hay xảy ra!

Trên xa lộ, Hoàng thượng cũng đã thấy Nam Cung Thiên Duệ người đầy vết máu được khiêng qua, lập tức hai đỉnh lông mày nhíu lại thành một đường . Bắt lấy một thị vệ, lớn tiếng hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì? Sao trên người Nam Cung tướng quân đều là máu?"

"Bẩm hoàng thượng, sự tình cụ thể là gì, nô tài cũng không biết... Sau khi Nam Cung tướng quân trở về không bao lâu, thì đã hôn mê." Thị vệ vội vàng hồi đáp.

Hoàng thượng mi tâm nhíu càng chặt hơn, mà Uyển quý phi bên cạnh đáy mắt xẹt qua một đạo hào quang. Nhưng trên mặt lại là vẻ mặt lo lắng, "Chỉ có một người là Tướng quân sao? Người đi cùng với Tướng quân An Ninh hầu phủ nhị tiểu thư đâu?"

Thị vệ kia lắc lắc đầu, "Tướng quân một mình trở về, nhưng trong miệng không ngừng gọi 'Ninh nhi, Ninh nhi ...'"

Trong lòng Uyển quý phi nổi lên một tia hắc hê vì mục đích đã thực hiện được. An Ninh không có trở về, hẳn là đã táng thân trong miệng đám dã thú kia rồi. Ngay cả Nam Cung Thiên Duệ bản thân cũng là Tướng quân mà còn bị trọng thương như vậy, trên người đều là máu. Huống chi An Ninh chỉ là một tiểu nha đầu, sống được mới là kỳ tích. An Ninh ơi An Ninh, không phải ta muốn giết người, là mẫu thân bây giờ của người muốn đẩy người vào chỗ chết nha! Uyển quý phi nhìn quanh khu vực săn bắn đều là rừng rậm, khỏe miệng cười lạnh, sợ là An Ninh đến lúc chết cũng không biết mình vì sao mà chết?

Nam Cung Thiên Duệ trực tiếp được đưa đến hoàng cung. Ở trong cung Hoàng hậu, Nam Cung Thiên Duệ vẫn như cũ hôn mê. Mới vừa rồi Hoàng hậu đã ra lệnh triệu tập tất cả ngự y vào cung của mình, nhìn thấy người nằm trên giường chẳng chút vết cào ghe người. Ngay cả lão ngự y cũng không khỏi thương tiếc lắc đầu.

Sau khi toàn bộ ngự y lui ra, Hoàng hậu nương nương như trước vẫn canh giữ ở bên cạnh Nam Cung Thiên Duệ. Nhìn hai mắt nhắm chặt, một trận đau lòng không thôi. Nếu sớm biết hắn sẽ bị thương nghiêm trọng như vậy thì lúc ấy bà đã ngăn cản hắn!

"Hoàng hậu nương nương, người nghỉ một lát đi! Nô tỳ chăm sóc Tướng quân cho." Ngân Sương nhìn thoáng qua Hoàng hậu, từ lúc Nam Cung tướng quân được đưa đến đây. Hoàng hậu luôn túc trực bên cạnh một bước cũng không rời. Hiện giờ đã qua hai canh giờ, bà cứ như trước ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích. Hầu hạ Hoàng hậu nương nương nhiều năm như vậy. Bà biết, Hoàng hậu nương nương yêu thương đứa cháu trai này như con đẻ của mình. Hiện tại Nam Cung tướng quân bị trọng thương, nghĩ đến trong lòng Hoàng hậu nương nương nhất định là rất thương tâm.

"Không cần, bản cung tự mình chăm sóc sẽ yên tâm hơn." Hoàng hậu nương nương cầm khăn thấm, thật cẩn thận lau chùi những giọt mồ hôi to như hạt đậu đang lăn trên trán của Nam Cung Thiên Duệ. Xem đỉnh lông mày kia đang nhíu chặt lại, tâm Hoàng hậu nhất thời cũng đau theo. Đứa nhỏ này, ngay cả khi hôn mê mà cũng cau mày, chắc đã ở trong mộng chịu không ít khổ sở đây?

Trong lòng Ngân Sương thờ dãi, ánh mắt dừng lại trên một bộ quần áo tơ lụa thượng hạng đã nhiễm máu tươi, "Hoàng hậu nương nương, người muốn xử lý chuyện này như thế nào?"

Hoàng hậu nhìn thoáng qua trong tay Ngân Sương đang cầm cái gì đó, khẽ nhủ mảy, "Đây... Đây không phải quần áo Minh Nguyệt sao?"

Dứt lời, đưa tay ra tiếp nhận bộ quần áo tơ lụa Ngân Sương đưa đến, sắc sảo tỉ mỉ, bà sẽ không nhận sai, đây là quần áo của Minh Nguyệt. Chính là tơ lụa tiến cống hạng nhất, chỉ có hai cuộn. Hoàng thượng ban cho bà và Uyển quý phi mỗi người một cuộn, toàn bộ của bà đã lấy làm quần áo cho Minh Nguyệt.

"Này... Đây là đồ hôm nay cấp cho nhị tiểu thư kia mặc, vừa rồi tại sao luôn luôn ở trên người Tướng quân..." Ngân Sương cau mày, càng suy nghĩ, càng cảm thấy trong đó có điểm quỷ dị đáng ngờ.

Giờ phút này Hoàng hậu nương nương cũng nghĩ như vậy, nghĩ đến trong khu vực săn bắn, Nam Cung Thiên Duệ trước khi hôn mê còn nói với bà một câu.

"Bác, người vì sao phải giết Ninh nhi?", trực giác nói cho bà biết, một câu kia của Nam Cung Thiên Duệ cùng bộ quần áo này nhất định thoát không khỏi có liên quan.

"Mau, mau đem bộ quần áo này cất đi." Hoàng hậu nương nương vội vàng phân phó.

"Hoàng hậu nương nương, Thần vương điện hạ và An Bình hầu phủ nhị tiểu thư đang ở bên ngoài muốn cầu kiến Hoàng hậu nương nương." Chính vào lúc này, một thái giám vội vàng vào phòng bẩm báo.

Hoàng hậu nương nương nghe được mấy chữ "An Ninh hầu phủ nhị tiểu thư", lập tức sốt ruột đứng dậy, "Mau, mau tuyên bọn họ tiến vào."

Trước khi Nam Cung Thiên Duệ hôn mê vẫn luôn kêu tên An Ninh, trong lòng có lẽ vẫn luôn tràn đầy nhớ mong.

Không bao lâu sau, An Ninh và Thương Dịch đã tiến vào phòng, Hoàng hậu nương nương trước tiên đem An Ninh đánh giá một phen, xác định trên người nàng không có chút dấu vết bị thương, tâm mới thả lỏng một chút. Lúc này, An Ninh không thể bị thương, nếu nàng có sơ xuất gì, chuyện này sẽ càng thêm phức tạp.

An Ninh hướng Hoàng hậu thi lễ, Hoàng hậu chỉ nhàn nhạt lên tiếng trả lời, khuôn mặt trầm tĩnh nhìn không ra chút manh mối nào. Lập tức An Ninh nhìn đến Nam Cung Thiên Duệ đang nằm ở trên giường, bất chấp tất cả, tiến lên xem xét, trên thân thể trần trụi bị bao vây bởi tầng tầng lớp lớp băng gạc, cơ hồ bao hết toàn bộ cơ thể, máu tươi ướt sũng nhẹ nhàng chảy ra, nàng không thể tưởng tượng, Nam Cung Thiên Duệ sẽ bị thương nặng như vậy!

"Tướng quân người..." An Ninh khẽ cau mày, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt tuần tú cương nghị của Nam Cung Thiên Duệ, theo bản năng dùng tay nhẹ vỗ về Nam Cung Thiên Duệ, dường như cảm nhận được hơi thở ôn nhu kia, mi tâm của Nam Cung Thiên Duệ đã dần dần giãn ra.

"Ngự y đã xem qua, mặc dù bị thương nghiêm trọng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng." Hoàng hậu trầm giọng mở miệng, ánh mắt giống như vô tình nhìn An Ninh liếc một cái, "Người cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mà từ lúc Thiên Duệ trở về, thì cả người đều là máu tươi."

An Ninh nghĩ đến chuyện đã xảy ra ở khu vực săn bắn, và với bộ quần áo kia, mi tâm nhíu càng chặt hơn, "Tướng quân là vì cứu An Ninh, nên mới một mình mạo hiểm dẫn dắt đàn thú kia rồi đi."

"Quả nhiên là vì người!" Giọng nói Hoàng hậu đột nhiên cất cao, cháu trai này quả nhiên là vì An Ninh mà ngay cả tính mạng cũng không để ý!

"Hoàng hậu nương nương cứ trách An Ninh, An Ninh thành tâm tiếp nhận, nhưng Hoàng hậu nương nương cũng biết, chính tay Hoàng hậu nương nương đã đem đàn dã thú đó dẫn tới bên người An Ninh và Tướng quân?" An Ninh giương mắt, một cái chớp mắt cũng không chuyển nhìn hoàng hậu nương nương, không muốn bỏ sót bất kỳ biểu tình nào trên mặt bà.

Khó hiểu, nghi hoặc, phần nộ, thần sắc chợt lóe thoáng qua, Hoàng hậu nương nương đập một cái thật mạnh trên bàn, cả người giận dữ đứng dậy, "An Ninh thật lớn mật, người dám nói chuyện với bản cung như vậy!"

An Ninh không kêu ngạo không siểm nịnh quỳ trên mặt đất, trong mắt thần sắc thật đều là bình tĩnh, "Hoàng hậu nương nương, An Ninh bất kính, thỉnh Hoàng hậu nương nương trị tội, nhưng An Ninh có chuyện muốn nói, nếu Hoàng hậu nương nương vì lời nói của An Ninh mà không muốn cho An Ninh sống, thì có thể ban thưởng cho An Ninh một ly độc rượu, sạch sẽ lưu loát, An Ninh nhất quyết sẽ không phản kháng. Nhưng sợ là sẽ lãng phí khổ tâm của Nam Cung tướng quân, mà Nam Cung tướng quân lại là người thân của Hoàng hậu nương nương..."

"Câm mồm!" Hoàng hậu đột nhiên cắt đứt lời nói của An Ninh, trên mặt khó nén phần nộ, "Cái gì gọi là lãng phí? Bản cung khi nào không cho người sống? Ngay cả bản cung mà người cũng dám áp đặt tội danh, người thật to gan!"

"Hoàng hậu nương nương nếu như không muốn An Ninh chết, vì có gì lại mang quần áo đã động tay chân kia ban cho An Ninh mặc?" An Ninh giương mắt chống lại tầm mắt Hoàng hậu nương nương, quả nhiên nhìn thấy trong con ngươi đang phần nộ xuất hiện một tia nghi hoặc. Trong lòng hiểu rõ, nàng đã xác định được người muốn cho nàng chết không phải là Hoàng hậu nương nương.

Mới vừa rồi, nàng chẳng qua là lớn mật thử thôi, mà được kết quả như vậy. Quả nhiên đúng như nàng suy nghĩ, nếu quần áo kia thật là không phải do Hoàng hậu nương nương động tay chân, thì trong ánh mắt bà không nên là nghi hoặc cùng phần nộ, mà là càng đậm sát ý!

Thân là Hoàng hậu, nhưng lại bị nàng vạch trần tâm tư, tự nhiên sẽ có vô số loại phương pháp làm cho nàng chết!

Hoàng hậu híp lại đôi mắt lợi hại của mình, đánh giá An Ninh trước mắt, nhớ tới câu nói kia của Nam Cung Thiên Duệ, màu sắc con ngươi càng thêm thâm trầm, "Ngân Surong, người mang bộ quần áo mà Nam Cung tướng quân đã đem đến đây."

Ngân Surong lập tức lĩnh mệnh, xuất ra bộ quần áo dính máu tươi mới vừa rồi thu hồi, trình ở trước mặt Hoàng hậu nung nung.

"Động tay động chân trên quần áo? Ngươi nói là cái này sao?" Hoàng hậu thu lại tức giận, ngồi trên ghế quý phi, giọng nói bình tĩnh, không có chút độ âm.

An Ninh nhìn thoáng qua, gật đầu, "Chính xác, bộ quần áo đúng là đầu sỏ đã hại bản thân Nam Cung tướng quân bị trọng thương!"

"Vậy ngươi nói xem, quần áo này rốt cuộc là làm sao mà có thể động tay động chân?" Hoàng hậu thu hạ mi mắt.

An Ninh tiếp nhận quần áo, đem vải dệt mềm mại kia kề sát da thịt chính mình, không nói một câu. Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong phòng trở nên có chút quỷ dị, Thương Dịch luôn luôn đứng tại một bên nhìn, hẳn cũng muốn biết nguyên do trong đó. Mà Hoàng hậu nung nung, cũng kiên nhẫn chờ An Ninh nha đầu kia, nếu đã lớn tiếng khẳng định, nhưng lại không xuất ra được chứng cứ gì, thì cho dù nàng là nghĩa nữ của bà, cho dù có Thương Dịch che chở, cho dù Nam Cung Thiên Duệ đối Ninh nhi không giống người thường, bà cũng sẽ không dễ dàng tha cho nha đầu này!

"Bác Ngân Surong có thể thay An Ninh tìm một con mèo đến được không?" An Ninh ôn hòa thỉnh cầu.

Ngân Surong nhìn Hoàng hậu liếc mắt một cái, thấy Hoàng hậu gật gật đầu, lập tức lui xuống. Không bao lâu, khi trở về bà đã ôm trong lòng là một con mèo trắng.

Tối gần An Ninh, vốn con mèo đang ngoan ngoãn ở trong lòng Ngân Surong lại đột nhiên giận dữ điên cuồng, phát ra tiếng kêu táo tợn. Chỉ trong phút chốc đã từ trong lòng Ngân Surong thoát ra lao thẳng về phía An Ninh, móng vuốt bén nhọn hướng An Ninh vạch tới.

Hoàng hậu và Ngân Surong đều cả kinh, mắt thấy móng vuốt kia sắp đụng tới da thịt mềm mại của An Ninh, chợt con mèo đang cuồng loạn kia kêu thảm một tiếng, bị Thương Dịch nhanh tay lẹ mắt đá bay ra ngoài.

Thương Dịch mạnh mẽ bắt lấy cánh tay An Ninh, đôi mắt nhất thời bắn nhanh ra một đạo hàn quang, "Hoàng hậu nung nung, điều này có thể chứng minh được rồi chứ!"

Đáng chết! Ninh nhi thế nhưng dùng thân thể của chính mình để mạo hiểm!

Hoàng hậu và Ngân Surong phục hồi tinh thần lại, con mèo kia vốn ngoan ngoãn, chưa bao giờ giương nanh múa vuốt. Mới vừa rồi, hành động của nó các nàng đều đã nhìn thấy, cuồng loạn như vậy, lộ ra một manh mối không tầm thường.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Hoàng hậu trầm giọng hỏi.

An Ninh thu hạ mi mắt, nắm trong tay bộ quần áo kia, "Hoàng hậu nung nung có thể ngửi thấy phía trên vải này có một mùi thơm thoang thoang?"

Hoàng hậu khẽ nhún mày, "Quả thật có một loại mùi thơm lạ lùng, mới vừa rồi cũng không có, nhưng hiện tại đúng là nồng nặc hơn."

Nhớ tới hành động vừa rồi của An Ninh, lại nghĩ đến cái gì, thân thể đột nhiên ngẩn ra, bưng tỉnh đại ngộ.

"Đúng là mùi hương này đã lôi kéo đàn thú tới." An Ninh xem phản ứng của Hoàng hậu nung nung, trong mắt xẹt qua một chút hào quang, "Hoàng hậu nung nung nghĩ là đã đủ minh bạch chưa? Có một câu An Ninh không biết có nên nói hay không?"

Hoàng hậu liếc An Ninh một cái, "Nói."

"Lúc Hoàng hậu nung nung đem quần áo này ban cho An Ninh, từng nghe Hoàng hậu nung nung nói, quần áo này vốn là vì Minh Nguyệt công chúa mà chuẩn bị, kết quả thân xui quý khiến mặc ở trên người An Ninh, không biết trong chuyện này..." An Ninh thu hạ mi mắt, không nói tiếp nữa, Hoàng hậu nung nung là người thông minh, nàng chỉ cần nói sơ qua, Hoàng hậu nung nung tự nhiên có thể biết rõ chân tướng.

Quả nhiên, Hoàng hậu nung nung lập tức đứng dậy, ánh mắt xuất hiện nhiều hơn một tia sắc bén, "Ngân Surong, hảo hảo tra ra, là ai đã ở phía sau giờ trò lên bộ quần áo này?"

Nếu như bộ quần áo này không phải do sai sót mà nặc ở trên người Minh Nguyệt, như vậy hôm nay nữ nhi của bà không phải đã táng thân trong bụng dã thú rồi sao? Nghĩ đến sẽ có chuyện như vậy, trong lòng Hoàng hậu tràn đầy kinh sợ.

"Dạ, nô tỳ sẽ đi thăm dò." Ngân Surong lĩnh mệnh, mới đi được vài bước thì nghe được giọng nói An Ninh truyền đến.

"Bác Ngân Surong, đừng để đã thảo kinh xà mới tốt." An Ninh tươi cười, ôn hòa nhắc nhở. Từ sau khi bị dã thú tấn công, trong lòng nàng luôn luôn nghĩ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đã sáng tỏ Hoàng hậu nung nung không phải là người động thủ, nàng liền càng thêm khẳng định phán đoán của mình là đúng.

Trong mắt xẹt qua một chút hào quang, nếu thật sự là người trong lời nói của người nọ, vậy thì nàng phải có một phần lễ vật đáp lễ cho nàng ta!

Ngân Sương gật gật đầu, An Ninh này, quả nhiên là một nữ tử có tâm tư kín đáo!

Đợi cho Ngân Sương đi rồi, Hoàng hậu liền phân phó cung nữ thân cận mang An Ninh đi thay quần áo nguyên bản thuộc loại trên người Nam Cung Thiên Duệ. Sau khi thay xong, Hoàng hậu phân phó người chuẩn bị bữa tối, chiêu đãi hai người An Ninh và Thương Dịch. Dùng xong bữa thì Ngân Sương đã về đến cung của Hoàng hậu, đi theo phía sau bà, là quần sự phụ trách quần áo trong cung của công chúa nương nương.

"Sáng nay trước khi người mang bộ quần áo công chúa đến đây, người nào đã từng tiếp xúc qua?" Hoàng hậu thân nhiên mở miệng, giọng điệu bên trong lộ ra vài phần uy nghiêm.

Quần sự nghĩ nghĩ, "Cũng không có ai tiếp xúc qua, ngày hôm qua sau khi Hoàng hậu nương nương sai người đưa tới nguyên liệu vải, nô tỳ liền sai người suốt đêm chế tạo gấp gấp, ròng rã một đêm, rốt cục cũng hoàn thành, liền đưa đến cung Hoàng hậu bên này."

"Phải không? Người nên cẩn thận hồi tưởng lại, trong lúc đó có chuyện dị thường gì phát sinh không?" Hoàng hậu khẽ nhíu mày, bà nhất định phải tìm ra bằng chứng, tìm được người đã động tay động chân kia!

Quần sự cố gắng suy nghĩ thật kỹ, qua hồi lâu, đột nhiên nghĩ tới cái gì, "Hôm qua, Uyển quý phi đã từng phân phó muốn may gấp một bộ quần áo, để chuẩn bị cho cuộc săn bắn của tứ quốc, vậy nên tối hôm qua cũng suốt đêm gấp gấp chế tạo mà thành, sáng nay đã đưa qua."

Uyển quý phi? Hoàng hậu thân thể ngẩn ra, trong đầu hiện ra bóng dáng Uyển quý phi, một đôi mi thanh tú, dáng vẻ dịu dàng, "Có phải là cùng một loại vải dệt hay không?"

"Đúng, là cùng một loại, theo nô tỳ biết, khoảng vải dệt duy nhất kia của Hoàng hậu và Uyển quý phi là cùng một cuộn, là loại vải đẹp đẽ quý giá hiếm thấy!" Quần sự dứt lời, sắc mặt Hoàng hậu nương nương phút chốc trở nên khó coi đến cực điểm, quần sự nhìn thấy sắc mặt của bà, trong lòng nổi lên một tia bất an, thân thể ả ả run run, nàng có phải hay không đã nói sai chỗ nào rồi?

Đang lo lắng, thì nghe được giọng nói của Hoàng hậu nương nương từ đỉnh đầu truyền đến, pha lẫn vài phần không vui, "Đi xuống đi! Hôm nay bản cung tìm người hỏi chút chuyện, người không được để lộ ra ngoài, nếu để cho người khác biết được, người tự nhiên biết sẽ có hậu quả gì rồi phải không?."

Quần sự vừa nghe, lập tức quỳ trên mặt đất, vội vàng cam đoan, "Nô tỳ biết, nô tỳ nhất định giữ bí mật tuyệt đối, hôm nay bác Ngân Sương gọi nô tỳ đến cung Hoàng hậu là để đưa cho nô tỳ một ít mẫu khăn thêu mới, qua ít ngày nữa nô tỳ sẽ mang tới cho Hoàng hậu nương nương."

Quần sự sống trong hậu cung nhiều năm như vậy, cũng là một người thông minh, sự cam đoan trong lời nói, một giọt nước cũng không lọt. Hoàng hậu thu hạ mi mắt, xua tay ý bảo nàng ta lui ra.

"Dịch nhi, hôm nay Hoàng thượng có nhắc tới người, người nói lâu rồi không ai bồi người chơi cờ, bảo rất là ngứa tay, người trước đi đến chỗ Hoàng thượng ngồi một lát, bồi người một ván. An Ninh thì ở lại đây, hai mẹ con chúng ta cũng có chuyện muốn nói với nhau, hôm nay vừa vận khó có được cơ hội, nhường nàng giúp ta tán gẫu trong chốn lát." Hoàng hậu trên mặt dịu dàng cười.

Thương Dịch cùng An Ninh vừa nghe, liền biết Hoàng hậu muốn ly khai Thương Dịch, nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, chống lại tầm mắt hân, gật gật đầu, Thương Dịch lập tức chấp tay đối Hoàng hậu thi lễ, "Chắt nhi nghe mợ, chỉ là... Ninh nhi là do chắt nhi mang vào hoàng cung, vì vậy cũng phải từ chắt nhi hoàn hảo không tổn hao gì mang đi ra ngoài."

Hoàng hậu xem Thương Dịch vì An Ninh mà khẩn trương, ha ha cười ra tiếng, "Người cứ yên tâm, mợ người cũng không phải sai lang hổ báo gì, sao ta có thể đem nghĩa nữ này ăn được chứ? Đợi lát nữa, ta sẽ mang nàng đưa tới, người nên yên tâm đi đi?" Thương Dịch cười nhưng không nói, có lời hứa hẹn này của Hoàng hậu, hẳn tất nhiên là yên tâm!

Cuối cùng thật sâu nhìn An Ninh liếc mắt một cái, Thương Dịch xoay người đi ra khỏi cung của Hoàng hậu.

Sau khi Thương Dịch rời đi, tươi cười trên mặt Hoàng hậu hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc cùng với u sầu, mi tâm nhíu chặt không cách nào giãn ra, "Ngân Sương, người đi xuống đi, canh chừng Nam Cung tướng quân, nếu tướng quân tỉnh, lập tức đến thông báo cho bản cung."

"Dạ, nô tỳ đi ngay." Ngân Sương lui xuống, trong sảnh to như vậy bây giờ chỉ còn lại có hai người An Ninh cùng Hoàng hậu.

An Ninh nếu không lăm thì từ lúc quần sự kia nói ra "Uyển quý phi", nàng đã nhận thấy

được trong mắt Hoàng hậu xuất hiện tia ngoài ý muốn, trong lòng nổi lên một chút cười lạnh. Mặc dù là hoài nghi Uyển quý phi đã động tay động chân, bà cũng không nguyện tin tưởng sao?

Xem ra, Uyển quý phi này ở trước mặt Hoàng hậu nguy trang thật sự là cao thâm a!

"Bên trong hậu cung này, tranh đấu gay gắt nhiều không kể xiết, nhưng trong lúc đó bản cung và Uyển quý phi, ngược lại thân như tỷ muội, nàng mặc dù được sủng ái, nhưng mà chưa từng ở trước mặt bản cung ý sủng mà kêu, tính tình ôn nhu kia, bản cung thật sự rất thích." Hoàng hậu trầm giọng mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh, nghe không ra chút cảm xúc gì.

An Ninh thu hạ mi mắt, đứng dậy thay Hoàng hậu nương nương rót một ly trà, đưa tới trước mặt bà, ôn nhu mở miệng, "Quý phi nương nương ngày hôm qua cũng dùng chung nguyên liệu vải để gấp gấp chế tạo quần áo, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi, Hoàng hậu nương nương chớ vì vậy mà thương tâm quá mức, nếu phân tình thân kia của hai người Hoàng hậu nương nương và Quý phi nương nương bị tổn thương, thì sẽ không tốt."

"Hừ! Làm gì có chuyện khéo như vậy? Chẳng lẽ bản cung để kẻ động tay động chân kia hại nữ nhi của mình hay sao?" Hoàng hậu hừ lạnh ra tiếng, giọng điệu cất cao một chút.

An Ninh thu hạ mi mắt, không nói, trong lòng cũng là hiểu rõ. Mặc dù Hoàng hậu nương nương không muốn tin tưởng. Nhưng, nàng lại biết bên trong hậu cung lục đục với nhau cho tới bây giờ đều không thể qua loa. Có lẽ ở trong mắt Hoàng hậu nương nương, kẻ động thủ quần áo kia là hướng về phía Minh Nguyệt công chúa, muốn hại Minh Nguyệt công chúa, mà Minh Nguyệt công chúa hôm nay không có đi khu vực sân bắn, quần áo kia liền thân xui quý khiến mặc ở trên người mình, làm cho chính mình thay Minh Nguyệt công chúa mà chịu chết, còn liên lụy Nam Cung tướng quân.

Nhưng An Ninh cũng là hiểu được, Uyển quý phi tích cực thúc đẩy nàng nhập vào khu vực sân bắn như vậy, rốt cuộc là hướng về phía ai. Vừa thấy liền biết, mà trùng hợp Minh Nguyệt công chúa lại không đi đến khu vực sân bắn, sợ không chỉ là trùng hợp mà thôi!

Hoàng hậu nương nương nếu cho rằng Uyển quý phi là hướng về phía Minh Nguyệt công chúa mà đến, thì mình cũng không cần nhiều lời giải thích làm gì, nhớ tới kiếp trước Hoàng hậu nương nương thậm chí là một nhà Nam Cung đều bởi vì Uyển quý phi thiết kế mà chết. Hiện tại nhân cơ hội này làm cho Hoàng hậu nương nương đối Uyển quý phi có chút phòng bị, cũng là chuyện tốt, không phải sao?

"Trong hai năm nay, bản cung là thật tâm đãi nàng, nàng tại sao... Chúng ta là tỷ muội a!" Hoàng hậu thở dài một tiếng, kéo An Ninh ngồi xuống bên cạnh mình. Vốn là việc này, bà chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, tuyệt đối không thể nói với ai. Thế nhưng, giờ phút này An Ninh lại làm cho bà gỡ xuống phòng bị.

"Nương nương, có câu nói, lòng người khó dò, lại có câu nói, cũng như thước đo trăm dạng loại người, lòng người nghĩ gì, tất cả đều viết ở trên mặt. Nhưng có một số người, biểu hiện bên ngoài và suy nghĩ nội tâm, hoàn toàn tương phản. Nếu cùng người trước tương giao, tự nhiên thoải mái, tốt chính là tốt, không tốt chính là không tốt. Nếu cùng người sau tương giao, tự nhiên là không được thoải mái, ở mặt thì ngoài tốt, nhưng trong lòng không biết đang chứa đựng cái ý nghĩ xấu xa gì." An Ninh thu hạ mi mắt, chậm rãi nói, Thượng Quan Mẫn là người trước, mà Đại phu nhân, An Như Yên và Uyển quý phi, thì thuộc loại người sau. Nàng và Hoàng hậu bên người đều có nhiều người sau như vậy, ở chung với nhau, tự nhiên lúc nào cũng phòng bị, khắp nơi cần thận.

"A! An Ninh này, tuổi còn nhỏ mà biết nhiều đạo lý, giống như người đã từng trải qua." Hoàng hậu ha ha cười nói, nhân lúc An Ninh vui vẻ, cả người nhất thời thoải mái không ít, đánh giá An Ninh, con người hơn một tia tìm kiếm, trầm mặc một lát, Hoàng hậu như suy nghĩ đến cái gì mờ mịt, "Vậy Ninh nhi thuộc loại người trước hay là người sau đây?"

An Ninh hơi giật mình, nhưng một lát đã phản ứng lại, trên mặt nở ra một chút tươi cười, "Nếu người nọ đáng giá để An Ninh chân thành đối đãi, An Ninh liền thuộc loại người trước, nếu người nọ đối An Ninh cũng thuộc loại người sau như vậy, An Ninh tự nhiên liền thuộc loại người sau."

Nghe xong câu trả lời của An Ninh, Hoàng hậu sững sờ một lát, xem ánh mắt An Ninh càng lúc càng sâu xa. An Ninh này, thật sự là hồng minh! Khó trách Thương Dịch và Thiên Duệ đều đối xử không giống người thường với nàng, không phải không có đạo lý nha!

Tính tình như vậy, không ai không yêu đâu!

Nghĩ đến Uyển quý phi, con người Hoàng hậu co lại, tùy ý nâng chung trà lên, nhọt nhạt mím môi, "Ý tứ của Ninh nhi là người khác đối ta như thế nào, ta đây liền đối người khác như thế?"

"Nương nương, Ninh nhi không có nói như vậy." An Ninh hờn dỗi, ánh mắt trong lúc đó nhiều hơn một tia cười khế.

"Người nha! Trước mặt bản cung, người không cần phải thuộc loại người sau đâu, tuy nói là có được dẫn được, nhẫn nại mới là đại trượng phu. Nhưng bây giờ thì khác, không thể yếu đuối, nếu người yếu đuối, ai cũng muốn khi dễ người, vô luận ở đâu đều giống nhau." Hoàng hậu ngửi hương thơm của trà, có chút suy nghĩ nhìn thoáng qua An Ninh. An Ninh này, ngày thường nhìn bộ dáng dịu dàng vô hại, giống như yếu đuối, nhưng yếu đuối kia của nàng sợ là nguy trang đi!

Bất quá, ngược lại bà rất thích bộ dạng này của An Ninh, nội liễm, thâm trầm, trí tuệ, nhạy bén.

Tại hậu cung này thậm chí sâu trong hậu viện, nếu không có một người che chở, cộng thêm yếu đuối, sẽ chỉ là bị kịch!

An Ninh lại như thế nào không biết rốt cuộc này? Kiếp trước nàng, quên cừ hận, bị Đại phu nhân các nàng lừa bịp, yếu đuối, nhất gan, chỉ biết là ngoan ngoãn phục tùng, từ trước đến nay chưa từng nghĩ cho nàng, đến cuối cùng vẫn là rơi vào kết cục bi thảm như vậy, sự thật nói cho nàng biết, yếu đuối chỉ biết bị đánh, nếu muốn không bị đánh, thì chỉ có thể cường đại đứng lên, mặc cho ai cũng vô pháp may thương tổn đến nàng. Cả đời này, làm ác nữ thì đã sao?

"Ở phía sau bản cung nhiều như vậy năm, tự nhận mình có một đôi mắt rõ ràng, lại không biết..." Tay Hoàng hậu nắm ly trà thật chặt, con người co lại, có điều chỉ mở miệng, "Ninh nhi cảm thấy, chuyện này nên làm như thế nào?"

An Ninh có chút nhú mi, quả thật không ngờ Hoàng hậu nương nương thế nhưng hỏi ý kiến nàng, nàng phải nói sao?

Hoàng hậu giống như hiểu được băn khoăn của nàng, "Bản cung mới vừa nói qua, ở trước mặt bản cung, người không cần phải làm người sau đâu, bản cung hỏi người, người chỉ cần trả lời đó là trong lòng nghĩ như thế nào, thì như thế ấy mà trả lời bản cung." An Ninh này, nhìn biểu hiện của nàng, trong lòng sợ là sớm đã có một ít ý tưởng.

"Ninh nhi ngu dốt, khó có được ý tưởng nơi thanh nhã, nói Hoàng hậu nương nương hứa không cười thì Ninh nhi mới chịu." An Ninh thu hạ mi mắt, Hoàng hậu một khi đã nói rõ như vậy. Nàng còn có cái gì băn khoăn đâu? Huống hồ, Uyển quý phi đã muốn hại nàng, làm liên lụy Nam Cung Thiên Duệ

nay còn nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, chuyện này tự nhiên cũng không có dễ dàng như vậy liền quên đi!

Hoàng hậu cho nàng một cái ánh mắt, ý bảo nàng nói tiếp, An Ninh dừng một chút, tiếp tục mở miệng, "Lấy đạo người trị người, con mèo kia mới vừa rồi nhưng thật ra rất đáng yêu, chỉ là có chút móng vuốt lợi hại. Bất quá lại có chỗ tốt!"

Hoàng hậu nhân tình sáng lên, An Ninh này, còn nói mình ngu dốt, rõ ràng chính là một ma quỷ tinh ranh! Nếu nói nàng ngu dốt, trên đời này còn có ai dám tự xưng thông minh?

"Tốt, hôm nay liền nghe Ninh nhi !" Hoàng hậu buông ly trà, gạt đầu trầm trồ khen ngợi, xuất hiện thêm vài phần ưa thích với An Ninh.

An Ninh khoe miệng mỉm cười, giống như nghĩ đến cái gì, con người co lại, "Nương nương, Ninh nhi có thỉnh cầu này, không biết..."

"Chúng ta là mẹ con, người có chuyện cứ nói thẳng, thỉnh cầu gì không thỉnh cầu, khách khí cái gì?" Hoàng hậu nương nương vô cùng thân thiết lôi kéo tay An Ninh, nếu bà có một tri kỷ nữ nhi như vậy, thì thật là tốt biết bao nhiêu. Bà tuy có Minh Nguyệt công chúa, chung quy rất được nuông chiều, không giống như An Ninh trầm tĩnh dịu dàng, có thể nói chuyện phiếm. Nhưng nghĩ đến cái gì, Hoàng hậu con người hiện lên một chút giống như không quang mang.

"Ninh nhi thỉnh nương nương tạm thời đừng cho mọi người biết Ninh nhi từ khu vực săn bắn đã trở lại." An Ninh thu hạ mi mắt, Thương Dịch mới vừa rồi mang nàng tiến cung, dọc đường ẩn nấp, trừ bỏ trong cung Hoàng hậu có vài cung nhân, những người khác đều không biết đến.

Hoàng hậu có chút nhíu mày, tuy là khó hiểu ý đồ của nàng, nhưng cũng gạt đầu đáp ứng, "Tốt, bản cung theo ý người, bất quá bản cung nhưng thật ra có một vấn đề, muốn chính miệng hỏi người một chút."

An Ninh hơi giật mình, trực giác nói cho nàng biết. Vấn đề này của Hoàng hậu, tựa hồ có chút khó giải quyết. Nhưng Hoàng hậu nếu đã muốn mở miệng, thì nhất định không có khả năng không cho nàng hỏi, An Ninh nở ra một chút tươi cười, cũng là làm nũng nói, "Nghĩa mẫu cũng không nên khó xử Ninh nhi a!"

Tiếng kêu nghĩa mẫu như vậy. Giống như trước mặt nàng giờ phút này bà không phải là Hoàng hậu nương nương. Nếu là vấn đề kia quá mức khó giải quyết, trả lời không tốt, nàng chỉ là làm trái với ý của nghĩa mẫu, mà không phải là làm cho Hoàng hậu nương nương tức giận.

Hoàng hậu đem tâm tư của nàng cẩn thận xem ở trong mắt. Cũng được, giờ phút này các nàng đều không phải là Hoàng hậu cùng thần nữ, mà chỉ là quan hệ nghĩa mẫu và nghĩa nữ! Khoe miệng khẽ nhếch, "Nếu nghĩa mẫu muốn người làm cháu dâu của ta, ý Ninh nhi thế nào?"

Hoàng hậu là người thông minh, trong lòng bà biết Thương Dịch và Thiên Duệ đều có ý đối với An Ninh. Giờ phút này, bà chỉ nói là cháu dâu, nhưng thật ra vô cùng có ý tứ, bà cũng không có chỉ tên rốt cuộc là ai, Nam Cung Thiên Duệ là cháu ruột của bà, mà ở bên nhà chồng, Thương Dịch cũng là cháu của bà!

An Ninh giật mình không nhẹ, quả nhiên, vấn đề này thật sự là khó giải quyết! Tròng mắt An Ninh hơi đổi, chỉ một lát đã đổi sách ứng phó, đứng dậy cầm ly trà thêm vào một chút nước trà, không nhanh không chậm mở miệng, "Nghĩa mẫu, từ xưa đến nay lớn nhỏ đều phải theo thứ tự, Minh Nguyệt công chúa chưa hứa hôn, An Bình hầu phủ Yên nhi tỷ ty cũng không có hôn phối, Ninh nhi sao lại có thể xuất giá trước các nàng? Điều này sợ là sẽ làm trái với quy củ."

Khoe miệng Hoàng hậu không khỏi co rút, bà không ngờ rằng, An Ninh sẽ trả lời như thế. Trong lòng thở dài, Ninh nhi này quả nhiên là người thông minh, cho dù bà là Hoàng hậu ở trước mặt nàng sợ cũng không chiếm được chút tiện nghi gì. Nghĩ đến An Bình hầu phủ đại tiểu thư An Như Yên kia, Hoàng hậu không khỏi nhíu mày, nàng kia, quả nhiên là tri nhân tri diện bất tri tâm, bộ dáng dịu dàng động lòng người kia, ngay cả bà cũng bị lừa. Hừ, rơi vào kết cục như vậy, thật sự là xứng đáng. Đời này, sợ là khó có thể gả ra ngoài!

Hai người hàn huyên thật lâu, sau đó An Ninh đi theo Hoàng hậu nhìn Nam Cung Thiên Duệ, Ngân Sương không ngừng gật đầu, vẫn hôn mê như trước, An Ninh luôn luôn ở tại giường canh chừng, biết Hoàng thượng và Thương Dịch đến cung của Hoàng hậu, An Ninh mới được đưa ra ngoài.

Trước khi rời đi, Hoàng hậu dặn dò An Ninh sáng sớm mai tiến cung bởi bà dùng đồ ăn sáng, An Ninh bắt gặp con người Hoàng hậu lóe ra hào quang, mơ hồ nổi lên một tia hiểu rõ, đồ ăn sáng là giả, sợ là muốn nàng đến xem kịch vui đi!

Hoàng hậu đã cố tình mời, nàng lại làm sao có thể cự tuyệt, lập tức liền đáp ứng Hoàng hậu nương nương, sáng sớm mai nhất định sẽ đến. Lập tức, Hoàng hậu phân phó Đinh Thu chuẩn bị một chiếc xe ngựa, đưa Thương Dịch và An Ninh ra khỏi hoàng cung.

Trên xe ngựa, An Ninh mở miệng nói cho Thương Dịch biết, đêm nay nàng sẽ không hồi Hầu phủ, tùy tiện tìm một cái khách điểm trú tạm. Khuôn mặt tuần nỷ Thương Dịch rõ ràng cứng đờ, không hỏi nguyên do, mang An Ninh đến Phi Hoa tiểu trúc.

Cho đến khi An Ninh ở trong đình viện đặc thù có chút mới lạ này. Không thể tưởng tượng nổi, Thương Dịch thế nhưng lại an bài nàng ở tại nơi này!

Tối nay đúng lúc trăng tròn, An Ninh ngồi ở trong đình nghỉ mát, dưới ánh trăng sáng ngời, Thương Dịch thủ pháp lưu loát nấu trà, hương trà lan tỏa bốn phía, tràn ngập trong viện. Thương Dịch còn dùng bộ dáng chuyên chú, trà trong tay giống như có sinh mệnh, hần cẩn thận che chở, gương mặt tuần nỷ bất đồng với biểu tình của dĩ vãng, trong khoảng thời gian ngắn, An Ninh nhìn xem có chút hoảng hốt.

Đợi sau khi nấu xong, Thương Dịch liền thay An Ninh rót một ly, An Ninh cười cảm tạ, nghe mùi thơm ngào ngạt, từ từ nhắm nháp, trà vừa vào miệng, ánh mắt An Ninh phút chốc sáng ngời, nàng không nghĩ tới Thương Dịch thế nhưng lại là một tay nấu trà ngon đến thế, nàng chưa từng bao giờ uống qua trà nào tinh thuần như thế!

Thương Định quan sát biểu tình của nàng, khoe miệng giơ lên một chút tươi cười, lập tức ngồi ở bên cạnh An Ninh, hai người một bên uống trà, một bên ngẫu nhiên mở miệng tán gẫu vài câu, đêm còn rất dài...

Đồng dạng ban đêm, An Ninh hầu phủ giờ phút này cũng là nổ tung.

Trong đại sảnh Hầu phủ, An Bình hầu gia sốt ruột đi lại, Tần Ngọc Song, An Lạc Phong, An Lan Hinh và Bích Châu đã ở đại sảnh, mỗi người thần sắc khác nhau.

"Quản gia, mau đi xem một chút, nhị tiểu thư đã trở về chưa?" Không biết An Bình hầu đã phân phó quản gia bao nhiêu lần như vậy. Canh giờ này, chắc đã chấm dứt sản bản, An Ninh lại còn chưa hồi phủ, không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Vừa nghĩ tới mình có thể đặt tâm tư trên người An Ninh, hân cang ngày càng cảm thấy có thể theo trên người An Ninh kiếm được không ít chỗ tốt. Vì hân đã không còn hy vọng với An Như Yên, vậy nên ông trời không cần phải hủy diệt hy vọng vừa mới mới chớm nở này nha!

Quản gia lập tức lĩnh mệnh đi xuống, Tần Ngọc Song tiến lên an ủi nói, "Lão gia, ngài đừng nóng vội, nhị tiểu thư lớn như vậy, chắc là cùng các tiểu thư quan gia khác trì hoãn thời gian, đợi lát nữa sẽ trở lại."

"Nhưng là... Đã trễ thế này..." Bích Châu thấp giọng thì thào, cảm nhận được ánh mắt lợi hại của Tần Ngọc Song nhìn mình liếc một cái, liền lập tức ngậm miệng.

Chính lúc này, quản gia vội vàng trở về, thần thái hấp tấp, vẻ mặt bối rối cùng lo lắng, "Lão gia, không tốt ... Việc lớn không tốt ..."

"Có phải hay không Ninh nhi nàng..." An Bình hầu gia mạnh dạng tiến lên, quản gia quả nhiên gật gật đầu, "Mới vừa rồi nô tài ra phủ, vừa vặn gặp một tên người hầu, hân nói hôm nay hân cũng đi khu vực sản bản, hân còn cùng lão nô nói lên một việc, đúng là nhị tiểu thư nàng..."

Trong Khôi Thủy Uyển.

Trên giường, An Như Yên trên mặt tái nhợt, thập phần suy yếu, Đại phu nhân vì chiều cố An Như Yên, liền đem Cẩm Tú các chuyện lại đây, nhìn người trên giường mở to đôi mắt, tâm đau đến chết lặng, không khỏi thở dài, "Yên nhi, người yên tâm, thù này của người, mẫu thân tuyệt đối sẽ làm cho nữ nhi của Vân Trần kia trả đủ, người đau, nương sẽ làm cho nàng ta đau cùng với người."

Ánh mắt Đại phu nhân một tia ngoan độc, hé ra khuôn mặt dữ tợn vụn vỡ.

Cố đại nương vội vàng vào phòng, trên mặt khó nén sắc mặt vui mừng, Đại phu nhân thấy tình huống như vậy, lập tức đứng dậy đón bà, "Thế nào? Có tin tức gì không? Mau nói cho ta biết!"

Đại phu nhân gấp gáp muốn biết đáp án, sau khi An Ninh vừa ra khỏi phủ, nàng vẫn luôn chờ mong, chờ mong An Ninh đi vào cạm bẫy.

"Phu nhân, có quý phi nương nương tương trợ, tự nhiên sẽ không bại lộ ra cái gì, bên ta mới tìm hiểu đến tin tức, lúc nhị tiểu thư tiến đến khu vực sản bản, là đi cùng Nam Cung tướng quân. Mà thời điểm trở về, Nam Cung tướng quân người đầy máu tươi, nhìn thấy ghê người, mọi người nhìn thấy thập phần khiếp sợ..."

"Vậy An Ninh đâu?" Đại phu nhân đánh gãy lời của Cố đại nương, điều bà muốn biết nhất là An Ninh có phải hay không đã chết!

"Phu nhân, ngoài ra người ta còn nói, thời điểm Nam Cung tướng quân trở về, chỉ có một

minh hân, Nam Cung tướng quân bị thương nặng như vậy, nhị tiểu thư còn sống được sao? Còn không phải bị sai lang hồ báo cực kỳ đói khát nuốt mất?" Cố đại nương giơ lên một cái tươi cười, nhìn đại phu nhân liếc mắt một cái, có lẽ là phu nhân rất muốn biết An Ninh đã chết hay chưa, cho nên mới vội vàng như vậy lời kéo bà, tìm kiếm một đáp án xác thực.

"Nuốt? Thật sự nuốt?" Đại phu nhân tươi cười rạng rỡ, bên trong nét mặt lóe ra hung phấn quang mang, đây thật sự là một tin tức tốt mà!

"Đương nhiên là thật, Quý phi nương nương phái người đến truyền tin, sao có thể giả được? Vừa rồi nô tỳ đi qua hỏi thăm, lão gia cũng đã biết được tin tức này, phu nhân không biết đâu, sắc mặt của lão gia, thế nhưng thay đổi nha! Tiệp nhân nha đầu Bích Châu kia, cũng ngất ngay tại chỗ!" Cố đại nương kể lại sinh động như thật, con người khó nén kích động.

Đại phu nhân phút chốc điên cuồng cười ha ha, nhưng lại hé ra khuôn mặt âm trầm, "Ha ha... Đã chết, Vân Trần ơi Vân Trần, ta đưa nữ nhi đến cho người, người cũng biết được nữ nhi của người là chết như thế nào? Ha ha... Người nếu trên trời có linh, nếu thấy được, chỉ sợ cũng thống khổ vạn phần, không thể nhắm mắt đi?"

"Nương..." Trên giường An Như Yên kêu suy yếu, nàng cũng nghe được tin tức này.

"Yên nhi... Nương nói cho người, An Ninh đã chết, về sau nàng sẽ không còn là uy hiếp của người, mà người cũng không cần cố kỵ nàng nữa, cha người còn muốn đem tâm tư đặt trên người nhị nữ nhi kia, nay nhị nữ nhi đã chết, nhìn hân còn có thể làm được gì!" Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, con người mở ra một cổ vui sướng khi người gặp họa, hồi tưởng lại buổi sáng hôm nay lão gia đối với mình cảnh cáo, trong lòng không khỏi sinh khí, giờ phút này cũng là vạn phần vui sướng.

"Đã chết rồi sao... Đã chết rồi!" Trong mắt An Như Yên cũng lóe ra điện cuồng quang mang, trong miệng không ngừng thì thầm.

"Bị đã thú ần, sợ là ngay cả thi thể cũng không có thể lưu lại!" Đại phu nhân trong đầu tưởng tượng thấy vô số đã thú xé rách thân thể An Ninh, liền như nhìn thấy Vân Trăn bị chết giống như vậy. Hừ, nàng muốn làm cho mẹ con hai người này đều chết không có chỗ chôn!

An Như Yên giống như nghĩ đến cái gì, khẽ nhủ mày, "Nurong, nhưng Yên nhi nay đã..." Nhìn hiện trạng của mình giờ phút này, sắc mặt An Như Yên lại đau thương, "Phụ thân còn có thể yêu thương Yên nhi sao?"

"Nurong suy nghĩ mọi biện pháp, ngươi là con vợ cả, Hầu phủ này là của ngươi, ai cũng đừng nghĩ dao động được địa vị của ngươi." Đại phu nhân trong mắt hiện lên một chút ngoan độc, hết thấy che các chương ngại ở trước mặt nàng, nàng nhất thời đã hiểu rõ ràng.

"Đúng, là của ta, đều là của ta!" An Như Yên cắn chặt hàm răng, đó đều là của nàng, ai cũng đừng nghĩ hưởng cùng nàng. Nghĩ đến chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, khuôn mặt nhất thời vận vẹo lên, nàng không cam lòng a!

Đại phu nhân nhìn thần sắc của nàng, không khỏi có chút nhủ mày, thờ dài, nhưng vẫn an ủi nói, "Hết thấy đều là của ngươi, nurong sẽ làm cho ngươi đứng lên một lần nữa."

Tuy nói như thế, nhưng là trong lòng đại phu nhân biết, để đứng lên thì nói dễ hơn làm! Nhiều đại phu chữa trị như vậy, cũng chỉ có một đáp án, đó đáp án mà nàng khó chấp nhận nhất!

Trong phòng, chủ tớ ba người, mẹ con hai người, vì tin tức như vậy mà vui mừng. Cả đêm không ngủ, thẳng đến trời sáng, ba người mới ngủ, ngay khi ngủ, khỏe miệng còn mơ hồ mang theo ý cười vì ý đồ đã thực hiện được. Lúc này đây, các nàng lại không biết rằng, người mà các nàng nghĩ đã chết, giờ phút này đang ngồi ở trên kiệu liễn, được kiệu phu đưa vào bên trong hoàng cung.

Mỗi ngày sáng sớm các tần phi đều đến trong cung Hoàng hậu thỉnh an, đây là quy củ trong cung từ trước cho tới nay, mỗi ngày như thế, không có ngoại lệ.

Hôm nay, canh giờ vừa đến, các tần phi liền đến cung Hoàng hậu, chúng tần phi nhìn vị trí kia thiếu người ngồi, thần sắc hơi có vẻ giật mình, theo lý thì ngày thường, Uyển quý phi luôn luôn là người tới trước, thời điểm các nàng đến, nhất định sẽ nhìn thấy Hoàng hậu nương nương cùng Uyển quý phi hai người thân thiết trò chuyện, hoà thuận vui vẻ.

Nhưng là, hôm nay Uyển quý phi thể nhưng đến muộn!

Có tần phi nổi lên tiểu tâm tư, có điều chỉ mở miệng, "Uyển quý phi hôm nay làm sao vậy? Sao lại để Hoàng hậu nương nương chờ nàng đến? Tuy là sủng phi, nhưng Hoàng hậu nương nương là người đứng đầu lục cung, sao có thể để cho Hoàng hậu nương nương chờ đợi chứ? Hôm nay Uyển quý phi sao lại dựa vào được cung chủ mà sinh tật kêu căng rồi?"

Dứt lời, khỏe miệng các tần phi khác khẽ mỉm cười, tựa hồ đang chờ xem kịch vui, mà Hoàng hậu nương nương chỉ dịu dàng cười, "Muội muội chớ nói như vậy, Uyển quý phi nói là hôm nay có chuyện gì đó nên mới bị trì hoãn, Uyển quý phi là người như thế nào bản cung còn không hiểu rõ sao? Một nữ tử khá ái như vậy, làm sao có thể ý sủng mà kiêu?"

Muốn nói Uyển quý phi ý sủng mà kiêu, đó là điều mà ai cũng sẽ không tin. Trong lòng các phi tần có bất bình và ghen tị, vậy nên mới lấy chuyện này để khua môi múa mép.

"Vẫn là tỷ tỷ thương yêu muội muội!"

Bên ngoài truyền đến giọng nói Uyển quý phi, ôn nhu như nước, trong veo mà ngọt ngào. Đêm qua, biết được An Ninh không có trở về từ khu vực săn bắn, nhất định là chết ở bên trong, do có chút hưng phấn, nên rất khuya nàng mới đi ngủ, làm hại nàng phải dậy trễ, lại không ngờ rằng nhờ đến muộn, thần xui quỷ khiến gặp được có người ở sau lưng của nàng nói xằng nói bậy!

Lời vừa dứt, bóng dáng đã xuất hiện trước mặt mọi người. Thoáng chốc, phi tần mới vừa rồi nói Uyển quý phi ý sủng mà kiêu sắc mặt lập tức tái nhợt, quỳ mạnh trên mặt đất, "Nô tì đáng chết, nô tì nhất thời quý mê tâm hồn, đều là nói lung tung, nô tì... Tự mình vả miệng."

Dứt lời, liền thật sự đánh miệng mình mấy cái tát, một tiếng lại một tiếng, thanh thúy vang dội.

Tất cả mọi người xem ở trong mắt, Uyển quý phi lập tức tiến lên, giữ chặt lấy cánh tay phi tần kia, ngăn nàng tự làm hại chính mình, "Muội làm cái gì vậy? Bất quá chỉ là thuận miệng nói một câu, không cần như thế đâu? Không nên vì vậy mà đánh chính mình." Ngay sau đó chuyển hướng đến Hoàng hậu đang ngồi ở chủ vị, "Tỷ tỷ, xem như nể mặt muội muội, mà tha thứ cho nàng do nhất thời không lựa lời mà nói!"

Nàng thể nhưng lại không truy cứu, còn muốn biện hộ cho vị phi tần kia, Uyển quý phi khiêm tốn rộng lượng như vậy, càng làm cho phi tần khác có chút hổ thẹn.

Hoàng hậu nhìn hết thấy hành động của Uyển quý phi, nguy trang chân thực như vậy! Nếu không phải trải qua tối hôm qua, bà thật đúng là sẽ không tin Uyển quý phi có dị tâm đối với bà! Nghĩ đến bộ quần áo hôm qua, liên quan đến an nguy của Minh Nguyệt, bà càng không nên để lộ ra tâm tư của mình.

"Muội muội nếu đã không để ý, bản cung còn có thể truy cứu cái gì? Đều là tỷ muội một nhà, không đáng để làm to chuyện, Quý phi nha, tính tình ngươi như vậy làm cho người ta không thích cũng khó khăn!" Hoàng hậu dịu dàng cười, ban thưởng tọa cho Uyển quý phi, lập tức phân phó cung nữ, "Mau, đem trà hôm qua của Tây Lăng nữ hoàng đưa cho bản cung dâng lên đây, cho các vị tỷ muội nếm thử, nghe nói, loại này trà là trà cực phẩm! Sống tại

trên núi cao nhất của Tây Lăng, cực vì quý hiếm, ngay cả Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ cũng chỉ có một chút, ngày thường đều không nỡ uống, hôm nay mọi người ngược lại có lộc ăn nha."

"Tạ Hoàng hậu nương nương ban ân." Các phi tần cùng lên tiếng mở miệng tạ ơn, trên mặt đều là vẻ cao hứng.

Uyển quý phi giương lên một chút tươi cười, "Tỷ tỷ ngày thường đối đãi chúng ta giống như muối muối ruột thịt, có thứ gì tốt, liền vội vã phân phát cho mọi người, Uyển nhi kiếp trước nhất định là làm vô số chuyện tốt, mới có thể gặp được tỷ tỷ như nương nương vậy, Uyển nhi có thể kết giao với tỷ tỷ, thật sự là đời trước Uyển nhi đã tu luyện phúc khí."

"Miệng người thật ngọt, bản cung nào có phải như thế? Quý phi như muối muối vậy, bản cung tự mình cũng là cảm kích trời xanh." Trên mặt Hoàng hậu mỉm cười, thần sắc ôn nhu, nhưng trong lòng lại lạnh như băng, hay cho một Uyển quý phi! Nhớ tới đêm hôm qua Ninh nhi nói lên ngôn luận về "Người trước" "Người sau", đáy lòng lại càng nổi lên một tia châm chọc.

Trong sảnh, các phi tần đều mỉm cười phụ họa theo, trong lòng cảm thấy Hoàng hậu nương nương cùng Uyển quý phi tỷ muội tình thâm.

Lúc này, một đám cung nữ nối đuôi nhau mà vào, đưa lên trà vừa mới được pha xong, trong đó có một chén được đưa đến cho Uyển quý phi, nhưng lại đột nhiên không cẩn thận, nước trà trút xuống, vẩy vào cổ áo Uyển quý phi, ly trà có dấu hiệu bị nứt phát ra tiếng.

"Nha..." Uyển quý phi kêu sợ hãi nhảy dựng lên, sắc mặt nhất thời biến hóa.

Hoàng hậu đột nhiên đứng dậy, nghiêm khắc quát, "Nô tài lớn mật, sao lại không cẩn thận như vậy? Mau, mau mang đồ cho quý phi nương nương lau."

Cung nữ kia luống cuống tay chân, vốn định quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nghe được Hoàng hậu nương nương phân phó, lập tức cầm khăn thấm, thay Uyển quý phi lau.

"Muội muội, người không sao chứ? Rất nóng à? Có cần truyền thái y không? Hay là đến nội sảnh của bản cung, thay một bộ quần áo khác?" Hoàng hậu tự mình tiến lên, lo lắng thăm hỏi.

Thần sắc Uyển quý phi phức tạp thay đổi, lửa giận trong lòng tăng vọt. Nhưng, nghĩ đến đang ở trong cung của Hoàng hậu, lại có nhiều phi tần ở đây, mỗi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng, liền cố gắng khắc chế tức giận trong lòng, kéo kéo khóe miệng, trên mặt nỗ lực nặn ra một chút tươi cười, "Tỷ tỷ đừng lo, cũng may trà này hoàn hảo không phải thật nóng, nô tì cũng không có gì đáng ngại, cung nữ kia mới mới vừa rồi đã đem nước lau sạch, đã như vậy cũng không cần phải làm lớn chuyện, trái lại đã quấy nhiễu sự thanh tịnh trong cung của tỷ tỷ, nô tì tội đáng muôn chết."

Hoàng hậu nương nương con người hơi có chút giật mình, trong lòng hiểu rõ, nữ tử như vậy, hoặc là tính tình vô cùng tốt, hoặc là tâm tư vô cùng sâu đậm, mà trong hai cái này, bà vẫn tin tưởng người này là loại thứ hai!

"Như thế rất tốt, muội muội, hãy ngồi xuống đi! Bản cung có ý chuẩn bị chút điểm tâm, sáng nay mọi người và bản cung sẽ dùng bữa tại nơi này, đúng lúc chúng ta đã lâu chưa có nhiều thời gian hội tụ như vậy." Hoàng hậu nở ra một chút tươi cười, ánh mắt giống như vô tình đảo qua nơi bị ướt vừa rồi trên người Uyển quý phi, nụ tươi cười kia càng phát ra bí hiểm, trong mắt hiện lên một chút biến hoá kỳ lạ, "Vừa vặn, bản cung có một người muốn giới thiệu cho mọi người quen biết một chút."

"Nga? Tỷ tỷ muốn giới thiệu ai cho chúng nô tì quen biết? Có thể làm cho tỷ tỷ như thế, người nọ sợ là lai lịch không nhỏ đi!" Uyển quý phi thân thiện hỏi, tới hôm qua được tin An Ninh chết, vì thế hôm nay tâm tình của nàng vô cùng tốt, cái nhìn này, cuối cùng cũng đã được nhờ bỏ.

"Các người đương nhiên sẽ được nhìn thấy, nhưng hôm nay thân phận của nàng có chút bất đồng." Hoàng hậu nương nương cười càng thêm rực rỡ, khóe mắt liếc đến cửa vào đại sảnh, ánh mắt phút chốc sáng ngời, "Không ngờ, nhắc tào tháo tào tháo đến, Ninh nhi, người rốt cục cũng đã tới, mau vào đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Mẹ con mừng rỡ khi biết tin An Ninh đã chết

"Vị cô nương kia là..." Sát thủ nói đến đây, hơi chau mày lại, mấy người họ đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt khó xử, nhưng khi nghĩ đến thủ đoạn ra tay tàn nhẫn mới vừa rồi của ba người này, thần thể ngay lập tức nhịn không được run rẩy, làm như thể cái chết sắp đến gần bọn họ vậy.

"Làm sao vậy? Chẳng lẽ các vị đã đổi ý?" Con người An Ninh hơi co lại, giọng điệu bỗng nhiên giương cao, lộ ra một cỗ uy hiếp không thể bỏ qua, "Đã như vậy! Ta sẽ cho các người ném thứ qua tư vị mà đồng bọn của các người đã chịu!"

"Không, không, không..." Mấy người nọ không ngừng lắc đầu liên tục, bọn họ vĩnh viễn cũng không muốn trải qua cái tư vị kia. Nhưng, nghĩ đến chỗ khó xử của bọn họ, nên đã có người lên tiếng, "Cô nương kia căn bản cũng không lưu lại tên họ."

Suru một tiếng, lời người nọ vừa dứt, một mũi phi đao đã phá vỡ không khí mà đến, cắm vào bắp đùi khỏe mạnh của hắn, làm cho máu tươi bỗng chốc

chảy ra ròng ròng.

"Người cho ta là một tiểu hài nhi ba tuổi sao? Không lưu lại tên họ? Các người là sát thủ, nếu không lưu lại tên họ thì làm sao có thể mời các người làm việc được?" Khóe miệng An Ninh cười lạnh, bất luận như thế nào, nàng phải bắt được người đứng ở phía sau bức màn này!

Bốn người còn lại càng thêm nom nớp lo sợ, sợ không cẩn thận lần nữa chọc giận nữ tử này. Mà hậu quả là bọn họ sẽ bị trừng phạt một cách không báo trước, "Vị cô nương kia mặc dù không lưu lại tên họ, nhưng lúc nàng ta cùng Minh chủ liên lạc, ta cũng ở đó, cho nên ta đã thấy được tướng mạo của nàng ta, ta nhận ra nàng ta... Ta nhận ra nàng ta."

"Hừ? Nhận ra được?" An Ninh thu hạ mi mắt, "Nếu đã nhận ra, vậy làm phiền vị tráng sĩ này vẽ lại tướng mạo của vị cô nương kia thành một bức họa!"

"Được, ta sẽ vẽ, ta sẽ vẽ lại tướng mạo của nàng kia" Sát thủ kia lập tức gật đầu đáp ứng.

An Ninh đang nghĩ tới ở nơi hoang vu này, sẽ lấy đâu ra được giấy bút để vẽ lại tướng mạo người nọ, thì lập tức nghe thấy tê một tiếng, trước mặt đã xuất hiện một khối găm màu trắng. Đồng Tước đem áo trong xé xuống mang lại cho An Ninh, "Nhị tiểu thư, nếu người không chê, có thể dùng cái này làm giấy!"

An Ninh nhìn thoáng qua Đồng Tước, nét mặt tán thưởng. Thương Dịch mang theo thiếp thân thị vệ này, thật sự là nhạy bén, khóe miệng giơ lên một chút tươi cười, "Nếu đã như vậy An Ninh xin đa tạ Đồng Tước công tử."

Vì chủ tử mà phân ưu vốn là chức trách của Đồng Tước, An Ninh nói lời cảm tạ như thế, không xem hấn hạ như nhân mà đối đãi, làm cho Đồng Tước tránh không khỏi giật mình, gương mặt ngăm đen có chút phỉếm hồng, hình như lại có chút thụ sủng nhược kinh. Vội vàng cầm lấy khối găm, ra lệnh cho sát thủ đang quỳ rạp trên đất, mang khối găm trải ra trên lưng, dùng lông thú làm thành một cây bút lông giản dị, lấy máu làm mực, để cho sát thủ kia bắt đầu vẽ tranh.

Chốc lát, dung mạo của một nữ tử đã dần dần trở nên rõ ràng ở trên mặt găm, An Ninh càng nhìn bức họa kia, mi tâm nhú càng chặt hơn. Nữ tử này tuy rằng nàng rất ít khi chú ý. Nhưng, hình như đã từng gặp qua một lần, lúc nàng ta xuất hiện, tựa hồ là vừa vặn ở bên cạnh Thái tử Sở.

Khóe miệng giơ lên một chút cười lạnh. Đồng thời, vào lúc này, Hải Táp cũng cau mày kinh hô ra tiếng, "Là nàng!"

"Công tử quen biết nàng?" Đinh lông mày Thương Dịch hơi nhíu lại, bức họa nữ tử này, hẳn cũng là chưa từng nhìn thấy qua. Rốt cuộc nàng ta cùng Ninh nhi có thâm cừu đại hận gì, lại muốn đẩy An Ninh vào chỗ chết? Trong con ngươi ngưng tụ lên một chút thâm trầm. Vô luận như thế nào, nếu nữ tử này đối Ninh nhi hạ sát thủ, đã như vậy hẳn càng không thể ngồi yên để nữ tử này muốn làm gì thì làm, nhất định phải diệt trừ nữ tử này, bất kể nàng ta là ai! (em thích sự bá đạo của Thương ca)

"Nàng là một nha hoàn trong phủ Thái tử Sở. Thời gian trước, khi ta ở phủ Thái tử Sở, ngẫu nhiên có gặp qua vài lần." Con ngươi Hải Táp co lại, chi tiết vừa nói xong, không nghĩ tới đúng thật là nàng!

"Thái tử Sở..." Thương Dịch trầm giọng nói, Nam Chiếu quốc kia đúng là ăn phải gan hùm mật báo nên mới ở Đông Tàn quốc mộng tưởng có thể gây ra sóng to gió lớn.

Trong lòng ba người đều tự hiểu được, người gọi là nha hoàn kia, nếu có thể đưa ra "Giá cao" để mua mạng của An Ninh. Như vậy liền có hai cái khả năng. Hoặc, thân phận nàng kia không đơn giản chỉ là nha hoàn. Hoặc, nha hoàn này chỉ là người bị sai khiến, còn kẻ đứng sau lưng nàng ta mới thật sự là chủ mưu!

Về phần trong chuyện này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì cuối cùng nàng cũng sẽ phải tìm cách biết được.

Thái tử Sở? Trong đầu An Ninh hiện ra một nam tử ôn nhu nho nhã ở kiếp này, cùng với kiếp trước kiêu ngạo càn rỡ. Hừ, hay cho một Thái tử Sở, hẳn quả nhiên không có ý tốt với mình, vì Vũ Dương công chúa sao? Khóe miệng khẽ hừ lạnh. Xem ra, hẳn đã đem cái chết của Vũ Dương công chúa đổ lên đầu nàng rồi.

Nghĩ đến Công chúa Nam Chiếu quốc ngu ngốc kia, bất quá do nàng ta gieo gió ắt gặp bão thôi!

"Những người này nên xử trí thế nào?" Đồng Tước mở miệng hỏi. Bây giờ đã biết được kẻ đứng sau lưng là ai, thì những người này không cần thiết phải giữ lại nữa.

Ánh mắt An Ninh nhìn quét qua các sát thủ, thấy rõ ham muốn được sống trong mắt bọn họ, thu hạ mi mắt, còn chưa kịp mở miệng, thì bên tai đã vang lên giọng nói của Thương Dịch.

"Không lưu người sống!" Thanh âm của Thương Dịch giống như từ địa ngục truyền đến, lộ ra sát khí chí mạng, làm cho mấy sát thủ kia trong lòng chợt lạnh, giống như ý nghĩ trong lòng An Ninh hiện giờ.

Không lưu người sống! Những người này đều là người của Sát Thủ Minh, thật sự là không thể giữ lại!

"Các người sao có thể lật lọng?" Sắc mặt những sát thủ kia nhất thời trắng bệch, bọn họ đã khai báo người mua, nàng thế nhưng còn muốn giết bọn họ!

"Lật lọng?" An Ninh khóe miệng khẽ nhếch, thế nhưng nụ cười này làm cho da đầu người ta tê dại, "Chúng ta lúc nào hứa hẹn là tha cho các người một con đường sống? Nể tình các người đã chỉ ra kẻ đứng sau lưng chuyện này, ta cho các người được chết toàn thân, chịu ít thống khổ một chút."

Sau khi nghe hết câu nói, trong lòng bọn sát thủ không khỏi cả kinh, cắn chặt hàm răng, mắt lộ ra hung quang. Không sai, mới vừa rồi nàng đúng là không có hứa hẹn gì cả.

Không nghĩ tới, bọn hắc đường đường là Sát Thủy Minh, thế nhưng hôm nay lại bị một tiểu nha đầu đùa giỡn, quả thật là hối hận đến cực điểm!

"Ta muốn giết ngươi!" Một sát thủ trong đám bắt ngờ nhảy dựng lên, xông về phía An Ninh, khi hắn còn chưa tới gần được An Ninh thì đầu đã bị chặt đứt, thoát ly khỏi cơ thể rơi trên mặt đất, cuối cùng thân thể cũng theo đó mà ngã xuống.

Những sát thủ còn lại chứng kiến một màn này trong lòng thập phần kinh sợ. Vừa rồi, thậm chí bọn họ còn không nhìn thấy ai đã ra tay, ra tay như thế nào? Lúc này chỉ thấy Thần vương Thương Dịch vứt đi thanh đao đã dính máu kia, mặt không chút thay đổi mở miệng, "Nếu hắn đã không an phận, thì không cần thiết phải để hắn toàn thây, động thủ!"

Thập Nhị Sát lĩnh mệnh, một chút cũng không do dự, rút ra lợi kiếm, đâm về phía đám sát thủ kia, nhắm ngay điểm yếu hại, liền một đao kết thúc mạng sống.

Trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị máu tanh, Thập Nhị Sát và Đồng Tước nhìn về phía chủ tử của mình. Bọn họ cũng biết, chủ tử chưa bao giờ dễ dàng động thủ, sẽ không dễ dàng để cho máu tươi ô uế hai tay mình, người duy nhất có thể làm cho chủ tử tự mình ra tay chỉ có Chiêu Dương trưởng công chúa, thế nhưng bọn họ mới vừa rồi đã nhìn thấy tận mắt, chủ tử vì nữ tử này mà phá lệ!

"Thập Nhị Sát nghe lệnh." Một trận quý dị trầm mặc, Thương Dịch trầm giọng mở miệng, giọng điệu cương nghị như thép, bén nhọn như kiếm.

Thập Nhị Sát lập tức quỳ một gối xuống, chờ đợi mệnh lệnh của chủ tử.

"Ta cho các ngươi thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy Sát Thủ Minh hoàn toàn biến mất trên thế gian này, nếu có người sống sót, các ngươi tự biết mình sẽ có hậu quả gì." Thương Dịch vuốt ve bội ngọc rủ xuống bên hông, cả người phát ra khí thế, làm cho người ta không rét mà run. Ngay cả Hải Táp đứng kế một bên nhìn không được nhú mày, nếu đối địch với nam nhân này, thật sự không phải là hành động sáng suốt!

"Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh." Kinh Trập và Thập Nhị Sát đồng thanh nói. Lập tức, mười hai hắc y nhân nhoáng một cái bay lên trời, biến mất bên trong rừng rậm.

"Chủ tử, chúng ta có tiếp tục săn bắn không?." Đồng Tước hỏi, hôm nay vốn là Tứ quốc cùng nhau săn bắn, nhưng tại nơi đây lại xảy ra một trận chém giết, sát thủ chết rất nhiều, mùi máu tươi nhẹ nhàng bay ra ngoài. Không bao lâu nữa, dã thú sẽ men theo mùi vị mà chạy tới, hiện tại bọn họ vẫn nên mau chóng rời khỏi nơi này.

Thương Dịch nhìn về phía An Ninh, lúc này hắn đã thu lại sát khí sắc bén vừa rồi, "Không cần, lập tức trở về." Hắn không thể để An Ninh lại tiếp tục bị vây trong khu vực săn bắn này.

An Ninh dường như nghĩ đến cái gì, lông mày hơi nhíu lại, "Thần vương điện hạ đi ra ngoài trước đi!"

Con người Thương Dịch căng thẳng, "Vì sao?" Hắn không có nhìn lầm, trong mắt của nàng mơ hồ toát ra một tia lo lắng. Vừa rồi hắn không có ở đây, có phải đã xảy ra chuyện gì?

"Ninh nhi phụng mệnh tiến vào khu vực săn bắn, Nam Cung tướng quân cùng đi với Ninh nhi. Nhưng mới vừa rồi, Nam Cung tướng quân vì thay ta dẫn dắt đàn thú rời đi, nên đã tự mình ly khai. Không biết giờ phút này người ở nơi nào. Khi chưa xác định an nguy của người, ta sẽ không rời khỏi nơi này." An Ninh thì hạ mi mắt, nhớ tới đàn dã thú vừa rồi, nhất định đã có người động tay chân trên quần áo, một chút thâm trầm thoáng qua trong mắt.

Thương Dịch nghe An Ninh kể lại, Nam Cung Thiên Duệ? Lông mày chau lại, một phen nắm lấy eo của An Ninh, nhảy một cái, hai người đã ở trên lưng ngựa. An Ninh giật mình, thì nghe được giọng nói Thương Dịch phía sau truyền đến.

"Nam Cung tướng quân không có việc gì?" Thương Dịch trầm giọng mở miệng, Nam Cung Thiên Duệ kia quả nhiên là một nam tử nặng tình. Vì An Ninh mà không màng đến sinh tử. Chính vì An Ninh, hắn nhất định sẽ tìm được Nam Cung Thiên Duệ!

Mà lúc này Nam Cung Thiên Duệ thật vất vả đánh trả đám dã thú đuổi theo hắn, trên người đã có nhiều chỗ bị thương, toàn bộ cơ thể giống như bị ngâm trong máu tươi, nặng nề kéo lê thân thể ra khỏi rừng rậm. Rất xa, xung quanh khu vực săn bắn đã có người nhìn thấy một nam tử cường tráng cả người dính đầy vết máu, không khỏi cả kinh.

"Người nọ là ai..." Có người khe khẽ nói nhỏ, âm thầm đoán. Rốt cục, đợi đến khi huyết y nam tử kia từng bước một tới gần, loáng thoáng có thể nhận ra mặt mũi, tức khắc có người kinh hô, "Đó là tướng quân... Đó là Nam Cung tướng quân..."

"Nam Cung tướng quân làm sao vậy? Mau, nhanh đi giúp đỡ Nam Cung tướng quân." Có người lập tức chạy tới.

Trên xa liền vốn là Tây Lăng nữ hoàng và Hoàng đế Nam Chiếu quốc Sùng Chính. Khi nghe được âm thanh lần tiếng động lớn từ xa truyền đến, không khỏi nhíu mày, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Chắc là đã có ai thắng lợi trở về!" Uyển quý phi ôn nhu nói, tự tay rót thêm một ly trà cho Hoàng thượng.

Hoàng hậu mơ hồ nghe được có người kêu tên Nam Cung tướng quân, giọng nói kia mang theo lo lắng khiến lòng bà bất an. Lập tức đứng dậy, vội vàng

bước nhanh tới một đám người đang chạy về hướng bên này. Thời điểm nhìn thấy kia nam tử kia người đầy máu tươi, đầu oanh một tiếng, thân thể mềm nhũn.

Ngân Sương nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thân thể Hoàng hậu nương nương thiếu chút nữa đã ngã xuống. Hoàng hậu thoáng lấy lại tinh thần, "Mau, mau truyền thái y, mau truyền thái y!"

Lúc này Nam Cung Thiên Duệ đã được an bài lên cán cứu thương. Thân thể hắn sớm đã đạt đến cực hạn, những hấn gắng giữ lại một hơi. Chỉ là muốn biết, Ninh nhi đã bình yên vô sự về tới nơi này hay chưa?, trong miệng không ngừng thì thào, "Ninh nhi... Ninh nhi..."

Hoàng hậu vội vàng tiến lên, bắt lấy tay Nam Cung Thiên Duệ, "Thiên Duệ... Đây là có chuyện gì? Người sao có thể biến thành như vậy?"

Mới vừa rồi trước khi rời đi, vẫn hoàn hảo không có tổn hao gì. Nhưng hiện tại... Cả người máu tươi một mảnh chói mắt làm cho Hoàng hậu một lần lại một lần ghen ngào. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể làm cho một tướng quân ở trên chiến trường uy phong lẫm liệt bị thương nặng như vậy?

"Ninh nhi... Đã... Đã trở lại chưa?" Nam Cung Thiên Duệ suy yếu nhìn Hoàng hậu.

Hoàng hậu nhất thời giật mình, lắc đầu. Trong lòng Nam Cung Thiên Duệ lộp bộp một cái, biết An Ninh còn bị vây trong khu vực săn bắn. Lập tức kiên cường chống đỡ thân thể, muốn đứng dậy.

"Thiên Duệ, ngươi muốn làm gì? Ngoan nằm xuống, mau, các người mau đem Tướng quân hồi cung!" Hoàng hậu lập tức ngăn cản Nam Cung Thiên Duệ.

Thân thể Nam Cung Thiên Duệ xác thực đã muốn đạt tới cực hạn, một cái vùng vẫy kia

giống như hao hết tinh lực còn lại của hắn. Cả người nhất thời ngất đi. Trước lúc lâm vào hôn mê, hắn bắt lấy tay Hoàng hậu, "Bác... Vì sao... Vì sao phải giết... Ninh nhi?"

Dứt lời, cả người đã hoàn toàn mất đi ý thức. Hoàng hậu nghiêm mặt lại, trong đầu không ngừng suy nghĩ lời nói vừa rồi của Nam Cung Thiên Duệ. Đây là lần đầu tiên bà nghe cháu trai dùng giọng điệu như vậy trách cứ mình, giết Ninh nhi? Bà làm sao có thể giết Ninh nhi? Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

"Các người cẩn thận chút, đừng làm đau Tướng quân." Hoàng hậu trong đầu tỏa ra nghi vấn. Giờ phút này không rảnh suy nghĩ gì nhiều, được Ngân Sương dìu đỡ, cấp tốc đuổi theo, trong lòng lo lắng không thôi, trăm ngàn lần đừng cho Thiên Duệ có cái gì không hay xảy ra!

Trên xa lộ, Hoàng thượng cũng đã thấy cNam Cung Thiên Duệ người đầy vết máu được khiêng qua, lập tức hai đỉnh lông mày nhíu lại thành một đường . Bắt lấy một thị vệ, lớn tiếng hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì? Sao trên người Nam Cung tướng quân đều là máu?"

"Bẩm hoàng thượng, sự tình cụ thể là gì, nô tài cũng không biết... Sau khi Nam Cung tướng quân trở về không bao lâu, thì đã hôn mê." Thị vệ vội vàng hồi đáp.

Hoàng thượng mi tâm nhíu càng chặt hơn, mà Uyển quý phi bên cạnh đầy mắt xẹt qua một đạo hào quang. Nhưng trên mặt lại là vẻ mặt lo lắng, "Chỉ có một người là Tướng quân sao? Người đi cùng với Tướng quân An Ninh hầu phủ nhị tiểu thư đâu?"

Thị vệ kia lắc đầu, "Tướng quân một mình trở về, nhưng trong miệng không ngừng gọi ‘Ninh nhi, Ninh nhi ...’"

Trong lòng Uyển quý phi nổi lên một tia hắc hắc vì mục đích đã thực hiện được. An Ninh không có trở về, hẳn là đã táng thân trong miệng đám dã thú kia rồi. Ngay cả Nam Cung Thiên Duệ bản thân cũng là Tướng quân mà còn bị trọng thương như vậy, trên người đều là máu. Huống chi An Ninh chỉ là một tiểu nha đầu, sống được mới là kỳ tích. An Ninh ới An Ninh, không phải ta muốn giết người, là mẫu thân bây giờ của người muốn đẩy người vào chỗ chết nha! Uyển quý phi nhìn quanh khu vực săn bắn đều là rừng rậm, khỏe miệng cười lạnh, sợ là An Ninh đến lúc chết cũng không biết mình vì sao mà chết?

Nam Cung Thiên Duệ trực tiếp được đưa đến hoàng cung. Ở trong cung Hoàng hậu, Nam Cung Thiên Duệ vẫn như cũ hôn mê. Mới vừa rồi Hoàng hậu đã ra lệnh triệu tập tất cả ngự y vào cung của mình, nhìn thấy người nằm trên giường chẳng chút vết cào ghe người. Ngay cả lão ngự y cũng không khỏi thương tiếc lắc đầu.

Sau khi toàn bộ ngự y lui ra, Hoàng hậu nương nương như trước vẫn canh giữ ở bên cạnh Nam Cung Thiên Duệ. Nhìn hai mắt nhắm chặt, một trận đau lòng không thôi. Nếu sớm biết hắn sẽ bị thương nghiêm trọng như vậy thì lúc ấy bà đã ngăn cản hắn!

"Hoàng hậu nương nương, người nghỉ một lát đi! Nô tỳ chăm sóc Tướng quân cho." Ngân Sương nhìn thoáng qua Hoàng hậu, từ lúc Nam Cung tướng quân được đưa đến đây. Hoàng hậu luôn túc trực bên cạnh một bước cũng không rời. Hiện giờ đã qua hai canh giờ, bà cứ như trước ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích. Hầu hạ Hoàng hậu nương nương nhiều năm như vậy. Bà biết, Hoàng hậu nương nương yêu thương đứa cháu trai này như con đẻ của mình. Hiện tại Nam Cung tướng quân bị trọng thương, nghĩ đến trong lòng Hoàng hậu nương nương nhất định là rất thương tâm.

"Không cần, bản cung tự mình chăm sóc sẽ yên tâm hơn." Hoàng hậu nương nương cầm khăn thấm, thật cẩn thận lau chùi những giọt mồ hôi to như hạt đậu đang lăn trên trán của Nam Cung Thiên Duệ. Xem đỉnh lông mày kia đang nhăn chặt lại, tâm Hoàng hậu nhất thời cũng đau theo. Đứa nhỏ này, ngay cả khi hôn mê mà cũng cau mày, chắc đã ở trong mộng chịu không ít khổ sở đây?

Trong lòng Ngân Sương thở dài, ánh mắt dừng lại trên một bộ quần áo tơ lụa thượng hạng đã nhiễm máu tươi, "Hoàng hậu nương nương, người muốn xử lý chuyện này như thế nào?"

Hoàng hậu nhìn thoáng qua trong tay Ngân Sương đang cầm cái gì đó, khẽ nhủ mày, "Đây... Đây không phải quần áo Minh Nguyệt sao?"

Dứt lời, đưa tay ra tiếp nhận bộ quần áo tơ lụa Ngân Sương đưa đến, sắc sảo tỉ mỉ, bà sẽ không nhận sai, đây là quần áo của Minh Nguyệt. Chính là tơ lụa tiến cống hạng nhất, chỉ có hai cuộn. Hoàng thượng ban cho bà và Uyển quý phi mỗi người một cuộn, toàn bộ của bà đã lấy làm quần áo cho Minh Nguyệt.

"Này... Đây là đồ hôm nay cấp cho nhị tiểu thư kia mặc, vừa rồi tại sao luôn luôn ở trên người Tướng quân..." Ngân Sương cau mày, càng suy nghĩ, càng cảm thấy trong đó có điểm quỷ dị đáng ngờ.

Giờ phút này Hoàng hậu nương nương cũng nghĩ như vậy, nghĩ đến trong khu vực sân bắn, Nam Cung Thiên Duệ trước khi hôn mê còn nói với bà một câu.

"Bác, người vì sao phải giết Ninh nhi?", trực giác nói cho bà biết, một câu kia của Nam Cung Thiên Duệ cùng bộ quần áo này nhất định thoát không khỏi có liên quan.

"Mau, mau đem bộ quần áo này cất đi." Hoàng hậu nương nương vội vàng phân phó.

"Hoàng hậu nương nương, Thần vương điện hạ và An Bình hầu phủ nhị tiểu thư đang ở bên ngoài muốn cầu kiến Hoàng hậu nương nương." Chính vào lúc này, một thái giám vội vàng vào phòng bẩm báo.

Hoàng hậu nương nương nghe được mấy chữ "An Ninh hầu phủ nhị tiểu thư", lập tức sốt ruột đứng dậy, "Mau, mau tuyên bọn họ tiến vào."

Trước khi Nam Cung Thiên Duệ hôn mê vẫn luôn kêu tên An Ninh, trong lòng có lẽ vẫn luôn tràn đầy nhớ mong.

Không bao lâu sau, An Ninh và Thương Dịch đã tiến vào phòng, Hoàng hậu nương nương trước tiên đem An Ninh đánh giá một phen, xác định trên người nàng không có chút dấu vết bị thương, tâm mới thả lỏng một chút. Lúc này, An Ninh không thể bị thương, nếu nàng có sơ xuất gì, chuyện này sẽ càng thêm phức tạp.

An Ninh hướng Hoàng hậu thi lễ, Hoàng hậu chỉ nhàn nhạt lên tiếng trả lời, khuôn mặt trầm tĩnh nhìn không ra chút manh mối nào. Lập tức An Ninh nhìn đến Nam Cung Thiên Duệ đang nằm ở trên giường, bất chấp tất cả, tiến lên xem xét, trên thân thể trần trụi bị bao vây bởi tầng tầng lớp lớp băng gạc, cơ hồ bao hết toàn bộ cơ thể, máu tươi ướt sũng nhè nhẹ chảy ra, nàng không thể tưởng tượng, Nam Cung Thiên Duệ sẽ bị thương nặng như vậy!

"Tướng quân người..." An Ninh khẽ cau mày, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt tuần tú cương nghị của Nam Cung Thiên Duệ, theo bản năng dùng tay nhẹ vỗ về Nam Cung Thiên Duệ, dường như cảm nhận được hơi thở ôn nhu kia, mi tâm của Nam Cung Thiên Duệ đã dần dần giãn ra.

"Ngự y đã xem qua, mặc dù bị thương nghiêm trọng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng." Hoàng hậu trầm giọng mở miệng, ánh mắt giống như vô tình nhìn An Ninh liếc một cái, "Người cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mà từ lúc Thiên Duệ trở về, thì cả người đều là máu tươi."

An Ninh nghĩ đến chuyện đã xảy ra ở khu vực sân bắn, và với bộ quần áo kia, mi tâm nhũ càng chặt hơn, "Tướng quân là vì cứu An Ninh, nên mới một mình mạo hiểm dẫn dắt đàn thú kia rồi đi."

"Quả nhiên là vì người!" Giọng nói Hoàng hậu đột nhiên cất cao, cháu trai này quả nhiên là vì An Ninh mà ngay cả tính mạng cũng không để ý!

"Hoàng hậu nương nương cứ trách An Ninh, An Ninh thành tâm tiếp nhận, nhưng Hoàng hậu nương nương cũng biết, chính tay Hoàng hậu nương nương đã đem đàn dã thú đó dẫn tới bên người An Ninh và Tướng quân?" An Ninh giương mắt, một cái chớp mắt cũng không chuyển nhìn hoàng hậu nương nương, không muốn bỏ sót bất kỳ biểu tình nào trên mặt bà.

Khó hiểu, nghi hoặc, phần nộ, thần sắc chợt lóe thoáng qua, Hoàng hậu nương nương đập một cái thật mạnh trên bàn, cả người giãn dãn đứng dậy, "An Ninh thật lớn mật, người dám nói chuyện với bản cung như vậy!"

An Ninh không kêu ngoạc không siểm nịnh quỳ trên mặt đất, trong mắt thần sắc thật đều là bình tĩnh, "Hoàng hậu nương nương, An Ninh bất kính, thỉnh Hoàng hậu nương nương trị tội, nhưng An Ninh có chuyện muốn nói, nếu Hoàng hậu nương nương vì lời nói của An Ninh mà không muốn cho An Ninh sống, thì có thể ban thưởng cho An Ninh một ly độc rượu, sạch sẽ lưu loát, An Ninh nhất quyết sẽ không phản kháng. Nhưng sợ là sẽ lãng phí khổ tâm của Nam Cung tướng quân, mà Nam Cung tướng quân lại là người thân của Hoàng hậu nương nương..."

"Câm mồm!" Hoàng hậu đột nhiên cắt đứt lời nói của An Ninh, trên mặt khó nén phần nộ, "Cái gì gọi là lãng phí? Bản cung khi nào không cho người sống? Ngay cả bản cung mà người cũng dám áp đặt tội danh, người thật to gan!"

"Hoàng hậu nương nương nếu như không muốn An Ninh chết, vì có gì lại mang quần áo đã động tay chân kia ban cho An Ninh mặc?" An Ninh giương mắt chống lại tầm mắt Hoàng hậu nương nương, quả nhiên nhìn thấy trong con người đang phần nộ xuất hiện một tia nghi hoặc. Trong lòng hiểu rõ, nàng đã xác định được người muốn cho nàng chết không phải là Hoàng hậu nương nương.

Mới vừa rồi, nàng chẳng qua là lớn mật thử thôi, mà được kết quả như vậy. Quả nhiên đúng như nàng suy nghĩ, nếu quần áo kia thật là không phải do Hoàng hậu nương nương động tay chân, thì trong ánh mắt bà không nên là nghi hoặc cùng phần nộ, mà là càng đậm sát ý!

Thân là Hoàng hậu, nhưng lại bị nàng vạch trần tâm tư, tự nhiên sẽ có vô số loại phương pháp làm cho nàng chết!

Hoàng hậu hít lại đôi mắt lợi hại của mình, đánh giá An Ninh trước mắt, nhớ tới câu nói kia của Nam Cung Thiên Duệ, mầu sắc con người càng thêm thâm trầm, "Ngân Sương, người mang bộ quần áo mà Nam Cung tướng quân đã đem đến đây."

Ngân Sương lập tức lĩnh mệnh, xuất ra bộ quần áo dính máu tươi mới vừa rồi thu hồi, trình ở trước mặt Hoàng hậu nương nương.

"Động tay động chân trên quần áo? Người nói là cái này sao?" Hoàng hậu thu lại tức giận, ngồi trên ghế quý phi, giọng nói bình tĩnh, không có chút độ ấm.

An Ninh nhìn thoáng qua, gật đầu, "Chính xác, bộ quần áo đúng là đầu sỏ đã hại bản thân Nam Cung tướng quân bị trọng thương!"

"Vậy người nói xem, quần áo này rốt cuộc là làm sao mà có thể động tay động chân?" Hoàng hậu thu hạ mi mắt.

An Ninh tiếp nhận quần áo, đem vải dệt mềm mại kia kề sát da thịt chính mình, không nói một câu. Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong phòng trở nên có chút quý dị, Thương Dịch luôn luôn đứng tại một bên nhìn, hẳn cũng muốn biết nguyên do trong đó. Mà Hoàng hậu nương nương, cũng kiên nhẫn chờ An Ninh nha đầu kia, nếu đã lớn tiếng khẳng định, nhưng lại không xuất ra được chứng cứ gì, thì cho dù nàng là nghĩa nữ của bà, cho dù có Thương Dịch che chở, cho dù Nam Cung Thiên Duệ đối Ninh nhi không giống người thường, bà cũng sẽ không dễ dàng tha cho nha đầu này!

"Bác Ngân Sương có thể thay An Ninh tìm một con mèo đến được không?" An Ninh ôn hòa thỉnh cầu.

Ngân Sương nhìn Hoàng hậu liếc mắt một cái, thấy Hoàng hậu gật gật đầu, lập tức lui xuống. Không bao lâu, khi trở về bà đã ôm trong lòng là một con mèo trắng.

Tối gần An Ninh, vốn con mèo đang ngoan ngoãn ở trong lòng Ngân Sương lại đột nhiên giận dữ điên cuồng, phát ra tiếng kêu táo tợn. Chỉ trong phút chốc đã từ trong lòng Ngân Sương thoát ra lao thẳng về phía An Ninh, móng vuốt bén nhọn hướng An Ninh vạch tới.

Hoàng hậu và Ngân Sương đều cả kinh, mắt thấy móng vuốt kia sắp đụng tới da thịt mềm mại của An Ninh, chợt con mèo đang cuồng loạn kia kêu thảm một tiếng, bị Thương Dịch nhanh tay lẹ mắt đá bay ra ngoài.

Thương Dịch mạnh mẽ bắt lấy cánh tay An Ninh, đôi mắt nhất thời bắn nhanh ra một đạo hàn quang, "Hoàng hậu nương nương, điều này có thể chứng minh được rồi chứ!"

Đáng chết! Ninh nhi thế nhưng dùng thân thể của chính mình để mạo hiểm!

Hoàng hậu và Ngân Sương phục hồi tinh thần lại, con mèo kia vốn ngoan ngoãn, chưa bao giờ giương nanh múa vuốt. Mới vừa rồi, hành động của nó các nàng đều đã nhìn thấy, cuồng loạn như vậy, lộ ra một manh mối không tầm thường.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Hoàng hậu trầm giọng hỏi.

An Ninh thu hạ mi mắt, nắm trong tay bộ quần áo kia, "Hoàng hậu nương nương có thể ngửi thấy phía trên vải này có một mùi thơm thoang thoảng?"

Hoàng hậu khẽ nhún mày, "Quả thật có một loại mùi thơm lạ lùng, mới vừa rồi cũng không có, nhưng hiện tại đúng là nồng nặc hơn."

Nhớ tới hành động vừa rồi của An Ninh, lại nghĩ đến cái gì, thân thể đột nhiên ngẩn ra, bưng bình đại ngộ.

"Đúng là mùi hương này đã lôi kéo đàn thú tới." An Ninh xem phản ứng của Hoàng hậu nương nương, trong mắt xẹt qua một chút hào quang, "Hoàng hậu nương nương nghĩ là đã đủ minh bạch chưa? Có một câu An Ninh không biết có nên nói hay không?"

Hoàng hậu liếc An Ninh một cái, "Nói."

"Lúc Hoàng hậu nương nương đem quần áo này ban cho An Ninh, từng nghe Hoàng hậu nương nương nói, quần áo này vốn là vì Minh Nguyệt công chúa mà chuẩn bị, kết quả thân xui quý khiến mặc ở trên người An Ninh, không biết trong chuyện này..." An Ninh thu hạ mi mắt, không nói tiếp nữa, Hoàng hậu nương nương là người thông minh, nàng chỉ cần nói sơ qua, Hoàng hậu nương nương tự nhiên có thể biết rõ chân tướng.

Quả nhiên, Hoàng hậu nương nương lập tức đứng dậy, ánh mắt xuất hiện nhiều hơn một tia sắc bén, "Ngân Sương, hảo hảo tra ra, là ai đã ở phía sau giờ trò lên bộ quần áo này?"

Nếu như bộ quần áo này không phải do sai sót mà mặc ở trên người Minh Nguyệt, như vậy hôm nay nữ nhi của bà không phải đã táng thân trong bụng dã thú rồi sao? Nghĩ đến sẽ có chuyện như vậy, trong lòng Hoàng hậu tràn đầy kinh sợ.

"Dạ, nô tỳ sẽ đi thăm dò." Ngân Sương lĩnh mệnh, mới đi được vài bước thì nghe được giọng nói An Ninh truyền đến.

"Bác Ngân Sương, đừng để dã thảo kinh xà mới tốt." An Ninh tươi cười, ôn hòa nhắc nhở. Từ sau khi bị dã thú tấn công, trong lòng nàng luôn luôn nghĩ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đã sáng tỏ Hoàng hậu nương nương không phải là người động thủ, nàng liền càng thêm khẳng định phán đoán của mình là đúng.

Trong mắt xẹt qua một chút hào quang, nếu thật sự là người trong lời nói của người nọ, vậy thì nàng phải có một phần lễ vật đáp lễ cho nàng ta!

Ngân Sương gật gật đầu, An Ninh này, quả nhiên là một nữ tử có tâm tư kín đáo!

Đội cho Ngân Sương đi rồi, Hoàng hậu liền phân phó cung nữ thân cận mang An Ninh đi thay quần áo nguyên bản thuộc loại trên người Nam Cung Thiên Duệ. Sau khi thay xong, Hoàng hậu phân phó người chuẩn bị bữa tối, chiều đãi hai người An Ninh và Thương Dịch. Dùng xong bữa thì Ngân Sương đã về đến cung của Hoàng hậu, đi theo phía sau bà, là quân sự phụ trách quần áo trong cung của công chúa nương nương.

"Sáng nay trước khi người mang bộ quần áo công chúa đến đây, người nào đã từng tiếp xúc qua?" Hoàng hậu thân nhiên mở miệng, giọng điệu bên trong lộ ra vài phần uy nghiêm.

Quân sự nghĩ nghĩ, "Cũng không có ai tiếp xúc qua, ngày hôm qua sau khi Hoàng hậu nương nương sai người đưa tới nguyên liệu vải, nô tỳ liền sai người suốt đêm chế tạo gấp gáp, ròng rã một đêm, rốt cục cũng hoàn thành, liền đưa đến cung Hoàng hậu bên này."

"Phải không? Người nên cẩn thận hỏi tường lại, trong lúc đó có chuyện dị thường gì phát sinh không?" Hoàng hậu khẽ nhíu mày, bà nhất định phải tìm ra bằng chứng, tìm được người đã động tay động chân kia!

Quân sự cố gắng suy nghĩ thật kỹ, qua hồi lâu, đột nhiên nghĩ tới cái gì, "Hôm qua, Uyển quý phi đã từng phân phó muốn may gấp một bộ quần áo, để chuẩn bị cho cuộc săn bắn của tứ quốc, vậy nên tối hôm qua cũng suốt đêm gấp gáp chế tạo mà thành, sáng nay đã đưa qua."

Uyển quý phi? Hoàng hậu thân thể ngẩn ra, trong đầu hiện ra bóng dáng Uyển quý phi, một đôi mi thanh tú, dáng vẻ dịu dàng, "Có phải là cùng một loại vải dệt hay không?"

"Đúng, là cùng một loại, theo nô tỳ biết, khoảng vải dệt duy nhất kia của Hoàng hậu và Uyển quý phi là cùng một cuộn, là loại vải đẹp để quý giá hiếm thấy!" Quân sự dứt lời, sắc mặt Hoàng hậu nương nương phút chốc trở nên khó coi đến cực điểm, quân sự nhìn thấy sắc mặt của bà, trong lòng nổi lên một tia bất an, thân thể ần ần run run, nàng có phải hay không đã nói sai chỗ nào rồi?

Đang lo lắng, thì nghe được giọng nói của Hoàng hậu nương nương từ đỉnh đầu truyền đến, pha lẫn vài phần không vui, "Đi xuống đi! Hôm nay bản cung tìm người hỏi chút chuyện, người không được để lộ ra ngoài, nếu để cho người khác biết được, người tự nhiên biết sẽ có hậu quả gì rồi phải không?"

Quân sự vừa nghe, lập tức quỳ trên mặt đất, vội vàng cam đoan, "Nô tỳ biết, nô tỳ nhất định giữ bí mật tuyệt đối, hôm nay bác Ngân Sương gọi nô tỳ đến cung Hoàng hậu là để đưa cho nô tỳ một ít mẫu khăn thêu mới, qua ít ngày nữa nô tỳ sẽ mang tới cho Hoàng hậu nương nương."

Quân sự sống trong hậu cung nhiều năm như vậy, cũng là một người thông minh, sự cam đoan trong lời nói, một giọt nước cũng không lọt. Hoàng hậu thu hạ mi mắt, xua tay ý bảo nàng ta lui ra.

"Dịch nhi, hôm nay Hoàng thượng có nhắc tới người, người nói lâu rồi không ai bồi người chơi cờ, bảo rất là ngứa tay, người trước đi đến chỗ Hoàng thượng ngồi một lát, bồi người một ván. An Ninh thì ở lại đây, hai mẹ con chúng ta cũng có chuyện muốn nói với nhau, hôm nay vừa vặn khó có được cơ hội, nhường nàng giúp ta tán gẫu trong chốc lát." Hoàng hậu trên mặt dịu dàng cười.

Thương Dịch cùng An Ninh vừa nghe, liền biết Hoàng hậu muốn ly khai Thương Dịch, nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, chống lại tầm mắt hần, gật gật đầu, Thương Dịch lập tức chấp tay đối Hoàng hậu thi lễ, "Chắt nhi nghe mợ, chỉ là... Ninh nhi là do chắt nhi mang vào hoàng cung, vì vậy cũng phải từ chắt nhi hoàn hảo không tổn hao gì mang đi ra ngoài."

Hoàng hậu xem Thương Dịch vì An Ninh mà khẩn trương, ha ha cười ra tiếng, "Người cứ yên tâm, mợ người cũng không phải sai lang hổ báo gì, sao ta có thể đem nghĩa nữ này ăn được chứ? Đội lát nữa, ta sẽ mang nàng đưa tới, người nên yên tâm đi đi?" Thương Dịch cười nhưng không nói, có lời hứa hẹn này của Hoàng hậu, hẳn tất nhiên là yên tâm!

Cuối cùng thật sâu nhìn An Ninh liếc mắt một cái, Thương Dịch xoay người đi ra khỏi cung của Hoàng hậu.

Sau khi Thương Dịch rời đi, tươi cười trên mặt Hoàng hậu hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc cùng với u sầu, mi tâm nhíu chặt không cách nào giãn ra, "Ngân Sương, người đi xuống đi, canh chừng Nam Cung tướng quân, nếu tướng quân tỉnh, lập tức đến thông báo cho bản cung."

"Dạ, nô tỳ đi ngay." Ngân Sương lui xuống, trong sảnh to như vậy bây giờ chỉ còn lại có hai người An Ninh cùng Hoàng hậu.

An Ninh nếu không làm thì từ lúc quân sự kia nói ra "Uyển quý phi", nàng đã nhận thấy

được trong mắt Hoàng hậu xuất hiện tia ngoài ý muốn, trong lòng nổi lên một chút cười lạnh. Mặc dù là hoài nghi Uyển quý phi đã động tay động chân, bà cũng không nguyện tin tưởng sao?

Xem ra, Uyển quý phi này ở trước mặt Hoàng hậu nguy trang thật sự là cao thâm a!

"Bên trong hậu cung này, tranh đấu gay gắt nhiều không kể xiết, nhưng trong lúc đó bản cung và Uyển quý phi, ngược lại thân như tỷ muội, nàng mặc dù được sủng ái, nhưng mà chưa từng ở trước mặt bản cung ý sủng mà kêu, tính tình ôn nhu kia, bản cung thật sự rất thích." Hoàng hậu trầm giọng mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh, nghe không ra chút cảm xúc gì.

An Ninh thu hạ mi mắt, đứng dậy thay Hoàng hậu nương nương rót một ly trà, đưa tới trước mặt bà, ôn nhu mở miệng, "Quý phi nương nương ngày hôm qua cũng dùng chung nguyên liệu vải để gấp gáp chế tạo quần áo, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi, Hoàng hậu nương nương chớ vì vậy mà thương tâm quá mức, nếu phần tình thân kia của hai người Hoàng hậu nương nương và Quý phi nương nương bị tổn thương, thì sẽ không tốt."

"Hừ! Làm gì có chuyện khéo như vậy? Chẳng lẽ bản cung để kẻ động tay động chân kia hại nữ nhi của mình hay sao?" Hoàng hậu hừ lạnh ra tiếng, giọng

điều cát cao một chút.

An Ninh thu hạ mi mắt, không nói, trong lòng cũng là hiểu rõ. Mặc dù Hoàng hậu nương nương không muốn tin tưởng. Nhưng, nàng lại biết bên trong hậu cung lục đục với nhau cho tới bây giờ đều không thể qua loa. Có lẽ ở trong mắt Hoàng hậu nương nương, kẻ động thủ quân áo kia là hướng về phía Minh Nguyệt công chúa, muốn hại Minh Nguyệt công chúa, mà Minh Nguyệt công chúa hôm nay không có đi khu vực săn bắn, quân áo kia liền thân xui quỷ khiến mặc ở trên người mình, làm cho chính mình thay Minh Nguyệt công chúa mà chịu chết, còn liên lụy Nam Cung tướng quân.

Nhưng An Ninh cũng là hiểu được, Uyển quý phi tích cực thúc đẩy nàng nhập vào khu vực săn bắn như vậy, rốt cuộc là hướng về phía ai. Vừa thấy liền biết, mà trùng hợp Minh Nguyệt công chúa lại không đi đến khu vực săn bắn, sợ không chỉ là trùng hợp mà thôi!

Hoàng hậu nương nương nếu cho rằng Uyển quý phi là hướng về phía Minh Nguyệt công chúa mà đến, thì mình cũng không cần nhiều lời giải thích làm gì, nhớ tới kiếp trước Hoàng hậu nương nương thậm chí là một nhà Nam Cung đều bởi vì Uyển quý phi thiết kế mà chết. Hiện tại nhân cơ hội này làm cho Hoàng hậu nương nương đối Uyển quý phi có chút phòng bị, cũng là chuyện tốt, không phải sao?

"Trong hai năm nay, bản cung là thật tâm đãi nàng, nàng tại sao... Chúng ta là tỷ muội a!" Hoàng hậu thở dài một tiếng, kéo An Ninh ngồi xuống bên cạnh mình. Vốn là việc này, bà chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, tuyệt đối không thể nói với ai. Thế nhưng, giờ phút này An Ninh lại làm cho bà gỡ xuống phòng bị.

"Nương nương, có câu nói, lòng người khó dò, lại có câu nói, cũng như thước đo trăm dạng loại người, lòng người nghĩ gì, tất cả đều viết ở trên mặt. Nhưng có một số người, biểu hiện bên ngoài và suy nghĩ nội tâm, hoàn toàn tương phản. Nếu cùng người trước tương giao, tự nhiên thoải mái, tốt chính là tốt, không tốt chính là không tốt. Nếu cùng người sau tương giao, tự nhiên là không được thoải mái, ở mặt thì ngoài tốt, nhưng trong lòng không biết đang chứa đựng cái ý nghĩ xấu xa gì." An Ninh thu hạ mi mắt, chậm rãi nói, Thượng Quan Mẫn là người trước, mà Đại phu nhân, An Như Yên và Uyển quý phi, thì thuộc loại người sau. Nàng và Hoàng hậu bên người đều có nhiều người sau như vậy, ở chung với nhau, tự nhiên lúc nào cũng phòng bị, khắp nơi cần thận.

"A! An Ninh này, tuổi còn nhỏ mà biết nhiều đạo lý, giống như người đã từng trải qua." Hoàng hậu ha ha cười nói, nhân lúc An Ninh vui vẻ, cả người nhất thời thoải mái không ít, đánh giá An Ninh, con người hơn một tia tìm kiếm, trầm mặc một lát, Hoàng hậu như suy nghĩ đến cái gì mở miệng, "Vậy Ninh nhi thuộc loại người trước hay là người sau đây?"

An Ninh hơi giật mình, nhưng một lát đã phản ứng lại, trên mặt nở ra một chút tươi cười, "Nếu người nọ đáng giá để An Ninh chân thành đối đãi, An Ninh liền thuộc loại người trước, nếu người nọ đối An Ninh cũng thuộc loại người sau như vậy, An Ninh tự nhiên liền thuộc loại người sau."

Nghe xong câu trả lời của An Ninh, Hoàng hậu sững sốt một lát, xem ánh mắt An Ninh càng lúc càng sâu xa. An Ninh này, thật sự là hồng minh! Khó trách Thương Dịch và Thiên Duệ đều đối xử không giống người thường với nàng, không phải không có đạo lý nha!

Tính tình như vậy, không ai không yêu đâu!

Nghĩ đến Uyển quý phi, con người Hoàng hậu co lại, tùy ý nâng chung trà lên, nhọt nhạt mím môi, "Ý tứ của Ninh nhi là người khác đối ta như thế nào, ta đây liền đối người khác như thế?"

"Nương nương, Ninh nhi không có nói như vậy." An Ninh hờn dỗi, ánh mắt trong lúc đó nhiều hơn một tia cười khê.

"Người nha! Trước mặt bản cung, người không cần phải thuộc loại người sau đâu, tuy nói là có được dẫn được, nhẫn nại mới là đại trượng phu. Nhưng bây giờ thì khác, không thể yếu đuối, nếu người yếu đuối, ai cũng muốn khi dễ người, vô luận ở đâu đều giống nhau." Hoàng hậu ngửi hương thơm của trà, có chút suy nghĩ nhìn thoáng qua An Ninh. An Ninh này, ngày thường nhìn bộ dáng dịu dàng vô hại, giống như yếu đuối, nhưng yếu đuối kia của nàng sợ là nguy trang đi!

Bất quá, ngược lại bà rất thích bộ dạng này của An Ninh, nội liễm, thâm trầm, trí tuệ, nhạy bén.

Tại hậu cung này thậm chí sâu trong hậu viện, nếu không có một người che chở, cộng thêm yếu đuối, sẽ chỉ là bị kịch!

An Ninh lại như thế nào không biết rốt cuộc này? Kiếp trước nàng, quên cừ hận, bị Đại phu nhân các nàng lừa bịp, yếu đuối, nhất gan, chỉ biết là ngoan ngoãn phục tùng, từ trước đến nay chưa từng nghĩ cho nàng, đến cuối cùng vẫn là rơi vào kết cục bi thảm như vậy, sự thật nói cho nàng biết, yếu đuối chỉ biết bị đánh, nếu muốn không bị đánh, thì chỉ có thể cường đại đứng lên, mặc cho ai cũng vô pháp may mắn thương tổn đến nàng. Cả đời này, làm ác nữ thì đã sao?

"Ở phía sau bản cung nhiều như vậy năm, tự nhận mình có một đôi mắt rõ ràng, lại không biết..." Tay Hoàng hậu nắm ly trà thật chặt, con người co lại, có điều chỉ mở miệng, "Ninh nhi cảm thấy, chuyện này nên làm như thế nào?"

An Ninh có chút nhú mi, quả thật không ngờ Hoàng hậu nương nương thế nhưng hỏi ý kiến nàng, nàng phải nói sao?

Hoàng hậu giống như hiểu được băn khoăn của nàng, "Bản cung mới vừa nói qua, ở trước mặt bản cung, người không cần phải làm người sau đâu, bản cung hỏi người, người chỉ cần trả lời đó là trong lòng nghĩ như thế nào, thì như thế ấy mà trả lời bản cung." An Ninh này, nhìn biểu hiện của nàng, trong lòng sợ là sớm đã có một ít ý tưởng.

"Ninh nhi ngu dốt, khó có được ý tưởng nơi thanh nhã, nói Hoàng hậu nương nương hứa không cười thì Ninh nhi mới chịu." An Ninh thu hạ mi mắt, Hoàng hậu một khi đã nói rõ như vậy. Nàng còn có cái gì băn khoăn đâu? Huống hồ, Uyển quý phi đã muốn hại nàng, làm liên lụy Nam Cung Thiên Duệ nay còn nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, chuyện này tự nhiên cũng không có dễ dàng như vậy liền quên đi!

Hoàng hậu cho nàng một cái ánh mắt, ý bảo nàng nói tiếp, An Ninh dừng một chút, tiếp tục mở miệng, "Lấy đạo người trị người, con mèo kia mới vừa rồi nhưng thật ra rất đáng yêu, chỉ là có chút móng vuốt lợi hại. Bất quá lại có chỗ tốt!"

Hoàng hậu nhìn tình sáng lên, An Ninh này, còn nói mình ngu dốt, rõ ràng chính là một ma quỷ tinh ranh! Nếu nói nàng ngu dốt, trên đời này còn có ai dám tự xưng thông minh?

"Tốt, hôm nay liền nghe Ninh nhi!" Hoàng hậu buông ly trà, gạt đầu trầm trồ khen ngợi, xuất hiện thêm vài phần ưa thích với An Ninh.

An Ninh khoe miệng mỉm cười, giống như nghĩ đến cái gì, con người co lại, "Nương nương, Ninh nhi có thỉnh cầu này, không biết..."

"Chúng ta là mẹ con, người có chuyện cứ nói thẳng, thỉnh cầu gì không thỉnh cầu, khách khí cái gì?" Hoàng hậu nương nương vô cùng thân thiết lôi kéo tay An Ninh, nếu bà có một tri kỷ nữ nhi như vậy, thì thật là tốt biết bao nhiêu. Bà tuy có Minh Nguyệt công chúa, chung quy rất được nuông chiều, không giống như An Ninh trầm tĩnh dịu dàng, có thể nói chuyện phiếm. Nhưng nghĩ đến cái gì, Hoàng hậu con người hiện lên một chút giống như không quang mang.

"Ninh nhi thỉnh nương nương tạm thời đừng cho mọi người biết Ninh nhi từ khu vực săn bắn đã trở lại." An Ninh thu hạ mi mắt, Thương Dịch mới vừa rồi mang nàng tiến cung, dọc đường ẩn nấp, trừ bỏ trong cung Hoàng hậu có vài cung nhân, những người khác đều không biết đến.

Hoàng hậu có chút nhíu mi, tuy là khó hiểu ý đồ của nàng, nhưng cũng gạt đầu đáp ứng, "Tốt, bản cung theo ý người, bất quá bản cung nhưng thật ra có một vấn đề, muốn chính miệng hỏi người một chút."

An Ninh hơi giật mình, trực giác nói cho nàng biết. Vấn đề này của Hoàng hậu, tựa hồ có chút khó giải quyết. Nhưng Hoàng hậu nếu đã muốn mở miệng, thì nhất định không có khả năng không cho nàng hỏi, An Ninh nở ra một chút tươi cười, cũng là làm nũng nói, "Nghĩa mẫu cũng không nên khó xử Ninh nhi a!"

Tiếng kêu nghĩa mẫu như vậy. Giống như trước mặt nàng giờ phút này bà không phải là Hoàng hậu nương nương. Nếu là vấn đề kia quá mức khó giải quyết, trả lời không tốt, nàng chỉ là làm trái với ý của nghĩa mẫu, mà không phải là làm cho Hoàng hậu nương nương tức giận.

Hoàng hậu đem tâm tư của nàng cẩn thận xem ở trong mắt. Cũng được, giờ phút này các nàng đều không phải là Hoàng hậu cùng thân nữ, mà chỉ là quan hệ nghĩa mẫu và nghĩa nữ! Khoe miệng khẽ nhếch, "Nếu nghĩa mẫu muốn người làm cháu dâu của ta, ý Ninh nhi thế nào?"

Hoàng hậu là người thông minh, trong lòng bà biết Thương Dịch và Thiên Duệ đều có ý đối với An Ninh. Giờ phút này, bà chỉ nói là cháu dâu, nhưng thật ra vô cùng có ý tứ, bà cũng không có chỉ tên rốt cuộc là ai, Nam Cung Thiên Duệ là cháu ruột của bà, mà ở bên nhà chồng, Thương Dịch cũng là cháu của bà!

An Ninh giật mình không nhẹ, quả nhiên, vấn đề này thật sự là khó giải quyết! Tròng mắt An Ninh hơi đổi, chỉ một lát đã đổi sách ứng phó, đứng dậy cầm ly trà thêm vào một chút nước trà, không nhanh không chậm mở miệng, "Nghĩa mẫu, từ xưa đến nay lớn nhỏ đều phải theo thứ tự, Minh Nguyệt công chúa chưa hứa hôn, An Bình hầu phu Yên nhi tỷ tỷ cũng không có hôn phối, Ninh nhi sao lại có thể xuất giá trước các nàng? Điều này sợ là sẽ làm trái với quy củ."

Khoe miệng Hoàng hậu không khỏi co rút, bà không ngờ rằng, An Ninh sẽ trả lời như thế. Trong lòng thở dài, Ninh nhi này quả nhiên là người thông minh, cho dù bà là Hoàng hậu ở trước mặt nàng sợ cũng không chiếm được chút tiện nghi gì. Nghĩ đến An Bình hầu phu đại tiểu thư An Như Yên kia, Hoàng hậu không khỏi nhíu mày, nàng kia, quả nhiên là tri nhân tri diện bất tri tâm, bộ dáng dịu dàng động lòng người kia, ngay cả bà cũng bị lừa. Hừ, rơi vào kết cục như vậy, thật sự là xứng đáng. Đời này, sợ là khó có thể gả ra ngoài!

Hai người hàn huyên thật lâu, sau đó An Ninh đi theo Hoàng hậu nhìn Nam Cung Thiên Duệ, Ngân Sương không ngừng đút được, vẫn hôn mê như trước, An Ninh luôn luôn ở tại giường canh chừng, biết Hoàng thượng và Thương Dịch đến cung của Hoàng hậu, An Ninh mới được đưa ra ngoài.

Trước khi rời đi, Hoàng hậu dặn dò An Ninh sáng sớm ngày mai tiến cung bồi bà dùng đồ ăn sáng, An Ninh bắt gặp con người Hoàng hậu lóe ra hào quang, mơ hồ nổi lên một tia hiểu rõ, đồ ăn sáng là giả, sợ là muốn nàng đến xem kịch vui đi!

Hoàng hậu đã cố tình mời, nàng lại làm sao có thể cự tuyệt, lập tức liền đáp ứng Hoàng hậu nương nương, sáng sớm ngày mai nhất định sẽ đến. Lập tức, Hoàng hậu phân phó Đinh Thu chuẩn bị một chiếc xe ngựa, đưa Thương Dịch và An Ninh ra khỏi hoàng cung.

Trên xe ngựa, An Ninh mở miệng nói cho Thương Dịch biết, đêm nay nàng sẽ không hỏi Hầu phu, tùy tiện tìm một cái khách điểm trú tạm. Khuôn mặt tuấn mỹ Thương Dịch rõ ràng cứng đờ, không hỏi nguyên do, mang An Ninh đến Phi Hoa tiểu trú.

Cho đến khi An Ninh ở trong đình viện đặc thù có chút mới lạ này. Không thể tưởng tượng nổi, Thương Dịch thế nhưng lại an bài nàng ở tại nơi này!

Tối nay đúng lúc trăng tròn, An Ninh ngồi ở trong đình nghỉ mát, dưới ánh trăng sáng ngời, Thương Dịch thủ pháp lưu loát nấu trà, hương trà lan tỏa bốn phía, tràn ngập trong viện. Thương Dịch còn dùng bộ dáng chuyên chú, trà trong tay giống như có sinh mệnh, hần cẩn thận che chở, gương mặt tuấn mỹ bất động với biểu tình của dĩ vãng, trong khoảng thời gian ngắn, An Ninh nhìn xem có chút hoảng hốt.

Đợi sau khi nấu xong, Thương Dịch liền thay An Ninh rót một ly, An Ninh cười cảm tạ, nghe mùi thơm ngào ngạt, từ từ nhắm nháp, trà vừa vào miệng, ánh mắt An Ninh phút chốc sáng ngời, nàng không nghĩ tới Thương Dịch thế nhưng lại là một tay nấu trà ngon đến thế, nàng chưa từng bao giờ uống qua trà nào tinh thuần như thế!

Thương Dịch quan sát biểu tình của nàng, khoe miệng giờ lên một chút tươi cười, lập tức ngồi ở bên cạnh An Ninh, hai người một bên uống trà, một bên

ngẫu nhiên mở miệng tán gẫu vài câu, đêm còn rất dài...

Đồng dạng ban đêm, An Ninh hầu phủ giờ phút này cũng là nổ tung.

Trong đại sảnh Hầu phủ, An Bình hầu gia sốt ruột đi lại, Tần Ngọc Song, An Lạc Phong, An Lan Hinh và Bích Châu đã ở đại sảnh, mỗi người thần sắc khác nhau.

"Quản gia, mau đi xem một chút, nhị tiểu thư đã trở về chưa?" Không biết An Bình hầu đã phân phó quản gia bao nhiêu lần như vậy. Canh giờ này, chắc đã chấm dứt săn bắn, An Ninh lại còn chưa hồi phủ, không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Vừa nghĩ tới mình có thể đặt tâm tư trên người An Ninh, hần càng ngày càng cảm thấy có thể theo trên người An Ninh kiếm được không ít chỗ tốt. Vì hần đã không còn hy vọng với An Như Yên, vậy nên ông trời không cần phải hủy diệt hy vọng vừa mới mới chớm nở này nha!

Quản gia lập tức lĩnh mệnh đi xuống, Tần Ngọc Song tiến lên an ủi nói, "Lão gia, ngài đừng nóng vội, nhị tiểu thư lớn như vậy, chắc là cùng các tiểu thư quan gia khác trì hoãn thời gian, đợi lát nữa sẽ trở lại."

"Nhưng là... Đã trễ thế này..." Bích Châu thấp giọng thì thào, cảm nhận được ánh mắt lợi hại của Tần Ngọc Song nhìn mình liếc một cái, liền lập tức ngậm miệng.

Chính lúc này, quản gia vội vàng trở về, thần thái hấp tấp, vẻ mặt bối rối cùng lo lắng, "Lão gia, không tốt ... Việc lớn không tốt ..."

"Có phải hay không Ninh nhi nàng..." An Bình hầu gia mạnh dạng tiến lên, quản gia quả nhiên gật gật đầu, "Mới vừa rồi nô tài ra phủ, vừa vịn gặp một tên người hầu, hần nói hôm nay hần cũng đi khu vực săn bắn, hần còn cùng lão nô nói lên một việc, đúng là nhị tiểu thư nàng..."

Trong Khôi Thủy Uyển.

Trên giường, An Như Yên trên mặt tái nhợt, thập phần suy yếu, Đại phu nhân vì chiều cố An Như Yên, liền đem Cẩm Tú các chuyển lại đây, nhìn người trên giường mở to đôi mắt, tâm đau đến chết lặng, không khỏi thở dài, "Yên nhi, ngươi yên tâm, thù này của ngươi, mẫu thân tuyệt đối sẽ làm cho nữ nhi của Vân Trăn kia trả đủ, ngươi đau, nương sẽ làm cho nàng ta đau cùng với ngươi."

Ánh mắt Đại phu nhân một tia ngoan độc, hé ra khuôn mặt dữ tợn vụn vỡ.

Cố đại nương vội vàng vào phòng, trên mặt khó nén sắc mặt vui mừng, Đại phu nhân thấy tình huống như vậy, lập tức đứng dậy đón bà, "Thế nào? Có tin tức gì không? Mau nói cho ta biết!"

Đại phu nhân gấp gáp muốn biết đáp án, sau khi An Ninh vừa ra khỏi phủ, nàng vẫn luôn chờ mong, chờ mong An Ninh đi vào cạm bẫy.

"Phu nhân, có quý phi nương nương tương trợ, tự nhiên sẽ không bại lộ ra cái gì, bên ta mới tìm hiểu đến tin tức, lúc nhị tiểu thư tiến đến khu vực săn bắn, là đi cùng Nam Cung tướng quân. Mà thời điểm trở về, Nam Cung tướng quân người đầy máu tươi, nhìn thấy ghê người, mọi người nhìn thấy thập phần khiếp sợ..."

"Vậy An Ninh đâu?" Đại phu nhân đánh gãy lời của Cố đại nương, điều bà muốn biết nhất là An Ninh có phải hay không đã chết!

"Phu nhân, ngoài ra người ta còn nói, thời điểm Nam Cung tướng quân trở về, chỉ có một

minh hần, Nam Cung tướng quân bị thương nặng như vậy, nhị tiểu thư còn sống được sao? Còn không phải bị sai lang hồ báo cực kỳ đói khát nuốt mất?" Cố đại nương giờ lên một cái tươi cười, nhìn đại phu nhân liếc mắt một cái, có lẽ là phu nhân rất muốn biết An Ninh đã chết hay chưa, cho nên mới vội vàng như vậy lời kéo bà, tìm kiếm một đáp án xác thực.

"Nuốt? Thật sự nuốt?" Đại phu nhân tươi cười rạng rỡ, bên trong nét mặt lóe ra hưng phấn quang mang, đây thật sự là một tin tức tốt mà!

"Đương nhiên là thật, Quý phi nương nương phái người đến truyền tin, sao có thể giả được? Vừa rồi nô tỳ đi qua hỏi thăm, lão gia cũng đã biết được tin tức này, phu nhân không biết đâu, sắc mặt của lão gia, thế nhưng thay đổi nha! Tiệp nhân nha đầu Bích Châu kia, cũng ngã ngay tại chỗ!" Cố đại nương kể lại sinh động như thật, con ngươi khó nén kích động.

Đại phu nhân phút chốc diên cuồng cười ha ha, nhưng lại hé ra khuôn mặt âm trầm, "Ha ha... Đã chết, Vân Trăn ơi Vân Trăn, ta đưa nữ nhi đến cho ngươi, ngươi cũng biết được nữ nhi của ngươi là chết như thế nào? Ha ha... Ngươi nếu trên trời có linh, nếu thấy được, chỉ sợ cũng thống khổ vạn phần, không thể nhắm mắt đi?"

"Nương..." Trên giường An Như Yên kêu suy yếu, nàng cũng nghe được tin tức này.

"Yên nhi... Nương nói cho ngươi, An Ninh đã chết, về sau nàng sẽ không còn là uy hiếp của ngươi, mà ngươi cũng không cần cố kỵ nàng nữa, cha ngươi còn muốn đem tâm tư đặt trên người nhị nữ nhi kia, nay nhị nữ nhi đã chết, nhìn hần còn có thể làm được gì!" Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, con ngươi mở ra một cổ vui sướng khi người gặp họa, hồi tưởng lại buổi sáng hôm nay lão gia đối với mình cảnh cáo, trong lòng không khỏi sinh khí, giờ phút này cũng là vạn phần vui sướng.

"Đã chết rồi sao... Đã chết rồi!" Trong mắt An Như Yên cũng lóe ra diên cuồng quang mang, trong miệng không ngừng thì thào.

"Bị dã thú ăn, sợ là ngay cả thi thể cũng không có thể lưu lại!" Đại phu nhân trong đầu tưởng tượng thấy vô số dã thú xé rách thân thể An Ninh, liền như nhìn thấy Văn Trần bị chết giống như vậy. Hừ, nàng muốn làm cho mẹ con hai người này đều chết không có chỗ chôn!

An Như Yên giống như nghĩ đến cái gì, khẽ nhíu mày, "Nương, nhưng Yên nhi nay đã..." Nhìn hiện trạng của mình giờ phút này, sắc mặt An Như Yên lại đau thương, "Phụ thân còn có thể yêu thương Yên nhi sao?"

"Nương suy nghĩ mọi biện pháp, người là con vợ cả, Hầu phu này là của người, ai cũng đừng nghĩ dao động được địa vị của người." Đại phu nhân trong mắt hiện lên một chút ngoan độc, hết thấy che các chương ngại ở trước mặt nàng, nàng nhất thời đã hiểu rõ ràng.

"Đúng, là của ta, đều là của ta!" An Như Yên cắn chặt hàm răng, đó đều là của nàng, ai cũng đừng nghĩ hưởng cùng nàng. Nghĩ đến chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, khuôn mặt nhất thời vặn vẹo lên, nàng không cam lòng a!

Đại phu nhân nhìn thần sắc của nàng, không khỏi có chút nhíu mày, thở dài, nhưng vẫn an ủi nói, "Hết thấy đều là của người, nương sẽ làm cho người đứng lên một lần nữa."

Tuy nói như thế, nhưng là trong lòng đại phu nhân biết, để đứng lên thì nói dễ hơn làm? Nhiều đại phu chữa trị như vậy, cũng chỉ có một đáp án, đó đáp án mà nàng khó chấp nhận nhất!

Trong phòng, chủ tớ ba người, mẹ con hai người, vì tin tức như vậy mà vui mừng. Cả đêm không ngủ, thẳng đến trời sáng, ba người mới ngủ, ngay khi ngủ, khỏe miệng còn mơ hồ mang theo ý cười vì ý đồ đã thực hiện được. Lúc này đây, các nàng lại không biết rằng, người mà các nàng nghĩ đã chết, giờ phút này đang ngồi ở trên kiệu liễn, được kiệu phu đưa vào bên trong hoàng cung.

Mỗi ngày sáng sớm các tần phi đều đến trong cung Hoàng hậu thỉnh an, đây là quy củ trong cung từ trước cho tới nay, mỗi ngày như thế, không có ngoại lệ.

Hôm nay, canh giờ vừa đến, các tần phi liền đến cung Hoàng hậu, chúng tần phi nhìn vị trí kia thiếu người ngồi, thần sắc hơi có vẻ giật mình, theo lý thì ngày thường, Uyển quý phi luôn luôn là người tới trước, thời điểm các nàng đến, nhất định sẽ nhìn thấy Hoàng hậu nương nương cùng Uyển quý phi hai người thân thiết trò chuyện, hoà thuận vui vẻ.

Nhưng là, hôm nay Uyển quý phi thế nhưng đến muộn!

Có tần phi nổi lên tiểu tâm tư, có điều chỉ mở miệng, "Uyển quý phi hôm nay làm sao vậy? Sao lại để Hoàng hậu nương nương chờ nàng đến? Tuy là sủng phi, nhưng Hoàng hậu nương nương là người đứng đầu lục cung, sao có thể để cho Hoàng hậu nương nương chờ đợi chứ? Hôm nay Uyển quý phi sao lại dựa vào được cung chủ mà sinh tật kêu cằng rồi?"

Dứt lời, khỏe miệng các tần phi khác khẽ mỉm cười, tựa hồ đang chờ xem kịch vui, mà Hoàng hậu nương nương chỉ dịu dàng cười, "Muội muội chớ nói như vậy, Uyển quý phi nói là hôm nay có chuyện gì đó nên mới bị trì hoãn, Uyển quý phi là người như thế nào bản cung còn không hiểu rõ sao? Một nữ tử khả ái như vậy, làm sao có thể ý sủng mà kiêu?"

Muốn nói Uyển quý phi ý sủng mà kiêu, đó là điều mà ai cũng sẽ không tin. Trong lòng các phi tần có bất bình và ghen tị, vậy nên mới lấy chuyện này để khua môi múa mép.

"Vẫn là tỷ tỷ thương yêu muội muội!"

Bên ngoài truyền đến giọng nói Uyển quý phi, ôn nhu như nước, trong veo mà ngọt ngào. Đêm qua, biết được An Ninh không có trở về từ khu vực săn bắn, nhất định là chết ở bên trong, do có chút hưng phấn, nên rất khuya nàng mới đi ngủ, làm hại nàng phải dậy trễ, lại không ngờ rằng nhờ đến muộn, thần xui quỷ khiến gặp được có người ở sau lưng của nàng nói xằng nói bậy!

Lời vừa dứt, bóng dáng đã xuất hiện trước mặt mọi người. Thoáng chốc, phi tần mới vừa rồi nói Uyển quý phi ý sủng mà kiêu sắc mặt lập tức tái nhợt, quỳ mạnh trên mặt đất, "Nô tì đáng chết, nô tì nhất thời quý mê tâm hồn, đều là nói lung tung, nô tì... Tự mình vả miệng."

Dứt lời, liền thật sự đánh miệng mình mấy cái tát, một tiếng lại một tiếng, thanh thúy vang dội.

Tất cả mọi người xem ở trong mắt, Uyển quý phi lập tức tiến lên, giữ chặt lấy cánh tay phi tần kia, ngăn nàng tự làm hại chính mình, "Muội làm cái gì vậy? Bất quá chỉ là thuận miệng nói một câu, không cần như thế đâu? Không nên vì vậy mà đánh chính mình." Ngay sau đó chuyển hướng đến Hoàng hậu đang ngồi ở chủ vị, "Tỷ tỷ, xem như nể mặt muội muội, mà tha thứ cho nàng do nhất thời không lựa lời mà nói!"

Nàng thế nhưng lại không truy cứu, còn muốn biện hộ cho vị phi tần kia, Uyển quý phi khiêm tốn rộng lượng như vậy, càng làm cho phi tần khác có chút hổ thẹn.

Hoàng hậu nhìn hết thấy hành động của Uyển quý phi, nguy trang chân thực như vậy! Nếu không phải trải qua tối hôm qua, bà thật đúng là sẽ không tin Uyển quý phi có dị tâm đối với bà! Nghĩ đến bộ quần áo hôm qua, liên quan đến an nguy của Minh Nguyệt, bà càng không nên để lộ ra tâm tư của mình.

"Muội muội nếu đã không để ý, bản cung còn có thể truy cứu cái gì? Đều là tỷ muội một nhà, không đáng để làm to chuyện, Quý phi nha, tính tình người như vậy làm cho người ta không thích cũng khó khăn!" Hoàng hậu dịu dàng cười, ban thưởng tọa cho Uyển quý phi, lập tức phân phó cung nữ, "Mau, đem trà hôm qua của Tây Lăng nữ hoàng đưa cho bản cung dâng lên đây, cho các vị tỷ muội nếm thử, nghe nói, loại này trà là trà cực phẩm! Sống tại trên núi cao nhất của Tây Lăng, cực vì quý hiếm, ngay cả Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ cũng chỉ có một chút, ngày thường đều không nỡ uống, hôm nay mọi người ngược lại có lộc ăn nha."

"Tạ Hoàng hậu nương nương ban ân." Các phi tần cùng lên tiếng mở miệng tạ ơn, trên mặt đều là vẻ cao hứng.

Uyển quý phi gương lên một chút tươi cười, "Tỷ tỷ ngày thường đối đãi chúng ta giống như muối muối ruột thịt, có thứ gì tốt, liền vội vã phân phát cho mọi người, Uyển nhi kiếp trước nhất định là làm vô số chuyện tốt, mới có thể gặp được tỷ tỷ như nương nương vậy, Uyển nhi có thể kết giao với tỷ tỷ, thật sự là đời trước Uyển nhi đã tu luyện phúc khí."

"Miệng người thật ngọt, bản cung nào có phải như thế? Quý phi như muối muối vậy, bản cung tự mình cũng là cảm kích trời xanh." Trên mặt Hoàng hậu mỉm cười, thần sắc ôn nhu, nhưng trong lòng lại lạnh như băng, hay cho một Uyển quý phi! Nhớ tới đêm hôm qua Ninh nhi nói lên ngôn luận về "Người trước" "Người sau", đáy lòng lại càng nổi lên một tia châm chọc.

Trong sảnh, các phi tần đều mỉm cười phụ họa theo, trong lòng cảm thán Hoàng hậu nương nương cùng Uyển quý phi tỷ muội tình thâm.

Lúc này, một đám cung nữ nối đuôi nhau mà vào, đưa lên trà vừa mới được pha xong, trong đó có một chén được đưa đến cho Uyển quý phi, nhưng lại đột nhiên không cẩn thận, nước trà trút xuống, vẩy vào cổ áo Uyển quý phi, ly trà có dấu hiệu bị nứt phát ra tiếng.

"Nha..." Uyển quý phi kêu sợ hãi nhảy dựng lên, sắc mặt nhất thời biến hóa.

Hoàng hậu đột nhiên đứng dậy, nghiêm khắc quát, "Nô tài lớn mật, sao lại không cẩn thận như vậy? Mau, mau mang đồ cho quý phi nương nương lau."

Cung nữ kia luống cuống tay chân, vốn định quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nghe được Hoàng hậu nương nương phân phó, lập tức cầm khăn thấm, thay Uyển quý phi lau.

"Muội muội, người không sao chứ? Rất nóng à? Có cần truyền thái y không? Hay là đến nội sảnh của bản cung, thay một bộ quần áo khác?" Hoàng hậu tự mình tiến lên, lo lắng thăm hỏi.

Thần sắc Uyển quý phi phức tạp thay đổi, lửa giận trong lòng tăng vọt. Nhưng, nghĩ đến đang ở trong cung của Hoàng hậu, lại có nhiều phi tần ở đây, mỗi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng, liền cố gắng khắc chế tức giận trong lòng, kéo kéo khóe miệng, trên mặt nỗ lực nặn ra một chút tươi cười, "Tỷ tỷ đừng lo, cũng may trà này hoàn hảo không phải thật nóng, nô tì cũng không có gì đáng ngại, cung nữ kia mới mới vừa rồi đã đem nước lau sạch, đã như vậy cũng không cần phải làm lớn chuyện, trái lại đã quấy nhiễu sự thanh tịnh trong cung của tỷ tỷ, nô tì tội đáng muôn chết."

Hoàng hậu nương nương con người hơi có chút giắt mình, trong lòng hiểu rõ, nữ tử như vậy, hoặc là tính tình vô cùng tốt, hoặc là tâm tư vô cùng sâu đậm, mà trong hai cái này, bà vẫn tin tưởng người này là loại thứ hai!

"Như thế rất tốt, muội muội, hãy ngồi xuống đi! Bản cung có ý chuẩn bị chút điểm tâm, sáng nay mọi người và bản cung sẽ dùng bữa tại nơi này, đúng lúc chúng ta đã lâu chưa có nhiều thời gian hội tụ như vậy." Hoàng hậu nở ra một chút tươi cười, ánh mắt giống như vô tình đảo qua nơi bị ướt vừa rồi trên người Uyển quý phi, nụ tươi cười kia càng phát ra bí hiểm, trong mắt hiện lên một chút biến hoá kỳ lạ, "Vừa vặn, bản cung có một người muốn giới thiệu cho mọi người quen biết một chút."

"Nga? Tỷ tỷ muốn giới thiệu ai cho chúng nô tì quen biết? Có thể làm cho tỷ tỷ như thế, người nọ sợ là lai lịch không nhỏ đi!" Uyển quý phi thân thiện hỏi, tới hôm qua được tin An Ninh chết, vì thế hôm nay tâm tình của nàng vô cùng tốt, cái đình này, cuối cùng cũng đã được nhờ bỏ.

"Các người đương nhiên sẽ được nhìn thấy, nhưng hôm nay thân phận của nàng có chút bất đồng." Hoàng hậu nương nương cười càng thêm rực rỡ, khóe mắt liếc đến cửa vào đại sảnh, ánh mắt phút chốc sáng ngời, "Không ngờ, nhắc tào tháo tào tháo đến, Ninh nhi, người rốt cục cũng đã tới, mau vào đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Phẫn kích mãnh liệt

Hoàng hậu cười cười, lời nói rơi xuống, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía cửa đại sảnh xem nữ tử sẽ xuất hiện, trên mặt đều là mang theo tươi cười, ở trong mắt các nàng, cho Hoàng hậu nương nương mặt mũi thì thế nào, tóm lại là nên cười.

Duy độc Uyển quý phi nguyên bản gương mặt đang tươi cười, nghe được tên mà Hoàng hậu nương nương nói là An Ninh, thì liền cứng đờ, như là xác định chính mình có nghe lầm hay không, gương mặt nhìn về phía nữ tử đang đứng ở lối vào đại sảnh, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

An Ninh? Làm sao có thể là An Ninh? An Ninh không phải đã chết sao? Không phải vẫn còn ở bên trong khu vực săn bắn không thể ra sao? Không phải bị sài lang hổ báo nuốt vào bụng sao? Nhưng là, nữ tử trước mắt này là ai? Khuôn mặt này, nàng lại làm sao có thể nhận sai?

Người nọ thật sự đúng là An Ninh không thể nghi ngờ a!

Như thế là có chuyện gì xảy ra?

Vô số nghi vấn xoay quanh ở trong đầu Uyển quý phi, ly trà trong tay vì sơ xảy cũng rơi xuống đất “phanh” một tiếng, thanh âm chói tai kia nhất thời làm mọi người chú ý, đem tầm mắt chuyển dời trên người Uyển quý phi. Lúc này, chỉ thấy nàng từ trước tới giờ luôn là một gương mặt ôn nhu tươi cười nay trên mặt lại trắng bệch một mảnh giống như không còn chút máu

Các phi tần trong lòng đều là kinh ngạc, Uyển quý phi cũng có thời điểm sắc mặt khó coi? Nghĩ đến chuyện xảy ra mới vừa rồi, Uyển quý phi cũng không có tức giận trên mặt như trước vẫn mang theo tươi cười sao bây giờ gương mặt lại giống như gặp được quỷ!

Phản ứng này đối với mỗi vị đang ngồi đây mà nói chính là trăm năm khó gặp a!

Uyển quý phi rốt cuộc vì sao thay đổi sắc mặt? Mọi người trong lòng âm thầm đoán, giống như vô tình nhìn lướt qua An Ninh, hay là nàng chính là nguyên nhân khiến Uyển quý phi biến sắc? Liên ngay cả cái chén rót, nước trà hắt vào trên người nàng, đều không có phát hiện!

Ý tưởng này xuất hiện, trong lòng mọi người lại hưng trí.

Hoàng hậu nương nương đem sắc mặt của Uyển quý phi xem ở trong mắt, trong lòng trôi lên một tia châm chọc. Hôm qua, Uyển quý phi nhìn kia kiện xiêm y mặc ở trên người An Ninh, chắc là nghĩ rằng An Ninh đã chết trong khu vực săn bắn đi! Nghĩ đến thỉnh cầu tối hôm qua An Ninh nói với mình, giờ phút này nhất thời hiểu được, trong lòng ý cười càng đậm, hay cho một An Ninh, nhưng lại có tính toán như vậy, bất quá, hiệu quả này thật làm cho người ta thích thú!

"Muội muội, ngươi làm sao?" Hoàng hậu khẽ nhíu mày, một chút cũng không che giấu thần sắc lo lắng quan tâm trên mặt, thân thiết hỏi.

Uyển quý phi bừng tỉnh, phục hồi tinh thần lại, đột nhiên ý thức được chính mình luống cuống, kéo kéo khóe miệng, "Không có việc gì, chén trà mới này rất nóng, nô tỳ trong thời gian ngắn không có cảm thấy, còn thỉnh Hoàng hậu nương nương lượng thứ

Nàng tuy rằng cực lực nở tươi cười, nhưng là trong mắt bối rối lại như trước che dấu không được, đứng dậy phát phát lẩn vạy dính lá trà trên đó, nhưng động tác cũng là cực kỳ cứng nhắc.

"Cái gì tha thứ hay không tha thứ? Bản cung so đo này đó làm gì? Chính là, muội muội này sắc mặt sao vậy? Như thế nào tái nhợt? Có phải bị bệnh không?" Trong lòng Hoàng hậu trôi lên nụ cười lạnh, ở mặt ngoài tuy rằng là quan tâm đầy đủ, ngầm cũng là mừng rỡ xem bộ dáng luống cuống tay chân của Uyển quý phi!

Mới vừa rồi xem phản ứng của nàng, Hoàng hậu lại khẳng định, người động thủ lên bộ quần áo kia nhất định là Uyển quý phi không thể nghi ngờ!

Hừ, muốn hại Minh Nguyệt của nàng? Uyển quý phi này, tâm tư thật đúng là tàn nhẫn!

Uyển quý phi vào cung ba năm, tuy rằng rất được Hoàng Thượng sủng ái, số lần hầu hạ Hoàng Thượng so với mọi người nhiều hơn rất nhiều, nhưng là bụng của nàng cũng không chịu thua kém, dù đã qua ba năm, cho tới bây giờ chưa từng truyền ra tin vui.

"Dạ... Phải không? Nô tỳ không ngại, không ngại... Chắc là tối hôm qua ngủ hơi trễ, tinh thần có chút không thoải mái thôi." Uyển quý phi chỉ cảm thấy thân thể thoát ra một tia rét lạnh, dư quang lại một lần nữa chiếu đến An Ninh, xác định nàng thật chính là An Ninh không thể nghi ngờ, trong lòng nguyên bản sợ hãi nhất thời biến thành không cam lòng, nàng không thể không nhận chuyện đang xảy ra trước mắt là thật —— An Ninh không chết!

Nhưng cùng lúc đó, trong lòng nàng cũng nghi hoặc hương vị kia trên người nàng ta lúc đó rất đậm đặc đủ để gọi một đàn dã thú tới, vì sao nàng lại không có một vết thương nào?

Nghĩ đến hôm qua cả người Nam Cung Thiên Duệ đều là máu, trong lòng lại rối rắm cùng một chỗ.

"Nếu không ngại, kia bản cung liền an tâm, đến, Ninh Nhi, cũng đã hành lễ, đến bên người bản cung ngồi đi." Hoàng hậu gặp An Ninh đã tiến lại gần, giống như vô tình liếc mắt qua với An Ninh một cái, con ngươi lão luyện có chút lóe ra.

"Vâng, Hoàng Hậu nương nương." Trên mặt An Ninh đều là ý cười thần nhiên, dịu ngoan phúc phúc thân, đi đến bên người Hoàng Hậu, phản ứng mới vừa rồi của Uyển quý phi nàng thu hết vào mắt, nhìn đến chính mình hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở trước mặt của nàng, nàng thực khiếp sợ, hay nói đã bị kinh ngạc đâu! Hừ, kinh ngạc? Chỉ là kinh ngạc, làm sao có thể đủ triệt tiêu những chuyện nàng đã làm, lại có thể nào làm cho nàng nở ra một nụ cười ác khí này? Nghĩ đến sự nguy hiểm hôm qua ở khu vực săn bắn, nghĩ đến vết thương trên người Nam Cung Thiên Duệ, trong lòng An Ninh trôi lên một tia lãnh ý, nhưng trên mặt tươi cười lại càng phát ra sáng lạn ấm áp.

Hoàng Hậu nương nương vô cùng thân thiết lôi kéo tay An Ninh, làm cho nàng bên cạnh mình ngồi xuống, "An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, các người cũng từng là gặp qua, sợ cũng không xa lạ, Uyển quý phi liền càng thêm quen thuộc, hôm qua với ngày hôm trước, đều từng ở trên tứ quốc tế nhìn thấy, còn nói muốn vì Ninh Nhi xem xét vị hôn phu a! Muội muội thật là có tâm."

Uyển quý phi kéo kéo khóe miệng, sắc mặt như trước không có bao nhiêu biến chuyển tốt, "Vì tỳ tỳ phân ưu, tất nhiên là việc nô tỳ nên làm, hướng hồ, nhị tiểu thư dịu dàng khả ái, nô tỳ cũng thật phần thích, ai nếu là cưới được nàng, kia thật chính là phúc khí!"

An Ninh nghe lời nói của Uyển quý phi, nhìn trên mặt hân hoan kia ẩn ẩn tươi cười, trong lòng châm chọc càng đậm, nàng ta hy vọng chính mình gả cho Diêm Vương gia đi!

"Ha ha... Hiện tại An Ninh không chỉ là An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, còn là nghĩa nữ của bản cung, hôm nay, cố ý phân phó nàng đến, làm cho mọi

người trông thấy, về sau tự nhiên chính là người một nhà, các vị muội muội, các người nói có phải không?" Hoàng Hậu nhìn mọi người liếc mắt một cái, giống như An Ninh bên cạnh chính là nữ nhi thân sinh của bản thân mình, một chút cũng không che dấu yêu thích của nàng đối với An Ninh.

Các phi tần lập tức phụ họa, chính lúc này, Ngân Sương mang theo cung nữ, chuẩn bị tốt một bàn ăn sáng, một bàn nữ nhân hoà thuận vui vẻ dùng bữa, còn chưa nói xong nửa câu nói, liền nghe được thái giám bên cạnh Hoàng Thượng tiến đến tuyên triệu.

"Hoàng Hậu nương nương, hôm nay có chuẩn bị trò hay, chiều đãi Bắc Yến đại hoàng tử cùng với hai vị bệ hạ Tây Lăng cùng Nam Chiếu, Hoàng Thượng mời các vị nương nương đến ngự hoa viên." Đại thái giám thấy các vị phi tần đều ở đây, trong lòng tự nhiên vui mừng, liền không cần đi thỉnh từng người.

"Nga? Trò hay? Chính là để cho bọn tỷ muội chúng ta xem kịch vui, chúng ta đừng trì hoãn, miễn cho làm cho Hoàng Thượng cùng các bệ hạ quốc gia khác đợi lâu." Hoàng Hậu hai mắt sáng lên, nhưng đáy mắt lại có một tia quang mang khác thường chột lóe qua.

An Ninh sâu sắc để trong mắt, mi phong không dấu vết nhú nhú, trực giác nói cho nàng biết, Hoàng Hậu tựa hồ sáng sớm liền biết Hoàng Thượng sẽ đến tuyên triệu.

"Đi, chúng ta liền xuất phát." Hoàng Hậu nương nương đứng dậy, những người khác cũng đi theo đứng dậy, nhóm phi tần đều làm vẻ mặt mang ý cười, duy độc trên mặt Uyển quý phi phá lệ miễn cưỡng tươi cười, "Tỷ tỷ, xiêm y của nô tì vẫn còn dở, còn thỉnh tỷ tỷ để nô tì hồi cung đổi xiêm y"

"Quý phi nương nương quốc sắc thiên hương, dù là mặc quần áo bằng vải thô, cũng đẹp không gì sánh nổi, người khác nhìn thấy quý phi nương nương đều lưu ý tới gương mặt mỹ miều của nương nương, tự nhiên sẽ không để ý tới quần áo! Hoàng Thượng còn đang chờ chúng ta a!" Trong đó một tần phi cười lấy lòng, trong lòng cũng khó nén sự ghen tị đối với Uyển quý phi, khuôn mặt kia, quả thật là mỹ miều.

Hoàng Hậu cười nhẹ, "Muội muội, Trần phi nói đúng, người hồi cung còn phải trì hoãn chút canh giờ, nếu muội muốn thay đồ thì liền ủy khuất muội ở chỗ bản cung chọn một bộ đồ của bản cung thay tạm"

Lời nói của Hoàng Hậu vừa dứt, mọi người ở đây đều cả kinh, ngay cả Uyển quý phi cũng giật mình, quỳ mạnh xuống đất, "Tỷ tỷ chớ nói giỡn, xiêm y của tỷ tỷ, nô tì như thế nào xứng mặc, nô tì quả quyết không có tâm tư đại nghịch bất đạo như vậy."

Trong cung, mỗi người đều có những loại quần áo riêng biệt, đều có chú ý, cái gì phẩm chất, đó là đối với, xiêm y mà Hoàng Hậu nương nương mặc, mặt trên đều là thêu phượng hoàng, đây là dấu hiệu dành cho người đứng đầu hậu cung, toàn bộ hậu cung, chỉ có một mình Hoàng Hậu nương nương xứng với phượng hoàng, Uyển quý phi tuy rằng được Hoàng Thượng sủng ái, nhưng quý phi chung quy là quý phi, địa vị kém hơn Hoàng Hậu một bậc, nếu thật sự mặc vào xiêm y của Hoàng Hậu nương nương, như thế liền phạm vào quy củ, nếu bị người có tâm bất được nhọc điểm, dù là Hoàng Thượng, sợ cũng không bảo vệ được nàng!

Hoàng Hậu liếc hạ mặt mày, thần sắc nơi đáy mắt làm cho người ta nhìn không thấu, giọng lên khoe miệng, đem Uyển quý phi nâng dậy, "Xem bản cung thật là hồ đồ, bản cung thấy nếu để người hồi cung thay đồ thì sẽ trì hoãn rất nhiều thời gian, cho nên mới... Đều là bản cung lo lắng không chu toàn, này nên làm như thế nào cho phải a?"

Uyển quý phi nhú nhú mày, liền mở miệng, "Tỷ tỷ, kia nô tì liền không trở về" Thân xiêm y này..." mi tâm Hoàng Hậu hơi nhíu, trên mặt ảm ảm trôi lên một tia khó xử.

Uyển quý phi nhất thời nở rộ ra một nụ cười ôn nhu, "Dính một chút nước trà, cũng sẽ không vương bận đâu, xem, hiện tại, nhìn cũng không thấy có dấu vết gì!"

Hoàng Hậu trong lòng vui vẻ, nàng tự nhiên là sẽ không cho nàng cơ hội hồi cung thay quần áo khác, nghĩ đến mới vừa rồi một loạt sự kiện kia nhìn như lơ đãng ngoài ý muốn, trong lòng Hoàng Hậu nương nương cảm thêm vui vẻ khi đạt được, thầm hừ một tiếng, Uyển quý phi này, nghĩ rằng chỉ có nàng là được động thủ ngầm sao? Nam Cung Tĩnh nàng ở tại hậu cung lâu như vậy, cũng không phải kẻ không sử dụng thủ đoạn!

Trong lòng tuy rằng nghĩ như thế, nhưng mi tâm Hoàng Hậu nương nương lại như trước không có giãn ra, "Kỳ thật, muội muội hồi cung cũng không phải không được, bản cung cùng các tỷ muội ở đây chờ đó là..."

"Không, không, không, tỷ tỷ, làm cho tỷ tỷ chờ, chiết sát nô tì, thật sự không có vấn đề gì, mới vừa rồi là nô tì không phải." Uyển quý phi đem tất cả mọi lỗi sai đều nhận về mình, trong lòng tính toán, nàng cũng không thể bởi vì chuyện này, mà đắc tội Hoàng Hậu nương nương, nàng dù sao vẫn là người đứng đầu lục cung, còn chưa tới lúc xé rách da mặt, nàng tự nhiên sẽ ần nhẫn, chính là, Hoàng Hậu nàng thật sự nghĩ rằng mình có thể cả đời an ổn ngồi ở vị trí trên đó sao? Hừ, trong lòng trôi lên một tia ngoan ý, chung quy cũng có một ngày, nàng sẽ cướp lấy tất cả!

"Như thế, kia mọi người liền mau xuất phát." Hoàng Hậu thần nhiên nhìn lướt qua Uyển quý phi, khoe miệng giọng lên một nụ cười thắng lợi.

An Ninh nhìn mọi chuyện xảy ra này giờ, trong lòng không khỏi trầm nghĩ: Hoàng Hậu nương nương này, kiếp trước sẽ bị Uyển quý phi tính kế, nhất định là vì không có chút phòng bị, chung quy là người đứng đầu hậu cung, mới vừa rồi chỉ bằng hai ba câu là đã có thể khiến Uyển quý phi từ bỏ ý định hồi cung thay quần áo, còn làm cho nàng không thể không chủ động nhận sai, a! Nàng nhưng thật muốn nhìn, ở kiếp này, nếu Hoàng Hậu nương nương đối với Uyển quý phi sinh ra phòng bị, không biết, Lâm gia Uyển quý phi dịu dàng, có phải hay không giống như kiếp trước khiến Hoàng Hậu cùng với toàn gia tộc đều gặp họa diệt môn.

Đi theo đội ngũ phi tần, An Ninh rất nhanh liền đến ngự hoa viên. Trong ngự hoa viên, Sùng Chính đế, Tây Lăng nữ hoàng, Nam Chiếu quốc chủ ngồi ở trên bàn, ba người giống như vui vẻ trò chuyện, ở một vị trí khác, ngồi bên Sùng Chính đế là vài người hoàng tử, trừ bỏ Dự vương, những vương gia khác bao gồm Ly vương đều ở trong đó.

Tô Cầm ở bên cạnh Thần vương Thương Dịch, khoe ra chiến tích ngày hôm qua của hấn,

Thương Dịch lắng lắng nghe, trên mặt mỉm cười, không nói một câu, trong đầu cũng hiện ra hình ảnh hấn cùng Ninh nhi đêm qua ở Phi Hoa tiểu trúc, càng là nhớ, ý cười nơi khóe miệng càng phát ra nồng đậm.

Tô Cầm thấy Thương Dịch tựa hồ không yên lòng, không khỏi nhú nhú mày, cặp mắt hao đảo kia híp lại, không che dấu sự tìm tòi trong mắt, đột nhiên, giống như hấn nghĩ tới cái gì, trong lòng giật mình, tươi cười trên mặt lại như trước cả lo phát phơ, thêm một tia bồn chồn ở trong đầu hiện lên, "Di... Kia... Không phải nhị tiểu thư sao?"

Dứt lời, quả nhiên nhìn thấy thân hình Thương Dịch ngẩn ra, lập tức theo hương tay cầm quạt của Tô Cầm chỉ nhìn lại, nhưng không có tìm được bóng dáng quen thuộc kia, ý thức được cái gì, một đôi mi thật dày nhú lại thành cái tuyến, thần nhiên nhìn lướt qua Tô Cầm, lại có thêm vài phần hờn giận.

Tô Cầm này, nhưng lại có ý lừa hấn!

"Tâm tư của ngươi quả nhiên ở trên người nàng a! Ai, đáng tiếc, ta nghe đồn Thần vương điện hạ có tâm với Cầm công tử, nay thậm chí hoàn toàn bị bỏ rơi! Ông trời không có mắt a, thật là một nam nhân vô tình a!" Tô Cầm cau mày, vẻ mặt thương tâm, còn kếm kêu trời gọi đất lẫn lộn xung quanh.

Thương Dịch nhìn bạn tốt ở trong này đùa giỡn, khóe miệng có chút gợn lên, mới vừa rồi bởi vì bị hấn trên cột mà sinh ra hờn giận liền dần dần biến mất, "Ngươi cũng có thể tìm kiếm một nữ tử làm bạn!"

Thế gia công tử bình thường, cái tuổi này tại đây đều có ba vợ bốn nàng hầu, dù là không thành thân, ở bên ngoài cũng có mấy cái hồng nhan tri kỷ, giống Lâm đại thiếu gia của Lâm gia kia, trong phủ đã sớm là thê thiếp thành đàn!

Tô Cầm thân là thiếu gia Tô gia, lại là trưởng tử con vợ cả, Tô lão gia nghĩ biện pháp xem xét chọn thê tử cho hấn, nhưng Tô đại công tử này lại tùy hứng đến cực điểm, chẳng những không đồng ý, hưng trí đến đây, còn có ý làm rối, dù là nữ tử quý tộc có yêu thầm hấn cũng không dám phó thác chung thân của mình cho hấn.

Nghe được lời nói của Thương Dịch, tươi cười trên mặt Tô Cầm đột nhiên cứng đờ, tìm kiếm một cái nữ tử làm bạn? Trong đầu hiện ra bóng dáng của An Ninh, khóe miệng gợn lên một nụ cười chua xót, tâm tư của Thương Dịch đối với An Ninh, hấn tự nhiên hiểu, hấn làm sao có thể đoạt người yêu của bạn tốt? Huống hồ, hấn dù muốn đoạt cũng là uổng công.

Nếu hấn là An Ninh, lựa chọn giữa mình và Thương Dịch, hấn cũng sẽ lựa chọn Thương Dịch, huống hồ, còn có một Nam Cung Thiên Duệ từng vì An Ninh mà phải sống chết

Hít một hơi thật sâu, Tô Cầm nhất thời cảm thấy áp lực thật lớn, chỉ ái mộ duy nhất một nữ tử, nhưng bên cạnh lại có nhiều nam nhân vĩ đại như vậy, ah!! thật không biết, hấn nên kiêu ngạo mắt nhìn người của chính mình hay không đây? Hay là nên thờ dài vận khí của chính mình kém như vậy!

"Hay là đã xuất hiện một nữ tử như vậy?" Sâu sắc như Thương Dịch làm sao có thể không nhận ra sự khác thường, liền quay lại hỏi.

Tô Cầm ngẩn ra, lập tức hừ lạnh một tiếng, "Tô Cầm ta là loại người nào, ngươi cũng không phải không biết? Nữ tử như thế nào cũng để ý chắc? Nữ tử có thể được Tô Cầm ta coi trọng, sợ còn chưa có sinh ra đi!"

Tô Cầm vội vàng phủ định, nhưng lại không biết nói vội vàng như vậy càng làm cho Thương Dịch thêm nghi ngờ.

Thương Dịch nhú mi, mâu trung có một tia tìm tòi, thân là bạn tốt của Tô Cầm, hấn làm sao có thể không biết tính tình của Tô Cầm, phủ định vội vàng như vậy, cũng không giống tác phong của hấn!

Tô Cầm nhìn trúng một nữ tử? Trong đầu hiện ra những người có khả năng, nữ tử Đông Tần, tuy rằng nhiều tiểu thư khuê các, nhưng chỉ là tiểu thư khuê các thì không đủ để thu phục Tô Cầm, sau khi suy tư thật lâu, vẫn là đoán không ra rốt cuộc là nữ tử nào có thể làm Tô Cầm này ái mộ!

Khóe miệng Thương Dịch gợn lên một nụ cười hứng thú, có chút suy nghĩ nhìn Tô Cầm, "Ngày khác mang đến nhìn chút!"

Sắc mặt Tô Cầm cứng đờ, khóe miệng không khỏi rút trều, trong lòng âm thầm thấp rủa, vẫn lời ra! Vẫn làm cho Thương Dịch hoài nghi! Chung quy là không thể lừa gạt một người khôn khéo như Thương Dịch!

Chính là nghĩ đến nữ tử luôn xuất hiện trong đầu chính mình, không khỏi lắc lắc đầu, "Có cơ hội cũng không thể."

Hấn cảm thấy, cơ hội này sợ là vĩnh viễn cũng sẽ không có, mà Thương Dịch sợ rằng vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy nữ tử kia!

Chính lúc này, một bóng dáng màu vàng tiến vào ngự hoa viên, nổi giận đùng đùng, ánh mắt nhìn hể một lượt tất cả mọi người ở đây, tìm được mục tiêu, bay thẳng đến mục tiêu phóng tới!

Khí thế sắc bén kia, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người, mọi người thấy bóng dáng kia, đến trước mặt Thần vương Thương Dịch thì dừng lại, gương mặt phẫn nộ, âm mắt sắc bén, toàn bộ thân thể tựa hồ nổi lên một cỗ bão tố.

Mọi người trong lòng âm thầm đoán, mưa rền gió dữ này sợ là muốn bộc phát a!

Người tới đúng là Thương Dục, vừa tới trước mặt Thương Dịch, liền vươn tay, ý đồ bắt lấy cổ áo của Thương Dịch, khí thế sắc bén làm cho người ta không rét mà run, Thương Dịch chợt lóe, thông dong tránh đi, cũng bắt lấy cổ tay của Thương Dục, dùng chút lực liền khiến cho gương mặt Thương Dục xuất hiện vài phần thống khổ.

A! Đến đây sao? Trải qua chuyện hôm qua, hẳn sớm đoán được Thương Dục sẽ tìm tới, chính là thật không ngờ, hẳn nhưng lại lựa chọn trường hợp như vậy, hẳn tựa hồ đánh giá cao đầu óc của Thương Dục!

"Đại hoàng tử, người đây là vì sao?" Thương Dịch khẽ nhíu mày, mặt lộ vẻ nghi hoặc con người của Thương Dục căng thẳng, vùng tay lên, giãy khỏi tay của Thương Dịch, hừ lạnh nói, "Hừ, hay cho một Thương Dịch, nhưng lại giả ngu, bản cung tới đây là vì sao, người còn không biết?"

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người chung quanh đều cố gắng giơng cổ tai lên để nhìn rõ hay.

Lông mi Thương Dịch giương lên, "Đại hoàng tử thật biết nói giỡn, người là vì sao? Bản vương làm sao có thể biết? Bản vương nếu biết, như thế nào còn hỏi đại Hoàng Tử? Huống hồ... Đại Hoàng Tử vội vàng như vậy, vừa ra tay, liền muốn đả thương bản vương, bản vương còn muốn hỏi, đại Hoàng Tử có ý gì à?"

Con người Thương Dục căng thẳng, Thương Dịch này, há mồm, thật đúng là xảo ngôn! Trong mắt xẹt qua một đạo lịch quang, nhìn quét mọi người liếc mắt một cái, cao giọng mở miệng, "Vị Thần vương điện hạ Đông Tần này, hôm qua cho người ở khu vực săn bắn ám sát bản cung, vết thương trên người bản cung, đó là quà do Thần vương ban tặng!"

Dứt lời, nhất thời là một trận ồ lên, mọi người đều là thần sắc khác nhau nhìn khuôn mặt hai người có vài phần tương tự này, sắc mặt Sùng Chính để biến đổi, hẳn biết trong lòng Thương Dịch vẫn mang cừu hận, lại thật không ngờ, hẳn thế nhưng lại sắp xếp người ám sát đại Hoàng Tử!

Thương Dịch cũng giơ lên một nụ cười, "Đại hoàng tử lời này cũng không thể nói lung tung, đại hoàng tử nói bản vương làm người bị thương, có chứng cứ không?"

Thương Dục giật mình, chứng cứ? Hẳn thế nhưng muốn hẳn đưa chứng cứ!

Mọi người đều thất sắc, Sùng Chính để liễm liễm mi, lập tức tiến lên, "Đại hoàng tử điện hạ, Dịch nhi nói không sai, nên cần có chứng cứ!"

"Chứng cứ? Những vết thương trên người bản cung còn không phải chứng cứ sao?" Lửa giận trong lòng Thương Dục lại tăng vọt, chỉ chỉ vết thương nơi cánh tay và trước ngực đều được quấn bằng một lớp khăn trắng, hôm qua, vết thương mà hẳn phải chịu cũng không ít, mười hai hắc y nhân kia, quả nhiên là thân thủ rất tốt, không nghĩ tới, tam đệ của hẳn ở Đông Tần quốc cũng không hề nhân rồi, còn có thể bồi dưỡng ra những sát thủ tinh nhuệ như vậy!

"Đại hoàng tử, như thế nào có thể chứng minh vết thương trên người đại hoàng tử cùng bản vương có liên quan? Đại hoàng tử nếu là do kỹ nghệ không bằng người khác, ai đều có thể làm bị thương đại Hoàng Tử, một tội lớn như vậy, bản vương không kham nổi." Thương Dịch cất cao ngữ điệu, lạnh giọng mở miệng, tuy rằng hai người bọn họ trong lòng biết rõ ràng, nhưng là, hẳn cũng không để người khác biết được, hẳn trong lòng rõ ràng, Thương Dục không có khả năng có chứng cứ xác thực, chứng minh là chính mình phải ra sát thủ.

"Người..." sắc mặt Thương Dục tái nhợt, tức giận trong mắt tăng vọt như trước, hung hăng nhìn Thương Dịch, hẳn cũng ko tìm ra chứng cứ, Thương Dịch này, thật đúng là một hồ ly giả hoạt!

Bắc Yến đại hoàng tử á khẩu không trả lời được, không đem ra được chứng cứ, như vậy những lời chỉ trích mới vừa rồi của hẳn liền không tính, mọi người thấy ở trong mắt, đều là thần sắc khác nhau, mà lúc này, Thương Dịch lại đột nhiên mở miệng, "Đại hoàng tử, bản vương kính người là sứ thần Bắc Yến quốc đến, có một số việc, bản vương vốn định, cho nó trôi qua, nhưng là, hôm nay đại Hoàng Tử còn muốn đối với bản vương như vậy, bản vương cảm giác khó chịu sâu sắc, hôm qua, ở trong khu vực săn bắn quả thật có sát thủ mai phục"

Dứt lời, mọi người ồ lên, đại Hoàng Tử nhíu mày, mà ...ánh mắt Thương Dịch giống như vô tình nhìn về phía Sở thái tử, quả nhiên nhìn đến màu quang của hẳn có một tia sáng lóe ra, trong lòng hiểu rõ, dùng một chút, tiếp tục mở miệng, "Mục tiêu của nhóm sát thủ này là bản vương!"

Oanh, mọi người ở đây bắt đầu châu đầu ghé tai đàm luận lên.

"Làm sao có thể có chuyện như vậy? Dịch nhi, người có bị thương không?" Sùng Chính để vẻ mặt quan tâm, trong lòng nghĩ mà sợ, may mắn Dịch nhi không có chuyện gì xảy ra, bằng không, hẳn biết ăn nói với Hoàng tử như thế nào?

"Cậu, Dịch nhi không sao, may mắn Dịch nhi vẫn nghe lời của cậu, ngày thường không lơ là việc rèn luyện, may mắn tránh được một kiếp." Thương Dịch không nhanh không chậm mở miệng, mâu trung dần trở nên sâu thẳm, ánh mắt thần nhiên nhìn lướt qua vẻ mặt tức giận cùng không cam lòng của Thương Dục, tiếp tục nói, "Không chỉ có như thế, Dịch nhi còn lục soát được trên người sát thủ một số thứ."

Sắc mặt Thương Dục nhất thời cứng đờ, Sùng Chính để dò hỏi, "Cái gì vậy?"

Khóe miệng Thương Dịch khẽ nhếch, "Đồng Tước, đem những thứ đó lên đây đi."

Lập tức, Đồng Tước liền cầm một cái hộp lên, đem vài thứ trình lên, để trên mặt đất, ánh mắt của mọi người đều nhìn vào trong cái hộp đó, Thương Dịch nhìn thoáng qua ánh mắt chờ mong của mọi người, liễm liễm mi, tự mình tiến lên, đem cái hộp kia mở ra, khi nhìn thấy những thứ bên trong mọi người nhất thời đều cả kinh, sắc mặt Thương Dục lại một trận xanh một trận trắng.

Thương Dịch tự tay lấy thứ từ trong hộp ra, để trong tay tinh tế thưởng thức, đó là một cái lệnh bài hoàng kim khéo tinh xảo, khéo léo linh lung, Thương Dịch nhủ mảy, "Đại hoàng tử, thứ này, người không xa lạ đi!"

Mọi người đều không biết lệnh bài kia được dùng để làm gì nhưng xem hoa văn trên lệnh bài có thể đoán ra nó xuất phát từ hoàng thất Bắc Yên, cùng với việc mặt trên có khắc "phủ Đại hoàng tử", người ở đây trong lòng đều tự hiểu được, thứ này, là thuộc về phủ đại hoàng tử của Bắc Yên không thể nghi ngờ!

"Đây đều là những thứ lấy được từ trên người nhòm sát thủ, không nhiều không ít, vừa vặn năm mươi mai, hôm nay ở trong này, trước mặt mọi người, bốn vương đem những thứ thuộc về phủ đại Hoàng Tử trả lại cho đại hoàng tử!" Thương Dịch nói năng có khí phách, khi nói chuyện, cầm lệnh bài trong tay, đưa tới trước mặt Thương Dục. Sắc mặt Thương Dục thay đổi đại biến, nghĩ đến lời nói ngày hôm qua mà nhóm mười hai sát thủ kia đã nói ra, trong lòng nhất thời tích tụ lửa giận, hấn như thế nào cũng thật không ngờ, Thương Dịch lại vẫn để lại một chiêu bài như vậy!

Trong lòng Thương Dục cực kỳ không cam lòng, hấn ước chừng phải ra năm mươi cao thủ trong phủ đại Hoàng Tử, nhưng lại bị mười hai người kia của Thương Dịch thoải mái giải quyết, lúc này hấn nhìn lệnh bài quen thuộc trước mặt, tiếp cũng không phải, không tiếp cũng không được.

Mọi người không biết nội tình, nhìn năm mươi lệnh bài kia, trong lòng sáng tỏ, đám sát thủ đó chắc có năm mươi tên, trong lòng đều giết mình, Ly vương Triệu Cảnh Trạch cùng Sở thái tử nhìn Thương Dịch con người càng phát ra sâu thẳm, hấn nhưng trong lúc bị năm mươi người ám sát mà vẫn có thể tránh thoát một kiếp, quả nhiên là không đơn giản, dù là bọn hấn, cũng không hiểu được về sự bí hiểm của Thương Dịch.

Thương Dịch nhìn sắc mặt xanh đỏ tím vàng của Thương Dục, trong lòng trôi lên một tia vui sướng, chưa có khi nào hấn đường đường là đại hoàng tử Bắc Yên mà phải chịu ghen uất như vậy!

Thương Dục như trước không tiếp, hai người giằng co trong khoảng thời gian ngắn, trên mặt Thương Dịch có chút mỉm cười, mà tương phản với tươi cười đó là gương mặt dữ tợn có chút vụn vặt của Thương Dục, mơ hồ gian, nhất thời một cỗ áp lực vô hình bao phủ mọi người, trong lòng mọi người đều âm thầm đánh cái đột, Thần vương Thương Dịch như thế vạch trần hành vi của Thương Dục, nếu đại hoàng tử này nổi giận, sự tình sẽ lại thêm nghiêm trọng!

Đang lúc mọi người nghĩ rằng mâu thuẫn gay gắt này không thể điều hòa, thì thanh âm của một nữ tử chợt vang lên.

"Thương Dục, ngày hôm qua trong khu vực săn bắn, lão nương không tìm được người, người sợ là sợ lão nương, rồi trốn đi?" Quần áo hồng y phiêu nhiên tới, màu đỏ kia ở trên người nàng giống như sống lên, dị thường chói mắt.

Thanh âm nhất thời đánh vỡ mới không khí muốn bùng nổ mới vừa rồi, tầm mắt của mọi người chuyển dời đến trên thân thể của nàng, mà Thương Dục nguyên bản đang tức giận mãnh liệt, con người rừng mình, nữ nhân này quả nhiên là đến đúng lúc, cần phải tìm cách để kích thích nàng!

Mâu trung xẹt qua một đạo âm ngoan, Thương Dục cướp lấy khối lệnh bài trước mặt Thương Dịch, nhất thời, lệnh bài kia giống như một ám khí lấy khí thế hung hổ lao thẳng đến bóng dáng màu hồng kia mà đi.

Không khí tựa hồ ngưng kết, mọi người thấy khí thế sắc bén từ lệnh bài kia, đều hít một ngụm khí lạnh, nghĩ đến đại hoàng tử Bắc Yên này không trút giận với Thần vương mà lại trút hết lên người Tây Lăng công chúa nên mới đánh lên nàng, Tây Lăng công chúa kia tuy rằng thật sự có tài, nhưng chung quy là một nữ nhân, đại hoàng tử trước mắt cũng không có chút lưu tình, một kích này, Tây Lăng công chúa kia làm sao có thể ứng phó được? Lần này, không phải là muốn mạng của Tây Lăng công chúa sao?

Mọi người một cái chớp mắt không có nhìn lệnh bài có khí thế như chẻ tre kia, trong lòng thờ dài, công chúa này, thật đúng là không hay ho, thật sự là đáng tiếc!

Nữ hoàng Tây Lăng không nghĩ tới đại hoàng tử Bắc Yên nhưng lại tâm ngoan thủ lạt(lòng dạ hiểm ác) như thế, cũng lo lắng đứng dậy, nếu nữ nhi của nàng thực sự có chuyện gì xảy ra, dù là hấn là đại hoàng tử Bắc Yên, dù bọn họ có hôn ước lại như thế nào? Tây Lăng quốc của nàng cũng sẽ không bỏ qua như vậy!

Chính lúc này, Hoàng Hậu nương nương mang theo phi tần đến một bên cầu, qua cầu, liền đến ngự hoa viên, mà khi ở trên cầu có thể nhìn thấy quang cảnh ngự hoa viên không sót chút gì, giờ phút này, các nàng đang qua cầu liền nghe thấy bên kia có tiếng động nhốn nháo, đều dừng cước bộ, âm thầm quan sát.

Thượng Quan Mẫn kia, thực làm cho An Ninh thích, hướng hồ, nàng ta lại từng cứu mạng nàng, giờ phút này nhìn thấy tình huống bên kia, An Ninh không khỏi khẽ nhủ mảy, trong lòng trôi lên một tia lo lắng.

Bên kia, Thượng Quan Mẫn nhìn ám khí bay đến hướng của mình, con người căng thẳng, mắt thấy kia ám khí kia đánh trúng chính mình, nàng liền nhanh nhẹn xoay người một cái, hai tay giơ ra sau chống đỡ mặt, cả người tạo thành một cái hình vòm, lệnh bài kia xẹt qua lưng áo của nàng, theo trên người nàng bay qua, khí thế lợi hại, nhưng lại cắt đứt đai lưng của nàng, nhất thời, xiêm y đỏ tươi liền mở ra, lộ ra một phen ngực bên trong, xuất hiện cảnh xuân vô hạn.

Tình huống này đều ngoài dự kiến của mọi người, mọi người đều ngẩn ra, nhìn xuân sắc hé lộ sau lớp hồng y, ánh mắt mọi người đều quên dời, mà Thương Dục là đầu sỏ gây nên cũng hiện lên một chút kinh ngạc.

Thượng Quan Mẫn ý thức được cái gì, trong lòng giận dữ, nhanh chóng đứng dậy, huy động roi, điện quang hỏa thạch, chiếc roi kia được nàng huy động lướt qua hướng tới lệnh bài vẫn còn đang bay kia hướng tới giống như một bàn tay đem lệnh bài kia bắt lấy.

Nhất thời, lệnh bài ngừng xu thế đi tới, Thượng Quan Mẫn hung hăng trừng mắt nhìn Bắc Yến đại hoàng tử vẫn còn đang kinh ngạc liếc mắt một cái, con người rung mình, không chút do dự vung lên roi da, lệnh bài kia bị trường tiên thay đổi quỹ đạo, hướng tới phương hướng ngược lại, mục tiêu bắn thẳng đến Thương Dục!

Một loạt biến cố này, làm cho tất cả mọi người nhìn xem ngây ngời, không nghĩ tới Tây Lăng quốc công chúa này lại có tài năng như vậy, còn điều khiển roi da xuất thần nhập hóa, tình thế nháy mắt nghịch chuyển, lệnh bài kia thậm chí còn hung hãn hơn vài phần

Thương Dục phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng lui về phía sau vài bước, cuối cùng mất thấy lệnh bài muốn đánh úp về phía thân thể của chính mình, luống cuống tay chân làm hấn nháy mắt tỉnh lại, thân thể phút tức tắc di chuyển, nhưng là, vẫn không kịp.

Lệnh bài kia xẹt qua trên cánh tay của hấn, vừa vặn là chỗ hấn bị thương, nhất thời đau đớn truyền đến, máu tươi ồ ồ chảy ra, làm cho băng gạc đang quấn quanh cánh tay bị nhiễm một tầng đỏ hồng.

Thương Dục trong lòng âm thầm thấp rủa ra tiếng, chết tiệt Thượng Quan Mẫn này, nàng quả nhiên là khắc tinh của hấn, đã nhiều ngày, mỗi khi nàng xuất hiện, đều làm cho chính mình không tốt.

"Giới cho Thương Dục người, nhưng lại khinh bạc lão nương như thế!" Thượng Quan Mẫn kéo lại xiêm y của mình, che khuất cảnh xuân lại, tuy rằng làm cho Thương Dục bị thương, nhưng tức giận trong lòng nàng vẫn như trước chưa tiêu được, nàng tuy là nữ tử Tây Lăng, không giống nữ tử của tam quốc, đem trình tiết xem như thứ cực quan trọng, nhưng ở đây có người trong tứ quốc, hấn nhưng lại làm cho mình ở trước mặt mọi người trong tứ quốc lộ ra cảnh xuân, nàng có thể nào buông tha Thương Dục dễ dàng như vậy?

Dứt lời, quần áo lửa đỏ hướng tới Thương Dục bước đi đi, roi trong tay giống như linh xà, chém ra, lúc này, Thương Dục bất ngờ không kịp phòng bị, căn bản không có cách nào khác chống đỡ, liền bị roi da vòng ở cổ.

Con người Thương Dục căng thẳng, nếu không phải hấn nhanh tay lẹ mắt bắt được roi da, thì đầu của hấn đã bị con hồ nhỏ Thượng Quan Mẫn lấy đi!

"Người điên rồi phải không? Bản cung là vị hôn phu của người, người có phải muốn phạm tội mưu sát chồng hay không?" Thương Dục dùng sức lôi kéo, Thượng Quan Mẫn này, hấn quả nhiên là không thể coi thường!

"Hừ, vị hôn phu? Đi lão nương người vị hôn phu!" tay Thượng Quan Mẫn căng thẳng, hung hăng lôi kéo, khóe miệng gọi lên một chút khinh thường.

Chính lúc này, trong mắt Thương Dục xẹt qua một đạo lịch quang, sử dụng lực đạo thật mạnh, toàn bộ thân thể dựa vào tiến lên, không dự đoán được Thương Dục sẽ có hành động như thế, khi Thượng Quan Mẫn phản ứng lại, thì toàn bộ cơ thể đã bị hấn hãm trong ngực.

"Người chỉ là con hồ nhỏ, bản cung sớm hay muộn nhỏ xuống móng vuốt của người!"

Thương Dục sắc bén phun ra vài câu, chế trụ cổ tay đang nắm roi da của nàng.

"Người..." Thượng Quan Mẫn cắn chặt môi, lần này cũng không thể giãy khỏi trói buộc của hấn.

"Đại hoàng tử, đừng làm nàng bị thương, theo lời của người vừa nói người là vị hôn phu của nàng!" Nữ hoàng Tây Lăng cao giọng mở miệng, nhanh cau mày, này là hai cái oan gia, nếu thật sự kết làm vợ chồng, sau này còn không nháo đến loạn cả trời đất? Hiện tại, nàng sợ là phải một lần nữa chọn người thích hợp để hòa thân liên minh với Bắc Yến, Mẫn Mẫn, quá mức ngay thẳng, gả đến hoàng cung Bắc Yến, chung quy không phải chuyện tốt a!

Thân thể Thương Dục ngẫn ra, trong đầu suy tư, mâu thuẫn đã có cố kỵ, cùng người Tây Lăng liên minh quốc tế, chủ yếu là vì mượn dùng lực lượng Tây Lăng, củng cố thế lực của hấn ở Bắc Yến quốc với các hoàng tử khác, trước mắt, Thượng Quan Mẫn này, thật đúng là không thể đã thương!

Nhẹ buông tay, hung hăng đem Thượng Quan Mẫn đẩy ra, Thượng Quan Mẫn làm sao dễ dàng cam tâm như vậy, chính muốn tiếp tục động thủ, liền bị nữ hoàng Tây Lăng giữ chặt, "Mẫu hoàng, đại hoàng tử Bắc Yến này lại khi dễ nữ nhi như vậy, mẫu hoàng người còn muốn ngăn chặn nữ nhi sao?"

"Mẫn Mẫn, mẫu hoàng không phải ngăn chặn người? Hôm qua người bắt được một con hồ, hai vị hoàng đế Đông Tần cùng Nam Chiếu bá bá đều muốn nhìn thấy a, mẫu hoàng đã sai người đem con hồ kia bắt bỏ vào trong lồng sắt, hiện giờ vẫn còn ở bên kia a! Chúng ta trước bỏ qua chuyện này đã, nhìn xem thành quả ngày hôm qua của người"

Nữ hoàng Tây Lăng ôn nhu nói, đối với tính tình của nữ nhi của mình, nàng trong lòng biết rõ ràng, biết nên như thế nào dòi đi lực chú ý của nàng.

Quả nhiên, Thượng Quan Mẫn vừa nghe con hồ ngày hôm qua mình săn được, trên mặt liền giơ lên một nụ cười tự hào, giơ giơ cầm lên, nhú mắt nhìn về phía Thương Dục, "Được, thả cho các người nhìn xem!"

Mà lúc này, Hoàng Hậu nương nương cùng phi tần hậu cung cũng đã đến nơi này, Sùng Chính đế ra lệnh đem con hồ mà ngày hôm qua Thượng Quan Mẫn săn được đưa đến, lập tức, chỉ thấy một chiếc xe đẩy, mặt trên được một tấm vải trắng bao lấy, kia thùng sắt kia căng tới gần bên này, mọi người càng có thể nghe thấy tiếng đã thú gầm lên nho nhỏ, mọi người đều cả kinh, có thể dễ dàng nhận ra bên trong cái thùng là một con mãnh hổ rất hung hãn.

"Tuệ mẫn công chúa quả thật là nữ nhân không thua đáng này râu a!" Sùng Chính đế khen nói, nếu là thân là nam nhi nhất định sẽ là một tên mãnh tướng, nhưng thân là nữ nhi thôi... Nghĩ đến mới vừa rồi nha đầu kia ra tay lưu loát cùng với tính tình hòa bạo của nàng, quả nhiên là một người mạnh mẽ.

Nam Chiếu quốc chủ cũng cạnh tướng khen, tất cả mọi người không thể tưởng tượng, con mãnh hổ kia là do một nữ tử săn được, mà còn có thể bắt sống nó, nữ tử này thật đúng là bu ru hấn đến cực điểm a!

Thượng Quan Mẫn thẳng thắn, nhưng không ngu ngốc, những người này trong mắt lóe ra ánh sáng khác thường, nàng làm sao có thể nhìn không ra? Bất quá, nàng cũng không để ý, ở Tây Lăng quốc bọn họ, nữ tử đứng đắn, đó là chuyện tình vô cùng quang vinh, nàng mới sẽ không chấp nhặt với những người của tam quốc này.

Lòng sắt được mọi người giúp đỡ đẩy rat rung tâm, tất cả mọi người theo bản năng lui về phía sau vài bước, giống như sợ con hổ kia sẽ có thể lao tới đả thương người.

Thượng Quan Mẫn nhìn phản ứng của những người này, khóe miệng gọi lên nụ cười khinh thường, "Con hổ sớm bị mẩu hoàng hạ được mạnh, nên bây giờ thân thể nó rất yếu! Chắc chắn là không gây thương tổn các ngươi!"

Những người lui lại lúc này nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi mới vừa rồi bởi vì sợ hãi nên mới thế, lại nghĩ đến giọng điệu của Thượng Quan Mẫn, trên mặt đều xuất hiện một chút xấu hổ, Hoàng Hậu liếc nhìn lòng sắt kia một cái, mâu quang vi liễm, chậm rãi đi đến hướng lòng sắt kia.

"Hoàng Hậu, ngươi làm cái gì vậy? Cẩn thận coi chừng bị thương!" Sùng Chính để thấy hành động của hoàng hậu nương nương, lập tức vội vàng gọi nàng lại.

Hoàng Hậu dừng lại cước bộ, nét mặt biểu lộ một nụ cười, cao giọng mở miệng, "Hoàng Thượng, vừa rồi Tuệ Mẫn công chúa không phải đã nói sao? Nữ hoàng hạ hạ đã cho người hạ được con hổ kia, giờ phút này nó rất suy yếu không thể gây thương tổn đến người khác, huống hồ, không phải còn có lòng sắt đang vây khốn nó sao? Hoàng Thượng yên tâm, Tuệ Mẫn công chúa là nữ nhân đầu tiên có thể bắt được con hổ, thật sự là nữ trung hào kiệt, nó thì mặc dù không thể như Tuệ Mẫn công chúa đem hổ bắt được, nhưng tới gần nhìn xem, nó thì vẫn là dám! Lấy nó tỷ làm mẫu, nữ tử Đông Tần quốc cũng có sự dũng cảm, không chỉ có là nó thì dám, mỗi vị phi tần ở đây đều có sự dũng cảm này, hơn nữa, chắc chắn sẽ không đánh mất mặt mũi của Hoàng Thượng!"

Lời nói của Hoàng Hậu, nhất thời làm cho vài phi tần đều có thần sắc khác nhau, trên mặt biến đổi mấy lần, rốt cục, trong đó có một người, như là bất cứ giả nào, đến bên cạnh Hoàng Hậu, quay sang hành lễ với Hoàng Thượng, "Nô tì nguyện ý cùng Hoàng Hậu nương nương cùng nhau thực hiện."

"Nga?" Sùng Chính để vừa nghe, trên mặt mừng rỡ, "Như thế rất tốt, quả thật không hổ là nữ nhân của trẫm! Được, đợi lát nữa, trẫm nhất định phải ban thưởng cho Hoàng Hậu cùng ái phi."

Vừa thấy Hoàng Thượng vui mừng như thế, còn có thể được ban thưởng, nhóm các phi tần khác trong lòng mặc dù như trước sợ hãi, nhưng nóng lòng muốn thử, có thể khiến Hoàng Thượng thích, có sao mà không làm, huống hồ, mới vừa rồi công chúa kia cũng đã nói, con hổ kia, không có khả năng thương tổn người khác, các nàng có cái gì phải sợ?!

Nghĩ như thế, vài phi tần theo sát sau tiến lên, "Nô tì cũng nguyện ý cùng Hoàng Hậu nương nương cùng nhau nhìn xem con hổ công chúa đã săn."

"Tốt, vậy nhóm tỷ muội các ngươi liền cùng nhau." Trên mặt Sùng Chính để vừa lòng, không nhịn được gật đầu, trên mặt tự hào không cần nói cũng biết, tất cả đều là nữ nhân của hắn a!

Giờ phút này, ở trước mặt tam quốc, chính là cho hắn rất nhiều mặt mũi.

Cơ hồ là tất cả phi tần đều tình nguyện tiến đến, bên này chỉ còn lại có Uyển quý phi, nàng biết rõ, phi tần khác chỉ phụ họa cho Hoàng Hậu nương nương, đơn giản chính là lấy lòng Hoàng Thượng, tránh biểu hiện, trong lòng không khỏi hờ hững, Hoàng Thượng sùng ai, cũng không phải là nhìn xem con hổ có thể đủ quyết định, nàng mặc dù không muốn vì lấy lòng Hoàng Thượng đi theo đến, nhưng nếu chỉ có một mình nàng lưu lại, chỉ sợ cũng không thể nào nói nổi, nàng mặc dù không ngại có thể hay không lấy lòng Hoàng Thượng, nhưng trong lòng cũng hiểu được, không thể làm cho Hoàng Thượng tức giận, hơn nữa, nàng Lâm Uyển Nhi cũng không phải là người nhát gan, đơn giản, tâm nhất quán, chậm rãi tiến lên, "Hoàng Thượng nhóm phi tần đều đồng tâm, tự nhiên không thể thiếu nô tì."

"Tốt, ái phi phải cẩn thận một chút." Đối với Uyển quý phi, Hoàng Thượng hơn một phần thân thiết, giống như đột nhiên ý thức được cái gì, đảo mắt nhìn về phía Hoàng Hậu, "Hoàng hậu người cũng để ý mọi chuyện."

Hoàng Hậu gật gật đầu, giống như không để ý Hoàng Thượng đối với Uyển quý phi toát ra quan tâm, đáy lòng cũng là xẹt qua một tia thực hiện được, Uyển quý phi a, nàng chỉ biết, chỉ cần tất cả phi tần đều đi lên thì, nàng Uyển quý phi tự nhiên sẽ không thể không lên, a! Quả Uyển quý phi a Uyển quý phi, người cũng không biết sáng nay ở thời điểm người bước vào cung của Hoàng Hậu nương nương, thì cũng là lúc người tiêu sái bước vào cạm bẫy của ta! Đáy mắt xẹt qua một tia quang mang không dấu vết, nàng nhưng thật muốn nhìn, đợi lát nữa Hoàng Hậu dẫn Uyển quý phi cùng với tất cả phi tần từng bước một tới gần lòng sắt nhốt con hổ, An Ninh ở một bên lặng lẽ nhìn, khóe miệng thủy chung mang theo một nụ cười thần nhiên giống như không cười, trí tuệ như nàng, tự nhiên là nhìn ra Hoàng Hậu nương nương từng bước một dẫn đường, nghĩ đến mới vừa rồi chính mình ngửi được một tia mùi thơm lạ lùng, mâu quang vi liễm.

Giờ phút này ngự hoa viên một trận im lặng, trừ bỏ con hổ ngẫu nhiên phát ra một tia thanh âm, liền chỉ còn lại tiếng mèo kêu không biết phát ra từ đâu, An Ninh nghe được âm thanh mèo kêu, trong lòng trôi lên một tia hiểu rõ, nghĩ đến buổi nói chuyện đêm qua với Hoàng Hậu nương nương, nụ cười trên mặt càng phát ra nồng đậm, trong lòng lại trôi lên nồng đậm chờ mong.

Đợi cho đám phi tần đến gần lòng sắt, Hoàng Hậu nương nương cấp thị vệ bên cạnh một cái ánh mắt, "Đem chiếc khăn này đi! Nhìn xem Tuệ Mẫn công chúa săn con hổ ra sao Thị vệ kia lĩnh mệnh, lập tức dùng sức lôi kéo, tấm khăn bao phủ lòng sắt nhất thời xốc lên, mà trong lòng sắt chính là một con hổ cực lớn, nhóm phi tần trong lòng hơi kinh hãi, nhưng xem con hổ kia phủ phục nằm úp sấp ở trong lòng, hai mắt vô thần, giống như không có bao nhiêu khí lực, các nàng một lòng mới an tâm.

"Hoàng Thượng, nô tì hiện tại mới biết được, nguyên lai con hổ cũng không phải đáng sợ như vậy đâu! Thật sự là còn có chút thảo mềnh đến nhanh." Hoàng hậu cười nói, lại đến gần rồi lồng sắt vài phần, phi tần phía sau tự nhiên là theo sát này tiền lên.

"Ha ha... Hoàng Hậu nương nương thật can đảm !" Nam Chiếu quốc chủ phụ họa nói, một chút cũng không che dấu lời nói mang theo sự lấy lòng.

"Hoàng hậu nương nương cũng là nữ trung hào kiệt." Tây Lăng nữ hoàng cũng mở miệng ca ngợi.

Vài vị cựu thần cùng vài vị hoàng tử của Đông Tần quốc, cũng thay nhau phụ họa, Sùng Chính để trong lòng tự nhiên là nồng đậm vui mừng cùng tự hào, không khí trong khoảng thời gian ngắn trở nên náo nhiệt dị thường, không còn bầu không khí khắt trương mới vừa rồi mà lại có thêm sự thoải mái.

Mà nhóm phi tần đang đứng bên cạnh lồng sắt thấy con hổ kia thật sự là dịu ngoan vô hại, cũng yên tâm xuống, giờ phút này, mọi người đều tán ra xung quanh lồng tràn đầy vui mừng cùng tò mò nhìn về phía con hổ, phải biết rằng, ngày thường cũng không có cơ hội tốt như vậy đâu!

Lúc này, bọn họ nhưng không có phát hiện, con hổ trong lồng sắt kia, nguyên bản mâu trung vô thần nay lại có thêm một tia dị sắc, phát ra ra thanh âm cũng không dịu ngoan giống như mới vừa rồi, ngược lại mang theo một tia xao động.

"Nếu là thứ này tùy thời đều dịu ngoan như vậy liền tốt lắm, nếu thực là như thế này, dưỡng một con sùng vật cũng thật là thú vị." Hoàng hậu nương nương nhìn thoáng qua Uyển quý phi, trên mặt như trước cười đến vô hại.

Uyển quý phi cũng giống như thường lệ lui xuống, cùng Hoàng Hậu hàn huyên, không nhận thấy chút gì khác thường, khi mọi người còn đang cố xem con hổ thì con hổ kia liền đứng phắt dậy, nhóm phi tần đều cả kinh, còn chưa kịp có phản ứng, con hổ liền giương nanh múa vuốt lông mao dựng lên, thẳng tắp đánh về phía Uyển quý phi.

"A..." Uyển quý phi nhìn con quái vật to lớn giương nanh há miệng, hướng tới chính mình áp lại đây, lợi trào lại vurun ra khỏi lồng sắt, hướng nàng huy đến, Uyển quý phi sợ hãi mở to mắt, trong lòng kinh hoàng không thôi, lồng tràn đầy hoảng sợ nàng nhất thời sợ tới mức thân thể cứng đờ, té thật mạnh trên mặt đất, không rảnh bận tâm đến sự đau đớn, Uyển quý phi nhìn về phía con hổ đang nhìn mình với ánh mắt hung ác dữ tợn, đáng về dữ tợn của con hổ, khiến sắc mặt nàng trắng bệch.

"Nha..."

Biến cố bất thình lình làm cho tất cả mọi người bị dọa, nhóm phi tần xung quanh lồng sắt kia sớm đã chạy tán loạn ra xung quanh, đều không rảnh bận tâm đến Uyển quý phi đang té trên mặt đất, Hoàng Thượng nhìn thấy Uyển quý phi bị kinh hách, trên mặt đất không nhúc nhích, đang muốn tiến lên, Hoàng Hậu lại nhận thấy được hướng đi của hắn, lập tức đi đến bên người Uyển quý phi, "Người tới, hộ giá, bảo hộ Hoàng Thượng cùng khách nhân, Hoàng Thượng, nơi này để cho nô tì đến, vạn nhất con hổ này lao ra khỏi lồng sắt... Hoàng Thượng trăm ngàn không thể gặp nguy hiểm."

Khi nói chuyện, nàng cũng ngồi trên mặt đất, ý đồ nâng Uyển quý phi dậy, "Muội muội, ngươi có bị sao hay không?"

Uyển quý phi trong đầu trống rỗng, giống như bị dọa đến choáng váng, chỉ biết là con hổ kia rất đáng sợ, tay chân cứng đờ, không biết nên phản ứng như thế nào, hoàng hậu đem phản ứng của nàng xem ở trong mắt, đáy mắt lướt qua một tia đắc ý khi thực hiện được mưu đồ, nhưng ở mặt ngoài, cũng đầy lòng quan tâm, "Muội muội, bản cung giúp ngươi đứng lên."

Đang muốn giúp nàng, vào lúc này, không biết từ nơi nào thoát ra đến mấy con mèo, đều là về mặt hung ác nhắm phía Uyển quý phi cùng Hoàng Hậu nương, Hoàng Hậu nương vừa nâng Uyển quý phi dậy, đôi chân lại không cẩn thận như thế nào vướn phải một thứ gì đó khiến thân thể nghiêng ngã, mà giờ phút này nàng đang lôi kéo Uyển quý phi, Uyển quý phi cũng thuận thế đi theo nàng cùng té xuống mặt đất.

"Ngô." Hoàng Hậu hét lớn một tiếng, sắc mặt giống như thập phần thống khổ, cùng Uyển quý phi đang ngã trên mặt đất, thoát ra khỏi những con mèo này, những con mèo này liền nhảy liên trên người Uyển quý phi mà cào cấu loạn xạ.

"A... Tránh ra... Mau tránh ra..." Đau đớn làm cho Uyển quý phi đang trong sự kinh hách mà bình tĩnh lại, lập tức hét lớn, không ngừng vung tay, ý đồ đem những con mèo trên người đuổi đi, nhưng là, những con mèo kia giống như dính vào trên người nàng, mặc cho nàng ra sức đuổi như thế nào, đều không có tác dụng gì, ngược lại, những con mèo này giống như điên cuồng, xé rách xiêm y của nàng.

"Uyển nhi... Mau, các ngươi còn thất thần làm gì? Còn không mau đi đuổi những con mèo này đi." Hoàng Thượng thay đổi sắc mặt, lập tức phân phó thị vệ đang che chở cho mình bên cạnh.

"A... Hoàng Thượng, cứu nô tì... Cứu Uyển nhi..." Uyển quý phi cảm nhận được trên cổ của mình đau xót, cố gắng che trở gương mặt của nàng, nghe được thanh âm của hoàng thượng, lập tức thương xót kêu cứu.

Hoàng Hậu một bên thấy xiêm y trên người Uyển quý phi bị nắm hỗn độn, cùng với vết thương trên cổ chói mắt, trong lòng trôi lên một tia thích thú, xem nàng đã bị trừng phạt không sai biệt lắm, có chút liếm hạ mặt mày, "Muội muội, ngươi đừng sợ, bản cung đến giúp ngươi."

Lập tức, mọi người chỉ thấy Hoàng Hậu nương nương "Phản đầu quên mình", "Cổ nén đau đớn" mới vừa rồi bị ngã, "Liều lĩnh" giúp Uyển quý phi cùng nhau đuổi mèo.

An Ninh nhìn về mặt "thân thiết" của Hoàng Hậu nương nương, đáy mắt xẹt qua ý cười, ở trong mắt nàng Hoàng Hậu thật đúng là cao hứng thích thú a! Xem nàng diễn nhập thần như vậy, nếu không phải biết hết thấy đều là do Hoàng Hậu âm thầm tính kế, nàng sợ thật đúng là nên cảm thán hai người này "Tỷ muội tình thâm" đâu!

Nhìn trên cổ tay của Uyển quý phi, lại thêm vài vết cào ghê người, màu quang vi liễm, không biết Hoàng Hậu nương nương từ nơi nào tìm thấy mấy con mèo này, những móng vuốt này cũng thật quá bén nhọn a!

Rốt cục, dưới sự giúp đỡ của những thị vệ, đem Uyển quý phi dưới móng vuốt của những con mèo cứu ra, lúc này nàng không còn là Uyển quý phi ngày thường đoan trang tao nhã, lúc nào cũng sáng rõ vô cùng, quần áo trên người dưới móng vuốt của những con mèo bị tàn phá không chịu nổi, ngay cả búi tóc trên đầu nàng cũng bung ra, trâm chu sai trên đầu cũng nghiêng ngả, nhất là những vết máu kia, lại làm cho thoạt nhìn nàng chật vật không chịu nổi, thê thảm không thôi.

"Hoàng thượng... Nô tì... Nô tì..." Thị vệ giúp đỡ Uyển quý phi, đến bên cạnh Sùng Chính đế, Uyển quý phi thân thể mềm nhũn, nhất thời suy yếu ngã xuống trong lòng Sùng Chính đế, khuôn mặt nguyên bản xinh đẹp nhỏ nhắn rồi rầm cùng một chỗ, điểm đậm đáng yêu, lại bởi vì chật vật, nên có chút quái dị, "Nô tì... Đau quá a!"

So với sự đau đớn trên người, trong lòng nàng đau đớn hơn, mới vừa rồi, Hoàng Thượng nhưng lại không có tự mình cứu nàng, tuy nói hẳn là sủng ái nàng nhất, nhưng là, mới vừa rồi, nàng cần hẳn như vậy!

Cảm nhận được trên cổ truyền đến đau đớn, chỗ da thịt tiếp xúc với không khí, giống như có hàng vạn vết dao nhỏ cắt qua, nàng thân là tiểu thư con vợ cả Lâm gia, một trong tứ đại thế gia, phía trên còn có vài ca ca, đem nàng bảo hộ kín không một kẽ hở, cho tới bây giờ chưa từng chịu bất kỳ vết thương nào, cùng miễn bàn giống mới vừa rồi, bị kinh hách như vậy, ngay sau đó thân thể lại bị thương, luân phiên chịu đả kích làm cho nàng trong khoảng thời gian ngắn không thể nào thừa nhận được!

"Mau, mau truyền ngự y!" Hoàng Thượng gần gũi nhìn đến vết cào ghê người kia, trong lòng cũng là ngẩn ra, nhất thời sắc mặt khó coi.

Người Cung nhân môn tiến lên, Hoàng Thượng tự mình ôm Uyển quý phi, bất chấp tất cả các quan khách vẫn còn trong ngự hoa viên, vội vàng hướng cung của Uyển quý phi tiến đến, phía sau, là Hoàng Hậu "thân như tỷ muội" của Uyển quý phi tự nhiên không thể không đi theo, vài quan khách giao cho nhóm hoàng tử chiều dài, liền cũng lập tức đi qua, cước bộ dồn dập, lo lắng đến mức mi tâm không thể giãn ra, trong miệng không ngừng cầu nguyện, đối với trong mắt người bên ngoài, đều nhìn không được cảm thán, Hoàng Hậu này thật đúng là hiền lương thực đức!

Nhưng chỉ có An Ninh cùng Hoàng Hậu nương nương tự mình biết, giờ phút này Hoàng Hậu nương nương trong lòng vui sướng đến cực điểm! Gặp Hoàng Hậu đi theo, các phi tần khác cũng theo sát, An Ninh đương nhiên không thể bỏ qua kết cục của Uyển quý phi, bất động thanh sắc rời ngự hoa viên, đuổi theo Hoàng Hậu nương nương, nhẹ giọng mồm miệng, "Nương nương, người chậm một chút đi, quý phi nương nương sẽ không có chuyện gì đâu, con đường này cũng khó đi, nương nương cẩn thận kéo ngã"

Lời quan tâm bình thường nhưng ở trong tai Hoàng Hậu cũng hiểu được thâm ý trong đó, Hoàng Hậu tà liếc liếc An Ninh một cái, khoe miệng không dấu vết giờ lên, An Ninh, trong lòng chắc cũng giống nàng, thống khoái cực điểm đi!

Nghĩ đến trường hợp Uyển quý phi bị trúng móng vuốt mèo, nếu không có nhiều ánh mắt nhìn như vậy, nàng nhất định phải vỗ tay trầm trồ khen ngợi một phen.

Nghĩ đến đêm qua sau khi An Ninh rời đi, nàng liền bắt đầu tiến hành kế hoạch, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nàng nghe nói Tuệ Mẫn công chúa bắt sống một con hổ, suốt đêm cho người ta âm thầm đi hành quân, đặc biệt thỉnh Tây Lăng nữ hoàng đem con hổ kia đưa vào cung, để cho mọi người kiến thức, để cho mọi người kiến thức là giả, nàng trong lòng đánh chủ ý, đó là giáo huấn Uyển quý phi một chút.

Không phải nàng cố ý an bài, bằng không làm sao mà khéo như vậy, đại thái giám bên cạnh Hoàng Thượng lại tới đúng lúc thỉnh các nàng đến ngự hoa viên xem kịch

Hừ, Uyển quý phi tính kế nàng, Nam Cung Tĩnh nàng đương nhiên cũng không phải hạng người thiện lương!

Nghe được phía trước truyền đến tiếng khóc chưa bao giờ ngừng của Uyển quý phi, trong lòng Hoàng Hậu nương nương lại vui sướng, Uyển quý phi một đường khóc, một đường hổ đau, rốt cục về tới tẩm cung, Sùng Chính đế đem nàng an trí ở trên giường, không ngừng ôn nhu trấn an nàng

"Ngự y đâu? Ngự y như thế nào còn không có tới?" Ngự y thật lâu không đến, Hoàng Thượng lớn tiếng trách nói, vết thương này cần phải nhanh chóng xử lý tốt a!

"Hoàng Thượng, nô tì đã đi kêu người thúc giục, hẳn rất nhanh liền đến..." Hoàng Hậu cau mày, đột nhiên, giống như nghĩ đến cái gì, sợ hãi kêu ra tiếng, "Nha, nô tì đã quên, sáng sớm hôm nay ngự y, đều đến cung của nô tì, chiếu cố Thiên Duệ đang bị trọng thương."

Sắc mặt Hoàng Thượng trầm xuống, Uyển quý phi trong lòng lại căng thẳng, trên mặt xanh trắng này ra, "Mau, nhanh đi cung của Hoàng Hậu đem ngự y kêu đến đi!"

Uyển quý phi lớn tiếng kêu lên, giờ phút này nàng, nghiêm nhiên đã không còn sự dụ ngoạn như ngày thường, trong mắt cũng mơ hồ trôi lên một tia sắc bén.

"Được, được, được, bản cung tự mình đi thỉnh." Hoàng Hậu nương nương giống như nô bộc, "Tri kỷ" hầu hạ, mặc cho Uyển quý phi đối với Hoàng Hậu nàng hạ mệnh lệnh, vội vàng ra cung của quý phi, Hoàng Hậu trước khi rời đi mang theo An Ninh, mới ra khỏi cung, hai người vẫn là cảnh tượng vội vàng, hai bước cũng thành một bước, thẳng đến đi ra thật xa, cước bộ của Hoàng Hậu nhất thời chậm lại.

"Hừ, có nàng dễ chịu!" Hoàng Hậu giờ phút này rốt cục không cần diễn trò, khoe miệng gọi lên một nụ cười thực hiện được, "Mới vừa rồi bản cung hành động như thế nào?"

"Nương nương, ngài mới vừa rồi đang diễn trò sao? Ninh Nhi sao cảm thấy, ngài là tự nhiên biểu lộ." An Ninh liếc hạ mắt mày, kéo kéo khoe miệng, nói vậy đem ngự y đều tuyên tiến cung của Hoàng Hậu cung cấp cho Nam Cung tướng quân trị thương, cũng là do Hoàng Hậu nương nương bày ra trước

"Hay cho một cái tự nhiên biểu lộ, người không biết, bản cung nhưng cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy Uyển quý phi chặt vật như vậy, vết thương trên cổ trên tay làm sao có thể dễ dàng dễ chịu a !" nhần tình của Hoàng Hậu sáng lên, thần thái giống như đang bay lên.

An Ninh xem ở trong mắt, cũng bất động thanh sắc hỏi, "Nương nương chỉ giáo cho?"

Hoàng Hậu nếu nói như vậy, tức là vết thương trên người Uyển quý phi không hẳn chỉ có đau đớn mà thôi, Hoàng Hậu sợ là còn động tay chân vào trong đó

Khoe miệng của Hoàng Hậu nương nương ý cười càng đậm, ý bảo An Ninh đưa lối tai đi qua, nhẹ giọng ở bên tai của nàng nói một câu, thân thể An Ninh nhất thời giật mình, bưng tỉnh đại ngộ, lập tức nhủ mày, "Hoàng Hậu nương nương, ngài thật là xấu!"

Nàng thế nhưng còn động tay chân như vậy, kia quả thật khó có thể dễ cho Uyển quý phi chịu được!

Hoàng hậu không giận lại cười, "Bản cung cho tới bây giờ chưa từng nói qua bản cung không xấu, nàng tâm mang đều xấu trước, bản cung đương nhiên không thể làm cho nàng dễ chịu."

An Ninh nhìn Hoàng Hậu tươi cười, nhất thời cảm thấy vài phần thân thiết, kiếp trước, nàng đối với Hoàng Hậu không có nhận thức như vậy, Hoàng Hậu có tiếng là hiền lương thực đức, tuy rằng luôn cười tao nhã dịu dàng, nhưng tổng làm cho người ta có một loại cảm giác xa cách, xa không thể thành, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

Mà lúc này trong tâm cung của Uyển quý phi, tiếng khóc cùng tiếng hô đau đớn của Uyển quý phi như trước không ngừng lại, Hoàng Thượng ở một bên, càng thêm lo lắng, đột nhiên, hắn nhìn thấy động tác của Uyển quý phi, trong lòng ngăn ra, "Ái phi, người làm cái gì vậy? Vết thương này... không thể chạm vào!"

Uyển quý phi thế nhưng bất lấy miệng vết thương, hơn nữa từ là từ lúc hắn không có phát hiện, đã bắt đầu, giờ phút này, miệng vết thương trên cổ kia lại sưng đỏ không chịu nổi.

"Hoàng thượng... Nô tì... Nô tì thật là khó chịu a!" Uyển quý phi cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng, nàng làm sao có thể không biết rằng vết thương này không thể động vào, nhưng là, vết thương của nàng ngoại trừ đau còn ngứa ngáy khó chịu nữa, giờ phút này, nàng hận không thể đem vị trí bị thương kia chém đi!

Sùng Chính đế thương tiếc nhìn nàng, cầm lấy tay của nàng, "Ái phi, người đợi chút, Hoàng Hậu đã tự mình đi kêu ngự y ... Người trước kiên nhẫn một chút."

Nhẫn? Nàng nếu có thể nhẫn, còn có thể giống như bây giờ sao? Nàng hiện tại nghĩ đến vết thương trên cổ có thể lưu lại sẹo, liền hận không thể chết đi, những con mèo chết tiết này? Rốt cuộc là từ đâu mà đến?!

Con người căng thẳng, Uyển quý phi mơ hồ nhận thấy được sự tình không tầm thường, lại không nghĩ ra được sự việc sai ở đâu? Trong đầu đột nhiên hiện ra bóng dáng An Ninh. Nàng vốn là đã chết, nhưng vì sao... Nàng xuất hiện, sau đó mọi việc hết thảy đều rối loạn!

Chính lúc này, Hoàng Hậu thỉnh ngự y, đã vội vàng chạy tới cung điện của Uyển quý phi, Hoàng Thượng tránh ra khỏi chỗ ngồi, "Mau, mau nhìn xem Uyển quý phi, nàng trừ bỏ đau, còn ngứa ngáy khó chịu."

Lão ngự y tiến lên vừa nhìn thấy vết cào trên tay, trên cổ Uyển quý phi, cùng với vết đỏ bên cạnh miệng vết thương, không khỏi khẽ nhíu mày, "Ái nha, này... Đây chính là lấy tay gãi qua sao?" An Ninh trong lòng xẹt qua một chút hiểu rõ, lấy tay gãi qua không phải họa vô đơn chí sao?

Nhưng là... Nghĩ đến lời nói của Hoàng Hậu, nàng sợ là không gãi cũng không được, hiện tại gãi, lại tự mình chuốc lấy cực khổ!

Sùng Chính đế cau mày gật gật đầu, Uyển quý phi lại vội vàng bắt lấy cánh tay lão ngự y, "Mau, mau nhìn xem cho bản cung, vì sao lại ngứa như vậy, trăm ngàn lần đừng lưu lại vết sẹo cho bản cung!"

Lão ngự y lĩnh mệnh xem vết thương của Uyển quý phi, Uyển quý phi kêu lên không ngừng, ngẫu nhiên còn phát ra một tiếng mắng, thấy sắc mặt lão ngự y càng ngày càng khó coi, một lòng càng thêm lo lắng.

Ngự y lắc lắc đầu, "Hoàng Thượng, Uyển quý phi vốn là bị mèo cào làm bị thương, nếu trị liệu tốt thì cũng sẽ tốt, cũng là không ngại, nhưng là, mới vừa rồi Uyển quý phi chính mình lấy tay gãi, làm cho thương thế càng thêm nghiêm trọng, nếu không lưu lại vết sẹo, sợ là..." Lão ngự y nói đến đây, đột nhiên dừng lại, ý tứ không cần nói cũng biết, sắc mặt Hoàng Thượng đột nhiên cứng đờ. Trong lòng Uyển quý phi cũng là lộp bộp một chút, giống như bị đánh vào địa ngục.

Không, nàng không cần lưu lại vết sẹo, vết thương này ở nơi có thể dễ dàng nhìn thấy được, huống hồ, nàng là phi tử của Hoàng Thượng, đương nhiên biết thân thể này của mình có ý nghĩa như thế nào, nếu là làm cho khối thân thể này có vết sẹo, như vậy.. Vinh sủng của nàng trong hậu cung sau này sợ sẽ suy yếu!

Đột nhiên, ánh mắt của nàng nhìn thấy bóng dáng của An Ninh, trong lòng ngăn ra, không chút suy nghĩ đứng dậy, nhắm phía An Ninh, chế trụ cổ tay của

An Ninh, "Là người, nhất định là người hại bản cung, nhất định là người..."

An Ninh khẽ nhíu mày, không nghĩ tới Uyển quý phi sẽ có hành động như thế, nhưng lại đổ hết lên đầu nàng, bắt quá, An Ninh bình tĩnh trở lại, cẩn thận nghĩ lại, trong lòng cũng trôi lên một tia biến hoá kỳ lạ, nàng căn bản không nghĩ tới trước mặt mọi người vạch trần hành vi của Uyển quý phi, hiện tại, nàng lại chủ động đưa lên cửa, nếu như vậy, nàng còn do dự cái gì đâu?

An Ninh vô tội cau mày, lạnh lùng lắc đầu, "Quý phi nương nương, thần nữ vì sao lại hại người đâu?"

"Người là vì trả thù!" Uyển quý phi lớn tiếng quát.

"Trả thù? Quý phi nương nương, Ninh Nhi cùng người không oán không cừu, vì sao muốn trả thù người?"

An Ninh cao giọng mở miệng, thanh âm vang vọng toàn bộ cung điện, nhìn thấy Uyển quý phi giống như mất đi lý trí, trong lòng cười lạnh, Uyển quý phi a Uyển quý phi, đến đây đi! Chính mình ngoan ngoãn nhảy vào cạm bẫy đi!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ly vương thổ lộ với An Ninh kết quả lại bị Thương Dịch sỉ nhục

"Bởi vì hôm qua người ở khu vực săn bắn bị dã thú vây quanh tấn công..." Uyển quý phi mất đồ lên vì tức giận rống to thành tiếng, giọng nói truyền khắp phòng, đột nhiên nàng giống như ý thức được điều gì, trong lòng liền ngăn ra, sắc mặt cứng đờ, khóe miệng bắt đầu không kiềm chế được mà run rẩy.

Cảm nhận được ánh mắt từ mọi phía nhìn tới, theo bản năng khẽ nuốt nước bọt xuống, trong lòng rủa thầm, đáng chết! Vừa rồi rốt cuộc bản thân mình làm sao vậy? Tại sao đem sự kiện đó nói ra rõ ràng như thế!

Con người An Ninh chợt lóe sáng, mi tâm nhanh chóng nhún lại, giống như không thể nghe được ý tứ trong lời nói của Uyển Quý phi: "Hôm qua ở khu vực săn bắn... Làm sao Quý phi nương nương biết được chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ chuyện xảy ra hôm qua có liên quan đến Quý phi nương nương? Không... Chuyện này làm sao có thể? Ninh nhi xưa nay không thù không oán với nương nương tại sao người lại muốn đẩy Ninh nhi vào chỗ chết? Đã thú thật đáng sợ, dường như rất điên cuồng, còn làm cho tướng quân... ngại áy..."

An Ninh diễn y như thật, mọi người nhìn Uyển quý phi bằng đủ loại thần sắc khác nhau. Ngay cả Sùng Chính để sắc mặt không khỏi có chút thay đổi, đôi mắt lão luyện lại thêm vài phần thâm thúy khó dò quan sát Uyển Quý phi, ánh mắt càng thêm vài phần sắc bén.

"Không... Không phải ta..." Uyển quý phi nhanh chóng buông tay An Ninh ra, đẩy mạnh An Ninh ra, miệng không ngừng ní non, cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh lại. Nhưng mà ánh mắt chung quanh đang nhìn nàng, nhất là tầm mắt sắc bén kia của Sùng Chính để, làm cho lòng nàng loạn cả lên. Hành động này, trong mắt người khác chính là có tật giật mình, mọi người ở đây từ đầu đến cuối đều nhìn ra hết thấy, giờ phút này trong miệng nàng liên tục nói "Không phải ta", ngược lại càng khiến người ta dễ dàng tin tưởng chính là nàng!

Hoàng hậu liếc mắt An Ninh, vội về mặt bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), đáy mắt xẹt qua một chút ánh sáng khác lạ nhưng nhanh chóng biến mất, lập tức lớn tiếng mở miệng: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? An Ninh, người nói đi."

An Ninh hơi run rẩy, sợ hãi thoáng nhìn qua Uyển quý phi "An Ninh... An Ninh..."

"Nói đi! Hôm qua ở khu vực săn bắn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Sùng Chính để trầm giọng mở miệng, trong giọng nói tràn đầy uy nghiêm. Cuối cùng An Ninh coi như cố lấy dũng khí, bất cứ giá nào cũng tỏ ra bình thường, nhưng nghĩ đến hình ảnh làm người ta sợ hãi kia, sự hoảng sợ trên mặt càng ngày càng rõ ràng hơn "Hồi hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, hôm qua thần nữ và Nam Cung tướng quân ở khu vực săn bắn bị dã thú tấn công, Nam Cung tướng quân ngại áy..."

"Cùng bản cung không quan hệ! Việc này không chút quan hệ tới bản cung, An Ninh người đừng có nói bậy! Hoàng thượng, người đừng tin lời của nàng ta, nàng ta vu oan cho thần thiếp!" Uyển quý phi vội vàng chặn đứng lời An Ninh, những chuyện vừa xảy ra đã làm cho nàng rối loạn chân tay, nhìn đến nét âm trầm trên mặt Hoàng thượng, nếu để cho Hoàng thượng truy cứu ra chuyện này, như vậy với mình mà nói là trăm hại mà không có lợi

Nhưng Uyển quý phi đã vội vàng phủ sạch quan hệ. Hơn nữa, lời nói lúc này của nàng ta đã hoàn toàn phản tác dụng. Trái lại làm cho mọi người vừa nghe liền hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Ngày hôm qua Nam Cung tướng quân từ trong khu vực săn bắn trở ra thì cả người đầy là máu, sự tình này ắt hẳn mọi người đều biết, nhưng bọn họ không ai biết chuyện gì xảy ra mà làm cho Nam Cung tướng quân lại chật vật như vậy, giờ phút này nghe An Ninh nói như vậy, lại thêm mới vừa rồi Uyển quý phi thốt ra những lời phủ nhận càng làm cho mọi người dần dần hiểu hết từ chuyện này đến chuyện khác. Trong lòng đều đoán ra rõ ràng – Chẳng lẽ Uyển quý phi muốn đưa An Ninh vào chỗ chết?

Sùng Chính để không nói một câu, nhưng hơi thở phát ra trên người ông cũng làm cho trong lòng người ta sinh ra lạnh lẽo, nếu chuyện Nam Cung Thiên Dục bị thương có liên quan đến Uyển quý phi, một người dịu dàng...như vậy... Thở ra một hơi thật sâu, thứ hẳn không ngại không phải là An Ninh sống

hay chết, mà là người phụ nữ vốn xưa nay ôn nhu thiện lương thế nhưng lại lừa hấn!

Hoàng hậu thu hạ mi mắt, sắc mặt nghiêm túc đứng lên, thoáng nhìn Sùng Chính để sắc mặt phát ra càng thêm âm trầm, trong lòng nổi lên một tia hiểu rõ vì mục đích đã thực hiện được. Trước đây Hoàng thượng không chỉ một lần ở trước mặt bà khen ngợi Uyển quý phi ôn nhu thiện lương cỡ nào, không những vậy còn hết sức hiểu lòng người. Hoàng thượng yêu nàng ta ngoài trừ nhan sắc trẻ trung xinh đẹp thì chính là sự ôn nhu thiện lương, hiểu biết tâm sự của người khác.

A! Tốt lắm! Hoàng hậu nương nương con người cơ lại, "Muội muội xưa nay ôn nhu thiện lương, ngay cả con kiến đều không nỡ sát sinh, làm sao có thể nhẫn tâm giết Ninh nhi? Hoàng thượng, thật sự muội muội và việc này không có quan hệ."

Không quan hệ? Việc đã rõ ràng như vậy, sao không quan hệ được? Mọi người nghe xong lời của Hoàng hậu nương, trong lòng nghĩ Hoàng hậu nương nương đối với Uyển quý phi tỷ thật là tỷ muội tình thâm, cố ý thiên vị Uyển quý phi. Nhưng An Ninh rất rõ ràng, Hoàng hậu đang cố ý nhắc nhở Uyển quý phi ngày thường "Ôn nhu thiện lương", Sùng Chính để hấn sinh là để vương, sao dung thứ một nữ nhân lừa gạt mình?

Điểm này, An Ninh trong lòng hiểu rõ, chính cái gọi là gần vua như gần cọp. Ngày thường Uyển quý phi rất thiện lương dịu dàng, nếu có một ngày sự nguy trang của nàng ta bị bại lộ, không cần nói cũng biết kết quả chắc chắn rất thê thảm.

Sắc mặt Uyển quý phi đại biến, hai mắt hiện ra tia bất an. Hiện tại đã muốn bắt chấp tất cả, các vết thương trên tay trên cổ của nàng ta thoát nhìn rất ghê người. Tuy nhiên lại cố gắng tỏ ra điềm đạm đáng yêu nhìn Hoàng thượng, chỉ hy vọng làm cho Hoàng thượng đừng tin tưởng những lời An Ninh nói, nhưng lãnh ý trong mắt Sùng Chính càng phát ra dày đặc hơn, trong lòng Uyển quý phi càng thêm bất an, bỗng nhiên tiến lên bắt lấy cánh tay Sùng Chính để.

"Ái phi hãy dưỡng thương cho thật tốt." Sùng Chính để nhìn thấy máu tươi của Uyển quý phi dính vào long bào của mình, con người không khỏi xiết lại, lạnh lùng khuyên bảo một tiếng, lập tức vung ống tay áo, gạt bỏ tay nàng đang nắm lấy tay áo của mình, cũng không quay đầu lại đi ra cung quý phi.

"Hoàng thượng... Hoàng thượng... Người phải tin tưởng nô tì... Hoàng thượng..." Trong lòng Uyển quý phi lộp bộp một chút, lập tức đuổi theo. Nhưng, do quá mức vội vàng nàng ta vấp phải váy của chính mình, thân thể phanh một tiếng, té nhào trên mặt đất, đau đớn đánh úp lại, chỉ có thể nhìn bóng dáng Sùng Chính để dần dần biến mất ở trong tầm mắt, đau đớn nằm trên mặt đất khóc, "Hoàng thượng... Nô tì..."

Nhóm tần phi vui sướng khi người khác gặp họa, nhìn bộ dáng Uyển quý phi như vậy, cũng không ai có ý tiến lên nâng nàng ta lên. Duy nhất chỉ có một mình Hoàng hậu thờ dài một hơi, về mặt quan tâm tiêu sái đến bên cạnh Uyển quý phi, "Muội muội, Hoàng thượng người... Ai... Hoàng thượng chắc là có chuyện quan trọng, người chớ để ở trong lòng, Hoàng thượng bảo người dưỡng thương cho tốt vào, người nên nghe lời Hoàng thượng đi, điều dưỡng thương tích cho tốt."

Hoàng hậu dứt lời, sắc mặt Uyển quý phi lại khó coi đến cực điểm, 'Hoàng thượng chắc là có chuyện quan trọng trong người', mọi người ở sao không hiểu được, Hoàng thượng làm gì có chuyện quan trọng, người là đang tức giận nàng, Hoàng thượng từ trước cho tới bây giờ chưa từng giận dữ với mình như vậy! Mà tức giận này từ đâu mà đến, trong lòng nàng biết được.

Hoàng thượng tối kỵ nhất chính là lừa gạt, càng thêm không chấp nhận được phi tử ở trước mặt hấn bên ngoài một vẻ bên trong lại một bộ mặt khác, trước khi tiến cung, phụ thân dặn dò nàng rất nhiều, người nói khi ở trước mặt Hoàng thượng nên biểu hiện đoan trang dịu dàng, thiện lương tri kỷ, Hoàng thượng cần nhất là dạng phụ nữ như vậy, cho dù phát sinh sự tình gì, thời cơ chưa tới, nàng vẫn không thể làm ra việc gì sai lầm, càng thêm không thể làm cho Hoàng thượng nhận thấy được chút khác lạ nào.

Trong ba năm, nàng lúc nào cũng luôn luôn nhớ kỹ lời dạy bảo của phụ thân, bên trong hậu cung này, khắp nơi phải thật cẩn thận, được Hoàng thượng ân sủng, sau này sẽ có ngày nàng đoạt được ngôi vị Hoàng hậu, tất cả mọi người đều nghĩ nàng chắc chắn sẽ khoe khoang, mặc dù trong lòng nàng cũng rất muốn như thế. Nhưng nàng lại cố gắng lấy lòng Hoàng hậu, thậm chí lúc Hoàng thượng ở lại tam cung của nàng, nàng cũng cố ý đề cập tới Hoàng hậu nương nương, mong Hoàng thượng bớt chút thời gian đi tới tam cung của Hoàng hậu nương nương, nàng cần trọng từng chút một rốt cục cũng chiếm được sự tín nhiệm của hoàng hậu, Hoàng hậu xem nàng như tỷ muội mà đối đãi, vì vậy mà không tạo ra uy hiếp với nàng nữa. Tình cảm giữa nàng và Hoàng hậu ngày một tốt, Hoàng thượng càng thêm thích nàng. Nhưng hiện tại... Nàng đã không cần thận, ngay cả giải thích Hoàng thượng cũng không nghe, tức giận lần này hấn là không nhẹ, hiện tại nàng nên làm gì bây giờ? Trong đầu Uyển quý phi chuyển động, cắn chặt môi, cố gắng nghĩ biện pháp cứu vãn.

Đột nhiên, một ý tưởng chợt nảy sinh, trong lòng Uyển quý phi liền vui vẻ. Chỉ cần một thời gian nữa thôi, mặc kệ Hoàng thượng có thật sự yêu mình hay không, chung quy vẫn là thích nàng, mỹ nhân kế vẫn có thể xem là một phương pháp tốt. Nhưng khi cảm nhận được đau đớn rõ ràng trên người, Uyển quý phi mới nhớ lại mình đang bị thương, đầu óc nàng bị làm sao vậy? Muốn sử dụng mỹ nhân kế, sợ là khi Hoàng thượng nhìn thấy thân thể hiện tại của nàng càng thêm không thích!

"Muội muội, bản cung đỡ người nằm xuống, mau cho ngự y xử lý thương thế của người một chút, bằng không sợ là càng thêm nghiêm trọng." Hoàng hậu thân thiết mở miệng, cho đám cung nữ một ánh mắt, "Còn không mau chút đến giúp bản cung!" Cung nữ lĩnh mệnh, lập tức tiến lên, cùng nhau giúp Hoàng hậu nương nương mang Uyển quý phi đỡ lên, đi tới giường...

An Ninh nhìn Hoàng hậu "Hiền đức", trong lòng nổi lên một tia biến hoá kỳ lạ, Hoàng thượng mới vừa rồi phát tay áo rồi đi, nàng tưởng có lẽ thời gian sau này Uyển quý phi sợ là sẽ bị Hoàng thượng thất sủng, mà phía sau, Hoàng hậu nương nương vẫn như cũ đối xử tốt với Uyển quý phi như vậy, trong lòng hấn là còn chủ ý khác.

Đột nhiên, nàng nhận thấy sâu sắc được khoe miệng Hoàng hậu một chút tươi cười chợt lóe, trong lòng ngăn ra, tiếp theo liền nghe được Uyển quý phi kêu sợ hãi dựng lên.

"A..." Tiếng kêu bất thình lình xảy ra, làm cho An Ninh và tất cả mọi người cả kinh. "A..." Uyển quý phi kêu đến tê tâm liệt phế, gãy mạnh ra khỏi người Hoàng hậu nương nương, bây giờ Hoàng thượng đã muốn rời bỏ nàng, nàng thiếu đi chỗ dựa, hơn nữa khi nhìn vào bộ dạng của mình trong gương đồng lại làm cho nàng thêm sợ hãi, điên cuồng vỗ lấy ly trà trên bàn, hung hăng ném về phía gương đồng.

Người kia không phải là nàng! Nàng xinh đẹp như hoa, dịu dàng cao nhã, làm sao có thể là người có bộ dạng chật vật trong gương kia chứ?

Giờ phút này, các tần phi sợ nàng đã thương người xung quanh, vội vàng lui lại mấy bước, đến lúc này An Ninh đã hiểu tại sao lúc này khoe miệng Hoàng hậu nương nương lại hiện ra một nụ cười thoáng qua như vậy, nụ cười kia chính là một nụ cười chứa đầy thâm ý nha! Hoàng hậu nương nương, thật đúng là không bỏ qua cơ hội kích thích Uyển quý phi, bỏ đá xuống giếng.

"Muội muội... Muội muội... Ngươi dừng tay, cẩn thận làm bị thương chính mình!" Trên mặt Hoàng hậu tỏ vẻ thân thiết, bất chấp Uyển quý phi giờ phút này điên cuồng, bước lên phía trước ngăn cản nàng.

Uyển quý phi chung quy không thể thừa nhận một cái lại một cái đã kịch liên tục kéo đến, nháy mắt, thân thể đã mềm nhũn, cả người ngã xuống...

"Muội muội, ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng dọa bản cung... Mau, người đâu mau tới..." Hoàng hậu vội vàng đến bên cạnh Uyển quý phi, lập tức ra lệnh cho cung nữ hỗ trợ, vài cung nữ cùng nhau nâng lên, rốt cục cũng đem được Uyển quý phi bị đá kích tới ngất xỉu đi đến bên giường.

Hoàng hậu nhìn Uyển quý phi nằm trên giường, đáy mắt lạnh như băng không hề có chút tình cảm, nhưng sự thân thiết trên gương mặt vẫn không suy giảm, đợi ngự y kiểm tra miệng vết thương cho Uyển quý phi xong, Hoàng hậu lo lắng hỏi thăm: "Đại nhân, Uyển quý phi như thế nào?"

Về mặt Lão ngự y ngưng trọng, "Hoàng hậu nương nương, thực không dám dấu diếm, vết thương trên người quý phi nương nương đã rất nghiêm trọng, bây giờ vết thương lại nhiễm phải những thứ không sạch sẽ (nguyên văn tác giả), đề tẩy sạch miệng vết thương phải dùng rượu tiêu độc, nhưng nếu làm như vậy sẽ rất đau đớn khó chịu, lão thần lo lắng, Uyển quý phi chỉ là một nữ tử yếu đuối, không biết có thể chịu đựng được hay không?"

Trong lòng Hoàng hậu vui vẻ, bà đương nhiên biết miệng vết thương kia nhiễm phải thứ gì không sạch sẽ, càng biết rõ hơn những thứ đó không phải ngẫu nhiên xuất hiện ở trên móng vuốt của mèo. Bất quá, Ngân Sương làm việc kín đáo, sẽ không để cho người ta nhận thấy được chút manh mối nào, đau đớn khó nhịn phải không? Thứ bà muốn chính là làm cho Uyển quý phi đau, càng đau càng tốt!

"Này... Bây giờ phải làm như thế nào cho phải đây? Nếu không nhanh chóng tẩy trừ, vạn nhất miệng vết thương càng thêm nghiêm trọng, thì..." Hoàng hậu nhanh cau mày, không thể giấu ra, về mặt khó xử, "Bản cung cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, Uyển quý phi xưa nay sợ đau..."

"Nương nương, người nên sớm có quyết định, bằng không..." Lão ngự y thúc giục nói, do dự càng lâu, càng phiền toái, đến lúc đó sợ là cho dù đã trị được vết thương, nhưng chắc chắn sẽ để lại sẹo, nữ nhân hậu cung kiêng kỵ nhất chính là sẹo trên người, mà Uyển quý phi lại là sủng phi, sợ rằng sẽ càng thêm chú ý điều này.

Hoàng hậu buông hạ mi mắt, rốt cục giống như hạ quyết tâm, "Nếu nàng tỉnh lại... ừ, ai... Xem ra, bản cung cần phải đi xin chỉ thị của Hoàng thượng, để người đưa ra chủ ý."

Bỏ lại một câu, Hoàng hậu nhìn thoáng qua các vị phi tần khác ở đây, mi tâm chau lại, "Các người mau đi đi, nếu còn ở trong này sẽ quấy rầy ngự y chữa trị vết thương cho quý phi nương nương, tội này các người gánh nổi sao?" Chúng phi tần hành lễ với Hoàng hậu, cáo từ rời khỏi cung quý phi.

Hoàng hậu rời khỏi cung quý phi, quả thật cũng theo như lời bà nói đến xin chỉ thị của Hoàng thượng, nhưng An Ninh và Hoàng hậu trong lòng đều rõ ràng, Hoàng hậu đi xin chỉ thị Hoàng thượng, bất quá mục đích cuối cùng là kéo dài thời gian thôi, chỉ cần làm cho miệng vết thương của Uyển quý phi trì hoãn càng lâu, sẽ dẫn đến càng khó xử lý, vì vậy nỗi đau đớn sẽ càng tăng thêm.

Hừ! Cái này Uyển quý phi sao mà chịu được!

An Ninh nhớ tới An Bình hầu phù đại phu nhân và An Như Yên, chuyện xảy ra ở khu vực sân bắn kia tất nhiên cùng các nàng thoát không được quan hệ, nói như vậy. Hiện tại, chắc các nàng đã nghĩ rằng mình đã táng thân trong miệng dã thú hung dữ ở khu vực sân bắn rồi, lúc này sợ là đang vui mừng tốt độ, chúc mừng sự việc đã thành công.

Khoe miệng gọi lên một chút biến hoá kỳ lạ, sở dĩ tới hôm qua nàng không trở về phủ, chính là cố ý muốn cho các nàng cao hứng một phen, mà sau khi cao hứng... Nghĩ đến điều gì đó, con người An Ninh xuất hiện một chút thâm trầm.

Đột nhiên, thân thể bị ai đó đụng phải, An Ninh nhú mày, bên tai lập tức vang lên giọng nói hoảng sợ cầu xin tha thứ, "Nô tỳ đáng chết, va chạm tiểu thư, nô tỳ..."

An Ninh nhìn cung nữ đang quỳ trên đất sắc mặt bối rối, con người không khỏi siết chặt, không phải vì điều gì khác mà chỉ vì trên người cung nữ này tựa hồ phát ra một mùi hương, mà mùi hương kia có chút quen thuộc, giống như đã từng thấy ở đâu đó, trong đầu rất nhanh hồi tưởng lại xem đã gặp ở đâu, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, nhưng chỉ một lát lại quay về nét thâm trầm, "Người là cung nữ của ai? Tại sao lại lơ đãng như vậy?"

"Nô tỳ là cung nữ của cung quý phi, nô tỳ đáng chết, nô tỳ không phải cố ý, nô tỳ..." Cung nữ kia từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu, đáng vẻ bối rối không thôi.

Cung quý phi? An Ninh thần nhiên liếc nàng ta một cái, "Tốt lắm, người đứng lên đi! Lần sau đi đường phải cẩn thận chút, hôm nay người người đụng là ta nên không có xảy ra cơ sự gì, nếu là ngày khác, quấy nhiễu Hoàng thượng và Hoàng hậu, cho dù người có mười cái đầu cũng không đủ chém đầu!"

"Dạ, dạ nô tỳ xin đa tạ tiểu thư đã bỏ qua, nô tỳ không dám nữa." Cung nữ không ngừng gật đầu, vội vàng đứng dậy, rất nhanh rời đi.

An Ninh nhìn bóng dáng kia đang nhanh chóng rời đi, con ngươi thâm thúy lại xuất hiện một tia âm trầm, lấy ra một thanh tiểu đao, tình tế thương thức, hôm qua người nọ âm thầm dùng chủy thủ đâm vào lưng ngựa của nàng, nữ tử tiến tới quấy nhiễu ngựa của nàng, chính là nàng ta!

Mùi hương trên chuỗi đào và mùi hương trên người nàng ta giống nhau như đúc! Cung nữ cung quý phi sao? Trong lòng nàng đã đoán ra người giờ trò là quý phi, bây giờ đã chứng thật được. Giờ phút này nàng rất hi vọng trên người Uyển quý phi càng nhiều sẹo càng tốt, đau đớn càng nghiêm trọng càng tốt, như vậy mới có thể giảm bớt tức giận trong lòng nàng!

"Nhị tiểu thư." Đột nhiên, một giọng nói từ phía bên trái truyền đến, giọng nói kia làm cho An Ninh giật mình, không cần xem người đó là ai, nàng cũng biết được chủ nhân của giọng nói này. Kiếp trước, từ khi bắt đầu buổi tiệc mẫu đơn, sinh mệnh nàng đã gắn liền với nam nhân này, thậm chí từng làm vợ chồng năm năm với nhau!

Nhớ tới lúc trước khi chết, nam nhân này vô tình, lãnh ý trong mắt An Ninh hiện lên càng đậm, tay đang nắm chuỗi đào vô ý thức càng siết chặt, cảm nhận được hắc đũa tới gần, An Ninh rất nhanh thu lại hận ý, khoe miệng gợn lên một chút tươi cười, xoay người nhìn về nam nhân nàng từng quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn, hành lễ, "An Ninh tham kiến Ly vương điện hạ."

"Không cần đa lễ." Triệu Cảnh Trạch vẻ mặt mang ý cười, ôn hòa mở miệng, đưa ta muốn nâng An Ninh dậy, An Ninh lại nhanh chóng tránh né giống như trên người hắc tử có mang ôn dịch vậy làm cho tay Triệu Cảnh Trạch cứng đờ trên không trung, trên mặt hiện ra một tia xấu hổ. Hồi lâu, kéo kéo khoe miệng, khôi phục lại vẻ mặt tươi cười ôn hòa vừa rồi, "Hoàng hậu nương nương đã thu nhận nàng làm nghĩa nữ, chúng ta tự nhiên là người một nhà, nếu đã là người một nhà, hơn nữa nơi này lại không có người ngoài nàng không cần phải thực hiện những nghi lễ đó."

"Lễ nghi không thể bỏ, tuy An Ninh là nghĩa nữ của Hoàng hậu, nhưng cho dù trèo cao tới đâu cũng không qua được Ly vương điện hạ, làm sao dám nhận Ly vương điện hạ là người một nhà? Nếu lời này của điện hạ truyền ra ngoài, nhân gian chỉ sợ nói rằng An Ninh không tuân thủ quy củ." An Ninh thần nhiên cười, nhưng nụ cười này trong mắt Triệu Cảnh Trạch chính là nụ cười càng thêm xa cách.

Ly vương cố ý lấy lòng, An Ninh không chút nể mặt, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hòa như cũ, ánh mắt dừng lại trên tiểu đao mà An Ninh đang cầm, "Nhị tiểu thư, tiểu đao trong tay nàng thật tinh xảo, bản vương chưa từng nghe nói nhị tiểu thư biết võ công, chẳng lẽ tin tức bản vương nghe được có nhầm lẫn ở đây?"

An Ninh giật mình, hắc tử nói vậy có nghĩa là hắc tử cố ý dò la tin tức về mình, mi tâm không khỏi hơi nhíu lại "Bất quá An Ninh cảm thấy hơi hứng thú thôi, lúc trước gặp được Tuệ Mẫn công chúa có võ công để phòng thân, trong lòng liền nảy sinh hâm mộ."

"Thì ra là thế, chẳng qua là nhị tiểu thư không cần phải hâm mộ người khác, nhị tiểu thư dịu dàng tao nhã, tình như ôn thủy, làm cho người ta gặp qua thì khó quên, tâm sinh yêu thích." Triệu Cảnh Trạch hí mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn nhan sắc An Ninh càng ngày càng xuất chúng, nhớ tới bữa tiệc mẫu đơn, lúc đó nàng chỉ là một tiểu nha đầu, bây giờ nàng cũng đã trở mã khi đứng trước mặt mình, nhan sắc động lòng người giống như thiên tiên, sợ là ở Đông Tần quốc không có mấy người theo kịp nàng.

Khoe miệng An Ninh hơi co rút, không nghĩ tới Triệu Cảnh Trạch thế nhưng lại trắng trợn lấy lòng nàng như vậy, hạ mi, "Ly vương điện hạ khen sai rồi, An Ninh tư sắc kém cỏi, sao có thể được như điện hạ nói? Ly vương điện hạ ngài vạn lần đừng lấy An Ninh ra để đùa giỡn."

"Đùa giỡn? Bản vương ít khi nói đùa? Bản vương là thật tâm thích nhị tiểu thư." Triệu Cảnh Trạch tiến lên từng bước, cầm lấy tay An Ninh, vội vàng biểu lộ tâm ý của mình với nàng, hiện tại bốn bề vắng lặng, đây chính là một cơ hội tốt để thổ lộ, nghĩ đến những tính toán của thời gian trước trong lòng không khỏi càng thêm kiên định.

Lúc trước hắc tử là muốn tác hợp Nam Cung Thiên Duệ và An Ninh, bởi vì Nam Cung Thiên Duệ có tình ý với An Ninh, chỉ cần có An Ninh xuất hiện trong tầm mắt, Nam Cung Thiên Duệ đều dành cho nàng hết sự chú ý của mình. Có thể thấy được, vị tướng quân chạm tay vào có thể bóng rất yêu thích An Ninh hậu phủ nhị tiểu thư, hắc tử luôn tìm cách mượn sách của Nam Cung Thiên Duệ, với ý định muốn tác hợp cho Nam Cung Thiên Duệ và An Ninh, mục đích cuối cùng là để cho Nam Cung Thiên Duệ nợ mình một cái ân tình.

Nhưng là hiện tại... Triệu Cảnh Trạch nhìn An Ninh, khoe miệng gợn lên một chút ý cười, hiện tại hắc tử đã đổi ý rồi!

Thân thể An Ninh ngẩn ra, trong lòng nổi lên một tia chán ghét mạnh mẽ rút tay ra, "Ly vương điện hạ thỉnh tự trọng!"

Thiệt lòng thích nàng? Kiếp trước, số lần hắc tử nói những lời này không đếm hết được? Năm năm làm vợ chồng với nhau, nam nhân này nói những lời đường mật nhằm lừa gạt người khác nàng sao có thể không rõ? Kiếp trước, lúc sắp chết cũng chính là lúc nàng thấy rõ bộ mặt bạc tình bạc nghĩa của hắc tử, hiểu rõ hết thấy sự lãnh huyết vô tình của hắc tử, ở kiếp trước hắc tử phụ nàng, tổn thương nàng, vào thời điểm nàng khó sinh hắc tử lại cùng An Như Yên động phòng hoa chúc, đến kiếp này nàng làm sao lại có thể tin tưởng nam nhân này lần thứ hai?

Con người Triệu Cảnh Trạch cơ lại, thấy An Ninh kháng cự. nhưng không vội ép nàng, gương mặt hiện lên chút tươi cười: " Là bản vương luống cuống do bản vương hâm mộ nhị tiểu thư, việc này thực sự là thiên chân vạn xác, bản vương là thực tâm, có trời đất chứng giám, bản vương biết, bản vương thổ lộ như thế này thực sự quá đường đột, đương nhiên nhị tiểu thư sẽ không tin lời bản vương nói, nhưng bản vương có quyết tâm có thể làm cho nhị tiểu thư tin vào tâm ý của bản vương dành cho nhị tiểu thư."

Nghe lời nói của Triệu Cảnh Trạch, trong lòng nàng không khỏi nổi lên một sự châm chọc, An Ninh giương mắt nhìn Triệu Cảnh Trạch, nhìn thấy trong mắt hắc tử có sự chân thành như hắc tử nói, không khỏi nhớ tới kiếp trước, ánh mắt của Triệu Cảnh Trạch vẫn như vậy đều ánh lên sự chân thành, nhưng cái gọi là "Chân thành" của hắc tử có bao nhiêu phần là thật?

Nhìn thấy ánh mắt An Ninh đánh giá mình, nét tươi cười của Triệu Cảnh Trạch càng rõ ràng, trong lòng không khỏi vui sướng, từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội màu tím, nhét vào tay An Ninh, “Nhị tiểu thư, bốn vương đã ra giá ngàn vàng mới mua được một khối mỹ ngọc này, cố ý để tặng cho nhị tiểu thư, thực sự bốn vương rất thật tâm với nhị tiểu thư”

An Ninh không nói một câu, cũng không nói lời từ chối, không phải vì cái gì khác, mà chỉ vì khối ngọc bội hấn vừa nhét vào tay nàng chính là khối ngọc bội hấn dùng để đính ước với nàng ở kiếp trước, từ khi hấn đưa khối ngọc bội đó cho nàng, về sau nàng vẫn xem nó làm bảo bối trân quý, luôn luôn cất giữ bên mình, ngay cả thời điểm lúc sắp chết khối ngọc bội này vẫn ở trên cổ nàng không lìa xa.

Kiếp trước khối ngọc bội màu tím này với nàng mà nói là bảo bối trân quý. Nhưng tới giờ phút này, nó càng thêm châm chọc nàng, cười nhạo nàng kiếp trước ngu ngốc, chính khối ngọc này đã nhắc nhở nàng, kiếp này nàng đang gánh vác thù hận.

Tay nắm giữ ngọc bội không khỏi siết chặt, hận ý trong lòng An Ninh ngày càng đậm. Hiện tại, nàng thực sự rất muốn ném nó ở trước mặt hấn, nhưng bản thân nàng hiểu rõ, nàng không thể! Bây giờ hấn là Ly vương, mà thù hận của nàng. . . Một ngày nào đó, nàng sẽ dùng năng lực của bản thân mình đưa hấn đến cõi chết.

“A, bốn bề vắng lặng, cô nam quả nữ, nàng đang nói chuyện yêu đương sao?” Một giọng nói cả lơ phát phơ vang lên, về mặt Tô Cẩm tươi cười bất cần đời, phát phát chiết phiến (quạt giấy), nhẹ nhàng lay động đi về phía bên này, mà người đi bên cạnh hấn, chỉ có thể là huyền sắc cảm y, Thần vương Thương Dịch, sau Thương Dịch chỉ có thị vệ.

Nhìn thấy khoảng cách của Triệu Cảnh Trạch và An Ninh gần với nhau, Thương Dịch không khỏi nhíu chặt hàng mi đen, trong mắt tràn ra một tia hờn giận.

An Ninh nhìn hai người vừa đến, vừa vịn chạm đến tầm mắt của Thương Dịch nhìn nàng, trong lòng không khỏi giật mình.

“Thần vương điện hạ, Tô Cẩm công tử, các người sao không ở ngự hoa viên...” Triệu Cảnh Trạch ôn hòa nói, cũng không hề cảm nhận được chút nào ánh mắt nguy hiểm của Thương Dịch, nhìn thấy An Ninh bỏ lại một khoảng với mình, lập tức tiến lại gần thêm An Ninh.

“Như thế nào? Chẳng lẽ Ly vương điện hạ có thể ở nơi này cùng giai nhân nói chuyện phiếm, Tô Cẩm ta lại không thể ở đây đi dạo xung quanh sao?” Tô Cẩm không chút lưu tình đánh gãy lời nói của Triệu Cảnh Trạch. Vị trước mắt này tuy rằng là hoàng tử đã phong vương, nhưng Tô Cẩm hấn xưa nay đều không để ai vào mắt. Ánh mắt nhìn về phía An Ninh, khối ngọc bội nàng đang cầm trên tay không thoát khỏi tầm mắt hấn, mạnh mẽ thu lại chiết phiến, tiến lên một tay đoạt lấy mảnh ngọc bội An Ninh đang cầm, tinh tế đánh giá, “Không sai, đúng là thứ tốt, giá trị rất xa xỉ đi? Tín vật đính ước sao? Xem ra Ly vương điện hạ thật sự là không thiếu thứ gì nha.”

Mục đích của Tô Cẩm hoàn toàn phơi bày ra trong lời nói, không cần nhìn sang, hấn cũng biết rõ nam nhân ở bên cạnh mình đang bị khơi dậy sự tức giận không hề nhỏ, trong lòng không khỏi hờ lạnh, Triệu Cảnh Trạch có ý với An Ninh, Thương Dịch cũng chưa tính rõ, Ly vương hấn là có ý gì đây?”

Quả nhiên, trong phút chốc, ngọc bội trong tay hấn bị một bàn tay khác đoạt đi mất, ngay tức khắc miếng ngọc bội bị ném lên cao, Triệu Cảnh Trạch trong lòng ngăn ra, còn chưa kịp trách cứ Thương Dịch vì sao làm như vậy, nghĩ đến bản thân mình vì muốn có được khối ngọc bội này mà đã ra giá rất cao, bước lên phía trước muốn tiếp khối ngọc trước khi bị rơi xuống đất, vật quý giá như vậy trăm ngàn lần không nên bị rơi hòng!

An Ninh ngẩn đầu nhìn khối ngọc bội bị rơi xuống, chỉ thấy về mặt Triệu Cảnh Trạch lo lắng, cùng lúc đó Thương Dịch đã rút bội kiếm tùy thân, ở trên không trung lưu loát múa mấy đường kiếm, vài tiếng vang thanh thúy trên đỉnh đầu phát ra, khối ngọc bội lập tức rơi trên mặt đất, ước chừng đã vỡ phân thành tám mảnh rồi.

Triệu Cảnh Trạch nhìn đến từng mảnh ngọc bội bị bể, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, này... này.... Thế nhưng... Giương mắt trừng Thương Dịch, tay nắm thành quyền cực lực ấn hấn không phác tác. Trước đây hấn và Thương Dịch nước sông không phạm nước giếng, vậy mà hấn ta lại đi phá hủy ngọc bội hấn tặng cho An Ninh!

“Biểu đệ khối ngọc bội này quá thấp kém, lấy nó tặng cho giai nhân, không khỏi là làm nhục nàng rồi.” Thương Dịch trầm giọng mở miệng, đôi mắt sâu không đáy, ánh mắt lợi hại nhìn về mặt ấn hấn của Triệu Cảnh Trạch, cũng không một chút để hấn vào mắt. Bất quá, là người quen với Thương Dịch Tô Cẩm hấn làm sao không hiểu được tâm hờn của Thương Dịch lúc này chứ, khóe miệng không khỏi cong lên.

A! Đúng như hấn dự đoán mà, Thương Dịch sẽ không chút do dự mà hủy ngay miếng ngọc bội đó, bất quá... Nhìn miếng ngọc bị chia thành tám khối, ai vị này hủy ngọc thật quá hoàn hảo đi! Ai, đáng tiếc, đáng tiếc khó có thể tìm được một khối ngọc màu tím nha!

Sắc mặt Triệu Cảnh Trạch trắng bệch, Thương Dịch thế nhưng lại nói khối ngọc mà hấn đã ra giá ngàn vàng để mua về là hàng thấp kém? Mặc dù hấn là vương gia, nhưng khối ngọc kia lại đáng giá ngàn vàng, đối với hấn mà nói số tiền đó không phải là nhỏ. Vậy mà Thương Dịch chẳng những phá hủy đi lại còn nói là hàng thấp kém!

Trong lòng nổi lên một tia không cam lòng, Triệu Cảnh Trạch áp chế tức giận, bày ra một chút tươi cười, “Thế theo biểu ca nghĩ, khối ngọc như thế nào đưa cho giai nhân mới không tính là sỉ nhục nàng?”

An Ninh mi tâm khẽ nhíu lại, mới vừa rồi, khi Thương Dịch dùng kiếm đem khối ngọc đó phá hủy, trong lòng nàng thấy thực thoải mái. Nếu như kiếp trước, chỉ cần nàng còn một hơi thở, thì khối ngọc này không dễ dàng cứ như vậy mà bị phá hủy, nếu có bị phá hủy thì cũng phải là chính tay nàng hủy nó. Hiện tại Thương Dịch thay nàng làm chuyện này, nàng đứng bên cạnh chứng kiến trong lòng không khỏi cảm thấy thật thỏa mãn!

Giờ phút này, Triệu Cảnh Trạch cố ý gây khó dễ Thương Dịch, hấn muốn xem Thương Dịch sẽ ứng phó như thế nào?

An Ninh tựa hồ lo lắng, bỗng nhiên thấy Thương Dịch đến gần mình, dừng lại ở khoảng cách rất gần nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ bất phàm hiện lên một nụ cười. Ngay lập tức, xuất hiện thêm một vật trên cổ nàng, An Ninh hơi giật mình, cúi đầu nhìn xuống thì thấy nơi đó có thêm một khối ngọc bội, ánh mắt nàng không khỏi sáng ngời, nổi lên một tia kinh diễm.

Này, đây là... Thương Dịch nhìn thấy sắc mặt An Ninh hiện lên vẻ khiếp sợ, ý cười trong mắt càng đậm, vừa lòng gật đầu, lập tức di chuyển, để cho khối ngọc bội trước ngực An Ninh lộ ra trong tầm mắt của Triệu Cảnh Trạch.

Khi Triệu Cảnh Trạch nhìn thấy khối ngọc kia thì trong mắt hắn không giấu nổi vẻ khiếp sợ. Ngay cả Tô Cầm luôn mang vẻ mặt bất cần đời cũng khỏi khỏi lộ ra sự kinh diễm trên khuôn mặt tuấn tú, mắt không chớp nhìn chăm chăm khối ngọc bội trên ngực An Ninh, khiếp sợ không nói thành lời.

Đây là... Trên thế gian này thế nhưng lại còn một khối mỹ ngọc như thế sao? Màu sắc trên khối ngọc đó tỏa ra như ánh sáng cầu vồng, mỗi màu là một vòng cung, như những cánh hoa bình thường, mỗi cánh hoa là một màu sắc khác nhau, mà ở chỗ hai màu sắc chuyển tiếp được phân cách thực rõ ràng không một chút pha trộn. Điều đáng nói là khối ngọc này không phải được tạo thành từ nhiều mảnh ngọc ghép lại với nhau, mà là một khối ngọc đồng bộ tự nhiên mà tạo thành.

Trong nháy mắt mọi người đều nghĩ đến một sự kiện, từng nghe nói Kỳ sơn thừa thải các loại ngọc đếm không hết. Có một năm, ở đây xuất hiện một khối mỹ ngọc bảy màu, mỗi màu là một hình vòng cung tiếp nối với nhau tạo nên một khối ngọc hoàn mỹ, ước chừng hai cân trọng* (Lạc: 1 cân hiện tại ở TQ là = 10 lượng = 500g suy ra 1 lượng = 50g, 1 cân cổ = 16 lượng nên 2 cân = 1600g), là bảo vật vô giá thế gian hiếm thấy. Tục truyền rằng khối mỹ ngọc bảy màu này đã được một người thần bí mua với giá trên trời. Rốt cuộc khối ngọc này rơi vào tay ai vẫn là một ẩn số và cũng không ai biết người đã mua khối ngọc đó là thần thánh phương nào.

Không nghĩ tới hôm nay họ có được cơ hội được nhìn thấy nó, mà người đã mua khối ngọc bảy màu kia không phải ai xa lạ mà chính là Thần vương Thương Dịch!

Nghe nói khối ngọc đó nặng hai cân mà khối ngọc bội trước mắt bọn họ đây... Giống như là một bộ phận trong cùng của khối ngọc, tỉ mỉ cẩn thận tạo thành. Bây giờ nếu bạn là một người thợ trong ngành thì có thể nhìn thấy rõ ràng khối ngọc bảy màu này còn quý giá hơn gấp vạn phần so với khối ngọc thô lúc ban đầu!

Ngay cả Tô Cầm cũng cảm thấy thực bất khả tư nghị* (nghĩa là "không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được", vượt ngoài lí luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết), hắn và Thương Dịch có giao tình lâu như vậy, vậy mà phải đến hôm nay hắn mới biết được khối ngọc bảy màu trong truyền thuyết đang nằm trong tay Thương Dịch!

An Ninh không kìm lòng nổi đem khối ngọc đặt lên tay ngắm, tinh tế quan sát, đột nhiên cảm giác được sự khác thường từ mặt trái khối ngọc truyền đến làm cho nàng không khỏi khẽ nhíu mày, liền lật qua xem xét, nhìn kĩ thì thấy trên đó có khắc một mốc thời gian, trong lòng liền ngẩn ra, trái tim vốn đang đập ổn định, lập tức càng đập nhanh hơn.

“Biểu đệ, không biết ta đem khối ngọc này tặng giai nhân, có thể làm cho biểu đệ phục chưa?” Thương Dịch nhíu mày, tuyệt đối không chút lưu tình vạch trần nội tâm không phục của Triệu Cảnh Trạch vừa rồi, giọng điệu thản nhiên, chẳng khác nào đánh một bạt tay vào mặt Triệu Cảnh Trạch.

Khóe miệng Triệu Cảnh Trạch co rút lại, sắc mặt trắng bệch, chính mình vừa rồi đưa ra khối ngọc tím, mà lúc này Thương Dịch lại lấy ra khối ngọc bảy màu, đồ tốt so với gạch ngói bình thường, hai thứ đồ có cấp bậc nghiêng trời lệch đất như vậy làm sao mà so sánh với nhau được chứ?

“Quả nhiên là vật vô giá, thế gian khó cầu!” Tô Cầm tiến lên, muốn cầm khối ngọc lên nhìn thử. Trong lòng thầm oán trách, Thương Dịch này đối xử thật chẳng có công bằng tí nào, có đồ tốt mà giấu kĩ như vậy, ngay cả hắn là bạn tốt mà cũng không cho hắn xem một chút.

An Ninh nhận thấy được ý định của Tô Cầm, lập tức lui về phía sau vài bước, đem khối ngọc bội nhét vào trong quần áo, kề sát da thịt. Buồn cười! nàng sao có thể cho Tô Cầm nhìn thấy chữ khắc trên miếng ngọc!

Tô Cầm thoáng hụt hẫng, vì bảo ngọc thoáng chốc đã bị An Ninh cất kĩ trong người, ai oán nhìn An Ninh, “Người không cần phải nhỏ mọn vậy chứ?”

Nếu người cất là Thương Dịch thì cũng thôi đi, hiện tại hắn chỉ muốn xem cho kĩ thế mà An Ninh lại không chút nào nể mặt hắn!

An Ninh hiện lên một chút tươi cười mà không nói nào.

Tô Cầm không cam lòng, gương mặt tươi cười, vẻ mặt lấy lòng bước tới gần An Ninh, “Cho ta mượn xem một chút đi, lần này coi như ta thiếu người một ân tình, thế nào?”

An Ninh khẽ nhíu mày, Tô Cầm đưa ra điều kiện là một ân tình của hắn, đề nghị này không khỏi có chút hấp dẫn, thiếu cái gì cũng không sao, phiền toái nhất là thiếu ân tình, vậy mà hắn lại... Nhưng... An Ninh chỉ đánh lắt đầu, rất nhanh liền hành lễ, “An Ninh có chút việc cần xử lí xin cáo từ trước”

Dứt lời, nhìn Thương Dịch một chút, sau đó nhanh chóng rời đi...

Tô Cầm không nghĩ đến đối với đề nghị của hắn mà An Ninh lại không chút nào động tâm, khóe miệng không khỏi co rút, trong lòng vẫn không muốn buông tha ý định mượn coi miếng bảo ngọc, nhanh chóng đuổi theo. “Này An Ninh, phần ân tình trước đây ngươi nợ ta ngươi đã trả rồi, nay ta nợ ngươi một phần ân tình, như thế nào?”

Tô Cầm đuổi theo An Ninh một lần nữa đưa ra điều kiện dụ dỗ.

An Ninh không nghĩ tới hần lại mặt dày như vậy, tốc độ di chuyển càng nhanh hơn, muốn đánh bay ý định mượn bảo ngọc của Tô Cầm. Chẳng qua là Tô Cầm có võ công làm điểm tựa, một lòng một dạ đuổi theo An Ninh, sao có thể để cho nàng bỏ xa hần?

Khi đã đi khá xa, Tô Cầm vẫn như cũ đi sát bên cạnh An Ninh không từ bỏ ý định: “Bản công tử tặng ngươi hai ân tình?” An Ninh vẫn như trước không hề có phản ứng.

“Ba cái?”

“Bốn?”

“Bà cô của ta ơi, vậy ngươi ra điều kiện đi, chỉ cần cho ta mượn xem một chút, liếc mắt một cái thôi cũng được, mặc kệ điều kiện ngươi đưa ra là gì ta đều đáp ứng ngươi!” Tô Cầm đứng chắn trước mặt An Ninh, chặn đường nàng. Hôm nay hần nhất định phải nhìn thấy được khối ngọc bảy màu đó.

An Ninh không dự đoán được Tô Cầm vẫn kiên nhẫn như vậy, gương mặt chống lại gương mặt tuần mỷ của hần, trong lòng nổi lên một tia bất đắc dĩ, xem ra nàng phải nghĩ ra biện pháp để cho hần biết khó mà lui mới được, hơi hạ mi mắt, nhanh chóng chuyển động các ý tưởng trong đầu, suy tư một lát đôi mắt không khỏi sáng lên, trong lòng đã có kế sách ứng phó Tô Cầm, gương mặt hiện lên một chút tươi cười, “Có đúng là bất cứ điều kiện gì Cầm công tử cũng đáp ứng?”

“Ta đã nói đáp ứng thì chính là sẽ đáp ứng tất cả!” Tô Cầm kiên định mở miệng, từ xưa đến nay Tô Cầm hần luôn tuân thủ lời hứa của mình, đương nhiên An Ninh cũng không ngoại lệ. Bất quá không biết vì sao, hiện tại đối diện với gương mặt tươi cười của An Ninh, trong lòng lại có chút rung mình, da đầu cũng run lên.

“Tốt lắm” Khóe miệng An Ninh ý cười toát ra càng đậm, gấp Thương Định đang đi tới đây, hơi nhíu mày, “Nhờ Thần vương điện hạ làm chứng giúp An Ninh, không biết Thần vương điện hạ có nguyên ý hay không?”

“Đương nhiên, nhất tay chi lao*” (Lạc: nhấc tay chi lao: việc nhỏ, đơn giản, dễ, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhấc tay.). Ánh mắt Thương Định dừng ở trên mặt An Ninh, trong mắt xuất hiện tia nhu tình.

“Vậy thì Cầm công tử hãy thành thân trước rồi tính sau! An Ninh đảm bảo với Cầm công tử vào ngày công tử thành thân, An Ninh sẽ đem ngọc bội cho Cầm công tử thoải sức nhìn ngắm.” An Ninh thần nhiên mở miệng, lời vừa dứt, quả nhiên nét mặt của Tô Cầm cứng đờ, khóe miệng run rẩy, trong lòng An Ninh không khỏi vui mừng vì gian kế thực hiện được.

Ở kiếp trước, khi nàng sắp chết, mặc dù Tô Cầm lúc đó đã là thừa tướng, nhưng vẫn không thành thân, muốn Tô Cầm thành thân, sợ là nhiều năm sau nữa, cho nên nàng sẽ được một khoảng thời gian rất dài, không cần lo lắng Tô Cầm đòi xem khối ngọc bảy màu này.

“Sao rồi? Cầm công tử không nói lời nào, An Ninh coi như là Cầm công tử đã đồng ý!” An Ninh chậm rãi mở miệng, trong mắt phát ra ánh sáng dị thường.

Tô Cầm suy đoán tới lui cũng không thể dự đoán được điều kiện mà An Ninh đưa ra là như vậy, khiến hần trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, nhìn đến tươi cười trên mặt An Ninh, sắc mặt trắng đi, An Ninh này, thực sự làm cho người ta khó có thể chống đỡ được. Tô Cầm hần tự nhận thông minh hơn người, phản ứng mau lẹ, nhưng thật không ngờ... Đồng ý? Sao hần có thể đồng ý? Điều nàng nói chính là thành thân, thành thân nha, không phải là chuyện bình thường đâu!

Nghĩ tới khối mỹ ngọc vừa rồi, trong lòng lại ngứa ngáy, chà xát tay, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười lấy lòng người, “Việc này..”

“Như thế nào? Tô Cầm công tử đổi ý sao? Không nghĩ tới đường đường là Tô Cầm công tử lại có ngày giống như hạng tiểu nhân tráo trở nha!” Hành động của hần An Ninh đã sớm dự đoán được, thấy hần vừa mở miệng, lập tức đánh gãy lời nói của hần, nàng sao có thể cho hần cơ hội động tâm tư đây? Cô ý bỏ qua biểu tình trên mặt hần, khẽ cau mày lại, đánh giá Tô Cầm từ trên xuống dưới, thần sắc hiện ra một tia khinh thường, ánh mắt giống như nói với Tô Cầm: nhìn người không dựa vào tướng mạo nha! Nếu không sẽ không biết được lòng người ra sao, vừa rồi đã đáp ứng nàng thế nhưng bây giờ lại nuốt lời, đúng là tiểu nhân!

Ánh mắt này, quả nhiên là sự đã kích to lớn với Tô Cầm, làm sao còn tâm trạng nào mà nhìn khối ngọc nữa, việc này liên quan đến tự tôn, hần không thể để cho người khác nghi ngờ về nhân phẩm của hần được, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, ngày sau Tô Cầm hần sao có thể lẫn lộn ở Đông Tần quốc này nữa!

Cong cong khóe miệng, nhanh chóng giải thích: “Không, không, ta nào có đổi ý? Tô Cầm ta nói đáp ứng thì chính là đáp ứng, nếu đã đáp ứng rồi thì tuyệt đối sẽ không đổi ý, cái gì tráo trở? Tô Cầm ta đường đường là nam tử hần đại trượng phu, đâu giống kẻ tiểu nhân trong miệng của ngươi?”

Nói đến phần sau, gương mặt không khỏi nghiêm túc lại. “Vậy là tốt rồi, Cầm công tử là quân tử, bây giờ An Ninh đã yên tâm” nét mặt An Ninh hạ xuống, con ngươi trong mắt ngày càng sâu.

Thương Định chứng kiến một màn này, khóe miệng phát ra ý cười càng đậm, không ngờ An Ninh có thể hàn phục được Tô Cầm, vị bằng hữu này của hần, thông minh cơ trí, lại bất cần đời, nếu nổi hứng lên, ngay cả cha ruột hần cũng không có cách nào. Nhưng hôm nay, An Ninh vẫn là một tiểu nữ tử chỉ dùng hai ba câu nói mà dễ dàng thu phục như vậy, hỏi tường lại những lời nói của Tô Cầm khi ở ngự hoa viên, con ngươi co lại, đột nhiên nói “Tô Cầm đã có người trong lòng, sớm sẽ thành thân, nên không cần phải chờ lâu.”

Lời nói của Thương Định vừa rơi xuống, trong chớp lác sắc mặt của An Ninh và Tô Cầm đều cứng đờ.

“Cầm công tử có người trong lòng?” Vậy kẻ sách của nàng sẽ không có tác dụng lâu dài rồi? Nhưng... Tô Cầm đã có người trong lòng, vì sao kiếp trước lại không chịu thành thân? Mỉm cười hơi hạ, An Ninh tiếp tục hỏi, “Là vị tiểu thư nhà nào, lại có phúc như thế, được Tô Cầm công tử ưu ái?”

Tuy Tô Cầm có lơ phất phơ một chút, nhưng về mặt năng lực thì không có thể nói đùa, bằng không làm sao trở thành vị thừa tướng trẻ tuổi nhất Đông Tần này chỉ trong hai năm?

Khóe miệng Tô Cầm cong cong, cười ha ha, trả lời cũng không phải, không trả lời cũng không phải, chỉ có thể cười gượng, trong lòng âm thầm chua xót, nếu hần nói ra người hần ái mộ là ai, sự tình sẽ hỗn loạn đến mức nào nha? Nếu nàng biết người đó là ai, sẽ có phản ứng như thế nào?

Thấy Tô Cầm không trả lời, Thương Dịch không khỏi nhướn mi, trực giác nói cho hần biết, thời gian này Tô Cầm cực kì quái dị, hần không muốn nói ra người kia, thu hạ mi mắt, để tránh khỏi khó xử, “Được rồi, xưa nay Tô Cầm đều tôn trọng lời hứa với người khác, mà hần lại muốn xem ngọc bội như thế nên chắc là sẽ nhanh chóng thành thân thôi, muốn biết nàng ấy là ai, đợi đến ngày thành thân, xem hần làm sao còn có thể giấu diếm”

An Ninh gật gù đầu, tươi cười, nghe hai người muốn xuất cung, ngấm lại nàng cũng đã xem đủ kịch diễn trong hoàng cung này. Còn Uyển quý phi, chỉ cần có Hoàng hậu ở đây thì nàng ta sao có thể dễ chịu, hiện tại tốt nhất nàng nên thông thả chờ nghe tin tức thôi.

Liên quyết định xuất cung cùng với Thương Dịch và Tô Cầm, ba người càng đi càng xa. Ly vương Triệu Cảnh Trạch, người bị họ bỏ quên nhìn theo theo bóng dáng ba người, trong mắt xẹt qua một đạo ánh sáng, nghĩ đến vừa rồi mình bị nhục nhã, có chút không cam lòng. Bất quá Thương Dịch hần ta chỉ là vương gia có quan hệ huyết thống khác họ cùng hoàng thất mà thôi, ngày thường được hưởng sự sủng ái của phụ hoàng thì thôi đi, nhưng hôm nay hần hủy đi ngọc bội của mình, nhục nhã hần ban cho. Hừ, nếu mình làm Hoàng đế, thật muốn nhìn xem Thân vương Thương Dịch sẽ lụi bại tại Đông Tần này như thế nào!

Mà An Ninh... Con người lợi hại híp lại, Triệu Cảnh Trạch cúi người nhặt lên mảnh ngọc bội vỡ nát, khóe miệng gợi lên một nụ cười giả tạo, trong mắt hiện lên một tia kiên định, “An Bình hậu phủ nhị tiểu thư, bốn vương làm sao có thể dễ dàng lùi bước như thế?”

Hần đã quyết định, cho dù nàng có sự che chở lợi hại từ Thương Dịch thì thế nào, chung quy hai người vẫn chưa định hôn ước, An Ninh cuối cùng thuộc về ai vẫn còn chưa biết đâu, không chỉ vậy, Thương Dịch càng để ý đến An Ninh, càng có lợi với mình. Nếu được Nam Cung Thiên Duệ ủng hộ, lúc này lại có thêm Thương Dịch, vậy ngày mà Ly vương hần trở thành Hoàng đế không còn xa nữa, mà muốn có được sự ủng hộ của hai người bọn họ, thì An Ninh là con bài quan trọng nhất!

Trong mắt xẹt qua một trận hàn ý, hung hăng cầm mảnh ngọc bội bẻ ném đi, xoay người đi về ngự hoa viên...

Sau khi An Ninh xuất cung, không về Hầu phủ trước, đến một túp lều, đi xuống từ trên xe ngựa của Thương Dịch, đối với việc nàng muốn làm chuyện gì xưa nay Thương Dịch chưa bao giờ hỏi qua lí do, về điểm này khiến An Ninh vô cùng vừa lòng. Vào bên trong túp lều, trong một nhả gian, lúc này đang có một vị nam tử đang từng chén từng chén uống rượu điên cuồng, nghe động tĩnh từ cửa truyền tới, không khỏi nhíu mày, “Cút, không được đến quấy rầy gia!”

An Ninh không khỏi giật mình, biểu ca làm sao vậy? Bộ dạng này, giống như lúc còn ở trong ngôi miếu đồ nát, nghi hoặc, An Ninh kinh hoàng gọi “Biểu ca.”

Người phía trước ngẩng ra, mạnh mẽ quay đầu lại, thấy An Ninh đang đứng trước mặt mình, kích động tiến lên, khuôn mặt dưới mặt nạ bạc dần ra không khỏi thở dài một hơi, “Ninh nhi... Hôm qua ta nghe nói muội không trở về từ khu vực săn bắn, ta nghĩ đến... nghĩ đến... Thật may, thật may là muội không xảy ra việc gì.”

Vân Cẩm kích động nói năng lộn xộn. Hôm qua, sau khi hần nghe được tin đồn, liền đi đến An Bình hầu phủ, lặng lẽ điều tra, tin tức đó làm cho đầu óc hần trống rỗng, An Ninh chính là người thân duy nhất còn lại trên đời này của hần, khi nghe tin, trong lòng hần đau đớn như lúc một trăm mạng Vân gia chết vậy, hần không thể chấp nhận được chuyện này. Sau đó hần giống như người dân điên, hôm nay là ngày gặp mặt cố định của bọn họ, giống như thường ngày tới gian phòng này, thật không ngờ tới, gặp được An Ninh ở đây, tay Vân Cẩm nắm thật chặt hai vai của nàng, không kìm lòng nói ôm nàng vào lòng, “Ninh nhi, muội là người thân duy nhất của ta, muội đáp ứng biểu ca, vĩnh viễn cũng không được bỏ biểu ca mà đi trước.”

Trong lòng An Ninh ngẩn ra, người thân duy nhất, đúng vậy! Với nàng mà nói, những người ở An Bình hầu phủ, từ sớm đã không còn là người thân của nàng rồi. Hiện tại, người thân duy nhất của nàng là vị biểu ca này, chỉ có hần, mới không giống như những người ở An Bình hầu phủ nghĩ cách lợi dụng nàng, tính kế nàng!

“Ừ, Ninh nhi đáp ứng biểu ca, biểu ca phải trở nên cường đại, một lần nữa gầy dựng lại Vân gia, làm chỗ dựa của Ninh nhi”. An Ninh chậm rãi mở miệng, cảm nhận được một phần ấm áp của tình thân.

“Tốt, vì Ninh nhi, vì Vân gia, biểu ca nhất định phải trở nên cường đại”. Đôi mắt Vân Cẩm sắc sảo nhíu lại. Thời gian này, hần và An Ninh hợp tác kinh doanh ngày càng thuận lợi, điều này làm cho hần càng tin tưởng vào việc dựng lại gia tộc hơn.

Theo tình trạng phát triển này, không đến một năm, thực lực kinh tế trong tay bọn họ có thể đủ để sánh ngang hàng với các gia tộc còn lại rồi.

“Biểu ca, tìm một căn nhà đi! Khí thế to lớn một chút, nơi đó sau này sẽ là nhà của hai huynh muội chúng ta.” An Ninh chớp chớp mi, trong kế hoạch, nàng sẽ giống trống khua chiêng dùng danh nghĩa của “Ngân mặt thần thương” sau ba tháng mới tìm một căn nhà. Nhưng lúc này, nàng lại muốn có được một căn nhà, chân chính có người thân và gia đình!

“Tốt, biểu ca nghe theo Ninh nhi.” Vân Cẩm buông An Ninh ra, an bài nàng ngồi xuống ghế, tự tay rót một ly trà cho nàng, hần biết hôm nay An Ninh còn có chuyện muốn đề hần làm.

Quả nhiên, An Ninh uống một ngụm trà, không trì hoãn thêm, thần sắc nghiêm túc, “Biểu ca chắc đã nghe nói qua về Ngu sơn?”

Vân Cẩm khẽ nhủ mảy, “Tất nhiên đã nghe qua, Đông Tần có hai ngọn núi nổi danh, một là ngọn núi dư thừa mỹ ngọc Kỳ sơn, ngọn thứ hai chính là Ngu sơn. Bất quá Ngu sơn này là nơi không có người và cỏ cây sinh sống, thậm chí ngay cả chim cũng không nguyện dừng lại, thực sự là một nơi không có sự sống, Ninh nhi vì sao nhắc tới Ngu sơn?”

An Ninh chống lại tầm mắt nghiên cứu của hắn, hiện lên một chút tươi cười, “Tuy Ngu sơn là một nơi không có cảnh cây ngọn cỏ, nhưng Ninh nhi muốn biểu ca đi tới Ngu sơn, đến huyện lệnh ở địa phương đó mua cho bằng được quyền sử dụng Ngu sơn.”

“Mua Ngu sơn? Biểu muội, vì sao phải mua nó? Một chỗ như Ngu sơn vậy, mọi người đều khinh thường, biểu muội muốn mua Ngu sơn làm gì?” Vân Cẩm nghi hoặc, thấy sự tựa tiểu phi tiểu trong mắt An Ninh, liền sáng tỏ, Ninh nhi sẽ không làm bất cứ chuyện gì vô dụng, nàng muốn mình đi mua Ngu sơn, nhất định đã có kế hoạch!

“Biểu ca, trước hết huynh cứ mua Ngu sơn sau này sẽ rõ, nơi đó không phải là nơi không có sự sống đâu, không chỉ có như thế, Ngu sơn còn đáng giá hơn so với Kỳ sơn nhiều.” Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch. Ở kiếp trước, bí mật của Ngu sơn trước nay chưa từng được phát hiện, sau hai tháng nữa thì đã không còn là bí mật, sợ rằng đến lúc đó cho dù ai có ra giá cao bao nhiêu cũng chẳng thể mua được. Hiện tại nàng muốn ra tay mua nó trước khi bí mật động trời đó chưa bị phát hiện

“Tốt, biểu ca sẽ làm theo lời biểu muội.” Vân Cẩm gật đầu, giống như nghĩ đến điều gì, không khỏi nhủ mảy, “Biểu muội thời gian trước muội nói ta thu mua lương thực, vài kho hàng đã đầy rồi, kho của tứ đại thế gia bây giờ sợ rằng không còn lại được bao nhiêu, các châu huyện quanh kinh thành ta cũng đã cho người đi thu mua, không biết...”

“Biểu ca không cần phải lo lắng, tiếp tục thu mua, càng nhiều càng tốt, lương thực trong tay chúng ta càng nhiều, đến lúc đó chỗ tốt lại càng lớn” An Ninh miễn mê ly trà, khóe miệng càng hiện ra nét tươi cười, “Ông trời cũng giúp chúng ta!”

Vân Cẩm nhìn thấy sự cao thâm trong mắt biểu muội mình, ông trời cũng giúp bọn họ sao? Hắn thực sự muốn xem, ông trời sẽ giúp bọn hắn như thế nào!

“Đúng rồi, hôm qua An Bình hầu phủ có tới Bát trân các mua Nguyên Bảo Tương sao?” An Ninh nhớ đến việc gì, nét tươi cười trên khóe miệng biến hóa kỳ lạ.

“Có, biểu ca dựa theo lời muội nói, bán cho quân gia hầu phủ một bình nhỏ.” Đôi mắt Vân Cẩm sáng lên “Lấy của hắn một ngàn lượng hoàng kim”

“A! An Bình hầu gia thực đúng là chịu chi nha, thôi, thôi muội phải trở về ném thử Nguyên Bảo Tương.” An Ninh đứng dậy, chỉnh sửa lại quần áo, trong mắt hiện nên hào quang, chuyện cần làm nàng đã nói cho Vân Cẩm, hiện tại nên trở về, hầu phủ vì sự kiện nàng “Chết” sẽ thành bộ dạng như thế nào!

Vân Cẩm khẽ giật mình, “Nguyên Bảo Tương kia là muội muốn?” Nếu muội ấy muốn thì căn bản không cần trả một xu, càng không cần phải đẩy giá của nó lên trời, vốn là ngàn lượng bạc trắng hắn hết lên thành ngàn lượng hoàng kim!

Nhìn thấy trong mắt An Ninh lóe ra tia khắc thường, đột nhiên hắn hiểu được, ha ha cười thành tiếng, “Ngày khác nếu Nhị tiểu thư lại muốn mua thứ gì đó, Vân Cẩm nhất định sẽ đem giá của nó đẩy lên cao một chút.”

Thì ra An Ninh muốn cho An Bình hầu gia hao tài nha!

“Tất nhiên, biểu ca không cần khách khí!” An Ninh nhìn Vân Cẩm một cái cuối cùng, đi ra khỏi nhĩ gian. An Bình hầu gia muốn lấy lòng nàng, nếu nàng không lợi dụng điểm ấy, làm cho An Bình hầu gia đau lòng, không khỏi lãng phí thời cơ tốt này. An Bình hầu phủ, mặc dù giàu có, nhưng với chi tiêu của nữ quyền trong nhà An Bình hầu gia đều rất tiết kiệm, lần này bất hủ bỏ ra nhiều tiền như vậy hắn không đau lòng mới lạ!

Suy nghĩ của An Ninh không sai chút nào, hôm qua lúc quân gia hầu phủ đem một lọ nhỏ Nguyên Bảo Tương tới chỗ An Bình hầu gia báo cáo công việc, An Bình hầu nghe quân gia báo lại giá, sắc mặt liền tái đi, tốn một ngàn lượng hoàng kim để mua một lọ nhỏ như vậy, bên trong cho dù là quỳnh tương ngọc lộ, cũng không có giá trị tới ngàn lượng hoàng kim! Lập tức, hắn hận không thể cầm cái lọ kia mà ném xuống đất, may mắn quân gia ngăn cản kịp, không ngừng nhắc nhở hắn, lọ này chính là ngàn lượng hoàng kim, ném đi rồi chính là ném đi một ngàn lượng hoàng kim. Có như vậy mới làm cho An Bình hầu gia tỉnh táo lại, khôi phục lí trí của mình. Nhưng sau khi bình tĩnh lí trí An Bình hầu lại càng thêm mệt mỏi, sai quân gia đem Nguyên Bảo Tương cất đi, mắt không nhìn thấy tâm cũng đỡ phiền. Nhưng vẫn tức giận đến nỗi cơm trưa cũng không ăn.

An Ninh trở về phủ không vào từ cửa chính, mà theo lẽ thường hằng ngày vào cửa sau, thật cẩn thận tránh để mọi người nhìn thấy, mới vào Thính Vũ hiên liền nghe tiếng khóc từ trong phòng truyền ra, An Ninh khẽ nhủ mảy, khẽ mở cửa, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, thân thể hơi cứng đờ.

“Tiểu thư, người sao có thể bỏ lại Bích Châu mà đi, Bích Châu còn muốn hầu hạ tiểu thư... Ô... Tiểu thư...” Trong phòng, hai mắt Bích Châu đỏ bừng gương mặt ngập nước mắt, ngồi trước giường của nàng, cầm vật nàng thường dùng hằng ngày khóc thật thương tâm.

Trong lòng An Ninh nổi lên một tia áy náy, hôm qua vì để cho người ở An Bình Hầu phủ tin là nàng đã chết, nên không cho Phi Thiên đem tin tức nàng còn sống báo cho Bích Châu, không ngờ rằng Bích Châu lại lo lắng cho nàng đến mức này, Bích Châu xưa nay là một nha đầu luôn trung thành với nàng! “Bích Châu...” An Ninh gọi thành tiếng, đi đến bên cạnh Bích châu.

Bích Châu vừa nhắc mắt lên nhìn thấy tiểu thư giờ phút này đang ở bên cạnh mình hô hấp trở nên cứng lại, thanh âm lộ ra một tia run rẩy, “Tiểu thư... Người... Người là quý sao?”

Khóe miệng An Ninh co rút, nhân thấy trong mắt nàng mơ hồ có nét hoảng sợ, “Quý? Nếu ta là quý, ngươi có sợ không?”

Bích Châu nhú nhú mi, nét hoảng sợ chợt biến mất, không ngừng lắc đầu, lại bắt lấy cánh tay của An Ninh, “Không sợ, không sợ, Bích Châu không sợ cho dù tiểu thư có là quý.”

Tiểu thư đối đãi tốt với nàng, mặc dù là quý vẫn sẽ không tổn thương nàng!

Trên mặt An Ninh lộ ra chút tươi cười, “Yên tâm, tiểu thư nhà ngươi không phải quý, ngươi xem nè... Nóng, có phải không?”

Bích Châu ngơ ngác nhìn An Ninh, nghĩ đến tin tức ngày hôm qua nàng nghe được, ánh mắt lóe lên, “Nhưng... Nhưng... Quân gia nói... Bọn họ đều nói...”

An Ninh hạ mi mắt, xem ra trong hầu phủ này ai ai cũng đều biết rằng nàng đã chết nha!

“Không có chuyện gì, ta rõ ràng đứng ở trước mặt ngươi, ngươi còn chưa tin sao?” An Ninh liếc Bích Châu một cái, lại đột nhiên bị Bích Châu ôm chàng lấy, An Ninh còn chưa kịp lấy lại phản ứng, liền nghe oa một tiếng, Bích Châu lại lớn tiếng khóc.

“Tiểu thư... Nô tỳ biết tiểu thư sẽ không chết mà... Thật tốt quá... Tốt quá rồi...” Bích Châu khó nén tâm tình vui mừng, tiếng khóc hỗn loạn với tiếng cười, An Ninh mặc kệ cho nàng ôm, khóc, nháo, cười.

Rốt cục, Bích Châu cũng buông An Ninh ra, nước mắt lại không dừng lại được, nàng rất cao hứng, lại có một chút không khống chế được chính mình.

“Hừ, khó coi chết đi được, vốn đã không xinh đẹp, còn khóc thành cái dạng này, mặt đầy nước mắt, không phải rất dọa người sao?” Từ một nơi bí mật gần đó Phi Thiên xuất hiện ở cửa, thân nhiên nhìn gương mặt nhập trần nước mắt của Bích Châu, thật không biết người nàng làm bằng gì lại có thể chảy ra nhiều nước mắt như vậy.

Bích Châu nhìn thấy có người tới, nghe được ý tứ trong lời nói kia, khuôn mặt lập tức rối rắm, vát và lau hết nước mắt trên mặt một phen, nhanh chóng đứng dậy, trùng mắt với nam tử đang ôm kiếm đứng ở cửa, hai tay chống nạnh, bày ra vẻ mặt hung ác, “Lâu nay không thấy bóng dáng, ngươi không ở nơi đó luôn đi trốn ra đây làm gì? Ngươi mới không xinh đẹp... Ngươi mới dọa người... Ngươi... Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi mới không có mặt mũi gặp người!”

Phi Thiên nhú mày, tỏ ra xem thường, “Vẫn còn hơn so với một người luôn thích khóc.”

Trong lòng Phi Thiên hừ lạnh, từ khi nghe được tin Nhị tiểu thư chết, nàng đã bắt đầu khóc, một lần ngắt đi, tỉnh lại tiếp tục khóc, vẫn không dứt! Thực sự là một nữ nhân không biết yêu quý chính bản thân mình!

“Ngươi...” Bích Châu tức giận tới mức ngực phập phồng kịch liệt, dậm dậm chân, xoay người lôi kéo An Ninh, “Tiểu thư, ngươi xem hấn đi, hấn luôn khi dễ ta!”

An Ninh thấy nét uất hận trên mặt Bích Châu, rốt cục cũng ngừng khóc! Khi dễ sao? An Ninh mang theo chút suy nghĩ nhìn về phía Phi Thiên, vừa vặn bắt gặp tầm mắt của hấn, đang nhanh chóng muốn dời đi, giống như sợ bị nàng phát hiện ra điều gì đó trong lòng bỗng chốc hiểu rõ, ý cười trong mắt càng đậm, thì ra là thế!

“Luôn khi dễ ngươi sao?” An Ninh hơi thu mi lại, ánh mắt híp lại có ý cường điệu chữ “Luôn”, “Nguyên lai các ngươi sau lưng ta, quan hệ thật...”

"Ta và nàng quan hệ không tốt."

"Nô tỳ và hấn quan hệ không tốt."

Hai người trăm miệng một lời, lời vừa nói xong, Phi Thiên đột nhiên ý thức được cái gì, thì đã chẳng kịp thay đổi, An Ninh nhú mày, con ngươi dừng lại ở trên người Bích Châu dao động qua lại, “Ta Có nói cái gì sao?”

Cái này gọi là không đánh mà khai, cái này gọi là giấu đầu hở đuôi!

Trên mặt Phi Thiên hiện lên một chút không được tự nhiên, thân hình chợt lóe, lại trốn đi một nơi bí mật nào ở gần đó, thầm nghĩ trong lòng, có một chủ tử như vậy thực sự là đòi mạng mà!

Trong phòng chỉ còn lại hai người An Ninh và Bích Châu, Bích Châu không giống như Phi Thiên có phản ứng mau lẹ, qua hồi lâu mới bừng tỉnh lại, nguyên lai ý của tiểu thư là... Khuôn mặt đỏ lên, giống như tôm được nấu chín.

“Nô Tỳ... Nô tỳ... Quan hệ với hấn thật sự không tốt!” Bích Châu ánh mắt lóe ra, lời nói không có chút thuyết phục.

An Ninh nở nụ cười, nhìn thoáng qua ngoài cửa, tròng mắt giảo hoạt nheo lại, “Tốt lắm, Bích Châu tuổi ngươi cũng không còn nhỏ. Hơn nữa tuổi của thị vệ bên cạnh Thần vương Thương Định không lệch với ngươi bao nhiêu, võ nghệ hấn cao cường, tính tình lại trầm ổn, nhất định là một trượng phu tốt, ngày khác ta sẽ trao đổi với Thần vương, gả ngươi cho thị vệ đó...”

Dứt lời, bên ngoài vang lên tiếng một vật nặng bị rơi xuống đất, tiếng rên thống khổ cũng theo đó mà đến, An Ninh nhú mày! Phi Thiên là cao thủ sao lại

có ngày ngã bổ nhào như thế!

“Tiểu ... Tiểu thư...” Bích Châu sắc mặt trắng bệch.

“Sao vậy? Người không phải là không muốn chứ?” An Ninh khẽ nhủ mày, “Thị vệ này rất tuân thủ kỷ luật nha.”

“Bích... Bích Châu...” Bích Châu chân tay luống cuống, suy nghĩ đến điều gì, “Bích Châu còn muốn hậu hạ tiểu thư, không nghĩ sớm như vậy đã lập gia đình.”

“Ừ...” An Ninh hình như có chút khó xử, nhưng một lát lại thông suốt, “Không lấy chồng ngay cũng được, trước định hôn ước đã, qua vài năm sẽ già đi, bằng không đến lúc thị vệ đó cưới người khác, sẽ bị tổn thất rất lớn.”

"Nhưng...”

"Tốt lắm tốt lắm, chuyện này cứ quyết định như vậy." Gương mặt An Ninh hơi giãn ra, ý cười trong mắt càng đậm, nàng thật ra muốn nhìn, Phi Phiền còn có thể chịu đựng tới khi nào!

Chính vào lúc này, bên ngoài truyền tới một trận tiếng động lớn, An Ninh và Bích Châu vừa nghe thấy, liền biết người đến là ai, Cố đại nương đem theo một đám nha hoàn đi vào Thính Vũ hiên, cao ngạo phân phó, “Mau, đem nơi này dọn dẹp cho sạch sẽ, biểu tiểu thư hôm nay sẽ đến, vào đây ở do vậy trăm ngàn lần không thể qua loa đại khái.”

“Nhưng... Cố đại nương... Chúng nô tỳ... Nhị tiểu thư ngài ấy vừa mới chết...”

“Vừa mới chết thì thế nào? Các người sợ quý à? Chính vì nàng đã chết nên đại phu nhân mới để biểu tiểu thư ở tại Thính Vũ hiên.” Cố đại nương hừ lạnh một tiếng, giọng nói bên trong mang theo vài phần đắc ý.

“Cố đại nương... Ngài... Ngài không sợ sao?”

“Sợ cái gì mà sợ? Nàng nếu biến thành quỷ, đến ăn thịt ta được sao? Còn không mau làm đi, nhanh chóng thu dọn, cái nào nên hủy thì hủy nên đổi thì nhanh đổi, biểu tiểu thư chắc chắn không thích những vật trang trí mộc mạc như vậy.”

Bên trong phòng, An Ninh và Bích Châu nghe được động tĩnh bên ngoài, vẻ mặt tức giận, Bích Châu nhìn không được muốn đi ra, lại bị An Ninh giữ lại.

“Tiểu thư... Các nàng...” Bích Châu tức giận tới mức khó thở, tiểu thư không chết, các nàng thế nhưng muốn hủy những thứ tiểu thư dùng, hơn nữa còn muốn đem Thính Vũ hiên này cho biểu tiểu thư nào đó ở? Nàng thật sự nuốt không trôi cục tức này!

Trong mắt An Ninh xẹt qua một chút biến hóa kì lạ, khóe miệng hiện lên một chút cười lạnh, “Để cho tiểu thư nhà người đích thân thu thập các nàng!”

Nàng chưa đi tìm đại phu nhân, đại phu nhân liền phái người tìm đến cửa. Hừ, không sợ “Quý” là nàng đây sao? Giờ phút này, nàng muốn nhanh chóng xuất hiện trước mặt bọn họ, nàng muốn nhìn bọn họ có lá gan to cỡ nào!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tuôn ra chân tướng rốt cục xé rách da mặt

Thanh âm An Bình thập phần to lớn, cơ hồ truyền khắp toàn bộ mọi ngõ ngách trong viện. Nguyên bản nha hoàn hầu phu đang phá hủy hoa cỏ trong viện động tác trong nháy mắt đều cứng đờ mà đứng kia, Cố đại nương chỉ huy bọn nha hoàn về kiểu ngạo, đắc ý trên mặt giờ phút này đồng thời tê liệt, trở nên cực kỳ quý dị.

Tất cả mọi người không thể tin được lỗi tại mình, càng thêm không dám hướng nơi âm thanh truyền đến nhìn xem. Nhị tiểu thư ngày thường đều là triệt để trốn tránh, các nàng trước ít tiếp xúc, nhưng là, thanh âm của chủ tử các nàng làm nha hoàn vẫn là phân biệt rõ ràng, thanh âm vừa rồi, kia thanh âm... Đúng là nhị tiểu thư!

Nhưng... Liền tưởng đến tin tức truyền ra tới qua, nhị tiểu thư không phải đã chết sao? Chẳng lẽ là... Quý?

Âm thanh này đập vào tai các nàng, nhất thời cảm giác chung quanh dường như tràn ngập một cỗ âm trầm lãnh ý bao quanh nơi các nàng đang đứng, làm các nàng động cũng không dám động, liền ngay cả hô hấp cũng trở nên cẩn thận. Cố đại nương sắc mặt cũng là một trận trắng bệch, bởi vì bà ta biết mẫu thân sinh An Ninh từng hóa thành quỷ xuất hiện trong Cẩm Tú Các, bà ta lại càng biết mẹ con hai người chết tất nhiên hàm chứa oan khuất. Chẳng lẽ nhị tiểu thư cùng nương nàng giống nhau chết không cam lòng nên hóa thành quỷ đến dọa người?

Thân thể không ngừng run rẩy... An Ninh, nhìn Cố đại nương mới vừa rồi còn luôn mồm nói xằng nói bậy, giờ phút này hàm răng như đều phát run, trong lòng chồi lên một tia châm chọc, con người sáng lên một tia thâm thúy lại mở miệng. Lúc này đây thanh âm của nàng cũng cố ý hơn vài phần âm trầm,

“Cố đại nương, các người đây là làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy, nhìn thấy quý hay sao?”

Thanh âm nhẹ gần, Cố đại nương cùng bọn nha hoàn hô hấp nhất thời, sắc mặt từ trắng chuyển xanh. Rốt cuộc có người đánh bạo hướng tới An Ninh nhìn thoáng qua, chỉ thấy một bạch y nữ tử đứng ở cửa phòng nhị tiểu thư, quần áo của nàng bị gió thổi động, phiêu dật dị thường mà miệng của nàng như có như không nhếch lên một tia cười lạnh lại làm cho nha hoàn cả kinh, sợ tới mức hai mắt nhắm nghiền.

“A.....Quý a.....”

Nha hoàn kia rốt cục nhìn không được kêu to ra tiếng, đồng thời ném đi thứ trong tay sau đó chạy trốn chết, đầy hoảng sợ lao ra khỏi Thính Vũ hiên.

Lúc đó, khơi dậy sự sợ hãi trong lòng những người khác, nha hoàn khác cũng đều tự động vứt bỏ đồ trong tay, kêu a..... a....., đều theo nha hoàn kia chạy ra ngoài, chỉ còn lại Cố đại nương sắc mặt trắng xanh lẫn lộn, thân thể run rẩy mãnh liệt. Ánh mắt An Ninh dừng trên làn váy của bà, một mảng phía trên ẩm ướt làm nàng chú ý, ánh mắt sáng lên, đôi mắt thanh tú nhú nhú, ánh mắt nhìn Cố đại nương hơn vài phần hèn mọn khinh thường, không sợ sao? Mới vừa rồi là ai đang nói “Sợ cái gì mà sợ”?

An Ninh mâu quang vi liễm, đáy mắt tà ác càng phát ra nồng đậm, từng bước một đến gần Cố đại nương, tiếng bước chân nhẹ nhàng không tiếng động, cùng với sự đến gần của nàng hoảng sợ trong mắt Cố đại nương càng đậm hơn.

“Cố đại nương, người còn không đi là muốn ở lại sao?” Hơi thở An Ninh nhẹ nhàng ở bên tai bà ta, “Vừa vặn An Ninh muốn tìm người cùng bồi...”

Vừa mới nói xong, Cố đại nương đột nhiên cất bước bỏ chạy nhưng sự kinh ngạc vừa rồi làm cho thân thể bà ta mềm nhũn, vừa ra tới cửa Thính Vũ Hiên là lúc, dưới chân vấp vào cánh cửa, phanh một tiếng.

“Ôi...” Cố đại nương bị đau kêu lên, cả người ngã như chó ăn phân, cực kỳ chặt vật quý rập trên mặt đất trong miệng còn có chút bùn đất cùng cỏ xanh, hai tay lại xoa chỗ da bị rách.

“Cố đại nương..... Người cẩn thận chút..... Người gặp cái gì, Ninh nhi.....” Thanh âm của An Ninh một lần nữa trong Thính Vũ hiên truyền tới. Cố đại nương không còn biết đau hay không đau, vội kiểm lại hoảng sợ đứng lên, rồi đi như trốn chạy, trong miệng còn thì thào cái gì.

Đợi cho Cố đại nương chạy xa, An Ninh phía sau thở dài, trong mắt quang mang cũng là dị thường chói mắt, “Ai... Sao thấy ta lại bỏ chạy chứ? Ta thật sự là muốn nàng cùng bồi mà!”

Bích Châu nhìn về “Cô đơn” trên mặt tiểu thư nhà mình, nhất thời ha ha cười ra tiếng đuổi tới bên cạnh An Ninh, “Các nàng nhất định tưởng nhìn thấy quý rồi đó! Thật tốt quá... Người có nhìn thấy không, Cố đại nương mới vừa rồi quần đều ẩm ướt đâu! Kia một chút cũng hơi quá mức!”

An Ninh nhú mày, Cố đại nương tuy rằng là hạ nhân nhưng tại Hầu phủ cũng có địa vị nhất định, sợ rằng cho tới bây giờ cũng chưa từng trải qua chặt vật như vậy. Hừ, Cố đại nương này là tay sai bên người đại phu nhân, đại phu nhân làm chuyện ám muội bà ta cũng không thiếu giúp vào một tay!

Bích Châu về mặt hưng phấn, tựa hồ không thể dừng lại, “Nhân tiện trùng trị bọn họ một chút, tiểu thư người không biết, tối hôm qua nhận được tin tiểu thư bị dả thủ căn chết, Dĩnh Thu cùng Cố đại nương còn thật là cao hứng, nô tỳ nghe các nha hoàn khác nói, trong Khôi Thủy Uyển nửa đêm còn truyền ra tiếng cười...”

Bích Châu cau mày, vì tiểu thư nhà mình bệnh vực kẻ yếu mà An Ninh khoe miệng cũng là gọi lên một chút cười lạnh. Nửa đêm còn truyền ra tiếng cười, quả nhiên là cực cao hứng, các nàng sợ là chúc mừng chuyện đem mình đẩy vào miệng dã thú thành công đi.

Quả là một đôi mẹ con ác độc, một đôi chủ tớ cấu kết với nhau làm chuyện xấu!

“Tiểu thư, nô tỳ... nô tỳ có câu, vẫn muốn hỏi tiểu thư...” Bích Châu mâu quang vi liễm, như có như không nhìn An Ninh, tựa hồ muốn dựa vào biểu tình phán đoán ý tứ của nàng.

Biểu tình An Ninh cũng là như trước không một chút biến hóa, thân nhiên cười, nhìn không ra có gì khác thường, chính là trầm mặc một lát, nhẹ nhàng phun ra một chữ, “Nói.”

Bích Châu được tiểu thư cho phép, nghĩ đến chuyện tình mình muốn hỏi, hít vào một hơi thật sâu coi như chuẩn bị tâm lý, rốt cục cố lấy dũng khí, đôi mắt không chuyển nhìn An Ninh, ôn nhu mở miệng, “Tiểu thư, đại phu nhân cùng đại tiểu thư đối tiểu thư không tốt ngay cả nô tỳ cũng nhìn ra được, hai năm trước các nàng còn đối với tiểu thư ôn hòa, chính là không ngừng muốn tiểu thư giúp đại tiểu thư làm này làm kia, nô tỳ đoán ra được, các nàng chính là muốn lợi dụng tiểu thư, mới đối tiểu thư ôn hòa, nửa năm nay, các nàng đối tiểu thư một chút ôn hòa cũng không có, thậm chí tối hôm qua nghe được tin tức của tiểu thư còn cao hứng như vậy, không chút thương tâm, nô tỳ nghe người ta nói, Đại phu nhân không phải mẹ ruột tiểu thư... Mẹ ruột tiểu thư kêu... kêu...”

Bích Châu đột nhiên quên cái tên kia, trong đầu suy tư rất nhanh, nhưng là vẫn không nghĩ ra được, nghe nói cái tên kia là cấm kỵ ở Hầu phủ.

“Vân Trăn!” An Ninh thay Bích Châu nói ra hai chữ kia, nguyên bản trên mặt tươi cười thân nhiên cũng hơn vài phần lạnh lùng.

“Đúng, chính là nàng...” Bích Châu trong lòng vui vẻ, vừa nhìn đến sắc mặt An Ninh không khỏi nuốt nước miếng, không biết vì sao, tiểu thư giờ phút này thập phần làm cho người ta sợ hãi, cả người phát ra lãnh ý, giống như có thể đem người bình thường cuốn đi, Bích Châu cắn cắn môi, “Tiểu thư, người đã biết rồi sao?”

Năm ấy, phu nhân mua nường đem vào Hầu phủ hầu hạ tiểu thư, hơn nữa đại phu nhân còn dặn dò nường, không thể loạn nghe người khác nói luyên thuyên càng không thể nói lung tung trước mặt tiểu thư. Lúc ấy, nường dựa vào phân phó của đại phu nhân, chỉ phụ trách hầu hạ tiểu thư, nường từng vụng trộm nghe nói, tiểu thư từng mất trí nhớ nhưng đại phu nhân cũng không cho hạ nhân trong phủ nhắc tới chuyện này nữa câu.

Tiểu thư từ Mẫu Đơn yến nửa năm trước đến nay, nường dần dần phát hiện tiểu thư có một chút biến hóa, người ở bên ngoài, nhất là trước mặt đại phu nhân cùng đại tiểu thư, nường vẫn như cũ là cái kia khúm núm, là một tiểu thư không biết phản kháng nhưng ở thời điểm chỉ một mình, nường lại trở nên dị thường trầm tĩnh nội liễm, cặp mắt sâu không thấy đáy, tổng làm cho người ta cảm giác tiểu thư đang có kế hoạch gì đó.

“Đúng, ta đã biết.” An Ninh thản nhiên mở miệng, con người một mảnh thâm thúy, Bích Châu ở bên cạnh hầu hạ nường, nường là thật tâm quan tâm chính mình, cho nên nường phát hiện chính mình có điều biến hóa, đây là chuyện đương nhiên.

Bích Châu đạt được đáp án khẳng định, trong lòng vẫn là giật mình như cũ, tiểu thư biết mẫu thân của nường là Văn Trăn, như vậy...Liễm liễm mi, “Tiểu thư cũng biết lời đồn kia sao?”

Đại phu nhân tuy rằng không cho người nói nhưng trong phủ cũng có người ngầm truyền thuyết cái kia Văn Trăn là bị đại phu nhân hại chết, không chỉ có như thế, thậm phạm chính thất hiện tại của đại phu nhân cũng là từ trên tay Văn Trăn đoạt được.

Nghe đồn? An Ninh khẽ nhú mày, cũng là rất nhanh phản ứng lại, “Biết!”

An Ninh dứt lời, ánh mắt Bích Châu nhìn An Ninh thêm vài phần thương tiếc, nường tuy rằng ngày thường có chút mơ hồ nhưng cũng không ngốc, tiểu thư nếu biết được, như vậy...Liên hệ đến sự biến hóa của tiểu thư nửa năm qua cùng với những chuyện nường làm, trong lòng cũng hiểu được, tiểu thư là muốn báo thù!

Nhớ tới tiểu thư trong khoảng thời gian này một tiếng lại một tiếng kêu đại phu nhân “Nương”, đối đại phu nhân cũng là khuôn mặt tươi cười, đối mặt kẻ thù nường lại muốn ăn nhấm chính mình như vậy, tiểu thư trong lòng khô, ai có thể biết được!?

Bộp, Bích Châu kiên định quỳ trên mặt đất, An Ninh nhìn hành động của nường, không khỏi khẽ nhú mày, “Người làm cái gì vậy?”

“Tiểu thư, nô tỳ tuy là nha hoàn đại phu nhân cấp cho tiểu thư nhưng nô tỳ đối tiểu thư không có chút dị tâm, nô tỳ tuy rằng chỉ là một nha hoàn nhưng nguyện ý vì tiểu thư làm bất cứ chuyện gì.” Bích Châu tỏ rõ cõi lòng, ánh mắt tràn đầy kiên định.

Trong lòng An Ninh trôi lên một dòng nước ấm, đem Bích Châu nâng dậy, trên mặt lộ ra một chút tươi cười, nường làm sao lại không biết lòng trung thành của Bích Châu? Kiếp trước Bích Châu đối với chính mình trung thành nhưng bởi vì đại phu nhân không muốn nường trở thành tâm phúc của mình mà đem nường bán cho một lão nam nhân năm mươi tuổi làm vợ kế, một năm sau, bị tra tấn mà chết!

Nhìn Bích Châu, tuổi đang như hoa như ngọc, đại phu nhân nhưng lại cũng hạ thủ được! Kiếp này, nường nhất quyết sẽ không để Bích Châu lại bị thương tổn!

“Hảo, về sau trước người chúng ta là chủ tử, không có người chúng ta là tỳ muội!” An Ninh nhìn vào hai mắt Bích Châu, ánh mắt đồng dạng kiên định, nghĩ đến vừa rồi lúc nường nhắc đến hôn sự của Bích Châu, Phi Phiến kia phản ứng thật lớn, trên mặt ý cười càng đậm. Kiếp này, nường không chỉ không để Bích Châu bị thương tổn còn muốn tận mắt nhìn thấy nường gả cho một trượng phu yêu nường, sinh con dưỡng cái, nhìn thấy nường hạnh phúc.

“Ân.” Bích Châu kiên định gật đầu, chuyện lớn như vậy tiểu thư đều không có gạt nường còn coi nường như tỳ muội mà đối xử, tiểu thư đối với nường tốt như vậy, nường ngày sau sẽ vì tiểu thư dù đầu rơi máu chảy, chết vạn lần cũng cam tâm tình nguyện.

Đột nhiên Bích Châu như nghĩ đến cái gì, mày không khỏi cau lại, “Tiểu thư, những nha hoàn vừa rồi bị người dọa sợ, đợi lát nữa sợ toàn bộ Hầu phủ đều đã biết, Cô đại nương chặt vật chạy trốn, nường nhất định đi tìm đại phu nhân nói rõ sự tình, vạn nhất đại phu nhân tới...”

“Sợ cái gì? Chúng ta chính là đang chờ nường ta đến!” An Ninh nhú mày, nường còn sợ đại phu nhân không tới, mặc dù đại phu nhân không tới, nường cũng phải tự mình đi tới cái kia “Nương” thỉnh an nường ta phải không?

Tối hôm qua nường cao hứng cũng đã đủ, hiện tại sẽ làm cho nường vui quá hóa buồn!

Nhìn thấy trong mắt An Ninh lóe ra mang theo vài phần tà ác, Bích Châu trong lòng ngăn ra, “Đúng, chúng ta chờ nường đến, sợ cái gì!”

Hiện tại tiểu thư cũng không phải là tiểu thư trước kia, cũng sẽ không mặc cho đại phu nhân cùng đại tiểu thư khi dễ đi, nghĩ đến Cố đại nương mới vừa rồi sợ đến tè ra quần, bóng dáng hoảng sợ chạy trốn, trong lòng nhất thời cảm thấy rất là vui sướng!

Mà lúc này bên ngoài Thính Vũ Hiên, cơ hồ trừ bỏ Thính Vũ Hiên toàn bộ An Bình hầu phủ đều oa oa nổ tung. Bọn nha hoàn vừa rồi mới bị dọa chạy ra khỏi Thính Vũ Hiên chung quanh tán loạn, tin tức “An Ninh biến thành quỷ” trở về Hầu phủ nhanh chóng lan truyền, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ bên trong An Bình Hầu phủ.

Quản gia đem tin tức báo cáo cho An Bình Hầu gia đầu tiên, An Bình Hầu gia đang trong thư phòng xem sổ sách, phân phó không cho kẻ nào quấy rầy, quản gia về mặt lo lắng, bên ngoài thư phòng không ngừng đi qua đi lại, vài lần gõ cửa đều bị hầu gia tức giận quát lớn, bình thường nếu không có chuyện gì quan trọng hẳn quả quyết sẽ không ở phía sau quấy rầy lão gia, nhưng là, nghĩ đến tin tức mới vừa nghe cùng với nhìn đến nha hoàn sợ tới mức không phân rõ thần chí, mi tâm thủy chung không giãn mở ra được, rốt cục, không dám xía gì đến như bình thường, lại gõ cửa thư phòng, “Lão gia, lão nô thật sự có điều cần bẩm báo.”

Trong thư phòng An Bình hầu gia con người khẽ nhủ, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Có thể làm cho quân gia lo lắng như vậy, ba bốn lần quấy rầy hẳn không lẽ Hầu phủ thực đã xảy ra cái gì đại sự? Nhưng là, hiện tại có gì đại sự hơn tin tức An Ninh chết ngày hôm qua? Vừa biết được tin tức, hẳn mặc dù khiếp sợ nhưng suy nghĩ một đêm, liền không thêm để ý. Đối với hắn mà nói, An Ninh bất quá là trong thân thể chảy huyết mạch của hắn mà thôi, nếu đã chết, hẳn liền vứt bỏ đứa con này, mặc dù thất vọng nhưng không có chút thương tâm. Hiện tại, không có An Ninh này làm quân cò, hẳn phải đem lực chú ý chuyển dời đến địa phương khác. Đại nữ nhi An Như Yên đã không thể trông cậy vào, tam nữ nhi tứ nữ nhi đều mới mười ba tuổi, còn phải chờ hai năm nữa mới có thể vì hắn sử dụng, ải! Nghĩ đến đây, trong lòng An Bình hầu gia lại sinh ra một cỗ khí tích tụ.

“Lão gia...nhị tiểu thư nàng...” Quân gia dừng một chút, không biết vì sao thân thể hắn lại có cảm giác như có một cỗ khí lạnh xẹt qua.

Trong thư phòng An Bình hầu gia trong mắt xẹt qua một chút nồng đậm không hơn giận, “Không cần vì người đã chết đến tìm ta, ta không có nhiều tâm tư để ý đến nàng như vậy, nếu ở trong khu vực săn bắn xác chết kia cũng không tìm thấy, Hầu phủ vừa xong xuôi một cái tang sự, Dương Mộc Hoan chết đã làm cho Hầu phủ đủ xui, hiện tại không có xác chết cũng không đi chuẩn bị cái gì hậu sự đồ phải có chương khí mù mịt, coi như Hầu phủ này không có nhị tiểu thư đi.”

“Nhưng...Lão gia, người cũng không nên nói lung tung!” Mặt khác quân gia bất chấp, đẩy cửa ra, nhìn đến vẻ mặt An Bình hầu không kiên nhẫn, “Lão gia, trăm ngàn lần không thể nói lung tung nha!”

Nha hoàn mới vừa rồi nói nhìn thấy hồn ma của nhị tiểu thư, hắn còn chưa đi thăm tra, nếu thật sự có hồn ma như vậy lời nói mới vừa rồi của An Bình hầu gia vụn nát rơi vào “lỗ tai nhị tiểu thư”, đến lúc đó biết làm như thế này cho phải!

“Cái gì là nói lung tung đừng có loạn, chuyện gì, bẩm báo nhanh chút, đừng có dồng dài.” Sự mắt kiên nhẫn trên mặt An Bình hầu càng đậm hơn.

“Có nha hoàn nói nhìn thấy nhị tiểu thư trong Thính Vũ Hiên là...hồn ma.”

Quân gia thật vất vả mới phun ra hai chữ cuối cùng, mở miệng nói ra hai chữ đó nhất thời cảm thấy hàn ý trên người mới vừa rồi càng thêm sâu hơn.

Sững sờ một chút, An Bình hầu gia đột nhiên từ trên ghế đứng lên, giật mình nhìn quân gia, ngay cả sổ sách rơi xuống đất cũng không phát hiện, An Bình hầu gia đi nhanh tiến lên, thần sắc hết sức nghiêm túc, “Người nói cái gì?”

“Nhị tiểu thư là...hồn ma”

Quân gia có rúm lại một chút, một chút cũng không giống ngày thường như vậy bình tĩnh trấn định.

“Vớ vẩn, sao lại có chuyện như vậy?” An Bình hầu gia tức giận lên tiếng khiển trách. Thời gian trước truyền Cẩm Tú các cùng Cách Viên có hồn ma Vân Trần, hắn xem như là Lưu Hương Liên làm chuyện trái với lương tâm, chính mình dọa chính mình, trên đời này làm gì có cái gì gọi là hồn ma?

“Nhưng là...có vài nha hoàn đều nói như vậy. Hôm nay đại phu nhân phân phó Cố đại nương mang theo nha hoàn đi dọn dẹp Thính Vũ Hiên của nhị tiểu thư, lúc đi ra lại là chạy trốn giống như tiểu thư đuổi tới nơi. Lão nô đoán rằng hành động của đại phu nhân sợ là chọc giận đến nhị tiểu thư, cho nên mới...” Quân gia quan sát đến thần sắc của An Bình hầu gia, “Chuyện này nên làm thế nào cho phải?”

An Bình hầu gia con người căng thẳng, lão luyện như hắn cũng sẽ không khinh địch như vậy mà tin tưởng, nghĩ đến cái gì, trong mắt xẹt qua một tia sang lạnh giọng mở miệng, “Đi, đi nhìn một chuyến”

Hầu phủ, Vô Song lâu của ngũ phu nhân Tần Song Ngọc giờ phút này cũng biết được tin tức. Tần Song Ngọc đang ngồi đàn đàn tỳ bà tay đột nhiên dừng động tác, thần nhiên nhìn thoáng qua nha hoàn Phúc Nhi bên người mình, mi đẹp khẽ cau lại, “Đó là sự thật?”

“Nếu chỉ có một người nói càng có khả năng là giả nhưng nhiều nha hoàn đều nói như vậy, cho nên nô tỳ nghĩ...chuyện này có lẽ là thật.” Phúc Nhi liếm liếm mi, trầm giọng mở miệng, nàng là một nha hoàn trầm ổn, dè dặt mà cẩn thận.

Tần Song Ngọc mâu quang vi tiếm, trong mắt xẹt qua một chút ý cười, hồn ma của An Ninh đã trở lại? A! Hôm qua nghe nói An Ninh đã chết nhưng vẫn chưa thấy thi thể, trong lòng của nàng tự nhiên có chút hoài nghi, nhưng mặt khác trong mắt, bị vây trong khu vực săn bắn sợ sớm đã bị xài lang hổ báo ăn thịt, làm sao có thể tìm được thi thể?

An Ninh nếu thật sự đã chết, như vậy thật là đáng thương cho nàng, con mình đã chết, An Bình hầu gia là phụ thân nàng ngay cả ý định đi tìm thi thể cũng không có. Dựa vào nàng nay thành cô hồn dã quỷ, đối với An Bình hầu gia mà nói, nếu đã không còn giá trị thì liền cái gì cũng đều không phải rồi! Nàng nếu thật là hồn ma đã trở lại, kia định là trong lòng hàm oan, oán hận cha nàng vô tình lãnh huyết.

Nam nhân như vậy, đối nữ nhi còn như thế đối nữ nhân của mình sẽ càng thêm không thương hại nhưng Tần Song Ngọc nàng chung quy là gả cho nam nhân này. Nàng xuất thân thanh lâu, hoàn lương gả cho An Bình hầu gia làm thị thiếp thứ năm, trước kia trong mắt bọn tỷ muội nàng được cho là đặt lên phú quý, dù sao, An Bình hầu phủ tốt xấu cũng là một trong tứ đại thế gia.

Chính là người bên ngoài có ai biết được sự vô tình của An Bình hầu gia? Dương Mộc Hoan chính là một ví dụ điển hình, nàng cũng không có gốc giống như Dương Mộc Hoan, hi vọng Hầu gia sẽ nhớ đến cái gì tình cảm vợ chồng.

Hừ! Tình cảm vợ chồng ở trong mắt hắn có tác dụng gì? Nàng thấy rõ ràng, nữ nhân muốn hắn xem trọng liền phải xem sau lưng nữ nhân đó có chỗ tốt gì cho hắn.

Nàng xuất thân từ thanh lâu, sau lưng không có núi dựa vào, duy nhất có thể làm cho tuổi già bình yên cũng chỉ có cách sinh một đứa nhỏ, nhưng là... Nghĩ đến chính mình bụng vẫn luôn không có động tĩnh, trong mắt Tần Song Ngọc nhiều hơn một tia u buồn, liếm liếm môi, “Được của ta vẫn chưa có?”

Phúc Nhi khẽ nhủ thầm, “Đã xong, nô tỳ bây giờ đi lấy, chính là...”

“Cái gì?” Tần Ngọc Sương thần nhiên ngó qua Phúc Nhi mà liếc mắt một cái, trong lòng mơ hồ đoán ra nàng muốn nói gì.

“Nô tỳ là muốn, muốn hay không đi Thính Vũ hiền nhìn xem... Nhị tiểu thư có phải hay không thật sự...” Phúc Nhi thật cẩn thận quan sát thần sắc của Tần Song Ngọc, thử hỏi.

“Người khi nào lại thích trông nom việc không liên quan tới mình như vậy?” Tần Song Ngọc trong mắt xẹt qua một tia hờn giận.

“Nô tỳ biết sai, nô tỳ bây giờ đi lấy thuốc cho di nương.” Phúc Nhi vội phúc phúc thân, lập tức lui xuống, nhưng đi ra vài bước liền nhìn thấy An Lan Hình vội vàng chạy tiến vào.

“Tần di nương...” An Lan Hình thần sắc vội vàng, “Tần di nương.”

“Hình Nhi? Người sao lại đây? Xem người gấp đến độ, mau ngồi xuống, di nương lau mồ hôi cho người.” Tần Song Ngọc nhìn thấy An Lan Hình, trên mặt lập tức nở ra một chút tươi cười từ ái.

Dương Mộc Hoan đem An Lan Hình phó thác cho nàng, từ sau khi mình bắt đầu chiếu cố An Lan Hình lão gia đối chính mình liền tốt lên vài phần, đêm qua còn phó phó quần gia đến truyền lời, làm cho chính mình hảo hảo dạy tam tiểu thư. Tần Ngọc Sương nàng cũng không ngờ, đêm qua lão gia vừa được tin nhị tiểu thư chết liền lập tức đem lực chú ý đặt ở trên người tam tiểu thư. Cũng đúng, đại tiểu thư nay bộ dáng thể kia cũng hy vọng không được, cũng chỉ còn lại tam tiểu thư!

Tần Song Ngọc đối với An Lan Hình vô cùng tốt, cẩn thận lau sạch mồ hôi trên trán nàng, cuộc sống sau này của nàng xem như dựa vào An Lan Hình này.

“Tần di nương, nhị tỷ tỷ nàng...” An Lan Hình thần sắc có chút lóe ra, cắn chặt môi, nghĩ đến chuyện tình nàng vừa mới nghe bọn hạ nhân loan truyền, không biết có nên tin tưởng hay không.

Tần Ngọc Sương trong mắt xẹt qua một tia hiểu rõ, xem ra chuyện này thật đúng là truyền khắp toàn bộ Hầu phủ rồi, thật sâu nhìn thoáng qua An Lan Hình, “Hình Nhi a, nhị tỷ tỷ người là chuyện của nhị tỷ tỷ người, người cũng đã mười ba tuổi, có câu ta nhưng thật ra muốn hỏi người, người là hy vọng nhị tỷ tỷ người đã chết rồi? Hay là vẫn hy vọng nàng không chết?”

An Lan Hình nhíu nhíu mày, mặt lộ vẻ khó xử, nhị tỷ tỷ từng dạy nàng cầm kỹ cũng không gây khó dễ cho nàng, nhưng vừa nghĩ đến tướng quân ca ca đối nhị tỷ tỷ rất tốt, trong lòng nàng thủy chung liền có một tia ghen tị, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mở miệng, “Hình Nhi có ca ca, có Tần di nương là đủ rồi.”

Tần Ngọc Sương khoe miệng giương lên, nhất thời hiểu được ý của nàng. Tuy chỉ mới là đứa nhỏ mười ba tuổi nhưng trong lòng cũng đã có ý nghĩ của riêng mình, “Kia Hình Nhi hiện tại nên làm những gì?”

An Lan Hình mi phong giãn mở ra, trên mặt cũng lộ ra một chút tươi cười, “Hình Nhi ở trong này bồi di nương.”

“Tốt, hai mẹ con chúng ta ngày ngày trong viện này cùng nhau.” Tần Song Ngọc công đạo nói. Mặc kệ nha hoàn trong phủ nhìn thấy đúng là hồn ma của An Ninh thật cũng không liên quan đến các nàng, nếu An Ninh đã chết, Hình Nhi liền chiếm được tiện nghi, nếu là An Ninh không chết..... Nghĩ đến hôm qua Khôi Thủy Uyên đắc chí đùa vui âm ỉ.

Hừ, đại phu nhân cùng đại tiểu thư muốn nhị tiểu thư chết không cần phải nghĩ ngợi. Nếu An Ninh còn không chết đối với mẹ con bọn họ sợ là rất thất vọng! Nếu thật là như thế, nàng thật ra nghĩ muốn nhìn thấy biểu tình thất vọng của đại phu nhân, bất quá nghĩ đến tình trạng của mình giờ phút này, nàng cũng nghĩ không nên đối địch với đại phu nhân!

“Di nương, thuốc của ngài.” Chính lúc này Phúc Nhi bụng chén thuốc đi đến, đem thuốc đưa đến trước mặt Tần Song Ngọc, hương vị đắng chát tỏa ra khắp nơi trong không khí, An Lan Hình nắm mạnh cái mũi, “Tần di nương, thuốc này thật đắng, di nương vì sao mỗi ngày đều uống?”

Tần Ngọc Sương hai hàng lông mày cũng chưa nhăn lại một chút, một ngụm liền đem bát thuốc uống xuống hết, lập tức liền lấy một miếng mứt táo đặt ở trong miệng, “Thứ tốt tự nhiên phải thường uống.”

Thuốc này hiện giờ chính là bảo bối của nàng, đây chính là thù lao cho việc Dương Mộc Hoan đem An Lan Hình phó thác cho nàng chiếu cố. Bắt đầu từ ngày nàng có phương thuốc liền cho người đi bốc thuốc, mỗi ngày đều phải uống một chén. Nếu thật sự có tác dụng, như vậy không quá lâu nàng hẳn là có thể có một đứa con của riêng mình!

Nghĩ đến điều đó tâm tình Tần Song Ngọc liền nhảy nhót lên.

Mà lúc này bên trong Khôi Thủy Uyên, An Như Yên nằm ở trên giường, Đinh Thu bụng một chén thuốc hầu hạ nàng uống, mới vừa uống vào ngụm đầu tiên An Như Yên liền phun ra, “Đây là sắc thuốc như thế nào? Đắng như vậy là trách ta chưa đủ khổ sao?”

Dĩnh Thu quý mạnh trên mặt đất, “Nô tỳ đáng chết.....Chính là thuốc này.....Thuốc đắng dã tật tốt cho bệnh, nô tỳ cũng không có biện pháp nha.”

Từ sau khi tiểu thư gặp chuyện không may tính tình lại ác liệt. Trước kia tiểu thư tuy rằng đối với hạ nhân thập phần nghiêm khắc nhưng đối với mình thật ra rất ít phát giận nhưng là hai ngày nay nàng ở bên cạnh hầu hạ thân thể tiểu thư, một lòng cố gắng không chọc giận tiểu thư, không ngừng suy đoán tâm tư của tiểu thư.

“Không có biện pháp? Vậy bốn tiểu thư nuôi bọn hạ nhân các ngươi làm gì? Không có biện pháp không biết cố gắng nghĩ ra sao? Ta xem, ta hiện tại cái dạng này hạ nhân như ngươi cũng muốn đến khi dễ bốn tiểu thư, đừng tưởng rằng bốn tiểu thư dễ chọc, xem ta làm sao thu thập các ngươi.” An Như Yên hung hăng nhìn lướt qua mặt các nha hoàn khác đứng chung quanh, vẻ mặt ác liệt. Trời biết, riêng việc các nàng đứng ở trước mặt mình, nàng đều khó có thể chịu được, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Quý xuống, đều quý xuống cho bốn tiểu thư.” An Như Yên lớn tiếng quát. Nhất thời, bọn nha hoàn hầu hạ trong phòng vội vàng quý trên mặt đất, sợ quý chậm một chút liền rước phải sự khó chịu của đại tiểu thư.

Hôm qua, một nha hoàn thời điểm giúp đại tiểu thư lau thân mình không cẩn thận làm đau đại tiểu thư, đại tiểu thư dùng dũa tức giận cho người đem hai tay nha hoàn kia làm hỏng, các nàng nhìn kinh hồn bạt vía, mỗi người đều cảm thấy bất an.

"Các ngươi nghe đây, ta An Như Yên tiểu thư con vợ cả của quý phủ, các ngươi có chút chậm trễ, bốn tiểu thư nhất định không tha cho các ngươi!" Ánh mắt An Như Yên sắc bén, tựa hồ bao nhiêu tức giận đều phát tiết trên người hạ nhân.

"Tiểu thư mau uống thuốc, uống vào vết thương mới có thể chóng lành." Dĩnh Thu lại một lần nữa đưa thuốc lên, An Như Yên một lần nữa lại tránh đi, lần này giận giữ càng đậm, "ta nói rất đáng, ngươi nghe không hiểu sao, ngươi... phải, chính là ngươi, nha hoàn ngoài cửa."

An Như Yên nhìn chằm chằm vào cửa, nha hoàn bị gọi đến trong lòng nhất thời lo lắng có dự cảm chẳng lành, "Dạ, đại tiểu thư muốn..... nô tỳ."

"Đem bát thuốc này uống đi!" Không chờ nàng nói xong An Như Yên liền đánh gãy lời nói của nàng, khỏe miệng gọi lên một chút ác độc.

Nha hoàn kia sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt, đại tiểu thư nhưng lại muốn nàng uống thuốc đó, đó là thuốc không phải cái khác này nọ, đối với người bệnh mà nói, uống thuốc là tốt nhưng nàng là người bình thường cái này không thể uống loạn.

"Ngươi uống hay không?" An Như Yên không chờ nàng trả lời, giọng điệu bỗng cất cao, "Dĩnh Thu, đổ vào miệng nàng ta."

Đầu nha hoàn kia oanh một tiếng, không được vội vàng lắc đầu nhưng không thể thay đổi chủ ý của An Như Yên, Dĩnh Thu nhanh chóng đứng dậy, lập tức theo lời nói của An Như Yên, bưng bát thuốc trong tay đi tới nha hoàn ở cửa.

"Ta uống..... Tự ta uống..." Nha hoàn kia trong mắt đầy sự sợ hãi, dù sao cũng phải uống bát thuốc kia vào bụng, không bằng chính mình uống.

Ai ngờ, An Như Yên không cho nàng được như ý, hai hôm nay nằm trên giường, thú vui duy nhất là hành hạ bọn tiểu nhân, chỉ có như vậy mới có thể trấn an được ả, lạnh lùng trừng mắt nha hoàn kia, khỏe miệng nhếch lên, "Mau, rót hết!"

Trên mặt nha hoàn kia tràn đầy sự tuyệt vọng, chỉ có thể mặc cho Dĩnh Thu chế trụ mình phía dưới, làm cho mình hé miệng, trơ mắt nhìn bát thuốc đổ vào trong miệng."

"Ha ha..... tốt, ta nói cho các ngươi nghe, tất cả phải cẩn thận cho ta, chọc phải ta, các ngươi phải nhìn lại mình đi." An Như Yên điên cuồng cười to ra tiếng, tiếng cười vang vọng rót vào lỗ tai bọn nha hoàn, giống như trong địa ngục, hai ngày hôm nay trong Thủy Uyển so với địa ngục còn khắc nghiệt hơn.

Đại phu nhân vừa đi vào phòng, nhìn cảnh bọn nha hoàn quý trên mặt đất nom nớp lo sợ, An Như Yên cười đến điên cuồng, mà nha hoàn ở cửa kia sắc mặt trắng bệch, sắc mặt tái nhợt, trên trán xuất hiện tầng mồ hôi, thân thể run rẩy, mi tâm không khỏi nhui vào, "Đây có chuyện gì?"

"Nương người đến rồi." An Như Yên muốn đứng dậy, thân thể vừa động một trận đau truyền đến, mắt nhất thời tối tăm, hạ thân như thế nào cũng không thể đứng dậy, lúc này vừa vặn nhắc nhở nàng thân thể bị trọng thương, trong lòng càng thêm thống khổ, "Bất quá là giáo huấn nha hoàn một chút thôi, không nghe lời nên trừng trị."

Đại phu nhân nhìn An Như Yên trong lòng thở dài, lập tức phân phó Dĩnh Thu đưa nha hoàn đang run rẩy đi xuống, trước khi rời đi, nghĩ đến cái gì công đạo liền nói, "Đừng để lão gia biết, các ngươi nghe đây, vừa rồi ở Thủy Uyển xảy ra chuyện gì cũng không được nói ra ngoài, nếu có người hỏi tới tình trạng của đại tiểu thư, phải nói đại tiểu thư ở An Tâm dưỡng thương, nếu dám nói cái gì không nên nói, cẩn thận thân các ngươi."

"Vâng, bọn nô tỳ biết, cái gì bọn nô tỳ cũng không nói." Bọn nha hoàn hứa hẹn lập tức lui xuống.

Đại phu nhân đến cạnh An Như Yên, An Như Yên còn nóng giận đưa mắt nhìn đại phu nhân, "Nương, người cho bọn chúng đi xuống làm gì? Yên nhi chính là giáo huấn bọn chúng."

Đại phu nhân giật mình, hẳn là chuyện hôm đó cho nàng đã kích, hai ngày nay, tính tình An Như Yên thay đổi không ít, lúc đau thì lớn tiếng quát tháo, hơi chút lợi dụng đau đớn để khi dễ nha hoàn mua vui, như vậy thật chẳng ra sao.

Nghĩ đến kế hoạch của mình, trên mặt đại phu nhân nở ra nụ cười tươi, "Còn nhớ nữ nhi của cậu ngươi không, nàng so với ngươi nhỏ hơn một tuổi, trước kia ta mang ngươi về nhà cậu, các ngươi có cùng nhau chơi đùa, cậu ngươi đem nàng ta lên núi học nghệ, nay sắp trở lại, sáng sớm nay ta đã phái người

đi đón, tối nay sẽ đến đây, để cho hai người các người hồi tưởng kỉ niệm, sẽ có cùng tiếng nói chung."

Trên mặt An Như Yên thần sắc giật giật, trên mặt xẹt qua một chút giận dữ, "Lúc này nương đưa người đến, là nhìn ta chê cười sao?"

Sắc mặt Đại phu nhân cứng đờ, kéo kéo khóe miệng, "Làm sao có thể nhìn người chê cười, Nương đã cho Cố đại nương đi thu thập Thánh Vũ hiền cho biểu muội của người ngụ ở."

Vừa nghe đến hai chữ An Ninh, An Như Yên vốn đang giận dữ liền biến mất không thấy, thay vào đó là vẻ mặt hưng phấn, "Tốt, cái gì của An Ninh đều bỏ đi, nhất định không cho lưu lại."

"Đó là đương nhiên, Cố đại nương tự sẽ biết làm như thế nào." Đại phu nhân liếc hạ mi, trừ khử Vân Trần nữ nhi, trong lòng nàng thoải mái không ít.

Chính lúc này, Cố đại nương vội vàng vào phòng, nhìn đại phu nhân và đại tiểu thư trong phòng, bước lên phía trước, "Phu..... phu nhân....."

"Làm sao kích động như vậy? Người không phải đưa người đi dọn dẹp Thánh Vũ hiền sao? Đã dọn dẹp xong? Biểu tiểu thư rất nhanh sẽ tới, đừng để đến lúc đó không có địa phương an trí."

Đại phu nhân nhú nhú mày, nàng nghe nói ca ca tiểu nữ nhi thập phần ương ngạnh, lại học được một chút võ nghệ, tự cho mình tài giỏi, ở phương diện ăn mặc, đi lại thập phần chú ý, nha đầu kia vẫn là lần đầu đến Hầu phủ làm khách, nàng đương nhiên không thể chậm trễ.

Cố đại nương vào giờ phút này không có tâm tư nghe đại phu nhân nói, thần trí vẫn đang nghĩ đến sự việc vừa xảy ra trong Thánh Vũ hiền, thân thể lại không khỏi run rẩy, "Phu nhân, nhị tiểu thư nàng..... Nàng đang trong Thánh Vũ hiền!"

Oanh! một tiếng, Đại phu nhân cùng An Như Yên nhất thời đều ngẩn ra, An Như Yên hung hăng trừng mắt Cố đại nương, mà Đại phu nhân đã đứng dậy, sắc bén hỏi, "Rốt cục là như thế nào?"

An Ninh làm sao đang ở trong Thánh Vũ hiền? Rõ ràng..... rõ ràng đã chết không phải sao?"

"Phu nhân..... Sợ là nhị tiểu thư..... quý hôn." Cố đại nương như trước gương mặt hoảng sợ, nàng thế nào quên hàn ý cảm nhận được ở Thánh Vũ hiền.

Đại phu nhân cùng An Như Yên lại ngẩn ngơ nói không nên lời.

"Quý hôn?" Đại phu nhân nhớ lại lần trước mơ thấy Vân Trần về lấy mạng, sắc mặt nàng càng trở nên trắng bệch, "Người xác định?"

Hôm qua Uyển Quý phi truyền tin tới, nàng tự nhiên đã tin tưởng An Ninh chết, huống hồ, trên người còn mang theo mùi hương kia, tiến lại khu vực sân bắn, sông sót là kỉ tích, lúc này Lưu Hương Liên, làm sao có thể biết, Uyển quý phi khi nhìn thấy An Ninh cũng là không muốn tin tưởng đây chính là An Ninh.

Cố đại nương không trả lời nhưng phản ứng của bà ta cũng là câu trả lời, ánh mắt Đại phu nhân chuyển đến phía trước váy bị ẩm ướt của bà ta, thần sắc giật mình, "Đi, đi xem, ta thật muốn nhìn, ban ngày ban mặt, làm sao có chuyện như vậy."

Dứt lời liền lắc ống tay áo, một bên kích thích xoay người bước ra khỏi phòng.

Trong Thánh Vũ hiền.

An Ninh thật không ngờ người đầu tiên tới không phải đại phu nhân, mà là An Bình Hầu gia, vẫn còn nhớ khi phụ thân vào Thánh Vũ hiền, nhìn thấy nàng thì trên mặt xanh, trắng biến đổi, trong lòng trôi lên một tia cười lạnh.

"Người là người hay quỷ?" An Bình Hầu gia hai mắt híp lại, tập trung tìm kiếm, mơ hồ còn mang theo vài phần phòng bị.

An Ninh nhìn thấy hết, trong lòng hiểu rõ, hấn sợ chính mình nếu là quỷ, đối với hấn bất lợi sao? Hừ, An Bình Hầu gia a An Bình Hầu gia, An Ninh nàng lại không phải quỷ, cũng sẽ khiến hấn bất lợi, cũng sẽ khiến hấn thấy việc kinh doanh của An Bình Hầu phủ từng chút, từng chút sụp đổ.

"Cha, người nói cái gì? Cái gì là quỷ? Cha là hi vọng An Ninh chết sao?" An Ninh vô tội nhìn An Bình Hầu gia, trước sau ôn hòa vô hại.

An Bình Hầu gia giật mình, cổ lấy dũng khí tiến lên, chạm vào mặt nàng, cảm nhận được hơi ấm, mới thở ra nhẹ nhõm một hơi, giống như thật vui sướng, "Làm sao có thể? Cha làm sao có thể mong Ninh Nhi chết? Ninh nhi a, ta biết người phúc lớn, mạng lớn, hôm qua nghe tin có người trong khu vực sân bắn không đi ra, cha lập tức suốt đêm kiếm người đi tìm, hiện tại nhìn An Ninh trước mắt, cha quả nhiên cao hứng a!"

An Ninh nghe lời của hấn, nhìn hưng phấn trên mặt, suốt đêm cho người đi tìm sao? Nàng cũng không phải không biết bản tính An Bình Hầu phủ, hấn làm sao có thể tổn tâm tư đi tìm. Giờ phút này hấn thật sự cao hứng nhưng không phải vì nàng mà là vì chính hấn.

Giờ phút này, nàng còn sống đối với An Bình Hầu gia mà nói, nàng chính là quân cờ hữu dụng không phải sao?

Ở trong mắt An Bình Hầu gia vĩnh viễn chỉ coi trọng lợi ích.

"Cha, đây là lần đầu tiên người đến Thánh Vũ hiền!" An Ninh hướng Bích Châu lệnh rót trà cho An Bình Hầu gia, hai người ngồi trên bàn đá, An Ninh

nhắc tới cũng làm cho An Bình Hài gia trời lên một tia xấu hổ.

Mặc dù kiếp trước cùng ở một chỗ, cho đến lúc này hắn cũng chưa từng tiến vào Thỉnh Vũ hiền của nàng.

An Bình Hài gia kéo kéo khoe miệng, trước kia hắn không quá để ý nữ nhi này, căn bản không có quan tâm, nhưng trước khác nay khác, hắn sẽ yêu thương nữ nhi này vì lợi ích An Bình Hài phù, hắn phải sửa tác phong trước kia của mình.

"Trong ngày thường cha bận quá, không có thời gian quan tâm tới con và mấy nữ nhi kia nữa, trong lòng phụ thân nhớ mong vẫn chính là ngươi." An Bình Hài gia tức trí đã mưu xem ra nữ nhi này dễ lừa nhất, bài bố thật tốt, hắn nói cái gì nàng hắn không hoài nghi mới đúng.

Nhưng là, lúc này hắn lại hoàn toàn hiểu sai, mắt An Bình Hài lên một tia lạnh như băng, cũng cười đến ngây thơ vô hại, "Phụ thân thật tốt, đều nói thật sự thương nữ nhi, hận không thể mấy ngày liền hái sao xuống cho nàng, nữ nhi muốn cái gì, phụ thân nhất định sẽ thỏa mãn nữ nhi."

An Bình Hài gia sắc mặt vì cương, hắn nhớ tới giá tiền nguyên bảo tương, khoe miệng không khỏi rút trều, giờ phút này còn có chút thịt đau, sao trên trời? Ngày An Bình, trước kia không thấy nàng có thích vật chất nhiều như vậy, tại sao hiện tại cái gì cũng muốn!

Nhưng xem sự chờ mong trên mặt An Bình, vẫn là kéo kéo khoe miệng, "Đây là tự nhiên, Bình Nhi nghĩ muốn cái gì, liền nói cho phụ thân, hoặc là phân phó quản gia là được."

Thôi, không trả giá một chút, làm sao có thể có thu hoạch? Hiện tại thỏa mãn nàng, làm cho nàng cao hứng chút, về sau hắn có càng nhiều chỗ tốt!

Lúc này hắn, lại làm sao có thể biết, về mặt vô hại nữ nhi, là cố ý biến đổi phương pháp làm cho hắn hao tổn, cố ý nhìn hắn vì nữ nhi mà đau lòng.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân, An Bình xa xa nghe thấy, trong lòng trời lên một tia hiểu rõ, Thỉnh Vũ hiền truyền ra tin tức ma quái, trong phủ bọn nha hoàn đều tránh không kịp, phía sau đến, nhất định là đại phu nhân.

Liềm hạ mặt mày, đáy mắt có một chút tà ác chột lóe, dư quang nhìn đến bóng dáng đại phu nhân, mơ hồ xuất hiện ở tại cửa, An Bình trên mặt lập tức nở rộ tươi cười, đứng dậy nâng lên làn váy liền vội chạy hướng tới đại phu nhân, "Nương..."

Một tiếng "Nương" làm cho đại phu nhân trong lòng lộp bộp, lập tức liền nhìn đến bóng trắng hướng chính mình đi tới, nghĩ đến Cổ đại nương bầm bầm, đại phu nhân lui mạnh về phía sau, lại bởi vì không đồng nhất, mất đi cân bằng, ngã ngồi trên mặt đất, Cổ đại nương ở gần nàng cũng không tránh khỏi liên lụy cùng nàng lăn lộn ngã xuống.

"Ồi..." Đại phu nhân ngã chổng vó, kêu ra tiếng, trong sân Bích Châu nhìn thấy, nhìn không được muốn cười ra tiếng, nhưng vẫn cố nén, nghẹn cười, nàng biết, đại phu nhân tìm tới cửa, nhất định là không có cái gì tốt lành, cú ngã này, cho là lễ gặp mặt cấp cho nàng.

An Bình mâu quang vì thỉm, gặp đại phu nhân té ngã, thân thiết tiến lên, muốn đem nàng ta nâng dậy, "Nương, người thế nào? May mắn dưới đất là đá phiến, ai nha, nếu là không có đá phiến này, liền muốn làm đờ quần áo của nương."

Nếu không biết nàng cố ý diễn trò, nghe xong lời của nàng, chắc chắn cảm thấy nha đầu kia có phải hay không có chút không bình thường, đúng là dưới mặt đất lát đá phiến, nhưng là ngã xuống càng thêm đau.

Đại phu nhân miệng đã tê rần một trận, lập tức đau đón truyền đến, nhưng nàng lại căn bản không rảnh bận tâm, nhìn An Bình trước mắt, sắc mặt sớm trắng bệch, run run đưa tay chỉ vào An Bình, "Ngươi... Ngươi... Ngươi..."

An Bình nhú nhú mày, về mặt khó hiểu, "Nương, ngươi làm sao? Bình Nhi... Bình Nhi làm sao vậy?"

Vô tội, vô hại, ngây thơ, An Bình có thể nói là diễn đến cực hạn, về mặt khó hiểu, cắn môi, nghi hoặc nhìn đại phu nhân, nhìn thấy trong mắt nàng ta hoảng sợ, trong lòng hiểu rõ, An Bình Hài gia ngay từ đầu có lẽ không tin Quý Hôn của nàng đã trở lại, nhưng mà, đại phu nhân lại không giống, đoạn thời gian trước, nàng ta mỗi ngày nằm mơ, mơ thấy mẫu thân tìm nàng ta lấy mạng, mà cũng đúng lúc nàng phản phò Phi Phiễn, mỗi ngày buổi tối phải đi dọa nàng ta, nàng ta thật sự tin tưởng có quỷ, trước kia trải qua, vốn là có chút tinh thần thất thường, hiện tại, chỉ càng thêm sợ hãi, a! Xem giờ phút này bộ dạng đại phu nhân sợ tới mức nói không ra lời, trong lòng thật sự là vui sướng.

Đại phu nhân sắc mặt trắng lại xanh, xanh lại trắng, cả người một cỗ lãnh ý, như lại nhớ ác mộng mỗi ngày, bắt gặp mặt tiền nữ tử từ lại gần, đại phu nhân bối rối vung cánh tay, "Không cần lại đây... Tránh ra..."

"Nương..." An Bình mi tâm mặt nhăn càng nhanh, trong lòng cũng là lại thống khoái, nàng làm sao có thể thật sự như đại phu nhân nói tránh ra a? A! Nàng ta càng là sợ hãi nàng tới gần, nàng lại càng cần phải tới gần nàng ta, thừa dịp nàng ta bây giờ còn hoảng sợ, không có phản ứng lại, nàng đương nhiên trị nàng ta thật tốt!

An Bình không đi nữa, ngược lại "Thân thiết" tiến lên, đem đại phu nhân dưới đất nâng dậy, đại phu nhân một bên gãy gãy, một bên sợ hãi kêu càng thêm lợi hại, "Tránh ra... Văn Trăn... Ngươi cùng nữ nhi ngươi đều tránh ra!"

An Bình giật mình, con ngươi rất nhanh xẹt qua một chút không dấu vết lợi hại, nắm nàng cánh phút chốc căng thẳng, giống như phát tiết hận ý trong lòng.

"Nương... Ta là ai nữ nhi?" Thanh âm từ từ trong miệng An Bình phát ra đến, bình tĩnh lại trầm sâu, như một khối thạch ngàn cân, từ trên trời giáng xuống, khí thế sắc bén.

An Bình hầu gia khẽ nhủ mày, trong lòng mơ hồ trôi lên một tia dự cảm, quả nhiên, hắn còn chưa kịp ngăn cản, đại phu nhân liền điên cuồng hướng tới An Ninh rống lên tiếng, "Vân trần kia tiện nhân nữ nhi, Vân Trần kia tiện nhân... Các ngươi đã chết đều không buông tha ta!"

Giờ phút này đại phu nhân giương nanh múa vuốt, trong mắt bắn nhanh ra một đạo âm ngoan quang mang, An Ninh con ngươi căng thẳng, trong lòng hù lạnh, rốt cục chính mồm cũng nói ra? Tốt lắm!

"Không... Làm sao có thể?" An Ninh kêu lên sợ hãi, vẻ mặt không thể tưởng tượng được, trong lòng cũng là trôi lên một tia tà ác, nguyên bản cảm cánh tay của nàng ta, buông mạnh, đại phu nhân đang lung tung giãy dụa, bài xích An Ninh, giờ phút này, An Ninh buông lỏng tay, đại phu nhân không có An Ninh đỡ, thân thể lui mấy bước, vừa vặn không khéo, phía sau nàng đó là cửa sân, không hề tri hoãn đụng vào trên tường đá, bịch một tiếng, máu tươi nhất thời trên trán chảy ra.

Đại phu nhân một trận mê muội, thân mình cũng đi theo dứt lời, tựa vào tường đá, Cổ đại nương không ngừng tiến lên, nhìn vết máu trên mặt đại phu nhân, nếu ngày thường bà ta còn có khả năng bình tĩnh ứng phó, nhưng giờ phút này, bà ta đã bị hoảng sợ, trong khoảng thời gian ngắn cũng tay chân hoảng hốt.

An Ninh liếc đại phu nhân một cái, lại như trước phe phẩy đầu, trong miệng không ngừng mà thì thào, "Làm sao có thể? Ngươi đã nói, ta là của ngươi thân sinh nữ nhi a... Cha... Các ngươi gạt ta? Các ngươi đều ở gạt ta sao?"

An Ninh tuy là diễn trò diễn trò, nhưng cũng là nội tâm nàng rít ngào, những người này lừa gạt như vậy, trong lòng hận ý càng đậm.

An Bình hầu gia ánh mắt rừng mình, trong lòng âm thầm thấp rủa, Lưu Hương Liên chết tiệt, chỉ biết phá hư chuyện tốt của hắn!

Hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta liếc mắt một cái, nàng ta vội vàng sợ hãi lại sưng mù hai mắt, hắn biết, nữ nhân này nhất định là nghe xong lời nói của nha hoàn, nghĩ đến An Ninh là quý, tính thần có chút thất thường, trong lòng nhất hoảng sợ, An Bình hầu gia nhanh tiến lên, hướng tới đại phu nhân.

Cổ đại nương nhìn đến lão gia hùng hổ lại đây, trong lòng trôi lên một tia bất an, đứng trước mặt đại phu nhân, "Lão gia..."

"Cút ngay!" An Bình hầu gia lịch rống ra tiếng, cánh tay giống nhau, đem Cổ đại nương hung hăng đẩy ra, lập tức, một tay lấy đại phu nhân dưới đất nhấc lên, một cái tát hung hăng đánh trên mặt đại phu nhân, phải đánh nàng ta cho thanh tỉnh như bình thường.

Sắc bén một cái tát, không có chút lưu tình, trên mặt đại phu nhân năm đầu ngón tay rõ ràng có thể thấy được, đại phu nhân đau đớn thò ra, bùm mặt, nhìn An Bình hầu gia không thể tưởng tượng được, "Ngươi..."

Lão gia nhưng lại đánh nàng, hắn biết phía sau mình chính là quý phi Lâm gia dịu dàng, vẫn đối nàng nồng hậu, hắn hôm nay nhưng lại đánh nàng!

"Ngươi xem cho rõ, nàng là Ninh Nhi, nàng không chết!" An Bình hầu gia rốt cuộc không chịu nổi, lớn tiếng hướng đại phu nhân rống, thanh âm bén nhọn giống như muốn phá màng nhĩ của nàng, nữ nhân chết tiệt, được việc không đủ bại sự có thừa, hiện tại An Ninh biết nàng là Vân Trần nữ nhi, biết bọn họ lừa nàng, nên như thế nào?

Hắn hiện tại may mắn chính là An Ninh không có khôi phục trí nhớ, nếu là nàng bởi vì biết chính mình thân sinh mẫu thân là Vân Trần, mà hoài nghi tìm kiếm, tiện đà nhớ lại, nên làm thế nào cho phải?

Nhớ tới Vân Trần sau khi mất, An Ninh đối hắn oán hận, không biết khi đó nàng có thể hay không lựa chọn báo thù cho Vân Trần?

Nghĩ đến đoạn thời gian trong mắt An Ninh đầy oán hận, An Bình hầu gia trong lòng căng thẳng, Lưu Hương Liên... Cắn chặt hàm răng, đại phu nhân trong mắt đã muốn có vài phần thanh tỉnh, nhưng tức giận trong lòng hắn lại không tiêu, trên trán gân xanh sắc bén nổi lên, lại một cái tát đi qua, lúc này đây, trực tiếp đánh vào một bên mặt khác của đại phu nhân.

"A..." Đại phu nhân phun ra một ngụm máu tươi, hai bạt tai hoàn toàn đem nàng theo mới vừa rồi hoảng sợ đánh tỉnh, lại không rảnh bận tâm An Bình hầu gia đối nàng xuống tay vô tình, mà là nhìn một bên An Ninh.

Không chết? Nàng thế nhưng không chết! Không, không có khả năng, nhìn đến "An bình Quý Hồn" khó chịu, sợ hãi càng làm cho nàng khó chịu.

Làm sao có thể? Hương liệu kia, còn có Uyển quý phi giúp, chỉ cần An Ninh vừa tiến vào khu vực săn bắn, hắn phải chết không thể nghi ngờ, hơn nữa, Uyển quý phi đã muốn truyền tin tức đến đây, không phải sao? Nhưng là... Hiện tại đứng trước mặt nàng, là người nàng vốn tưởng rằng đã chết!

Nhìn từ trên xuống dưới An Ninh, như không có một chút tổn thương, đây là vì sao? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

An Ninh cảm nhận được tầm mắt đại phu nhân, khóe miệng không dấu vết gợn lên một phần, mới vừa rồi kia An Bình hầu gia hạ hai cái bạt tai, ra tay quả nhiên rất tàn nhẫn a! Thoáng nhìn đại phu nhân trong mắt không giống hoảng sợ, ngược lại còn có hỗn loạn cảm xúc, trong lòng trôi lên một chút cười lạnh, rốt cục đem đại phu nhân đánh thanh tỉnh sao? Hừ, thanh tỉnh? Thanh tỉnh sao sợ là thất vọng hơn nữa cũng không cam lòng đi!

Nàng ta trăm phương nghìn kế thiết kế hãm hại nàng, không phải là muốn làm cho nàng chết sao? Nhưng là, nàng An Ninh mệnh lớn, không chết được đâu!

"Không chết... Ngươi không chết..." Đại phu nhân trong miệng lầm bầm nói, nàng như thế nào có thể không chết? Nghĩ đến tối hôm qua nàng cùng Yên nhi thu được tin tức liền hưng phấn, giờ phút này đánh sâu vào cũng là làm cho nàng có chút không thể chống đỡ được, lúc ấy cao hứng bao nhiêu, giờ

phút này có bấy nhiêu không cam lòng!

Tay theo bản năng nắm chặt thành quyền, đại phu nhân đẩy An Bình hầu gia, từng bước một tiêu sái gần An Ninh, một cái chớp mắt không chuyển nhìn nàng, ánh mắt sắc bén như kiếm.

An Ninh như trước nhanh cau mày, tựa hồ còn không có theo mới vừa rồi khiếp sợ phục hồi tinh thần, ngay cả Bích Châu ở trong lòng đã âm thầm cảm thán tiểu thư hành động chi kỳ càng, nếu nàng không có biết tiểu thư đã khôi phục trí nhớ, chỉ sợ cũng tin tưởng tiểu thư giờ phút này mới biết được nàng không phải đại phu nhân thân sinh nữ nhi.

Đột nhiên, đại phu nhân mạnh bắt lấy cánh tay An Ninh, kéo kéo khoe miệng, "Ninh Nhi, thật tốt quá, ngươi không có việc gì, liền thật tốt quá!"

Giờ phút này nàng, như quên mới vừa rồi bị An Ninh dọa sợ, hoảng sợ, nếu An Ninh không chết, nàng liền vẫn như cũ muốn ở trước mặt nàng làm một người mẹ tốt, tuy rằng hiện tại An Ninh đối Yên nhi mà nói, đã không có giá trị lợi dụng, nhưng mê hoặc An Ninh, về sau muốn giết chết, cũng càng thêm có lợi.

An Ninh cũng là nhìn đại phu nhân, không được lắc đầu, một đôi mắt hí lại, "Nàng không có việc gì, liền thật tốt quá" sao? Đại phu nhân bây giờ còn nghĩ một đằng nói một lẻo!

Nhìn ánh mắt của nàng, đại phu nhân trong lòng lộ bộ một chút, sắc mặt đổi đổi, "Ngươi... Làm sao vậy? Như thế nào như vậy nhìn nương?"

Nương? An Ninh trong lòng hừ lạnh, đại phu nhân nhưng thật ra quên mới vừa rồi phun ra trong lời nói, hừ, quên? Nếu quên, như vậy nàng liền hảo tâm nhắc nhở nàng một chút, đáy mắt hiện lên một chút sắc bén, An Ninh mạnh mẽ giãy giụa thoát khỏi cánh tay đại phu nhân, đại phu nhân bất ngờ không kịp phòng, thân thể lao đảo một cái, trên mặt một tia tức giận, "Ngươi làm cái gì vậy?"

"Ngươi là nương của ta sao? Ngươi mới vừa rồi nói rõ ràng, mẫu thân của ta là Vân Trăn, không phải sao?" An Ninh rống to ra tiếng, giờ phút này, xé rách da mặt lại như thế nào? Xé rách da mặt, nàng nếu không dùng kêu này ác độc nữ nhân nương, nàng đã sớm tưởng xé rách da mặt!

An Bình hầu gia sắc mặt cứng đờ, đại phu nhân cũng đột nhiên nhớ đến mới vừa rồi chính mình ở bên trong kinh hách theo như trong lời nói, trong lòng kêu to không tốt, thân sắc lại bối rối không thôi.

"Vì sao gạt ta? Các ngươi vì sao muốn gạt ta?" An Ninh thanh âm tràn đầy chỉ trích, đem An Bình hầu gia cùng đại phu nhân phản ứng thu hết đáy mắt, trong lòng hừ lạnh, nàng nhưng thật ra muốn nhìn, vợ chồng hai người như thế nào giải thích!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Trắng trợn khiêu khích, cùng nhau tính nợ kiếp trước

An Bình hầu gia và đại phu nhân bị giọng nói tức giận chất vấn của nàng làm cho kinh sợ, An Ninh trước mắt, không hề giống với người trước đây luôn nói năng nhẹ nhàng vô hại, làm cho bọn họ giống như rơi vào giấc mộng. Phục hồi lại tinh thần, An Bình hầu gia dẫn đầu, tiến lên từng bước, vội vàng muốn giải thích, "Ninh nhi, bên trong còn có ân tình khó nói, chúng ta sở dĩ gạt ngươi là có nguyên nhân."

Thừa dịp bây giờ An Ninh còn chưa khôi phục trí nhớ, hần nhất định phải trấn an nàng, đem tồn thất trong chuyện này giảm thiểu đến mức thấp nhất, An Ninh bây giờ là một quân cờ rất có trọng lượng, hần sao có thể trở mặt nhìn nàng nhớ lại tất cả mọi chuyện, hần không cho phép nàng có một tia cảm hận hoặc trả thù hần tồn tại được.

"Có ân tình bên trong?" Trong lòng An Ninh nổi lên một tia cười lạnh, gương mặt chống lại tầm mắt của An Bình hầu gia, "Bên trong rốt cuộc có ân tình gì?"

"Này..." Sắc mặt An Bình hầu gia cứng đờ, sự việc đột nhiên xảy ra, hần cũng không có dự đoán được Lưu Hương Liên thế nhưng đột nhiên nổi điên, đem việc nàng không phải nữ nhi thân sinh của An Ninh nói ra, dù là người lão luyện như hần, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không có cách nào ứng đối được, trong đầu cấp tốc chuyển động, trong lòng lại một lần nữa âm thầm thấp rủa: Lưu Hương Liên này, nếu không phải bởi vì phía sau nàng có Lâm gia cùng với Uyển quý phi, hần nhất định xúc động giết nàng, nhưng là hiện tại, chỉ có thể tự mình tới thu thập nàng để bớt gây họa.

Trong lòng An Ninh hừ lạnh, ngay cả An Bình hầu gia cũng khó nói sao? Ánh mắt lướt qua đôi mi nhíu chặt của An Bình hầu gia, dừng ở trên người đại phu nhân, lúc này sắc mặt đại phu nhân trắng bệch, giống như không còn chút máu nào.

Trong lòng Đại phu nhân cũng âm thầm tự trách, đều là do trước kia bị oan hôn của Vân Trăn khiến cho bị kinh hách, làm cho bà trong khoảng thời gian ngắn mất đi lý trí, nhưng lại nói ra chuyện này không hề suy nghĩ. Bây giờ lời vừa ra khỏi miệng, An Ninh đã biết được, sợ là không còn đường cứu vãn.

Mâu quang vi liễu, tất cả mọi người đều đã biết, tất cả tài hoa của Yên nhi đều là trộm được từ An Ninh, nay, An Ninh đối với Yên nhi mà nói, đã không còn giá trị lợi dụng, như vậy mặc dù để nàng biết mình không phải mẹ ruột của nàng thì thế nào? Dù cho nàng có lại được trí nhớ, phát hiện ra chân tướng về cái chết của Vân Trăn thì lại như thế nào? Lưu Hương Liên bà, chẳng lẽ còn sợ một tiểu nha đầu vô dụng không được việc sao?

Nghĩ đến đây, trong mắt đại phu nhân xẹt qua một đạo âm lãnh, lúc này xem như An Ninh mệnh lớn, gặp chuyện như vậy vẫn có thể hoàn hảo trở ra, thật sự là tức chết nằng, nhưng còn nhiều thời gian, nằng cũng không tin, nằng còn thu thập không được tiêu nha đầu này.

"Người đã muốn biết, ta cũng không lại gạt người!" Giọng nói của Đại phu nhân không còn giống như ngày thường đối với An Ninh ôn nhu nhỏ nhẹ mà lại chứa một tia lãnh ý.

"Người quả thật không phải là nữ nhi thân sinh của ta."

An Ninh không dấu vết nhú mày! Rốt cục không cần giấu diếm nữa sao? Rốt cục không cần dụng tâm kín đáo đóng vai mẫu thân hiền từ của trước mặt nằng nữa sao?

"Luu Hương Liên, người cầm miệng cho ta, người còn ngại chuyện không đủ sao?" An Bình hầu gia gầm lên, hán bên này còn chưa kiểm ra đối sách để trấn an An Ninh, nằng thế nhưng lại ở một bên cho hán thêm phiền, nữ nhân này, quả nhiên là đáng giận đến cực điểm.

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, "Như thế nào? Ta vốn không phải mẹ ruột của nằng, nằng đã biết, nhưng lão gia vẫn là cha ruột của nằng thì người sợ gì?"

Hán sợ cái gì? Nghĩ đến cái chết của Vân Trăn, An Bình hầu gia hung hăng trừng mắt nhìn Luu Hương Liên liếc mắt một cái, quang mang sắc bén trong mắt làm cho người ta không rét mà run.

"Người tốt nhất là cầm miệng cho ta!"

Thân thể Đại phu nhân ngẩn ra, nhớ tới mình mới vừa rồi bị An Bình hầu gia đối đãi, trên vết sưng đỏ trên mặt lại nóng lên đau đớn rõ ràng, giờ phút này, hán ý trong mắt hán, lại làm cho nằng trong lòng trời lên một tia sợ hãi, nằng và An Bình hầu gia là vợ chồng nhiều năm như vậy, cũng biết tính tình của hán, nếu thật là chọc giận hán, hán quả quyết sẽ không lưu tình, nếu không phải phía sau mình còn có Lâm gia và Uyển quý phi chống đỡ, chỉ sợ An Bình hầu gia từ lúc xảy ra chuyện của Dương Mộc Hoan, cũng đã đem nằng giết chết!

"Cha, vì sao không cho đại phu nhân nói? Ta quả thật không phải nữ nhi của bà, vậy mẫu thân của ta chính là Vân Trăn trong miệng của bà sao?" An Ninh không chớp mắt nhìn đại phu nhân cùng An Bình hầu gia, tựa hồ không muốn bỏ sót bất cứ biểu tình nào của họ. Quả nhiên, lúc nghe được nằng nhắc tới hai chữ Vân Trăn, An Bình hầu gia sắc mặt lại khó coi vài phần, An Ninh liếm hạ mặt mày, giống như không chút để ý tiếp tục mở miệng hỏi, "Vân Trăn đang ở đâu?"

Tuy rằng biết mẫu thân bị đại phu nhân hại chết, nhưng nằng lại cố ý hỏi ra vấn đề này, mục đích muốn làm cho An Bình hầu gia chính miệng nói cho nằng, nhớ tới hán trước kia khi nhắc tới Vân Trăn rất lạnh lùng, trong lòng An Ninh liền hận càng thêm đặc hơn, nằng vì mẫu thân cảm thấy không đáng giá, mẫu thân lúc trước làm sao có thể gả cho một người nam nhân như vậy!

Hán càng vô tình, nằng càng phải làm cho An Bình hầu gia nếm thử đại giới của vô tình, nghĩ đến kế hoạch của nằng, trong lòng trời lên một tia tà ác.

Đại phu nhân vốn định mở miệng nói cái gì đó, nhưng cảm nhận được tầm mắt cảnh cáo của An Bình hầu gia, trong lòng chung quy là có chút cố kỵ, liếm liếm mi, lạnh lùng mở mắt, không nói cái gì nữa.

"Nương của người nằng... Đã chết." An Bình hầu gia nhanh cau mày, Vân Trăn chết là sự thật.

Thân thể An Ninh ngẩn ra, tiếp tục mở miệng hỏi, "Bà chết như thế nào?"

An Bình hầu gia tiếp tục mở miệng, trong mắt chứa một tia đau thương, "Nương của người nằng nhiễm bệnh nặng, nhóm đại phu thúc thủ vô sách (không có cách nào chữa), nằng liền chết như vậy."

Bệnh nặng? An Bình hầu gia thật đúng là giỏi ngụy biện, bệnh nặng? Nương của nằng rõ ràng là bị đại phu nhân khiến cho chết cháy, làm sao có thể là vì nhiễm bệnh nặng mà chết? Hay cho một cái An Bình hầu gia! An Ninh bất động thanh sắc, nhú nhú mày, ánh mắt trong lúc đó cũng tràn ngập nghi hoặc, "Ninh nhi nghe hạ nhân nói, cái chết của nữ tử tên Vân Trăn kia, cùng đại phu nhân có liên quan với nhau?"

Oanh một tiếng, An Bình hầu gia nhất thời có chút không thể chống đỡ được, ngày thường An ninh không thông minh, nhu thuận dịu dàng, chưa bao giờ nhiều lời, hôm nay như thế nào lại có nhiều thắc mắc tìm tòi như vậy!

"Kia đều là nói lung tung, không thể tin!" An Bình hầu gia cất cao ngữ điệu, tựa hồ là muốn gia tăng độ tin cậy trong lời nói của hán, nhìn thấy An Ninh vẫn hoài nghi như trước, lạnh giọng mở miệng, "Không tin, người hỏi nằng đi!"

Cánh tay Đại phu nhân bị An Bình hầu gia huých một chút, ý tứ rõ ràng bất quá, đại phu nhân gạt mình, "Ninh nhi, ta mặc dù không phải mẹ ruột của người, nhưng hai năm qua, ta cũng đối đãi người như nữ nhi thân sinh, người cũng không nên tin lời đồn đãi lung tung, oan uổng ta, cái chết của Vân Trăn làm sao có thể cùng ta có quan hệ? Đây thật sự là lời đồn không đúng sự thật thôi!"

Trong lòng An Ninh trời lên một tia châm chọc, hay cho một cái đối đãi nằng như nữ nhi thân sinh!

"Vây... Mộ của bà đâu?" An Ninh liếm hạ mặt mày, trong lòng càng thêm lạnh như băng, giọng điệu cũng thêm vài phần lãnh ý, An Bình hầu gia trong lòng lộ bộ một chút, thần sắc có một tia bối rối, "Đây..."

An Ninh đưa phản ứng của hắn xem ở trong mắt, "Ninh nhi muốn đi tể bái, dù sao bà cũng là mẹ ruột của Ninh nhi."

"Này..." An Bình hầu gia cùng đại phu nhân hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều biết, mẹ của An Ninh chết bên trong đại hỏa hoạn, ngày đó lửa thiêu tấp phần lớn, ngay cả thi cốt cũng không có tìm được, An Bình hầu gia ngại nhà mẹ đẻ của Vân Trăn, vốn định làm một cái mộ chôn quần áo và di vật, nhưng đại phu nhân làm sao có thể để cho trên mộ bia của nữ nhân khác khắc danh hào chính thể của An Bình hầu gia?

Lưu Hương Liên nàng mới là chính thất của An Bình hầu phủ. Vừa vặn, khi đó, Lâm gia ở đối với Vân gia âm thầm làm khó dễ, An Bình hầu gia biết Vân gia sụp đổ là chuyện sớm hay muộn, lúc ấy óc còn không mang nổi mình óc, sẽ không đến quần nữ nhi đã sớm gả ra ngoài này ruột cuộc có làm tang sự hay không, lại muốn có ý lấy lòng Lưu Hương Liên cùng với Lâm gia phía sau nàng. Như thế, hắn liền nghe theo lời đề nghị của Lưu Hương Liên, "Hết thấy giản lược", hết thấy giản lược này, đương nhiên là cái gì cũng không làm, giống như không hề có bất cứ chuyện gì xảy ra, chính là phái người thông tri Vân gia, cũng báo cho Vân gia biết, tất cả mọi chuyện sau đó của Vân Trăn hết thấy đều sẽ do An Bình hầu phủ chuẩn bị tốt. Không biết, cái gọi là chuẩn bị tốt, đó là ngay cả lăng mộ đều không có một cái, hiện tại, An Bình hầu gia đi đâu mà tìm một cái lăng mộ của Vân Trăn cho An Ninh tể bái?

"Cha, làm sao vậy? Không thể sao?" An Ninh mi tâm nhăn càng nhanh, nhìn An Bình Hầu gia khó xử, trong lòng trôi lên một tia vui sướng, nàng cố ý làm cho hắn khó xử!

"Không, Ninh nhi, không phải là không thể được, chính là..." An Bình hầu gia vẻ mặt khó xử, lại sợ An Ninh nhìn ra chút manh mối gì, trong lòng lại khẩn trương, Bỗng chốc, linh quang trong đầu chợt lóe, An Bình hầu gia nhăn tình sáng lên, "Nương nương năm đó hỏa tang cho nên..."

"Cho nên, liền không có lăng mộ phải không?" Ánh mắt An Ninh nhú lại, một đạo lịch quang bắn nhanh ra, sau một thời gian ngắn liền biến mất không thấy, làm cho người ta không kịp bắt lấy, An Bình hầu gia mơ hồ cảm giác được ánh mắt của An Ninh biến hóa, trong lòng kinh ngạc, đang muốn xem rõ ràng, lại chỉ nhìn thấy trông mặt đau thương của An Ninh, trong lòng nhất thời thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt kia mới vừa rồi nhất định là ảo giác của hắn, nữ nhi này của hắn, làm sao có thể có ánh mắt sắc bén như vậy?

Hoả táng! Hay cho một cái hoả táng!

"Đúng, đúng, đúng, đúng là như vậy!" Nhăn tình Đại phu nhân sáng lên, trong lòng thầm than lão gia còn có lí do thoái thác như vậy, như vậy... Đừng nói An Ninh không biết được chân tướng cái chết của Vân Trăn, dù là có hoài nghi, có lí do thoái thác này của lão gia, cũng khó lấy chút manh mối.

Hoả táng a! Nhớ tới đại hỏa đêm đó hùng hực, cùng với âm thanh Vân Trăn la lên giãy dụa, đại phu nhân trong lòng trôi lên một tia đắc ý.

Mà đang lúc nàng đắc ý, An Ninh cũng đã đem ánh mắt chuyển dời đến trên thân thể của nàng, "Nếu đại phu nhân không phải nương của Ninh nhi nương, vậy Ninh nhi về sau liền không gọi đại phu nhân là “nương.”"

Trên mặt Đại phu nhân trôi lên một tia tức giận, nhớ tới mới vừa rồi từ khi An Ninh biết nàng không phải là mẹ ruột của nàng ta, nàng ta cũng đã bắt đầu không gọi mình là nương, trong lòng mặc dù có chút tức giận, nhưng lạnh lùng mở miệng, "Cũng được!"

An Ninh mâu quang vi liễm, sau khi xóa một tiếng “nương” này, nàng trả thù đại phu nhân không chỉ là ngầm nữa mà cho dù là trực tiếp bên ngoài khi có cơ hội nàng cũng không bỏ qua!

Trong Khôi Thủy Uyển.

An Như Yên nằm ở trên giường, đau đớn xương cốt trên người không ngừng lan ra, hé ra gương mặt thống khổ rồi rầm cùng một chỗ, không ngừng chửi bậy, "Người tới a, đều chết ở đâu rồi?"

"Mau tới đây, những tiện nha đầu này, cẩn thận da của các người."

Trong lòng An Như Yên hận cực kỳ, hiện tại không thể nhúc nhích, vừa động liền đau, mới vừa rồi, nương đem đám hạ nhân này kêu đi ra ngoài, hiện tại, nàng ngay cả nha hoàn để trút giận cũng không có!

Nghĩ đến nương đã đi ra ngoài hồi lâu, mi tâm An Như Yên nhăn càng nhanh, gấp Đinh Thu vội vàng tiến vào, An Như Yên vội vàng lạnh giọng hỏi, "Đại phu nhân đâu? Như thế nào còn không có trở về?"

Nàng luôn luôn chờ, chờ nương từ Thính Vũ Hiên mang tin tức trở về.

Đinh Thu đang muốn trả lời, liền nghe được bên ngoài truyền tới tiếng bước chân vội vàng, xuất môn vừa thấy, quả nhiên là đại phu nhân cùng Cố đại nương đã trở lại, trong lòng vui vẻ, "Đã trở lại, đã trở lại, đại phu nhân đã trở lại."

Trên thực tế, nàng chân chính vui mừng là vì khi đại phu nhân ở đây, tính tình đại tiểu thư cũng sẽ thu liễm vài phần, mà nàng cũng sẽ dễ chịu một chút.

Đinh Thu vừa mới nói xong, đại phu nhân liền vào phòng, vẻ mặt tức giận không chút che giấu, bà lúc này, hai mắt đỏ bừng, khuôn mặt sắc bén, ngực phập phồng kịch liệt, ngay cả đi đường thân hình cũng mang theo một cỗ tức giận.

An Như Yên nhìn thấy bà, trước tiên liền chú ý đến gương mặt sung đỏ của bà, An Như Yên nhíu nhíu mày, "Nương, người làm sao?"

Nàng chưa từng có gặp qua mẫu thân có bộ dáng như vậy, trên mặt hằn dấu vết năm ngón tay phá lệ rõ ràng, Hầu phủ này, có ai dám đánh bà như vậy?

"Nhị tiểu thư nàng thế nhưng..." Cố đại nương dẫn đầu mở miệng, đang muốn nói ra An Ninh không chết, lại bị đại phu nhân sắc bén đánh gãy.

"Cầm mồm." Đại phu nhân trong lòng khó thở, nghĩ đến An Ninh không chết, lòng của nàng giống như có một cây đao hung hang cắm vào, nàng khó chịu như thế, nếu là Yên nhi biết An Ninh không chết... Như vậy... Nhìn bộ dáng giờ phút này của An Như Yên, hiện tại nàng so với chính mình càng hy vọng nhìn thấy An Ninh chết, nếu là biết kế hoạch của các nàng đã thất bại, không biết lại ... Đại phu nhân liếc liếc mí, trong ánh mắt lại hơn một tia âm trầm.

Cố đại nương giật mình, nhìn thoáng qua sắc mặt đại phu nhân, không nói một câu lui từng bước, trong lòng hiểu được, đại phu nhân không cho chính mình nói cho đại tiểu thư, nhất định là có nguyên nhân của nàng.

Như thế làm cho An Như Yên trong lòng càng thêm hoài nghi, nghi hoặc nhìn đại phu nhân, "Nương, An Ninh làm sao vậy?"

Nương đi Thính Vũ Hiên, rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì?

Đại phu nhân kéo kéo khóe miệng, đi đến bên giường An Như Yên ngồi xuống, nở một nụ cười, "Còn có thể làm sao đây? Đều là nha hoàn bịa đặt lung tung, bất quá là có gió thổi cỏ lay, liền nói là Quý Hồn, ha ha... Nào có Quý Hồn gì? Mới vừa rồi nương đã nhìn qua, không có gì cả."

"Kia trên mặt nương là xảy ra chuyện gì?" An Như Yên nghe xong lời nói của đại phu nhân, vẫn nhắm mắt nhắm mày không hề giãn ra, tay nhẹ nhàng chạm vào hai má sưng đỏ của đại phu nhân, nhất thời đại phu nhân ai nha hô một tiếng, liền khăn trương thu hồi tay lại, "Nương, nghiêm trọng như vậy... Rốt cuộc là ai đánh người?"

Đại phu nhân mâu quang lóe ra, tựa hồ né tránh ánh mắt tìm kiếm của An Như Yên, "Chuyện của nương người đừng quản, người an tâm dưỡng thương, mặt của ta... Dùng khối băng thoa một chút sẽ không sao."

Trời biết, mặc dù là dùng khối băng thoa qua, cũng tiêu không được tức giận trong lòng bà, mặc dù là có thể đánh tan sưng đỏ trên mặt nhưng hai bàn tay đỏ vẫn như cũ chôn sâu trong trí nhớ của bà.

Giận a, khí a! Chẳng những không có giết chết An Ninh, ngược lại là bị nàng dọa, chẳng những không có chiếm được điều tốt, còn bị lão gia đánh, nàng ngay cả đánh lại cũng không thể! Trong lòng càng nghĩ càng tức giận, giống như là xoay quanh trong ngũ tạng lục phủ, muốn phá tan nát hủy mà bộc phát ra.

"Nương... Là cha đánh người, đúng hay không?" An Như Yên cũng không ngốc. Trong phủ này, trừ bỏ cha, còn có người nào dám đánh bà ta? Huống hồ, xem ánh mắt né tránh của nương, trong lòng lại xác định vài phần, "Cha vì sao đánh người?"

Thấy đại phu nhân không nói lời nào, An Như Yên lại đuổi sát không buông, gương mặt nhìn thoáng qua Cố đại nương đang cúi đầu, "Cố đại nương, người nói cho ta biết, cha ta rốt cuộc vì sao lại đánh nương của ta?"

"Đại tiểu thư... Lão gia hấn..."

"Cố đại nương!" Đại phu nhân lại một lần nữa đánh gãy lời của nàng, giọng điệu so với mới vừa rồi càng thêm sắc bén, "Đi cửa Hậu phủ chờ, biểu tiểu thư hấn là sắp đến, người thay ta đi nghênh đón."

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Cố đại nương hành lễ, lập tức lui xuống.

"Nương... Vì sao gạt ta?" An Như Yên lớn tiếng chất vấn, nàng ghét nhất đó là, bị người khác lừa gạt nàng.

Đại phu nhân kéo kéo khóe miệng, "Nương nói, người an tâm dưỡng thương, nương không ý kiến, chờ người dưỡng tốt vết thương, chúng ta lại một lần nữa làm cho cha người quay đầu chú ý đến, người là hy vọng của nương nhà."

An Như Yên vừa nghe, trong mắt thiếu đi vài phần tìm tòi nghiên cứu, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh "Nương, người yên tâm, Yên nhi sẽ không cho người thất vọng!"

Hiện tại An Ninh đã chết, nàng căn bản là không có uy hiếp, nàng nhất định sẽ dùng phương pháp của chính mình, đem việc mất mặt ở tứ quốc tế, một lần nữa đòi lại!

Chính là, nàng quá mức tự tin cùng lạc quan, lại không biết nay toàn bộ kinh thành, thậm chí ở các địa phương xa hơn, đều đã nghe đến trò hề nàng làm ở trên tứ quốc tế. Hiện tại chỉ cần vừa ra khỏi cửa, chỉ cần là địa phương có người, nơi nơi đều đang nói bàn luận chuyện "Thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ" An Bình hầu phu đại tiểu thư, nàng đồng dạng không biết, nàng cho dù có dùng vô số thủ đoạn hay tâm tư đều không có cách nào thay đổi được tiếng xấu đi, nàng càng thêm không biết, cái người mà nàng nghĩ rằng đã chết kia, nay vẫn an ổn như trước ở trong Thính Vũ Hiên, còn sống rất tốt, còn muốn chính diện giao phong cùng với các nàng!

Tại kinh thành. Trong đám đông chuyển động. Một chiếc xe ngựa từ từ mà đi, người đi đường chung quanh nhìn thấy chiếc xe ngựa đều tự động tránh ra một con đường riêng, xem chiếc xe ngựa xa hoa này, chỉ biết, người ngồi trên xe ngựa này không phải là người mà dân chúng bình thường có thể đắc tội được.

"Thực nhi, còn xa lắm không? Như thế nào còn chưa tới? Bỏn tiểu thư đã chán ngấy việc tiếp tục ngồi trên xe ngựa này rồi!" Trên xe ngựa, có một thanh âm không kiên nhẫn truyền ra.

Bên ngoài xe ngựa, ngồi ở bên cạnh xa phu, nha hoàn kêu Thực nhi quay đầu hồi đáp, "Tiểu thư, chúng ta đã vào thành rồi, hấn là không lâu nữa là đến

Hầu phủ."

"Không lâu? Không lâu là bao lâu? Nhị bác vội vã bảo ta đến như vậy, khiến cho ta cấp tốc đến gặp bà, gặp được bà, bốn tiểu thư nhất định phải hảo hảo bảo bà bồi thường cho sự mệt nhọc của Lư Bảo Nhi ta." Nữ tử tên gọi Lư Bảo Nhi, ở tại một châu huyện gần kinh thành nhất... Vệ thành. Sở dĩ kêu Vệ thành, là vì, vệ thành vừa vận giống như hộ vệ, thủ hộ kinh thành, mặc dù không có sự phồn hoa giống kinh thành, nhưng cũng là vượt xa các châu huyện khác.

Lư gia là nhà giàu ở Vệ thành, cha của Lư Bảo Nhi đúng là đương gia, có muội tử gả cho Tứ đại thế gia ở kinh thành, cũng là dính không ít vinh quang, là gia chủ của Lư gia, có ba con trai, nhưng thương yêu nhất chính là tiểu nữ nhi Lư Bảo Nhi này.

Lư Bảo Nhi người giống như tên của nàng, là bảo bối của Lư gia, cầm trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, trong nhà từ trên xuống dưới vô luận sự tình gì đều theo ý của tiểu tống này, quả nhiên là cưng chiều đến cực điểm.

Trên thực tế, Vệ thành đến kinh thành cũng không xa, cũng gần chỉ có mấy canh giờ lộ trình mà thôi, Lư Bảo Nhi giờ phút này giống như chạy vài ngày lộ trình, trong lòng lộ vẻ bất mãn.

Thực nhi biết tính tình tiểu thư nhà mình, chỉ thăm oán, An Bình hầu phủ đại phu nhân nếu đặc biệt thỉnh tiểu thư lại đây, kia tất nhiên là sẽ không chậm trễ tiểu thư, tiểu thư nghĩ muốn bồi thường cái gì, còn không phải chỉ là một câu sao?

Trên mã xa Lục Bách nhị xóc lên khan che bên ngoài, hé lộ ra hai má mang theo vài phần anh khí, sắc mặt cũng không tốt, ánh mắt nhìn xung quanh, đột nhiên, trong không khí truyền đến một mùi thơm, Lư Bảo Nhi nhãn tình sáng lên, "Mau, mau dừng xe."

Thực nhi không biết ý muốn của tiểu thư, lập tức kêu phu xe đem xe ngựa dừng lại, xe ngựa vừa ngừng ổn, liền nhìn thấy tiểu thư nhà nàng từ trên xe ngựa nhảy xuống, hướng tới một phương hướng đi đến, Thực nhi chạy nhanh đi theo, "Tiểu thư, người muốn làm gì?"

Lư Bảo Nhi theo mùi thơm kia đến, làm sao quan tâm đến lo lắng của nha hoàn, đột nhiên, tầm mắt của nàng dừng ở trên người một nam tử cao lớn, nam tử một thân huyền y, khí thế rộng rãi, làm cho người ta có một loại cảm giác nhìn thấy mà sợ.

Lư Bảo Nhi nhìn khuôn mặt anh tuấn kia, trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm, trong lòng thầm than: Nam nhân này thật đẹp! Nàng cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy qua nam nhân đẹp như vậy, dù là ba ca ca của nàng hay hai vị sư huynh cũng bằng một phần mười của nam tử trước mặt!

Người kia là ai?

Trong lòng nhất thời sinh ra hảo cảm, đột nhiên nhớ lại mục đích của chính mình tìm tới, giờ giờ cảm lên, đối với nam tử huyền y kia cao giọng mở miệng, "Này, đem thứ trong tay ngươi để lại bản tiểu thư muốn mua!"

Nói xong, liền lấy ra một thỏi nguyên bảo màu vàng rực rỡ, đặt ở trong tay thường thức, giống như nói cho hắn biết, nàng ra giá cao bằng một cái nguyên bảo đó!

Lập tức đôi mi của Thương Dịch liền nhíu lại một chỗ, thân nhiên liếc liếc mắt một cái nữ tử đang đứng trước mặt, chính là liếc mắt một cái, khóe miệng liền gọi lên một chút khinh thường: Nhỏ tuổi như vậy, liền có khẩu khí lớn như vậy!

Khinh thường trong mắt hắn kích thích thật lớn đến Lư Bảo Nhi, sắc mặt Lư Bảo Nhi cứng đờ, lòng tràn đầy tức giận, trong lòng hừ lạnh, ngại gì? Ngại ít phải không? Lư Bảo Nhi nàng có vàng!

Lại lấy ra một cái nguyên bảo, cao ngạo nhíu mày, "Hai cái nguyên bảo đủ đi? Đường hóa thiêu của ngươi, không giá trị bằng một lượng bạc, bốn tiểu thư trả hai nguyên bảo đến mua, là ngươi có vận khí tốt, hừ, như thế nào? Còn không bán? Còn ngại gì? Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có được một tác lại muốn tiến một thước!"

Cái mũi của Lư Bảo Nhi rất nhạy cảm, hương vị gì đều không trốn qua cái mũi của nàng, mới vừa rồi chính là có chút hương khí truyền qua, nàng liền theo hương khí tìm lại đây, cuối cùng đem mục tiêu tập trung đến trên người Thương Dịch, mùi đường hóa thiêu đúng là truyền ra từ trên người hắn, nàng cực kỳ thích ăn đường hóa thiêu, hơn nữa nàng hiện tại đang đói bụng, dù cho là Hoàng thượng xuất hiện, nàng cũng muốn đem đường hóa thiêu trong tay nam tử này mua đi.

Tức giận trong mắt Thương Dịch càng đậm, từ đầu đến cuối đều là nữ tử không biết từ nơi nào chui ra tự quyết định, muốn mua đường hóa thiêu của hắn? Khóe miệng giờ lên một nụ cười khê, đường hóa thiêu của hắn chỉ vì một người chuẩn bị, nữ tử này muốn mua? Không bao giờ có chuyện này xảy ra!

Trong đầu hiện ra bóng dáng của An Ninh, mặc dù xa cách không lâu, nhưng hắn vẫn có chút nhớ nhung nàng, vừa vận không có việc gì, liền sai người làm đường hóa thiêu, tự mình đi đưa cho An Ninh, trong lòng trôi nổi một tia chua xót, trời biết, hắn đưa đường hóa thiêu là giả, mục đích chân chính là muốn gặp mặt nàng thôi.

Không có tâm tư lại để ý tới nữ tử trước mặt, lặc lặc dây cương, khiến cho con ngựa vòng qua chướng ngại vật trước mắt.

"Này... Ngươi..." Lư Bảo Nhi khó thở, không nghĩ tới nam tử này cứ như vậy không đem Lư Bảo Nhi nàng để vào mắt, hung hăng trừng mắt nam tử đang cưỡi ngựa kia, nàng từng học qua công phu, tập trung nội lực, lập tức bay lên trời, hướng tới hướng của Thương Dịch phóng đi, mắt thấy sắp tới gần Thương Dịch, lại chỉ thấy hắn giơ tay lên, không chút lưu tình đánh vào ngực của nàng, Lư Bảo Nhi như một con diều, bay xuống đất, mặc dù có nội lực chống đỡ nên cũng không ngã chập vật, nhưng, một chưởng kia, lại làm cho nàng ăn không hết một.

Nàng lại không biết, Thương Dịch đã thủ hạ lưu tình, hẳn không có ý đã thương người khác, chính là muốn đánh tan ý niệm muốn cưỡng mua của tiểu nữ nhân này thôi!

"Uy... Người thật to gan!" Lưu Bảo Nhi tức giận đến giờ chân, ở Vệ thành, chưa từng có người dám không để nàng vào mắt như vậy. Dù là đi trên đường, nàng xem trướng thứ gì, dù thứ đó đã bị người khác mua đi, nàng đều có cách trở thành chủ của thứ đó. Nhưng, thế nhưng tại đây lần đầu tiên có nam nhân dám không đưa cho nàng!

"Tiểu thư, người đừng nóng giận, tiểu thư muốn ăn đường hòa thiêu, nô tỳ đi mua." Thực thì biết tiểu thư của mình bị nhục nhã, nhất định thập phần tức giận, trấn an nói, lúc trước ở Vệ thành tiểu thư điều vô dương oai, dân chúng đều sợ nàng, nào dám chọc tiểu tử tông này? Nhưng nơi này là dưới chân thiên tử, cũng không thể so với Vệ thành, vạn nhất chọc phải một chủ nhân hung ác, kia nhưng là chịu không nổi, mới vừa rồi nàng xem nam tử kia, một thân quý khí, khí thế dọa người thân phận địa vị nhất định là không nhỏ.

"Mua mua mua, mua cái gì mua? Còn không mau đi, mau đi Hầu phủ, bảo bác chuẩn bị một khoản tiền thật lớn để chiêu đãi tiểu thư" Tức giận trong lòng Lưu Bảo Nhi vẫn khó tiêu như trước, lần tới nhìn thấy hắn, nàng tuyệt đối sẽ cho hắn biết, Lưu Bảo Nhi nàng muốn cái gì đều sẽ chiếm được, hắn mới vừa rồi cự tuyệt nàng, nàng sẽ cho hắn một chút giáo huấn!

Nàng thấy hắn là người không tầm thường, nhưng không tầm thường lại như thế nào? Một người biểu tỳ của nàng là Uyển quý phi trong cung, là phi tử được hoàng thượng sủng ái nhất, nàng nếu thu thập không được, nàng liền đi thỉnh biểu tỳ Uyển nhi hỗ trợ!

Nghĩ như thế, Lưu Bảo Nhi lên xe ngựa, xe ngựa một lần nữa hướng An Bình hầu phủ chạy đi...

Mà lúc này trong An Bình hầu phủ bên trong Thính Vũ hiên, An Ninh cùng Bích Châu đang pha trà, An Ninh nắm ly trà trong tay, theo như lời quản gia mới vừa nói, đây là thứ lão gia trân quý, cô ý phân phó hắn đưa tới cho nhị tiểu thư nếm thử, khoe miệng An Ninh gọi lên một nụ cười lạnh, nếu là trước kia, An Bình hầu gia làm sao có thể bỏ ra dễ dàng như vậy?

Một chiều này của hắn chỉ là muốn trấn an lấy lòng nàng mà thôi! Nếu hắn đã tặng đến, nàng làm sao có thể không thu đâu?

Nghe mùi trà bốn phía, quả nhiên là trà tốt, bất quá... Từ đêm hôm qua cùng Thương Dịch nấu trà, hương trà kia có mùi hương ngào ngạt, vị ngọt thuần túy.

Trong đầu hiện ra bóng dáng Thương Dịch, nhớ tới giờ phút này ngọc bội dán lên da thịt mình, trên mặt An Ninh không tự giác trôi lên hai mạt đỏ ửng, mà ngay cả chính nàng cũng không có phát hiện.

Vừa tới cửa Thương Dịch, nhìn thấy nữ tử mặt mày mỉm cười, hai gò má hồng nhuận, bộ dáng rất là mê người. Thương Dịch dừng lại cước bộ, giống như sợ hãi quá nhiều giai nhân, cứ như vậy đứng xa xa nhìn, thân thể tựa vào cạnh cửa, hai tay ôm ngực mà đứng, cặp mắt kia càng phát ra nồng đậm nhu tình.

Không khí giống như đọng lại, An Ninh nhìn ly trà trong tay đến nhập thần, không có phát giác sự tồn tại của Thương Dịch, mà Thương Dịch lại là nhìn giai nhân đến nhập thần, không có phát hiện tiếng bước chân ngoài cửa...

Bích Châu còn chưa vào cửa, liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn anh vĩ tựa vào cạnh cửa, phát giác hắn mặc một thân huyền y trên người, trên mặt vui vẻ, nhất thời biết người đến là ai.

"Nô tỳ tham kiến Thần vương điện hạ, ngài đã tới, sao không đi vào?" Bích Châu hành lễ, toàn bộ kính thành, chỉ có dụ Thần vương cùng Thần vương có tư cách dùng huyền sắc, dụ Thần vương quả quyết sẽ không xuất hiện tại Thính Vũ Hiên, như vậy bóng dáng trước mắt này, nhất định là Thần vương điện hạ.

Thanh âm thanh linh phát ra, quá nhiều hai người trong viện và ngoài viện, An Ninh nghe được hai chữ "Thần vương", thân thể ngẩn ra, tay run lên, nhất thời không lưu ý ly trà trong tay, ly trà lập tức rơi xuống, trong lòng An Ninh cả kinh, mắt thấy ly trà sẽ rơi xuống đất, liền nghe được trên đỉnh đầu vang lên một thanh âm hung hậu.

"Sao lại không cẩn thận như vậy?" Khi nói chuyện, người đã tiến đến sát bên cạnh An Ninh, một bàn tay to, liền trực tiếp tiếp được ly trà đang rơi xuống, văng văng đưa tới trước mặt An Ninh, ngay cả nước trong chén trà cũng không rơi ra nửa phần

Thương dịch cau mày, may mắn là hắn nhanh tay lẹ mắt, bằng không nước trà này chảy ra ngoài, làm nòng nàng cũng không tốt!

Thanh âm quen thuộc, hơi thở quen thuộc, làm cho trên mặt An Ninh nguyên bản đỏ sẫm càng thêm sáng lạn, cố gắng trấn định xuống dưới, An Ninh tiếp nhận ly trà trong tay Thương Dịch, "Sao người lại tới đây?"

Nếu nàng nhớ không sai, bọn họ vừa mới tách ra không lâu, nhanh như vậy lại gặp lại, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?

Trên mặt Thương dịch xẹt qua một tia xấu hổ khó nhìn thấy, nhưng rất nhanh liền dấu đi, từ trong lòng lấy ra "cái cơ" để hắn tìm An Ninh, "Mới vừa rồi hạ nhân làm hơi nhiều một chút..."

Là một câu, nhưng lại có vẻ không được tự nhiên cùng cứng nhắc, mi tâm An Ninh nhăn cùng một chỗ, làm hơi nhiều một chút? Chẳng lẽ một cái Thần vương phủ to như vậy, còn không có biện pháp đem một chuyện nhỏ như "Đường hòa thiêu" giải quyết hết sao?

Hắn sợ là có ý bảo người ta làm mang tới đi! Thông minh như An Ninh, mơ hồ đoán ra tâm tư của hắn, nhưng không có nói ra, chính tiếp nhận thứ trong tay hắn, mở ra đặt ở trên thạch bàn, để cho Thương Dịch ngồi xuống, lập tức phân phó Bích Châu, "Mau thượng trà cho Thần vương điện hạ."

Hắn luôn luôn đưa đường hòa thiêu đến chỗ nàng, dù không tự mình đến, nhưng cũng sai Đồng Tước mang đến, phần tâm ý này nàng xem ở trong mắt.

"Lúc này, trong cung truyền đến tin tức, Nam Cung tướng quân đã tỉnh, nàng cứ yên tâm, có ngự y trong cung, còn có Hoàng hậu nương nương đối với Nam Cung tướng quân yêu thương hết mực, hắn là không có việc gì." Thương Dịch trầm giọng mở miệng, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hắn tới đây, Nam Cung Thiên Duệ vì bảo vệ An Ninh mà bị thương, đây cũng không phải là lần đầu tiên, tâm của Nam Cung Thiên Duệ đối với An Ninh, hắn xem ở trong mắt, đối với Nam Cung Thiên Duệ, hắn là kính trọng.

Nghĩ đến lần trước phản ứng của Ninh nhi sau khi biết được Nam Cung Thiên Duệ vì nàng mà trúng độc, hắn nghĩ đến Nam Cung Thiên Duệ bị thương, Ninh nhi nhất định là lo lắng. Cho nên, hắn vừa có được tin tức, liền lại đây nói cho An Ninh biết, để cho nàng yên tâm.

An Ninh quả thật là thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ đến hôm qua Nam Cung Thiên Duệ phần đầu quên mình, trong lòng trừ bỏ cảm kích, còn là cảm động, hắn vì nàng như vậy, nàng có thể báo đáp hắn như thế nào phần ân huệ và sự tổn thương của hắn?

"Cảm ơn người đã nói cho ta biết." An Ninh mở miệng, nhọt nhọt nhấp một ngụm trà.

Thương Dịch cười không nói, này vốn là việc hắn nên làm, hắn thậm chí hy vọng, khi đó người bảo vệ nàng là chính hắn, hắn chưa từng có ý nghĩ muốn bảo vệ một nữ tử như vậy, hắn còn sống, nguyên bản là vì báo thù mà sống, lúc trước khi báo thù hắn luôn tự nhủ không để chính mình bị nguy hiểm là được, nhưng tối hôm qua nằm ở trên giường, ở trong lòng hắn không ngừng hỏi chính mình, nếu lúc ấy người ở bên cạnh An Ninh là hắn, hắn có thể giống như Nam Cung Thiên Duệ hay không, một mình bất chấp nguy hiểm, vì bảo vệ An Ninh, đem an nguy của chính mình đưa vào bên trong nguy hiểm.

Cơ hồ ở trong nháy mắt, hắn liền biết được đáp án của chính mình, mà đáp án đó khiến hắn giật mình, đúng vậy, hắn nhất định sẽ làm không chút do dự!

Một lúc sau, An Ninh lấy mảnh ngọc bội đeo trên cổ xuống, nghĩ đến chữ trên ngọc bội, mâu quang vi tiểm, "Đây là của người, hôm nay vì tránh đi Tô Cầm, ta mới..."

Nàng lo lắng Tô Cầm thấy được chữ trên mặt ngọc, nàng mới vội vàng bỏ vào trong quần áo. Nhưng, nghĩ đến Thương Dịch lúc đem ngọc bội đeo lên cổ nàng... An Ninh liếc liếc mi, thần sắc khó lường, hắn cũng không có nói muốn đưa nàng, không phải sao?

Đôi mày rậm của Thương Dịch nhíu thành một cái tuyến, trong mắt trời lên một tia tức giận, thần nhiên nhìn ngọc bội trong tay nàng một cái, "Cái gì đã đưa đi, thì quả quyết không lý nào lại lấy lại!"

Hướng hồ, cái kia là vì nàng mà chuẩn bị, chẳng qua là đưa sớm cho nàng thôi, nàng dĩ nhiên lại phát hiện trên mặt có khắc chữ, làm sao có thể không rõ a? Nàng là muốn trả lại cho chính mình sao? Nàng không tiếp thụ ngọc bội hắn đưa? Điểm này, làm cho con người thâm thúy của Thương Dịch hẹp lại, tựa hồ là sợ hãi tiết lộ sự khấn trương trong lòng hắn giờ phút này, nghiêm mặt lại, đem ly trà đặt thật mạnh ở trên bàn.

An Ninh giật mình, đang muốn nói cái gì đó, liền nghe được bên ngoài truyền đến tiếng cười duyên của nữ tử, thanh âm như chuông bạc, giống như thập phần khoái trá, của Cố đại nương đang lấy lòng, nghe được kia tiếng động lớn kia cách bên này càng ngày càng gần, mi tâm An Ninh nhăn càng chặt.

"Biểu tiểu thư, ngài liền ở nơi này đi, đại phu nhân phân phó, đợi lát nữa liền kêu người làm cho người vài món ăn, tự mình thay tiểu thư làm tiệc đón gió tẩy trần." Cố đại nương về mặt tươi cười lấy lòng, dẫn Lưu Bảo Nhi đến bên ngoài Thính Vũ Hiên.

Lưu Bảo Nhi nhìn tên của khoảng sân, vừa lòng gật đầu, "Thính Vũ Hiên", không sai, nghe tên này, bốn tiểu thư liền thập phần thích, người đi nói cho bác ta biết, Thính Vũ Hiên này bốn tiểu thư thực vừa lòng, liền quyết định ở lại trong này."

"Biểu tiểu thư thích là tốt rồi, thích là tốt rồi!" Cố đại nương ha ha phụ họa, giờ phút này biết An Ninh không chết, nàng liền không có sợ hãi như lúc trước, nghĩ đến ý đồ của đại phu nhân khi đem biểu tiểu thư an bài trong Thính Vũ Hiên, đáy mắt xẹt qua một chút lạnh ý.

Biểu tiểu thư này, nghe nói rất điêu ngoa, lại biết võ công, thời điểm ở Lưu phủ Vệ thành, xem ai không vừa mắt, liền ra tay giáo huấn, ngay cả tiểu thiếp của cha nàng, nàng cũng dám đánh, nghe nói, có một tiểu thiếp còn đang sống bị đánh đến chết, đánh chết tiểu thiếp của cha nàng, cha nàng chẳng những không trách tội, còn lo lắng nàng đánh không đủ, đem nơi tiểu thiếp kia ở đốt đi, cả nhà lớn nhỏ đối với biểu tiểu thư dung túng đến cực điểm, lại sợ hãi đến cực điểm.

Phu nhân vốn là muốn mời biểu tiểu thư đến giúp đại tiểu thư giải buồn, lại không dự đoán được nhị tiểu thư còn sống, cho nên, liền đem biểu tiểu thư an bài đến Thính Vũ hiên này ở, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, nhị tiểu thư nếu không cẩn thận, chọc tới tiểu tổ tông này, thì phải tự mình chuốc lấy cực khổ!

Lưu Bảo Nhi bước vào cửa viện, cao giọng ra lệnh, "Thực nhi, mang hạ nhân đem đồ dùng của của bốn tiểu thư vào phòng, người tự mình an trí, cũng đừng để cho hạ nhân tay dơ chạm vào làm hỏng đồ của bốn tiểu thư."

"Vâng, nô tỳ liền đi." Thực nhi hành lễ, lập tức lĩnh mệnh, dẫn theo nha hoàn đang hành lễ phân phó nói, "Mau chút lấy đi vào, cẩn thận một chút."

An Ninh trong viện nghe thấy thanh âm ương ngạnh như vậy, trong lòng trời lên một tia tức giận, biểu tiểu thư muốn ở trong Thính Vũ Hiên của nàng sao? Kiếp trước, biểu tiểu thư này cũng đã tới Hầu phủ một hồi, khí thế ngang ngược kia, làm cho Hầu phủ gà chó không yên, không chỉ có như thế... Nhớ đến chuyện xảy ra kiếp trước, con người của An Ninh lạnh đi vài phần.

"Những người này là ai? Tất cả tập tụ đều chờ ở bên ngoài cho bốn tiểu thư!" Lư Bảo Nhi xa xa thấy một nữ tử ngồi ở bên thạch bàn đối diện với nàng, cùng với một nam tử đưa lưng về phía nàng, khoe miệng gọi lên một chút khinh thường, lạnh lùng phản phó nói.

"Này, các người muốn làm gì? Đây là phòng của tiểu thư nhà ta, các người không thể vào!" Thanh âm của Bích Châu bên kia truyền đến, nhìn thấy Thực nhi đem theo nha hoàn xông vào phòng của An Ninh, lập tức buông xuống thứ gì đó trong tay, vọt đi qua.

"Cái gì tiểu thư nhà người? Phòng này là phòng của chủ nhân cái sân này, đó là chỗ ở của tiểu thư nhà ta." Thực nhi giờ cảm, thần nhiên nhìn lướt qua cái nha hoàn đang chạy tới kia, tuyên thệ chủ quyền.

"Đây là có chuyện gì?" Lư Bảo Nhi nghe được lời nói của Bích Châu, trên mặt trời lên một tia tức giận, lại nhìn nhìn nữ tử đang ngồi trước mặt mình, đi nhanh đi tới.

"Biểu tiểu thư, đây nguyên bản là chỗ ở của nhị tiểu thư, chi sợ..." Cô đại nương ở sau người, cũng cách xa một khoảng cách nhất định, giống như sợ bị liên lụy.

"Nhị tiểu thư? Nhị tiểu thư là sao? Người chính là nhị tiểu thư sao kia sao?" Lư Bảo Nhi nhú mày, vẻ mặt chỉ tâm cao khí ngạo, cao ngạo đánh giá An Ninh, nữ tử này, quả nhiên là xinh đẹp, khuôn mặt này... Trong lòng không khỏi càng thêm tức giận, giọng điệu cũng lạnh thêm vài phần, "Người, người nếu là nhị tiểu thư kia, liền chuyển ra khỏi Thính Vũ Hiên cho bốn tiểu thư, từ hôm nay trở đi, Thính Vũ Hiên này, là nơi ở của Lư Bảo Nhi ta"

An Ninh trong lòng cười lạnh, khẩu khí thật lớn! Mới tới nơi ở của người khác, còn bừa bãi như vậy, còn muốn đem nàng là chủ nhân đuổi đi? Này sợ chỉ có Lư Bảo Nhi kiêu căng ương ngạnh mới làm được a!

"Ngượng ngùng, Thính Vũ Hiên này vẫn luôn là chỗ ở của ta, vị biểu tiểu thư này, xin hỏi người là cái gì mà muốn ta phải chuyển ra ngoài?" Mâu quang An Ninh vi liễm, thần nhiên mở miệng, giọng điệu sắc bén như gió.

"Người..." Lư Bảo Nhi không nghĩ tới nàng còn dám chống đối mình, cười lạnh một tiếng, "Người không chuyển phải không? Đợi lát nữa ta liền cho người không chuyển cũng phải chuyển!"

Dứt lời, một cái chuông phong đi qua, thẳng tắp hướng tới trước ngực của An Ninh, chính là, nàng còn chưa kịp chạm vào thân thể An Ninh, cổ tay liền bị một đại chuông chặt chẽ chế trụ, nhìn về phía cái chủ nhân của bàn tay đang chế trụ mình, ánh mắt Lư Bảo Nhi phút chốc trợn to, trong lòng cả kinh, "Là người!"

Trong không khí nhẹ nhàng truyền đến mùi hương của đường hỏa thiêu, trên mặt lại phần nộ, trừng mắt nhìn An Ninh, "Đường hỏa thiêu kia, người không bán cho bốn tiểu thư, vì lưu lại cho nàng?"

Đôi mắt thâm thúy của Thương Dịch ngưng tụ một chút âm trầm, một chút cũng không có đem vấn đề của nàng để vào trong mắt, thật mạnh bỏ ra cổ tay của nàng, chắn trước mặt An Ninh, lạnh lùng phun ra một chữ, "Cút!"

Lư Bảo Nhi đầu chịu nổi sức mạnh như vậy, ổn định thân thể đang lao đảo, lớn tiếng hướng tới Thương Dịch và An Ninh quát, "Hôm nay, bốn tiểu thư quyết định ở lại trong này rồi, người, phải chuyển ra ngoài cho ta!"

Cút? Còn không có ai nói qua chữ này với Lư Bảo Nhi nàng!

An Ninh nhú mày, trong mắt xẹt qua một chút biến hoá kỳ lạ, "Tốt, như vậy để cho chúng ta nhìn xem rốt cuộc ai nên cút xéo ra khỏi Thính Vũ Hiên này!"

Nàng không cần cho biểu tiểu thư này mặt mũi, hướng hồ, ân oán kiếp trước nàng vẫn chưa có quên đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Khiếm của nàng thập bội gấp trăm lần hoàn lại, thích

Thanh âm của An Ninh, bình tĩnh như nước, dịu dàng như gió, Lư Bảo Nhi nghe thấy, thì cũng hừ lạnh một tiếng, vòng qua bên người Thương Dịch, đánh giá nhị tiểu thư "Yêu đuối" kia, cười lạnh, "Bằng người, cũng dám nói ra những lời này? Ta xem, người sợ là không có mất!"

Nàng Lư Bảo Nhi cũng không phải dạng nữ tử nuôi ở trong khuê phòng, phụ thân đã đưa nàng đi lên núi học võ nghệ, tuy rằng so ra nàng còn kém hai vị sư huynh, nhưng nhiều đó cũng đủ đối phó với các tiểu thư yếu đuối, nàng Lư Bảo Nhi nói muốn ở lại nơi này, dù có là thánh chỉ của Hoàng đế cũng không thay đổi được, nàng muốn, là phải được!

"Ai là người không có mắt, còn chưa biết được đâu!" An Ninh thần nhiên mở miệng, thấy vậy Lư Bảo Nhi liền nhanh nhẹn rút cây kiếm bên hông của mình ra, thanh kiếm nằm trên tay nàng dưới ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt.

Cái thanh kiếm này là sau khi báỉ sư, Lưu Bảo Nhi cùng hai vị sư huynh vụng chộm chuồn ra, khi nhìn thấy thanh kiếm này liền rất yêu thích, nhưng thanh kiếm này đã có chủ, Lưu Bảo Nhi cũng mặc kệ có chủ hay không có chủ, chỉ cần là nàng coi trọng nó, có thể mua liền mua không thể mua liền cướp, dùng tiền mua không được, nàng liền đi cướp, chỉ cần là nàng muốn, vô luận sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, dù thủ đoạn kia có báo nhiều ti tiện, nàng đều không chút do dự.

Khi đó, nàng mặc dù ngang ngược, nhưng lại không có công phu, chỉ có thể quần quít lấy hai vị sư huynh, làm cho hai vị sư huynh ra mặt, đem thanh kiếm này cấp đoạt lấy, hai vị sư huynh không lay chuyển được ý định của nàng, cuối cùng chỉ phải ra tay đem chủ nhân của thanh kiếm kia chế trụ, đoạt kiếm của hắn, Lưu Bảo Nhi lấy được kiếm, hưng phấn không thôi, mục đích đã đạt tới, nàng lại ngay cả chủ nhân của thanh kiếm này cũng không buông tha, lưu loát vung kiếm lên, lưỡi dao bạc như cánh ve liền xẹt qua cổ người nọ, một vết máu tinh tế xuất hiện, người nọ liền chết, khi chết như trước mở to mắt, chết không nhắm mắt.

Liền ngay cả hai cái sư huynh cũng sợ ngây người, không nghĩ tới Lưu Bảo Nhi đã ngang ngược còn quá tàn nhẫn, hoàn toàn xem sinh mệnh của con người như một con kiến, nàng giết chết chủ nhân của thanh kiếm kia, lại vẫn ha ha cười, "Có thể cho bốn tiểu thư thử kiếm, là vinh hạnh của ngươi."

Nói xong, lại tiếp tục đâm thêm một kiếm vào người nọ, đến bây giờ, thanh kiếm đã trở thành bảo bối của Lưu Bảo Nhi, lưỡi kiếm như cánh ve, thập phần mềm mại, thời điểm không cần sử dụng có thể giấu ở bên hông, ai cũng nhìn không thấy, mũi kiếm lại thật sự sắc bén, rất có kiến huyết phong sau khi chế.

"Nếu nghĩ muốn thấy ai cút xéo khỏi Thính Vũ tiên, vậy mau ra đây đi, trốn ở phía sau nam nhân thì tính làm gì? Hôm nay ta không chỉ có muốn cho ngươi cút xéo khỏi Thính Vũ tiên, còn muốn cho ngươi bò qua dưới khổ của bốn tiểu thư!" Lưu Bảo Nhi hếch hếch cằm, miễn cưỡng khiêu khích, dùng nói là nữ tử, dù là nam tử đã từng bò qua dưới khổ nàng cũng không thiếu, ở Vệ Thành, dù là lưu manh nhìn thấy nàng, cũng phải nhường đường, giương mắt nhìn thoáng qua nam tử cao lớn một thân quần áo màu đen, nhớ tới chuyện mới vừa rồi, ánh mắt tròn to, "Cũng không thể thiếu phần của ngươi! Nàng chui qua dưới khổ của bốn tiểu thư, như vậy ngươi thôi..."

Lưu Bảo Nhi nhìn Thương Dịch từ trên xuống dưới, nam nhân này quả nhiên có bộ dạng anh tuấn cực kỳ, nàng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua nam tử anh tuấn như vậy, nàng không thể không thừa nhận, mới vừa rồi ở trên đường nhìn thấy, nàng liền kinh diễm, một nam tử tốt như vậy, lại cứng rắn vì nhị tiểu thư này cự tuyệt yêu cầu của nàng, nghĩ đến vậy, lửa giận trong lòng không khỏi bùng cháy.

Sau một lúc lâu, nàng rốt cục đưa ra một quyết định, khoe miệng khê nhếch, trông mắt sáng rọi bốn phía, "Ta nếu đem nàng đuổi đi ra ngoài thì ngươi phải trở thành người của ta!"

Con người của Thương Dịch tròn to, liền ngay cả An Ninh đang đứng bên cạnh cũng cảm nhận được hàn khí sắc bén tỏa ra từ trên người hắn, trong lòng thất kinh, Lưu Bảo Nhi này, thật đúng là một người không có đầu óc, cũng không hỏi thăm xem nam nhân trước mặt này là ai, liền nói muốn hắn trở thành người của nàng ta? Đường đường là Thần vương điện hạ, ai dám đưa hắn trở thành vật sở hữu? Nghe lời nói bừa bãi của Lưu Bảo Nhi, còn tưởng rằng kinh thành này cũng giống như Lưu phủ ở Vệ Thành hay sao?

Tay Thương Dịch nắm thật chặt, so với câu nói sau đó của Lưu Bảo Nhi, hắn càng thêm đề ý là câu nói trước của nàng ta, tưởng nhục nhã Ninh Nhi sao? Hắn cùng Nam Cung Thiên Duệ đều nguyện ý dùng sinh mệnh đi che chở nữ tử, làm sao có thể dung thứ cho một tiểu nha đầu không có đầu óc như nàng ta đi nhục nhã?

"Phi Phiên!" Thương Dịch trầm giọng mở miệng, thần nhiên kêu một tiếng, lập tức, Phi Phiên đang nấp ở chỗ tối liền xuất hiện trước mặt mọi người.

"Chù..." Phi Phiên chấp tay, đang muốn tiếng kêu chủ tử, lại đột nhiên nghĩ đến chính mình đã là người của An Ninh, hiện tại, nhị tiểu thư mới là chủ tử của hắn, liền lập tức dừng một chút, tiếp tục mở miệng, "Điện hạ có gì phân phó?"

Đối với xưng hô của Phi Phiên, An Ninh thật là vừa lòng, đối với ý tứ của Thương Dịch, An Ninh trong lòng hiểu rõ, cũng không phải là người tùy tiện nào cũng có thể khiến cho Thần vương điện hạ tự mình động thủ, đối phó Lưu Bảo Nhi công phu của Phi Phiên là dư dả, chính là, chỉ sợ... Ánh mắt thần nhiên đảo qua Lưu Bảo Nhi, chỉ thấy sắc mặt của nàng cứng đờ, rõ ràng chính là không hài lòng ý tứ của Thương Dịch.

"Các ngươi lấy nhiều khí ít, lấy nam khí nữ, là muốn chiếm tiện nghi sao? Đây là bản sự gì? Đây là chuyện của ta và nàng, người ngoài không được nhúng tay vào!" Lưu Bảo Nhi biết, lấy kinh công mới vừa rồi của Phi Phiên, nàng liền có thể đoán rằng, chính mình nhất định không phải là đối thủ của hắn, tưởng chiếm tiện nghi của Lưu Bảo Nhi nàng, nàng lại làm sao có thể cho hắn cơ hội?

Xử dụng kiếm chỉ vào An Ninh, ánh mắt cũng khiêu khích nhìn nàng, lại chỉ nhìn thấy vẻ mặt tươi cười thần nhiên từ đầu tới cuối của An Ninh, tươi cười kia ở trong mắt nàng lại thấy, mang theo vài phần khinh thị hèn mọn, lại khơi dậy lửa giận trong lòng nàng, "Thế nào? Có bản lĩnh, liền đứng ra!"

An Ninh nhú mày, đứng ra? Chẳng lẽ nàng sợ Lưu Bảo Nhi? Đứng ra liền đứng ra!

An Ninh hướng về phía trước bước từng bước, lại bị cánh tay Thương Dịch ngăn trở, An Ninh giương mắt chống lại tầm mắt của hắn, nghe được thanh âm của hắn mang theo vài phần lo lắng vang lên ở bên tai.

"Không thể để cho nàng ta gây tổn thương đến ngươi!" giọng điệu Thương Dịch kiên cố, không được xía vào, Ninh Nhi tuy rằng trí tuệ cơ trí, nhưng cái cô tiểu thư này cũng thật sự rất kiêu ngạo ương ngạnh, huống hồ đao kiếm không có mắt, vị biểu tiểu thư kia cũng không phải là người nhân từ nương tay gì, nàng nếu là thật tâm muốn tổn thương An Ninh, sợ rằng sẽ hạ ngoan thủ, hắn ở trong này, há lại có thể trở mặt nhìn An Ninh bị thương tổn?

An Ninh nhìn ra trong mắt hắn có thân thiết cùng lo lắng, trên mặt nở rộ một nụ tươi cười, "Ngươi cứ yên tâm, nàng ta còn không có khả năng gây thương tổn cho ta!"

"Hừ, người không khỏi cũng đánh giá cao năng lực của chính mình đi!" tay Lưu Bảo Nhi nắm chặt nhuyễn kiếm, chính mình không có khả năng gây thương tổn nàng? Hôm nay nàng muốn cho nàng ta biết, năng lực những làm nàng ta bị thương, còn muốn gây thương tích thật lớn với nàng ta!

Thanh kiếm của nàng cũng đã rất lâu không nếm được vị máu tươi! Hôm nay, vừa vặn khảo khảo nhuyễn kiếm của nàng.

Tuy rằng An Ninh cam đoan như thế, nhưng mi tâm của Thương Dịch như trước không có giãn ra, hẳn không thể để An Ninh đến mạo hiểm, xoay người nhìn về phía biểu tiêu thư kia, "Ta và người giao thủ, người đỡ được một chiêu của ta, thì người thắng, nếu là đỡ không được, người liền ngoan ngoãn rút đi cho ta!"

Hắn sẽ không dễ dàng ra tay, nữ tử này cũng không có năng lực khiến hắn ra tay, nhưng vì Ninh Nhi, dù trên lưng hắn gánh tội danh khi để tiểu nữ nhi thì thế nào? Hắn Thương Dịch chưa từng để ý quá hư danh!

Lưu Bảo Nhi không chút nào chú ý tới hàn ý trong mắt của hắn, hừ lạnh một tiếng, "Người nên rút là nàng, không phải bỏn tiểu thư! Sân này, bỏn tiểu thư trụ là đã định rồi."

Nàng cũng không phải là rất thích cái sân này, chỉ là muốn chứng minh không có người nào có thể vượt qua nàng thôi.

"Thương Dịch, Thỉnh Vũ hiện nếu là sân của ta, hiện tại, có người tìm tới cửa kiếm chuyện, chủ nhân như ta cũng cần tự đứng ra giải quyết, người là khách nhân, chỉ cần ở một bên ngồi yên tốt, Bích Châu, cấp Thần vương một ly trà, mặt khác, đem điểm tâm trong phòng mang đến, để cho Thần vương nếm thử, điểm tâm của Thỉnh Vũ hiện chúng ta cũng rất ngon a!" An Ninh chậm rãi mở miệng, thanh âm dịu dàng bên trong mang theo một cỗ khí thế không thể bỏ qua, tuy không bằng bá khí sắc bén của Thương Dịch, nhưng là có phong thái riêng của bản thân, nhìn giống như một cỗ gió nhu hòa, lại có thể đem người ta thoải mái.

"Vâng, nô tỳ liền đi ngâm nước trà và mang điểm tâm ra." Bích Châu nguyên bản đang đứng ở cửa phòng An Ninh, không cho nha hoàn nào đó tiến vào trong phòng An Ninh quấy rối, lập tức lĩnh mệnh, chạy chậm đến đại sảnh, rất nhanh liền bưng một ly trà, cùng với một mâm điểm tâm ra cửa phòng, đặt ở trên thạch bàn.

"Thỉnh dùng chậm." An Ninh hướng tới Thương Dịch gật gật đầu, khuôn mặt bình tĩnh, trong mắt thần sắc u nhiên.

Con mắt lợi hại của Thương Dịch híp lại, không chớp mắt nhìn An Ninh, rốt cục, giống như làm quyết định, giống như lời nói của An Ninh, ngồi xuống ẩm trà thưởng điểm tâm, nhưng từ đầu đến cuối, đôi mắt kia, vẫn như chim ưng khóa chặt An Ninh, không có mấy may rời khỏi thân thể của nàng.

Phi Phiên cũng đứng ở một bên, hẳn là hô vệ của tiểu thư, nếu Lưu Bảo Nhi kia thật sự đối với tiểu thư bất lợi, hẳn sẽ ra tay trước.

An Ninh xoay người nhìn về phía Lưu Bảo Nhi, trên mặt như trước mang theo tươi cười thản nhiên, "Biểu tiêu thư phải không? Chúng ta không lấy nhiều khi ít, cũng không lấy nam khi nữ, này là chuyện của hai người chúng ta, chúng ta chính mình giải quyết, chính là..."

Lưu Bảo Nhi khẽ nhíu mày, khẽ miệng gọi lên một nụ cười lạnh, "Chỉ là cái gì? Người là sợ hãi đánh không lại bỏn tiểu thư, là muốn cầu ta thủ hạ lưu tình sao? Hừ, nói cho người biết, bỏn tiểu thư xuống tay, không bao giờ nương tay, hôm nay, người phải cấp bỏn tiểu thư rút xéo đi!"

An Ninh mâu quang vi liễm, không chút úy kỵ nhuyễn kiếm trong nàng, "Biểu tiêu thư hiểu lầm, nếu là chuyện của hai người chúng ta, mặc kệ cuối cùng người rút xéo đi là ai, đều phải nhận mệnh, mặt khác, người nếu muốn rút xéo đi, đại môn của ta cũng sẽ không mở ra!"

"Tiểu thư, không cho mở cửa, nàng như thế nào rút xéo đi a?" Bích Châu một bên phụ họa nói, ở trong mắt nàng tiểu thư không phải loại người không nắm chắc phần thắng liền xông vô, biểu tiêu thư kia nhìn hung ác thì như thế nào? Tiểu thư của nàng nhưng là cực kỳ thông minh, tiểu thư có tự tin tràn đầy như vậy, tự nhiên có quyết định của chính mình, huống hồ còn có Phi Phiên cùng Thần vương điện hạ ở đây, biểu tiêu thư kia muốn cho tiểu thư bị thương, đó là chuyện không thể xảy ra.

Này biểu tiêu thư, dám cướp Thỉnh Vũ hiện của các nàng, quả nhiên là giống như thổ phi không giảng đạo lý, nên cấp nàng ta một chút nhan sắc cho nàng ta để nhìn một chút.

Câu hỏi của Bích Châu, đúng là nghi vấn của tất cả mọi người ở đây, lúc này, tầm mắt của mọi người đều dừng lại ở trên người An Ninh, liền ngay cả Cố đại nương ở một bên nhìn trò hay cũng muốn biết đáp án, không cho mở cửa, rốt cuộc như thế nào rút xéo đi!

An Ninh giờ lên một nụ cười sáng lạn, nhíu mày, trong mắt hơn một tia tà ác, "Ồ Thỉnh Vũ hiện lâu như vậy từng địa phương người cũng không nắm rõ ràng sao? Người chớ không phải là đã quên, phía tây, có một chuồng chó sao? Ta nghĩ, lấy thân hình thướt tha của biểu tiêu thư, hẳn là có thể theo nơi đó chui qua đi đi!"

Dứt lời, tất cả mọi người ở đây đều ngẩn ra, lập tức thần sắc khác nhau, Bích Châu nhất thời phản ứng lại đây, lập tức cao giọng quát, "Đứng rồi, xem trí nhớ của nô tỳ này, chuồng chó kia định dùng cho biểu tiêu thư chui qua đi."

Nha hoàn quý phủ đều bật cười, liền lập tức ần nhẩn, Phi Phiên cũng đã cười đến cúi gập thắt lưng, chui chuồng chó? Tuyệt! Thật sự là tuyệt!

Liền ngay cả Thương Dịch nguyên bản là một khuôn mặt cương nghị cũng là hơn một tia cười ngẩn, An Ninh này, nghĩ đến hắn mới vừa rồi là nhiều lo lắng, An Ninh tuy rằng bề ngoài uyển chuyển vô hại, nhưng cũng không phải một người dễ đối phó, biểu tiêu thư kia tưởng ở trước mặt An Ninh chiếm được ưu việt, kia cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lưu Bảo Nhi khó thở, sắc mặt nhất thời xanh trắng nảy ra, nữ nhân này, dám làm cho nàng chui chuồng chó, dám vũ nhục nàng như vậy, nàng Lưu Bảo

Nhi cho tới bây giờ chưa từng chịu qua chuyện như vậy, tưởng hôm nay đến này kinh thành, liền liên tiếp có người cấp nằng tìm phiền toái, nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, gầm lên ra tiếng, "Mơ tưởng!"

Dứt lời, liền đâm nhuyễn kiếm trong tay tới, An Ninh vẫn không nhúc nhích, khỏe miệng mỉm cười, mâu trung ánh sáng như tinh thần bàn lóe ra, mắt thấy kiếm kia sẽ đâm đến thân thể An Ninh, người xem đều kinh hồn táng đảm, Thương Dịch cùng Phi Phiên sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời che chở An Ninh, Lưu Bảo Nhi nhìn An Ninh bất động, trên mặt trời lên một tia đắc ý, hừ, nhị tiểu thư này, rõ ràng chính là muốn chết, nằng dù thất thủ giết nằng cũng không có gì.

Đang lúc đắc ý, cũng không liệu được hai đầu gối đau xót, giống như bị cái gì thật mạnh đánh một chút, Lưu Bảo Nhi còn không có phản ứng lại đây, hai vai vị trí, cũng đều tự truyền đến một trận đau đớn, ngay tại lúc con đau kia truyền đến, tay đang nắm nhuyễn kiếm giống như không thể khống chế, phút chốc buông lỏng, loảng xoảng một tiếng, nhuyễn kiếm liền rơi trên mặt đất thật mạnh, Lưu Bảo Nhi giật mình, giương mắt nhìn An Ninh trước mặt, trên mặt như trước mang theo tươi cười, giống như đang cười nhạo nằng.

"Người..." Lưu Bảo Nhi trên mặt tức giận càng đậm, hung hăng trừng mắt An Ninh, không có kiếm, nằng liền lấy tay, An Ninh chính là thân nhiên quét Phi Phiên liếc mắt một cái, trong khoảng thời gian này ẩn ý, Phi Phiên lập tức liền sáng tỏ ý tứ của An Ninh, lập tức lác mình tiến lên, cơ hồ là nháy mắt, liền tới gần Lưu Bảo Nhi, điểm trúng huyệt đạo của nằng.

Lưu Bảo Nhi không thể động đây, quá sợ hãi, "Người...Đã nói là không lấy nhiều khi ít, đây là chuyện giữa hai người chúng ta, không để cho người khác nhúng tay, người thế nhưng nói chuyện không giữ lời gì hết!"

Nếu nói ánh mắt của Lưu Bảo Nhi có thể giết người, như vậy An Ninh nhất định đã bị ánh mắt kia khiến cho bị lảng trí nhiều lần, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phần hận không cam lòng, trong đầu hiện ra việc làm mà kiếp trước nữ nhân này đã bắt mình làm, con người rừng mình, đáy mắt bắt đầu ngưng tụ một chút thâm trầm, âm lãnh làm cho người ta không rét mà run, "Người có công phu, ta không có công phu, người trong tay có kiếm, ta cũng là bàn tay trần, cho phép người lấy cường lăng nhục, lại không cho ta lấy nhiều khi ít sao?"

Vừa rồi nếu không nằng trước kia ngọc bội thượng còn có tứ khóa chân châu, sẽ không có cách nào công kích nằng ta! Nằng An Ninh tuy rằng không tập võ, nhưng trải qua nhiều việc của kiếp trước, động tác của nằng cũng là thập phần lưu loát chuẩn xác, tỷ như bắn phi đao, tỷ như mới vừa rồi bắn ra viên ngọc trai, chỉ cần nằng muốn đánh nhau làm sao, liền rất ít có khi.

"Người..." Lưu Bảo Nhi bị nói được á khẩu không trả lời được, hung hăng trừng mắt An Ninh, "Mau làm cho hắn cởi bỏ huyệt đạo bốn tiểu thư."

Nằng hiện tại hận không thể hảo hảo giáo huấn An Ninh, nhưng là, lại không thể động đây, nằng thề, nằng chỉ cần vừa được tự do, chắc chắn sẽ không làm cho nữ tử này được tốt, hiện tại, không chỉ muốn nằng ta từ dưới háng nằng chui qua cút xéo Thịnh Vũ hiền mà thôi.

An Ninh liếm liếm môi, cởi bỏ huyệt đạo của nằng? Hừ, nằng ta nghĩ nằng là gốc tử sao? Hội thật sự nghe lời của nằng thay nằng cởi bỏ huyệt đạo, tiện đà làm cho nằng đạt được tự do đến đối phó chính mình? Nay Lưu Bảo Nhi không khỏi cũng quá ngây thơ rồi.

An Ninh đi thông thả từng bước, nhìn từ trên xuống dưới Lưu Bảo Nhi, mạnh, ánh mắt An Ninh căng thẳng, chân đá thật mạnh một cái, chuẩn xác hướng tới đầu gối của Lưu Bảo Nhi, thân thể Lưu Bảo Nhi mềm nhũn, nhất thời phanh một tiếng quỳ gối xuống, đau đến kêu rên ra tiếng.

Lưu Bảo Nhi giương mắt nhìn An Ninh, còn chưa kịp phát tác, liền chỉ thấy An Ninh giơ tay lên, cao cao hạ xuống, lưu loát hướng nằng đánh đến, Lưu Bảo Nhi trong lòng cả kinh, nhưng tránh cũng không thể tránh.

"Ba... Ba ba... Ba ba... Ba..." Liên tiếp năm tiếng vang, không có chút ngừng lại, thanh âm thanh thúy làm cho ở tất cả mọi người ở đây mắt choáng váng, nhìn bàn tay đoan trang kia của nhị tiểu thư với khuôn mặt luôn luôn mỉm cười như nước, này...

Hạ nhân hầu phủ, Bích Châu bên cạnh hầu hạ An Ninh, cho tới bây giờ đều chưa từng tận mắt gặp qua An Ninh động thủ đánh người, mà nay thiên này một tá, nhưng lại đánh là một cái điều ngoa tiểu thư, ước chừng năm cái, chút nghiêm túc, riêng là nghe thanh âm thanh thúy kia, hoặc là xem năm ngón tay trên mặt biểu tiểu thư, đều có thể tưởng tượng ra, nhị tiểu thư động thủ không chút lưu tình.

Một bên Phi Phiên cũng là choáng váng, Thương Dịch nhìn An Ninh con người nắm thật chặt, nhưng bên trong nhu tình như trước không giảm.

Mà người thừa nhận năm cái tát kia, giống như là bị đánh đến choáng váng, cả người như mộng, cảm nhận được trên mặt truyền đau đớn như lửa, nằng mới thanh tỉnh lại, hung hăng trừng mắt nhìn An Ninh, "Người đánh ta! Người dám đánh bốn tiểu thư!"

Ồ Lưu phủ, đừng nói có người đánh nằng, mặc dù là không cần thận dụng phải một chút, người nọ đều không có chuyện tốt để làm, nữ tử này, thế nhưng đánh nằng năm cái tát

Hừ một tiếng, lửa giận trong lòng nhất thời tăng vọt.

An Ninh cười khê, đánh nằng ta, nằng đánh chính là nằng ta!

"Đây là người nọ ta, bây giờ còn cho người." Cặp mắt của An Ninh híp lại, mới vừa rồi năm cái kia, thật đúng là ngay cả tay nằng đều để đùa, kiếp trước, chính là vị biểu tiểu thư ngang ngược này đến Hầu phủ, đối nằng là như thế nào khi dễ? Nằng ta bắt quá là thấy nằng một lần, sao biết vị Lưu Bảo Nhi tiểu thư này, nhưng lại không nói hai lời đem nằng một cước đá quỵ trên mặt đất, rất nhiều cái tát rơi trên mặt nằng, nằng ngay cả chính mình vì sao bị đánh cũng không biết.

Ông trời có mắt, phong thủy thay phiên, kiếp trước, nằng tự dung bị Lưu Bảo Nhi khi dễ, ở kiếp này tự nhiên muốn đòi lại nợ của kiếp trước, bắt quá...

Nàng nhưng thật ra tính lợi tức, người không phạm tat a không phạm người, người nếu phạm ta, ta tát bồi lại gấp trăm lần.

Một trăm cái tát sẽ làm bị thương tay của chính mình, nhưng mười cái cũng là không thiếu được, tư điểm, khóe miệng tà ác lại đặc hơn, mới vừa rồi nàng chỉ đánh năm cái đầu! Đây còn lại năm cái đương nhiên một cái cũng không thể thiếu, con người căng thẳng, thủ lại giờ lên, Lưu Bảo Nhi còn không có tiêu hóa ý tứ trong lời nói của An Ninh, đôi tay từ phía trên lại tiếp tục hạ xuống:

"Ba ba ba... Ba ba!"

Lại là năm âm thanh, lần này vẫn rất là vang dội, trong lúc hỗn loạn có một âm thanh rất nhỏ vang lên, Lưu Bảo Nhi đã muốn tức giận đến tột đỉnh, "Ta muốn giết người!"

Giết nàng? A! An Ninh nhủ mảy, người Lưu gia như thế nào đều muốn nàng chết đâu? Xem ra, nàng cùng Lưu gia thật đúng là phạm hương, nhìn về hướng hai gò mà đỏ rục của Lưu Bảo Nhi, cùng với hai mắt bốc hỏa, "Muốn giết ta, trước hết nên biết rõ thân phận của ta, ta An Ninh trừ bỏ là Hầu phủ nhị tiểu thư, còn là nghĩa nữ của đương kim Hoàng hậu nương nương, người cũng biết người nếu thật sự giết ta, Hoàng hậu nương nương nếu là trách tội xuống dưới, biểu tiểu thư người..."

An Ninh cũng không nói hết câu, nhưng xem Lưu Bảo Nhi kia giật mình mang theo ánh mắt có vài phần lạnh lùng, nàng chỉ biết, Lưu Bảo Nhi tuy rằng ương ngạnh, nhưng cũng biết Hoàng hậu nương nương ý nghĩa gì, giết nàng? Nàng nghĩ đến nàng sợ sao?

"Người tới, thay biểu tiểu thư chuẩn bị một chút, đưa biểu tiểu thư đi ra ngoài." An Ninh đề cao giọng điệu, lạnh lùng phân phó nói.

Ở đây tất cả mọi người ở còn đắm chìm ở trong nỗi khiếp sợ mới vừa rồi, còn muốn tiêu hóa hết việc nhị tiểu thư đánh biểu tiểu thư mười cái tát, đôi mắt chim ưng của Thương Dịch hít lại, cũng là nghĩ tới câu nói mà An Ninh nói khi đánh xong năm cái tát đầu tiên.

"Đây là người nợ ta, bây giờ còn cho người."

Lời này nghe tới, hai người phía trước tựa hồ là từng có xích mích nhưng là, hần lại cảm thấy, Lưu Bảo Nhi không biết An Ninh, hai người phía trước tựa hồ chưa từng có gì cùng xuất hiện, trong lòng nghi hoặc càng đậm, liên tưởng tới sự bí ẩn của An Ninh, liễm liễm mi, đáy mắt giống như lại nhiều thêm một phần hứng thú.

"Bích Châu!" Thấy không có người chuyển động, thanh âm lại lớn một chút.

Bích Châu đột nhiên phục hồi tinh thần lại, chạy chậm đến trước mặt An Ninh, "Tiểu thư... Tiểu thư có gì phân phó?"

Nàng thật là rất chấn kinh rồi, như thế nào cũng thật không ngờ, tiểu thư nhưng lại đánh biểu tiểu thư ước chừng mười cái tát, thanh âm thanh thúy kia, kia động tác lưu loát, quả nhiên là đại khoái nhãn tâm a!

"Mang người đi chuồng chó." An Ninh nhủ mảy, phía trước đâu có, Lưu Bảo Nhi cúi xéo khỏi Thỉnh Vũ hiên, nhưng phải theo chuồng chó chui ra đi.

"Vâng, nô tỳ liền đi." Bích Châu khiếp sợ qua đi, lòng tràn đầy hưng phấn, còn thật muốn chui chuồng chó a, xem loại người tự cao tự đại này chui chuồng chó, nàng Bích Châu vẫn là phản kích một hồi, kích động hướng tới hướng chuồng chó kia đi đến, quay đầu nhìn Phi Phiên đứng ở đó liếc mắt một cái:

"Uy, Phi Phiên, người còn thất thần làm gì? Chẳng lẽ người muốn cho tiểu thư tự mình đem nàng mang lại đây sao?"

Nói xong, có ý nhìn thoáng qua người đang quỳ trên mặt đất, biểu tiểu thư trên mặt còn in rõ năm bàn tay liếc mắt một cái, trong lòng lại vui sướng.

Phi Phiên phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng điểm ở trên người Lưu Bảo Nhi một chút, liền giải khai huyết đao của nàng, Lưu Bảo Nhi được tự do, đang muốn giãy, lại còn chưa kịp, liền bị Phi Phiên chế trụ hai tay, còn chưa kịp đến được tự do, lại một lần nữa mất đi tự do.

Nghĩ đến việc các nàng muốn nàng làm, trong lòng Lưu Bảo Nhi có chút hoảng, nhìn về phía An Ninh, mang theo vài phần cảnh cáo, "Ta là chất nữ của Hầu phủ đại phu nhân, là khách nhân đại phu nhân mời đến, các người dám như vậy đối ta, đại phu nhân sẽ không bỏ qua cho các người."

An Ninh nhủ mảy, sẽ không bỏ qua nàng? Mặc dù là không có Lưu Bảo Nhi này đại phu nhân làm sao nghĩ tới muốn thả nàng? Một chút cũng không có đem "Cảnh cáo" của Lưu Bảo Nhi đề vào mắt, ánh mắt An Ninh quét về phía Cố đại nương, chỉ thấy Cố đại nương cũng mới thức tỉnh lại trong khiếp sợ mới vừa rồi, giờ phút này chính là lạng lẽ hướng về phía bên ngoài Thỉnh Vũ hiên đi.

An Ninh trong lòng hừ lạnh, nhất thời hiểu được ý đồ của bà ta, muốn đi ra ngoài kiếm viện binh sao? Mặc dù là viện binh, cũng phải đợi cho nàng đem ôn thân Lưu Bảo Nhi này "Đưa" ra ngoài mới được!

"Cố đại nương, người đây là đi chỗ nào a?" An Ninh chậm rãi mở miệng.

Dứt lời, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng Cố đại nương ngẩn ra, lập tức dừng lại cước bộ, xoay người lại, nhìn về phía An Ninh, kéo kéo khóe miệng, "Nhị tiểu thư, nô tỳ không có muốn đi đâu a."

Nếu nói, trước kia An Ninh ở trong mắt nàng là một tiểu thư dịu ngoan vô hại, như vậy giờ phút này đứng ở trước mặt nàng, An Ninh cười đến ôn nhuận vô hại, lại là một con hồ ly, không biết trong óc nàng suy nghĩ cái gì, càng thêm không biết, giây tiếp theo, nàng lại hội làm ra cái chuyện gì kinh người.

Biểu tiểu thư là người ương ngạnh như vậy, đều đưa bại dưới tay nàng, nghĩ đến mười cái tát kia, Cổ đại nương trong lòng co rúm lại một chút, đó là, nàng hiện tại muốn đi bắt bảo chuyện tình ở Thính Vũ hiền với đại phu nhân, cũng ngại bị An Ninh phát hiện, không thể không buông tha cho ý mới mới vừa rồi.

"Vây là tốt rồi, Cổ đại nương là đại nô tỳ bên cạnh đại phu nhân, vừa rồi đến Thính Vũ hiền, Ninh Nhi không có hảo hảo chiêu đãi, lần này vừa vặn, trên bàn còn có điểm tâm, đợi lát nữa làm cho Bích Châu cấp Cổ đại nương ngâm một ly trà, hảo hảo hiếu kính hiếu kính người." An Ninh cười mở miệng, người lại chạy tới trước mặt Cổ đại nương, tựa hồ có tự mình mời nàng ta.

Cổ đại nương hoảng sợ cúi đầu, "Nô tỳ không dám, nô tỳ là hạ nhân, có thể nào làm phiền nhị tiểu thư đối đãi như thế? Nhị tiểu thư có gì sai bảo nô tỳ." Cổ đại nương trong lòng phỉn ra một tia cảm giác mát, thật cẩn thận ứng phó, nhị tiểu thư này giống như thật sự có chút không giống với bình thường.

"Ha ha..." An Ninh khinh cười ra tiếng, tiếng cười như gió xuân ấm áp, thần nhiên nhìn lướt qua Cổ đại nương, nhìn Lưu Bảo Nhi bị Phi Phiển cưỡng chế đi đến phía Tây chỗ chuông chó, trong mắt xẹt qua một chút thẳng lợi quang mang.

Hừ, ở địa bàn của nàng, còn dám đuổi nàng đi, quả nhiên là không biết lượng sức!

Nếu là An Ninh của kiếp trước, sợ cũng chỉ phải tùy ý nàng khí dễ, thậm chí còn có khả năng thật sự theo dưới háng của nàng ta chui qua đi, nhưng là hiện tại, nàng làm sao có thể làm cho nàng ta như ý? ý đồ của Lưu Bảo Nhi là khiến nàng bị sỉ nhục, như vậy, nàng liền làm cho Lưu Bảo Nhi ném thứ tư vị chui chuông chó, coi tính tình nàng ta cao ngạo ương ngạnh, ha ha... An Ninh khoe miệng ý cười càng đậm, chính lúc này, một thanh âm vội vàng vang lên.

"Tiểu thư... Các người không thể như vậy đối với tiểu thư... Tiểu thư..." Chu nhi chạy đi lên, muốn ngăn cản, chui chuông chó? Kia đối tiểu thư mà nói, sẽ là nhiều vũ nhục a!

"Chu nhi... Mau cứu ta..." Lưu Bảo Nhi nghe được tỳ nữ la lên, như là bắt được cây cỏ cứu mạng cuối cùng, giờ phút này, nàng xem cái chuông chó chỉ có thể dùng cho một con chó chui qua, trong lòng chỉ có một thanh âm, kia đó là: nàng không cần từ nơi này chui qua đi! Nàng chết cũng không cần!

An Ninh gặp nha hoàn kêu Chu nhi nha hoàn đã muốn đến bên cạnh Lưu Bảo Nhi, về mặt thân thiết, hảo một cái chủ tớ tình thâm.

Bích Châu nhìn Chu nhi, nghĩ đến mới vừa rồi nàng kiêu ngạo dẫn người muốn cướp phòng của tiểu thư, trong lòng khí sẽ không đánh mà đến, giờ phút này như trước không có tiêu tán, trong mắt xẹt qua một chút không hòa giận, mạnh, nàng coi như nghĩ tới cái gì, nhãn tình sáng lên, sáng rọi rạng rỡ, cắn cắn môi, nhìn tiểu thư nhà mình, ôn nhu mở miệng,

"Tiểu thư, Bích Châu nhìn các nàng chủ tớ, hảo cảm động đâu! Tiểu thư, bằng không người phát phát từ bi, thành toàn các nàng chủ tớ tình thâm?"

Lời nói của Bích Châu nhất thời khiến Lưu Bảo Nhi cùng Chu nhi có thêm hy vọng, Lưu Bảo Nhi nhãn tình sáng lên, chờ mong nhìn Bích Châu, thật tốt quá, có người thay nàng cầu tình, nói không chừng nhị tiểu thư này liền quên chuyện tình lúc trước, nghĩ đến cái gì, Lưu Bảo Nhi không ngừng mở miệng, "Người nếu thả ta, ta đáp ứng người sẽ không truy cứu mấy cái tát mới vừa rồi của người."

Này đã muốn là ân huệ lớn nhất của nàng, vì khỏi bị chui chuông chó, nàng cũng chỉ có thể nhẫn hạ khẩu khí.

An Ninh nhú mày, nàng cũng không phải sợ nàng ta truy cứu? Nàng muốn đuổi theo cứu, truy cứu đó là, nàng An Ninh tùy thời phụng bồi!

Nhìn thoáng qua Bích Châu, Bích Châu là nữ tử thiện lương, nếu là đặt ở bình thường, nàng chắc chắn nghĩ đến nàng là thật tâm biện hộ cho, nhưng nhìn thấy nàng trong mắt ẩn ẩn lóe ra kia mang theo vài phần hưng phấn quang mang, không khỏi liễm liễm mi, trong lòng trôi lên một tia hiểu rõ, này Bích Châu, cũng biết sử dụng tâm tư sao?

Nếu thật là như vậy, nhưng thật ra nên thành toàn cho nàng, thanh thanh cổ họng, An Ninh thần nhiên mở miệng, "Kia Bích Châu người nói ra xem, ta nên như thế nào thành toàn các nàng?"

Giờ phút này, Lưu Bảo Nhi cùng Chu nhi tầm mắt đều đầu hướng về phía Bích Châu, nhãn nhãn chờ mong, Bích Châu mâu quang vòng vo chuyển, nhìn nhìn Lưu Bảo Nhi cùng Chu nhi hai người, lại nhìn nhìn tiểu thư nhà mình, học bộ dáng của tiểu thư dịu dàng vô hại, thần nhiên mở miệng:

"Nếu này chủ tớ hai người tình thâm, như vậy chủ tớ gặp nạn, làm nô tỳ cũng hẳn là cùng làm mới đúng, ta nghĩ, nếu là tiểu thư gặp được việc khó, Bích Châu cũng chắc chắn không rời cho nên, thỉnh tiểu thư thành toàn hai người chủ tớ tình thâm, làm cho Chu nhi cô nương cũng đi theo biểu tiểu thư cùng nhau..."

Bích Châu nhìn Lưu Bảo Nhi cùng Chu nhi sắc mặt dần dần biến hóa, theo mới vừa rồi chờ mong trở nên càng ngày càng khó coi, trong lòng nhất thời cảm thấy vui sướng a, nguyên lai như tiểu thư như vậy "Vô tội" khiến người ta lọt bẫy, đúng là rất thống khoái, nàng hôm nay xem như cảm nhận được, dùng một chút, tiếp tục phun ra còn lại kia vài, "Chui chuông chó!"

Nha hoàn ở đây nghe được Bích Châu nói xong, sắc mặt đều là cứng đờ, này... Các nàng nghĩ đến Bích Châu thật sự muốn thay biểu tiểu thư biện hộ cho, khả hiện tại... Cùng nhau chui chuông chó...

Phi Phiển xì một tiếng bật cười, khuôn mặt tuấn tú thượng lông lánh sáng rọi càng thêm đặc hơn, quả nhiên là có chủ như thế nào liền có tớ như thế đó, mới vừa rồi bộ dáng kia của Bích Châu, nghiễm nhiên chính là phiên bản của An Ninh a!

Hắn thật không ngờ, cái kia có chút phản ứng trì hoãn, có chút tiểu bồn, có chút yêu khóc, có chút thiện lương tiểu nha đầu, giờ phút này đúng là đáng yêu

như vậy!

Thương Định ở một bên ho nhẹ một tiếng, trong mắt sớm đã tràn đầy ý cười, sợ cũng chỉ có Ninh Nhi mới có thể dạy dỗ nô tỳ như thế a!

An Ninh liếc liếc mi, xem Bích Châu kia có bộ dáng "Hương thụ", lại nhìn thấy Lưu Bảo Nhi cùng Chu nhi cương điệu sắc mặt, mâu để xẹt qua một chút tà ác, "Nếu là Bích Châu cầu tình, ta đây tự nhiên là sẽ không không đồng ý, Bích Châu nói được cũng không phải không có lý, ta đây liền thành toàn nhị vị chủ tớ tình thâm."

Dứt lời, nhìn sắc mặt khó coi Chu nhi, nhú mày hỏi, "Chu nhi, ngươi có cam tâm tình nguyện cùng tiểu thư nhà ngươi đồng cam cộng khổ?"

Chu nhi cắn chặt môi, nàng như thế nào cũng thật không ngờ, chuyện này hội lan đến thân thể của nàng, nàng quả nhiên là bị tai bay vạ gió, giờ phút này, cảm nhận được tầm mắt của mọi người, lại nhìn đến con ngươi sắc bén của tiểu thư, giống như nàng nếu là trả lời là "Không", nàng ta sẽ một ngụm đem nàng ăn sạch.

Nghĩ đến tác phong ngày thường của tiểu thư, nàng quả quyết là không thể làm tức giận tiểu thư a, giờ phút này, mặc dù là nàng lại không muốn, cũng phải "Cam tâm tình nguyện" cùng tiểu thư "Đồng cam cộng khổ"!

"Nô tỳ... Nguyên... Nguyên ý." Rốt cục học ra này vài từ này, Chu nhi trong lòng nói không nên lời là cái tư vị gì, nhìn chuồng chó thấp bé kia, trên mặt sinh ra một tia chán ghét, thật sự muốn từ nơi này chui qua sao?

"Vậy nhóm ngươi ai trước đến a?" cặp mắt vô tội của Bích Châu nháy mấy cái, lông mi thật dài vút sáng vút sáng, trong mắt hung trí, rất giống một tiểu hài nhi đang hứng thú chơi đồ chơi, lòng tràn đầy chờ mong, giống như khẩn cấp muốn nhìn thấy hai người này làm thế nào chui qua được chuồng chó.

"Chu nhi!" Bích Châu vừa mới nói xong, Lưu Bảo Nhi liền lớn tiếng phun ra tên của Chu nhi, ý thức được chính mình thật là không thể tránh được nhục nhã trước mặt, liền lập tức đem Chu nhi đẩy đi ra ngoài.

Chu nhi gạt mình, giương mắt nhìn đến kiên quyết trên mặt tiểu thư, trong lòng chợt lạnh, nhất thời hối hận, nếu chính mình mới vừa rồi không lo lắng tiểu thư, không dựa vào lại đây, nấp ở một bên nhìn, các nàng cũng sẽ không phát hiện chính mình, mà nàng cũng sẽ không đã bị lan đến.

Cắn chặt răng, Chu nhi ngoan hạ tâm đến, "Nô tỳ trước."

"Kia liền đến đây đi." Bích Châu nhú mày.

Chu nhi phủ nằm úp sấp thân mình, phủ phục ở trước mặt chuồng chó, cắn chặt môi, hoạt động thân thể, chậm rãi hướng tới kia bên ngoài chuồng chó chui ra, chuồng chó không lớn không nhỏ, Chu nhi đầu thoải mái theo chuồng chó chui đi ra ngoài, lập tức là bộ ngực... lưng áo... Mông... Đùi...

Mọi người nhìn nữ tử theo chuồng chó ra bên ngoài kia, đều tự nhìn trò hay, duy độc Lưu Bảo Nhi sắc mặt càng ngày càng khó coi.

An Ninh không có buông tha sắc mặt ngũ thải tâm phân của Lưu Bảo Nhi, tiểu thư ngang ngược này, sớm nên có người thu thập nàng, hôm nay, nàng báo thù rất nhiều, liền coi như là thay trời hành đạo, cấp nàng một chút giáo huấn, nếu là nàng thông minh, về sau tốt nhất nên an phận một chút, ngoan ngoãn làm tiểu thư quý tộc của nàng, nếu lại chạm đến nàng, nàng sẽ không bỏ qua, như vậy đến lúc đó, quả quyết sẽ không là chui chuồng chó là có thể ứng phó được.

"Tới phiên ngươi, biểu tiểu thư. Ngươi hẳn là một nữ tử giữ lời." An Ninh nhú mày, thân nhiên mở miệng, phía sau, Chu nhi đã muốn thông qua chuồng chó, đến bên ngoài Thính Vũ hiên, hiện tại, nên đến phiên chánh chủ Lưu Bảo Nhi.

Tất cả mọi người nhìn Lưu Bảo Nhi, tựa hồ là muốn nhìn một chút, người mới vừa rồi còn kiêu ngạo, ý đồ chiếm phòng người khác, thậm chí muốn làm chủ đuổi người khác ra ngoài, như thế nào chui qua chuồng chó.

Tất cả mọi người biết, nàng chỉ cần chui qua, nàng chui qua là chuồng chó, mà bỏ lại là tự tôn!

Lưu Bảo Nhi hung hăng chờ An Ninh, hai mắt một mảnh đỏ bừng, coi như bên trong có vô số lửa giận thiêu đốt, "Ngươi chờ đó cho ta!"

An Ninh nhún vai, nhưng cười không nói, chờ? Kia nàng liền chờ xem! Khóe miệng giờ lên một chút tươi cười, "Biểu tiểu thư thỉnh chui qua trước đi rồi nói sau!"

Không chút nào lưu tình, kiên quyết không được xía vào, nàng còn chờ rất, tất cả mọi người chờ, chờ xem kịch vui!

Lưu Bảo Nhi cực kỳ không cam lòng, nhưng là, giờ phút này, nàng là người ở dưới mái hiên, bị đồng phục như vậy, biết rõ phía trước là khuất nhục, nàng vẫn như cũ không thể không bị buộc đem thân mình cao quý năm xấp xuống, hướng tới chuồng chó, một tắc một tắc tới gần, mỗi khi tới gần một chút, liền cảm thấy chuồng chó kia giống như cánh cửa địa ngục, làm cho người ta sinh ra sợ hãi.

Rốt cục, nàng vẫn là trốn không thoát, đầu đến gần chuồng chó, ngửi được mùi vị có chút gay mũi kia, Lưu Bảo Nhi trong lòng trời lên một tia ghê tởm, chán ghét loại tình cảm dật vu ngôn biểu, mũi của nàng rất thính, nhưng là giờ phút này, nàng lại không muốn có khả năng đó, hương vị gay mũi kia nhắc nhở nàng, giờ phút này chui là chuồng chó!

Rốt cục, đầu qua chuồng chó, thời điểm đến bộ ngực, cũng là dừng một chút, nhưng cuối cùng cũng là an ổn qua đi, tiếp theo là lưng áo, lưng áo mảnh khảnh kia tự nhiên không có gì trở ngại, chính là, đột nhiên, nguyên bản thân thể phía trước thuận lợi, cũng là đột nhiên cứng đờ, Lưu Bảo Nhi cố gắng

hướng tới phía trước, muốn mau chút trải qua phiên sử nhục này, nhưng là, vô luận nàng dùng như thế nào, thân thể lại như trước động cũng không động đây , trong đầu hiện ra một cái ý tưởng đáng sợ.

"Nha... Không tốt, nàng tạp ở!" Bích Châu thanh âm kêu sợ hãi dựng lên.

Tất cả mọi người nhìn kia chuồng chó chồ, kích thước lưng áo đã ngoài bộ phận, đều thành công qua đi, nhưng là, phía dưới kích thước lưng áo...

Nhìn cái mông nở nang kia, thân sắc khác nhau, này đồ thật sự là không thể nào dễ làm nha!

Nghe được trong viện truyền ra thanh âm, sắc mặt Lưu Bảo Nhi lại khó coi, quả nhiên cùng suy nghĩ của nàng giống nhau như đúc, nàng thật là tạp chủ, thân thể của nàng tài nhưng thật ra không sai, eo nhỏ mông lớn, tiện sát vô số khác nhà giàu tiểu thư, thời điểm đi đường uốn éo uốn éo, phong tư kia là một cái yêu điệu a!

Nhưng là, hiện tại đâu! Kia làm cho nàng dẫn nghĩ đến ngạo gì đó, lại một lần nữa trở thành trở ngại của nàng!

Lưu Bảo Nhi đã muốn ra chuồng chó tay hung hăng vuốt mặt, phát ra ô ô tiếng khóc, tiếng khóc truyền tiến trong viện, khước miệng An Ninh gọi lên một nụ cười lạnh, trước giờ chỉ có Lưu Bảo Nhi khiến người ta khóc, hôm nay, nàng nhưng lại muốn ném thử tư vị đó sao?

"Vậy phải làm sao bây giờ nha? Tiểu thư... Tiểu thư người đừng khóc a, Chu nhi... Chu nhi..." Ở tường viện bên ngoài Chu nhi, cũng gấp lên, nàng cũng là xem hiểu được tình huống giờ phút này, luống cuống tay chân, không có chút phương pháp nào.

"Người còn thất thân làm gì? Mau, mau hỗ trợ a!" Lưu Bảo Nhi nắm lên bùn đất, liền hướng trên người Chu nhi quăng đi, hung hăng đánh vào trên mặt của nàng, nàng hiện tại cũng chỉ có như vậy, mới có thể phát tiết khuất nhục giờ phút này của nàng.

Chu nhi bị đơ mặt, sừng sốt một chút, lập tức phản ứng lại đây, ánh mắt bối rối lóe ra, trong miệng không ngừng thì thào, "Hỗ trợ... Hỗ trợ..."

Mạnh, Chu nhi nhẫn tình sáng lên, bắt lấy người Lưu Bảo Nhi , "Tiểu thư, người đừng vội, Chu nhi kéo người đi ra." Dứt lời, liền dùng một chút lực, lại dẫn tới Lưu Bảo Nhi đau hô một tiếng.

"Người không có mắt sao? Không thấy đang bị kẹt sao? Cút! Mau cút!" Lưu Bảo Nhi gầm ra tiếng, hiện tại, tựa hồ kẹt càng chặt, này thật là một nha đầu được việc không đủ bại sự có thừa, nàng xem đều phiên lòng.

Chu nhi bị quát lớn vào mặt, Chu nhi liền buông tay ra, lui về phía sau mấy bước, sợ lại chọc tiểu thư không thoải mái.

Lưu Bảo Nhi thử dùng sức chính mình, hiện tại, nàng cũng bất chấp như vậy, đi phía trước không được liền đi trở lại, như vậy nàng liền lui về phía sau, nhưng là, chính dùng một chút lực, lại phát hiện, kẹt quá chặt, ngay cả phía sau đường sống đều không có.

"A..." Lưu Bảo Nhi thê lương kêu ra tiếng đến, chui chuồng chó đã là vô cùng nhục nhã, hiện tại ở trong này, thượng không hơn, hạ không dưới , lại ở của nàng trên mặt vừa ngoan ngoan đánh vài cái cái tát, lần này vẫn là lão thiên gia ở động thủ đánh nàng!

"Ha ha... Ha ha..."

Trong Thính Vũ hiên, nha hoàn đã muốn nghẹn cười đến mức về mặt đỏ bừng, mới vừa rồi biểu tiểu thư kia hướng tới các nàng khoa tay múa chân, giờ phút này lại có quần cảnh như vậy, trước sau , làm sao còn giống như cùng một người?!

Phi Phiên đã muốn nhìn không được, hấn cũng không phải người nhẫn nhịn, phóng túng đại cười ra tiếng, thậm chí so với phía trước càng thêm bừa bãi, không hề có hình tượng vô đôi, cười gập thắt lưng.

"Này... Xem ra chuồng chó có vẻ quá nhỏ a!" An Ninh nhú nhú mày, trong lòng lại vui sướng, Lưu Bảo Nhi này quả nhiên là tự làm bậy không thể sống, vận khí kém như vậy, ngay cả chui chó cũng liên tục có trở ngại, xem ra ông trời đều muốn thu thập nàng.

"Này nên làm cái gì bây giờ nha?" Cổ đại nương về mặt lo lắng, giờ phút này không có nguyên nhân vì An Ninh mà che dấu cái gì, Lưu Bảo Nhi dù sao cũng là biểu tiểu thư, vận nhất thật sự kẹt ở trong này không thể nhúc nhích, kia lại nên làm thế nào cho phải?

Nghe đến lời nói của phu nhân, phu nhân vốn là muốn làm cho biểu tiểu thư chế trụ Thính Vũ hiên, nhân cơ hội thu thập nhị tiểu thư, nhưng là, nay, không chỉ có không có thu thập đến nhị tiểu thư, ngược lại là bị nhị tiểu thư cấp thu thập, phu nhân nếu biết, sợ lại tức giận đi!

Chính lúc này, ngoài tường truyền đến một trận tiếng động lớn nháo thanh, một đám nha hoàn từ nơi này đi qua, nhìn đến một người ở chuồng chó bị kẹt, không khỏi bắt đầu chỉ trỏ.

"Ai vậy a?"

"Ha ha, người xem mặt nàng, khó coi chết đi được."

Có người đã nhìn không được nở nụ cười, Lưu Bảo Nhi mới đến An Bình hầu phủ, nha hoàn Hầu phủ, nhận thức nàng cực nhỏ, hơn nữa giờ phút này trên người nàng chật vật, làm sao còn có đáng điệu tiểu thư ngăn nắp lượng lệ, bọn nha hoàn cũng nhìn không ra nàng có thân phận gì, chỉ cho là một người bình thường thôi, dù sao, có tiểu thư nhà nào, sẽ đi chui chuồng chó ?

Nghĩ như thế, liền lớn tiếng cười.

Lưu Bảo Nhi nghe đến mấy cái thanh âm không hài hòa này, trong lòng tức giận càng thêm tăng vọt, hồng toàn bộ hai mắt, cảm tức đối với nha hoàn đang chỉ trở nằng, "Cút, đều cút ngay cho ta!"

Này bọn nha hoàn ghét ghen ghen miệng, nhưng không có như Lưu Bảo Nhi hy vọng như vậy 'Cấp nằng cút ngay', ngược lại là càng thêm hưng trí ngẩng cao nhìn trờ hay.

Lưu Bảo Nhi sừng đỏ mặt, ngánh sinh sinh bị ghen thanh, chính lúc này, đại phu nhân hướng tới bên này đã đi tới, nằng vốn muốn đi Thính Vũ hiên nhìn xem Lưu Bảo Nhi hài lòng hay không bố trí của Thính Vũ, vừa tới cửa, liền nghe được bên ngoài phía tây tường viện, một trận tiếng động lớn nháo truyền đến, nhú nhú mảy, đơn giản hướng bên này xem đến

"Đã xảy ra chuyện gì? Điều ở trong này vậy quanh làm gì?" Đại phu nhân nhìn đến vài cái nha hoàn, mi tâm mặt nhăn càng nhanh, giọng điệu bên trong lộ ra uy nghiêm của đương gia chủ mẫu.

Bọn nha hoàn nghe được thanh âm của đại phu nhân, lập tức ngưng cười, việc tránh ra nói, đứng ở một bên, cắn chặt môi, ngay cả thở mạnh cũng không dám ra một tiếng, sợ đại phu nhân nhìn đến các nằng ở trong này kéo dài công việc tâm sinh tức giận mà trừng phạt các nằng.

Đại phu nhân lạnh lùng quét các nha hoàn liếc mắt một cái, lập tức ánh mắt dừng ở trên người nữ tử đang nằm xấp bên tường, tinh tế đánh giá, lại nhận thức không ra nằng kia là ai.

"Bác..." Lưu Bảo Nhi nhìn đến đại phu nhân, như bắt được một cây cỏ cứu mạng, việc kêu to ra tiếng, "Bác... Mau cứu Bảo Nhi, mau đem các nằng đều đuổi đi."

Hiện tại, nằng hận nhất chính là trò hề của chính mình bị những hạ nhân ti tiện đó nhìn thấy.

Con người đại phu nhân căng thẳng, ánh mắt xem Lưu Bảo Nhi hơn vài phần chuyên chú, nằng cũng có nhiều năm không thấy Lưu Bảo Nhi, sớm có chút đã quên bộ dạng của nằng, giờ phút này, nhìn nữ tử kêu chính mình là "Bác", mi tâm không thể giãn ra mở ra.

"Người làm sao có thể là Bảo Nhi?" Đại phu nhân lạnh giọng mở miệng, Bảo Nhi bị ca ca yêu thương giống như bảo bối, nằng so với Yên nhi nhỏ hơn hai tuổi, so với An Ninh lại lớn hơn mấy tháng, nghe nói trở mã không sai, nhưng là, nữ tử trước mắt này... Đại phu nhân nhíu mày lắc đầu, thấy thế nào cũng không giống một người được nâng niu như bảo bối trong lòng bàn tay, huống hồ... Giờ phút này trên mặt còn sừng đỏ không chịu nổi, lại nhìn thân hình bị kẹt ở chuồng chó, lại không tin người trước mắt này chính là chất nữ nhi Bảo Nhi của nằng.

"Bác... Ta là Bảo Nhi a, người không biết ta sao? Ta thật là Bảo Nhi a." Lưu Bảo Nhi nhìn đại phu nhân nghi hoặc, bác làm sao có thể không biết nằng? Mạnh, nằng coi như nghĩ tới cái gì, việc gian nan từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội, "Bác, này người nên nhận thức đi."

Đây là ngọc bội của nữ nhi Lưu gia các nằng luôn có, Lưu Hương Liên cũng có một, nằng lại làm sao có thể không biết? Giờ phút này, đại phu nhân nhìn đến ngọc bội, trong lòng cả kinh, lại nhìn nhìn kia gương mặt kia chật vật không chịu nổi, sừng đỏ thấy không rõ diện mạo, sắc mặt thay đổi lại biến, "Người... Người thật là Bảo Nhi?"

"Bác đem bảo nhi gọi tới An Bình hầu phủ làm khách, đó là như vậy chiêu đãi Bảo Nhi sao?" Lưu Bảo Nhi gặp đại phu nhân trong mắt có vài phần tin tưởng, liền lập tức làm khó dễ, bản tính kiêu ngạo ương ngạnh lại trỗi lên vài phần.

Ngữ khí chỉ trích này, cũng là làm cho đại phu nhân càng thêm khẳng định trước mắt đây là Lưu Bảo Nhi không thể nghi ngờ, Lưu Bảo Nhi kiêu rất, nằng từng nhưng là chính mắt kiến thức quá, ca ca đều đối với nằng không có biện pháp, chỉ có thể theo ý tứ của nằng.

"Này... Đây là có chuyện gì?" Đại phu nhân lửa giận từng sinh, nằng rõ ràng kêu Cố đại nương mang Lưu Bảo Nhi tới an trí ở Thính Vũ hiên, nằng dự đoán được Lưu Bảo Nhi chắc chắn sẽ nảy sinh xung đột cũng đang là vì như vậy, nằng mới cố ý đem Lưu Bảo Nhi đặt ở trong Thính Vũ hiên, nằng tới Thính Vũ hiên, thứ nhất là nhìn xem Lưu Bảo Nhi, thứ hai là nhìn xem nha đầu An Ninh kia có phải bị Lưu Bảo Nhi khi dễ hay không.

Nhưng là hiện tại... Nằng lại nhìn thấy Lưu Bảo Nhi chật vật như vậy, chui chuồng chó? Nằng khả không tin giống Lưu Bảo Nhi như vậy tự cho mình là khuê tú cao ngạo, hội vô duyên vô cớ đi chui chuồng chó, này trong đó định là đã xảy ra sự tình gì!

"Người tới! Mau tới!" Đại phu nhân lớn tiếng kêu lên, một chút cũng không có che dấu tức giận trong lòng. Trực giác nói cho nằng, chuyện này cùng An Ninh thoát không được can hệ.

"Phu... Phu nhân." Cố đại nương từ trên Thính Vũ hiên chạy đi ra, nhìn đến vẻ mặt tức giận đại phu nhân, trong lòng cũng là lộp bộp một chút.

"Người liền là như thế này chiếu cố biểu tiểu thư?" Đại phu nhân lửa giận từng sinh.

"Phu nhân... Nô tỳ... Là nhị tiểu thư nằng..." Cố đại nương không thể không nói ra, nhưng lại nghĩ đến mới vừa rồi An Ninh cấp Lưu Bảo Nhi mấy cái bạt tay, kia cổ kính nói, trong lòng cũng là xẹt qua một tia cảm giác mát.

Quả nhiên là nằng! Hảo một cái An Ninh! Đại phu nhân thù mới hận cũ cùng nhau nổi lên trong lòng, "Còn không mau đem biểu tiểu thư lôi ra."

Cố đại nương lĩnh mệnh đi lên, nhưng là, còn chưa tới gần Lưu Bảo Nhi, Lưu Bảo Nhi liền gương nanh múa vuốt huy động thủ, "Đừng chạm vào ta!"

Mới vừa rồi bị Chu nhi lôi kéo, nàng bị mộng của nàng giống như là đã sưng lên, vừa động liền đau, nàng thể nào còn thừa nhận được lại một lần nữa bị thương a?

"Bác, người nên vì Bảo Nhi làm chủ a!" Nhớ tới mới vừa rồi bị bắt làm chuyện này, Lưu Bảo Nhi tức giận khó tiêu, hiện tại, nàng cũng chỉ có làm cho đại phu nhân thay nàng xả giận, nàng là khách của đại phu nhân, nàng cũng không tin đại phu nhân hội nhìn nàng có bộ dáng như vậy mà cái gì cũng không làm.

Con người đại phu nhân căng thẳng, nhìn Lưu Bảo Nhi liếc mắt một cái, nhìn thấy ánh mắt nàng điềm đạm đáng yêu, trong lòng rung mình, xoay người đi nhanh hướng vào trong Thính Vũ hiền, "An Ninh, người thật to gan!"

Người chưa tới, thanh âm phần nộ liền đã muốn truyền vào trong Thính Vũ hiền, An Ninh nhún vai, trên mặt cũng là một mảnh trấn định, nhìn đến hướng tới chính mình đi tới, đại phu nhân khí thế vội vàng, trong mắt một chút tà ác chợt lóe mà qua...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Đánh trả

Đại phu nhân vội vàng tiến vào, ánh mắt dò xét nhìn về phía tây thấy nữ nhi đang bị mọi người vây ở phía chân tường, sắc mặt trở nên khó coi, nhìn thấy đại phu nhân, các nha hoàn trong Thính Vũ hiền tản ra, thành một con đường, ban đầu Bích Châu đang cười giòn, giờ phút này cũng trở nên nghiêm túc.

"An Ninh, người thật to gan!" Ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân nhìn chằm chằm An Ninh, nhìn thấy trên mặt An Ninh đang tươi cười, trong lòng càng thêm tức giận hơn.

Bích Châu theo bản năng liền đứng ở bên cạnh An Ninh, An Ninh cảm nhận được sự lo lắng của Bích Châu, khóe miệng càng ngày càng cong lên, "Đại phu nhân, có phải Ninh nhi đã làm chuyện gì khiến cho đại phu nhân không hài lòng?"

Như trước tuy dịu dàng vô hại cười, mang theo vài phần vô tội, đôi mắt sáng lung linh, trong như nước mùa thu, cả người phát ra hơi thở, kiềm chế và ôn hòa, làm cho người ta vừa thấy, tâm tình liền trở nên bình tĩnh, những thứ kia giống như một loại ma thuật, có thể xoa dịu sự tức giận của mọi người.

Đại phu nhân giật mình, vì lời nói của An Ninh kích thích mà tức giận càng sâu, "Không biết làm cái gì? Người còn không biết đã làm cái gì? Người nhìn xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Gần chân tường truyền đến tiếng khóc của Lưu Bảo Nhi, "Bác, người nên vì Bảo Nhi làm chủ nha, chính là nàng ta, nàng ta muốn đuổi Bảo Nhi đi ra ngoài."

A! Lưu Bảo Nhi này thật sự là biết nói dối nha ngay cả ánh mắt cũng không chớp một cái, rõ ràng mình làm sai lại muốn đổ tội cho nàng đã đuổi nàng ta ra ngoài? Minh tuy có muốn đuổi nàng ta đi ra ngoài, nhưng nguyên nhân là do đâu?

"Người nghe thấy không? Nàng là khách được ta mời đến, người đối đãi khách như vậy, còn nói không làm chuyện gì? Người xem xem, bộ dạng nàng ta hiện tại còn gì để nói nữa?" Ánh mắt Đại phu nhân sợ hãi, nhất nghĩ đến bộ dạng mới vừa rồi của Lưu Bảo Nhi, các nếp nhăn trên mặt bà không thể giãn ra, nàng vốn tính toán để cho Lưu Bảo Nhi dạy bảo An Ninh một chút, lại không ngờ, kết quả lại thành như thế này.

Lưu Bảo Nhi là bảo bối của ca ca, ở Vệ Thành, mặc dù không phải là một công chúa, nhưng lại được chiều chuộng không kém một công chúa, sự nuông chiều này đã thấm vào sâu đến xương tủy, dựa vào tính tình của Lưu Bảo Nhi, nàng ta vừa mới đến An Ninh hầu phủ, liền ăn một nỗi nhục lớn như vậy, đừng nói làm cho ca ca biết, ngay cả hành động kế tiếp, tiểu tử tông Bao Nhi này sẽ làm ra chuyện gì, ngày cả bà cũng có chút lo lắng.

"Nàng là khách hả? Ninh Nhi còn tưởng rằng nàng ta là chủ tử nơi này!" An Ninh cúi mặt, mới mới vừa rồi bộ dạng tự cao tự đại, hùng hổ của Lưu Bảo Nhi, càng bá đạo hơn so với chủ nhân nữa.

Đại phu nhân sắc mặt cứng đờ, trừng mắt liếc một cái sau cùng nhìn đến Cố Đại Nương, dường như muốn hỏi điều gì, rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì. Cố Đại Nương liếc mắt nhìn An Ninh một cái, lập tức tiến đến bên tai Đại Phu Nhân, thấp giọng nói vài câu, đại phu nhân sắc mặt trở nên trắng bệch.

"Dù là vấn đề như thế, người không thể đối nàng ta như vậy." Đại phu nhân có chút đuối lý, nhìn An Ninh, nghĩ cách làm thế nào để thu thập nàng ta (thu thập đây ý là dạy bảo), trong lòng bà càng thêm khó thở, kế hoạch hôm qua, vốn tưởng rằng An Ninh đã chết, lại không dự đoán được, nàng hoàn toàn không có hao tổn gì, hiện tại, lại đem Lưu Bảo Nhi biến thành bộ dạng như thế này, bà ta làm sao có thể nuốt trôi sự việc này?

"An Ninh vốn không có ý định gì, cũng chỉ là việc chuyển ra ngoài thôi, nhưng... Hôm nay Thần vương điện hạ tìm An Ninh có việc, vừa lúc bên trong Thính Vũ Hiền đang chiêu đãi Thần vương điện hạ uống trà, cũng không ngờ biểu tiểu thư lại như..." Nói đến đây, An Ninh dừng lại một chút, như đang ra vẻ khó xử, thờ dài một tiếng như tiếu ngạo, "An Ninh cũng là hảo ý, đại phu nhân, thử nghĩ, nếu là biểu tiểu thư xung đột với Thần vương điện hạ, làm Thần vương điện hạ giận dữ, thì không như bây giờ thôi đâu, mà nói không chừng sinh mệnh của biểu tiểu thư..."

Sau khi nghe An Ninh nhắc tới, đại phu nhân mới lưu ý đến đứng ở cách An Ninh không xa là Thương Dịch, trong lòng lộ bộ một chút, "Phụ nhân

tham kiến Thần vương điện hạ."

Mới vừa rồi chỉ vì bà quá phần nộ, không có lưu ý đến sự tồn tại của Thần vương điện hạ, Thần vương điện hạ này, đứng một mình ở đó không nói một câu, nhưng lại làm bà cảm thấy ngột ngạt, làm cho bà cảm thấy thêm phần sợ hãi.

Thương Dịch liếc liếc mắt An Ninh một cái, ánh mắt dừng lại trên người đại phu nhân, "Không nghĩ tới biểu tiểu thư của An Bình hầu phủ, lại không có quy củ như vậy, đã là khách thì không có bất cứ lý do gì mà đuổi chủ nhân đi? Đây có phải là hành động như một con chim ác đến chiếm tổ của chim bồ câu sao? Nếu không có bốn vương ở đây, nhị tiểu thư sợ là bị người người khi dễ, sự việc này bốn vương nên giải thích với Hoàng hậu nương nương như thế nào?"

Thương Dịch đem tất cả mọi hành động thu thập Lưu Bảo Nhi đổ hết lên đầu mình, đại phu nhân đó dù như thế nào, cũng không dám truy cứu hấn, có ý đề cập đến Hoàng hậu nương nương, làm cả người đại phu nhân giật mình.

An Ninh là nghĩa nữ của Hoàng hậu nương nương, hấn muốn nhắc nhở trước mặt đại phu nhân này, đừng mơ tưởng đến việc dựa vào An Ninh, An Ninh phía sau không chỉ có có hấn, mà còn có đương kim Hoàng hậu nương nương làm chỗ dựa!

Đối với đại phu nhân như một đòn bất ngờ, làm cho bà thêm phần tức giận, Thương Dịch này một tiếng "Hoàng hậu nương nương" càng làm trong lòng bà thêm phần cảnh giác, trong lòng thống hận, hiện tại An Ninh có vận khí thật tốt, được Hoàng hậu nương nương thu nhận làm nghĩa nữ, ngược lại với Yên nhi của bà...

Nhất thời nhớ đến chuyện thanh danh của Yên nhi bị hủy, giờ phút này còn đang nằm trên giường, trong lòng càng thêm phần bất bình, bà hận! Hận nhi nữ của Vân Trần vì sao lại có nhiều vận may như vậy, mà nữ nhi của bà lại có kết cục như bây giờ!

Nhưng mà, mặc dù bà hận, giờ phút này, cũng phải ẩn ở trong lòng, cố gắng áp chế, Thần vương Thương Dịch đang ở nơi này, nếu mà nàng ở trước mặt Thần vương, kiều chiến với An Ninh, nói không chừng lát nữa chính mình cũng sẽ rơi vào kết cục giống với Lưu Bảo Nhi bây giờ.

Thần vương Thương Dịch kia, thật sự là người bí ẩn, tay càng nắm chặt cổ tay áo, đại phu nhân cố gắng chịu đựng, "Cố đại nương, còn không giúp đem biểu tiểu thư ra ngoài."

An Ninh nhú mày, đại phu nhân không "Truy cứu" sao? Nhìn thoáng nhìn Thương Dịch, khoe miệng cong lên một chút?

"Vâng." Cố đại nương lĩnh mệnh, nhanh chân đến bên cạnh tường, nhìn cái móng bị kẹt ở trong chuồng chó, khoe miệng không khỏi run run, điều này... Làm thế nào để trợ giúp nha!

Tầm mắt của mọi người đều dừng lại trên người Cố đại nương, Cố đại nương quỳ trên mặt đất, tay hướng đến cái móng của Lưu Bảo Nhi muốn đẩy ra, "Biểu tiểu thư, xin thứ cho nô tỳ vô lễ."

Nói xong, tay tiếp cận người Lưu Bảo Nhi để đẩy ra, mới vừa chạm được một phần thân thể tràn đầy co dãn của nàng ta, bên ngoài Lưu Bảo Nhi liền kêu lên, "Người lão nô này, dám chạm vào bốn tiểu thư... Kia... Nơi đó, bốn tiểu thư..."

Lưu Bảo Nhi lấp bắp quát, nàng đây tuy là một người kiều ngạo ương ngạnh, nhưng chung quy là một cái nữ tử, cái nòng của nữ tử Đông Tần, là một trong những nơi riêng tư nhất, làm sao có thể vào ban ngày, trước mặt nhiều người như vậy, bị người khác sờ soạng? Mặc dù là cùng là nữ nhân nhưng cũng không được!

Nàng Lưu Bảo Nhi đã chui chuồng chó thì thôi đi, làm sao có thể để cho người khác chạm vào nơi đó của nàng được!

Thấy nàng rống lên, Cố đại nương đưa tay trở về, nhanh cau mày, vẻ mặt khó xử, "Biểu tiểu thư, chuyện này..."

"Cút ngay, nếu ngươi dám động vào bốn tiểu thư, bốn tiểu thư nhất định chém tay ngươi." Lưu Bảo Nhi lớn tiếng quát, đến giờ phút này, cho đến bây giờ nàng ta vẫn như cũ không thu lại chút ít tính ương ngạnh của mình.

An Ninh để trong mắt, biểu tiểu thư này, nếu không được dạy bảo, thì sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày bị phế đi!

Cố đại nương bị Lưu Bảo Nhi dọa đến sợ hãi, không dám vươn tay nữa, bà ta biết, Lưu Bảo Nhi này nói được thì cũng làm được, nếu bà thật sự lặp lại hành động trên, nàng ta chắc chắn chém hai tay của mình, Cố đại nương quay đầu nhìn nhìn đại phu nhân, "Phu nhân, người xem..."

"Ta thật ra có một biện pháp!"

Sắc mặt của đại phu nhân càng thêm phần khó coi không hề mở miệng, một âm thanh vang lên, người đó không phải ai khác, chính là hộ vệ bên cạnh An Ninh như hình bóng Phi Phiến, tất cả mọi người nhìn Phi Phiến, đại phu nhân về mặt đây nghi hoặc, nam tử này là ai?

Bà ta đương nhiên không biết đây là hộ vệ Thương Dịch phái tới bảo vệ An Ninh, một lần ở Cách Viên, bà ta sợ dĩ sẽ bị gặp "Hồn Quỷ Vân" trong hồ, hoàn toàn là do Phi Phiến ở sau lưng động tay chân.

"Vị công tử này có biện pháp gì? Không cần ngại cứ nói ra." Thái độ của đại phu nhân thu lại, Thương Dịch xuất hiện ở đây, người này không phải là người của Thần vương chứ? Nếu là người của Thần vương, cho dù là một thị vệ, lời nói bà cũng phải cẩn thận.

Phi Phiến nhú mày, khuôn mặt càng tuấn tú thần thái bay cao, đôi mắt đẹp, giống như có một chút gì đó khác thường một tia chột lóe lên, lại không biết

vì sao, Phi Phiên nhủ vậy, "Nói đồ không cần, đại phu nhân có bằng lòng làm thử cho ta một lần hay không?"

Cho hẳn thử một lần? Đại phu nhân giật mình, cũng ra vẻ mặt khó xử, "Điều này..."

"Vây thôi! Loại truyền vớ vẩn này bổn công tử cũng không quản được!" sắc mặt Phi Phiên trầm xuống, tay ôm thanh kiếm, dựa vào cây đại thụ, ra vẻ mặt tiếp tục xem kịch vui, tựa như nói: cứ để cho biểu tiểu thư kia như vậy đi!

"Bác... Mau nghĩ biện pháp... Bảo nhi... Bảo nhi..." Lưu Bảo Nhi vẫn duy trì tư thế này, thật sự là cực kỳ khó, hơn nữa mùi chuông chó bay vào mũi, càng làm nàng ta rất bức bối, nàng ta một phút một giây cũng không muốn ở lại nơi này.

Thấy Lưu Bảo Nhi thúc giục, ánh mắt đại phu nhân chợt lóe lóe lên, "Vây làm phiền công tử hỗ trợ."

Phi Phiên nhủ vậy, "Hiện tại bản công tử không nhân rồi trong người lại không thoải mái."

Hừ, nói đùa sao, mới vừa rồi bà ta không cảm kích, bây giờ, bà ta lại cầu hắn, Phi Phiên hẳn là nô tài của bà ta sao? Dù là Thần vương điện hạ, cũng chưa từng đối xử với Bát Tuấn bọn họ như một nô tài!

Sắc mặt đại phu nhân trở nên khó coi, khóe miệng run lên, người này tự xưng 'Bản công tử', điều này, càng làm cho bà ta thêm phần khó đoán thân phận thật sự của hắn, lại một lần nữa âm thầm đánh giá hắn, nam tử này tuy rằng thần khí không bằng Thần vương điện hạ, nhưng bộ dạng tuấn tú lịch sự, nhất là trong tay hắn cầm một thanh kiếm, thầm nghĩ trong lòng: An Ninh, từ khi nào lại kết bạn với vị công tử như vậy?

"Người nếu giúp bổn tiểu thư, bổn tiểu thư nhất định không bạc đãi người." Thấy đại phu nhân không mở miệng, tiếng hét của Lưu Bảo Nhi truyền vào.

"Thật sự? Người thật muốn bản công tử giúp người?" Phi Phiên nhủ vậy, giọng điệu vẫn bình thản, không giống bộ dạng muốn giúp.

"Thật sự, chỉ cần người đem ta ra khỏi địa phương quỷ quái này, ta nhất định thưởng người hoàng kim ngàn lượng." Lưu Bảo Nhi không ngừng hứa hẹn, Lưu gia tại vệ thành rất giàu, được xem là phú gia một phương, cho tới bây giờ phụ thân đối với nàng luôn luôn hào phóng, lần này tuy đến làm khách nhà bác ở kinh, những lúc nào nàng ta cũng mang theo một lệnh bài của ngân hiệu (cái này như thẻ ATM), chỉ cần mang các lệnh bài đi tới các cửa hàng vàng bạc, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Mọi người vừa nghe, trong lòng đều có chút giật mình, biểu tiểu thư này ra tay đúng thật là hào phóng, An Ninh thần nhiên nhìn lướt qua Phi Phiên, ánh mắt hơi mỉm cười, nàng không tin Phi Phiên thật sự sẽ giúp nàng ta, ngay cả khi hắn ta làm tổn thương tình yêu của nha đầu Bích Châu, Phi Phiên thật ra cũng không tốt đẹp gì, hắn muốn làm cái quỷ gì, An Ninh bỗng dưng giật mình.

Ngàn lượng hoàng kim? Ha ha... Khóe miệng An Ninh cười càng thêm thập phần quý dị!

"Được, đây chính là người nói, tất cả mọi người ở đây đều làm chứng, nếu ta đem người từ nơi này ra, người không cho ta vàng, chuyện này sẽ giải quyết như thế nào?" Phi Phiên hỏi, cũng đang chờ đợi thêm một lời hứa hẹn của Lưu Bảo Nhi, không bắt cứ biểu cảm gì các ngón tay thon dài bắt đầu gõ lên các thanh kiếm, cũng không có gì khác thường, nhưng đối với những người quen thuộc với hắn nhất là Bát Tuấn nếu có ở đây, thì chắc chắn sẽ nhìn ra giờ phút này hắn không có hảo ý gì cả, thấy hắn giống như con sói đang đợi con cừu đi vào cạm bẫy của mình.

Lưu Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, giống như bằng bất cứ giá nào, "Nếu người thật sự có thể đem ta từ nơi này ra, ta nếu không thưởng cho người hoàng kim ngàn lượng, thì bổn tiểu thư... sẽ lại chui một lần nữa!"

"Tốt, nhất trí!" Phi Phiên hét to một tiếng, trên mặt mang theo một nụ cười thâm sâu, những người khác không hiểu cứ tưởng hắn vì ngàn lượng hoàng kim tiền thưởng mà trở nên hưng phấn, nhưng Thương Dịch cũng biết, tuy Bát Tuấn là thuộc hạ hắn, nhưng mỗi người thân thể không thể nào khinh thường, Phi Phiên làm sao có thể đem một ngàn lượng hoàng kim để ở trong mắt?

Nhủ vậy, trong mắt Thương Dịch xuất hiện một tia hứng thú, thật ra hắn muốn xem, Phi Phiên này đang có quỷ kế gì.

Đại phu nhân nghe chính Lưu Bảo Nhi quyết định như vậy, cũng không còn gì để nói nữa, Lưu Bảo Nhi thấy người nọ tựa như không có hành động gì, liền thúc giục nói, "Nếu đáp ứng rồi, vậy còn không mau lên!"

Ồ tại đây chưa được vài canh giờ, bây giờ nàng hận chết nơi này, ngay cả cái sân của "Thính Vũ Hiên" này cũng không thoát khỏi hận.

Trong mắt Phi Phiên hiện lên một tia sáng, thân hình nhanh chóng di chuyển, vài giây sau, đã đi đến phái sau lưng Lưu Bảo Nhi, nhìn thấy thân thể bị mắc kẹt trong chuông chó kia, khóe miệng cong lên, "Biểu tiểu thư, cần phải chuẩn bị tốt nha!"

Dứt lời, không đợi Lưu Bảo Nhi trả lời, liền thấy, một cái chân dài mang theo lực mạnh mẽ nhấc lên, mọi người đều kinh ngạc, lúc chưa biết được ý định của hắn, thì cái chân của nam nhân kia đã đá lên người Lưu Bảo Nhi, chuẩn xác không có lầm, dính đúng vào chính giữa cái mông to tròn, trong phút chốc Lưu Bảo Nhi không có phản ứng, liền cảm giác được cơn đau từ phía sau cơ thể lan khắp toàn thân, Lưu Bảo Nhi hô đau một tiếng "A", cả người mắc kẹt trong chuông chó đã liền văng ra.

Ý thức được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt Lưu Bảo Nhi trở nên trắng bệch, dám... Dám... Nam nhân kia dám... Hai tay Lưu Bảo Nhi nắm chặt thành quyền, không ngừng đâm vào trong bùn đất trước mặt, trong lòng ngực càng thêm phần tức giận, dám... Đây là lần đầu tiên có người dám đá nàng như vậy, đá vào bộ phận này...

Vừa nghĩ đến vị trí khiến người ta xấu hổ kia, sắc mặt Lưu Bảo Nhi càng thêm khó coi, liên tục thay đổi, rốt cục, nàng coi như chung quy không thể kiềm

chế tức giận tích tụ cùng một lúc, kêu to thành tiếng, "A..."

Một âm vang lên, trên cành cây những chú chim nhỏ, bị dọa liền bay lên, cách đó không xa lần lượt truyền đến âm thanh gà gáy, chó sủa, bên trong âm thanh mơ hồ hiện ra một tia bất an... Tựa hồ đều là vì Luru Bảo Nhi này nên phát ra một tiếng hoảng sợ. (nhớ đến ai trong truyện doremon nh?)

Mà lúc này trong Thính Vũ Hiên, trừ tiếng nói của người khởi xướng (bắt đầu), tất cả mọi người đều choáng váng, liền ngay cả đại phu nhân và Cố đại nương nhìn thấy tình huống mới vừa rồi, cũng há to miệng, dường như vì chuyện vừa rồi một hồi lâu mới hồi tỉnh thần lại.

"Này... Này..." Sắc mặt đại phu nhân hoàn toàn biến đổi, ở bên ngoài nghe được tiếng kêu của Luru Bảo Nhi, tinh thần nhanh chóng hồi phục, trời ạ! Bảo Nhi đường đường là khuê nữ, làm sao có thể nào... Có thể nào... Bị một người nam nhân đá như vậy?

Nhưng giờ phút này, đại phu nhân cũng không truy cứu nhiều, vội vàng xoay người đến Thính Vũ Hiên, đến bên cạnh bức tường nhìn tình trạng Luru Bảo Nhi ...

Sâu bức tường .

An Ninh, Thương Dịch, Bích Châu, cùng với mấy nha hoàn chứng kiến cảnh này đều khiếp sợ đến run rẩy khoe miệng, thật sự không thể nào ngờ, hần gọi cái này là biện pháp sao... Mới vừa rồi như vậy, nhất liên tưởng đến cái mộng của biểu tiểu thư kia bị nam nhân in một bàn chân lớn, đều không nhìn được cười thành tiếng.

Phi Phiền vừa lòng nhìn kết quả chính mình gây ra, nghe được từ bên ngoài âm thanh như heo sắp chết của Luru Bảo Nhi kia, khoe miệng khê nhếch, tán thưởng nói, "Này co dân, này xúc cảm, so với kỹ nữ Viêm Châu ở Vũ Tầm Tã cũng không tốt hơn là bao nhiêu ah!"

Thật ra hần muốn đá thêm một cước nữa.

"A, công tử Phi Phiền đã từng đá vào mộng các danh kỹ nữ tại Viên Châu tại Vũ Tầm Tã (tên kỹ viện) rồi à?" An Ninh nói thật to, đáy mắt xẹt qua một chút nguy hiểm, ngữ điệu khi nói từ 'Danh kỹ' cố tình kéo dài, vô tình liếc Phi Phiền một cái về mặt giống như đang "Hường thụ", lời kéo tay Bích Châu, ôn nhu mở miệng, "Không biết công tử Phi Phiền chúng ta là vì cái tình huống nào mà động chân?"

Sắc mặt Bích Châu đỏ hồng, trong lòng giống như không thềm đếm xia, trừng mắt nhìn Phi Phiền liếc một cái, lập tức quay đầu, không hề nhìn hần.

Sắc mặt Phi Phiền nguyên vốn đang cao hứng, nhất thời cứng đờ, phản ứng đầu tiên là nhìn về phía Bích Châu, nhìn thấy trong mắt Bích Châu sự chán ghét, trong lòng kêu to không tốt, lại thoáng nhìn ánh mắt An Ninh lóe lên sự nguy hiểm, âm thầm rủa thành tiếng, An Ninh này, nàng ta nhất định là cố ý !

"Bích... Bích Châu..." Phi Phiền kêu thành tiếng, đây là lần đầu tiên kêu tên Bích Châu, ngày thường, Bích Châu gọi hần là bóng dáng, còn hần gọi nàng là "Này", hình như chưa từng kêu tên lẫn nhau, nhưng hiện tại, hần cũng bất chấp tất cả, trong lòng vội vàng muốn giải thích với Bích Châu, nha đầu Bích Châu kia, trời sanh tính đơn thuần, nếu mà biết quá khứ đen ro của hần, sợ là ngần dậm sẽ cự tuyệt hần, chỉ mới vừa rồi thôi trong mắt Bích Châu hiện lên sự chán ghét, hần biết, cái này nhất định là dấu hiệu xấu !

"Bích Châu, nàng phải nghe ta giải thích, không phải như nàng tưởng đâu." Đây là lần đầu tiên Phi Phiền lo lắng như vậy, hần nhìn Bích Châu trốn tránh, tay chân lại hoảng loạn cả lên, Vũ Tầm Tã đã là chuyện tình tám năm về trước.

"Ta... Theo ta thấy! Phi Phiền công tử vốn phong lưu đa tình, đi tìm người ở Vũ Tầm Tã (tên kỹ viện) mà giải thích đi, đi theo ta để giải thích làm cái gì?" Bích Châu cũng không thềm nhìn hần liếc mắt một cái, hần và Vũ Tầm Tã gì đó, chuyện liên quan đến Vũ Tầm Tã, cái gì cũng không liên quan đến nàng. Nhưng, trong lòng cũng không phải là không đếm xia đến, mặc dù cố gắng che dấu, nhưng lời nói ra đây tức giận, không khác gì để lộ cảm xúc lúc này.

Dứt lời, lập tức quay về phía An Ninh thưa, "Tiểu thư, nha hoàn Mai Hương của tam tiểu thư muốn tìm ta thêu thùa, nói là thêu cho tam tiểu thư một cái túi hương, nô tỳ hiện tại nhàn rồi không có việc gì, đi qua đó giúp nàng ta."

Dứt lời, nữ nhân như hướng đến phòng riêng của mình chạy một mạch, Phi Phiền tối mắt lòng mảy mui chắt, nhìn theo bóng dáng Bích Châu, không biết nên thế nào cho phải, thoáng nhìn đầu sỏ gây nên, nổi giận đùng đùng hướng tới An Ninh quát, "Là người... Hãm hại ta!"

An Ninh nhún vai, thân nhiên mở miệng, "Còn ở đây thảm oán ta, Không bằng đi giúp Bích Châu xách cái giỏ, Bích Châu phải xách cái giỏ thêu không nhẹ, mà một mình nàng mang nó đi tới Quỳnh Hoa viện, thật sự khá mệt!"

Toàn thân Phi Phiền ngẩn ra, liền chạy hướng tới đến phòng Bích Châu...

"A, hộ vệ này, thật sự không phân biệt lớn nhỏ, dùng giọng điệu như vậy mà nói chuyện với chủ tử, người ngoài nhìn thấy, nhất định tưởng rằng ta là nha hoàn của công tử Phi Phiền!" An Ninh cúi đầu nói, thân nhiên oán trách, nhưng đáy mắt đầy ý cười, Phi Phiền này, chính mình giúp hần, hần còn không biết, ngược lại là chỉ trách nàng hãm hại hần, làm người tốt thật sự rất khó nha!

Bất quá vì hạnh phúc của Bích Châu, nàng mới nhìn! Thấy Phi Phiền và Bích Châu tính tình rất nóng, hai người này đều phải ép buộc mới được!

Trên mặt Thương Dịch tràn đầy nhu tình, nghe An Ninh nói từ "Thảm oán", trong mắt lại hiện lên vài phần cười, Phi Phiền thật sự quá vội vàng, không làm sáng tỏ dụng ý của An Ninh, nên mới mở miệng trách cứ, nhưng khi đó hần đã biết được dụng ý, An Ninh đúng thật là quá dụng tâm nha!

"Nàng yên tâm, tuy trước kia Phi Phiền mặc dù phong lưu, nhưng một khi đã có tình cảm thì thật sự trung thành, nếu hần tìm được người phụ nữ của mình, sẽ thật tình với nàng ta." Thương Dịch trầm giọng mở miệng, Bát Tuần theo hần nhiều năm như vậy, với mỗi người hần có vài phần hiểu biết, cho tới

bây giờ hần chưa từng thấy Phi Phiên giống như vừa rồi vậy khản trương bối rối, càng thêm chưa từng gặp qua nữ tử mà hần để ý nhiều như vậy, nghĩ đến đây thật sự Phi Phiên đối với Bích Châu rất động tâm

An Ninh giật mình, sáng tỏ ý tứ của Thương Dịch, xem ra, chỉ có hần là biết nàng khổ tâm như thế nào! Phi Phiên đã theo nàng một thời gian, nàng cũng ít nhiều hiểu biết về hần, người này tuy rằng luôn tự cho mình siêu phàm, tự cho mình rất cao, phong lưu đa tình, nhưng là một quân tử đáng để giao phó cả đời, nếu như không có nhận thức này, nàng sẽ không tác hợp cho hần và Bích Châu đâu!

Chính lúc này, Bích Châu từ trong phòng đi ra, đi vội vàng, như đang lẩn trốn cái gì đó, trên gương mặt rất lạ hai má hiện lên đỏ hồng, Bích Châu chân trước vừa bước ra, phía sau Phi Phiên liền đuổi tới, trong miệng không ngừng kêu, "Bích Châu, nàng chậm một chút... Cần thận kéo ngã ..."

"Đã nói ngươi đừng theo ta, làm cái bóng của ngươi đi, ngươi đi theo ta làm cái gì?" Bích Châu giờ phút này không còn ôn nhu như ngày thường, hướng về Phi Phiên quát, thần nhiên liếc mắt hần một cái, lại tiếp tục hướng đến cửa đi ra khỏi viện.

Phi Phiên "À!" một tiếng, lập tức đuổi theo, phía sau nghe thấy âm thanh An Ninh truyền đến mang theo vài phần bồn chồn, "Công tử Phi Phiên, đừng quên ngươi còn có ngân lượng hoàng kim tiền hường nha!"

Phi Phiên đâu còn thời gian mà chú ý đến chuyện thường ngân lượng hoàng kim kia, hiện tại chỉ hy vọng Bích Châu đừng vì "Vũ Tầm Tã" mà xa lánh hần, bước chân không có ý dừng lại, đuổi theo Bích Châu, liền lấy tay đoạt giỏ của nàng, "Ngày để ta cầm ."

Bích Châu trừng mắt liếc hần một cái, nhưng vì bị hần cướp đi, sau đó hần liền đi lên phía trước, xoay người bước ra khỏi Thính Vũ hiên, sau đó chỉ nghe được tiếng bước chân, sau bước chân đó lại có một bước chân khác nhanh hơn...

Trước đó sau khi xem kịch vui xong các nha hoàn trong hiên đều đã bỏ đi, trong viện, chỉ còn lại có hai người Thương Dịch và An Ninh, An Ninh nhìn bóng dáng của Bích Châu và Phi Phiên ra khỏi cửa Thính Vũ hiên, ánh mắt liền thay đổi, đôi mắt trầm ngâm, đột nhiên nghe giọng nói của Thương Dịch vang lên bên tai, "Xem ra tiểu nha hoàn này thật sự không đem Phi Phiên để vào trong mắt nha."

An Ninh nhíu mày, không để vào mắt là sao? Nàng không cho là như vậy, mới vừa nghe Phi Phiên nhắc tới danh kỹ nữ tên Viên Châu của Vũ Tầm Tã, sắc mặt của Bích Châu không thể nào khỏi sắc lên được!

"Liệt nữ sợ nhất sói dây dưa, cũng không biết công phu bám người của công tử Phi Phiên này ghê gớm cỡ nào." Nhớ tới bộ dáng Phi Phiên đuổi theo Bích Châu, khoe miệng An Ninh không khỏi cười nhiều hơn, bất quá, nhớ tới tính tình của Phi Phiên khi mới tới Thính Vũ hiên, nhưng nhìn bộ dạng hần giờ phút này, thật sự khác biệt một trời.

"Liệt nữ sợ lang sói dây dưa sao?" Thương Dịch nhắm nháp nuốt từng từ này, ánh mắt sâu kín dừng ở trên người An Ninh, những lời này cũng có thể áp dụng ở trên người Ninh nhi sao? Nếu là như vậy, hần có phải hay không dùng chút thời gian, ở bên cạnh nàng nhiều hơn...

Trong viện, hai người mỗi người một suy nghĩ, không nói một câu, mà lúc này viện ngoại, đại phu nhân sai Cố đại nương công Lư Bảo Nhi đang phản nộ tức giận ở trên lưng, đang trên đường đi hướng đến Cẩm Tú, ở trên lưng Cố đại nương, Lư Bảo Nhi cũng không có rảnh rỗi, giương nanh múa vuốt mắng thật to, nhất thời nhớ đến chuyện chịu nhục vừa rồi tại bên trong Vũ Hiên, nàng ta hận nhất là không thể giết người!

Thính Vũ hiên, Lư Bảo Nhi nàng tuyệt đối sẽ không quên chuyện ngày hôm nay!

Bên trong An Bình hầu phủ, hai ngày sau, mọi lúc mọi nơi luôn có một áp lực lớn bao quanh phủ, bọn hạ nhân luôn luôn phải cẩn thận, bắt đầu từ hai ngày trước biểu tiểu thư Lư Bảo Nhi đến An Bình hầu phủ, toàn bộ Hầu phủ, nhất thời hầu hạ hơn cả chủ tử.

Ở bên trong Khôi Thủy Uyển, đại tiểu thư An Như Yên, mỗi ngày đều thay đổi phương pháp trừng trị hạ nhân, một khi nha hoàn hầu hạ mà có tí xú sai lầm nào làm nàng ta không vừa mắt, nàng liền xuống tay trừng trị, nhẹ thì đánh chửi, nặng thì đá thương người, mà ở trong Cẩm Tú Các, biểu tiểu thư, mỗi ngày đều khiến Hầu phủ nào loạn cả lên.

Bên trong Thính Vũ hiên, đêm đã khuya, trong phòng, An Ninh xem xét sổ sách, những ngày này, biểu ca Văn Cẩm đi Ngụ Sơn, thù hạ bọn họ đều âm thầm đưa sổ sách của sản nghiệp đến tay An Ninh, để cho An Ninh xem qua.

"Tiểu thư, nước rửa chân nô tỳ chuẩn bị xong, tiểu thư sớm đi chuẩn bị nghỉ ngơi đi." Bích Châu bưng nước vào phòng, thấy An Ninh vẫn còn đang thức dưới ánh đèn, lo lắng mở miệng, hai đêm nay, tiểu thư đều xem cái gì đó đến khuya mới đi ngủ, điều đó trăm ngàn lần không tốt cho cơ thể của mình.

"À, cứ để đó đi!" Ánh mắt An Ninh không rời khỏi sổ sách, tiếp tục lật từng trang xem, đột nhiên, nàng như nghĩ đến cái gì, giương mắt nhìn về phía Bích Châu, "Bích Châu, đến, ngươi lại đây."

Bích Châu lập tức tiến lên, "Tiểu thư người có cái gì phân phó?"

"Đêm nay ta dạy cho ngươi xem sổ sách." An Ninh khoe miệng mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng, Bích Châu cũng biết chữ, trước khi vào Hầu phủ, kiến thức không nhiều lắm, nhưng sau khi vào Hầu phủ, luôn đi theo bên cạnh nàng, tại thời điểm nàng học, Bích Châu cũng học theo, chính do hầu hạ nàng nên không có nhiều thời giờ đi học tại Quán Thông Sở mà thôi .

"Xem sổ sách?" Bích Châu giật mình nhìn tiểu thư nhà mình, "Nô tỳ... Nô tỳ học xem sổ sách làm cái gì?"

Hướng hồ, Sổ sách đào đâu ra cho nàng xem?

An bình lôi kéo tay nàng, cho nàng ngồi ở bên cạnh mình, đem đồng sổ sách trước mặt để trước mặt Bích Châu, "Người là người ở bên cạnh ta, chúng ta xem nhau như tỷ muội, có một số việc làm mà người cần phải biết."

An Ninh lên kết hoạch bồi dưỡng Bích Châu, có một số việc, nàng chỉ có thể giao cho tâm phúc làm, mà Bích Châu là người nàng tín nhiệm.

Bích Châu mở to hai mắt, theo ánh mắt An Ninh chuyển dời đến đồng sổ sách trước mặt, trên bìa mặt sách làm cho lòng nàng không khỏi run lên, trên mặt giặt mình, ngón tay nâng sổ sách kia, "Đây... Đây... Bát... Bát Trân... Các."

Tiểu thư làm sao có thể có sổ sách của Cát Trân Các? Cái kia là danh sách giới thiệu lưu trong vòng hai tháng tại Bát Trân các? Cái kia ngay cả các phi tần hậu cũng có tên trong danh sách tại Bát Trân các?

Bích Châu run run bắt tay vào làm, sổ sách của Bát Trân các, ngay lập tức một quyển sổ khác xuất hiện trước mặt nàng, tay nàng lại là run lên, "Lâm Lang Hiền..."

Sau Bát Trân Các, không phải các thiếu thư quan gia luôn tìm cách để có một món đồ của cửa hàng này sao? Lâm Lang Hiền, nơi kinh doanh đồ dùng nữ tử, trang sức, son, quần áo, mọi thứ đó chính là kho báu của các nữ tử, nghe nói bên trong Lâm Lang Hiền tập hợp những nhà đại sư chế tác giới nhất Đông Tần quốc này, những món đồ mà họ làm ra, trên đời chỉ có một, chưa bao giờ có cái thứ hai.

Chính vì vậy, Lâm Lang Hiền luôn được các nữ tử tôn sùng, thậm chí truyền lưu một câu, trong giới quý tộc, nhất định ăn phải ăn tại Bát Trân Các, phải dùng đồ Lâm Lang Hiền.

Dân gian truyền, người đứng đầu Lâm Lang Hiền rất thần bí, không ai biết hẳn tên gì, cũng chưa từng có người gặp qua bộ dạng của hắn.

Tiểu thư lại có sổ sách của Lâm Lang Hiền, điều này có nghĩa... Nghĩ đến ngày thường luôn có một ai đó thần bí truyền tin cho tiểu thư, Bích Châu thêm phần hoài nghi, như khi nhìn vào tiểu thư, thấy trên mặt nàng hiện lên một nụ cười sáng lạn, càng thêm khẳng định suy đoán của mình, sau đó nhìn lại về phải sổ sách trước mặt, thông tin của các cửa hàng, "Lâm Lang Hiền... Như Ý Các... Thực Vi Thiên..."

Một quyển tiếp theo một quyển, ước chừng có mười quyển như vậy, Bích Châu không khỏi giặt mình, "Tiểu thư, tất cả cái này đều là của người sao... Của người?"

An Ninh cười không nói, có thể không phải, tất cả những thứ này đều là biểu ca Vân Cẩm kinh doanh, nhưng nói là hoàn toàn của biểu ca Vân Cẩm là nói quá, nàng mới là chủ sở hữu chân chính của những sản nghiệp này, nàng biết, tất cả những thứ đó nàng là vì Lâm gia và An Bình hầu phu chuẩn bị, đợi cho đến thời cơ thích hợp, ngày mà sản nghiệp đã đủ thì Lâm gia bọn họ sẽ cũng với An Bình hầu phu ngoại hồ tranh đấu.

"Có hứng thú giúp ta xem không?" An Ninh nhún mày, thấy cả người Bích Châu giặt mình tột đỉnh, trên mặt càng đậm ý cười.

"Nhưng... Vì sao?" Bích Châu cắn chặt môi, mặt dù nàng chỉ là một nha hoàn, cũng biết sổ sách chứa rất nhiều cơ mật, không thể nào để cho người khác tùy tiện xem được, nhưng tiểu thư lại cho nàng... Trong tâm nổi lên một tia kích động, càng ngày càng kịch liệt, sống mũi bắt đầu cay cay, nhất thời ánh mắt trở nên ướt át.

"Nha đầu ngốc, khóc cái gì? Đang buổi tối, chớ để công tử Phi Phiên tới, hẳn trách cứ chủ tử ta khi dễ người." Trong mắt An Ninh xẹt qua một chút bồn chột.

"Nô tỳ... Nô tỳ là vì quá hạnh phúc, tiểu thư tín nhiệm nô tỳ, nô tỳ thật sự hạnh phúc..."

"Tiểu thư nhà người đang tăng thêm gánh nặng cho người, nhưng người lại hạnh phúc, quả nhiên một nha đầu ngốc." An bình lấy ra một chiếc khăn tay, lau khô nước mắt cho Bích Châu, kiếp trước sao không biết Bích Châu có nhiều nước mắt như vậy, thật sự không giống một nữ tử chút nào cả.

"Tiểu thư xin yên tâm, nô tỳ nhất định học thật tốt, học xong, mỗi ngày tiểu thư sẽ không cần thứ khuya như vậy nữa." Bích Châu một lòng muốn chia sẻ gánh nặng với An Ninh, nhưng lại không biết, An Ninh muốn nàng xem cũng không hẳn vậy mà muốn những điều tốt nhất sẽ đến với nàng ta sau này. (yuki: sau này Bích Châu làm phu nhân nên An tỳ muốn huấn luyện từ bây giờ)

Rất nhiều năm sau, Bích Châu được phong làm "Nhất phẩm phu nhân", khi một ai đó hỏi nàng buổi tối nào khiến cho nàng kích động nhất, người nọ nghĩ câu trả lời của nàng sẽ là đêm động phòng hoa chúc, nhưng nàng lại nói cho người nọ, nàng kích động nhất là, đêm nay, thời điểm tiểu thư nhà nàng đem sổ sách giao vào tay nàng, nàng vĩnh viễn cũng không quên được, trong mắt tiểu thư lóe lên sự tín nhiệm. (yuki:cảm động quá)

Đêm nay, An Ninh dạy Bích Châu xem sổ sách, đến canh ba mới ngủ, sáng sớm hôm sau, An Ninh mở mắt ra, sâu sắc nàng liền cảm giác được trong không khí hơi thở có chút không giống, mang theo một cái gì đó quen thuộc, An Ninh như nghĩ đến cái gì đó, trong lòng ngăn ra, theo bản năng nhìn về phía xà ngang trong phòng, quả nhiên, nhìn thấy mái tóc bạc trắng cùng quần áo trắng quen thuộc, hai mắt vô thức nhìn xà ngang phía trên, khóe miệng An Ninh không khỏi co giật, hẳn... Quân Nhục này, quả nhiên là đem xà ngang trong phòng nàng trở thành chỗ nghỉ ngơi của hắn rồi sao?

Nghĩ đến sáng sớm ngày đó, Quân Nhục cáo biệt mình, An Ninh không khỏi nhún mày, vào lúc này, ở trên xà ngang Quân Nhục phát hiện An Ninh đã tỉnh, mở mắt, thân thể nhẹ nhàng nhảy, sau vài giây, liền ngồi trên ghế.

"Người... Hai ngày nay, người đi nơi nào?" An Ninh thấy Quân Nhục không nhìn mình, liền từ trên giường đứng lên, đi đến phía sau bình phong, mặc xiêm y, không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy Quân Nhục ngày đó cáo biệt có chút gì đó kỳ quái.

Mặt Quân Nhục vẫn như trước lạnh nhạt như băng cười, "Có chút việc tư cần xử lý."

Trong lúc nói chuyện, hai tròng mắt kia đang trầm tĩnh như nước, cũng hiện lên một tia gọn sóng, mơ hồ hỗn loạn và vài phần khốn khổ, nhưng gần là trong nháy mắt, liền khôi phục lại bình tĩnh, cứ như những phần khốn khổ kia chưa từng có xuất hiện.

Việc tư? An Ninh nhìn Quân Nhục như đang tìm kiếm gì đó, nếu hắn nói là việc tư, như vậy, nàng cũng không có tiện hỏi nữa, nếu hắn muốn nói, tự nhiên sẽ nói, nếu hắn không muốn nói, nàng cũng sẽ không truy vấn.

Nghĩ đến một việc, ánh mắt An Ninh tối đi, "Không biết lần này trở về, công tử Quân Nhục đã tìm ra cho mình nơi ở thích hợp chưa?"

Ý tứ An Ninh rất rõ ràng, đây là nói cho Quân Nhục hay, nàng không hy vọng hắn tiếp tục lại biến phòng của nàng thành nơi "Ồ".

Quân Nhục làm sao có thể không rõ, khóe miệng vẫn cười như cũ, từ trong lòng lấy ra một vật, một quyển sổ bao bọc xung quanh là lớp vải, giống như là một vật rất quý giá, Quân Nhục đem vật nọ đặt lên bàn, ánh mắt dừng ở trên người An Ninh, "Đây, cái này cho ngươi!"

Giọng điệu mang theo vài phần kiên định, An Ninh nhìn vật nọ, cũng không do dự, liền tiến lên cầm lấy, mở lớp tơ lụa bao bên ngoài ra, xuất hiện trước mắt nàng là một quyển sách, Sách? Quân Nhục làm sao có thể đưa cái này cho nàng?

"Công tử Quân Nhục có tâm." An Ninh đem quyển sách nọ thả vào chỗ cũ, khóe miệng khẽ nhếch, sợ là Quân Nhục sẽ không vô duyên vô cớ tặng đồ cho nàng.

Quân Nhục như hiểu tâm tư của nàng, khóe miệng càng cong lên thêm vài phần, "Người không nhìn xem rốt cuộc đó là thứ gì sao?"

An Ninh lật mình, sách kia cuốn tròn, nàng quả thật không có nhìn đến tên, giờ phút này Quân Nhục nhắc tới, nàng có vài phần tò mò, một lần nữa cầm quyển sách lên, mở to ra thì nhìn thấy.《Tứ Quốc Ghi Chú》

An Ninh trong lòng kinh ngạc, nhìn quyển sách trong tay, An Ninh cẩn thận quan sát bản ghi chú của vài địa phương, ánh mắt phút chốc sáng ngời, nếu là người bên ngoài nhìn đến quyển sách này, nhất định nghĩ đây chỉ là một quyển sách phổ thông không có gì đáng chú ý đến, nhưng mà, kiếp trước do nhân duyên trùng hợp, nàng biết, cái này bị Đệ Nhất Thần Thâu đánh cắp, sách này vốn ở trên tay Độc Vương nhưng lại bị đánh cắp tại đây hắn nguy trang cuối sách thành bộ dạng bình thường và giấu đi làm cho người đời khó ai phát giác được.

An Ninh không cách nào có thể nói hết được sự hứng phấn trong lòng mình lúc này, mang lư hương để lên bàn, đem《Tứ Quốc Ghi Chú》đặt ở phía trên lư hương, mặc cho khói hương làm nóng toàn bộ cuốn sách, nhờ vào khói hương,《Tứ Quốc Ghi Chú》dần dần xảy ra biến hóa.

Giấy dần dần biến mất, thay vào đó là một số văn bản ghi lại nội dung khác, An Ninh nhìn bìa sách bốn chữ "Tứ Quốc Ghi Chú" to, rốt cục biến thành hai chữ "Độc Điện", trên mặt khó nén kích động.

Này... Đây là Độc Điện!

Kiếp trước, nàng từng biết, Độc Điện kia bị Đệ Nhất Thần Thâu giấu ở một nơi mà những người khác không thể nào biết được địa điểm, và sau đó cuốn sách này được người trong võ lâm tìm thấy, tin tức truyền ra,《Độc Điện》thành thứ mà mọi người muốn có ai cũng tranh chấp nhau để đoạt lấy,《Độc Điện》xuất hiện ở đâu tại đó không ít người vì nó đánh giết, một người nọ liều chết cất giấu quyển sách này, nhưng vì bị thương nặng nên tạm lánh trong miếu đồ nát, khi đó, thật sự trùng hợp An Ninh đi ngang qua, người nọ không muốn《Độc Điện》bị người khác cướp, nên giao phó cho An Ninh, lúc sắp chết, hắn nói cho An Ninh biết làm như thế nào đọc được Độc Điện và những bí mật, chuyện tình xung quanh nó.

An Ninh biết được, cầm《Độc Điện》trong tay, khi phải đứng trên bờ vực của cái chết, nàng cũng sẽ không vì một quyển sách, mà mang lại họa sát thân cho mình, nên lúc đó nàng liền quyết định đem thiêu hủy.

Tới khi đó, trên đời này không tồn tại《Độc Điện》cũng sẽ không còn những người vì nó mà tranh đoạt Độc Vương Bí Tàng nữa.

Trùng sinh kiếp sau, nàng nhớ Độc Điện, nên đã lên kế hoạch dựa theo những thông tin mà người nọ ở kiếp trước cung cấp cho nàng, để thu hồi《Độc Điện》, nhưng trong thời gian này, nàng hận không thể phân thân, nhưng cũng không dự đoán được, này quyển sách lại đi từ tay Quân Nhục giao cho cho nàng.

An Ninh cầm《Độc Điện》trong tay, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Quân Nhục, con người thật sự lợi hại, hắn làm sao mà biết《Độc Điện》giấu ở đâu? Hắn làm như thế nào biết, nàng muốn bản Độc Vương Bí Tàng này? Hắn là vì cái gì mà đem quyển sách đưa cho nàng?

Quân Nhục sợ sẽ không làm chuyện gì mà không có lợi!

Quân Nhục từ từ nhắm hai mắt lại, như trước mỉm cười, trong phòng, không khí trầm mặc đến quái dị (sự im lặng đến đáng sợ), An Ninh vuốt ve《Độc Điện》trong tay, nhúm mũi, tiến lên vài bước, cuối cùng đem《Độc Điện》đặt trên bàn, thản nhiên mở miệng, "Công tử Quân Nhục nếu muốn An Ninh làm chuyện gì, không ngại nói thẳng ra đi ra, không cần phải quanh co lòng vòng."

Quân Nhục này, có thể nhìn thấu tâm tư trong lòng của nàng, nhưng mà, cho dù nàng làm hàng trăm cách cũng không có cách nào tìm ra một chút ý đồ trên khuôn mặt luôn luôn tươi cười kia, chỉ có thể dựa vào đoán, dựa vào những cử chỉ nhỏ.

Quân Nhục mở mắt ra, "Tôi sẽ sống ở nơi này!"

An Ninh lật mình, nghĩ đến lời nói mới vừa rồi "Lệnh đuổi khách" của mình bị hắn đánh gãy, khóe miệng không khỏi co giật, hắn hoài phí bao tâm tư như

vậy, là muốn dùng《Độc Điện》này thành điều kiện trao đổi sao? Nàng không thể không thừa nhận, điều kiện này đối với nàng mà nói, là mười phần mê người.

《Độc Điện》này toàn bộ thiên hạ chỉ có một cái, chính là do Độc Vương dùng một thời gian dài để nghiên cứu, từ kiếp trước do Độc Vương bị thua trận nên bị cướp đoạt đi, liền có thể nhìn thấy, bản《Độc Điện》này là bảo vật của thiên hạ!

Nhưng... Ánh mắt đánh giá Quân Nhưộc, nam nhân này, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, làm cho nàng bất ngờ không kịp phòng bị, lại coi như bình thường "Thích" kẻ cận nàng, hẳn rồi cuộc có mục đích gì?

Nàng thật sự không tin, một cao nhân như vậy, làm sao cam tâm tình nguyện ở trên xà ngang phòng của một tiểu nữ, trước đó, mặc dù hắn ở trong phòng, nhưng không có chút gây rối, ngay cả một chút dấu hiệu động tã (động tâm + ý đồ xấu) cũng không có, thật sự là một quân tử, nhưng cũng chính vì thế, mà nàng càng thêm phân lo lắng ý đồ sau lưng hắn.

"Người không đồng ý? Tốt lắm, bây giờ ta liền đi." Quân Nhưộc mở mắt ra, nhanh chóng đứng dậy, quần áo màu trắng nổi trong không khí tự như một vị tiên, đưa tay ra, hành động lưu loát cầm lấy quyển《Độc Điện》ở trên bàn, nhìn thân hình cao lớn thân đứng trước mặt mình, thái độ hình như thật sự quyết tâm.

An Ninh nhú mày, theo bản năng tay nắm chặt lại, không phải là vì không muốn Quân Nhưộc rời khỏi, mà là vì, hắn rời đi nhưng lại mang đi 《Độc Điện》, Quân Nhưộc này, nhất định biết được đối với quyền sách này nàng rất khát vọng (mong muốn), có ý kích nàng, nhưng mà, biết rõ hắn ý đồ, nàng vẫn cắn chặt răng, ra quyết định, "Công tử Quân Nhưộc xin chờ."

Nghe được An Ninh mở miệng, ánh mắt Quân Nhưộc trong suốt xẹt qua một tia sáng, dừng cước bộ lại, trong lòng trời lên một tia vui vẻ, nàng quả nhiên thật sự khát vọng 《Độc Điện》này nha! Xem ra, hắn trở về trẻ một ngày, nhưng lại có một cuốn sách đặc biệt trong tay, thu hoạch thật sự không nhỏ!

An Ninh trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, chậm rãi đi đến bên cạnh Quân Nhưộc, "Công tử Quân Nhưộc làm gì đi vội vã như vậy? Thật sự ngồi tại đây một chút nữa không phải là ý tồi nha."

Dứt lời, liền ra lệnh phân phó cho bên ngoài, "Bích Châu, mang một ly trà vào, dùng Diệp trà."

Bên ngoài Bích Châu nghe âm thanh, rất nhanh liền đưa lên một ly trà, vào phòng, vốn tưởng rằng tiểu thư muốn uống trà, nhìn thấy Quân Nhưộc, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, công tử Quân Nhưộc như thế nào lại ở trong này? Mới vừa rồi nàng luôn luôn ngoài viện, cũng không có nhìn đến công tử Quân Nhưộc tiến vào nha!

Bích Châu như thế nào cũng không nghĩ ra, đưa lên trà, liền lui xuống, lúc ra khỏi cửa, trong miệng không khỏi thì thào, "Kỳ quái... Công tử Quân Nhưộc này thật sự là xuất quỷ nhập thần."

Trong phòng, ở An Ninh "Kiên trì", Quân Nhưộc trở lại ngồi vị trí ban đầu, hai người ngồi đối nhau, vì vậy trên mặt mang theo ý cười.

"Nha đầu, nếu là có việc, liền nói thẳng, không cần phải quanh co lòng vòng, hiện tại tại hạ phải nhanh chóng tìm ra một nơi để ở, bằng không đợi khi trời tối, tại hạ sợ là mình phải lưu lạc đầu đường, cũng không có một nơi mà để ngủ." Quân Nhưộc nhọt nhọt nhấp một ngụm trà, đôi mắt sáng lên, quả nhiên là hảo trà.

An Ninh khóe miệng run run, Quân Nhưộc này lời nói cũng có ý ngăn chặn lời nói của mình!

Lưu lạc đầu đường? Bây giờ còn là thời gian buổi sáng, một ngày mới bắt đầu, nhưng hắn lại lo lắng khi không có thời gian tìm nơi đặt chân, này rõ ràng là hắn cố ý ép nàng đây!

"Không vội, không vội, tại Thính Vũ hiên của ta cũng không chỉ có một cái phòng, công tử Quân Nhưộc nếu không chê, ta lập tức phân phó cho Bích Châu dọn một phòng, cũng có thể tiết kiệm thời gian khỏi phải đi tìm nơi khác, công tử Quân Nhưộc cảm thấy như thế nào?" Nụ cười mang theo vài phần ngọt ngào thân nhiên nhìn Quân Nhưộc, tuy rằng nhượng bộ, nhưng đây đã là giới hạn cuối cùng của nàng, nàng có thể cho để cho Quân Nhưộc ở tại trong Thính Vũ hiên, nhưng mà, không có thể để cho hắn ở cùng phòng với nàng, chẳng phải sợ hắn là chính nhân quân tử, chẳng phải sợ hắn chiếm xà lương trong phòng, mà dù sao đây cũng là không gian riêng tư của nàng, nếu như Quân Nhưộc ở lâu dài, thì thậm trí ngay cả thời gian làm chuyện bí mật nàng cũng không có sao?

Quân Nhưộc này, thật sự sâu không lường được, trừ biết được tên của hắn, trừ biết được thân thủ siêu phẩm của hắn, chuyện về hắn, tất cả nàng đều không biết, huống hồ, hắn là như thế nào mà biết được mình muốn《Độc điện》? Những vấn đề này cứ xoay quanh trong đầu, càng làm cho nàng phát hiện Quân Nhưộc thật sự là người thần bí.

"Như thế thật làm phiền!" Quân Nhưộc cau mày, hắn là người thông minh, nhìn ra lúc này An Ninh đã nhượng bộ hắn một bước lớn, mình không nên được voi đòi tiên, nhìn nữ tử dịu dàng như vậy, thật sự sợ hắn bỏ đi, nàng mặc dù rất khát vọng cái vật trong tay mình, nhưng mà, những cũng không để những tác nhân bên ngoài hoàn toàn khống chế nàng.

Nữ tử này, tựa hồ so với tưởng tượng của chính mình càng hắn tâm ý a! (tâm ý : giống như suy nghĩ của mình)

"Đây là của người." Quân Nhưộc đem quyển sách giao lại trên tay An Ninh, thân nhiên mở miệng.

An Ninh rốt cục cũng được cái mình muốn, nàng vốn là người luôn luôn bình tĩnh, nhưng giờ phút này cũng khó tránh được hưng phấn, kích động mở

trang sách ra, nhìn đến bên trên ghi tên độc cùng với thành phần độc, mi mắt An Ninh không khỏi cau lại, gương mặt nhìn về phía Quân Nhục. Ánh mắt hiện lên chút suy nghĩ, tựa hồ mang theo vài phần tính toán.

Quân Nhục cảm thấy thân thể bị một luồng khí lạnh xuyên qua, nhanh chóng nhìn vào tầm mắt An Ninh, trong lòng ngăn ra, lập tức thấy trên mặt An Ninh nở rộ một nụ cười trong thật sáng lạn, tất cả mọi vật trên thế gian đều lâm vào thất sắc, tìm Quân Nhục không khỏi nhanh một nhịp, còn chưa phục hồi tinh thần lại, liền nghe An Ninh chậm rãi mở miệng. (nụ cười thiên thần những câu sau AN mở miệng mình buồn cười wa)

"Nếu công tử Quân Nhục ở lại nơi này, ăn dùng, công tử Quân Nhục cũng không cần tự mình thu xếp, một người thật sự rất phiền toái, hay theo ta cùng Bích Châu đi, chỉ cần ngày vào bất cứ thời gian nào của công tử, giúp An Ninh ngắt một ít hoa thảo (ý chỉ ở đây là nguyên liệu làm thuốc), coi như góp vào tiền com." (trắng trơn bóc lột SLD) An Ninh cười như vô hại vô tội, không chờ Quân Nhục mở miệng nói quan điểm của mình, liền lập tức tiếp tục nói, "Công tử nếu không có ý kiến, thì chuyện này liền định như vậy đi, công tử cứ ngồi."

Dứt lời, liền xoay người hướng tới ngoài cửa phân phó, "Bích Châu, mau chuẩn bị chút điểm tâm mang vào, thuận tiện đem Nguyên Bảo Tương kia lên luôn, hôm nay ta có hảo ý muốn chiêu đãi công tử Quân Nhục."

"Dạ, tiểu thư." Bích Châu ở ngoài cửa lớn tiếng trả lời.

Trong phòng, Quân Nhục phục hồi tinh thần lại, An Ninh sớm đã ngồi ở phía trước cửa sổ, bắt tay vào xem xét 《Độc Điển》, hết sức chuyên chú, không coi ai ra gì, ánh mắt sáng lên, thật sự đẹp dị thường.

Quân Nhục nghĩ đến chuyện vừa rồi "Một tay An Ninh an bài", bắt đầu dĩ lạc đầu: nha đầu kia, quả thật không tưởng tượng nếu có thể buôn bán sẽ trở thành một bậc thầy, giúp nàng ngắt hoa cỏ làm tiền com? Hắn không cho rằng An Ninh trong miệng hoa cỏ nhất định đó không phải là hoa cỏ dại, nghĩ đến《Độc Điển》kia, hắn cũng đoán được tâm tư trong lòng của nàng, nha đầu kia, đúng thật là biết cách ăn nói.

《Độc Điển》kia là cái gì, mỗi thành phần công thức gồm nhiều loại độc được phối lại với nhau, làm sao có thể dễ dàng tìm thấy được? Nàng đúng là để mắt đến hắn, đem chuyện khó khăn cố tình giao cho hắn, nếu như nàng để mắt chính mình, như vậy, hắn làm sao có thể làm cho nàng thất vọng?

Cười khổ lắc đầu, nhìn thấy An Ninh vẫn còn nghiên cứu đọc 《Độc Điển》, xem ra, muốn có "Tiền com" lần này nhất định phải bỏn ba rời!

Mỗi buổi sáng, An Ninh đều ngồi ở phía trước cửa sổ, tầm mắt không thể nào dời khỏi《Độc Điển》, ngẫu nhiên Quân Nhục nhìn thấy An Ninh, nhắm đôi mắt lại ngồi xuống, trong phòng, tất cả mọi thứ trở nên thật hài hòa, cho đến khi có một âm thanh đánh vỡ tất cả sự yên tĩnh này.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 77: Tức giận đến học máu

An Bình hầu phủ, trong Vô Song các.

Tần Ngọc Song vừa uống xong thuốc do Phúc Nhi đưa lên, ăn mất táo đã chuẩn bị tốt từ sáng sớm, thân mình thướt tha nằm trên nhuyễn塌, tay nhẹ nhàng đặt trên bụng về mặt mang ý cười, này đó thời gian, nàng liên tục uống thuốc, hẳn là có chút hiệu quả đi!

Hôm qua lão gia qua đêm trong Vô Song các của nàng, không biết trong bụng đã có tin tức chưa, nếu thật sự đã mang thai, thật là tốt biết bao! Nghĩ nghĩ, tươi cười trên mặt càng thêm ngọt ngào, nàng hiện tại thật sự hy vọng thời gian qua nhanh chút, chỉ cần qua hơn một tháng, liền có thể tìm đại phu khám một chút, xem nàng có được như ý nguyện hay không.

"Con a, người cũng biết mẫu thân rất chờ mong người xuất hiện!" Tần Song Ngọc thì thảo mở miệng, bên trong thanh âm lộ ra một tia nhu hòa, nàng vốn sinh ra từ thanh lâu, tuổi trẻ xinh đẹp, này một cổ tử dày kính nhĩ, nhưng thật ra làm cho nàng thoát nhìn mị thái mọc lan tràn.

"Ngũ phu nhân, lão gia ở tại Vô Song các của chúng ta chiếm thời gian nhiều nhất, nô tỳ tin tưởng, không bao lâu nữa, phu nhân liền có thể cho lão gia thêm một tiểu thiếu gia." Phúc Nhi nhìn chủ tử nhà mình đối với con nôi dòng chờ mong như vậy, lập tức mở miệng phụ họa nói, nàng hầu hạ bên người Ngũ phu nhân đã được nhiều năm, Ngũ phu nhân rất muốn có đứa trẻ, điều đó nàng xem ở trong mắt.

Hầu phủ này, cũng chỉ có ngũ phu nhân không có đứa nhỏ của chính mình, đại phu nhân sinh đại tiểu thư, tứ phu nhân đã chết sinh đại công tử cùng tam tiểu thư, thậm chí tam phu nhân thân bị được dưỡng ở biệt viện thành nam gia, cũng đã sinh tứ tiểu thư cùng nhị công tử, ở trong hậu viện Hầu phủ, cũng chỉ có con nôi dòng mới có thể làm chỗ dựa sau này, tuy rằng hiện tại ngũ phu nhân có tam tiểu thư, nhưng tam tiểu thư chung quy là một nữ nhi, huống hồ, nàng chung quy không phải là con ruột của ngũ phu nhân.

"A... Hy vọng giống như người nói, nếu thật sự có thể mang thai con trai, ta đây sẽ đi dâng hương cho tứ tỷ." Trong lòng Tần Ngọc Song lại vui sướng.

"Phu nhân, hai ngày nay ngài không xuất môn, người cũng biết quý phủ đã xảy ra sự tình gì?" Phúc Nhi đến phía sau Tần Song Ngọc, thay nàng mát xa bả vai, Tần Ngọc Song yêu cực kỳ tay nghề của Phúc Nhi, tay nàng nhấn một cái, nàng giống như cảm thấy đang ở trong tiên cảnh, thoải mái cực kỳ, lập tức liền phát ra một tiếng than thở thỏa mãn.

Nghe được lời nói của Phúc Nhi, Tần Ngọc Song một bên hường thụ một bên hỏi, "Còn có thể có chuyện gì xảy ra? Đơn giản chính là đại tiểu thư phát giận, ở trong quý phủ này, đây chính là thiên hạ của hai mẹ con kia, muốn thế nào được cái đó, hừ, sớm hay muộn có một ngày..."

Nói đến vậy, Tần Ngọc Song không tiếp tục nói tiếp, chính là, cặp mắt kia trong giây lát xuất hiện một tia ngoan lệ, cũng tiết lộ cảm xúc của nàng.

"Phu nhân, không chỉ có như thế." Trong mắt Phúc Nhi hiện lên một chút ánh sáng.

"Nga? Vậy người nói xem, còn có chuyện tình gì mới mẻ nữa?" Tần Ngọc Song hưng trí, một lần nữa thay đổi một thế nằm thoải mái, hai ngày này nàng không hề ra khỏi phòng, thật sự không biết bên ngoài Vô Song các đã xảy ra chuyện gì.

"Phu nhân, người cũng biết nhị tiểu thư không chết?" Phúc Nhi mở miệng, thật cẩn thận lưu ý phản ứng của Tần Ngọc Song.

Tần Ngọc Song nhú mày, nhưng không có bao nhiêu kinh ngạc, "Thì tính sao?"

Chuyện nhị tiểu thư không chết, nàng hôm kia liền biết, nàng ở mặt ngoài mặc dù không thêm để ý, nhưng trong lòng lại có chút quan sát, nhị tiểu thư nay được lão gia coi trọng, nàng nếu không chết, lực chú ý của lão gia liền tiếp tục đặt ở trên người nhị tiểu thư, như vậy Hình Nhi sẽ bị vắng vẻ, điều này đối với nàng mà nói, cũng không phải là chuyện tốt gì.

"Kia phu nhân cũng biết, đạo này trong phủ tiếp đón một vị biểu tiểu thư?"

"Nga?" Tần Ngọc Song mở mắt ra, chuyện này nàng thật sự không biết.

Phúc Nhi xem phu nhân đã bắt đầu hưng trí, trừng mắt nhìn, tiếp tục mở miệng, "Biểu tiểu thư kia là tiểu nữ nhi của Lưu gia ở Vệ thành, đến Hầu phủ của chúng ta làm khách, bộ dáng kiều ngạo ương ngạnh kia, nhưng làm cho người ta xem thế là đủ rồi đâu! Biểu tiểu thư vừa đến Hầu phủ, liền đi Thính Vũ hiên, nghe nói là muốn đem nhị tiểu thư đuổi ra khỏi Thính Vũ hiên! Nhưng người có biết sau lại như thế nào? Biểu tiểu thư nhưng lại bị nhị tiểu thư giáo huấn, bị buộc theo chuồng chó chui ra ngoài, bộ dáng mặt xám mày tro kia, nhưng đẹp mặt cực kỳ"

Phúc Nhi nói xong thần thái bay lên, ngày ấy, nàng tuy rằng không có chính mắt nhìn thấy, nhưng nghe bọn nha hoàn trong phủ miêu tả, liền có thể tưởng tượng ra, biểu tiểu thư kia chật vật như thế nào.

"Còn có chuyện như vậy? Lá gan của nhị tiểu thư lớn như vậy sao? Mà ngay cả chất nữ của đại phu nhân cũng dám trêu chọc như vậy!" Tần Ngọc Song nhú mày, mâu trung có một đạo tinh quang chợt lóe qua, An Ninh kia, từ khi nào thì bắt đầu có sự thay đổi a!

"Cũng không phải sao? Hiện tại biểu tiểu thư kia ở tại trong Cẩm Tú các, mỗi ngày giương nanh múa vuốt, kiều ngạo thật sự, hạ nhân hầu hạ thật đúng là chịu tội, may mắn đại phu nhân hạ lệnh, không cho biểu tiểu thư đi Khởi Thủy uyển, không cho, đại tiểu thư ở cùng biểu tiểu thư, nếu không bọn hạ nhân cũng không có chịu được." Phúc Nhi thao thao bất tuyệt, may mắn nàng là nha hoàn của Vô Song các, không cần đi đại phòng chịu tội.

Tần Ngọc Song giống như nghĩ được cái gì, con người căng thẳng, phát phát tay, ý bảo Phúc Nhi không cần mất xa cho nàng, đôi mi đẹp nhìn lại một chút, giống như đang suy tư về cái gì, đại phu nhân không cho biểu tiểu thư đi Khởi Thủy uyển? Đây chính là điều kỳ quái, con người hơi chớp một cái, đột nhiên, nàng giống như nghĩ tới cái gì, khoe miệng gọi lên một nụ cười, mở miệng thử hỏi nói, "Đại tiểu thư cũng biết nhị tiểu thư còn sống?"

Phúc Nhi nhú nhú mày, "Nghe Trần nhi tỷ trong Khởi Thủy uyển vụng trộm cho ta biết, đại phu nhân không cho các nàng đem chuyện trong Khởi Thủy uyển nói ra, càng không cho các nàng đem chuyện bên ngoài đã xảy ra mang vào trong Khởi Thủy uyển nói."

A! Quả nhiên!

Tần Ngọc Song nhăn tình sáng lên, nguyên nhân mà Lưu Hương Liên làm như vậy, là vì không cho lão gia biết đại tiểu thư ở trong Khởi Thủy uyển tùy ý khi dễ hạ nhân, càng thêm vì không cho An Như Yên biết An Ninh còn sống?

Nàng lớn mật đoán rằng, nếu thật sự là như vậy, thì đó là một chuyện cực tốt để chơi, nghĩ về An Ninh, lại nghĩ về hai mẹ con đại phu nhân, trong mắt xẹt qua một tia tính kế.

"Tần di nương, Hình Nhi vừa học xong một điệu múa, Hình Nhi múa cho Tần di nương xem, được không?" An Lan Hình vội vàng vào phòng, nhìn Tần Ngọc Song, vẻ mặt chờ mong cùng lấy lòng, nàng biết không có mẫu thân, nàng muốn càng ngày càng vĩ đại, phải nhờ vào sự chiều chuộng của Tần di nương, rồi một ngày kia mới có thể thay mẫu thân báo thù!

Nghĩ đến đại phu nhân cùng An Như Yên, trong mắt An Lan Hình, liền không tự giác xẹt qua một tia hận ý.

Tần Ngọc Song nhìn thấy An Lan Hình, trong lòng vui vẻ, hướng tới An Lan Hình ngoắc ngoắc, "Hình Nhi, mau tới bên cạnh di nương, khiêu vũ về sau còn nhiều thời gian, hôm nay, chúng ta trước không khiêu vũ, di nương có chuyện trọng yếu cho người đi làm."

An Lan Hình nhú nhú mày, trong lòng trôi lên một tia nghi hoặc, "Di nương muốn Hình Nhi làm cái gì?"

Ý cười trên mặt Tần Ngọc Song càng đậm, lời kéo tay của An Lan Hình vỗ nhẹ, "Hình Nhi, đại tỷ tỷ người bị bệnh lâu như vậy, người cũng không nhìn một cái, đây chính là không đúng!"

Nghe được Tần Ngọc Song nhắc tới An Như Yên, sắc mặt An Lan Hình lập tức suy sụp xuống, hung hăng bỏ tay Tần Ngọc Song ra, "Ta không đi!"

Chung quy là một tiểu nha đầu mười ba tuổi, còn không có học được cách che dấu và khắc chế cảm xúc của chính mình như thế nào.

Ở trong mắt của nàng, An Như Yên cùng đại phu nhân là hung thủ hại chết mẫu thân, An Như Yên còn tự tay giết chết tiểu tuyết cầu của nàng, nghĩ đến hình ảnh máu chảy đầm đìa kia, An Lan Hình liền không thể khống chế được hận ý ở trong lòng, An Như Yên chết mới tốt! Nàng mới sẽ không đi xem nàng ta!

Trên mặt Tần Ngọc Song xuất hiện một tia tức giận, "Ngươi làm cái gì vậy? Di ngôn của mẹ ngươi ngươi cũng không nghe sao? Nương ngươi đem ngươi phò thác cho ta, ta tự nhận đã hảo hảo chiếu cố ngươi, hôm nay, ngươi nhưng lại chống đối ta như thế, thật sự là làm tâm di nương đau đớn, di nương về sau làm sao còn dám dạy ngươi?"

Tần Ngọc Song tức giận, An Lan Hình nhất thời có chút hoảng, hé ra khuôn mặt tươi cười đau khổ rồi rầm cùng một chỗ, bàn tay nắm lại rồi lại thả ra, lạnh rung thì thảo, "Nhưng... Nhưng..." Ai, ta vốn định bảo ngươi cùng tỷ muội liên lạc một chút tạo cảm tình, ngươi lại đối với đại tiểu thư có khúc mắc, các ngươi thủy chung là tỷ muội, huống hồ, ngươi hiện tại cùng nàng giao hảo, đối với ngươi mà nói, cũng không phải là chuyện xấu."

Tần Ngọc Song nhìn bộ dáng An Lan Hình khó xử rồi rầm, An Lan Hình đối với An Như Yên có khúc mắc, điểm này, nàng nhìn ra được, mỗi lần nhắc tới đến An Như Yên cùng đại phu nhân, phản ứng của Hình Nhi càng kịch động. An Lan Hình cắn chặt môi, nội tâm tựa hồ kịch liệt giãy dụa, nàng biết, nếu chính mình không nghe di ngôn của mẹ, sau này nàng ở trong Hầu phủ, một bước sẽ khó đi, ca ca ngày thường đều có công vụ ở trong người, căn bản không dè bận tâm đến nàng, nàng cũng chỉ có thể dựa vào di nương che chở.

"Hình nhi... Đi là được." Rốt cục, An Lan Hình cân nhắc, vẫn là đồng ý, có lẽ Tần di nương nói không sai, nàng tuy rằng cực kỳ hận An Như Yên cùng đại phu nhân, nhưng dưới tình huống thân cô thế cô trong Hầu phủ, cũng chỉ có thể ẩn nhẫn, thậm chí lấy lòng các nàng, nhưng trong lòng nàng cũng thấp phần kiên định, cừu của nàng, nàng sẽ không quên!

"Thế này mới ngoan!" Tần Ngọc Song vừa lòng nở nụ cười, đáy mắt cũng xẹt qua một tia sáng, "Phúc Nhi, đem điểm tâm ngươi đã làm đưa cho tam tiểu thư, để cho tam tiểu thư đưa qua cho đại tiểu thư."

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Phúc Nhi phúc phúc thân, lui xuống, không bao lâu liền đem một cái thực hộp đi đến, giao cho An Lan Hình. An Lan Hình cầm lấy thực hộp, Tần Ngọc Song ôn nhu dặn dò, "Ngươi nói cho đại tỷ tỷ ngươi, này tuy rằng không phải điểm tâm tốt nhất, nhưng hôm nay nhị tiểu thư ăn qua, khen không dứt miệng, cho nên, liền cũng tặng một ít cho nàng, hy vọng nàng thích."

An Lan Hình nhíu mày, "Di nương cũng tặng nhị tỷ tỷ sao?"

Chuyện nhị tỷ tỷ không chết, nàng cũng đã biết, trong lòng có chút thất vọng, đối với người đã từng dạy mình là nhị tỷ tỷ, tâm tình của nàng rất là phức tạp, nhị tỷ tỷ đối với nàng không phải không tốt, nàng thậm chí là có chút thích nàng, nhưng là, tài hoa của nhị tỷ tỷ, cùng với sự ưu ái của tướng quân ca ca đối với nhị tỷ tỷ, điều này làm cho nàng ghen tị không thôi.

Tần Ngọc Song cũng không có trả lời vấn đề của nàng, khoát tay áo, "Mau đi thôi, thời gian trì hoãn lâu, điểm tâm lạnh sẽ không tốt lắm, chờ sau khi ngươi trở về, lại cho di nương nhìn xem vũ đạo mới của ngươi"

"Vâng, Hình nhi liền đi." An Lan Hình nghe thấy Tần Ngọc Song muốn xem nàng khiêu vũ, trong lòng vui vẻ, liền cũng không suy nghĩ thêm nữa, mang theo thực hộp, vội vàng ra phòng.

Vì nàng đã đi xa, nên không phát hiện, khóe miệng Tần di nương gợi lên một nụ cười tà ác, đại phu nhân không cho An Như Yên biết An Ninh còn sống, như vậy nàng liền cố tình làm trái ý nàng ta, hừ, nhớ tới đêm đó An Như Yên bị thương bị đưa trở về, trong miệng đối với An Ninh kêu đánh kêu giết, tình quang trong mắt càng đậm, An Như Yên nếu biết An Ninh còn sống, Hầu phủ, sợ lại long trời lở đất.

Trong Khôi Thủy uyển.

Trước sau như một quanh quần đều nghe thấy tiếng An Như Yên chửi bậy, không cần nhìn cũng biết, lại có nha hoàn đụng vào họng súng của An Như Yên.

An Lan Hình mang theo thực hộp đến Khôi Thủy uyển, càng tới gần nơi này, hận ý trong lòng nàng lại càng đậm. Nhưng, nàng lại cố gắng áp chế cảm xúc đang bốc lên trong lòng, nói với chính mình, hiện tại nàng phải nhẫn, chỉ có thể chịu đựng, tương lai mới có thể nhìn thấy kết quả thâm tâm của An Như Yên.

Hít một hơi thật sâu, An Lan Hình chuẩn bị đủ tâm lý của bản thân, bước vào đại môn của Khôi Thủy uyển.

Khôi thủy uyển, nàng rất ít đến, nơi này là nơi ở của đại tiểu thư, so với Quỳnh Hoa viện của bọn họ lớn hơn không ít, bố trí trong đó, cũng thập phần tinh xảo.

"Tam... Tam tiểu thư, ngươi tới nơi này làm gì?" Có nha hoàn thấy được An Lan Hình, hành lễ, nhưng thái độ lại có chút khinh thường, ở thời điểm trước kia khi tứ phu nhân còn chưa có chết, các nàng đối với tam tiểu thư cũng rất có lễ nghi. Nhưng, hiện tại liền không giống, tam tiểu thư này không có mẫu thân, địa vị ở trong phủ, ngay cả nha hoàn các nàng cũng không để vào mắt.

An Lan Hình cảm nhận được nha hoàn này không có đem chính mình để vào trong mắt, cũng không tức giận, nở một nụ cười, "Ta là vội tới đưa điểm tâm cho đại tỷ tỷ."

Đưa điểm tâm? Nha hoàn kia cao thấp đánh giá An Lan Hinh một phen, ánh mắt dừng ở trên hộp thực trên tay nàng, nghĩ đến giờ này đại tiểu thư còn đang phát giận, trong mắt nhất thời xẹt qua một tia ác ý, chỉ trong chớp mắt, liền đối với An Lan Hinh cười hớ hớ nói, "Là như thế này, đại tiểu thư đang ở trong phòng, người đưa qua đi! Ta còn có việc, sẽ không đưa người qua được".

Nói xong, liền vòng qua An Lan Hinh, hướng tới bên kia đi đến, nhưng đi ra vài bước, lại tránh ở sau núi giả, nhìn An Lan Hinh mang theo thực hộp đi tới phòng của đại tiểu thư, trên mặt trời lên một chút đắc ý khi thực hiện được.

"Đại tiểu thư hôm nay tính tình còn không có phát đủ, ai kêu tam tiểu thư tự đưa lên cửa đâu!" Nhân tình của nha hoàn sáng lên, vừa vặn, tam tiểu thư nếu không cẩn thận chọc khiến cho đại tiểu thư không vui, còn có thể thay các nàng chia sẻ tính tình của đại tiểu thư, vậy thì nha hoàn các nàng sẽ đỡ hơn một chút.

Trong phòng,

An Như Yên đang quở trách một nha hoàn, nha hoàn kia quỳ trên mặt đất, nom nớp lo sợ, mạnh, phanh một tiếng, một cái ly trà liền bị An Như Yên quăng thật mạnh ra, mục tiêu của nàng vốn là nha hoàn đang quỳ trên mặt đất kia, lại không biết vì sao lại không trúng mà lại rơi ngay xuống cạnh chân của An Lan Hinh đang bước vào cửa, phát ra âm thanh chói tai.

"Nha!" An Lan Hinh kinh hô ra tiếng, thiếu chút nữa, ly trà kia liền nện ở trên thân thể của nàng, cảm nhận được không khí căng thẳng trong phòng, trong lòng An Lan Hinh hừ lạnh, An Như Yên này hung thần ác sát như vậy, tướng quân ca ca nhất định sẽ không thích.

Nghĩ đến ngày nhị tỷ tỷ cập kê, An Như Yên nhiệt tình đối với tướng quân ca ca, ý tưởng xem kịch vui trong lòng càng đậm, ánh mắt dừng ở trên người An Như Yên đang nằm trên giường, lúc này An Như Yên, làm sao còn có khí thế của một tiểu thư danh gia thanh nhã cao quý? Riêng là sự dữ tợn khủng bố trên mặt của nàng, cũng đã làm cho người ta vừa thấy tâm liền sinh chán ghét, nếu tướng quân ca ca nhìn thấy bộ dáng chật vật lúc này của An Như Yên, nhất định cũng sẽ hèn mọn khinh thường.

Đang suy nghĩ, liền nghe được thanh âm lạnh lùng của An Như Yên truyền đến.

"Người tới làm gì?" An Như Yên nhìn thấy An Lan Hinh, trong mắt xẹt qua một tia tức giận nồng đậm, nàng là tới xem kịch vui sao? Nàng chẳng lẽ không nhớ chính mình giết cái tiểu súc sinh kia của nàng ta như thế nào sao.

An Lan Hinh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nghĩ đến lời dặn dò của Tần di nương, kéo kéo khóe miệng, nở một nụ cười, cất bước đi vào phòng, "Đại tỷ tỷ, Hinh nhi là mang điểm tâm đến cho người."

"Nga? Người có ý tốt như vậy sao?" An Như Yên hừ lạnh ra tiếng, tựa hồ là không tin lý do thoái thác của nàng.

Khóe miệng An Lan Hinh cứng đờ, lại rất nhanh che dấu đi, đem hộp thực đặt ở trên bàn, tự tay đem điểm tâm bên trong lấy ra "Này vẫn còn nóng! Mới vừa rồi đã tặng một chút đến Thính Vũ hiền, nhị tỷ tỷ ăn khen không dứt miệng, ăn rất ngon! Đại tỷ tỷ, người cũng nếm thử đi."

An Lan Hinh không nghĩ ngợi gì, dựa theo lời nói của Tần Ngọc Song nói, khi nói chuyện, đã bung một nắm điểm tâm, đi tới trước mặt An Như Yên.

Sắc mặt An Như Yên đột nhiên cứng đờ, bên tai quanh quẩn một câu mới vừa rồi của An Lan Hinh, 'Nhị tiểu thư ăn khen không dứt miệng'?

Nhị tiểu thư? An Ninh? An Ninh không phải đã chết sao? Người đã chết sao có thể ăn điểm tâm, còn khen không dứt miệng?

"Người nói cái gì?" An Như Yên hai tay nắm chặt, ánh mắt như kiếm, hung hăng trừng mắt nhìn An Lan Hinh, lớn tiếng hỏi.

An Lan Hinh bị hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau từng bước, tay bung điểm tâm, hướng về phía trước, "Đại tỷ tỷ... Người cũng nếm thử đi."

Nàng mới vừa rồi nói đúng là câu này nha!

Trên mặt An Như Yên trên tức giận càng đậm, vung tay lên, đẩy An Lan Hinh một phen, nhất thời đĩa điểm tâm trong tay quăng rơi trên mặt đất, cái đĩa vỡ ra thành nhiều mảnh vang lên âm thanh chói tai, điểm tâm rơi khắp nơi, An Lan Hinh cũng bị lực đạo kia đẩy khiến thân mình hơi lảo đảo.

"Không phải câu này! Trước đó người còn nói cái gì đó?" An Như Yên giận dữ hét, nàng đã mất đi tính nhẫn nại, khẩn cấp muốn xác định tin tức mới vừa rồi nàng nghe thấy có phải nghe lầm hay không.

Nhìn An Như Yên trước mặt, An Lan Hinh theo bản năng nghĩ tới hình ảnh nàng ta giết tuyết cầu của nàng, tay theo bản năng nắm chặt, cũng sắc bén thốt ra, "Nhị tỷ tỷ ăn khen không dứt miệng, ăn ngon cực kỳ."

Nàng không biết An Như Yên vì sao đột nhiên tức giận, nhưng nàng biết, nàng cực kỳ hận đại tiểu thư trước mặt này, một khắc cũng không muốn ở trong này thêm nữa, giờ phút này nàng, hoàn toàn quên lời dặn dò của Tần Ngọc Song, vội vàng chạy ra khỏi Khôi Thủy uyển.

"Đợi chút!" An Như Yên thấy nàng phải đi, liền lớn tiếng gọi nàng lại, nhưng An Lan Hinh coi như không có nghe thấy thanh âm của nàng, cước bộ ngừng cũng không ngừng chạy ra bên ngoài.

Trong phòng, An Lan Hinh đi rồi, nguyên bản không khí sắc bén càng phát ra áp lực, một cỗ hơi thở nguy hiểm rất nhanh lan ra khắp nơi.

"Dĩnh Thu!" An Như Yên kêu to một tiếng, gọi nha hoàn bên người chính mình, giờ phút này nàng bởi vì vừa mới nghe thấy tin tức khiến nàng khiếp sợ,

không cam lòng, nàng muốn xác nhận, nàng muốn xác nhận An Ninh có phải thật sự hoàn hảo còn sống hay không.

Dĩnh Thu bên ngoài nghe được tiếng gọi, một chút cũng không dám chậm trễ, vào phòng, nhìn thấy đại tiểu thư về mặt tức giận, một đôi mắt lại tràn ngập sắc bén âm trầm, trong lòng Dĩnh Thu lộp bộp một chút, "Tiểu... Tiểu thư có gì phân phó?"

"An Ninh rốt cuộc đã chết hay không?" An Như Yên không có quanh co lòng vòng, nói thẳng, lớn tiếng hỏi, ánh mắt sắc bén khóa chặt Dĩnh Thu, tựa hồ là muốn từ trên mặt của nàng nhìn đến đáp án.

Quả nhiên, thân thể Dĩnh Thu ngẩn ra, "Tiểu... Tiểu thư..."

"Nàng không chết đúng hay không?" An Như Yên giờ phút này không cách nào hình dung sự tức giận cùng không cam lòng trong lòng mình, phản ứng dị thường một khắc kia của Dĩnh Thu, nàng cũng đã sáng tỏ đáp án, không chết? Làm sao có thể không chết? An Ninh làm sao có thể không chết?

Từ sau khi nương trở về từ Thính Vũ hiền, vì sao không nói cho nàng biết An Ninh không chết? Bà vì sao lại gạt nàng? Làm cho nàng nghĩ đến An Ninh thật sự đã chết? Trong lòng nàng vui vẻ, bởi vì nàng giờ phút này tuy rằng thực thâm, nhưng An Ninh so với nàng càng thâm hại hơn, mệnh cũng không còn, An Như Yên nàng tốt xấu gì cũng còn sống trên thế giới này.

Nhưng, giờ phút này lại làm cho nàng biết tin tức An Ninh không chết, như vậy hai ngày này nàng đều cao hứng huyệt sao? Đây sao được? Nàng như thế nào có thể chấp nhận sự thật này? Tin tức này, không thể nghi ngờ là so với lợi kiếm còn muốn sắc bén hơn đâm vào lòng của nàng!

"Phốc..."

Một ngụm máu tươi phun ra, phốc một tiếng, An Như Yên chung quy không thể thừa nhận sự đã kích này, thân thể run run, ngã vào trên giường, hôn mê bất tỉnh, lúc ý thức tiêu tán, lòng của nàng chung quy cũng như cũ quanh quẩn hình ảnh xinh đẹp của An Ninh cùng với sự không cam lòng của bản thân nàng.

"A... Tiểu thư... Tiểu thư, người làm sao vậy? Người đừng làm ta sợ, mau! Còn thất thần làm gì? Còn không mau đi thỉnh đại phu? Còn không mau đi gọi đại phu nhân?" Dĩnh Thu tiến lên, nhìn thấy An Như Yên phun ra máu tươi nhìn thấy ghê người, nhất thời từ trong mộng phục hồi lại tinh thần, đối với nha hoàn trong phòng phân phó nói.

Nha hoàn còn đang bị phạt quỳ trên mặt đất kia liền đứng dậy, hướng tới bên ngoài phòng chạy đi...

Trong Cẩm Tú các.

Nguyên bản là một Cẩm Tú các luôn luôn uy nghiêm trong Hậu phủ, bởi vì biểu tiểu thư Lưu Bảo Nhi vào ở mà có thay đổi rất lớn

Nhưng lúc này, Lưu Bảo Nhi ngồi ở sân của lương đình, vẻ mặt phẫn nộ, ngay cả đại phu nhân ngồi ở một bên cũng thay đổi sắc mặt.

"Người nói cái gì? Người có bản lĩnh lặp lại lần nữa!" Lưu Bảo Nhi đứng dậy, rút ra nhuyễn kiếm trong tay, sắc bén chỉ vào nha hoàn trước mặt.

Nha hoàn kia bị dọa, sợ tới mức đã đánh mất ba hồn sáu phách, không ngừng quỳ trên mặt đất, cả người lạnh run, "Biểu... Biểu tiểu thư... Đây không phải nô tỳ muốn nói ... Là bên ngoài có người bảo nô tỳ tiến vào truyền tin... Nói, nói thỉnh biểu tiểu thư chớ quên một ngàn lượng hoàng kim kia, mau chút chuẩn bị tốt, đưa qua cho công tử, bằng không..."

"Bằng không cái gì?" Lưu Bảo Nhi cao giọng quát, nghĩ đến chuyện một ngàn lượng hoàng kim kia, trên mặt nhất thời xanh trắng, người nọ còn dám nhắc tới chuyện này, nàng còn không có tìm hấn tính sổ đâu! Chưa từng có người dám đối với nàng như vậy, nghĩ đến ngày đó liên tục chịu nhục nhã, Lưu Bảo Nhi tức giận đến tột đỉnh.

"Bằng không... Bằng không xin mời biểu tiểu thư lại tuân thủ hứa hẹn, lại chui một lần nữa!"

Nha hoàn kia kiên trì, nôm nốp lo sợ đem một câu này nói xong.

"A!" Lưu Bảo Nhi tức giận đến giơ chân, rốt cục không thể chịu đựng được khuất nhục trong lòng, điên cuồng kêu to ra tiếng, lại chui một lần? Nàng đương nhiên biết chui cái gì!

Nắm chặt kiếm trong tay, hướng tới nha hoàn kia chém tới, đại phu nhân bên cạnh trong lòng căng thẳng, bước lên phía trước đem Lưu Bảo Nhi đang phẫn nộ giữ chặt, "Bảo nhi, người bình tĩnh một chút a!"

Ngày thường đánh hạ nhân cũng liền thôi, chỉ cần không nháo đến chết người, liền không có đại sự gì, nhưng nếu Lưu Bảo Nhi một kiếm thật sự chém xuống giết chết nha hoàn này, thì dù là nàng cũng không có cách nào che dấu ở trước mặt lão gia.

"Bác! Bọn họ khi dễ Bảo nhi đều khi dễ lên đầu Bảo nhi, người còn không vì Bảo nhi làm chủ!" Lưu Bảo Nhi hung hăng trừng mắt nhìn đại phu nhân, nàng cũng mặc kệ bà có phải trưởng bối của chính mình hay không, lớn tiếng hướng tới nàng quát, nàng ở Vệ thành quá tốt, đều là bởi vì bác đem nàng kêu đến An Bình hầu phủ này, rồi lại gặp phải khuất nhục lớn nhất đời này.

Nhìn không được cơn tức này, kiếm trong tay Lưu Bảo Nhi vung lên, vốn định chém đầu nha hoàn này, phát tiết sự tức giận. Nhưng, đại phu nhân ngăn cản, lại làm cho nàng chỉ chém rớt vài cọng tóc của nha hoàn kia.

"A..." Lúc này đây lại là tiếng kêu sợ hãi của nha hoàn kia, cả người nhất thời chết đứng tại chỗ.

"Còn không mau đi, ngốc lẳng ở trong này làm gì?" Đại phu nhân thấy tình thế không đúng, lập tức hướng tới nha hoàn kia quát.

Nha hoàn phục hồi tinh thần lại, bất chấp đầu tóc nàng đã tan hoang, rối tung rối mù, không ngừng trốn chạy ra khỏi lương đình.

"Bác! Ta phải về nói cho phụ thân ta biết, bảo hắn làm chủ cho ta." Lư Bảo Nhi hung hăng bỏ lại kiếm trong tay, nàng biết, ở Thính Vũ hiên kia có cao thủ, nàng nếu một mình tiến đến, nhất định không chiếm được tiện nghi, nhưng Lư Bảo Nhi nàng nuốt không trôi cục tức này, nàng nhất định phải báo thù.

Trên thế giới này, chưa từng có người dám nhục nhã nàng, người khiến nàng chịu nhục nhã như vậy quả quyết không thể sống trên đời!

Trong mắt xẹt qua một tia ngoan lệ, khóe miệng Lư Bảo Nhi gợi lên một nụ cười lạnh, hừ, Thính Vũ hiên có cao thủ, nàng sẽ không có thể tìm cao thủ sao? Nghĩ đến hai vị sư huynh của mình, công phu của bọn họ ngay cả sư phụ cũng tán thưởng, nàng thu thập không được, như vậy liền nhờ sư huynh đến giúp nàng thu thập!

Hai vị sư huynh chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của chính mình, chỉ cần Lư Bảo Nhi nàng nói một câu, hai vị sư huynh dù là lên núi đao, xuống biển lửa, cũng sẽ không có chút do dự, đứng liền làm như vậy, nàng hiện tại liền vào nhà viết thư cho các sư huynh, bảo bọn họ tốc tốc buông chuyện trong tay, đến kinh thành giúp nàng.

Nghĩ đến nhị tiểu thư kia trong Thính Vũ hiên, cùng với nam nhân đã đá nàng kia, hừ, Lư Bảo Nhi nàng liền muốn làm cho bọn họ chết không có chỗ chôn!

Chính lúc này, nha hoàn Khôi Thủy uyển vội vàng vào trong Cẩm Tú các, nhìn đại phu nhân đang ở trong lương đình, lo lắng chạy lại đây.

"Không tốt, đại phu nhân... Không tốt ..."

"Chuyện gì kích động như vậy?" Đại phu nhân lạnh giọng mở miệng, uy nghiêm đương gia chủ mẫu ẩn hiện.

"Đại tiểu thư nàng..."

"Nàng làm sao vậy?" Đại phu nhân vừa nghe đến ba chữ 'Đại tiểu thư', lập tức khẩn trương lên, bắt lại cánh tay của nha hoàn kia, nắm mạnh đến mức khiến nha hoàn sinh đau.

"Đại tiểu thư nàng học máu, té xỉu."

Nha hoàn vừa nói xong câu này, đại phu nhân liền bỏ qua cánh tay của nha hoàn, vòng qua nha hoàn kia, vội vàng chạy ra khỏi Cẩm Tú các, hướng tới hướng của Khôi Thủy uyển mà đi...

Lư Bảo Nhi nhìn nha hoàn còn đang đứng tại lương đình, không khỏi nhú nhú mày, "Đại tiểu thư nhà ngươi học máu té xỉu?"

Lư Bảo Nhi đến đây hai ngày, còn chưa có nhìn thấy biểu tỷ An Như Yên của mình, nàng từng nhắc tới, nhưng bác lại ép nàng, không cho nàng gặp, hai ngày này, nàng cũng nghe nói đến tin đồn mà kinh thành đang truyền tụng về chuyện "Thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ", nghe nói ngày đó thật sự là mất hết mặt mũi!

Giờ phút này, nghĩ đến tình huống của An Như Yên Lư Bảo Nhi nhất thời cảm thấy chính mình so với nàng, tốt hơn không ít, An Như Yên là ở trước mặt tứ quốc mất mặt nha!

"Ngươi, mang ta đi nhìn đại tiểu thư nhà ngươi." Lư Bảo Nhi quay đầu, đối với nha hoàn kia phân phó nói, hiện tại xem đi kịch vui đi, chuyện viết thư cho các sư huynh thì trở về nói sau!

Trong Khôi Thủy uyển.

Mời tới đại phu, đại phu vừa thấy, chỉ bỏ lại bốn chữ, "Lừa gạt công tâm."

Đại phu nhân sai người đem chuyện đã xảy ra lúc ấy nói một lần, cùng với nha hoàn tự thuật, sắc mặt đại phu nhân càng ngày càng khó coi, đúng là vẫn khiến cho Yên nhi biết chân tướng, nhìn thấy vết máu mà An Như Yên phun ra, tay đại phu nhân theo bản năng nắm thật chặt, nàng sớm đoán được khi Yên nhi biết được tin An Ninh không chết, chắc chắn khiếp sợ, nhưng không có nghĩ đến, lừa gạt công tâm đến học máu ngắt.

Đại phu mở được, lại công đạo mấy câu, đại phu nhân lệnh cho Đinh Thu đưa tiền thưởng, sau đó tiễn đại phu ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại có đại phu nhân cùng Lư Bảo Nhi, cùng với An Như Yên vẫn đang hôn mê trên giường.

Lư Bảo Nhi xem như hiểu được, nguyên nhân là do biểu tỷ hận không thể khiến cho vị nhị tiểu thư kia chết a, nghĩ đến chuyện mà kinh thành đang lưu truyền, nghe nói, ngày ấy ở trên tứ quốc tế, biểu tỷ chính mồm nói ra một thân tài hoa của nàng, tất cả đều là trộm từ trên người của muội muội mà có.

Thì ra là thế a! Cũng đúng, nếu là nàng có một muội muội tài giỏi như vậy, nàng hoặc là lợi dụng nàng, lợi không dùng được sẽ phá hủy nàng, nàng mới sẽ không lưu lại một người tranh đoạt ánh sáng của bản thân mình.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, một ngày này, An Như Yên chung quy không có tỉnh lại, đại phu nhân càng phát ra lo lắng, đại phu lúc gần đi nói cho nàng biết, thân thể Yên nhi, chỉ có một người có thể trị tốt, đó là vị danh y ở Viêm Châu, có thể hoạt tử nhân, thịt bạch cốt, biệt hiệu "Điều thủ công tử", nhưng người này rất cổ quái, không phải bệnh nghiêm trọng không cứu, không nhiều kim(tiền) không cứu, không thành tâm không cứu.

Tình hình hiện tại của Yên nhi, cũng chỉ có đem thân thể cho hắn trị, "Bệnh" trong lòng nàng mới có thể xoay chuyển tốt.

Đại phu nhân mặc kệ trả giá bao nhiêu tiền, đều phải chữa khỏi cho An Như Yên, hiện tại, nàng cũng chỉ có thể tự mình đi thỉnh, làm cho "Điều thủ công tử" kia nhìn thấy sự chân thành của chính mình, hy vọng hắn có thể đến kinh thành một chuyến, thay Yên nhi chẩn trị.

Cho nên, sáng sớm hôm sau, đại phu nhân liền mang theo Cổ đại nương đi Viêm Châu trước, tự mình đi thỉnh "Điều thủ công tử" kia.

Trong Khôi Thủy uyển, khi An Như Yên tỉnh lại, ánh mắt còn không có mở, liền nghĩ đến tin tức khiến mình hôn mê, ngực một trận đau đớn kịch liệt, thậm chí so với thân thể của nàng còn muốn đau hơn gấp mười gấp trăm lần.

"Không chết... Vì sao lại không chết..." An Như Yên nỉ non, nghiêng răng nghiêng lợi, tay hung hăng cầm lấy sàng đan, phát tiết tức giận tích tụ trong lòng.

Lưu Bảo Nhi nghe được thanh âm của An Như Yên, nàng liền buông điểm tâm đang ăn trong tay, đi đến bên giường An Như Yên, nhìn An Như Yên từ từ nhắm hai mắt, còn rồi rầm tức giận, thầm nghĩ trong lòng: xem ra, biểu tỷ đối với vị nhị tiểu thư kia hận, không ít a!

Trong mắt xẹt qua một tia hào quang, nhú mày, "Người yên tâm, nàng hiện tại không chết, không có nghĩa là nàng vĩnh viễn không chết được!"

Thanh âm thanh linh xuất hiện làm cho An Như Yên trong lòng ngẩn ra, lập tức mở mắt ra, nhìn thấy trong phòng xuất hiện một nữ tử xa lạ, "Người là ai?"

Nàng như thế nào ở trong phòng mình? Còn tùy tiện như vậy, giống như đem phòng này trở thành phòng của nàng ta.

"Biểu tỷ, người không nhớ rõ ta ? Chúng ta trước đây từng cùng nhau chơi đùa a!"

Lưu Bảo Nhi đương khởi hạ ba, thần sắc khó nén khí chất cao ngạo, biểu tỷ này của nàng tuy rằng thân phận không thấp, nhưng là, hiện tại bộ dáng này... Hừ, kia làm sao so với được với Lưu Bảo Nhi nàng?

Biểu tỷ? An Như Yên nghe cách xưng hô của nàng, mạnh nhớ lên, "Người là Bảo nhi?"

Nương đã nói qua là muốn thỉnh Bảo nhi đến Hầu chơi với nàng, nhưng là, hai ngày này cũng không thấy thanh âm của Bảo nhi, nàng hỏi qua nữu thân, nữu thân chỉ nói Bảo nhi còn chưa tới, nàng đương nhiên không biết đại phu nhân sơ dĩ qua loa tắc trách như vậy, chính là không muốn Bảo nhi đem chuyện An Ninh còn sống nói ra.

Lưu Bảo Nhi gật gật đầu, An Như Yên nhìn Lưu Bảo Nhi, nghĩ đến lời nàng mới vừa nói, con người căng thẳng, "Người vừa rồi nói là có ý tứ gì? Người nói nàng là ai?"

Lưu Bảo Nhi nhú mày, "Người tưởng là ai, ta nói đó là ai!"

Nàng cùng biểu tỷ đều có cùng một người xem không vừa mắt ! Bất quá, nàng cùng biểu tỷ cũng không giống nhau, biểu tỷ không thể trực tiếp giết người, nhưng Lưu Bảo Nhi nàng lại có biện pháp làm cho nàng thật sự chết, nghĩ đến bức thư đã sai hạ nhân gửi đi, nàng nghĩ tới không được bao lâu, sư huynh sẽ nhận được, chờ thời điểm các sư huynh đến kinh thành kia đó là ngày chết của nhị tiểu thư kia !

"An Ninh?" An Như Yên nhú nhú mày, nhận thấy được hận ý cùng ngoan ý trong mắt Lưu Bảo Nhi, mâu quang vi liễu, "Người cùng nàng từng có xung đột?"

Bằng không, Lưu Bảo Nhi thế nào sẽ xuất cảm xúc hiện như vậy ở trên mặt? Lưu Bảo Nhi xưa nay bị nuông chiều, có cái gì liền viết ở trên mặt, ngang ngược, mỗi người cũng không dám chọc nàng, nàng là người không biết che giấu tâm tư của chính mình.

Xung đột? Trong mắt Lưu Bảo Nhi xẹt qua một tia tức giận, ở "Thính Vũ hiên" cho nàng một nỗi nhục nhã lớn như vậy, hai chữ “xung đột “ sao có thể hình dung hết?

"Nào có? Bảo nhi chẳng qua thay biểu tỷ bất bình thôi." Lưu Bảo Nhi xả ra một chút tươi cười, ngồi ở bên giường An Như Yên, nàng mới sẽ không cho An Như Yên biết chuyện nàng chịu nhục ở Thính Vũ hiên đâu, chuyện kia nàng đâu còn không kịp làm sao có thể để cho người khác biết? Huống hồ, nếu là biểu tỷ biết chuyện này, chắc chắn sẽ chê cười nàng.

"Phải không?" An Như Yên lạnh lùng mở miệng, tuy rằng đã lâu không gặp biểu muội, nhưng là, nàng không tin Lưu Bảo Nhi xưa nay luôn lấy chính mình làm trung tâm lại thay người khác bất bình.

Cảm nhận được ánh mắt của An Như Yên, Lưu Bảo Nhi nhất thời cảm thấy phi thường không được tự nhiên, phát phát tay, kiên định mở miệng, "Biểu tỷ người yên tâm, tâm nguyện của người rất nhanh liền có thể thực hiện."

"Người muốn làm gì?" An Như Yên nhú nhú mày, nguyện vọng của nàng? Nàng hy vọng An Ninh chết là nguyện vọng sao? Nàng hiện tại muốn nhìn thấy nhất chính là An Ninh chết.

"Hắc hắc..." Lưu Bảo Nhi gọi lên một nụ cười âm hiểm, thêm vài phần lãnh ý, "Đến lúc đó, ta đem đầu nàng đưa đến trước mặt của ngươi, biểu tỳ đừng sợ mới tốt a!"

Lưu Bảo Nhi nói được như vậy, An Như Yên lại đoán không được ý đồ của nàng, bất quá, nàng thật mừng rỡ có Lưu Bảo Nhi động thủ, mặc kệ nàng cùng An Ninh có xung đột gì mặc kệ Lưu Bảo Nhi có thể làm được như lời nàng nói hay không, vì chính những thương tổn mà mình phải chịu, nàng muốn chính là một cái kết quả.

"Hảo, biểu muội ngươi cần phải giữ lời nói, biểu tỳ ở chỗ này chờ ngươi!" khước miệng An Như Yên trồi lên một nụ cười lạnh, An Ninh ới An Ninh, ta thật muốn nhìn, mạng của ngươi rốt cuộc có bao nhiêu lớn! Tránh thoát một kiếp, có phải hay không còn có thể tránh thoát kiếp thứ hai!

Trong Thính Vũ hiên.

An Ninh đánh một cái hắt xì, Bích Châu nghe được động tĩnh, lập tức tiến vào phòng lấy một cái áo choàng, đưa đến trước mặt An Ninh, "Tiểu thư, ngươi mặc thêm áo khoác, coi chừng lạnh."

Giờ phút này An Ninh ở hôm qua Phi Phiễn dựng lên một hiệu thuốc gần đi, nhìn độc thảo Quân Nhược mới lấy về, đọc trên độc điển về độc tính của chu độc thảo này, hết sức chuyên chú, nghe được sự quan tâm của Bích Châu, không khỏi cười cười, "Làm sao lạnh? Ánh sáng mặt trời đang chiếu vào rất ấm áp a."

An Ninh cả kinh, đứng vậy, rất ấm áp, nàng làm sao có thể đánh hắt xì? Chớ không phải là có người lại ở sau lưng nhắc tới nàng?

Trong đầu theo bản năng hiện ra bóng dáng Lưu Bảo Nhi, nàng vốn tưởng rằng Lưu Bảo Nhi nhất định trong hai ngày này sẽ tìm đến nàng phiền toái, lại không nghĩ rằng, nàng còn không có chút động tĩnh, ha ha... Nàng không tin Lưu Bảo Nhi vòng vo tính kế, nàng lúc này không đến, về sau không biết khi nào thì cũng tới tìm nàng xả giận.

"Tiểu thư, đây là cái gì nha?" Bích Châu nhìn hoa cỏ trong tay tiểu thư, nhìn cực kì quái dị, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy, giống như hoa lại không như hoa, giống như cỏ lại không phải cỏ, trong lòng Bích Châu tràn đầy tò mò, tay muốn đụng vào, lại chưa kịp đụng tới chu hồng thảo, đã bị An Ninh nắm tay lại.

"Này cũng không phải là cái gì thứ tốt, cẩn thận khiến mạng nhỏ của của ngươi cũng không còn." An Ninh liếc nàng liếc mắt một cái, này cũng không phải là một gốc cây thực vật bình thường, đây đúng là thứ mà nàng bảo Quân Nhược thời điểm "Nhân rồi không có việc gì", đi ra ngoài tìm.

Trong độc điển có ghi lại, làm sao có thể bình thường đụng vào được?

Bích Châu vừa nghe, sợ tới mức hoa dung thất sắc, lập tức thu hồi tay, im lặng ở một bên nhìn tiểu thư nhà nàng chăm sóc gốc cây này nghe nói "đụng một cái liền mất mạng nhỏ".

Trong một nhĩ gian của tửu lâu trong kinh thành.

Lưu Bảo Nhi mang theo nha hoàn Thực nhi tiến vào nhĩ gian, nhìn thấy trong nhĩ gian có hai nam tử, ánh mắt phút chốc sáng ngời, lập tức xuất hiện ý cười trên mặt, "Đại sư huynh, nhị sư huynh, các ngươi đến đây."

Nghe thanh âm quen thuộc, hai nam tử cao lớn đang uống trà lập tức quay đầu, đứng dậy nghênh hướng Lưu Bảo Nhi.

"Sư muội..." Hai người trăm miệng một lời mở miệng, đều là thân hình cao lớn, nam tử to lớn uy mãnh, một cái thanh sam, một cái bạch sam, hai người đều là vẻ mặt nóng bỏng nhìn Lưu Bảo Nhi, bọn họ nhận được thư của Lưu Bảo Nhi, liền như sở liệu của Lưu Bảo Nhi, buông chuyện trong tay, lập tức chạy tới kinh thành.

"Sư huynh..." Lưu Bảo Nhi nguyên bản gương mặt đang tươi cười nhất thời suy sụp xuống, điềm đậm đáng yêu nức nở ra tiếng, nhanh cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm cùng một chỗ, nhào vào trong lòng thanh sam đại sư huynh.

Hai vị sư huynh thấy Lưu Bảo Nhi khóc lên, hai khóa nam nhi tâm nhất thời rối rắm cùng một chỗ, Lưu Bảo Nhi không chỉ là bảo bối của Lưu gia Vệ thành, còn là bảo bối hai người bọn họ nắm phụng trong lòng bàn tay, hai người đều đối với Lưu Bảo Nhi có ý, đối với Lưu Bảo Nhi là có cầu tất ứng, hận không thể thỏa mãn tất cả mọi chuyện cho nàng, sao có thể nhìn Lưu Bảo Nhi khóc như vậy?

"Bảo nhi, ngươi làm sao vậy? Là ai khi dễ ngươi?" Áo trắng nhị sư huynh mở miệng hỏi nói, nhìn thấy Bảo nhi bị đại sư huynh ôm, trong lòng có bao nhiêu không phải tư vị.

Lưu Bảo Nhi nghe được hai chữ "Khi dễ", khóc lại lớn tiếng, này vừa khóc, đem hai cái tâm của đại nam nhân lại nhuyển đi, Lưu Bảo Nhi mặc dù không có mở miệng trả lời, nhưng tiếng khóc này, cũng đã nói cho hai người sư huynh biết đáp án.

Thanh sam đại sư huynh sắc mặt nhất thời đỏ đỏ, "Bảo nhi, rốt cuộc là ai khi dễ ngươi, nói cho sư huynh, sư huynh thay ngươi lấy lại công đạo, xả ra một ngụm ác khí này."

Này đối với hai người bọn họ mà nói, bất quá là cơm thường mà thôi, ở Vệ thành, đại đa số mọi người đều nhận thức Lưu gia tiểu thư này, thấy Lưu Bảo Nhi mà biến sắc, nhìn thấy tiểu tử tông này, liền đi đường khác, nhưng là, ở ngoài Vệ thành, lại khó tránh khỏi đụng tới một ít người khác, nhất là một ít vũ lâm nhân sĩ, thân thù Lưu Bảo Nhi, cường đạo dân chúng vẫn là thành thạo, nhưng nếu đụng tới cao thủ chân chính, liền chỉ có chịu thiệt, nhưng Lưu Bảo Nhi làm sao có thể để cho chính mình chịu thiệt? Nàng có hai cái bảo tiêu miễn phí, không cần phải là lãng phí?

Lưu Bảo Nhi cũng không phải không biết lòng của hai vị sư huynh đối với nàng, có một lần, hai vị sư huynh còn vì nàng mà đánh nhau, này càng thêm thỏa mãn lòng hư vinh của Lưu Bảo Nhi, bất quá, nàng lại không vừa mắt ai trong hai người bọn họ, bọn họ liền chỉ có thể làm bảo tiêu cho Lưu Bảo Nhi nàng thôi, về phần phu quân thôi... Trong đầu hiện ra bóng dáng của một mỹ nam tử tuấn tú vô cùng, phu quân của nàng, liền chỉ có thể như nam tử tuấn tú kia, có khí thế của hắn mới có thể xứng đôi với Lưu Bảo Nhi nàng.

Ngoéo một cái khóe miệng, Lưu Bảo Nhi nghe được lời nói của đại sư huynh, trong mắt xẹt qua một tia thực hiện được, "Các ngươi nếu là không đến kinh thành, liền thiếu chút nữa không thể nhìn thấy Bảo nhi a, sư huynh... Các ngươi không biết, người nọ muốn giết Bảo nhi!"

Lưu Bảo Nhi đương nhiên sẽ không nói cho hai vị sư huynh này biết chuyện nàng chịu nhục, chỉ nói là có người muốn mệnh của nàng, dù sao ở trong mắt Lưu Bảo Nhi, chỉ cần chính mình cố gắng làm nũng, các sư huynh chắc chắn sẽ giúp nàng.

"A? Giết người? Hừ, ai có gan lớn như vậy, dám muốn hạ độc thủ với người, nói cho sư huynh, sư huynh thay người giáo huấn hắn một chút!" Áo trắng nhị sư huynh kinh khiếu dựng lên, lập tức vỗ vỗ ngực mình, đối với công phu của bản thân, trong lòng hắn hiểu rõ, dù là một ít cao thủ cũng sẽ không là đối thủ của hắn.

Lưu Bảo Nhi bĩu môi, nức nở một tiếng, "Giáo huấn thì, vẫn là miễn đi, miễn cho người dạy dỗ nàng xong, đợi cho các người đi rồi, nàng lại tới đây tìm Bảo nhi gây phiền toái, khi đó, chỉ sợ thật sự muốn giết Bảo nhi ... Bảo nhi có chết cũng không sao, nhưng chỉ sợ sau khi chết không ai bồi hai vị sư huynh."

Mỉm cười trên mặt Lưu Bảo Nhi nhanh chóng biến mất, hai vị sư huynh này tuy rằng công phu không sai, nhưng tâm tư lại không thể nào tinh tế, không có phát hiện đây mắt Lưu Bảo Nhi qua một tia thần sắc khác thường.

"Hừ, một khi đã như vậy, kia liền không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, giết người nọ là được." Thanh sam đại sư huynh hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn lên một cỗ sát ý đậm đặc.

Lưu Bảo Nhi vừa nghe, trong lòng mừng rỡ, nhưng mi tâm như trước không có giãn ra mở ra, "Này... Không tốt lắm đâu!"

"Cái gì được không được? Giết người nọ xong hết mọi chuyện, Bảo nhi, người là làm sao vậy? Chớ không phải là bị người nọ dọa sợ? Này cũng không phải là người hồi trước." Áo trắng nhị sư huynh đánh giá Lưu Bảo Nhi, lúc trước Lưu Bảo Nhi muốn giết liền giết, ngay cả ánh mắt cũng không chớp một cái, chớ không phải là lúc này đây, Bảo nhi thật sự bị người nọ khi dễ dọa sợ? Phàm đoán này hiện lên ở trong óc, trong ngực áo trắng nhị sư huynh sát ý càng đậm, nữ tử hắn thích, có thể nào để người khác khi dễ như vậy?

Lưu Bảo Nhi mâu quang hơi đổi, "Tốt lắm, Bảo nhi liền nghe sư huynh."

Dứt lời, Lưu Bảo Nhi lại nhào vào trong lòng áo trắng nhị sư huynh, cho hắn một cái ôm thật to, lại ở trên gương mặt hắn hôn một cái, áo trắng nhị sư huynh không có dự đoán được Lưu Bảo Nhi sẽ có hành động như thế, cả người cứng đờ, nhất thời vẻ mặt đỏ bừng.

Nhìn thấy Lưu Bảo Nhi hai tròng mắt như thu thủy kia, lại kiên định hứa hẹn nói, "Bảo nhi, người yên tâm, sư huynh nhất định thay người giết người nọ!"

"Không, Bảo nhi muốn đích thân giết." Lưu Bảo Nhi hung hăng nói, ngày đó ở Thính Vũ viên bị nhục nhã, nàng muốn đích thân đòi lại đền, giết nàng, rất tiện nghi cho nàng, nàng muốn cho An Ninh theo dưới khổ của nàng chui qua, chịu nhục nhã chỉ cực, không chỉ có như thế, nàng muốn tra tấn nàng, làm cho nàng chậm rãi nhìn chính mình chết, nàng muốn cho nàng ở trước mặt nàng cầu xin tha thứ, nhưng mặc dù là cầu xin tha thứ, nàng cũng sẽ không bỏ qua nàng, nghĩ đến hứa hẹn với biểu tỷ, nàng còn phải đem đầu nàng chặt bỏ, đưa cho biểu tỷ làm lễ vật.

Nghĩ đến này, Lưu Bảo Nhi ha ha cười ra tiếng đến, hừ, đắc tội Lưu Bảo Nhi nàng, cũng muốn thoải mái sống sót, không có lối thoát!

Hai ngày sau.

An Ninh thay quần áo nho sam màu bạc, nhất thời biến thành một công tử, hôm nay là ngày Vân Cẩm biểu ca thị sát cửa hàng, biểu ca đi Ngu Sơn, nàng liền thay biểu ca đi thị sát, lúc này xuất môn, An Ninh mang theo Bích Châu, đã nhiều ngày, Bích Châu mỗi đêm cùng nàng học xem sổ sách, tiến bộ rất nhanh, Bích Châu tiến bộ nàng xem ở trong mắt, trong lòng thập phần vừa lòng, nếu đã muốn dạy nàng xem sổ sách, Bích Châu cũng biết một ít bí mật của nàng, nàng đối với Bích Châu liền không có gì kiêng dè, mang nàng đi ra gặp sản nghiệp của nàng cũng không sai, bất quá hai người lại đem Phi Phiên li khai

Nha đầu kia, yêu cực kỳ điểm tâm ở Bát Trân các, còn từng ở trước mặt nàng nói, "Nếu là Bích Châu có thể đem các món của Bát Trân các, mỗi món ăn một chút, cho dù là một ngụm, Bích Châu chết cũng thỏa mãn."

Giờ phút này, Bích Châu nhìn một bàn đầy điểm tâm, kích động tới đỉnh, khăn cấp gấp bỏ vào miệng, bộ dáng kia, khiến An Ninh nở nụ cười, "Từ từ ăn, này chỉ là một phần mà thôi, ăn xong bảo người ta tiếp tục mang lên."

Bích Châu miệng đầy đồ ăn, ngay cả nói cũng không thể nói rõ ràng, không ngừng gật đầu, giờ phút này nàng bắt chước cái gì hình tượng, Bát Trân các có quy củ, mỗi vị khách nhân mỗi ngày chỉ có thể mua giống nhau, hơn nữa vẫn là do giá cả, hôm nay nhiều mỹ thực như vậy đặt trước mặt nàng, dù là tưởng tượng cũng không ngờ đến, nàng lại có thể nào không kích động đâu?

"Người ở trong này ăn, ta đi Lâm Lang viên nhìn xem." An Ninh dặn dò nói, xem bộ dáng Bích Châu, nhất thời nửa khắc hẳn là luyến tiếc rồi đi nơi này.

Bích Châu giật mình, cảm thấy có chút không ổn, lưu luyến buông điểm tâm trong tay, "Tiểu thư... Nô tỳ..."

"Thôi, người cứ ở trong này ăn no đi, có lộc ăn, muốn cái gì, liền nói với chàng quỳ, xong việc, đi Lâm Lang hiền tìm ta là được." An Ninh đem nàng ấn trở lại vị trí ngồi xuống, về mặt mang ý cười.

Dứt lời, liền đi ra nhả gian, Bích Châu ngồi ở trên lầu hai nhả gian mặc dù ăn ngon, lại cố ý đến gần vị trí cửa sổ, một lát, liền nhìn thấy bóng dáng tiểu thư xuất hiện ở dưới lầu, vừa ăn, một bên nhìn theo tiểu thư, đột nhiên, ánh mắt Bích Châu ngẩn ra, điểm tâm trong tay nhất thời dừng lại.

"Tiểu... Tiểu thư..."

Không chút suy nghĩ, Bích Châu chạy ra khỏi nhả gian, hướng dưới lầu chạy tới, vừa rồi... Vừa rồi nàng nhìn thấy hai nam tử vừa bắt tiểu thư đưa lên một chiếc xe ngựa, trong lòng lo lắng không ngừng lan tràn, Bích Châu chạy tới trên đường, bất chấp mọi việc, không ngừng đuổi theo chiếc xe ngựa phía trước, "Tiểu thư... Tiểu thư..."

Xe ngựa càng chạy càng xa, trên mã xa, một khắc khi An Ninh ngồi lên xe ngựa, liền đã nghe ra thanh âm nữ tử trên xe ngựa, không ai khác chính là Lư Bảo Nhi

"Biểu tiểu thư tìm An Ninh có chuyện gì?" An Ninh bị che mắt, nhưng nàng cảm thụ được trên xe, trừ bỏ Lư Bảo Nhi, còn có một nam tử cùng một cái nữ tử, a! Là Lư Bảo Nhi tìm đến giúp đỡ sao?

"Có việc? Đương nhiên có chuyện!" Lư Bảo Nhi hừ lạnh ra tiếng, nghĩ đến tính toán của chính mình, trong mắt xẹt qua một chút ngoan độc, phân phó nhị sư huynh đang lái xe ngựa, cao giọng mở miệng, "Sư huynh, mau chút, đợi lát nữa nhất định phải hảo hảo thu thập nàng!"

Mà lúc này Bích Châu đang đuổi theo xe ngựa, bởi vì cước bộ quá mau, phác té trên mặt đất, nghĩ đến an nguy của tiểu thư, Bích Châu cố nén đau, xe ngựa đã muốn chạy ra thật xa, nàng như trước không ngừng đuổi theo, chính lúc này, cách đó không xa hai con tuần mã chạy tới, một nam tử thân mặc huyền y ngồi trên tuần mã nhìn thấy xác nhận người trước mắt là Bích Châu, trong lòng căng thẳng, mở miệng hỏi nói, "Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu thư nhà ngươi đâu?"

Trong lòng hần ần ẩn trời lên một tia bất an, một dự đoán trong đầu dần dần xuất hiện rõ ràng Bích Châu nghe được thanh âm của Thần vương Thương Địch, như bắt được một cây cỏ cứu mạng, "Thần vương điện hạ, tiểu thư nàng... Nàng bị một chiếc xe ngựa mang đi, mau... Nô tỳ cầu Thần vương điện hạ, nhanh đi cứu tiểu thư!"

Bích Châu đã muốn suy yếu không chịu nổi, sắc mặt tái nhợt, Thương Địch nghe xong lời của nàng, mâu trung xẹt qua một đạo lịch quang, "Đồng Tước, mang Bích Châu thượng lên ngựa của ngươi!"

Dứt lời, lặc dây cương tay nắm thật chặt, trong mắt ngưng tụ một cỗ hung ác nham hiểm, giục ngựa đuổi theo xe ngựa kia mà đi...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Độc ‘Thực cốt’ khiến nàng ta sống không bằng chết

Xe ngựa chờ An Ninh từ từ đi trước, nhưng lại đi về hướng cửa thành.

Trên xe ngựa, An Ninh bị che kín hai mắt. Nhưng không cần nhìn nàng cũng có thể tưởng tượng ra giờ phút này về mặt Lư Bảo Nhi đắc ý như thế nào. Lư Bảo Nhi tìm tới cửa, cũng nằm trong dự liệu của nàng, nhưng nàng lại không dự đoán được, nàng ta còn nhờ hai người khác tới giúp đỡ!

Sư huynh sao? An Ninh nghĩ tới cách xưng hô vừa rồi của Lư Bảo Nhi. Nàng ta bị phụ thân đưa lên núi học nghệ, hai vị sư huynh này của nàng ta, kiếp trước nàng cũng có nghe qua. Đại sư huynh luôn là một thân y phục màu xanh, còn nhị sư huynh thì thủy chung với y phục màu trắng.

Trước khi Lư Bảo Nhi tới bá sư, thanh danh của hai người này trên giang hồ cũng không tệ lắm, được xưng là "Thanh Bạch song hiệp". Nhưng từ khi có vị sư muội ngang ngược Lư Bảo Nhi này, hai người đó vì lấy lòng nàng ta, nàng ta có yêu cầu gì cũng đều đáp ứng. Vì tính tình Lư Bảo Nhi nhỏ mọn hẹp hòi, đã làm không ít chuyện không có tính người, thủ đoạn lại tàn nhẫn đến cực điểm; bởi vậy, khi Lư Bảo Nhi bị mọi người xem như tai họa, hai người kia cũng được phong cho danh hào "Thanh Bạch song sát". Ba người này, cơ hồ là ai nhắc đến cũng biến sắc, người người gặp được là giết.

Lư Bảo Nhi vì đối phó với nàng, lại mời cả hai người này đến, xem ra, Lư Bảo Nhi thật đúng là coi trọng nàng!

"Biểu tiểu thư, chúng ta đi tới nơi nào vậy?" An Ninh trầm giọng mở miệng. Mặc dù bị bọn họ khống chế, nhưng trong lòng vẫn không có một chút kinh hoảng. Nàng biết mình cần phải làm gì, nếu trong lòng càng bối rối, thì càng không có lợi cho bản thân.

Lư Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, trong mắt xẹt qua một tia đắc ý, "Đi tới đâu, đợi lát nữa ngươi sẽ biết!"

Từ rất sớm, Lư Bảo Nhi đã vạch ra kế hoạch này. Hai ngày qua, nàng cũng không hề rảnh rỗi, đã vì An Ninh tìm một nơi táng thân thật tốt. Vẫn chờ có cơ hội, hôm nay thật không dễ dàng nàng ta mới ra khỏi An Bình hầu phủ. Nàng đã sắp xếp cho hai vị sư huynh chuẩn bị thật tốt, dù có đang là ban ngày

ban mặt thì sao chứ? Hai vị sư huynh của nàng không phải dễ dàng bắt được An Ninh đưa lên xe ngựa hay sao? Lúc trước ở Vệ Thành hay thậm chí là nơi khác, chuyện như vậy bọn họ cũng làm không ít, từ lâu đã vô cùng thuần thục.

Lúc này, nàng nhất định phải khiến cho An Ninh chết thật thê thảm!

Nghĩ đến mưu kế của mình lập ra, Lưu Bảo Nhi khoái chí cười ha ha ra tiếng. Tiếng cười quanh quẩn ở trong xe ngựa, mơ hồ lộ ra hàn ý. An Ninh nghe vào trong tai, mi tâm không khỏi nhú lại. Rất nhanh xe ngựa đã dừng lại bên ngoài một ngôi miếu đồ nát.

"Bảo Nhi, đã đến rồi." Bên ngoài xe, bạch y nhị sư huynh mở miệng, người đã nhanh nhẹn nhảy xuống.

Hắn lập tức vén rèm che lên, thật cẩn thận đỡ Lưu Bảo Nhi xuống xe. Lưu Bảo Nhi hất hất cằm, phân phó hắn ở bên ngoài cột lại xe ngựa, sau đó quay sang thanh sam đại sư huynh nói, "Sư huynh, huynh mau đưa nàng ta xuống."

Thanh sam đại sư huynh rất nhanh khiêng An Ninh xuống xe. An Ninh có cảm giác thân thể mình bị ném thật mạnh xuống đất. Lúc này, nàng đang ở bên trong ngôi miếu hoang đồ nát, bị người ta vứt xuống mặt đất. An Ninh chịu đựng đau đớn, trong lòng âm thầm rủa ra tiếng, cắn cắn môi, nhưng vẫn cố ẩn nhẫn.

Xoạt một tiếng, khăn đen che mắt được tháo xuống, An Ninh lại nhìn thấy được ánh sáng. Thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là khuôn mặt tươi cười tùy tiện cùng với ánh mắt lóe ra âm độc vô cùng đặc ý của Lưu Bảo Nhi.

An Ninh theo bản năng đánh giá bốn phía xung quanh một chút. Một gian miếu đồ nát, dựa theo thời gian chạy xe ngựa vừa rồi, nàng có thể đoán được, nơi này nhất định cách rất xa kinh thành, lại càng không khó đoán ra ý đồ của Lưu Bảo Nhi.

"Nhìn cái gì mà nhìn? An Ninh người cuối cùng cũng đã nằm trong tay Lưu Bảo Nhi ta!" Lưu Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, tiến lên từng bước, ngẩng cao cằm, ngạo nghễ nhìn An Ninh, cẩn thận đánh giá. Bộ dạng của An Ninh này thật sự không tồi, nghe nói vừa mới cập kê không lâu, đã xinh đẹp động lòng người như vậy. Ngay cả nàng là một nữ nhi cũng phát hiện được trên người nàng ta như ẩn như hiện phát ra hơi thở mê người, thật sự là làm cho người khác đui mù. Nghe nói, danh hào "đệ nhất tài nữ" của biểu tỷ, vốn là do lợi dụng An Ninh mà có. Cũng khó trách, nữ tử tài sắc vẹn toàn thế này, làm sao biểu tỷ có thể bỏ qua không tha chứ?

Trong lòng trôi lên một tia cười lạnh, hôm nay An Ninh rơi vào trong tay Lưu Bảo Nhi nàng, thì đừng mơ tưởng có cơ hội giữ lại mạng sống.

Đột nhiên, di dời tầm mắt, trong lúc lơ đãng lại thấy bạch y nhị sư huynh đang nhìn An Ninh, trong mắt hắn mang theo một tia si mê. Lưu Bảo Nhi không khỏi nhíu nhíu mày, khuôn mặt này, ngay cả nhị sư huynh của nàng cũng bị mê hoặc rồi, nhất thời hờn giận trong lòng càng thêm mãnh liệt, lạnh lùng mở miệng, "Nhị sư huynh, bộ dạng của nàng rất xinh đẹp sao?"

"Rất xinh đẹp." Bạch y nhị sư huynh trả lời hoàn toàn theo bản năng. Vừa rồi hắn ở bên ngoài đánh xe ngựa, không nhìn thấy nàng. Khi xuống xe cũng chỉ thoáng nhìn qua, mà nữ tử này cũng là dùng chiếc khăn đen che hai mắt. Hiện giờ, khăn đen đã được tháo xuống, đôi mắt sáng kia tròn to linh động, ở trên gương mặt phát ra ánh sáng rạng rỡ, sáng lạn mê người. Thấy nàng đang trong trang phục nam tử, hắn nghĩ tới Lưu Bảo Nhi khi ở bên ngoài hành tẩu cũng không ít lần giả nam trang. Hắn vốn tưởng rằng Lưu Bảo Nhi đã là tuyệt sắc, nhưng nhìn nữ tử ở trước mặt, hắn không thể không thừa nhận: Lưu Bảo Nhi cùng nữ tử này, quả thực không khác nào là bùn với mây.

"Rất xinh đẹp?" Lưu Bảo Nhi phút chốc ngẩng đầu cao, rút ra nhuyễn kiếm bên hông, hung hăng đánh vào ngực bạch y nhị sư huynh, vẻ mặt tức giận. Hắn chẳng những không có tỉnh lại, mà còn khen ngợi An Ninh xinh đẹp trước mặt nàng nữa sao?

Tuy rằng Lưu Bảo Nhi cảm thấy chương mắt hai vị sư huynh này, nhưng vì lòng hư vinh cao cao tại thượng, nàng đã sớm coi hai người này là vật sở hữu của mình. Cho dù nàng không thích họ, nhưng cũng sẽ không cho bọn họ thích người khác, mà còn là An Ninh thì lại càng không thể được.

Bạch y nhị sư huynh bị đánh một chương, nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, ý thức được phản ứng vừa rồi của chính mình, lập tức dời ánh mắt khỏi người An Ninh, không ngừng ở bên cạnh Lưu Bảo Nhi lấy lòng, "Sư huynh là nói Bảo Nhi rất xinh đẹp, nữ tử này sao có thể so được với Bảo Nhi của chúng ta chứ?"

Nữ tử này sớm hay muộn cũng chết trong tay của Lưu Bảo Nhi, thật đáng tiếc cho dung nhan xinh đẹp như vậy, nếu để thêm vài năm nữa, nàng nhất định sẽ trở thành mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Tuy bạch y nhị sư huynh vô cùng tiếc hận, nhưng hắn cũng sẽ không vì một người sắp chết mà đắc tội tiểu tổ tông của hắn!

"Hừ, sư huynh suy nghĩ cái gì, Bảo Nhi có thể không rõ sao?" Lưu Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn An Ninh có chút dao động, trong đó lộ ra một tia tà ác tính kế, làm cho người khác nhìn vào cảm thấy toàn thân tê dại.

An Ninh có chút nhíu mày, trực giác nói cho nàng biết, ý nghĩ trong đầu của Lưu Bảo Nhi nhất định không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Quả nhiên, Lưu Bảo Nhi nặn ra một chút tươi cười, vô cùng thân thiết kéo cánh tay bạch y nhị sư huynh, "Nhị sư huynh, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Nếu huynh thấy bộ dạng nàng thật xinh đẹp, vậy Bảo Nhi đem nàng tặng cho huynh thì thế nào? An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, nghe nói vừa cập kê không lâu, bộ dạng này vẫn là một khuê nữ mới lớn, tư vị của nàng khẳng định là rất mất hồn đi."

An Ninh rung mình, bàn tay dưới cánh tay áo phút chốc nắm chặt, trong mắt bắn nhanh ra một tia hàn ý, Lưu Bảo Nhi này, cũng thật quá độc ác rồi!

"Hừ, trừng cái gì mà trừng?" Lưu Bảo Nhi nhận thấy ánh mắt của An Ninh, tức giận hừ một tiếng. Khi xoay mặt lại nhìn về phía bạch y nhị sư huynh,

ngay lập tức khôi phục lại vẻ tươi cười, "Sur huynh, huynh cảm thấy thế nào? Ta nghĩ tặng cho huynh nếm thử tư vị mới này trước, Bảo Nhi tra tấn nằng sau cũng không muộn!"

Bạch y nhị sư huynh vì những lời này của Lưu Bảo Nhi mà giật mình một lát. Khi tỉnh táo lại, hiểu rõ ý tứ của nàng, ngoài việc giận tái mặt, lại có hơn một phần lo lắng, "Bảo Nhi, muội hiểu lầm rồi, trong lòng sư huynh chỉ có muội..."

"Bảo Nhi đương nhiên biết trong lòng sư huynh chỉ có Bảo Nhi, bất quá, nam nhân thôi... Chẳng lẽ sư huynh chưa tới hoa lâu lần nào sao?" Con người Lưu Bảo Nhi chuyển động, ý xấu trong mắt càng đậm.

Thân thể bạch y nhị sư huynh cứng đờ, nhất thời sắc mặt lúc xanh lúc trắng, "Bảo Nhi... ta..."

Từ sau khi yêu thích Lưu Bảo Nhi, tuy rằng hắn vẫn đi hoa lâu, nhưng chỉ dám gạt Lưu Bảo Nhi, vụng trộm mà đi. Hắn không ngờ Lưu Bảo Nhi lại biết chuyện này. Theo bản năng, hắn nhìn thoáng qua thanh sam đại sư huynh, lại nhìn thấy vẻ mặt vô tội của sư huynh mình.

"Sư đệ, chuyện này không phải là ta nói." Thanh sam đại sư huynh bắt tay để trước ngực, đứng một bên xem trò hay. Hắn ước gì Lưu Bảo Nhi vì chuyện này mà lạnh nhạt với nhị sư đệ, như vậy cơ hội hắn có được Bảo Nhi sẽ lớn hơn, không phải sao? Bảo Nhi được Lưu lão gia vô cùng yêu thương, cưới được Bảo Nhi, chẳng khác nào cưới được một nửa gia sản của Lưu gia, việc này thu về lợi ích không nhỏ đâu.

An Ninh nhìn này ba người đối đáp, ánh mắt chột lóe, đáy mắt không dấu vết xẹt qua một chút tính toán.

"Biểu tiểu thư, hai vị công tử đây đều tuần tú lịch sự, lại cùng tình thâm ý trọng đối với người. Quả thật khiến người khác vô cùng ngưỡng mộ." Khóe miệng An Ninh giờ lên một chút tươi cười, vẻ mặt vô hại, nụ cười này tuy rằng không thể mê hoặc được Lưu Bảo Nhi đang tràn đầy địch ý với nàng, nhưng lại chậm rãi rơi vào tâm trí hai vị sư huynh kia của nàng ta.

Bọn họ sao có thể không hiểu rõ Lưu Bảo Nhi chứ? Lưu Bảo Nhi trời sinh tính tình ương ngạnh, nữ tử trước mắt này lại dịu dàng vô hại. Nhớ tới lúc Lưu Bảo Nhi kể chuyện cho bọn họ nghe, tuy rằng lúc ấy phần nộ không thôi, nhưng giờ phút này, nhìn thấy một nữ tử mảnh mai như vậy, trong lòng bọn họ cũng hiểu được vài phần.

Nhưng hiểu được thì có thể làm thế nào? Nếu Lưu Bảo Nhi muốn nữ tử này phải chết thì nhất định nàng ấy không có khả năng sống sót. Chuyện như thế này đã từng xảy ra không biết bao lần. Ở trong mắt hai người bọn họ, mệnh lệnh của Lưu Bảo Nhi chính là tất cả. Cho dù nàng muốn hai người bọn họ xâm nhập vào hoàng cung ám sát hoàng đế, bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà đáp ứng.

Lúc này lại nghe thấy nữ tử xinh đẹp trước mặt khen ngợi, phòng bị trong lòng dần dần biến mất.

"Hừ!" Lưu Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, "Người đang mơ tưởng tính kế gì vậy, hôm nay người đừng hòng trốn khỏi lòng bàn tay của Lưu Bảo Nhi ta."

An Ninh nhú mày, "Điều này An Ninh tất nhiên là biết được, An Ninh cũng sẽ không bỏ trốn, nhưng An Ninh có chút suy nghĩ, hai vị công tử đều yêu thương biểu tiểu thư như vậy, không biết rốt cuộc biểu tiểu thư có cảm tình đối với vị nào?"

An Ninh dứt lời, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt Lưu Bảo Nhi thoáng giật mình, mà hai vị sư huynh đồng thời liếc mắt nhìn đối phương một cái, sau đó lập tức đều đem ánh mắt dừng ở trên người Lưu Bảo Nhi, trong mắt ẩn chứa chờ mong cùng khẩn trương.

An Ninh thấy hiệu quả mong muốn đang chậm rãi hiện ra, khóe miệng lơ đãng nhếch lên, tiếp tục mở miệng nói, "Đông Tần quốc không thể giống như Tây Lăng quốc, Tây Lăng nữ tử từ một người có thể thủ rất nhiều nam tử. Các vị sinh ra ở Đông Tần quốc, theo phong tục của Đông Tần quốc, nam tử có thể có ba vợ bốn nàng hầu, nhưng nữ tử lại chỉ có thể gả cho duy nhất một người. Không biết trong hai vị công tử, vị nào có phúc khí được ôm giai nhân về? Nếu có thể ôm giai nhân về, quả nhiên là vận khí vô cùng tốt, chỉ là đáng tiếc cho người còn lại, nữ tử mình yêu thương lại cùng người khác động phòng hoa chúc, tư vị này quả thật....."

"Người cầm miệng cho ta." Lưu Bảo Nhi gầm lên, đánh gãy lời nói của An Ninh. An Ninh này, rõ ràng đang cố ý châm ngòi ly gián ba người bọn họ. Đang muốn tiến lên đánh An Ninh một cái bạt tai, lại bị hai vị sư huynh ngăn lại.

Thanh sam đại sư huynh nắm cổ tay Lưu Bảo Nhi, vẻ mặt gấp gáp nhìn nàng, "Bảo Nhi, sư huynh vẫn thích muội, lần đầu tiên nhìn thấy muội, ta đã yêu muội rồi. Muội cũng thích sư huynh phải không? Người muội sẽ gả là ta, đúng hay không?"

Câu nói kia của An Ninh cơ hồ đã tạo ra khoảng cách giữa hai vị sư huynh của Lưu Bảo Nhi, đằng sau những lời nói đó, không thể nghi ngờ là nàng muốn kích thích đến suy nghĩ khúc mắc nhất trong đáy lòng của hai nam nhân này. Vấn đề đó, không phải bọn họ chưa từng nghĩ qua, chỉ là trước kia vẫn e ngại đối phương nên không nói ra. Bây giờ, An Ninh nói thẳng ra như vậy, đem toàn bộ lo lắng trong nội tâm của bọn họ phơi bày hết ra bên ngoài. Nếu như hôm nay Lưu Bảo Nhi không cho bọn họ một đáp án thỏa đáng, chắc hẳn bọn họ sẽ không an lòng.

"Người buông Bảo Nhi ra, người trong lòng của Bảo Nhi là ta. Ngày hôm qua nàng còn hôn ta." Bạch y nhị sư huynh tiến lên, đẩy mạnh thanh sam đại sư huynh ra, lôi cổ tay Lưu Bảo Nhi, kéo nàng ôm chặt chẽ ở trong lòng mình.

Tuy rằng Lưu Bảo Nhi đã luyện qua võ công, nhưng khí lực của nàng so với sư huynh mà nói thì vẫn kém một chút. Lưu Bảo Nhi bị giam cầm trong lòng của hắn giãy dụa muốn thoát ra, nhưng bạch y nhị sư huynh ở đằng sau sao có thể để cho nàng đạt được ý muốn? Bạch y nhị sư huynh nghĩ rằng, chỉ cần hắn ôm chặt lấy Lưu Bảo Nhi, thì có thể khiến cho đại sư huynh mất đi hi vọng.

Thanh sam đại sư huynh ánh mắt sắc bén trừng trừng nhìn sư đệ của mình, "Hôn người?"

Biết chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua, con người thanh sam đại sư huynh trở nên căng thẳng. Rút mạnh lưỡi kiếm ở bên hông, nhắm vào bạch y nhị sư huynh đâm tới. Thế kiếm dứt khoát, không vì người kia là sư đệ của mình mà có chút lưu tình, ra tay tàn nhẫn như đối với kẻ địch.

Bạch y nhị sư huynh không ngờ đại sư huynh lại ngoan độc như vậy, mắt thấy lưỡi kiếm sắp đâm vào thân thể mình, hấn nhanh nhẹn tránh né. Nhưng hành động này lại khiến cho Lưu Bảo Nhi có cơ hội giãy thoát ra ngoài. Hơi ẩm của nữ nhân trong lòng biến mất, bạch y nhị sư huynh rửa thắm một tiếng, vừa ngẩng đầu, đã thấy ngay người muốn giãy ra khỏi ôm ấp của hấn - Lưu Bảo Nhi lại bị thanh sam đại sư huynh kéo mạnh vào trong lòng. Không ngờ, đại sư huynh lại ôm lấy hai vai của Lưu Bảo Nhi, cúi người hôn môi của nàng, hình ảnh này không thể nghi ngờ đã làm hấn càng thêm kích động.

Thanh sam đại sư huynh lúc này chỉ muốn chứng minh mình thắng sư đệ một bậc, Bảo Nhi đã hôn sư đệ thì sao? Vậy hấn muốn để cho sư đệ biết, hấn cũng có thể hôn Bảo Nhi, hấn cũng có thể cùng Bảo Nhi có hành động thân mật. Con người trở nên thâm trầm, giờ phút này, nữ nhân mình thích đứng ngay trước mặt, gần gũi như vậy, kích thích ngọn lửa thiêu đốt trong lòng thanh sam đại sư huynh, ngay cả máu trong người cũng bắt đầu sôi trào, từng chút từng chút đưa môi mình tới gần môi Lưu Bảo Nhi.

Ngày thường tuy Lưu Bảo Nhi cùng sư huynh đệ hai người họ không phải chưa từng có những hành động thân thiết, nhưng cùng lắm hấn cũng chỉ được ôm một cái mà thôi. Hơn nữa, trong đầu hấn đã ảo tưởng không biết bao nhiêu lần hình ảnh Lưu Bảo Nhi trở thành nữ nhân của hấn, đôi môi kia, hấn đã luôn muốn được chạm vào; hiện giờ, hấn phải chớp ngay lấy cơ hội hiếm có này mới được.

"Không, không cần... nếu người dám, ta nhất định sẽ giết người!" Lưu Bảo Nhi vội vàng rống to. Nhìn mặt hấn càng ngày càng gần, trong lòng chán ghét đến cực điểm, muốn đẩy hấn ra, nhưng hai vai của nàng bị hấn giữ chặt, căn bản không thể làm gì được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn khuôn mặt đáng ghét kia càng lúc càng phóng đại không ngừng tới gần. Lập tức, đôi môi bị che lại, trong đầu Lưu Bảo Nhi trống rỗng, cảm giác không khác nào ngã xuống địa ngục.

Tức giận bộc phát, Lưu Bảo Nhi giờ phút này hận không thể giết người, nàng không nghĩ tới đại sư huynh lại dám làm trái ý của nàng.

Người có thể hôn Lưu Bảo Nhi nàng, nhất định phải là người mà nàng thích, sao có thể bị đại sư huynh chiếm mất tiện nghi? Xúc cảm trên môi truyền đến, chán ghét trong lòng không ngừng nổi lên. Lưu Bảo Nhi sức giãy dụa, muốn đẩy hấn ra, nhưng thanh sam đại sư huynh đương nhiên sẽ không để cho nàng như ý. Hấn còn đang đắm chìm bên trong đôi môi ngọt ngào này. Lưu Bảo Nhi tuy rằng ương ngạnh cùng tàn nhẫn, nhưng vốn là một thiên kim tiểu thư được nuông chiều, tư vị khi hôn nàng, tất nhiên là mất hơn hon nhiều so với hoa nương ở thanh lâu. Hơn nữa, nàng còn là nữ nhân mà hấn thích, chỉ cần một cái hôn đã khơi dậy dục vọng trong cơ thể hấn. Hấn chẳng những luyến tiếc không muốn buông ra, mà còn muốn hoàn toàn chiếm lấy thân thể mềm mại trong lòng này.

Chỉ cần Bảo Nhi trở thành nữ nhân của hấn, thì sư đệ sẽ không còn cách nào tranh giành với hấn được nữa. Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu thanh sam đại sư huynh, đẩy mất hấn càng thêm thâm trầm, hành động càng thêm điên rồ, tay hấn đột nhiên xoa nắn nơi mềm mại trước ngực Lưu Bảo Nhi.

Lưu Bảo Nhi toàn thân ngẩn ra, nhận thấy ý đồ của hấn, hô hấp đục ngầu kia lại càng làm cho Lưu Bảo Nhi chán ghét cực điểm, đầu gối nhanh chóng nhấc lên, hung hăng đá đá mạnh vào hạ thân của hấn.

"Á..." Thanh sam đại sư huynh bị đau bất ngờ rống lên một tiếng, nhất thời buông Lưu Bảo Nhi ra, hai tay ôm lấy hạ thân, cả người co quắp, đau đến nhe răng há mồm.

Lưu Bảo Nhi được tự do, bàn tay không ngừng chà xát miệng mình, hung hăng trừng mắt nhìn thanh sam đại sư huynh, không chút do dự bước tới, tặng cho đại sư huynh một cái tát thật mạnh ở trên mặt. "Ba" một tiếng, ngay cả An Ninh ngồi một bên cũng thấy giật mình.

Nhìn cuộc nội chiến vừa rồi của ba người bọn họ, đáy mắt An Ninh không dấu vết xẹt qua một tia tính toán. Lưu Bảo Nhi tự cho mình là cao cao tại thượng, chỉ riêng về chán ghét trong mắt cùng với sức lực hạ xuống cái tát kia của nàng, có thể nhìn ra, nhất định là Lưu Bảo Nhi cảm thấy bị chó cắn một phát. Chỉ sợ là hận không thể cắt luôn đôi môi của mình bị thanh sam đại sư huynh hôn qua mà thôi!

Ánh mắt An Ninh đảo qua bạch y nhị sư huynh, chân mày nàng khẽ nhíu. Trên người hấn phát ra nồng đậm tức giận cùng khiếp sợ, đôi mắt đỏ ngầu bùng bùng lửa giận, hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh trên trán phập phồng. Tầm mắt hấn sắc bén, sáng quắc nhìn trừng trừng thanh sam đại sư huynh, giống như cực lực ấn nhủ.

"Người dám làm như vậy với Bảo Nhi!" Bạch y nhị sư huynh nghiêng răng nghiêng lợi, hùng hổ bước tới, thừa dịp thanh sam đại sư huynh vẫn đang quần quai đau đớn, hung hăng túm lấy vạt áo hấn, trợn mắt lên nhìn chòng chọc.

"Sư đệ... Sư đệ..." Thanh sam đại sư huynh bị sát ý trong mắt hấn làm cho kinh sợ. Tuy rằng huynh đệ hai người bọn họ đã từng vì Lưu Bảo Nhi mà ra tay với nhau, nhưng chưa từng dùng hành động quá khích như vừa rồi để kích thích đối phương. Thanh sam đại sư huynh nghĩ lại hành động khi nãy của mình, nhất định là đã chọc giận vị sư đệ này rồi. Nhưng trong lòng hấn cũng suy nghĩ, chẳng lẽ sư đệ chưa từng nghĩ đến việc hành động như vậy sao? Nghĩ như thế, con người thanh sam đại sư huynh trở nên căng thẳng, đối mặt với phần nộ của sư đệ, hừ lạnh một tiếng:

"Đừng cho là ta không biết tâm tư của người, lúc người ở hoa lâu ôm hoa nương chơi đùa, chẳng lẽ không có ảo tưởng người trong lòng mình là Bảo Nhi sao?"

"Oanh" một tiếng, những lời này không thể nghi ngờ là một đạo sét đánh vang dội, làm không khí trong gian miếu đỏ nát nhất thời nổ tung, càng thêm kích thích cục diện bế tắc của ba người bọn họ.

Lưu Bảo Nhi tay đặt trên nhuyễn kiếm, giờ phút này, nàng chỉ muốn giết người, hai nam nhân kia thực sự quá vũ nhục nàng, có là sư huynh của nàng thì sao chứ? Nàng cũng giết không tha, bất quá... ánh mắt chột liếc qua An Ninh, lấy lại một chút lý trí. Lưu Bảo Nhi biết, mục đích của nàng hôm nay là

phải khiến cho An Ninh chết không được từ tế, nên vẫn cần phải lợi dụng hai vị sư huynh này.

Trong mắt xẹt qua một tia ác độc, Luru Bảo Nhi lớn tiếng quát, "Các người, nếu ai chiếm được thân thể của An Ninh thì ta sẽ ở cùng người đó."

Hừ, hôm nay nàng nhất định phải để An Ninh ném thứ tư vị bị người khác chà đạp! Quay sang hai người kia, Luru Bảo Nhi nặn ra một nụ cười giả tạo.

Thân thể An Ninh ngẩn ra, toàn thân càng thêm cảnh giác, bàn tay trong ống tay áo nhanh chóng tìm nắm vật gì đó, cả người tràn ngập phòng bị.

Vốn dĩ còn đang giằng co, hai vị sư huynh kia nghe Luru Bảo Nhi nói như vậy, bất chợt giật mình, không ngờ Luru Bảo Nhi sẽ nói ra những lời này.

"Thật vậy sao?" Bạch y nhị sư huynh khẽ nhíu mày, muốn xác nhận lại xem hắn có nghe lầm hay không.

Luru Bảo Nhi thần nhiên quét mắt liếc hắn một cái, khoe miệng khẽ nhếch, "Đương nhiên là thật, nhị sư huynh, nếu huynh đoạt trong sạch của nàng, khiến cho nàng chịu đủ mọi tra tấn, coi như giúp Bảo Nhi xả giận, sau này Bảo Nhi sẽ gả cho huynh."

"Được, Bảo Nhi, muội đã nói thì phải giữ lời đó." Trong lòng bạch y nhị sư huynh vui vẻ, vừa rồi hắn cũng có chút động tâm với nữ tử An Ninh này, có thể chiếm đoạt nàng, tất nhiên hắn sẽ không từ chối.

Dứt lời, bạch y nhị sư huynh liền buông vật áo đại sư huynh ra, một tay đẩy đại sư huynh ngã xuống đất, đắc ý nhìn sư huynh một cái, trong lòng hừ lạnh, chỉ cần hắn làm xong chuyện này, Bảo Nhi sẽ là nữ nhân của hắn!

Cao hứng xoay người, nhìn về phía nữ tử phần nam trang xinh đẹp kia, vận khí của hắn hôm nay sao lại tốt như vậy? Xem ra ông trời vẫn luôn ưu ái hắn. Ánh mắt hắn nhìn An Ninh từ trên xuống dưới, tiểu mỹ nhân này nếu có thể làm thiếp của hắn thì thật quá mỹ mãn. Nhưng chỉ sợ là không có khả năng, Bảo Nhi sẽ không bỏ qua cho nàng, bất quá, có thể được một lần mất hồn, hắn cũng cảm thấy hết sức thỏa mãn rồi.

An Ninh nheo mắt lại, nhìn bạch y nhị sư huynh kia tiêu sái từng bước tiến tới gần nàng, liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt Luru Bảo Nhi vui sướng khi người gặp họa, ánh mắt hơi trầm xuống, "Vị công tử này, sao người lại ngốc như vậy? Người thật sự nghĩ rằng nếu phá hủy trong sạch của ta, sư muội người sẽ gả cho người sao? Nàng chẳng những sẽ không gả cho người, mà còn lấy cớ này để người không còn khả năng có được nàng nữa."

Luru Bảo Nhi là người nói lời giữ lời hay sao? Nàng ta chẳng qua chỉ lợi dụng nam nhân này thôi!

Bạch y nhị sư huynh đột ngột dừng động tác, nhíu mày, dựa vào tính tình của Bảo Nhi, điều này không phải là không có khả năng. Hắn đang do dự thì phía sau truyền đến tiếng nói thúc giục của Luru Bảo Nhi, "Nhị sư huynh, huynh đừng nghe nàng nói linh tinh. Bảo Nhi đã hứa thì nhất định sẽ làm được. Sư huynh thích Bảo Nhi, Bảo Nhi biết, Bảo Nhi cũng thích huynh. Bảo Nhi không ngại huynh có nữ nhân khác. Huynh mau làm theo lời Bảo Nhi nói, nếu không Bảo Nhi sẽ không để ý đến huynh nữa."

Giọng nói của Luru Bảo Nhi uyển chuyển mềm mại, ngọt ngào giống như đang hôn dỗi với hắn, nhất thời làm cho xương cốt của nhị sư huynh đều mềm nhũn, hắn ngay lập tức gật đầu, "Bảo Nhi, muội bảo sư huynh làm cái gì, thì sư huynh nhất định sẽ làm cái đó, tất cả sư huynh đều nghe theo Bảo Nhi."

Dứt lời, liền tiếp tục từng bước một đi tới gần An Ninh, phía sau khoe miệng Luru Bảo Nhi giờ lên một chút đắc ý, ngoan độc trong mắt cũng càng thêm nồng đậm, trong lòng oán thầm: ta bảo người làm cái gì, người nhất định sẽ làm cái đó sao? Chờ người làm nhục An Ninh xong, ta liền cho người đi tìm chết. Đến lúc đó, người cũng sẽ nghe lời ta tự mình đi tìm chết hay không đây?

Hừ, nam nhân không đầu óc! Chỉ xứng bị nàng lợi dụng, còn vọng tưởng làm phu quân của Luru Bảo Nhi nàng sao? Kiếp sau cũng không có cơ hội đâu!

Nhìn bạch y nhị sư huynh ngày một tới gần, An Ninh theo bản năng lùi người lại, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo. Dĩ nhiên, nàng đã chuẩn bị tốt, chỉ cần hắn chạm vào nàng, nàng sẽ lập tức bắn ra ngân châm trong tay. Nghĩ đến ngân châm kia, trong lòng An Ninh hừ lạnh, một con hồ bị ngân châm này gây thương tích còn phải đau đớn thống khổ mà chết, huống chi chỉ là một người bình thường!

"Tiểu mỹ nhân, nàng đừng sợ..... Tuy rằng hôm nay nàng khó thoát khỏi cái chết, nhưng trước khi chết, ta chắc chắn sẽ đối xử tốt với nàng. Để cho nàng không đến mức sau khi chết mà vẫn chưa có cơ hội trở thành nữ nhân chân chính." Bạch y nhị sư huynh lộ ra ánh mắt hạ lưu, trong lòng An Ninh dâng lên một tia chán ghét. Hai ngón tay cầm ngân châm phút chốc căng thẳng, đang định bắn ngân châm ra, lại cảm thấy trong không khí có một cỗ khí thế sắc bén đánh úp lại.

"A..." Một tiếng kêu đau đớn vang lên, không phải từ người nào khác, mà phát ra từ chính miệng của bạch y nhị sư huynh kia. Hắn lúc này, hai mắt mở lớn, bộ mặt dữ tợn, tựa hồ mang theo vài phần khó tin. Trên đầu của hắn cắm một con dao găm sắc bén, một dao mất mạng, cả người đổ rầm ngã xuống đất.

An Ninh cả kinh, mọi người ở đây, bao gồm Luru Bảo Nhi cùng với thanh sam đại sư huynh sắc mặt tái nhợt, trong khoảng thời gian ngắn đều không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Giật mình nhìn nhị sư huynh mới vừa rồi còn sống, giờ phút này đã không còn hơi thở nằm trên mặt đất, trên y phục trắng thắm đầm máu tươi chảy ra.

"Ninh Nhi..." Giọng nói quen thuộc kéo An Ninh hoàn hồn, phục hồi tinh thần, thân thể của nàng đột nhiên lọt vào một vòm ngực rộng lớn, hơi thở quen thuộc khiến cho An Ninh cảm thấy thực an tâm.

"Ninh Nhi, nàng có sao không? Bọn chúng không làm nàng bị thương chứ?" Thương Dịch nắm lấy hai bả vai của An Ninh, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng từ trên xuống dưới, động tác mềm nhẹ như sợ làm nàng bị tổn thương. Những kẻ kia, nếu thật sự làm Ninh Nhi bị thương, Thương Dịch hẳn chắc chắn sẽ bất chấp hết thảy, khiến cho bọn chúng chết không có chỗ chôn.

Cảm nhận được sự quan tâm của hắn, trong lòng An Ninh dâng lên một chút ảm áp. Nàng không ngờ Thương Dịch có thể tìm tới đây. Nàng còn tưởng rằng bản thân phải chiến đấu một mình, lại không nghĩ tới, hắn vì nàng mà tìm tới, ở đây cùng nàng. Trên mặt An Ninh lộ ra một chút tươi cười sáng lạn, ảm áp tựa như ánh mặt trời mùa đông, nhẹ nhàng lau từng giọt mồ hôi trên trán Thương Dịch, "Tại sao lại khăn trương như vậy, quần áo đều ướt hết rồi."

Ngữ điệu ôn nhu, mềm nhẹ dịu dàng, như một làn gió mát, làm Thương Dịch đang căng thẳng như được xoa dịu. Thương Dịch nhìn tươi cười trên mặt An Ninh, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, thật may không có việc gì! Hắn sao có thể không khăn trương chứ? Vừa nghe nói Ninh Nhi bị bắt đi, tim của hắn như bị ai đó bóp chặt, hô hấp gần như bị ngừng lại.

Hiện tại rốt cục nhìn thấy Ninh Nhi không có việc gì, Thương Dịch mới có thể lộ ra một chút tươi cười. Nhưng nghĩ tới đám người bắt cóc Ninh Nhi, con người thâm thúy của Thương Dịch lại nhanh chóng căng thẳng, toàn thân toát ra sắc bén, làm cho lo lắng vừa nãy trong nháy mắt tụ lại, quanh quẩn bên hắn.

Vừa rồi nếu không phải hắn ra tay kịp thời, giết chết tên nam nhân kia, thì có phải hiện tại Ninh Nhi sẽ bị thương tổn hay không?

Ánh mắt đảo qua thi thể của bạch y nam tử trên mặt đất, lại chuyển đến trên người đôi nam nữ ở bên cạnh. Lúc nhìn đến Lưu Bảo Nhi, trong mắt Thương Dịch nhất thời bắn nhanh ra một tia hàn ý, "Là người!"

Lưu Bảo Nhi đã sớm phục hồi tinh thần, nàng thật không ngờ nam nhân anh tuấn này lại đến đây. Vừa rồi nhìn thấy hắn lộ ra lo lắng cùng quan tâm đối với An Ninh, trong lòng nàng không khỏi trào lên một tia ghen tỵ. Nam nhân ưu tú như vậy, nhưng lại ở nơi có Lưu Bảo Nhi nàng mà chăm sóc ân cần với An Ninh, sao nàng có thể vừa mắt mà tiếp tục nhìn?

"Là ta thì sao? Thức thời thì rút nhanh, bản tiểu thư tha chết cho ngươi, ta chỉ muốn mạng của nàng, không liên quan gì tới ngươi!" Lưu Bảo Nhi hừ nhẹ một tiếng, nam tử trước mắt này sâu không lường được, tốt nhất phải đuổi hắn đi thật nhanh.

Không liên quan? Thương Dịch coi như đang nghe chuyện cười, hừ lạnh ra tiếng, "Ngươi muốn mạng của nàng, cũng phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không?"

Không liên quan gì tới hắn? Chỉ cần là chuyện của An Ninh, sao có thể cùng hắn không liên quan?

"Ngươi..." Trong lòng Lưu Bảo Nhi giật mình, trong mắt tức giận càng đậm. Nhìn nhị sư huynh đã chết, trong đầu rất nhanh tính toán, hiện giờ thiếu nhị sư huynh hỗ trợ, nàng chỉ có thể đem hy vọng đặt trên người đại sư huynh mà thôi. Tầm mắt chuyển nhanh sang thanh sam đại sư huynh, Lưu Bảo Nhi ánh mắt chột lóe, chỉ trong nháy mắt, trên mặt đã lộ ra lo lắng, tới gần đại sư huynh bên cạnh, "Đại sư huynh, huynh sao vậy? Vừa rồi... Bảo Nhi... Bảo Nhi..."

Lưu Bảo Nhi trong lòng hết sức phẫn nộ, nhớ tới mình bị cưỡng hôn khi nãy, nàng thực sự hận mình không thể giết ngay đại sư huynh, nhưng trong tình cảnh này, nàng không thể không cố nén tức giận, một lần nữa quay sang hắn mềm mỏng nói, "Bảo Nhi không phải cô ý, đại sư huynh đang trách Bảo Nhi sao?"

Cú đá chí mạng lúc đó của Lưu Bảo Nhi, tới tận bây giờ đại sư huynh vẫn còn cảm thấy ê ẩm đau. Nàng hoàn toàn hạ thủ không lưu tình, chỉ thiếu chút nữa, tính phúc nửa đời sau của hắn bị hủy trên chân của Bảo Nhi rồi. Hiện giờ, vẻ mặt của hắn không còn ôn hòa giống với trước kia nữa, sau khi thấy một màn thô lỗ giữa nàng với nhị sư đệ, khuôn mặt hắn đã trở nên lạnh lùng cùng bất mãn.

Phản ứng này của đại sư huynh Lưu Bảo Nhi thực không ngờ tới, trong lòng thầm nghĩ không ổn. Tất nhiên đại sư huynh là đang giận nàng, nghĩ đến hành động vừa rồi của mình, sắc mặt trầm xuống. Dù sao cũng phải nghĩ ra biện pháp, Lưu Bảo Nhi chạm lên đôi môi đỏ mọng của mình. Học theo động tác của đại sư huynh vừa rồi hôn môi mình, Lưu Bảo Nhi chủ động ngồi xuống bên cạnh hôn môi hắn. Động tác tuy có chút vụng về, nhưng lại làm cho thân thể đại sư huynh ngẩn ra, đầu óc phút chốc trống rỗng.

An Ninh nhìn hành động của Lưu Bảo Nhi, khẽ nhủ mảy, trong lòng hiểu rõ. Lưu Bảo Nhi này, quả thật là bằng bất cứ giá nào để đạt được mục đích! Mới vừa rồi chán ghét như vậy, nhưng bây giờ lại dùng mỹ nhân kế, quả thực vô cùng thủ đoạn!

"Đại sư huynh, huynh có thể tha thứ cho Bảo Nhi không? Bảo Nhi sai rồi, về sau Bảo Nhi làm theo lời của đại sư huynh được không? Mỗi ngày sẽ cùng với đại sư huynh ở chung một chỗ, đại sư huynh muốn Bảo Nhi làm thế nào, Bảo Nhi sẽ làm như thế." Lưu Bảo Nhi cúi thấp đầu, cố nén phẫn nộ trong lòng.

Bộ dạng thẹn thùng tới mức có thể chảy ra nước của Lưu Bảo Nhi hiện giờ cùng với nụ hôn bất ngờ kia của nàng, không thể nghi ngờ đã xóa sạch oán hận của thanh sam đại sư huynh đối với Lưu Bảo Nhi, trong lòng lại sôi trào, "Muội nói thật sao?"

"Bảo Nhi vừa rồi cũng đã....." Lưu Bảo Nhi cắn chặt môi, "Còn có thể giả bộ được sao?"

Đại sư huynh bỗng chốc vui vẻ, "Qua chút thời gian nữa, huynh phải tới nhà muội cầu hôn."

Lưu Bảo Nhi giật mình, nhưng không làm cho đại sư huynh phát giác ra điều gì bất thường, gật gật đầu, trong lòng hừ lạnh, cầu hôn? Qua hôm nay hăng hái nói, những việc của tương lai ai có thể nắm chắc được? Nhưng Lưu Bảo Nhi cũng biết, mình đã một lần nữa không chế được nam nhân này, mở to mắt thân thiết nhìn hắn, "Sư huynh, Bảo Nhi đỡ huynh đứng lên."

Đại sư huynh đỡ thanh sam đại sư huynh đứng dậy, lúc nhìn về phía An Ninh, ánh mắt nàng lại có thêm vài phần tự tin. An Ninh không có võ công, Thần vương trước mặt này, tuy thâm sâu không lường được, nhưng nàng cùng đại sư huynh liên thủ, cũng không nhất định sẽ bại trong tay hắn. Chỉ cần

giải quyết được Thần vương, thì An Ninh vẫn là cá nằm trên thớt của nàng, tùy nàng chém giết!

Hôm nay, bằng bất cứ giá nào nàng cũng không thể để cho An Ninh còn sống mà ra khỏi ngôi miếu đồ nát này.

"Sư huynh, giúp Bảo Nhi giết nàng." Lư Bảo Nhi nâng kiếm chỉ vào An Ninh, giọng điệu kiên quyết không cho phản bác.

Thanh sam đại sư huynh nhận được hứa hẹn của giai nhân, trong lòng tràn ngập vui mừng, hiện giờ Lư Bảo Nhi mở miệng yêu cầu, sao hắn có thể cự tuyệt? Cho dù Lư Bảo Nhi không cho hắn giết An Ninh, hắn cũng sẽ chủ động lấy đầu An Ninh, đem đến trước mặt Lư Bảo Nhi để đổi lấy nụ cười của nàng.

Thanh sam đại sư huynh nhìn về phía nam nhân đột nhiên xuất hiện ở nơi này giết nhị sư đệ. Nam nhân này không hề đơn giản, đây là nhận định đầu tiên của hắn khi nhìn thấy đối phương. Nhưng công phu của hắn cũng không phải tầm thường, vì Lư Bảo Nhi, hắn nhất định phải liều mạng.

Nắm chặt kiếm trong tay, nhanh nhẹn đâm về phía Thương Dịch, nhưng còn chưa kịp đụng tới thân thể của Thương Dịch, hắn đã ngăn người ra, một cây ngân châm đâm vào cơ thể hắn. Cùng lúc đó, một cây ngân châm khác cũng đâm vào cánh tay của Lư Bảo Nhi.

Ngân châm đâm vào chỉ hơi đau một chút, giống như bị muỗi đốt mà thôi, nhưng nháy mắt tê dại theo miệng vết thương lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lan ra toàn thân, khiến cho người ta không kịp phản ứng, toàn bộ thân thể mất hết tri giác, không khống chế nổi chính mình.

"Người..." Lư Bảo Nhi nhìn khoe miệng An Ninh nhếch lên cười có chút quý dị, trong lòng nhất thời hiểu ra, nhất định là An Ninh đã động tay động chân, "Người giờ trò gì với chúng ta?"

Lúc này, An Ninh vòng qua thanh sam đại sư huynh, đi đến bên cạnh Lư Bảo Nhi, nhẹ nhàng đụng vào tay nàng một chút. Ngay lập tức, thanh kiếm trong tay Lư Bảo Nhi rơi xuống đất kêu loảng xoảng. Trong lòng An Ninh nghĩ thầm, hiệu quả của độc này thật đúng là kinh người, nhanh như vậy đã có tác dụng, quả không hổ là do Độc vương nghiên cứu ra.

Nàng lựa chọn sử dụng độc được dễ điều chế nhất trong "độc điển", hai ngày trước Quân Nhược đưa cho nàng một cây cỏ độc, nàng dựa theo ghi chép trong "độc điển", nghiên cứu chế tạo ra một ít độc được. Vốn là dùng để phòng thân, nhưng nàng không nghĩ đã phải sử dụng tới nó nhanh đến vậy.

"Hiện tại ngươi có cảm giác cả người cứng ngắc, chân tay cũng không còn là của mình nữa, đứng hay không?" An Ninh nhú mày, nhìn Lư Bảo Nhi từ trên xuống dưới. Lúc này không chỉ Lư Bảo Nhi, mà cả thanh sam đại sư huynh kia, hai người này ở trước mặt nàng đã không còn một chút uy hiếp nào.

Lư Bảo Nhi cắn chặt môi, cảm giác cứng ngắc kia tựa hồ bắt đầu từ đỉnh đầu chậm rãi đi xuống thân thể. Thanh sam đại sư huynh cũng trong tình cảnh tương tự, thừa dịp còn có thể mở miệng, hắn lớn tiếng cảnh cáo, "Không được làm Bảo Nhi bị thương!"

An Ninh nghe xong, khoe miệng gọi lên một chút biến hoá kỳ lạ, "Thật là một nam tử cuồng si! Lư Bảo Nhi, đại sư huynh của ngươi đối xử tốt với ngươi như vậy, ngươi gả được cho hắn, là phúc khí của ngươi đó."

Lư Bảo Nhi hừ lạnh, "Hắn làm sao xứng với bản tiểu thư ta!"

Lúc này Lư Bảo Nhi cũng không cần phải diễn kịch nữa, đại sư huynh cũng bị trúng ngân châm của An Ninh, cố gắng đến mấy cũng không thể động dậy, sao còn có thể giúp nàng giết An Ninh được nữa!

Thanh sam đại sư huynh nghe được những lời này của Lư Bảo Nhi, trong lòng ngăn ra, nhất thời hiểu được, khoe miệng cười chua xót. Không ngờ hắn lại ba lần bốn lượt bị Lư Bảo Nhi mê hoặc, đùa giỡn trong lòng bàn tay.

An Ninh khinh thường cười ra tiếng, "Không xứng với ngươi sao? Biểu tiểu thư, cả đời này sợ rằng vĩnh viễn ngươi cũng không thể tìm được người xứng đôi với mình."

Trong mắt xẹt qua một chút biến hoá kỳ lạ, Lư Bảo Nhi cả kinh, phòng bị nhìn nàng, "Người muốn làm gì?"

An Ninh trong lòng hừ lạnh, làm gì? Nàng muốn làm gì, Lư Bảo Nhi còn đoán không ra sao? Hôm nay, mục đích của Lư Bảo Nhi mang nàng tới đây là để giết nàng, vừa rồi lại sai khiến nhị sư huynh kia làm nhục nàng. An Ninh nàng sao có thể để cho tai họa này tiếp tục sống sót chứ?

Tại thời điểm An Ninh bắn ra ngân châm kia, sư huynh muội Lư Bảo Nhi cũng đã không còn có cơ hội giữ lại mạng sống rồi!

"Người có biết trong cây ngân châm kia, độc của nó không chỉ khiến cho ngươi cả người không còn cảm giác, nhưng ngươi cứ hưởng thụ cảm giác hiện giờ đi, đợi lát nữa....." Tiếng nói của An Ninh bình tĩnh như nước, nhưng lời nói ra, lại có thể quyết định đến sống chết của người khác. Chỉ là nàng còn chưa nói xong đã bị một tiếng kêu đau thảm thiết cắt ngang.

"A..." Lư Bảo Nhi đau đớn thở hắt ra, vừa rồi thân thể còn không có cảm giác, bây giờ lại giống như bị một ngàn con kiến cắn xé, mỗi một chỗ đều không bỏ qua, theo ngón chân lan dần lên đỉnh đầu. Đau đớn gào gào rõ ràng, Lư Bảo Nhi hung hăng trừng mắt nhìn An Ninh, "Người..."

Rốt cuộc An Ninh dùng độc gì với nàng, sao lại khiến nàng khó chịu như vậy? Cảm thấy tay có thể động dậy, Lư Bảo Nhi gãi khắp người, tựa hồ muốn đuổi hết những con kiến đang cắn trên cơ thể nàng đi. Bên cạnh, thanh sam đại sư huynh cũng đang trải qua giai đoạn đau đớn này giống như Lư Bảo Nhi.

An Ninh nhìn độc trên người Lưu Bảo Nhi đã chuyển sang giai đoạn thứ hai, nhủ mảy, "Thế nào? Có phải ngươi hận không thể đem thịt trên người mình cắt bỏ hết hay không?"

Chỉ cần nhìn vẻ mặt thống khổ lúc này của Lưu Bảo Nhi, nàng cũng đoán ra được cảm giác đó khó chịu tới mức nào, nhưng việc hay còn ở phía sau kia.

An Ninh nhủ nhủ mĩ, tính toán xem từ giai đoạn thứ hai chuyển sang giai đoạn thứ ba của độc tố thì cần bao nhiêu thời gian. Vừa rồi nàng thấy từ giai đoạn thứ nhất đến giai đoạn thứ hai cũng chỉ tốn một chút thời gian nói chuyện vài câu mà thôi.

Nghĩ đến ghi chép về loại độc kia trong “độc điển”, An Ninh quan sát kỹ lưỡng phản ứng trên mặt của Lưu Bảo Nhi. Dần dần, gương mặt của Lưu Bảo Nhi bởi vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo dữ tợn, nhìn còn khủng khiếp hơn vừa rồi. An Ninh nở nụ cười hưng phấn.

Tốt lắm! Hắn là đã chuyển sang giai đoạn thứ ba, nếu nàng đoán không sai, hiện giờ cảm giác bị kiến cắn trên người Lưu Bảo Nhi đang dần dần biến mất, nhưng ngay lập tức sẽ bị đau đớn đánh úp lại, giống như đánh gãy từng đoạn xương cốt, toàn thân cao thấp bao gồm hai trăm lẻ sáu đoạn xương đồng thời đều phải chịu đau đớn.

"A... Đau quá..." Lưu Bảo Nhi ngay cả âm thanh nức nở cũng trở nên run run cực kỳ vặn vẹo, nhìn An Ninh, nàng có chút sợ, sợ rằng càng về sau càng phải chịu đau đớn mà nàng không tưởng tượng nổi, "Van cầu ngươi... Thả ta ra... Thả ta ra ... Cho ta giải được!"

Lưu Bảo Nhi không thể chịu đựng được xương cốt toàn thân đau nhức như vậy, nàng muốn thật nhanh chóng thoát khỏi cảm giác này. Cho dù phải cầu xin An Ninh nàng cũng nguyện ý, chỉ là hận ý trong lòng nàng lại càng thêm nồng đậm. Đời này, tất cả những đau đớn, nhục nhã mà nàng phải chịu đựng tựa hồ đều có liên quan tới nữ tử này. Nàng không cam lòng, trong lòng phát lời thề, chỉ cần Lưu Bảo Nhi còn sống, nàng nhất định phải khiến cho An Ninh chết thật khó coi.

An Ninh khẽ nhủ mảy, vô tội nhìn Lưu Bảo Nhi, "Ngai quá, ta có muốn cho ngươi giải được, thì cũng không có!"

Đừng nói là có nàng cũng không cho, huống chi vốn là không có giải được! Chỉ có chừng đó thời gian, nàng chỉ làm ra được một chút độc được, đâu nghĩ ra phải làm cả giải được chứ. Chỉ có thể trách Lưu Bảo Nhi vội vã muốn mạng của nàng, đúng là tự làm bậy không thể sống!

"Ngươi..." Lưu Bảo Nhi muốn nhắt lên thanh kiếm rơi bên cạnh, nhưng đau đớn lan tỏa toàn thân, một chút sức lực cũng không có, "Nếu ngươi giết ta, Lưu gia ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Lưu Bảo Nhi lớn tiếng uy hiếp, nàng là người hiểu rõ phụ thân nhất, ba ca ca của nàng cũng coi nàng như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay. Nếu bọn họ biết nàng gặp chuyện không may, chắc chắn sẽ truy cứu việc này.

"Ồ? Phải không? Ta thật ra rất muốn nhìn xem, bọn họ có cơ hội đó hay không." An Ninh nhủ mảy, nếu muốn giết Lưu Bảo Nhi, đương nhiên sẽ không để lại chút manh mối nào. Đời lát nữa, sợ là ngay cả ngôi miếu đồ nát này cũng không còn tồn tại, làm sao sẽ có người biết chuyện gì đã xảy ra tại nơi này hôm nay chứ?

Lưu Bảo Nhi cảm thấy nhìn An Ninh, đột nhiên, cảm giác thấy ngoài việc xương cốt trở nên đau nhức hơn, dưới làn da trắng nõn xuất hiện những hạt nhỏ tròn tròn, những hạt kia nổi lên trong mạch máu của nàng, không ngừng di chuyển. Tốc độ di chuyển của bọn chúng ngày càng nhanh, chạy va vào nhau tán loạn, rồi lù lù hết vào trong thân thể nàng, chỉ nhìn thấy thôi cũng đã cảm thấy vô cùng ghê rợn.

Gương mặt Lưu Bảo Nhi vì đau đớn cùng sợ hãi mà vặn vẹo, mồ hôi chảy từng giọt lớn trên khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn kia, mặt cắt không còn một giọt máu. An Ninh kia... rốt cuộc là hạ độc gì với nàng, sao cách thức tra tấn lại ngoan độc như vậy!

An Ninh nhìn ra nghi vấn của Lưu Bảo Nhi, ánh mắt chợt lóe, "Độc này gọi là ‘Tiêu hồn thực cốt’, hai giai đoạn trước ngươi vừa trải qua là ‘thực cốt’, hiện tại là giai đoạn thứ ba, ngươi có biết giai đoạn thứ tư sẽ là gì không?"

Hoảng sợ trong mắt Lưu Bảo Nhi càng thêm sâu, còn có giai đoạn thứ tư nữa sao? Hiện tại nàng hận mình không thể chết ngay tức khắc, lại vẫn có giai đoạn thứ tư đang đợi nàng? Nàng sao có thể chịu nổi đây?

An Ninh nhủ mảy, tiếp tục nói, "Giai đoạn thứ tư, những hạt tròn nhỏ trong mạch máu của ngươi sẽ nổi lên, phá tan mạch máu của ngươi. Ngươi biết cảm giác khi đó như thế nào không?"

Lưu Bảo Nhi bị đau đớn tra tấn không thể tự hỏi, nhưng cũng biết "Phá tan mạch máu" trong lời nói của An Ninh có nghĩa là gì. Thân thể của Lưu Bảo Nhi sợ hãi run run đứng lên, "Tha cho ta... van cầu ngươi..."

Lưu Bảo Nhi lại cầu xin tha thứ, nàng biết An Ninh không nói đùa, một khi mạch máu bị phá tan, nàng còn cơ hội sống sao? Không chỉ sẽ mất mạng mà còn bị chết rất thảm nữa!

Lưu Bảo Nhi vốn cao cao tại thượng, nhưng lại cầu xin nàng lần thứ hai, xem ra độc này thực sự khiến nàng ta sợ hãi. Vậy thì sao chứ? Lưu Bảo Nhi có sống cũng chỉ là một cái tai họa ngầm mà thôi. Hôm nay, may là nàng mang độc được theo người, Thương Dịch cũng đúng lúc chạy tới; nhưng nếu một ngày nào đó nàng không mang theo độc, Thương Dịch cũng không ở bên cạnh nàng thì nàng sẽ ra sao đây?

Thời điểm không nên thiện lương, nàng tuyệt đối sẽ không thiện lương! Nàng đã từng cho Lưu Bảo Nhi cơ hội, nhưng nàng ta vẫn không chịu bỏ qua cho nàng, vậy thì việc này cũng không thể trách nàng được.

"A... nóng quá..." Luru Bảo Nhi phát ra một tiếng rên rỉ thật không nên có tại thời điểm này, cùng lúc đó, lại dùng tay không xé rách xiêm y trên người, một mảng lớn da thịt trắng nõn nhất thời phơi bày hết ra ngoài.

An Ninh giật mình, mắt nheo lại, "Làm sao có thể?"

Giai đoạn thứ tư rõ ràng là mạch máu vỡ tan, làm sao có thể..... An Ninh khó hiểu nhìn Luru Bảo Nhi, mà lúc này ở bên kia, thanh sam đại sư huynh cũng vội vàng xé nát y phục trên người mình, trong miệng không ngừng phát ra những âm thanh quái dị.

An Ninh đi qua đó, vừa nhìn thấy da thịt trần trụi của nam nhân kia thì một khuôn ngực rộng lớn liền chắn trước mặt của nàng.

"Đừng nhìn!" Thương Định trầm giọng mở miệng, giọng nói không khỏi lộ ra một tia mất tự nhiên, nhưng cũng đầy bá đạo.

Những âm thanh như tiếng rên rỉ vì dục hỏa khó nhịn của đôi nam nữ kia lọt vào tai An Ninh, thân thể nàng đột nhiên ngừng ra, nhất thời hiểu được, "Ai nha!"

An Ninh cắn chặt môi, mi tâm nhíu chặt lại, hai má phật chốc đỏ ửng. Nhanh chóng vén ống tay áo lên, nhìn đến nơi giấu ngân châm còn lại hai sợi chỉ đỏ, nhìn không được thấp rủa ra tiếng, "Bích Châu này, hôm nay làm sao vậy? Sao lại không cẩn thận như thế chứ!"

Ngày ấy tìm được cây cỏ độc kia, dù là hoa, lá hay gốc cũng đều chứa kịch độc. Hơn nữa, độc tố của mỗi một bộ phận lại có hiệu quả không giống nhau. Nàng tinh luyện mỗi bộ phận thành một loại độc được, trong đó hiệu quả của độc tố từ lá cây và hoa ở ba giai đoạn đầu là tương tự nhau, nhưng đến giai đoạn thứ tư, lại khác nhau một trời một vực. Để cho dễ phân biệt, nàng bảo Bích Châu dùng sợi chỉ thêu để phân chia, chỉ đỏ là độc lá cây còn màu trắng là độc từ hoa.

Nàng vốn định dùng độc tố từ lá cây để đối phó với Luru Bảo Nhi cùng thanh sam đại sư huynh này. Nàng cứ nghĩ mình mạng theo loại độc đó, ai ngờ, Bích Châu lại buộc nhầm chỉ.

Tình huống hiện giờ..... trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng cảm thấy choáng váng, Luru Bảo Nhi lại xui xẻo trúng loại độc này.

"Nóng quá..... Bảo Nhi nóng quá....." Quần áo của Luru Bảo Nhi đã bị nàng ta xé được một nửa, ngay cả yếm cũng sắp tuột ra tới nơi.

"Bảo Nhi..." Thanh sam đại sư huynh hơi thờ đực ngẩn, tựa hồ đang cực lực ấn nhẫn.

Hai thanh âm truyền đến, khóe miệng An Ninh không khỏi co rút. Cái này... ở giai đoạn thứ tư khi trúng độc tố tinh luyện từ hoa sẽ như trúng phải mị dược, hiệu quả của mị dược này vô cùng mạnh mẽ, muốn giải độc thì nhất định phải dùng thân thể để giao hoán.....

An Ninh nghĩ đến đó, mi tâm càng nhíu chặt hơn, nhìn Luru Bảo Nhi, thoáng thờ dài một cái.

Luru Bảo Nhi a Luru Bảo Nhi, vốn định cho ngươi chết tương đối thống khoái một chút, nhưng không ngờ.....

Nàng làm sao mà biết, nha đầu Bích Châu kia lại buộc sai chỉ màu. Vậy cũng không phải là lỗi của Bích Châu, chỉ có thể trách Luru Bảo Nhi vận khí quá kém mà thôi!

Xem ra do ngươi làm quá nhiều điều ác rồi nên ông trời cũng không chiếu cố ngươi a!

Dựa theo ‘độc điển’ ghi lại, lá cây là "Thực cốt", hoa thì "Mất hồn", Luru Bảo Nhi hiện giờ trúng độc tố của hoa, còn nhiều hơn hai giai đoạn so với độc của lá cây. Nghĩ tới sự tra tấn của giai đoạn thứ năm..... ngay cả An Ninh trong lòng cũng cảm thấy rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Lựa chọn Thần vương hay Ly vương

"Bảo Nhi..." Thanh sam đại sư huynh tựa hồ dục hỏa khó nhịn, dựa vào bản năng tìm tới Luru Bảo Nhi. Lúc này, hắn chỉ nghĩ đến tìm ai đó để phát tiết dục hỏa trong cơ thể mình, mà từ miệng Luru Bảo Nhi lại liên tục phát ra những tiếng rên rỉ mê hoặc, càng như đổ thêm dầu vào lửa.

Thanh sam đại sư huynh tới gần Luru Bảo Nhi, hai mắt đỏ bừng nhìn bộ dạng mị hoặc của Luru Bảo Nhi, lập tức vươn tay ra ôm chầm lấy nàng ta.

An Ninh đã nghe nói tới lợi hại của mị dược, nhìn lại hai người bị dục niệm khống chế này, trong lòng giật mình. Nàng biết trong “độc điển” có ghi, sức mạnh của dục niệm trong độc dược không hề nhỏ. Trong đầu An Ninh thoáng sinh ra một ý niệm tà ác, nhưng ý niệm đó còn chưa kịp hiện ra rõ ràng thì thân thể đã bị một đôi tay dài ôm lấy, nàng được đưa ra khỏi gian miếu đó ngay tức khắc.

"Nàng lấy độc dược ở đâu ra?" Thương Định cau mày, có chút không vui.

An Ninh giật mình, ngừng đầu chống lại đôi mắt tối sầm của hắn, "Chỉ là dùng để phòng thân mà thôi, một nữ tử như ta, cũng cần phải có biện pháp tự bảo vệ mình."

Thương Dịch cắn cắn môi, nhìn khuôn mặt tươi cười của An Ninh, trong lòng thờ dài một tiếng, giọng điệu cũng thoáng trở nên ôn nhu, "Phải luôn đem giải độc theo cùng, không được mang độc được vừa dùng kia ở trên người nữa."

Hắn mơ hồ biết được đó chính là độc được có trong "độc điển", quả thật là hết sức lợi hại, sự tàn nhẫn của nó không phải những loại độc được bình thường có thể bằng được.

Chẳng may ngân châm kia không cẩn thận cắt qua da thịt của An Ninh, thì..... Nghĩ đến hai người đang phải trải qua thống khổ trong ngôi miếu đồ nát kia, nghe được phía sau truyền đến âm thanh ái muội càng lúc càng lớn, làn da màu đồng ở cổ của Thương Dịch cũng thoáng ửng đỏ. Muốn nhanh chóng che giấu sự xấu hổ của mình, Thương Dịch nhanh chóng đỡ lấy lưng An Ninh, đưa nàng ngồi lên tuần mã, hắn cũng nhảy lên ngồi ngay đằng sau.

"Bọn họ..." Chỉ trong chớp mắt, An Ninh đã bị Thương Dịch giam cầm vào trong vòm ngực rộng lớn, nghĩ đến Lưu Bảo Nhi cùng đại sư huynh của nàng ta đang trúng kịch độc ở trong gian miếu đồ nát kia, nàng không khỏi nhủ thầm.

Vừa mới thoát ra được hai chữ, Thương Dịch đã đánh gãy lời của nàng, trầm giọng mở miệng, "Nàng muốn quay trở lại đó xem xuân cung được diễn trực tiếp hay sao?"

Dù nàng có muốn, hắn cũng không cho phép!

Nha đầu này, có thể là muốn tìm hiểu uy lực của độc được ở giai đoạn thứ năm đây. Nhưng cho dù là như vậy, nàng cũng chỉ là một nữ tử, hắn không thể để cho thân thể của nam nhân khác làm bẩn hai mắt của nàng.

Nghe hắn hỏi, khuôn mặt An Ninh ngay lập tức đỏ bừng, nóng tới nỗi có thể nấu chín trứng tôm được rồi. Cảm nhận được hơi thở ấm áp của Thương Dịch ở phía sau, nàng có cảm giác đứng ngồi không yên.

"Sư huynh, Bảo Nhi nóng quá... Cứu, mau cứu Bảo Nhi..."

"Sư huynh, Bảo Nhi... Bảo Nhi còn muốn..."

Bên trong gian miếu đồ nát, Lưu Bảo Nhi lớn tiếng quát to, bộ dáng dâm loạn, sao còn là nữ nhân đối với hai vị sư huynh của mình chán ghét đến cực điểm nữa chứ?! Thậm chí so với hoa nương trong thanh lâu còn phóng đảng hơn ba phần.

Lưu Bảo Nhi tự làm bậy, cùng với hai vị sư huynh của nàng đã làm ra không ít những việc không có tính người. Thanh sam đại sư huynh kia có ý với Lưu Bảo Nhi, vừa rồi bị nàng đá cho một cước vào hạ thân, cái này xem như Lưu Bảo Nhi bù đắp lại cho hắn ta đi!

Chính là, An Ninh nghĩ đến dự niệm của giai đoạn thứ sáu, con người không khỏi co rút. Sau khi độc được hóa thành mị được ở giai đoạn thứ năm, nếu như thực sự cùng nam tử giao hoan, thì nam tử kia không những không thể hóa giải mị được mà còn thúc đẩy giai đoạn thứ sáu diễn ra nhanh hơn.

An Ninh còn đang suy nghĩ, đã nghe được Thương Dịch ở phía sau khẽ quát một tiếng, "Đi!"

Hai người cười trên tuần mã phóng thật nhanh rời khỏi ngôi miếu kia, cho đến lúc đã chạy thật xa, không còn nghe thấy âm thanh hoan hảo của hai người ở trong miếu nữa, Thương Dịch mới thả tuần mã chạy chậm hơn một chút. Hai tay hắn vòng ra đằng trước ôm chặt lấy An Ninh, cười ngửa từng bước chậm rãi trên cánh đồng vắng.

Cả hai đều không nói gì, yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Thương Dịch cảm nhận được nhiệt độ của nàng ở trong lòng, gió mát thổi tới, chớp mũi hắn tràn ngập hương thơm thanh nhã quen thuộc của An Ninh. Khoảng cách của hai người gần trong gang tấc, hơi thở của Thương Dịch phả nhẹ vào vành tai của nàng, khiến tim nàng kịch liệt đập nhanh hơn một chút.

"Nàng có nguyện ý theo ta tới một nơi..." Thương Dịch từ từ mở miệng, toàn thân căng thẳng, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn mới mở miệng hỏi vấn đề vẫn canh cánh ở trong lòng.

Tới một nơi? An Ninh giật mình, tới đâu? Bắc Yên quốc sao? Thương Dịch vốn là hoàng tử của Bắc Yên, đó mới là quê hương thật sự của hắn. Nhớ lại kiếp trước, Thần vương Thương Dịch nhiều lần cự tuyệt thừa kế ngôi vị Hoàng đế Đông Tần quốc mà Sùng Chính đế muốn giao cho hắn. Hai năm sau, Thần vương Thương Dịch trở về Bắc Yên, sau đó, nàng từng loáng thoáng nghe thấy tin tức từ Bắc Yên truyền đến, mỗi một tin tức cũng đủ khiến cho tứ quốc lâm vào khiếp sợ.

Nghĩ đến những tin tức về Thương Dịch từ Bắc Yên kia, An Ninh không khỏi có chút nhủ thầm. Nàng biết, nam nhân này có rất nhiều bí mật cùng trọng trách phải gánh vác mà nàng không tưởng tượng nổi, về Chiêu Dương trưởng công chúa, về hoàng thất của Bắc Yên...

Trong đầu nàng hiện ra hình ảnh dưới tàng cây trong sân viện của Thánh Vũ Hiên ngày ấy, Nam Cung Thiên Duệ, Thần vương Thương Dịch cùng nàng chơi trò tửu lệnh. Ngày đó, hắn nói, hắn là hoàng tử của Bắc Yên, nhưng không sống ở đó là bởi vì có thù hận. Như vậy, hai năm sau, hắn trở về Bắc Yên, chắc hẳn là để báo thù!

Giờ phút này, nàng lại cảm thấy hai người bọn họ thật giống nhau, cả hai đều có một quyết tâm báo thù. Trong lòng có một xúc cảm khó hiểu dâng lên, An Ninh cao giọng mở miệng, "Được!"

Chính nàng cũng không hiểu xuất phát từ suy nghĩ gì mà có thể đồng ý với hắn, nhưng An Ninh biết rõ, lúc này, nàng không muốn cự tuyệt hắn, một nam nhân mà nàng cảm thấy thật sự thân thiết!

Thương Dịch đang chờ đợi câu trả lời của An Ninh, trong lòng căng thẳng. Hắn chưa bao giờ có cảm giác khẩn trương mong chờ cùng sợ hãi khi chờ một đáp án như vậy. Rốt cục, sau khi nghe được thanh âm mềm mại của nàng nói ra chữ "Được", thì máu trong người Thương Dịch vốn đang ngừng lại trong nháy mắt đã lưu thông.

Nhìn nữ tử trong lòng, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một chút tươi cười sáng lạn, cùng vô số xúc cảm đan xen, có thỏa mãn, kích động, may mắn, an tâm...

Nếu An Ninh có quay đầu lại thì chắc chắn sẽ phải giật mình. Thần vương Thương Dịch từ xưa tới nay chưa từng biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài, giờ phút này lại toát ra nhiều cảm xúc mà ngày thường không hề có như vậy!

Đã có được câu trả lời của An Ninh, Thương Dịch nắm dây cương thật chặt, nghĩ đến việc mà hắn muốn làm, kiên định trong mắt càng thêm nồng đậm. Vì Ninh Nhi, hắn càng phải chuẩn bị thật tốt. Đối thủ của hắn là cả hoàng thất Bắc Yên cường đại, thậm chí còn gồm cả ba đại gia tộc của Bắc Yên quốc, thế lực của bọn họ cũng không thể khinh thường. Mấy năm nay, hắn ẩn mình, âm thầm chuẩn bị lực lượng để chống lại bọn họ. Hắn biết, ngày hắn đối đầu với bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ đến. Vốn dĩ, hắn đã để an toàn của bản thân ra sau đầu, Bát Tuần là tử sĩ của hắn, Kinh Chập cùng Cực Lạc điện cũng như nhau, bọn họ đều có thể đánh cược với cái chết để cùng hắn ra vào sinh tử.

Nhưng hiện tại, có An Ninh bên cạnh, hắn sẽ không dễ dàng mạo hiểm nữa, càng không thể để mất tính mạng này. Vì Ninh Nhi, hắn càng phải chuẩn bị kỹ lưỡng hơn nữa, tạo cho mình càng nhiều lợi thế, bảo đảm an toàn cho nàng sau này.

Trong lòng hạ quyết định, đôi mắt thâm thúy của Thương Dịch xẹt qua một tia quang mang sắc bén, thần thái sáng lạng.

"Tiểu thư... Tiểu thư..." Một thanh âm truyền đến, phá vỡ không khí trầm mặc giữa hai người lúc đó. An Ninh theo tiếng gọi nhìn qua thì thấy một con tuần mã ở phía trước, Bích Châu ngồi cùng với Đồng Tước đang vội vàng chạy về hướng nàng.

Bích Châu vội vã xuống ngựa, chạy tới chỗ An Ninh, mà lúc này, An Ninh cũng được Thương Dịch ôm xuống ngựa. Chủ tớ hai người gặp lại, về mặt Bích Châu lo lắng lôi kéo tay An Ninh, "Tiểu thư... Bọn họ có làm tiểu thư bị thương hay không... Đầu là Bích Châu không tốt, Bích Châu không đuổi kịp xe ngựa kia... Bích Châu..."

Lời còn chưa nói hết, Bích Châu quá lo lắng mà khóc lớn. Nàng là nô tỳ của tiểu thư, nhưng lại chỉ có thể tro mắt nhìn tiểu thư bị người ta bắt đi. Nàng thật quá vô dụng, nếu tiểu thư có chuyện gì không hay xảy ra, thì nàng có chết cũng không đủ tạ tội.

An Ninh nhìn Bích Châu cả người chật vật, đầu gối lại dính một ít máu tươi, da bàn tay xước sát hết cả, trong lòng dâng lên một tia cảm động. Nha đầu này, quả nhiên là một lòng trung thành đối với nàng. "Ta không sao, cũng không có bị thương gì cả. Ngươi không sai, về sau nếu việc này lại xảy ra, ngươi nhất định không được không để ý đến thân thể của mình như vậy nữa."

Nàng tin tưởng, nha đầu Bích Châu kia có thể vì nàng mà ngay cả tính mạng cũng không để ý. Trên đời này, những người thực sự quan tâm đến nàng quá ít. Đã trải qua một kiếp, nàng càng hiểu rõ, muốn có được tâm chân tình giữa người với người thật quá khó khăn, nàng không muốn nhìn những người quan tâm đến nàng bị thương tổn!

Nghe An Ninh nói như vậy, nhưng Bích Châu vẫn rất cẩn thận kiểm tra thân thể của nàng, tự mình xác định tiểu thư thật sự không có việc gì, căng thẳng trong lòng mới yên tâm hạ xuống, cũng không khóc nữa mà hỏi nàng, "Là người nào dám bắt tiểu thư đi?"

Câu hỏi này đúng lúc nhắc nhở An Ninh, nghĩ đến hai người trong gian miếu đồ nát kia, An Ninh thần nhiên cúi mặt xuống, đáy mắt có một chút tia sáng chột lóe rồi biến mất, có lẽ lúc này, hai người đáng chết kia đã làm xong những việc cần làm rồi!

"Đồng Tước, người đi tới ngôi miếu đồ nát phía sau, đốt nó đi! Không được để lại một chút dấu vết nào." Thương Dịch trầm giọng phân phó, giọng nói toát ra lạnh lẽo. Hai người kia tuyệt đối không thể giữ lại, nếu bọn họ không chết, sẽ là một tai họa ngầm sau này. Hắn không thể để cho bọn họ lại có cơ hội uy hiếp Ninh Nhi.

"Không, ta muốn tự mình đi!" An Ninh hiểu ý tứ của Thương Dịch, hắn phân phó Đồng Tước đi làm việc này, là không muốn để nàng quay lại ngôi miếu đồ. Nhưng nghĩ đến độc dược nàng hạ trên người Lưu Bảo Nhi, nàng còn chưa biết giai đoạn thứ sáu sẽ diễn ra như thế nào mà.

An Ninh muốn đích thân đi xác nhận, xem dự niệm của giai đoạn thứ sáu có giống như trong "độc điển" ghi lại hay không? Huống chi, nàng còn muốn tận mắt nhìn thấy kết cục cuối cùng của Lưu Bảo Nhi!

Thương Dịch nhíu mày, đúng là hắn có tư tâm, không muốn để Ninh Nhi nhìn thấy loại tình huống như vậy. Nhưng hiện giờ nhìn vào đôi mắt của nàng, hắn lại không đành lòng cự tuyệt yêu cầu kia. Trong lòng thờ dài, Thần vương Thương Dịch hắn chưa bao giờ phải bận tâm đến cảm thụ của người khác, ngay cả Hoàng đế cũng có ra yêu cầu gì đối với hắn, hắn cũng chỉ làm theo suy nghĩ của mình. Chỉ có duy nhất tại những thời điểm đối mặt với nữ tử này, hắn mới thực không đành lòng nhìn thấy biểu hiện thất vọng có trên gương mặt của nàng.

Thương Dịch cúi mặt xuống, khóe miệng tràn ra một tia cười khổ, không nói gì, nhưng lại một lần nữa ôm An Ninh nhảy lên ngựa, giục ngựa chạy nhanh về hướng ngôi miếu đồ kia, dùng hành động để nói cho An Ninh biết quyết định của mình.

Bên ngoài ngôi miếu có một chiếc xe ngựa đang dừng ở đó, lúc Thương Dịch đuổi tới nơi này, đã giết chết hai con ngựa kéo xe. Hiện giờ, bên trong miếu im ắng, không một tiếng động.

An Ninh xuống ngựa, đang muốn đi vào lại bị Thương Dịch ngăn lại. Nàng giật mình, nghi hoặc nhìn hán, nghe thấy Thương Dịch quay lại phân phó Đồng Tước, "Đi vào xử lý một chút."

"Vâng, chủ tử." Đồng Tước không rõ tình huống bên trong, nhận được mệnh lệnh lập tức đi vào ngôi miếu đồ nát.

An Ninh lúc này mới hiểu được, thì ra Thương Dịch... Không ngờ đại nam nhân này lại cẩn thận như vậy. Cảnh tượng bên trong ngôi miếu này nhất định là vô cùng ưt át, chỉ cần dựa vào thanh âm rên rỉ phóng đảng lúc nàng rời đi thì cũng có thể dự đoán được tình hình "chiến đấu" bên trong kịch liệt tới mức nào.

Đợi đến khi Đồng Tước trở ra, làn da màu đồng trên mặt và cổ cũng hiện lên màu đỏ hết sức khả nghi, vẻ mặt còn có phần cổ nén đi khiếp sợ, "Chủ tử, đã có thể đi vào."

Lúc này, Thương Dịch mới để cho An Ninh cùng Bích Châu tiến vào bên trong.

Trong gian miếu đồ nát, quần áo của nam nhân cùng nữ nhân vứt tán loạn khắp nơi, khi An Ninh nhìn thấy hai người đang nằm trên mặt đất kia, thân thể không khỏi ngẩn ra, cho dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng vẫn khiến nàng bị giật mình không nhỏ.

"A..." Bích Châu sợ hãi kêu ra tiếng, trốn ở phía sau Đồng Tước, trong đầu hiện ra hình ảnh kinh hãi vừa nhìn thấy, đó... đó là người sao?

Lúc này thân thể của Lưu Bảo Nhi được che bởi một lớp rom rạ, hai mắt trợn ngược, khuôn mặt tươi trẻ xinh đẹp lúc trước đã có đầy nếp nhăn. Làn da vốn căng đầy nở nang hiện giờ lại nhăn nhúm, già nua. Không cần nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng được thân thể ở dưới lớp rom rạ kia ghê người tới mức nào. Ngay cả một đầu tóc đen óng ả cũng đang dần chuyển sang màu trắng.

"Cứu ta... Cứu ta..." Lưu Bảo Nhi rên rỉ, lúc này, nàng vẫn còn chưa chết, nhưng hơi thở cực kỳ suy yếu. Hiện giờ đang phải chịu đựng thống khổ nhưng không có cách nào để biểu lộ thống khổ đó, chỉ có nhìn vào ánh mắt mới biết nàng có bao nhiêu đau đớn.

Ánh mắt An Ninh căng thẳng, nghĩ đến những điều trong "độc điển" ghi lại, ở giai đoạn thứ sáu thì toàn bộ tra tấn của bốn giai đoạn đầu đều tập hợp lại hành hạ người trúng độc. Không những thế, người trúng độc lại vì hoàn hảo ở giai đoạn thứ năm, rất nhanh sẽ trở nên già nua. Đến một khắc cuối cùng trước trước khi chết, những thống khổ cùng biến hóa của thân thể đều cảm thụ được rất rõ ràng.

Việc này đối với Lưu Bảo Nhi luôn tự cho mình là cao cao tại thượng mà nói, không thể nghi ngờ là tra tấn kinh khủng nhất.

"Ta... muốn... giết... giết người..." Lưu Bảo Nhi nhìn thấy An Ninh, ánh mắt ngoài sự thống khổ còn có thêm ngoan độc nồng đậm.

An Ninh thờ dãi một tiếng, đã biến thành cái bộ dạng này, Lưu Bảo Nhi sẽ làm thế nào để giết nàng đây? Ngay cả năng lực tự bảo vệ mình nàng ta còn không có, giờ phút này còn tâm tâm niệm niệm muốn giết nàng, vẫn còn chưa dứt bỏ được ý nghĩ ác độc trong lòng. Một người như vậy, cho dù có biến thành bộ dạng khốn khổ này, cũng không thể khiến người khác đồng tình cùng thương hại được.

"Đốt đi!" An Ninh thân nhiên mở miệng, nàng đã thấy được hiệu quả của "dục niệm thực cốt", không cần thiết phải lưu lại Lưu Bảo Nhi nữa.

An Ninh thân nhiên liếc mắt nhìn nàng ta một cái, sau đó lập tức xoay người hướng ra ngoài cửa. Ở phía sau Thương Dịch dùng ánh mắt ra hiệu cho Đồng Tước, Đồng Tước ngay tức khắc hiểu được ý tứ của Thần vương, gật đầu lĩnh mệnh.

Bọn họ vừa rời khỏi, ngôi miếu đồ nát phía sau bị một trận đại hỏa thiêu rụi, ngay cả chiếc xe ngựa bên ngoài cũng không tránh khỏi bị lửa lớn cắn nuốt. Bầu trời cũng nhuộm một màu đỏ chết chóc. An Ninh quay đầu lại, nhìn thấy lửa lớn hùng hực, trong đầu hiện ra cảnh tượng hỏa hoạn thể lương trong trí nhớ, ánh mắt nàng căng thẳng, bàn tay dưới cổ tay áo vô thức nắm chặt thành quyền.

Hận ý trong lòng lại như bị kích thích bộc phát, Thương Dịch nhảy cảm phát hiện thân thể An Ninh đang run rẩy, nhìn thấy ánh lửa lấp lóe trong mắt nàng, hán bồng ngẩn ra. Nghĩ đến những chuyện hán điều tra được, con người xệt qua một chút thâm trầm.

"Nàng không phải chỉ có một mình đâu." Thương Dịch ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói. Không ai có thể rõ hơn hán việc trong lòng mang theo thù hận thống khổ như thế nào. Hán muốn cho An Ninh biết, Thương Dịch hán sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh nàng. Chỉ cần nàng muốn, hán chắc chắn không một chút do dự sẽ vì nàng trả giá hết thảy.

Nghe giọng nói thì thâm bên tai, tâm trạng An Ninh chậm rãi bình ổn trở lại. Đúng vậy! Nàng không chỉ có một mình, nàng không đơn độc!

An Bình hầu phủ đại phu nhân đi Viêm Châu giúp An Như Yên mời danh y "Diệu Thủ công tử". Tất cả chuyện lớn nhỏ của Hầu phủ, tạm thời giao cho An Bình hầu gia nữ phu nhân Tần Song Ngọc làm chủ. Đã mấy ngày liên tục, biểu tiêu thư Lưu Bảo Nhi vẫn không xuất hiện. Đối với biểu tiêu thư ngang ngược này, nàng không xuất hiện bọn hạ nhân của Hầu phủ càng thêm mừng rỡ, cũng không có ai nhắc tới. Chỉ có duy nhất An Như Yên ở Khôi Thủy uyển có hỏi vài lần, nhưng cũng không biết tin tức gì cả. Nghĩ đến tính tình của biểu muội này, e là lại chạy đến chỗ nào đó để bắt nạt người khác rồi, sau đó cũng không hỏi thêm nữa.

Mà bên ngoài An Bình hầu phủ, bốn quốc gia đang chuẩn bị cuộc tụ hội mười năm một lần. Cuộc tụ hội này kéo dài liên tục suốt một tháng, trong thời gian đó, bốn quốc gia liên tục luận bàn, trao đổi, nghị sự với nhau để đạt được tiếng nói chung về mọi phương diện. Các hoạt động lớn bé diễn ra nhiều không đếm xuê.

Mấy ngày nay, An Ninh theo chỉ dụ của Hoàng hậu nương nương, đi một chuyến vào hoàng cung. Khi gặp lại Hoàng hậu nương nương, An Ninh có cảm

giác bà đối xử thân thiết hơn với nàng. Từ sau ngày Nam Cung Thiên Duệ tỉnh lại, lập tức được đưa về phủ tướng quân đường thượng. An Ninh qua lời nói của Hoàng hậu nương nương biết được vết thương của Nam Cung Thiên Duệ đã không còn điều gì đáng lo ngại, trong lòng cũng yên tâm không ít.

Lúc này, nàng tiến vào tẩm cung của Hoàng hậu, lúc vượt qua các vị tần phi thỉnh an Hoàng hậu nương nương thì có để ý thấy tất cả các phi tần đều có mặt ở đây, chỉ có Uyển quý phi là không thấy. Nghe nói, bởi vì chuyện xảy ra tại khu vực sân bắn mà Hoàng thượng không còn đi tới tẩm cung của Uyển quý phi nữa.

Trong lúc bốn quốc gia tụ hội, bên người Hoàng thượng cũng chỉ có Hoàng hậu nương nương cùng đi theo. An Ninh biết, Hoàng hậu nương nương vì chuyện này mà vô cùng cao hứng. Không biết tình trạng của Uyển quý phi kia ở trong tẩm cung là như thế nào?

Trong Thính Vũ hiên.

An Ninh ngồi ở trong sân, vẽ lại cảnh sắc trong viện, đã lâu chưa từng cầm bút vẽ tranh, nên thực có chút không quen.

"A, nhị tiểu thư thật là hăng hái, xem ra ông trời cũng thực quan tâm đến nhị tiểu thư. Sắc trời hôm nay mà vẽ tranh thì quả thật là quá hoàn mỹ." Ngũ phu nhân Tần Song Ngọc bước vào Thính Vũ hiên, vừa nhìn thấy An Ninh, liền thân thiện đi tới. Lúc đến bên cạnh An Ninh, nhìn vào bức tranh của nàng, trong lòng không khỏi cả kinh, ánh mắt cũng có một tia kinh diễm chợt lóe rồi biến mất, "Nhị tiểu thư quả thật không hổ danh là 'Đệ nhất tài nữ', chỉ là tùy tiện vẽ một cảnh sắc, nhưng dưới ngòi bút của nhị tiểu thư, cũng có thể trở thành cảnh tượng chốn thần tiên tuyệt vời đến thế này."

Ngũ phu nhân không hề nói khoa trương, cảnh sắc trong tranh dưới ngòi bút của An Ninh hết sức sống động. Bà không ngờ, An Ninh dù sao cũng chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi, nhưng tay nghề này sợ là ngay cả này đại sư Đan Thanh cũng không bì kịp.

An Ninh nhìn người vừa tới, trong lòng có chút giật mình, Tần Song Ngọc lại đến Thính Vũ hiên của nàng sao? Lúc trước rất hiếm khi có chuyện này!

An Ninh giật mình nhưng không hề biểu hiện ở trên mặt, buông bút vẽ xuống, khoe miệng nàng giờ lên một chút tươi cười, "Ninh Nhi bái kiến Tần di nương. Tần di nương đang nói gì vậy, cái gì là 'Đệ nhất tài nữ'? Ninh Nhi không dám đương nổi đâu."

"Sao lại có thể nói là không dám đương nổi? Cả kinh thành này, thậm chí là toàn bộ Đông Tần quốc, ai nói con không xứng đáng với danh hào đó chứ?" Tần Song Ngọc ha ha cười nói, hiện tại ngay cả đám ăn mày ở đầu đường cũng biết, vốn dĩ danh hào "Đệ nhất tài nữ" của An Bình hầu phủ đại tiểu thư là lợi dụng tài hoa của An Bình hầu phủ nhị tiểu thư mà có. Bây giờ, chân tướng rõ ràng, không phải con hoàn toàn xứng đáng là "Đệ nhất tài nữ" sao?

An Ninh đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Tần Song Ngọc, nhưng nàng vẫn khẽ nhủ mày, "Tần di nương không nên nói lung tung, những lời này nếu bị đại tỷ tỷ nghe được, thì không chỉ giận chó đánh mèo Ninh Nhi, mà còn giận cả Tần di nương nữa đó!"

Tần Song Ngọc sắc mặt cương cứng, như vừa bị đánh cho một phát thật mạnh, phục hồi tinh thần, kéo kéo khoe miệng, "Phải, phải, phải, là Tần di nương không biết nặng nhẹ. Nhị tiểu thư cứ xem như cái gì cũng không nghe thấy, coi như di nương cái gì cũng chưa nói ra nhé."

Bà vốn là muốn lấy lòng An Ninh, nhưng lại không ngờ chẳng những kỹ thuật vẽ tranh của An Ninh vô cùng xuất sắc mà lời nói ra cũng hết sức sắc bén, so với dao găm sắc nhọn cũng không kém chút nào.

"Bích Châu, dâng trà." An Ninh mời Tần Song Ngọc đi đến bàn đá trong sân ngồi xuống, sau đó nhìn về phía Tần Song Ngọc, thử hỏi, "Hôm nay, Tần di nương tìm Ninh Nhi, có việc gì sao?"

"Cũng không có gì, ta cảm thấy nhàm chán, đến tìm nhị tiểu thư nói chuyện phiếm một chút để giết thời gian thôi." Tần Song Ngọc bưng ly trà, nhấp nhấp nhấp một ngụm, nhưng ánh sáng lóe ra trong ánh mắt, đã tố cáo lời nói dối của bà.

An Ninh xem ở trong mắt, đại phu nhân không có ở trong phủ, ngũ phu nhân Tần Song Ngọc làm chủ chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà, việc nhiều không kể xiết, lại còn có nhã hứng tới nói chuyện phiếm giết thời gian sao?

Tần Song Ngọc tìm nàng, tất nhiên là có việc!

Nhớ tới Tần Song Ngọc ở kiếp trước, An Ninh cúi mặt xuống, cười nhưng không nói gì. Thật ra, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc Tần Song Ngọc đến tìm nàng là có chuyện gì!

"Ninh Nhi a, Tần di nương cũng coi như đã nhìn con lớn lên. Có chuyện này, Tần di nương có lời xin lỗi con." Tần Song Ngọc thật cẩn thận quan sát sắc mặt của An Ninh. Từ lúc bà bước vào Thính Vũ hiên đến bây giờ, trên mặt An Ninh vẫn luôn thản nhiên tươi cười, làm cho người ta không nhìn ra được một chút tâm tư của nàng. Nha đầu này, quả nhiên là sâu xa đến cực điểm, nghĩ đến tính toán của mình, Tần di nương nhíu nhíu mày.

"Xin lỗi? Tần di nương tại sao phải xin lỗi Ninh Nhi? Người đừng khiến Ninh Nhi cảm thấy khó xử!" An Ninh nhíu mày, trầm nghĩ trong lòng, rốt cuộc Tần Song Ngọc này đang có chủ ý gì? Xin lỗi sao? Người như Tần Song Ngọc lại có thể xin lỗi nàng ư? Ha! Quả thật là mới mẻ!

Tần Song Ngọc đặt ly trà xuống, vô cùng thân thiết lôi kéo tay An Ninh, thở dài một tiếng, trên mặt tràn đầy tự trách, "Hai năm qua trong lòng di nương vẫn luôn áy náy, ngày ngày đêm đêm đều nghĩ tới chuyện này. Cũng là do di nương có lời mà khó nói nên bắt đầu đi mới không thể nói cho con sớm hơn. Mỗi khi nhớ tới mẫu thân của con, ta đều cảm thấy trong lòng vô cùng day dứt."

Trong lòng An Ninh ngẩn ra, đáy mắt không dấu vết xẹt qua một chút quang mang, "Di nương muốn nói gì thì đừng ngại, di nương cứ nói thẳng ra đi."

Mẫu thân? Áy náy? Day dứt? Những chữ này phát ra từ miệng của Tần Song Ngọc, tuy rằng chưa thực sự rõ ràng, nhưng thông minh như An Ninh,

cũng đã có thể đoán ra điều mà ngũ phu nhân đang ám chỉ nhắc tới!

"Năm đó con lâm bệnh nặng mất trí nhớ, đại phu nhân lừa con, nói con là nữ nhi do bà ấy sinh ra. Lại ra lệnh cưỡng chế tất cả mọi người trong phủ không được để lộ ra sơ hở gì trước mặt con. Hơn nữa, năm đó Vân gia bị diệt môn, Hoàng thượng từng hạ chỉ, bất luận là ai cũng không được bàn luận về chuyện của Vân gia. Sau đó ở kinh thành, những điều liên quan đến Vân gia đều là điều cấm kỵ. Cho nên, mỗi ngày đi nương nghe thấy con gọi đại phu nhân là 'Nương', cũng không dám nói cho con biết, mẫu thân thực sự của con không phải là đại phu nhân. Nay con đã trưởng thành, cũng hiểu biết như vậy, thật sự là may mắn."

Tần Song Ngọc chậm rãi mở miệng, giọng nói ôn hòa cực kỳ thân thiết. Bà thật ra không biết đại phu nhân không phải mẹ ruột của An Ninh, nhưng buổi tối hôm kia, lúc lão gia say rượu qua đêm trong phòng bà đã nói ra chuyện này. Lúc đó ngũ phu nhân mới biết, lập tức trong lòng có suy nghĩ tính toán.

Nghĩ đến mấy năm nay đại phu nhân đều đối với bà ức hiếp cùng khinh thường, trong lòng Tần Song Ngọc không khỏi hờn lạnh. Có lẽ, đây chính là lúc Tần Song Ngọc bà phản kích rồi.

An Ninh nhú mày, "A? Di nương là vì chuyện này mà phải áy náy sao? Vậy di nương ngàn vạn lần không cần để ở trong lòng, bây giờ di nương cũng đã nói cho An Ninh biết được chân tướng của sự việc, di nương không cần phải day dứt điều gì cả."

Tần Song Ngọc giật mình, hiển nhiên không dự đoán được An Ninh lại bình tĩnh đối mặt với chuyện này như thế. Bà mong muốn ít nhất An Ninh cũng phải sinh ra oán hận với đại phu nhân một chút, nhưng... Khẽ nhú mày, trong khoảng thời gian ngắn, Tần Song Ngọc thật sự nhìn không thấu vị nhị tiểu thư này.

Kéo kéo khóe miệng, Tần Song Ngọc tiếp tục thử, "Đại phu nhân cũng thật là, dù nhị tiểu thư không phải do bà sinh ra thì cũng không nên vì đại tiểu thư, lợi dụng nhị tiểu thư mới phải! Để cho đại tiểu thư nhận cái danh hào 'Đệ nhất tài nữ' lâu như vậy, hưởng thụ tất cả vinh quang vốn là của nhị tiểu thư."

Lợi dụng? Trong lòng An Ninh trôi lên một tia châm chọc, hiện tại Tần Song Ngọc ra sức châm chọc, e là cũng đang có ý đồ lợi dụng nàng mà thôi! Hừ, không phải cũng cùng một loại với đại phu nhân sao?

"Tần di nương có vẻ như rất bất mãn với đại phu nhân và đại tiểu thư!" An Ninh cúi mặt xuống, nhợt nhạt nhấp một ngụm trà, giống như lơ đãng nói.

An Ninh vừa dứt lời, sắc mặt Tần Song Ngọc cương cứng. Bà đúng là bất mãn đối với đại phu nhân cùng đại tiểu thư, nhưng thật không ngờ An Ninh lại trực tiếp nói ra như vậy. Thấy mọi chuyện đã nói trắng ra như thế, Tần Song Ngọc cũng không cần che giấu cái gì nữa, trên mặt lộ ra một chút tươi cười, "Nhị tiểu thư, ở An Bình hầu phủ, ta và con đều là những người không có tiếng nói. Cho nên, càng cần phải quan tâm lẫn nhau mới đúng. Nhiều người hợp sức, có lẽ sẽ thêm một phần yên ổn. Con nói xem như vậy có đúng không, nhị tiểu thư?"

Ngũ phu nhân này, muốn cùng nàng ngồi chung trên một chiếc thuyền sao? Nghĩ đến chuyện đã xảy ra kiếp trước, Tần Song Ngọc này nhìn thì có vẻ mong manh yếu đuối, nhưng thật ra cũng không phải là người lương thiện gì. Bất quá, hai người lại có chung một kẻ thù, nếu Tần Song Ngọc muốn mượn sức của nàng thì nàng cũng không ngại giúp đỡ bà. Còn chưa biết cuối cùng là ai lợi dụng ai đâu!

Tuy trong lòng đã nghĩ như vậy nhưng An Ninh lại cố ý làm khó dễ, vẻ mặt khó xử cau mày, "Tần di nương nói không sai, trong Hầu phủ, Ninh Nhi quả thật là thấp cổ bé họng, nhưng chỉ sợ Ninh Nhi không có năng lực bảo hộ Tần di nương..."

"Sao Ninh Nhi lại khách khí như vậy? Con gọi ta là di nương, mặc dù không phải là mẹ đẻ, nhưng cũng có thể tính là một nửa nữ nhi, không phải sao? Dù Ninh Nhi không thể bảo hộ ta, nhưng ta chắc chắn sẽ bảo hộ Ninh Nhi." Trong lòng Tần Song Ngọc vui vẻ, cắt ngang lời nàng. Hiện giờ An Ninh đang được lão gia coi trọng, lại là nghĩa nữ của Hoàng hậu, còn thân cận được với Thần vương Thương Dịch, chỗ dựa nhiều như vậy! Nếu mà phải chịu thiệt thì Tần Song Ngọc bà cũng sẽ không xuất hiện tại Thính Vũ hiên ngày hôm nay.

"Nếu đã như vậy, sau này Ninh Nhi xin nhờ cậy Tần di nương quan tâm chiếu cố." An Ninh đứng dậy, hướng tới Tần Song Ngọc thi lễ.

Tần Song Ngọc cười ha ha đỡ An Ninh đứng lên, "Đều là người một nhà, hà tất phải khách khí như vậy. Ninh Nhi này, Tần di nương có chuyện mong Ninh Nhi sẽ giúp đỡ, không biết..."

Ánh mắt Tần Song Ngọc lóe lên, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

An Ninh âm thầm nhú mày, nhanh như vậy đã ra yêu cầu với nàng rồi sao? Xem bộ dáng ra vẻ khó xử của ngũ phu nhân, An Ninh thầm nghĩ trong lòng: An Bình hầu phủ này, nhân tài diễn trò cũng không ít đâu! Nhú nhú mi, An Ninh nở ra một nụ cười hòa ái, "Tần di nương có việc thì cứ nói ra đừng ngại. Tần di nương không phải vừa mới nói, đã là người một nhà hà tất phải khách khí hay sao?"

Nghe An Ninh nói như vậy, khó xử trên mặt Tần Song Ngọc nhất thời biến mất, "Là như vậy, tứ phu nhân trước khi mất đã đem Hinh Nhi nhờ cậy ta chiếu cố, nay Hinh Nhi đã mười ba tuổi rồi, ta từng đồng ý với tứ tỷ, bồi dưỡng con bé thật tốt. Đêm qua ta nằm mơ thấy tứ tỷ quay về oán trách ta không dạy dỗ tốt cho Hinh Nhi, nhưng... Ta vốn không có tài nghệ gì. Mới vừa rồi thấy Ninh Nhi vẽ tranh đẹp như vậy, trong lòng nhất thời nghĩ tới, nếu Hinh Nhi có thể theo con học vẽ tranh. Chưa nói tới học được hết kỹ thuật của con, cho dù chỉ học một phần mười thôi, tương lai cũng có thể tìm được một mối nhân duyên tốt. Nếu được như vậy, ta cũng coi như giữ được lời hứa với tứ tỷ, không biết Ninh Nhi con..."

Thì ra là thế!

Tần Song Ngọc tuy rằng lôi kéo nàng làm đồng minh, nhưng vẫn dành nhiều tâm tư đặt trên người An Lan Hinh! Cũng phải, An Lan Hinh vẫn còn nhỏ, lại dễ dàng không chế, so với nàng càng lợi dụng được nhiều hơn, không phải sao?

Nghĩ đến kiếp trước đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt An Ninh xẹt qua một chút biến hoá kỳ lạ, "Tần di nương thực sự muốn Ninh Nhi dạy Hình Nhi vẽ tranh sao?"

"Nếu con có thể đồng ý việc này thì ta sẽ vô cùng cảm kích." Về mặt Tần Song Ngọc chờ mong nhìn An Ninh, nhưng không hiểu vì sao, nụ cười trên mặt An Ninh lại khiến bà có cảm giác kỳ dị, giống như đang châm chọc bà vậy.

Châm chọc? Sao An Ninh lại có biểu tình như vậy được?

"Nếu Tần di nương đã nhờ cậy, dĩ nhiên Ninh Nhi sẽ không cự tuyệt." An Ninh thản nhiên mở miệng nhận lời. Tần Ngọc Song a Tần Ngọc Song, nếu bà biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì, liệu lúc đó bà có thấy hối hận với quyết định của mình bây giờ hay không?

Bà bồi dưỡng An Lan Hình như vậy, mặc kệ là thật tâm hay là giả ý, đến lúc đó chỉ sợ...

An Ninh thu lại suy nghĩ trong đầu. Cũng được! Đây là chuyện của hai người bọn họ, nàng chỉ cần chờ xem kịch vui là được rồi!

"Vậy Tần di nương thay mặt Hình Nhi cùng tứ tỷ cảm ơn con. Ngày mai, ta gọi Hình Nhi đến Thính Vũ hiên, đã làm phiền con rồi." Tần Song Ngọc không hề biết suy nghĩ trong lòng An Ninh. Lúc này, bà chỉ thầm nghĩ vừa mượn sức An Ninh bây giờ, vừa nhân cơ hội bồi dưỡng An Lan Hình sau này sẽ trở thành một quân cờ hữu dụng. Nghĩ tới điều gì đó, Tần Song Ngọc theo bản năng vuốt ve bụng của mình một chút. Cũng đã qua một thời gian, bà cảm thấy hình như mình đang mang thai. Nếu như thật sự có thai thì đúng là không thể tốt hơn rồi.

An Ninh sắc bén phát hiện ra hành động của ngũ phu nhân, đáy mắt không dấu vết hiện lên một chút quang mang. Trước khi Tần Song Ngọc rời đi, An Ninh kéo kéo khóe miệng, giơ lên một chút tươi cười vô hại, "Tần di nương, Ninh Nhi hi vọng Tần di nương sớm sinh cho phụ thân một tiểu quý tử, chắc chắn phụ thân sẽ yêu thương vô cùng."

Nếu là trước kia, có người nói với ngũ phu nhân những lời này, trong lòng bà sẽ than thở một tiếng, cảm thấy vô cùng cô đơn. Nhưng hiện giờ, về mặt bà tràn đầy tự tin, hết sức vui vẻ rời khỏi Thính Vũ hiên.

An Ninh nhìn bóng dáng ngũ phu nhân biến mất ở ngoài cửa viện, quay trở lại trước giá vẽ, tiếp tục làm nốt công việc đang dở vừa rồi.

"Tiểu thư, người thật sự muốn dạy tam tiểu thư kia vẽ tranh sao?" Bích Châu đứng bên cạnh dò hỏi, hơi cau mày, tựa hồ có chút không rõ, tiểu thư đồng ý với Tần di nương thì tốt ở chỗ nào. Tam tiểu thư kia nhìn thì có vẻ thực nhu thuận, nhưng đôi khi, lại làm cho người khác không cách nào thích nổi. Những việc tiểu thư cần làm đã rất nhiều rồi, bây giờ còn phải mất thời gian đi dạy nàng!

"Đồng ý thì cũng đã đồng ý rồi, còn có thể là giả hay sao?" An Ninh thản nhiên mở miệng, bút lông trong tay nhẹ nhàng lướt trên mặt giấy.

"Hừ, xem ra ngũ phu nhân kia không sinh được đứa nhỏ nào, chắc đã coi tam tiểu thư như chính con ruột của mình rồi." Bích Châu bĩu môi, về mặt vẫn rất mất hứng. Nàng nhớ tới chuyện đại phu nhân vì đại tiểu thư mà lợi dụng tiểu thư, vậy ngũ phu nhân kia có khi nào cũng giống như đại phu nhân, vì tam tiểu thư mà lợi dụng tiểu thư hay không? Vừa nghĩ đến đó, Bích Châu càng thêm cảnh giác đứng lên.

"Rốt cuộc có phải thật sự yêu thương hay không, chỉ cần qua một chút thời gian nữa, người có thể nhìn thấy rõ ràng ngay thôi." Lực chú ý của An Ninh vẫn đặt vào bức tranh trước mặt. Đến lúc đó, Hầu phu nhân, sợ rằng lại là một phen mưa rền gió dữ. Tần Ngọc Song sao có thể ngờ được, lúc này bà có "dụng tâm" đối với An Lan Hình, nhưng tới lúc đó, lại hận không thể giết An Lan Hình ngay tức khắc!

"Ồ?" Ánh mắt An Ninh lơ đãng rơi xuống mái tóc của Bích Châu, trên đó cài một chiếc trâm ngọc bích khiến nàng chú ý. Ngày thường mặc dù An Ninh có cho Bích Châu một ít trang sức, nhưng trong đó không có chiếc trâm ngọc bích này. Huống hồ, theo như nàng nhìn thấy, chiếc trâm kia giá trị không hề nhỏ, là ngọc quý hiếm có.

Nhận thấy tầm mắt của An Ninh, tuy rằng nàng còn chưa nói điều gì, trong lòng Bích Châu đã kêu lộp bộp một tiếng. Nhanh chóng xoay người, tránh đi ánh mắt sắc bén của An Ninh. Trong lòng âm thầm rên rỉ, đã biết rõ ánh mắt của tiểu thư vô cùng lợi hại, không biết hôm nay nàng ăn phải cái gì mà lại đem cây trâm ngọc bích cài ở trên đầu? Nghĩ đến người đưa cho nàng cây trâm này, trong lòng rủa thầm: "Phi Phiến chết tiệt, cứ ngang ngược có nhét cây trâm vào tay nàng cho bằng được. Bây giờ thì hay rồi, nếu bị tiểu thư phát hiện ra, nhất định sẽ giết chết nàng!"

Mà lúc này, ở một nơi bí mật gần đó, Phi Phiến liên tục hắt xì vài cái, theo bản năng nhìn chăm chú vào hai bóng dáng trong sân viện. Tiểu thư vẫn đang thảnh thơi vẽ tranh, mà nha đầu đang đưa lưng về phía hần kia, không biết đang làm gì, nhưng nhìn thấy trên tóc của nàng có cài chiếc trâm ngọc bích, khuôn mặt tuấn mỹ của Phi Phiến hiện lên một chút tươi cười vừa lòng, âm thầm nghĩ ngợi: "còn nói không muốn, chẳng phải bây giờ đang mang ở trên đầu hay sao? Đúng là nữ nhân, chung quy cũng chỉ là khẩu thị tâm phi mà thôi!"

Hôm sau, An Ninh đang dùng đồ ăn sáng, liền thấy quản gia mang vật gì đó vội vàng chạy vào. An Ninh nhìn thấy trong tay hần cầm một chiếc hộp gấm, khẽ nhíu mày, "Quản gia tới Thính Vũ hiên là có việc gì sao?"

Quản gia hướng nàng hành lễ, mở miệng nói, "Nhi tiểu thư, Ly vương điện hạ nhờ lão nô đem vật này giao cho nhị tiểu thư, mong nhị tiểu thư đừng từ chối."

An Ninh liếc Bích Châu một cái, Bích Châu liền lập tức đón lấy hộp gấm trong tay quản gia, mở ra đưa đến trước mặt An Ninh. Trong đó có một chiếc áo choàng, màu trắng như tuyết, được tạo ra từ da của ngân hồ vô cùng hiếm có, hoa lệ tinh xảo lại ấm áp mềm mại.

Ly vương này ra tay thật sự là hào phóng!

Nhớ tới ngày ấy, Triệu Cảnh Trạch trao ngọc bội cho nàng, cùng với những lời thổ lộ của hân, trong mắt An Ninh xẹt qua một chút lãnh ý. An Ninh phản phó Bích Châu đem áo choàng gấp lại cẩn thận, đặt vào trong hộp gấm, thoáng nhìn qua quần gia, thân nhiên mở miệng, "Quần gia còn có việc gì nữa sao?"

"Nhị tiểu thư, Ly vương điện hạ đang ở đại sảnh ngồi chờ, hy vọng có thể gặp mặt tiểu thư." Quần gia nói xong, thầm nghĩ trong lòng, nhị tiểu thư này thật sự là không đơn giản. Có thể thân cận được với Thần vương điện hạ còn chưa nói, hiện tại ngay cả Ly vương điện hạ cũng thể hiện sự quan tâm đối với nàng. Chiếc áo choàng khi này, hân vừa nhìn đã biết, đừng nói là da ngân hồ hết sức hiếm có mà ngay cả việc thuê người chế tác cùng với trang sức châu báu đính trên đó giá trị vô cùng xa xỉ!

"Sao?" An Ninh nhíu mày, Ly vương đang chờ ở đại sảnh sao? An Ninh bỗng nghĩ đến điều gì, mày khẽ nhíu, "Lão gia đâu?"

"Lão gia cũng đang ở đại sảnh, cùng Ly vương điện hạ thưởng trà! Lão gia phản phó lão nô tới đây nói cho tiểu thư, Ly vương điện hạ đích thân đến thăm tiểu thư, tuyệt đối không thể chậm trễ. Mong tiểu thư nhanh chóng chuẩn bị thật tốt ra gặp mặt Ly vương điện hạ." Quần gia đem mấy lời An Bình hầu gia lên phản phó với hân nói cho An Ninh biết, mơ hồ có thể đoán lão gia đang suy tính điều gì, người kia chính là nhị tử của hoàng thượng a!

"Ra là vậy!" Ánh mắt An Ninh chợt lóe ra một chút biến hoá kỳ lạ rồi nhanh chóng biến mất, khiến người khác không kịp phát hiện ra, "Bích Châu, đem đồ của Ly vương điện hạ giao cho quần gia. Quần gia quay trở về nói với Ly vương điện hạ, đại lễ như vậy, An Ninh không nhận nổi. Mặt khác mời nội cho phụ thân, thân thể Ninh Nhi không được khỏe, cần nghỉ ngơi, không tiện ra gặp khách."

Quần gia giật mình, "Nhị tiểu thư..."

Thân thể không được khỏe? Hân thấy nhị tiểu thư tinh thần thực sự rất tốt, đâu có bộ dáng không được khỏe chứ.

"Sao vậy? Quần gia định để cho ta tự mình đi nói với phụ thân hay sao?" An Ninh khẽ nhíu mày, giọng nói vẫn ôn hòa, nhưng trong đó lại ẩn chứa một chút lạnh lẽo, khiến cho quần gia bỗng nhiên phát run, trong lòng không khỏi than thầm, nhị tiểu thư này, phong thái thật khiến người ta cảm thấy không giản mà uy.

"Lão nô lập tức đi bẩm báo với lão gia." Quần gia không hiểu tại sao lại có cảm giác tay chân run rẩy, nhị tiểu thư lúc trước không phải như thế này! Từ khi lão gia một lần nữa coi trọng nhị tiểu thư, nhị tiểu thư dường như không còn giống với trước kia nữa, có đôi khi, khí thế so với lão gia còn áp đảo hơn.

"Vậy làm phiền quần gia." An Ninh cúi mặt xuống, tiếp tục uống trà. Coi như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh qua.

Quần gia mang hộp gấm trong tay, tâm tình lúc đến và lúc về khác nhau một trời một vực. Ly vương điện hạ đưa đại lễ tới, mà lại mang trở về, cái này... Hân cơ hồ có thể đoán trước được nếu Ly vương điện hạ không tức giận thì e rằng lão gia cũng bốc hỏa thôi.

Quả nhiên, quần gia vừa đến đại sảnh, Triệu Cảnh Trạch vốn tưởng rằng mình có thể gặp được An Ninh, nhưng nhìn trước nhìn sau cũng không thấy An Ninh đâu, hân nhất thời có chút sững sờ.

"Nhị tiểu thư đâu?" Ánh mắt An Bình hầu gia thâm trầm, giọng nói có chút hờn giận, theo bản năng nhìn thoáng qua Triệu Cảnh Trạch, âm thầm quan sát phản ứng của hân.

"Nhị tiểu thư thân thể không được khỏe, cần nghỉ ngơi, không tiện ra gặp khách, còn có..." Quần gia nhất thời cảm thấy ánh mắt đang đặt trên người hân càng ngày càng lạnh. Hân thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên, lão gia rõ ràng là đang tức giận, về phần Ly vương điện hạ, trận lạnh lẽo kia là từ trên người hân phát ra. Lúc này, quần gia âm thầm thở dài, nếu Ly vương biết nhị tiểu thư còn không nhận đại lễ của mình thì không biết hân có tức giận bộc phát ngay tại đây hay không?

Tuy rằng hết sức lo lắng, nhưng quần gia đã không còn đường để lui nữa, không muốn nói cũng phải nói. Hít vào một hơi thật sâu, quần gia tiếp tục mở miệng, "Còn có... Nhị tiểu thư nói, đại lễ của Ly vương điện hạ quá mức quý trọng, nhị tiểu thư không nhận nổi, cho nên, muốn trả lại cho Ly vương điện hạ."

‘Oanh’ một tiếng, không khí trong đại sảnh nhất thời trở nên vô cùng quỷ dị. Triệu Cảnh Trạch không thể ngờ An Ninh lại cự tuyệt hân, lần trước hân tặng ngọc bội cho nàng, tuy rằng đã bị hủy, nhưng đó là do Thần vương Thương Dịch làm, An Ninh cũng không trực tiếp từ chối. Cho nên hôm nay hân dùng da ngân hồ đã săn bắt được lúc trước làm thành áo choàng, còn đặc biệt đích thân đưa tới. Vậy mà An Ninh lại... đã vậy còn trực tiếp cự tuyệt!

Quả thật là không để lại cho Triệu Cảnh Trạch hân một chút mặt mũi nào!

Trong lòng dâng lên tức giận nồng đậm cùng không cam lòng, nghĩ đến Thần vương Thương Dịch, chẳng lẽ An Ninh thật sự có cảm tình với Thần vương?

Đôi mắt híp lại, trong mắt Triệu Cảnh Trạch xẹt qua một chút sắc bén thâm trầm, nếu đã như vậy, hân cũng sẽ không để nàng được như ý!

"Việc này..." An Bình hầu gia nghe xong, trong lòng lập bộp một chút. Mặc dù ông là mệnh quan triều đình, còn là một trong tứ đại gia tộc, nhưng Ly vương chung quy vẫn là hoàng tử. Hoàng thượng mặc dù đã có vài vị hoàng tử, nhưng vẫn chưa chịu sắc lập thái tử. Trong các hoàng tử đó, Dự vương điện hạ là có tư cách làm hoàng đế nhất, nhưng Dự vương điện hạ lại bị Hoàng thượng phái ra ngoài kinh thành. Trong các vị hoàng tử còn lại, lực cạnh tranh của Ly vương điện hạ tuy rằng bây giờ còn chưa thực sự rõ ràng, nhưng ông nhìn ra được dự vọng đối với quyền lực nồng đậm trong ánh mắt của Ly vương.

Một nam nhân như vậy, tuyệt đối sẽ không ngừng leo lên địa vị cao hơn. Nếu trong thân thể có huyết thống của hoàng thất, thì đối với ngôi vị hoàng đế

kia, sớm hay muộn hẳn cũng sẽ cố gắng tranh giành cho bằng được!

Nói không chừng, Ly vương điện hạ sẽ là người tiếp theo ngồi lên ngôi vị hoàng đế, ông không thể đắc tội hân. An Ninh này sao lại... hồ đồ rồi sao?

Ông làm sao mà biết, An Ninh đúng là có ý làm như vậy. Ly vương là một kẻ truy đuổi quyền lực, An Bình hầu gia cũng cùng một dạng với hân mà thôi. An Ninh biết rõ phụ thân của nàng không muốn đắc tội với Ly vương. Nếu vậy, nàng liền giúp ông đắc tội, thuận tiện khiến cho ông lo lắng không yên!

"Nghiệp chướng!" An Bình hầu gia gầm lên một tiếng, lo lắng nhận lấy hộp gấm trong tay quân gia, xoay người nhìn về phía Triệu Cảnh Trạch, "Ly vương điện hạ chớ tức giận, tiểu nữ không hiểu chuyện, Ly vương điện hạ đại nhân đại lượng, không cần cùng tiểu nữ không chấp nhặt."

Con người Triệu Cảnh Trạch phút chốc co rút, cha và con gái, thái độ của hai người đối với hân hoàn toàn tương phản a!

"Như vậy, vật này..." Triệu Cảnh Trạch trầm tư một lát, ánh mắt dừng trên hộp gấm trong tay An Bình hầu gia, hơi ngập ngừng ám chỉ.

An Bình hầu gia cũng là người thông minh, nhanh chóng gật đầu, "Đại lễ này lão thần thay mặt tiểu nữ nhận trước, đợi lát nữa sẽ lại đưa qua cho nàng. Đại lễ của Ly vương điện hạ, nàng dĩ nhiên sẽ thích."

Triệu Cảnh Trạch nhú nhú mi, nhất thời trong lòng có tính toán, bưng ly trà trong tay lên, nhàn nhạt uống trà, cũng không nói gì cả, nhất thời làm cho không khí trong đại sảnh càng trở nên quỷ dị. An Bình hầu gia không biết Ly vương điện hạ đang nghĩ cái gì, chỉ có thể ở một bên thật cẩn thận quan sát.

Sau một lúc lâu, Ly vương điện hạ buông ly trà trong tay, đứng dậy đem hộp gấm trong tay An Bình hầu gia đặt ở trên bàn, lập tức giúp đỡ An Bình hầu gia ngồi xuống, một loạt động tác, giống như vô cùng thân thiết, vẻ mặt còn tràn ngập ý cười.

An Bình hầu gia âm thầm suy đoán tâm tư của Ly vương, nhưng thế nào cũng đoán không ra. Ly vương này, mặc dù không cao thâm bằng Thần vương Thương Dịch, nhưng trải qua sinh tồn ở trong hoàng thất, hẳn tất nhiên sẽ biết tự che giấu cảm xúc của bản thân!

Chỉ là một lát phần nộ cùng luống cuống kia, cũng đã rất nhanh liền biến mất.

Sau khi Triệu Cảnh Trạch đỡ An Bình hầu gia yên vị ngồi xuống, thì nhanh chóng quỳ một gối xuống trước mặt ông. Hành động này nhất thời làm cho An Bình hầu gia kinh hãi nhảy dựng lên, bước lên phía trước nâng Triệu Cảnh Trạch đứng dậy, "Ly vương điện hạ đang làm gì vậy? Ngài làm như thế này là không thể được!"

Về mặt Triệu Cảnh Trạch chân thành nhìn thẳng vào hai mắt của An Bình hầu gia, thờ dài một tiếng, "Ở trước mặt hầu gia, bốn vương cũng không muốn che giấu điều gì. Nói thật với hầu gia, từ sau khi nhìn thấy nhị tiểu thư ở mẫu đơn yến, bốn vương đã một lòng hướng tới nàng. Ngày ngày tương tư, rốt cuộc quên không được. Bốn vương không nhìn thấy nữ nhân nào khác, trong đầu luôn hiện lên bóng dáng của nhị tiểu thư, không sao xóa đi được. Bốn vương có nghe nói nhị tiểu thư cùng Thần vương biểu ca đang qua lại, đoán rằng hai người vốn là một đôi tài tử giai nhân, cho nên vẫn không dám đường đột tiến tới với nhị tiểu thư. Nhưng thời gian qua, thật sự là không chịu nổi tưởng niệm ở trong lòng, bốn vương liền đánh bạo, kiên trì đến Hầu phủ, cho dù chỉ là gặp mặt nhị tiểu thư một chút thôi cũng đã cảm thấy mãn nguyện rồi!"

"Thần vương điện hạ hân..." An Bình hầu gia bởi vì lời nói của Triệu Cảnh Trạch mà vui sướng không thôi, nghe ý tứ trong đó, thì ra Ly vương điện hạ lại coi trọng An Ninh, còn lưu luyến si mê như vậy, quả thật khiến cho ông cảm thấy rất vui mừng. Nhưng nghe được hai chữ "Thần vương", An Bình hầu gia lại có chút băn khoăn, Thần vương điện hạ là vị vương gia được hoàng thượng thương yêu nhất, có thể nói hoàng thượng coi Thần vương chẳng khác nào con ruột của mình.

Như nhìn ra băn khoăn của An Bình hầu gia, Triệu Cảnh Trạch nhú nhú mi, tiếp tục nói, "Bốn vương xưa nay luôn kính trọng Thần vương biểu ca, nhưng hân chung quy vẫn là hoàng tử của Bắc Yên!"

Một câu này làm cho An Bình hầu gia trong lòng cả kinh, nhất thời ánh mắt sáng lên, cái này thực sự đã nhắc nhở ông. Thần vương có được hoàng thượng yêu thương, nhưng chung quy cũng không phải là con ruột, tương lai hoàng thượng sẽ không thể nào để một người khác họ thừa kế ngôi vị hoàng đế của Đông Tần quốc đi. Huống chi, Thần vương mang họ của hoàng thất Bắc Yên, nếu tặng ngôi vị cho Thần vương, thì không phải là đem toàn bộ giang sơn của Đông Tần quốc tặng cho Bắc Yên quốc hay sao?

Ngôi vị hoàng đế này vẫn còn cơ hội với mấy vị hoàng tử của Đông Tần, có thể là hiện tại Thần vương được hoàng thượng yêu thương, nhưng sau này thay đổi quân chủ, thì cái gì cũng không thể nói trước được. Trước khác nay khác, vì mưu kế lâu dài, trong lòng An Bình hầu gia đã có quyết định của chính mình, thân thiện mở miệng, "Ly vương điện hạ có thể để mất tiểu nữ như vậy, đó là phúc khí tiểu nữ."

Triệu Cảnh Trạch vừa lòng gật đầu, hiểu được lựa chọn của An Bình hầu gia. Xem ra, An Bình hầu gia này vẫn là một người thức thời, Triệu Cảnh Trạch giờ lên một chút tươi cười, "Không biết nhị tiểu thư đã có mối nhân duyên nào hay chưa?"

Nhắc tới việc này, càng làm cho An Bình hầu gia vui mừng quá đỗi, "Còn chưa có, còn chưa có, tiểu nữ cũng đã cập kê, đang chờ có người đến cầu hôn! Ly vương điện hạ, hôm nay mời ở lại quý phủ dùng yến. Lão thần sẽ bảo tiểu nữ tới tự mình tạ tội với ngài."

"Như thế rất tốt, vậy lúc này, không bằng để tự bốn vương đem lễ vật đến tặng cho nhị tiểu thư, có được hay không?" Triệu Cảnh Trạch ngụ ý mở miệng.

An Bình hầu gia nhất thời hiểu được ý tứ của hân, không ngừng gật đầu, "Được, đương nhiên được. Quân gia, mau dẫn Ly vương điện hạ tới Thánh Vũ hiên."

Trong Thính Vũ hiên.

An Ninh tựa lưng vào tháp thượng, lật xem quyển sách trên tay, nhất thời cảm giác được không khí xung quanh có chút dị thường. Hồi thờ kia nàng đã từng vô cùng quen thuộc, do vậy không cần quay đầu lại, nàng cũng biết người đến là ai. Trong mắt xẹt qua một tia ngoan độc, Triệu Cảnh Trạch này lại dám đến tận Thính Vũ hiên của nàng!

Như nghĩ đến điều gì, ánh mắt An Ninh dừng lại trên một cái chén ở bên cạnh, trong lòng cười lạnh. Hừ! Nếu đã đến đây, sao nàng lại không đón tiếp hẳn thật tốt chứ?

Bàn tay An Ninh nhanh nhẹn tóm lấy cái chén bên cạnh, hướng tới phương hướng có tiếng bước chân truyền đến mà hung hăng ném qua, khí thế sắc bén, không một chút do dự.

"A..." Tiếng hô đau vang lên. An Ninh vừa lòng cười, lập tức quay đầu nhìn về phía người đang chột vật kia. Trên trán hắn đã chảy ra một dòng máu tươi, mà Ly vương giờ phút này, cũng là bộ dáng vô cùng tức giận. Trong lòng trời lên một tia đắc ý, nhưng An Ninh vẫn cắn chặt môi, về mặt vô tội mở miệng, "A! Ly vương điện hạ, sao lại là người?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Gặp lại tình nhân cũ

An Ninh nhìn về phía người vừa tới, cau mày, cắn chặt môi, về mặt vô tội, cứ như thể nàng không hề biết người bị nàng ném cái chén vào người là Ly vương điện hạ. Lúc này, An Ninh đã đứng dậy, đi đến trước mặt Ly vương, gương mặt khó nén kích động, "Ly vương điện hạ, thần nữ có tội. Thần nữ không biết là Ly vương điện hạ, thần nữ lại tưởng rằng có mèo lạc bên ngoài len vào quấy rối, cho nên mới ném cái chén để đuổi nó đi, ai ngờ..."

An Ninh bối rối ngón tay quần chặt vào nhau, bộ dáng kia, thật giống như nàng là người vô tội nhất thiên hạ. Bích Châu vừa rồi ở ngoài sân không ngăn được Triệu Cảnh Trạch đi vào, vừa mới chạy tới cửa đã nghe thấy lý do thoái thác của An Ninh, khóe miệng không khỏi co rút, có chút ghen lời, mèo lạc sao? Không sai, viện của các nàng thỉnh thoảng ngẫu nhiên sẽ có một con mèo lạc chạy vào. Nhưng mỗi lần bọn chúng tới, tiểu thư đều phân phó nàng chuẩn bị một ít thức ăn cho bọn chúng, chứ không phải dùng loại "ném chén" này để tiếp đón a!

Mèo lạc? Bích Châu lúc này mới vỡ lẽ. Hồi này Ly vương điện hạ tặng lễ, tiểu thư trực tiếp cự tuyệt, chắc chắn là không thích Ly vương rồi. Chẳng qua, đường đường là vương tôn hoàng tử mà tiểu thư lại so sánh hắn với một con mèo lạc. Hơn nữa, đãi ngộ dành cho hắn còn không bằng mấy con mèo lạc kia, người có thể làm được việc này, e rằng chỉ có tiểu thư mới dám ra tay!

Triệu Cảnh Trạch trong lòng tràn đầy tức giận, vừa rồi cú ném kia căn bản là quá bất ngờ khiến người ta không kịp phản ứng. Ngay cả hắn một thân công phu cũng không thể tránh kịp, giờ phút này, thấy An Ninh kích động không biết làm thế nào, đáng về hết sức vô tội. Nếu hắn trách tội nàng thì đại nam nhân như hắn cũng quá mức hẹp hòi rồi.

Nghĩ đến tính toán của mình, cuối cùng Triệu Cảnh Trạch áp chế hờn giận trong lòng, kéo kéo khóe miệng, "Bỏ vương không có việc gì, nhị tiểu thư không cần phải tự trách, chẳng qua là xước chút da thôi, không có gì nghiêm trọng."

Trong lòng An Ninh trời lên một tia đắc ý, xước chút da thôi sao? Ánh mắt nàng dừng ở trên dòng máu tươi trên trán kia, kiếp trước nàng với Ly vương làm vợ chồng năm năm, tính tình của hắn, nàng vẫn có vài phần hiểu biết. Hôm nay, hắn đích thân mang lễ vật đến lấy lòng nàng như vậy, chắc chắn sẽ không bởi vì "chuyện nhỏ" này mà tùy tiện trách mắng nàng.

Kiếp trước, hắn từ một tiểu vương gia không có bao nhiêu ưu thế, từng bước trở thành người có khả năng lớn nhất được lựa chọn ngồi vào ngôi vị hoàng đế. Một Ly vương như vậy, sao có thể khinh thường được? Về khả năng tính kế cùng lợi dụng tình cảm, các vị vương gia khác sao có thể sánh bằng hắn.

Nghe hắn nói như thế, An Ninh cũng không "tự trách" nữa, trên mặt lộ lên một chút tươi cười, tao nhã mà xa cách, "Ly vương điện hạ tôn quý như vậy, mà tiểu viện của ta ngay cả một ly trà ngon cũng không có. Mời vương gia quay lại đại sảnh, phụ thân chắc chắn sẽ chiêu đãi ngài thật tốt."

An Ninh cúi mặt xuống, Ly vương có thể đi vào Thính Vũ hiên, tất nhiên đã được An Bình hầu gia ngầm đồng ý. Nghĩ đến kiếp trước, An Bình hầu gia tác hợp nàng cùng với Ly vương, mi tâm không khỏi nhăn lại, thâm nghĩ phải mau chóng đuổi Ly vương điện hạ không mời mà đến này ra khỏi đây, Thính Vũ hiên của nàng tuyệt đối không chào đón nam nhân phụ bạc như hắn!

Lệnh đuổi khách rõ ràng như vậy, làm cho Triệu Cảnh Trạch giật mình, trên mặt có chút xấu hổ. An Ninh này, hắn đã đích thân tới thăm nàng, nàng lại vẫn tỏ vẻ xa cách như thế. Có ý bỏ qua ý tứ trong lời nói của nàng, Triệu Cảnh Trạch ngồi thẳng xuống ghế, lấy khăn cầm ra, lau vết máu trên trán, "Không sao, bỏ vương không uống trà cũng không sao cả."

Nói xong Triệu Cảnh Trạch ngồi im, không có ý định đứng dậy. Đáy mắt An Ninh không dấu vết xẹt qua một chút chán ghét, nàng sao lại có thể quên, Ly vương còn có một "phẩm chất tốt" nữa, đó chính là kiên trì. Kiếp trước, khi nhìn thấy kiên trì của hắn, khiến cho nàng thực cảm động, nhưng giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy sao da mặt của hắn lại dày như vậy!

Thì ra, tình cảm khác nhau, cảm thụ cũng cách xa vạn dặm!

"Nhị tiểu thư, đây là tâm ý của bốn vương. Da hồ ly là bốn vương tự tay săn được, vì nhị tiểu thư mà chế tác ra chiếc áo choàng này. Mặc dù không thể so với mỹ ngọc kia, nhưng nó mang theo toàn bộ tâm ý cùng tình cảm của ta. Nhị tiểu thư, tâm tư của bốn vương... nàng còn không rõ sao?" Triệu Cảnh Trạch ánh mắt nhìn chằm chằm An Ninh, hẳn đã hạ quyết tâm, phải thành thân được với An Ninh.

Hắn cân nhắc đã lâu, thành thân với An Ninh có thể mang lại cho hắn lợi ích lớn hơn nhiều so với dự tính. Hiện tại, An Bình hầu gia hẳn là đứng về phe hắn, dù An Ninh có không muốn thì sao chứ? Từ trước tới nay, hôn nhân của con cái vẫn phải làm theo lời của cha mẹ. Chỉ cần một câu của An Bình hầu gia, đem An Ninh gả cho hắn, như vậy, An Ninh làm thế nào để thoát khỏi lòng bàn tay của hắn đây?

An Ninh cúi đầu, cau mày, "An Ninh ngu dốt, không dám suy đoán tâm tư của vương gia..." Nói đến mức này, quả nhiên cảm nhận được trên người Triệu Cảnh Trạch ảm đạm phát ra tức giận. Đúng lúc này, An Ninh chuyển giọng, giương mắt nhìn về phía Triệu Cảnh Trạch, giống như vừa bừng tỉnh đại ngộ, "An Ninh đã biết, Ly vương điện hạ là muốn An Ninh nhận áo choàng của Ly vương điện hạ sao? Nhưng mà..."

An Ninh nhú nhú mày, ánh mắt dời khỏi hộp gấm tinh xảo kia, tựa hồ có cái gì muốn nói, nhưng lại e sợ, cắn chặt môi, khó xử nhìn Ly vương. "Nhưng mà cái gì? Nhị tiểu thư cứ nói đừng ngại." Triệu Cảnh Trạch là người thông minh, tự nhiên nhìn ra khó xử của nàng, hào phóng mở miệng, đợi nàng nói tiếp. "An Ninh không thích áo choàng kia đâu!" An Ninh chớp đôi mắt to vô tội, hoàn toàn là bộ dáng vô hại, trực tiếp chối bỏ "ý tốt" của Ly vương. Thân thể Triệu Cảnh Trạch không khỏi cứng đờ, hắn bỏ ra tâm tư lớn như vậy, nàng lại trực tiếp nói "không thích" trước mặt hắn. An Ninh này, thực sự là không để hắn vào trong mắt một chút nào!

Tức giận dường như lại dần bùng lên, nhưng còn chưa kịp phát tác, đã nghe thấy An Ninh tiếp tục nói, "Chỉ cần nghĩ đến áo choàng kia làm từ da hồ ly, thì lại cảm giác giống như oan hồn hồ ly kia vây quanh thân thể vậy. Sinh vật đáng yêu như thế... lại bị giết, còn bị lột da... Thật sự là quá tàn nhẫn... An Ninh nhất gan... An Ninh sợ... Cho nên..." An Ninh cau mày, bộ dáng điềm đạm đáng yêu lập tức đánh bay tức giận của Triệu Cảnh Trạch, hắn ha ha cười nói, "Nếu nhị tiểu thư sợ, vậy thì ta cũng không cần áo choàng kia nữa."

Thì ra vì nguyên nhân này nàng mới không thích, như vậy cũng tốt, chỉ cần không phải nhằm vào Triệu Cảnh Trạch hẳn là được. Huống hồ, nghe nàng nói chính mình nhất gan, giờ phút này nhìn gương mặt hiền lành như vậy, trong lòng Triệu Cảnh Trạch âm thầm đắc ý, nữ tử mà hắn muốn chính là phải nhẹ thế này, mới có thể dễ dàng để cho hắn không chế, không phải sao? "Nhưng An Ninh không cần, Ly vương điện hạ sẽ trách tội sao?" An Ninh cúi mặt xuống, đáy mắt không dấu vết xẹt qua một chút tính kế. "Đương nhiên sẽ không trách tội, xem như bốn vương sơ suất, hôm khác bốn vương sẽ tặng nhị tiểu thư lễ vật mới, cam đoan có thể khiến nàng vừa lòng." Triệu Cảnh Trạch cao giọng hứa hẹn, tràn đầy tự tin, có lẽ hẳn là đang nghĩ đến đồ vật gì tốt rồi. An Ninh xem ở trong mắt, đương nhiên không có hào hứng gì với lễ vật của hắn, chẳng qua, bên ngoài vẫn tỏ ra vô cùng vui sướng, "Thật vậy sao? Vậy An Ninh tạ ơn vương gia, nhưng là... vật này..."

An Ninh nhìn về phía hộp gấm có áo choàng da hồ ly, Triệu Cảnh Trạch theo tầm mắt của nàng nhìn qua. Nếu An Ninh không cần, vậy thì hắn sẽ đem áo choàng này cho người khác.

Chiếc áo choàng này không chỉ có da ngân hồ là hết sức trân quý, mà trên đó còn đính không ít bảo thạch, một vật giá trị xa xỉ như vậy, đương nhiên hắn không thể lãng phí. Giờ phút này, trong đầu hắn đã nghĩ tới phải đưa nó cho người nào rồi, đang muốn mở miệng thu hồi lễ vật về, lại bị An Ninh đi trước một bước cướp lời.

"Không bằng như vậy vương gia thấy thế nào? Cái áo choàng này tuy rằng An Ninh không dám mặc, nhưng đại tỷ của An Ninh lại rất can đảm, nếu tặng cho đại tỷ, nhất định tỷ ấy sẽ thích." Về mặt An Ninh hưng phấn nói, dứt lời, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt Triệu Cảnh Trạch nhất thời cứng đờ. Nàng thầm nghĩ trong lòng, hừ, muốn thu hồi ư? Không có cửa đâu! Khi này nàng trả lại cho hắn, hẳn lại mặt dày đem tới đây, nếu hắn đã "hào phóng" như vậy, thì An Ninh nàng sẽ thành toàn cho hắn!

Hiện tại còn muốn đem về, mơ tưởng!

"Này..." Triệu Cảnh Trạch nhíu chặt mày, tặng cho đại tỷ của nàng? An Bình hầu phủ đại tiểu thư An Như Yên sao? Vốn là "Đệ nhất tài nữ", hiện tại lại là "Thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ"? Nghĩ đến chiếc áo choàng giá trị xa xỉ trước mắt mà tặng cho An Như Yên thanh danh đã bị hủy hết kia kia, gương mặt Triệu Cảnh Trạch trở nên đen sì. Theo như hắn thấy, nữ tử không có một chút giá trị lợi dụng nào như vậy, lại càng không xứng với áo choàng ngân hồ trân quý này.

Nhưng An Ninh sao có thể để hắn có cơ hội phản bác, Triệu Cảnh Trạch vừa mới phun ra một chữ, đã bị An Ninh lớn tiếng đánh gãy, "Cứ quyết định như vậy đi, An Ninh thay mặt tỷ tạ Ly vương điện hạ. An Ninh chắc chắn sẽ nhớ rõ ý tốt của Ly vương điện hạ." Dứt lời, ngay lập tức hướng ra ngoài cửa phân phó, "Bích Châu, mau thu lại áo choàng của Ly vương điện hạ cẩn thận, đặt kỹ vào trong hộp gấm đi. Mà hộp gấm này, cũng phải hết sức lưu ý, không được xảy ra sơ suất gì."

"Dạ, nô tỳ đã biết." Bích Châu vẫn luôn đứng ở ngay gần cửa, nghe được sự hưng phấn trong giọng nói của tiểu thư, tâm tình của tiểu thư hiện giờ nhất định là vô cùng tốt. Nàng cũng có thể đoán ra vì sao tâm tình tiểu thư lại tốt như vậy. Bích Châu bước vào trong, vô tình liếc mắt nhìn về mặt đen như đáy nồi của Ly vương điện hạ, lại càng khẳng định thêm suy đoán của mình. Theo lời An Ninh phân phó, Bích Châu nhanh nhẹn thu dọn thật tốt, tránh cho Ly vương điện hạ lại bất ngờ đổi ý.

Triệu Cảnh Trạch nhất thời cảm thấy cổ họng mình như có một con ruồi nuốt mãi không trôi, mắc kẹt ở yết hầu, cực kỳ khó chịu, ánh mắt nhìn hộp gấm trong tay Bích Châu. Mãi đến khi Bích Châu đem hộp gấm đi vào phía sau bình phong, mới thu hồi tầm mắt. Trong lòng âm thầm thấp rủa, vật giá trị xa xỉ như vậy, lại tặng cho nữ tử có tiếng xấu An Như Yên kia, quả thực là khiến nó bị làm bẩn rồi.

Nhưng sự tình hôm nay đã không còn đường cứu vãn, giờ phút này ở trước mặt An Ninh, hắn cũng không thể phát cáu được cái gì, về mặt hắn chỉ có thể mờ mịt tiếc hận. Ánh mắt Triệu Cảnh Trạch dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia của An Ninh, hôm nay hắn đến đây, lại không thể chiếm

được một chút ưu đãi nào, Triệu Cảnh Trạch hẳn sao có thể cam tâm?

Hắn không thể không thừa nhận, sức quyến rũ của An Ninh hấp dẫn hẳn không ít. Không những vậy, bằng con mắt nhìn người của hắn, không tới hai năm, dung mạo của An Ninh chắc chắn sẽ càng thêm động lòng người, sợ là khuynh quốc khuynh thành cũng không nói quá. Ánh mắt hắn lại dừng trên đôi môi mê người của An Ninh, trong mắt Triệu Cảnh Trạch toát ra một chút thần sắc khác thường.

An Ninh cảm nhận được tầm mắt nóng rực của Triệu Cảnh Trạch, trong lòng trời lên một tia hờn giận. Đột nhiên, tay nàng bị một đôi tay lớn nắm chặt, trong lòng An Ninh chán ghét càng đậm, đáy mắt cũng xẹt qua một chút lạnh lẽo. Triệu Cảnh Trạch này, hẳn dám chạm vào nàng, không muốn sống nữa sao?!

Đang muốn phát cáu, lại nghe thấy một giọng nói từ đỉnh đầu truyền đến. "Vị công tử này, sao có thể lôi lôi kéo kéo tay con gái nhà người ta chứ?" Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa như từ trên trời giáng xuống. Triệu Cảnh Trạch theo bản năng giương mắt lên nhìn, lại nhìn thấy một thân quần áo thuần trắng từ trên trời giáng xuống, thực sự là từ trên đỉnh đầu của hắn hạ xuống.

Triệu Cảnh Trạch ngẩn ra, buông lỏng tay An Ninh, cả người lui lại vài bước, rời khỏi vị trí vừa rồi. Mà từ đầu đến cuối, suy nghĩ cùng hành vi của hắn, chỉ thầm nghĩ đến an nguy của chính mình mà cách xa ra khỏi An Ninh.

An Ninh xem ở trong mắt, trong lòng trời lên một tia châm chọc, nàng đương nhiên sẽ không hy vọng xa vời Triệu Cảnh Trạch sẽ quan tâm đến nàng. Huống hồ, nàng cũng không lấy gì làm lạ, quần áo thuần trắng vừa rồi hạ xuống là Quân Nữu, giờ phút này, hắn vừa vặn đáp xuống vị trí mà Triệu Cảnh Trạch vừa mới đứng, khoe miệng mỉm cười. "Người... Người... Người là ai? Sao có thể xuất hiện ở chỗ này?" Triệu Cảnh Trạch nhìn nam nhân áo trắng đột nhiên xuất hiện trong này, cũng không khỏi lắp bắp. Hẳn sao có thể xuất hiện ở trong phòng của An Ninh, huống hồ, Triệu Cảnh Trạch tiến vào phòng này lâu như vậy, nhưng không phát hiện được sự tồn tại của nam tử kia.

Quân Nữu thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, cũng khinh thường không thèm trả lời. Vừa rồi, hắn nằm trên xà nhà nhắm mắt dưỡng thần, thuận tiện nghe nha đầu An Ninh kia cùng Ly vương này nói chuyện. Nếu Ly vương kia không đột nhiên có ý đồ chiếm tiện nghi của An Ninh, hẳn cũng sẽ không phải phiền toái nhảy từ trên xà nhà xuống như vậy, đợi lát nữa lại còn phải đi lên, quả nhiên là đây vỏ xương cốt của lão già như hắn rồi!

Quân Nữu bước đến ngồi xuống cái ghế đối diện, tự nhiên giống như đây là phòng của mình. Triệu Cảnh Trạch xem ở trong mắt, mi tâm càng nhíu chặt, ánh mắt nhìn về phía An Ninh, tựa hồ là muốn nghe lời giải thích của nàng.

An Ninh chỉ thần nhiên mở miệng, "Đây là bằng hữu của ta, Ly vương điện hạ không cần kinh hoảng!"

Đối với Quân Nhục xuất quỷ nhập thần, An Ninh sớm đã coi như không thấy gì. Cùng hắn ở chung càng lâu, nàng càng cảm thấy Quân Nhục cao thâm đến cực điểm. Bất quá, hắn ở trong viện này, thật ra giúp được nàng không ít việc. Nàng cần cỏ độc thảo dược gì, hắn đều tìm về được cho nàng, ngay cả loại mà trong "độc điển" ghi là cực kỳ hiếm có, hắn cũng chỉ cần xuất môn vài ngày là có thể mang về.

An Ninh không biết rốt cuộc thân phận của Quân Nhục là gì, nhưng trực giác nói cho nàng biết, thân phận của hắn nhất định là không tầm thường. Chỉ riêng động tác giơ tay nhắc chân cũng toát ra quý khí kia, thì cũng có thể đoán được vài phần. An Ninh nói xong, liền đi vào trong nội sảnh mang ra một gói hương nhang. Khi đi ra, đã nhìn thấy Triệu Cảnh Trạch đang ngồi ở chỗ cũ có chút giật mình, về mặt phòng bị nhìn Quân Nữu, mà Quân Nữu vẫn như trước nở nụ cười trăm năm không thay đổi của hắn.

Nghĩ đến hành động của Triệu Cảnh Trạch đối với nàng vừa rồi, trong lòng An Ninh trời lên một tia ngoan độc, đi đến lư hương, đem nén nhang châm lửa. Ngay lập tức, một mùi hương thanh nhã lan ra tràn ngập trong phòng. Người được hương thơm kia, cả người cùng tâm tình đều trở nên yên tĩnh lạ thường.

An Ninh nhìn làn khói lượn lờ bay lên, đáy mắt xẹt qua một chút biến hoá kỳ lạ, lập tức nói với hai nam nhân trong phòng, "Ly vương điện hạ, Quân Nhục công tử, các vị cứ ngồi trước nói chuyện phiếm, An Ninh đi rót cho hai vị ly trà."

Lúc này, nàng không phản phó Bích Châu nữa, mà là tự mình đi làm, đương nhiên, nàng đích thân đi pha trà, tất nhiên là phải có mục đích rồi. Thần nhiên nhìn lướt qua Triệu Cảnh Trạch, An Ninh bước ra khỏi phòng. Mà hai người ở trong phòng, làm theo lời nói của An Ninh, đều ngồi xuống, nói chuyện phiếm. Con người tối đen của Triệu Cảnh Trạch hí hóp lại, tinh tế đánh giá nam tử một thân áo trắng này, trong lòng dấy lên một ngọn lửa giận hờn. Có nam tử ở trong phòng An Ninh, vậy mà nàng không hề có một chút ngạc nhiên nào. Mà nam tử này, giống như đã ở đây rất lâu rồi vậy. Hay là này hai người có tư tình gì? Ý nghĩ này bất chợt xuất hiện ở trong đầu, con ngươi của Triệu Cảnh Trạch co rút, trong mắt lại bắn nhanh ra một tia địch ý nồng đậm.

Mà Quân Nhục vẫn thần nhiên cười, coi như không thấy ánh mắt tràn ngập địch ý kia, trong lòng hờn lạnh, tâm tư của Ly vương này đối nha đầu An Ninh không hề đơn thuần, muốn chiếm tiện nghi của An Ninh nha đầu, nghĩ rằng có thể dễ dàng làm được điều đó sao? Không khí trong phòng cực kỳ quỷ dị, mãi đến khi An Ninh tiến vào, mới phá tan được một phần áp lực. Nàng bung vào ba ly trà, đặt một chén ở trước mặt Quân Nhục, "Quân Nữu công tử, đây là trà người thích uống nhất, phải uống hết nha." Dứt lời, lập tức đem ly trà thứ hai đưa đến trước mặt Triệu Cảnh Trạch, "Ly vương điện hạ, Thánh Vũ hiến của ta cũng chỉ có loại lá trà này thôi, không thể so với trà của phủ vương gia được."

Triệu Cảnh Trạch vốn tưởng rằng nàng chỉ nói khách khí mà thôi, không nghĩ tới lúc ánh mắt hắn nhìn thấy ly trà kia, sắc mặt nhất thời cứng đờ, khóe miệng cũng không khỏi run rẩy. Trong ly trà là một lớp trà vụn che kín bề mặt của chút nước bên dưới, Đây là ... là trà sao?

Hắn đường đường là Ly vương, đã quen uống loại trà hảo hạng. Hắn cũng không ngại An Ninh dùng trà chất lượng thấp để chiêu đãi hắn, nhưng... loại trà trước mắt này, không phải là chất lượng thấp? Rõ ràng... rõ ràng ngay cả mặt trà cũng không bằng. Nếu uống một ngụm, chỉ sợ không phải là uống trà, mà là những mảnh trà vụn này đi!

Hắn tình nguyện uống nước lọc, cũng không nguyện uống loại trà này. An Ninh nhìn về mặt hắn lộ ra ghét bỏ, sớm đã đoán được Ly vương điện hạ sẽ có

phản ứng này. An Ninh xem ở trong mắt, cúi mặt xuống, lưu loát bụng ly trà ở trước mặt mình lên, nhọt nhọt uống, mặc cho trên mặt nước cùng với trà vụn dính hết lên trên môi. An Ninh quay sang Quân Nêu nói, "Quân Nêu công tử, hương vị của trà này cũng không tệ lắm đâu."

Quân Nêu cũng không mở miệng, có chút suy nghĩ liếc nhìn An Ninh một cái, ánh mắt đảo qua ly trà trong tay, nâng lên, cùng uống với nàng. An Ninh thấy Quân Nhục đã uống trà, tầm mắt chuyển sang nhìn Ly vương, "Ly vương điện hạ, người cần phải nếm thử đi, trà này thật sự là trà tốt đó. Tuy rằng, lúc trước tuy rằng có bị dính chút nước nên bị mốc, nhưng không sao, hôm qua An Ninh đã mang ra phơi nắng, bây giờ có thể uống được rồi."

Ly vương vốn là không định uống ly trà này, bây giờ lại nghe An Ninh nói trà này còn bị mốc, càng làm cho hắn không thể nuốt nổi, "Này..."

"Như thế nào? Chẳng lẽ Ly vương ghét bỏ nó hay sao?" An Ninh nhú mày, giả bộ uất ức. Ở trong tình huống như vậy, nếu trà này tốt hơn một chút, cũng không sinh mốc mà nói, Triệu Cảnh Trạch cũng có thể kiên trì làm bộ uống một ngụm. Nhưng lúc này, hắn đã quyết định, dù thế nào cũng nhất định không uống, hắn kéo kéo khóe miệng, "Nhị tiểu thư nói quá lời, bốn vương sao có thể ghét bỏ được chứ. Bốn vương thật sự là không khát, trước cứ để đó đi!"

An Ninh đánh giá hắn trong chớp lát, bộ dáng như đang dò xét xem hắn có nói dối hay không, rốt cục sau đó cũng buông tha, "Cũng được! Nếu Ly vương điện hạ không khát, thì cũng không cần uống nữa!"

Ly vương tựa như thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng hắn lại không phát hiện ra trong đáy mắt của An Ninh vừa xẹt qua một chút quang mang. Trong lòng An Ninh hừ lạnh, đã nói là trà tốt, bảo người uống mà không chịu uống, đây chính là người tự tìm!

Trên thực tế, An Ninh đã sớm đoán được hắn sẽ không uống chịu uống nước trà 'thấp kém' tới mức này! Thật đúng với ý của nàng! Nghĩ đến tính toán của chính mình, An Ninh tiếp tục uống trà. Mà Quân Nhục ngồi đối diện, lại không bỏ qua chút biến hoá kỳ lạ trong mắt của An Ninh. Nha đầu kia lại đang có chủ ý gì? Chẳng lẽ có liên quan tới trà này sao?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong không khí, hương nhang nhàn nhạt càng ngày càng đậm, dường như khiến cho người ta vui vẻ thoải mái. Nhưng trong phòng giờ phút này đã có người cảm thấy khó chịu, cả người không được tự nhiên, dần dần, cảm thấy thân thể bắt đầu ngứa ngáy, chậm rãi lan ra toàn thân. Từ đầu tới cuối, An Ninh không dấu vết lưu ý phản ứng của Triệu Cảnh Trạch, khóe miệng phát ra ý cười càng lúc càng đậm. Ngay cả trong mắt Quân Nhục ngồi đối diện cũng hiện lên một chút kinh ngạc, chỉ là gần như trong nháy mắt, đã khôi phục lại bình thường, trong lòng đã sáng tỏ tâm tư của An Ninh.

Một lát sau, Triệu Cảnh Trạch cảm thấy ngứa ngáy ở trên người có vẻ nghiêm trọng hơn một chút, vừa rồi còn có thể chịu đựng được, nhưng hiện tại, hắn đã nhịn không nổi lặng lẽ gãi nhẹ vào chỗ ngứa. "A! Ly vương điện hạ... người... người... Người đây là... đây là có chuyện gì?" An Ninh sợ hãi kêu ra tiếng, cả người ở trên ghế nhảy dựng lên, làm ly trà trong tay 'không cẩn thận' rơi xuống mặt đất, một tiếng vỡ vụn vang lên trả lời. An Ninh trừng lớn hai mắt, thần sắc phức tạp nhìn Triệu Cảnh Trạch.

"Sao... Làm sao vậy?" Triệu Cảnh Trạch giật mình, thân thể hắn đang ngứa ngáy, lại thấy vẻ mặt toát ra thần sắc hoảng sợ của An Ninh đang nhìn mình. "Người... Ly vương điện hạ... Chính người nhìn xem đi!" An Ninh cắn cắn môi, vào nội sảnh, mang ra một tấm gương đồng, đặt ở trước mặt Triệu Cảnh Trạch.

'Oanh' một tiếng, trong đầu Triệu Cảnh Trạch nhất thời trống rỗng, không thể tin nổi nhìn khuôn mặt trong gương đồng kia, kia... gương mặt chỉ chút những vết mẩn đỏ, bừa bãi nổi lên khắp nơi. Bộ dáng kia, thật khiến cho người ta sợ hãi đến cực điểm, ngay cả Triệu Cảnh Trạch cũng hoảng sợ trước bộ dạng của chính mình.

Đây... Đây là có chuyện gì? Triệu Cảnh Trạch vén cổ tay áo rộng thùng thình của mình lên, chỗ ngứa vừa rồi cũng mọc lên đầy rẫy những nốt mẩn đỏ. Tại sao lại nổi lên nhiều nốt mẩn đỏ ghê người như vậy chứ? "Vương gia, người... Người có phải ăn nhầm cái gì rồi hay không?" An Ninh khẽ nhú mày, thần thiết hỏi, nhìn kia gương mặt vốn dĩ anh tuấn mặt kia! Nếu đưa hắn tới chỗ đồng người, sợ là không ai có thể nhận ra đây đường đường là Ly vương điện hạ đâu!

Về mặt Triệu Cảnh Trạch bối rối lo lắng, ăn nhầm cái gì sao? Từ lúc vào Thính Vũ Hiên đến giờ, hắn không có ăn hay uống cái gì mà. "Nhị tiểu thư, bốn vương đi trước. Cáo từ!" Triệu Cảnh Trạch giờ phút này không thể truy cứu được gì nữa, nốt mẩn trên mặt hắn phải lập tức đi tới chỗ đại phu xem thử, ngứa ngáy trên người đã làm hắn không thể chịu nổi rồi. Vừa nãy mới chỉ là gãi nhẹ, hiện tại, động tác nhỏ đã không thể làm dịu cơn ngứa của hắn. Triệu Cảnh Trạch hận không thể mọc thêm mười cánh tay nữa để gãi toàn thân đang có cảm giác khó chịu điên cuồng này.

Dứt lời, không đợi An Ninh mở miệng, Triệu Cảnh Trạch vội xoay người, dáng vẻ gấp gáp đi ra khỏi phòng. "A..." Bên ngoài Bích Châu thét lên một tiếng kinh hãi, hiển nhiên là đã bị khuôn mặt của Triệu Cảnh Trạch làm cho hoảng sợ. Triệu Cảnh Trạch vội vàng đi ra ngoài chợt ý thức được cái gì, nâng cổ tay áo lên, che khuất gương mặt, bước chân càng trở nên bối rối dồn dập...

Đợi cho Triệu Cảnh Trạch đi thật xa khỏi Thính Vũ hiên, An Ninh mới phát ra một trận cười sáng khoái, "Hừ, không phải là không chịu đi sao? Bây giờ sao lại gấp gáp như vậy?". Nghĩ đến khuôn mặt đầy nốt mẩn đỏ của hắn, trong lòng An Ninh trôi lên một tia đắc ý, cảm giác ngứa ngáy đó thực sự là rất khó chịu đi! Mà Ly vương lại lo lắng cho hình tượng của mình, không thể không cố nén, quả thực khiến nàng vô cùng hả hê.

"Tiểu nha đầu, người đùa giỡn như vậy, không sợ hắn sẽ phát giác ra manh mối, rồi tới tìm người gây phiền toái sao?" Quân Nhục vẫn thản nhiên cười, khi nói chuyện, lại uống một ngụm trà nữa, nhìn những mảnh vụn nổi lênh bênh trong chén, đáy mắt xẹt qua một chút ý cười. An Ninh nhún vai, "Nếu đã ra tay, đương nhiên là không thể để cho hắn có cơ hội phát giác ra manh mối gì rồi!"

Hơn nữa, hắn có khả năng phát hiện được hay sao? Ngửi hương thơm nhàn nhạt trong không khí kia, khóe miệng An Ninh giờ lên một chút tươi cười, đi đến trước lư hương, đem nén nhang đang cháy dở dập tắt. Rốt cục, cũng có thể đuổi tên Ly vương điện hạ chán ghét kia đi rồi!

Hương nhang này không phải là hương nhang bình thường, chỉ cần ngửi mùi của nó trong chốc lát, thì toàn thân sẽ ngứa ngáy khó nhin, mẩn đỏ thì nhau nổi lên, giống như vừa rồi Triệu Cảnh Trạch chạm vật thể thâm vậy. Nghĩ đến cái gì, đáy mắt An Ninh xẹt qua một chút biến hoá kỳ lạ, vô tội nói, "Khi này người cũng thấy đấy, ta đã nói với hấn, trà này uống rất tốt, hấn lại cố tình không uống, thì sao có thể trách ta được chứ?" Trà kia cũng không phải là trà, những vụn trà nổi lơ lửng trên mặt nước trong chén mà Triệu Cảnh Trạch tỏ vẻ chán ghét, đó lại là giải dược của hương nhang này. Nàng cùng Quân Nếu đã uống giải dược, cho nên mới không bị trúng độc giống như Triệu Cảnh Trạch.

"Ta nên cảm thấy may mắn vì vừa rồi đã nhảy từ trên xà nhà xuống đây, nếu không được uống ly trà này, chẳng phải ta cũng sẽ biến thành bộ dạng giống như Ly vương kia sao?" Quân Nhược thờ dài một tiếng, ánh mắt dừng ở trên người An Ninh, thần sắc trong mắt tựa hồ không lạnh lùng như lúc đầu nữa, nhưng tươi cười trên mặt hấn vẫn như cũ không có bao nhiêu độ ấm. Chừng đó thời gian, hấn ở tại Thính Vũ hiền, nhìn An Ninh nghiên cứu "độc điển", nha đầu này, rất nhanh đã biến thành tiểu độc vật. Vừa này Ly vương nắm tay nàng, xem ra đã thực sự chọc giận An Ninh, mà kết cục khi chọc giận tiểu độc vật này... Nghĩ đến khuôn mặt đầy nốt mẩn đỏ nổi lên của Ly vương, e là cảm giác đó không dễ chịu đâu!

An Ninh nhú mày, thần nhiên liếc Quân Nhược một cái, "Vậy mời Quân Nhược công tử về sau ít lên xà nhà một chút." Quân Nhược này, đam mê cũng thật quái dị đi, Thính Vũ hiền rõ ràng có một phòng dành cho hấn, rộng rãi lại thoải mái. Không biết rốt cuộc hấn suy nghĩ cái gì, cố tình nằm trên xà nhà trong phòng của nàng, đúng là một quái nhân!

Mà Ly vương lúc này, đang đi qua đại sảnh của An Bình hầu phủ, lại gặp được An Bình hầu gia đi ra. An Bình hầu gia nhìn Triệu Cảnh Trạch dùng tay áo che mặt, bước đi vội vàng, tay kia còn không ngừng gãi trên thân thể, phát ra những tiếng rên rĩ rất nhỏ, giống như đang hết sức khó chịu, ông không khỏi nhíu nhíu mày, "Ly vương điện hạ, nhanh như vậy đã đi ra ngoài rồi sao? Ngài cùng tiểu nữ..." An Bình hầu gia vừa nói vừa chạy tới trước mặt Triệu Cảnh Trạch, nhìn thấy khuôn mặt đang bị hấn che khuất, thân thể nhất thời ngẩn ra, lời muốn nói mắc nghẹn ở trong cổ họng, về mặt cổ quái nhìn Triệu Cảnh Trạch, "Đây... đây..."

"Tránh ra!" Triệu Cảnh Trạch phẫn nộ quát, giờ phút này hấn chỉ cần thấy có người thì đều ra sức tránh né. An Bình hầu gia này lại đụng ngay vào hấn, hiện tại thì tốt rồi, bộ dạng của hấn hiện giờ đã bị người khác nhìn thấy!

Thân thể An Bình hầu gia đồ dẫn, nhìn Triệu Cảnh Trạch hùng hổ bước qua trước mặt ông. An Bình hầu gia nhìn bóng dáng đang vội vàng kia hồi lâu, mà vẫn chưa phục hồi được tinh thần. "Chuyện này là thế nào? Ly vương điện hạ vừa rồi vẫn còn tốt mà, hay là... Nghĩ đến khuôn mặt kia, nổi đầy những nốt mẩn đỏ, sao còn có thể nhìn ra được đó là Ly vương điện hạ chứ. Nếu không phải trên người hấn mặc bộ y phục kia, thì ngay cả ông cũng không nhận ra được rồi!

Triệu Cảnh Trạch một tay che mặt, một tay gãi ngứa, vừa đi vừa nghĩ rốt cuộc vì sao lại ra nông nỗi này, hấn hoài nghi lúc ở Thính Vũ hiền đã bị ai đó động tay động chân. Nhưng nhớ lại chuyện xảy ra tại nơi đó, không thấy có gì bất thường. Vậy rốt cuộc là đã bị từ khi nào, ngay cả hấn cũng không nghĩ ra được. Cảm giác được thân thể ngứa ngáy, cùng với những nốt mẩn mọc đầy ở trên mặt khiến cho hấn căng thẳng, lửa giận trong lòng cũng bốc lên ngùn ngụt, lo lắng không dứt. Nếu không thể chữa khỏi, vậy phải làm như thế nào để toàn thân hết ngứa hay làm biến mất vô số nốt mẩn trên mặt đây?

Trong Thính Vũ hiền.

An Ninh nhìn hộp gấm chứa áo choàng ngân hồ mà Triệu Cảnh Trạch đưa tới, ánh mắt khẽ chuyển, mơ hồ có vài phần biến hoá kỳ lạ. Nghĩ đến tính toán của chính mình, An Ninh thần nhiên mở miệng, "Bích Châu, đem hộp gấm này tùy tiện giao cho một nha hoàn của Khôi Thủy uyển, nói đây là lễ vật mà Ly vương điện hạ tặng cho đại tiểu thư, da ngân hồ là do Ly vương điện hạ vì đại tiểu thư mà săn được, tượng trưng cho tâm ý của hấn, mong đại tiểu thư đừng từ chối."

"Tiểu thư, thật sự tặng cho đại tiểu thư sao?" Bích Châu có chút đáng tiếc, đồ tốt như vậy, tuy rằng là của Ly vương đưa tới, nhưng nếu mang ra ngoài bán, có lẽ sẽ rất được giá. Bây giờ lại phải đưa cho đại tiểu thư, quả thật là thiệt thòi cho khối da ngân hồ trân quý này rồi. Như nhìn ra được suy nghĩ của Bích Châu, An Ninh mỉm cười, "Không cho nàng, chẳng lẽ người muốn mặc sao?"

"Nô tỳ... Nô tỳ mới không cần!" Bích Châu chỉ cần nghĩ tới đây là đồ do Ly vương đưa tới, trong đầu liền tự động hiện lên khuôn mặt khủng bố kia, quả thực là quá dọa người! "Được rồi, người chỉ cần làm theo lời ta là được." An Ninh cúi mặt xuống, nhớ tới kiếp trước An Như Yên quyến rũ Ly vương, hai người bọn họ nhân lúc nàng khó sinh, chiếm tẩm viện của nàng, lại còn ở trên giường của nàng ân ái ái, phần hận trong lòng nàng liền tăng vọt. Hai người này nợ nàng nhiều như vậy, nàng sẽ để cho bọn họ phải trả giá thể thảm!

"Dạ!" Bích Châu lĩnh mệnh, theo phân phó của An Ninh mang hộp gấm tới Khôi Thủy uyển. Một lúc sau, Bích Châu trở về, liền đem những phản ứng của An Như Yên nói cho An Ninh biết. "Tiểu thư, nghe nói đại tiểu thư nhận được áo choàng ngân hồ kia, vô cùng cao hứng. Lại nghe nói đó là do Ly vương điện hạ vì nàng mà săn được, còn quá vui mừng mà ban thưởng cho hạ nhân nữa!" Bích Châu vừa thu xếp lại sổ sách ở trên bàn vừa nói, trong lòng cũng đoán ra được ý đồ của tiểu thư khi đưa áo choàng ngân hồ đến Khôi Thủy uyển. Tiểu thư đã có hành động như thế, nhất định là có quyết định của chính mình rồi.

"A...? Phải không?" Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, nếu là trước kia, An Như Yên sẽ không bao giờ vì Ly vương điện hạ đưa áo choàng ngân hồ tới mà cao hứng, nhưng hiện tại đã không giống với lúc trước. Trước kia, nàng tự cho mình là cao cao tại thượng, là An Bình hầu phủ đại tiểu thư thuận lợi vui vẻ, lại là "Đệ nhất tài nữ". Nhưng hiện tại, nàng mang danh hào "Thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ", còn phải nằm trên giường đường thương lâu như vậy, mỗi ngày đều dựa vào việc đánh chửi hạ nhân mà phát tiết oán khí trong lòng. Không còn rực rỡ ngày xưa, không còn ánh mắt người khác ca ngợi, dù ngày xưa có cao ngạo tới đâu thì cũng không tránh khỏi sẽ sợ hãi. Cho nên, thấy có người đưa lễ vật tới tặng, nàng đương nhiên là cao hứng.

Lại còn là do Ly vương đưa tới, nàng tự nhiên sẽ hưng phấn. Việc này không thể nghi ngờ là đã tưới một giọt sương lên lòng ham hư vinh đã khô héo của An Như Yên, nhưng "giọt sương" này cuối cùng sẽ biến thành cái gì, ha ha... đáy mắt An Ninh xẹt qua một chút biến hoá kỳ lạ, An Như Yên kia chắc chắn là không thể tưởng tượng nổi đâu!

Dụ Thân vương phủ.

Bên trong thư phòng, Dụ Thân vương mi tâm nhíu lại, giống như đang có suy nghĩ vô cùng phiền não. Một nữ tử áo trắng bùng cháy đi vào, nhìn đến nam tử trung niên phía trước, trên mặt lộ ra một chút tươi cười dịu dàng, nhẹ nhàng bước tới, "Phụ vương, nghỉ một lát đi! Nữ nhi hâm một chén canh, phụ vương nếm thử xem."

Nữ tử vừa đến là Thiệu Hoa quận chúa, tao nhã hiền thực, ôn nhu uyển chuyển. Dụ Thân vương thấy Thiệu Hoa quận chúa tiến vào, ánh mắt phút chốc sáng ngời, đứng dậy tới đón nàng, tiếp nhận chén canh trong tay nàng đặt xuống bên cạnh, "Thiệu nhi, phụ vương đang có việc tìm con."

"Phụ vương là vì ý chỉ của hoàng thượng sao?" Thiệu Hoa quận chúa là người thông minh, ngay lúc Dụ Thân vương tiến vào thư phòng, nàng đã phát hiện ra, hỏi thị vệ bên người phụ vương, liền biết ngay là đã xảy ra chuyện gì. Ánh mắt Dụ Thân vương sáng lên tràn ngập chờ mong, "Thiệu nhi, con cảm thấy, phụ vương nên làm thế nào?"

Hoàng thượng hạ chỉ, nói ông phải đề cử ra mười người trẻ tuổi, để ứng phó với 'hạng nhất cuối cùng' của bốn quốc gia. Dựa theo thông lệ của bốn quốc gia, 'hạng nhất cuối cùng', đó là tập hợp những người thông minh nhất, cùng bàn bạc chuyện quan trọng của bốn quốc gia. Theo như lệ thường lúc trước thì đều là sáu người, hiện tại, đột nhiên tăng thêm bốn người. Đã có, nhưng bốn người tăng thêm này, ông nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được ai để đề cử. "Lựa chọn Thân vương điện hạ là không thể nghi ngờ. Còn Nam Cung Thiên Duệ tướng quân, người này muốn văn có văn, muốn võ có võ. Tô Cẩm công tử tuy rằng bình thường có chút vô lại, nhưng thực sự là rất khôn khéo. Ly vương điện hạ cùng ca ca cũng có thể tính ở trong đó. Nếu là trước kia, còn có Vân Cẩm công tử, nhưng hiện tại..." Thiệu Hoa quận chúa nhíu nhíu mi, Vân gia bị diệt môn, Vân Cẩm công tử kia nghe nói là đã trở thành ăn mày, sau đó không còn tin tức gì nữa. Nghĩ đến nam tử kia, trong mắt Thiệu Hoa quận chúa hiện lên một chút thần sắc khác thường, trong nháy mắt hô hấp cũng dường như mất bình tĩnh.

Dừng một chút, Thiệu Hoa quận chúa tiếp tục nói, "An Bình hầu phủ đại công tử An Lạc Phong, đây là người mà ban đầu phụ vương cùng hoàng thượng định chọn. Thật ra, nữ nhi còn nghĩ đến một người khác..."

"Ai?" Dụ Thân vương vội vàng hỏi.

"Dự vương điện hạ." Thiệu Hoa quận chúa trầm giọng mở miệng.

Dứt lời, mi tâm của Dụ Thân vương phút chốc nhăn lại, "Thiệu nhi! Tình huống hiện tại của Dự vương điện hạ không phải con không biết? Trong các vị hoàng tử của hoàng thượng, Dự vương điện hạ là người có đầu óc nhất, cũng là người có phong thái đế vương nhất, nhưng hoàng thượng lại cố tình đưa hắn ra bên ngoài. Không có mệnh lệnh của hoàng thượng, Dự vương điện hạ không thể hồi kinh. Thực không biết rốt cuộc hoàng huynh là nghĩ như thế nào!"

Không ai biết vì sao hoàng thượng lại hạ mệnh lệnh này với Dự vương điện hạ, các vị hoàng tử khác đều ở kinh thành, chỉ có duy nhất Dự vương điện hạ là bị đối xử khác biệt. Người ngoài đều nhìn ra được, rõ ràng là không công bằng đối với Dự vương điện hạ. "Phụ vương, xưa nay hoàng thượng đều yêu thương Thân vương biểu ca, thậm chí so với con ruột còn yêu thương hơn. Chẳng lẽ phụ vương còn không nhìn ra ý tứ của hoàng thượng sao?" Thiệu Hoa quận chúa ám chỉ, ánh mắt lóe ra khôn khéo.

"Con là nói..." Dụ Thân vương trong lòng cả kinh, âm thầm suy tư, giống như đã thông suốt, không ngừng gật đầu. Nhưng một lát sau, vẻ mặt ông lại nghiêm túc nhìn Thiệu Hoa quận chúa, "Thiệu nhi, việc này dù là ai cũng không thể để lộ ra, tâm tư của hoàng thượng, chúng ta không đoán nổi đâu, cũng không dám suy đoán, chỉ là thật đáng thương cho Dự vương điện hạ."

"Nữ nhi hiểu được, nữ nhi không phải là người nhiều chuyện, phụ vương cứ yên tâm." Thiệu Hoa quận chúa là người thông minh, có rất nhiều việc, nàng hiểu rõ nhưng không nhiều lời. Nàng biết, có không ít chuyện là họa từ miệng mà ra. Mặc dù nàng vị quận chúa duy nhất của Đông Tần quốc này, nhưng nàng cũng sẽ không vì vậy mà làm càn. "Aiz..." Dụ Thân vương thở dài một hơi, nghĩ đến mấy người còn thiếu kia, mi tâm không dãn ra nổi. "Phụ vương, ngài vẫn nên ăn canh trước đi! Việc này cứ giao cho nữ nhi là được, ba ngày sau, nữ nhi nhất định tìm ra được người thích hợp. Phụ vương cũng có thể báo cáo kết quả nhiệm vụ với hoàng thượng, khiến cho hoàng thượng vừa lòng." Thiệu Hoa quận chúa hứa hẹn, nàng không đành lòng nhìn phụ vương mặt có mây cau như thế, cũng chỉ có thể đem sự tình một mình gánh vác.

"Thật sự?" Dụ Thân vương nghe Thiệu Hoa quận chúa nói như vậy, nhất thời yên tâm không ít. Nữ nhi của ông, sao ông có thể không biết, chỉ cần nàng nói là có thể làm thì nhất định sẽ làm được. Một nữ nhân thông minh có thể so sánh với nam tử, ngay cả hoàng thượng cũng thường xuyên cảm thán, vì sao Thiệu Hoa lại là nữ nhi, nếu là nam nhi, chắc chắn có thể là thừa tướng của Đông Tần. Phụ vương như ông sao có thể không thở dài, tiếc rằng Thiệu Hoa chung quy vẫn là thân nữ nhi a!

Giờ phút này, nhìn thấy tươi cười trên mặt nữ nhi, ông đã biết, trong lòng Thiệu Hoa quận chúa nhất định là đã có kế sách rồi.

Trong nhà gian của tửu lâu, tại kinh thành. An Ninh không ngờ nhanh như vậy đã thấy Vân Cẩm biểu ca từ Ngu Sơn quay trở về. Nghe hắn nói xong, ý cười trên mặt nàng càng đậm. "Ninh Nhi, chẳng lẽ Ngu Sơn kia có bảo vật hay sao? Lại khiến muội vui vẻ như vậy." Vân Cẩm trêu ghẹo nói, hắn đi tới Ngu Sơn, lời đồn rõ ràng là giả, nơi đó vô cùng hoang dã, không có lấy một ngọn cỏ, ngay cả người dân ở gần đó cũng rất ít. Phủ nha nơi đó nghe nói có người muốn mua Ngu Sơn, chủ động đến nhà trọ tìm Vân Cẩm, bán Ngu Sơn cho hắn với giá siêu thấp, coi Ngu Sơn giống như một củ khoai lang nóng bỏng tay vậy.

"Tất nhiên là có bảo vật, lại còn là đại bảo vật nữa." An Ninh nhíu mi, ngửi hương trà, đột nhiên như nghĩ ra việc gì, thần sắc có thêm vài phần nghiêm túc, "Hôm qua Dụ Thân vương phủ Thiệu Hoa quận chúa đưa tới một thiệp mời đến Bát Trăn các, mời huynh ngày mai đến gặp mặt ở hồ Tây Giao Lăng cùng nhau du hồ (ngồi thuyền, ngắm cảnh trong hồ), đúng lúc hôm nay huynh trở về, ngày mai huynh đi xem thế nào."

Thiệu Hoa quận chúa? Thân thể Vân Cẩm rõ ràng là giật mình, hắn từng là một trong tứ đại thế gia công tử, sao có thể không biết Thiệu Hoa quận chúa là ai? Nàng được hoàng thượng cùng Dụ Thân vương hết sức coi trọng, là một nữ tử cực kỳ thông minh, huống hồ... Hắn cùng Thiệu Hoa quận chúa...

"Biểu ca không có thời gian." Vân Cẩm mở miệng, khuôn mặt hiện lên một chút thần sắc khác thường, nhưng rất nhanh liền biến mất. Hắn vừa trở về, trong khoảng thời gian rời đi này, rất nhiều việc đều giao cho Ninh Nhi, nên hắn phải nhanh chóng tiếp quản lại công việc.

Tựa hồ nhìn ra tâm tư của Vân Cẩm, ánh mắt An Ninh khẽ chuyển, "Biểu ca nên đi thi hơn, Thiệu Hoa quận chúa là người nào chứ? Ngay cả hoàng thượng cũng tán thưởng trí tuệ của nàng, chỉ tiếc nàng không phải là thân nam nhi. Nếu nàng đã mời huynh đến gặp mặt du hồ, chẳng lẽ lại chỉ đơn thuần là du hồ để thưởng nhạc hay sao?"

Tất cả mọi người trong kinh thành đều biết, Thiệu Hoa quận chúa này ngày thường ít khi xuất đầu lộ diện, nhưng hiện tại lại chủ động mời người đi du hồ, đây thực sự là chuyện hiếm có khó gặp. Huống hồ, lần này nàng còn mời không ít người, nhớ tới chuyện đã xảy ra kiếp trước, ánh mắt An Ninh lóe sáng, ẩn chứa một chút khác thường.

Kiếp trước, An Như Yên cũng là một trong những người được mời. An Ninh lúc đó đi theo An Như Yên cùng bước lên thuyền hoa, nhưng là... Nghĩ đến chuyện đã xảy ra ngày ấy, khóe miệng An Ninh gọi lên một chút lạnh lùng, "Ninh Nhi sẽ cùng đi với biểu ca."

Hôm qua, An Bình hầu phu cũng nhận được một tấm thiệp mời, là của Thiệu Hoa quận chúa cho người đưa tới, chẳng qua không phải là mời An Như Yên như kiếp trước, mà là mời An Bình hầu phu nhị tiểu thư nàng.

Vân Cẩm nghe An Ninh nói như thế, mi tâm không khỏi nhíu càng chặt, "Thiệu Hoa quận chúa đang có chủ ý gì vậy?"

"Cho dù nàng có chủ ý gì, bằng thông minh tài trí của biểu ca, còn có thể ứng phó không được sao?" An Ninh giờ lên một chút tươi cười, nghĩ đến mục đích của Thiệu Hoa quận chúa mời tới du hồ, đây đúng là một cơ hội tốt, một cơ hội trời cho, bọn họ sao có thể dễ dàng buông tha như vậy? Kiếp trước, sau khi Vân gia bị diệt môn, biểu ca trở thành một tên ăn mày, không rõ tung tích.

Nhưng ở kiếp này, ai có thể biết, người duy nhất thoát chết nhờ kim bài miễn tử của Vân gia – Vân Cẩm công tử, nay lại là một thương nhân tước trí đa mưu?

"Vây nghe theo Ninh Nhi đi!" Vân Cẩm nhíu nhíu mi, nắm chặt lấy ly trà trong tay, giọng nói ảm ảm một chút run run, trong đầu hiện lên một bóng dáng mong lung. Từ sau khi Vân gia diệt môn, hắn không còn xuất hiện trước mặt của nàng nữa. Ngày mai... Ngày mai hắn có thể nhìn thấy nàng sao? Nhưng... nghĩ đến chiếc mặt nạ trên khuôn mặt của mình, cùng với thân phận của hắn hiện giờ, chỉ sợ là dù có cùng nàng đối mặt, nàng cũng khó có thể nhận ra hắn đi!

Hôm sau.

Hồ Tây Giao Lăng ở kinh thành hết sức náo nhiệt. Trên mặt hồ, vài chiếc thuyền hoa lộng lẫy đang lướt nhẹ nhàng trên mặt nước. Trên chiếc thuyền hoa lộng lẫy nhất, một nữ tử y phục bằng gấm đẹp để tôn quý, đoan trang tao nhã, xinh đẹp động lòng người, đôi mắt sáng kia linh hoạt mà thâm trầm, đó chính là Dụ Thân vương phủ Thiệu Hoa quận chúa!

"Thái Diệp, các khách nhân đã đến rồi phải không?!" Thiệu Hoa quận chúa đứng dậy, mỗi một động tác đều cực kỳ tuyệt mỹ.

Nha hoàn Thái Diệp bên cạnh thấy quận chúa đứng dậy, bước lên phía trước giúp đỡ nàng, "Quận chúa, vừa rồi nô tỳ đến đầu thuyền nhìn một chút, trên bờ đã có rất nhiều người đến đây."

"Chúng ta đi nhìn xem." Thiệu Hoa quận chúa đi đến đầu thuyền, quả nhiên nhìn thấy trên bờ tụ tập không ít người, từ xa nhìn lại, có một số người nàng quen biết. Nghĩ đến kế hoạch của chính mình hôm nay, khóe miệng Thiệu Hoa quận chúa khẽ nhếch, nàng hy vọng có thể trong những người này, chọn được nhân tài mà phụ vương cần!

Đột nhiên, tầm mắt nàng dừng lại trên một bóng dáng cao lớn, đôi mắt thanh nhã điềm tĩnh chột ngẩn ra, bất giác tiến về phía trước, tựa hồ như muốn kéo gần khoảng cách một chút để xác nhận xem có phải thật sự là người đó hay không. "Quận chúa..." Thái Diệp thấy Thiệu Hoa quận chúa đi đến mép thuyền, trong lòng kinh hãi, vội vàng bước tới giữ chặt nàng. Sắc mặt của Thái Diệp sớm đã sợ tới mức trắng bệch, "Quận chúa... ngài làm sao vậy? Vừa rồi chỉ một chút nữa... Nếu ngài thực sự rơi xuống nước, thì nô tỳ phải ăn nói như thế nào với vương gia đây!"

Thái Diệp nhận thấy thần sắc bối rối của Thiệu Hoa quận chúa, trong lòng giật mình, ngày thường quận chúa đều luôn trấn định tao nhã, sao hiện tại lại... "Quận chúa..." Thái Diệp thử gọi nàng. Thiệu Hoa quận chúa dường như không nghe thấy gì, trong đầu không ngừng hiện lên bóng dáng mới thấy vừa rồi. Là hắn sao? Làm sao có thể? Hắn đã mất tích lâu như vậy, nàng cũng không tìm được hắn mà!

Nhưng bóng dáng vừa rồi kia thật sự rất giống hắn, ánh mắt tiếp tục tìm kiếm, nhưng cũng không thấy bóng dáng kia đâu nữa. Trong lòng trời lên một tia mất mát, Thiệu Hoa quận chúa gục đầu xuống, "Thái Diệp, phân phó nhà dò, đem thuyền hoa cập bờ, đón những khách nhân lên thuyền."

"Dạ, quận chúa." Thái Diệp lĩnh mệnh, trước khi xoay người đi, mi tâm cau lại, "Quận chúa, ngài cẩn thận một chút, đừng đến gần mép thuyền nữa." Thiệu Hoa quận chúa cười nhẹ, cũng không có mở miệng, ánh mắt của nàng như trước vẫn ở trên bờ tìm kiếm, dường như đang hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng kia một lần nữa, dù bóng dáng đó không phải là người mà nàng nghĩ, nàng cũng nguyện chỉ cần liếc mắt nhìn một chút là được rồi...

Ở trên bờ hiện giờ, những người nhận được thiệp mời đều lần lượt đi tới, các công tử quý tộc, tiểu thư thế gia, nhiều không đếm xuể. Đây là do Thiệu Hoa quận chúa mời, có thể được Thiệu Hoa quận chúa mời, tất nhiên là không thể không nể mặt. Nhưng có một số người không được mời, giờ phút này cũng xuất hiện ở bên trong đoàn người nhộn nhịp đó. Con người màu lam của Hải Táp hít lại, ánh mắt tìm kiếm xung quanh, thần sắc tựa như có vài phần buồn bực. Nhìn nhìn Nam Cung Thiên Duệ bên cạnh, chỉ thấy hắn một mình một người ngồi trên lưng ngựa, bên cạnh không có ai. Mà đằng kia, bên cạnh Thương Dịch, vẫn luôn có Tô Cẩm cùng Đồng Tước.

"Sao còn chưa tới?" Hải Táp thấp giọng ní non, hẳn rõ ràng nghe nói, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư cũng nhận được thiệp mời, nàng hẳn là sẽ đến a! Nàng không thể không nể mặt Thiệu Hoa quận chúa được, ngay cả người ngoại quốc như hắn, cũng loáng thoáng nghe được uy nghi của Thiệu Hoa quận chúa.

"Hải Táp công tử cũng được mời sao? Hay là nghe tiếng ngưỡng mộ mà đến?" Một giọng nói vang lên, người nọ đã gần đến chỗ hắn, không phải ai khác, chính là Tô Cẩm. Hải Táp thu hồi tầm mắt, "Nghe tiếng ngưỡng mộ mà đến thì như thế nào?"

"Hải Táp công tử dĩ nhiên là nên nhìn thấy phong thái của Thiệu Hoa quận chúa." Tô Cẩm gật đầu. Nói tới đoàn trang tao nhã, Đông Tần quốc này sợ là không có người sánh được với Thiệu Hoa quận chúa, chẳng qua, tao nhã kia lại không có một chút hấp dẫn với Tô Cẩm. Thật ra hắn cảm thấy, An Ninh dịu dàng thông minh, lại khiến cho người ta động lòng hơn. Hải Táp liếc mắt nhìn Tô Cẩm, hẳn có nghe tiếng ngưỡng mộ mà đến, cũng không phải là ngưỡng mộ Thiệu Hoa quận chúa đâu!

Tô Cẩm thấy Hải Táp tỏ vẻ xa cách với mình, bộ dạng không sao cả nhún vai. Tuy rằng thân phận của người này hắn không biết, nhưng hoàng thượng lại tự mình chiêu đãi vài lần, cũng đủ để thấy thân phận không đơn giản. Ánh mắt tìm kiếm xung quanh một vòng, Tô Cẩm nhíu mày, "Nhà đầu An Ninh kia vẫn còn chưa tới sao?"

Nhiều ngày không gặp, chờ mong trong lòng làm cho hắn quên mất phải che dấu tình ý nồng nhiệt trong ánh mắt kia. Thương Dịch khẽ nhíu mày, nhìn Tô Cẩm có chút suy nghĩ. Lúc này Tô Cẩm cực kỳ giống một tiểu tử ngốc nghếch đang chờ đợi người trong lòng xuất hiện. Một suy đoán dần dần hiện lên trong đầu của Thương Dịch, con người tối đen càng trở nên thâm trầm..

Hải Táp nghe lời nói của Tô Cẩm, khoe miệng không khỏi giờ lên một chút tươi cười, vẻ mặt tuấn tú có nhiều hơn một tia tà mị. Xem ra, người chờ An Ninh cũng không phải chỉ có một mình Hải Táp đâu!

Mà bọn họ cũng không bao giờ có thể ngờ được, người mà lúc này bọn họ cùng đợi - An Ninh, giờ phút này đã đến bên bờ, chỉ là ngay cả bọn họ cũng không nhận ra mà thôi. Cho dù là mặt đối mặt, chỉ sợ bọn họ cũng không thể nhận ra người trước mắt mình lại chính là An Ninh!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Giả làm An Ninh phong ba nổi lên

Lăng hồ, ở bên bờ tập trung vô số các công tử quý tộc, các thế gia tiểu thư. "Vội ta, Thần vương điện hạ vẫn là tốt nhất, tuấn mỹ vô cùng, quý khí bức người..." một thế gia tiểu thư mở miệng, tầm mắt hăm mộ khóa chặt vào một bóng dáng nam tử huyền sắc cầm y anh vĩ, vẻ mặt ôn nhu, mắt hạnh hàm xuân.

"Lục tiểu thư, ta xem ngươi vẫn là đừng nên nhìn, Thần vương điện hạ anh minh thần võ, có thể nào một cái nữ nhi quan viên tứ phẩm như ngươi có thể mơ ước? Huống hồ, ta nghe nói, Thần vương điện hạ cùng An Bình hầu phủ nhị tiểu thư quan hệ tốt đẹp, sợ là ngươi không có hy vọng rồi." Một tiểu thư mặc áo lam châm chọc nói, những người này người nào chưa từng âm thầm hăm mộ qua Thần vương điện hạ nha? Công tử trẻ tuổi giữa kinh thành, hiện nay chỉ còn có Thần vương Thương Dịch điện hạ, tướng quân Nam Cung Thiên Duệ, cùng với Tô Cẩm ưu tú vĩ đại, nếu là ba năm trước đây, còn có một Vân Cẩm công tử nhưng Vân Cẩm công tử sớm đã không biết tung tích, ngay cả còn sống hay chết cũng không biết.

Tiểu thư áo lam vừa dứt lời, các tiểu thư khác nhất loạt cùng cười, Lục tiểu thư kia sắc mặt liền đỏ lên, nhất thời lúng túng, trong lòng thập phần không cam tâm, "quan hệ... quan hệ tốt đẹp như thế nào? Thần vương điện hạ nếu là cưới nàng, vẫn còn có thể nạp thiếp thất khác, chẳng lẽ đường đường là Thần vương điện hạ lại chỉ thu một nữ nhân?"

"Hừ, nghĩ sao ngươi được làm thiếp Thần vương điện hạ? Nếu ngài sớm đã để ý ngươi, ngươi vẫn còn phải đứng ở chỗ này sao?" Tiểu thư áo lam hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói trào phúng càng đậm, khẽ nhíu mày, khinh thường đánh giá tiểu thư lục gia một phen, "Bất quá ngươi thật ra cũng có thể thử xem, mới vừa rồi ta thấy, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư cũng chưa xuất hiện, ta nghĩ là nàng sẽ không đến đây, nói không chừng Thiệu Hoa quận chúa không thỉnh nàng đâu! Một cơ hội tốt như thế, ngươi cố đi quyến rũ quyến rũ Thần vương điện hạ, biết đâu lại thành người của hắn, đến lúc ấy hắn không thu cũng phải thu!"

"Ngươi..." Tiểu thư Lục gia sắc mặt lúc trắng lúc xanh, bên tai lập tức đỏ bừng, lan tràn đến tận cổ, tầm mắt nhìn thấy tiểu thư áo lam, cũng là hừ lạnh một tiếng, "Ta lại nghe nói, thời gian trước tướng quân bị thương, người nào đó chuyên môn làm điểm tâm đi thăm, lại thật không ngờ, người ta để ý cũng không thêm để ý đến, này Thiệu Đại tiểu thư, ngươi hãy cùng nhóm tỷ muội nói xem, hương vị bị hắt hủi có mùi vị như thế nào?"

Lúc này tiểu thư áo lam, cũng chính là Thiệu Đại tiểu thư, vốn là trên mặt đang đắc ý nhất thời cứng đờ, cảm nhận được tầm mắt quái dị của các tiểu thư khác đang nhìn nàng, nhất thời hận chết Lục tiểu thư. Lục tiểu thư hòa hoãn không ít, nhìn thấy sắc mặt Thiệu Đại tiểu thư thay đổi, giống như chưa muốn thu tay, lại tiếp tục nói, "Có bản lĩnh ngươi hãy làm cho tướng quân ăn điểm tâm ngươi làm đi? A! Thật đáng tiếc, ăn sợ là cũng không có ý nghĩa gì, ngày ấy khi tướng quân khai hoàn, đã nói rõ ràng, hắn đã có người trong lòng, chỉ là có người một chút cũng không biết xấu hổ, dám áp mặt nóng vào mông lạnh..." (áp mặt nóng vào mông lạnh: ý chỉ nịnh bợ người khác nhưng bị người lạnh nhạt)

"Mông..." hai chữ còn chưa nói hết, Thiệu Đại tiểu thư liền vọt lên, ngay trước mặt mọi người hung hăng quăng một cái tát, thật mạnh đánh vào mặt Lục tiểu thư, ba một tiếng, trên mặt Lục tiểu thư hẳn rõ năm ngón tay bông rớt, vẻ mặt kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi nhìn Thiệu Đại tiểu thư, "Ngươi... Ngươi dám đánh ta?"

"Bỏn tiểu thư đánh chính là ngươi!" Thiệu Đại tiểu thư là nữ nhi nhất phẩm quan viên, mà đối phương bắt quá chỉ là một cái nữ nhi quan viên tứ phẩm, cũng dám đối với nàng nói ra những lời bất kính, thật là tức chết nàng!

Lục tiểu thư về mặt tướng hồng, hai mắt phần hân trừng mắt nhìn Thiệu Đại tiểu thư, nàng mặc dù thân phận không cao bằng Thiệu Đại tiểu thư, nhưng cũng chưa có ai dám đánh nàng, lại càng là ở trước mặt mọi người, thoảng cái nàng làm sao có thể nuốt trôi cục tức này, bất chấp ở đây đều là quan to quý tộc, các thế gia công tử, lập tức nhắm về phía Thiệu Đại tiểu thư, ý định trả lại cái tát vừa rồi. Trong khoảng thời gian ngắn, bên này loạn cả lên, các quan gia tiểu thư chung quanh đều bị sợ hãi lan đến, việc tề liền tránh ra khỏi khu vực đấu đá, mặc cho hai cái tiểu thư ngày thường đoàn trang tao nhã đang xé rách đánh nhau cùng một chỗ, dần dần, người khác nghe thấy tiếng động đều không hẹn mà cùng vây quanh lại đây.

"A... Ngươi đồ tiện nhân, làm cho Thần vương điện hạ nhìn thấy ngươi là người đàn bà chanh chua như vậy, thử hỏi còn có thể hay không muốn lấy ngươi!" "Ngươi mới là đồ tiện nhân, Nam Cung tướng quân sẽ không bao giờ coi trọng nữ nhi độc ác như ngươi... A... Ngươi dám giật tóc bốn tiểu thư... Xem ta không đem ngươi biến thành ni cô... A..."

Hai người liên tục xé rách nhau, có người có chút không rõ hai vị tiểu thư này vì sao lại như vậy không hề để ý hình tượng của mình mà ra tay rất nặng, hiện tại nghe thấy lời nói của hai nàng, trong lòng đều đã hiểu rõ, không hẹn mà cùng nhìn về phía người bị các nàng đề cập đến...

Thần vương Thương Dịch mi phong cau lại, mặt không chút thay đổi, ánh mắt thần nhiên quét qua hai người một cái, tầm mắt đã muốn chuyển sang nơi khác, mặt khác trong mắt Nam Cung Thiên Duệ lại còn xẹt qua một chút chán ghét, xoay người đi đến bên bờ hồ. "Thần vương điện hạ sức quyến rũ không nhỏ, có thể làm cho nữ tử vì ngươi mà ra tay rất nặng, thật sự là làm cho người ta hâm mộ." Hải Táp mâu quang khẽ lóe, thần sắc xẹt qua ý xem kịch vui, trong giọng nói mang theo vài phần trêu ghẹo, hẳn không thể không thừa nhận, Thần vương Thương Dịch cùng Nam Cung Thiên Duệ, vô luận là mặt nào, đều là rỗng giữa biển người, bất quá hẳn thật cũng không nghĩ tới nữ tử của Đông Tần quốc lại có những hành động như vậy, nếu là nữ tử hải quốc, cũng sẽ không cuồng một cách điên cuồng như vậy. Thương Dịch coi như không nghe thấy sự bất thường trong lời nói của hắn, cũng không thèm để ý tới, tầm mắt tìm kiếm chung quanh, một chút cũng không tìm được bóng dáng quen thuộc kia, trong lòng xẹt qua một tia mất mát, trên thực tế, hẳn bản đối với lời mời của Thiệu Hoa quận chúa một chút cũng không có hứng thú, nghe nói Ninh Nhi cũng nhận được thiệp mời, hẳn ngay lập tức quyết định đến đây một chuyến, hẳn tương là sẽ được gặp Ninh Nhi liếc mắt một cái thôi, khoe miệng liền gọi lên một chút chưa sót, hẳn ngày thường khôn khéo cơ trí, nếu muốn gặp Ninh Nhi, hẳn đi Hầu phủ là được, cần gì phải phiền toái như vậy?

Chưa sót lác lác đầu, Thương Dịch quyết định rời khỏi nơi này, đúng là vừa mới bước được vài bước, liền nghe được phía sau truyền đến một thanh âm ôn nhuận.

"Thần vương biểu ca xin dừng bước." Người nọ không phải là ai khác, chính là người hôm nay mời mọi người đến lăng hồ dạo chơi, chủ nhân của nơi này Thiệu Hoa quận chúa.

Thanh âm của Thiệu Hoa quận chúa nhất thời liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, theo tầm mắt chỉ thấy một nữ tử quý khí sang trọng, y phục rực rỡ được nha hoàn nâng hạ, đang từ thuyền hoa bước đến, một thân cầm y trắng thuần, tôn quý mà tao nhã, đáng người thốt tha, từng bước sinh huy, nhất cử nhất động toát ra đều thể hiện nàng là tiểu thư khuê các tao nhã.

Thiệu Hoa quận chúa lên bờ, ở trong tầm mắt mọi người, trực tiếp đi đến trước mặt Thần vương Thương Dịch, lúc này Thương Dịch đã xoay người lại, ánh mắt dừng ở một thân quần áo trắng thuần, trước mặt chính là biểu muội của hắn, khuôn mặt cương nghị không chút thay đổi, như trước không có chút biến hóa. "Chỉ không phải là Thiệu Hoa tiếp đón không chu toàn, Thần vương biểu ca là muốn đi rồi sao?" Ngay cả lời chỉ trích, cũng làm cho người ta nghe xong không cảm thấy khó chịu, tươi cười trên mặt nở rộ, "Nếu đúng là như vậy, Thiệu Hoa ở trong này chịu tội với biểu ca, đồng thời, làm cho mọi người ở trên bờ đợi lâu, là Thiệu Hoa không tiếp đón chu toàn, mong các vị không trách tội a."

"Làm sao lại thế, có thể được Thiệu Hoa quận chúa mời đến, cũng đã là vinh hạnh của mọi người, mọi người còn có thể trách tội gì đây, có phải hay không?" Người mở miệng là Tô Cẩm, bộ dáng cả lo cả phát trước mặt Thiệu Hoa quận chúa đoàn trang tao nhã, cũng không khỏi thu liễm một chút.

Mọi người cùng kêu lên phụ họa, mạnh mẽ gật đầu theo.

Thiệu Hoa quận chúa giương mắt chống lại con ngươi thâm thúy của Thương Dịch, "Biểu ca..." Thiệu Hoa lo lắng thừa, nếu đã đến đây, tự nhiên sẽ không vội vã đi."

Thương Dịch trầm giọng mở miệng, hẳn không thể không thừa nhận biểu muội này tư duy thông minh, hai mắt cũng thật sự lợi hại, nếu nàng đã mở miệng, hẳn đương nhiên không thể không cho Thiệu Hoa quận chúa mặt mũi, ngay cả Minh Nguyệt công chúa kiêu căng hết mực, ở trước mặt Thiệu Hoa quận chúa cũng phải cấp nàng ba phần mặt mũi.

Thiệu Hoa quận chúa nhẹ nhõm thở dài một hơi, cặp con ngươi khôn khéo nhìn Thương Dịch, cũng là xẹt qua một chút ý vị thâm trường, lại bước vài bước đến gần Thương Dịch, thanh âm nhỏ đi một nửa tiếp tục nói, "Thần vương biểu ca đừng vội, có lẽ là nhị tiểu thư bị trì hoãn, Thiệu Hoa phái người đến An Bình hầu phủ thỉnh."

Dứt lời, khoe miệng Thương Dịch không khỏi co rút, thanh âm này tuy rằng nhỏ một chút, nhưng những người bên cạnh hắn đều có thính lực tốt hơn người, đều là nghe được, mọi người thần sắc khác nhau, chột bưng tỉnh đại ngộ, nhưng ngại uy nghiêm của Thần vương, lại chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, không dám nói ra.

Thương Dịch nhìn thấy Thiệu Hoa quận chúa trong mắt xẹt qua một chút giả hoạt, biểu muội này, thông minh cũng không phải là giả, nếu nàng đã muốn nói ra, Thương Dịch hẳn liền cũng không có che giấu, "Như thế rất tốt, làm phiền biểu muội."

"Đương nhiên, đương nhiên." Dứt lời, liền quay sang nha hoàn bên cạnh phân phó vài câu, Thương Dịch ở trong đám người, không thể nghi ngờ là một

cái hạc giữa bầy gà, liếc mắt một cái liền có thể thấy, mới vừa rồi, ở rất xa, nàng nhìn thấy Thương Dịch đang tìm kiếm chung quanh, người thông minh như nàng, lại làm sao lại có thể không nhìn ra, Thần vương biểu ca này đối với An Bình hầu phủ nhị tiểu thư quả nhiên là để bụng.

Nghĩ đến nàng hôm qua cũng đoán rằng, nếu Hoàng thượng thật sự có tâm đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Thần vương biểu ca, như vậy An Bình hầu phủ nhị tiểu thư có khả năng là quốc mẫu tương lai, trong đầu nàng hiện ra quang cảnh ngày An Bình phong lễ cập kê, khoe miệng khê nhếch, nở từ này, phong phạm của mẫu nghi thiên hạ một chút cũng không thiếu.

Lưu lại Thần vương Thương Dịch, Thiệu Hoa quận chúa còn phải giải quyết chút chuyện bên kia, chậm rãi đi đến bên cạnh hai vị tiểu thư ầu đã lúc này, ánh mắt sâu kín dừng lại trên người hai vị tiểu thư lúc này có chút nhếch nhác chật vật, bây giờ các nàng làm sao còn có tác phong như lúc trước? Nghiêm nhiên giống như hai người điên, quan hệ của hai

người, tựa hồ đã muốn đổ con mắt, chẳng phân biệt được lễ nghi gia giáo bình thường nữa, tuyệt đối không bỏ qua cho nhau, đều không chú ý tới Thiệu Hoa quận chúa đã lên bờ.

"Dừng tay." Thiệu Hoa quận chúa cao giọng mở miệng, một cổ không giận mà tự phát ra khí thế uy nghiêm, thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại làm cho người ta không thể bỏ qua. Thân thể hai người ngẫn ra, nhìn về phía người đang tới, Lục tiểu thư buông ra tay ra khỏi người Thiệu Đại tiểu thư, ngay lập tức quỳ gối trước mặt Thiệu Hoa quận chúa, "Tham kiến Thiệu Hoa quận chúa, Thiệu Hoa quận chúa, người cần phải làm chủ cho ta a, nàng thể nhưng lại ra tay đã thương người khác"

"Người ngậm máu phun người!" Thiệu Đại tiểu thư cũng nóng nảy, không nghĩ tới Lục tiểu thư này vẫn còn có thể cáo trạng, cũng quỳ xuống, "Thiệu Hoa quận chúa, chuyện này là nàng khơi mào trước ..."

"Đù rồi!" Thiệu Hoa quận chúa thần nhiên quét ánh mắt qua hai người, trong mắt cũng không có nhiều cảm xúc, bình tĩnh phân phó nói, "Người đâu, hai người này hôm nay đều không được lên thuyền hoa, đều nhớ kỹ cho ta, từ nay về sau, nếu là Dự Thần vương phủ có yến, hai vị tiểu thư này cũng không cần mời."

Dứt lời, nhất thời một trận ồ lên, các vị tiểu thư trong lòng đều là lộp bộp một chút, nhất là hai người gây rối Lục tiểu thư cùng Thiệu Đại tiểu thư, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm, này... ý tứ của Thiệu Hoa quận chúa là... nếu nàng là chủ nhân của các buổi tụ hội quý tộc thì hai người các nàng đều bị bài trừ bên ngoài, ở kinh thành các thế gia quý tộc rất trọng uy tín danh dự, bọn họ cũng đều nghe thấy! Thiệu Hoa quận chúa bài xích khách nhân, bọn họ về sau sợ là cũng sẽ không thân cận với hai nàng, điều này không thể nghi ngờ là từ nay về sau các buổi yến hội của giới quý tộc thượng lưu, mọi người đều cứng rắn đuổi hai nàng ra ngoài không được dự yến!

"Quận chúa..."

"Quận chúa..."

Hai người trầm miệng một lời, tất cả đều không còn sắc bén như vừa nãy nữa, giờ phút này là muốn vấn hồi cục diện, nếu biết trước sẽ chọc giận đến Thiệu Hoa quận chúa, cho các nàng một trăm lá gan cũng không dám gây sự a!

Tiếc rằng, Thiệu Hoa quận chúa không để ý chút nào tới hai người, khuôn mặt giãn ra đối với các tân khách khác cười nói, "Làm cho các vị đợi lâu như vậy, là Thiệu Hoa chậm trễ, bây giờ thỉnh các vị lên trên thuyền hoa văn cảnh."

Dứt lời, các công tử quý tộc cùng các tiểu thư dựa theo ý tứ của Thiệu Hoa quận chúa, dưới sự dẫn đường của thị vệ, lục tục lên thuyền. Mà giờ phút này, có ánh mắt của nam tử dừng lại một chút trên người Thiệu Hoa quận chúa, khuôn mặt tuấn mỹ dưới mặt nạ thần sắc biến hóa phi thường, cặp con ngươi đen nhánh lộ ra ngoài mặt nạ, ánh mắt nhìn về phía Thiệu Hoa quận chúa, theo nàng không dời, lâu không gặp nàng, nàng so với hai năm trước, nay lại càng thêm xinh đẹp, vẫn như trước một thân đoan trang tao nhã.

"Biểu ca, kìa Thiệu Hoa quận chúa quả thực có chút phong phạm của hoàng gia, không biết vị công tử nào có phúc, có thể lấy được giai nhân như thế." Một nam tử khác đứng bên cạnh mở miệng nói, vị nam tử này toàn thân cảm y xanh nhạt, quanh cổ tay áo viền chút hoa văn mây lành đều là dùng sợi tơ vàng mà thêu thành, tinh xảo đẹp đẽ mà quý giá, thân hình tuy so với các nam tử khác ở đây hơi đơn bạc một chút, bất quá chỉ là hóa trang, dưới thân cảm y xanh nhạt kia là da thịt trắng nõn như ngọc, nhưng không giống như tiền đồng bình thường, tuấn mỹ mà không mất đi nhu hòa, không thô tục bằng các nam tử khác, lại càng thêm vài phần nho nhã.

Người này không phải ai khác, chính là An Ninh, nàng lúc này, trừ bỏ thân nam trang, nguyên bản chính là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, bị che dấu dưới lớp mặt nạ da người, giờ phút này, có khi là người quen lại gần đứng trước mặt nàng cũng không nhận ra, cũng đều không ngờ được nàng lại dùng thân phận này đến đây. Sáu sắc như An Ninh, làm sao có thể không nhận ra ánh mắt Vân Cẩm nhìn Thiệu Hoa quận chúa có chút khác thường? Hắn tuy rằng cực lực che dấu, nhưng lại không lừa được hai mắt An Ninh, biểu ca này từ sau khi bị nàng thức tỉnh ở bên trong ngôi miếu đồ nát, trong mắt thủy chung vẫn chỉ có bình tĩnh, lần dao động duy nhất là lúc nghe thấy tin nàng chết ở khu vực săn bắn, giờ phút này ánh mắt Vân Cẩm nhìn Thiệu Hoa quận chúa, rõ ràng mang theo luyện mộ nồng hậu, trừ bỏ luyện mộ, bên trong còn nhiều ánh mắt hỗn loạn khác mà nàng không nhận ra. An Ninh nói những lời này, nói là ca ngợi Thiệu Hoa quận chúa, còn không bằng nói là thử lòng Vân Cẩm. Vân Cẩm nghe thế thân thể khẽ giật mình, cũng lập tức thu hồi lại tầm mắt, nhưng cổ tay áo phồng to, chính vì trong áo bàn tay đang nắm chặt thành quyền, đúng vậy! Ai có thể lấy được giai nhân như thế, quả nhiên là có phúc, nhưng là... Nghĩ đến trên người hắn vẫn đang gánh vác cừu hận cùng trách nhiệm, hai tròng mắt Vân Cẩm dần dần khôi phục lại bình tĩnh. An Ninh nhận thấy được biến hóa của hắn, con ngươi không khỏi híp lại, nàng cảm thấy biểu ca Vân Cẩm đối với Thiệu Hoa quận chúa thái độ có chút không đồng nhất.

"Hai vị công tử, thỉnh lên thuyền." âm thanh của Thiệu Hoa quận chúa lại truyền đến, lúc này Thiệu Hoa quận chúa cùng với những người khác đều đã lên thuyền hoa, mà ở trên bờ chỉ còn lại có hai người Vân Cẩm cùng An Ninh.

Hai người khẽ giạt mình, hồi phục lại tinh thần, An Ninh trên mặt nở một chút tươi cười, liền chấp tay, lập tức hướng tới thuyền hoa mà đi đến, mà Vân Cẩm vì khuôn mặt bị che khuất, mọi người lại càng không thể do thám được về mặt của hắn.

Mọi người thấy hai người này, đều không khỏi có chút suy nghĩ, ngày xưa ở các yến tiệc khác, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng gặp qua hai người này, bất quá, khí chất hai người cũng làm cho mắt mọi người sáng ngời, một mặt nam tử này thân hình cao ngất mà thon dài, trên người ẩn ẩn tản ra một cỗ hơi thở cao quý, mặt nạ màu bạc kia vì hắn mà tăng thêm vài phần thần bí, làm cho người ta nhìn không được tìm kiếm, dưới mặt nạ kia sẽ hé ra một khuôn mặt như thế nào.

Có người nghe nói, chủ quản của Bát Trân Các là một vị công tử đeo mặt nạ bạc, vị công tử này chắc cũng chính là chủ quản của Bát Trân Các?

Nghĩ đến Bát Trân Các, chúng tiểu thư ánh mắt đều sáng bừng lên, mà vị công tử bên cạnh vị này, tuần mỹ làm cho người ta trở nên đui mù, nam tử như quan ngọc, tuần mỹ dị thường, như ngọc thụ chi lan, tuần lãng bực này, không phải đơn giản chỉ là mặt đẹp, khí chất trên người rõ ràng làm cho người ta vừa thấy liền cảnh đẹp ý vui. Ánh mắt tiểu thư chúng gia đều dừng lại trên người An Ninh, trong lòng âm thầm đoán đây là vị công tử nhà ai, nghĩ đến vừa rồi Lục tiểu thư cùng Thiệu Đại tiểu thư vì Thần vương Thương Dịch cùng Nam Cung tướng quân mà ra tay quá nặng, nam tử này, thật ra so với bọn họ cũng không kém nhiều lắm.

An Ninh ngênh đón tầm mắt của mọi người, trên mặt thần nhiên tươi cười, nho nhã mà thân thiện, càng làm cho người ta cảm thấy không có chút khoảng cách nào. An Ninh cùng Vân Cẩm lên thuyền hoa, từ đầu đến cuối, ánh mắt Thiệu Hoa quận chúa đều tập trung trên người nam tử đeo mặt nạ bạc, thân thể ẩn ẩn run run, trong ánh mắt lại tích tụ thật nhiều cảm xúc, là hân! Thân hình này, rất giống hắn! Bởi vì quá mức quen thuộc, bởi vì trí nhớ quá mức khắc sâu, tuy rằng nàng chỉ xem được một chút khuôn mặt lộ ra bên ngoài mặt nạ, nhưng hắn lại cho nàng cảm giác không sai vào đâu được, nàng cơ hồ có thể khẳng định, nam tử trước mặt này chính là Vân Cẩm công tử!

Vì sao hắn lại lấy mặt nạ bạc che mặt? Vì sao hắn lại trở thành chủ quản Bát Trân Các? Vì sao... Trong lòng rất nhiều nghi vấn đều muốn hỏi ra, nhưng nghĩ đến trường hợp hiện giờ, Thiệu Hoa quận chúa cố gắng thu liễm tâm tình của mình, cố gắng làm cho chính mình trấn định, rốt cục thu hồi tầm mắt của mình, đối với Thái Diệp bên cạnh phản phó nói, "Thái Diệp, phản phó xuống, khai thuyền."

Thanh âm đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng phản ứng vừa rồi của nàng, đều bị một số có người con mắt sáng suốt nhìn thấu, cũng khiến cho bọn họ hoài nghi, trong đó bao gồm cả Thương Dịch, An Ninh...

Trong lòng An Ninh càng phát ra khẳng định, biểu ca Vân Cẩm cùng Thiệu Hoa quận chúa nhất định là có uẩn khúc, ngay cả Thiệu Hoa quận chúa nhìn thấy biểu ca trong nháy mắt cũng mất đi trấn định. Kiếp trước, Vân Cẩm sau khi Vân gia bị diệt môn, liền sa xuống làm một tên khát cái đàn độn, làm bạn với rượu, phí hoài một thân năng lực, cả đời tâm thương vô vị, chỉ một thời gian rất ngắn làm cho thế gian quên mất Vân gia đã từng có một đại thiếu gia.

Mà An Bình bị đại phu nhân cùng An Như Yên lừa, thậm chí còn không biết chính mình còn có một biểu ca như vậy, cho đến lúc khôi phục trí nhớ, trọng sinh một hồi, nàng âm thầm điều tra nghe ngóng, mới biết được tung tích của Vân Cẩm, liền tìm tới ngôi miếu đồ nát.

Giờ phút này hai người đều cảm thấy dị thường, An Ninh liếc hạ mặt mày, trong lòng sinh ra một cỗ nồng đậm hiếu kỳ, lúc đó biểu ca cùng Thiệu Hoa quận chúa, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Thiệu Hoa quận chúa ra lệnh một tiếng, thuyền liền rời bờ, chậm rãi di chuyển, thuyền hoa rất lớn, ước chừng có thể cất chứa hơn trăm người, từ đầu thuyền đến đuôi thuyền, đều phân cách thành năm phòng, giờ phút này, tất cả mọi người đứng ở đầu thuyền, Thiệu Hoa quận chúa thế nhưng lại không có ý muốn cho mọi người đi vào.

Mọi người trong lòng đều ẩn ẩn nghi hoặc, mà chính lúc này, bên bờ thuyền đến một tiếng la hét, đúng là thị vệ của Dụ Thân vương phủ ở lại trên bờ, mọi người nghe thấy thanh âm kia, liền hiếu kỳ xem qua, chỉ thấy phía sau thị vệ kia, một chiếc xe ngựa đang ngừng lại, bọn họ nhớ rõ, vừa rồi lúc lên thuyền, nơi đó không có xe ngựa chạy qua.

"Chuyện gì?" Thiệu Hoa quận chúa cao giọng mở miệng, thuyền rời bến không xa, nói chuyện không cần âm thanh quá lớn cũng có thể nghe được rõ ràng.

"Hồi bẩm quận chúa, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư đến." Thị vệ bẩm báo nói, lời nói vừa rồi rơi xuống, trên thuyền hoa thần sắc mọi người khác nhau, nhóm tiểu thư đều không khỏi nhũn nhũn, ngày đầu tiên tại tứ quốc tế truyền ra tin tức về An Bình hầu phủ đại tiểu thư, các nàng cười nhạo An Như Yên nhưng đồng thời cũng hiểu được, tuy rằng An Như

Yên làm bộ là "Đệ nhất tài nữ", nhưng các nàng đều biết thực ra "Đệ nhất tài nữ" từ trước đến nay đều thuộc về An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, nàng bất quá mới chỉ cập kê mà thôi, lại làm nên chuyện bực này, các nàng đương nhiên là ghen tị, ai lại hy vọng trường hợp như vậy, tự nhiên xuất hiện một cái nữ tử cướp hết lực chú ý của mọi người?

Trong lòng các nàng đều không hy vọng nhị tiểu thư lên thuyền. Nhưng các nàng lại chưa kịp tưởng tượng, đã thấy hai bóng dáng hướng tới bên bờ mà bay qua, một thân huyền y một thân cẩm sắc, đồng thời đứng lại bên cạnh xe ngựa.

Đến lúc mọi người nhận ra hai người kia là ai, thần sắc chợt quý dị, Thiệu Hoa quận chúa cũng khẽ giờ lên một chút tươi cười đầy ẩn ý, phản phó nói, "Cập bờ!"

Thuyền dần dần cập bờ, tất cả mọi người lưu ý đến chuyện xảy ra trên bờ, Tô Cẩm cùng Hải Táp mâu thuẫn xẹt qua một chút khác thường, mới vừa rồi bởi vì nghe thấy tin An Ninh bị kích động, giờ phút này bị một trận quái dị thay thế, Tô Cẩm không thể không thừa nhận, vừa rồi, hắn thiếu chút nữa cũng như hai người bọn họ muốn phi thân qua, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu được, chính mình nếu thật sự phi qua, chuyện tình liền không dễ hiểu, ít nhất là hắn không thể gạt được cặp mắt của Thương Dịch.

Giữa mọi người, duy chỉ có An Ninh cùng Vân Cẩm sắc mặt có chút biến đổi, thời điểm bọn họ nghe thấy tin An Bình hầu phủ nhị tiểu thư đến, mi tâm

liền nhú chặt, không có giãn ra.

An Ninh đương nhiên thấy kỳ quái, nàng rõ ràng đã ở trên thuyền, trên bờ lại có người nói nàng đến đây!

A! Thật buồn cười! An Ninh nhìn xe ngựa kia, con người thâm thúy khẽ nheo lại, nàng lại muốn nhìn xem, "An Bình hầu phủ nhị tiểu thư" kia ngày thường bộ dáng như thế nào!

Mà lúc này hai người đang giữ xe ngựa kia, Thương Dịch cùng Nam Cung Thiên Duệ đều mặt đối mặt, không có chút động tác, nhưng ý tưởng trong lòng lại giống nhau, sớm nên dự đoán được đối phương sẽ có hành động giống mình.

Hai nam nhân đều là vì An Ninh mà đến, hiện tại tất cả mọi người đều nhìn xem, ai sẽ xóc màn xe lên, đem An Bình hầu phủ nhị tiểu thư đón xuống dưới, có vẻ cực kì quan trọng, ý tứ hai người tựa hồ đều không có ý nhường nhịn, Nam Cung Thiên Duệ dẫn đầu khẽ vươn tay, muốn vén rèm lên, nhưng Thương Dịch làm sao có thể để cho hắn được như ý? Tay mất lạnh lẽo ngăn lại, mâu quang vi tiếm, "Không nhọc Nam Cung tướng quân!"

Nam Cung Thiên Duệ con người căng thẳng, gấp tay Thương Dịch đánh tới, nhanh chóng ra tay cản trở, hai người ngăn cản nhau, đều làm cho đối phương không đụng được tới chiếc màn.

Giờ phút này, nữ tử trên mã xa cực kỳ khăn trương, bối rối vò chiếc khăn tay, trên trán ần ần phiếm ra một tia bạc hãn. (bạc hãn: lo lắng, khăn trương)

"Tiểu thư... Đây..." Bên trong xe ngựa, nữ nha hoàn cắn chặt môi, nghe được động tĩnh bên ngoài, lại cũng không biết nên làm thế nào cho phải, rõ ràng vừa rồi còn đang rất tốt, các nàng đang chuẩn bị xuống xe ngựa, lại nghe thấy thanh âm bên ngoài có người đánh nhau, nghe thanh âm kia, phản phát ngay bên tai, hiển nhiên khoảng cách đánh nhau rất gần các nàng, nếu các nàng thật sự đi ra ngoài, sẽ khó tránh khỏi bị thương.

Nữ tử cũng là về mặt bối rối bất an, vắt hết óc suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ, tự nhiên xe ngựa tròng trành, cùng lúc đó trong màn xe ngựa bật ra âm thanh của một nữ tử.

"A..." Nữ tử cùng nha hoàn bên cạnh đều sợ hãi kêu ra tiếng. Tiếng kêu kia làm cho hai người đang đánh nhau đều ngừng ra, không hện mà cùng nhìn vào bên trong xe ngựa, khi nhìn thấy người ngồi bên trong xe ngựa, nhất thời mặt đều biến sắc.

"Như thế nào là người?"

"Như thế nào là người?"

Hai người trăm miệng một lời, liền cau mày, trên mặt đồng dạng là lo lắng cùng lo lắng, người này làm sao lại là An Bình?

"Ninh Nhi đâu?"

"Ninh Nhi đâu?"

Lại một lần nữa không hện mà cùng nói, con người hai người đều xẹt qua một đạo quang mang lợi hại.

Giờ phút này, thuyền đã muốn cập bờ, khoảng cách gần khiến mọi người ở trên thuyền có thể nghe được hai người nói gì, thậm chí cả biểu tình xem nhẹ của bọn họ đối với tiểu thư kia.

Phản ứng của hai người làm cho tất cả mọi người ở đây choáng váng, này... Hai người này mới vừa rồi còn đánh nhau hùng hực như lửa, giờ phút này thế nhưng lòng lại như có linh tê giống nhau!

An Ninh trong lòng sinh ra một tia khác thường, nhưng rất nhanh nàng liền bỏ qua suy nghĩ này, đem lực chú ý chuyển dời đến trên người nữ tử ngồi trong xe ngựa, màn đã bị xé mở, nữ tử trong xe ngựa đã hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người, người nọ không phải ai khác, đúng là An Bình Hầu phủ tam tiểu thư An Lan Hinh!

An Ninh nhìn An Lan Hinh, mâu trung ngưng tụ một chút thâm trầm, nàng tưởng là ai, hóa ra là nàng, không nghĩ tới nàng còn có tâm tư này, nhị tiểu thư? Hừ, hảo một cái nhị tiểu thư!

Giờ phút này, An Lan Hinh ngồi trên xe ngựa cảm nhận được tầm mắt của mọi người, cố gắng đè nén làm cho chính mình trấn định, khí thế của hai nam nhân này, làm cho nàng trong lòng như trước đều bị kinh sợ, bất quá, thật vất vả mới gặp được Nam Cung Thiên Duệ, An Lan Hinh trong lòng cũng là tràn đầy vui mừng.

"Nhị tỷ tỷ nàng ở Hầu phủ, là nhị tỷ tỷ là cho Hinh Nhi phó thác ta thay nàng đến." An Lan Hinh nháy mắt, vẻ mặt chân thành cùng vô tội, nhưng trong lòng cũng biết, đây bất quá là nàng đang nói dối, hôm nay, nàng vốn là đi Thính Vũ hiền học họa cùng nhị tỷ tỷ, cũng không gặp nhị tỷ tỷ ở trong Vũ Hiền, nàng hỏi Bích Châu, Bích Châu lại nói cho nàng, nhị tỷ tỷ có việc đi ra ngoài, không ở trong phủ, buộc nàng phải rời khỏi, trong lúc vô tình thấy được thiệp mời, lòng tràn đầy tò mò nàng mở thiệp ra, thấy đúng là thiệp mời Thiệu Hoa quận chúa mời nhị tỷ tỷ du ngoạn lăng hồ, nàng nghĩ đến trường hợp có thể nhìn thấy Nam Cung tướng quân, vì gặp Nam Cung tướng quân, nàng đánh bạo trộm thiệp mời, vội vàng cùng Mai Hương xuất môn, thẳng hướng tới lăng hồ.

Không nghĩ tới thật sự gặp được Nam Cung tướng quân, An Lan Hinh vui mừng nở rộ một chút tươi cười, nhẹ giọng gọi nói, "Tướng quân ca ca... Hinh Nhi nhìn thấy tướng quân ca ca, thật là cao hứng a!"

Nam Cung Thiên Duệ đầu mày cau lại sít sao, đáy mắt cũng là xẹt qua một chút thâm trầm, thần nhiên ly khai tầm mắt, không có phản ứng gì trước ý tứ của nàng.

An Lan Hinh thấy hần lạnh nhạt rõ ràng như thế, trong lòng có chút chán nản, sắc mặt nhất thời suy sụp đi xuống, điềm đạm đáng yêu ngửa đầu lên, lã chã chực khóc nhìn Nam Cung Thiên Duệ, "Tướng quân ca nhìn thấy Hinh Nhi mất hứng sao?"

Tướng quân ca nhìn không thích nàng sao? Tướng quân ca nhìn có phải hay không chán ghét nàng? Vô số phỏng đoán xoay quang trong đầu An Lan Hinh, những giọt nước mắt liền cứ như vậy trượt xuống dưới. Nam Cung Thiên Duệ mi tâm càng nhăn càng chặt, mà trên mặt Thương Dịch cũng khó có được khe hở lên một chút tươi cười sáng lạn, làm cho khuôn mặt của hắn càng thêm tuần mĩ, thần thái cao hứng, biểu tình trên tức nhìn thoáng qua Nam Cung Thiên Duệ, "Bốn vương sẽ không cùng tướng quân đoạt, nơi này liền giao cho tướng quân."

Nếu không phải An Ninh, hần còn thưởng cái gì nữa? Chỉ ước gì dòi đi thật nhanh mới tốt!

Nếu vừa rồi biết trên xe ngựa không phải là An Ninh, hần cũng không hoảng hốt quá mức như thế, ở trước mặt nhiều người như vậy cùng Nam Cung Thiên Duệ giằng co.

Bỏ lại một câu, còn rất hứng trí nhìn thoáng qua Nam Cung Thiên Duệ, Thương Dịch hướng thuyền hoa đi nhanh đến...

Mà Nam Cung Thiên Duệ như trước đứng ở chỗ cũ, trên người ần ần trôi lên một tia sắc bén, phía sau truyền đến tiếng thút thít rất nhỏ của An Lan Hinh, làm cho hần nhiều hơn một tia hờn giận, lấy ra khăn tay cầm trong lòng, quăng cho nha hoàn trên xe ngựa, "Đưa tiểu thư nhà ngươi lau lệ."

Thần nhiên công đạo một câu, Nam Cung Thiên Duệ ngay cả mặt đều không biến sắc, nếu người khóc lúc này là An Ninh, tâm hần chắc chắn sẽ xoắn xuyết cùng một chỗ, nhưng giờ phút này, tiếng khóc kia chỉ làm cho hần cảm thấy phiền chán không chịu nổi. An Lan Hinh chính là muốn thân cận cùng tướng quân mà thôi, nàng thích tướng quân ca ca, nàng hy vọng tướng quân ca ca chú ý tới chính mình, nhưng là...

Giờ phút này gặp Nam Cung Thiên Duệ quăng khăn tay vào, trong lòng nàng thập phần vui vẻ, lập tức dừng lại tiếng khóc, bởi vì, nàng ần ần cảm giác được tướng quân ca ca đang phiền chán, nàng tự nói với chính mình, như thế này thôi nàng cũng đã thỏa mãn rồi, từ từ rồi sẽ đến lúc, chắc chắn từng bước một nàng sẽ thu hút được sự chú ý của tướng quân ca ca. "Tướng quân ca ca, ngươi có thể đỡ Hinh Nhi xuống xe ngựa sao?" An Lan Hinh đánh bạo đưa ra yêu cầu, thanh âm bên trong ần ần chờ mong, yêu cầu nhỏ như vậy, tướng quân ca ca sẽ đáp ứng nàng sao? An Lan Hinh trong lòng chờ mong, liền ngo ngoáy không yên.

Chính là... Nam từ ngoài xe ngựa, trong chốc lát trầm mặc, nhưng không có quay đầu đỡ nàng xuống xe ngựa, mà là muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, hướng thuyền hoa đi đến, cao giọng đối với thị vệ trên bờ ra vẻ công đạo nói, "Đỡ An Bình hầu phủ tam tiểu thư xuống xe ngựa."

"Đạ" Thị vệ lĩnh mệnh, lập tức chạy chậm đến giữ xe ngựa, hướng tới An Lan Hinh vờ tay, "Tam tiểu thư thỉnh." thời điểm nghe thấy Nam Cung Thiên Duệ phân phó một tiếng, An Lan Hinh sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, toàn bộ thân thể cũng là kịch liệt ngẫn ra, giờ phút này may mắn là nàng ngồi ở trên xe ngựa, nếu là đứng, nàng chắc chắn sẽ ngã xuống. "Tam tiểu thư, nô tài đỡ tam tiểu thư xuống xe." Bên ngoài thị vệ lại một lần nữa thúc giục nói.

Giờ phút này, mọi người trên thuyền hoa, đại đa số đều là tâm tình xem kịch vui, không nghĩ tới, nhị tiểu thư cùng tam tiểu thư này, bất quá là bất đồng một chữ thôi, đãi ngộ đúng là kém xa vạn dặm, nhóm nữ tử thấy người tới không phải nhị tiểu thư, trong lòng liền an tâm, tam tiểu thư này không có uy hiếp gì, mặc dù là đến thì đã có sao, chẳng qua chỉ là làm nản mà thôi.

An Lan Hinh nghe bên kia truyền đến âm thanh nghị luận liên miên không dứt, trong lòng nhất thời cực kỳ quẫn bách, giờ phút này, việc nàng phải làm chính là mau chóng rời khỏi nơi này, nếu là lên thuyền, có lẽ càng tự mình rước lấy nhục nhã, đến khi tầm mắt đuổi theo bóng dáng màu đen phía xa kia, An Lan Hinh rốt cục hạ quyết tâm, đứng dậy đi ra xe ngựa, nhờ thị vệ nâng hạ, xuống xe ngựa. Vì có thể nhìn thấy tướng quân ca ca, nàng đã trộm thiết lập mưu của nhị tỷ tỷ, nếu đã muốn đến đây, nàng sẽ không buông tha cơ hội lần này, hiện tại chịu nhiều áp lực một chút có làm sao, vì tướng quân ca ca, nàng sẽ trả bất cứ giá nào, trong đầu hiện ra bóng dáng nhị tỷ tỷ, An Lan Hinh không ý thức được tay nàng vô thức nắm chặt, chỉ hận trong tay là nhị tỷ tỷ của nàng, nàng thề, một ngày nào đó, nàng chắc chắn sẽ làm cho tướng quân ca ca trong mắt chỉ có chính mình, làm cho chàng vĩnh viễn đã quên đi nhị tỷ tỷ!

An Lan Hinh lên thuyền hoa, nhìn thấy bóng dáng vị nữ tử đoan trang tao nhã đứng thẳng ở đầu thuyền, ngày nhị tỷ tỷ cập kê, nàng đã gặp qua người này, nàng chính là Dụ Thân vương phủ Thiệu Hoa quận chúa, nhìn thấy nàng, An Lan Hinh thập phần chú trọng bái lễ, "Hinh Nhi tham kiến Thiệu Hoa quận chúa, nhị tỷ tỷ không thoát thân được, làm cho Hinh Nhi tiến đến, mong rằng Thiệu Hoa quận chúa không trách tội."

Thiệu Hoa quận chúa thần nhiên liếc mắt một cái nhìn An Lan Hinh, trí tuệ của nàng ra sao, mới vừa rồi liền tiếp xảy ra chuyện tình, nàng làm sao có thể không thấy rõ? Nam Cung Thiên Duệ tâm ở trên người An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, mà này An Bình hầu phủ tam tiểu thư lòng lại ở trên người Nam Cung Thiên Duệ, ai! Xem ra quan hệ này, thật sự đúng là rất phức tạp!

"Ngươi tới là khách, tự nhiên ta sẽ không trách tội, hy vọng tam tiểu thư chơi đùa tận hứng là tốt rồi, về phần nhị tiểu thư... Ngày khác ta lại đến nhà bái phỏng." Thanh âm Thiệu Hoa quận chúa dịu dàng theo khóe môi trượt xuống, ôn nhuận êm tai, nàng đối với An Ninh ấn tượng vốn không sai. Hôm nay An Ninh không tới, nhất định có nguyên nhân của chính nàng.

Thiệu Hoa quận chúa lúc này tưởng mình cơ trí nhưng nàng làm sao biết nhị tiểu thư trong miệng nàng đã ở phía trên thuyền hoa này, hơn nữa cách nàng bất quá chỉ là mấy bước chân, chẳng qua, là An Ninh đeo mặt nạ, khuôn mặt khác biệt không ai nhận ra mà thôi!

An Lan Hinh nghe thấy Thiệu Hoa quận chúa nói như thế, trong lòng lại yên tâm không ít, ánh mắt tự nhiên tìm được bóng dáng Nam Cung Thiên Duệ, thân thể nhỏ nhỏ theo bản năng hướng sát tới bên kia, lúc đi qua người An Ninh, An Ninh nhìn tam muội muội này, nhỏ như vậy, đã giới ần nhẫn như thế, tư thái động lòng người, cũng khó trách kiếp trước nàng bước được đến vị trí cao như thế, lại có thể thuận buồm xuôi gió ngồi vững.

Nghĩ đến thân phận kiếp trước của An Lan Hinh, nhưng hiện tại, rất nhiều sự tình đã xảy ra theo chiều hướng khác, ví dụ như Dương Mộc Hoan chết, lại như An Như Yên bị phế.

Không biết An Lan Hinh có thể hay không phát triển như kiếp trước, dựa theo kiếp trước mà phát triển...

Thuyền một lần nữa ly khai khỏi bờ, gió ở bờ hồ thổi lên, mọi người đứng ở đầu thuyền, Thiệu Hoa quận chúa nhìn mọi người, cao giọng mở miệng, "Hôm nay Thiệu Hoa thỉnh các vị đến, có ý chuẩn bị một chút trò chơi."

Mọi người vừa nghe đến trò chơi, nhất thời đều hứng trí, nhưng Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, An Ninh, Tô Cẩm, Hải Táp, Vân Cẩm những người này, trong lòng cũng hiểu được, trò chơi này chỉ sợ không đơn giản là trò chơi bình thường, mà mục đích của nó, sợ cũng..."Là trò chơi gì? Thiệu Hoa quận chúa mau mau nói nghe một chút, mọi người tâm đều ngửa a." Có người mở miệng phụ họa nói.

Thiệu Hoa quận chúa mỉm cười, "Thuyền này phòng có năm phòng, bên trong chuẩn bị một chút câu đố, câu đố này là Thiệu Hoa chuẩn bị một ít, chỉ cần các người theo thứ tự đi vào, nhìn đề mục, biết đáp án, liền có thể đi thông qua một phòng, thông qua một phòng đề mục tự nhiên là so với đề mục trước hơi khó giải hơn một chút, nhưng Thiệu Hoa biết, các vị đều là những người tài hoa hơn người, đề mục này tự nhiên là không làm khó được mọi người, bất quá là để mọi người chơi đùa cho cao hứng thôi, đương nhiên, Thiệu Hoa cũng chuẩn bị một ít lễ vật, chỉ cần là lọt qua cửa các tài tử giai nhân đều sẽ có đại lễ đưa tiễn."

Thiệu Hoa quận chúa vừa nói xong, rất nhiều người tràn đầy tự tin, nóng lòng muốn đứng lên thử, nhìn phòng thứ nhất, có người cao giọng mở miệng, "Thiệu Hoa quận chúa, kia liền cho tại hạ thử đầu tiên đi."

"Công tử, thỉnh." Thiệu Hoa quận chúa ra dấu thỉnh, lập tức, người đã muốn vào phòng, Thiệu Hoa quận chúa cũng hướng tới phòng ở cuối đuôi thuyền mà đi đến. Toàn bộ thuyền hoa lập tức náo nhiệt hẳn lên, An Ninh nhìn những người tiếp theo đi vào, nhưng rất nhanh, liền thấp phần chán nản đi ra, có người khi đi ra, trong tay rỗng tuếch, nhưng có những người trong tay cũng có một chút đồ vật, không cần tương tượng cũng biết, đó là lễ vật mà Thiệu Hoa quận chúa nhắc tới, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có người cầm trong tay hai vật, lại càng nhiều người tiến vào. Rất nhanh, không còn ai tiến vào nữa chỉ còn lại bảy người An Ninh, Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, Hải Táp, Vân Cẩm cùng với An Lan Hinh.

An Ninh thân nhiên quét mắt qua mấy người, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Vân Cẩm, nàng biết, Vân Cẩm biểu ca là có ý che dấu cảm xúc chính mình, nhưng nàng lại có thể cảm thụ được, thân thể hẳn lại thêm một phần khản trương, nàng biết, Thiệu Hoa quận chúa giờ phút này đang ở ngay tại đuôi thuyền hoa kia, chỉ cần thông qua năm phòng, liền có thể gặp được Thiệu Hoa quận chúa. Nghĩ đến mục đích lần này Thiệu Hoa quận chúa mời mọi người du ngoạn hồ, An Ninh liễm liễm mi, đang muốn đi vào một cái phòng, lại có người bước đến trước mình, rồi đi vào, người nọ không phải ai khác, chính là Thuyền vương Hải Táp, hôm nay hắn áo choàng màu lam xanh thẫm, phối hợp với đôi mắt màu lam sáng chói, rực rỡ vô hạn, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười tà mị, càng làm cho hắn thoát nhìn gần như là yêu nghiệt.

Bất quá, An Ninh lại không biết, lúc này Thuyền vương Hải Táp là mang tâm tình gì đi vào phòng, Hải Táp vốn là vì An Ninh mà đến, lại thật không ngờ, nhị tiểu thư đến là đến, đến đây lại là một cái người già, giờ phút này trong lòng hắn rất buồn bực! Hắn hoàn toàn có thể rời đi, nhưng lên đến thuyền, nghe Thiệu Hoa quận chúa nói ra trò chơi kia, hắn liền đánh mất ý niệm rời đi trong đầu, dù sao, hắn là bá vương trên biển, từ nhỏ đều lớn lên ở trên biển trên thuyền, hoạt động ở trên thuyền, lại có thể nào lại làm cho người khác đứng nhất? Huống hồ, nhìn đến bây giờ, tựa hồ còn không có ai đứng đầu, hắn lại thấy hứng trí, hẳn phải đi, hẳn cũng muốn xem, cũng muốn đến đuôi thuyền vậy phải thử mới được!

Hải Táp đi vào trong chốc lát, không thấy đi ra, thị nữ đã mở miệng kêu người kế tiếp đi vào, nghĩ đến Hải Táp thoải mái đi vào phòng thứ hai, đến giờ phút này, An Ninh lại không vội, tựa hồ là đang chờ đợi những người khác đi trước, Thần vương Thương Dịch thấy không có ai tiến lên, liền dẫn đầu rời đi vào, đi vào một lát, thậm chí không lâu bằng Hải Táp, liền nghe được thị nữ kêu người kế tiếp đi vào, sau Thần vương, tự nhiên là Tô Cẩm, hai người này, mạnh không rời tiêu, tiêu không rời mạnh, ngay cả bây giờ cũng kẻ trước người sau, An Ninh nhìn vài người này từng bước từng bước đi vào, đều không đi ra, đôi con ngươi sáng long lanh hiện lên một tia khen ngợi, những người này đều là rồng phượng giữa loài người, mỗi người ý nghĩ đều không đơn giản, làm sao có thể như những thế gia công tử khác, đi vào, nhiều nhất cũng không được quá ba phòng liền đi ra. Bất quá, Nam Cung Thiên Duệ là người đi vào sau cũng làm cho An Ninh có chút nhủ nhủ mảy, nhìn về phía An Lan Hinh, trong mắt nàng nhìn Nam Cung Thiên Duệ hết sức nóng bỏng, hơn nữa vừa rồi ở trên xe ngựa một phen hành động kia, An Ninh trong mắt xẹt qua một chút lạnh lùng, An Lan Hinh tự nhiên không phải là người ngu ngốc, bằng không lúc trước cũng không giới tính kẻ như vậy, có thể leo lên vị trí kia, bây giờ, nàng thật muốn nhìn một chút, An Lan Hinh có thể đi đến phòng nào!

An Lan Hinh đi vào đã lâu, lâu đến mức tất cả mọi người đều nghĩ là lúc nàng đi ra đây, thì thị nữ kia lại một lần nữa truyền lời cho vị tiếp theo đi vào, nhất thời, các vị tiểu thư bị chặn ngay từ cửa thứ nhất về mặt kinh ngạc, bọn họ đều thật không ngờ, An Lan Hinh bất quá là một nha đầu mới mười ba tuổi, nhưng so với bọn họ năng lực còn cao hơn, may mắn đi vào cái phòng thứ hai, xem ra nếu là qua hai năm nữa, An Bình hầu phủ tam tiểu thư này chỉ sợ cũng không phải nhân vật nhỏ, nhóm tiểu thư trong mắt nhất thời đều nhiều hơn một tia ghen tị cùng địch ý.

An Ninh đem biểu hiện của những người này đều xem ở trong mắt, khóe miệng cũng là gọi lên một chút tươi cười, nhìn Vân Cẩm biểu ca đứng bên cạnh, cặp con ngươi khôn khéo giờ phút này giống như bị một tầng nước bao phủ, An Ninh trong lòng hiểu rõ, đi đến bên người Vân Cẩm, "Biểu ca, thỉnh." Nàng biết, nếu là chính mình không thúc giục, biểu ca có lẽ sẽ không đi vào phòng thứ nhất, bởi vì, nàng thấy được trong mắt biểu ca là lui bước cùng trốn tránh, là vì Thiệu Hoa quận chúa sao? An Ninh trong lòng âm thầm đoán, nhưng mặc kệ có phải hay không bởi vì Thiệu Hoa quận chúa, biểu ca hôm nay đều phải đi vào, nàng đã từng nói qua, đây là một cơ hội tốt, nàng cùng biểu ca không thể buông tha. Vân Cẩm đột nhiên bừng tỉnh, nhìn đến An Ninh con người kiên định, trong lòng ngăn ra, hẳn bị làm sao vậy? Ninh Nhi kiên trì phó ước việc cần làm cho hắn, sợ là cùng với trò chơi này có liên quan chặt chẽ, Ninh Nhi làm việc đều có đạo lý của chính nàng, hẳn nếu đã lên thuyền, làm sao có thể bỏ nàng mà chạy trốn.

Nhớ đến trên người mình gánh vác trách nhiệm phục hưng Vân gia, khuôn mặt tuấn mỹ dưới chiếc mặt nạ trở nên kiên định, quay sang An Bình khẽ nở một chút tươi cười, lập tức đi vào phòng thứ nhất, hẳn biết, đến đuôi thuyền, nhất định sẽ lại nhìn thấy Thiệu Hoa quận chúa, nhưng giờ phút này hắn không thể trốn tránh!

An Bình nhìn Vân Cẩm bước đi kiên định, trên mặt tươi cười càng phát ra nồng đậm, không khỏi như nàng sở liệu, Vân Cẩm đi vào không lâu, thị nữ liền gọi người kế tiếp đi vào, cơ hồ là không có chút trì hoãn, từng là đại thiếu gia của Vân gia, Vân Cẩm công tử, làm sao có thể ngay một cửa này cũng không qua được?

An Bình là người cuối cùng đi vào phòng, sau khi vào phòng, thị nữ liền đưa cho nàng một tờ giấy, An Bình chính là thân nhiên nhìn lướt qua, liền nói cho thị nữ đáp án, thị nữ mỉm cười thình nàng vào căn phòng thứ hai.

Ở trong phòng thứ hai, cứ như thế lặp lại, đối với An Bình mà nói, những đề này, ở kiếp trước nàng đã giải đáp một hồi, bây giờ, bất quá là lặp lại đáp án của kiếp trước thôi, nhưng phân cảm giác cũng là bất đồng. ở kiếp trước, nàng lấy thân phận nha hoàn vì An Như Yên mà giải đáp, cuối cùng chỗ tốt đều là An Như Yên được, hiện tại, nàng là vì chính mình, tâm tình đương nhiên là không đồng dạng như vậy.

Đến căn phòng thứ ba, An Bình lại ngoài ý muốn thấy được An Lan Hinh về mặt cô đơn đi ra, trong tay cầm ba cái vật, hiển nhiên, An Lan Hinh là qua đến cửa thứ ba thì bị chặn ngoài cửa thứ tư.

Nghe được trong miệng của nàng không ngừng nỉ non "Tướng quân ca ca, tướng quân ca ca..."

An Bình đẩy mắt xẹt qua một chút biến hoá kỳ lạ, "Tiểu cô nương, nhị tỷ tỷ nhà ngươi đâu?"

An Lan Hinh đột nhiên nghe thấy thanh âm xuất hiện, trong lòng ngẩn ra, giương mắt nhìn về phía nam từ tuần nỉ đến mức làm cho người ta hít thở không thông này, nhị tỷ tỷ? Hắn là cũng biết nhị tỷ tỷ sao? Vì sao những người này đều nhớ thương nhị tỷ tỷ, còn An Lan Hinh nàng bỏ đi đâu? Nàng thầm nghĩ chỉ cần liếc nhìn tướng quân ca ca một cái, nàng đã thỏa mãn rồi, nhưng là, mắt thấy tướng quân ca ca đã muốn đến đuôi thuyền, mà nàng lại bị chặn ở ngoài cửa thứ tư.

Trong mắt trời lên một tia hận ý, càng ngày càng đậm liệt, "Hừ, nàng không tốt, nàng không tốt... Nàng không tốt!"

An Lan Hinh cơ hồ là rống đi ra, một đôi mắt trướng đỏ bừng, lại cầm vật trong tay, hung hăng nện xuống, An Ninh sắc mặt trầm xuống, nàng biết, An Lan Hinh là giận chó đánh mèo, trong lòng nàng hận là hận chính mình đoạt đi sự chú ý của Nam Cung Thiên Duệ!

Trong đầu hiện ra bóng dáng Nam Cung Thiên Duệ, mâu trung hơn vài tia khác thường, đem đồ bị An Lan Hinh ném trên mặt đất, nhặt lên đem trở lại trên tay nàng, rồi thân nhiên quét nàng liếc mắt một cái, lập tức đi vào phòng tiếp theo...

Thời điểm An Ninh xuất hiện ở đuôi thuyền, y như nàng sở liệu, Thần vương Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, Hải Táp, Vân Cẩm đều đang ngồi đó, giờ phút này, bọn họ ngồi ở trên ghế, trong tay mỗi người là một ly trà, mà Thiệu Hoa quận chúa ngồi ở một bên, trên mặt như trước là ý cười đoan trang tao nhã.

Nhìn thấy An Ninh, Thiệu Hoa quận chúa nhiệt tình đứng dậy, "Chúc mừng công tử, công tử bên này, mời ngồi, người đâu, thượng trà."

Đối với ba người Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm nàng nhưng thật ra không có nhiệt tình như vậy, bởi vì, bọn họ vốn đã được xác định là người được chọn, cái nàng cần là gương mặt mới mẻ, cho nên, công tử mặt nạ bạc, lam mâu công tử, cùng với vị tiểu công tử ngọc thụ lâm phong trước mắt này, càng làm cho nàng thêm vui sướng.

Năm cửa kiểm tra, qua mỗi một cửa lại càng khó hơn, đến cuwat thứ ba độ khó lại tăng vọt, ba người bọn họ có thể giống như Thần vương trong thời gian ngắn trả lời được hết các vấn đề, đến được đuôi thuyền này, vậy cũng đủ để chứng minh, ba người này thông minh tài trí, đã đạt tới yêu cầu của nàng.

Được ba người, hiện tại cũng chỉ thừa một người !

An Ninh thông dong ngồi xuống, cử chỉ tao nhã uống trà được bung lên, trong mắt trời lên một tia tán thưởng, quả thật là trà ngon, không hổ là Thiệu Hoa quận chúa thượng thức!

Từ khi An Ninh tiến vào, nhất cử nhất động của nàng đều bị mấy người khác nhìn, đều là giật mình, người này còn trẻ tuổi, bất quá bộ dáng cao thấp chỉ chừng mười lăm tuổi, mà mấy người bọn họ, đều đã qua tuổi hai mươi, không nghĩ tới một thiếu niên như vậy, lại có thể trả lời được hết những câu đó kia!

Người kia là ai? Giờ phút này, tất cả bọn họ đều muốn biết!

"Vị công tử mặt nạ bạc này, là chủ sự giả Bát Trân các, nhưng thứ lỗi cho Thiệu Hoa ngu dốt, còn không biết tôn tính đại danh của công tử?" Thiệu Hoa quận chúa trên mặt dịu dàng cười, nhìn khuôn mặt hé ra mặt nạ màu bạc, trong lòng tuy rằng cố nén, nhưng vẫn như trước khơi dậy cơn sóng.

Nàng muốn nghe từ trong miệng hắn thốt ra hai chữ "Vân Cẩm", chính là, chờ đợi một lát, đôi môi cương nghị lộ ra bên ngoài mặt nạ cũng chỉ khẽ mấp máy, học ra hai chữ, "Ngân Mặt!"

Thiệu Hoa quận chúa thân thể rõ ràng ngẩn ra, Ngân Mặt? Hít một hơi thật sâu, Thiệu Hoa quận chúa khôi phục đoan trang tao nhã như trước, hướng tới Vân Cẩm gật gật đầu, "Ngân Mặt công tử, hạnh ngộ."

Hắn không phải Vân Cẩm sao? Không, chính là hắn! Điểm này Thiệu Hoa quận chúa trong lòng tin tưởng rất vững chắc, nhưng hắn đã có ý giấu đi, như vậy nhất định có nguyên nhân của hắn, nàng là nữ tử thông minh, biết khi nào nên dừng lại, xoay người nhìn về phía An Ninh, không biết vì sao, tiểu công

tử này, lại cấp cho nàng một loại cảm giác đặc biệt thân thiết, tuổi còn trẻ, nhưng lại cũng có thể trả lời hết tất cả các câu đố, không thể nghi ngờ hẳn đáng giá giành được sự chú ý của nàng!

"Vị tiểu công tử này, người là?" Thiều Hoa quận chúa ôn nhu hỏi, vừa vặn hỏi ra nghi vấn của những người khác.

Tầm mắt của mọi người đều dừng ở trên người An Ninh, Hải Táp, Tô Cầm, Nam Cung Thiên Duệ, đều buông ly trà xuống, tựa hồ đều đang chờ đợi đáp án của vị tiểu công tử này.

Thương Dịch cặp con ngươi khôn khéo, cũng khóa chặt nàng, trong lòng lại có cảm giác kì quái, hơi thở trên người tiểu công tử này, lại cũng tương tự như hơi thở An Ninh, nhưng khuôn mặt kia... Cũng là hai khuôn mặt bất đồng a!

Vị công tử này, rốt cuộc là ai?!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Sóng gió nổi lên, nắm được nhược điểm

An Ninh cảm nhận được ánh mắt của những người này, nhưng không kiêng kị mà tránh né, tầm mắt lần lượt đảo qua từng người, trong vài người ở đây, ngoài trừ Hải Táp, ba người còn lại đều là người quen, đối mặt với sự đánh giá lợi hại của họ. An Ninh biết, khuôn mặt này tuy rằng không giống nhau, nhưng nàng vẫn phải cẩn thận chút, đang muốn mở miệng, lại nghe giọng nói của Vân Cẩm chợt vang lên, "Hắn là nhị đệ của tại hạ, gọi hắn nhị công tử được rồi."

Lời vừa dứt, tất cả mọi người có chút nhủ mảy, nhất là Thiều Hoa quận chúa, nhị đệ? Năm đó Vân gia xảy ra thảm án, mà kim bài miễn tử chỉ có thể bảo vệ một người, người đó chính là Vân Cẩm, Vân gia cơ hồ là bị diệt môn, hắn sao có thể có thêm một nhị đệ?

Nhưng nghe được sự bảo hộ trong lời nói của hắn với vị tiểu công tử này, Thiều Hoa quận chúa hơi có chút nhủ mảy. "Các vị hạnh ngộ." An Ninh đứng dậy, chấp tay hành lễ, tiến lùi hợp lý, nhìn không ra chút khác thường.

Nhị công tử? Mấy nam nhân không khỏi đánh giá tiểu công tử này một phen. Dễ nhận thấy, hai người này, một người mang mặt nạ màu bạc, một người là nhị công tử, đều không nói danh tính của mình, chắc là không muốn làm cho người khác biết. Được thôi, một khi đã như vậy, bọn họ cũng không tiện cưỡng cầu. Chẳng qua là, bình thường Tô Cầm không thích xen vào chuyện của người khác, càng không thích bắt buộc người ta, thế nhưng hôm nay ánh mắt hắn lại khóa chặt gương mặt như ngọc kia, "Nhị công tử từ nhà ai? Sao chưa từng gặp qua?"

Nhị công tử này, tuy nhìn bình thường nhưng thật ra cực kỳ tuấn, trong kinh thành khi nào lại xuất hiện một người như vậy? Dung mạo cùng khí chất đó, không làm cho người khác chú ý cũng khó.

Huống hồ, còn có một đầu óc thông minh như thế. Qua hai năm nữa, nhị công tử này sợ là sẽ vượt qua tất cả các thanh niên tài giỏi đẹp trai khác.

Hừ! Không chịu tự giới thiệu phải không? Nhị công tử gì chứ? Hôm nay Tô Cầm hẳn nhất định phải biết bằng được họ tên của người này!

An Ninh cảm nhận rõ ràng được quyết tâm muốn hỏi tới cùng Tô Cầm, thầm nghĩ trong lòng câu hỏi của Tô Cầm, nhị công tử từ nhà ai?

Chung quy ta không phải nhị công tử Tô gia là được! Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng An Ninh vẫn như trước hướng mọi người cười nói, "Cầm công tử cảm thấy hứng thú với tại hạ sao, tốt nhất không nên làm cho Thần vương điện hạ ghen nha."

An Ninh vừa dứt lời, tất cả mọi người đều giật mình, Nam Cung Thiên Duệ và Thiều Hoa quận chúa đương nhiên có nghe tin đồn về Thần vương điện hạ và Tô Cầm công tử. Cho dù là đoàn trang tạo nhả như Thiều Hoa quận chúa, giờ phút này không khỏi có chút buồn cười, thầm than, là gan nhị công tử này thật sự không nhỏ nha!

Mà gương mặt tuấn tú kia của Tô Cầm vốn mang theo vài phần cố ý làm khó dễ, trong nháy mắt cứng đờ, ánh mắt An Ninh chuyển hướng về phía Thương Dịch, lại chỉ thấy hai đỉnh lông mày hắn nhủ thật chặt, con ngươi đen như đầm nước sâu không thấy đáy. Bỗng chốc, trong ánh mắt kia bắn nhanh ra một đạo ánh sáng, trong lòng An Ninh ngăn ra, theo bản năng nhắm mắt lại, bụng ly trà trong tay, trực tiếp uống trà, tựa hồ như che dấu điều gì.

"Người..." Tô Cầm phục hồi tinh thần lại, nghĩ đến lời nói vừa rồi của nhị công tử này, không kịp suy nghĩ, đột nhiên đứng dậy, xông về phía An Ninh...

"Tô Cầm!" Thương Dịch trầm giọng mở miệng, gọi Tô Cầm đã đi được vài bước, Tô Cầm vốn đang muốn tới gần An Ninh, nghe giọng nói kia mặc dù nhẹ, nhưng lại bao hàm khí thế sắc bén, làm cho bất cứ kẻ nào cũng không thể bỏ qua. Cho dù là Tô Cầm đang nổi giận đùng đùng, thì lúc này vẫn phải ngừng lại, xoay người nhìn về phía Thương Dịch.

"Thương Dịch, vì sao?" Đôi lông mày đen như mực của Tô Cầm chau lại, khó hiểu trước hành động ngăn cản hắn của Thương Dịch. Nhị công tử này, vậy mà dám to gan chế nhạo hắn, thật sự là không thể tha thứ! Nhưng vì sao Thương Dịch muốn ngăn cản hắn? Hắn và Thương Dịch qua lại đã nhiều năm, ít nhiều hiểu rõ con người hắn. Cho nên hắn biết, mới vừa rồi hai chữ "Tô Cầm" từ trong miệng Thương Dịch thốt ra, là có bao nhiêu nghiêm túc,

nếu hấn không dùng lại cước bộ. Lúc này sợ là Thần vương điện hạ đã tự mình lại đây ngăn hấn lại. Mấy người khác cũng nhìn Thương Định, bao gồm cả Nam Cung Thiên Duệ và Thiệu Hoa quận chúa, bọn họ đều biết, Thương Định xưa nay không thích lo chuyện bao đồng. Cho dù vừa rồi An Ninh có đùa bỡn hấn, hấn vẫn sẽ không để ý tới. Đối với những lời đồn kia, từ trước tới nay Thương Định chưa từng để vào mắt, không phải vậy sao? Vì sao hôm nay Thần vương điện hạ lại dính dáng đến việc không liên quan với mình? Con người hai người thu lại, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Thương Định vẫn đậm phong khinh nhạo một miệng trà, "Thuyền hoa là của Thiệu Hoa quận chúa, chẳng lẽ ngươi muốn nó bị chìm?" Không ai nhận thấy được đáy mắt kia hiện lên một chút ý cười, càng thêm không có người để ý tới khoe miệng kia không chút dấu vết gợn lên, nhị công tử? Hay cho một cái tên nhị công tử! Nếu là nhị công tử, thì hấn sao có thể làm cho Tô Cẩm tức giận đến mức muốn đả thương "Hấn"? Tô Cẩm liếc Thiệu Hoa quận chúa một cái, thu lại cơn giận của mình. Thương Định nói không sai, đây là chỗ của Thiệu Hoa quận chúa, Tô Cẩm ít nhiều cũng phải để cho nàng chút mặt mũi.

Bất quá, không được dùng vũ lực, thì hấn sẽ dùng văn, đừng xem Tô Cẩm hấn là người dễ đối phó như vậy! Ánh mắt dừng ở trên người An Ninh, đánh giá cao thấp một phen. Chợt, khôi phục lại bộ dáng cả lờ phất phơ, kéo kéo khoe miệng, "Mặt quan như ngọc, môi hồng răng trắng, quả thật có làm cho người ta cảm thấy hứng thú, nếu bản công tử thực sự cảm thấy thú vị với ngươi, ngươi sẽ đáp lại bản công tử chứ?" Lời này đúng là làm cho An Ninh có chút giật mình, khoe miệng không khỏi co rút, thầm nghĩ: Tô Cẩm này, năng thật đúng là đánh giá cao phẩm hạnh hấn, xem sự thông minh của hấn.

Xem hiện tại hấn mang một bộ dáng bất cần đời kia, nhất là ánh mắt làm cho da đầu người ta run lên, thân thể An Ninh lại giật mình một lần nữa, giống như bị một con sói nhìn chằm chằm. Tô Cẩm nhìn thấy sắc mặt An Ninh khẽ biến, trong lòng nổi lên một tia đắc ý, cảm thấy rất phấn khởi, nhích tới gần An Ninh một chút, "Nhị công tử, đi theo bản công tử, bản công tử tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu ủy khuất!"

Bộ dáng này, cực kỳ giống công tử quân là áo lụa đùa giỡn con gái nhà lành, làm cho khoe miệng mọi người ở đây nhìn không được run rẩy, mi tâm Thương Định theo bản năng nhú chặt lại, nhưng chỉ một lát đã chậm rãi giãn ra, con người lợi hại khóa chặt gương mặt An Ninh, dường như có chút suy nghĩ. An Ninh rất nhanh liền trấn định lại, đùa giỡn? Tô Cẩm khi nào lại có sở thích đùa giỡn "Nam nhân"? Thu hạ mi mắt, đáy mắt xẹt qua một chút biến hoá kỳ lạ, thời điểm gương mặt chống lại Tô Cẩm, đã là vẻ mặt tươi cười, "Nguyên lai Cẩm công tử thật sự thích nam nhân nha!"

Con người Tô Cẩm hơi căng thẳng, thất thần một lát, nếu hấn mở miệng thừa nhận, một thuyền đầy người này sợ là sẽ làm cho "Tin đồn" kia trở thành sự thật. Nếu là trước đây, hấn chắc chắn sẽ thừa nhận mình thích nam nhân? Nhưng hiện tại lại không giống nhau, trong đầu hiện ra hình dáng của An Ninh, hấn không muốn An Ninh có ấn tượng xấu với mình. Nghĩ đến An Ninh, trong lòng nổi lên một tia mất mát, nha đầu kia, hôm nay sao không đến đây? Một cho hấn phải chờ nàng một phen!

Lúc này đây hấn nào đâu biết rằng nữ tử trong lòng mình lại chính là vị nhị công tử đang đứng trước mặt! Mới vừa rồi còn "Đùa giỡn" hấn một phen. Nếu để hấn biết được vị nhị công tử này thật ra là An Ninh, sợ là hấn vì hối hận mà nhảy trực tiếp vào trong hồ này!

Tô Cẩm hung hăng trừng mắt nhìn An Ninh, lập tức ngồi trở lại vị trí ban đầu, hành động này đã đại biểu cho việc hấn nhận thua trong cuộc giằng co vừa rồi! An Ninh nhún mày, ngồi xuống, mà không biết vì sao, năng luôn cảm giác được có một tầm mắt lợi hại nhìn mình, giống như muốn xuyên thấu năng.

Đáy mắt Thương Định ý cười càng phát ra càng nồng đậm, mặc kệ khi nào thì ở trước mặt năng, Tô Cẩm vẫn luôn không chiếm được chỗ tốt!

"Các vị, hôm nay Thiệu Hoa mời các vị đến, là có một yêu cầu quá đáng." Thấy hai người đã ngồi xuống, Thiệu Hoa quận chúa mỉm cười mở miệng, giọng điệu ôn hòa như gió xuân lướt nhẹ qua mặt.

Không cần suy đoán, An Ninh cũng biết "Yêu cầu quá đáng" của năng là gì, năng và Vân Cẩm, hôm nay là vì "Yêu cầu quá đáng" này mà đến. Mặc dù vậy năng vẫn ung dung thản nhiên, xem như mình không biết gì, "Thiệu Hoa quận chúa có gì phân phó cứ nói".

"Vài ngày sau bốn nước đến bãi tế liền bỏ ra chút thời gian, bắt đầu dĩ vãng là các quốc gia sẽ phái sáu người đại diện cho mỗi nước, nhưng bây giờ lại biến thành mười người. Cho nên, hôm nay Thiệu Hoa muốn mời ba vị công tử giúp Đông Tần quốc chúng ta giải quyết việc này." Ánh mắt Thiệu Hoa quận chúa đảo qua An Ninh, Hải Táp, cuối cùng dừng lại trên người đeo mặt nạ màu bạc kia. Quả nhiên, sau khi nghe những lời này, trong đôi mắt kia xẹt qua một đạo ánh sáng. Ngay cả năng cũng cảm giác được thân thể hấn mơ hồ phát ra lạnh lẽo và hận ý.

Năm đó, Vân gia bị diệt môn, chính Hoàng thượng là người hạ thánh chỉ. Hiện tại, để cho Vân Cẩm vì Đông Tần quốc mà giúp một tay, hấn sao có thể không kích động? Vân Cẩm thật không ngờ Ninh nhi muốn hấn tới nơi này, rốt cuộc là vì mục đích này!

Tuy rằng hấn biết Vân gia bị diệt môn và Lâm gia Uyển quý phi thoát không khỏi liên quan, bất kể Hoàng thượng có dụng ý gì, thì chung quy thánh chỉ cũng là do người hạ! Nghĩ đến một trăm miệng ăn của Vân gia chết thảm, hận ý chất chứa trong lòng Vân Cẩm càng cao lên.

"Thứ cho ta khó khăn tòng mệnh!" Vân Cẩm lạnh lùng quát ra một câu, thân hình cao lớn liền đứng dậy đi đến mũi thuyền ...

"Vân..." Thiệu Hoa quận chúa đột nhiên đứng dậy, thần sắc trong lúc đó có một tia bối rối, thiếu chút nữa đã kêu ra tên của hấn, nhưng rất nhanh liền khôi phục lý trí lập tức ngậm mồm.

Thì ra là tứ đại thế gia bởi vì gia tộc có công lao, cho nên mỗi một gia nắm giữ một khối kim bài miễn tử, truyền từ đời này sang đời khác, tuy rằng Vân Cẩm nắm đó nhờ khối kim bài miễn tử kia mà giữ được tánh mạng, nhưng đã thành một điều cấm kỵ ở Đông Tần quốc, nếu năng thật sự kêu tên hấn, để cho người khác biết hấn là Vân gia đại thiếu gia năm đó, thì sẽ gây phiền toái cho hấn, đây có lẽ là nguyên nhân vì sao hấn phải dùng mặt nạ che mặt! "Ca." An Ninh giữ chặt cánh tay Vân Cẩm, cho hấn một ánh mắt, ý bảo hấn bình tĩnh, hiện tại chưa phải lúc truy cứu trách nhiệm của Sùng Chính đế, không sai chính là Sùng Chính đế đã hạ thánh chỉ, nhưng đầu sỏ gây nên là Lâm gia, Uyển quý phi, và An Bình hầu phu.

Vì kế hoạch lâu dài, giờ phút này bọn họ phải ẩn nhẫn, còn lần này, sở dĩ năng đến đây, năng hoàn toàn có quyết định của mình, nghĩ đến chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, con người An Ninh kiên định dị thường, Thiệu Hoa quận chúa mời bọn họ chỉ có lợi, không có hại! Đây là một cơ hội tốt, bọn họ không

thể bởi vì con giận nhất thời mà buông tha. Vân Cẩm chống lại con người An Ninh, nhìn thấy kiên định trong mắt nàng, thân thể hắn chậm rãi thả lỏng, cảm giác được hơi thở của Vân Cẩm đã ổn định trở lại, trên mặt An Ninh nở một nụ cười, "Ca, người vọng động như vậy làm gì, Thiệu Hoa quận chúa đã có tâm rồi, cho dù người không rảnh, cũng phải dành chút thời gian hỗ trợ nha!"

Dứt lời, An Ninh xoay người nhìn về phía Thiệu Hoa quận chúa, "Quận chúa, người cứ yên tâm, nhị công tử ta không thể chối từ, đương nhiên, ca ta... Cũng sẽ như thế!"

Thiệu Hoa quận chúa thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Nhưng, nàng nhảy bén nhận ra được Vân Cẩm đang nghe theo vị nhị công tử này, mới vừa rồi, Vân Cẩm là vì một ánh mắt của hắn, liền thu lại hàn ý cùng hận ý, không thể nghi ngờ điều đó khiến cho nàng giật mình, nhìn An Ninh, trong mắt Thiệu Hoa quận chúa xuất hiện một tia thâm trầm khác thường, "Như thế, Thiệu Hoa xin đa tạ nhị vị công tử!"

An Ninh cười nhưng không nói, mà lúc này, một tâm mất sắc bén ngưng kết ở trên cánh tay nàng vừa rồi nàng lôi kéo Vân Cẩm, trong mắt Thương Dịch xẹt qua một chút không vui, nam tử mang mặt nạ này là chủ sự của Bát Trần các, Ninh Nhi khi nào thì thân cận với hắn như vậy? Con người thâm thúy cơ lại, lần thứ hai giương mắt, Thương Dịch cao giọng mở miệng, "Nhị công tử, có thể hay không đến bên này ngồi xuống?"

Tất cả mọi người ngẩn ra, không hẹn mà cùng nhìn về phía Thương Dịch và An Ninh, không ngờ, Thần vương thể nhưng lại thân thiện với nhị công tử này như vậy! Nhưng không có người biết trong lòng hắn đang đánh cái chủ ý gì, chỉ có chính hắn hiểu được, đôi tay nhỏ bé kia lôi kéo cánh tay nam nhân khác, hết sức chói mắt!

An Ninh khẽ nhíu mày, không biết vì sao, nàng chung quy cảm thấy Thương Dịch dường như đã xem thấu nguy trạng của nàng, ánh mắt dừng ở trên người Thương Dịch, lại chỉ thấy hắn nghiêm túc thường thức trà, không có chút nào khác thường, hít thở sâu một hơi, lập tức đi đến vị trí bên cạnh hắn ngồi xuống. "Ỗ Hải Táp công tử thế nào?" Thiệu Hoa quận chúa được An Ninh và Vân Cẩm nhận lời, lực chú ý liền chuyển dời đến một người còn lại trên thuyền, nam tử mặt xanh này, không phải người của Đông Tần quốc, nhưng là một người khôn khéo, nếu có thể được hắn ủng hộ, như vậy tốt không gì bằng.

Gương mặt xinh đẹp của Hải Táp vẽ ra một chút cười, tuyệt mỹ có yêu nghiệt, con người màu lam hơi đỏ, sau một lát, phun ra một câu làm cho tất cả mọi người lâm vào khiếp sợ, "Nếu hôm nay có An Bình hầu phủ nhị tiểu thư tham dự, ta đây cũng không chối. Nói trắng ra là, hắn chính là muốn gặp An Ninh thôi!"

Oanh một tiếng, mọi người ở đây thần sắc khác nhau, Tô Cẩm hừ lạnh một tiếng, tràn đầy khinh thường, hai đỉnh chân mày Nam Cung Thiên Duệ hơi nhíu lại, trong mắt Thương Dịch xẹt qua một tia biến hoá kỳ lạ, nếu đã có "Nhị công tử", thì làm sao có thể xuất hiện An Ninh? Có lẽ chỉ có mình nhận ra khi nàng đến đây thôi!

Đầu óc An Ninh nhất thời trống rỗng, đây là tình huống gì? Nàng ở đây, hắn mới đi? Khi nào thì nàng có mối liên hệ ràng buộc với hắn vậy?

Theo bản năng nhìn về phía Hải Táp, mi tâm trên mặt nhăn càng nhanh, đang muốn thu hồi tầm mắt, lại va chạm vào con người tựa tiểu phi tiểu của Thương Dịch, tức khắc tìm đập lỗi một nhịp.

"Thiệu Hoa chân thành mong nhị tiểu thư đến đây." Thiệu Hoa quận chúa là người thông minh, nhảy mắt liền hiểu được Hải Táp công tử này sợ là có tâm tư không tầm thường với An Bình hầu phủ nhị tiểu thư. Bất quá, nàng rất bội phục tính tình của hắn, không e dè, tại đây đưa ra yêu cầu, quả nhiên là một nam tử lỗi lạc.

"Tốt lắm, chuyện này quyết định vậy đi!" Dứt lời, đỉnh lông mày xinh đẹp Hải Táp giương lên, thân hình chợt lóe, bóng dáng màu xanh đã bay ra khỏi thuyền hoa, tuy rằng khoảng cách thuyền hoa và bờ khá xa, nhưng nam tử này, đập trên mặt nước giống như như giẫm trên đất bằng bình thường, trong nháy mắt, người đã trên bờ.

Tất cả mọi người nhìn một màn này, giật mình mở lớn miệng, An Ninh nhìn bóng dáng kia, trong lòng thâm than: Quả nhiên không hổ là bá vương trên biển, với Hải Táp mà nói, sợ chỉ là một bữa ăn sáng thôi.

Mục đích Thiệu Hoa quận chúa mời mọi người dạo chơi trong hồ đã gần đạt được, nhưng vẫn cho các nhóm quý tiểu thư khác thoải mái vui chơi, sau đó mới sai người cho thuyền hoa cập bờ. Đến bờ, mọi người đều tự tản đi, An Ninh và Vân Cẩm lên xe ngựa. Trước lúc lên xe, An Ninh nhìn thấy ánh mắt Thiệu Hoa quận chúa dừng lại ở trên người Vân Cẩm, nóng rực triền miên, trong lòng giật mình, nhìn về phía Vân Cẩm, mặc dù thấy không rõ vẻ mặt của hắn, nhưng nàng lại có thể phát giác cơ thể hắn có điểm dị thường.

Cho đến khi xe ngựa đi xa, tầm mắt Thiệu Hoa quận chúa vẫn như trước không dời, Vân Cẩm ơi Vân Cẩm, vì sao gặp lại lần nữa, người vẫn không có chút nào đáp lại ta? Ngay cả một ánh mắt người cũng không cho ta, người có biết, hai năm nay, ta có rất nhiều suy nghĩ về người!

Trên xe ngựa, một trận trầm mặc quý dị, trong đầu Vân Cẩm lóe ra một chút bóng dáng kia, nhìn An Ninh, rốt cục sau một hồi im lặng nghi vấn vẫn nấn ná ở trong lòng hắn, "Vì sao chúng ta phải phải giúp tên Hoàng đế kia?"

Nếu có thể, hắn không muốn có bất kỳ liên hệ nào với Sùng Chính đế!

"Biểu ca, ta biết tâm trạng của người. Nhưng, hết thảy đều phải lấy đại cục làm trọng, lần này thay vì là nói đang giúp Hoàng đế, không bằng nói chúng ta tự giúp chính mình, phục hưng Vân gia không chỉ có xây dựng lại mà thôi, lúc trước Vân gia không có, chúng ta liền làm cho nó sống lại, Vân gia là một trong tứ đại gia tộc, nó từng có địa vị gì, chúng ta sẽ khôi phục lại địa vị đó, không chỉ có như thế, thậm chí còn phải nâng cao địa vị của Vân gia, mà trong Hoàng thượng chính là mấu chốt!"

Lời nói An Ninh nhẹ nhàng, phục hưng Vân gia, trong lòng của nàng sớm đã có một kế hoạch toàn diện, chỉ còn chờ thời cơ thích hợp. Cuối cùng đến

một ngày, nàng sẽ làm cho cả Đông Tần đều biết, Vân gia cho dù giết cũng sẽ không chết!

Vân Cẩm nghe được sự kiên định trong giọng nói An Ninh, nhất là tình quang phát ra từ đôi mắt kia, nghi hoặc trong lòng dần dần bình ổn xuống dưới, hân tin tưởng An Ninh. Trên thế giới này, chỉ có thân nhân duy nhất này đáng giá để hân toàn tâm tín nhiệm!

An Ninh đến Bát Trân các đổi trở lại trang phục chính mình, vừa trở về An Bình hầu phủ, bước vào cửa viện Thính Vũ hiền, An Ninh nghe thấy một giọng nói truyền đến, "Nhị tỷ tỷ... Người đã trở lại, Hình Nhi đợi nhị tỷ tỷ thật lâu nha."

Lúc giọng nói kia truyền đến, một bóng dáng nhỏ xinh liền hướng tới nàng bên này, tràn đầy sức sống nhào vào trong lòng nàng, ôm eo nhỏ của nàng, gương mặt ngây thơ ngẩng lên nhìn nàng, tươi cười vui vẻ, người này không phải ai khác, đúng là An Bình hầu phủ tam tiểu thư An Lan Hinh!

Trong đầu An Ninh hiện ra khoảng thời gian trên thuyền hoa, và thái độ của An Lan Hinh lúc này, trong lòng nổi lên một tia châm chọc, ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, "Hình Nhi đợi nhị tỷ tỷ bao lâu rồi?"

"Hôm nay Hình nhi tìm nhị tỷ tỷ học hội họa, nhưng nhị tỷ tỷ không ở đây, Hình nhi liền trở về Quỳnh Hoa viện ngồi chờ, vừa rồi mới lại đây thử vận khí một chút, không nghĩ tới nhị tỷ tỷ thật sự đã trở lại, nhị tỷ tỷ, người mới vừa rồi đi đâu vậy nha?" An Lan Hinh lôi kéo tay An Ninh giống như thường ngày, nhưng An Ninh biết, bản lãnh nói dối của tam muội muội này ngay cả ánh mắt cũng không chớp.

Nghĩ đến chuyện xảy ra ở lăng hồ, trong mắt An Ninh hiện lên một chút biến hoá kỳ lạ, "Đi lăng hồ một chuyến."

Nàng không có nói dối, đúng là nàng đã đi đến lăng hồ!

Quả nhiên, dứt lời, thân thể An Lan Hinh vốn đang lôi kéo tay nàng chợt ngừng ra, phút chốc dừng lại cước bộ, thần sắc hoảng loạn cả lên, lăng hồ? Nhị tỷ tỷ nói nàng đi lăng hồ, như vậy... Nghĩ đến điều gì, trong lòng An Lan Hinh lan ra một tia cảm giác mất mát, nhưng nàng không nhìn thấy nhị tỷ nha, đây là có chuyện gì?

"Hình nhi, làm sao vậy? Sắc mặt lại tái nhợt như vậy?" An Ninh biết rõ còn có hòi, về mặt thân thiết, ngồi xổm xuống, nhẹ vỗ về hai má lạnh như băng của nàng.

An Lan Hinh cố gắng bình ổn tâm tình của mình. Nhưng,che giấu không được kích động trong mắt, "Nhị tỷ đi lăng hồ, thấy cái gì sao?"

Nếu thật sự nhị tỷ đi lăng hồ, như vậy nàng đã biết chuyện mình gây ra rồi! Nhớ lại tẩm thiếp mời kia, trong lòng An Lan Hinh giật mình không nhẹ.

"Ta cần phải thấy cái gì sao?" An Ninh thu hạ mi mắt, giọng điệu chứa một tia lãnh ý.

Phanh một tiếng, An Lan Hinh quỳ gối trước mặt An Ninh, ánh mắt bất định.

"Người làm gì vậy?" Con người An Ninh co lại, lạnh giọng hỏi.

"Hình nhi sai lầm rồi, Hình nhi không nên trộm thiếp mời của nhị tỷ, từ nay về sau Hình nhi không dám nữa, nhị tỷ người đừng giận Hình nhi, đừng trách Hình nhi, không cần không để ý tới Hình nhi được không?" An Lan Hinh dù sao vẫn còn nhỏ, lúc nghe An Ninh nói đi lăng hồ, cũng đã luống cuống rồi, giờ phút này trong lời nói An Ninh lại lộ ra lãnh ý, làm cho nguy trang của nàng nháy mắt sụp đổ.

An Ninh thần nhiên liếc nàng một cái, "Người trộm thiếp mời? Cũng được, trộm liền trộm đi!"

An Lan Hinh giật mình, không ra thái độ An Ninh, nghĩ đến cái gì, bất chợt An Lan Hinh khóc rống lên, "Nhị tỷ, Hình nhi đã không có nương, nhị tỷ không thể không để ý tới Hình nhi, Hình nhi sai lầm rồi..."

"Người trở về đi! Ta mệt mỏi." An Ninh không bởi vì thương xót An Lan Hinh mà động dung, ở trong mắt nàng, không phải là một tiểu nha đầu mười ba tuổi, mà là một tiểu nữ tử tính kế. Trước kia An Lan Hinh còn có vài phần lương thiện, nhưng giờ phút này, nàng cảm thấy như thế nào cũng không thích nổi.

Dứt lời, liền vòng qua An Lan Hinh, bước nhanh vào phòng mình... An Lan Hinh ở bên ngoài khóc trong chốc lát, khóc một hồi, liền tự mình ngưng ngừng rồi đi.

Hôm sau, toàn bộ Hầu phủ khẩn trương lên, Đại phu nhân sau thời gian xa nhà vừa trở lại Hầu phủ không lâu, liền cho quản gia triệu tập tất cả mọi người đến đại sảnh Hầu phủ.

Trong đại sảnh, Đại phu nhân điều khiển phật châu trong tay, sắc mặt âm trầm. Ngũ phu nhân Tần Ngọc Song, tam tiểu thư An Lan Hinh, và An Ninh đều ngồi ở trong đại sảnh, An Ninh nhìn trên mặt Đại phu nhân mơ hồ hiện lên vẻ mệt mỏi, trong lòng hiểu rõ, nghe nói lần này Đại phu nhân phải đi Viêm Châu thỉnh "Điều thủ công tử" trị thương cho An Như Yên, xem thần sắc này, sợ là không có mời được!

Nếu mời được, giờ phút này về mặt Đại phu nhân sợ là vui mừng khôn xiết, mà không phải bộ dạng phẫn nộ này, thật giống như ai đã trêu chọc gì bà ta.

"Ngũ muội, trong khoảng thời gian ta rời khỏi, trong phủ đã xảy ra chuyện gì?" Đại phu nhân trầm giọng mở miệng, mặt không chút thay đổi, thanh âm lộ ra hơi thở nguy hiểm.

"Đại tỷ, mọi thứ bình thường." Tần Ngọc Song ôn nhu trả lời, trong khoảng thời gian này nàng quản lý chuyện lớn nhỏ trong phủ, hết sức dụng tâm mỗi

một sự việc, chính là đề phòng thời điểm Đại phu nhân trở về sẽ xô xuyên nạng, cố ý tìm phiền toái cho nàng. Ngay cả An Như Yên bên kia, nàng cũng phân phó hạ nhân hầu hạ kĩ lưỡng, nửa điểm không chậm trễ, hừ, nạng không tin, Đại phu nhân còn có thể lấy ra khuyết điểm gì!

"Hừ, mọi thứ bình thường?" Phanh một tiếng, Đại phu nhân đập bàn thật mạnh, "Đây chính là mọi thứ bình thường? Cố đại nương, mang thư ra cho Ngũ phu nhân nhìn thật kĩ".

"Dạ, phu nhân."

Cố đại nương cầm thư đưa tới trên tay Tần Ngọc Song, Tần Ngọc Song xem xong nội dung, có chút bối rối, "Đại tỷ, biểu tiểu thư không về nhà, chắc là đã đến chỗ nào đó vui chơi, hai chân là của nàng, chẳng lẽ có thể giam giữ nàng?"

An Ninh nháy mắt giật mình. Thì ra là Lưu gia ở Vệ thành bên kia đưa tin đến sao? Nghĩ đến tung tích Lưu Bảo Nhi, An Ninh thu hạ mi mắt, thông dong thân nhiên.

"Người chỉ biết tìm có thôi, nếu nàng đến Hầu phủ làm khách, rõ ràng một người sống mà bỗng nhiên không thấy, nhưng người lại không chút nào hỏi đến, còn nói mọi thứ bình thường?" Thanh âm của Đại phu nhân phất chốc cất cao, vẻ mặt sắc bén dữ tợn, bà trở lại Hầu phủ, trước tiên là đi nhìn An Như Yên, theo trong miệng của An Như Yên, bà nghe nói từ hôm đó đến bây giờ chưa từng nhìn thấy Bảo Nhi, vừa rồi nàng nhận được thư, ca ca gọi tới, hỏi Lưu Bảo Nhi khi nào về Vệ thành, hiện tại Lưu Bảo Nhi người còn không thấy, sao có thể về Vệ thành?

"Đại tỷ, tỷ không thể nói như vậy, người cũng biết tính tình biểu tiểu thư..." Con người Tần Ngọc Song co lại, phối hợp giọng điệu mềm mại, trong lòng thầm nghĩ, ngang ngược như vậy, ai có thể quản được? Huống hồ, Lưu Bảo Nhi kia căn bản không phải là người của Hầu phủ, càng không phải là cháu của Tần Ngọc Song nàng!

"Câm mồm!" Đại phu nhân đánh gãy lời nói Tần Ngọc Song, ánh mắt trở nên sắc bén khác thường, Tần Ngọc Song này, mới làm chủ mẫu được vài ngày, đã dám lên mặt phản bác bà. Bất quá, nàng ta chỉ là một tiểu thiếp, lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với bà. Hôm nay nếu không cho nàng ta biết tay, sợ là Tần Ngọc Song này sẽ nghĩ rằng Lưu Hương Liên bà là người rất dễ đùa giỡn.

Sắc mặt Tần Ngọc Song đại biến, không cam lòng. Lưu Hương Liên này, luôn ức hiếp các nàng. Ngày trước, nàng vẫn luôn ản ản, nhưng không có nghĩa là có thể khi dễ Tần Ngọc Song nàng, không muốn nàng nói có đúng không? Vậy nàng càng muốn nói, nàng không tin Đại phu nhân có thể làm gì nàng!

"Đại..."

"Ba..."

Ba một tiếng, vang vọng toàn bộ đại sảnh, tức khắc tất cả mọi người đều ngẩn ra, Tần Ngọc Song vừa phun ra một chữ, Đại phu nhân liền tiến lên, hung hăng tát vào trên mặt của nàng, khí thế hung hãn, không có chút thủ hạ lưu tình.

Trên mặt Tần Ngọc Song hằn lên năm dấu tay rõ ràng, "Người..."

"Hừ, Ngũ phu nhân, đừng tưởng rằng ta không biết người làm ra sự tình gì, một cái tát đã quá tiện nghi người." Đại phu nhân hừ lạnh ra tiếng, khoe miệng gọi lên một chút âm độc, lần này bà đi Viêm Châu thỉnh danh y, tốn tâm tư lớn như vậy, lại trở về tay không, cái đồ vứt đi "Điều thủ công tử" gì đó ngay cả liếc mắt cũng không muốn gặp bà, liền từ chối thỉnh cầu của bà, trong lòng bà chứa một bụng khí, hiện tại vừa vãn, bà sẽ khai đao với nữ nhân này!

"Ta... Ta làm cái gì?" Tần Ngọc Song ngửa đầu, nàng an an phận phận ở trong phủ làm Ngũ phu nhân của nàng, cho tới bây giờ đều là điệu thấp, không dám chọc gì sự tình, Lưu Hương Liên tưởng hướng trên người nàng hắt nước bẩn, kia cũng phải có chứng cứ mới được.

"Người làm cái gì? Người làm cái gì người còn không biết sao? Người đã giả ngu, ta đây liền rõ ràng nói cho người, Cố đại nương, đi đem ta trong phòng tập yểu đi ra." Đại phu nhân ngồi trở lại chủ vị thượng, khoe miệng gọi lên cười lạnh làm cho người ta không rét mà run, hừ, Tần Ngọc Song, liền cho người bị chết hiểu được lại như thế nào?

Tần Ngọc Song trong lòng lộp bộp một chút, hiển nhiên Đại phu nhân đã có chuẩn bị trước khi đến đây, An Ninh hiểu được điểm này. Hôm nay e rằng Đại phu nhân muốn lập uy, muốn giận cá chém thớt, nhớ lại chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, nàng mơ hồ biết trong tay Đại phu nhân có được lợi thế gì. Chẳng qua, kiếp trước, hai năm sau Đại phu nhân mới đem lợi thế này ra, không ngờ tới lần này Đại phu nhân vội vàng đối phó Tần Ngọc Song như thế!

Cố đại nương rất nhanh liền mang đến một quyển sổ, Tần Ngọc Song nhìn quyển sổ kia, sắc mặt vẫn giả bộ trấn định. Nhiều năm như vậy, nàng ở Hầu phủ an phận đến cực điểm, duy chỉ có làm một chuyện, nhưng khi làm nàng cực kì bí ẩn, Đại phu nhân không có khả năng nắm được nhược điểm này. Nghĩ đến chỗ này, Tần Ngọc Song càng thêm tin tưởng.

Đại phu nhân nhìn sắc mặt Tần Ngọc Song, khoe miệng gọi lên một chút khinh thường, "Cố đại nương, đọc cho Ngũ phu nhân nghe một chút."

"Dạ, Đại phu nhân." Cố đại nương tuân lệnh, lập tức mở quyển sổ ra, "Đại lịch năm thứ hai mươi mốt, thu An Bình hầu phủ Ngũ phu nhân một đôi vòng tay phi thủy, số tiền năm trăm lượng, đại lịch năm thứ hai mươi hai, thu An Bình hầu phủ Ngũ phu nhân một chuỗi dây chuyền trân châu, bốn trăm lượng, đại lịch năm hai mươi ba, thu An Bình hầu phủ Ngũ phu nhân một cái bình gốm thanh hoa, ba trăm lượng, đại lịch năm hai mươi tư..."

"Đủ!" Tần Ngọc Song lớn tiếng ngăn cản. Lúc này, sắc mặt nàng đã trắng bệch, không nghe thấy Cố đại nương đọc gì đó, lòng của nàng chìm xuống một phần, sắc mặt liền tái nhợt một phần, nàng không ngờ tới, nàng lại bị Đại phu nhân chớp được nhược điểm của mình!

Làm sao có thể? Hết thấy nàng đều làm được cực kì bí ẩn, sao có thể bị Đại phu nhân phát hiện? Nhìn quyền sổ trong tay Cố đại nương, nhất thời nàng cảm thấy tựa như nước lũ và thủ dữ.

"Nhìn đi, bắt đầu từ đại lịch năm hai mươi mốt, mỗi một năm đều có!" Khóe miệng Đại phu nhân gọi lên một chút đắc ý, đem quyền sách trong tay Cố đại nương cầm lấy tự mình lật xem, nhìn thấy Tần Ngọc Song sắc mặt trắng bệch, trong lòng thống khoái không ít. Tần Ngọc Song này, ngày thường khiêm tốn, tránh ở phía sau Dương Mộc Hoan, xưa nay rất ít gây chuyện. Nhưng chính là như vậy, bà càng thêm chú ý đến nàng, chớ sủa là chó không cắn người, mà Tần Ngọc Song là người như vậy. Không chừng ngày nào đó nàng ta sẽ một ngụm cắn bà, Lưu Hương Liên bà sao có thể không làm một chút phòng bị?

Mấy năm nay, Tần Ngọc Song thập phần an phận, nhưng bà vẫn tìm được nhược điểm của nàng ta, không phải sao? Những thứ này đều là Tần Ngọc Song trộm ở trong phủ, đem đi ra ngoài bán lấy tiền được người mua ghi lại, nàng ta nghĩ rằng mình đã làm được thiên y vô phùng (không chê vào đâu được), lại không dự đoán được, vẫn bị bà phát hiện!

"Người... Người oan uổng ta, đó không phải ta làm." Bản thân Tần Ngọc Song cố gắng trấn định lại, nàng biết việc này có ý nghĩa gì, tự mình bán đồ quý trong phủ lấy tiền, chắc chắn sẽ bị gia pháp trừng phạt. Nhớ lại hình ảnh ngày ấy Dương Mộc Hoan bị quất roi thê thảm, một trận rét lạnh xâm nhập trong lòng Tần Ngọc Song.

"Không phải? Ngủ phu nhân, người xem rõ ràng trên đây có con dấu của người, người còn muốn chối tội?" Đại phu nhân lạnh lùng quát một tiếng, hung hăng quăng quyền sổ kia trên mặt Tần Ngọc Song, "Tự người nhìn xem!"

Tần Ngọc Song vội vàng nhặt quyền sổ kia lên, mở ra từng tờ, mỗi một tờ, đều là bản ghi chép lại những thứ mấy năm nay nàng vụng trộm đem bán lấy tiền, không chỉ có như thế, bên trong còn dán bằng chứng, Tần Ngọc Song luống cuống, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, "Không, không..."

Lưu Hương Liên làm sao có thể có mấy thứ này? Giống như nhìn ra của nghi hoặc nàng, Đại phu nhân ha ha cười ra tiếng, "Ngủ phu nhân ơi ngủ phu nhân, thật ra người rất thông minh, biết mấy thứ này không thể bán ở kinh thành lấy tiền mặt, liền tìm đến một cái trấn nhỏ kiếm người mua, người cho là như vậy sẽ không sẽ bị nhân phát hiện sao? Người nghĩ quá đơn giản rồi, người khiến người mua kia giữ bí mật cho mình, nhưng người có biết ta tốn bao nhiêu bạc mua lại những bằng chứng này không?"

Nghe Đại phu nhân nói như thế, Tần Ngọc Song nhất thời hiểu rõ ra, vốn dĩ là như vậy, hẳn là bà ta đã dùng bạc để mua những bằng chứng này.

"Một trăm lượng, quyền sách này thật sự rất đắt!" Ánh mắt Đại phu nhân lấp lẹt, một cái tát thật mạnh đánh vào trên bàn, bà trả giá lớn như vậy, chính là vì một ngày kia có thể có công dụng, không nghĩ tới, ngày đó nhanh như vậy đã tới rồi.

Những thiệp thất An Bình hầu phủ này, bà đã sớm không vừa mắt, nhất là Tần Ngọc Song, lão gia ngày thường thời gian ở trong phòng nàng nhiều nhất, bất quá chỉ là một nữ tử thanh lâu, dựa vào thủ đoạn dụ dỗ đàn ông của mình, mà mê hoặc lão gia. Hôm nay bà thu thập nàng ta, xem nàng ta còn trụ được bên cạnh lão gia không?

"Quản gia, đem gia pháp tới!" Đại phu nhân lạnh giọng phân phó. Oanh một tiếng, Tần Ngọc Song như bị sét đánh, gia pháp?

Không, nàng không cần!

"Đại phu nhân, Ngọc Song sai lầm rồi, Ngọc Song bị quỷ mê tâm hồn, mới có thể làm ra việc này, Đại phu nhân nể tình chúng ta tỷ muội nhiều năm, tha Ngọc Song một lần, về sau Ngọc Song nhất định đổi đời Đại phu nhân như là ân nhân." Tần Ngọc Song bỏ lại quyền sổ trong tay, hai chân quỳ trên mặt đất, từng bước một lê gối đến cạnh Đại phu nhân, lời kéo vạt áo của bà, đau khổ cầu xin, "Đại tỷ, cầu người nghĩ lại Ngọc Song đã gọi người là đại tỷ nhiều lần, bỏ qua cho Ngọc Song một lần."

Buông tha nàng? Trong lòng An Ninh nổi lên một tia châm chọc, nếu Đại phu nhân đã đem ra lợi thế này, thì làm sao có thể bởi vì sự cầu xin của nàng mà buông tha? Không biết Tần Ngọc Song này có thể tránh được một kiếp hay không.

Đại phu nhân thờ dài một tiếng, "Ngủ muội à, kêu người là ngủ muội nhiều như vậy năm, đại tỷ ta cũng không đành lòng, nhưng người đã ra sự tình đến bước này rồi, đại tỷ thân là chủ mẫu Hầu phủ. Nếu như có tư tâm ở đây, thì về sau đại tỷ sao có thể quản được cái nhà này? Không chỉ có như thế, những người khác sợ cũng muốn động tâm tư trộm cắp này nọ, vậy thì đại gia nghiệp của Hầu phủ sẽ bị những người này đòi đi chỗ khác."

"Không, đại tỷ..."

"Quản gia, mau đem gia pháp tới, còn sừng sốt ở đây làm gì?"

Đại phu nhân lần nữa thúc giục nói, giọng điệu không tha cho người có chút chậm trễ, buông tha nàng? Bà sao có thể buông tha nàng? Bà đã muốn trừ bỏ nàng ta, nặc kệ như thế nào, Tần Ngọc Song trong lòng đã có một vướng mắc, thay vì đề vấn đề trong lòng nàng càng dài càng lớn, còn không bằng nhân cơ hội này nhờ này bỏ đi cái đinh trong mắt.

Quản gia việc tuân lệnh đi xuống, rất nhanh trình roi lên, toàn thân roi đầy gai nhọn, làm cho người ta vừa thấy liền sinh lòng run rẩy, "Phu nhân, gia pháp đến."

An Lan Hinh nhìn roi kia, sắc mặt cực kì tái nhợt, nàng sao có thể quên được, cái roi này từng đánh trên người mẫu thân nàng. Vừa nghĩ tới điều này, hận ý trong lòng An Lan Hinh liền đan xen kịch liệt, nàng hận Đại phu nhân, hận không thể dùng roi này đánh vào trên người bà ta, hận không thể giết chết bà ta!

Sợ hãi trên mặt Tần Ngọc Song càng lúc càng đậm, nàng không thể tưởng tượng nổi, khi roi kia đánh vào thân thể của mình, sẽ có thống khổ như thế nào, nghĩ đến cái gì, tay Tần Ngọc Song nắm chặt thành quyền, "Người không thể đánh ta, lão gia không có ở đây, người không thể sử dụng gia pháp."

Con người Đại phu nhân căng thẳng, thân nhiên liếc nàng ta một cái, cười lạnh, "Ta là chủ mẫu ở đây, có quyền được sử dụng gia pháp, về phần lão gia, khi ông ấy trở lại, ta tự nhiên sẽ cho ông ấy công đạo!"

Là do Tần Ngọc Song phạm tội trước, bà chẳng qua là thực hiện chức trách thôi, mặc dù có lão gia ở đây, cũng đừng mơ tưởng có thể che chở hồ ly tình Tần Ngọc Song này! Ánh mắt sắc bén dừng trên cái roi kia, Đại phu nhân nhũ nhũ mảy, "Da thịt Ngũ muội muội tể non mịn, sợ là chịu không nổi quát roi như vậy, thôi..."

Đại phu nhân bỗng nhiên nói, để cho Tần Ngọc Song bên dưới trong nháy mắt thấy được hy vọng, nhìn đại phu nhân, "Đại tỷ..."

Bà không truy cứu sao? Chỉ cần không phải gia pháp, cái gì bà cũng nguyện ý chịu đựng!

Chính là, lời nói kế tiếp của Đại phu nhân hoàn toàn nhốt nàng vào địa ngục. Đại phu nhân dừng một chút, tiếp tục nói, "Trực tiếp thả giếng!"

Oanh một tiếng, toàn bộ đại sảnh nhất thời nổ tung, liền ngay cả bọn hạ nhân ở đây nghe thấy hai chữ kia, thân thể không khỏi xet qua một trận run rẩy, thả giếng? Trong hai đại gia pháp ở Hầu phủ, thả giếng càng thêm tàn nhẫn so với quát roi, quát roi tuy rằng rất đau, nhưng ít ra có thể giữ được một mạng. Nhưng thả giếng, thì ngay cả mệnh cũng không lưu lại, chỉ có chết!

Chỉ có người trong phủ phạm tội không thể tha thứ, thí dụ như thông gian, thất đức, mới có thể thực thi gia pháp như vậy, Đại phu nhân đúng là muốn dồn Tần Ngọc Song vào chỗ chết!

Tần Ngọc Song hung hăng trừng mắt Đại phu nhân, phản hận trong mắt, thả giếng? Hay cho một cái thả giếng! Hôm nay, Lư Hương Liên muốn giết nàng phải không?

Giờ phút này, Tần Ngọc Song biết, mặc dù mình đã cầu xin tha thứ, chẳng qua là tự làm mình mất mặt thôi, tâm địa nữ nhân Lư Hương Liên rắn rết như vậy, thì làm sao mà có thể buông tha nàng?

Thả giếng? Nếu nàng chết, cũng sẽ không để cho Lư Hương Liên sống tốt hơn!

Trong lòng tựa hồ đã hạ quyết tâm, Tần Ngọc Song đột nhiên đứng dậy, xông về phía Đại phu nhân, không ai dự đoán được Tần Ngọc Song sẽ có hành động như thế, liền ngay cả Cố đại nương bên cạnh Đại phu nhân cũng không kịp phản ứng trước tình huống này, Tần Ngọc Song vung vàng bắt lấy tóc Đại phu nhân, dùng sức lôi kéo, ngày thường yếu đuối bao nhiêu, thì giờ phút này gương mặt kia càng thêm toát ra vẻ dữ tợn, giống như hận không thể lập tức băm thây vạn đoạn Đại phu nhân.

"Người tới... Mau tới... Còn không mau kéo nàng ta ra... Ồi..." Đại phu nhân bị tấn công bất ngờ không kịp phòng bị. Búi tóc bị Tần Ngọc Song điên cuồng lôi kéo rối loạn, đưa tới từng trận đau nhức, tức giận trong lòng càng đậm, Tần Ngọc Song chết tiệt này. Hôm nay, Lư Hương Liên bà không thể không đưa nàng ta vào chỗ chết!

"Lư Hương Liên, người không buông tha ta... Vậy thì ta sẽ kéo người theo làm đệm lưng." Tần Ngọc Song bất chấp tất cả, nàng nhanh chóng đánh giá tình thế, bây giờ lão gia chưa trở về, nàng liền chỉ có có thể dựa vào chính nàng.

"Cút ngay..." Đại phu nhân nhấc chân, hung hăng đá bụng Tần Ngọc Song, lực đạo cường đại, khiến Tần Ngọc Song lui từng bước, lão đảo một cái, nặng nề ngã trên mặt đất, nhưng Đại phu nhân cũng không có tốt hơn, trên tay Tần Ngọc Song cảm lấy một bó tóc to của bà, cứng rắn kéo xuống từ trên đầu bà.

Lừa gạt trong lòng Đại phu nhân càng thêm tăng vọt lên, sắc mặt biến đổi hướng tới hạ nhân trong đại sảnh phân phó, "Thất thần ở đó làm gì? Còn không mau trời lại nữ nhân điên này cho ta, mang tới hậu viện đi!"

"Dạ, dạ, dạ." Quân gia không ngừng gật đầu, phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ vừa rồi khi nhìn thấy cảnh tượng hai vị phu nhân đánh xé nhau, nháy mắt với gia đình, "Còn không mau lên!"

Gia đình mang dây thừng đến, toàn là những hán tử khỏe mạnh, trong ngày thường coi như là có lễ độ với Tần Ngọc Song, giờ phút này, thô bạo lôi kéo Tần Ngọc Song đứng lên, vây hãm hai tay, mang nàng ta đến hậu viện phía sau.

An Ninh nhìn Đại phu nhân dẫn đầu ra đại sảnh, lục tục, tất cả hạ nhân đều nổi gót đi theo.

"Tần di nương..." An Lan Hình run rẩy kêu, mặc dù nàng hận đại phu nhân, nhưng mà không dám đối kháng trực tiếp với bà ta, thậm chí ngay cả việc thay Tần di nương cầu tình cũng không dám.

Đại phu nhân tàn nhẫn, nàng thấy được, bà ta muốn Tần di nương chết, nếu Tần di nương thật sự chết, như vậy tình cảnh nàng ở tại Hầu phủ sẽ là dạng gì?

Mẫu thân mới chết không bao lâu, hiện tại đến phiên Tần di nương sao?

"Nhị tỷ tỷ... Người cứu Tần di nương đi." An Lan Hình bắt lấy tay An Ninh, lên tiếng cầu xin nàng. Hiện tại, nàng chỉ có thể ký thác hy vọng trên người nhị tỷ, chẳng biết tại sao, nàng luôn cảm thấy nhị tỷ sẽ có biện pháp.

An Ninh khẽ nhủ mảy, bây giờ Tần Ngọc Song chết, không thể nghi ngờ là để cho Đại phu nhân được chỗ tốt. An Bình hầu phủ này, ngoài trừ tam phu nhân ở biệt viện thành Nam kia, thì chỉ có Tần Ngọc Song có thể đối phó một chút với Đại phu nhân, không ngờ tới nhanh như vậy nhược điểm của nàng đã bị Đại phu nhân lòi ra, nếu Tần Ngọc Song chết, mình không phải đã thiếu một quân cờ sao?

Thu hạ mi mắt, An Ninh nhàn nhạt mở miệng, "Hình nhi, nhị tỷ lấy đầu ra bản lĩnh kia? Hầu phủ này trừ bỏ phụ thân, thì còn ai có thể ngăn cản Đại phu nhân?"

"Phụ thân? Đúng, phụ thân!" Mắt An Lan Hinh sáng lên, buông ra tay An Ninh ra, vội vàng chạy ra đại sảnh, nàng muốn tìm phụ thân, nàng muốn cứu Tần di nương, không vì cái gì khác, chỉ vì hôm nay Tần di nương chính là ô dù của mình, môi hở răng lạnh. Nếu không có cái ô dù này, nàng chỉ có thể để bản thân chịu đựng gian khổ, nàng còn quá nhỏ, còn không có năng lực tự bảo vệ mình, nàng phải nhờ vào sự bảo vệ của Tần di nương.

An Ninh nhìn bóng dáng An Lan Hinh, đáy mắt xẹt qua một đạo hào quang, trong lòng An Lan Hinh suy nghĩ cái gì, sao nàng có thể không rõ?

Nếu Dương Mộc Hoan còn sống, An Lan Hinh tuyệt đối sẽ không bận tâm an nguy của Tần Ngọc Song. Hiện tại, hai người các nàng là đang đứng chung một thuyền nha!

Trong lòng nổi lên một tia châm chọc, Hầu phủ này, mỗi người đều có tâm tư riêng mình, có mục đích và tính toán của mình, chỉ có ích lợi, không có tình cảm!

Tại hậu viện.

Tần Ngọc Song bị kéo đến một cái giếng cạn, bên trong giếng này, dùng để mai táng chủ tử và hạ nhân trong Hầu phủ phạm trọng tội, bên dưới miệng giếng tối đen như mực, lộ ra một cổ lãnh lẽo, làm cho người ta sinh tâm run rẩy.

"Luu Hương Liên, ngươi không chết từ té được, ngươi giết ta, lão gia trách tội xuống, ngươi cũng không chiếm được chỗ tốt đâu." Tần Ngọc Song lớn tiếng gào thét, gương mặt xinh đẹp trở nên vô cùng dữ tợn, nàng không cam lòng, Tần Ngọc Song nàng không ác độc, nàng chỉ muốn trộm thứ gì đó trong phủ bán lấy tiền, tội trạng không đến mức phải thả giếng.

"Câm miệng cho ta!" Đại phu nhân tiến lên, hung hăng tát một cái vào trên mặt của nàng. Lúc này, mồm miệng còn không sạch sẽ như vậy. Ngày thường khiêm tốn, hôm nay rốt cục cũng lộ ra bản tính thật rồi sao? Hừ, hồ ly tinh này, đợi lát nữa rót xuống đáy giếng, xem nàng ta có thể nổi điên được không.

"Hừ, ngươi đang sợ hãi sao? Luu Hương Liên, ngươi đừng tưởng rằng ngươi làm ra sự tình gì, người khác không biết, muốn thả giếng, ngươi sớm nên thả trăm ngàn lần." Tần Ngọc Song trên mặt ăn đau, nhưng trong lòng lửa giận lại tăng vọt, "Đại phu nhân?"

Ngươi làm thế nào để lấy được danh hiệu Đại phu nhân này, chỉ trong lòng ngươi hiểu được!"

Dứt lời, ánh mắt Đại phu nhân thu lại, lại một cái tát hung hăng đánh lên mặt nàng ta, bà cảm kích nhất là chuyện này, Tần Ngọc Song lại dám chọc giận bà như thế!

Năm đó bà không phải Đại phu nhân thì đã sao? Hiện tại không phải bà là Hầu phủ đại phu nhân à! Mặc dù bà dùng thủ đoạn không quang minh lỗi lạc gì để giành lấy địa vị Đại phu nhân, nhưng thứ bà muốn chính là kết quả này. Chỉ cần bà muốn gì, bà sẽ không từ mọi thủ đoạn, cho dù là giết người phóng hỏa, bà vẫn sẽ không chút do dự!

"Ha... Ha ha... Luu Hương Liên, ngươi quả nhiên là sợ người ta biết này nha!" Tần Ngọc Song điên cuồng cười to, vừa rồi hai cái tát kia, đã làm cho khoe miệng nàng chảy ra máu tươi, giờ phút này nàng cười lớn, lại dữ tợn vô cùng. Trong quý phủ này, mọi người đều biết chuyện nhưng lại sợ hãi Luu Hương Liên, không dám nhắc tới chuyện kia. Nhưng, nàng hiện tại đã sắp chết thì còn sợ cái gì nữa?!

"Luu Hương Liên, ngươi mơ thấy Vân Trần tìm ngươi đòi mạng, ngươi yên tâm, Tần Ngọc Song ta chết, cũng sẽ như Vân Trần quán quít lấy ngươi! Ngươi không phải đại phu nhân, nàng mới là Đại phu nhân danh chính ngôn thuận Hầu phủ này!" Tần Ngọc Song điên cuồng cười, gào thét, nhìn biểu tình trên mặt Luu Hương Liên càng ngày càng khó coi, trong lòng nổi lên một tia đắc ý, "Ta thành quý cũng sẽ không bỏ qua ngươi! Ta ở trên đường xuống hoàng tuyền chờ ngươi, ta muốn nhìn Luu Hương Liên ngươi cuối cùng sẽ vào cái kết cục gì!"

"Người tới, còn thất thần làm gì, còn không mau quăng nàng vào." Đại phu nhân gầm lên, nhớ đến Vân Trần, lửa giận trong lòng của bà càng thêm khó nhịn xuống, thành quý vẫn không buông tha bà sao? Vậy trước tiên khiến Tần Ngọc Song làm quý rồi nói sau!

"Ha ha... Ha ha ha..." Tần Ngọc Song bị gia đình kéo, một chút lại một chút tới gần miệng giếng, điên cuồng trong mắt càng thêm đặc hơn, "Luu Hương Liên, ngươi không chết từ té được, ngươi không chết từ té được!"

Tiếng cười kia cùng tiếng kêu quanh quẩn ở trong sân, dị thường quỷ dị.

An Ninh xa xa thấy động tĩnh bên này, con ngươi co lại, lời nói của Tần Ngọc Song vừa rồi, đã kích thích thù hận trong lòng nàng. Nhìn một bên mặt Đại phu nhân, phút chốc nhớ lại tiếng cười âm ngoan của bà ta vào tối hôm đó cách đây hơn hai năm, lửa cháy hừng hực chiếu rọi, Đại phu nhân cũng đang cười như thế này, tàn nhẫn nhìn mẫu thân gãy dựa trong lửa đỏ.

Tay theo bản năng nắm chặt, nhìn Tần Ngọc Song bị đè lên miệng giếng, thân thể đã có một nửa treo lơ lửng ở trên miệng giếng, nàng như trước quát to, không ngừng nguyên rủa Luu Hương Liên, con ngươi An Ninh căng thẳng, cao giọng mở miệng, "Đợi chút!"

Tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía An Ninh, hạ nhân cũng dừng lại động tác, Tần Ngọc Song nhìn về phía An Ninh, định chỉ chửi bậy Lưu Hương Liên, Đại phu nhân híp mắt lại, tức giận trong mắt càng đậm, "Ninh nhi, người làm cái gì vậy? Người không phải là muốn thay tiện nhân này cầu tình chứ?"

An Ninh nhàn nhạt nhìn lướt qua Tần Ngọc Song, sau đó chống lại hai tròng mắt phần nộ của Đại phu nhân, vẻ mặt bình tĩnh, "Không, Ninh nhi không phải cầu tình, Ninh nhi là có một việc về Ngũ phu nhân muốn bẩm báo cho Đại phu nhân."

"Vậy sao? Là chuyện gì?" Lưu Hương Liên khẽ nhíu mày, nghe An Ninh nói không phải cầu tình, tức giận mới có vẻ hơi bình ổn lại, đánh giá An Ninh, tựa hồ đoán ý tứ trong lòng nàng.

Nhưng mà An Ninh làm sao có thể để cho bà ta nhìn ra manh mối, đáy mắt không dấu vết xẹt qua một chút quang mang, An Ninh đến gần Đại phu nhân, thấp giọng nói đủ để hai người nghe, "Đại phu nhân, riêng việc Ngũ phu nhân trộm đồ trong phủ bán, tội không thể chết, nhưng có một việc, lại đủ để cho nàng thả giềng, ngay cả phụ thân cũng vô pháp ngăn cản."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Vì họa được phúc, nạp thiếp để tranh thủ tình cảm

*điền tình: thả giềng

Đại phu nhân vừa nghe, nhất thời hưng trí, nếu là quất roi, như vậy thì cũng không có gì, nàng tuy rằng muốn *điền tình Tần Ngọc Song, nhưng phải chờ tới khi lão gia trở về, nếu không sẽ khó bề ăn nói, Tần Ngọc Song vụng trộm bán vài thứ trong phủ, tội không đến nỗi quá nặng, điểm này, bà so với ai khác đều hiểu được.

Giờ phút này, An Ninh thế nhưng nói có thể điền tình Tần Ngọc Song đồng thời cũng làm cho lão gia không thể ngăn cản, không thể nghi ngờ đây là cách giải quyết lo lắng của bà, ánh mắt phút chốc sáng ngời, lôi kéo An Ninh, đi vài bước, đến một chỗ yên lặng, mới nói với An Ninh, "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

An Ninh cảm nhận được sự vội vàng của đại phu nhân, chậm rãi mở miệng, "Đại phu nhân, người đã quên, gia pháp có quy định, nếu nha hoàn trong phủ hay thị thiếp, cùng người khác tư thông, kia liền hết chỗ che, không hỏi nguyên do, trực tiếp điền tình."

"Người là nói... tiện nhân Tần Ngọc Song kia... Hừ! Tốt! Lại vẫn có chuyện xấu đến thế này, xem ta có bóc da của nàng hay không!" Đại phu nhân nhíu mắt lại, ngoan ý trong mắt càng đậm, "Nói nhanh lên, tên gian phu kia là ai?"

"Đại phu nhân, người gấp cái gì? Nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng, Tần di nương sinh ra ở thanh lâu, trước mắt không có gian phu, lấy sự thông minh của đại phu nhân, còn sợ không tìm ra một người gian phu sao?" An Ninh liếc hạ mặt mày, đem thần sắc của đại phu nhân từng chút từng chút bắt giữ đến đáy mắt, nàng biết, đại phu nhân rất muốn giết Tần Ngọc Song, nhưng bà đối với An Ninh hầu gia vẫn có điều cố kỵ như trước, mà bản thân mình vì bắt được điểm này, mới bám trụ được lợi thế của bà.

Đại phu nhân mâu quang vi liễm, trong đầu rất nhanh chuyển động, giống như đang cân nhắc lợi hại, An Ninh nói không phải không có lý, Tần Ngọc Song tuy rằng hoàn lương, nhưng rửa không sạch xuất thân dâm ô của nàng ta, một người gian phu mà thôi? Bất quá chính là bản thân mình tự thiết kế tiết mục, đối với Lưu Hương Liên bà mà nói, hoàn toàn chỉ là một bữa ăn sáng, động động ngón tay, liền quyết định, nhưng nghĩ đến cái gì, mi tâm của đại phu nhân cau lại, "Nếu giờ thả nàng ra, thả hổ về rừng, sẽ thành họa lớn."

Bà hôm nay đã dồn Tần Ngọc Song vào chỗ chết, điểm này Tần Ngọc Song sẽ ghi thù, nếu thả nàng ta ra, vạn nhất nàng ta làm cái gì để đối phó mình, như vậy...

"Hồ?" An Ninh giống như vô tình liếc Tần Ngọc Song một cái, trong mắt mang theo nồng đậm khinh thường, "Đại phu nhân đem ngũ phu nhân thành hồ? Có phải quá đề cao nàng hay không? Cái vị ở biệt viện thành nam kia mới chân chính là hồ a!"

Trong lòng Đại phu nhân ngẩn ra, lời nói của An Ninh đã nhắc nhở nàng, nghĩ đến tam phu nhân ở biệt viện thành nam, muốn nói, phải nói đến toàn bộ phu nhân trong Hầu phủ, trong lòng bà không có kiêng kị với Tần Ngọc Song hay Dương Mộc Hoan, thậm chí không phải là Vân Trần mà bà đã từng hại chết kia, mà là tam phu nhân kia!

Cái tam phu nhân kia, ngay cả bà đều chưa có gặp qua, chỉ biết là lão gia ở biệt viện thành nam có dưỡng một nữ nhân, thật cẩn thận che chở, bất kỳ người nào trong Hầu phủ cũng không được qua quấy rầy, càng không cho nữ nhân kia hỏi Hầu phủ, không biết trong lòng lão gia tính toán cái gì, nhưng trực giác của nữ nhân lại nói cho nàng biết, cái nữ nhân được đãi ngộ đặc biệt kia, là cực không đơn giản!

Tần Ngọc Song không có con nối dòng, không đủ sức uy hiếp, nhưng tam phu nhân ở biệt viện thành nam kia, cũng đã sinh cho lão gia một nam một nữ, tam phu nhân mới là họa lớn trong lòng của bà!

Nếu thật sự giết Tần Ngọc Song, bà lại không thể cho lão gia một lời giải thích nào, như vậy lão gia sẽ càng thêm chán ghét bà, như vậy không thể nghi

ngờ là tự tay đem lão gia đẩy vào trong lòng của nữ nhân ở biệt viện thành nam kia, cái nữ nhân kia, được lão gia bảo hộ kín không kể hở, bà thậm chí ngay cả một chút thông tin cũng đều không thể điều tra ra, bà làm sao yên lòng?

Trong lòng Đại phu nhân thâm tính toán, theo như hiện tại, Tần Ngọc Song vẫn chưa thể chết như vậy!

Bất quá, đại phu nhân đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn về phía An Ninh, về mặt tìm tòi, "Ninh Nhi a, mấy ngày không thấy, ngươi lại biết thêm nhiều thứ a."

An Ninh trong lòng giật mình, nhưng rất nhanh khôi phục như bình thường, xà ra một nụ cười, "Đại phu nhân còn không biết Ninh Nhi sao? Nguyên bản Ninh Nhi nào biết nói mấy thứ này nha, chính là thời điểm mà Dương di nương còn sống, bà từng nhắc với ta cùng Hinh nhi, bà nói, Tam phu nhân ở biệt viện thành nam mới chân chính là người được lão gia sủng ái nhất trong tất cả nữ nhân Hầu phủ"

Đôi lợi mắt của Đại phu nhân nhú lại, Dương Mộc Hoan? Trong lòng hừ lạnh, nhưng bà tin tưởng Dương Mộc Hoan sẽ nói những lời này.

Thần nhiên nhìn thoáng qua An Ninh, đại phu nhân lập tức đi đến trước mặt mọi người, mới vừa rồi, tất cả mọi người nhìn thấy đại phu nhân cùng nhị tiểu thư đến một bên nói cái gì đó, nhưng bọn hắn cũng không có nghe được rõ ràng lắm, đại phu nhân lại trở về, sắc mặt cũng đã không còn sắc bén khiến cho người ta sợ hãi như lúc này.

Trong lòng Tần Ngọc Song cũng đoán, mới vừa rồi An Ninh cùng đại phu nhân nói cái gì đó? Là bỏ đá xuống giếng hay là như thế nào?

"Luu Hương Liên, ngươi có bản lĩnh thì mau ra tay! Ta xem lão gia trở về, có thể khai đao với ngươi hay không." Tần Ngọc Song hướng tới đại phu nhân quát, một bộ dáng muốn chạy qua, bên trong ngôn ngữ còn ẩn chứa sự khiêu khích, hôm nay, Luu Hương Liên nếu không giết Tần Ngọc Song nàng, như vậy sẽ có một ngày Luu Hương Liên chết ở trên tay Tần Ngọc Song nàng!

Đại phu nhân cười khinh một tiếng, bước đi đến trước mặt Tần Ngọc Song, móng tay sắc bén ở trên hai má của Tần Ngọc Song du di, "Ra tay? Ngươi hôm nay mệnh lớn, điển tình ngươi, ta sợ sẽ ô uế chỗ này."

Tần Ngọc Song giật mình, đại phu nhân không điển tình nàng sao?

Trong lòng trời lên một tia hy vọng, chẳng lẽ mới vừa rồi An Ninh nói gì đó, làm cho đại phu nhân buông tha ý định giết nàng ở trong đầu?

Trong lòng Tần Ngọc Song phỏng đoán, lại nghe thấy thanh âm của đại phu nhân một lần nữa vang lên bên tai, "Không điển tình, ngươi cũng đừng mơ tưởng đào thoát dễ dàng như vậy, quân gia, roi đâu?"

Tần Ngọc Song trong lòng ngăn ra, tuy rằng giữ được một mạng, nhưng đại phu nhân sao lại có thể dễ dàng buông tha cho nàng? Điều này An Ninh đã sớm đoán được, đại phu nhân lấy ra cuốn sổ kia thì làm sao có thể để nó lãng phí không công như vậy? Tuy rằng tội không tới điển tình, nhưng quát roi một chút, cũng trốn không được.

"Phu nhân, gia pháp đây." Quân gia cung kính cầm roi ở trong tay trình lên trước mặt đại phu nhân, đại phu nhân này từ trước tới giờ luôn là người ngoan độc, ông cũng sợ, ngũ phu nhân ở trong tay đại phu nhân, chỉ có thể cam chịu thôi.

Ánh mắt Đại phu nhân dừng trên roi cầm những cây gai, nghĩ đến hành vi điên cuồng mới vừa rồi ở trong đại sảnh của Tần Ngọc Song, giờ phút này, trên đầu bà còn ần ần đau, bà không tự mình khiến nàng ta đẹp mặt thì khó tiêu hết sự tức giận của bà.

Nắm lấy roi trong tay, khoe miệng đại phu nhân nở ra một nụ cười lạnh, "Đem tội phụ Tần Ngọc Song mang lại đây."

Hạ nhân nghe lệnh, lập tức lôi Tần Ngọc Song đang bị trói chặt lại, làm cho nàng quỳ trên mặt đất, Tần Ngọc Song nhìn những gai nhọn trên cái roi kia, mới vừa rồi trong lòng sợ hãi đến cực điểm, nhưng giờ phút này, nàng đối với Luu Hương Liên có mối hận không thể tả, quát roi nàng? Tốt! Luu Hương Liên hôm nay nếu là đánh nàng, nàng sẽ hảo hảo nhớ kỹ, một ngày nào đó, cái roi này sẽ đánh vào trên người chính bà ta!

Ba một tiếng, roi đánh vào trên lưng, gai nhọn đâm vào da thịt, nỗi đau kia thấm đến tận xương lan tới toàn thân, thiếu chút nữa là khiến Tần Ngọc Song đau đến chết đi sống lại, nhưng nàng cũng không kêu lên một tiếng, chỉ là buồn hừ một tiếng, nàng sẽ không chịu thua ở trong tay của Luu Hương Liên, nắm chặt bàn tay, cô gắng nén lại, một chút một chút, cũng đã làm cho trên mặt nàng tái nhợt vô sắc, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu tủa ra.

Đại phu nhân nhìn gương mặt thống khổ của Tần Ngọc Song, một roi mới vừa rồi, bà chỉ dùng có ba phần lực đạo, một roi giờ phút này, là dùng tất cả sức lực, có thể nghĩ đến sự đau đớn trong đó.

"A..." Tần Ngọc Song rốt cục chịu không nổi, đau hô ra tiếng, có thể nhận ra trên thân thể nàng có bao nhiêu đau, trong lòng còn thêm hận Luu Hương Liên bao nhiêu.

Khoe miệng đại phu nhân gọi lên một tia đắc ý, Tần Ngọc Song càng thống khổ, bà lại càng vui sướng, mấy hôm trước, bà đi Viêm Châu, bị tức giận không ít, bất quá chỉ là một cái đại phu thôi, nhưng lại không cho bà chút thể diện nào, bày ra ba yêu cầu trước mặt bà, muốn gặp cũng không hề thấy mặt, hừ, tức giận mà bà tích tụ trên đường đi này liền phát tiết trên người Tần Ngọc Song một phen.

"Ngũ muội, rất đau phải không?" Đại phu nhân cười khê, "Đại tỷ ta cũng không có cách nào, ngươi phạm vào gia quy, nên xử trí, hẳn là bị gia pháp trừng phạt, dù ta có tâm tha cho ngươi, cũng bất lực, ngươi nếu thật sự cảm thấy đau, về sau liền an an phận phận làm ngũ phu nhân của ngươi, những việc khác đừng nghĩ đến nữa, nếu không cũng sẽ không có kết cục gì tốt đâu."

Tần Ngọc Song dù là về sau muốn trả thù, Luu Hương Liên bà cũng không sợ, sợ cái gì? Tần Ngọc Song này thân thể bối cảnh đều không có, bất quá

chỉ là một nữ tử ở thanh lâu, ở trong Hầu phủ có một chỗ để dung thân cũng là phúc khí nàng tu từ đời trước rồi, mà bản thân bà lại không giống với nàng ta, sau lưng của bà có Lưu gia, có Lâm gia, còn có Uyển quý phi, Tần Ngọc Song muốn cùng bà đấu, cuối cùng cũng sẽ rơi vào kết cục bị điển tỉnh thôi. Nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của An Ninh, vì phòng bị, mạng của Tần Ngọc Song, bà nhất định phải lấy đi, còn có tam phu nhân ở biệt viện thành nam... Đại phu nhân liếm liếm môi, giống như đang tính toán cái gì, bà phải nghĩ ra một kế sách thiên y vô phòng mới được!

Tần Ngọc Song cắn chặt môi, cũng không nói gì, mạnh, một tiếng la từ bên ngoài truyền vào, thân thể Tần Ngọc Song ngẩn ra "Tần di nương... Tần di nương... Đừng đánh Tần di nương..." An Lan Hinh vội vàng chạy vào, nhìn thấy đại phu nhân còn chưa có đem Tần Ngọc Song điển tỉnh, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng, khi nàng nhìn thấy roi trong tay đại phu nhân đánh vào trên người Tần Ngọc Song, trong đầu của nàng tự nhiên hiện ra hình ảnh mẫu thân bị đánh, nhất thời khóc lên.

Tiếng khóc này ở trong mắt Tần Ngọc Song, trong lòng cũng trời lên một tia ấm áp, tốt! An Lan Hinh cũng là một người có lương tâm, nhìn thấy nàng bị đánh, còn thay nàng cầu tình, quả nhiên không uổng công nàng thương nàng ta.

Chính là, nàng làm sao biết, An Lan Hinh thốt ra lời cầu xin, là bởi vì hình ảnh Dương Mộc Hoan bị đánh hiện ra trong đầu nên mới bị ảnh hưởng, nếu nói, nàng bắt quả là đem Tần Ngọc Song giờ phút này xem thành Dương Mộc Hoan thôi.

An Ninh ở một bên lẳng lặng nhìn, nàng giữ được cho Tần Ngọc Song một mạng, đã là cực hạn, huống hồ, đại phu nhân thật sự đánh Tần Ngọc Song, như vậy Tần Ngọc Song đối với đại phu nhân sẽ càng thêm hận mãnh liệt, không chỉ là bất mãn đại phu nhân ức hiếp mà thôi

Này đối bản thân mình mà nói, mới là có lợi, không phải sao? Đại phu nhân càng khiến bản thân có thêm nhiều kẻ thù, liền đối với nàng càng thêm có lợi!

Đại phu nhân thân nhiên nhìn lướt qua An Lan Hinh, tiện nhân Dương Mộc Hoan kia sinh ra một tiểu tiện chủng, bà xưa nay không có để vào mắt, khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh, roi trong tay lại một lần nữa hạ xuống, lần này hạ, không có đánh vào lưng của Tần Ngọc Song, mà là đánh vào trước ngực của nàng.

Bà đánh Tần Ngọc Song, An Lan Hinh đau lòng sao? Hừ, kia bà liền muốn dùng thêm sức.

"A..." Tần Ngọc Song đau hô, gương mặt nhìn đại phu nhân, chỉ thấy roi trong tay bà ta lại một lần nữa hạ xuống, Tần Ngọc Song từ từ nhắm hai mắt, đợi một roi kế tiếp này.....

"A..." Tần Ngọc Song đau hô, gương mặt nhìn đại phu nhân, chỉ thấy roi trong tay bà ta lại một lần nữa hạ xuống, Tần Ngọc Song từ từ nhắm hai mắt, đợi một roi kế tiếp này

"Dừng tay!" một thanh âm của nam nhân truyền đến, tất cả mọi người cả kinh, tay nắm roi phút chốc dừng lại, đại phu nhân nhìn về phía người tới, An Bình hầu gia về mặt sắc bén tức giận, hướng tới bên này vội vàng đi đến, đại phu nhân đột nhiên ý thức được cái gì, lợi mất hung hăng trừng mắt nhìn An Lan Hinh liếc mắt một cái. Tiểu tiện nhân này, thế nhưng chạy đi mật báo, bà đã coi thường nàng ta! .

An Lan Hinh bị đại phu nhân trừng mắt, thân thể co rúm lại một chút, tránh ở phía sau An Ninh

An Bình hầu gia đã đến, không thể nghi ngờ là mang đến ánh sáng cho Tần Ngọc Song, tuy rằng nàng biết, chính mình bán vài thứ của Hầu phủ là không thể qua mặt được lão gia, nhưng là, giờ phút này lão gia ở trong mắt của nàng, chính là một cây cỏ cứu mạng, Tần Ngọc Song cắn chặt môi, cả người nhất thời trở nên mảnh mai không chịu nổi, "Lão gia... Lão gia, người mau cứu cứu Ngọc Song, Ngọc Song sắp bị đánh chết ..."

Con người của Đại phu nhân căng thẳng, nữ tiện nhân này, thế nhưng giả trang đáng thương! Hừ, nắm roi trong tay, vừa muốn hướng tới trên người Tần Ngọc Song đánh tiếp, nhưng roi kia còn chưa có tiếp xúc đến thân thể Tần Ngọc Song, cổ tay của đại phu nhân liền bị một bàn tay khác nắm giữ lại, hung hăng đem đại phu nhân đẩy ra.

"Lão gia... Người chẳng lẽ muốn che chở tiện nhân này? Người có biết nàng rốt cuộc đã làm cái gì hay không?" Đại phu nhân lui lại mấy bước, thật vất vả ổn định lại thân thể của chính mình, không cam lòng trừng mắt nhìn An Bình hầu gia.

"Lão gia... Người hãy cứu Ngọc Song... Người nếu lại không trở lại, Ngọc Song liền sẽ không còn được gặp lại lão gia ..." Tần Ngọc Song chảy ra hai hàng nước mắt, dán tại trên mặt, đầm đìa đáng yêu, hơn nữa trên người nàng lại chịu thương, cùng với vẻ mặt tái nhợt, phần yếu ớt trên cơ thể tự nhiên mà hình thành, "Lão gia, Ngọc Song sai lầm rồi... Ngọc Song cùng lão gia nhận sai..."

An Bình hầu gia chỉ nghe An Lan Hinh nói đại phu nhân phải điển tỉnh Tần Ngọc Song, lại cũng không có nói là vì cái gì, hần vội vàng trở về, giờ phút trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc, đại phu nhân nếu phải điển tỉnh Tần Ngọc Song, như vậy Tần Ngọc Song nhất định là đã phạm lỗi làm gì nằm trong tay đại phu nhân.

Con người phút chốc buột chặt, An Bình hầu gia có ý đem Tần Ngọc Song nâng dậy, lớn tiếng gầm lên, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không nên biến Hầu phủ thành gà bay chó sủa!"

Nữ nhân này, thật sự là ăn no không có việc gì làm, cả ngày tìm việc cho hần, Hầu phủ này, có nữ nhân này, chung quy là không thể yên tĩnh được, các nàng nếu bớt đi một phần mười thì Hầu phủ này sẽ trở nên yên tĩnh hơn, giống như hiện tại cái dạng này.

"Lão gia, việc này ta đang muốn hướng người bẩm báo, Cố đại nương..." con người của Đại phu nhân rung mình, bà cũng không tin, mình đem chứng cứ lấy ra, Tần Ngọc Song giả trang đáng thương còn có thể tạo được tác dụng gì.

Chính là, bà vừa kêu lên tên của Cố đại nương, Tần Ngọc Song liền mở miệng đánh gãy lời của bà, Tần Ngọc Song như trước quỳ trên mặt đất, không

chịu đứng lên, "Lão gia, Ngọc Song nhận sai, Ngọc Song thực xin lỗi lão gia, Ngọc Song bị ma quỷ sai khiến, đem vài thứ của quý phủ vụng trộm đem ra ngoài bán."

An Bình hầu gia nghe Tần Ngọc Song kể rõ, sắc mặt càng ngày càng khó coi, hần kiềng kị nhất chính là loại hành vi ăn cây táo, rào cây sung này, không nghĩ tới, Tần Ngọc Song nằng thế nhưng...

Cảm nhận được trên người An Bình hầu gia ần ần ngưng tụ lên hàn ý, trong lòng Tần Ngọc Song căng thẳng, lập tức tiếp tục nói, "Nhưng là... Nhưng là Ngọc Song cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ, lão gia, nơi Ngọc Song sinh ra, lão gia cũng là biết đến, Ngọc Song sinh ra bản hàn, được lão gia ân ái đem Ngọc Song vào phủ, nhưng Ngọc Song không giống đại tỷ, hay tứ tỷ, đều là con cháu quan gia, có nhà mẹ đẻ duy trì, Ngọc Song không có dư dả, nhưng là, có chút thời điểm, cũng phải ra tay một chút để chuẩn bị, cho nên... Cho nên Ngọc Song bất đắc dĩ mới... Mới phạm loại sai lầm như vậy, cầu lão gia nể tình Ngọc Song nấy năm nay hầu hạ lão gia, tha thứ cho Ngọc Song một lần, Ngọc Song về sau ngay cả có một trăm lá gan, cũng không dám."

Thần sắc của An Bình hầu gia có hơi dịu đi, hần xưa nay rất ít khi ban lễ vật cho thế thiếp, mà Tần Ngọc Song ở cùng hần nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ mở miệng hướng hần xin cái gì, nhìn đôi mắt khá giống người nọ của Ngọc Song, An Bình hầu gia liền thất thần trong giây lát, trong lòng thờ dài, "Thôi, hôm nay người cũng đã bị phạt, phải nhớ kỹ giáo huấn, về sau, nếu cần bạc thì trực tiếp tìm quản gia lĩnh bạc là được."

An Bình hầu gia vừa dứt lời, nhất thời làm mọi người ở đây đều giật mình, Tần Ngọc Song thật không ngờ lão gia lại dễ dàng tha thứ cho nàng như vậy, nàng vốn nghĩ đến còn phải cầu thêm một lát nữa, mới có thể được lão gia tha thứ, nhưng lão gia chẳng những tha thứ cho nàng, còn cho phép nàng được quyền đến chỗ quản gia lấy bạc, này... Trong lòng mừng như điên, cũng có vài phần đắc ý, nhưng trên mặt lại tràn đầy cảm động, hai mắt đầm đìa đáng yêu nhìn An Bình hầu gia, "Lão gia, tạ tạ lão gia, Ngọc Song có thể được lão gia thu nhận, là phúc khí mà Ngọc Song đã tu được đời trước, lão gia..."

Lòng của Tần Ngọc Song vui mừng, đại phu nhân lại là lửa giận tăng vọt, không thể tin được nhìn An Bình hầu gia, bà mới vừa rồi còn tưởng là bà nghe lầm, tiện nhân Tần Ngọc Song này phạm vào gia quy, hần nhưng lại không trách tội, lại cho nàng một ân điển như vậy, này không phải là ở trước mặt mọi người đánh vào mặt Lưu Hương Liên bà sao?

"Lão gia... Người như thế nào có thể..." Đại phu nhân làm sao có thể cam tâm tình nguyện nhận một cái tát vô hình này, hần ngày thường đa số thời điểm đều ở trong phòng Tần Ngọc Song ngủ lại cũng liền thôi, lại trước mặt mọi người sùng ái nàng ta như vậy, Tần Ngọc Song này, quả thật không hổ là sinh ra ở thanh lâu, rốt cuộc dùng thủ đoạn gì để mê hoặc lão gia?

"Lão gia..." Tần Ngọc Song được An Bình hầu gia ôm lên, nghe được thanh âm của đại phu nhân, vẻ mặt hoảng sợ dựa sát vào trong lòng An Bình hầu gia, thân thể lạnh run, hoảng sợ là nàng giả trang, nhưng thân thể run run, cũng không phải là giả vờ, mới vừa rồi chịu vài vết roi, thân thể nàng làm sao chỉ run run mà thôi?

"Tốt lắm, người còn không có nháo đủ sao?" An Bình hầu gia đem Tần Ngọc Song ôm vào trong ngực, hướng tới đại phu nhân rống ra tiếng, "Nàng đã bị trách phạt, chuyện này liền quên đi!"

Đại phu nhân một tay nắm phạt châu, một tay nắm roi, nhìn An Bình hầu gia bởi vì Tần Ngọc Song mà quát bà, đôi mắt tràn ngập lửa giận, hồ ly tinh này, việc này liền quên đi như vậy sao?

Không có khả năng!

Đại phu nhân nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của An Ninh, bà hiện tại liền để cho Tần Ngọc Song còn sống, mặt khác, bà cũng phải làm chút việc, làm cho Tần Ngọc Song dù là đã chết, cũng không đến mức đem lão gia đẩy vào trong lòng của tam phu nhân trong biệt viện thành nam kia, hừ, Tần Ngọc Song, cho người vài ngày thoải mái tiêu dao, đừng để đến lúc đó mất mạng còn không biết!

An Bình hầu gia giúp đỡ Tần Ngọc Song, đem nàng đưa về Vô Song các, bên trong Vô Song các, An Bình hầu gia tìm đại phu đến, thay nàng xử lý miệng vết thương, nghe Tần Ngọc Song phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, trên mặt An Bình hầu gia cũng không có chút thương tiếc.

Mới vừa rồi hần sở dĩ phải làm như vậy trước mặt mọi người, trước mặt đại phu nhân đối với Tần Ngọc Song càng thêm ân sủng, không phải không có mục đích, tính tình của đại phu nhân, hần lại làm sao có thể không biết? Nhiều năm vợ chồng như vậy, sự nhẫn tâm và thủ đoạn của đại phu nhân, hần xem ở trong mắt, cho tới nay, Tần Ngọc Song đều chỉ là một quân cờ, thậm chí ngay cả Dương Mộc Hoan cũng chỉ là một quân cờ thôi!

Năm đó, hần thú Vân Trăn cùng Lưu Hương Liên, hoàn toàn là vì gia tộc phía sau các nàng có khả năng đem lại lợi ích cho hần, mà Dương Mộc Hoan xuất thân từ một gia đình quan gia bình thường, cùng Tần Ngọc Song không có chút thân phận địa vị, cũng chỉ là thứ hần dùng để phân tán lực chú ý của Lưu Hương Liên thôi!

Nghĩ đến Sở Sở, đôi mắt của An Bình hầu gia hiện lên một tia nhu hòa, nhưng nhu hòa này cũng chỉ chợt lóe qua, nhanh đến mức không ai có thể phát hiện.

"Lão gia, đêm nay Ngọc Song không có biện pháp hầu hạ lão gia." Đại phu đi rồi, Tần Ngọc Song ghé vào trên giường, đầm đìa đáng yêu nói với An Bình hầu gia, ngôn ngữ vẫn như cũ có tiếng rên rỉ rất nhỏ tràn ra, làm cho người ta không thể không thương tiếc.

An Bình hầu gia nghe thấy thanh âm, thần sắc khẽ biến, lập tức vén rèm lên, ngồi ở mép giường, săn sóc cẩn thận nhìn vết thương trên người nàng, "Hừ, Hương Liên này, lại xuống tay ngoan độc như thế, đều do ta về trễ, bằng không..."

An Bình hầu gia đau lòng cau mày, "Đau không?"

Tần Ngọc Song đã lâu không có nhìn thấy An Bình hầu gia đối với nàng thân thiết như vậy, trong lòng vui vẻ, kích động có chút nói không ra lời, chống thân thể lên, tiến vào trong lòng An Bình hầu gia, "Lão gia... Là Ngọc Song đã làm sai, Ngọc Song..."

"Đừng tự trách, ta đều đã nói, không trách người." An Bình hầu gia thờ dài một tiếng, ôn nhu nỉ non, sau đó giống như nghĩ đến cái gì, đối với ngoài cửa phân phó nói, "Quản gia, đem những thứ ta cần dùng từ thư phòng đều chuyển đến Vô Song các, từ nay trở đi, ta liền ở Vô Song các bồi ngũ phu nhân."

Bên ngoài quản gia giật mình, lập tức lên tiếng trả lời, "Vâng, lão gia, lão nô lập tức bảo người ta thu thập."

"Lão gia, Ngọc Song..." Tần Ngọc Song thật không ngờ An Bình hầu gia nhưng lại muốn ở lại Vô Song các bồi ngũ nàng, nàng nghĩ đến chính mình hiện tại bị thương, lão gia sẽ không đến Vô Song các của nàng, nhưng... Trong lòng kích động khôn cùng, lúc trước Tần Ngọc Song luôn nghĩ lão gia là người vô tình, nhưng giờ phút này, nàng lại mơ hồ nhìn thấy tình cảm trong mắt hắn, sự cảm động lan tràn ở trong lòng nàng, thậm chí đem những đau đớn trên người toàn bộ biến mất, có thể được lão gia đối đãi như thế, nàng lần này chịu đau, cũng đáng.

"Dưỡng thân thể cho tốt, hoàng thượng sắp xếp ta một thời gian nữa đi U Châu, đến lúc đó, nếu thân thể người tốt rồi thì theo ta cùng đi." An Bình hầu gia vỗ nhẹ bả vai của nàng, đầy mắt ôn nhu nhưng cũng mơ hồ hàm chứa một tia lạnh như băng.

Đương nhiên, Tần Ngọc Song đang lâm vào trong sự cảm động sẽ không phát hiện, nghe thấy những lời này của An Bình hầu gia, càng thêm kích động, lão gia xuất môn, chưa bao giờ mang theo thể thiếp trong phủ, ngay cả đại phu nhân cũng không có đãi ngộ như vậy, hắn nhưng lại nói muốn mang nàng cùng đi U Châu, "Lão gia..."

Một lần lại một lần, sớm đã làm cho nàng kích động nói không ra lời, "Lão gia, Ngọc Song đây là đang nằm mơ sao?"

An Bình hầu gia ha ha cười, bàn tay nắm chặt bả vai của nàng, "Không phải mộng, người nếu cao hứng, về sau ta xuất môn, đều mang theo người."

"Thật sự?" Tần Ngọc Song ngửa đầu nhìn nam nhân của chính mình, hắn chưa bao giờ từng ôn nhu như vậy, ngay cả lúc hai người hoan ái, hắn cũng chưa từng nói qua "lời ngon tiếng ngọt" như vậy, Tần Ngọc Song đột nhiên cảm giác được chính mình được yêu thương.

"Ta đã từng lừa gạt người sao?" An Bình hầu gia chống lại cặp mắt tràn đầy hưng phấn cùng kích động của nàng, trên mặt nhu tình hơn vài phần, đầy mắt cũng không lạnh băng giống như mới vừa rồi, giống như xuyên thấu qua đôi mắt này có thể nhìn thấy một nữ nhân khác

Tần Ngọc Song lắc đầu, lão gia chưa từng lừa gạt nàng, lúc này nàng, làm gì có năng lực nghĩ đến, hắn sợ dĩ chưa từng lừa gạt nàng, là vì, hắn chưa bao giờ từng đối với nàng hứa hẹn bất kỳ cái gì, Tần Ngọc Song chỉ là một thể thiếp, thân phận bồi ngũ đơn giản, căn bản không đáng giá để người khác lừa gạt

Tần Ngọc Song lâm vào bên trong sự nhu tình của An Bình hầu phủ, lòng tràn đầy ngọt ngào, như một thiếu nữ mới trải qua mối tình đầu, rúc vào trong lòng An Bình hầu gia, nghĩ đến đại phu nhân, khóe miệng Tần Ngọc Song ý cười càng đậm, người bên ngoài thấy lão gia đến ở trong Vô Song là nhiều nhất, mọi người đều cho rằng nàng là thiếp được sủng ái nhiều nhất, nhưng Tần Ngọc Song tự mình biết, lão gia tuy rằng ở lại nơi này, nhưng lại đối với nàng không có bao nhiêu tình nghĩa cùng tình yêu chân chính, hắn cũng không phải chân chính sủng ái chính mình, cho nên, nàng cho tới bây giờ đều rất ít ở trước mặt đại phu nhân khoe ra cái gì, mà đem hy vọng ký thác ở trên người đứa nhỏ, nhưng giờ phút này, nàng tựa hồ cảm giác được, lão gia thật sự sủng ái nàng bất chấp thân thể của nàng.

Đại phu nhân, hừ, bà muốn hại chết Tần Ngọc Song nàng, làm sao biết được nàng nhưng lại nhân họa đắc phúc, nếu đại phu nhân biết lão gia tính mạng mình đi U Châu, không biết có thể ghen tị phát cuồng hay không!

Bên trong Cẩm tú các.

Phanh một tiếng, căn phòng đang im lặng nhất thời bị phá vỡ bởi một tiếng vỡ nát của cái chén, ngực của đại phu nhân kịch liệt đập phồng, về mặt tức giận, "Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa!"

Cổ đại nương cảm nhận được tức giận của bà, nhưng vẫn phải mở miệng, "Phu nhân, quản gia đã phân phó hạ nhân chuyển vào, nói là lão gia phân phó, mấy ngày này sẽ ở lại Vô Song các, để chiếu cố ngũ phu nhân."

Ba một tiếng, đại phu nhân đánh một phát lên bàn, toàn bộ thân thể từ trên ghế đứng lên, mắt lộ ra hung quang, "Khá lắm Tần Ngọc Song, lại có khả năng dụ dỗ đến như vậy, ở lại Vô Song các? Lão gia ngày thường thường xuyên đến Vô Song các liền thôi đi, hiện tại, còn muốn đem thư phòng dời qua bên đó, hắn coi Tần Ngọc Song là cái gì? Phu nhân chính thất của hắn sao?"

Khuôn mặt lúc trước luôn dịu dàng của đại phu nhân, giờ phút này mang vẻ dữ tợn, nội tâm tức giận cùng ghen tị như thế nào cũng không thể bình ổn, Tần Ngọc Song a Tần Ngọc Song, mới vừa rồi thật sự là hối hận vì đã không đem nàng điên tình cho xong hết mọi chuyện, nhất định là giả trang đáng thương mềm yếu để dụ dỗ bám trụ lão gia, hừ!

"Phu nhân, người xin bớt giận, đừng chấp nhặt ngũ phu nhân, lão gia chính là nhất thời bị nàng mê hoặc, nàng chung quy chỉ là một thiếp thân, cũng không trở thành uy hiếp gì lớn đâu."

Cổ đại nương ở một bên mở miệng trấn an, giúp đỡ đại phu nhân ngồi xuống, thay bà sửa sang lại mấy lọn tóc mới vừa rồi bị Tần Ngọc Song nắm

Đại phu nhân hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, trong mắt ngưng tụ nồng đậm âm lãnh, sau khi trầm mặc một lát, đại phu nhân giống như khôi phục lại sự bình tĩnh, nhẹ giọng phân phó với Cổ đại nương, "Thay ta xem xét một nữ tử đáng tin cậy."

"Phu nhân người là muốn..." Có đại nương thử hỏi, không rõ đại phu nhân muốn tìm một nữ tử làm gì? Tần Ngọc Song ý vào khuôn mặt của nàng, mẹ hoặc lão gia, chung quy cũng bởi vì bà không còn vẻ đẹp thanh xuân, người hãy đi tìm cho ta một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp thanh thuần, gia cảnh nghèo khó, lại dễ khống chế." Đại phu nhân mâu quang vi liễm, đáy mắt thâm trầm càng đậm.

Cố đại nương cả kinh, "Phu nhân người là muốn lão gia nạp thêm thiếp?"

Phu nhân làm cái gì vậy? Đây không phải là mang đá tự đập chân mình sao? Phu nhân ghét nhất chính là những vị thiếp thất kia, ước gì trừ bỏ được các nàng cho thống khoái, hiện tại nhưng lại chủ động thay lão gia nạp thiếp, phu nhân là muốn làm gì a?

"Đứng vậy! Từ phu nhân không có, làm sao có thể giúp ngũ phân nhân chia sẻ được, hiện giờ nàng đang bị thương, làm thế nào có thể hầu hạ lão gia?" Đại phu nhân như bà đã trải qua cảm giác này, Tần Ngọc Song không thể lưu, giết cũng không thể, như vậy liền tìm một người khác tới để kim chế lại, tới lấy vị trí của Tần Ngọc Song, tới lúc đó, bà liền không cần nếm chuột sợ vỡ đồ, không cần lo lắng không có Tần Ngọc Song, sẽ đem lão gia đẩy vào trong lòng của tam phu nhân ở biệt viện thành nam a.

Một năm này, lão gia đối với chính mình khúc mắc càng ngày càng lớn, dù là e ngại mặt mũi của Lâm gia, hẳn cũng đã một thời gian dài không đến Cẩm Tú các của nàng, nhất là từ khi chuyện của Yên nhi phát sinh ra, lão gia càng ngày càng không đem chính thất phu nhân như bà để vào mắt.

"Phu nhân!" Cố đại nương mở miệng kêu lên, vạn nhất dẫn sói vào nhà như vậy nên làm thế nào cho phải?

"Được rồi, ta đã suy nghĩ kỹ hết rồi, người cứ dựa theo lời ta nói đi làm, nhớ kỹ, nhất định phải là người dễ khống chế, tìm được rồi, liền cho nàng chút bạc, tạm thời mua về làm nha hoàn của ta vài ngày, đến lúc đó, ta đều có an bài." Đại phu nhân trầm giọng nói, không có cách nào thay đổi.

"Vâng, phu nhân." Cố đại nương lên tiếng trả lời, không cần phải nhiều lời nữa.

"Đi, hiện tại phải đi, càng nhanh càng tốt. Tìm được rồi, liền lập tức mang vào trong phủ cho ta tự mình nhìn một cái." Đại phu nhân vội vàng thúc giục, nghĩ đến từ sau khi nàng ta bị phạt lão gia liền ở Trong Vô Song các với Tần Ngọc Song, trong lòng của bà liền không có tư vị, này không phải nói với mọi người trong phủ rằng lão gia có bao nhiêu sủng ái với nàng ta sao, hẳn có bao nhiêu đau cho hồ ly tinh kia sao?

Không, không được, bà phải nhanh hành động! Xem Tần Ngọc Song còn có thể tiêu dao tới khi nào.

"Vâng, nô tỳ liền đi ngay." Cố đại nương buông tóc xuống, vội vàng ra khỏi Cẩm Tú Viên để làm việc.

An Ninh nghe Bích Châu báo lại, tinh tế phẩm trà, khúc miệng giờ lên một nụ cười sâu xa.

"Tiểu thư, người nói ngũ phu nhân này thật đúng là nhân họa đắc phúc, nô tỳ mới vừa nghe nói đại phu nhân tức giận đến không nhẹ đâu!" Mâu quang của Bích Châu hơi đổi, lão gia ngay cả thư phòng đều chuyển đến Vô Song các, ngũ phu nhân so với trước kia tựa hồ càng thêm được sủng ái.

An Ninh cười không nói, nhân họa đắc phúc sao? Nàng lại không cho rằng như vậy, bất quá, phản ứng của đại phu nhân cũng ở trong dự kiến của nàng, không chỉ có như thế, hôm nay nàng vô tình nhắc tới người kia, đại phu nhân muốn đối phó Tần Ngọc Song, cũng phải làm chút phòng bị mới được.

Nghĩ đến kiếp trước An Bình hầu gia đi U Châu, mâu quang của An Ninh liễm liễm, U Châu, Tần Ngọc Song có thể nói là hưởng vinh quang, kiếp trước Dương Mộc Hoan không chết, liền ngay cả Dương Mộc Hoan cũng ghen tị muốn chết, mà chuyện xảy ra sau khi đi U Châu, ... trong mắt An Ninh xẹt qua một tia sáng biến hoá kỳ lạ,khi đó mới chân chính là một vở kịch hay!

Toàn bộ An Bình hầu phủ, những thứ tốt, đều hướng Vô Song các đưa qua, Vô Song các trước nay chưa có náo nhiệt như vậy, bọn hạ nhân vốn nghĩ đến ngũ phu nhân bởi vì tự mình bán đồ trong phủ mà bị thất sủng, lại thật không ngờ, chẳng những không thất sủng, ngược lại càng được An Bình hầu gia yêu thương, hai ngày này, lão gia ăn ở Vô Song các, ở tại Vô Song các, Hầu phủ trở về, trực tiếp đi ra Vô Song các, thậm chí ngay cả sân của chính hắn đều không có tới, chỉ cần là người ở Hầu phủ, liền nhất định sẽ ở trong Vô Song các

Bọn hạ nhân âm thầm đoán, ngũ phu nhân này địa vị ở Hầu phủ, sợ là muốn áp chế cả đại phu nhân.

Bên trong Vô Song các, hai ngày này, Tần Ngọc Song chưa từng thoải mái, thân thể tuy rằng bởi vì bị quát roi bị thương mang đến đau đớn, nhưng tâm? Lại hạnh phúc tràn đầy

"Lão gia, đây là ta cố ý bảo Phúc Nhi hầm canh, lão gia uống trước đi." Tần Ngọc Song bưng một chén canh, đến bên cạnh An Bình hầu gia đang xử lý công văn, sắc mặt so với ngày bị phạt ấy, hơn vài phần hồng nhuận.

Hai ngày này, lão gia phân phó quản gia mang đến nhiều thứ để bồi bổ thân thể đến Vô Song các, để nàng bồi bổ thân mình, ngay cả tốc độ vết thương khép lại cũng nhanh không ít, nàng thật ra không thêm đề ý vết thương trên người, chỉ cần lão gia có thể đối với nàng như vậy, nàng dù là bị thương, cũng không sao cả.

"Như thế nào đến đây? Nhanh đi nghỉ ngơi cho tốt, thân mình của người còn chưa có khỏe hẳn, việc này giao cho hạ nhân đi làm là được rồi, người chỉ đề ý đem thân mình dưỡng tốt cho ta, chớ để mệt nhọc." An Bình hầu gia nhanh chóng buông gì đó trong tay, tiếp nhận bát canh trong tay Tần Ngọc Song, thân thiết nói.

"Lão gia, Ngọc Song không sao cả, hầu hạ lão gia ăn canh, Ngọc Song còn làm được." Tần Ngọc Song nhờ An Bình hầu gia nâng lên, ngồi ở trên ghế, thân thể tựa vào trong lòng hắn, cảm thụ được một phần ấm áp kia.

An Bình hầu gia không cần phải nhiều lời nữa, đẩy mắt xẹt qua một chút quang mang không dấu vết, lập tức liếc đi, trầm mặc một lát, mở miệng nói, "Đêm nay ngươi sớm đi nghỉ ngơi, ta còn có một số việc không xử lý, xử lý xong rồi, ta liền đi cùng ngươi."

"Ân." Tần Ngọc Song thuận theo gật đầu, hai ngày này, tuy rằng nàng chịu thương, không thể hầu hạ hắn, nhưng hắn vẫn ngủ ở trên giường của nàng, điều này càng làm cho nàng thêm cảm động, "Kia Ngọc Song trước nhìn lão gia đem canh uống hết."

"Hảo, liền theo ý ngươi." An Bình hầu gia cười nói, lập tức bưng bát canh, rất nhanh liền đem bát canh kia uống hết, "Cái này ngươi đã yên tâm chưa?"

Trên mặt Tần Ngọc Song nở rộ ra một nụ cười, lập tức từ trong lòng hắn đứng lên, xoay người đi đến nội sảnh, được Phúc Nhi hầu hạ hạ, nằm nghỉ ngơi lại trên giường..

An Bình hầu gia nhìn bóng dáng của nàng, ôn nhu trên mặt mới vừa rồi nhất thời biến mất không thấy, lực chú ý chuyển dời trên công văn trước mặt, tiếp tục xử lý ...

Trong Cẩm tú các

Cố đại nương làm việc trong hai ngày suốt cuộc cũng tuyển từ trong mười mấy cô nương, tuyển ra một người, đưa đến trước mặt đại phu nhân, đại phu nhân nhìn nữ tử đang đứng trước mặt này, bất quá là mười lăm tuổi, quần áo tả tơi, hai mắt lộ ra một tia kinh hoàng.

"Ngươi tên là gì?" Đại phu nhân lần phật châu trong tay, mở miệng hỏi, cặp mắt lợi hại vẫn luôn nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nữ tử này.

"Nô... Nô tỳ kêu Tuyết... Tuyết Nhi." Ánh mắt Tuyết Nhi lóe ra, tại hoàn cảnh lạ này, cùng với vị phu nhân uy nghiêm trước mắt, nàng giống như một con nai con bị chân kinh, trong lòng tràn ngập bất an.

"Tuyết Nhi?" đôi mắt Đại phu nhân híp lại, đứng dậy đi đến trước mặt Tuyết Nhi, "Bộ dạng khuôn mặt này không sai, bất quá chính là có hơi gầy, làn da nhem nhuốc... Đây là như thế nào? Trong nhà còn không nước để rửa mặt sao? Cố đại nương, đem nàng dẫn đi, rửa mặt một phen, đem một bộ xiêm y của đại tiểu thư đưa cho nàng mặc, sau đó lại mang lại đây ta xem."

"Vâng, phu nhân." Cố đại nương lĩnh mệnh, đem Tuyết Nhi dẫn xuống.

Đại phu nhân ngồi ở ghế trên, hé ra mặt mặt không chút thay đổi, hai ngày này, lão gia khi trở về Hầu phủ đều vào ở trong viện của Tần Ngọc Song kia, bà ngay cả gặp mặt đều không có cơ hội gặp được hắn, Tần Ngọc Song thật sự hấp dẫn hắn như vậy sao?

Hừ!

Không bao lâu, Cố đại nương liền mang theo Tuyết Nhi đã rửa mặt xong, đổi một bộ xiêm y tốt đến trước mặt đại phu nhân, đại phu nhân lại một lần nữa đánh giá nữ tử này, ánh mắt cũng sáng ngời, mới vừa rồi một thân lam lũ, cùng với gương mặt dơ bẩn, khiến cho Tuyết Nhi không có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng giờ phút này vừa thấy, quả thật là một tiểu mỹ nhân. Trừ bỏ hơi gầy, các phương diện khác đều rất được.

"Ngẩng đầu lên, nhìn ta." Đại phu nhân cao giọng mở miệng, bên trong thanh âm lộ ra một cỗ uy nghiêm.....

"Ngẩng đầu lên, nhìn ta." Đại phu nhân cao giọng mở miệng, bên trong thanh âm lộ ra một cỗ uy nghiêm.

Trong lòng Tuyết Nhi kinh hoàng, không ngừng lạnh run ngẩng đầu, chống lại con ngươi lợi hại của đại phu nhân, trong lòng cả kinh, hai mắt lại tràn ngập hoảng sợ.

Ba một tiếng, một cái tát của đại phu nhân đánh vào trên mặt Tuyết Nhi.

"A..." Tuyết Nhi đau thổ hắt ra, trên mặt hỏa lạt lạt đau, nàng không rõ, vị phu nhân này vì sao phải đánh nàng.

Đại phu nhân nhìn bộ dáng đằm đằm đáng yêu của nàng ta, trong lòng xẹt qua một tia tức giận trong lòng hừ lạnh, hai mắt này, thật sự là câu hồn!

"Ngươi mấy tuổi rồi?" Bên trong thanh âm của Đại phu nhân lại nhiều thêm vài phần lãnh ý, tựa hồ phải đông cứng người khác.

"Nô... Nô tỳ qua thêm một tháng nữa là mười chín tuổi." Tuyết Nhi lạnh run trả lời, không dám có chút chậm trễ.

"Mười chín? Mười chín, đều chưa hứa gả cho người nào sao?" mâu quang của Đại phu nhân trở nên nhu hòa, thời điểm bà mười chín tuổi, đã vào Hầu phủ, là người của An Bình hầu gia.

"Nô tỳ trong nhà bản hàn, phụ thân bệnh nặng, không... Không ai muốn." Tuyết Nhi nói chi

tiết, ai lại để ý một nữ tử có phụ thân bị bệnh nặng chứ? Cưới nàng, chẳng khác nào là có thêm một gánh nặng.

Đại phu nhân mâu quang vi liễm, "Trong nhà còn người nào khác không?"

"trong nhà nô tỳ còn có một đệ đệ, đệ đệ thượng tiểu, mẫu thân ở thời điểm sinh đệ đệ, liền khó sanh mà chết, trong nhà nô tỳ có phụ thân, đệ đệ tổng cộng là ba người." Đối mặt với khí thế sắc bén của đại phu nhân, sợ hãi trong lòng Tuyết Nhi đối với đại phu nhân như trước không có giảm bớt, vô luận

bà hỏi cái gì, nàng đều thật cẩn thận trả lời, mới vừa rồi, nàng nghe Cổ đại nương nói, đại phu nhân muốn nàng làm cái gì, nàng liền vâng theo là được.

Đại phu nhân gật gù đầu, ánh mắt lợi hại lại đánh giá Tuyết Nhi một phen, cuối cùng dừng ở trên gương mặt mềm mại bị nàng đánh sưng đỏ lên, "Biết ta mới vừa rồi vì sao đánh ngươi không?"

"Nô tỳ... Nô tỳ không biết." hiện tại gương mặt của Tuyết Nhi còn hồng ửng, một cái tát mới vừa rồi của đại phu nhân không có chút lưu tình a.

"Hừ, nhớ kỹ, về sau ta là chủ tử của ngươi, vô luận ta bảo ngươi làm cái gì, ngươi đều phải làm, dù là ta đánh ngươi, ngươi cũng chỉ có thể thừa nhận, hiểu chưa?" Thanh âm của đại phu nhân cất cao một chút, so với uy nghiêm mới vừa rồi, càng thêm làm cho người ta sinh ra sợ hãi.

"Vâng, nô tỳ hiểu được, nhưng..." Trong ánh mắt của Tuyết Nhi lóe ra vài phần bất an, muốn nói lại không dám nói

Đại phu nhân giống như biết được nàng muốn nói cái gì, thân nhiên mở miệng, "Phụ thân của nhà ngươi có bệnh, có thể có bạc để trị bệnh hay không còn phải xem biểu hiện của ngươi có tốt hay không"

"Vâng, nô tỳ về sau nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ phu nhân." Tuyết Nhi quỳ mạnh trên mặt đất, tuy rằng đại phu nhân này có điểm sắc bén, nhưng vì để có bạc để phụ thân xem bệnh, chỉ cần có thể trị tốt bệnh của phụ thân, làm cho đệ đệ có cơ hội đến trường, nàng chịu khổ vất vả đều không sao cả.

Đại phu nhân hừ nhẹ một tiếng, "Đứng lên đi, người ngươi phải hầu hạ không phải ta, là lão gia, bất quá, hai ngày này ngươi trước cứ là nha hoàn bên người của ta, qua hai ngày, ta sẽ tìm một cơ hội đem ngươi đưa đi qua."

Tuyết Nhi không nghĩ ngợi gì cả, trong lòng tràn đầy cảm kích, vô luận hầu hạ ai, làm nha hoàn tại Hầu phủ, cho dù là một nha đầu nhóm lửa, cũng so với ở nơi khác tốt hơn nhiều, trong lòng vui mừng, "Phu nhân, Tuyết Nhi muốn về nhà đem chuyện này nói cho phụ thân biết."

"Không cần, Cổ đại nương, ngươi phân phó hạ nhân đưa chút bạc đến nhà nàng, từ hôm nay trở đi, ngươi liền đi theo ta, không thể ra đại môn của Hầu phủ, hiểu chưa?" con ngươi của Đại phu nhân căng thẳng, không nhìn Tuyết Nhi cái nào, nói xong tự nhiên ngồi xuống uống trà

Tuyết Nhi rõ ràng thất vọng, nhưng nghĩ đến có lẽ đây là quy củ của Hầu phủ, liền không nghĩ ngợi gì "Vâng, nô tỳ hiểu được."

"Ngươi đi xuống trước đi." Đại phu nhân khoát tay áo, ý bảo nàng rời đi.

"Nô tỳ cáo lui."

Đợi cho Tuyết Nhi rời khỏi thuê phòng, Cổ đại nương mới nói ra lời nói muốn nói ngay từ đầu "Phu nhân, Tuyết Nhi này bộ dạng cũng khá xinh xắn, cặp mắt kia thật sự dụ dỗ, quần áo ta tới còn không có nhìn ra, nô tỳ nghĩ, nếu thật sự cho nàng đến hoàn thành nhiệm vụ này, vạn nhất về sau lão gia thật sự mê luyến nàng ta, chuyện này đối với đại phu nhân mà nói..."

Cổ đại nương lo lắng không phải không có lý, Tuyết Nhi này tuổi trẻ, lại xinh đẹp, nhìn bộ dáng diễm dâm đáng yêu kia, thật là chọc người thương tiếc, sợ là sợ đến lúc đó thỉnh thần thì dễ tiễn thần thì khó a!

"Nàng nếu không xinh đẹp, có thể hấp dẫn được lão gia sao? Mê luyến nàng ta lại như thế nào,

chỉ cần nàng nghe lời là tốt rồi, nàng không phải có một đệ đệ sao? Đưa hán an bài đến Vệ thành đi, giao cho ca ca ta, cho hán ở trong phủ làm hạ nhân, trong tay có lợi thế, còn sợ nàng không nghe lời sao?" Đại phu nhân không phải không hiểu sự khẩn khoản của Cổ đại nương, nhưng bà đã sớm có đối sách thật tốt.

"Đúng rồi, làm cho nàng ký khế ước bán mình, điểm này, không thể qua loa." Đại phu nhân nghĩ đến cái gì, lập tức phân phó nói.

"Vâng, khế ước bán mình nô tỳ đã sớm chuẩn bị tốt."

"Tốt lắm!" Đại phu nhân vừa lòng gật đầu, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh, Tần Ngọc Song a Tần Ngọc Song, ngươi hiện tại được sủng ái thì như thế nào? Ngươi có thể xinh đẹp hơn một cô nương mười chín tuổi sao?

Trải qua vài ngày tĩnh dưỡng, vết thương của nữ phu nhân Tần Ngọc Song cũng đã tốt lắm, tuy rằng nàng ngày ngày chịu ân sủng, không có ra khỏi Vô Song các, nhưng nghe Phúc nhi nói, bọn hạ nhân bên ngoài hâm mộ nàng như thế nào, nhất là vị đại phu nhân kia.

Nghĩ đến ngày ấy đại phu nhân đánh nàng như vậy, trong mắt Tần Ngọc Song xẹt qua một tia lãnh ý, mâu quang hơi đổi, khóe miệng gợi lên một độ cong nhỏ, phân phó Phúc nhi bên cạnh "Phúc Nhi, lão gia sợ đã trở lại, hôm nay thời tiết không tệ, thân thể của ta cũng tốt rất nhiều, chúng ta ra tiếp lão gia đi."

"Vâng, phu nhân." Phúc Nhi bước lên phía trước giúp Tần Ngọc Song khoác cái áo choàng, thật cẩn thận giúp đỡ, lần này nữ phu nhân nhân họa đắc phúc, làm cho địa vị của nàng cũng lên cao rất nhiều, lão gia ở trong Vô Song các, nàng cũng được ban cho không ít đồ, ngay cả đồng bạn của nàng, cũng đối với nàng thật sự hâm mộ, đã nhiều ngày, Phúc Nhi nàng đi đến đâu đều được đón tiếp rất nhiệt tình.

Hoa viên Hầu phủ.

An Ninh muốn sửa lại thói quen ngày xưa luôn ở trong Thính Vũ hiên chờ đợi, đến lương đình ngồi xuống, vừa ngồi xuống không lâu, liền nghe được bên kia truyền đến thanh âm của nha hoàn, "Ngũ phu nhân tốt, nô tỳ tham kiến ngũ phu nhân."

"Đi xuống đi, khi nào lão gia trở lại, lại đây nói cho ta biết một tiếng." Tần Ngọc Song ngay cả nói chuyện cũng ra vẻ hơn so với ngày xưa chừng vài phần.

An Ninh khẽ nhủ mảy, vừa định đứng dậy bước đi, Tần Ngọc Song liền đón lại. "Nhị tiểu thư, không nghĩ tới ở trong này lại gặp ngươi, mấy ngày nay đều phải ở trong Vô Song các, ngay cả xương cốt cũng muốn nhũn ra a." Tần Ngọc Song đi vào lương đình, trên thực tế, nàng từ xa liền thấy được An Ninh ở trong lương đình, nàng là đặc biệt lại đây hỏi thăm

"Ninh Nhi gặp qua Tần di nương, Tần di nương thân mình tốt không?" trên mặt An Ninh nở rộ một nụ cười vô hại, nhưng cũng xa cách, ánh mắt không dấu vết đảo qua gương mặt như dương quan rộng mở của Tần Ngọc Song, trong lòng liền hiểu rõ.

"Tốt! Lão gia tự mình chăm sóc, còn có thể không tốt sao?" Tần Ngọc Song cười đến ngọt ngào, ngồi ở bên cạnh An Ninh, nghĩ đến chuyện đã xảy ra ngày ấy, "Nhị tiểu thư, Tần di nương muốn cảm ơn ân cứu mạng của người."

An Ninh nao nao, mâu quang vi liễm, "Tần di nương sao lại nói vậy? Ninh Nhi chưa từng cứu Tần di nương?"

Tần Ngọc Song hiển nhiên không dự đoán được nàng sẽ nói như vậy, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại liễm đi, ha ha cười nói, "Cũng thế! Tần di nương trong lòng hiểu được là được rồi."

Ngày ấy, đại phu nhân vốn phải diện kiến nàng, lại không biết An Ninh nói gì với đại phu nhân, đại phu nhân liền cải biến chủ ý, nàng tuy rằng không có tránh được sự trách đánh này, nhưng nếu ở thời điểm kia không có An Ninh, như vậy Tần Ngọc Song nàng cũng đã tang thân nơi đáy giếng, thế nào còn mệnh hưởng sự sủng ái của lão gia?

An Ninh có ân cứu mạng đối với nàng, nàng nhớ kỹ, nhị tiểu thư này, tựa hồ so với tưởng tượng của chính mình còn khôn khéo hơn nhiều lắm!

An Ninh cười không nói, Tần Ngọc Song là người có hiểu biết tự nhiên có thể biết được là ai cứu nàng, cho nên, dù là nàng không mở miệng muốn nhận ân tình này, Tần Ngọc Song cũng quả quyết sẽ không quên, nàng cứu nàng ta, bất quá là vì suy tính của chính mình thôi.

Chính lúc này, An Bình hầu gia vội vàng đi tới, khóa chặt con ngói, vào lương đình, trực tiếp cầm tay của Tần Ngọc Song

"Lão gia..."

"Thân mình của ngươi còn chưa có tốt hẳn, sao liền đi ra? Nếu lại nghiêm trọng lên, đến lúc

đó, ngươi như thế nào mà theo ta đi U Châu?" An Bình hầu gia đánh gãy lời nói của Tần Ngọc Song, vẻ mặt thân thiết.

Tần Ngọc Song ý cười càng đậm, làm nũng nói, "Lão gia, hôm nay thời tiết tốt, Ngọc Song mới đi ra một chút, lão gia chớ tức giận, Ngọc Song sẽ hảo hảo dưỡng thương, trước khi lão gia đi U Châu nhất định sẽ đem thân thể dưỡng lại hoàn toàn tốt."

"Lão gia muốn đi U Châu?" thanh âm của Đại phu nhân đột nhiên vang lên, mới vừa rồi nhìn thấy An Bình hầu gia vội vàng hướng bên này đi qua, bà liền theo đi lên, nhiều ngày qua, bà ngay cả mặt lão gia cũng không có gặp qua, cho nên, vừa thấy hắn đến, bà liền theo tới, nhưng không có dự đoán được, lại nhìn thấy bộ dáng lão gia đối với Tần Ngọc Song đau sùng như thế, U Châu? Lão gia muốn dẫn Tần Ngọc Song đi U Châu?

Lão gia xuất môn làm việc, chưa bao giờ mang theo thể thiếp, nhưng lúc này thế nhưng... Trong lòng trôi lên một tia tức giận.

"Đứng." An Bình hầu gia cũng không kiêng dè, cố ý trong lúc vô tình, ôm trọn thất lưng của Tần Ngọc Song, giống như thập phần đau sùng.

Tần Ngọc Song đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ở trước mặt đại phu nhân khoe ra, giải bớt uất hận trong lòng của nàng, mảnh mai dựa sát vào trong lòng An Bình hầu gia, mặc dù không nói cái gì, nhưng cũng đã khiến đại phu nhân tức giận một hồi.

Tần Ngọc Song này, đang khiêu khích bà sao?

Hừ! Liễm hạ mặt mày, đại phu nhân khôi phục lại bộ dáng dịu dàng hiền lành, "Lão gia nếu

muốn đi U Châu, có chuyện gì liền làm trước đi! Tuyệt Nhi, lại đây gặp qua lão gia."

Tuyệt Nhi cắn cắn môi, thuận theo quỹ xuống trước mặt An Bình hầu gia, "Tuyệt Nhi gặp qua lão gia."

"Đây là nha hoàn ngươi mới mua? Thật là một nha đầu dụ ngoạn." An Bình hầu gia mị hiết, thuận miệng nói.

Ý cười trên mặt Đại phu nhân càng đậm, "Lão gia, không phải nha hoàn, Tuyệt Nhi là người thiếp thân đặc biệt vì lão gia xem xét chọn làm lục phu nhân, trong phủ hồi lâu không có thêm người mới, nha đầu kia mới mười chín tuổi, đây là một độ tuổi tốt a!"

HẾT CHƯƠNG 83

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chủ động quyền rũ dùng thân thể làm trao đổi

Lời nói của Đại phu nhân vừa rơi xuống, bên trong lương đình mọi người đều thay đổi sắc mặt, An Ninh khỏe miệng không dấu vết giờ lên chút tươi cười, đôi mắt sáng chói hiện lên một tia biến hoá kỳ lạ, Đại phu nhân a Đại phu nhân, nàng lại có thể nghĩ đến cái chủ ý này, nghĩ đến ngày ấy lời nàng nói với Đại phu nhân, rất nhanh liền sáng tỏ ý đồ Đại phu nhân, Đại phu nhân chung quy là sẽ không bỏ qua cho Tần Ngọc Song, mà nữ tử tên là Tuyết Nhi này... An Ninh mâu quang vì liễm, cao thấp đánh giá nàng một phen, điểm đậm đáng yêu, mảnh mai động lòng người, đương ở độ tuổi thanh xuân, là niên kí (niên kí: độ tuổi) người con gái đẹp nhất! Kiếp trước, cũng chưa từng có nữ tử này nhập phủ, nghĩ đến cũng đúng, kiếp trước Dương Mộc Hoan không chết, Đại phu nhân tự nhiên không có băn khoăn về phương diện này, xem ra, đại phu nhân đã làm đủ chuẩn bị !

- "Đại tỷ... Người..."- Tần Ngọc Song trong lòng An Bình hầu gia sắc mặt trở nên hết sức khó coi, mới vừa rồi còn mang theo vẻ khoe khoang, giờ phút này, lại bởi vì lời nói của Đại phu nhân cùng với nữ tử trước mặt mà hoàn toàn biến mất. Lưu Hương Liên này, lại có thể hành động đến bức này!

- "Ngũ muội, đại tỷ là vì lão gia suy nghĩ, Hầu phủ trừ bỏ Đại công tử cùng Nhị công tử, đều là một ít tiểu nữ, người lớn quả thật có chút đơn bạc, ta làm như vậy, hoàn toàn là vì thịnh vượng Hầu phủ mà suy nghĩ."- Đại phu nhân giương cằm đắc ý, nghênh đón tầm mắt hân hận của Tần Ngọc Song, trong lòng cực kỳ đắc ý, hừ, mới vừa rồi còn kiêu khích nàng như vậy, nàng nghĩ Lưu Hương Liên nàng là người dễ chọc sao? Muốn khiêu khích nàng, cũng không nhìn xem cân lượng chính mình!

- "Người... Đại tỷ, lấy Ngũ muội xem, người sợ không phải là vì thịnh vượng của Hầu phủ, người là thấy muội muội ta được lão gia sủng ái, tâm lý ghen tị bất bình đi, cho nên mới làm ra mấy cái Tuyết Nhi Vũ Nhi, đại tỷ, người nếu đối muội muội ta bất mãn, trực tiếp hướng về phía muội muội đến là được, cái gì quát roi, hướng muội muội trên người đánh, dù sao người cũng không phải là chưa từng làm qua!"- Tần Ngọc Song hừ lạnh một tiếng, nữ tử trước mặt này, quả thật là làm cho nàng kiềm chế không được ,nữ tử này, này tuổi mới có mười chín tuổi a, nàng lại có thể nào mà không hâm mộ, không kiêng kị? Hơn nữa bộ dáng mảnh mai, quả nhiên là chọc người thương tiếc, nếu là thật thành lục phu nhân của lão gia, kia nàng vừa mới được sủng ái, sợ là sẽ muốn thất bại.

- "Ồi, ngũ muội a, người đây là oan uổng tỷ tỷ phải không? Ta đánh người, đó là bởi vì người xúc phạm gia quy, tỷ tỷ bất quá là chấp hành gia pháp, bảo trì gia quy thôi, người nói như vậy, coi như ta cố ý với người không bằng, lão gia còn đang ở đây nha! Muội muội nói chuyện nên chú ý một chút."- Đại phu nhân chậm rãi đi đến bên cạnh Tuyết Nhi, tự mình đem Tuyết Nhi đang quỳ trên mặt đất đứng lên, lôi kéo Tuyết Nhi đến gần An Bình hầu gia vài phân:

- "Lão gia, người xem xem, có phải hay không tìm cái ngày lành, đem nàng thu phòng?"

An Bình hầu gia khẽ híp mắt, đánh giá Tuyết Nhi một phen, thần sắc nội liễm, nhìn không ra hân yêu thích, Tần Ngọc Song làm sao có thể trở mặt nhìn Đại phu nhân đem Tuyết Nhi ném vào lòng lão gia, thần hình mảnh mai dựa sát vào trong lòng An Bình hầu gia:

- "Lão gia, Ngọc Song thân mình vừa đau, lão gia mang Ngọc Song trở về phòng được không?"

Đại phu nhân liếc mắt một cái liền xem thấu kỹ xảo Tần Ngọc Song, cũng là lơ đãng, nói: - "Lão gia, ngũ muội mấy ngày nay bị thương, vừa vặn không tiện hầu hạ lão gia, liền làm cho Tuyết Nhi hầu hạ đi!"

- "Lão... Lão gia, phu nhân..."- Tuyết Nhi quỳ mạnh trên mặt đất, thần sắc sợ hãi, mới vừa rồi, nàng vẫn còn ngất ngốc, nàng nghĩ đến mình tiến Hầu phủ, cũng chỉ là làm một cái nha hoàn mà thôi, nhưng là, mới vừa rồi nàng nghe được cái gì?

Phu nhân lại làm cho nàng thành lục phu nhân của lão gia?

Vừa nhắc mắt, chống lại cặp con ngươi lợi hại của lão gia, thân thể liền sợ tới mức lạnh run, nàng tuy rằng đã mười chín tuổi, ở Đông Tần quốc nữ tử mười chín tuổi, đại bộ phận đều đã muốn là mẹ của đứa nhỏ, nàng bởi vì gia cảnh bản hàn, không rảnh suy nghĩ đến việc đó, An Bình hầu gia này, tuổi đều đủ để làm cha của nàng, muốn nàng gả cho hắn?

Trong khoảng thời gian ngắn, Tuyết Nhi như thế nào cũng vô pháp nhận lấy.

- "Người làm cái gì vậy? Mau đứng lên, tạ ơn cũng phải chờ lão gia đồng ý sau lại tạ cũng không muộn."- Đại phu nhân ha ha cười nói, nhưng đáy mắt lại hiện lên một chút sắc bén không dấu vết, Tuyết Nhi này nhất gan, tuy rằng không chế tốt, nhưng nếu làm cho lão gia không thích, vậy những việc nàng làm hết thấy liền giống như kiếm củi ba năm thiếu một giờ.

- "Phu nhân, Tuyết Nhi là nô tỳ của phu nhân, là hạ nhân Hầu phủ, không dám hy vọng xa vời làm Lục phu nhân, không dám trèo cao đến lão gia, Tuyết Nhi chỉ nguyện hảo hảo hầu hạ phu nhân, hầu hạ lão gia liền cảm thấy mỹ mãn..."- Tuyết Nhi lạnh run mở miệng, lòng tràn đầy sợ hãi, nàng là một cái nữ tử đơn thuần, không có nhiều tham vọng, chỉ hy vọng kiếm được một chút bạc, cho phụ thân ở nhà chữa bệnh.

- "Tuyết Nhi a, làm Lục phu nhân cũng có thể hầu hạ lão gia a!"- Đại phu nhân đánh gãy lời nói Tuyết Nhi, tuy rằng cực lực che dấu, nhưng sắc mặt không còn đắc ý giống như vừa rồi.

- "Đại tỷ, người ta là không muốn nha! Một cô nương mảnh mai, nàng nếu không muốn, liền coi như xong chuyện đi! Nếu là truyền ra ngoài, người ta còn nói An Bình hầu phủ chúng ta chiếm đoạt dân nữ, đến lúc đó mặt mũi lão gia nên phóng chỗ nào?"- Tần Ngọc Song nhủ mảy, trong lòng vui vẻ, một cái

nha đầu như vậy, cũng chính là tuổi trẻ, bộ dạng không sai mà thôi, đơn thuần giống như tờ giấy trắng, nếu thật là vào Hầu phủ này, sớm hay muộn cũng bị ăn sống nuốt tươi.

- "Hừ, Ngọc Song, chúng ta đi." An Bình hầu gia vẫn trầm mặc nãy giờ, khẽ hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là tức giận, nếu vừa rồi hắn cũng không bài xích đề nghị của đại phu nhân làm cho hắn nạt thiếp, nhưng giờ phút này, trong mắt hắn cũng nhiều hơn một tia lạnh liệt, nhất là khi nghe thấy lời nói vừa nãy của Tần Ngọc Song, sắc mặt kia lại lạnh vài phần.

Dứt lời, liền ôm lấy Tần Ngọc Song, đi ra khỏi lương đình, lúc đi qua Đại phu nhân Tần Ngọc Song nhìn đến Đại phu nhân sắc mặt khó coi, khóe miệng giờ lên một chút đắc ý, hừ, muốn lão gia nạt Lục phu nhân? Nếu là trước kia, nàng thật ra không có quyền để ý, nhưng hiện tại, lão gia đem nàng trở thành bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay sợ đau, chiếm được một phần yêu thương tha thiết chân thành này, nàng lại có thể nào làm cho nữ nhân khác chiếm tiện nghi, huống hồ nữ nhân này tuổi còn trẻ hơn nàng nhiều!

Đại phu nhân sắc mặt sớm đã trầm xuống, nhìn bóng dáng An Bình hầu gia ôm lấy Tần Ngọc Song càng ngày càng xa, lửa giận trong mắt cũng là càng thêm càng vượng, dưới cổ tay áo tay sớm đã nắm chặt thành quyền, thân thể bởi vì tức giận mà ần ần run run.

- "Phu... Phu nhân..."

- "Ba..."

- "A..."

Tuyệt Nhi vừa kêu ra hai chữ "Phu nhân", liền bị một bạt tai của Đại phu nhân đánh gãy, một cái tát kia hung hăng in trên mặt của nàng, Tuyệt Nhi đau thối ra thanh, trên mặt sớm đã in hình năm ngón tay, lực đạo cường đại đánh vào thân thể của nàng, lao đảo một cái, ngã thật mạnh trên mặt đất, Tuyệt Nhi bụm mặt, lạnh run nhìn Đại phu nhân:

- "Phu... Phu nhân..." Nàng tuy là đơn thuần, cũng biết một bạt tai của Đại phu nhân này là vì cái gì mà đánh nàng, nàng không dựa theo an bài của Đại phu nhân, còn làm lão gia tức giận, nhưng là, nàng thật sự không muốn trở thành Lục phu nhân.

- "Hừ! Có đại nương, đem nàng mang về Cẩm Tú các." - Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, cả người mang theo khí thế tức giận sắc bén, lạnh lùng nhìn Tuyệt Nhi liếc mắt một cái, bước ra khỏi lương đình.

Tuyệt Nhi lạnh run, An Ninh nhìn nữ tử mười chín tuổi bị Cố đại nương lôi kéo đứng lên, thô bạo kéo nàng, hướng Cẩm Tú các mà đi đến, con người thâm thúy lắm lắm.

- "Tiểu thư, Đại phu nhân thế nhưng... Lão gia đủ để làm cha Tuyệt Nhi cô nương nha!" Bích Châu là một nha đầu thiện lương, nàng nhìn ra được Tuyệt Nhi cô nương không muốn, nhưng Tuyệt Nhi cô nương vi phạm ý tứ đại phu nhân, không biết trở về Cẩm Tú các, sẽ bị đối đãi như thế nào?

- "Nàng là người vì đạt tới mục đích mà không từ thủ đoạn, lợi dụng một nha đầu đơn thuần mà thôi, việc này đối với nàng mà nói, căn bản không có để ở trong lòng." An Ninh liếc hạ mắt này, đáy mắt hơn một tia thâm trầm, Đại phu nhân vì đạt tới mục đích, ngay cả nhân sinh mệnh nàng cũng không tiếc, huống chi đây chỉ là một cô nương đơn thuần?

- "Ai! Chính là đáng thương Tuyệt Nhi cô nương, không biết Đại phu nhân sẽ đối đãi nàng như thế nào?" Bích Châu mi tâm trên mặt nhăn càng nhanh, Đại phu nhân ngày thường tuy rằng ôn hòa, nhưng xem nàng trách đánh ngũ phu nhân kia, một cỗ ngoan kính, là có thể nhìn thấy trình độ tâm ngoan, đối đãi Ngũ phu nhân, nàng còn như vậy, huống chi là đối với một cái nha hoàn không đáng giá tiền!

Đại phu nhân sẽ đối đãi nàng như thế nào? An Ninh khóe miệng gọi lên một chút châm chọc, lấy tính tình Đại phu nhân, nàng không khó đoán ra kết cục của Tuyệt Nhi cô nương kia, liêm liêm, An Ninh cũng không nguyện tại lương đình nói nhiều, đứng dậy mang theo Bích Châu đi ra khỏi lương đình.

Bên trong Cẩm Tú các.

Trong phòng, tràn ngập một cỗ hơi thở âm trầm, áp lực làm cho con người ta không thở nổi, Đại phu nhân ngồi ở vị trí chủ vị, trong tay cầm phật châu, từ từ nhắm hai mắt, mặt không chút thay đổi, lại làm cho người ta cảm thấy một cỗ áp lực cường đại bao trùm.

Tuyệt Nhi bị Cố đại nương đẩy mạnh vào phòng, thật mạnh ngã trên mặt đất, bất chấp đau đớn, Tuyệt Nhi giương mắt nhìn Đại phu nhân hai mắt nhắm nghiền, trong lòng bất an càng ngày càng mãnh liệt.

- "Phu nhân, người muốn xử trí nàng như thế nào?" - Cố đại nương đi theo Đại phu nhân đã nhiều năm, biết kẻ chọc giận Đại phu nhân sẽ có kết cục thảm đến cỡ nào, tiểu nha đầu này, quả nhiên là một cái tiện mệnh, đường đường danh phận Lục phu nhân đưa lên đến tận miệng, mà nàng lại không muốn, quả nhiên là không biết thân biết phận.

Đại phu nhân chợt mở mắt, thân thể Tuyệt Nhi theo bản năng khẽ co rúm lại, ánh mắt kia như muốn ăn sống nuốt tươi nàng, Tuyệt Nhi lòng tràn đầy sợ hãi theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng:

- "Phu... Phu nhân..."

Đại phu nhân thân nhiên liếc mắt một cái, tùy tiện lấy tờ giấy mỏng manh đặt ở trên bàn, lạnh giọng mở miệng:

- "Tuyệt Nhi, không phải ta không thương người, Hầu phủ lục phu nhân, bao nhiêu người đều cầu không được, nhưng người lại không biết tốt xấu như

vậy, đã như thế, liền quên đi! Ta cũng không miễn cưỡng ngươi, Hầu phủ này về sau sợ là dung không được ngươi."

Tuyết Nhi cả kinh:

- "Phu nhân... Người muốn đuổi Tuyết Nhi đi sao? Phu nhân, van cầu người lưu lại Tuyết Nhi, Tuyết Nhi sẽ hầu hạ phu nhân thật tốt..."

- "Nhưng ta không cần ngươi hầu hạ!"- Đại phu nhân đánh gãy lời nói của Tuyết Nhi, khoe miệng gọi lên chút âm lãnh, "Tuyết Nhi, ngươi đừng quên, lúc ngươi tiến vào Hầu phủ, ngươi đã ký khế ước bán mình, An Bình hầu phủ chúng ta chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn cả, ngươi hiểu chưa?"

Tuyết Nhi cắn chặt môi, không biết nên làm thế nào cho phải:

- "Tuyết Nhi không có bạc chuộc thân."

Gia cảnh của nàng vốn bần hàn, nên nàng mới phải bán mình nhập vào Hầu phủ, nghĩ đến mình có thể làm nha hoàn, số bạc nhận được do bán mình cũng đã sớm nhờ Cố đại nương đưa đến tròn tay phụ thân (cha già), phụ thân bệnh nặng, số bạc kia sợ đã được dùng để xem bệnh rồi, trên tay nàng ngay cả một đồng tiền cũng không có, lấy đâu ra bạc chuộc thân?

- "Nếu như vậy, ta đây sẽ chỉ cho ngươi một con đường, nếu ngươi không thể chuộc thân, vậy thì tờ khế bán mình này liền chuyển đến trong tay mama của “Xuân Huy uyển” đi! Về sau, đó chính là chỗ ở của ngươi."

Đại phu nhân cầm khế bán mình trong tay đưa cho Cố đại nương, công đạo nói:

- "Phân phó mama đối đãi thật tốt Tuyết Nhi nha đầu."

Oanh một tiếng, trong đầu Tuyết Nhi bỗng trở nên trống rỗng, tuy nàng không biết “Xuân Huy uyển” là chỗ nào, nhưng nàng nhìn thấy ánh mắt của Đại phu nhân lóe lên, cũng nhìn ra vài phần manh mối:

- "Không... Phu nhân, không cần đem Tuyết Nhi bán đi, Tuyết Nhi sẽ làm trâu làm ngựa, vô luận Đại phu nhân cho Tuyết Nhi làm cái gì, Tuyết Nhi đều nghe lời, phu nhân, không cần bán Tuyết Nhi..."

- "A! Nói thật dễ nghe, ta cho ngươi làm cái gì, ngươi từng nghe lời sao? Vậy ngươi nói ta xem mới vừa rồi xảy ra chuyện gì? Nên đem ngươi vứt vào “Xuân Huy uyển” cái loại này, cho ngươi hưởng thụ qua mấy ngày mê mê hoặc hoặc, bằng vào hai mắt ngập nước này của ngươi, chắc chắn không hề thiếu khách nhân thích ngươi, một đôi cánh tay ngọc ngà vạn người gối, một đôi môi son vạn người nếm qua, này có lẽ so với An Bình hầu phủ lục phu nhân, lại càng hợp ý ngươi." Đại phu nhân cười lạnh, một chút cũng không để ý đến Tuyết Nhi cầu xin:

- "Cố đại nương, còn thất thân làm gì? Đem nàng dẫn đi."

- "Không... Phu nhân... Phu nhân, van cầu ngươi..."- Tuyết Nhi theo trong miệng Đại phu nhân đã xác định được “mặt trời mùa xuân uyển” là kỹ viện không thể nghi ngờ, trong lòng càng thêm sợ hãi bất an, nàng không thể tưởng tượng nổi, nếu mình thật sự rơi xuống cái loại địa phương ấy, sẽ là kết cục gì, Tuyết Nhi quý gối trước mặt Đại phu nhân, không ngừng dập đầu:

- "Phu nhân, người cho nô tỳ làm nha hoàn, cho dù là nha đầu nhóm lửa cũng được, không cần đem nô tỳ bán vào cái địa phương kia, van cầu phu nhân..."

Đại phu nhân đứng dậy, đi đến trước mặt Tuyết Nhi, ngừng động tác dập đầu của nàng, một tay nắm bắt lấy cằm của nàng hát lên, hai mắt rơi lệ, bộ dáng đầm đìa đáng yêu, làm cho người khác tâm sinh đau lòng!

- "Hầu phủ không thiếu nha hoàn, chỉ thiếu duy nhất một cái Lục phu nhân." Đại phu nhân bức nàng nhìn thẳng vào hai mắt mình, có điều mở miệng. Thân thể Tuyết Nhi ngán ra, trong ánh mắt có thật nhiều cảm xúc đan xen lẫn nhau, nàng hiểu được ý tứ Đại phu nhân, bây giờ trước mặt nàng chỉ có hai lựa chọn, một là bị bán vào kỹ viện, hầu hạ ngàn vạn nam nhân, hai là ngoan ngoãn làm Hầu phủ lục phu nhân, hầu hạ lão gia.

Cắn chặt môi, cho dù là ai đi chăng nữa, cán cân trong lòng đều đã muốn nghiêng, Tuyết Nhi bất an nhìn Đại phu nhân:

- "Nhưng là... Lão gia hần... Mới vừa rồi..."

Lão gia mới vừa rồi ở giữa lương đình trước khi rời đi đã thể hiện thái độ tức giận, nàng hiểu được, nàng đã chọc giận lão gia, lão gia có thể nào làm cho mình trở thành Lục phu nhân?

Giống như biết suy nghĩ trong lòng Tuyết Nhi, Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, bỏ tay ra khỏi mặt Tuyết Nhi:

- "Việc này ta không giúp được ngươi, hành động vừa rồi của ngươi, lão gia cũng đã muốn giận chó đánh mèo lên cả ta, ta đó là có tâm giúp ngươi, cũng không thể giúp được."

Tuyết Nhi nhất thời suy sụp đi xuống, chẳng lẽ ông trời thật sự muốn nàng lưu lạc đến kỹ viện sao? Không, nàng không cần, nàng tuy rằng gia cảnh bần hàn, nhưng là một cô nương trong sạch, một khi đến loại địa phương này, so với chết còn thống khổ gấp vạn lần.

Nhưng hiện tại nàng còn có thể lựa chọn con đường sống sao?

- "Bất quá... Ta nhưng thật ra có thể cho ngươi một cái kỳ hạn." Đột nhiên, Đại phu nhân mở miệng, đáy mắt cũng là xẹt qua một chút quý dị. Tuyết Nhi như thấy được một tia hy vọng cuối cùng, kích động bất lấy tay áo Đại phu nhân:

- "Phu nhân, Tuyết Nhi cảm ơn người, chỉ cần không đem Tuyết Nhi bán vào kỹ viện, Tuyết Nhi cái gì cũng sẽ làm."

"Tốt lắm, đêm nay ngươi cần phải làm cho lão gia đồng ý nạp ngươi làm thiếp, về phần dùng biện pháp gì..." Đại phu nhân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Nhi hiện lên mong đợi, trong lòng trôi lên một tia lãnh ý:

- "Ngũ phu nhân thân mình bị thương, không thể hầu hạ lão gia, ngươi đã biết nên làm như thế nào chưa?"

Tuyết Nhi sắc mặt trắng nhợt, trong nháy mắt từ trắng chuyển sang hồng, ý tứ Đại phu nhân rõ ràng như vậy, nàng làm sao lại không hiểu? Đại phu nhân là muốn nàng đi quyến rũ lão gia.

- "Nhưng..." Tuyết Nhi muốn nói cái gì đó, nhưng Đại phu nhân cũng không cho nàng cơ hội.

- "Được rồi, có thể lưu lại hay không, vậy phải xem bản lĩnh của ngươi, sáng sớm ngày mai, ta chờ tin tức tốt của ngươi, hy vọng đến lúc đó, ngươi có thể lấy thân phận Lục phu nhân, gọi ta một tiếng tỷ tỷ." Đại phu nhân lạnh giọng đánh gãy lời nói của nàng, lập tức nhìn Cổ đại nương liếc mắt một cái:

- "Đem nàng dẫn đi tắm rửa một phen."

- "Dạ, phu nhân." Cổ đại nương lĩnh mệnh, chuyển hướng Tuyết Nhi:

- "Tuyết Nhi cô nương, đi theo ta."

Giờ phút này, Tuyết Nhi vẫn như trước trong lòng thấp thỏm lo âu, trong đầu luôn trôi lên hai chữ, quyến rũ? Nàng là một cô nương trong sạch, nào biết quyến rũ một người nam nhân là như thế nào? Nghĩ đến thế, lòng của nàng ngoại trừ bất an, còn có e lệ, nhưng nàng còn có thể có lựa chọn khác sao? Nếu là đêm nay nàng không chiếm được cái gật đầu của lão gia, ngày mai, nàng thật sự có khả năng sẽ bị bán cho "Xuân Huy uyển"!

Nàng chỉ cảm thấy, bản thân mình bây giờ đang đứng trên một cây cầu độc mộc, phía trước là sói, phía sau là hổ đen sâu thẳm, vô luận đi đến bên nào, chờ đợi nàng, đều là vực sâu chỉ cần sơ sẩy một chút là vạn kiếp bất phục.

Đêm khuya, bên trong Vô Song các.

Sau khi từ lương đình trở về, Tần Ngọc Song trở nên cảnh giác hơn, nghĩ đến Đại phu nhân động tâm tư làm cho lão gia nạp thiếp, cục tức như ngạnh ở cổ nàng, trong lòng bởi vì thế mà tích tụ một cỗ tức giận.

Nếu không phải cái nha đầu tên là Tuyết Nhi kia không muốn, chọc giận lão gia, nói không chừng giờ phút này lão gia đã muốn có thêm một cái Lục phu nhân nữa rồi, thậm chí, sợ là lúc này lão gia đang cùng với người mới mây mưa, khiến cho nàng bị thất sủng.

- "Lão gia, Ngọc Song thân mình đã tốt hơn nhiều rồi, đêm nay... để cho Ngọc Song hầu hạ lão gia đi." Tần Ngọc Song cùng An Bình hầu gia tiến vào trong thư phòng ở Vô Song các, thân mình mềm mại rúc vào trong lòng hắn, một bàn tay ở trong ngực hắn dao động, đến chỗ thắt lưng lại nắn nã không đi, tuy rằng Tuyết Nhi kia không thể trở thành Lục phu nhân, nhưng nàng cũng không thể không đề phòng, phương pháp tốt nhất là thỏa mãn lão gia, đưa hắn chuyển vào ở trong Vô Song các, như vậy, nàng mới càng thêm an tâm.

An Bình hầu gia con ngươi thu lại, liếc mắt một cái liền nhìn ra ý đồ của Tần Ngọc Song, bắt được tay nàng đang thoát đai lưng của mình, một tay kéo nàng vào trong lòng, bốn cợt nói:

- "Như thế nào? Ngọc Song của ta tối hôm nay tựa hồ phá lệ nhiệt tình."

Tần Ngọc Song suy nghĩ cái gì, hắn làm sao có thể không nhìn thấy? Liếm hạ mặt mày, đáy mắt xẹt qua một chút lãnh ý, hôn mu bàn tay Tần Ngọc Song, giống như một cái lang quân đa tình.

- "Đáng ghét!" Tần Ngọc Song hờn dỗi:

- "Ngọc Song là thiếp thân của lão gia, đương nhiên là nên dùng nhiệt tình lớn nhất để hầu hạ lão gia rồi."

- "Ha ha..." An Bình hầu gia cười ra tiếng, Tần Ngọc Song thấy hắn cao hứng, tưởng rằng hắn đồng ý với mình, liền lấy tay cời xiêm y hắn ra, giúp hắn cời áo, chỉ là, vừa chạm vào cổ áo hắn, An Bình hầu gia lại một lần nữa bắt lấy tay nàng.

- "Lão gia?" Tần Ngọc Song nhú mày, nghi hoặc nhìn An Bình hầu gia.

- "Đêm nay không được, ngươi xem xem, mấy thứ bày trên bàn này, đều là việc hoàng thượng công đạo xuống dưới, lần này xuất hành đến U Châu, ta đều phải sửa sang lại một lần nữa cho tốt, để tránh khi đến bên kia xảy ra cái gì rắc rối, nghe lời, ngươi đi ngủ trước đi, dưỡng tốt thân mình, theo ta đi U Châu." An Bình hầu gia ôn nhu trấn an.

Tần Ngọc Song tuy rằng trong lòng không cam lòng, nhưng cũng không thể làm cho lão gia buồn xuống chuyện tình hoàng thượng công đạo để bôi chính mình, bèn nói:

- Lão gia, ta ở phòng chờ lão gia.

- Nay không được, thân mình của người còn chưa khỏi hoàn toàn... - An Bình hầu gia nhíu mày.

- Để cho Ngọc Song chờ đi, Ngọc Song cũng không ngủ được, chờ lão gia trở về phòng, cùng nhau... - Tần Ngọc Song then thùng cúi đầu, đêm nay, nàng không thể an tâm, bên kia Đại phu nhân không chừng sẽ xuất hiện thêm động tác gì, huống hồ, nàng cũng muốn sớm mang thai một đứa nhỏ, như vậy, chắc chắn lão gia sẽ càng thêm yêu thương nàng.

Nghĩ như thế, Tần Ngọc Song đi ra khỏi phòng, sau khi trở về phòng, lại sai Phúc Nhi chuẩn bị một bồn nước tắm, tránh miệng vết thương ra, thật cẩn thận tắm rửa một phen, mặc vào xiêm y nâng cổ ý chuẩn bị từ trước, Tần Ngọc Song mặc dù đến tuổi ba mươi, nhưng bảo dưỡng vô cùng tốt, mặc dù không trẻ đẹp bằng Tuyết Nhi, nhưng phong thái quyến rũ lại càng sâu hơn hẳn Tuyết Nhi một bậc, giờ phút này, thân thể mềm mại ở trong sa mỏng như ẩn như hiện, quyến rũ người mơ màng.

Nàng vốn là nữ tử thanh lâu, biết ở trên giường nên làm như thế nào mê hoặc nam nhân, dĩ vãng nàng cũng đã hầu hạ An Bình hầu gia, nhưng thật ra không giống như lúc này tỉ mỉ chuẩn bị, đêm nay không giống như mọi đêm, từ lúc biết lão gia thiết tình yêu thương nàng, lòng của nàng không bao giờ có thể bình tĩnh giống như dĩ vãng được nữa rồi.

- Phu nhân, nên ăn canh - Phúc Nhi bưng một chén canh đi đến, vẻ mặt tươi cười, nhìn thấy Ngũ phu nhân trong mắt xẹt qua một chút kinh diễm, không cần tưởng tượng, nàng cũng hiểu được, Ngũ phu nhân trang điểm lộng lẫy như thế này là vì ai, lại cũng biết, giờ phút này nàng đang chờ ai Tần Ngọc Song tiếp nhận bát canh, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, thời gian này, canh bồ của nàng chưa từng dứt đoạn, từ sáng đến tối, một ngày ba lượt, ít nhiều cũng nhờ thuốc bổ này, mà khí sắc của nàng tốt lên không ít, thậm chí cảm giác trạng thái so với trước khi không bị thương còn muốn tốt hơn rất nhiều.

Đem thuốc trong chén canh uống một giọt không dư thừa, thời điểm Phúc Nhi sắp sửa ra khỏi phòng, Tần Ngọc Song có ý công đạo nói:

- Lão gia nếu là trở về phòng, tiến vào nói cho ta biết một tiếng.

- Dạ, nô tỳ đã biết - Phúc Nhi phúc phúc thân, liền thu thập chén bát rồi lui xuống.

Bên trong thư phòng.

An Bình hầu gia chuyên tâm nhìn tập công văn trước mặt, lần này đi U Châu làm việc, hoàng thượng đối với hắn coi trọng mười phần, hắn phải lợi dụng cơ hội lần này ở trước mặt hoàng thượng biểu hiện thật tốt.

Đang chuyên tâm đọc, lại nghe thấy ngoài cửa vang lên một trận đập cửa rất nhỏ, An Bình hầu gia không khỏi nhíu mày:

- Ai?

- Là nô... Nô tỳ - Thanh âm lộ ra một tia khẩn trương, An Bình hầu gia nghe thấy giọng nói có vẻ không quen này nhàn nhàn càng ngày càng chặt, đối với người ngoài cửa quát:

- Đi xuống đi, đừng đánh nhiễu!

Thanh âm bên ngoài không vang lên nữa, ngay tại lúc An Bình hầu gia nghĩ nha hoàn ngoài cửa kia đã đi rồi, lại nghe được thanh âm kia truyền vào, lần này tựa hồ có thêm một tia kiên định, tuy âm thanh run run, lại có thể nghe được rõ ràng:

- Lão gia, nô tỳ... Nô tỳ là tới đưa trà cho lão gia.

- Vào đi - An Bình hầu gia lạnh lùng phân phó một tiếng, rồi lại cúi đầu chuyên chú vào hồ sơ trên bàn.

Cửa bị đẩy ra, rồi lại đóng vào, thanh âm đều cực kỳ nhỏ, như sợ hãi quấy rầy đến An Bình hầu gia ở trong phòng, ly trà được đặt nhẹ nhàng trên bàn, thân hình mảnh mai lẳng lặng đứng ở một bên, cắn chặt môi, khuôn mặt vì bối rối mà trở nên khẩn trương, ngay cả thân thể cũng ả ả run run.

Gặp An Bình hầu gia chuyên chú gì đó trong tay, ngay cả liếc cũng không liếc nàng một cái, Tuyết Nhi nghĩ đến việc Đại phu nhân công đạo, nghĩ đến sáng mai, nghĩ đến vận mệnh mà nàng sắp gặp phải, giống như hạ quyết tâm, quỳ thật mạnh trên mặt đất.

Thanh âm quỳ xuống đất nhất thời khiến cho An Bình hầu gia chú ý, ngẩng đầu lên, nhìn thấy nha hoàn đang quỳ, mi tâm nhíu chặt:

- Như thế nào còn chưa đi?

Thanh âm lạnh như băng, mang theo vài phần trách cứ cùng tức giận, tầm mắt rất nhanh trở lại trên đồng hồ sơ.

- Lão... Lão gia... Nô tỳ cầu xin lão gia hãy thu nô tỳ - Tuyết Nhi cố gắng lấy dũng khí, nếu là dĩ vãng, nàng nhất định là không nói nên lời, trực tiếp cầu xin người khác như vậy, nhưng giờ phút này không thể giống như trước nữa, nếu nàng không nói trực tiếp, lão gia sẽ đem nàng đuổi ra khỏi thư phòng, nếu nàng không thể cầu xin được lão gia, kia ngày mai vận mệnh của nàng sẽ càng thêm thê thảm. Thân thể An Bình hầu gia ngẩn ra, một lần nữa ngẩng đầu lên, đánh giá nha hoàn đang quỳ gối trước mặt này, lạnh giọng mệnh lệnh:

- Ngẩng đầu lên.

Tuyết Nhi ngẩng đầu lên, bắt an nhìn An Bình hầu gia, nam nhân này, tuy rằng đã đến tuổi trung niên, nhưng dáng người to mà cao lớn, làm cho người ta cảm nhận được một loại bá đạo uy nghiêm.

- Là nguoi!

An Bình hầu gia nhận ra nàng, này không phải là người ở lương đình mà Đại phu nhân đề nghị hấn nạp làm Lục phu nhân sao? Ban ngày lòng còn tràn đầy không muốn, hiện tại lại cầu xin hấn thu nàng!

Khóe miệng gọi lên một chút cười lạnh, An Bình hầu gia thân nhiên mở miệng:

- Là Đại phu nhân bảo nguoi đến?

Tuyết Nhi thân thể co rúm lại run run, không dám nhìn vào mắt An Bình hầu gia:

- Là... Là tự nô tỳ đến.

Sắc mặt An Bình hầu gia trầm xuống:

- Nguoi đã không nói thật, vậy nguoi đi ra ngoài đi.

Tuyết Nhi cả kinh, bối rối di động hai đầu gối, đến gần An Bình hầu gia vài phần:

- Không, lão gia, là... Là Đại phu nhân nàng...

Con nguoi An Bình hầu gia khẽ rung mình, tâm tư Đại phu nhân, hấn làm sao lại không rõ? Nàng là hạ quyết tâm muốn hấn đem nữ tử này làm Lục phu nhân, nếu không thành công, nàng sẽ không bỏ qua:

- Nàng nói với nguoi như thế nào? Là muốn cho nguoi đến quyền rũ ta sao?

Tuyết Nhi mặt đỏ lên, vẻ mặt quần bách, hai tay bất an mà xoắn lại.

- Nói! - An Bình hầu gia cất cao ngữ điệu, giọng điệu lộ ra một tia không kiên nhẫn.

- Dạ, đúng vậy - Tuyết Nhi cuống quýt trả lời, tuy rằng Đại phu nhân cho nàng hai lựa chọn, nhưng so với không có lựa chọn nào lại có cái gì khác biệt? Tuy rằng Đại phu nhân không có mở miệng nói ra hai chữ "quyền rũ", nhưng là, nói hay nói, ý tứ của nàng ở nơi nào, còn không hiểu sao?

- Tốt, ta thích nữ nhân biết nghe lời - An Bình hầu gia híp mắt lại, một lần nữa đánh giá nữ tử trước mắt, thân mình trẻ trung làm cho người ta máu sôi trào, bất quá, hấn cũng không vội, ngược lại thân nhiên ngồi ở trên ghế:

- Đừng tưởng rằng nguoi cầu xin ta thu nguoi, ta sẽ cho nguoi như ý, nếu ta nói cho nguoi, mặc dù đêm nay nguoi thành người của ta, nguoi vẫn không phải lục phu nhân, nguoi lại làm như thế nào?

Tuyết Nhi trong lòng ngăn ra, nàng chạy tới bước này, cho dù ngày mai bị Đại phu nhân đuổi đi, nàng cũng muốn thử một lần, thật sâu hô hít một hơi:

- Tuyết Nhi không hối hận.

- Không hối hận! Hảo một cái không hối hận! - An Bình hầu gia nhãn tình sáng lên, nữ tử này quả thật là một cái nha đầu đơn thuần, chính vì như vậy, nàng mới có thể đứng trong phòng này, mà còn chưa bị hấn đuổi ra, liêm liêm mi, An Bình hầu gia mở miệng, cứ như vậy đã muốn quyết định vận mệnh Tuyết Nhi:

- Nếu muốn hầu hạ ta, vậy liền làm cho ta xem thành ý của nguoi.

Trong mắt An Bình hầu gia có hơn một tia khác thường, một cái chớp mắt cũng không chớp khóa chặt hai má kiêu mi. Tuyết Nhi vừa nhấc mắt, vừa vội chống lại tầm mắt An Bình hầu gia, trong lòng lộ bộ một chút, ánh mắt hấn trắng trợn, coi như trên người nàng không mặc quần áo, nàng biết ánh mắt kia của An Bình hầu gia là biểu lộ cho cái gì, Tuyết Nhi cắn chặt môi, bây giờ nàng đã không có đường lui.

Buông trên tay gì đó, Tuyết Nhi đứng dậy, tay run run cởi bỏ quần áo của mình, theo quần áo rơi xuống đất, da thịt non mịn bại lộ trong không khí, khí lạnh làm cho nàng theo bản năng ôm lấy hai vai chính mình, bộ dáng kia, muốn bao nhiêu bất lực có bấy nhiêu, An Bình hầu gia khóe miệng giương lên, vừa lòng gật đầu:

- Như nguoi mong muốn!

Trong thư phòng, độ ẩm liên tục tăng vọt, mà lúc này ở Vô Song các, nguyên bản Tần Ngọc Song cũng là đợi An Bình hầu gia trở về phòng giờ đang nằm ở trên giường, nặng nề chìm vào giấc ngủ, nàng lúc này, làm sao biết được nam nhân nàng đang đợi, lại đang ở cùng một nữ nhân khác mây mưa suốt đêm.

Sáng sớm hôm sau.

Ở trên giường bên trong thư phòng, An Bình hầu gia đã sớm tỉnh lại, nhìn nữ nhân trong lòng, thương thức sợi tóc của nàng, nhưng trong mắt lại không có chút cảm tình nào, mặc dù là đêm qua ôm nhau mà ngủ, nhưng ở trong mắt hắn, nữ nhân này cái gì cũng không bằng. Tình tình Đại phu nhân hắn đương nhiên hiểu biết, mặc dù không phải Tuyết Nhi, cũng sẽ có nữ tử khác, nếu là nàng nhét vào trong lòng hắn, hắn thu thì có làm sao?

Nữ tử trong lòng khẽ “um” một tiếng, mở mắt ra, phía đối diện hé ra khuôn mặt xa lạ, Tuyết Nhi cả kinh, theo bản năng rời khỏi lòng An Bình hầu gia, trí nhớ về tối hôm qua như thủy triều ủa về, trên mặt phút chốc đỏ bừng:

- Lão... Lão gia...

An Bình hầu gia không quan tâm đến nàng ngượng ngùng, xóc lên chăn, đứng dậy:

- Thay quần áo cho ta.

Tuyết Nhi giật mình, ý thức được cái gì, cao thấp đứng dậy, dựa theo phân phó của An Bình hầu gia, giúp hắn thay quần áo, mặc dù tối hôm qua thân mật như vậy, nhưng giờ phút này nàng cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, nàng đoán không ra tâm tư lão gia, chỉ có thể nghe hắn chỉ huy, theo bôn phận mà làm việc, đỉnh đầu vang lên thanh âm của An Bình hầu gia :

- Trải qua tối hôm qua, ngươi đã là người của của An Bình hầu gia ta, nhớ kỹ, ngươi là người của ta, không phải là người của Đại phu nhân, hiểu chưa?

Tuyết Nhi không rõ ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng vẫn gật gật đầu:

- Tuyết Nhi hiểu được.

Chính lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, tối hôm qua Tần Ngọc Song đợi mãi không thấy An Bình hầu gia, sáng sớm liền sang đây tìm, đẩy cửa mà vào, nhìn thấy một nữ tử hầu hạ An Bình hầu gia mặc quần áo, không khỏi nhũn nhũn mày:

- Lão gia, tối hôm qua Ngọc Song... - Tần Ngọc Song đang nói đột nhiên cứng đờ, không vì cái gì khác, đơn giản là nhìn đến đồng hồ điện trên giường, cùng với hương vị ái muội trong không khí kia, nhất là nhìn đến mặt nữ tử đang đứng trước mặt An Bình hầu gia kia, thốt lên:

- Là ngươi!

Tần Ngọc Song chỉ nghe thấy oanh một tiếng, trong đầu một trận trống rỗng, bất khả tư nghị (không thể tin được) nhìn hai người, trong lòng tức giận chậm rãi chạy đi ra, này không phải là Tuyết Nhi mà ngày hôm qua Đại phu nhân muốn lão gia nạp làm Lục phu nhân sao?

Tối hôm qua, hai người bọn họ...

- Ngươi... đồ tiện nhân! - Tần Ngọc Song nhất thời quên đi lý trí, nhanh tiến lên, một cái tát hung hăng đánh vào trên khuôn mặt mềm mại của Tuyết Nhi, nữ nhân này, nhìn mảnh mai đơn thuần như vậy, nhưng lại dám đến Vô Song các của nàng quyến rũ lão gia!

-A... - Tuyết Nhi về mặt ủy khuất trúng một cái tát, điềm đạm đáng yêu dừng lại việc chải tóc, nàng biết người đánh mình là ngũ phu nhân, nàng căn bản không có ý chống lại, trừ bỏ thừa nhận, cũng chỉ có thừa nhận, ở trước mặt Đại phu nhân là như thế, ở trước mặt ngũ phu nhân cũng là như vậy, có lẽ, vào một khắc kia khi nàng bước chân vào Hầu phủ, vận mệnh của nàng đã bị thay đổi rồi.

- Lão gia, đây là có chuyện gì? Tối hôm qua ngươi rõ ràng đáp ứng Ngọc Song sẽ về phòng, nhưng vì sao nữ nhân này... - Tần Ngọc Song bất chấp những thứ khác, mở miệng chất vấn, trong lòng nàng làm sao có thể cam tâm? Tuyết Nhi này phía sau nhất định là chịu sự khống chế của Đại phu nhân, nàng ngàn phòng vạn phòng, đúng là vẫn còn bị Đại phu nhân chui chỗ trống.

An Bình hầu gia khẽ nhủ mảy, nhìn thoáng qua Tuyết Nhi đang bụm mặt, không dám hé răng, nhìn nhìn về mặt tức giận cùng không cam lòng của Tần Ngọc Song, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bàn học có một cái ly trà, muốn nói lại thôi:

- Ngọc Song... - An Bình hầu gia thờ dãi:

- Về sau, nàng chính là Lục phu nhân quý phủ, làm cho ngươi ta đem “Niên Lan tiên” thu thập một chút, cho Lục phu nhân ở."

Dứt lời, liền đi ra khỏi thư phòng, cô đơn lưu lại trong phòng hai nữ nhân với hai cái thần sắc khác nhau, Tuyết Nhi nghe xong An Bình hầu gia phân phó, trong lòng vui vẻ, rốt cục cũng nở ra được một chút tươi cười, Lục phu nhân? Lão gia nói nàng là Lục phu nhân? Như vậy là nàng không bị Đại phu nhân bán đi kỹ viện? Rốt cục thì cũng được thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, cả người xụi lơ ngồi trên giường, không có ý thức đến hai mắt Tần Ngọc Song đang nhìn chính mình, tràn đầy ghen ghét. Mới vừa rồi Tần Ngọc Song nhận thấy được An Bình hầu gia cố ý trong lúc vô tình tâm mắt dừng lại trên ly trà, nàng cũng đã đoán được, nhất định là Tuyết Nhi này hạ được lão gia, mới có thể làm cho lão gia đêm qua thu nàng, được?

Tần Ngọc Song đột nhiên ý thức được cái gì, tối hôm qua chính mình rõ ràng đang đợi lão gia, nhưng từ khi uống xong chén canh kia... Tần Ngọc Song càng nghĩ càng hoài nghi, nàng như thế nào lại ngủ mất? Đây là Vô Song các của nàng, Tuyết Nhi này làm sao có đảm lượng lớn như vậy, công khai? Nhất định là đã làm đủ chuẩn bị rồi, hừ, được! Khá khen cho Đại phu nhân!

- Lục phu nhân, ngươi đã đạt tới mục đích, còn ở tại Vô Song các này của ta làm gì? - Tần Ngọc Song lời nói lạnh nhạt, hung hăng chỉ vào cửa:

- Cút, cút ra khỏi Vô Song các cho ta!

Lúc này đây, nàng xem như là gặp hạn đi, nhưng Đại phu nhân Tuyết Nhi phù thành Lục phu nhân lại như thế nào? Về sau nàng tuyệt đối sẽ không sợ ý như tối hôm qua!

Tuyết Nhi khẽ giật mình, từ giữa vui sướng vừa rồi phục hồi lại tinh thần, ý thức được Ngũ phu nhân đối với mình địch ý, việc vội vàng mặc xiêm y, quay ra lễ với Ngũ phu nhân một cái:

- Nô tỳ cáo lui.

Đối với Tuyết Nhi mà nói, có phải là Lục phu nhân hay không, chỉ có ý nghĩa là nàng có hay không bị bán nhập kỹ viện mà thôi, nàng hiện tại muốn đi nói cho Đại phu nhân biết, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, lão gia đã cho nàng làm Lục phu nhân, nàng sẽ không cần lo lắng bị Đại phu nhân bán đi nữa!

Trong phòng chỉ còn lại có một người là Tần Ngọc Song, ánh mắt dừng lại ở vết máu đỏ tươi trên giường kia, con người căng thẳng, tức giận lại tăng vọt.

- A... - Tần Ngọc Song tê rống ra tiếng, cuồng loạn đem đồ trên giường gì đó đánh rơi hết:

- Lưu Hương Liên, người muốn cho Tuyết Nhi tranh thủ tình cảm của ta sao? Hừ, người đừng mơ sẽ như nguyên!

Nghĩ đến lão gia hứa hẹn với nàng, Tần Ngọc Song thần sắc hơi hơi dịu đi, đúng, lão gia sẽ mang nàng đi U Châu, lão gia vẫn là đau nàng, chẳng qua bị Đại phu nhân thiết kế mà thôi, nàng muốn tăng thêm sức lực, nhất định phải bảo vệ cho lão gia!

Nghĩ đến bụng mình, tốt nhất là nàng có thể mau chóng mang thai, giúp lão gia sinh con trai, như vậy đối với mình sẽ càng có thêm bảo đảm!

Nghĩ đến thế, Tần Ngọc Song bước ra thư phòng, lớn tiếng phân phó nói:

- Phúc Nhi, được của ta đâu? Mau đem được bụng lên cho ta!

Hầu phủ chỉ trong một đêm, đã hơn một cái Lục phu nhân, tin tức này ngay lập tức truyền khắp toàn bộ Hầu phủ, việc này An Ninh đã đoán trước được, chỉ là thật không ngờ, Đại phu nhân động tác nhanh như vậy, cái nữ tử tên là Tuyết Nhi kia, nhìn nàng cũng giật mình không nhỏ.

Giữa trưa hôm đó, Đại phu nhân liền đem tất cả mọi người triệu tập đến đại sảnh, mang lên một tòa tiệc rượu, không có bốn phía lo liệu, vô cùng đơn giản làm cho tân phu nhân kính hoàn trà, nhận thức chủ tử trong phủ một chút.

Đại phu nhân vẻ mặt đầy ý cười, Lục phu nhân khúm núm, Ngũ phu nhân tự nhiên là không có sắc mặt hoà nhã, An Ninh tọa ở một bên, lẳng lặng nhìn, nàng nghe nói, sáng sớm hôm nay Lục phu nhân từ bên trong Vô Song các đi ra, mà bên trong Vô Song các, Ngũ phu nhân lại vừa đứng lúc tức giận, nàng cẩn thận tính toán, cũng đã đoán được rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì.

Ở dưới mí mắt Tần Ngọc Song, Đại phu nhân cùng Lục phu nhân đều có thể chui chỗ trống, mấy người phụ nhân(phụ nữ) này quả nhiên là không đơn giản !

Đổi lại An Bình hầu gia, giữa vài cái phản ứng của các phu nhân, hắn đều coi như không phát hiện thấy chuyện gì, một câu cũng không nói, thái độ làm cho người ta trắc đoán không ra. Chính là, An Ninh lại mơ hồ có thể đoán được tâm tư An Bình hầu gia, cái gì mà người sủng ái là Tần Ngọc Song, hừ, nếu An Bình hầu gia thật sự sủng ái nữ nhân, kia nhất định không phải là Tần Ngọc Song, cũng càng thêm không là tân Lục phu nhân, mà chính là Tam phu nhân được dưỡng ở Thành Nam biệt viện, ngay cả kiếp trước, nàng cũng chưa từng nhìn thấy qua, có thể thấy được sự bảo hộ của An Bình hầu gia đối với nàng có bao nhiêu chu mật, hẳn là thật tình để ý tam phu nhân đi?!

Nghĩ đến cái gì, An Ninh có chút liếm hạ mặt mày, tam phu nhân? Nàng nhưng thật ra muốn nhìn, Tam phu nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào, có hay không ba đầu sáu tay, có thể làm cho người tâm cứng như sắt, lãnh huyết (máu lạnh) vô tình An Bình hầu gia này đặc biệt đối đãi.

Lục phu nhân ở trong Niên Lan hiên, Niên Lan hiên cùng Thỉnh Vũ hiên của An Ninh là láng giềng với nhau, cách nhau chỉ 10 phân, chỉ cần thanh âm hơi lớn một chút, mọi người đều có thể nghe thấy động tĩnh của nhau, lúc An Ninh quay về Thỉnh Vũ hiên, vừa vặn là cùng lúc với Lục phu nhân, Lục phu nhân nhìn thấy nàng, có chút lễ, nàng biết, không phải là vì mình làm cho người ta kính sợ, mà là vị Lục phu nhân mới đến này, ngay cả đối với một cái nha hoàn cũng thập phần có lễ.

Trở về sân không lâu, An Ninh liền nghe được Niên Lan hiên ở cách vách mơ hồ truyền ra âm thanh của Cổ đại nương, hoàn toàn không phải vì Tuyết Nhi đã trở thành Lục phu nhân mà thái độ trở nên khiêm tốn, thật ra so với hạ nhân còn muốn sắc bén thêm vài phần, mà chính Lục phu nhân lại thừa dịp ứng thừa, không dám có chút chậm trễ nào, An Ninh nghe thấy thanh âm bén nhọn kia, trong lòng liền sáng tỏ, thái độ của Cổ đại nương là phản ứng thái độ của Đại phu nhân, Đại phu nhân tuy rằng đối phó với Tần Ngọc Song, đề phòng Tam phu nhân, không thể không vì An Bình hầu gia mà nịnh nọt, nhưng chung quy nam nhân kia là của nàng, tự tay đẩy vào trong lòng đem nam nhân của mình một nữ nhân, tư vị kia quả thật là có chút khô sở, ngay cả Đại phu nhân ở trước mặt mọi người cười hiền lành rộng lượng như vậy, chỉ sợ trong lòng nàng cũng là cười không cười nổi!

Đêm đó, An Bình hầu gia không có đến Niên Lan hiên của tân phu nhân ngủ lại, vẫn như trước ở lại trong Vô Song các, sáng sớm ngày thứ hai, An Ninh nằm trên giường, liền nghe thấy ở cách vách có động tĩnh truyền ra, lúc này hẳn không phải là Cổ đại nương, mà chính là thanh âm của Đại phu nhân.

- Người không có đầu óc hay sao? Đừng tưởng rằng người lên làm Lục phu nhân là người có thể vô tư sống rồi, ta cho người hầu hạ lão gia, cho người làm phu nhân trong phủ, cũng không phải là cho người đến hưởng phúc, có khuôn mặt xinh đẹp tươi trẻ như thế, lão gia vừa sủng người một đêm, người liền không có động tĩnh gì nữa là sao? – thanh âm Đại phu nhân truyền đến, tràn đầy sắc bén, giống như đã bị cái gì kích thích không bằng, An Ninh nghe được, khoe miệng khẽ nhếch lên, thần thái thần nhiên tự đắc mà uống trà, nàng có thể tưởng tượng được giờ phút này sắc mặt của Đại phu nhân có bao nhiêu khó coi.

- Nhưng là... Đêm qua lão gia ngủ ở Vô Song các của Ngũ phu nhân, nô tỳ... - Tuyết Nhi thanh âm lạnh run, tràn ngập hoảng sợ, nàng là một cái tiểu bạch thỏ, ở trước mặt Đại phu nhân sai lang hồ báo này, làm sao có thể không sợ hãi?

Lập tức nghe được một tiếng bập tãi, ba một tiếng, đánh gãy lời nói của Lục phu nhân, tay An Ninh đang bung ly trà khẽ giật mình, ngay cả Bích Châu cũng hướng về phía Niên Lan hiên mà nhìn, thờ dài một tiếng:

- Đáng thương cho Lục phu nhân, sao lại vào Hầu phủ làm gì cơ chứ?

Tuy là làm Lục phu nhân, nhưng so với hạ nhân còn không bằng. An Ninh đem ánh mắt Bích Châu đối với Lục phu nhân thấy thật đáng thương xem ở trong mắt, lại cũng không nói thêm gì, tiếp theo lại truyền đến thanh âm của Đại phu nhân:

- Ở Niên Lan hiên của Ngũ phu nhân? Đêm qua ngơai quyền rũ lão gia như thế nào? Hẳn ở Niên Lan hiên của Ngũ phu nhân, ngơai không biết động chút đầu óc làm cho hấn đến của ngơai à?

Đại phu nhân vốn tưởng rằng, lão gia nghĩ đến Tuyết Nhi tuổi trẻ non mềm, mà chủ động chuyển ra khỏi Vô Song các, nhưng lại không biết, hôm qua không có chút động tĩnh gì, hấn vẫn còn ở trong Vô Song các, mới vừa rồi lúc nàng lại đây, vừa vận dụng tới Ngũ phu nhân, nghĩ đến bộ dạng đặc ý của nàng, Đại phu nhân liền hận không thể ngay lập tức đem nàng đến hậu viện đánh bất tỉnh rồi điện lý (thả giềng) là xong hết mọi chuyện.

- Phu... Phu nhân - Lục phu nhân khóc nức nở, nàng còn muốn nàng đi quyền rũ lão gia sao?

Nghĩ đến cảm giác đau đớn bị xé rách kia, thân thể của nàng liền ần ần run run, ánh mắt lóe ra không chừng, nhưng đúng là tư thái điềm đạm đáng yêu mãnh mai cùng bất lực này, lại làm cho người ta nhìn mà tâm sinh ra thương tiếc, nếu giờ phút này trước mặt nàng là người khác, nữ có lẽ sẽ đồng tình với nàng, nếu là nam sợ sẽ không nhìn được mà ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng che chở, nhưng trước mặt nàng bây giờ là Đại phu nhân, người mới sáng sớm trong lòng đã tràn đầy tức giận cùng ghen tị- Đại phu nhân!

Nhìn bộ dáng Lục phu nhân, trong lòng tức giận càng đậm:

- Khóc khóc khóc, muốn khóc đến trước mặt lão gia mà khóc! Ngơai nhớ kỹ cho ta, nếu đêm nay, lão gia không tới Niên Lan hiên của ngơai, mà vẫn còn ở Vô Song các kia, này lục phu nhân của ngơai cũng đừng mơ tưởng sẽ được ngồi yên ổn, nếu ta có thể cho ngơai lên làm Lục phu nhân, thì cũng có thể cho ngơai đi xuống, chẳng những ngơai không đảm đương nổi, mà kết cục tự ngơai sẽ được thưởng thức!

Lục phu nhân trong lòng phát lạnh, nghĩ đến “Xuân Huy uyển” kia, nhất thời ngừng tiếng khóc:

-thưa vâng, nô tỳ... Nô tỳ hiểu được.

Cuộc đối thoại chấm dứt, Đại phu nhân giống như đi ra khỏi Niên Lan hiên, An Ninh nhìn điểm tâm trên bàn, mâu quang vi liễu:

- Bích Châu, đem điểm tâm này đem sang cho Lục phu nhân.

Lục phu nhân bây giờ còn không có nha hoàn, không biết có phải hay không Đại phu nhân cố ý làm thế, toàn bộ bên trong Niên Lan hiên, cũng chỉ sợ chỉ có một mình Lục phu nhân, nếu là Đại phu nhân cố ý làm thế, như vậy cũng có thể là không có cho người đem đồ ăn đến cho Lục phu nhân, trừ phi Lục phu nhân có thể hoàn thành việc Đại phu nhân muốn nàng làm!

- Dạ, nô tỳ sẽ đưa cái này qua - Bích Châu trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, nàng đã từng xuất thân nghèo khổ, đối với Lục phu nhân lại hơn vài phần thương hại, may mắn mình gặp được tiểu thư, còn Lục phu nhân lại gặp phải người như Đại phu nhân kia, quả nhiên là đáng thương đến cực điểm.

Cao hứng cảm điểm tâm đi ra Thính Vũ hiên, đưa đến trong tay cái người đáng thương kia.

Thời điểm trở về, trong viện lại không có bóng dáng tiểu thư, tìm các phòng, cũng không thấy An Ninh đâu, Bích Châu trong lòng ngăn ra:

- Bóng dáng, ngơai mau ra đây!

Dứt lời, một bóng dáng liền xuất hiện trước mặt Bích Châu :

- Ngơai rốt cục cũng nhớ đến ta !

Phi Phiên nuốt nước miếng về mặt tươi cười lấy lòng cười, thập phần cố ý tới gần Bích Châu, thời gian này, hấn càng ngày càng cảm thấy mình như trở thành một cái oán phụ, hấn hết sức lấy lòng Bích Châu, nhưng thái độ Bích Châu đối với hấn, vẫn y như trước là xa cách cùng cách xa, giờ phút này hấn còn có nửa phần phong lưu lãng tử tiêu sái ư?

- Nhớ ngơai cái đầu quý, ngơai an phận một chút cho ta! - Bích Châu lui ra phía sau từng bước, trong lòng lại bởi vì khoảng cách vừa này gần như thế, mà kinh hoàng không thôi, Phi Phiên này, trong đoạn thời gian này luôn nói một ít câu làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh, làm cho mặt nàng đỏ lên?

Bích Châu hít một hơi thật sâu, nghĩ đến tiểu thư, liền mở miệng hỏi:

- Tiểu thư đâu?

- Xuất môn rồi - Phi Phiên lại đến gần Bích Châu vài phân, nghĩ đến tiểu thư công đạo, trong mắt xẹt qua một đạo hào quang.

- Xuất môn ? Xuất môn mà người không đi theo? Còn gì là bóng dáng thị vệ? - Bích Châu mi phong nhanh cau lại, hai tay chống nạnh, nổi giận đùng đùng mà trách cứ Phi Phiên, nhưng xem ra trong mắt Phi Phiên, cũng là cực kỳ đáng yêu.

- Tiểu thư công đạo, không cần ta đi theo bảo hộ, nàng làm cho ta... - Phi Phiên mâu quang vi thiểm(con người khề thu lại), thần thái sáng láng, thập phần quái dị nhìn Bích Châu.

- Cho người làm gì?- Bích Châu mi tâm nhãn càng nhanh, chỉ cảm thấy bị Phi Phiên nhìn như vậy, coi mình như là một mê mỵ thực bày ra trước mặt hân tủy hân thương thức không bằng, trong lòng phạm lạnh, mặt cũng không từ từ đỏ lên, không mở mắt, không nhìn tới con người xán lạn kia nữa.

Chỉ là, nàng vừa mới chuyển khai tầm mắt, một bàn tay liền nắm ở lưng áo của nàng, giây tiếp theo, nàng chỉ cảm thấy chân mình ly khai mặt đất, thân thể bay lên trời, còn chưa kịp kinh hô ra tiếng, người đã muốn bay lên trên không trung, bên tai trừ bỏ tiếng gió, đó là tiếng cười ha ha của Phi Phiên:

- Mang người đi đến một chỗ!

Hơi thở ấm áp đánh vào màng nhĩ của nàng, trên mặt lại đỏ bừng một mảnh, lan tràn đến cả chỗ cổ, ánh mắt vừa nhìn xuống, trong lòng cả kinh, vội vàng ôm lấy thắt lưng Phi Phiên, kễ sát hân, trời ạ! Cao như vậy, nếu nàng ngã xuống, mệnh này chắc chắn là đi tong!

Này động tác thân mật liên tiếp, cũng làm cho Phi Phiên cười đến ngon ngọt, trong

lòng lại vui sướng, nghĩ đến tiểu thư công đạo, Phi Phiên ý cười càng đậm..

Mà An Ninh lúc này, người đã muốn ở bên trong hoàng cung, một thân nam trang cảm y nguyệt bạch, hoặc gọi hân là "Nhị công tử" sẽ chuẩn xác hơn, bên ngoài ngự thư phòng, đã có vài người chờ ở nơi này, trừ bỏ An Ninh, còn có Thiệu Hoa quận chúa, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, Hải Táp, Ly vương Triệu Cảnh Trạch, ca ca Thiệu Hoa quận chúa Triệu Thiên Lâm, Vân Cẩm, An Lạc Phong.

Chín người đều là tuấn tú lịch sự, tất cả tự đứng ở một chỗ, dẫn tới vô số cung nữ trong cung ghé mắt nhìn. An Ninh trên cảm bào thêu một đoá hoa, nhìn thanh thần mà tao nhã, từ xa, Thương Dịch đã nhìn thấy một chút bóng dáng kia, trong lòng vui vẻ:

- Trừ... - Đang muốn xuất khẩu, đột nhiên ý thức được cái gì, khóe miệng giương lên, trong mắt có một đạo hào quang chột lóe mà qua, hướng đến chỗ An Ninh mà đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

An Ninh thân thể ngẩn ra, xoay người nhìn về phía Thương Dịch, không biết vì sao, nàng luôn có một loại cảm giác kỳ lạ, có thể Thương Dịch đã sớm nhìn thấu nguy trạng của mình, theo bản năng sờ vào khuôn mặt, đây là loại mặt nạ của Văn Cẩm làm cho nàng nó thuộc hàng nhất phẩm (một trong những sản phẩm cao cấp), bao bọc cả khuôn mặt, người ngoài thật sự rất khó có thể tìm ra chút sơ hở nhỏ.

Thương Dịch đi về phía đám đông, thân hình cao lớn, như ngọc thụ lâm phong (một cây to lớn), trên khuôn mặt tuấn tú mơ hồ mỉm cười, đến khi nghe những lời nói kia mới tỉnh lại, khuôn mặt Hải Táp ra lộ vẻ hứng thú hướng về phía quận chúa Thiệu Hoa hỏi, "Người sẽ đáp ứng chuyện này?"

Quận chúa Thiệu Hoa cau mày, "Nhị tiểu thư hân đang trên đường đến."

Tại thời điểm nói những lời này, quận chúa Thiệu Hoa cực kỳ lo lắng, nhưng, trên mặt không hiện chút sơ hở, lúc trước, nàng cho người đi tìm nhị tiểu thư, nhưng mà, kết quả không chắc chắn, nay chính xác mười người đã được điều đi, nếu bây giờ Hải Táp muốn rời đi, tình huống khẩn cấp như thế này, nàng làm sao có năng lực tìm một người thích hợp đến thay thế đây?

Hải Táp cười đến híp mắt, "Người không phải cho có lệ chứ ?"

Ngữ khí mang theo một vài phần không hài lòng, hân đối với Đông Tần quốc chuyện gì cũng không có hứng thú, nhưng với An Ninh hầu phu nhị tiểu thư kia mười phần cảm thấy hứng thú, nếu là không có nhị tiểu thư xuất hiện, hân tất nhiên không muốn tiếp tục ở trong này chờ đợi nữa.

Hừ lạnh một tiếng, trên mặt như ác ma xẹt qua một chút khinh thường, lập tức nhanh chân bước đi, tựa hồ như thực sự muốn trở mặt.

Hải Táp vừa đi, quận chúa Thiệu Hoa càng thêm phần lo lắng, nam tử mắt xanh này, thân phận không rõ, nhưng tuyệt đối không phải người thường, ngay cả Hoàng thượng cũng phải nhượng bộ vài phần, nếu hân thật sự trở mặt, lúc này chính mình cũng không có kế sách gì.

An Ninh thấy thế, lòng này không khỏi cau, thấy hân càng ngày càng đi xa, An Ninh khóe miệng khẽ nhếch lên, cao giọng, "Công tử Hải Táp chớ phải là sợ?"

Quả nhiên, tấm lưng kia ngẩn ra, bước chân dừng lại, sợ? Hân Hải Táp cho tới bây giờ chưa biết cái gì là sợ!

Ánh mắt An Ninh sáng lên ẩn sự nguy hiểm, "Cái gì nhị tiểu thư nhị tiểu thư, theo ta thấy, sợ là công tử Hải Táp lấy có mà thôi."

Hàng lông mày xinh đẹp của Hải Táp cau lại, xoay người nhìn về phía công tử quần áo xanh nhạt, khóe miệng gợi lên một chút khinh miệt, khích tướng sao? Hải Táp hẳn làm sao có thể dễ dàng trúng kế như vậy? thật sự là khinh địch mà !

Không để ý đến An Ninh, Hải Táp xoay người tiếp tục đi, An Ninh có chút nhíu mày, lúc này sắc mặt những người đứng bên cạnh trở nên cứng đờ, không nghĩ tới Hải Táp lại không trúng kế, ánh mắt An Ninh nheo lại, Thuyền Vương, quả thật không hổ danh là bá chủ trên biển, liếc mắt đã biết nàng khích tướng, nhưng thêm một nữa thì như thế nào?

Đôi mắt sáng lên, An Ninh nhìn bóng dáng anh tuấn kia, một lần nữa mở miệng, "Hừ! Có người nghĩ muốn gặp nhị tiểu thư, chỉ sợ nhị tiểu thư là khinh thường người nào đó, Đồng Tàn quốc ta nam tử người người khôn khéo lại có tài năng, nhị tiểu thư như thế nào lại chú ý một tên mất xanh kỳ quái?"

Dứt lời, bóng dáng kiên định kia một lần nữa dừng lại, An Ninh trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ: biết nàng dùng khích tướng thì như thế nào? Không nghĩ ngờ gì mới vừa rồi nàng đã đánh trúng yếu điểm của hắn, với tính cách của Hải Táp, quyết định hỗ trợ hay không, vô luận hắn đang có tâm tư gì, hay hắn cũng không thêm để ý thái độ của nàng, hơn nữa, trước mặt nhiều người như vậy, thẳng gọi hắn là mất xanh kỳ quái, với tính cách cao ngạo của một Thuyền vương, làm sao có thể chịu được?

Như vậy, tiếp theo hắn sẽ có hai thái độ, một là dùng bạo lực để giáo huấn cô "Nói năng lỗ mồm", thứ hai là nhận lời khiêu khích của cô, đường đường Thuyền Vương, là nhân vật quan trọng của thời đại, lại là một quân tử, trong thân thể hắn chảy dòng máu cao quý, làm sao hắn có thể cho phép người khác sử dụng thủ đoạn để hèn với mình, hơn nữa kiếp trước, hắn giúp đỡ An Như Yên, cũng chưa bao giờ lén lút cả, cho nên, tỷ lệ Hải Táp lựa chọn cách thứ hai lớn hơn nhiều so với cách thứ nhất.

Trên mặt An Ninh cười ôn hòa đến vô hại, sáng lạn và ngây thơ, nhưng chính là vì như thế, lại tăng thêm cảm giác khiêu khích.

Con mắt Hải Táp căng thẳng, xoay người một lần nữa nhìn về phía nhị công tử kia, lúc này đây, cặp mắt xanh của hắn đang dậy sóng, mất xanh kỳ quái? Màu xanh là màu đặc thù nhất của hải quốc, toàn bộ mọi người trên đế quốc đều biết, đó là do thần biển ban dấu hiệu cho bọn họ, hắn lại có thể nào để cho một tiểu tử vũ nhục dấu hiệu xem như là niềm tự hào của hắn được ?

Bước đi đến trước mặt An Ninh, An Ninh dù sao cũng chỉ là nữ tử, lại mới có mười lăm tuổi, nên đỉnh đầu cũng không cao quá cổ hắn, Hải Táp trời sinh đã cao hơn so với An Ninh một cái đầu, nhưng mà, hắn đứng ở trước mặt khí thế như vậy lại không làm cho vị nhị công tử này không có một chút gì sợ hãi cả.

Đến Đồng Tàn quốc, hắn liền cố ý che giấu khí thế, nhưng vào lúc này, hắn như một quân vương bình thường, sinh ra đã có sẵn kiêu ngạo, hắn là Thuyền Vương của Hải quốc, có thể làm cho tất cả thần dân của Hải quốc đối với hắn đều phải khâm phục, từ khi sinh ra trên người hắn đã có sẵn loại khí thế này, bình thường không ai có thể kinh thường, nhưng mà nhị công tử này, một chút sợ hãi cũng không có, như trước vẫn cười vô hại, trong ánh mắt không che dấu sự khiêu khích đối với hắn .

Tốt, tốt lắm! Khóe miệng Hải Táp từng chút cong lên tươi cười, hay cho một nhị công tử!

"Người sẽ phải trả giá lớn vì những lời nói vừa rồi của mình!" Hải Táp cười kỳ lạ, lộ ra một tia lạnh giá, tà mị gần như giống yêu nghiệt, cúi người giọng nói nhẹ nhàng ở bên tai An Ninh thì thầm, nói giống như một bàn tay lớn, vương ra muốn kéo chìm nàng xuống biển sâu.

An Ninh nhíu mày, "Giá lớn? Hải Táp công tử nói xem ta đây phải trả giá lớn như thế nào?"

Trong mắt mọi người thấy An Ninh không chút sợ hãi, mới vừa rồi, Hải Táp trên người phát ra khí thế, làm cho bọn họ đều cảm giác được vài phần áp lực, những nhị công tử này vẫn có thể đối đáp thoải mái như vậy.

Chỉ duy nhất Thương Địch khóe miệng vẫn cong lên, ánh mắt thâm thúy nhìn An Ninh, tuy rằng không là khuôn mặt kia, nhưng hình ảnh trước mặt làm cho ánh mắt hắn hiện lên một vài phần ôn hòa, giống như đang nhìn chính nữ tử mình thích, nếu như thần sắc này để cho người khác nhìn thấy, sợ là thiên hạ lại lưu truyền là Thân Vương điện hạ đối với Nhị công tử có tình cảm đồng tính luyến ái.

Những mà, tất cả mọi người hiện giờ đều đang đặt sự chú ý trên người An Ninh và Hải Táp, tự nhiên sẽ không có bất cứ ai có thể thấy được trong ánh mắt hắn hiện lên một phần ôn nhu khác thường.

Chính lúc này, trong ngự thư phòng Sùng Chính đế cùng Dự Thân vương đi ra, mới vừa rồi hai người bọn họ nghe nên ngoài có động tĩnh, liền đi ra xem thử có chuyện gì, đúng lúc trên người Hải Táp phát ra một luồng khí thế.

Thuyền Vương, Sùng Chính đế đã từng nghe đồn về Thuyền Vương kia, những hắn thật không ngờ, người đó lại có sức uy lực đến như vậy, mới vừa rồi ngay cả tâm hắn cũng giật mình. Quả thật không hổ kia Hoàng tử tung hoành trên các vùng biển, những chỉ là do hắn cố tình che dấu mà thôi!

Hải Táp trên người từ sớm đã đầy khí thế, thần nhiên liếc mắt nhìn An Ninh một cái, xoay người nhìn về phía mọi người, "Ta thu hồi lời nói rồi khỏi đây, nhị tiểu thư không đến cũng không sao, bất quá..." Nói đến vậy, ánh mắt Hải Táp đảo nhìn về phía cửa ngự thư phòng nơi Sùng Chính đế đang đứng, khóe miệng tươi cười mang theo một chút quý dī, "Đợi lát nữa ta muốn cùng nhị công tử này cược một phen, nếu là hắn thắng được ta, thì người sẽ có cái này!"

Hải Táp từ trong lòng lấy ra một hộp gấm, mở ra hộp gấm, trong hộp, một hạt châu lớn đủ sắc màu liền hiện ra trước mắt tất cả mọi người, mọi người nhìn thấy đều cả kinh, không khỏi thờ đốc vì kinh ngạc, chỉ cần nhìn thoáng qua, thì đã thấy đó là bảo vật vô giá trị.

Hạt châu này, ở trong mắt những người thật sự học giả sẽ biết, nó mang trong mình một giá trị rất lớn.

"Này là..." Sùng Chính để kim lòng không đậu đi về phía trước vài bước, cái này tuy hẳn chưa từng gặp qua, nhưng nghe nói qua, trong tứ bảo của thiên hạ (bảo trong tứ bảo vật), 《 độc điển 》 sắp xếp thứ ba, và xếp trước nói là thứ nhất là viên hải thần châu này !

《 độc điển 》 trong mắt người võ lâm, đứng thứ nhất, những viên hải thần châu này, ở trong mắt hoàng thất tứ quốc trong mắt, thì cái này được xem quý giá hơn, có được viên hải thần châu này, không còn nghi ngờ gì cả, sẽ có được sự trợ giúp vô điều kiện của Hải quốc.

Hải quốc cùng tứ quốc không xâm phạm, trạng thái này hiện giờ vẫn được duy trì, nhưng tứ quốc này, hoàng thất Bắc Yên vẫn luôn hy vọng có thể liên kết cùng với Hải quốc, nguyên nhân bởi vì, đơn giản là Hải quốc có nhiều tài phú và vị trí vô cùng đặc biệt.

Bốn đại lục (ý là đất trên cạn là của Tứ quốc), bốn vùng biển, chỉ cần trên khu vực biển, đều là thiên hạ của hải quốc, đều được nắm giữ trong tay Thuyền vương, theo truyền thuyết Hải quốc tôn thờ thần biển, thần biển đã nói, khu vực biển từ xa xưa đã là nhà của Hải quốc, không thể cùng với các đế quốc khác tranh đấu quyền lợi trên đất liền, lời nói được các đời Thuyền Vương tuân thủ, nên chưa bao giờ nhúng tay vào các vấn đề tranh chấp của tứ quốc, nhưng mà, nếu một Thuyền Vương có ý định, không hề tuân thủ lời nói kia, như vậy liền liên kết với Bắc Yên cường quốc, thì sợ trên biển và cả đất liền đều không có đối thủ.

Kiếp trước Thuyền Vương bị An Như Yên mê hoặc, chưa bao giờ kháng cự, dưới mọi tình huống đều ra tay giúp nàng ta.

Mà hải thần châu này, cũng được xem như ngọc tỷ trong tay hoàng đế, thậm chí so với ngọc tỷ tác dụng còn mạnh hơn nhiều, có hải thần châu này, liền có thể điều động binh lực trên biển quốc gia, có thể ra bất cứ yêu cầu đối với Thuyền vương, thậm chí sẽ thay thế Thuyền vương cũng không phải là không có khả năng!

Thấy Hải Táp mang vật kia thành tiền đặt cược, điều này quả nhiên là làm cho Sùng Chính để không khỏi giật mình .

Hải Táp thấy phản ứng của Sùng Chính để , cũng đã biết, Đông Tần hoàng đế này hẳn là đã biết đây là cái gì, khoe miệng gọi lên một chút đắc ý, hẳn sợ mang vật quý trọng như vậy làm tiền đặt cược, hoàn toàn là vì hẳn tự tin sẽ không thua nhị công tử này, mà hải thần châu là bảo bối của hoàng thất hải quốc hẳn, làm sao có thể dễ dàng trao tay người khác được ?

An Ninh nhìn vật kia, nàng mặc dù chưa thấy qua, nhưng giờ phút này thấy phản ứng của Sùng Chính để, liền có thể biết, hạt châu này, không chỉ là bảo bối vô giá trị mà thôi, huống hồ, Hải Táp trên mặt tự tin, hiển nhiên đang tin tưởng vào sự bất bại (không bao giờ bại) của chính bản thân mình, hẳn mang ra, chỉ vì muốn gia tăng lợi thế, càng muốn dụ dỗ Sùng Chính để, cho phép trận đặt cược này.

Nếu hẳn đoán không sai, vậy thì yêu cầu tiếp theo của Hải Táp, sợ là khó có thể làm cho mọi người chấp nhận được!

"Vậy nếu chiến thắng" Câu hỏi đầu tiên thốt ra, không phải từ An Ninh, mà là Thương Dịch, lúc này hẳn nhìn màu sắc của hạt châu, ánh mắt trở nên thâm thúy làm cho người khác không thể nào bắt được cảm xúc, trên khuôn mặt đã không còn sự ôn nhu như vừa rồi, hơn nữa khí ngút mang theo vài phần nghiêm túc.

"Ha ha..." Hải Táp cười ra tiếng, kia tiếng cười làm cho da đầu người khác có chút dựng đứng lên, cớ thể có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh xẹt qua, tầm mắt mọi người nhất thời chuyển từ hải thần châu dời lên người Hải Táp, chỉ thấy hàng lông mày rậm rạp của Hải Táp cau lên một chút, cao giọng mở miệng, "Nếu ta mà thắng, vị nhị công tử này... Hừ, từ nay về sau đó sẽ trở thành nô lệ của Hải Táp ta, ta sai hẳn làm cái gì, thì hẳn phải làm cái đó, ngoài ra..."

Hải Táp dừng lại một chút, mắt xanh đảo qua mọi người, thấy một vài người thần sắc đã thay đổi, nhị công tử vẫn về mặt bình tĩnh, trong lòng hừ lạnh, nếu mà hẳn thắng, điều đầu tiên là làm cho tên nhị công tử này trước mặt sử thần tứ quốc mất mặt, bắt hẳn lạy Hải Táp đầy ba lạy, trước mặt mọi người nhận chủ!

Dám khiêu khích Hải Táp hẳn chính là tự tìm lấy tui nhục!

"Mặt khác cái gì?" Ánh mắt An Ninh sáng lên, cơ hồ có thể biết được ý đồ của Hải Táp, hẳn nếu là muốn mình trước thiên hạ nhận hẳn là chủ, thì nàng sẽ có biện pháp làm cho hẳn nhục nhã lại!

Hải Táp chống lại tầm mắt của An Ninh, hướng đến lại gần nàng vài phần, "Nhị công tử, ngươi nên biết là ngươi phải nhận ta làm chủ từ, về phần khác... Mặt khác, ta hy vọng Hoàng thượng thành toàn, đem An Bình hầu phủ nhị tiểu thư ban cho Hải Táp ta."

Dứt lời, cơ hồ sắc mặt tất cả mọi người thay đổi.

"Không được!"

"Không được!"

"Không được!"

"Không được!"

"Không được!"

Thần vương Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, Vân Cẩm, ngay cả Triệu Cảnh Trạch cũng ở trong đó, năm người cùng một lúc trả lời, liền cự tuyệt!

Một vài người sắc mặt khó coi đến cực điểm, Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, ba người đều chú ý đến An Ninh, bọn họ như thế nào có thể trở mặt nhìn nàng trở thành tiền cược? Đem An Ninh ban cho Hải Táp? Không có cửa đâu!

Vân Cẩm đương nhiên không muốn chính biểu muội mình trở thành tiền đặt cược, bây giờ Ninh Nhi là người thân duy nhất của hắn, vì nàng mà Vân Cẩm quyết tâm báo thù, quyết tâm phục hưng Vân gia, hắn cũng sẽ không trở mặt nhìn Ninh Nhi để nàng trở thành vật để thưởng? Đây chính là vũ nhục người khác, Hải Táp chỉ nói là ban cho hắn, lại không nói muốn kết hôn với Ninh Nhi muốn nàng làm vợ, hắn sao có thể để biểu muội duy nhất của mình trở thành một phẩm vật để giao dịch?

Cho tới Triệu Cảnh Trạch, hắn trong lòng cũng là có tính toán khác, lần trước đi Hầu phủ, tuy rằng bắt lợi, thậm chí làm cho hắn mất mặt, hắn đến nay đều không phát giác một chút manh mối nào, nhưng An Ninh với hắn mà nói, là một quân cờ có giá trị không nhỏ, trong lòng hắn từ trước đã có chủ ý muốn nên duyên cùng với An Ninh, làm thế nào có thể để cho An Ninh ban cho Hải Táp loại người bỏ đi này?

Năm thanh âm vang lên làm cho những người khác đều ngẩn ra, ánh mắt Hải Táp nhất thời liếc mọi người một cái, giờ này khoe miệng càng lúc càng công lên, xem ra, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư quả nhiên là không đơn giản, nếu như vậy, hắn càng muốn kiên trì mang nàng ta thành tiền cược.

"Đồng Tàn hoàng thượng, ý của ngài như thế nào?" Hải Táp tầm mắt cuối cùng dừng lại ở trên người Sùng Chính đế, chỉ thấy Sùng Chính đế vẫn như trước tầm mắt đặt ở viên Hải thần châu, nên cố ý quơ quơ, tại thời điểm trên tay hắn cầm Hải Thần Châu, cũng đã biết, Đồng Tàn hoàng thượng đã xác định thân phận của hắn, nếu hắn đã biết thân phận của mình, như vậy, thân là một hoàng đế của một quốc gia, về lý nên biết cân nhắc lợi hại.

Đúng như dự đoán của Hải Táp, Sùng Chính đế tính toán lần này... Vô luận thấy thế nào, nhất định phải giao dịch, nếu là vị nhị công tử thắng, Hải Thần Châu kia của Thuyền Vương liền rơi vào tay của nhị công tử, như vậy hắn liền mượn sức nhị công tử, nắm giữ Hải Thần Châu này, đối với Đồng Tàn mà nói, không thể nghi ngờ đây là một trong những chuyện tốt nhất. Có Hải Thần Châu, sợ là ngay cả Bắc Yên quốc đối với Đồng Tàn đế quốc cũng phải kiêng sợ ba phần.

Nếu là Thuyền vương thắng, tựa như mong muốn của hắn, đem An Bình hầu phủ nhị tiểu thư ban cho hắn, đến lúc đó, hắn đem nhị tiểu thư phong làm công chúa, lấy thân phận công chúa ban cho Thuyền vương, như vậy khác nào Đồng Tàn quốc cùng với Hải quốc liên minh, điều này so với việc có trong tay Hải Thần Châu cũng không phải là không lời.

Này mặc kệ như thế nào, đối với Đồng Tàn quốc của hắn đều có lợi nha!

"Trẫm..."

"Cậu." Thương Dịch trầm giọng mở miệng, đánh gãy lời nói của Sùng Chính đế, cả người tựa hồ hướng về phái Sùng Chính đế như muốn truyền đạt tin tức gì đó.

Sùng Chính đế trong lòng ngẩn ra, nhìn về phía Thương Dịch, thật sự đây là một quyết định đúng, nhưng giờ phút này lại trở nên khó khăn, mấy người khác cũng đồng thời nhìn hắn, ánh mắt khẩn cầu, hoặc uy hiếp.

Thương Dịch cùng Nam Cung Thiên Duệ đều thích An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, điểm này, hắn biết, Hoàng hậu từng cùng hắn đề cập qua việc này, hai người thương lượng, nên đem An Ninh hứa hôn cho Thương Dịch, hay là hứa hôn với Nam Cung Thiên Duệ, Nam Cung Thiên Duệ là đại tướng quân uy phong, hắn vốn thương yêu thần tử này nhất, thân lại là chất nhi của Hoàng hậu, lập nhiều chiến công hiển hách, thành toàn hôn nhân cho hắn, cũng là việc quân vương nên làm.

Mặt khác, Thương Dịch thân là chất nhi của hắn, là đứa con duy nhất tỷ tỷ của hắn để lại trên đời, hắn vẫn luôn quan tâm đến hôn sự của nó, nhiều lần ban thưởng mỹ nữ, đều bị tặng trở về, hiện tại hắn vất vả mới thích được một nữ tử, hắn thân làm cậu, cũng nên thành toàn chuyện tốt này.

Nhưng An Bình hầu phủ nhị tiểu thư chỉ có một, hắn cùng Hoàng hậu rất khó khăn, hiện tại lại thêm một Thuyền vương Hải Táp nữa, trong khoảng thời gian ngắn, Sùng Chính đế vẻ mặt rối rắm, "Này... Này..."

"Hoàng Thượng..."

"Cậu..."

"Đồng Tàn hoàng đế..."

Vài thanh âm liền một lần nữa vang lên bên tai hắn, Sùng Chính đế càng thêm phần khó xử, nhìn Nam Cung Thiên Duệ, nhìn Thương Dịch, lại nhìn Hải Táp trong tay kia cầm một Hải Thần Châu, tay phút chốc nắm chặt, "Để tự nhị công tử quyết định đi."

Đây như một củ khoai lang nóng thổi nếu không vứt bỏ, thì thật sự sẽ rất đáng sợ.

Tầm mắt mọi người đều chuyển dời trên người An Ninh, An Ninh nhất thời lướt qua, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm trong mắt lộ vẻ uy hiếp, Thương Dịch mi mắt nhanh chóng nhắm lại, Vân Cẩm hướng tới nàng lắc đầu, hai người tựa hồ là nói cho nàng, không nên đáp ứng cuộc đánh cược này với Hải

Táp .

An Ninh liền cuối đầu, lại nghe thấy Hải Táp khiêu khích, "Nður thế nào? Không phải Nhị công tử sợ hải sao?"

Sợ? Nàng là trù sinh một lần, ngay cả cái chết cũng đã trải qua, An Ninh nàng đây còn điều gì để sợ hải?

"Ta đang suy nghĩ, tiền đặt cược này có phải hay không công bằng?" An Ninh khẽ cau mày, thần nhiên mở miệng.

"Vậy ngươi cứ nói đi, tại sao lại không công bằng?" Hải Táp hừ lạnh một tiếng, công bằng? Cũng chính là hắn, có người dám cùng hắn bàn luận công bằng, nếu là ở hải quốc, chỉ cần là Thuyền vương hắn nói một câu, thì ai sống ai chết đều do hắn quyết định ! Không một ai dám có nửa lời không đồng ý, chỉ có thể cảm ơn ân điển của hắn.

"Ta nếu thua, làm nô lệ của ngươi, ta đây nếu thắng, công tử Hải Táp có phải hay không cũng nên trở thành nô lệ của ta? Thế này mới công bằng, không phải sao?" An Ninh điềm tĩnh không sợ hải nói ra những lời này, vừa nói xong, liền bị Sùng Chính để lớn tiếng quát.

"Làm càn... Ngươi... Ngươi..." Sùng Chính để phần nộ chỉ vào An Ninh, nhị công tử này, làm sao có thể có một lá gan lớn như vậy, dám bắt Thuyền vương làm nô lệ! Theo bản năng nhìn về phía Thuyền vương Hải Táp, "Thuyền... Công tử Hải Táp, khi nãy hắn cái gì cũng chưa nói... Đừng so đo với hắn."

Sùng Chính để vừa kêu ra một cái tự (danh) "Thuyền", liền thấy ánh mắt cảnh cáo của Hải Táp, nên sửa lời.

"Hoàng thượng, thế này mới không công bằng, không phải sao? Chẳng lẽ công tử Hải Táp và nhị công tử này có điểm gì khác nhau? Vậy thì cần gì phải đánh cược nữa!" Khóe miệng An Ninh gọi lên một chút châm chọc, nàng đúng là xác định Thuyền Vương không muốn nhiều người biết thân phận của hắn, cho nên hắn mới như thế "Không kiêng nể gì", dù sao, nàng cũng không biết Hải Táp này đường đường chính là Thuyền vương nhà! A, để Thuyền vương làm nô lệ, là đại nghịch bất đạo, nhưng đối với những người không biết thân phận của hắn thì cũng sẽ không bị trách tội, ở đây hắn chỉ là một công tử có ánh mắt màu xanh mà thôi.

"Được!" Hải Táp thật ra sáng khoái hưởng ứng, vẫn như trước tràn đầy tự tin, muốn Thuyền vương hắn làm nô lệ, trên đời này sợ cũng chỉ có mình nhị công tử dám. Sao cũng được! Đợi cho đến khi hắn thắng, lại đưa tên kia mang về Hải quốc, đến lúc đó cho hắn biết, hôm nay chính hắn phạm phải loại đại tội bất kính nào.

"Đồng ý thì đập tay ăn thẻ Hoàng Thượng làm chứng." An Ninh chống lại cặp mắt của Hải Táp, kiên định mở miệng, giờ bàn tay lên, cùng Hải Táp đồng nhất.

"Trừ..... Nhị công tử!" Thương Dịch kêu lên, không nén khỏi lo lắng, thân phận Thuyền Vương hắn Ninh nhi có thể đoán ra chứ.

Tứ hải, không dễ dàng thắng được, vạn nhất Ninh nhi thua, như vậy, chẳng những phải chịu nhục mà còn bị ban cho thuyền Vương.

Một cái "Trừ" làm thân thể An Ninh ngẩn ra, nhìn Thương Dịch thân thể ngẩn ra, trong lòng lộp bộp một chút, giờ phút này hắn Thương Dịch đã nhìn thấu nàng là ngụy trang tới đây, không khỏi nhú nhú mày, ánh mắt của hắn lợi hại hay chính mình dịch dung vụng về? Nhưng là nơi này ngoại trừ Vân Cẩm trước đó biết được, sợ cũng chỉ có Thương Dịch nhận ra nàng.

"Vừa rồi đập tay, liền không thể thay đổi, nếu ai đổi ý chính là nhận thua, ha ha..... Nhị công tử đợi xem lát nữa ta sẽ không nhường ngươi a!" Khuôn mặt của Hải Táp cười đến tà mị.

"Cũng vậy!" An Ninh liếc hạ khuôn mặt, khí thế không thua Hải Táp.

"Ha ha, tốt, Hoàng Thương Đông Tàn quốc, ta trước dễ dàng thắng người của tam quốc, lại don dẹp một chút tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này!" Hải Táp sáng khoái cười ra tiếng, tiếng cười vang vọng khắp ngự thư phòng, bóng dáng cao lớn đã muốn hưởng bên kia đi tới.

Mấy người đứng ngoài ngự thư phòng đều là một trận trầm mặc.

"Nhị đệ, chúng ta đi." Vân Cẩm tiến lên lôi kéo cổ tay An Ninh, Hoàng Đế ở đây hắn cũng không có chút kiêng kỵ, hắn không thể để An Ninh cùng Hải Táp đánh cược, vừa thấy đã biết Hải Táp kia không đơn giản nhất là khí thế vừa rồi phát ra cùng với Sùng Chính để đối hắn dị thường tôn trọng, tất cả đều không bình thường.

"Ca." An Ninh khẽ gọi ra tiếng, nhìn Vân Cẩm nàng đã sáng tỏ suy nghĩ trong lòng hắn, "Ca, mới vừa rồi đã nói, nếu rồi khỏi là chủ động nhận thua, không đánh mà bại, chẳng phải quá tiện nghi cho hắn?"

Nàng chính là muốn nói cho Vân Cẩm vô luận như thế nào nàng đều không thể rút lui, nếu bọn họ đi rồi, nàng "Nhị công tử" vẫn như cũ trở thành nô lệ của Hải Táp mà chính nàng cũng có thể bị Hoàng Thương ban cho Hải Táp vạn mệnh.

Đó là Hải Táp, Thuyền Vương oai phong một cõi thì sao? Hắn ngày thường anh tuấn thì sao? Hắn là chúa tể toàn bộ vùng biển đế quốc thì sao? An Ninh nàng cả đời chỉ thành nữ nhân của nam nhân chân chính yêu nàng, tiền kiếp nàng bị Triệu Cảnh Trạch phụ bạc, cả đời này nếu không tìm được nam nhân toàn tâm toàn ý yêu mình, suốt đời nàng quyết không lấy chồng.

"Nhị đệ..... Chúng ta rời đi Đông Tàn." Vân Cẩm như trước mâu thuẫn kiên định, cùng lần thì hắn buông tha cơ hội phục hưng Vân gia, mang Ninh nhi đi tha hương, Ninh nhi là người thân duy nhất trên đời này của hắn, vì nàng hắn còn có cái gì không thể buông tha?

"Ca, người điên rồi sao?" An Ninh thật không ngờ Vân Cẩm thế nhưng để ý chính mình, rồi đi Đông Tần chính là buông xuôi tất cả những gì đã bọn họ đã cố gắng! Trong lòng dâng lên một cổ ảm áp, "Ca, người tin tưởng ta!"

Huynh muội hai người đối diện, Vân Cẩm nắm cổ tay An Ninh thật chặt, cắn răng, coi như quyết định bình thường, nếu như Ninh nhi thua, lúc đó hắn sẽ thay mặt Ninh nhi đập đầu nhận chủ, còn chuyện đem Ninh nhi ban cho Hải Táp, hừ, hắn liều mạng cũng phải giết Hải Táp, như vậy Ninh nhi sẽ được bảo toàn.

Một bên con người Thương Dịch neho lại, trong mắt công tử Ngân Diện này có nhiều thân thiết cùng tình nghĩa đối An Ninh, hắn đối với An Ninh tựa hồ không thua kém gì mình, Ngân Diện? hắn rốt cuộc là ai?

Lần trước sau khi ở thuyền hoa trở về, hắn liền cho người điều tra Ngân Diện công tử, nhưng tin tức thu được vô cùng ít, hắn là thương nhân đột nhiên nửa năm trước xuất hiện ở Đông Tần quốc, trong tay nắm giữ Bát Trân Các, Lâm Lang hiền, thực là vì mở cửa hàng mà sản nghiệp đã rộng lớn vô cùng, người này làm việc đều thần thần bí bí, nhưng buồn bán trang sức trẻ con vô cùng độc đáo.

Ngoài thông tin này thì tất cả đều trống rỗng, ngay cả họ tên, xuất thân đều không rõ ràng, thậm chí không có người gấp qua khuôn mặt thật của hắn, hắn tuy kêu An Ninh là "Nhị đệ" nhưng Thương Dịch có thể khẳng định, hắn biết chuyện An Ninh là nữ nhân giả nam trang.

Trong lòng trôi lên một tia ghen tuông, Vì vậy đặc biệt chú ý Ngân Diện công tử, vừa rồi An Ninh gọi Ngân Diện công tử là "Ca" thì trong mắt lóe lên một tia ảm áp, phải chăng vì xúc động.

Mà lúc này, một nơi khác trong lòng cũng sinh một tia khác thường, quận chúa xinh đẹp thông minh, chính là liếc mắt một cái nàng liền nhận ra Vân Cẩm đối với nhị công tử vô cùng đặc biệt thân thiết, ngay cả nàng cũng chưa từng cảm nhận được, trực giác nói cho nàng biết Vân Cẩm vì vị nhị công tử mà buông tha tất cả.

"Vị này tiểu công tử, đợi lát nữa người cần hết sức nha." Sùng Chính để mở miệng, hiện giờ hắn cũng chỉ có hi vọng nhị công tử này có thể thắng Thuyền Vương, chỉ có thắng Thuyền Vương mới có thể nghĩ đến Thần Châu đồng thời bảo vệ được An Bình hầu phủ nhị tiểu thư. Xem ra vô luận là Thương Dịch Hay Nam Cung Thiên Duệ thì nhị tiểu thư này sớm hay muộn đều là vợ chất nhi của hắn.

"Tuân mệnh" An Ninh kiên định mở miệng, hiện tại vô luận như thế nào nàng cũng phải thắng Hải Táp mới được.

"Đi thôi, thời gian không sai biệt lắm, hôm nay Tứ quốc tế tiến hành trong điện Trọng Dương, ba quốc gia khác sợ là đã có chuẩn bị tốt, chúng ta đi qua, đợi lát nữa sẽ gặp các người." Sùng chính để cao giọng mở miệng, lập tức kéo long bào, dẫn đầu hướng Trọng Dương điện đi đến.

Trong Trọng Dương điện.

Hoàng hậu nương trước một bước đã tới nơi, tự mình chiêu đãi sứ thần các nước, Trọng Dương điện vì hôm nay mà chuẩn bị rất nhiều, đặc biệt chia Trọng Dương điện thành bốn khu vực, Bắc Yến đại Hoàng tử mang theo mười người ngồi ở vị trí phía Bắc, nữ hoàng Tây Lăng mang theo mười người sứ thần Tây Lăng quốc ngồi phía Tây, hôm nay Thượng Quan Mẫn quần áo đỏ thắm cũng an phận ngồi cạnh nữ hoàng Tây Lăng, rồi đặt bên hông không nói lời nào trông có vài phần thực nữ, chính là, không ai biết giờ này Thượng Quan Mẫn đã sớm đứng ngồi không yên, nếu không phải mẫu hoàng bệ hạ ban lệnh cấm cho nàng, nàng làm sao có thể nghe lời ngồi chỗ này?

Trong khu vực phía Nam, lấy quốc chủ Nam Chiếu quốc dẫn đầu, thái tử Sở cũng ngồi bên cạnh, còn có một nữ tử đang đứng, nàng phải chăng là nha hoàn, dáng điệu cúi thấp mặc dù cúi thấp nhưng khi An Ninh vừa bước chân vào Trọng Dương điện liền nhận ra.

Khóe miệng gợi lên chút cười lạnh, nàng kia nàng nhận ra, tuy ngày thương không hay xuất hiện nhưng mạng của nàng do nàng ta lo lắng, không phải ai khác, chính là người trong bức tranh sát thủ vẽ.

A! Muốn mạng của nàng a!

Sau ngày ấy, Thương Dịch ra lệnh Kinh Chập trong vòng ba ngày mười hai sát thủ phải san bằng sát thủ mình, chưa hết ba ngày trong chốn võ lâm truyền ra tin tức, sát thủ mình một đêm bị giết, không ai biết người đã ra tay, chỉ nghe nói căn cứ của sát thủ mình nhuộm đầy máu tươi, không một ai sống sót, hai mình chủ sát thủ mình cũng cũng không thoát khỏi, xác treo bên ngoài cửa chính, trên mặt bị chính kiếm của mình gắt gao đâm một nhát, bộ dạng muốn bao nhiêu tàn nhẫn liền có bấy nhiêu.

An Ninh nhìn về phía Nam, bên trong trừ bỏ Nam Chiếu quốc chúa còn có mười chỗ ngồi, mười chỗ đã ngồi hết chín, mà nữ tử kia tự mình rút cho thái tử sở một ly trà rồi ngồi vào vị trí còn lại, mắt An Ninh xẹt qua một chút, thì ra là thế a! Nữ tử này đã có tư cách ngồi vào vị trí kia còn có thể là một nha hoàn sao?

Đáp án đó sao có thể.

Theo mọi người đi đến khu vực phía Đông, Hoàng hậu đã ngồi ở đó, ngoài Hoàng hậu còn có Hải Táp, nhìn An Ninh tới khóe miệng Hải Táp gợi lên một chút tươi cười, chỉ vị trí bên cạnh mình, "Ngồi đây đi! Ta cần cái gì, người hãy hầu hạ cho tốt, sớm muộn sẽ là nô lệ của ta, trước thích ứng một chút cũng không sao."

Lời vừa nói làm vài người đen mặt, nhưng An Ninh vẫn như trước thản nhiên cười, coi như không nhìn thấy hắn khiêu khích.

"Hắc hắc! Hải Táp công tử, Tô Cẩm ta tới hầu hạ người như thế nào?" Tô Cẩm cà phơ cà phát tới ngồi cạnh Hải Táp tỏ vẻ thù địch, sao lại ban An Ninh

cho hấn? Phải ban thưởng một trăm người quai dị cho hấn mới đúng!

Ngày ấy, thời điểm quận chúa Thiệu Hoa mời du hồ, nhờ nhị công tử kia mà mọi người biết, vì An Ninh giờ phút này bọn họ mới chung một trận tuyến.

Hải Táp nhú mày, nếu không có An Ninh bao nhiêu khiêu khích với hấn đều giống nhau, hấn không đem đích ý của Tô Cầm để trong lòng, ngược lại hấn im lặng nhìn vị trí kế bên, Nam Cung Thiên Duệ một thân cảm y màu đen tiến lên, thần nhiên mở miệng, "Hải Táp công tử không ngại ta ngồi đây chứ?"

Người đã muốn ngồi xuống nên mới quăng ra câu nói đó, mặc kệ Hải Táp có đồng ý hay không, Nam Cung Thiên Duệ đã ngồi ở chỗ này.

Khỏe miệng Hải Táp co giật, cảm giác chính mình trở thành kẻ địch của mọi người, cười nhẹ, thầm nghĩ trong lòng: cũng được! Đợi lát nữa nhị công tử thua, hấn liền đem khó chịu trong lòng phát tiết lên người nhị công tử kia là được rồi, dù sao Hải Táp hấn cũng không có chịu thiệt!

An Ninh thần nhiên liếc mắt nhìn Thương Dịch một cái, lập tức ngồi xuống bên cạnh Thương Dịch, bên cạnh nàng là Vân Cầm, Quận chúa Thiệu Hoa ngồi cạnh Vân Cầm, sau đó là Ly vương Triệu Cảnh Trạch, Dự Thân vương phủ đại công tử Triệu Thiên Lâm, cùng với An Bình hầu phủ đại công tử An Lạc Phong.

Đợi tất cả mọi người ngồi xuống, Sùng Chính để mồi ở trước mặt mọi người, nhất nhất quyết mắt một cái, "Các vị đều là tinh hoa của trời đất, hôm nay mọi người ngồi ở đây đều là thông minh kiệt xuất, tài hoa hơn người. Hôm nay là ngày cuối cùng của Tứ quốc tế, tứ quốc nào chiến thắng giành vị trí số một sẽ được tam quốc mậu dịch thông hành, về sau khách nhân tới tam quốc đều không có gì trở ngại, thậm chí còn nhận được bảo hộ của tam quốc, đây là việc lợi quốc lợi dân, mặt khác, trừ bỏ mậu dịch thông hành, quốc gia kia còn nhận được hứa hẹn của tam quốc, đó là trong mười năm tới, mặc kệ nguyên nhân gì, cũng không chủ động khai chiến với quốc gia kia.

Tất cả mọi người đều là người thông minh ắt hẳn hiểu được bên trong có bao nhiêu lợi, hại. Bắc Yến quốc nhất định phải thắng bởi vì chỉ cần Bắc Yến Quốc thắng, quyền tự chủ trong tay hấn, tam quốc khác không thể đòi hấn khai chiến nhưng hấn có thể khai chiến với tam quốc. Mặt khác Nam Chiêu quốc cũng vì điều này mà đến, lần này Nam Cung tướng quân đánh bại Nam Chiêu, trạng thái hiện tại bọn họ cấp bách cần cái kia thắng lợi, lợi dụng hứa hẹn của tam quốc làm đảm bảo để nghỉ ngơi lấy lại sức."

Sùng Chính để mâu quang vi liễm, một lát sau cười ha hả ra tiếng, "Dự Thân Vương, đem vật kia lên."

Dứt lời, Dự Thân Vương liền đem vật kia trình lên, hiển nhiên sáng sớm đã chuẩn bị tốt, gấm vóc màu vàng phủ phía trên được xóc lên, mười miếng lệnh bài rõ ràng xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Đây là đặc biệt tạo ra, trên đời này chỉ có mười miếng, hôm nay nếu thắng lợi, các người mỗi người sẽ nhận được một miếng, dựa vào lệnh bài này, các người có thể hướng trăm đưa ra một yêu cầu, chức qua, ngân lượng, công danh lợi lộc, chỉ cần không tổn hại lợi ích Đông Tần quốc trăm đều nhận lời, không biết các vị có bằng lòng?" Sùng Chính để mỉm cười, bất quá trong tâm hấn đang tính toán, người trước mặt đều là những nhân tài hiếm có, nếu câu công danh, hấn vừa vặn có thể trọng dụng, nếu câu tiền tài ở điểm này quốc khó Đông Tần cũng không thiếu bạc.

Chính là, hấn không nghĩ đến tính toán của An Ninh, nhìn lệnh bài kia khỏe miệng An Ninh khẽ nhếch, ánh mắt Vân Cầm cũng sáng ngời, giờ phút này hấn rốt cuộc cũng hiểu vì sao Ninh nhi kiên trì làm cho hấn tới giúp Hoàng Thượng một việc, nếu có được lệnh bài kia, như vậy Vân gia liền có thể quanh mình chính đại xuất hiện ở Đông Tần quốc.

Nhất thời máu trong lòng sôi trào: "Thảo dân nhất định tận lực ứng phó."

Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cầm, Triệu Thiên Lâm, Hải Táp cùng Thiệu Hoa quận chúa không có nhiều lắm hứng thú nhưng trong lòng Triệu Cảnh Trạch tràn đầy vui mừng, nếu mình được một tấm lệnh bài, đến lúc đó thỉnh phụ hoàng lập hấn làm Thái tử, không biết có được không, trong lòng thầm tính toán, lát nữa hấn cũng phải dốc sức mới được.

Lệnh bài kia đối với An Lạc phong không thể nghi ngờ có sức hút cực kì lớn, hấn mặc dù là đại công tử An Bình hầu phủ nhưng trong nhà địa vị cũng không cao, thậm trí còn không bằng An Như Yên đại tiểu thư tôn quý, mặc dù ra triều làm quan nhưng chỉ là chức quan muốn lớn không lớn muốn nhỏ không nhỏ, hơn nữa hấn xuất thân là thứ xuất, trong triều mọi người đối với hấn không được tốt lắm, nếu có được lệnh bài này, như vậy chính mình thăng chức sẽ rất nhanh.

Trong lòng đã tính toán lợi ích của lệnh bài đem tới nên càng ra sức quyết tâm giành thắng lợi.

Sùng Chính để đem thần sắc của tất cả thu vào tầm mắt, tất cả phản ứng đều làm cho hấn hết sức vừa lòng, xem ra lần khích lệ này thực sự có tác dụng.

"Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, mọi người ắt dốc toàn lực."

An Ninh chấp tay, cao giọng nói, ngôn ngữ bên trong mang theo vài phần dẫn dắt, Sùng Chính để là vua một nước, quả quyết sẽ không nuốt lời, nhưng lệnh bài kia có ý nghĩa trọng đại, mà Vân gia ở Đông Tần quốc là điều cấm kị, nàng không thể không cần Hoàng Thượng hứa hẹn.

"Trăm tất nhiên là nhất ngôn ký xuất tứ mã nam truy, việc hôm nay liền xem là đại sự." Ngôn ngữ bên trong có thêm vài phần nghiêm túc, với hấn mà nói chỉ là mười lời hứa hẹn mà thôi, làm sao có thể so sánh với sự hận kia của tam quốc.

Sùng Chính để nếu người đã đến đông đủ có phải hay không nên bắt đầu?"

Chính lúc này ở phía Bắc, thanh âm của Bắc Yến đại hoàng tử truyền đến, lộ vài phần khinh thường, hôm nay Bắc Yến thắng lợi là điều bất buộc, Bắc Yến hiện nay Hoang đế tuy khỏe mạnh, vài Hoàng tử đều mơ ước cái ngôi vị hoàng đế, nhưng hấn là Bắc Yến đại hoàng tử con Hoàng Hậu, ngôi vị

Hoàng đế Bắc Yên sớm hay muộn cũng sẽ về tay hân, thắng lợi ngày hôm nay với hân đặc biệt quan trọng.

Phụ hoàng thế lực cường đại, nhưng mấy năm nay có chút bảo thủ, không muốn phát triển, hân từng góp ý nhiều lần, thỉnh phụ hoàng xuất binh tấn công tam quốc thống nhất tứ quốc đại lục, nhưng phụ hoàng nhất nhất không cho phép mỗi lần đều mắng hân, lần trước tứ quốc tế, Tây Lăng quốc không đúng kỳ hứa hẹn tấn công tam quốc khác, như vậy Đông Tần quốc đâu? Hân cho rằng phụ hoàng không tấn công Đông Tần quốc chính vì nữ nhân đó!

Nghĩ đến nữ tử phong nhã tài hoa kia, nữ nhân khiến phụ hoàng yêu cả đời đã chết, cả đời kiêu ngạo phụ hoàng cũng chưa từng quên nàng ta, mẫu hậu từng nói, nếu năm đó nàng ta không chết, nói không chừng Bắc Yên hoàng hậu đã không còn là mẫu hậu cho nên năm đó nữ nhân kia phải chết.

Mẫu hậu từng nói nếu nữ tử của nữ nhân đó ở Bắc Yên quốc phụ hoàng nhất định sẽ truyền ngôi cho kẻ đó, nhưng đây lại là tam đại vọng môn Bắc Yên không muốn nhìn đến, hoàng thất Bắc Yên cùng tam đại vọng môn có quan hệ cực kì tế nhị, bọn họ không thể để con của một nữ nhân Đông Tần quốc trở thành quân chủ Bắc Yên quốc, không thể đem giang sơn Bắc Yên cho một người có huyết thống của Đông Tần và Bắc Yên.

Nay nữ tử đó đã lớn, nghĩ đến ngày đó Thương Dịch trong tay hân chịu nhiều thiệt thòi, tổn hại, vị Hoàng đế này so với tượng tượng của hân thất khó giải quyết.

Bất qua ngôi vị Bắc Yên hoàng đế hân nhất định phải có được.

Nếu tam quốc không chủ động gây chiến tranh, như vậy hân liền không bị tam quốc hạn chế, đợi khi hân đăng cơ, chuyện đầu tiên hân làm đó là hướng tam quốc phát động chiến tranh, mà đứng mũi chịu sào đó là Đông Tần quốc.

Cho nên, thắng lợi hôm nay hân cũng nhất định phải được.

Ánh mắt sắc bén nhìn về phía trái khu vực trung tâm, một thân huyền sắc cảm y nam tử Thương Dịch, có một ngày huynh đệ bọn họ người sống kẻ mất.

Sâu sắc nữ tử Thương Dịch, lại như thế nào không nhận ra tầm mắt của hân, khóe miệng giờ lên một chút ý cười giống như trào phúng, lại giống như khinh thường, vị hoàng huynh này muốn đưa chính mình vào chỗ chết, trước kia là như thế, hiện tại cũng vẫn như thế. Bản thân là cái đinh trong mắt hoàng thất Bắc Yên quốc cũng như tam đại vọng môn Bắc Yên, mà hân với bọn họ chính là kẻ thù không đội trời chung, chắc chắn có một ngày nợ máu phải trả bằng máu.

"Bắt đầu đi! Bỏn Hoàng cũng muốn biết hôm nay ai có thể đem phần vinh hạnh này cướp đi!" Tây Lăng nữ hoàng mở miệng, mười năm trước Tây Lăng thắng cuộc, bên cạnh nàng ta là một thị nữ, trên tay thị nữ có cầm một bình rỗng, có được nó là có được hứa hẹn của tam quốc cũng như mậu dịch thông hành.

Mười năm nay, Tây Lăng quốc vì tín vật này mà chiếm được rất nhiều chỗ tốt, đó cũng là vì sao Tây Lăng nữ hoàng có thể phát triển Tây Lăng như ngày hôm nay.

Lời nói như vậy nhưng giọng điệu của Tây Lăng nữ hoàng thật không muốn nhượng lại tín vật chút nào. Có nó, chẳng những có thể giữ được quốc gia không bị tam quốc nhòm ngó, mà còn có thể nhanh chóng phát triển kinh tế, tuy lời nói là muốn nhượng nhưng làm sao có thể dễ dàng nhượng lại đây?

"Nữ hoàng điện hạ, lúc này có phải hay không tín vật nên đến Nam Chiêu quốc rồi?" Nam Chiêu quốc chúa cười nói nhìn tín vật trên tay thị nữ, cũng mơ ước giờ phút này lấy tình trạng của Nam Chiêu quốc để xem xét, Đông Tần quốc đã muốn ngưng chiến, cũng đã kí hiệp nghị nhưng Tây Lăng cùng Bắc Yên có thể hay không nhân lúc Nam Chiêu quốc suy yếu mà đốt nhà hôi của, nói vậy không chừng, vì bảo vệ mình bọn họ bằng bất cứ giá nào cũng phải thắng.

Tranh đấu còn chưa bắt đầu trong Trọng Dương điện đã ngập tràn khói thuốc súng, tứ quốc tế đều khao khát chiến thắng như vậy mới là chân chính tranh đấu.

"Nếu đã đến giờ, mọi người đã có chuẩn bị tốt, liền bắt đầu đi!" Chủ nhà tứ quốc tế Sùng Chính đế cao giọng tuyên bố, lập tức có người nhảy lên đài tuyên bố quy tắc.

Dựa theo lệ thường, mười người của các quốc gia có hai cơ hội rút thăm, vòng thứ nhất rút thăm quyết định cùng ai quyết đấu, đợt hai rút thăm một trong hai người ra quyết định lựa chọn hạng mục. Đến cuối cùng quốc gia đạt số lần thắng nhiều nhất sẽ giành chiến thắng, nếu có hai nước có số lần thắng bằng nhau, hai bên sẽ phải ra một người thi đấu để phân thắng bại.

Cung nữ sớm đã mang thẻ thăm đi lên, Bắc Yên quốc bắt đầu, lại đến Tây Lăng quốc, sau đó là Nam Chiêu quốc, cuối cùng là chủ nhà Đông Tần quốc, mỗi một nước mười người lần lượt rút một thẻ, mỗi thẻ đều được đánh số, có hai cái giống nhau, mà có cùng một số thì chính là một tổ.

Đợi cho mọi người đều sở hữu thẻ bài, cung nữ liền lên đài công bố kết quả.

"Bắc Yên đại hoàng tử đối Đông Tần Ly Vương Triệu Cảnh Trạch."

Xôn xao một tiếng mọi người đều ồ lên, hai Hoàng tử cùng một tổ, không biết là trùng hợp hay là do vận khí, Bắc Yên đại hoàng tử thân nhiên nhìn qua Ly Vương, trong mắt xẹt qua chút khinh thường, nơi này ngoại trừ Thiên Dịch hân có chút kiêng kỵ những người khác hân đều không để trong mắt, hân thật muốn được cùng Thương Dịch vào một tổ, bởi vì theo lệ thường ở trên đài làm bị thương đối phương, hoặc giết đối phương cũng không cho phép bắt luận kẻ nào can thiệp, trừ bỏ đối phương mất mạng hoặc chủ động nhận thua.

Trước nay Thương Dịch chưa bao giờ nhận thua, hân không sợ bị mọi người khỉ dễ, luôn cần rằng kiên trì, về điểm này chắc chắn hân sẽ không chịu nói,

như vậy hẳn chỉ có thể trên đài mà mất mạng, như vậy Thương Dịch sẽ không còn là uy hiếp đối với hắn.

Lấy ngẫu nhiên một cái Triều Cảnh Trạch quả nhiên là lãng phí.

Mà lúc này thân thể Triệu Cảnh Trạch đang run lên, hẳn đối mặt là Bắc Yến đại hoàng tử, đều đồng dạng là Hoàng tử nhưng trước mặt là Bắc Yến đại Hoàng tử hẳn dĩ nhiên là không thể sánh bằng.

"Thần vương Đông Tàn quốc Thương Dịch đối Nam Chiêu thái tử Sở."

Tổ thứ hai tuyên bố, Thương Dịch và thái tử Sở đều tự nhìn về phía đối phương, ánh mắt gặp nhau, gật đầu chào hỏi.

Bên cạnh Thương Dịch, An Ninh khẽ nhíu mày, thái tử Sở mặt ngoài dịu dàng, nhưng nàng lại biết thực tế thái tử Sở không phải như thế, thủ toàn tàn nhẫn đây là kiếp trước nàng nhận nhận được từ thái tử Sở, liếm liếm môi, An Ninh hướng Thương Dịch bên cạnh nói:" Không cần bị hình tượng Sở mê hoặc, có đôi khi nhìn như ôn hòa như con cừu nhưng cũng là một đầu sói hung mãnh."

Nàng không nói nhiều, Thương Dịch thông minh tự nhiên sẽ hiểu, Thương Dịch nghe nàng nhắc nhở tự nhiên trong lòng trôi lên một tia lo lắng, khoe miệng giờ lên một độ cong sán lạn, "Người là quan tâm ta sao? Hay là chỉ ám chỉ ta cái tin tức khác?"

Khi nói chuyện, tay dưới bàn hướng An Ninh va chạm vào tay nàng, trong mắt xẹt qua một chút bồn chồn.

An Ninh giật mình, trừng mắt liếc hắn một cái, nàng khẳng định Thương Dịch biết nàng là An Ninh, nhưng hắn lại ở phía sau đùa giỡn nàng, có chút không giống ngày thường Thần vương Thương Dịch nghiêm túc, đậm bạc.

Chính lúc này, lại truyền đến thanh âm cung nữ tuyên bố:" Nhị công tử Đông Tàn đối Trầm Hương của Nam Chiêu quốc."

An Ninh nghe được nhị công tử, lập tức phục hồi tinh thần, nhìn về khu vực của Nam Chiêu quốc, một nữ nhân đứng lên, An Ninh nhìn đến nàng trong lòng hiểu rõ, Trầm Hương? Nguyên lai người thuê sát thủ giết nàng kêu Trầm Hương a!

Oan gia ngõ hẹp nhưng thật ra hôm nay gặp gỡ như vậy chuyện ngày ấy cũng nên quên đi.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Trả giá lớn

Bên kia, Trầm Hương cũng nhìn lại, không giống với sự dịu ngoan mới vừa rồi khi thay Sở thái tử châm trà, mà lại có thêm sự lãnh liệt cao ngạo, phong thái kia tuyệt đối không thể là một nha hoàn có thể có, phần cao ngạo kia, tất nhiên là đã trải qua thời gian dài tích lũy cùng lắng đọng lại, mới có thể nhìn thấy được từ trong mắt một cách tự nhiên như vậy, khiến cho người ta khó mà bỏ qua

Trầm Hương này... An Ninh liếc hạ mắt mày, đánh giá thân thể của nàng ta, Trầm Hương? Lại là người bên cạnh Sở thái tử, đột nhiên, trong đầu giật mình một cái, An Ninh không thể tin được nhìn nữ tử được cho là nha hoàn đứng đối diện, Trầm Hương? Hay cho một cái Trầm Hương!

Đường đường là một công chúa, nhưng lại cam nguyện nguyện trang thành một nha hoàn ở bên cạnh Sở thái tử, là vì cái gì? Vì Sở thái tử? Hay là vì tỷ tỷ Vũ Dương công chúa của nàng?

Nữ tử tên Trầm Hương này, ở Nam Chiêu quốc xưa nay địa vị khá thấp, kiếp trước, Sở thái tử có thể làm hoàng đế là do Trầm Hương công chúa giúp hắn lên ngôi, vị công chúa này không như Vũ Dương công chúa, từ nhỏ đã bị ánh mắt của mọi người quay chung quanh, Trầm Hương là do cung nữ sinh ra, mẹ ruột của nàng ở thời điểm sinh nàng vì khó sinh mà chết, cho nên, nàng dù có huyết mạch hoàng gia Nam Chiêu, nhưng lại bởi vì thân phận mẫu thân thấp kém, nên không được phong hào công chúa, người ngoài chỉ biết là có một Vũ Dương công chúa vũ quan quân phương(khả năng múa cao siêu), được nhiều người yêu thương, lại không biết Nam Chiêu quốc còn có một vị công chúa như vậy.

Trầm Hương ở trong hoàng cung Nam Chiêu cũng không được chấp nhận, trưởng thành trong cung như một cung nữ, kiếp trước, sau khi nàng ta giúp Sở thái tử đăng đế, Sở thái tử mới thông cáo thân phận công chúa của nàng, cũng ban thưởng danh hiệu "Đại công chúa", đem mẫu thân là cung nữ của nàng đến hoàng lăng Nam Chiêu.

Khi An Ninh nhìn qua Trầm Hương, đồng thời tầm mắt của Trầm Hương cũng dừng ở trên người An Ninh, tên nhị công tử này, mặt mày như ngọc, tuấn mỹ dị thường, không hơn không kém bất kỳ một nam tử nào, trên mặt luôn treo lên một nụ cười ôn nhuận, làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng như gió xuân, tựa hồ có thể làm ấm đến tận tâm hồn của người đối diện.

Nhưng Trầm Hương cũng không phải là người dễ dàng bị lay nhiễu sự ám áp như vậy, bởi hoàn cảnh sống từ bé đến lớn của nàng, đã rèn luyện cho nàng có một bộ ý chí sắt đá, thân nhiên thu hồi tầm mắt, đáy mắt hiện lên một chút khinh thường, ở Nam Chiêu, ngoài mặt nàng chỉ là một cung nữ, nhưng trong tối nàng lại được phụ hoàng huấn luyện rất nghiêm khắc, ông ta đã dùng tất cả mọi phương thức để huấn luyện nàng, không phải vì sủng ái, mà vì phụ hoàng chỉ coi nàng như là một quân cờ để sử dụng.

Lần này nàng sở dĩ xuất hiện trong mười người của Nam Chiếu quốc, hoàn toàn là vì mệnh lệnh của phụ hoàng, nàng phải vì Nam Chiếu quốc ra một phần lực để thắng được trận đấu hôm nay, nói cách khác, nàng và tên nhị công tử này đấu với nhau, thì nàng nhất định phải thắng hắn, không từ bất kì thủ đoạn nào!

Hơn nữa dựa vào sự huấn luyện mà bản thân nàng đã trải qua, đội lạt nữa vô luận là rút thăm do ai quyết định mục thi đấu, nàng đều có thể thành thạo mà ứng phó.

Nam Chiếu hoàng đế theo bản năng nhìn nàng một cái, Trầm Hương gật gật đầu, giống như nói cho hắn biết, nàng tất thắng!

"Đông Tần Nam Cung Thiên Duệ đối Tây Lăng Thượng Quan Mẫn."

"Đông Tần quốc Hải Táp đối Bắc Yên quốc Phụng Công Thành."

"..."

"..."

Cung nhân công bố kết quả phân tổ, Thiệu Hoa quận chúa đối Tây Lăng quốc Từ Phong, Vân Cẩm đối Nam Chiếu quốc Cao Tuấn Thần, Tô Cẩm đối Nam Chiếu quốc Lịch Thiên Tinh, Triệu Thiên Lân đối Bắc Yên quốc Chiêm Quyết, An Lạc Phong đối Tây Lăng quốc Thượng Quan Thu Nhận...

Cung nhân tuyên bố xong, liền chính thức bắt đầu trận đấu, tổ thứ nhất, Nam Cung Thiên Duệ đối Thượng Quan Mẫn, hai người đều tự lên sân, cung nhân liền đưa lên hai cái hộp, đều tự rút một tờ, nhìn kỹ nội dung, mi tâm Thượng Quan Mẫn cau lại, "So văn hay là luận võ? Tự người quyết định!"

Tờ giấy của nàng là giấy trắng, như vậy không hề nghi ngờ là Nam Cung Thiên Duệ bốc trúng, nên hắn là người quyết định sẽ đấu cái gì, khóe miệng Nam Cung Thiên Duệ gọi lên một nụ cười, "Tây Lăng từ xa đến là khách, quyền quyết định này ta tặng cho công chúa."

Mọi người ồ lên, quyền quyết định ở trong tay, đối bản thân có lợi rất lớn, có thể lựa chọn phương thức mà chính mình am hiểu nhất, như vậy tỷ lệ thắng lợi của bản thân cũng cao lên rất nhiều, Nam Cung Thiên Duệ này nhưng lại nhường lại quyền quyết định, chẳng lẽ hắn không muốn thắng sao?

Nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, phương thức Nam Cung Thiên Duệ nhường lại cho Thượng Quan Mẫn cực kì xảo diệu, hắn là nam tử, mà Thượng Quan Mẫn là một nữ nhi, hắn cùng tổ với Thượng Quan Mẫn, trên nhiều khía cạnh cũng đã chiếm ưu thế, hắn không phải là một người thích chiếm tiện nghi của người khác, liền quyết định như vậy, như thế đối với Thượng Quan Mẫn càng thêm công bằng.

"Nam Cung tướng quân này, quả thật không hổ là một quân tử đích thực!" Mất Tây Lăng nữ hoàng lộ ra khen ngợi, không chỉ có là một quân tử, mà còn là một người rất biết săn sóc, hắn vốn là vì thân phận nam nữ, nhưng xảo diệu dùng chủ làm cho khách, như vậy sẽ khiến cho người ta dễ dàng chấp nhận hơn, huống chi với tính tình của Thượng Quan Mẫn, nếu Nam Cung Thiên Duệ thực nói ra "Lấy nam nhường cho nữ", kia nàng lại có thể nào nhận?

Trên mặt Thượng Quan Mẫn nở rộ ra một nụ cười, "Thật sự?"

Người này là tướng quân của Đông Tần quốc, nghe nói người này trừ bỏ võ công rất cao, văn chương cũng là số một, nếu lựa chọn võ đấu, Thượng Quan Mẫn nàng còn có vài phần nắm chắc, dù sao, Thượng Quan Mẫn nàng từ nhỏ liền tập võ, một tay roi công lại xuất thần nhập hóa, nhưng nếu là đấu văn, chính mình phải thua không thể nghi ngờ, thậm chí ngay cả cơ hội giãy dụa đều không có.

"Tất nhiên là thật, Tuệ Mẫn công chúa thỉnh." Nam Cung Thiên Duệ cao giọng mở miệng, nghiêm túc không một chút đùa giỡn.

Thượng Quan Mẫn không khỏi nhìn Nam Cung Thiên Duệ này nhiều thêm một chút,

trong mắt cũng là khen ngợi, nhưng rất nhanh sau đó trong đôi mắt nàng xuất hiện một tia giảo hoạt, "Kia Mẫn Mẫn liền cung kính không bằng tuân mệnh, Nam Cung tướng quân, thỉnh tiếp chiêu!"

Khi nói chuyện, chiếc roi bên hông không biết từ khi nào đã nằm ở trên tay nàng, Thượng Quan Mẫn đối với roi công của nàng cực kỳ tự tin, nếu Nam Cung Thiên Duệ cho nàng một cơ hội tốt như vậy, nàng đương nhiên muốn chọn phương thức chính mình am hiểu, võ đấu, nàng liền muốn dùng roi trong tay thắng tướng quân trẻ tuổi của Đông Tần quốc này!

Roi vừa ra, như một linh xà, hướng tới Nam Cung Thiên Duệ chạy tới, tốc độ ra tay kia, ngay cả mọi người ở một bên nhìn thấy đều kinh ngạc, Thượng Quan Mẫn này, rõ ràng muốn tiên cơ, đánh người trở tay không kịp!

Chính là, cái này đối với Nam Cung Thiên Duệ mà nói thì là cái gì? Nhìn roi tập kích đến khuôn mặt của hắn, trong mắt xẹt qua một tia hào quang, khẽ nhấc tay một cái, roi kia giống như có sinh mệnh, cuốn lấy cổ tay của hắn, con người căng thẳng, nếu mới vừa rồi roi kia tiếp xúc đến cổ của hắn như vậy giờ phút này bị cuốn lấy nhất định là cổ hắn, hắn đương nhiên biết điều đó có ý nghĩa gì.

Thượng Quan Mẫn thấy hắn né qua một kích, roi chấn động, ý đồ đem roi thu hồi về, nhưng chính lúc này, nàng lại không cách nào thoái mái tự tại như dĩ vãng, nguyên bản roi giống như có sinh mệnh, giờ phút này giống như không nghe lời của nàng, Thượng Quan Mẫn nhìn về phía Nam Cung Thiên Duệ, đối diện là con người tựa tiểu phi tiểu phi (cười như không cười) của hắn.

Thượng Quan Mẫn thấy hắn né qua một kích, roi chấn động, ý đồ đem roi thu hồi về, nhưng chính lúc này, nàng lại không cách nào thoái mái tự tại như dĩ vãng, nguyên bản roi giống như có sinh mệnh, giờ phút này giống như không nghe lời của nàng, Thượng Quan Mẫn nhìn về phía Nam Cung Thiên Duệ,

đối diện là con người tựa tiểu phi tiểu(cười như không cười) của hắn.

Nam Cung Thiên Duệ hít mắt lại, cuốn lấy roi trong tay, dùng sức giật mạnh, lực đạo kia làm cho Thượng Quan Mẫn theo bản năng buông lỏng tay ra.

"A... Người..." Trong lòng Thượng Quan Mẫn thất kinh, trơ mắt nhìn roi của bản thân bị đối phương đoạt đi, chính là rất không cam lòng, khi roi kia lại bị Nam Cung Thiên Duệ không chế, hướng tới cổ của nàng đánh úp lại, thủ pháp giống y như thủ pháp của nàng mới vừa rồi, Thượng Quan Mẫn cơ hồ là theo phản xạ có điều kiện, giống như Nam Cung Thiên Duệ lấy tay ra đỡ.

Roi cũng giống như mới vừa rồi, cuốn lấy cổ tay của Thượng Quan Mẫn, Nam Cung Thiên Duệ thấy thế, cũng không cho nàng thời gian để thở, huy động roi, thân hình chọt lóe, nhanh nhẹn vòng qua Thượng Quan Mẫn, hai vòng như thế, đợi cho hắn dừng lại, hai tay Thượng Quan Mẫn bị trói trước ngực, bị chính roi của nàng chặt chẽ trói lại.

"Tuệ Mẫn công chúa, đa tạ." Tiếng nói hung hậu của Nam Cung Thiên Duệ vang lên, buông lỏng tay cầm roi, nhưng dù đã buông ra nhưng dù Thượng Quan Mẫn cố sức giãy như thế nào đều giãy không ra, oán hận nhìn gương mặt tuấn mỹ của Nam Cung Thiên Duệ liếc mắt một cái, "Hừ!"

Hừ lạnh một tiếng, không nói gì, lấy hành động thay lời nói, bước xuống đài, về tới khu vực phía tây của chính mình, Thượng Quan Mẫn tuy rằng không cam lòng, nhưng thua chính là thua, là kỹ năng của nàng không bằng người khác, huống hồ, Nam Cung Thiên Duệ người ta mới vừa rồi còn nhường nàng chọn!

"Đồng Tàn Nam Cung Thiên Duệ thắng! Đồng Tàn quốc thắng một!" Cung nhân cao giọng tuyên bố.

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng tướng quân trẻ tuổi này, một thân roi công của Thượng Quan Mẫn, bọn họ đều đã kiến thức qua, nó giống như được sinh trưởng từ trên người nàng, lần trước ở ngự hoa viên, ngay cả đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dực cũng đã ăn một bãi roi trong tay Thượng Quan Mẫn, nhưng hôm nay đối mặt với Nam Cung Thiên Duệ, Thượng Quan Mẫn ngay cả vũ khí của chính mình đều bị cướp, lại thua ở chính roi của nàng.

Bọn họ sớm đã nghe nói qua về vị tướng quân trẻ tuổi của Đồng Tàn quốc này, võ nghệ cao cường, dũng mãnh thiện chiến, quả thật là danh bất hư truyền!

Nhìn Nam Cung Thiên Duệ trở lại chỗ ngồi, trên mặt An Ninh nở rộ một nụ cười,

đối với thân thủ của Nam Cung Thiên Duệ, nàng cho tới bây giờ đều không có hoài nghi, hai năm trước, hắn cũng đã thập phần cường hãn, huống chi, lúc này hắn còn trải qua hai năm chiến tranh.

"Bắc Yên đại hoàng tử Thương Dực đối Đồng Tàn Ly vương Triệu Cảnh Trạch."

Cung nhân tuyên bố tổ tiếp theo lên sân khấu, đại hoàng tử Bắc Yên quần áo hạnh hoàng cảm y, dẫn đầu đi lên trên đài, từ đầu đến cuối, khoe miệng đều lộ vẻ khinh miệt không chút che giấu, Triệu Cảnh Trạch đi lên, đứng ở trước mặt hắn, khí thế rõ ràng yếu đi rất nhiều.

An Ninh xem ở trong mắt, kiếp trước phải vài năm sau khí thế của Triệu Cảnh Trạch mới có thể so với đại hoàng tử Bắc Yên, nhưng hiện tại, dù hắn ở trong vai hoàng tử của Đồng Tàn được xem như là nổi tiếng, nhưng so với Thương Dực, còn kém cỏi hơn rất nhiều.

Sau một vòng rút thăm, đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dực đạt được quyền lựa chọn,

Thương Dực hừ lạnh một tiếng, "Vô đấu."

Quảng ra hai chữ này, khiêu khích nhìn Triệu Cảnh Trạch, Triệu Cảnh Trạch giống như không ngoại lựa chọn của hắn, con người căng thẳng, hai người đứng đối diện nhau, trong lòng Triệu Cảnh Trạch tính toán, nếu bản thân mình có thể thắng được đại hoàng tử Bắc Yên này, như vậy, phụ hoàng chắc chắn sẽ càng thêm coi trọng mình, vô luận như thế nào, hắn đều phải toàn lực ứng phó.

Nhưng, sau khi hai người giao thủ được vài hiệp, lòng kiên định của Triệu Cảnh Trạch lại bắt đầu dao động, ngày ấy hắn từng thấy qua Thương Dực chịu thiệt ở trên tay Thượng Quan Mẫn, nhưng giờ phút này hắn lại phát hiện, ngày ấy hắn ta có lẽ là cố ý thu liễm.

Đương nhiên, có thể ở trong tay Thập Nhị Sát vây đánh giữ được một thời gian lâu như vậy mà không chết, Thương Dực quả quyết sẽ không phải là một người dễ đối phó.

Hai người quyết đấu, rất nhanh liền có kết quả, Thương Dực cuối cùng dùng một chiêu, đem Triệu Cảnh Trạch đánh quỵ rạp trên mặt đất, thắng bại đã định, nhưng Thương Dực lại như trước không có xu thế muốn thu tay lại, trong mắt xẹt qua một tia sát ý rõ ràng, Triệu Cảnh Trạch này tuy rằng không bằng hắn, nhưng năng lực cũng không thấp, con của hoàng đế Đồng Tàn thì như thế nào? Hắn liền ngay trên đài này giết hắn ta, dù là hoàng đế Đồng Tàn cũng không thể nói cái gì.

Triệu Cảnh Trạch vốn tưởng rằng hắn đã bị đánh bại trên mặt đất, trận tỷ thí này cũng đã phân ra thắng bại, nhưng không có dự đoán được, chuông phong sắc bên của Thương Dực một lần nữa đánh úp lại, thẳng hướng tới trên đầu của hắn, trong lòng Triệu Cảnh Trạch ngẩn ra, sáng tỏ ý đồ của Thương Dực, lập tức rống to ra tiếng, "Ta nhận thua!"

Đại chuông kia cách đầu của hắn chỉ một chút, nếu lại gần thêm một chút, kết cục của Triệu Cảnh Trạch chỉ có chết, trong lúc chỉ mình treo chuông, hắn không thể không phun ra vài chữ khua nhục này, đường đường là vương gia, việc này với hắn mà nói không thể nghi ngờ là cực kì nhục nhã.

"Ha ha... Tốt! Nếu nhận thua, vòng này, là Bắc Yên quốc thắng." Trong lòng Thương Dực tuy rằng không cam lòng, thiếu một chút nữa, hắn liền có thể

giải quyết Ly vương này, nhưng quy củ chung quy cũng là quy củ, hắn có thể lợi dụng sơ hở, về việc hắn ta chưa nhận thua mà ép hắn ta vào chỗ chết, nhưng cũng không thể phá hư quy củ, nếu Triệu Cảnh Trạch đã nhận thua, dưới nhiều ánh mắt đang nhìn như vậy, hắn dù có muốn giết hắn ta, cũng không được.

Bất quá, Thương Dục cũng không phải là người tốt như vậy, nghĩ đến cái gì, trong mắt xẹt qua một tia ác ý, xoay người nhìn về phía đông khu vực của Sùng Chính đế, khóe miệng gọi lên một nụ cười khinh thường, "Hoàng thượng Đông Tàn, có gì dị nghị không?"

Thắng bại đã định, ai sẽ dị nghị gì? Nhưng Thương Dục lại cố ý hỏi như thế, tính toán trong lòng tự nhiên là không đơn thuần, dứt lời, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt Sùng Chính đế cứng đờ, tuy rằng cực lực che dấu, nhưng tức giận này Thương Dục vẫn nhìn ra như trước, khóe miệng gọi lên một nụ cười thực hiện được, lập tức tà liếc mắt nhìn Triệu Cảnh Trạch đã bị đánh bại một cái, bước trở về vị trí của hắn

Cái này, Ly vương trở về, sợ là sẽ không có gì tốt!

Mới vừa rồi sát ý của Thương Dục, tất cả mọi người đều nhìn thấy, nhưng đối với hành vi tàn nhẫn của đại hoàng tử Bắc Yến này, bọn họ cũng không thể nói cái gì

"Đại hoàng tử Bắc Yến Thương Dục thắng, Bắc Yến quốc thắng một." Cung nhân tuyên bố nói, mà lúc này Triệu Cảnh Trạch vẫn còn ở trên đài, sắc mặt một trận xanh một trận trắng, nghe thấy cung nhân tuyên bố, hắn cố gắng chống đỡ thân thể đứng lên, vừa nhấc mắt về hướng đông liền chạm ngay vào tầm mắt của Sùng Chính đế, ánh mắt kia chứa lãnh ý làm cho thân thể Triệu Cảnh Trạch cứng đờ, nhất thời hiểu được ý đồ của Thương Dục.

Hắn không giết bản thân mình, liền khơi mào phụ hoàng khiến phụ hoàng bất mãn với mình, làm cho bản thân mình không tốt?

Hay cho một cái Bắc Yến Thương Dục, chẳng những thủ đoạn độc ác, còn am hiểu tâm kế.

Triệu Cảnh Trạch ăn một đòn lớn như vậy, nhưng không thể không đem tức giận cùng không cam lòng nuốt vào trong bụng, đi xuống, trở lại khu vực của Đông Tàn quốc, thừa nhận tầm mắt của mọi người, Triệu Cảnh Trạch quý mạnh xuống trước mặt Sùng Chính đế, "Phụ hoàng, nhi thần bị đánh bại, thỉnh phụ hoàng trách phạt."

Sùng Chính đế lạnh lùng nhìn Triệu Cảnh Trạch liếc mắt một cái, bị đánh bại? Bị đánh bại còn chưa tính, còn cho đại hoàng tử Bắc Yến có cơ hội cười nhạo hắn ta như vậy, nghĩ đến thần thái mới vừa rồi của Thương Dục, trong lòng tức giận càng đậm, "Cút sang một bên đi, tự xem lại bản thân mình cho tốt."

Đối với đứa con trai này, Sùng Chính đế đều là vô tâm, không thập phần yêu thương, cũng không có bao nhiêu bài xích, nhưng biểu hiện hôm nay của hắn ta quả thật là làm cho chính mình phần nộ.

Triệu Cảnh Trạch cô đơn trở lại vị trí của mình ngồi xuống, tay nắm thành quyền, hắn biết, hôm nay gặp hạn là một kết quả không tốt, nếu muốn bù lại, hắn càng phải trả giá rất nhiều thứ, ánh mắt nhìn về phía vị trí phương bắc, vị trí ngồi của Thương Dục, chỉ thấy hắn đắc ý nhìn mình, trong mắt tràn ngập thần sắc xem kịch vui.

An Ninh thân nhiên nhìn lướt qua Triệu Cảnh Trạch, giờ phút này hắn cô đơn, thật sự

làm cho người ta cực khoái trí, nghĩ đến ngày ấy hắn bị mình tính kế, khóe miệng trời lên một chút ý cười.

Mấy tổ kế tiếp đều không có người Đông Tàn quốc tham dự, sau mấy tổ, liền đến phiên Thương Dịch đối Nam Chiếu quốc Sở thái tử

Hai người rút thăm, Thương Dịch được quyền lựa chọn, cơ hồ là không hề tri hoãn, Thương Dịch lựa chọn võ đấu, mà kết quả cũng tự nhiên có thể nghĩ, Sở thái tử là người tàn nhẫn, cô tay độc đáo, nhưng ở trước mặt Thương Dịch, hắn cũng rơi xuống hạ phong, bất quá, Thương Dịch không giống như Thương Dục đuổi tận giết tuyệt.

Đông Tàn quốc Thương Dịch thắng, kế tiếp có người Đông Tàn quốc tham dự mấy lần, Đông Tàn quốc sáu trận thắng ba trận bại, Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, Hải Táp, Vân Cẩm, Thiệu Hoa quận chúa, không hề nghi ngờ là toàn thắng, Triệu Cảnh Trạch thua ở trong tay Thương Dục, Triệu Thiên Lâm bại bởi Chiêm Quyết Bắc Yến quốc, mặt khác chính là An Lạc Phong bại cho Tây Lăng quốc Thượng Quan Thu Nhận.

Toàn bộ trận đấu chỉ còn lại có một vòng cuối cùng, thế cục toàn trường phân biệt là: Bắc Yến quốc bảy trận thắng, Đông Tàn quốc sáu trận thắng, Tây Lăng quốc bốn trận thắng, Nam Chiếu quốc hai trận thắng.

Bắc Yến quốc dẫn trước Đông Tàn một trận thắng, nhưng giờ phút này thế cục cũng đã đến hồi gay cấn, không vì cái gì khác, đơn giản là vòng quyết đấu cuối cùng, vừa vặn là Đông Tàn quốc nhị công tử cùng Nam Chiếu quốc Trầm Hương.

Một ván giờ phút này có vẻ càng trọng yếu, nếu là Đông Tàn nhị công tử thắng, thế cục liền thành Bắc Yến quốc cùng Đông Tàn quốc ngang tay, vậy thì mỗi bên sẽ phái ra một người, cuối cùng quyết đấu, một trận quyết định thắng bại.

Nhưng nếu là nhị công tử bại trong tay Nam Chiếu quốc Trầm Hương, như vậy, tứ quốc lần này Bắc Yến quốc chiến thắng.

Có thể nghĩ, một ván này, không chỉ có là Đông Tàn quốc cùng Nam Chiếu quốc giằng co.

Dưới đài, An Ninh một thân nguyệt nha đứng đây, đang muốn lên đài, liền nghe được Sùng Chính đế thấp giọng gọi lại, An Ninh giật mình, chấp tay, "Hoàng thượng có gì phân phó?"

Về mặt Sùng Chính để nghiêm túc, đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, vỗ vai nàng. "Nhị công tử, nếu ngươi thắng được một ván này, trăm nhất định sẽ ban thưởng cho ngươi, đem Minh Nguyệt công chúa gả cho ngươi làm vợ như thế nào? Như vậy ngươi sẽ là phò mã của Đông Tần quốc, là một nửa con trai của trăm!"

Ánh mắt Sùng Chính để chân thành, nhưng cũng làm An Ninh nháy mắt cứng đờ, khóe miệng nhin không được run rẩy, đem Minh Nguyệt công chúa gả cho nàng làm vợ? Đây...

"Hoàng thượng, thảo dân sẽ dốc hết toàn lực, về phần Minh Nguyệt công chúa, không cần phải như vậy!" An Ninh từ chối, không nói đến Minh Nguyệt công chúa kia mắt cao hơn người, nàng xin miễn thứ cho kẻ bất tài, riêng là khi biết thân phận mình, chính mình vốn là một nữ tử, sao có thể thủ Minh Nguyệt công chúa làm vợ?

An Ninh không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, điều này làm cho Sùng Chính để nhíu nhíu mày, sắc mặt trầm xuống. "Như thế nào? Chớ không phải là Minh Nguyệt công chúa của trăm không xứng với ngươi?"

Hắn vì khích lệ nhị công tử này toàn lực ứng phó, mới bỏ ra chỗ tốt như vậy, phò mã Đông Tần quốc, ai mà không tranh nhau muốn cướp a, nhưng nhị công tử này thế nhưng...

Vân Cẩm ở một bên, nung nặc mi phong dưới mặt nạ gắt gao nhìn thành một cái tuyến, mà Thương Dịch cũng cố nén cười, vuốt ve ly trà trong tay, nhìn nét khó xử trên mặt An Ninh, ý cười khóe miệng càng phát ra nồng đậm

"Đây... Là thảo dân không xứng với Minh Nguyệt công chúa, Minh Nguyệt công chúa kim chi ngọc diệp, nên gả cho vương công quý tộc, thảo dân không dám vọng tưởng." An Ninh giật mình, nhưng rất nhanh liền trấn định xuống, thông dong ứng đối, ý đồ của Sùng Chính để, nàng hiểu được, hắn dùng Minh Nguyệt công chúa đến mượn sức chính mình, không thể nghi ngờ là nói cho mình biết, vô luận như thế nào đều phải thắng được ván này, dù là cùng Bắc Yên quốc bất phân thắng bại, cũng có thể đoạt được một cơ hội khác để quyết đấu, nhưng nàng thật không có cách nào thủ Minh Nguyệt công chúa a!

Nghe An Ninh nói như vậy, sắc mặt Sùng Chính để mới có chút dịu đi, nhưng nghĩ đến tầm quan trọng của lần thắng bại này, mi tâm như trước không thể giãn ra, "Nhị công tử..."

"Cậu, nếu nhị công tử đã nói sẽ dốc hết toàn lực, nói được thì làm được, cậu cứ yên tâm, nhị công tử nên lên sân khấu rồi." Thương Dịch thu liễm tươi cười, mở miệng nói, nếu hắn không thay An Ninh giải vây, lấy sự đề ý của cậu đối với thắng bại của ván này, sợ là sẽ đem Minh Nguyệt công chúa đưa cho An Ninh thì mới có thể bỏ qua.

Sùng Chính để suy tư một lát, thấy Nam Chiêu quốc Trầm Hương đã đứng ở trên đài chờ, hướng tới An Ninh khoát tay áo, ý bảo An Ninh lên sân khấu, hắn hiện tại cũng chỉ có thể cầu nguyện, nhị công tử này đừng cho hắn thất vọng a!

An Ninh cảm kích nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, lập tức hướng lên trên đài với Trầm Hương, tầm mắt của mọi người đều tập trung ở trên người hai người trên đài.

Cung nhân chủ trì rút thăm, An Ninh cùng Trầm Hương đều tự rút một thăm, An Ninh nhìn thấy kí hiệu trên lá thăm của mình, khóe miệng giờ lên một độ cong sáng lạn.

"Đông Tần quốc nhị công tử có quyền quyết định." Cung nhân tuyên bố nói, một ván này, vô luận là người nào bốc trúng, đều có vẻ cực kì quan trọng, ai chiếm được tiên cơ, liền cách thắng lợi tiến thêm một bước.

An Ninh có quyền quyết định, làm cho Sùng Chính để thở ra một hơi, cũng làm cho thần sắc của mọi người nghiêm túc hẳn lên, từ lúc An Ninh lên sân khấu, tầm mắt của đại hoàng tử Bắc Yên chưa từng dời đi thân thể của nàng.

Nói thật, lúc trước, ở trong mười người của Đông Tần quốc, trừ bỏ Thương Dịch, ai hắn đều không có để vào mắt, mà nhị công tử trước mắt này, xem tuổi tác, bất quá mười lăm mười sáu tuổi, lại nhìn như trời gả không chặt, trái lại Nam Chiêu quốc Trầm Hương, tuy rằng là một nữ tử, nhưng từ trong ánh mắt, liền có thể thấy được nữ tử này không giống những tiểu thư dưỡng ở khuê phòng, chỉ cần là võ đấu, ngược lại là Trầm Hương có thể đắc thắng.

Nhưng giờ phút này là do nhị công tử có quyền quyết định, nếu hắn lựa chọn văn đấu, như vậy kết quả liền khó mà nói.

Tay Thương Dịch không ý thức nắm thật chặt, một ván này chỉ có Đông Tần quốc thua, Bắc Yên của hắn mới chính thức thắng lợi, cho nên, một ván này, nhị công tử kia phải thua, trong mắt xẹt qua một tia ngoan độc, nhị công tử nếu là chọn văn đấu, như vậy hắn phải tìm cách phá hư mới được.

"Nhị công tử, thỉnh lựa chọn." Cung nhân thúc giục nói.

An Ninh nhìn nữ tử đứng ở đối diện mình, nghĩ đến nàng ta chính là người mua người giết nàng, đáy mắt xẹt qua một tia lãnh ý, nhưng khóe miệng vẫn tươi cười như trước không có biến mất, "Võ đấu!"

An Ninh phun ra hai chữ, khiến mọi người đều ồ lên, thần sắc khác nhau.

Bọn họ phán đoán quyết định của nhị công tử không khác mấy so với phán đoán của Thương Dịch, nếu là văn đấu, còn khả năng thắng, một công tử giống như tay trời gả không chặt như vậy, lại chọn võ đấu, mà nữ tử Trầm Hương trước mắt này, rõ ràng chính là có vài phần võ công, nhị công tử này chớ không phải là tự tìm đường chết chứ?

Trầm Hương đứng đối diện hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, nghe thấy An Ninh phun ra hai chữ "Võ đấu", khóe miệng gọi lên một chút khinh thường, lạnh lùng trong mắt lóe ra quang mang, nàng từ nhỏ đã bị huấn luyện, đừng nói là võ đấu đơn thuần, ngay cả là giết người, nàng cũng không chút nào nương tay, nghĩ đến nhiệm vụ mà chính mình còn chưa có hoàn thành, con người Trầm Hương căng thẳng, bởi vì nhiệm vụ lần đó trong khu vực săn bắn thất bại, phụ hoàng mệnh lệnh cho Sở thái tử một tháng không cho nàng giải dược, trừ bỏ chính nàng, không có ai biết mấy đêm này nàng chống đỡ như thế nào, không có giải dược, nàng chỉ có thể đau chừng một ngày một đêm, thậm chí so với đặt mình trong địa ngục còn muốn chịu tra tấn hơn.

Ai có thể nghĩ đến, phụ hoàng của nàng vì muốn khống chế nàng cho tốt, thế nhưng tự mình hạ dược trên thân thể của nàng, mỗi tháng đều cần giải dược áp chế, bức bách nàng không ngừng vì Nam Chiếu quốc làm việc, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư kia, liên làm Vũ Dương công chúa chết, Sở thái tử không có biện pháp ra mặt, liền từ trong tay “nhà hoàn” như nàng ra mặt thỉnh sát thủ, nhưng tiếc rằng An Ninh kia mệnh thật lớn, đối mặt với nhiều người như vậy, cũng không biết làm thế nào lại có thể sống sót.

Trầm Hương biết, hôm nay bản thân nếu không thắng lợi, như vậy, chờ đợi nàng đó là sự thống khổ một lần nữa, may mà, nhị công tử này lại đụng trúng nàng, như vậy trận này nàng thắng chắc rồi.

"Ai..." Sùng Chính để thờ dài thật to, sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi.

Ngay cả Vân Cẩm cũng nắm chặt bàn tay, hần biết, Ninh Nhi cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, nếu luận văn đấu, như vậy Ninh Nhi tất thắng không thể nghi ngờ, nhưng nếu là võ đấu, Ninh Nhi chỉ sợ... chẳng phải nàng không có võ công sao?

Lực chú ý của Thương Dục cũng không nằm ở sự lựa chọn của An Ninh, mà là ở trên người đại hoàng tử Bắc Yên, cùng với bên Nam Chiếu quốc, một ván này rất quan trọng, chính vì như vậy, hần mới không thể không đề phòng, quốc chủ Nam Chiếu quốc và đại hoàng tử Bắc Yên cũng không phải là quân tử quang minh lỗi lạc gì, mặc dù là An Ninh chọn võ đấu, làm cho hai bên đều thả lỏng sự cảnh giác, hần cũng như trước không thể lơ lửng.

"Kia liền bắt đầu đi!" đại hoàng tử Bắc Yên cao giọng mở miệng, ý cười nơi khóe miệng hơn vài phần đắc ý, hần là khẩn cấp muốn nhìn thấy nhị công tử này thua ở trên tay Trầm Hương, như vậy Bắc Yên hần mới chính thức chiến thắng.

An Ninh cùng Trầm Hương đều tự đứng ở một bên, cách xa nhau mấy thước, đều tự nhìn đối phương, khóe miệng Trầm Hương gọi lên một chút lãnh ý, từ trong giày rút ra một thanh chủy thủ, tất cả mọi người đều cả kinh, trừ bỏ Thượng Quan Mẫn mới vừa rồi có dùng roi, người khác đều đánh bằng bàn tay trần, Sùng Chính để đứng mạnh dạn, đang muốn kháng nghị, liền nghe được đại hoàng tử Bắc Yên mở miệng trước một bước "Quy tắc cũng không nói không thể sử dụng chủy thủ."

Sùng Chính để còn chưa có xuất khẩu, liền bị nén trở về, lại chỉ có thể ở trong mắt mọi người ngồi trở về.

Thương Dục nhìn sắc mặt khó coi tới cực điểm của Sùng Chính để, ý cười nơi khóe miệng càng đậm, luận võ đấu, thắng lợi nghiêng về phía Trầm Hương, hiện tại trong tay nàng lại có thêm một thanh chủy thủ, thanh chủy thủ phẩm hàn quang, vừa thấy chính là bảo bối chém sắt như chém bùn, xem ra, Trầm Hương này sợ không chỉ muốn giành thắng lợi thôi à!

Trầm Hương giống như trong suy nghĩ của Thương Dục, muốn không chỉ có là thắng lợi, còn muốn mạng của đối thủ, lần trước bởi vì chuyện của An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, nàng nhận hết tra tấn, nếu nhị công tử trước mặt này là người Đông Tàn quốc, nàng đương nhiên muốn đòi lại một ít lợi tức, bằng không, khó tiêu oán khí cùng không cam lòng trong lòng nàng, nàng nhất định phải chờ trước khi hần nhận thua phải lấy mạng của hần ta.

Sát ý của nàng, lọt vào trong mắt An Ninh, trong lòng cũng là lo lắng, Trầm Hương này,

Muốn dồn nàng vào chỗ chết sao? An Ninh bình tĩnh nhìn đối phương, cũng không có động tác khác, mà Vân Cẩm sớm đã đứng lên, tựa hồ là tùy thời chuẩn bị cứu An Ninh trong lúc nguy hiểm.

Quốc chủ Nam Chiếu quốc cùng với Sở thái tử, đáy mắt đều là xẹt qua một tia quang mang không dấu vết, tuy rằng một ván thắng thua này, đối bọn họ quan hệ không lớn, nhưng nghĩ đến đoạn thời gian trước khi hai nước giao chiến, bọn họ thăm bại ở trong tay Đông Tàn quốc, Vũ Dương công chúa còn chết, còn phải đem Sở thái tử đến Đông Tàn quốc làm con tin, bọn họ không thể kìm nén được sự tức giận trong lòng, vừa vặn, nếu Trầm Hương ở trên đài giết nhị công tử của Đông Tàn quốc mà không trái qui định, như vậy cũng có thể giảm bớt sự ám ức trong lòng họ.

Hai người đều chung một ý định, huống hồ, giờ phút này bọn họ cũng nên cùng Bắc Yên quốc liên minh, bọn họ tình nguyện Bắc Yên quốc giành được chiến thắng, cũng không nguyện để cho tiện nghi này rơi vào trong tay Đông Tàn quốc.

Trầm Hương nắm chủy thủ, không cho An Ninh có cơ hội thờ dốc, thân hình nhanh nhẹn chọt lóe, giống như một con mèo, rất nhanh đánh về phía An Ninh, lúc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được khí thế của Trầm Hương, nhất là cỗ sát ý ngoan lệ kia, bọn họ tựa hồ tưởng tượng được, nhị công tử tay trái gà không chặt này, bị chủy thủ sắc bén này đâm trúng, xé rách như thế nào.

Nam Chiếu quốc chủ, Sở thái tử cùng với đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dục đều cười, cười đến tràn đầy tự tin, nhưng đột nhiên, bóng dáng đang hướng tới đối thủ tự nhiên khựng cứng lại, đứng ở nửa đường, mấy người biến sắc, ánh mắt nhìn về phía nhị công tử kia, lại chỉ thấy hần cười ôn hòa, làm cho người ta như gió xuân.

Trầm Hương cũng là bất khả tư nghị (không thể tin được) nhìn man từ đối diện, nàng thậm chí không biết là có chuyện gì xảy ra, thân thể của chính mình liền không thể động đậy, giống như bị rủa định thân, nàng đương nhiên biết không có cái gì gọi là rủa định thân, nhưng nàng lại không nghĩ ra, chính mình cùng nhị công tử này còn cách có mấy bước, đối phương căn bản ngay cả chạm vào đều không có đụng tới chính mình, nhưng... Giờ phút này, đây là cái tình huống gì?

Không chỉ là bản thân Trầm Hương giật mình nghi hoặc, mà tất cả mọi người ở đây đều khó hiểu nhìn hai người này, không rõ tình huống giờ phút này.

"Trầm Hương, động thủ!" Nam Chiêu quốc chủ lớn tiếng thúc giục, tươi cười trên mặt mới vừa rồi sớm đã biến mất hầu như không còn, cũng không để ý điều gì, thanh âm đủ để cho tất cả mọi người ở đây nghe rõ ràng hiểu được.

Trầm Hương trong lòng giật mình, động thủ? Nàng cũng muốn động thủ, nhưng thân thể của nàng cứng ngắc, không chịu khống chế, nàng động thủ như thế nào?

Nhị công tử này, rốt cuộc đối với nàng làm cái gì? Nhưng lại thần không biết quỷ không hay, ngay cả chính đương sự là nàng, đều không có nhìn thấy hấn ra tay như thế nào.

Trên thực tế, ở trong mắt mọi người, An Ninh cũng không nhúc nhích một chút nào, càng không cần nói là ra tay, tình thế đột nhiên đại biến, làm cho bên Đông Tần quốc cũng giật mình không nhỏ, ngay cả Vân Cẩm cũng giống như đang mơ, Ninh Nhi nàng... Mới vừa rồi hấn bỏ lỡ cái gì sao? Bọn người Hải Táp, Tô Cầm, Nam Cung Thiên Duệ, cùng với Thiêu Hoa quận chúa cũng cùng ý tưởng với Vân Cẩm, mới vừa rồi bọn họ có phải bỏ lỡ cái gì hay không?

Trên thực tế, ở trong mắt mọi người, An Ninh cũng không nhúc nhích một chút nào, càng không cần nói là ra tay, tình thế đột nhiên đại biến, làm cho bên Đông Tần quốc cũng giật mình không nhỏ, ngay cả Vân Cẩm cũng giống như đang mơ, Ninh Nhi nàng... Mới vừa rồi hấn bỏ lỡ cái gì sao? Bọn người Hải Táp, Tô Cầm, Nam Cung Thiên Duệ, cùng với Thiêu Hoa quận chúa cũng cùng ý tưởng với Vân Cẩm, mới vừa rồi bọn họ có phải bỏ lỡ cái gì hay không?

Duy độc chỉ có Thương Dịch khước miệng gọi lên một nụ cười, mơ hồ biết đã xảy ra cái gì, nhưng dù là như vậy, sự cảnh giác trên người hấn cũng không có biến mất

An Ninh vẫn cười một cách vô hại như trước, nhìn Trầm Hương trước mặt, đến gần nàng ta, ở trong tầm mắt của mọi người, đem chủy thủ trong tay nàng lấy ra, cố ý vô tình xẹt qua cổ tay áo của Trầm Hương, chỉ là đụng nhẹ một cái nhưng tay áo lập tức bị cắt thành hai đoạn rơi trên mặt đất.

"Quả thật là một chủy thủ tốt!" An Ninh nhú mày, nhân nhả thương thức, nếu cái chuôi chủy thủ này xẹt qua không phải quần áo, mà là thân thể con người, như vậy kết quả có thể tưởng tượng được

Trầm Hương giận trừng mắt nhìn An Ninh, giờ phút này nàng ta cả người cứng ngắc, ngay cả đầu lưỡi đều không động đậy được, cả người giống như đông cứng, nhị công tử này, rốt cuộc là làm như thế nào?

Tựa hồ là nhìn ra nghi vấn của nàng, nhưng An Ninh làm sao có thể trước mặt công chúng đem bí mật nói ra? Nàng sợ dĩ lựa chọn vô đầu, không phải chính mình tìm thua, nàng không có hoàn toàn nắm chắc, thì làm sao có thể quyết định? Đừng quên, nếu là Đông Tần quốc thua, như vậy mục đích mà nàng đến lần này liên không thể đạt được.

Cơ hội tốt như vậy, nàng có thể nào buông tha? Huống hồ, thời điểm đối mặt với Trầm Hương, nàng muốn không chỉ là thắng mà thôi, đối với nữ tử từng mua người giết nàng, nàng làm sao có thể nhân từ nương tay? Mới vừa rồi tất cả mọi người thấy được, Trầm Hương muốn cũng không chỉ là thắng, còn muốn mạng của nàng, mặc dù nàng trước mắt là một "Nhị công tử", nàng ta vẫn như cũ đối nhị công tử này sinh ra sát ý, một lần nàng cũng không tha thứ, còn nói gì đến tận hai lần muốn giết nàng!

Con người của đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dực căng thẳng, mặc kệ rốt cuộc là bởi vì sao, giờ phút này Trầm Hương kia lại không thể động đậy, chuyện này thực làm cho hấn tức giận mãnh liệt, Trầm Hương trước mặt này bây giờ trước mặt đối thủ giống như cá nằm trên thớt mặc người đến xâm lược.

Không được, hấn không thể để cho Đông Tần quốc thắng như vậy, một ván này Nam Chiêu quốc Trầm Hương hiển nhiên là không thể có cục diện thắng lợi, nhưng nếu một ván này thành ngang tay, như vậy cuối cùng bên thắng vẫn là Bắc Yên quốc!

Nghĩ đến cái gì, nhân tình đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dực sáng lên, ra một quyết định

Mà lúc này, Nam Chiêu quốc chủ đối với Sở thái tử ra hiệu bằng mắt, bọn họ cùng đại hoàng tử Bắc Yên giống nhau, tuyệt đối không thể để cho ván này thua được, mặc dù là ngang tay, cũng không để cho Đông Tần quốc chiếm được tiện nghi!

Sở Thái tử là người thông minh, một ánh mắt, hấn liền hiểu được ý, thậm chí rất nhanh nghĩ tới biện pháp.

"Người đã nhận thua chưa?" Khước miệng An Ninh khẽ nhếch, cao giọng mở miệng, biết rõ Trầm Hương hiện tại ngay cả đầu lưỡi đều không động đậy, quả quyết là không có cách nào mở miệng trả lời câu hỏi của nàng, mà đây cũng là điều nàng muốn, trước khi nàng ta chưa nhận thua, nàng muốn giết nàng ta sẽ không có ai dám nói gì.

Chính lúc này, hai luồng khí sắc sắc bén hướng tới An Ninh đánh úp lại, từ hai phương hướng, phân biệt đến từ Bắc Yên Thương Dực cùng với Nam Chiêu Sở thái tử, An Ninh tự nhiên là không có nhận thấy trước được, khi nàng nhận biết được có hai ám khí sắc bén hướng nàng bắn tới, nhưng hai mũi ám khí còn chưa kịp chạm vào thân thể nàng liền chỉ nghe hai tiếng boong boong giống như có cái gì va chạm vào nhau, hai mũi ám khí nguyên bản hướng tới chính mình nay lại bị lệch quỹ đạo, leng keng hai tiếng, cuối cùng ghim vào trên cây cột.

"Đại hoàng tử, người nhưng muốn can thiệp trận đấu của hai người bọn họ?" Thương Dịch cao giọng mở miệng, thanh âm đủ để cho mọi người bên trong đại điện đều nghe được rành mạch, tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía chỗ ngồi của Bắc Yên đại hoàng tử, chỉ thấy hấn mi phong nhíu chặt, hình như không cam lòng, lại hình như có một tia thống khổ.

Thương Dục âm thầm cắn răng thấp rủa, vì ý đồ của chính mình bị vạch trần, càng thêm đau đớn vì cổ tay chỉ mình đang không ngừng chảy ra máu tươi.

Thương Dục chết tiệt, nhưng lại làm hỏng việc tốt của hắn, còn...Mới vừa rồi hắn dùng ám khí, ý đồ âm thầm làm nhĩ công tử trên đài bị thương, làm cho ván này biến thành ngang tay, nhưng ngàn tính vạn tính, nhưng lại không dự đoán được nửa đường còn xuất hiện một tên Thương Dịch, phá hủy việc tốt của hắn, không chỉ có như thế, còn làm hắn bị thương ở tay.

Người ngoài nhìn không ra chút khác thường nào, nhưng cổ tay của hắn cũng không biết bị lợi khí gì cắt vào, trừ bỏ thương đến động mạch, thậm chí lan đến gân gân cốt, hắn biết, nếu không ly khai xử lý miệng vết thương, hắn dù không đổ hết máu mà chết thì cũng đứt hết gân tay, như vậy bàn tay này của hắn xem như bị hủy.

Trong lòng không cam lòng, nhưng hắn cân nhắc lại lợi hại, lại cũng không thể không đứng lên, gượng lên một chút tươi cười, "Quy củ quy định, những người khác không can thiệp trận đấu của hai người trên đài, ta làm sao có thể vi phạm quy củ? Thật có lỗi các vị, bản cung có việc đi trước một bước."

Đứt lời, liền đối với Chiêm Quyết bên cạnh ra hiệu bằng mắt, ra lệnh cho hắn làm chủ đại cục sau khi chính mình rời đi.

Thương Dục không cam lòng rời đi, hắn làm sao biết được ngay từ đầu Thương Dịch đã sớm phòng bị hắn gian lận, hắn làm sao có thể để Thương Dục đạt thành tâm nguyện? Không chỉ là vì một ván thắng bại này, nguyên nhân lớn hơn chính là an nguy của Ninh Nhi.

Thương Dục toàn tâm nghĩ âm thầm bảo hộ Ninh Nhi, tự nhiên là sẽ không lưu tình, cho nên, hắn dùng một ám khí chặn lại ám khí mà Thương Dục công kích Ninh Nhi đồng thời, cũng hướng tới vị trí của Thương Dục phát ra một ám khí, kia không phải phi tiêu, mà là lưỡi dao, sắc bén vô cùng, trực tiếp bay về phía cổ tay của Thương Dục, mới vừa rồi nhìn thấy Thương Dục vội vàng rời đi, liền biết Thương Dục bị thương nhất định không nhẹ, này coi như là cho hắn một cái giáo huấn.

Mà một bên khác, Sở thái tử cũng đang âm thầm hướng tới An Ninh phát ra một ám

khí, bất quá một ám khí này cũng không phải bị Thương Dịch chặn đứng, mà là do người bọn họ không lường trước được, người nọ không phải người khác, đúng là Thuyền vương Hải Táp!

An Ninh cảm kích nhìn thoáng qua Thương Dịch, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người Hải Táp, lại chỉ thấy lam mâu của hắn vi siểm, khóe miệng gợi lên một chút tà mị.

Hải Táp đón nhận tầm mắt của An Ninh, mâu trung hỗn loạn vài phần khiêu khích, lại nhìn hướng Sở thái tử, đáy mắt xẹt qua một phần âm lãnh, hừ, muốn làm bị thương nô lệ của Thuyền vương Hải Táp hắn? Không được hắn cho phép, ai có thể có cái lá gan kia?

Nhĩ công tử này, mới vừa rồi không thấy hắn ra tay, cũng đã chế trụ được đối phương, năng lực của hắn thật vượt qua dự tính của bản thân hắn, bất quá, càng như thế, liền càng khơi dậy ham muốn chinh phục của Hải Táp, hắn cũng không có quên, đợi lát nữa hai người còn có một cuộc đánh cuộc, hắn là quân tử, tự nhiên là sẽ không để cho đối thủ trước đó bị thương, chính mình chiếm tiện nghi, muốn đấu liền quang minh chính đại đấu, hắn muốn quang minh chính đại làm cho nhĩ công tử này thần phục dưới chân hắn, trước mặt mọi người nhận chủ.

An Ninh giống như nhìn ra tâm tư của Hải Táp, mâu quang vi siểm, trong lòng nàng vẫn như trước cảm kích Hải Táp ra tay mới vừa rồi, Thuyền vương này, quả thật là một người quân tử đường đường chính chính.

An Ninh thu hồi tầm mắt, đem lực chú ý một lần nữa quay lại trên người Trầm Hương, trải qua một cái nhạc đệm mới vừa rồi, mọi người càng thêm im lặng vài phần, Sở thái tử tuy rằng mới vừa rồi ẩn nấp ra tay, nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra vài phần manh mối, giờ phút này đều không khỏi thêm chú ý đến phía Nam Chiếu quốc, nói là chú ý, nên nói là giám sát, giám sát bọn họ có thể hay không lại làm ra việc trái với quy củ.

An Ninh thân nhiên quét mắt nhìn Sở thái tử liếc mắt một cái, thân thủ đem Trầm Hương đỡ lên ở, nắm chặt chủy thủ, không chút do dự hướng về phía gân xanh nơi mắt cá chân của Trầm Hương, nhẹ nhàng xẹt qua, Trầm Hương toàn thân cứng ngắc, không cảm giác đau chút nào, chính là vì như vậy, ngay cả nàng chịu thống khổ lớn như vậy, cũng sẽ không kêu ra tiếng, mà điều này chính là thứ An Ninh muốn, lúc này không đau, không có nghĩa là về sau sẽ không đau, chỉ cần được lực trên người nàng ta biến mất, khôi phục tri giác, ngheh đón nàng là cái gì, liền có thể nghĩ.

"Người đã nhận thua chưa?" An Ninh lại một lần nữa mở miệng hỏi, từ trong mắt Trầm Hương, nàng thấy được lùi bước, sợ hãi, cùng cầu xin tha thứ, nhưng này lại như thế nào? Nếu chính mình ở trong tay Trầm Hương, Trầm Hương sợ là sẽ không chút do dự giết chính mình, nàng đã hai lần đối với mình xuống tay, mình làm sao có thể thủ hạ lưu tình?

"Người đã nhận thua chưa?" An Ninh lại một lần nữa mở miệng hỏi, từ trong mắt Trầm Hương, nàng thấy được lùi bước, sợ hãi, cùng cầu xin tha thứ, nhưng này lại như thế nào? Nếu chính mình ở trong tay Trầm Hương, Trầm Hương sợ là sẽ không chút do dự giết chính mình, nàng đã hai lần đối với mình xuống tay, mình làm sao có thể thủ hạ lưu tình?

Như mong muốn của An Ninh, không đợi cho nàng ta trả lời, An Ninh đơn giản lưu loát huy mấy đao, nhìn như mềm nhẹ, lại đủ để cắt đứt gân tay gân chân của nàng ta, mà hành động của nàng ở trong mắt mọi người, lại không chút phát lỏng, đương nhiên, ở đây rất nhiều người cũng không rõ tính huống giờ phút này của Trầm Hương, làm sao có thể biết chỉ vài động tác của An Ninh đã cắt đứt gân tay gân chân của nàng ta? Nếu thật sự là bị cắt gân tay gân chân, làm sao có thể bình tĩnh như Trầm Hương giờ phút này? Đương nhiên là sẽ không, đau đớn khi bị cắt đứt gân tay gân chân, dù chỉ nghĩ thôi cũng khiến da đầu người ta run lên, cả người phát run.

Ngay cả Trầm Hương giờ phút này, sợ cũng không biết thân thể của chính mình đã bị thương cái gì, cả người nàng cứng ngắc, giống như ngay cả ý thức đều đã bị đông cứng lại, từ đầu đến cuối, nàng cũng không biết đã làm sai cái gì, nhĩ công tử trước mặt này rốt cuộc đã làm gì trên thân thể nàng.

"Chúng ta thua." Không ngoài dự liệu, Sở thái tử chợt mở miệng, vẫn giả bộ ôn nhuận như trước đi ra.

An Ninh nhún vai, bỏ chủy thủ trong tay ra, nếu đối phương đã nhận thua, như vậy cũng liền thôi, bắt quá... Nghĩ đến chính mình cho Trầm Hương một cái giáo huấn, không chết cơ hồ so với chết còn thống khổ hơn.

"Đa tạ !" An Ninh chấp tay, khoe miệng khinh dương, trên gương mặt tuấn mỹ nở rộ một nụ cười làm cho người ta đẹp mắt, tất cả mọi người nhìn xem không khỏi ngây người, bọn họ căn bản đều đối với nhị công tử này không ôm hy vọng gì, nhưng kết quả này... Bọn họ đúng là không thấy rõ hần rốt cuộc là ra tay như thế nào, liền chế trụ được đối thủ, thắng được một ván này.

"Ha ha..." Sùng Chính để đầu tiên cười lớn ra tiếng, vui sướng đến mức không có từ ngữ gì để nói, tự mình đi lên trước, "Tốt! Tốt!"

Nhị công tử này, dọa hần nhảy dựng, nhưng chung quy là không có làm cho hần thất vọng, "Người lập công lớn rồi a!"

Nếu là đặt ở thời điểm khác, thắng một ván liền không tính cái gì, nhưng ở cục diện như thế này, một ván thắng của nhị công tử là mấu chốt quả nhiên là lập công lớn.

"Nói nói người muốn thưởng cái gì, nếu không thì nghĩ đến lời đề nghị mới vừa rồi của trẫm?" Sùng Chính để cười đến cười toe toét, càng xem nhị công tử này, trong lòng liền càng là thích.

Đề nghị mới vừa rồi? Minh Nguyệt công chúa sao? Da mặt An Ninh vì trùu, "Tạ hoàng thượng ân điển, thảo dân chỉ hy vọng hoàng thượng có thể hứa hẹn tha thứ thảo dân một tội liên tốt."

Nàng hiện tại là nữ phần nam trang, nếu đến lúc đó bị hoàng đế phát hiện, phạt tội khi quân, như vậy mất nhiều hơn được.

Sùng Chính để gạt mình, không chút suy nghĩ liền đáp ứng, "Tốt, trẫm liền như người mong muốn."

Hiện nay, ván này thắng là đại cục đã định, An Ninh trở lại vị trí của mình, Vân Cẩm đầu tiên đi lên, cho nàng một cái ôm, ở trong mắt người bên ngoài, đây là huynh đệ tình

thâm, nhưng ở trong mắt Thương Dịch vì biết được thân phận thật của An Ninh, cũng là một tâm tư khác.

Nắm chặt ly trà trong tay, mâu trung ngưng tụ một chút thâm trầm, trong lòng ghen tuông, thấy ngân diện công tử kia rất nhanh liền buông lỏng An Ninh ra, ni tâm mới thoáng giãn ra, hần tin tưởng, nếu hai người còn không xa rời nhau, như vậy hần chắc chắn tiến lên đem hai người cách ra.

"Hoàng thượng Đông Tàn, nay tình thế, Bắc Yến quốc ta cùng Đông Tàn quốc đều có bảy trận thắng, hiện tại cao hứng, không khỏi quá sớm." Bắc yến Thương Dục đã rời đi, mở miệng là mới vừa rồi thắng Triệu Thiên Lân Chiêm Quyết.

Chiêm Quyết sinh ra trong tam đại thế gia của Bắc Yến Chiêm gia, ở Bắc Yến quốc địa vị tự nhiên là không thể khinh thường, đoàn người này, lấy Bắc Yến đại hoàng tử Thương Dục cầm đầu, dưới Thương Dục chính là Chiêm Quyết.

Sùng Chính để cũng không có bởi vì lời của hần mà mất đi tươi cười, ngược lại cười đến đắc ý, "Một khi đã như vậy, kia liền nhờ Chiêm công tử phái một người ra thi đấu!"

Chiêm Quyết vừa nghe, tự nhiên là việc nhân đức không nhường ai, đi nhanh ra, Sùng Chính để nhìn hần một cái, lập tức cấp Thương Dịch một ánh mắt, "Dịch nhi, cái này giao cho người."

Khoe miệng Thương Dịch khẽ nhếch, đứng dậy tiến lên, Chiêm Quyết nhìn thấy Thương Dịch tiến lên, rõ ràng nhú nhú mày, hần mới vừa rồi tuy rằng thắng Triệu Thiên Lân, nhưng chính mình so với Thương Dịch, sợ là kém hơn vài phần, nhưng giờ phút này, cũng đã không có đường lui.

Sau khi rút thăm, Chiêm Quyết lấy được quyền quyết định, Chiêm Quyết trong lòng vui vẻ, "Văn đầu, thỉnh Thần vương điện hạ bồi tại hạ chơi một ván cờ như thế nào?"

Chiêm Quyết này là một người chơi cờ rất giỏi, nghe nói Bắc Yến hoàng đế cũng là người chơi cờ cực giỏi, nhưng cũng từng liên tiếp bại bởi Chiêm Quyết, mọi người Bắc Yến gọi Chiêm Quyết là kỳ vương, hần chọn thứ mà mình am hiểu nhất đương nhiên là vì muốn thắng Thương Dịch.

Thương Dịch lại chỉ mỉm cười, "Kia liền lấy đến đây đi!"

Không bao lâu sau, cung nhân đưa lên bàn cờ, hai người ngồi đối diện nhau, Thương Dịch chọn cờ đen, Chiêm Quyết chọn cờ trắng, thời gian từng giây phút đi qua, hai người thần sắc bình thản ung dung, nhưng càng về sau, sắc mặt Chiêm Quyết rõ ràng có chút không thích hợp, hai tròng mắt mờ mờ hần chứa khăn trương, càng đi về sau, con cờ trắng dừng lại trên tay hần thời gian càng dài, mà trái lại Thương Dịch, lại mang vẻ mặt bình tĩnh như trước, không chút dao động gì.

"Người thua!" Hạ xuống viên cờ đen cuối cùng, Thương Dịch trẫm giọng mở miệng.

Sắc mặt Chiêm Quyết sớm đã đen đến không thể đen hơn nữa, nhìn bàn cờ, cờ trắng đã không còn đường ra, hít một hơi thật sâu, Chiêm Quyết giương mắt nhìn về phía nam tử

một thân huyền y, hấn nhưng lại bại bởi Thương Dịch!

Tuy rằng hấn không muốn, nhưng không thể không thừa nhận chuyện này, "Ta thua."

"Ha ha, cái này trầm nên cao hứng đi!" Sùng Chính đế cười lớn ra tiếng, vui mừng tiến lên, nhìn lướt qua mọi người, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người Nam Chiêu quốc chủ, "Có gì dị nghị không?"

"Ha ha, Đông Tần quốc quả thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp, chúc mừng a!" trên mặt Nam Chiêu quốc chủ xả ra một nụ cười, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng như sương.

Sùng Chính đế cũng không để ý hấn có phải nghĩ một đằng nói một nẻo hay không. Đông Tần quốc thắng lợi liên tiếp, vậy giống thông hành mậu dịch cùng với tín vật hình rồng kia, liên thuộc về Đông Tần quốc sử dụng trong mười năm sau, đó là điều khiến người Đông Tần rất vui sướng!

Trong lúc Sùng Chính đế đang cao hứng, Hải Táp lại chợt đứng dậy, đến trên đài, "Đông Tần hoàng đế, chớ quên đã đáp ứng chuyện của ta, ta cùng nhị công tử đánh cuộc có phải nên bắt đầu hay không?"

Hải Táp nhìn về phía An Ninh, hấn sớm đã khấn cấp, khấn cấp muốn làm cho nhị công tử kia thần phục chính mình!

An Ninh giật mình, đón nhận tầm mắt của hấn, cũng đứng dậy hướng hấn đi đến, "Hoàng thượng, kia liền bắt đầu đi, cũng thỉnh các vị thay chúng ta làm chứng!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Tiếp tục đánh cuộc

"Tại hạ cùng Hải Táp công tử có một đánh cuộc, nếu ai thua liền nhận người thắng làm chúa(chủ nhân) mặt khác..." Lời nói An Ninh vang vọng toàn bộ đại điện, Bắc Yên quốc cùng Nam Chiêu quốc vì thua mà không cam lòng vừa nghe đến đánh cuộc của nhị công tử liền tập chung chú ý, nhất là Trầm Hương sau khi quay về được Sở thái tử kiểm tra thương thế của nàng mới ý thức được mới vừa rồi nhị công tử đòi nàng làm cái gì.

Ban đầu nàng nghĩ mấy đao kia bất quá là tổn thương chút da thịt mà thôi, Sở thái tử nói thương thế của mình là lúc chính nàng khiếp sợ, cũng không ý thức được sự việc nghiêm trọng, giờ phút này người nàng dần hồi phục trí lực, nàng mới hiểu được đánh gãy gân tay gân chân có cái cảm thụ gì, đau đớn so với lần trước chịu độc được tra tấn còn hung hãn hơn vài phần, quan trọng nhất là về sau nàng không thể động tay động chân như vậy so với phế nhân có khác gì?

Trong đầu nàng hiện lên ánh mắt vừa rồi của phụ hoàng, nhất thời lòng của nàng liền rơi xuống đáy vực, theo trong mắt phụ hoàng chính là vứt bỏ nàng, một quân cờ không thể dùng nữa trừ bỏ vứt bỏ còn có thể có cái gì khác?

Trần Hương bị đau đớn tra tấn cũng không cam lòng, nhìn đến vị công tử trẻ tuổi, theo bản năng nắm chặt tay, nhưng là giờ phút này nàng nắm tay cũng không có khí lực.

Trong lời nói An Ninh dừng lại một chút, không có nói tiếp nung tó đầy mọi người tất cả đều đã hứng trí, nhận đối phương làm chủ như vậy không phải nô lệ sao? Nhị công tử mới vừa rồi không tới gần liền thu phục được đối phương, ngay cả bọn họ cũng không biết hấn dùng phương thức gì, nhị công tử này hiển nhiên là không đơn giản, mà Hải Táp công tử... đôi mắt xanh cũng đủ chứng minh thân phận của hấn, cùng hoàng thất trên biển quốc tế hấn có liên lụy năng lực cũng không bình thường a!

Như vậy hai người, có một người làm nô lệ như vậy cực kì thú vị!

An Ninh liếc mắt nhìn Hải Táp bên cạnh một cái, Hải Táp rất an ý xuất ra cái kia hộp gấm, bất quá lúc này đây hấn không có mở ra, tứ quốc có nhiều người ở đây như vậy nếu nhìn thấy vật kia ắt giống Sùng chính đế đoán được sử dụng như thế nào, như vậy sợ không tránh khỏi một phen tranh đoạt.

Người khác có lẽ đoán không ra nhưng Nam Chiêu quốc và Tây Lăng nữ hoàng có thể đoán ra.

Mọi người nhìn hộp gấm, chỉ riêng hộp gấm cũng có trên mười hạt bảo thạch trang trí, vật trong đó giá trị thật không thể nghĩ.

"Ta nếu thua, vật này về hấn, hấn nếu thua, trừ bỏ làm nô lệ Sùng Chính đế làm chủ đem An Bình hầu phủ nhị tiểu thư ban cho ta." Hải Táp cao giọng nói, ánh mắt tràn đầy tự tin, tuy rằng vừa rồi nhị công tử thật khó lường nhưng Hải Táp hấn đường đường là bá chủ trên biển lại sợ tên tiểu công tử hơn mười tuổi, không thể nào.

Dứt lời mọi người ồ lên, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư? Hai người này đánh cuộc nhưng lại liên lụy đến một người không liên quan.

Nghe nói An Bình đại tiểu thư trộm tài hoa của nhị tiểu thư mới được cái gọi "đệ nhất tài nữ" danh hào, hiển nhiên đệ nhất tài nữ hấn là nhị tiểu thư mới đúng, bọn họ đến Đông Tần chưa có gặp qua An Bình nhị tiểu thư, nghĩ đến nhị tiểu thư kia trừ bỏ tài hoa sợ cũng tuyệt sắc khuynh thành mới có thể

khiến Hải Táp công tử xuất ra bảo vật kia làm tiền cược.

"Nhị công tử ta chính là chờ ngươi hướng ta dập đầu, gọi ta một tiếng chủ nhân!" Khóe miệng ý cười phát ra thật tà mị, nghiêng người tới gần An Ninh một chút, trong mắt tràn đầy khiêu khích, một cổ mùi thơm quanh quần chớp mũi, Hải Táp khẽ nhủ mảy, không khỏi nhìn lại An Ninh trong lòng thầm nghĩ: nhị công tử này, như thế nào trên người có mùi son phấn? Ánh mắt theo mặt An Ninh đi xuống, cuối cùng dừng trước bộ ngực phát hiện là không có gì, mi tâm mới thoáng giãn ra, mùi son phấn hẳn là từ người hồng nhan tri kỉ lưu lại.

Bất quá khuôn mặt này thật khiến người khác nghi nam nghi nữ(không biết là nam hay nữ), thân hình nếu xem là nam nhân kì thực có chút thấp bé nhưng ở nữ nhân cũng là vừa vặn, nếu là nữ nhân giả dạng..... Trong đầu Hải Táp không khỏi hiện lên một hình ảnh quái dị, hình ảnh kia là một nữ tử hải quốc, nhưng xem mặt kia chính là nhị công tử không thể nghi ngờ.

Nghĩ đến đây nụ cười trên mặt Hải Táp càng thêm phần quái dị, ánh mắt có tia khác thường, nhị công tử này thay nữ trang hải quốc sẽ không thua kém mỹ nữ.

An Ninh bị ánh mắt quái dị của hắn nhìn, chẳng biết tại sao có cảm giác da đầu run lên, ai thua ai thắng còn chưa phân định! Về phần dập đầu nhận chủ, cũng phải chờ thắng nói sau, hoặc là đến lúc đó chân chính dập đầu nhận chủ không phải tại hạ, hi vọng lúc đó Hải Táp công tử nhất ngôn cửu đỉnh làm một quân tử a! Tiểu nhân sẽ bị mọi người phi nhổ a!"

Nghe An Ninh nói nụ cười trên mặt Hải Táp có chút cứng ngắc, hừ lạnh một tiếng:" Chúng ta chờ tới lúc đó xem!"

Trong lúc đó khói thuốc súng đã tràn ngập hai người bọn họ. Trong lòng Hải Táp đã có quyết định, đợi cho nhị công tử thành nô lệ của hắn, hắn liền hạ lệnh tại chỗ này làm cho nhị công tử thay xiêm y của nữ tử, cho mọi người xem nhị công tử mặc vào nữ trang sẽ thành bộ dạng gì!

"Ha ha nhị vị công tử, không biết chúng ta có thể góp chút náo nhiệt?"

Đang lúc tầm mắt mọi người dõi trên người An Ninh cùng Hải Táp chợt một thanh âm vang lên, mọi người theo thanh âm kia xem qua, kia mở miệng không phải ai khác chính là Nam Chiêu quốc quốc chúa, Nam Chiêu quốc quốc chúa giờ phút này đã muốn đứng dậy, chậm rãi đến bên cạnh hai người, dưới cái nhìn của mọi người chậm rãi nói, "Trẫm có một đề nghị, Đông Tần hoàng đế không biết ngươi có chịu hay không?"

Sùng Chính đế nhíu mày, chuyện này sao lại liên lụy đến ta? Ta có đồng ý hay không? Nhìn về phía Nam Chiêu quốc quốc chúa, chỉ thấy hắn cười đến không có hảo ý, tràn đầy âm mưu, trong lòng giật mình, lão già này có chủ ý gì?

"Nói nghe một chút" Trước mặt nhiều người như vậy dù Sùng Chính đế không muốn cũng không thể không mở miệng hỏi.

Nam Chiêu quốc quốc chúa liếm liếm môi, ánh mắt rơi vào vật cung nhân đang cầm trên tay, cao giọng mở miệng, "Chúng ta ở nơi này đánh cược xem ai thắng, hơn dùng tiền đặt cược như thế nào?"

Sùng Chính đế nhận được tầm mắt của Nam Chiêu quốc quốc chúa, nháy mắt đã rõ ý đồ của hắn, thầm nghĩ trong lòng: lão già này đã thua rồi mà còn không chết tâm sao?

"Ta cá là Hải Táp công tử thắng, lấy hai lần triều cống làm tiền cược." Nam Chiêu quốc quốc chúa mắt híp lại, dứt lời quả nhiên thấy đồng tử Sùng Chính đế co rút mạnh.

"Phụ Hoàng...." Thái tử Sở ý thức được cái gì, mở miệng lên, phụ hoàng thế nào lấy cái này làm tiền đặt cược có biết hay không? Hắn vừa phun ra hai chữ liền bị phụ hoàng trừng mắt, lập tức dừng lại

An Ninh hơi giật mình, hai lần tiến cống? Từ sau khi Nam Chiêu quốc chiến bại, hiệp nghị hàng năm đối Đông Tần quốc tiến cống, số lượng không phải nhỏ, hôm nay hắn lại lấy tiến cống làm tiền đặt cược, xem ra hắn rất quyết tâm a!

Sùng Chính đế giật mình, sắc mặt đổi, mê hoặc không nhỏ. hắn để ý không phải được bao nhiêu mà là Nam Chiêu quốc mất bao nhiêu, Nam Chiêu quốc thời gian trước đại bại, nguyên khí quốc gia suy yếu, nếu thật sự gia tăng gấp hai lần tiến cống như lời nói, sợ là Nam Chiêu quốc không chịu nổi.

Nhưng hắn dám lấy ra tiền cược lớn như vậy, tự nhiên không phải đơn giản. Nam Chiêu quốc quốc chúa... mở miệng.

"Nếu Hải Táp công tử thua, ta liền tiến cống gấp đôi, nếu Hải Táp công tử thắng như vậy tín vật hình rồng kia liền tạm thời cho Nam Chiêu quốc ta mượn mười năm, Đông Tần hoàng đế ngươi có dám cùng ta cá?" Thanh âm Nam Chiêu quốc quốc chúa cao hơn một bậc, hắn trả giá không ít, bù lại tiền cược của đối phương cũng phải tương ứng, bất quá nếu thật sự thắng như vậy mười năm Nam Chiêu quốc năm sẽ không bị tam quốc quấy nhiễu có thể nghỉ ngơi lấy sức, đây là chuyện vô cùng quan trọng với Nam Chiêu quốc.

Đây là cơ hội duy nhất, hắn không thể bỏ qua.

Huống hồ hắn thật phần coi trọng Hải Táp công tử, hiện tại phải xem Đông Tần hoàng đế có tiếp chiêu hay không.

Sùng Chính đế mi tâm gắt gao nhíu chặt, lúc này Hoàng hậu nương nương ngồi cạnh cũng phải lên tiếng, "Hoàng thượng thỉnh cân nhắc a!"

"Haha..... nếu là tất cả mọi người vô giúp vui bốn hoàng cũng không nhân rồi, chỉ một bên xem cuộc vui thật thật quá chán nản, bốn hoàng cũng tham dự, Đông Tần hoàng thượng, nếu Nam Chiêu quốc quốc chúa nhìn trúng tín vật hình rồng, như vậy chỉ còn tam quốc mậu dịch thông hành, cũng được tuy giá trị không bằng tín vật hình rồng kia, bốn hoàng không để , ta cũng cược Hải Táp công tử thắng, ta cấp tiền cược....." Tây lăng bệ hạ rời vị trí tới chính

giữa, từ trong lòng lấy ra một viên ngọc bội, dùng một chút rồi tiếp tục mở miệng, "Đây là Tây Lăng quốc truyền quốc (giống như truyền từ đời này qua đời khác) Phượng Tường cửu thiên, Trần quốc chi bảo của Tây Lăng quốc, không biết Đông Tần hoàng đế thấy có được hay không?"

Lời nói Tây Lăng nữ hoàng rơi xuống, Thượng Quan Mẫn ngày thường tùy tiện cũng phải nãy dưng lên, "Mẫu hoàng bề hạ, người có thể nào lấy nó ra để vui đùa?"

Trần quốc chi bảo, từ Tây Lăng nữ hoàng đệ nhất truyền lại, mỗi lần đăng cơ nữ hoàng sẽ nhận trần quốc chi bảo truyền lại, cái này đối với Tây Lăng quốc mà nói không gì quan trọng bằng, Tây Lăng trần quốc chi bảo Phượng Tường cửu thiên, phía sau còn có một kho báu bí mật, tuy rằng cho tới giờ chỉ là nghe đồn không biết thật giả, nhưng Trần quốc chi bảo cũng không thể dùng hai chữ "trần quý" để hình dung.

Mẫu hoàng thế nhưng lại đem nó ra đặt cược nếu thua, vậy phải làm sao?

Mọi người thấy thái độ của Thượng Quan Mẫn, liền biết Phượng Tường cửu thiên có ý nghĩa như thế nào.

Sùng Chính đế nhất thời không biết sao, cược hoặc không cược, đây là một vấn đề nghiêm trọng, trước kia quốc sự cũng không khiến hắn quá đau đầu như vậy.

"Hừ, Đông Tần hoàng đế lão ca, người chó không phải ngay cả dũng khí cũng không có?" Tây Lăng nữ hoàng bề hạ hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là khiêu khích, mặt dịch thông hành nàng vốn hướng đến, thật không thể đứng chấp tay tặng cho quốc gia khác, cơ hội lần này vừa vãn, nếu thắng đối với sự phát triển của Tây Lăng quốc càng thêm có lợi.

Trong lòng bàn tay Sùng Chính đế tràn đầy mồ hôi, nhìn về phía An Ninh, con người lộ vẻ tìm kiếm, nếu hắn cược liền không thể lựa chọn, chỉ có thể đổ cược vào nhị công tử thắng, nếu thật sự thắng quả nhiên kiếm không nhỏ, như vậy Đông Tần quốc chân chính thắng lớn nhất từ tứ quốc tế, nếu là thua?

Thua, bao nhiêu cố gắng trước kia đều thành cát bụi.

Hình rồng tín vật này sẽ rơi vào tay Nam Chiêu quốc, chỉ cần không vào tay Bắc Yến quốc thì không có gì vương bận, mà mặt dịch thông hành.....

"Các vị, bất quá là hai người đánh cược sao phải khẩn trương, nữ hoàng bề hạ...." Hoàng hậu cười nói, lên tiếng giảng hòa chính là lời chưa nói hết liền bị Sùng Chính đế đánh gãy.

"Được, nếu nhị vị đều có hứng trí, ta đây làm chủ nếu không phụng bồi thì thật đáng trách, nếu truyền ra ngoài lại nói Đông Tần ta không có lễ nghĩa." Trải qua thời gian đấu tranh đã ra quyết định.

"Hoàng thượng!" sắc mặt Hoàng hậu nương nương trầm xuống, hoàng thượng là điên rồi sao? Thật vất vả mới có được hai kiện kia, lại muốn như thế nào chấp tay nhường cho? Hoàng hậu theo bản năng nhị nhị công tử mới mười lăm mười sáu tuổi kia, trong lòng dấy lên bất an.

"Không phải nói." Sùng Chính đế cấp Hoàng hậu ánh mắt, hắn sinh vị là đế vương nhất ngôn cửu đỉnh, lẽ nào đại lý này không hiểu.

"Sảng khoái cười haha....., Hoàng hậu nương nương người hãy yên tâm đi! Hoàng đế lão ca có tin tưởng người cần gì phải bận tâm?" Tây Lăng nữ hoàng gọi lên chút ý cười cảm giác mặt dịch thông hành kia sắp về tay mình.

Hoàng hậu còn muốn nói cái gì nhìn ánh mắt Sùng Chính đế cái gì cũng không thể nói.

Trong khoảng thời gian ngắn không khí đã trở nên thật quý dị, Sùng Chính đế thận trọng bước đến trước mặt An Ninh vỗ vỗ vai nàng "Nhị công tử, người đừng làm trầm thất vọng a! Người nếu thắng mặc kệ là muốn cái gì trầm đều nhận lời, cho dù người muốn một cái họ Vương gia trầm cũng theo mong muốn của người."

An Ninh khoé miệng rút trừu, trước đó nàng không thể nghĩ đánh cược giữa mình và Hải Táp lại mở rộng như vậy, hiện tại không chỉ hai người họ đánh cược a!

Trên mặt An Ninh hiện chút tươi cười, không nói gì chống lại đôi mắt Sùng Chính đế, cũng là trời lên một tia kiên định, Sùng Chính đế đem hi vọng đặt trên người nàng, bất quá với Sùng Chính đế nàng cũng không có cái gì hứa hẹn, nàng không nói gì thêm, dù sao người Sùng Chính đế hứa hẹn là "nhị công tử" nếu một ngày "nhị công tử" không xuất hiện, hứa hẹn này có hay không liền thánh bỏ đi, đều là hai việc khác nhau.

Hơn nữa Vương gia? Nàng là An Ninh một nữ tử sao có thể làm Vương gia? Trừ Tây Lăng quốc đặc thù thì tam quốc khác chưa từng có xuất hiện phong thường nữ tử làm Vương gia.

"Cậu chất nhi cũng cược một phen." Thương Dịch trầm giọng mở miệng, từ trong lòng xuất ra một cái lệnh bài, "Đây là tín vật tài khoản của chất nhi ở của hàng, ta lấy mười vạn lượng hoàng kim, cược nhị công tử thắng."

Mười vạn lượng hoàng kim, đây không phải con số nhỏ a! ngay cả Triệu Cảnh Trạch cùng Bắc Yến quốc hai mắt sáng lên. An Ninh giật mình, nàng biết Thương Dịch làm như vậy cũng không phải là dự đoán được cái gì, mà là thay chính mình tiếp sức duy trì bản thân.

"Bảo kiếm này vẫn đi theo ta nay ta lấy ra cược nhị công tử thắng." Nam Cung Thiên Duệ tiến lên, đem bảo kiếm truyền thuyết lấy ra, không vì cái gì cả hắn duy trì nhị công tử, chỉ nguyện đừng thua làm phiền Ninh nhi.

"Bất trần các, cùng Lâm Lang hiện thuộc quyền sở hữu của ta, ta cá nhị công tử thắng." Văn Cẩm cũng đi lên đem tiền đặt cược, thẳng tắp chống lại ánh

mắt Ninh nhi, Bất trăn các cùng Lâm Lang hiền đều là sản nghiệp của bọn họ, đây là do hấn cùng Ninh nhi sở hữu, hấn muốn nói với Ninh nhi vô luận khi nào người ca ca là hấn luôn đứng phía sau chống đỡ cho nàng.

"Cây quạt này của ta, nhưng đừng xem thường a! Đây là vật chưa bao giờ rời người ta, trên đời này đây là cái duy nhất, ta cược nhị công tử thắng." Tô Cẩm như trước nộ dạng cả phờ cả phất, nhưng trong mắt thêm vài phần kiên định, nhìn về phía An Ninh, thầm nghĩ trong lòng: "Nhị công tử này trăm ngàn lần đừng làm hấn thất vọng, chớ có hại Ninh nhi phải theo Hải Táp công tử, còn làm hấn đánh mất cây quạt. Nếu nhị công tử thua nhất định hấn sẽ không buông tha nhị công tử."

"Đa tạ các vị đã đề mắt, tại hạ nhất định sẽ cố gắng!" Trên mặt An Ninh nở ra chút tươi cười, giờ phút này Sùng Chính đế cũng thêm vài phần tin tưởng.

Lập tức Thêu Hoa quận chúa cùng Triệu Cảnh Trạch, Triệu Thiên Lân cùng An Lạc Phong cũng tham gia đặt cược, càng thêm không tưởng là Tuệ Mẫn công chúa.

"Ta cũng đặt cược nhị công tử thắng, đây là tiền cược." Thượng Quan Mẫn quần áo đỏ thắm thật chói mắt, giống như hỏa diễm.

"Mẫn Mẫn....." Tây Lăng nữ hoàng nhíu mày, hung hăng trừng mắt Thượng Quan Mẫn, Mẫn Mẫn mặc dù muốn cược cũng là nên cùng nàng đứng một trận tuyến mới đúng, Mẫn Mẫn thế nhưng cùng mình mặt đối mặt, duy trì cái kia nhị công tử!

Thượng Quan Mẫn cũng nhún nhún vai, không ai có thể làm khó được nàng, nàng muốn cược nhị công tử thắng không phải vì cái gì đơn giản vì nhị công tử lọt vào mắt của nàng, phải biết rằng, có thể lọt vào mắt nàng Thượng Quan Mẫn là chuyện không hề dễ dàng.

Hải Táp nhìn tình thế trước mắt, không nghĩ tới nhiều người duy trì nhị công tử, làm cho hấn giật mình, bất quá duy trì thì sao? Đợi lát nữa tự tay hấn đánh tan mộng đẹp, Thương Địch, Nam Cung Thiên Duệ không phải sợ An Bình nhị tiểu thư bị ban cho hấn sao? Như vậy hấn chính là có được nhị tiểu thư.

"Nhị công tử muốn chúng ta so tài như thế nào?" Hải Táp liếm liếm môi, cao giọng mở miệng, thần thái như trước thoải mái vô cùng.

Hải Táp vừa thốt lên, mọi người cơ hồ đều chú ý. Chuyện tình lúc này không phải chỉ có hai người bọn họ đánh cuộc a! Cục diện hiện tại mở rộng đến vài cái Hoàng đế cũng tham gia, hơn nữa quan hệ lợi ích thật lớn, mỗi bước đều có ảnh hưởng.

An Ninh cũng biết điểm ấy, lại không có mở miệng, bởi nàng biết lời nói ba vị đế vương ở đây mới thực sự có nghĩa.

"Không bằng đấu võ đi!" Sùng Chính đế mở miệng, vừa rồi bọn họ đều chứng kiến nhị công tử không có lại gần đối thủ, tuy không biết rõ thủ pháp nhưng cũng là cái hơn người, nếu nhị công tử tiếp tục như vậy chỉ sợ Hải Táp công tử sẽ không có chỗ tốt.

"Không được." Nam Chiêu quốc chúa lên tiếng phủ quyết, nghĩ đến kết cục Trần Hương, đã ném qua một chút thiệt thòi, hiện tại hấn đối nhị công tử thập phần phòng bị.

Nam Chiêu quốc chúa cao giọng mở miệng, "Đường đường là nam tử hán, đương nhiên là so thể lực".

Dứt lời, tầm mắt mọi người đều nhìn về An Ninh và Hải Táp, sức lực? Chỉ cần qua ánh mắt liền có thể thấy thể lực ai có lợi hơn, Hải Táp công tử cao lớn cường tráng trong khi Nhị công tử suy yếu hơn nhiều, cái này cần phải so sao?

"Hừ đường đường là một quốc gia đứng đầu, cũng không thể chiếm tiện nghi của người khác như thế." Sùng Chính đế hừ lạnh nói, nơi này là địa bàn Đông Tần quốc của hấn, lễ nghĩa từ trước tới nay luôn biết đạo đãi khách nhưng cũng không đại biểu hấn như vậy nhún nhường hữu lễ đi xuống.

Nam Chiêu quốc chúa biến sắc, hai vị hoàng đế giành nhau không thôi, Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ cười nói tiến lên: "Nhị vị lão ca cũng đừng tranh chấp, để mọi người xem, không bằng như vậy, chúng ta đều tự viết xuống một phương pháp, cuối cùng cho người bốc thăm, bốc trúng người nào liền theo phương pháp của người đó, ý hai vị lão huynh thế nào?"

Sùng Chính đế cùng Nam Chiêu quốc chúa nhìn nhau, lại nhìn Hải Táp cùng An Ninh, mấy người bắt đầu nhíu mày, rất nhanh liền giãn ra, có lẽ đây là biện pháp tốt nhất.

"Cái kia, cứ như vậy làm đi." Mở miệng không phải Sùng Chính đế hay Nam Chiêu quốc chúa mà là Hải Táp, khẩu khí kia làm cho người ta không có cách nào phủ định.

Cung nhân rất nhanh theo sự phân phó của chủ tử đưa lên giấy mực, Sùng Chính đế, Nam Chiêu quốc chúa, Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ cùng An Ninh và Hải Táp đều tự viết vào một tờ giấy, viết xong liền giao cho cung nhân, sau khi trao nắm tờ giấy kia, Đông Tần hoàng đế sẽ đại diện rút thăm.

Đối mặt với nắm tờ giấy, nắm lựa chọn, Sùng Chính đế hít sâu một hơi, rốt cục dưới ánh mắt của mọi người Sùng Chính đế liền cầm lên một tờ giấy, vừa mở ra con người liền nhắm thật chặt.

"Bắn trúng hồng tâm." Sùng Chính đế nói ra hai chữ này giọng điệu thật trầm trọng.

Mọi người nghe kết quả xong đều không hẹn liếc nhìn nhị công tử, thần sắc khác nhau.

Khóe miệng Hải Táp gợn lên một chút cười, trên mặt đắc ý, đối với hấn mà nói đây như chuyện nhỏ, ở Hải quốc từ khi còn là một đứa nhỏ đã biết cầm tên bắn vào nước dụ cá cùng chim trên trời, mà hấn thân là thuyền vương, tài bắn cung ở Hải quốc là không ai bằng, so tài lần này Hải Táp nhất định thắng rồi.

Vô tình liếc nhìn An Ninh, nhị công tử liền trở thành nô lệ của hắn đi! Còn An Ninh, thiết nghĩ sau khi Sùng Chính để ban cho, hắn nên an trí nàng như thế nào!

"Đi thôi, đi ra ngoài nơi rộng rãi hơn." Sùng Chính để mở miệng, Sùng Chính để dẫn đầu đoàn người ra ngoài điện Trọng Dương, mặt khác bố trí cung nhân mang lên cung tiền và chuẩn bị địa phương thật tốt.

Theo sau, Nam Chiêu quốc quốc chúa, Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ, Hải Táp, một đám tiếp theo đi ra ngoài, rất nhanh liền ở ngoài Trọng Dương điện, mọi người đến cũng là lúc bố trí xong mà An Ninh là người cuối cùng xuất hiện ở đây.

Cung tiền để trước mặt Hải Táp cùng An Ninh, cách đó một trăm thước đặt hai cái bia ngấm bẩn.

Hải Táp nhìn thoáng qua cung tiền, lại nhìn An Ninh khoe miệng gọi lên chút trêu tức, "Nhị công tử thân thể vẫn còn nhỏ, sợ là cung cũng không kéo được, không bằng hiện tại người nhận thua, ngoan ngoãn làm nô lệ của ta, cũng đỡ phải xấu hổ, mất mặt."

Miệng Hải Táp không thể không độc, đối với nhị công tử hắn rất thích đá kích, hắn muốn nhị công tử bỏ xuống bộ dạng trấn định nhưng nhị công tử tựa hồ không cho hắn như như nguyện.

An Ninh cũng nhũm mày lơ đãng. "Hải Táp công tử, người yên tâm, mất mặt cũng không phải công tử."

Mâu quang vì liếm, như trước tươi cười.

Hải Táp hừ lạnh một tiếng, lập tức giơ tay thoải mái đem cung cầm lấy, tùy ý lấy một mũi tên đặt lên cung, dương cung ngấm, bia đặt rất xa mắt thường căn bản không thấy rõ vị trí hồng tâm, hô hấp cầu mọi người ngưng trệ, những người này đều không chắc sẽ bắn trúng hồng tâm ở khoảng cách xa như vậy, liền lẳng lặng nhìn Hải Táp, giờ phút này đôi mắt xanh giống như mắt của chim ưng thật lợi hại.

"Vút.....!!!"

Mũi tên cát ngang không khí hướng hồng tâm bay tới, mọi người nhìn màn này đều gât gao chờ đợi, nghe xa xa có thanh âm vang lên đó là thanh âm của mũi tên trúng đích tuy không lớn nhưng với người quen thuộc liền nhận ra âm thanh đó.

Khoe miệng Hải Táp giơ lên chút ý cười, tựa hồ không nghe thị vệ bẩm báo hắn cũng biết kết quả, chỉ cần là mũi tên hắn bắn ra dù là cá dưới nước cách trăm mét cũng không thất thủ.

"Chính giữa hồng tâm." Rất nhanh, thị vệ bên kia bia ngấm đã chạy lại bẩm báo kết quả.

Xôn xao

Mọi người ồ lên, chính giữa hồng tâm? Khoảng cách xa như vậy Hải Táp công tử có thể bắn chính giữa hồng tâm, bọn họ rá nhiều người không thể là được, thậm trí có chút sợ ngay cả bia cũng không bắn trúng hướng chỉ hồng tâm.

Mọi người hướng ánh mắt về Hải Táp, có vài phần khen ngợi còn có sùng kính, mà THương Dịch thấy thần sắc Hải Táp cũng không đổi.

"Ha ha, chính giữa hồng tâm, Hải Táp công tử thân thủ thật toota a! nếu ngươi thắng bốn hoàng sẽ hậu tạ." Tây Lăng nữ hoàng không che dấu lời khen, vui mừng tựa hồ mậu dịch thông hành gần mình thêm vài phân.

"Đúng vậy, thật tốt hậu tạ, ngươi nói có phải hay không Đông Tần hoàng đế bệ hạ?" Nam Chiêu quốc quốc chúa cũng rần rẩy đắc ý.

Sắc mặt Sùng Chính để khê cương, tên pháp Hải Táp lợi hại như vậy, nhị công tử có thể thắng sao?

"Nhị công tử, thỉnh." Hải Táp tươi cười đem cung trong tay tới trước mặt An Ninh: để xem ngươi như thế nào thắng được ta!

An Ninh liếm hạ mặt mày cũng không đón nhận cung tên Hải Táp đưa tới mà lấy ra hai cái phi tiêu trong đó một cái.... thái tử Sở giật mình, đây không phải vừa rồi....

Nhìn về phía An Ninh, nhị công tử này thế nhưng....

Không sai trong tay An Ninh là hai chiếc phi tiêu, đây là vừa rồi thái tử Sở cùng Bắc Yến đại hoàng tử bắn về phía nàng, nàng sở dĩ ra cuối cùng là vì hai cái này.

"Ngươi làm gì vậy?" Hải Táp cau mày, phi tiêu? Hôm nay bọn họ so tài là tên pháp?

Những người khác cũng giống Hải Táp có cùng nghi vấn, An Ninh đã sớm đoán được, nhũm mày, "Nói thẳng là bắn trúng hồng tâm, cũng không phải cung tiền không phải sao?"

Lời nói rơi xuống, mọi người nhìn nhau, bọn họ cũng biết nhị công tử nói không phải không có lý, đúng là bọn họ không quy định phải dùng cung tên.

"Ngươi dùng phi tiêu thì sao? Kia cứ như ngươi muốn." Hải Táp ngờ ngẩn một lát cũng rõ ràng khinh thường, khoảng cách xa như vậy nhị công tử dùng

phi tiêu thì sao? Bắn không trúng mục tiêu dùng cái gì đều là ngớ ngẩn.

Tất cả mọi người nhìn nàng thần sắc khác nhau.

Huu!!!!!!

Hai phi tiêu bắn nhanh ra, ngưng mọi hô hấp nhìn hai phi tiêu bay đi lập tức nghe được hai tiếng vang một lớn một nhỏ nhưng lại bất đồng, cái này làm mọi người khó hiểu, tựa hồ không hiểu tình huống gì đang diễn ra.

Thị vệ vội vàng chạy tới, quỳ trên mặt đất không có tiếp tục bắn báo như trước.

"Sao lại thế này? kết quả đâu?" Sùng Chính đế có chút nóng nảy, lập tức mở miệng hỏi, cái này liên hệ với hấn thắng thua a!

"Bẩm Hoàng thượng một phi tiêu bắn trúng hồng tâm..." Thị vệ hồi báo, chưa nói hết liền bị đánh gãy.

"Haha..... Bắn ra hai phi tiêu, một cái bắn trúng hồng tâm, tính xác xuất thành công, ai thua ai thắng đã rõ." Nam Chiêu quốc quốc chúa cao giọng mở miệng, vẻ mặt đắc ý, mặc cho ai vừa nghe cũng biết Hải Táp công tử thắng, như vậy hấn cũng là thắng đi, nghĩ đến tín vật hình rồng kia, Nam Chiêu quốc quốc chúa thoải mái không khép miệng lại được, có thể nói từ khi Nam Chiêu quốc đại bại dưới tay Nam Cung Thiên Duệ đây là lần đầu hấn vui vẻ như vậy.

"Đông Tàn hoàng đế lão ca, muội tử cũng nhận cái tiện nghi kia a!" Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ tay cầm Phượng Tường cửu thiên tươi cười, ý tứ của nàng không cần nói ai cũng biết.

Sắc mặt Sùng Chính đế lúc trắng lúc xanh, đây là hấn vất vả mới lấy được hai cái tiện nghi này, nay như vậy cấp không cho người khác.

"Nhị công tử như thế nào? Bây giờ nên nhận mặt không phải sao? Nhớ kĩ ta muốn đập đầu nhận chủ." Hải Táp hướng An Ninh nói, trong lòng còn có toan tính cho An Ninh mặc trang phục nữ nhân.

"Hoàng..... hoàng thượng..... thỉnh ngài tự mình xem đi!" Thị vệ đầy mồ hôi, hấn thực không biết nên báo cáo như thế nào.

Sùng Chính đế giật mình "Đi, đi qua xem "

Hiện tại không có cái gì tệ hơn, qua xem chút cũng không sao.

Sùng Chính đế ra lệnh, dẫn đầu tiến lên, những người khác cũng lục đục theo sau, thời điểm có thể nhìn rõ bia ngắm, cơ hồ tất cả mọi người thất kinh, tựa hồ không tin vào mắt mình.

Bọn họ thấy gì?

Giờ phút này, không phải một phi tiêu bắn trúng hồng tâm mà là hai cái, mỗi cái ở một hồng tâm, ăn sâu vào bia gỗ ba phân.

Càng làm cho bọn họ giật mình là một phi tiêu làm rơi mũi một mũi tên, không nghĩ cũng hiểu chuyện gì xảy ra, nhị công tử ném hai phi tiêu, một cái thẳng tắp bắn trúng hồng tâm, còn một cái đánh rơi mũi tên ban nãy của Hải Táp công tử như vậy liền bắn trúng hồng tâm.

Này.....

Trong khoảng thời gian ngắn không ai mở miệng, tựa hồ còn khiếp sợ không phục hồi được tinh thần. Ở khoảng cách như vậy trên đồi này có mấy người làm được? Bắn trúng hồng tâm đã khó huống chi hai phát lại còn đánh rơi mũi tên trước đó.

Mặc ai vừa thấy, chỉ biết người thắng chính là nhị công tử không phải Hải Táp như mọi người vẫn lầm tưởng.

Cục diện nhất thời dịch chuyển ngay Hải Táp cả người cũng căng cứng, hấn thế nhưng thua! Điều này sao có thể.

Đang cao hứng, Nam Chiêu quốc quốc chúa cùng Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ giờ phút này sắc mặt đã sớm trắng bệch, cả người như bị đánh một quyền.

Không biết qua bao lâu, mọi người dần khôi phục hô hấp của mình, Sùng Chính đế nhìn hai phi tiêu ha ha cười ra tiếng.

"Nhị công tử a nhị công tử người thật là phúc tinh." Kích động tiến lên cho An Ninh một cái ôm thật chặt. Nhị công tử không phụ lòng mong chờ của hấn thắng Nam Chiêu quốc đế đạt được tín vật hình rồng cũng như thông hành mà hiện tại nhị công tử còn giúp hấn bảo vệ hai cái tiện nghi và thắng Nam Chiêu quốc quốc chúa và Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ, haha, điều này không thể không làm hấn thật cao hứng.

Không chỉ thế hấn còn thắng về mặt mũi, đây mới là quan trọng nhất.

Nghĩ cái gì hấn quay sang nhìn hai người đã sớm xa xăm mặt mày, "Nữ hoàng muội tử, lão ca sẽ không khách khí, người đừng để ý nha!"

Sùng Chính đế vươn tay hướng phía trước Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ mở ra, ai cũng hiểu đó là ý tứ gì.

Sắc mặt Tây Lăng nữ hoàng kos coi cục kị, thua? Nàng thực thua a! Hít sâu một hơi, nghĩ đến Phượng Tường cửu thiên lúc trước nàng mang ra làm tiền

cược, nhất thời cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng.

Nhưng nhiều người nhìn nàng như vậy giờ đổi ý cũng không thành, tuy cực kì không muốn nhưng vẫn chầm rãi mang Phụng Tường ra, đây là tổ tông truyền lại hôm nay đã bị hủy dưới tay nàng.

Hiện tại nàng rất hối hận vì sao tham mạo dịch thông hành? Giờ được cũng không được mà còn mất thật nhiều.

Miệng Sùng Chính để khe khẽ "Cảm ơn muội tử." hần như không còn là đế vương mà giống một đứa trẻ.

"Đợi chút!" Tây Lăng nữ hoàng đột nhiên mở miệng, thanh âm có vài phần run run.

"Như thế nào? Muội tử muốn đổi ý?" Sùng Chính để cất cao ngữ điệu, sắc mặt lập tức đổi, nàng muốn đổi ý hần cũng không cho, nếu thua hần cái gì đó đúng hồng mơ tưởng lấy về.

"Lão ca, muội tử gọi ngươi một tiếng lão ca, ngươi xem..... thật tốt bảo quản vật này, trăm ngàn lần đừng làm thương tổn nó." Tây Lăng nữ hoàng như muốn lấy lòng khản trương nhìn Sùng Chính để.

Đây là bảo bối Tây Lăng quốc, bị mất trên tay nàng đã là lỗi của nàng nếu một ngày nó bị hủy như vậy nàng có chết cũng không tạ tội được với tổ tiên.

"Muội tử yên tâm, nếu là bảo bối, lão ca tự nhiên thật tốt bảo quản, nói không chừng thứ này có thể trở về bên ngươi, tuwss quốc tế tiếp nếu mạo dịch thông hành muội tử giành được ta liền lấy nó trao đổi a!" Sùng Chính để hạ mi.

Tây Lăng nữ hoàng nhất thời vui vẻ, đối Sùng Chính để cảm kích, "Cảm ơn lão ca, mười năm sau muội tử nhất định sẽ tới đổi."

Hiện tại mạo dịch thông hành là cái gì? Vừa rồi nàng bị quý mê nhập hồn nên mới lấy Phụng Tường cửu thiên ra mạo hiểm, đây là do nàng quá coi trọng Hải Táp mà coi thường nhị công tử.

Nghĩ đến đây tâm mắt Tây Lăng nữ hoàng chuyển tới trên người An Ninh thầm nghĩ trong lòng: Nhị công tử này quả nhiên là chân nhân dấu điểm tướng, nhìn bề ngoài trời gà không chặt cò không quá mười lăm mười sáu tuổi, bản lĩnh đã như vậy! nàng thật coi thường quá đi.

Hối hận giờ đã muộn may có lời hứa của Đông Tần hoàng đế, tứ quốc tế tiếp theo nàng nhất định phải giành được mạo dịch thông hành.

Tây Lăng nữ hoàng đau một Nam Chiêu quốc chúa đau mười. lúc này không thể dùng hai chữ khó coi để hình dung sắc mặt.

"Thế nào? Khi nào đem một nửa triều cống đưa tới a! Ngươi yên tâm, nếu ngươi không rảnh trăm liền phái người đi Nan Chiêu quốc lấy về." Sùng Chính để cười thật đắc ý, mới vừa rồi trong lòng có bao nhiêu khó chịu giờ liền phát tiết ra ngoài.

Dứt lời sắc mặt Nam Chiêu quốc chúa càng âm trầm thêm vài phần, nhưng hần chưa dừng lại: "Để trăm xem, này phải cộng lại, kí một cái hiệp định khác, bằng không tới lúc đó nhân chứng không có lại không bằng chứng trăm biết đi đâu tìm người?"

Nam Chiêu quốc chúa ngẩn ra, ý niệm vừa nảy ra trong đầu hần, năm nay không tính còn những năm sau hần liền có thể tắc lại, nhưng Sùng Chính để nói trúng tâm tư của hần, giờ phút này thật có chút xấu hổ.

"Dù thế nào cũng nên nói một cái ý kiến của ngươi đi!" Sùng Chính để thấy Nam Chiêu quốc chúa không nói gì, hần ta càng trầm mặc Sùng Chính để càng muốn buộc hần chịu thua.

"Nguyên chịu thua." Nam Chiêu quốc chúa hừ lạnh ra tiếng vẫn là không tình nguyện, không cam lòng nhưng kết quả như vậy rồi không khác được.

"Ha ha..... như vậy thật tốt" Sùng Chính để cười sáng khoái.

Tất cả đều nhờ nhị công tử, Sùng Chính để tiêu sái đến trước mặt An Ninh, trên mặt hần như trước thản nhiên tươi cười.

"Ta thua!" Hải Táp trầm mặc mở miệng, sắc mặt khó coi nhưng hần cũng phải thừa nhận, nhị công tử đúng là thắng hần, tuy tài bắn cung của hần hơn người nhưng tài phóng phi tiêu của nhị công tử thật xuất thần nhập hóa.

An Ninh tươi cười như trước, trên thực tế nàng biết Hải Táp không phải không bằng mình chỉ là hần quá khinh địch, Hải Táp không đem chính mình để vào mắt, cho nên mới phải nhận đau khổ.

Bất quá nếu hần đã muốn nhận thua, như vậy An Ninh cũng không từ chối, bởi vì đây là hai người đánh cược.

"Đa tạ!" An Ninh nhún mày, ngũ khí bình tĩnh, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu mình bị thua chính là bị ban cho Hải Táp!

Hải Táp nhìn An Ninh một cái rồi lấy ra hộp gấm trong người ném cho An Ninh: "từ hôm nay nó là của ngươi"

An Ninh không có cảm chắc iền bị Sùng Chính để hưng phần tiếp nhận(ông này vô duyên) nhìn hộp gấm với ánh mắt sùng bái, hần không có mở ra vì hần biết mở ra sẽ không khỏi khiến người khác thêm muons mà tranh giành sợ rằng nhị công tử sẽ không tránh khỏi phiền toái, nhị công tử là người Đông Tần quốc hôm nay liền tiếp lập công lớn, hần không thể để cho nhị công tử chịu thương tổn cùng uy hiếp.

Không những thế hắn còn muốn thật tốt tiếp cận nhị công tử, có được viên Hải Thân Châu của nhị công tử khỏi nói với hắn chính là đại bảo vật a!

Mọi người nhìn thái độ Sùng Chính để với hộp gấm kia nhá thời sáng tỏ, có thể thấy so với tiền đặt cược của bọn họ nó còn trân quý hơn trăm nghìn lần. Mọi người muốn hắn mở hộp gấm nhưng trăm nghìn lần vẫn không mở được miệng.

"Như vậy, sau này ngươi là chủ tử của Hải Táp" Hải Táp mạnh mẽ quỳ một gối xuống, quay về phía An Ninh, trên mặt thập phần nghiêm túc.

"Nha! làm như vậy không được, không được." Sùng Chính để giắt mình nhìn Hải Táp, bước lên trước dìu Hải Táp đứng lên, được như vậy là đủ rồi còn làm cho thuyền Vương quỳ xuống nhận chủ, như vậy sao được? Hắn là Hoàng đế mà với thuyền Vương còn sợ ba phần.

Chính là hắn còn chưa tới gần một thanh âm vang lên trận đứng hành động của hắn.

"Cậu tại sao không được? Nhị công tử cùng Hải Táp công tử đánh cuộc, giờ đã chịu thua, bất quá là thực hiện ước định thôi, xin đừng làm Hải Táp công tử thành người bôi bẩn." Thương Dịch dịu dàng nhìn An Ninh, khoe miệng ý cười phát ra nồng đậm, hắn nói như vậy cũng có đạo lý của hắn, đường đường là một thuyền Vương ở giây phút hắn nhận thua, hắn đã muốn cho mọi người thấy một thuyền Vương quanh mình, người nọ là quân tử, nói là làm, dù có người ngăn cản hắn cũng không vi phạm ước định.

Con người căng thẳng, Hải Táp quỳ gối thấp giọng thân thể hạ gập khúc, mọi người ý thức được hắn muốn làm gì, trong lòng cả kinh, hắn thật muốn đập đầu nhận chủ sao?

An Ninh cũng giắt mình, theo bản năng tiếng lên khoát tay, đỡ lấy Hải Táp ôn hòa nói " Không cần dập đầu, đứng lên đi."

Thân thể Hải Táp căng cứng, giương mắt nhìn nhị công tử trước mặt, nhị công tử ôn hòa ý cười mạnh mẽ va chạm vào đáy lòng hắn, hắn lúc trước tính toán làm nhục nhị công tử như thế thế, nhưng mà, nhị công tử không để mặc cho hắn trước mặt mọi người dập đầu.

Trong lòng một cỗ khác thường nổi lên, Hải Táp lấy lại ý thức, thân thể cũng không có đứng lên.

An Ninh khẽ nhíu mày: "Câu đầu tiên của chủ tử cũng không nghe sao?"

Tuy là trách cứ nhưng theo miệng nàng nói ra như ẩn chứa ý cười cùng một tia khác thường, Hải Táp giắt mình lập tức đứng dậy, hắn không phát hiện lúc trước hắn tính toán như thế nào thu phục nhị công tử, nhưng không dự đoán được hắn thua đồng thời chỗ sâu nhất trong lòng hắn tựa hồ đã bị nhị công tử mười lăm mười sáu tuổi này chinh phục, trong lòng không biết nói sao, loại cảm giác này hắn chưa từng trải qua.

Vì sao lại như vậy? Ngay cả trong lòng Hải Táp cũng nghi hoặc, ánh mắt dừng trước mặt như quan ngọc cuae nhị công tử, đôi mắt xẹt qua một tia hòa quang, không sao còn nhiều thời gian hắn nhất định sẽ tìm ra nguyên nhân.

Tất cả mọi người nhìn nhị công tử biểu hiện khí chất hơn người, bọn họ không thể vươn tới, ngay cả Sùng Chính để cũng không bằng được. Mọi người đối nhị công tử có thêm vài phần bội phục cùng hảo cảm.

Hải Táp nghĩ đến cái gì mi phong chợt nhíu, vốn tính thẳng nhị công tử làm cho Sùng Chính để ban An Bình nhị tiểu thư cho hắn, nhưng là hiện tại..... Khỏe miệng chợt gọi lên một chút chua xót, hắn không nghĩ mình có cảm giác mất mát lớn như vậy.

Cái kia hắn thực có chút hảo cảm với nhị tiểu thư, bất quá cũng là hiếu kỳ cho nên mới muốn tiếp cận, mặt khác cũng làm cho Thương Dịch cùng tướng quân Nam Cung Thiên Duệ như thế nào đối đãi nữ tử.

Nhìn nhị công tử lúc này, hắn không rõ trước mặt là chủ nhân nhị công tử hay An Bình nhị tiểu thư!

An Ninh nhận thấy tầm mắt của hắn, khoe miệng giờ lên, không dễ dàng phát hiện một tia quang mang xẹt qua đáy mắt, thuyền Vương chính là người của nàng, xem ra chính mình buồn bán thật có lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Tình địch gặp lại hết sức đỏ mắt

Hôm nay, An Ninh và Sùng Chính để không thể nghi ngờ là người thắng lợi lớn nhất, Sùng Chính để vì muốn thưởng cho công lao to lớn của nhị công tử, liền muốn tuân thủ lời hứa hẹn lúc trước, muốn phong hắn làm một vị vương gia khác họ.

An Ninh thấy bộ dáng không chút đùa giỡn của ông ta, âm thầm cười khổ, chỉ phải dịu dàng từ chối, chê cười, nếu thật sự tiếp nhận phong hào vương gia khác họ, như vậy vạn nhất ngày nào đó, thân phận nữ tử của mình bị bại lộ, sự tình sẽ không dễ dàng thu xếp được.

Trong lòng Sùng Chính để tự nhiên là không cam lòng, hiện tại nhị công tử này trong tay chẳng những có hải thần châu, mà còn là chủ tử của Thuyền vương Hải Táp, vô luận là từ phương diện nào, ông cũng phải mượn sức người này, bất quá, ông cũng không nóng lòng chỉ ban thưởng một lệnh bài cho

nàng, trước mặt mọi người tuyên bố, nhị công tử có lệnh bài này trong tay có thể tùy ý hành tẩu trong cung, được đãi ngộ như quan viên nhất phẩm.

Mọi người lại giật mình, quan viên nhất phẩm, như vậy là đãi ngộ cũng bằng với thừa tướng nha!

Có thể thấy được Sùng Chính đế rất coi trọng nhị công tử này.

An Ninh lúc này cũng không cự tuyệt nữa, mỉm cười tạ ơn, đi lĩnh mười cái lệnh bài mà lúc trước Sùng Chính đế đã hứa thưởng cho những người tham gia thi đấu, cảm tạ ý tốt muốn mời lưu lại dùng ngự thiện của ông, mất hết một khoảng thời gian An Ninh mới thoát thân ra khỏi hoàng cung.

Lên xe ngựa, An Ninh rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, hôm nay nàng mới có thể nhận thức được ý chí kiên trì của Sùng Chính đế, ý đồ của Sùng Chính đế, nàng làm sao có thể không biết, lấy hộp gấm trong lòng ra, nàng tuy rằng không biết hạt châu này có tác dụng gì, nhưng là, chỉ cần nhìn thấy sự đề ý của Sùng Chính đế đối với hạt châu này, là có thể nhìn ra được vài phần manh mối, sợ rằng không chỉ vì đây là bảo vật quý giá mà thôi.

Nói Sùng Chính đế coi trọng nhị công tử, không bằng nói ông ta nhìn trúng hạt châu này, cùng với thân phận chủ tử của Thuyền Vương.

"Ninh Nhi, thứ này, muội cần phải bảo quản thật tốt, cẩn thận chút, không biết nó mang đến là phúc hay họa..." đôi lông mày dưới mặt nạ bạc của Vân Cẩm gắt gao nhìn thành một cái tuyến, ai cũng đều có thể thấy được, Sùng Chính đế đối với hạt châu này quá mức đề ý, hạt châu này ở trong tay Ninh Nhi, nếu Sùng Chính đế muốn đoạt đi, như vậy...

"Ca, người cứ yên tâm, không có việc gì đâu." An Ninh giống như nhìn ra lo lắng trong lòng Vân Cẩm, khoe miệng giờ lên một chút tươi cười, ôn nhu nói, không giống với giọng nói trầm thấp mới vừa rồi, mà khôi phục lại tác phong nữ nhi, trên xe ngựa này cũng chỉ có nàng và Vân Cẩm biểu ca, không có người ngoài, nàng không cần phải ngại ngùng.

Về vấn đề mà Vân Cẩm biểu ca lo lắng, đó cũng không phải là điều mà An Ninh lo lắng, dù sao, hạt châu này chỉ xuất hiện ở trước mặt vài người, những người khác trong tứ quốc cũng chỉ nhìn thấy bên ngoài hộp gấm, lại không biết bên trong có gì, huống hồ, người duy nhất có thể nhận thức được hạt châu này trừ bỏ chính bản thân Hải Táp chỉ sợ cũng chỉ có Sùng Chính đế, Sùng Chính đế tuy rằng coi trọng nó, nhưng hẳn nếu đã biết đó là thứ quan trọng của Thuyền vương, lại thêm việc Thuyền vương đã nhận nàng làm chủ nhân, dù cho ông ta thêm vài lá gan, cũng không dám trực tiếp cướp đoạt, ý đồ khác cũng lắm chỉ là muốn mượn sức lực của mình thôi.

Mặt khác, nếu ông ta tìm không thấy "Nhị công tử", như vậy dù là mượn sức, cũng là một vấn đề a!

Hạt châu sáng quý giá này, xem ra, ngày khác phải đi hỏi Hải Táp, hạt châu này rốt cuộc có tác dụng gì.

Ngoài hoàng cung.

Sau khi An Ninh cùng Vân Cẩm lên xe ngựa, Thần vương Thương Dịch, Tô Cẩm, Nam Cung Thiên Duệ, Thiệu Hoa quận chúa nhìn xe ngựa kia đi càng lúc càng xa, rốt cục biến mất ở trong tầm mắt, nghĩ đến cuộc đánh cuộc mới vừa rồi, trên mặt bốn người không khỏi trôi lên một chút tươi cười, ngay cả con người rắn rỏi thiết huyết như Nam Cung Thiên Duệ khoe miệng cũng giãn ra thành một độ cong đẹp mắt.

"May mắn là nhị công tử kia thắng, bằng không hại ta thua cái chuỗi quạt này, hẳn liền trở thành kẻ thù của Tô Cẩm ta!" Tô Cẩm phe phẩy cây quạt trong tay, bất cần đời hừ lạnh một tiếng, lời tuy như thế, nhưng hẳn thật sự đề ý không phải cái chuỗi quạt trong tay này, mà là cái khác, trong đầu hiện ra bóng dáng An Ninh, từ thời điểm bắt đầu, hẳn thật sự cho rằng nhị công tử sẽ thua, nếu nhị công tử thua, như vậy An Ninh không phải thật sự bị ban cho Hải Táp sao?

Ở mặt ngoài hẳn vẫn cả lo sợ phát phờ như vậy, nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nguyên bản chính mình cùng nhị công tử kia có chút khúc mắc, nhưng hiện tại, hẳn lại xem nhị công tử kia thuận mắt hơn rất nhiều, thậm chí về sau muốn làm bằng hữu, cũng không phải không thể, có thể trở thành bằng hữu của Tô Cẩm hẳn, thật không phải là một chuyện đơn giản, nhị công tử này, hẳn liền cố mà tiếp nhận rồi! (anh này chánh quá xá, anh tiếp nhận nhưng không biết người ta có thêm nhìn đến không kia! 0(^0^)(0)

Thương Dịch mâu quang vi liễu, tươi cười trên mặt hơn vài phần cao thâm.

"Nhị công tử..." Tiếng nói hùng hậu có chút ý tứ cao thâm, cuối cùng nhìn thật sâu vào phương hướng chiếc xe ngựa kia biến mất, xoay người lên ngựa, hướng tới Thần vương phủ chạy đi.

"Uy, Thương Dịch, đợi ta với." Tô Cẩm đuổi theo, không biết vì sao, mới vừa rồi hẳn nghe thấy Thương Dịch kêu một tiếng "Nhị công tử", lại có cảm giác kì quái, ánh mắt kia giống như hẳn đã từng nhìn thấy ở nơi nào, cẩn thận nhớ lại, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn lại không thể nhớ ra là gặp ở nơi nào, thấy Thương Dịch đã đi thật xa, hẳn mới hồi phục lại tinh thần, cũng chạy theo.

Giờ phút này cả người Nam Cung Thiên Duệ cũng thập phần thoải mái, không phải là vì đã hoàn thành được nhiệm vụ mà Sùng Chính đế giao phó, mà là vì uy hiếp trên người Ninh Nhi đã được giải trừ, nói thật, thời điểm nghĩ tới nhị công tử có thể thua, hẳn cũng đã quyết định, ai cũng không thể bắt buộc Ninh Nhi làm việc nàng không muốn, dù đó là hoàng thượng cũng không được, nếu hoàng thượng thật sự đem Ninh Nhi ban cho Hải Táp, như vậy hẳn sẽ liêu lĩnh, mang Ninh Nhi rồi đi.

May mà chuyện đó ở thời điểm mấu chốt có thể xoay chuyển, cái vị nhị công tử kia...

Khoe miệng nguyên bản giờ lên một độ cong nay lại cao thêm vài phần, một thân cảm ý màu đen dưới ánh nắng mặt trời dị thường chói mắt.

Mà suy nghĩ trong lòng Thiệu Hoa quận chúa lại không phải là nhị công tử, mà người chiếm cứ đầu óc nàng, chính là nam tử mang mặt nạ màu bạc, hôm

nay, Vân Cẩm đối với vị nhị công tử kia rất dễ ý, nàng nhìn thấy rất rõ ràng, hai năm này đến tột cùng Vân Cẩm đã xảy ra chuyện gì? Mà hẳn cùng nhị công tử là có quan hệ như thế nào?

Cô đơn liếm hạ mặt mày, trong ánh mắt nhiễm một chút u sầu.

An Ninh cũng không trực tiếp trở về An Bình hầu phủ, giống như lần trước, nàng phải trở về bát trăn các trước, đem một thân giả dạng này cời ra phục hồi lại thân phận An Ninh, bên trong nhĩ gian của bát trăn các, có một căn phòng mà Vân Cẩm vì nàng mà bố trí, lúc này trong phòng, chỉ còn lại một mình An Ninh, quần áo khi nàng xuất môn, giờ phút này đang lẳng lặng nằm ở trên tháp, An Ninh ngồi ở trước gương đồng, nhìn gương mặt “nhị công tử” trong gương, khóe miệng giờ lên một chút tươi cười, nâng tay hướng tới lớp da dưới tai, đang muốn tháo lớp hóa trang bên ngoài, lộ ra tướng mạo sẵn có của bản thân, đột nhiên, ánh mắt ngẩn ra, tay đột nhiên cứng đờ, không vì cái gì khác, đơn giản là từ trong gương đồng, nàng thấy một người không nên xuất hiện ở chỗ này.

"Nhanh như vậy liền quên thân phận của ngươi?" Ngừ khí của An Ninh thêm vài phần tức giận, bàn tay đang để dưới tai để tháo lớp hóa trang lập tức che dấu sờ sờ lỗ tai, liếm hạ mặt mày, thầm nghĩ trong lòng: nguy hiểm thật! Nếu là mình nhanh thêm một bước, hoặc là chính mình không có phát hiện ra hẳn nhanh như vậy, khi đó thân phận thật của nàng, sợ sẽ bại lộ ở trước mặt Hải Táp.

Ở cửa Hải Táp tự nhiên là nghe ra giọng nói tức giận của nàng, bất quá cũng lơ đãng đi đến, "Như thế nào có thể quên? Chính là vì không quên, cho nên Hải Táp mới theo đến, chủ tử, Hải Táp nếu là người của ngươi, kia liền ở bên cạnh ngươi, nghe ngươi sai bảo."

"Chỗ của ta cũng không có chuyện gì cần ngươi làm, trước ngươi như thế nào, liền tiếp tục như vậy, Đông Tần quốc này có rất nhiều cảnh đẹp đều có thể đi nhìn một chút." An Ninh đứng dậy, bình tĩnh phản phó nói, nàng làm sao có thể để Hải Táp lúc nào cũng ở bên cạnh nàng? Nhị công tử cùng An Ninh không thể đồng thời tồn tại, điểm này nàng rất rõ ràng.

Hải Táp cũng không có vì bản thân mình được thoải mái mà cao hứng, ngược lại nhú mày nói, "Này sao được? Lúc trước Hải Táp là người tự do, hiện tại cũng không thể so được với trước kia, Hải Táp tuy rằng bất tài, nhưng bảo hộ chủ tử vẫn làm được..."

"Ta không cần bảo hộ!" An Ninh đánh gãy lời nói của Hải Táp, gương mặt kiên định chống lại đôi mắt xanh của Hải Táp, nhận thấy được trong mắt hẳn là cố ý, mi tâm hơi nhíu, Hải Táp này, là muốn đánh cái chủ ý gì?

Hải Táp lại như trước không để ý tới sự cự tuyệt của An Ninh, ngược lại lại tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống, bộ dáng kia, làm sao giống như bộ dáng của một nô lệ? So với chủ tử còn muốn chủ tử hơn!

An Ninh biết, thân phận của Hải Táp là Thuyền vương, người cao cao tại thượng, không có khả năng dùng cách đối xử với hạ nhân mà đối xử với hẳn, dù sao Hải Táp mặc dù nhận nàng làm chủ, nhưng vẫn là bá chủ đế quốc trên biển, điểm này ai cũng thay đổi không được.

Có một nô lệ lớn như vậy, thật không biết là tốt hay là xấu!

An Ninh biết, chỉ cần Hải Táp ở trong này, nàng liền không thể khôi phục thân phận An Ninh, đơn giản liền ngồi xuống, mạnh, Hải Táp giống như phát hiện cái gì, lông mày dựng lên, thân hình cao lớn đi đến trước tháp, ánh mắt nhìn thứ gì đó trên tháp, một đôi mắt màu xanh biến ảo.

Quần áo nữ tử? Hải Táp theo bản năng đem quần áo kia cầm trong tay, An Ninh thấy được hành động của hẳn, thân thể ngẩn ra, trong lòng kêu to không tốt, bước lên phía trước đem quần áo trong tay hẳn đoạt trở về, "Chớ có làm càn!"

Đây là quần áo mà nàng chuẩn bị để thay, làm sao có thể để hẳn cầm trong tay thường thức?

Lông mày Hải Táp nhướng lên, xem bộ dáng phòng bị của An Ninh, con ngươi nắm thật chặt, đem quần áo đặt ở chóp mũi, mùi hương kia làm hẳn ngẩn ra, mùi hương này không phải là mùi hương mà hẳn ngửi được trên người vị nhị công tử này lúc ở bên trong hoàng cung sao?

Ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới nhị công tử trước mặt, lam mâu tràn ngập tim tòi, sắc mặt thay đổi liên tục, ngay tại lúc An Ninh nghĩ rằng thân phận mình đã bị hẳn nhìn thấu, bên tai lại vang lên một tiếng cười to của Hải Táp, mang theo vài phần bốn cợt.

"Chủ tử bất quá mười lăm sáu tuổi, nhưng lại có mỹ nhân làm bạn, quả nhiên là phúc khí tốt! Đây là mỹ nhân đem qua lưu lại đi?" Hải Táp cười nói, trong mắt tựa như nói: mọi người đều là nam nhân, ta biết!

An Ninh sáng tỏ ý tứ của hẳn, khóe miệng rút trù, trên mặt trời lên một tia xấu hổ, nhưng trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng hẳn hiểu lắm, bất quá, hiểu lắm này vừa vặn có thể giúp nàng che dấu, An Ninh kéo kéo khóe miệng, "Quần áo quăng ở trong này, cũng không thu thập cho tốt, lại để ngay trên tháp, để cho ngươi chê cười."

"Ha ha, vị giai nhân kia có thể được chủ tử ưu ái, Hải Táp cũng muốn gặp mặt một lần." Hải Táp nhú mày, không biết vì sao, trong lòng đã có một tia khác thường, rất nhanh lại bị hẳn cố ý che dấu đi.

"Còn nhiều thời gian, nhất định có cơ hội." trên mặt An Ninh vẫn tươi cười như trước, đang đắc ý lại buồn khổ không thôi, Hải Táp này, là đang cho nàng một nan đề sao? Giai nhân? A!

Nhưng hiện tại nàng cũng không thể không nói như vậy, thầm nghĩ mau đem Hải Táp đuổi đi, để trở lại làm An Ninh, chỉ cần mình chân chính trở thành An Ninh, để cho "Nhị công tử" tạm thời "Trốn" một đoạn thời gian, như vậy hẳn sẽ khó tìm thấy mình, mâu quang vì liếm, liền theo ý này nói tiếp, "Ngươi cứ thông thả đợi ở đây, xiêm y này ta phải mang qua cho nàng, ngươi không biết, đây là bộ đồ nàng thích nhất."

An Ninh nói , giống như đây là một chuyện rất bình thường

"Ta cùng đi với người." Hải Táp tiếp lời, tựa hồ là quyết định chủ ý muốn đi theo nàng.

An Ninh nhú mày, cùng đi với nàng? Mục đích của nàng chính là rời đi hắn, sao có thể để cho hắn đi cùng với nàng?

"Khụ khụ..." An Ninh ho nhẹ hai tiếng, trên mặt có một tia xấu hổ, "Sợ là có chút không tiện, ta nếu đi, tối nay nhất định cũng không về, người nếu đi theo, cũng không biết an trí làm sao"

Lời nói ái muội như vậy, có ý ám chỉ, Hải Táp vừa nghe thấy là không tiện, liền tự sáng tỏ ý tứ của nàng, nghĩ đến nhị công tử này vừa đi, sợ là cùng giai nhân * *, hắn nếu còn đi, thật là có chút sát phong cảnh, quấy rầy bọn họ không nói, chính mình cũng tự tìm xấu hổ, dù là còn muốn đi theo nhị công tử này, hắn đường đường là Thuyền vương kiều ngạo cũng không cho phép đi nghe vách tường nhà người ta.

"Kia Hải Táp ở lại đây chờ chủ tử." Hải Táp mở miệng, ngồi trở lại trên ghế , Ngân Diện công tử kia là ông chủ của bát trân các này, nhị công tử lại là nhị đệ của hắn, nhìn phòng, tựa hồ là phòng chuyên dùng của nhị công tử , hắn ở trong này, làm sao phải sợ hắn ta bỏ chạy?

Trong lòng An Ninh vui vẻ, hướng hắn gật gật đầu, lập tức đi ra phòng, ở một khắc khi bước ra khỏi phòng, An Ninh rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng đối mặt không phải người khác, mà là Thuyền vương Hải Táp là bá chủ quốc gia trên biển, cũng không phải là dễ lừa gạt ,mới vừa rồi đã lừa gạt hắn, thật sự là do may mắn, hiện tại, chuyện quan trọng nhất đó là rời đi nơi này.

An Ninh vội vàng đi xuống lầu, lên xe ngựa, cũng phân phó xa phu đi thành đông một vòng, không ở trên xe ngựa đối xiêm y, chỉ tháo lớp nguy trang, lại bảo xa phu chở nàng đến thành tây, xuống xe ngựa ở thành tây, đến một trà lâu uống ly trà, mới một lần nữa mướn một chiếc xe ngựa trở lại An Bình hầu phủ.

Trắc trở như vậy, An Ninh vì phòng bị Hải Táp, bắt quá, đến An Bình hầu phủ, xác định Hải Táp kia không có đi theo, An Ninh mới chính thức yên tâm, nghĩ đến Hải Táp,khỏe miệng An Ninh giờ lên một chút tươi cười, bây giờ mình lại trở lại thân phận An Ninh,sợ là Hải Táp cũng khó tìm được manh mối đi!

Đêm khuya trong An Bình hầu phủ.

An Bình hầu gia liên tục nhiều ngày ở Vô Song các, tối nay An Bình hầu gia lại đến Tuế Lan viên, tự nhiên là mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, đại phu nhân đặc ý đồng thời, trong lòng nhưng cũng lo sợ, nếu không phải tình thế bắt buộc,bà sao có thể đem trượng phu của chính mình dâng lên trong lòng của nữ nhân khác, mà nữ nhân kia vẫn là một cô nương mười chín tuổi trẻ trung xinh đẹp, nhưng nghĩ đến tam phu nhân cùng Tần Ngọc Song, đại phu nhân liền bình tĩnh xuống , tốt xấu gì lục phu nhân này cũng bị bà khống chế , một nữ tử yếu đuối như vậy, sống chết đều trong tay Lưu Hương Liên bà, còn có thể đùa giỡn ra hoa chiêu gì, hừ, Tần Ngọc Song kia không phải đặc ý lão gia ngày ngày đêm đêm đều ở trong Vô Song các của nàng sao? Không phải đặc ý lão gia đối với nàng đau sùng có thêm sao? Xem nàng đêm nay ở Vô Song các ghen tị như thế nào.

Đại phu nhân đoán không sai, bên trong Vô Song các, từ khi Tần Ngọc Song biết An Bình hầu gia đi Tuế Lan viên của lục phu nhân, liền vẫn không thể bình tĩnh trở lại, thậm chí còn tính tự mình đi Tuế Lan viên tìm lão gia, nhưng nghĩ đến tính tình của lão gia, nàng lại nhịn xuống.Đem tất cả oán hận đều đổ lên người đại phu nhân.

Một đêm này, An Bình hầu gia sủng ái lục phu nhân, đại phu nhân đặc ý, Tần Ngọc Song thương tâm, nhưng sáng sớm ngày thứ hai, An Bình hầu gia lại gọi tất cả mọi người trong phủ tới đại thính tập họp để an bài chuyến đi đến U châu.

"Cái gì?" Đại phu nhân đứng mạnh dậy, mi tâm nhú chặt nhìn An Bình hầu gia, tay theo bản năng nắm chặt.

"Đại tỷ, người không có nghe sao? Lão gia mới vừa nói rõ ràng ,làm phiền đại tỷ lo lắng chuyện lớn nhỏ trong phủ, Ngọc Song sẽ bồi lão gia cùng đi U châu." Tần Ngọc Song nghe được tin tức này, rốt cục tất cả các oán hận đêm qua đều như mây bay, trên mặt cười vui sướng, từ khi trong phủ có thêm một lục phu nhân, Tần Ngọc Song mỗi ngày trang điểm càng thêm tỉ mỉ .

An Bình hầu gia ngồi ở trên ghế chủ vị trong đại sảnh , uống trà, đối với việc đại phu nhân cùng ngũ phu nhân đối chọi gay gắt, tựa hồ không có ý muốn xen vào.

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn thoáng qua Tần Ngọc Song, ánh mắt lập tức dừng ở trên người An Bình hầu gia, kéo kéo khỏe miệng, "Lão gia, theo như ta thấy, vẫn là mang lục muội đi thôi! Lục muội mới vào phủ, nếu như bị bỏ lại ở trong phủ,như vậy là vắng vẻ giai nhân , hưởng hồ, lục muội tuổi trẻ, lại thấp phần có khả năng, có thể chiếu cố lão gia, như vậy thiếp thân cũng sẽ càng thêm yên tâm, lão gia, vẫn là mang lục muội đi thôi."

Đại phu nhân nói xong, cho lục phu nhân một cái ánh mắt, lục phu nhân co rúm lại một chút, trên mặt lại không tình nguyện, sắc mặt đại phu nhân trầm xuống, bước đi đến trước mặt lục phu nhân, đem nàng kéo đến trước mặt An Bình hầu gia, "Lục muội, mau nói với lão gia, cầu lão gia đi đến U châu, mang theo người đi."

Lục phu nhân có chút thừa dạ nhìn An Bình hầu gia liếc mắt một cái, cũng không dám mở miệng, đại phu nhân kéo kéo nàng, "Lục muội, người hãy nói gì đi a!"

"Đại tỷ, người cũng đừng bức lục muội , lục muội mới tới trong phủ, hắn là cần thêm nhiều thời gian để làm quen đối với mọi thứ trong phủ, chuyến đi U châu này, đừng làm cho lục muội làm lụng vất vả ." Tần Ngọc Song cười nói, thân thể cũng đã đứng lên, đi đến trước người An Bình hầu gia, giúp An Bình hầu gia rót thêm một ly trà, thầm nghĩ trong lòng: Lưu Hương Liên muốn tìm người cùng nàng tranh thủ tình cảm, cũng phải tìm một người được việc chút, Tuyết Nhi tuy rằng trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng tính tình này không thích hợp để tranh đấu, không thích hợp liền muốn gia nhập trong đó, nàng làm sao

cò thể dễ chịu cho được ?

"Lục phu nhân..." Đại phu nhân trong lòng tức giận, Tuyết Nhi này, quả nhiên là làm cho bà thất vọng, lạnh lùng nhìn nàng ta, ánh mắt kia giống như hàn băng .

Thân thể Lục phu nhân khẽ run, vừa nhấc mắt, liền chống lại tầm mắt sắc bén của đại phu nhân, càng thêm kích động , "Lão... Lão gia, ngài mang Tuyết nhi... Cùng đi đi."

Tuy rằng nàng không muốn, nhưng trước mặt đại phu nhân, nàng lại không thể không làm như vậy, đại phu nhân nói qua, bà có thể để cho chính mình lên làm lục phu nhân, cũng có thể để cho chính mình không thể tiếp tục làm lục phu nhân, không chỉ có như thế, kết cục cuối cùng chỉ sợ là nàng thừa nhận không nổi , đại phu nhân muốn nàng làm cái gì, nàng trừ bỏ vâng theo, không còn có lựa chọn nào khác.

An Bình hầu gia quét mắt nhìn ba người liếc mắt một cái, đứng mạnh dạn, ánh mắt ở trên người Tần Ngọc Song cùng lục phu nhân một lúc.

"Lão gia... Người từng đáp ứng Ngọc Song , người cũng không thể đổi ý." Tần Ngọc Song gắt giọng, giờ phút này, nàng cũng lo lắng lão gia sẽ dao động, dù sao, lục phu nhân là tân sủng, đêm qua hẳn lại ở nơi của lục phu nhân nghỉ tạm, nàng vốn đã không cam lòng , lại muốn mượn cơ hội này để hòa nhau một ván, vạn nhất lão gia đổi ý, quyết định mang lục phu nhân đi, như vậy nàng sợ là sẽ bị thất sủng .

"Lão gia, người xem lục phu nhân có nhiều điểm tốt nha, tuổi như vậy , để ở trong phủ, thật là đáng tiếc a." Đại phu nhân đương nhiên muốn dùng hết sức lực thuyết phục An Bình hầu gia, nói cái gì cũng được, bà cũng không thể nhìn Tần Ngọc Song cùng lão gia đi U châu.

"Đủ rồi!" An Bình hầu gia quát chói tai ra tiếng, đánh gãy cuộc tranh đoạt này của hai nữ nhân , "Dựa theo kế hoạch đã sớm định ra, Ngọc Song đi, về phần Tuyết Nhi, về sau còn có cơ hội khác."

"Lão gia..." Đại phu nhân thần sắc biến đổi, không cam lòng kêu ra tiếng, nhất là nhìn thấy nụ cười đắc ý trên mặt của Tần Ngọc Song , phần nộ trong mắt lại nhiều thêm vài phần.

"Hương Liên, lần này là thay hoàng thượng làm việc, cũng đi không bao lâu, chuyện trong phủ người tạm thời chiếu cố cho tốt , đừng tiếp tục làm ra chuyện gì náo động, quân gia sẽ ở trong phủ hiệp trợ người, đều tan đi, dọn dẹp một chút, lập tức khởi hành." An Bình hầu gia đánh gãy lời nói của đại phu nhân, không nhìn sắc mặt khó coi của đại phu nhân, bước ra đại sảnh, nhưng, thời điểm đi ngang qua An Ninh, lại đột nhiên dừng lại cước bộ, nhìn về phía An Ninh, sắc bén trong mắt bình phục một chút.

An Ninh đón nhận tầm mắt của ông, nàng đang đợi, đợi lời dặn của An Bình hầu gia.

"Ninh Nhi a, ta đi rồi, nếu Ly vương điện hạ tới tìm ta, con liền thay ta chiêu đãi một chút, Ly vương điện hạ là vương gia, thân phận tôn quý, con cũng không thể chậm trễ ." An Bình hầu gia nghiêm túc nói, lần trước sau khi Ly vương rời đi Hầu phủ , mặc dù không có lại đến, nhưng lại bảo người ta mang cho ông mấy phong thư, ý tứ trong đó rất rõ ràng bất quá , Ly vương đối với Ninh Nhi có ý, cá lớn này, ông dù thế nào cũng phải bắt được.

"Vâng, Ninh Nhi đã biết." An Ninh liễm mi, ôn nhu đáp, An Bình hầu gia đang đánh chủ ý gì, trong lòng nàng sớm đã sáng tỏ, để cho nàng tiếp đón Ly vương phải không? Chỉ cần Ly vương tới, nàng làm sao có thể keo kiệt "Tiếp đón" ?

An Bình hầu gia lại nhìn An Ninh liếc mắt một cái, thấy nàng dịu ngoan cúi đầu, liền yên tâm tiêu sái đi ra ngoài, Tần Ngọc Song cũng đắc ý gợn cảm lên, "Phúc Nhi, còn không mau quay về Vô Song các dọn dẹp một chút cho ta, đừng trì hoãn thời gian xuất phát của lão gia."

Nói xong, không để ý tới vẻ mặt phần nộ của đại phu nhân, vịn vẹo thân thể thướt tha , vẻ mặt tươi cười rời khỏi đại sảnh.

Ba ——

"A... Phu... Phu nhân..."

Lục phu nhân ủy khuất kêu ra tiếng, ôm bên mặt bị đại phu nhân đánh, cắn chặt môi, thân thể lạnh run, lòng tràn đầy sợ hãi.

"Hừ, chỉ chút chuyện nhỏ ấy cũng làm không tốt, không bằng chết luôn đi." Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, một cước đá vào trên người lục phu nhân, lục phu nhân lao đảo một cái , ngã xuống đất, ủy khuất lại đáng thương. Đại phu nhân cũng mặc kệ nàng có phải đáng thương hay không, bà để ý là kết quả của chuyện này, lại vẫn để cho tiện nhân Tần Ngọc Song kia chiếm được thượng phong, lần này đi U châu, sau khi trở về không biết lại có thêm chuyện gì gì nữa? Điều này làm cho trong lòng đại phu nhân thập phần bất an, không để ý đến lục phu nhân, bước qua thân thể của nàng, đi ra ngoài đại sảnh.

Người trong đại sảnh đều tự tan đi, chỉ lưu lại gương mặt cô đơn ủy khuất của lục phu nhân, co rúm lại nằm ở trên mặt đất, anh anh khóc, cùng với An Ninh vẫn đứng nhìn ở một bên.

"Muốn sống sót tại Hầu phủ này, rồi lẽ là chuyện tuyệt đối không được , thu lại nước mắt, làm cho chính mình trở nên cường đại, đây mới là đạo lý đúng đắn nhất." An Ninh lạnh giọng nói, không biết là nói cho ai nghe .

Lục phu nhân nghe nói như thế, thân thể ngẩn ra, nghe tiếng nhìn lại, lại chỉ thấy một chút của bóng dáng màu trắng, biến mất ở cửa, nhưng lời nàng ấy mới vừa nói, cũng không biến mất ở bên tai nàng

Làm cho chính mình trở nên cường đại, đây mới là đạo lý đúng đắn nhất?

Hầu phủ này, nàng mới tiến vào bất quá vài ngày mà thôi, so với người bản hàn còn muốn thống khổ hơn, lúc trước tuy rằng bản cùng, không thể không vì muốn bạc để xem bệnh cho phụ thân mà lo lắng, nhưng nàng cũng không tuyệt vọng như thế, Hầu phủ này, nhìn như ngăn nắp lượng lệ, nhưng thật ra lại là một nơi ăn tươi nuốt sống người khác.

Đại phu nhân ức hiếp nàng, ngũ phu nhân đem nàng trở thành địch nhân, còn có lão gia... Nghĩ đến đủ loại chuyện tình, nước mắt lại rớt xuống, tại Hầu phủ này, nàng thân cô thế cô(chỉ có một mình), trước mặt là một chủ tử, nhưng thực tế là bị đại phu nhân không chừa ngay cả một hạ nhân cũng không bằng, nàng như thế nào mới có thể trở nên cường đại?

Lão gia hôm nay mang theo ngũ phu nhân xuất hành, như vậy trong khoảng thời gian này nàng cũng không thể sống tốt, dù là đơn thuần, điểm này, nàng cũng hiểu được, hôm nay nàng làm hỏng chuyện của đại phu nhân, đại phu nhân sẽ dùng cách gì để dạy dỗ nàng đây?

Quả nhiên như Tuyết Nhi đoán, An Bình hầu gia mới vừa đi bất quá là một nén nhang, đại phu nhân đã đem nàng gọi vào trong Cẩm Tú các, bảo Cố đại nương đưa cho nàng một bộ xiêm y của hạ nhân, bảo nàng thay, nói, lão gia không ở đây, nàng liền không phải lục phu nhân gì cả, ở quý phủ này, không nuôi người vô dụng, mấy ngày này nàng nếu không thể hầu hạ lão gia, như vậy liền làm hạ nhân, hầu hạ chủ tử.

Ngày này Tuyết Nhi sống so với nước sôi lửa bỏng sợ đều không đủ để hình dung, An Bình hầu gia rời đi Hầu phủ nhiều ngày, Ly vương cũng không giống như lời ông ta nói tìm đến ông, An Ninh mừng rỡ tự tại, ngày này, nàng vốn định đi bắt trộm các tìm Vân Cẩm biểu ca, nhưng nghĩ đến Hải Táp kia, liền lập tức đánh bay ý niệm này trong đầu, ngày hôm trước biểu ca âm thầm phái người đưa thư đến, nói cho nàng biết, từ sau ngày nàng rời đi bắt trộm các, Hải Táp liền luôn ở tại nơi đó chờ, hẳn ở trong phòng kia của nàng, ngày cả ban ngày cũng không có rời đi.

An Ninh biết, hẳn nhất định là chờ mình, không thể đi bắt trộm các, nàng liền mang theo Bích Châu đến Thiên Linh tự ở thành bắc.

Phong tục Đông Tần quốc, người nếu đã chết, không chỉ có một phần mộ, bình thường còn có thể ở trong chùa miếu an trí một linh vị, bên trong để những thứ lúc sinh thời người đó từng dùng qua, xem như là được Phật tổ phù hộ, lấy siêu độ vong linh.

Vân Trần sau khi chết, ngay cả phần mộ đều không có, An Bình hầu gia lại sẽ không an trí linh vị cho nàng ở trong chùa miếu, An Ninh sau khi trọng sinh, vụng trộm ở trong Thiên Linh tự an trí một cái, lúc trước mỗi lần đến, nàng đều là một người lặng lẽ đến, lúc này đây, nàng mang theo Bích Châu.

Trong chùa Thiên Linh, An Ninh đã bái Vân Trần, đang muốn đi tìm phương trượng, nhưng khi đi ngang qua hậu viện của chùa, nghe được hai thanh âm đang cãi nhau, trong đó có thanh âm của một người mà nàng biết, An Ninh theo bản năng dừng lại cước bộ, ẩn nấp sau hòn núi giả, lắng lắng nghe.

"Người cũng xứng đến xem nàng!" Nam Cung Ngạn cắn chặt hàm răng, oán hận trừng mắt nhìn nam tử trung niên trước mặt, người này là kẻ thù cả đời của Nam Cung Ngạn ông, ông thật không ngờ, nhiều năm trôi qua như vậy, ông ta lại đến Đông Tần quốc, ông ta tới đây để làm gì? Trong lòng có vô số nghi vấn, nhưng rất nhanh ông liền nghĩ tới đáp án, nhưng trong lòng cũng tràn đầy châm chọc, ông ta lại còn có mặt mũi tới nơi này!

Nam tử trung niên khẽ nhủ thầm, "Nàng là thê tử của ta, ta đến xem nàng, là chuyện thiên kinh địa nghĩa!"(hiển nhiên)

Trên thực tế, ông đã ở trong Thiên Linh tự hơn một tháng rồi, bởi vì nơi này có linh vị của nàng, mỗi ngày ông đều dành ra thời gian lớn nhất đến trước linh vị của nàng như vậy ông cũng đã thỏa mãn, nghĩ đến tờ bông tiểu trúc kia, từ sau ngày bị Thương Dịch đuổi ra, bên trong tờ bông tiểu trúc liền ngày đêm có thị vệ nghiêm ngặt trông coi, nếu là nơi khác, ông muốn đến, liền không ai có thể ngăn được ông, nhưng nơi đó lại không giống, nếu là vì ngăn cản ông, mà khiến cho tờ bông tiểu trúc bị hư hại cái gì, đó là điều mà chính ông không muốn.

Nam tử trung niên này không phải người khác, đúng là hoàng đế Bắc Yên không thể nghi ngờ.

"Ha! Thê tử? Nếu không phải người năm đó dùng hết tất cả thủ đoạn tiện bức bách nàng, nàng sẽ trở thành thê tử của người?" Nam Cung Ngạn hừ lạnh một tiếng, tay nắm chặt thành quyền, ông hận không thể giết chết nam nhân đã phá hoại hạnh phúc cả đời ông đang đứng ở trước mặt này, nếu không phải ông ta, Chiêu Dương sẽ chính là thê tử của ông, nghĩ đến thế, trong mắt Nam Cung Ngạn hơn vài phần điên cuồng, "Nàng là của ta, vẫn đều là của ta!"

"Bức bách? Người cho là với tính tình của nàng, ai có thể bức bách được nàng? Tuy rằng người không muốn thừa nhận, nhưng người nàng yêu là ta." Thanh âm Hoàng đế Bắc Yên bình tĩnh vô ba, nhưng không có người nào biết nội tâm của ông đang rất hoảng loạn.

"Không, không phải như thế, nàng làm sao có thể yêu người? Nàng thánh khiết như vậy, làm sao có thể yêu người?" Nam Cung Ngạn hét lớn, ông cùng Chiêu Dương là thanh mai trúc mã, bắt đầu từ rất sớm, ông cũng đã yêu nàng, ông là đại công tử của Nam Cung thế gia, Chiêu Dương là công chúa, hai người từ nhỏ chơi cùng một chỗ, đó là thời gian vui vẻ nhất cả đời này của ông, ông từng thề, không phải Chiêu Dương công chúa không cưới, vì có thể xứng đôi với thân phận công chúa của nàng, ông không ngừng cố gắng, trở thành nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi nhất Đông Tần quốc lúc ấy, được tiên hoàng coi trọng, sau khi Chiêu Dương cập kê, tiên hoàng cũng đã đem nàng gả cho ông, Chiêu Dương thân là đại tỷ, lại là người rất thông minh từ khi còn nhỏ, lúc ấy các hoàng tử khác đều rất ý vào nàng, nhất là Sùng Chính để hiện tại, cảm tình của hai người vô cùng tốt, tiên hoàng lại đem nhiệm vụ dạy Sùng Chính để giao cho Chiêu Dương, cho nên bọn họ liền ước định, ba năm sau sẽ thành hôn, nhưng là, kỳ hạn ba năm cũng sắp đến, mắt thấy ông có thể hoàn thành tâm nguyện nhiều năm qua, thủ Chiêu Dương làm vợ, nhưng nam nhân này lại xuất hiện phá hủy hết thảy.

Hắn ti bỉ, ông ta đoạt người yêu của người khác, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

"Người là kẻ xấu xa nhất, ta muốn giết người!" Nam Cung Ngạn ra tay, chưởng phong sắc bén hàm chứa sát khí.

Hoàng đế Bắc Yên nhanh tay lẹ mắt ngăn cản một đòn này, hiển nhiên, Nam Cung Ngạn ở trước mặt hoàng đế Bắc Yên không có chút uy hiếp nào, con người của hoàng đế Bắc Yên căng thẳng, khuôn mặt có một chút dao động, "Kẻ ác lại như thế nào? Trên tay ta lấy dính máu tươi không ít, nói cho người, năm đó ta mang Chiêu Dương đi, người một đường đuổi theo ra bắc quan, nếu không phải Chiêu Dương cầu ta, người giờ phút này sớm đã mò

yên mà đẹp rồi."

Thời điểm còn trẻ, ông chinh chiến sa trường, giết không ít người, ông không ngại trong tay mình có thêm một mạng của Nam Cung Ngạn này, nhưng ông đã từng đáp ứng với Chiêu Dương sẽ không giết Nam Cung Ngạn, nếu đã đáp ứng, ông sẽ không nuốt lời, năm đó như thế, hiện tại cũng như thế, dùng sức đem Nam Cung Ngạn đẩy ra, lực đạo to lớn làm cho thân thể Nam Cung Ngạn lui về phía sau vài bước mới đứng vững được.

"Ha ha... Chiêu Dương? Người hiện tại giết ta thì như thế nào? Người đem Chiêu Dương đoạt đi, cũng không đối xử tốt với nàng, làm cho nàng tuổi vẫn còn trẻ đã phải rời khỏi thân thể người cần bản không xứng gọi tên Chiêu Dương." Nam Cung Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng không cam lòng, không ai biết khi ông nghe được tin tức Chiêu Dương hương tiêu ngọc thì thống khổ như thế nào, một nữ tử phong hoa tuyệt đại như vậy, đến Bắc Yên quốc của hắn ta, chỉ ngần ngừ vài năm, liền buông tay nhân gian, vì sao cướp đi nàng, cũng không đối xử tốt với nàng? Lại làm cho nàng còn trẻ như vậy mà qua đời!

Thân thể hoàng đế Bắc Yên ngẩn ra, trong mắt rốt cục toát ra một tia thống khổ cùng hối hận, "Ta nợ nàng, ta sớm hay muộn sẽ trả, nhưng... Người không có tư cách chỉ trích ta cái gì!"

Đây là chuyện của ông cùng Chiêu Dương, người khác không có tư cách nhúng tay, mặc dù đó là người từng là vị hôn phu của Chiêu Dương, Nam Cung Ngạn cũng không có tư cách này!

"Không có tư cách? A... Ha ha..." Nam Cung Ngạn cười đến bị thương, thế nhưng cười chảy ra nước mắt, "Ta không có tư cách? Từng, ta từng là người có tư cách nhất, hiện tại ta nhưng lại không có tư cách?"

Mi tâm hoàng đế Bắc Yên hơi nhíu, "Thời điểm mà Chiêu Dương gả cho ta, nàng cùng người liền không còn có quan hệ gì cả, chớ có tự cho mình là vị hôn phu của Chiêu Dương, người sớm đã không phải."

Chiêu Dương hoàn toàn là người của ông, dù nàng đã chết, cũng chỉ có thể là của ông!

Chỉ là, mình nợ nàng rất nhiều, nhiều đến mức dù có lấy mạng ra trả cũng không thể trả hết được

"Hừ, người đừng tưởng rằng người là hoàng đế Bắc Yên quốc, là có thể không chế hết thảy, người là hoàng đế thì như thế nào? Trí nhớ về Chiêu Dương trong lòng ta sớm đã mọc rễ vững chắc, người có bản lĩnh liền đem trí nhớ của ta xóa đi, ha ha... Người nói không có vấn đề gì liền không có vấn đề gì sao? Chỉ cần ta không chết ta vĩnh viễn đều có thể tùy thời tưởng niệm nàng, điểm này người không thể không chế." Nam Cung Ngạn giống như cố ý muốn kích thích ông ta, cười càn rỡ.

Hoàng đế Bắc Yên hừ lạnh một tiếng, trong lòng sinh ra sát ý, nhưng rất nhanh, sát ý kia liền chậm rãi biến mất, không vì cái gì khác, đơn giản là hắn nhớ tới lời hứa với Chiêu Dương, khóe miệng gọi lên một nụ cười khổ, Chiêu Dương à Chiêu Dương, ta nay nhớ kỹ hứa hẹn với người như vậy, nhưng ta lại làm ra việc thương tổn đến người, người ta không thể tha thứ nhất chính là bản thân ta, không phải sao?

Thở dài một hơi, thân hình cao lớn của hoàng đế Bắc Yên hơn vài phần cô đơn cùng tiêu điều, không hề để ý tới Nam Cung Ngạn đang kêu gào, đi thẳng vào một căn phòng trong viện, căn phòng này chính là căn phòng đặt bài vị của Chiêu Dương trưởng công chúa ở Thiên Linh tự.

Nam Cung Ngạn vẫn kêu gào như trước, trong miệng không ngừng nỉ non hai tiếng "Chiêu Dương" điên cuồng cười to, cười đến vẻ mặt toàn là lệ.

An Ninh đem toàn bộ đoạn đối thoại của hai người mới vừa rồi vào tai không sót chữ nào, nội tâm là khiếp sợ, nàng từng mơ hồ biết Chiêu Dương trưởng công chúa là vị hôn thê của Nam Cung Ngạn, nhưng không có dự đoán được, Nam Cung Ngạn đối với Chiêu Dương trưởng công chúa lại thâm tình như thế, một nam nhân không biết là đang cười hay đang khóc kia, làm sao còn có nửa phần khí thế của gia chủ Nam Cung gia?

Mặt khác người nợ... An Ninh nhìn về phía căn phòng kia, trong đoạn đối thoại mới vừa rồi, nàng nghe ra người nợ đó là hoàng đế Bắc Yên không thể nghi ngờ, trong lòng không khỏi sinh ra một tia tò mò, ruột cuộc bọn họ cùng Chiêu Dương trưởng công chúa đã từng xảy ra những chuyện gì?

Nghĩ đến Thương Dịch, cùng với cừu hận mà Thương Dịch đã từng nói là phát sinh như thế nào?

Nam Cung Ngạn ở tại chỗ đợi hồi lâu, sau vài canh giờ mới rời đi, mà hoàng đế Bắc Yên sau khi vào căn phòng kia liền không có đi ra nữa, thời điểm hắn lại đi ra, đã là chạng vạng, An Ninh cố ý ở lại, nàng không đi, là muốn thừa dịp hoàng đế Bắc Yên rời khỏi thì đi bái kiến vị Chiêu Dương trưởng công chúa được toàn bộ dân chúng Đông Tần quốc tôn kính kia.

Trong phòng, chỉ đặt một cái bài vị của Chiêu Dương trưởng công chúa, An Ninh nhìn linh vị kia, trong đầu hiện ra bóng dáng Thương Dịch, địa vị của Chiêu Dương trưởng công chúa ở trong lòng Thương Dịch, nàng là biết đến, sợ là không có ai so với nàng quan trọng hơn, công chúa từng gả xa đến Bắc Yên quốc, sau khi ở Bắc Yên quốc vài năm liền hương tiêu ngọc vẫn, ruột cuộc trong vài năm đó đã xảy ra chuyện gì, khiến cho vẫn còn trẻ tuổi như vậy liền qua đời?

Bên trong hậu cung vẫn luôn tranh đấu tàn khốc, nhưng Chiêu Dương trưởng công chúa cũng là một nữ tử trí tuệ, vì là người thiện lương không đi hại người khác, nhưng tự bảo vệ mình cũng có thể, nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của hoàng đế Bắc Yên.

"Ta nợ nàng, sớm hay muộn sẽ trả."

Hoàng đế Bắc Yên này chỉ sợ cũng thật tình yêu Chiêu Dương trưởng công chúa!

An Ninh quý gối ở trước linh vị, lạy ba lạy, đang muốn đứng dậy, lại nghe phía sau truyền đến một thanh âm

"Người là ai?" Thanh âm nam nhân hùng hậu mà hữu lực, mang theo vài phần khí thế uy nghiêm.

An Ninh giật mình, ý thức được người đến là ai, trấn định lại, đang muốn mở miệng, lại nghe thanh âm kia nói tiếp, "Là người!"

"Ngài... Biết ta?" Mi tâm của An Ninh nhăn thêm vài phần, gương mặt chống lại tầm mắt của người tới, không dấu vết đánh giá ông một lần, tóc đen con người đen, thân hình cao ngất, cặp mắt kia sáng ngời, là một nam nhân trung niên, năm tháng trôi qua càng làm tăng thêm sức quyến rũ của hắn, không chỉ có anh tuấn, trong ngoài con người cũng tỏa ra một cỗ khí thế uy nghiêm, ông đứng ở trước mặt, An Ninh cảm giác được một loại áp lực vô hình, giống như là đối mặt nguy nga nhìn không tới đỉnh núi của núi cao, dù trên người ông chỉ là một bộ xiêm y bình thường, cũng che dấu không được quý khí tự nhiên phát ra từ trên người ông.

Nhất là gương mặt kia, nàng hiểu rõ, nam nhân này cùng Thương Dịch có bảy phần giống nhau!

Uy nghiêm của hoàng đế Bắc Yên thu liễm vài phần, nhìn thoáng qua An Ninh, lập tức ngồi ở một bên, bên cạnh ông vẫn là một bộ trà cụ, không trả lời vấn đề của An Ninh, hoàng đế Bắc Yên bắt đầu pha trà, mỗi một động tác đều giống như làm trăm ngàn lần, cực kỳ quen thuộc, nhất là ánh mắt hắn khi pha trà, chuyên chú, nhập tâm, lại tràn ngập nhu tình, giống như đang tưởng niệm về cái gì đó.

Một màn này làm cho An Ninh nghĩ tới một đêm ở cùng Thương Dịch trong tơ bông tiểu trúc kia, không biết vì sao, hai cái bóng dáng nhưng lại dần dần trùng hợp, giống nhau như vậy, chính là, một người tuổi còn trẻ, một người lớn tuổi thôi!

Trong khoảng thời gian ngắn, An Ninh nhìn xem đến ngây người, thời gian trôi qua từng giây từng phút, An Ninh quên phải rời khỏi, càng quên mất nghi vấn mới vừa rồi của nàng.

"Ngồi xuống uống với ta một chén đi!" Đợi cho trà nấu tốt, âm thanh hùng hậu hữu lực kia lại vang lên, An Ninh giật mình, nhìn hai ly trà trên bàn, liễm liễm mi, nhưng vẫn đi qua ngồi xuống.

An Ninh cũng không bởi vì người trước mắt là hoàng đế Bắc Yên mà bó tay bó chân, từ trên người hoàng đế Bắc Yên, nàng cảm nhận được vài phần thân thiết, ông có ý tốt mời nàng uống trà, nàng làm sao có thể cự tuyệt ý tốt của người ta?

Hương trà lượn lờ, An Ninh lại lại một lần nữa giật mình, nàng uống qua trà do Thương Dịch nấu, kinh vì thiên nhân, giờ phút này hoàng đế Bắc Yên nấu trà, đồng dạng làm cho trong lòng nàng âm thầm tán dương, rõ ràng thủ pháp pha trà đều tuyệt hảo giống nhau như đúc, nhưng hương trà lại là hai vị khác nhau, nhưng cả hai hương vị đó đều khiến người khác tán thưởng không ít.

Hoàng đế Bắc Yên nhìn biểu tình trên mặt An Ninh, liễm liễm được suy nghĩ của nàng, gương mặt cương nghị hơi mỉm cười, uy nghiêm cũng theo đó nhạt dần, cầm lấy ly trà trong tay, nhưng không có uống, mà đứng dậy đi đến trước linh vị của Chiêu Dương trưởng công chúa, đem trà rót xuống đất "Mặc dù so ra kém nàng nấu, nhưng miễn cưỡng có thể uống được."

Hoàng đế Bắc Yên giống như làm bầm lâu bầu, An Ninh nhìn hành động của ông, trong lòng nghi hoặc càng đậm.

"Nàng... Là chết như thế nào?" An Ninh đột nhiên hỏi ra tiếng, nàng thực muốn biết Chiêu Dương trưởng công chúa chết như thế nào, nam nhân này rõ ràng thực yêu nàng, lấy năng lực của ông, nếu là thật tâm muốn bảo hộ một nữ nhân, dù thân ở trong nơi hoàng cung người lừa ta gạt, kia cũng không phải việc khó.

Nghĩ đến Thương Dịch và cừu hận của hắn, trong lòng An Ninh lại trôi lên một tia thương tiếc, người ngoài đồn rằng, Chiêu Dương trưởng công chúa là chết bệnh, nhưng An Ninh lại cảm thấy không phải đơn giản như thế.

Thân thể hoàng đế Bắc Yên rõ ràng cương một chút, cả người nhanh chóng ngưng tụ một cỗ lệ khí, áp lực cường đại làm cho tay của An Ninh run lên, trong lòng lộp bộp một tiếng, chính mình không nên hỏi sao? Chính là lúc này, lệ khí trên người hoàng đế Bắc Yên chậm rãi biến mất, trên gương mặt anh tuấn thoáng qua một biểu cảm nào đó mà chính An Ninh cũng không biết, giống như tự trách, giống như hối hận, giống như đau lòng...

Hoàng đế Bắc Yên trầm mặc không nói, giống như không có ý muốn trả lời câu hỏi của An Ninh, An Ninh thở dài một hơi, thời điểm nàng hỏi ra vấn đề này, cũng đã là mạo hiểm, hơi thở vừa rồi trên người hoàng đế Bắc Yên, sắc bén như vậy làm cho người ta phải sợ hãi, rõ ràng là đang cho nàng đáp án, nàng nếu lại tiếp tục tìm tòi nghiên cứu, chắc chắn sẽ lại chọc giận hắn, thế thì tự tìm phiền toái.

Chậm rãi uống ly trà, An Ninh nghĩ, mau uống xong nhanh chút, sau đó sớm rời đi, đang lúc nàng buông ly trà, hoàng đế Bắc Yên lại một lần nữa mở miệng, "Có thể giúp ta một việc được không?"

Ngữ khí hỏi, hoàn toàn làm cho người ta không cảm giác được uy nghiêm cùng áp lực của hắn, giống như là đang thỉnh cầu một vị bạn hữu.

An Ninh nhìn bóng dáng đang đứng trước linh vị của Chiêu Dương trưởng công chúa kia, "Bá phụ mời nói, An Ninh có thể làm được, tự nhiên sẽ dốc hết toàn lực."

Hoàng đế Bắc Yên này rõ ràng là biết nàng, tuy rằng nàng không biết ông ta làm sao mà biết nàng, nhưng nếu nàng hỏi thì sẽ giống như hai câu hỏi trước, không có câu trả lời.

"Ta ngày mai, sẽ rời đi Đông Tần, sau khi ta rời khỏi, muốn nhờ người chăm sóc cho một người." hoàng đế Bắc Yên trầm giọng mở miệng, bên trong giọng điệu có một tia bất đắc dĩ.

An Ninh giật mình, chăm sóc cho một người? Trong đầu hiện ra một bóng dáng, trong lòng nàng ần ần có đáp án, "An Ninh tự nhiên không phụ sự nhờ vả của người."

"Ha ha..." An Ninh vừa mới nói xong, hoàng đế Bắc Yên liền sang sảng cười ra tiếng, xoay người nhìn tiểu nha đầu bắt quá mới mười lăm tuổi, trong mắt quang mang sáng vài phần, "Ta còn chưa nói người nọ là ai, người liền đã biết, quả nhiên không hổ là người hấn nhìn trúng!"

Trí tuệ bậc này, đứng ở bên người hấn, đúng là xứng đôi! Trong khoảng thời gian ông đến Đông Tần, cũng không hề nhàn rỗi, đối với cô nương này, ông tuy rằng không có ra mặt, nhưng gặp qua không chỉ một lần, nha đầu kia thông minh nội liễm, sẽ có một ngày có thể giúp được hấn!

An Ninh liếc mi, tìm đáp nhanh, người hấn nhìn trúng? Hấn là chỉ Thương Dịch sao?

"Người đi đi! Ta ở lại một mình bồi nàng, chờ sau khi ta rời đi, người nếu lần sau lại đến Thiên Linh tự, liền thuận đường thay ta đến xem nàng đi!" Hoàng đế Bắc Yên xoay người, lại chuyển chủ nhìn linh vị kia, trong thanh âm có một tia thờ dài.

"Tốt, lần sau đến, ta sẽ đến xem nàng, vậy An Ninh xin cáo từ trước." An Ninh phúc phúc thân, xem như hành lễ, nàng biết, "nàng" trong miệng hoàng đế Bắc Yên lúc này là chỉ Chiêu Dương trưởng công chúa, cuối cùng nhìn thật sâu bóng dáng anh tuấn kia một cái, lập tức đi ra phòng.

Sắc trời đã tối muộn, một đêm này An Ninh cũng không có hồi Hẫu phủ, nhờ Thiên Linh tự an bài một căn sương phòng tạm thời ở lại, nàng không ngừng hồi tưởng về chuyện của hoàng đế Bắc Yên, thật lâu sau cũng không thể ngủ được, nhìn Bích Châu đang nằm trên tháp ngủ say, liền khoác một cái áo choàng đơn giản, đi ra phòng.

An Ninh ở trong hậu viện của Thiên Linh tự, bắt tri bắt giác lại đi tới bên ngoài căn phòng để linh vị của Chiêu Dương trưởng công chúa, nghe được bên trong hình như có thanh âm của nam nhân, An Ninh thờ dài một hơi.

Một đêm này, đèn trong phòng không hề tắt, vẫn truyền ra thanh âm nam nhân ôn nhu nỉ non, giống như đang nói chuyện với người yêu của mình...

An Ni đi đến trước linh vị của mẫu thân, linh vị cũng không giống Chiêu Dương trưởng công chúa, một mình nàng một phòng, trong Thiên Linh tự này chắc cũng chỉ có một mình Chiêu Dương trưởng công chúa mới có đài ngộ đặc biệt này, những người khác đều đặt trong một đại viện.

Thời điểm An Ninh đến, bên trong đại điện lại có một người, An Ninh có chút giật mình, đã là nửa đêm, nhưng lại có người ở trong này tế bái, chẳng lẽ là giống nàng?

An Ninh đi vào, theo bản năng nhìn thoáng qua người nọ, một phụ nhân trung niên, một thân tố y, búi tóc cẩn thận đến cực điểm, An Ninh chỉ nhìn đến bóng dáng của nàng, liền cảm thấy phụ nhân này thập phần cao quý, nhất định là xuất thân từ nhà giàu.

Phụ nhân quỳ gối trước một bài vị, hai tay tạo thành chữ thập, hai mắt nhắm nghiền, thật sự thành kính, An Ninh nghĩ, phụ nhân này chắc là đang tế bái trượng phu của nàng đi! Phụ nhân bắt quá mới hơn ba mươi tuổi, liền mất trượng phu, quả nhiên là làm cho người ta thương tiếc.

An Ninh thu hồi tầm mắt của mình, mạnh, ánh mắt của nàng cũng ngẩn ra, không vì cái gì khác, đơn giản là nàng nhìn thấy linh vị mà người phụ nhân kia đang tế bái nhưng cũng không khác chữ, chỉ cần là một bài vị đều sẽ có chữ, điều này làm cho trong lòng An Ninh giật mình không nhỏ, thời điểm nàng lập linh vị cho mẫu thân, cũng không có viết tên lên, nàng vì không muốn người khác phát hiện ra, tuy rằng không có ghi hai chữ "Vân Trần" nhưng vẫn có dòng "Mẫu thân chi mộ", mà linh vị mà phụ nhân này bái, ngay cả một chữ cũng không có.

Trực giác nói cho nàng biết, phụ nhân này cùng chính mình cũng giống nhau, không muốn để cho người ta biết linh vị này là thuộc về ai, thậm chí phụ nhân này so với nàng giữ bí mật càng sâu.

Tò mò trong lòng An Ninh dâng lên, liếc liếc mi, cơ hồ là theo bản năng, An Ninh mở miệng, "Phụ nhân, đêm càng sâu, phụ nhân sớm trở về phòng nghỉ tạm, đừng mệt mỏi thân mình."

Phụ nhân trung niên mở mắt ra, mới vừa rồi lúc An Ninh vào cửa, nàng liền đã phát hiện có người đi vào, nhưng không có dự đoán được An Ninh lại mở miệng nói chuyện.

Trên mặt phụ nhân trôi lên một nụ cười, đứng dậy, nhưng vì là quỳ quá lâu, hai chân có chút run lên, lúc này, lại có chút lực bất tòng tâm, suýt nữa ngã đi xuống đất, An Ninh theo bản năng tiến lên từng bước, thân thủ đỡ lấy thân thể của phụ nhân trung niên, "Phụ nhân, cẩn thận chút."

Lúc tới gần, An Ninh rốt cục thấy được gương mặt của phụ nhân, trong lòng ngẩn ra...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Vô cơ mất đi trong sạch

Phụ nhân có gương mặt rất xinh đẹp, khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng khuôn mặt này chỉ giống người mới hai mươi, so với ngũ phu nhân bảo dưỡng còn

tốt hơn, An Ninh thấy khí chất của bà so với hoàng hậu nương nương cũng hơn một chút, phụ nhân xinh đẹp, nàg cũng không giết mình, nàng giết mình là vì trên mặt xinh đẹp của phụ nhân lại có một vết sẹo, tuy rằng khá mờ, nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng, vết sẹo này từ thái dương kéo dài đến xương gò má, giống như bị người khác gây thương tích.

"Ta làm người sợ sao?" Mỹ phụ nhẹ giọng mở miệng, thanh âm thân thiết tự nhiên, làm cho người ta cảm giác là không có gì không khỏe, đôi mi thanh tú nhú lại, ần ần hàm chứa vài phần tự trách.

An Ninh phục hồi tinh thần lại, ý thức được chính mình luống cuống, lắc đầu, "Không, một chút cũng không dọa người."

An Ninh cũng không phải muốn an ủi nàng, vết sẹo trên mặt mỹ phụ quả thật không dọa người, ở trên mặt của nàng, thậm chí còn có vài phần thân thiết, làm cho người ta thấy vết sẹo kia, trong lòng liền không sinh ra nửa phần ác cảm, thậm chí còn thương tiếc, rốt cuộc là ai nhẫn tâm như vậy, đem dao cứa lên trên mặt của một nữ nhân?

Trong mắt An Ninh tràn đầy thành khẩn, mỹ phụ nhân cũng nhìn ra sự đồng tình của nữ tử trước mặt này, trên mặt nở ra một nụ cười, "Bị thương từ rất lâu trước đó, sớm cũng đã không còn đau nữa."

An Ninh giết mình, mỹ phụ nhân này nhưng lại có suy nghĩ thông suốt như vậy, một chút cũng không vì gương mặt bị hủy mà thương tâm, phải biết rằng, dung nhan đối với nữ tử mà nói, là quan trọng như thế nào, nghĩ đến Uyển quý phi bởi vì bị mèo cào, ngay cả bộ dáng ôn nhu bình thường cũng biến mất trở lên điên cuồng, mà mỹ phụ nhân này lại giống như không để ý dù chỉ một chút, giống như vết sẹo trên mặt kia là một phần thân thể của bà như mất mũi miệng giống nhau.

An Ninh nhìn mỹ phụ trung niên, trong mắt có vài phần thương thức, không biết vì sao, nàng lại cảm thấy mỹ phụ này có chút quen thuộc, quen thuộc ở đâu? Hẳn là do ánh mắt này! Ánh mắt đó khiến nàng cảm giác như đã gặp qua ở đâu rồi.

"Người là tới nơi này bái tế thân nhân?" Mỹ phụ mở miệng, thân thiết hỏi An Ninh.

An Ninh nhìn thoáng qua linh vị của mẫu thân, gật gật đầu, "Lúc trước đã tế bái rồi nhưng giờ ngủ không được nên ghé qua xem một chút"

Có mỹ phụ này ở đây, An Ninh không tiện đi qua tế bái mẫu thân, cũng không tính đi qua, không biết vì sao, nàng không muốn để cho mỹ phụ này phát hiện ra linh vị mà nàng muốn tế bái, bất quá, trong lòng nàng cũng rất thích mỹ phụ nhân này, ánh mắt đảo qua cái linh vị không tên kia, thử hỏi, "Phụ nhân là tới tế bái ai?"

Ánh mắt mỹ phụ nhân lóe lên một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường, "Một vị tỷ muội nhiều năm không gặp, lúc trước có mơ thấy nàng ấy liền qua đây tế bái một chút."

Sâu sắc như An Ninh, dù là mỹ phụ nhân kia mất tự nhiên trong nháy mắt, nhưng làm sao có thể tránh được hai mắt của nàng, mỹ phụ nhân này rõ ràng đang che dấu, đúng vậy, cái linh vị kia không có ghi tên, cũng đã đại biểu rằng bà không muốn để cho người khác biết linh vị kia là của ai, tự nhiên là sẽ không nói cho người khác biết.

Tỷ muội sao? Nghĩ đến mỹ phụ nhân kia quỳ chuyên chú trước linh vị, trực giác nói cho nàng biết, cũng không hẳn là tỷ muội đâu!

An Ninh không khỏi nhìn linh vị kia nhiều thêm một chút

"Cô nương, không quấy rầy người tế bái, sắc trời cũng đã tối, ta về phòng trước, chùa miếu này tuy rằng an toàn, nhưng ban đêm cũng lạnh, người cũng sớm trở về phòng nghỉ tạm đi." Mỹ phụ nhân ôn nhu cười, hướng phía trước đi từng bước, đột nhiên dừng lại, mi tâm gập gao mặt nhăn cùng một chỗ, có chút nghiêng thân mình, tay mát xa chỗ đầu gối, vừa rồi quỳ khá lâu, chân vừa động liền rất là khó chịu.

An Ninh nhìn ra tình trạng của bà, tiến lên đỡ lấy mỹ phụ nhân, "Phụ nhân, ta đưa người trở về phòng đi."

"Này..." Mỹ phụ nhân chần chờ một chút, nhưng vẫn không có cự tuyệt, "Như thế liền đa tạ cô nương, chân của ta, xưa nay có tật xấu, phiền toái cô nương rồi."

"Không có gì." An Ninh thu lại sắc mặt, phụ nhân này cho nàng cảm giác không có gì không phải, nhưng nàng lại cảm giác được phụ nhân này tựa hồ cố ý ở che dấu cái gì đó, có lẽ che dấu này không phải nhằm vào nàng, nhưng hai người trong lúc đó lại vô tình dựng lên một bức tường cao ở giữa.

An Ninh đem mỹ phụ nhân kia đưa trở về phòng, lại phát hiện phòng của mỹ phụ nhân lại ở cách vách với nàng, đợi cho mỹ phụ nhân vào cửa, khỏe miệng An Ninh giờ lên một chút ý cười, nàng có một loại cảm giác kỳ quái, vị phụ nhân này và nàng sẽ còn gặp lại nhau.

An Ninh trở lại trong phòng, rất nhanh liền đi ngủ, sáng sớm hôm sau, lúc An Ninh xuất môn, cố ý nhìn phòng cách vách một chút.

"Nữ thí chủ, nữ thí chủ ở trong phòng này sáng sớm liền rời đi." Tiểu hòa thượng đang dọn dẹp sân thấy An Ninh, thờ dài nói.

An Ninh gật đầu cảm ơn, trong lòng lại là có chút quái dị, trời chưa sáng mỹ phụ nhân liền rời đi sao? Lại gặp như vậy sao!

Sau đó An Ninh mới biết được, người gấp gấp rời đi không chỉ có vị mỹ phụ nhân kia mà có cả hoàng đế Bắc Yên sáng sớm liền rời khỏi Thiên Linh tự, trong phòng đặt linh vị của Chiêu Dương trưởng công chúa, An Ninh nhìn thấy một ly trà lã lã đặt ở trước linh vị, không cần nghĩ, An Ninh cũng biết là ai lưu lại, nghĩ đến lời nói ngày hôm qua của hoàng đế Bắc Yên, trong đầu An Ninh hiện ra bóng dáng của Thương Dịch, mâu quang trở nên thâm trầm.

Rời đi Thiên Linh tự, An Ninh trực tiếp mang theo Bích Châu trở về Hầu phủ, vào Thính Vũ hiên không bao lâu, liền bảo Bích Châu pha một ly trà, sau lại nhìn thấy Quân Nhượng đi vào sân, ánh mặt trời chiếu xuống gương mặt kia làm cho nó càng thêm trắng bệch, cả người nhìn có chút suy yếu, bộ dáng giống như là bộ dáng mà hắn trở về sau khi mất tích lúc trước.

"Quân Nhượng công tử có phải bị bệnh rồi không? Muốn An Ninh tìm đại phu đến hay không?" An Ninh nhíu mi, lập tức đứng dậy, nhẹ giọng nói, nói không quan tâm là giả, từ sau khi Quân Nhượng vào ở trong Thính Vũ hiên, liền giống như thành một phần tử của Thính Vũ hiên, mặc kệ người này có lai lịch như thế nào, sau lưng lại có chuyện gì, trong khoảng thời gian ở chung này, hai người xem như thập phần hòa hợp, không chỉ có như thế, những độc thảo mà nàng có đều do Quân Nhượng tìm đến cho nàng.

Mi tâm Quân Nhượng nhăn lại, nở mắt ra, trên mặt là nụ cười thân nhiên như trước, "Người là đang quan tâm ta?"

Khóe miệng An Ninh co quắp, "Ta là sợ người chết ở Thính Vũ hiên của ta, như thế rất xui!"

"Ha ha..." Quân Nhượng cười lớn tiếng, nhưng là vui quá hóa buồn, cười cười, thân thể cũng cứng đờ, một ngụm máu tươi phun ra, "Phốc..."

Một ngụm máu đỏ tươi chói mắt phun ra, thân thể An Ninh cứng đờ, Bích Châu lại hoảng sợ kêu lên tiếng, "A... Tiểu thư, Quân Nhượng công tử hần..."

An Ninh bước lên phía trước, lấy ra khăn thêu, giúp Quân Nhượng, chà lau máu tươi trên miệng hắn, màu đỏ chói mắt kia, dính trên làn da trắng nõn, cùng với áo choàng tuyết trắng, nhìn thấy ghê người như vậy, "Bích Châu, mau, nhanh đi tìm đại phu!"

"Đừng... Không cần."

Bích Châu đang muốn dựa theo lời nói của An Ninh đi tìm đại phu, Quân Nhượng lại lập tức ngăn cản, ha ha cười nói, "Yên tâm, ta không chết được, nếu có thể chết, ta sớm cũng đã chết."

An Ninh nhíu mi, "Nếu là có thể chết, hần sớm cũng đã chết"? Những lời này vì sao nghe kỳ quái như vậy? Giống như hần muốn chết mà không thể chết được, lại nghĩ tới lời nói lúc trước hần từng nói, người này, quả nhiên là không muốn sống nữa?

"Người rốt cuộc là làm sao vậy? Ngày thường cũng không thấy người suy yếu như vậy."

An Ninh giống như trách cứ, nhưng bên trong ngôn ngữ cũng khó nén quan tâm.

Quân Nhượng mâu quang vi liễm, đáy mắt có một chút thần sắc không dễ phát hiện chột lóe qua, mau đến mức khiến cho An Ninh không có phát hiện, kéo kéo khóe miệng, "Xuất môn thuận đường lấy về cho người một ít dược thảo."

An Ninh nghe thấy hần nói có lấy về mấy thứ dược thảo, ánh mắt phút chốc sáng ngời, không cần nghĩ, nàng cũng biết là cái gì, Quân Nhượng nhìn thấy phản ứng của nàng, trong mắt hơn một tia nhu hòa, "Mau đi xem đi!"

"Nhưng là người..." An Ninh nhíu mày, cái dạng này của Quân Nhượng, nàng thật sự là có chút lo lắng, nhưng nàng còn chưa nói xong, liền bị Quân Nhượng đánh gãy.

"Đã nói ta không chết được, người thực không tới nhìn xem? Người cũng đừng hối hận a!" Quân Nhượng nhíu mày, một bộ dáng cao thâm.

An Ninh thấy hần như vậy, liền cũng không lại từ chối, nói thật, nàng thật thập phần tò mò, ngày thường Quân Nhượng mang mấy thứ về cho àng cũng không đặc biệt nói nhiều như vậy, nhưng hôm nay hần lại không giống với bình thường, có thể nghĩ, những thứ này chắc chắn không tầm thường.

An Ninh buông hần ra, đem khăn thêu nhét vào trong tay hần, xoay người đi vào dược lư, Quân Nhượng nhìn bóng dáng của nàng, mi tâm cũng theo bản năng nhăn càng nhanh, giống như đang chịu thống khổ.

"Quân..." Bích Châu nhìn thấy bộ dáng của hần, cũng lo lắng.

"Hừ!" Quân Nhượng ý bảo nàng chớ có lên tiếng, lại nhìn dược lư liếc mắt một cái, hít một hơi thật sâu, tựa hồ đang áp chế cái gì, hần không nên trở về sớm như vậy, có lẽ nghỉ ngơi thêm một ngày, hần sẽ không như thế này, hần không thể để cho An Ninh phát hiện ra tình trạng của hần, nếu nàng biết chính mình... Nghĩ đến cái gì, mi tâm Quân Nhượng nhăn càng nhanh, sắc mặt thậm chí khó coi thêm vài phần, nếu Ninh Nhi biết được bí mật của hần, sẽ nhìn hần như thế nào?

Trong lòng trôi lên một tia bất an, từ sau khi biết An Ninh, hần càng phát ra lo được lo mất, thân cận An Ninh, là muốn làm cho cuộc sống của bản thân có thêm chút thú vị, trên thực tế, sau khi biết An Ninh, hần quả thật vui vẻ không ít, ít nhất không giống trước kia chán sống như vậy, nhưng ở chung ngày càng lâu, hần lại càng lo lắng, với trí tuệ đó, dù mình tạm thời giấu được nàng, thời gian càng lâu nàng cũng sẽ phát hiện, trước kia, hần cảm thấy không có gì, phát hiện thì phát hiện, hần cho tới bây giờ cũng không để ý qua, nhưng hiện tại hần tựa hồ không giống như vậy!

Thậm chí có chút sợ hãi thái độ của An Ninh khi phát hiện bí mật của hần.

Bích Châu ngậm miệng lại, nhưng xem đôi mi nhíu chặt của Quân Nhượng, Bích Châu nhìn không được cắn chặt môi, nàng biết, Quân Nhượng công tử mới vừa rồi là có ý đem tiểu thư đuổi đi, hần là không muốn làm cho tiểu thư nhìn thấy bộ dáng giờ phút này của hần.

Mạnh, trong dược lư truyền đến một trận kinh hô, Bích Châu giật mình, trên mặt Quân Nhượng cũng trôi lên mỉm cười, chỉ biết khi An Ninh nhìn thấy tiểu

độc vật này sẽ rất cao hứng, hít một hơi thật sâu, Quân Nhục điều tức thân thể, làm cho chính mình thoát nhìn tinh thần một chút, gần như là ở một khác kia, bóng dáng của An Ninh liền xuất hiện ở ngoài được lư, nàng lúc này, trên mặt tươi cười so với ánh mặt trời còn sáng lạn hơn, mang theo vài phần hưng phấn, cặp mắt kia sáng như ngọc rạng rỡ hào quang.

"Người... Người là làm sao kiếm được ? Làm sao kiếm được thứ tốt như vậy!" An Ninh kích động nói, dù là nội liễm như nàng, giờ phút này cũng là không thể che dấu sự hưng phấn của bản thân, trời biết khi nàng thấy được thảo bên trong được lư là khiếp sợ cỡ nào, đó là mầm mống của thất tinh hải đường, trong độc điển có ghi lại, thất tinh hải đường là đứng đầu trong thiên hạ mười đại kịch độc, nhưng rất lâu rồi không xuất hiện, liền ngay cả độc vương năm đó phí hết tâm tư, mới được một viên mầm mống thất tinh hải đường, sau khi điều chế thành công, chỉ còn lại một chút thành phẩm độc được thất tinh hải đường, nhưng hấn lại luyến tiếc dùng, nên vẫn làm bảo bối bảo tồn.

Không có người nào biết độc vương nghiên cứu chế tạo ra thất tinh hải đường chỉ độc ở nơi nào, từ khi độc điển mất tích, thất tinh hải đường độc cũng theo đó mất đi tin tức, thời điểm An Ninh nhìn thấy thất tinh hải đường ghi trên độc điển, còn tưởng rằng thất tinh hải đường này vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng hôm nay, tay nàng lại có thể cầm được mầm mống của nó đây là khái niệm gì, trong lòng An Ninh đương nhiên hiểu được, nguyên nhân vì trân quý, cho nên, nàng chiếm được mới hưng phấn như thế.

Trên mặt Quân Nhục trời lên một chút tươi cười, "Nếu biết là thứ tốt, kia về sau liền đối tốt với ta một chút."

"Ta khi nào thì đối với người không tốt ?" An Ninh nhũn mày, thấy tươi cười trên mặt Quân Nhục, cả người tựa hồ so với mới vừa rồi tốt hơn rất nhiều.

Quân Nhục cười không nói, giống như nghĩ đến cái gì, Quân Nhục mở miệng, "Nếu ta muốn người đáp ứng ta một yêu cầu, coi như trả công cho sự vất vả của ta, người sẽ như thế nào?"

"Nói nghe một chút, nếu ta có thể làm, sẽ cố gắng thỏa mãn người!" An Ninh đến gần Quân Nhục, ở chung với nhau một thời gian dài, Quân Nhục trừ bỏ lần đó đưa độc điển cho nàng có trao đổi một điều kiện ra, ngoài ra cũng chưa từng yêu cầu nàng cái gì, nàng biết, Quân Nhục mang độc thảo này đến cho mình giá trị sợ rằng không có tiền tài nào có thể mua nổi, ước định ban đầu là hấn tìm độc thảo cho nàng còn nàng sẽ cho hấn chỗ ăn chỗ ngủ, hiển nhiên chính mình chiếm một cái tiện nghi thật lớn, nàng vẫn lo lắng nên vì Quân Nhục làm chút gì, nhưng người này giống như vô dục vô cầu, ngay cả nàng cũng đoán không ra hấn muốn cái gì, hôm nay hấn lại mở miệng nói ra yêu cầu, như vậy rất đúng ý của nàng như vậy nàng liền không cần phí tâm tư đi tìm kiếm.

"..." Quân Nhục mâu quang vi liễm, muốn mở miệng, lại dừng lại, mâu trung giống như đang suy tư về cái gì, An Ninh đợi hồi lâu, cũng không thấy hấn mở miệng, liền thúc giục, "Người nói đi chẳng lẽ lại có chuyện gì khó mở miệng như vậy sao?"

"Quên đi, ta tạm thời không nghĩ tới, về sau chờ ta nghĩ tới rồi nói sau!" Quân Nhục liễm hạ mặt mày, trong lòng thờ dài, đúng là vẫn không thể nói ra lời khẩn cầu kia.

An Ninh thấy hấn như vậy, biết được hấn không phải là không nghĩ tới, mà là không muốn mở miệng nói, trong lòng nghi hoặc, rốt cuộc là chuyện gì, làm cho Quân Nhục có kỵ như vậy? Nhưng An Ninh cũng không ép hấn, "Được, ngày nào người nghĩ tới, tùy thời có thể nói với ta, ta có thể làm, liền nhất định sẽ đáp ứng người."

Quân Nhục gật đầu, đối mặt với Ninh Nhi, hấn như thế nào mở miệng yêu cầu nàng, muốn nàng cả đời ở bên người mình đâu?

An Ninh chiếm được mầm mống thất tinh hải đường, nhưng không có vội vã chế tạo nó, thứ này quá mức trân quý, cho nên, nếu không hoàn toàn nắm chắc, nàng sẽ không dễ dàng lãng phí.

An Bình hầu gia mang theo Tần Ngọc Song rời đi Hầu phủ hơn một tháng, ở trong khoảng thời gian này, người của bốn quốc gia khác ở Đông Tần quốc đều lục tục về nước, ngày ấy, Sùng Chính đề đích thân hạ chỉ đến bát trấn các, lệnh cho "Nhị công tử" phải cùng ông đi tiễn bọn họ, thời điểm An Ninh cùng Vân Cẩm biểu ca nghe được tin tức này, chuyện nghĩ tới đầu tiên là Hải Táp đang ở bát trấn các, tên Hải Táp kia, giống như nếu không đợi được An Ninh thì sẽ không bỏ qua.

An Ninh biết, thánh chỉ của hoàng thượng, nàng không thể không tuân theo, nhưng Hải Táp kia...

Nếu "Nhị công tử" lại xuất hiện, có kinh nghiệm lần trước, nàng sợ là rất khó thoát thân !

Ngay sau đó Vân Cẩm nói cho nàng một tin tức, khiến An Ninh nhất thời như trút được gánh nặng, nguyên lai, Vân Cẩm biết nàng ngại Hải Táp, nên khi hoàng thượng hạ chỉ đến bát trấn các thì hấn liền nhấn lại với công công truyền chỉ là, "nhị công tử" mới rời nhà không lâu trước, trước mắt sợ là sẽ không về kịp để đi tiễn.

Như thế, hoàng thượng mặc dù là thất vọng, cũng không có cách nào nói cái gì, ai kêu không chịu nói trước với nhị công tử, bây giờ nhị công tử không có ở nhà, bây giờ hấn có muốn tuân chỉ cũng không được a!

Như vậy An Ninh tránh được một lần, nhưng nàng biết, nếu lại có thêm một thánh chỉ nữa thì "Nhị công tử" sợ là trốn không được, hoàng thượng đề ý "Nhị công tử" như vậy, chắc chắn là sẽ không để hấn "biến mất" như vậy.

An Ninh cũng không vội, đến lúc đó xuất hiện thì xuất hiện, về phần Hải Táp, nàng chỉ có thể gặp chiêu đối chiêu!

Vào một ngày nọ, An Bình hầu gia phái người đưa thư về, nói ông cùng ngũ phu nhân đang trên đường trở lại kinh thành, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai có thể trở lại trong phủ, đại phu nhân nhận được tin tức này, tự nhiên là thập phần vui mừng, bất quá nghĩ đến Tần Ngọc Song, trong lòng bà chung quy là có một vết sẹo, bà có thể tưởng tượng được lần này từ thành U Châu trở về, Tần Ngọc Song sẽ đắc ý như thế nào.

"Dì, có việc gì khiến người không vui vậy?" Mở miệng là đại thiếu gia Lâm gia, huynh trưởng của Uyển quý phi, sáng sớm hôm nay hân liên đến Hầu phủ, nhìn thấy sắc mặt khó coi của đại phu nhân, trong lòng không khỏi âm thầm oán : hiện tại đi so với trước kia dịu dàng nội liễm thay đổi không ít, dù là hân liếc mắt một cái có thể nhìn thấy nàng đang không vui, ánh mắt kia tựa hồ là muốn giết người.

Đại phu nhân gạt mình, ý thức được Lâm Tường đang ở đây, che dấu kéo kéo khóe miệng, "Xem người nói kia, đi nào có không vui, nhưng thật ra là người, rất lâu rồi không đến chỗ của dì, lần này đến, là có chuyện gì?"

Lâm đại thiếu gia gia cười hắc hắc, thế nào cũng thấy đáng khinh, "Dì, từ sau lần trước gặp được Ninh Nhi biểu muội, về sau thật là tưởng niệm, cho nên..."

Con người của đại phu nhân căng thẳng, nhảy mắt hiểu được ý tứ của chất nhi, đại thiếu gia Lâm gia này, trừ bỏ nữ nhân, còn có cái gì có thể làm cho hân cảm thấy hứng thú đâu?

Thời gian trước ở trong tứ quốc tế, nghe nói chủ sự của Lâm gia là phụ thân của Uyển quý phi, phải nhốt đại thiếu gia này ở Lâm gia, không cho hân xuất môn, phải biết rằng, ngày thường cường hiếp con gái nhà lành cũng liền thôi, trong tứ quốc tế, người của tam quốc cũng ở kinh thành, nếu hân đi ra ngoài, chọc tới người nào không nên chọc, nhất là nữ tử Tây Lăng quốc cũng đến, chuyện đó cũng không dễ làm.

Lâm đại thiếu gia gia bị nhốt hơn một tháng, rốt cục lại thấy ánh mặt trời, vừa mới đây lại truyền ra tin tức, nói là Lâm đại thiếu gia lại cường đoạt thêm một người nạp vào trong đám tiểu thiếp của mình, đại phu nhân giống như vô tình nhìn Lâm đại thiếu gia liếc mắt một cái, "Biểu muội Ninh Nhi của người cũng không giống những tiểu thiếp khác của người."

Đại phu nhân nói có ám chỉ, đạo này, tiện nhân Tần Ngọc Song kia khiến bà tốn nhiều tâm tư, làm cho bà không rảnh đi bận tâm đến An Ninh, Yên nhi ở Khôi Thủy uyển dưỡng thương, cũng không thấy chuyển biến tốt, nghĩ đến vậy, bà sẽ không cam lòng, lại ghen tị An Ninh.

Dựa vào cái gì nữ nhi của Vân Trăn liền khỏe mạnh an khang, mà nữ nhi của bà lại nằm ở trên giường, giống như một phế nhân, tuy rằng bà cực kỳ không muốn thừa nhận vết thương của Yên nhi không thể chữa trị, nhưng điều này chung quy vẫn là sự thật a!

"Chất nhi đương nhiên biết điểm ấy, chất nhi đối với Ninh Nhi muội muội là thật tâm, không biết đi có... Thành toàn cho một mảnh thiện tình của chất nhi không?." Lâm đại thiếu gia vội vàng nói, nếu có thể đem Ninh Nhi bỏ vào trong đám tiểu thiếp, kia thật là một chuyện không thể tốt hơn nữa.

Đại phu nhân ha ha cười nói, "Thành toàn sao? Ta thì không sao cả, thân càng thêm thân, bất quá, Ninh Nhi biểu muội nay được Hầu gia cực kỳ coi trọng, ta xem ý tứ của Hầu gia, là muốn tác hợp nàng ta với Ly vương điện hạ!"

"Ly vương? Hân thì tính là cái gì?" Lâm đại thiếu gia gia khinh thường quát lạnh một tiếng, Triệu Cảnh Trạch tuy rằng là vương gia, nhưng Lâm Tường hân cũng là đại thiếu gia của gia tộc đứng đầu tứ đại thế gia, muội muội lại là quý phi của hoàng thượng, Triệu Cảnh Trạch dám cùng hân tranh nữ nhân sao?

Hừ! Thật sự là không biết tốt xấu!

Đại phu nhân nhìn phản ứng của Lâm đại thiếu gia, liễm liễm mi, không nói gì thêm, sau một lúc lâu, đại phu nhân giống như nghĩ đến cái gì, "Người xem trí nhớ của ta này, như thế nào lại quên đem bạc hàng tháng qua cho Ninh nhi, Cổ đại nương..."

"Dì..." Lâm đại thiếu gia đánh gãy lời nói của đại phu nhân, trong lòng vui vẻ, về mặt chân thành đứng dậy, "Dì, đừng kêu Cổ đại nương, giao cho chất nhi, chất nhi thay dì đưa qua."

Lời tuy như thế, trong lòng Lâm đại thiếu gia lại là có thêm một tính toán khác, hân muốn tìm một cơ hội ở riêng cùng Ninh Nhi biểu muội! Cơ hội này không phải đã tới rồi sao? Trong lòng lưu chuyển vô số ý tưởng, bộ dạng của Ninh Nhi biểu muội thật đúng là xinh đẹp, nếu có thể chấm mút tí, cũng không uổng công hôm nay hân tới Hầu phủ một chuyến.

"Này..." Đại phu nhân nhú mày, hình như có chút khó xử.

"Dì, người còn không tin chất nhi sao? Quyết định như vậy đi, chất nhi sẽ làm ổn thỏa chuyện tốt này" Lâm đại thiếu gia nói xong, khăn cấp đi ra phòng, hân tự nhiên là không hỏi đến bạc của đại phu nhân, hân đường đường đại thiếu gia Lâm gia, còn thiếu chút bạc ấy sao?

Nghĩ đến rất nhanh nữa là có thể nhìn thấy An Ninh, bước chân của Lâm đại thiếu gia lại nhanh hơn một chút, vội vàng rời đi, nhưng không có phát hiện sự âm lãnh trên mặt đại phu nhân sau khi hân rời đi, lúc này, về khó xử mới vừa rồi biến mất không còn tung tích thay vào đó là vẻ mặt cười lạnh nham hiểm.

Bà biết Lâm đại thiếu gia gia đối với An Ninh không có cái ý tốt gì, liền biết thời biết thế thôi, bản tính của chất nhi, bà hiểu rất rõ, dù là tiểu thư quan gia hân cũng chiếm đoạt, thậm chí ngay cả thiếp thất của quan viên hân cũng đoạt, hoàn toàn là một tên háo sắc lưu manh, bà trước kia cũng từng có ý định đưa An Ninh cho hân, hiện tại lão gia muốn tác hợp Ninh Nhi cùng Ly vương, hừ!

Nghĩ đến Yên nhi từng nói qua với bà, Ly vương điện hạ từng tặng cho nàng một bộ áo choàng lông cáo, hiện tại Ly vương tuy rằng không thể so với Nam Cung Thiên Duệ, nhưng tình huống hiện tại của Yên nhi, nếu là thật, như vậy Ly vương cũng là một sự lựa chọn tốt, huống hồ, hiện tại tuy Ly vương không được tốt lắm, nhưng nếu về sau có thể đoạt được ngôi vị hoàng đế kia, kia không phải... Đại phu nhân tính toán điểm này, lại khẳng định quyết định mới vừa rồi của mình là đúng.

Tốt nhất là Lâm đại thiếu gia nhìn thấy An Ninh, nổi lên sắc tâm, gạo nấu thành cơm, như vậy lão gia cũng không thể nói cái gì!

Chỉ cần An Ninh theo Lâm đại thiếu gia, vậy tương lai, còn sợ gì sao?

"Ha ha..." Tính toán như thế , đại phu nhân đắc ý bật cười lên, thấy Cố đại nương vào phòng, cũng không có che dấu, "Nha đầu Tuyết Nhi đâu?"

Cố đại nương tiến lên đáp, "Phu nhân, ngài mới vừa rồi phân phó Tuyết Nhi trở về Tuế Lan hiên , lão gia ngày mai liền trở lại, người nói là bảo nàng dọn dẹp một chút, làm lục phu nhân."

Đại phu nhân nhủ mảy, là như vậy, bà mới vừa rồi là quá mức cao hứng , liền quên chuyện Tuyết Nhi về Tuế Lan hiên, mấy ngày nay chuyện bà để Tuyết Nhi trở thành hạ nhân, chắc chắn không thể để cho lão gia biết, nha đầu kia, nhất gan yếu đuối, ngay cả là bà có cho một trăm lá gan, cũng không dám ở trước mặt lão gia nói bậy cái gì

Trong Thính Vũ hiên.

An Ninh nhìn người tới, trong lòng nhất thời trời lên một tia tức giận, nàng thật không ngờ, An Bình hầu gia nói Ly vương tới nhưng hần lại không tới, bù lại sát tinh Lâm đại thiếu gia này lại đến đây!

"Ninh Nhi muội muội, đã lâu không thấy, có nhớ ta không?" Lâm đại thiếu gia tiến vào Thính Vũ hiên, nhìn thấy An Ninh, trong mắt để lộ hào quang, kia hào quang, làm cho mi tâm của An Ninh nhăn càng nhanh, Lâm đại thiếu gia gia lúc trước đã từng gặp ở Ly viên, nhưng lần đó cũng biết thu liễm, giờ phút này sắc mặt lại không hề che dấu sắc tâm, nhìn như một con mèo gian xảo, Lâm đại thiếu gia này, xem ra là ngày đó ở Ly viên dạy dỗ hần không đủ nên bây giờ ngựa quen đường cũ đưa tới cửa.

Nhìn kia bộ dáng đáng khinh của Lâm đại thiếu gia hướng tới bên nàng đi tới, An Ninh quát lạnh một tiếng, "Phi Phiên."

Vừa dứt lời, Phi Phiên đang đợi ở một nơi bí mật gần đó lập tức liền chấn ở trước mặt An Ninh, nhìn sắc mặt của Lâm đại thiếu gia , lợi kiếm trong tay vung lên một cái, xoẹt một tiếng, kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang hiện ra , chỉ thẳng vào Lâm đại thiếu gia.

Lâm đại thiếu gia trong lòng ngăn ra, ngừng lại cước bộ, sắc tâm mới vừa rồi giống như bị dội một gáo nước lạnh sắc mặt khó coi, mũi kiếm vung tới chỉ cách cổ họng của hần có một tí, nếu mới vừa rồi hần bước thêm một bước nữa , như vậy mũi kiếm này chắc chắn là sẽ xuyên qua cổ họng hần , kết quả chính là kết thúc tính mạng của hần .

Trong lòng nghĩ mà sợ, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy xuống, hung hăng trừng nam tử cầm kiếm mắt trước mặt, "Người... Người... Người là ai? Sao lại lớn gan dám đối xử với ta như vậy, người có biết bản thiếu gia là ai không?"

Phi Phiên hừ lạnh một tiếng, "Người là ai? Chẳng lẽ là súc sinh?"

Sắc mặt Lâm đại thiếu gia gia xanh mét, "Người nói ai là súc sinh?"

"Trừ người ra, nơi này có ai có thể là súc sinh?" Phi Phiên nhủ mảy, kiếm trong tay giương lên, nhẹ nhàng quét qua, tê một tiếng, đai lưng của Lâm đại thiếu gia gia đứt ra, trong lòng Lâm đại thiếu gia gia phát lạnh, theo bản năng lui về phía sau từng bước, tay cũng bảo vệ hạ thân của mình, thân thể giật mình một cái.

"Người..." Lâm đại thiếu gia gia tức giận trừng mắt nhìn Phi Phiên, mới vừa rồi thiếu chút nữa, gốc rễ của hần liền bị thanh kiếm kia chém rớt, bây giờ ngẫm lại thấy mà sợ, "Người chờ ở đó cho ta, ta nhất định sẽ làm cho người đẹp mặt!"

Mặc dù không biết vì sao ở trong nơi ở của An Ninh lại có thêm một người, nhưng thân thù của người này cũng rất lưu loát, tự biết mình hôm nay không thể lấy được cái gì tốt, Lâm đại thiếu gia hoảng sợ xoay người chạy ra khỏi Thính Vũ hiên .

"Lâm đại thiếu gia, người vừa mới đến, như thế nào liền đi vội như vậy? Người tới tìm Ninh Nhi có chuyện gì a?" An Ninh thấy bộ dáng chật vật của Lâm đại thiếu gia, trong lòng cảm thấy vui sướng đến cực điểm, người nọ đến Thính Vũ hiên của nàng chắc chắn không phải là chuyện gì tốt, may là hần chạy mau, nếu không , một kiếm mới vừa rồi của Phi Phiên không chỉ là cắt qua đai lưng của hần .

Khi Lâm đại thiếu gia nghe được thanh âm mềm mại của An Ninh, người sớm đã chạy ra ngoài thật xa, Phi Phiên thu kiếm lại, quát lạnh một tiếng, "Hừ, ta liền ở chỗ này chờ , nhìn người làm sao khiến ta đẹp mặt! Lần sau còn dám đến, không để cho người lưu lại vài thứ, Phi Phiên ta sẽ không đáp ứng."

Lâm đại thiếu gia rút cục chạy xa Thính Vũ hiên, mới thả chậm tốc độ, nhìn xiêm y bị cắt qua, nghĩ đến chuyện mới vừa rồi, trong lòng tích tụ lửa giận, hần căn bản là vì An Ninh mà đến, nhưng vừa nhìn thấy An Ninh, lại bị trêu chọc như vậy, nam nhân kia rốt cuộc là ai? Làm sao có thể xuất hiện bên trong Thính Vũ hiên?

"Chết tiệt! Lần sau đừng để ta gặp lại!" Lâm đại thiếu gia một cước đá văng viên đá chắn giữa, phẫn nộ quát, lần sau hần lại tới nơi này, định sẽ không một người một mình tiến đến, cái nam nhân kia có kiếm phải không, cái nam nhân kia có võ công phải không? Hừ, lần sau hần cũng sẽ mang thêm vài người giúp đỡ, nhìn một mình hần ta làm sao đánh thắng được cả một đám người!

"Ngô..."

Một tiếng hô đau vang lên, Lâm đại thiếu gia gia khẽ nhủ mảy, nhìn thấy nha hoàn phía trước cho rằng nữ tử là ngã xuống đất, con người căng thẳng, cơ hồ là theo bản năng , trước tiên là cao thấp đánh giá nữ tử này một phen, ánh mắt phút chốc sáng ngời, sắc tâm nổi lên.

Hắc, không nghĩ tới Hắc phủ này lại có một tiểu nha hoàn thướt tha như vậy, nhìn chung quanh không có người, khóe miệng khẽ nhếch, "Cô nương, người làm sao? Cần ta hỗ trợ không?"

Tuyết Nhi mới từ Tuế Lan hiền đi ra, lại không dự đoán được, là có một cục đá không biết từ đâu bay ra, vừa văng đánh vào trên đầu gối của nàng, cả người cũng theo đó ngã xuống đất, nghe được thanh âm của nam nhân, Tuyết Nhi giật mình, vừa nhắm mắt, liền nhìn thấy một vị công tử trước mặt, trong lòng sinh ra một tia bài xích, không biết vì sao, ánh mắt mà công tử này nhìn nàng càng xem càng quái dị, làm cho nàng cả người không được tự nhiên.

Vừa nhắm đầu, Lâm đại thiếu gia liền nhìn thấy hai má hồng hồng xinh đẹp của Tuyết Nhi, trong lòng mừng rỡ, nha hoàn này so với tiểu thiếp trong phủ của hắn, chỉ có hơn chứ không kém a!

Thấy xung quanh không có người, trong lòng Lâm đại thiếu gia liền quyết định, một con dao bỏ về sau gáy của Tuyết Nhi, Tuyết Nhi bị bất ngờ không kịp phòng bị, nhất thời ngất đi, thân thể xụi lơ ở trong lòng Lâm đại thiếu gia, Lâm đại thiếu gia nhìn dung nhan điểm lệ này, cười đến đáng khinh nói, "Không có Ninh Nhi biểu muội, tiểu nha hoàn này cũng được lắm."

Đem nữ tử bị ngất ôm lấy, vừa vặn nhìn thấy phía trước có một cái sân, ba chữ "Tuế Lan hiền" ánh vào mắt, Lâm đại thiếu gia lúc ấy liền quyết định, đi nhanh hướng tới Tuế Lan hiền, có thể ở trong Hắc phủ gặp được một nha hoàn xinh đẹp như thế này, Lâm Tường hẳn quả nhiên là cực kỳ may mắn, lão thiên gia chiều cố hắn a! Chờ hắn thu phục được tiểu nha hoàn này xong, liền đi nói với dì, bảo bà đem tiểu nha hoàn này cho hắn về làm tiểu thiếp, đó cũng là phúc mà đời trước tiểu nha hoàn này tích được.

Bóng đêm dần dần buông xuống, người hầu trong phủ vẫn thường xuyên qua lại.

Bên trong Cẩm tú các, không biết vì sao trong lòng đại phu nhân có chút bất an, nhìn nhìn canh giờ, "Cố đại nương, có thấy biểu thiếu gia không?"

"Hồi phu nhân, không có thấy, sắc trời đều đen, chắc là biểu thiếu gia đã trở về Lâm phủ rồi." Cố đại nương nhíu nhíu mày, làm cho đèn đuốc càng thêm sáng trưng, "Chỉ là không thấy Tuyết Nhi đâu!"

Đại phu nhân nhíu mày, "Hừ, ta lệnh cho nàng trở về Tuế Lan hiền dọn dẹp một chút, vừa đi cũng đã đến giờ ngủ, đi đem nàng gọi tới, ta còn phải phân phó nàng một chút sự tình, ngày mai lão gia sẽ trở lại, nàng nếu còn không biết hành động như thế nào, thì xem ta thu phục nàng ra sao!"

"Vâng, nô tỳ liền đi Tuế Lan hiền, đem Tuyết Nhi mang lại đây." Cố đại nương phúc phúc thân, muốn đi ra ngoài cửa, lại nghe thấy thanh âm của đại phu nhân vang lên sau lưng, "Đợi đã!"

Đại phu nhân đứng dậy, "Thôi, ta với người cùng đi, thuận đường nhìn xem Tuế Lan hiền còn cần mua thêm cái gì không, lần này lão gia trở về, nhất định phải khiến lão gia ngủ lại trong Tuế Lan hiền."

Qua giờ ngủ một chút, đại phu nhân đã nghĩ thông suốt nên đối phó Tần Ngọc Song như thế nào, nếu lão gia đã có lục phu nhân, như vậy muốn xử trí Tần Ngọc Song, cũng không sợ lão gia chạy sang biệt viện thành nam, hừ, Tần Ngọc Song, xem nàng có thể đắc ý được bao lâu!

Trong Tuế Lan hiền, đại phu nhân cùng Cố đại nương vừa vào sân, liền nghe được tiếng rên rỉ mềm yếu rất nhỏ, đại phu nhân nhíu mày, trực tiếp vào phòng Tuyết Nhi, đẩy cửa vào, nhìn thấy hình ảnh làm cho hai người trước cửa ngẩn ra, nhất thời đứng như trời trồng.

Trong phòng, quần áo rách nát phân tán khắp nơi, trực tiếp lan tràn đến trên giường, mà trên giường là hai thân thể đang dây dưa cùng một chỗ, làm cho sau ót đại phu nhân sung huyết, kia không phải là Lâm đại thiếu gia đang nằm trên người nữ tử bộc phát thú tính sao?

Mà nữ tử dưới thân hắn, hai tay bị trói ở trên giường, trong miệng bị nhét vải, không nói nên lời, ngay cả kêu cứu đều không được, nhưng về mặt thống khổ, lại tỏ rõ sự thống khổ của nàng, đại phu nhân nhìn khuôn mặt kia, nhìn hai người đang quấn nhau ở trên giường, Lâm đại thiếu gia đang hưởng thụ, giống như ngay cả hai người các bà xuất hiện ở cửa đều không có phát hiện.

"Làm càn!" Đại phu nhân gầm lên một tiếng, nhất thời kinh động đến Lâm đại thiếu gia đang ra sức ở trên giường, trong lòng Lâm đại thiếu gia cả kinh, bất chấp tất cả, rút ra khỏi thân thể nữ tử, vội vàng bôi rối mặc xiêm y, mà Tuyết Nhi đang bị trói ở trên giường, về mặt đầy nước mắt, giờ phút này lại hoảng sợ đến cực điểm.

"Cố đại nương, đi giúp nàng ta mặc lại quần áo, hai người các người, lập tức liền chỉnh trang lại cho tốt, lập tức đến đại sảnh gặp ta." Đại phu nhân trong cơn giận dữ, thế nhưng đã xảy ra chuyện như vậy, nếu không phải là hôm nay bà gặp được, không chừng về sau còn có thể gây ra thêm nhiều loạn, hung hăng trừng mắt nhìn hai người liếc mắt một cái, đại phu nhân bước đi ra phòng, ngược lại vào phòng bên cạnh.

Trong Đại sảnh, tràn ngập một cỗ hơi thở âm trầm, đại phu nhân ngồi ở chủ vị thượng, về mặt sắc bén, nhìn Lâm đại thiếu gia cùng Tuyết Nhi bị Cố đại nương mang tiến vào, "Quý xuống!"

"Phu nhân..." Tuyết Nhi hoảng sợ quỳ trên mặt đất, vừa xuất khẩu, một bạt tai liền hung hăng đánh vào trên mặt của nàng, đau đớn từ trên mặt lan tràn, giờ phút này, nàng còn chưa thoát khỏi sự khốn khổ khi bị nam nhân này chiếm đoạt thì lại phải chịu sự trách phạt của đại phu nhân, nàng biết, đại phu nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, mặc dù nàng là bị bắt buộc, trời biết, nàng lúc tỉnh lại, cũng đã thấy nam nhân này đang lẳng nhục nàng, nàng bị trói, ngay cả gãy dựa cũng kêu cứu đều không được.

"Người còn có mặt mũi? Nhưng lại làm ra chuyện này!" Ngực Đại phu nhân kịch liệt phập phồng, mới vừa rồi một cái tát kia một chút cũng không có lưu tình.

"Dì, sao người lại tức giận như vậy? Cùng lắm thì, chất nhi hướng người lấy nàng."

Lâm đại thiếu gia lơ đãng mở miệng, hần đang hưng trí a, lại bị đại phu nhân làm gián đoạn, trong lòng cũng mang theo oán khí, tư vị của tiểu nha hoàn này quả thật rất ngon, ngay cả hần đều có chút khó kiềm chế.

"Ba..."

Lại một cái tát vang lên, lúc này ra tay vẫn là đại phu nhân, nhưng người hứng chịu một bạt tai này lại là Lâm đại thiếu gia, Lâm đại thiếu gia không biết tại sao bị đánh, ánh mắt rùng mình, "Dì điên rồi sao?"

Hần gọi bà một tiếng dì là tôn trọng bà, nhưng cũng không có nghĩa là bà có thể đánh hần, ngay cả mẫu thân của hần cũng chưa từng tát hần cái nào, huống chi chỉ là một người dì?

"Hừ, ta điên rồi? Ta xem là ngươi điên rồi mới đúng! Ngươi hướng ta lấy năng? Ngươi cho là dễ dàng như vậy sao? Ngươi rốt cuộc có biết năng là ai hay không?" Đại phu nhân sắc bén chất vấn, chất nhĩ này ngày thường ở bên ngoài háo sắc bao nhiêu cũng liền thôi, hiện tại, lại làm ra sự việc như thế này, đánh hần một cái tát xem như là tiện nghi cho hần .

Trên đầu chữ sắc có một cây dao, Lâm đại thiếu gia gia này sẽ có một ngày đưa cổ của mình lên cây dao đó!

Lâm đại thiếu gia khẽ nhíu mày, "Không phải chỉ là một nha hoàn sao? Đáng giá cho dì tức giận như vậy?"

"Hừ, nha hoàn? Nếu chỉ là một cái nha hoàn cũng liền thôi, năng là lục phu nhân mà dưỡng ngươi mới nạp, ngươi dám..." Đại phu nhân tức giận đến nói không ra lời, hé ra gương mặt xanh đen xen kẽ, ngày mai lão gia sẽ đã trở lại, nếu lão gia phát hiện chuyện này, như vậy sự tình liền càng thêm nghiêm trọng , hiện tại nên làm thế nào cho phải?

Lâm đại thiếu gia vừa nghe là lục phu nhân do An Bình hầu gia mới nạp, sắc mặt nhất thời trắng bệch, mới ý thức được sự tình nghiêm trọng , nếu là một nha hoàn, hần làm bản cũng liền làm bản , nhưng đây là thiếp của dưỡng... Ngay cả là Lâm đại thiếu gia cũng không biết làm sao, hần biết, hần làm bản sự trong sạch của tiểu thiếp của dưỡng, nếu bị dưỡng biết được, trách tội xuống dưới, nháo đến phụ thân , hần càng chịu không nổi.

"Dì, là năng... Là năng quyến rũ ta, đúng, chính là tiện nhân này quyến rũ ta!" Lâm đại thiếu gia chỉ vào trên người Tuyết Nhi, cả người trở nên kích động đứng lên, hiện tại tốt nhất là đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên người nữ nhân này, chính mình mới có thể có thể thoát thân.

Trong lòng Tuyết Nhi cả kinh, chân tay luống cuống lắc đầu, "Không, phu nhân... Không phải ta... Không phải ta..."

Năng không có quyến rũ hần, là hần bắt buộc năng, nhưng người này lại đi vu khống năng, nắm tay của Tuyết Nhi vô thức nắm chặt, tâm hồn nguyên bản đơn thuần rốt cục sinh ra hận ý, năng hận, hận nam nhân làm bản sự trong sạch của năng, hận chính bản thân năng , càng thêm hận đại phu nhân, là năng đem chính mình kéo vào Hầu phủ như vực sâu không đáy này!

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Tuyết Nhi, bà biết chất nhĩ của mình có đức hạnh gì, Tuyết Nhi trẻ tuổi xinh đẹp, nhất là từ khi trở thành lục phu nhân của lão gia, càng thêm có một loại phong tình không cần ngôn ngữ cũng có thể mê người, tuy rằng chính năng có lẽ căn bản là không phát hiện, nhưng vẫn tự nhiên phát ra như cũ, có đôi khi liền ngay cả bà thấy , trong lòng cũng không khỏi sinh ra vài phần ghen tị.

Hiện tại mặc kệ là Tuyết Nhi quyến rũ Lâm đại thiếu gia gia, hay là Lâm đại thiếu gia gia bắt buộc Tuyết Nhi, việc đã đến nước này, biện pháp giải quyết duy nhất , chính là đem chuyện này nén nhem xuống.

Đại phu nhân đi đến trước mặt Tuyết Nhi, trầm mặc không nói, mắt lạnh nhìn xuống, cả người sắc bén, ép tới Tuyết Nhi không thở nổi, Tuyết Nhi bắt lấy vạt áo của đại phu nhân, "Phu nhân... Ngươi phải tin tưởng Tuyết Nhi, Tuyết Nhi không có quyến rũ hần... Tuyết Nhi... A..."

Tuyết Nhi còn chưa nói xong, liền bị đại phu nhân một cước đá văng ra, điềm đậm đáng yêu như vậy, quả thật là một sự dụ dỗ, trong lòng đại phu nhân vẫn đều mâu thuẫn , bà muốn lợi dụng Tuyết Nhi, lại ghen tị với Tuyết Nhi.

"Hiện tại nói cái này để làm gì? Trong sạch của ngươi đã bị người khác vấy bẩn, nếu lão gia biết, ngươi chắc hẳn được kết cục của ngươi?" Thanh âm Đại phu nhân đối với Tuyết Nhi mà nói, giống như là từ địa ngục truyền đến, vừa nghe thấy hai chữ "Lão gia", hoảng sợ trong mắt Tuyết Nhi càng thêm đặc hơn.

Người nhà giàu đối với trình tiết yêu cầu cao hơn người bình thường, An Bình hầu gia thân là một trong tứ đại thế gia, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho một người thiếp đã bị vấy bẩn? Ở trước mặt những người này, Tuyết Nhi năng căn bản không có tư cách đi giải thích, nam nhân này kêu đại phu nhân là dì, đại phu nhân khẳng định là muốn che chở cho hần , như vậy kết cục duy nhất của năng chính là cái chết!

"Không, ta không muốn chết, phu nhân, cầu ngươi cứu cứu ta... Van cầu ngươi..." Tuyết Nhi khóc thê lương, đau khổ cầu xin, năng nếu chết, phụ thân bệnh nặng của năng phải làm sao?

Còn đệ đệ của năng phải làm sao bây giờ?

"Cứu ngươi?" Đại phu nhân mâu quang vi tiêm, trong mắt ánh lên khi mưu kế thực hiện được: "Cứu ngươi cũng không phải là không có cách."

Hai mắt Tuyết Nhi nhất thời sáng ngời, "Phu nhân, chỉ cần ngươi cứu Tuyết Nhi một mạng, về sau có bất kì chuyện gì Tuyết Nhi đều nghe phu nhân ."

"Thật sao?" Đại phu nhân mị hiếp, nhìn Tuyết Nhi, khoe miệng giờ lên một nụ cười, mặc dù là ở trước mặt Tuyết Nhi, bà cũng không có che dấu, giờ

phút này,sự tức giận mới vừa rồi của đại phu nhân thoáng liền người xuống, hiện tại trong tay bà đang nắm nhọc điểm của Tuyết Nhi, thậm chí còn so với giấy bán mình kia có tác dụng hơn.

Tuyết Nhi không ngừng gật đầu, nàng muốn sống sót, điểm này không thể nghi ngờ.

"Tốt lắm, ta có một biện pháp, các người đều nhớ kỹ cho ta, hôm nay không hề phát sinh bất cứ chuyện gì, hai người các người cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt, nếu ai dám đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, hậu quả các người tự mình hiểu."

Đại phu nhân lạnh giọng mở miệng, ánh mắt nhất nhất đảo qua Tuyết Nhi,và Lâm đại thiếu gia , cùng với Cố đại nương, người may mắn biết việc không nhiều lắm, hai cái đương sự chắc chắn sẽ không nói ra , mà Cố đại nương là nha hoàn bên người mình, theo bà nhiều năm như vậy, tự nhiên là một lòng với bà,vậy chỉ cần bốn người bọn họ không truyền chuyện này ra ngoài vậy thì sẽ có thể đầu nhem xuống.

"Dì, chất nhi đã biết, chất nhi không nói, không nói." Lâm đại thiếu gia thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần dì không vạch trần hắn, như vậy là tốt rồi.

"Người còn không mau rời đi, nhớ phải cẩn thận chút, đừng để cho bất luận kẻ nào thấy, trực tiếp hỏi phủ, nếu có ai hỏi, người nói ở Cẩm Tú các uống trà với ta." Thanh âm của đại phu nhân cất cao vài phần, đánh giá quần áo không chỉnh tề của Lâm đại thiếu gia, mi tâm nhíu chặt, nếu không phải phía sau hắn có Lâm gia, sợ rằng hắn đã bị người ta loạn côn đánh chết , không biết đã gieo tai họa cho bao nhiêu người, lúc đầu còn hy vọng hắn đi thu thập An Ninh một chút, lại không dự đoán được, hắn lại gây cho nàng một tai họa lớn như vậy.

"Vâng, vâng , vâng, chất nhi liền rời đi." Lâm đại thiếu gia vội vàng sửa lại quần áo của bản thân,xoay người đi ra phòng, khi hắn ra khỏi cửa còn cố gắng nhìn lại Tuyết Nhi quần áo xộc xệch mảnh mai đáng thương còn đang quỳ trên mặt đất, thầm nghĩ trong lòng: một cô gái trong sáng dễ thương như vậy, sao lại là thiếp của An Bình hầu gia?An Bình hầu gia tuổi cũng đáng làm cha của nàng , thật sự là hoa nhài cắm bãi phân trâu mà, nếu đi theo hắn... Lâm đại thiếu gia lại thở dài một tiếng, thật sự là đáng tiếc , miếng thịt ngon như vậy, về sau sợ ăn không được !

Lâm đại thiếu gia đi rồi, đại phu nhân lại nói, "Còn không mau dọn dẹp một chút,ngày mai lão gia sẽ trở lại , ta là có thể thay người giấu điểm, nhưng nếu chính người khiến lão gia phát hiện ra manh mối, như vậy ta cũng không thể nào cứu được người !"

Bỏ lại một câu này, đại phu nhân liền mang theo Cố đại nương rời đi, giống như là chỉ cần ở lại nơi này thêm chút nữa sẽ khiến bà chết vì tức giận.

Tất cả mọi người đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có một mình Tuyết Nhi, nàng biết, có lẽ có thể lừa gạt được lão gia, nhưng nhọc điểm của mình liền bị đại phu nhân nắm, hít một hơi thật sâu, toàn bộ thân thể của Tuyết Nhi xụi lơ xuống, phủ phục trên mặt đất.

Nghĩ đến chuyện đã xảy ra mới vừa rồi, thân thể Tuyết Nhi liền run lên, nước mắt không tự chủ được chảy ra, nhưng giống như nghĩ đến cái gì, Tuyết Nhi liền kiên định đem nước mắt trên mặt lau đi, cắn chặt môi, tay nắm thành quyền.

Nàng muốn sống sót, không chỉ có vì phụ thân cùng đệ đệ, còn bởi vì trong lòng nàng rất không cam lòng, nghĩ đến ngày ấy ở trong đại sảnh, nghe được một câu kia của nhị tiểu thư .

'Nếu muốn sống sót tại Hầu phủ , rồi lẽ là việc không được xuất hiện , thu lại nước mắt, làm cho chính mình trở nên cường đại, mới là đạo lý đúng đắn.'

Đúng vậy! Nàng đã bị ép đến thế này, còn sợ cái gì nữa? Nàng không chết, nhất định phải trở nên cường đại!

Hôm sau, toàn bộ An Bình hầu phủ giống như thay đổi không khí, sáng sớm, đại phu nhân liền phân phó quần gia cùng Cố đại nương thu xếp , chuẩn bị nghênh đón An Bình hầu gia hồi phủ.

Đến buổi trưa, đại phu nhân cùng với lục phu nhân, còn có An Ninh cùng với An Lan Hinh đều đến trước cửa Hầu phủ đứng, cùng đội xe ngựa của An Bình hầu gia trở về, An Ninh khinh thường nghênh đón An Bình hầu gia, mục đích mà nàng đến, bất quá chính là xem kịch vui thôi, nghĩ đến kiếp trước sau chuyện đi U Châu này Tần Ngọc Song trở về sở mang theo "Tin tức tốt", khoe miệng có chút nhếch lên, kiếp trước, đại phu nhân tức giận đến ngất đi a!

Kiếp này, nàng đương nhiên không thể bỏ qua trò hay này!

"Như thế nào còn chưa tới? Quần gia, mau đi xem một chút, lão gia đã vào thành chưa?"

Đại phu nhân thúc giục nói, đã đến trưa , không phải là trên đường đã xảy ra chuyện gì chứ?

Quần gia lĩnh mệnh, vừa rời đi trong chốc lát, liền vội vàng chạy trở về, "Đã trở lại, đã trở lại, xe ngựa của lão gia đã trở lại."

Trong lòng Đại phu nhân vui vẻ, quả nhiên nhìn đến bên góc đường ,liền thấy xe ngựa chậm rãi chạy lại, đại phu nhân không chờ xe ngựa lại đây, ngược lại đi lên nghênh đón xe ngựa, đợi cho xe ngựa rốt cục dừng lại, đại phu nhân mang theo mọi người quỳ trên mặt đất, "Cung nghênh lão gia hồi phủ."

Lập tức đứng dậy, tự mình tiến lên vén màn lên, "Lão gia..."

Chính là lúc này, lại thấy An Bình hầu gia thật cẩn thận giúp đỡ ngũ phu nhân Tần Ngọc Song đi ra, trên mặt tràn đầy ý cười, "Ngọc Song, người chậm một chút."

Tất cả lực chú ý của An Bình hầu gia đều dồn ở trên người Tần Ngọc Song, ngay cả nhìn đại phu nhân một cái cũng không có, đại phu nhân thấy An Bình hầu gia đối với Tần Ngọc Song che chở mọi nơi, trong lòng ghen tỵ lại tăng vọt lên, không để ý tới Tần Ngọc Song đang dựa vào trong lòng An

Bình hầu gia, nói thẳng với An Bình hầu gia, "Lão gia, thiếp thân đợi đã lâu, lão gia mau vào phủ, thiếp thân đã chuẩn bị một bàn tiệc lớn, thay lão gia tẩy trần."

An Bình hầu gia khẽ nhủ mày, nhưng nháy mắt lại giãn ra mờ ra, "Vất vả cho người, đúng rồi, hôm nay liền miễn thịt cá, Ngọc Song sợ thấy mỡ, bảo cho người ta chuẩn bị lại đồ ăn một lần nữa, phải là thức ăn nhẹ có dinh dưỡng, cho Ngọc Song bỏ bỏ thân mình."

Đại phu nhân giật mình, nhìn về phía Tần Ngọc Song, nhìn thấy tươi cười trên mặt nàng, nhất thời cảm thấy phá lệ chói mắt, nhất là tay đang để trên bụng kia.. Liên hệ với lời nói mới vừa rồi của An Bình hầu gia, trong lòng đại phu nhân căng thẳng, một đáp án xuất hiện trong đầu, kéo kéo khóe miệng, "Lão gia, ngũ muội có phải có thai hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Khó lòng phòng bị, bị hại dễ non

Đại phu nhân lời nói vừa ra khỏi miệng, cơ hồ tất cả mọi người bao gồm An Lan Hinh cùng với các hạ nhân đều bất khả tư nghị* (Lạc: nghĩa là "không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được", vượt ngoài lý luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết. Nguồn wiki) giương mắt lên nhìn về phía Ngũ phu nhân đang tựa vào lòng An Bình hầu gia ở trên xe ngựa, thời gian bọn họ ở trong phủ không ngắn, từ lúc Ngũ phu nhân vào Hầu phủ, không có một phần tin tức nào truyền ra (tin có thai), không tránh khỏi bị bọn hạ nhân bàn tán, nói Ngũ phu nhân là gà mái không thể đẻ trứng, hiện tại Ngũ phu nhân lại hoài thai?

Tất cả mọi người cùng nhau đợi đáp án, Đại phu nhân hỏi ra nghi vấn trong lòng, nhưng bàn tay gặt gao nắm thành quyền, ngón tay trắng bệch.

"Ha ha... Phu nhân nhân lực thật tốt! Ngọc Song đúng là đang có thai, An Bình hầu phủ chúng ta lại có thêm người rồi." An Bình hầu gia cao giọng nói, lão có thêm con tất nhiên và vô cùng cao hứng, lần trước Tứ phu nhân Dương Mộc Hoan có thai, hần còn chưa biết được tin tốt, lại bị nha đầu Yên nhi kia hại dễ non, vẫn còn chưa kịp cao hứng đứa nhỏ đã không còn, nay Ngũ phu nhân truyền ra tin tức tốt, lúc này, trong lòng hần vì có thêm con mà thật cao hứng, hi vọng cái thai trong bụng Ngọc Song sau này sẽ là một tiểu tử mập mạp, đáng yêu!

"Lão gia... xem đi người cao hứng quá đi, còn phải chờ mấy tháng thì con chúng ta mới sinh ra mà!" Tần Ngọc Song ôn nhu hờn dỗi, toàn bộ cơ thể cơ hồ đều dính vào lòng An Bình hầu, nâng thật cao hứng! Bản thân tâm tâm niệm niệm đều muốn có thai, nguyện vọng nhiều năm nay rốt cuộc lần đi U Châu này truyền đến tin tức tốt, làm sao có thể mất hứng? U Châu này thực sự là phúc địa (vùng đất tốt, may mắn) của mình mà! Ai có thể nghĩ sau nhiều năm không có tin tức gì như vậy, nay chỉ ngắn ngủi hơn một tháng lại đạt được nguyện vọng!

Đại phu nhân sau khi xác định được sự thật ở chỗ An Bình hầu gia cả người liền cứng đờ, Tần Ngọc Song mang thai? Làm sao có thể? Bản thân tính kế nhiều năm như vậy, chính là để cho Tần Ngọc Song không thể mang thai, nhưng lần đi U châu này lại có kẻ hồ làm cho nàng ta mang thai, nét tươi cười trên mặt vẫn không giảm, nhưng trong lòng không ngừng mạnh mẽ dâng lên khí huyết, nhìn bộ dạng che chở bảo bọc của An Bình hầu gia đối với Tần Ngọc Song, thân thể mềm nhũn, cả người nhất thời ngã xuống.

"Phu nhân... phu nhân..." Bọn hạ nhân vừa hồi thần lại từ tin tức Ngũ phu nhân có thai, lại nghe được Cố đại nương khẩn trương kêu to liền nhìn về phía Đại phu nhân, chỉ nhìn thấy Đại phu nhân té trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, giống như bị cái gì kích thích.

"Này! Đại tỷ..." Tần Ngọc Song nhủ mày kêu lên, nhìn phản ứng kịch liệt của đại phu nhân, trong lòng nổi lên một tia đắc ý, hừ! Tìm một Lục phu nhân cùng mình tranh thủ tình cảm, hiện tại mình đã hoài thai cốt nhục của lão gia, lão gia tự nhiên sẽ đối với mình càng thêm sủng ái, nếu trong bụng mình lại hoài thai con trai, như vậy Lư Hương Liên muốn cùng mình đấu sợ rằng càng về sau càng không có từ cách.

Trong lòng Tần Ngọc Song tuy nghĩ như thế, nhưng trên mặt lại mang vẻ quang tâm, nhìn nhìn Đại phu nhân, lập tức cắn môi đem An Bình hầu gia ôm sát thêm vài phần, "lão gia, đại tỷ, tỷ ấy... Có phải hay không không hy vọng nhìn thấy Ngọc Song mang thai?"

Giọng nói điềm đạm đáng yêu, không mang theo dụng ý mà là tự trách, nhưng chính như thế lại càng khơi dậy sự tức giận của An Bình hầu gia, An Bình hầu gia tức giận nhìn Đại phu nhân ngất trên mặt đất, Đại phu nhân là người như thế nào, hần tất nhiên hiểu rõ, xem tính cách của nàng ta, đứa nhỏ này thực sự không chấp nhận được, thu hạ ni mất An Bình hầu gia trầm giọng phân phó, "Từ nay về sau Ngũ phu nhân ở trong Vô Song các, bất luận kẻ nào cũng không được đi tới quấy rầy, đồ ăn đồ dùng đều phải vô cùng cẩn thận, điều này quản gia phải chú ý cho tốt, Cố đại nương người chờ chủ tử người tỉnh dậy, nói cho nàng ta liệu mà làm đại phu nhân của nàng ta cho tốt, nếu lại động đến cái tâm tư gì không đáng có đến lúc đó ta nhất định không tha thứ cho nàng ta! Đều giải tán đi!"

Dứt lời, An Bình hầu gia ôm Tần Ngọc Song xuống xa ngựa, thật cẩn thận ôm vào lòng, hai người bỏ lại tất cả mọi người tiến vào trong Hầu phủ.

Tất cả mọi người đang đứng thần sắc khác nhau, lão gia thế nhưng lại ở trước mặt mọi người nói ra những lời như vậy, có thể thấy được lão gia rất coi trọng việc Ngũ phu nhân mang thai lần này, mà Đại phu nhân đã ngất đi... Cố đại nương nhủ nhủ mày, ngày thường lão gia đều cho Đại phu nhân một ít mặt mũi, nhưng hôm nay... lại ở trước mặt nhiều người như vậy cảnh cáo Đại phu nhân!

"Còn thất thần làm gì? Mau đem Đại phu nhân đưa vào đi." Cố đại nương sai hạ nhân đỡ Đại phu nhân vào phủ, hiện tại cũng không cần lo lắng nhiều lắm, quan trọng nhất là chờ Đại phu nhân tỉnh lại, xem thử Đại phu nhân có tính toán gì không, phu nhân khi nghe được tin Ngũ phu nhân có thai lại ngất

đi có thể thấy được đã bị kích thích không nhỏ!

Hạ nhân làm việc theo sự phân phó của Cô đại nương, từ sau khi nghe được tin Ngũ phu nhân mang thai An Lan Hinh trong nháy mắt ngơ ngẩn cả người, nàng ta lo lắng sau khi Tần di nương có đứa nhỏ của chính mình mà vắng về nàng.

Trong lòng bất an mà gắt gao cắn môi, vạn nhất Tần di nương sau khi có đứa nhỏ của bản thân mà không cần mình nữa cuối cùng mình nên làm cái gì bây giờ?

An Lan Hinh nhìn về phía An Ninh, theo bản năng tiến tới, bắt lấy cánh tay An Ninh, “Nhị tỷ tỷ...”

Trong lòng An Lan Hinh thật sự sợ hãi, không biết vì sao trên người của Nhị tỷ bản thân mình lại cảm nhận được một cảm giác an toàn, vào thời gian trước nhị tỷ dạy mình đánh đàn, nhưng bất chấp mình lấy lòng nhị tỷ như thế nào nhị tỷ đối với mình luôn là một thái độ thân thiện, tuy luôn tươi cười đối mặt với mình nhưng mơ hồ cảm thấy nhị tỷ bài xích không thích mình.

Nghĩ tới chuyện lúc trước mình trộm thiệp mời của nhị tỷ, nhất định nhị tỷ vì chuyện này mà giận mình!

An Ninh khẽ giật mình, nhìn về phía An Lan Hinh mi tâm nhíu chặt, hai mắt lóe ra tia bất an, thông minh như An Ninh làm sao có thể không nhận ra trong lòng An Lan Hinh lúc này lo lắng điều gì? Nghĩ đến những chuyện xảy ra ở kiếp trước An Ninh cũng chỉ có thể thở dài ở trong lòng, Dương Mộc Hoan đến khi sắp chết vẫn muốn vì An Lan Hinh mà tính toán, nhưng không thể nào đoán được sự sắp đặt tính kế của bản thân lại làm hại An Lan Hinh mà không phải giúp đỡ.

An Lan Hinh cầm tay mình đơn giản chỉ muốn làm cho mình thương hại nàng ta, nhưng đối với vị tam muội này trong lòng mình cho dù làm sao cũng không thể sinh ra sự thương hại cho nàng ta, lại nghĩ đến thù oán của An Lan Hinh ở kiếp trước, nghĩ đến tiểu nha đầu này tâm tư cực kì cẩn thận, mi tâm hơi nhíu lại như không thấy rõ sự bất an của nàng, cười cười rồi nắm tay nàng ta, “Hinh nhi, làm sao vậy? Tần di nương có thêm một tiểu đệ đệ cho Hinh nhi! Hinh nhi không vui sao?”

An Lan Hinh nhìn khuôn mặt tươi cười của An Ninh, “Nhị tỷ tỷ... muội... muội Hinh nhi vui về.”

Cuối cùng An Lan Hinh vẫn không nói ra đúng cảm nhận trong nội tâm của bản thân, nàng ta không vui, làm sao có thể vui về? Chuyện này đem lại cho nàng ta rất nhiều lo lắng không có một chút vui vẻ nào.

Giờ phút này, An Lan Hinh cảm thấy bản thân rất bất lực, không có mẫu thân, đại ca chỉ lo cho công danh của bản thân căn bản không rảnh bận tâm đến nàng ta, hiện tại lại đến Tần di nương sẽ không còn yêu thương nàng? Bản thân thật có chút hối hận, hối hận lúc trước tại sao lại làm cho nhị tỷ không vui, bây giờ trong phủ nếu muốn tìm một người có thể cho bản thân dựa vào người đó chỉ có thể là nhị tỷ, nhưng nay nhị tỷ bài xích nàng ta, nàng còn có năng lực làm gì bây giờ đây?

Nàng mặc dù thích tướng quân, ghen tị với nhị tỷ, nhưng nàng có thể nhẫn nhịn một thời gian, chỉ cần sau này mình có lòng cánh đầy đủ, đến lúc tranh giành tướng quân đã không phải sợ hãi điều gì nữa rồi!

“Muội mau đi thăm Tần di nương đi! Nguyên vọng của Tần di nương cuối cùng cũng thực hiện được, nhất định lúc này đang vô cùng vui về.” An Ninh thúc giục An Lan Hinh, con người không khỏi co lại, không nhìn ra trong lòng An Ninh đang suy nghĩ cái gì.

An Lan Hinh buông lỏng tay An Ninh, trong lòng càng thêm bất an, nhưng vẫn kiên trì bước vào đại môn (cửa lớn) Hậu phủ, trong lòng này sinh tính toán, lúc này mình nên thừa dịp Tần di nương còn chưa hạ sinh đứa bé hảo hảo mà đi lấy lòng Tần di nương, như vậy có lẽ Tần di nương vẫn còn dành cho mình vài phần quan tâm, vẫn như lúc trước bảo vệ mình.

An Ninh đứng ở cửa Hậu phủ, nhìn dòng chữ “An Bình hậu phủ”, khóe miệng hiện lên một nụ cười quỷ dị, An Ninh này muốn xem An Bình hậu phủ sẽ rối loạn đến mức nào? Từng bước nhìn An Bình hậu phủ này sụp đổ!

Bên trong Vô Song các, Tần Ngọc Song vẫn được An Bình hậu gia ôm vào phòng, An Bình hậu gia sai bảo quản gia rất nhiều công việc, vẫn như trước đắm chìm trong niềm vui sướng.

Ở trên tháp, Tần Ngọc Song tựa cả người vào lòng An Bình hậu, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, từ lần đầu tiên nôn ọe, biết được mình đã có thai, trên mặt tươi cười vẫn không biến mất, “Lão gia, đợi đến khi hài tử của chúng ta sinh ra lão gia phải cho con những gì tốt nhất bằng không Ngọc Song sẽ không đáp ứng.”

“Được, ta nhất định sẽ cho hài tử những gì tốt nhất.” An Bình hậu gia cười nói, trong mắt không còn vẻ lạnh như băng như dĩ vãng.

“Lão gia, ngài nói xem con chúng ta sau này lớn lên sẽ giống ai?” Tần Ngọc Song nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, tuy rằng nơi đó vẫn bằng phẳng như trước, nhưng nàng cảm thụ được có một sinh mạng tồn tại, mới không bao lâu mà đã làm mình nôn ọe hành hạ mình, bất quá cho dù có khổ đến đâu bản thân nàng cũng có thể chịu đựng, chỉ cần vài tháng nữa hạ sinh cho lão gia một tiểu công tử, bản thân liền cảm thấy mãn nguyện.

Đứa nhỏ trong bụng sẽ là chỗ dựa cho nàng, lão gia hiện tại rất sủng ái nàng, nhưng chuyện của tương lai ai có thể đoán trước? Nàng vốn xuất thân ở thanh lâu, tự nhiên biết rõ qua vài năm nữa, nhan sắc tàn lụi, đến lúc đó còn muốn tranh thủ tình cảm, cũng chỉ sợ hữu tâm vô lực (có lòng mà không có sức), lúc này đây hài tử sẽ là chỗ dựa chân chính của mình!

Bất quá bây giờ, bản thân đang được lão gia sủng ái, liền phải chiếm lấy toàn bộ sự sủng ái này, nhất định không thể để cho Lưu Hương Liên hưởng lợi!

Nghĩ đến mới vừa rồi, khi Lư Hương Liên nghe được tin mình có thai, bất ngờ đến nỗi ngất đi, bản thân đã sớm lờ mờ trước được Lư Hương Liên khi biết mình có thai sẽ chịu đủ kích lớn, nhưng thật không ngờ đến, lại là trường hợp như vậy, trước mặt lão gia cùng hạ nhân Hầu phủ kích động đến ngất đi, làm cho trong lòng nàng vui sướng đến cực điểm.

“Nếu như là một hài tử lại xinh đẹp giống nàng, được vậy thì thật tốt.” giọng nói của An Bình hầu gia thêm vài phần dịu dàng, trong mắt ánh lên vài phần ôn nhu hiếm thấy.

“Thật sự?” Trong lòng Tần Ngọc Song tràn đầy vui mừng, nhưng không phát hiện trong mắt người đang ôm nàng lúc này có một chút khác thường chột lóe qua.

“Ngọc Song, nàng hãy ở trong phủ hảo hảo mà nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này ngựa xe đi lại mệt nhọc, lại có thai đừng dễ xảy ra sơ sót.” An Bình hầu gia công đạo nói, kéo Tần Ngọc Song ở trong lòng hân vào sát một ít.

“Lão gia, người muốn đi đâu nghỉ?” Từ sau khi mang thai là gan của Tần Ngọc Song không khỏi lớn lên vài phần, nàng ta biết mình đang mang thai lão gia sẽ không gây bất lợi cho nàng ta, hiện tại lão gia muốn rời khỏi Vô Song các không phải muốn đến chỗ của ả Lục phân nhân kia chứ?

Nghĩ đến vị Lục phu nhân mới 19 tuổi kia, Tần Ngọc Song không khỏi cảnh giác vài phần.

“Hôm nay vừa hồi kinh, tất nhiên là phải vào cung diện thánh, công việc ở U châu xử lý thuận lợi, khi ta báo cáo với hoàng thượng nói không chừng còn được hoàng thượng ban thưởng.” An Bình hầu gia khẽ hạ mi mắt nói, đi thay một bộ xiên y.

Tần Ngọc Song nghe nói là vào cung diện thánh, không nghi ngờ gì nữa tự mình tiễn An Bình hầu gia ra khỏi Vô Song các, liền đặt tâm tư của mình ở đứa nhỏ trong bụng, thời gian này phải hảo hảo chú ý mới được, phòng vạn nhất Lư Hương Liên nảy sinh lòng dạ xấu xa... Nghĩ đến điều này, sắc mặt của Tần Ngọc Song liền nghiêm túc lên.

Trong lúc Tần Ngọc Song suy nghĩ, từ đầu đến cuối đều không chú ý đến lúc rời đi An Bình hầu gia không có mặc triều phục.

Đại thần tiến cung diện thánh đều phải mặc triều phục, đằng này An Bình hầu gia mặc một thân cẩm phục tất yếu không phải tiến cung diện thánh. Còn về phần hồi báo cho hoàng thượng cũng phải đợi đến buổi lâm triều ngày mai.

Lúc này An Bình hầu gia đang ở trên xe ngựa, xe ngựa đang hướng về phía thành Nam mà chạy tới, trong đầu hiện lên một bóng dáng, khóe miệng khẽ nhếch lên, sự ôn nhu đó của An Bình hầu gia ở trong Hầu phủ không thể nào nhìn thấy được, cho dù là Tần Ngọc Song có mang thai cũng không thấy được sự ôn nhu lúc này.

Xe ngựa dừng ở bên ngoài một sân viện an tĩnh, An Bình hầu gia xuống ngựa, đi lại vội vàng, có chút hấp tấp.

“Lão gia... lão gia đã trở lại.” Hạ nhân ở bên trong viện nhìn thấy An Bình hầu gia vui mừng kêu lên, lập tức một ông lão chừng năm mươi tuổi nghe được tiếng nói đi ra đại sảnh tiếp đón, “Lão gia, ngài đã trở lại.”

“Trình bá, phu nhân đâu rồi?” An Bình hầu gia vội vàng hỏi.

“Phu nhân cùng tiểu thư đang ở sau viện ạ! Tiểu thư hôm nay làm một bài thơ được phu nhân khen ngợi, tiểu thư liên quần lấy phu nhân đòi phu nhân thưởng, lôi kéo phu nhân và thiếu gia cùng với nàng đùa nghịch.” Trình bá chính là quản gia của sân viện này, về mặt từ ái, lúc nhắc tới phu nhân cùng tiểu thư ý cười trên mặt hiện rõ không chút che giấu.

An Bình hầu gia nòng đậm ý cười, “Nha đầu kia chỉ biết ép buộc người khác, làm cho nương của mình mệt mỏi muốn chết rồi! Đúng rồi, trong khoảng thời gian ta rời đi, phu nhân có ra ngoài không?”

Trình bá gạt mình, nhanh chóng trả lời: “Có, thời gian trước phu nhân có đi Thiên Linh tự một chuyến, ở lại đó một đêm, sáng hôm sau liền quay trở về.”

“Sao? Thiên Linh tự?” An Bình hầu gia khẽ nhí mày, nàng ấy lại đi Thiên Linh tự sao? “Vậy có phải người bảo vệ phu nhân không?”

“Chuyện này... lão gia, phu nhân nói Thiên Linh tự là nơi phạt gia trọng địa, tất nhiên sẽ an toàn, cho nên...” Trình bá cẩn thận bẩm báo, tuy rằng không nói ra, nhưng bản thân cũng rõ thái độ của lão gia với phu nhân là thế nào, quang minh chính đại thì nói là bảo hộ nhưng thực chất thì là giám sát phu nhân, phu nhân sống ở sân viện này cũng đã mười mấy năm, trong những năm này số lần phu nhân ra ngoài chỉ đếm được trên đầu ngón tay, lại thêm mỗi lần ra ngoài đều là lên Thiên Linh tự lễ phạt.

“Tốt lắm, người lui xuống đi! Ta tự mình tới hậu viện, đúng rồi, chuẩn bị một số đồ ăn mà phu nhân thích, mang thêm một ít rượu lên.” An Bình hầu gia trầm giọng phân bố, nhưng tâm trí vẫn chưa dứt được từ tin tức mới được nghe.

Không bao lâu, An Bình hầu gia đi tới hậu viện, rất xa đã nghe được một thanh âm vui vẻ, “Nương, người xem, Niệm nhi đánh ngã ca ca này!”

Một tiểu cô nương mười ba tuổi cất tiếng cười như chuông bạc, vô ưu vô lo, cả người đang cười lên trên một thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi, trên mặt tràn đầy vui vẻ đắc ý.

“Mau chút đứng lên, con làm cho quần áo của ca ca bẩn hết rồi.” Thanh âm ôn hòa của vị phu nhân vang lên, có chút trách cứ, nhưng trong đó nòng đậm sự sùng nịch cùng bất đắc dĩ.

Tiểu cô nương được gọi là Niệm nhi lại không đứng dậy khỏi người vị thiếu niên, ngược lại cầm lấy quần áo thiếu niên, “Niệm nhi tương lai phải là một nữ tướng quân, hiện tại ca ca chính là chiến mã của Niệm nhi!”

“Ha ha... tốt cho một nữ tướng quân, Niệm nhi của nhà ta rất có chí khí a!” An Bình hầu gia nhìn ba người ở trong viện, cả người đã không còn chút lạnh nhạt thường có ở An Bình hầu phủ, tiến lại phía ba mẫu tử.

Niệm nhi nhìn thấy An Bình hầu gia liền đứng lên khỏi người của thiếu niên, vui mừng hướng về phía An Bình hầu gia chạy tới.

“Phụ thân...” Niệm nhi chạy tới gần An Bình hầu gia, mở rộng hai tay, An Bình hầu gia cũng giang hai tay ra đón Niệm nhi đang tiến lại, Niệm nhi vọt người một cái, hướng vào vòng tay của An Bình hầu gia, nhảy lên người hai tay vòng qua cổ An Bình hầu, ở trên mặt hôn mạnh một cái. “Phụ thân thật lâu rồi chưa có đến thăm Niệm nhi, Niệm nhi còn tưởng phụ thân đã quên Niệm nhi quên luôn mẫu thân cùng ca ca nữa.”

“Làm sao có thể? Phụ thân làm sao có thể quên nha đầu Niệm nhi con? Phụ thân thương nhất là con đó.” An Bình hầu phủ nhéo nhéo cái mũi nhỏ xinh của tiểu cô nương, tình thương biểu hiện rõ ràng ở lời nói.

“Còn nương nữa? Phụ thân không không thương nương sao?” Niệm nhi xoay người nhìn về phía ca ca đang đứng cạnh một phụ nhân xinh đẹp, cười chọc ghẹo.

Vị phụ nhân sắc mặt quần bách, mơ hồ có hai rặng mây đỏ hiện lên hai má, nhìn chăm chú Niệm nhi đang ở trên người An Bình hầu gia, tiến về phía hai người, “Niệm nhi, con đừng ở trước mặt phụ thân làm càn, mau xuống dưới con nặng như vậy, đừng làm cho phụ thân mệt mỏi.”

Âm thanh của vị phụ nhân ôn nhu như nước, bị tầm mắt nóng rực của An Bình hầu gia nhìn liền cảm thấy mất tự nhiên.

“Phụ thân yêu nhất chính là nương con, làm sao có thể không thương nương con được?” An Bình hầu gia kim lòng không được cầm lấy tay vị phụ nhân xinh đẹp, “Sờ Sờ...”

Nhiều ngày nay không gặp nàng ấy vẫn như trước làm cho hấn xao xuyến tâm can, nhìn khuôn mặt đã khắc sâu vào trong lòng, đôi mắt của An Bình hầu gia tràn ngập nhu tình, ánh mắt hấn dừng lại ở vết sẹo mờ mờ, con ngươi căng thẳng, tràn trong mắt vài phần thương tiếc, nâng cánh tay nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo, thần sắc trong mắt vài phần biến đổi.

“Ha ha... Phụ thân yêu nương, Niệm nhi cũng yêu nương!” Niệm nhi từ trên người An Bình hầu gia nhảy xuống, cố ý đẩy nương nàng một chút, thân thể của nương nàng hướng về lòng An Bình hầu gia ngã vào, An Bình hầu liền ôm nàng ấy vào lòng.

“Niệm nhi!” Sờ Sờ nhủ mảy, nhìn nhi nữ nghịch ngợm của mình, trong giọng nói mang vài phần bất đắc dĩ.

An Bình hầu lại thấp phần vừa lòng động tác nhỏ của nhi nữ nhà mình, liếc mắt nhìn Niệm nhi một cái, chỉ thấy Niệm nhi đã chạy về phía ca ca của mình, hướng về phía hai bọn họ vẫy tay, “Cha, nương hai người từ từ nói chuyện, Niệm nhi cùng ca ca đi đến chỗ khác chơi.”

Nói xong, bóng dáng xinh xắn khéo léo nhanh chóng chạy đi, trong viện chỉ còn lại hai người là An Bình hầu gia và Sờ Sờ.

Trình bá sau khi chuẩn bị tốt rượu và thức ăn liền mang đến đình nghỉ mát ở hậu viện, An Bình hầu gia và Sờ Sờ cùng ngồi trong lương đình.

“Nghe nói... nàng đi Thiên Linh tự?” An Bình hầu gia hỏi, trong lời nói mang theo vài phần ý dò xét.

Sờ Sờ đang thay An Bình hầu rót rượu cánh tay có phần hơi run, nhưng rất nhanh đã hồi phục như thường “Dạ*, phải đi một chuyến”

(*L: trong cv là ân mọi người thích đề ân hơn hay là đổi sang thuần việt luôn? Cmt góp ý giùm Lạc nha ^^)

Sờ Sờ không giấu diếm điều gì, đặt bình rượu trong tay xuống, từ trong lòng lấy ra một cái túi gấm, “Thiếp thấy người đi xa nhà, trong lòng có chút bất an, đêm đó lại nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy...” Lòng này Sờ Sờ khẽ nhủ lại, thần sắc dường như có chút sợ hãi, dừng một chút mới nói tiếp, “Cho nên thiếp mới quyết định đi Thiên Linh tự cầu phúc cho lão gia, thuận tiện mang túi gấm lúc trước mới thêu xin trụ trì Thiên Linh tự cầu phúc, lão gia...”

Sờ Sờ đem túi gấm trong tay tới trước mặt An Bình hầu, An Bình hầu gia trong lòng căng thẳng, quả thật vừa rồi trong lòng có chút hoài nghi, nhưng giờ phút này nhìn thấy tâm ý của Sờ Sờ, trên mặt mang đầy vẻ tự trách, bàn tay hướng về phía Sờ Sờ, cầm lấy túi gấm, đồng thời cũng cầm lấy tay Sờ Sờ, “Là ta không tốt, là ta... ta không nên hoài nghi nàng.”

Sờ Sờ thông minh như vậy, mình vừa rồi thử thăm dò nàng tất nhiên sẽ bị nàng nhìn ra tuy rằng Sờ Sờ không nói nhưng trong lòng An Bình hầu gia càng thêm tự trách.

“Lão gia, người không hi vọng thiếp đi ra ngoài là sợ thiếp bị thương tổn, tâm ý của người Sờ Sờ làm sao có thể không rõ?” Sờ Sờ mặc cho tay mình đang bị An Bình hầu gia nắm không có một chút ý tứ trách cứ, nghĩ đến mục đích thật sự mình đi Thiên Linh tự, Sờ Sờ hơi hạ mi mắt, nhưng không lộ ra chút khác thường nào, hiện lên một chút tươi cười, “Lão gia, người uống thêm một chén đi.”

Sờ Sờ rút tay lại, một lần nữa cầm bình rượu lên, thay An Bình hầu rót rượu, An Bình hầu gia nhìn nữ nhân mình thương yêu lúc này hết mực ôn nhu, sớm đã đem những nữ nhân ở An Bình hầu phủ vứt ra sau đầu, ở trong lòng hấn, chỉ có Sờ Sờ mới là thể tử, chỉ có nơi này mới chân chính là nhà của hấn!

Một đêm này, An Bình hầu gia không về phủ, mà bên trong Hầu phủ lại xảy ra một chuyện đại sự.

An Bình hầu phủ, bên trong Cẩm Tú các.

Trên giường, Đại phu nhân tỉnh lại, chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là tin tức vừa nghe được, tấm đệm phía dưới bị nắm thật chặt, mang thai! Tiệm nhân Tần Ngọc Song kia vậy mà có thể mang thai!

Một cổ lửa giận nhanh chóng dâng lên trong lồng ngực, nghĩ đến những gì mình sắp đặt, trong lòng Đại phu nhân lại tràn đầy sự không cam lòng, ai có thể dự đoán trước được, lần này đi U châu Tần Ngọc Song có thể tránh được kế của mình?

“Phu... phu nhân, người tỉnh rồi.” Lục phu nhân Tuyết nhi đang trông coi ở cạnh giường, nhìn thấy Đại phu nhân đã tỉnh lại, liền nhanh chóng tiến tới đỡ Lưu Hương Liên dậy.

“Lão gia đâu?” Câu đầu tiên sau khi tỉnh lại của Đại phu nhân, vừa hỏi Đại phu nhân nhìn thấy khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp của Lục phu nhân Tuyết nhi, trong lòng càng không thể nói ra có tư vị gì.

Ánh mắt có chút úp mở, muốn nói lại thôi, Đại phu nhân lại nổi lên tức khí, “Người cầm hay điếc rồi? Ta hỏi người lão gia đâu?”

Tuyết nhi thoáng cái co rút lại, “Lão... lão gia... Lão gia sau khi hồi phủ, liền vào Vô Song các cùng với Ngũ phu nhân, sau... sau này Tuyết nhi cũng không biết.”

“Vô Song các! Tiệm nhân Tần Ngọc Song kia muốn chiếm lấy lão gia sao?” Đại phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi, xóc chân lên, hiện tại bà ta đang rất kích động, cũng vì thế mà bà ta không nhìn thấy trong mắt của Lục phu nhân hiện lên một điều gì đó khác thường, bị lửa giận công tâm, vừa nghĩ đến lão gia cùng Tần Ngọc Song đang ở cùng một chỗ, bà ta liền hận không thể nhanh chóng chạy tới Vô Song các lôi lão gia ra khỏi đó.

“Phu nhân, người nguôi giận, đừng chọc tức chính mình.” Lục phu nhân thân thiết ở một bên nói, “Có lẽ là vì Ngũ phu nhân vừa có thai, lão gia để ý đến đứa nhỏ, cho nên mới tới Vô Song các cùng với Ngũ phu nhân, tới khi lão gia nhớ tới phu nhân tất nhiên sẽ mau chóng tới thăm phu nhân.”

“Có thai? Hừ, Tần Ngọc Song kia nghĩ rằng cô ta có thai thì rất giỏi sao? Có thể duy trì tới ngày sinh ra hay không vẫn còn là hai việc khác nhau.” Vừa nhắc tới việc Tần Ngọc Song có thai, lửa giận của Đại phu nhân lại tăng vọt.

“Phu nhân, người...” Lục phu nhân nghe được ý tứ trong câu của Đại phu nhân, con người thâm thúy co lại, “Phu nhân người đang nói tới việc ám hại đứa nhỏ của Ngũ phu nhân? Trước đó lão gia... a...”

“Ba...” Lục phu nhân còn chưa có nói hết lời, Đại phu nhân liền tát lên mặt Lục phu nhân một cái, đồng thời cũng cắt ngang lời nói của Lục phu nhân, “Người đang nói linh tinh gì? Cần thận lời từ miệng người ra làm hại đứa nhỏ của Ngũ phu nhân, đứa nhỏ đó cũng là con của lão gia, ta làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Lời nói này của người nếu truyền ra ngoài, làm hỏng thanh danh của ta, xem thử ta có lột da của người không?”

“Đúng là do Tuyết nhi nói lung tung, sau này Tuyết nhi không bao giờ nói lung tung nữa.” Lục phu nhân bùm mặt, vội vàng xin tha thứ, cắn chặt môi, trong lòng tràn đầy oán hận, cùng lúc này nàng ta cũng nhìn ra được Đại phu nhân không dung nạp Ngũ phu nhân, càng không chấp nhận đứa nhỏ của Ngũ Phu nhân.

Có lẽ, Đại phu nhân thật sự muốn động thủ!

Suy đoán này hình thành trong đầu của Tuyết nhi, nghĩ đến chuyện Đại phu nhân đã làm với mình, Lục phu nhân cố gắng cho đầu bàn tay đã nắm chặt thành quyền ở trong tay áo, trong lòng cũng âm thầm tính toán.

“Được rồi được rồi, mau chóng trở về, nếu lão gia có thể đến chỗ của người thì tốt, người cũng không thể thua kém người khác, lúc này Ngũ phu nhân đang có thai, với sự coi trọng của cô ta với đứa nhỏ này thì ắt hẳn sẽ không giữ lão gia lại qua đêm, người phải tận dụng cơ hội này, nhất định phải giữ được lão gia, bằng không... chuyện ngày hôm kia tất yếu người còn nhớ rõ, hậu quả người cũng tự biết, tự bản thân suy nghĩ cho tốt rồi làm việc.” Đại phu nhân lạnh giọng nói, hàm ý với Lục Phu nhân, hiện tại phải giữ im lặng.

“Dạ, Tuyết nhi cáo lui.” Lục phu nhân phúc thân hành lễ, không lưu lại lâu thêm, vội vàng rời khỏi Cẩm Tú các, dọc theo đường đi, Lục phu nhân không ngừng nghĩ tới những lời vừa rồi Đại phu nhân nói, nếu thực sự Đại phu nhân muốn làm hại đứa nhỏ trong bụng Ngũ phu nhân, như vậy... hiện tại mình nên làm gì bây giờ? Suy nghĩ một hồi lâu, cho đến lúc đi qua Thính Vũ hiên, Lục phu nhân không khỏi dừng chân lại, trong Thính Vũ hiên đèn đuốc sáng trưng, trong viện truyền ra hai tiếng cười vui vẻ, giống như đang nói về chuyện gì rất vui vậy, Lục phu nhân không tự chủ được, chân hướng về phía cửa Thính Vũ hiên mà đi, đã rất lâu rồi mình chưa nghe qua tiếng cười vui vẻ như vậy, từ khi vào hầu phủ, bản thân liền bị giam vĩnh viễn trong những toan tính.

Thính Vũ hiên, chỗ này chính là chỗ ở của Nhị tiểu thư, ngày thường bản thân mình cùng Nhị tiểu thư không có qua lại, khi gặp cũng chỉ gật đầu chào hỏi mà thôi, nhưng từ trên người Nhị tiểu thư, mình luôn cảm thấy được một cảm giác rất tốt rất dễ chịu, năng ấy vẫn đậm phong kinh, luôn đặt mình ở ngoài mọi chuyện, nhất là vào ngày đó Nhị tiểu thư lưu lại một câu nói cho mình, Lục phu nhân cắn môi, muốn đi vào trong, đứng ở trước cửa Thính Vũ hiên, nhưng lại nhớ tới câu nói của Đại phu nhân, liền thu chân lại từng bước tiến ra ngoài.

Lục phu nhân nghe nói Đại phu nhân rất ghen ghét Nhị tiểu thư, tuy rằng không rõ việc thế nào, nhưng nếu sau này để cho Đại phu nhân biết được mình đi vào Thính Vũ hiên, những ngày tiếp đó sợ là những ngày gian nan.

Hít vào một hơi thật sâu, Lục phu nhân tiếp tục đi về phía nơi ở của mình.

Bên trong Thính Vũ hiên.

“Người mới vừa rời hình như là Lục phu nhân, bà ấy tới đây làm gì?” Bích Châu từ trong phòng đi ra ngoài, bóng dáng vừa rời khỏi rơi vào trong mắt, “Nhưng rõ ràng đứng ở ngoài lâu như thế không tiến vào nay lại đi rồi?”

An Ninh cũng nhìn thấy bóng dáng của Lục phu nhân, hơi thu lại mi mắt, “Như thế nào? Ngươi muốn có thể cùng Lục phu nhân trở thành bạn bè?”

“Nào dám ă? Lục phu nhân là chủ tử, Bích Châu cùng lắm chỉ là một nha hoàn.” Cho tới nay, Bích Châu đều có sự thương hại cho Lục phu nhân, đơn giản vì mình và bà ấy đều xuất thân nghèo khổ, nhưng lại chưa từng có tâm tư trở thành bạn bè cùng Lục phu nhân.

“Cái gì mà nha hoàn với không phải là nha hoàn, nhà ngươi trên tay nắm giữ sổ sách, còn ai dám nói Bích Châu cô nương là nha hoàn chứ?” An Ninh bốn cợt nói, cũng chỉ có thời điểm này An Ninh mới cùng Bích Châu đùa giỡn, bất quá năng lực hỏi học của Bích Châu rất tốt, từ sau khi mình đưa sổ sách cho Bích Châu xem, mỗi lần biểu ca ngâm đem sổ sách đến, đều do Bích Châu xem qua, An Ninh tính toán, sau khi rời khỏi Hậu phủ, cũng là lúc để cho Bích Châu tiếp xúc trực tiếp với công việc buôn bán, không bao lâu sau Bích Châu cũng đã có thể một mình quản lý một vùng rồi.

Ngày hôm trước nhận được tin tức của biểu ca, biểu ca báo rằng phủ đệ của bọn họ đã được xây dựng, chẳng qua nghĩ tới chỗ mà biểu ca chọn lựa, An Ninh không khỏi nhủ mảy, nơi này lại ở bên cạnh Thần vương phủ, này... Thân ảnh của Thương Dịch hiện ra trong đầu, không bao lâu nữa, bọn họ sẽ trở thành hàng xóm rồi!

“Không phải như vậy mà.” Bích Châu hơi dương cằm lên, thần sắc mang vài phần đắc ý nhỏ, hiện tại Bích Châu này đã không còn là Bích Châu của trước kia, nhưng những thứ này tất cả đều do tiểu thư ban cho mình, cả đời này mình nguyện là nha hoàn của tiểu thư!

Vô Song các.

Trời tối đen, Tần Ngọc Song bảo quản gia sai bảo hạ nhân mang bữa tối lên, đợi An Bình hầu gia trở về cùng ăn, nhưng lúc này cũng đã trễ, lại không thấy người đầu, không phải là lão gia đã đi chỗ của Lục phu nhân? Tần Ngọc Song tìm quản gia đến truy hỏi, nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra kết quả gì, đành sai hạ nhân đem đồ cả bàn đồ ăn đi.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, Tần Ngọc Song mở tờ giấy đang cầm trong tay ra, trên mặt giấy có viết hơn mười loại dược liệu, thứ này là lúc Tứ phu nhân Dương Mộc Hoan sắp chết để lại cho nàng ta làm lễ vật, nhiều năm như vậy, Tần Ngọc Song cuối cùng cũng có thể mang thai, Tần Ngọc Song tự nhiên sẽ đem hết công lao dành cho phương thuốc này.

Vào thời gian trước nàng ta dùng phương thuốc này cố gắng điều dưỡng thân thể cho thật tốt cuối cùng cũng có thu hoạch.

“Tứ tỷ, Ngọc Song thật lòng cảm ơn người, đợi sau khi đứa nhỏ của Ngọc Song sinh ra, Ngọc Song nhất định sẽ mang theo đứa nhỏ đi bái tế người, mặc khác, Tứ tỷ hãy yên tâm, Tứ tỷ đã giúp ta một đại ân như vậy, nữ nhi An Lan Hinh của người Ngọc Song sẽ cố gắng chiếu cố tốt nhất.” Tần Ngọc Song ni non với phương thuốc, thật cẩn thận đem phương thuốc cất đi, thứ này không thể đánh mất, bảo bối tốt như vậy phải cất giữ cho tốt.

Không đợi đến lúc An Bình hầu gia trở lại, Tần Ngọc Song tự biết cơ thể mình không còn như trước, nên phải thật cẩn thận, không đợi được nàng ta liền không đợi, nghỉ ngơi cho tốt, phải tĩnh dưỡng thân thể mình cho tốt mới là quan trọng nhất, để Phúc nhi hầu hạ đi nghỉ, không lâu sau đó liền ngủ, nhưng đến nửa đêm lại bỗng dưng tỉnh giấc vì khó chịu.

“Phúc nhi... Phúc nhi...” Tần Ngọc Song lớn tiếng gọi, không biết vì sao ngực của nàng rất khác thường, cứ như bị một tảng đá nặng đè lên, rất khó chịu.

Ở bên ngoài Phúc nhi nghe được tiếng gọi, bừng tỉnh từ trong mộng, vội vàng tiến vào, trên mặt đầy vẻ khẩn trương, “Phu nhân... phu nhân người làm sao vậy?”

Phúc nhi thấp sáng đèn, nhìn thấy Ngũ phu nhân ôm ngực trên giường, Ngũ phu nhân hiện tại đang có thai, mọi chuyện phải cực kì cẩn thận, thấy bộ dạng khó chịu như vậy của Ngũ phu nhân, chân tay của Phúc nhi luống cuống lên.

“Đi rót cho ta chén nước, không biết tại sao lại thế này, trong ngực ta rất khó chịu.” Tần Ngọc Song nhíu mày, nhanh chóng phản phó, xốc chân lên, vịn vào giường đứng lên đi đến tháp ngồi xuống, không biết vì sao đi kèm với cảm giác khó chịu trong lòng lại nổi lên một tia bất an.

Phúc nhi nhanh chóng bưng nước lên, Tần Ngọc Song uống xong, ngồi ở trên tháp không thể nào ngủ tiếp được, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng Tần Ngọc Song phản phó Phúc nhi: “Thời gian này, ngươi phải hết sức chú ý, ngươi không nên quên lần trước bị Lục phu nhân tận dụng chỗ trống, canh ngươi đem cho ta uống bị người ta hạ dược, may mắn đó chỉ là thuốc mê, chỉ có thể làm ta ngủ mê, nhưng nếu lần này lại có người hạ thuốc, làm hại đến đứa con trong bụng ta, ngươi có thể đoán được hậu quả gì xảy ra.”

Thân thể phúc nhi ngẩn ra, nhanh chóng quỳ xuống đất, “Phúc nhi biết sai, ngày đó là do Phúc nhi sơ xuất, không biết Đại phu nhân động tay động chân ở trong canh, Phúc nhi...” Cho tới bây giờ Phúc nhi cũng không biết chén canh đó bị hạ dược bằng cách nào, ngày ấy Ngũ phu nhân chưa có trách phạt, Phúc nhi có thể nhìn ra được thực sự Ngũ phu nhân cũng chút có oán trách.

“Tốt lắm, ngươi mau đứng lên, về sau đừng để cho chuyện như thế phát sinh nữa là được, tương lai của ta cùng tiểu thiếu gia đều là do ngươi chiếu cố, đợi cho đến lúc tiểu thiếu gia sinh ra, ta tất sẽ không quên công lao của ngươi.” Tần Ngọc Song liếc mắt nhìn Phúc nhi, hiện tại chuyện quan trọng nhất không phải là trách cứ, Phúc nhi là nha hoàn thân cận của Tần Ngọc Song, thu mua được Phúc nhi mới có thể khiến cho bản thân mình và đứa con trong bụng được an toàn hơn nữa, Đại phu nhân tất nhiên sẽ không để cho mình an toàn sinh hạ đứa con này, tính tình của Đại phu nhân không phải Tần Ngọc Song không biết, ở ngoài mặt tuy rằng rất hiền lành, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng thực chất chính là một tiểu nhân âm hiểm, hèn hạ ghen tị không nói,

còn có thủ đoạn độc ác, lần trước làm cho mình phải chịu diên tình (Lạc chưa đọc chương này theo QT là hình phạt đim giếng nên để nguyên từ không dám dịch bậy :>) chính là có tâm tư dồn mình vào chỗ chết, ngay cả lời nói của lão gia hôm nay cũng mang theo vài phần cảnh cáo, nghĩ kĩ lại thì bản thân phải cảnh phòng bị đối với Đại phu nhân.

“Cảm ơn phu nhân, Phúc nhi nhất định sẽ chú ý, sẽ không lơ là.” Phúc nhi đứng lên, nghe thấy Ngũ phu nhân nói sẽ không quên công lao của mình, trong lòng tất nhiên sẽ vui vẻ, ở trong phủ này, chủ tử có địa vị cao, thì những người hầu kẻ hạ địa vị cũng sẽ cao theo, tựa như Cố đại nương đang hầu hạ Đại phu nhân vậy, nếu như Ngũ phu nhân thật sự sinh cho lão gia một tiểu thiếu gia sau này chắc chắn rằng địa vị của Ngũ phu nhân ở trong phủ sẽ không thấp, Đại phu nhân tuy rằng là chính thất nhưng lại không có con, chỉ có duy nhất một nữ nhi là Đại tiểu thư, nay cũng đã nằm trên giường, người không ra người quý không ra quý, cả ngày ở Khôi Thủy Uyển đánh chửi hạ nhân làm niềm vui, so với người diên cũng chẳng khác là bao.

Đại tiểu thư không thể trông cậy vào, địa vị sau này của Đại phu nhân ở trong phủ sợ rằng khó nói trước.

Một đêm này, khi trời hừng sáng Tần Ngọc Song mới ngủ lại được, cũng chỉ nằm ở tháp thượng, vừa ngủ được không bao lâu lại bị Phúc nhi đánh thức, Tần Ngọc Song mở mắt trong lòng không khỏi vì bị quấy rầy giấc ngủ mà nổi lên một tia khó chịu, “ Chuyện gì? Không phải ta đã nói rồi sao? Lúc ta ngủ không được quấy rầy.”

“Ngũ phu nhân...” Phúc nhi vẻ mặt khó xử, đang nói thì phía sau liền vang lên một tiếng nói khác cắt ngang lời của Phúc nhi.

“Ngũ muội, thời gian đã sắp tới trưa mà muội còn chưa thức dậy sao? Ngũ muội thật có phúc khí nha.” Tiếng nói của Đại phu nhân truyền đến, người cũng đi tới theo tiếng nói, đi theo phía sau Đại phu nhân còn có Cố đại nương, nhìn thấy Tần Ngọc Song đang nằm ở trên tháp, mày khẽ nhíu lại, “Kìa, Ngũ muội sao lại nằm ngủ ở trên tháp? Thân thể muội bây giờ không còn như trước kia, ngủ ở trên tháp làm sao có thể so với nằm ở trên giường? Vạn nhất làm hại đến đứa nhỏ của muội thì phải tính làm sao?”

Tần Song Ngọc nhìn vẻ mặt tươi cười của Đại phu nhân, trong lòng thầm nghĩ đối trá nhưng trên mặt cũng tươi cười, “Phiền đại tỷ quan tâm, đại tỷ đến Vô Song Các của ta ắt là có việc?”

“Có việc đương nhiên là có việc.” Đại phu nhân ngồi thẳng trên tháp, lôi kéo tay Ngũ phu nhân vô cùng thân thiết, “Ngươi là tỷ muội của ta, tỷ tỷ đến thăm muội muội ngươi nói có được tính là đại sự? Muội muội nay có thai ta là tỷ tỷ đương nhiên muốn quan tâm chiếu cố, ngươi và ta đều là thể thiếp của lão gia, dù có làm gì thì cũng vì một người nam nhân.”

Trong lòng Tần Song Ngọc cười lạnh, “Nếu muội nhớ không lầm, hôm qua tỷ tỷ nghe nói Song Ngọc mang thai liền hôn mê bất tỉnh.”

Ngữ khí lạnh như băng, nàng không che dấu chút châm chọc, dứt lời, quả nhiên trên mặt Đại phu nhân trắng bệch vài phần, haha cười nói, “Muội muội hiểu lầm, tỷ tỷ cao hứng còn không kịp làm sao có thể vì vậy tức giận, còn hôn mê? Lời này truyền ra ngoài ta làm sao gặp mặt người khác?”

Tần Song Ngọc vẫn như trước cười cười, nhưng trong lòng vẫn là âm thầm oán: Lưu Hương Liên ngươi còn có mặt mũi sao?

Đại phu nhân không thấy Tần Song Ngọc nói lời nào, dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng, “Ngươi cùng lão gia đi U Châu, quý phủ từ trên xuống dưới đều do ta lo liệu, vì nghề nghiệp của ngươi cùng lão gia hỏi phủ, tỷ tỷ ta đây sáng sớm đã chờ tại cửa phủ, chắc do thân thể suy nhược mới chóng đờ không được liền ngã đi, muội muội chớ hiểu lầm tỷ tỷ.”

“Nga? Phải không? Kìa Song Ngọc là hiểu nhân tỷ tỷ?” Ngoài mặt Tần Song Ngọc nói thế xong trong lòng không có cho là hiểu lầm. Nàng nào có hiểu lầm nàng ta? Tần Song Ngọc hiểu rõ Lưu Hương Liên a!

“Muội muội ngươi đang có bầu, sáng nay tỷ tỷ liền cho cố đại nương nấu bát canh năm đó tỷ tỷ mang Yên nhi từng uống qua, không những bổ thận mà đối với việc nôn ọe cũng có chút tác dụng.” Đại phu nhân nói xong liền cấp cho Cố đại nương bên cạnh một ánh mắt.

Tần Song Ngọc nhìn đến tay Cố đại nương đang bưng một cái bát, bộ dạng thật cẩn thận, thập phần để ý. Tần Song Ngọc vừa thấy bát canh trong lòng liền cảnh giác, đêm qua nàng vừa mới phân phó sự tình với Phúc nhi, không ngờ sáng sớm hôm nay, Đại phu nhân liền động thủ? Vẫn là tự mình đem canh đưa lại đây!

Bổ thận? Hừ! Sợ là mục đích Đại phu nhân không phải giúp nàng bổ thận.

“Đại tỷ! lòng tốt của tỷ muội xin nhận, nhưng Song Ngọc vừa tỉnh, không có khẩu vị, Phúc nhi mau nhận canh trên tay Cố đại nương chớ để Cố đại nương mệt nhọc, đại tỷ, canh này để lát nữa ta uống được không?” Tần Song Ngọc có chút khó xử hỏi, vừa nói bộ dạng nàng nhìn có chút suy yếu.

Đại phu nhân nhíu mày, “Này sao được? Muội muội canh nguội mùi vị sẽ khó uống, muội tốt nhất là uống ngay đi.”

Khi nói chuyện đã muốn đem bát canh trên tay Phúc nhi nhận lấy, tự mình múc một thìa đưa đến bên miệng Tần Song Ngọc.

Tần Song Ngọc càng cảm thấy canh này có vấn đề, làm sao có thể thuận theo nàng ta uống canh, uống xong một ngụm sợ rằng đứa nhỏ trong bụng khó bảo toàn, nàng không thể lấy đứa nhỏ ra mạo hiểm.

“Đại tỷ, Song Ngọc thật không muốn uống, Song Ngọc vừa tỉnh có chút không thoải mái, cũng không có khẩu vị, Đại phu nhân nếu không có việc Song Ngọc không thể tiễn, Phúc nhi ngươi thay ta tiễn Đại phu nhân cùng Cố đại nương.” Sắc mặt Tần Song Ngọc hơi trầm xuống, vừa rồi trên mặt còn mang theo vài phần ý cười, hiện tại, không thấy một chút ôn hòa, thẳng thừng hạ lệnh đuổi khách, nàng cũng mặc kệ trước mặt có phải là Đại phu nhân hay không, dù là Đại phu nhân nàng vẫn hạ lệnh tiễn khách.

Mặt Đại phu nhân đen lại, trong mắt hiện lên một tia tức giận nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, “Nếu muối muối không thoải mái, tỷ tỷ liền đi, bất quá bát canh bổ này cũng không tệ, ta để ở đây, khi nào muối có khẩu vị liền nếm thử, tỷ tỷ chính là muốn tốt cho người, ngày mai tỷ tỷ lại cho người mang đến.”

Đại phu nhân đứng dậy, đem bát canh đặt lên bàn, liếc nhìn Tần Song Ngọc một cái trong lòng hừ lạnh một tiếng, lập tức đi khỏi phòng.

Đợi cho Đại phu nhân đi khỏi Vô Song Các, Tần Song Ngọc mới thoáng nhìn đến bát canh trên bàn, lạnh giọng phân phó, “Phúc nhi, đem thứ này đồ đi cho ta.”

Hừ, Đại phu nhân muốn hại nàng, không có dễ dàng như vậy.

“Vâng, phu nhân.” Phúc nhi theo phân phó, đem canh Đại phu nhân mang đến liền đồ đi, trong lòng Ngũ phu nhân nghĩ gì nàng tự nhiên cũng hiểu, Ngũ phu nhân chính là đề phòng Đại phu nhân hạ thủ nhưng nghĩ đến cái gì Phúc nhi nhủ này, “Phu nhân, Đại phu nhân vừa rồi nói ngày mai còn đưa tới.”

“Hừ, nàng ta đưa là việc của nàng ta, ta đồ là việc của ta, xem nàng ta như thế nào.” Ngũ phu nhân vuốt ve bụng mình đầy vẻ ôn nhu, “Đứa nhỏ, người yên tâm, nương sẽ bảo hộ người thật tốt, ai cũng không thể hại đến mẫu tử chúng ta.”

Xem ra, mấy tháng này nàng phải đề phòng Đại phu nhân mới được.

Đại phu nhân cùng Cố đại nương rời khỏi Vô Song Các, ý cười trên mặt Đại phu nhân biến mất, nghĩ đến bộ dạng Tần Song Ngọc vừa rồi trong lòng liền hiện lên chút khinh thường.

“Phu nhân, nô tỳ thấy ý tốt của người Ngũ phu nhân sợ là không dám nhận đâu!” Cố đại nương thử mở miệng, “Thật là không biết tốt xấu, Ngũ phu nhân chắc sẽ không uống canh kia.”

“Cũng không có kì vọng nàng ta nhận, nếu nàng ta không uống, thực cũng không sao, nàng ta không phải sợ ta hạ thủ trong canh hại nàng ta cùng nghiệt chủng sao? Tần Song Ngọc quá coi thường Lưu Hương Liên ta rồi.” Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, nàng là không thể chấp nhận đứa nhỏ nhưng làm sao có thể ngây ngốc trắng trợn hạ độc vào canh như vậy?”

Tần Song Ngọc đã phòng bị nàng thái quá, ngay cả điểm này cũng không nghĩ thông suốt, nếu thực sự uống canh mình đưa đến rồi sinh non, lão gia trách tội xuống nàng cũng không thể chống đỡ được. Nàng không thể vì hại Tần Song Ngọc mà đem chính mình kéo xuống.

“Phu nhân, vạn nhất Ngũ phu nhân thật sự sinh ra tiểu công tử, nên làm cái gì bây giờ?” Cố đại nương cẩn thận liếc nhìn chủ tử từ một cái, Ngũ phu nhân nếu sinh công tử, đối với Đại phu nhân là bất lợi, ngày trước Đại phu nhân còn có đại tiểu thư nhưng hiện tại đại tiểu thư...

Vừa nghĩ tới tình hình đại tiểu thư ở Khôi Thủy Uyển, Cố đại nương nhủ chặt mi không thể giãn ra.

“Nếu thật sự sinh tiểu công tử ta đây là tỷ tỷ đương nhiên nên vì nàng ấy mà vui mừng.” Khóe miệng Đại phu nhân gợn lên, trong lòng đầy ác ý, ha ha.... Tần Song Ngọc à Tần Song Ngọc thật hi vọng người có thể thuận buồm xuôi gió sinh con, nhưng phải xem người có bản lĩnh đó không.

Suốt ba ngày Đại phu nhân đều theo lời nói mỗi ngày mang canh cho Tần Song Ngọc, bọn hạ nhân nhìn hành động của nàng đều ca ngợi Đại phu nhân hiền lành rộng lượng, mà ngay cả An Bình Hầu gia cũng có cái nhìn khác với Đại phu nhân, nhưng hẳn không có đề ý nhiều lắm.

Đương nhiên Đại phu nhân đưa canh Ngũ phu nhân không có uống, mỗi ngày sau khi Đại phu nhân rời đi liền cho Phúc nhi đem canh đi đồ, một giọt cũng không có uống.

Ba ngày nay Tần Song Ngọc cũng không có dễ chịu, không biết tại sao, nửa đêm nằm trên giường ngực liền khó chịu, không thể không ngồi dậy, có đôi khi cả đêm không ngủ được, đến ngày hôm sau mới miễn cưỡng ở trên tháp nhắm mắt được một lúc.

Ba ngày nay không biết An Bình Hầu gia đi đâu, không có qua đêm ở Vô Song Các điều này làm Tần Song Ngọc có chút hờn giận. Tần Song Ngọc liền đi tìm An Bình Hầu gia làm nũng một phen rốt cục An Bình Hầu gia cũng đáp ứng nàng đêm nay nghỉ tại Vô Song Các.

Tâm tình Tần Song Ngọc tốt lên sớm đã tắm rửa ở trong phòng chờ An Bình Hầu gia, lúc này An Bình Hầu gia không có nuốt lời, đến qua đêm vào phòng Tần Song Ngọc nhìn đến bộ dạng mê người của nàng, mâu quang vì liễm.

"Lão gia...." Tần Song Ngọc kéo tay An Bình Hầu gia, muốn thay hắn cởi áo lại bị hắn đẩy ra.

"Ngủ đi!" An Bình Hầu gia đẩy thân thể nàng ra, chính mình đi đến bên giường tự mình cởi ra đai lưng, Tần Song Ngọc nhủ này, không ngờ lão gia lạnh nhạt như thế, chứ không phải là.... Trong lòng trời lên một tia bất an, một ý nghĩ nảy ra, "Lão gia không thích Song Ngọc sao?"

An Bình Hầu gia biết suy nghĩ của nàng, trấn an nói, "Nàng quá lo lắng, hiện tại nàng đang có bầu có thể nào như trước đây được."

"Nhưng là...." Tần Song Ngọc tự nhiên hiểu ra nhưng trong lòng nàng vẫn phòng bị Đại phu nhân cũng Lục phu nhân nếu vì mình mang thai mà lão gia đem lòng đề lên người Lục phu nhân, nàng không cam lòng, nàng phải tính toán cẩn thận để không xảy ra chuyện gì.

"Đêm nay đáp ứng nàng ở chỗ nàng qua đêm, ta đã đáp ứng rồi, nàng còn lo lắng cái gì? Mau ngủ đi! Nàng không ngủ nhưng đứa nhỏ trong bụng nàng muốn nghỉ ngơi nha!" Nói xong, liền kéo tay Tần Song Ngọc, cả hai người đều nằm xuống.

Tần Song Ngọc cảm nhận được hơi thở nam nhân bên cạnh, trong lòng cảm thấy ấm áp, kéo tay An Bình Hầu gia đặt lên bụng mình, thầm nghĩ trong lòng: con, cha người thực chờ mong người!

Trong lòng Tần Song Ngọc tràn đầy ngọt ngào, tựa vào trong lòng An Bình Hầu gia, rất nhanh liền ngủ nhưng đến nửa đêm nàng lại tỉnh dậy, buồn bực khó chịu trên ngực giống mấy ngày trước, lúc này tựa hồ còn nghiêm trọng hơn.

Tần Song Ngọc định giống như trước nhẹ nhàng xuống giường nhưng nhìn đến An Bình Hầu gia đang ngủ nếu nàng xuống giường nhất định làm lão gia tỉnh, hơn nữa nàng có chút không muốn rời xa lão gia, cứ như vậy cố nén, tựa vào lòng An Bình Hầu gia, nghĩ thầm kiên trì thì lập tức sẽ tốt hơn.

Nhưng thời gian trôi qua, khó chịu trên ngực không giảm mà còn tăng, thậm chí bụng cũng bắt đầu lâm nhấm đau, Tần Song Ngọc ý thức được việc nghiêm trọng, cũng cảm nhận được giữa hai chân có vật gì đổ chảy ra.

"A....." Tần Song Ngọc chạm vào chất lỏng dính dính kia, kêu to ra tiếng, đây là chuyện gì? Đứa nhỏ của nàng làm sao lại vậy? Nghĩ đến trong lòng tràn đầy sợ hãi cùng bất an, lúc này nàng bất chấp tất cả, vội vàng lay nam nhân bên cạnh, bối rối kêu "Lão gia.....Lão gia..... người mau tỉnh lại người mau tỉnh lại....."

An Bình Hầu gia bị tiếng gọi này bừng tỉnh, còn buồn ngủ, "Có chuyện gì?"

"Đứa nhỏ, mau cứu đứa nhỏ của thiếp!" Tần Song Ngọc bối rối kêu to, trong đầu hiện lên vô số ý niệm, vì sao lại như vậy? Canh Đại phu nhân đưa tới nàng chưa có uống một giọt nhưng vì sao lại xảy ra chuyện này?

Cảm nhận giữa hai chân mãnh liệt, sắc mặt Tần Song Ngọc đã trắng bệch, đứa nhỏ của nàng sẽ không có việc gì!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Kịch thích thú tính

"Mau, mau, người đâu mau tới!" Ý thức được tình huống trước mắt của Tần Song Ngọc, An Bình hầu gia từ trong mơ hồ hoàn toàn thanh tỉnh, xuống giường thấp đèn sáng lên, liền nhìn thấy phía dưới hai chân của Tần Song Ngọc bị máu nhiễm đỏ cả một mảng, sắc mặt trắng nhợt, "Mau, người đâu, mau tìm đại phu! Mau tìm đại phu!"

An Bình hầu gia cũng gấp lên, thanh âm phát ra to đến mức giống như đấm tất cả nha hoàn của Vô Song các đánh thức, từ sau khi Tần Song Ngọc có bầu, ông liền điều thêm vài nha hoàn đến ở trong Vô Song các, cùng Phúc Nhi hầu hạ Tần Song Ngọc, Phúc Nhi là người tỉnh lại đầu tiên, nghe thấy động tĩnh, liền chạy vào, từ ngoài cửa đã nhìn thấy vệt đỏ chói mắt trên giường Tần Song Ngọc, hoảng sợ mở to mắt, liền chạy ra ngoài, việc quan trọng nhất hiện tại là phải mau gọi đại phu đến, trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện gì!

"Lão gia... Ngọc Song đau quá... Con của chúng ta... Mau cứu cứu hần, lão gia, mau cứu cứu hần..." Cả người Tần Song Ngọc bị sợ hãi vây quanh, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của An Bình hầu gia, trong lòng của nàng lại bất an.

Không cần, con của nàng trăm ngàn lần không cần có việc gì a! Nàng mong muốn lâu như vậy, đợi lâu như vậy, thật vất vả mới như ý nguyện, làm sao lại phát sinh chuyện như vậy? Nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, rốt cuộc là sai ở chỗ nào.

"Ngọc Song, người cố gắng kiên trì, đợi lát nữa, đại phu sắp đến rồi." An Bình hầu gia cầm tay Tần Song Ngọc, lúc này sắc mặt nàng sớm đã tái nhợt như tờ giấy, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu không ngừng tuôn ra, lần trước Dương Mộc Hoan đề non, khi ông trở về thì sự việc đã sớm thành sự thật, giờ phút này ông tận mắt nhìn thấy máu tươi chảy ra từ giữa hai chân của Tần Song Ngọc, máu chảy nhiều đến mức khiến lớp vải dưới người nàng cũng trở nên ướt sũng

"Lão gia... Người đáp ứng ta, phải giữ lại đứa nhỏ... Người đáp ứng ta..." Tần Song Ngọc cầm lại tay của An Bình hầu gia, cắn chặt môi, bất an mãnh liệt làm cho nàng như bắt được một cây cỏ cứu mạng, nàng muốn có một lời hứa, nàng muốn lão gia bảo vệ đứa nhỏ của bọn họ, An Bình hầu gia nhíu mày, ông cũng hiểu được, muốn giữ được đứa nhỏ này, sợ là rất khó, có thể thấy được hai mắt gần như tuyệt vọng của Tần Song Ngọc, đôi mắt này lại giống nhau đến thế khiến ông không thể cự tuyệt được, cắn chặt răng, An Bình hầu gia lại nắm chặt tay nàng, "Tốt, ta đáp ứng người."

"A..." Tần Song Ngọc cắn răng nhấm đau, được An Bình hầu gia hứa hẹn, trong lòng có một ít hy vọng, máu giống như vẫn đang tiếp tục chảy, nàng cũng cảm giác được thân thể mình càng ngày càng suy yếu, trong đầu xoay quanh rất nhiều nghi vấn, vì sao lại như vậy? Vì sao lại như vậy?

Đêm khuya, Hầu phủ đang im lặng, nhất thời loạn cả lên, các sân đều bị động tĩnh bên Vô Song các đánh thức, bên trong Thính Vũ hiên, Bích Châu vội vàng mặc xiêm y, chạy vào phòng của An Ninh, "Tiểu thư, người cũng tỉnh, bên Vô Song các xảy ra việc lớn, tiểu thư, chúng ta... Có nên qua đó xem không?"

Thời điểm An Ninh nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cũng đã biết được đã xảy ra chuyện gì, liếc liếc mi, đứng thẳng dậy, "Không cần gấp, thu thập một chút rồi đi qua cũng không muộn."

Tất nhiên là muốn đi, Hầu phủ phát sinh chuyện lớn như vậy, nàng làm sao có thể bỏ qua?

Nói vậy chắc bên chỗ đại phu nhân cũng biết được tin này rồi!

An Ninh cùng Bích Châu mặc xiêm y, đi ra Thính Vũ hiên, liền gặp được lục phu nhân Tuyết Nhi cũng lại đây, lục phu nhân nhìn thấy An Ninh, trong mắt có một phần lo lắng, "Nhị tiểu thư, ngũ phu nhân nàng..." Nói xong, lại vội vàng tiến lên, bắt lấy tay An Ninh, thấp giọng nói, "Đại phu nhân... Có phải đại phu nhân động thủ hay không?"

Chung quy chỉ là một tiểu cô nương mười chín tuổi, quá mức đơn thuần, để nàng đối mặt với chuyện như vậy, liền không biết dấu điểm cảm xúc của mình, nàng chỉ biết nhị tiểu thư này là một người thành thật, liền không tự chủ được nói ra, nghĩ đến lời nói của đại phu nhân ngày ấy, sắc mặt trở nên trắng bệch, việc này nhất định có liên quan tới đại phu nhân, hai ngày này, nàng vẫn luôn lưu ý, muốn tìm chút manh mối, nếu có thể bắt được nhược điểm của đại phu nhân, thì không có gì có thể tốt hơn, nhưng nhiều ngày qua, nàng lại không có bất kỳ thu hoạch nào

"Tuyệt đi nương, chớ nói lung tung, dù nơi này của chúng ta chỉ có mấy người nhưng nếu để cho những người khác nghe thấy..." An Ninh nhún mày nhắc nhở, Tuyết Nhi đi theo bên cạnh đại phu nhân, chắc chắn là đã nhìn ra một chút manh mối, nàng có thể đem lời này nói với mình, có thể thấy được, nàng đối với mình có vài phần tin tưởng, tuy rằng nàng đối với vị lục phu nhân này chưa từng có quá nhiều cảm tình, nhưng để báo đáp một chút sự tin tưởng này nàng cũng sẽ nhắc nhở nàng ta một chút.

Thân thể lục phu nhân ngẩn ra, ý thức được việc làm của mình, lập tức nhìn ra xung quanh, phát giác chỗ này chỉ có ba người các nàng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong lòng cứ nghĩ tới mà sợ, "Lúc này ta hồ đồ, mong nhị tiểu thư chớ coi là thật."

Lục phu nhân nhìn An Ninh liếc mắt một cái, đối với vị nhị tiểu thư này càng thích thêm vài phần, nàng đang nhắc nhở mình, nếu lời nói mới vừa rồi bị người khác nghe thấy, rơi vào trong tai của ngũ phu nhân, mà trong tay của mình lại không có chứng cứ, như vậy là vu oan giá họa, nếu rơi vào trong tai của đại phu nhân, như vậy, những ngày sau của nàng sẽ cực kì khôn khổ. "Mới vừa rồi bất kể cái gì ta cũng chưa nghe thấy, Bích Châu, người có nghe thấy gì không?"

Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, thân nhiên mở miệng.

"Hồi tiểu thư, nô tỳ cũng cái gì cũng chưa từng nghe thấy." Bích Châu trả lời, sợ rằng cũng chỉ có tiểu thư mới có thể trong tình trạng như thế này mà vẫn trấn định như vậy.

Ánh mắt lục phu nhân nhìn hai người có thêm vài phần cảm kích, kéo kéo khóe miệng, buông lỏng tay An Ninh, "Nhị tiểu thư, vậy Tuyết Nhi liền đi trước."

Không muốn đại phu nhân phát hiện cái gì, nàng không tiện xuất hiện cùng nhị tiểu thư, nói xong, liền vội vàng tăng nhanh cước bộ, hướng tới Vô Song

An Ninh nhìn bóng dáng của nàng, hiểu rõ ý tứ của nàng, lục phu nhân này rất đơn thuần,

nhưng trong vài ngày này nàng cảm nhận được lục phu nhân không giống như ngày trước, không còn nhất gan khi đứng trước mặt đại phu nhân mà thay bằng sự ần ần không dễ phát hiện, có đôi khi, nàng thậm chí còn có thể nhìn thấy hận ý trong đôi mắt của nàng đối với đại phu nhân

An Ninh tất nhiên là không biết chuyện xảy ra đêm đó ở Tuế Lan hiên, nếu biết được, liền có thể hiểu được hận ý của lục phu nhân đối với đại phu nhân là từ đâu mà đến!

Bên trong Cẩm Tú các.

Đại phu nhân vừa nghe nói bên Vô Song các đã xảy ra chuyện, trước tiên liền rời khỏi giường, bà cũng không phải là lo lắng, mà là cao hứng đến ngồi không được.

"Thật tốt quá, tiện nhân Tàn Ngọc Song kia rốt cục thì không thể tiếp tục đắc ý." Đại phu nhân cười lạnh, ánh mắt tràn đầy âm ngoan tàn nhẫn, mấy ngày nay, bà mỗi ngày đều đưa canh bỏ đến chỗ Tàn Ngọc Song, sớm đã không quen nhìn gương mặt đắc ý của nàng ta, hiện tại rốt cục truyền đến tin tức tốt, lần này, xem Tàn Ngọc Song thống khổ như thế nào!

"Phu nhân, chúc mừng phu nhân, nghe động tĩnh bên kia, có thể nói là sự tình cực kỳ nghiêm trọng! Nếu ngũ phu nhân không có đứa nhỏ này, như vậy thật sự phải cảm ơn ông trời chiếu cố phu nhân." Cổ đại nương về mặt tươi cười phụ họa nói.

"Ông trời chiếu cố? Người nghĩ rằng chuyện bên kia là do ông trời sắp đặt sao?" Đại phu nhân hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt hiện lên một ánh sáng

Tươi cười của Cổ đại nương chợt tắt, không rõ ý tứ của đại phu nhân, "Phu nhân, ý của người..."

Chẳng lẽ là đại phu nhân động tay chân sao? Nhưng bà vẫn luôn hầu hạ bên cạnh đại phu nhân, cũng không phát hiện đại phu nhân làm cái gì nha, huống hồ, nếu đại phu nhân thật sự muốn làm cái gì, cũng sẽ phân phó bà mới phải, ngay cả canh mà mỗi ngày đại phu nhân đưa cho ngũ phu nhân, đều không có động qua bất cứ cái gì cả!

Nhưng mặc dù là không động qua tay chân, ngũ phu nhân vẫn không dám uống, mỗi ngày đều mang canh đổ đi, điểm này, đại phu nhân cũng biết được.

"Người cho là ngũ phu nhân qua nhiều năm như vậy vẫn không thể mang thai là vì cái gì? Hừ!"

Đại phu nhân cười một cách cao thâm, thấy trên mặt Cố đại nương càng phát ra nghi hoặc, nhưng cũng không trực tiếp giải thích nghi hoặc cho Cố đại nương, âm lãnh trong mắt càng sâu, thần nhiên phân phó nói, "Mau thu thập một chút, ngũ phu nhân xảy ra chuyện, ta làm tỷ tỷ đương nhiên phải đến trước tiên!"

Lời tuy như thế, lại không nghe ra một chút quan hệ, ngược lại ý tứ vui sướng khi người gặp càng đặc hơn, bà là khẩn cấp muốn nhìn thấy tình huống bi thảm của tiện nhân Tần Ngọc Song a!

Tần Ngọc Song a Tần Ngọc Song, người ngàn phòng vạn phòng, đúng là vẫn còn không phòng được đi! Hừ, bằng kỹ xảo nhỏ nhặt này của người, cũng muốn cùng Lưu Hương Liên ta đấu, thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Cố đại nương thấy đại phu nhân đi ra phòng, nhưng bà vẫn còn đang đắm chìm trong nghi vấn lúc này, phu nhân rốt cuộc đã làm gì, mà ngay cả bà cũng không biết ?

Bên trong Vô Song các, không bao lâu sau khi nghe thấy động tĩnh liền có nhiều người chạy lại đây, đại phu nhân, lục phu nhân, An Ninh, An Lan Hình, cùng với quân gia đều đợi ở trong sảnh, thần sắc ngưng trọng.

Trong phòng, An Bình hầu gia vẫn đứng ở chỗ cũ, đại phu đã thỉnh đến, trong phòng, ngũ phu nhân sớm đã ngắt đi, đại phu kiểm tra một chút, lập tức lắc đầu bất đắc dĩ, "Bẩm hầu gia, thai nhi đã ... Không còn."

Thân thể của An Bình hầu gia lão đảo một cái, không còn? Liền mất đi như vậy? Tuy rằng trong lòng ông sớm đã có dự cảm, nhưng giờ nghe được đại phu nói ra, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể thừa nhận, lúc này cũng không giống như lúc trước của Dương Mộc Hoan, lần này ông là mất mát nhìn thấy thai nhi mất đi!

"Hầu gia người yên tâm, thai nhi tuy rằng không còn, nhưng ngũ phu nhân cũng không có trở ngại, nếu điều trị tốt, thân mình sẽ mau khôi phục ." Đại phu thấy An Bình hầu gia có bộ dáng khổ sở, vội an ủi.

Mi tâm của An Bình hầu gia nhăn càng nhanh, so với ngũ phu nhân, thứ ông để ý hơn chính là đứa nhỏ trong bụng nàng, "Thai nhi vì sao lại mất ?"

Đêm nay, ông luôn ngủ ở bên cạnh Tần Ngọc Song, thẳng đến khi Tần Ngọc Song thống khổ đánh thức ông, ông mới nhận thấy được đã xảy ra chuyện gì, nhưng hai ngày trước đều rất tốt, không thể nào trong thời điểm đang ngủ thai nhi liền mất đi?

"Là do xạ hương làm mất." Đại phu nhíu mày nói.

"Xạ hương? Bản hầu gia không mang theo xạ hương, ngũ phu nhân cũng không có tiếp xúc đến xạ hương." An Bình hầu gia cũng là rất nghi hoặc, nhất thời cảm thấy sự tình có chút không thích hợp.

"Ngũ... Ngũ phu nhân ngày thường thích dùng huân hương, đều là hương liệu bình thường." Phúc Nhi đang hầu hạ ở bên giường của Tần Ngọc Song Phúc Nhi mở miệng, ngũ phu nhân tất nhiên là biết tác dụng của xạ hương, nàng luôn muốn mang thai, làm sao có thể để cho bản thân tiếp xúc đến xạ hương a?

"Này... Lão hủ cũng không biết, có thể đưa hương liệu ngày thường ngũ phu nhân hay dùng cho lão hủ xem được không?" Đại phu đề nghị.

An Bình hầu gia lập tức cho Phúc Nhi một cái ánh mắt, Phúc Nhi lập tức lĩnh hội ý tứ, đến trước bàn trang điểm của Tần Ngọc Song tìm kiếm huân hương mà ngày thường ngũ phu nhân dùng, đột nhiên, ánh mắt của nàng dừng lại ở trên phương thuốc, có chút nhíu mày, liền đem phương thuốc cất vào trong tay áo.

"Đây là hương liệu mà ngày thường phu nhân hay dùng, cũng là hương liệu đang đốt trong lư hương." Phúc Nhi đem hương liệu đưa tới trong tay đại phu trong tay, thần sắc ngưng trọng.

Đại phu lật xem một chút, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, thờ dãi, "Đây là hương liệu cực kỳ bình thường, cũng không có gì nguy hại."

Con người của An Bình hầu gia căng thẳng, vậy rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

"Lão... Lão gia..." Phúc Nhi lạnh run nói, muốn nói lại thôi.

"Có cái gì, nói, còn ấp a ấp úng làm gì? Người là nha hoàn bên người ngũ phu nhân, ngày thường càng nên chú ý mới đúng." An Bình hầu gia liếc Phúc Nhi một cái, trong lời nói lộ ra trách cứ.

Phúc Nhi cầm lấy phương thuốc trong tay ra, "Đây là phương thuốc, lúc phu nhân còn chưa đi U Châu thường uống mỗi ngày, phu nhân nói, đây là phương thuốc điều trị thân mình, có thể giúp phu nhân nhanh chóng mang thai, Phúc Nhi không biết..."

Nghe Phúc Nhi nói, An Bình hầu gia đoạt mạnh lấy tờ giấy trong tay nàng, giao cho đại phu, "Đại phu, người nhìn xem, phương thuốc này có vấn đề gì không?"

Đại phu tiếp nhận phương thuốc, nhìn hơn mười dược liệu trên mặt giấy, mi tâm càng ngày càng nhăn chặt, nhìn hồi lâu, đều không nói lời nào, nhưng thần sắc càng ngày càng ngưng trọng.

"Đại phu, có vấn đề sao?" An Bình hầu gia quan sát được biểu tình của đại phu, thử hỏi.

"Hầu gia, lão hủ nhìn phương thuốc này, hơn mười vị dược liệu phía trên, đều là dược liệu thượng đẳng dùng để điều trị thân thể, nhưng trong đó có hai loại, không thể dùng chung một chỗ." Đại phu trầm giọng nói, ai lại đưa phương thuốc độc ác như vậy chứ!

"Ồ?" An Bình hầu gia cả kinh, lấy lại phương thuốc trong tay đại phu, tức giận, thanh âm không khỏi cất cao một chút, "Vậy nếu dùng cùng một chỗ, sẽ có hậu quả gì?"

"Hậu quả..." Đại phu nhíu mày, có chút khó xử nhìn An Bình hầu gia, trầm mặc một lát, vẫn mở miệng đáp, "Nếu dùng cùng một chỗ, dùng trong thời gian dài, nhất định sẽ làm cho người dùng không thể tiếp tục mang thai."

Dứt lời, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt An Bình hầu gia càng thêm trắng bệch vài phần, "Ngũ phu nhân có thể mang thai, nói vậy thuốc này chắc uống chưa được bao lâu."

An Bình hầu gia gắt gao nắm phương thuốc trong tay, là ai ác độc như vậy? Tần Ngọc Song tâm tâm niệm niệm muốn mang thai, nàng nếu là biết chuyện đó, tất nhiên sẽ không uống loại thuốc này, nhất định là có người cố ý hãm hại, trong đầu theo bản năng hiện ra bóng dáng Lưu Hương Liên, tức giận trong mắt càng đậm.

"Lão... Lão gia... Ngũ phu nhân nàng uống thuốc quả thật cũng không lâu, ngũ phu nhân là từ sau khi tứ phu nhân chết liền uống thuốc này." Sắc mặt Phúc Nhi cũng là trắng bệch, không nghĩ tới phương thuốc được ngũ phu nhân cho là bảo bối, lại có tác dụng này, ngũ phu nhân còn hồn nhiên không biết!

"Tứ phu nhân?" Con người của An Bình hầu gia căng thẳng, "Ngũ phu nhân là từ đâu có được phương thuốc này?"

"Ngũ phu nhân nói, đây là do tứ phu nhân cho của nàng." Phúc Nhi không dám giấu diếm, đem nàng những điều nàng biết nói cho lão gia, nàng cũng hiểu được, nguyên lai tứ phu nhân lại hại ngũ phu nhân như vậy! Thời điểm Tứ phu nhân còn sống không phải luôn đối tốt với ngũ phu nhân sao? Vì sao nàng lại làm việc ngoan độc như vậy đối với ngũ phu nhân?

"Dương Mộc Hoan!" An Bình hầu gia lớn tiếng quát, trong mắt bắn nhanh ra một đạo lịch quang, dĩ nhiên là nàng!

Ông còn tưởng rằng là Lưu Hương Liên gây nên, lại không ngờ là do Dương Mộc Hoan

tính kế, Dương Mộc Hoan này, đã chết cũng không yên tĩnh, đều muốn tính kế người khác, chính là, nàng vì sao phải làm như vậy? Điểm này An Bình hầu gia cũng không nghĩ ra.

"Ngũ phu nhân sinh non, chẳng lẽ là do phương thuốc này?" An Bình hầu gia lại hỏi, nhìn về phía đại phu

"Lão gia, ngũ phu nhân từ sau khi đi U Châu về, liền không còn uống qua thuốc này, ngũ phu nhân sinh non, sợ là không có liên quan đến phương thuốc." Trả lời không phải đại phu, mà là Phúc Nhi, giờ phút này Phúc Nhi nhìn Tần Ngọc Song sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường cũng nhíu mày, phu nhân nếu tỉnh lại biết chuyện này, làm sao có thể chịu được?

Riêng việc sinh non đã khiến nàng phải chịu đủ kích nầy còn thêm chuyện của tứ phu nhân... Ai!

Phúc Nhi âm thầm thở dài trong lòng, trong đại viện hầu môn này mà có tình thì không thể tin được a! Không nghĩ qua là bị người khác thiết kế bẫy rập, mà ngay cả người thiết kế bẫy cũng khiến người ta không thể ngờ được.

"Hầu gia, lão hủ nói, ngũ phu nhân sinh non là do xạ hương." Đại phu nhắc lại, lập tức xoay người hướng tới giường lớn, "Hầu gia, lão hủ lại thay ngũ phu nhân bắt mạch, sau đó sẽ viết cho nàng một phương thuốc."

Dứt lời, đại phu liền đi tới bên giường, tay đặt trên cổ tay của Tần Ngọc Song, tinh tế bắt mạch, bắt quá, thời gian càng trôi qua, mi tâm của đại phu nhăn càng chặt, đột nhiên, giống như suy nghĩ đến cái gì, đảo mắt nhìn về phía An Bình hầu gia, "Hầu gia, lão hủ không biết mấy ngày nay bên cạnh ngũ phu nhân có gì dị thường?"

An Bình hầu gia tự nhiên là không biết, nhìn thoáng qua Phúc Nhi, Phúc Nhi lập tức hỏi đáp, "Cũng không có gì dị thường, bắt quá... mấy ngày nay đại phu nhân, mỗi ngày đều mang canh đến cho ngũ phu nhân."

Dứt lời, con người của An Bình hầu gia căng thẳng, tức giận trong mắt càng sâu, nhưng không có chú ý tới thần sắc của đại phu có vài phần quái dị, nhưng lại giống như không thể xác định được, bắt mạch xong, đại phu liền viết phương thuốc, giao cho Phúc Nhi, lập tức bảo Phúc Nhi đem huân hương trong lư hương tắt đi, mở cửa sổ.

Mà chính lúc này, Tần Ngọc Song lại đột nhiên tỉnh dậy, trước tiên là sờ vào bụng của mình, "Hài tử của ta đâu? Lão gia... Ngài đã bảo vệ được hân đúng không?"

Ánh mắt Tần Ngọc Song tràn đầy chờ mong, nhưng khi nhìn thấy thần sắc trên mặt An Bình hầu gia, lòng của nàng cũng lộ bộ một chút, nháy mắt liền hiểu được.

"Không, làm sao có thể? Lão gia, người đã đáp ứng ta! Người đã đáp ứng Ngọc Song sẽ bảo vệ được đứa nhỏ!" Cảm xúc của Tần Ngọc Song không thể khống chế được hết lớn, bất chấp thân thể suy yếu của bản thân, xóc chân lên, đi xuống giường, nhưng khi chân vừa chạm vào mặt đất, toàn bộ thân thể liền lao đảo một cái, té trên mặt đất.

"Phu nhân..." Phúc Nhi cả kinh, bước lên phía trước muốn nâng Tần Ngọc Song dậy, "Phu nhân, người đừng kích động, việc bây giờ cần thiết là phải dưỡng lại thân mình mới tốt."

Tần Ngọc Song sao có thể không kích động? Nàng luôn tâm niệm niệm có một đứa bé, nhưng khi vừa có vẫn chưa được bao lâu thì đã mất, nàng sao có thể tiếp nhận được?

"A... Lão gia, người đã đáp ứng ta... Con của ta ... A..." Tần Ngọc Song thống khổ, điên cuồng kêu, tay đánh xuống đất, dù là Phúc Nhi cực lực ngăn cản cũng không thể ngăn nàng lại được.

An Bình hầu gia nhìn bộ dáng hoàn toàn không khống chế được của Tần Ngọc Song, trong mắt cũng không phải là thương tiếc, mà là không kiên nhẫn.

Động tĩnh lớn do Tần Ngọc Song gây ra vang đến trong sảnh, mọi người trong sảnh đều có thần sắc khác nhau, An Lan Hinh cũng đoán được tính huống bên trong, đứa con trong bụng Tần di nương chắc chắn không thể giữ lại, không biết vì sao, trong lòng nàng lại thở ra nhẹ nhõm, mấy ngày nay, từ khi biết Tần di nương mang thai, nàng vẫn luôn lo lắng bất an, mỗi ngày đều đến Vô Song các, cực lực lấy lòng Tần di nương, nói vô số lời tốt, nhưng nàng cũng không biết Tần di nương có thích hay không, mỗi đêm nàng đều nghĩ xem Tần di có vì có con mà không quan tâm nàng nữa hay không, mỗi đêm đều ngủ không yên, ngay cả Mai Hương hầu hạ nàng cũng nói trong mấy ngày nay nàng đã tiêu tụy không ít, Mai Hương làm sao biết nỗi khổ trong lòng nàng?

Hiện tại biết được tin này, đối với Tần di nương mà nói, có lẽ là tin tức cực kỳ xấu, nhưng đối với nàng mà nói, nàng không thể không thừa nhận rằng khi bản thân nghe tin này thì nàng rất vui sướng, nàng thậm chí từng có ác ý trong đầu, nhưng cuối cùng vẫn không làm.

Hiện tại Tần di nương mất đi cột nhục trong bụng nàng, hẳn là vẫn yêu thương nàng như trước a!

An Lan Hinh nghĩ như thế, trên mặt tuy rằng mang theo bi thương, nhưng đáy mắt lóe ra quang mang, cũng tiết lộ lòng của nàng, An Ninh sớm đã quan sát đến An Lan Hinh, đem của phản ứng của nàng đều xem ở trong mắt, trong lòng hiểu rõ, thần nhiên dịch chuyển

tầm mắt, dừng ở trên người đại phu nhân, đại phu nhân nghe được tiếng kêu thê thảm bên trong, trên mặt không hề che dấu sự vui sướng khi người gặp họa.

Đại phu nhân nghĩ đến cái gì, mâu quang hơi đổi, bước đi tới phòng của Tần Ngọc Song, lúc này không đi vào xem kết cục của nàng ta, càng đợi đến khi nào?

Đại phu nhân đẩy cửa vào, nhìn thấy Tần Ngọc Song, đặc ý trong lòng càng đậm, nhưng trên mặt lại tràn đầy thương tiếc cùng bi thương, bước đến trước mặt Tần Ngọc Song, ý định nâng nàng ta dậy, "Ngũ muội, người hãy nghĩ thoáng một chút, đứa nhỏ này chắc là vô duyên với người, người còn trẻ, về sau còn có cơ hội, nếu như cứ làm hại thân mình như vậy thì phải làm như thế nào cho phải?"

Tần Ngọc Song nghe thấy thanh âm, thân thể ngẩn ra, đờ đẫn ngẩn đầu, nhìn về mặt thân thiết của đại phu nhân trước mắt, ánh mắt nháy mắt trở nên sắc bén, không biết có khí lực từ đâu, đẩy mạnh đại phu nhân xuống đất, "Luu Hương Liên, là người, nhất định là người, nhất định là người không chấp nhận con của ta, chính là người đã giết đứa bé, là người giết giết đứa bé của ta!"

Tần Ngọc Song điên cuồng gầm rú, không ngừng dẫm đạp đại phu nhân đang nằm dưới đất, đại phu nhân cũng không dự đoán được hành động này của Tần Ngọc Song, đã yếu ớt như vậy mà vẫn có sức lực đẩy bà té xuống đất liền biến sắc dùng chút lực đem Tần Ngọc Song đang ở trên người bà đẩy ra, lực đạo này làm cho Tần Ngọc Song ngã lộn trên mặt đất, đại phu nhân đứng dậy, sửa sang lại quần áo đã bị Tần Ngọc Song làm rối loạn, "Ngũ muội, người điên rồi sao? Ta biết người hiện tại tâm tình rất khó chịu, nhưng người cũng đừng vội ngấm máu phun người, oan uổng người đó!"

"Ha! Người tốt? Luu Hương Liên mà cũng là người tốt? Đừng cho là ta không biết tâm tư của người, người ác độc như vậy, ngay cả cốt nhục của lão gia người cũng không buông tha, khi người chết chắc chắn sẽ xuống địa ngục." Tần Ngọc Song lớn tiếng quát, lại tiến lên chỗ của đại phu nhân.

Đại phu nhân nhìn thấy động tác của nàng, liền trốn sau lưng An Bình hầu gia, "Lão gia, thiệp thân có ý tốt muốn quan tâm ngũ muội, nhưng nàng lại không cảm kích, lão gia, người cần phải làm chủ cho ta a!"

An Bình hầu gia lạnh lùng nhìn bà một cái, "Mấy ngày nay người đều đưa canh qua cho Ngọc Song?"

Đại phu nhân giật mình, nhưng thập phần trấn định mở miệng, "Dạ, thiệp thân muốn giúp ngũ muội bồi bổ thân mình, như vậy đứa con trong bụng nàng cũng sẽ có bộ dạng rất tốt."

"Luu Hương Liên, người thú lắm! Người rõ ràng là muốn hại đứa nhỏ trong bụng ta, tình huống bây giờ chắc chắn cùng người có qun hệ!" Tần Ngọc Song bất chấp tất cả, lớn tiếng mắng, lúc trước nàng còn sống đối trá, nhưng giờ phút này, nàng hận không thể lột ra lớp da mặt đối trá của Luu Hương Liên.

Trên mặt đại phu nhân trầm xuống, "Ngũ muội người cũng không nên nói lung tung! Hôm nay chúng ta hãy mời lão gia đến phân xử, mấy ngày nay ta đều có lòng tốt, hãm hại cho người, người đừng tưởng là ta không biết, số canh ta đưa qua người đã uống lần nào chưa?"

Tần Ngọc Song nhú mày, ngay cả An Bình hầu gia cũng nhìn mí, canh Hương Liên đưa tới, Ngọc Song không uống? Điểm này trước đó ông không hề biết.

"Không phải canh kia, người cũng hạ thủ ở nơi khác." Tần Ngọc Song như trước không buông tha, trong phủ này, trừ bỏ Luu Hương Liên sẽ động thủ

với nàng, làm sao còn có người khác? Dứa nhỏ của nàng đang tốt, làm sao có thể vô duyên vô cớ sinh non?

Tần Ngọc Song đau lòng rất nhiều, tất cả bây giờ liền biến thành không cam lòng, vô luận như thế nào, nàng đều phải biết rõ ràng, nếu chứng minh được Lư Hương Liên hại con của nàng, nàng nhất định phải xin lão gia vì nàng làm chủ, làm cho Lư Hương Liên phải trả một giá thật lớn.

"Ngũ muội, người nói lời này, cần phải có chứng cứ!" Đại phu nhân mâu quang rung mình, lạnh lùng nhìn Tần Ngọc Song, giờ phút này, Tần Ngọc Song "Oan uổng" bà như vậy, bà tự nhiên không cần tiếp tục giả trang bộ dáng quan tâm nữa, Tần Ngọc Song một mực chắc chắn là bà, nhưng nàng ta chắc chắn không thể tìm ra được chứng cứ!

"Hầu gia, lão hủ có lẽ biết vì sao ngũ phu nhân lại sanh non." Đại phu vẫn đứng ở bên cửa sổ, đột nhiên mở miệng, nhất thời đem lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người hắn.

Theo sát phía sau đại phu nhân là lục phu nhân, và An Lan Hinh cũng nhìn về phía lão đại phu, đều là vẻ mặt chờ mong, giống như là đang chờ hắn công bố rốt cuộc là ai hại ngũ phu nhân, chỉ có An Ninh là vẻ mặt lạnh nhạt như trước.

"Đại phu, là ai? Người nói cho ta biết, là Lư Hương Liên đúng hay không?" Tần Ngọc Song vội tới bên cạnh đại phu, vội vàng hỏi.

Đại phu nhú nhú mày, lập tức mở miệng nói, "Mới vừa rồi lão hủ cũng cùng hầu gia nói qua, là do xạ hương khiến sinh non, mới vừa rồi trong phòng ngũ phu nhân có một chút huân hương, mới vừa rồi ta bảo Phúc Nhi cô nương đổ ra ngoài cửa sổ, làm tan đi một chút hương khí, lão hủ phát hiện, xạ hương không đến từ nơi khác, mà đúng là từ nơi này tràn đến."

Đại phu chỉ vào chiếc giường của Tần Ngọc Song, mọi người nghe xong lời nói của đại phu, theo hắn phương hướng ngón tay của hắn nhìn qua, đều là vẻ mặt nghi hoặc, đại phu dừng lại một chút, tiếp tục nói, "Xạ hương này hương vị tuy rằng thực nhẹ thực phai nhạt, nhưng không thể gạt được cái mũi của lão phu, mặc dù là hiện tại, mùi hương của xạ hương này cũng không dễ dàng ngửi được, nhưng nếu ngửi trên đó một thời gian liền có khả năng sinh non."

Tất cả mọi người cả kinh, ngay cả An Bình hầu gia cũng không thể tin được nhìn chiếc giường kia, đi đến bên giường, tiêu hóa lại lời nói của đại phu, trên giường này vì sao lại có xạ hương?

Tần Ngọc Song cứng đờ một lát, cũng phục hồi lại tinh thần, nhớ lại mấy ngày nay, nàng ban đêm ngủ đều cảm thấy không khỏe, trong lòng lại chột lạnh, nàng đã nói, vì sao nàng ngủ thẳng đến chạng vạng, thân thể liền không thoải mái, mấy ngày trước khi nàng cảm thấy không thoải mái liền rời giường, hơn nữa còn mất ngủ, nhưng về sau cũng không nghỉ ngơi lại trên giường, mà nằm ở trên tháp, mà tối hôm nay, nàng không đành lòng quấy rầy lão gia, đồng thời cũng nhớ nhưng vòng tay ôm ấp ấm áp của lão gia mới ở kiên trì nằm trên giường, chính vì thế mới khiến nàng sinh non!

Giường này... Nàng ngủ nhiều năm như vậy, nàng cũng không biết, giường này còn có thể trở thành hung thủ giết con của nàng!

"Giường này làm sao có thể có xạ hương?" Tần Ngọc Song sau khi khiếp sợ, liền trở nên điên cuồng, nàng không có biện pháp chấp nhận sự thật này, cẩn thận nghĩ lại, rất nhiều chuyện đều trở nên rõ ràng, mấy năm nay, nàng vẫn không có cách nào mang thai, mỗi lần cùng lão gia hoan ái, đều là tại trên giường này, nếu giường này có xạ hương, nàng làm sao có thể mang thai?

Tất cả hạ nhân ở đây, cùng với lục phu nhân, An Lan Hinh đều có nghi vấn như thế, giường này làm sao có thể có xạ hương? Nếu thật sự có, kia chắc chắn là bị người khác động tay động chân, An Bình hầu gia tất nhiên là hiểu được điểm này.

"Lão gia, Ngọc Song xin lão gia làm chủ cho Ngọc Song và đứa trẻ chưa xuất thể của Ngọc Song a, giường này Ngọc Song cùng lão gia đã ngủ nhiều năm như vậy, từ khi Ngọc Song bắt đầu vào phủ, liền dùng nó, như vậy người đưa chiếc giường đó chính là người mưu hại Ngọc Song cùng với đứa con của Ngọc Song" Tần Ngọc Song bắt lấy cánh tay của An Bình hầu gia, nàng nếu không tìm ra hung thủ, sao thể cam tâm?

"Lão gia, đây là một việc lớn cần phải điều tra thật tốt mới được." Đại phu nhân mở miệng, thái độ cũng thập phần nghiêm túc.

An Ninh nhìn đại phu nhân liếc mắt một cái không dấu vết, thần nhiên liềm hạ mặt mày, đại phu nhân thật đúng là rất tự tin a! Nhưng lại muốn tra xuống, kiếp trước, nàng sở dĩ biết đây là do đại phu nhân gây nên, là do trong lúc vô tình nghe thấy đại phu nhân nói ra chân tướng với An Lan Hinh, Tần Ngọc Song cũng hoài nghi đại phu nhân, nhưng An Bình hầu gia lại không nói tiếp gì.

"Quản gia, nếu ta nhớ không sai, năm đó mấy thư trong Vô Song các, đều do người một tay xử lý đi!" Thanh âm của đại phu nhân phút chốc cất cao lên, ngay tại bên trong căn phòng đang im lặng lại càng thêm vang dội.

Mọi người ồ lên, nhìn về phía quản gia đang đứng ở một bên, thần sắc trong mắt khác nhau, quản gia không nghĩ tới đại phu nhân lại đi đến tên mình, ý thức được cái gì, liền quỳ trên mặt đất, "Lão gia, đại phu nhân... Đây không phải là nô làm, những thứ trong Vô Song các, quả thật là do lão nô một tay đặt mua, nhưng có cho lão nô một trăm lá gan, lão nô cũng không dám làm ra chuyện tình nguy hại đến chủ tử này a."

"Vậy nhất định là có người sai bảo người?" Nếu nói ánh mắt có thể giết người, thì Tần Ngọc Song sợ đã sớm đem vài người trong phòng giết trăm ngàn lần, chỉ cần là người có chút quan hệ tới việc này, nàng đều sẽ không bỏ qua.

Trong lòng quản gia lộp bộp một chút, "Lão nô oan uổng a, ngũ phu nhân, lão nô bất quá là một nô tài, lão gia phân phó nô tài đi thay ngũ phu nhân đặt mua mấy thứ này, lão nô phụng mệnh làm, lão nô cũng không biết rốt cuộc vì sao lại như vậy."

"Ý của người là, lão gia bảo người làm?" Đại phu nhân mâu quang rung mình, trong lòng cũng đắc ý, không ai so với bà biết được đây là có chuyện gì, bất quá, đừng nói là hiện tại đã trôi qua rất nhiều năm, cho dù là năm đó phát hiện ra, cũng sẽ không thể tra đến bà, đối với chuyện này, bà đã bỏ hết tất cả tâm tư vào nó.

"Làm càn!" An Bình hầu gia phẫn nộ quát, lạnh lùng nhìn quân gia đang quỳ, không ngờ lại dám đồ lên người ông?

"Lão gia, con của chúng ta không thể chết không minh bạch như vậy được!" Ngũ phu nhân híp mắt lại, nàng cũng biết, việc này rất khó để tra ra, nhưng nàng không thể trở mặt nhìn việc này cứ thế mà trôi qua, nàng hoài nghi đại phu nhân, nhưng cũng biết, năm đó đại phu nhân đã thay đổi rất nhiều hạ nhân trong phủ, nay muốn tìm chứng cứ, đã khó lại càng thêm khó.

Nhưng hôm nay, nàng dù thế nào cũng phải vì đứa con vừa mất nhỏ ra một ngụm ác khí!

An Bình hầu gia tất nhiên là biết ý định của Tần Ngọc Song, lạnh giọng mở miệng, "Quân gia làm việc bất lợi, làm cho ngũ phu nhân sinh non, từ hôm nay trở đi, đuổi ra Hầu phủ."

"Lão gia... Lão nô oan uổng a, lão nô thật sự không có liên quan tới chuyện này, xin lão gia khai ân, khai ân a." Quân gia không nghĩ tới An Bình hầu gia lại khẳng định tội danh của mình, hẳn nghĩ hẳn ở Hầu phủ nhiều năm như vậy, cần trọng thay Hầu phủ làm việc, cuối cùng lại rơi vào kết cục này!

Quân gia đã không còn trẻ, nếu thật sự bị đuổi ra Hầu phủ, như vậy hẳn sợ sẽ không thể làm bất cứ việc gì nữa như vậy nữa đời sau hẳn biết sống ra sao?

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn hẳn, nhưng không có một ai mở miệng cầu tình, quân gia thấy bản thân cầu xin mà lão gia vẫn thờ ơ, liền vội vàng đem lực chú ý chuyển dời đến trên người ngũ phu nhân, "Ngũ phu nhân, ngài phải tin tưởng lão nô, lão nô không dám hại ngũ phu nhân..."

"Lão gia..." Giờ phút này Tần Ngọc Song cũng đã bình tĩnh xuống, nhìn quân gia đang cầu xin mình, thần sắc trong mắt biến ảo.

Trong lòng quân gia vui vẻ, nghĩ rằng ngũ phu nhân là muốn thay hẳn cầu tình, liền quỳ tới trước mặt ngũ phu nhân "Ngũ phu nhân, cầu ngài xin lão gia đừng đuổi lão nô đi, ngày sau lão nô sau nhất định làm trâu làm ngựa, báo đáp ngũ phu nhân."

Tần Ngọc Song lạnh lùng cười, "Lão gia, Ngọc Song khấn cầu lão gia, thỉnh gia pháp!"

Oanh một tiếng, quân gia như bị sét đánh, giống như không nghe thấy được lời nói của Tần Ngọc Song, những người khác đều có thần sắc khác nhau nhìn Tần Ngọc Song, thỉnh gia pháp? Bọn họ không có nghe lầm chứ? Chỉ có An Ninh nhìn ra tâm tư của Tần Ngọc Song, nàng là muốn giận chó đánh mèo a!

Tần Ngọc Song nhất định là biết sự tình đã qua nhiều năm, rất khó tra ra, nay lại tìm ra được một người chịu trách nhiệm nàng làm sao quân hẳn có phải bị oan hay không, nàng vừa mất đứa nhỏ, tức giận tích tụ trong lòng, nàng làm sao lại không phát tiết ra?

"Lão gia, quân gia làm việc bất lợi, tạo thành hậu quả như vậy, nếu chỉ đuổi ra khỏi Hầu phủ như vậy thì đã quá nhẹ." Ngữ khí của Tần Ngọc Song lại kiên định, giương mắt nhìn về phía An Bình hầu gia, "Lão gia, con của chúng ta mệnh khổ a!"

Trong lòng An Bình hầu gia căng thẳng, ông sớm đã đắm chìm trong niềm vui có thêm con cái, tuy rằng ông không phải thật sự để ý Tần Ngọc Song, nhưng nàng mang thai cũng đã mang đến hy vọng cho ông, nay đứa nhỏ lại không còn, nói thật, dù là lãnh tình như ông, trong lòng cũng là có chút không vui.

"Lấy gia pháp!" An Bình hầu gia trầm giọng nói, hiển nhiên là ngầm đồng ý với ý định của Tần Ngọc Song.

Lời nói mạnh mẽ của An Bình hầu gia, khiến cho quân gia vẫn còn thất thần vì lời nói của ngũ phu nhân bùng tình, ý thức được ý định của ngũ phu nhân, sắc mặt quân gia sợ tới mức trắng bệch, "Lão gia, ngũ phu nhân... Khai ân a... Cầu các ngài khai ân a, vì làm nô đã hầu hạ các ngài nhiều năm như vậy xin các ngài khai ân, đại phu nhân... Xin ngài thay lão nô cầu tình..."

Quân gia đã ở trong phủ nhiều năm như vậy, hẳn đương nhiên biết gia pháp là có ý nghĩa gì, tứ phu nhân cùng ngũ phu nhân đều đã từng chịu roi hình, mà hẳn cũng đã tận mắt nhìn thấy bộ dáng chảy da tróc thịt khi bị phạt roi, chỉ nhìn thôi đã thấy rất tàn khốc rồi, nếu như roi kia đánh vào trên người bản thân mình, thì với cái bộ xương già này của hẳn cũng không thể sống được.

Nhưng hẳn cầu tình vẫn không thể khiến cho bọn họ thay đổi sắc mặt, không bao lâu sau, roi được mang lên, An Bình hầu gia đang muốn phân phó hạ nhân chấp hành gia pháp, thì Tần Ngọc Song lại mở miệng, "Lão gia, để cho Ngọc Song làm đi!"

Ngữ khí lạnh như băng, mặt không chút thay đổi, chỉ có con mắt là tràn ngập lửa hận, không chờ An Bình hầu gia trả lời, Tần Ngọc Song liền lấy roi trong tay gia đình, gắt gao nắm trong tay.

"Ngũ phu nhân, người thân mình suy yếu..." Phúc Nhi lo lắng nói, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của ngũ phu nhân, bộ dáng suy yếu kia, giống như tùy thời đều có thể ngã xuống.

Trong lòng Tần Ngọc Song chỉ nghĩ muốn phát tiết sự tức giận trong lòng, tức cả sức lực của nàng đều do sự tức giận và hân ý chống đỡ, bằng không, nàng sớm đã ngã xuống, nàng dù suy yếu, nhưng hôm nay cũng muốn nhả ra cục tức này, mặc dù quân gia không phải là hung thủ trực tiếp, nhưng nàng nếu không phát tiết, thì cả đời này của nàng sẽ bị oán khí và sự không cam lòng bao phủ.

Cho nên, Tần Ngọc Song không nhìn Phúc Nhi, nắm roi, đi đến trước mặt quân gia, ở trong ánh mắt của mọi người, dơ cao cái roi trong tay, quân gia tự biết hôm nay vô luận như thế nào đều trốn không thoát xui xẻo này, nhưng thời điểm một roi roi xuống, hẳn vẫn không có chuẩn bị tốt.

Ba một tiếng, cơ hồ là bong da tróc thịt, mũi nhọn đâm vào da thịt, Tần Ngọc Song cũng từng bị roi này quất vào nên biết phải đánh như thế nào, dùng sức như thế nào mới có thể làm cho người chịu hình càng thêm thống khổ, lúc này đôi mắt nàng trở nên điên cuồng, nghe thanh âm đau đớn của quần gia, cũng càng thêm kích thích thú tính bên trong nàng.

"Trả lại con cho ta, trả lại con cho ta... Trả lại con cho ta!"

Tần Ngọc Song điên cuồng quát to, trong phòng, chỉ có tiếng gào của Tần Ngọc Song, tiếng la thất thanh của qua gia gung với tiếng roi quất vào da thịt, nghe mà cực kì ghê người, sự điên cuồng và tàn nhẫn của Tần Ngọc Song khiến cho đại phu nhân cũng phải nhú mào, thầm nghĩ trong lòng: coi bộ ngày thường bà đã coi thường Tần Ngọc Song này, sự tàn nhẫn của nàng ta so với bà cũng không kém bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Phúc Nhi nghe Tần Song Ngọc thúc giục, không dám chậm trễ, mở miệng nói, "Phu nhân, hôm qua nô tỳ vô tình để đại phu nhìn thấy phương thuốc người uống hàng ngày, đại phu hẳn nói...."

"Hắn nói cái gì?" Tần Song Ngọc lại thúc giục, nhắc tới phương thuốc kia thần sắc nàng trở nên chuyên chú, phương thuốc kia chính là đại ân của nàng, sau khi sinh non, dựa theo phương thuốc này pha trộn, tiếp tục uống, đối với thân thể nàng có hay không có tác dụng.

"Hắn nói, phương thuốc kia đều là dùng dược liệu quý nhất, cao cấp nhất, nhưng, có hai vị không thể dùng cùng nhau." Phúc Nhi tiếp tục nói. Lúc này, nàng đã mở miệng dù lo lắng cũng không có đường lùi, nàng chỉ có thể đem toàn bộ nói hết cho Ngũ phu nhân.

Trong lòng Ngũ phu nhân cũng hối hận, nhớ ngày đó nàng như vậy đi tìm một cái phương thuốc! Tuy nàng không đem toàn bộ hi vọng mang thai đặt lên một phương thuốc nhưng là....

"Không thể dùng cùng nhau? Vậy nếu dùng cùng nhau?" Tần Song Ngọc nghe đến đây trong lòng bỗng căng thẳng, cảnh giác, không ngừng suy đoán, nhưng nàng vẫn không nguyện ý tin tưởng.

Phúc Nhi bị thanh âm sắc bén của nàng làm giật mình, nhảy dựng lên, thân thể khẽ run run, "Phu nhân, đại phu nói, nếu dùng cùng nhau, dùng trong thời gian dài, sẽ vĩnh viễn không thể mang thai."

Oanh một tiếng, sét đánh ngang tai, khoảng khắc đó trong thế giới của nàng tất cả đều trống rỗng, đã kích này giống như thời điểm nàng biết mình sinh non, trong đầu không ngừng quanh quẩn lời nói của Phúc Nhi, đôi môi tái nhợt vô sắc, "Người.... người nói là sự thật?"

Dùng trong thời gian dài sẽ vĩnh viễn không thể mang thai?

"Nô tỳ nói đều là sự thật, nếu có nửa câu dối trá nô tỳ sẽ ngã chết trước mặt phu nhân." Phúc Nhi kiên định, Tần Song Ngọc trấn động không dám tin, Phúc Nhi từ trên mặt đất đứng lên, cẩn thận đỡ cánh tay Tần Song Ngọc, "Phu nhân, người chớ kích động, người vừa sinh non, thân mình...."

"Ha ha..... haha..." Phúc Nhi còn chưa nói hết đã bị tiếng cười điên cuồng, quỳ dúi đánh gãy.

Lục phu nhân vừa đi đến nhìn Tần Song Ngọc cười như vậy, nghĩ nàng không chịu nổi đã kích sinh non nên như vậy, định tiến lên khuyên giải an ủi, lại thấy ánh mắt Tần Song Ngọc trở nên sắc bén.

"Đương mộc Hoan, hảo, một cái Dương Mộc Hoan! Người tính kế ta!" Tần Song Ngọc giờ đã hiểu rõ, hồi tưởng lại tình cảnh ủy thác của Dương Mộc Hoan trước lúc lâm chung, cắn chặt hàm răng, thần sắc lại làm cho người ta sợ hãi.

.....

"Sau khi ta chết, Hinh nhi liền phó thác cho người, tuy Hinh nhi còn nhỏ nhưng cũng hội tụ đầy đủ, sau này, Hinh nhi chính là nữ nhi của người, nếu nàng được gả vào gia đình danh giá.... được vinh hoa, Hinh nhi nhất định sẽ phụng dưỡng người như mẫu thân sinh thành."

"Ngũ muội ở giữa gương của ta có một phương thuốc, đó là do ta nhờ bên nhà mẹ đẻ tìm kiếm, vốn định cho người nhưng sau lại bị trì hoãn.... hi vọng có thể giúp người sớm... sớm cho Hinh nhi thêm một đệ đệ...."

.....

Lời nói của Dương Mộc Hoan quanh quẩn giống như đang châm chọc nàng, Dương Mộc Hoan thật thâm hiểm, nàng đã hiểu tại sao lúc đó Dương Mộc Hoan lại đưa phương thuốc này cho mình. Đây là nàng ta nghĩ cho An Lan Hinh, nếu nàng không có con nối rồi như vậy nàng chỉ có thể dựa vào An Lan Hinh, Dương Mộc Hoan đã nghĩ đến cả chuyện này, tất cả cũng chỉ vì nữ nhi của nàng ta An Lan Hinh. Cho nên, nàng ta mới đưa phương thuốc này cho nàng để nàng đoạn tuyệt con nối dòng, càng đoạn tuyệt hơn hi vọng của nàng!

“Đương Mộc Hoan người thật nham hiểm!” Hai mắt Tần Song Ngọc tóe lửa. Sau khi Đương Mộc Hoan chết nàng đối đãi An Lan Hinh không tệ vậy mà Đương Mộc Hoan như vậy đối đãi nàng! Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng!

“Phốc.....” Tức giận trong lòng, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

“Phu nhân, phu nhân người chớ tức giận, chú ý thân thể chính mình, nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nên nói chuyện này với phu nhân, phu nhân người không cần dọa nô tỳ.” Phúc nhi thấy Tần Song Ngọc học máu, tay chân hoảng loạn, nếu biết việc này đã kích phu nhân nhiều như vậy, nàng liền chờ cho thân thể phu nhân tốt lên mới nói.

“Không người nên nói cho ta biết, nếu không ta còn bị Đương Mộc Hoan kia che mắt!” Tần Song Ngọc lau vết máu trên khóe miệng, ánh mắt rét lạnh như băng, nàng thật là ngu, bị Đương Mộc Hoan tính kế mà không biết gì, còn vì nàng ta mà đường nữ nhi, thành tâm cảm tạ, Đương Mộc Hoan! Người rớt cuộc có bao nhiêu ngoan độc.

“Phúc nhi! Đi, mau đi mời Tam tiểu thư tới đây.” Tần Song Ngọc bắt lấy cánh tay Phúc nhi, ánh mắt lóe ra, Đương Mộc Hoan làm vậy tất thấy đều vì An Lan Hinh, Giờ Đương Mộc Hoan đã chết, An Lan Hinh lại ở trong tay nàng.

Trong mắt xẹt qua tia ngoan độc, nếu người ở dưới tuổi vàng biết được, Tần Song Ngọc nhất định khiến người phải hối hận.

“Phu nhân, nhưng mà người...” Phúc nhi lo lắng thân thể của nàng, nếu mình rời đi... tuy rằng còn có hạ nhân nhưng chỉ có chính mình thật tâm chiều cố nàng.

Đúng lúc này, Lục phu nhân ngoài cửa mở miệng nói, “Phúc nhi người ở chỗ này chiếu cố Ngũ phu nhân, ta đi thỉnh Tam tiểu thư lại đây.”

Tần Song Ngọc khẽ nhíu mày, đúng lúc Lục phu nhân xoay người rời đi liền gọi lại, “Lục phu nhân, ta biết người là người của Đại phu nhân, nhưng ta cho người biết, chuyện này người đừng có nhúng tay vào, bằng không...”

Lục phu nhân giật mình, quay lại, “Ngũ tỷ, Tuyệt nhi không phải người thích xía vào chuyện của người khác, Tuyệt nhi không biết Ngũ tỷ tìm Tam tiểu thư có chuyện gì, Tuyệt nhi chỉ muốn thay Ngũ tỷ làm chút chuyện nhỏ mà thôi!”

Lục phu nhân đột nhiên gọi nàng “Ngũ tỷ”, rõ ràng với nàng mà nói đây là chuyện tốt, Tần Song Ngọc liếc mắt nhìn Lục phu nhân một cái, nhưng không nói gì, Lục phu nhân xoay người lần nữa rời khỏi phòng.

Trong Thính Vũ Hiên

Mỗi lần An Lan Hinh ở đây, An Ninh cái gì cũng không làm mà chỉ ngồi ở trong viện, nàng làm vậy vì không muốn cho An Lan Hinh biết chuyện của mình. Mấy ngày nay Tam muội đến Thính Vũ hiên ngày càng nhiều, nàng ta tính toán cái gì? An Ninh tự nhiên có thể biết bất quá nàng không nhiều lời, coi như ngày thường lui tới giống nhau, dạy nàng ta vẽ tranh, có đôi khi, An Lan Hinh thỉnh giáo nàng cầm kỳ, nàng cũng không giữ lại cái gì tất cả đều dạy cho An Lan Hinh. An Lan Hinh được thiên phú trong thời gian ngắn cũng đã tiến bộ rất nhiều nhưng An Ninh vẫn là không để vào trong mắt.

“Nhị tỷ tỷ người xem Hinh nhi thêu đôi uyên ương này như thế nào?” An Lan Hinh vẽ mắt lấy lòng, cảm xúc thêu trên tay cao hứng đưa tới trước mắt An Ninh.

Hôm nay An Lan Hinh không có học vẽ tranh mà ở trong này học thêu thùa, An Ninh thêu tinh xảo vô cùng, năm đó một bức Mẫu Đan có thể thấy kỹ nghệ tinh diệu. An Ninh thần nhiên liếc qua tấm vải thêu đôi uyên ương trên đó, khóe miệng hơi hơi gọi lên, nhưng không có nói gì.

Bích Châu đã nhìn ra, cười cười nói “Tam tiểu thư có người trong lòng! Sao lại thêu uyên ương vậy?”

An Lan Hinh chính là chờ câu hỏi này, cười lấy lòng An Ninh, đáp, “Bích Châu nhị tỷ tỷ hiểu lầm rồi, Hinh nhi còn nhỏ nào có cái người trong lòng, Hinh nhi thêu uyên ương là vì Nhị tỷ.”

An Ninh nhíu mày, nhìn An Lan Hinh nhíu nhíu mày, Bích Châu hương trí hỏi tiếp “Thêu cho tiểu thư, Tam tiểu thư người thật có lòng!”

“Nhị tỷ rất tốt với Hinh nhi, Hinh nhi cũng nên có chút tấm lòng, Nhị tỷ người xem, đây là nhị tỷ, mà cái này..... là Nam Cung Tướng quân.” An Lan Hinh chỉ lên trên tấm vải thêu đôi uyên ương nói, ngữ điệu êm ái làm cho người nghe thấy thoải mái, ai nghe xong lời này cũng sẽ vui mừng nhưng An Ninh không phải người khác, nàng biết tâm tư An Lan Hinh, như thế nào vì một đôi uyên ương mà thay đổi.

Nam Cung tướng quân! Xem ra An Lan Hinh cũng có chút kỹ xảo!

“Nhị tỷ người không vui sao? Vẫn là Hinh nhi thêu không tốt?” An Lan Hinh không đạt được mục đích mà nhị tỷ cũng không cao hứng, trong lòng không ngừng nổi lên nghi hoặc.

“Muội thêu không có sai, nhưng là, so với đôi uyên ương thì hồ nước có phần đẹp hơn một chút.”

An Ninh thần nhiên, tỏ chút xa cách, không cho nàng ta đạt được mục đích.

Trong lòng An Lan Hinh trôi lên một tia mất mát, Nhị tỷ không thích đôi uyên ương này sao? Lời nói vừa rồi không khiến nhị tỷ vui vẻ sao? Nàng phải suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra phương pháp này! Trong lòng có chút không cam tâm, An Lan Hinh bèn nói trắng ra, “Nhị tỷ và Nam Cung Tướng quân là

trời sinh một đôi, trai tài gái sắc.”

“Nga?” An Ninh nhú mày, An Lan Hinh vẫn như cũ không chịu bỏ cuộc, “Hinh nhi thực cảm thấy như vậy sao?”

“Dạ!” An Lan Hinh liên tục gật đầu, “Hinh nhi thực cảm thấy nhị tỷ cùng Nam Cung tướng quân là duyên trời định.”

“Kìa, Hinh nhi không thích Nam Cung tướng quân sao? Tướng quân phu nhân là vị trí rất ngưỡng mộ!” An Ninh nhấp một ngụm trà, câu hỏi này làm sắc mặt An Lan Hinh cứng đờ.

Theo bản năng An Lan Hinh nghĩ tới những chuyện mình làm, cảm nhận được tầm mắt của An Ninh, nàng rất nhanh kéo kéo khóe miệng, “Nhị tỷ đừng hiểu nhầm Hinh nhi, chỉ có Nhị tỷ cùng Nam Cung tướng quân mới xứng đôi, cũng chỉ có nhị tỷ mới xứng làm tướng quân phu nhân.”

An Lan Hinh sớm đã nghĩ thông suốt, trước hết lấy lòng An Ninh đợi cho mình có năng lực tự bảo vệ bản thân, về sau như thế nào, ai cũng không nói trước được.

Tới lúc đó ai là phu nhân tướng quân, giờ vẫn chưa thể nói trước được.

An Lan Hinh cứ như vậy tính toán mà không biết rằng tâm tư của mình sớm đã bị An Ninh nhìn thấu, An Ninh đặt ly trà xuống, nói một câu, vẫn như cũ làm cho An Lan Hinh không nhận ra thái độ của nàng, Vừa rồi Hinh nhi như vậy lấy lòng, không biết nhị tỷ có chịu nhận hay không?

An Lan Hinh cắn chặt môi, quan sát biểu tình trên mặt An Ninh, chính lúc này, Lục phu nhân vào Thính Vũ Hiên, nhìn thấy An Lan Hinh ngồi cạnh An Ninh liền vội vàng tiến lên, cấp An Ninh một cái gật đầu, lập tức nhìn về phía An Lan Hinh, “Tam tiểu thư, ta cuối cùng cũng tìm được người.”

Mới vừa rồi nàng đi Quỳnh Hoa viện nghe Mai Hương nói mới sáng sớm Tam tiểu thư đã ra ngoài không có trở lại, làm nàng phải đến Thính Vũ hiên tìm một phen, quả nhiên thấy trong này.

Đối với Lục phu nhân mới của phụ thân nàng không có ấn tượng tốt, chỉ vì nàng ta là người của đại phu nhân, cho nên, giờ phút này nàng không thèm để ý đến sắc mặt của Lục phu nhân, “Người tìm ta làm gì?”

An Lan Hinh vốn không phải người ương ngạnh nhưng nghĩ tới việc Đại phu nhân hại chết nương, trong lòng nàng liền hiện lên hận ý, do đó giận chó đánh mèo đổ hết lên người Lục phu nhân.

Lục phu nhân cũng không thêm để ý đến việc nàng vô lễ, trên mặt nở chút tươi cười, “Tam tiểu thư, Ngũ phu nhân đã tỉnh, người cho gọi người, gọi người mau mau qua đó!”

“Thật sự? Tần di nương đã tỉnh?” An Lan Hinh vui mừng, nghĩ đến chén canh mình đem qua, thần sắc chợt tươi tỉnh, Tần di nương nhất định thập phần vui mừng.

Lục phu nhân thấy An Lan Hinh lộ ra ý cười, lại nghĩ tới Ngũ phu nhân đang tức giận, liền cúi đầu không nói một câu.

“Nhị tỷ, Hinh nhi tới thăm Tần di nương, ngày mai Hinh nhi lại đến tìm nhị tỷ.” An Lan Hinh thu lại khăn gấm, có chút vội vàng muốn đi thăm Tần di nương.

“Đi đi!” An Ninh như trước lạnh nhạt, cười nhưng không cười nhưng thần sắc có chút khác thường, Tần Song Ngọc tỉnh, sợ rằng đã biết rõ sự tình, An Lan Hinh đi chuyến này..... sợ rằng sẽ phải chịu tội.

An Lan Hinh nhanh chóng chạy ra khỏi Thính Vũ hiên, Lục phu nhân cũng không có tiến lên ngược lại nhìn An Ninh, “Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư sợ là...”

“Tuyệt di nương, nếu không có việc gì, liền cùng Ninh nhi uống một ly trà.” An Ninh đánh gãy lời nói của nàng ta.

Thần sắc Lục phu nhân cứng ngắc, khi biết rõ ý tứ của An Ninh, nàng không muốn cho mình nói rõ cái gì. Lục phu nhân cũng không từ chối. Nàng ngồi vào vị trí An Lan Hinh vừa này. Tầm mắt An Ninh hướng ngoài hiên, đáy mắt hiện lên chút thâm trầm.

Kiếp trước, Dương Mộc Hoan còn sống, sau khi Tần Song Ngọc biết mình bị hại liền quy tất cả trên người Dương Mộc Hoan. Nhưng mà kiếp này Dương Mộc Hoan đã chết, như vậy Tần Song Ngọc tự nhiên sẽ quy hết tội lên người An Lan Hinh.

Lúc trước Dương Mộc Hoan cũng vì An Lan Hinh mà tính kế, nàng ta dùng tất cả mọi thủ đoạn chỉ mong An Lan Hinh đạt được những điều tốt nhất, nhưng lần này nàng ta lại đẩy An Lan Hinh vào vực sâu.

Tại An Lan Hinh vừa tiến vào đã như xuân yển nhào vào trong lòng Tần Song Ngọc, nhìn Tần Song Ngọc nằm trên giường, vui mừng kêu lên, “Tần di nương, người đã tỉnh, Hinh nhi. ... Hinh nhi thật lo lắng cho Tần di nương a!”

An Lan Hinh đi đến bên giường, không hề che dấu sự thân thiết, bất quá nàng biết sự thân thiết này chỉ là giả.

Nghe thấy tiếng An Lan Hinh trong ngực Tần Song Ngọc đã hùng hực ngập tràn lửa hận, đảo mắt nhìn nàng, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh, “Phải không? Hinh nhi quả thực lo lắng cho Tần di nương sao?”

“Đúng vậy! Tần di nương, người hiện tại thấy thế nào?” An Lan Hinh thấy mặt nàng tái nhợt khẽ nhú mày, cầm lấy tay Tần Song Ngọc. “Tần di nương

người không cần thương tâm như vậy. Tần di nương, đứa nhỏ đã không còn nhưng còn có Hinh nhi! Sau này Hinh nhi lớn lên nhất định sẽ hiểu kính Tần di nương thật tốt, giống như mẫu thân thân sinh.”

An Lan Hinh nghĩ đến những lời tâm huyết này nhất định sẽ làm cảm động Tần di nương, nhưng chính lúc này, nàng cảm nhận được một cổ tức giận sắc bén từ trên người Tần di nương phát ra.

“Hừ! hiểu kính với ta thật tốt?” Tần Song Ngọc hung hăng hất tay nàng ra làn An Lan Hinh lao đảo, thật vất vả mới ổn định được thân thể, An Lan Hinh khó hiểu nhìn Tần Song Ngọc, nhíu mày, “Tần di nương, người tầm sao vậy?”

Tức giận như vậy An Lan Hinh tự nhiên có thể cảm nhận được, nàng làm sai chỗ nào sao? Mới vừa rồi nàng nhắc tới đứa nhỏ, cho nên Tần di nương thương tâm?

“Tần di nương... Hinh nhi không có ý nhắc tới, Hinh nhi chỉ muốn cho Tần di nương biết, từ khi mẫu thân đem Hinh nhi phó thác cho Tần di nương thì Tần di nương ở trong lòng Hinh nhi cũng không khác gì mẫu thân.” An Lan Hinh thổ lộ cõi lòng nhưng dứt lời nhìn đến Tần di nương trong mắt càng thêm châm chọc, ngại trừ châm chọc còn có lạnh lùng, sắc bén.

Tần Song Ngọc hướng Phúc nhi đen nàng nâng dậy, hướng An Lan Hinh vẫy vẫy tay, “Lại đây!”

An Lan Hinh không hề nghi ngờ, bước lên phía trước, đứng trước mặt Tần Song Ngọc trên mặt nở một nụ cười, hết sức lấy lòng, làm nũng kêu lên “Tần di nương...”

Một tay Tần Song Ngọc kéo tay An Lan Hinh, một tay vỗ về gò má nàng, ni non nói, “Khuôn mặt thực làm người ta thương tiếc, Hinh nhi, người là con gái của nàng ta! Ta làm sao có thể thu nhận người!”

Nói xong, không đợi cho An Lan Hinh hiểu được ý mình. Bàn tay vốn như long chom mềm nhẹ vỗ về mặt nàng cũng phút chốc giờ lên lại rất nhanh hạ xuống, mạnh mẽ, hung hăng đánh vào mặt An Lan Hinh.

Ba một tiếng làm An Lan Hinh bất ngờ không kịp phòng bị, không phản ứng kịp, gương mặt non mịn đã sưng đỏ bưng, khóe miệng cũng tràn ra một tia máu.

“Tần... Tần di nương...” An Lan Hinh không thể tin được chuyện vừa xảy ra, trong mắt Tần di nương toàn bộ đều là hận thù. Trong lòng An Lan Hinh chợt bất an, đồng thời vô số nghi vấn cũng xoay quanh đầu, Tần di nương bị sao vậy? Vì sao không hề báo trước mà đánh nàng? Vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn nàng?

“Không cần gọi ta là Tần di nương.” Tần Song Ngọc hừ lạnh ra tiếng, đẩy mạnh An Lan Hinh, An Lan Hinh không có may mắn như lần trước, lần này nàng ngã ngồi trên mặt đất, thái dương còn bị đập vào cạnh ghế, máu tươi nhất thời trào ra ngoài.

An Lan Hinh vô cùng đau đớn, trê đầu có cảm giác mê muội, nhìn Tần Song Ngọc phát ra tức giận, thậm trí so với đêm qua còn có phần dữ tợn hơn.

“Phúc nhi, đem nàng kéo qua!” Tần Song Ngọc lạnh giọng phân phó, trong tay sớm đã cầm vật khi nãy nàng ở Thịnh Vũ hiện theo uyên ương tình tế, bèn nhón, với nàng mà nói thì đó là công cụ rất tốt để theo lên bức tranh, nhưng giờ phút này nó trong tay Tần Song Ngọc lại giống như một thứ vũ khí!!!

Phúc nhi tiến lên, không chút thương tiếc, thô bạo đem An Lan Hinh kéo đến gần giường, hung hăng đem nàng áp chế ở trên mép giường.

“A..... Tần di nương, người muốn làm gì?” Trong lòng An Lan Hinh đầy sợ hãi, nàng không thể chống lại sức lực của Phúc nhi, cả người bị khống chế, ngay cả gãy dựa cũng không được.

Tần Song Ngọc hừ lạnh một tiếng, “Đương Mộc Hoan a Dương Mộc Hoan người chính là tự tay đưa nữ nhi của người lên tay ta, như vậy cũng đừng trách ta không khách khí.”

Nói xong, cây kim trong tay liền đâm xuống làn da của An Lan Hinh, đau đớn trên người nhất thời ập đến, An Lan Hinh kêu đau ra tiếng, nghĩ đến lời nói của Tần Song Ngọc, “Tần di nương, mẹ ta nhờ người chiếu cố ta, vì sao người...”

Vì sao Tần di nương lại ngược đãi nàng?

“Vì sao?” Khóe miệng Tần Song Ngọc khẽ nhếch lên, “Hỏi rất hay, muốn biết vì sao, ta đây liền nói cho người biết!”

Nói xong liền đem tờ giấy ra trước mặt An Lan Hinh, ánh mắt sắc bén, lạnh giọng mở miệng, “Chính người nhìn xem, đây chính là nguyên nhân.”

An Lan Hinh nhận ra phương thuốc kia, “Đây là nường đưa cho người, nường là muốn cảm tạ người đã chiếu cố ta, cũng nhờ nó mà Tần di nương mới có thai, không phải sao?”

Vừa nói xong, Tần Song Ngọc liền cho một tạt tai, cây kim trong tay cũng không hề nhàn rỗi, rất nhanh đã đâm xuống thân thể An Lan Hinh, “Ta đây chính là chiếu cố người, nhưng nường người đối đãi ta như thế nào? Người có biết tác dụng của phương thuốc kia? Nường người thật ngoan độc, nàng ta muốn ta chiếu cố người, thậm chí còn muốn ta chiếu cố người suốt đời, cho nên, nàng ta không muốn cho ta mang thai. Đây chính là tấm lòng của nường người. Hiện tại, người cũng biết vì sao ta đối đãi với người như vậy?”

Đau đớn ập tới càng làm An Lan Hinh chú ý lời nói Tần Song Ngọc, “Không, sẽ không!”

Nàng rõ rồi, Tần Song Ngọc chính là đang lên án phương thuốc kia khiến nàng không thể mang thai nhưng...

“Sẽ không? Dương Mộc Hoan trăm tính ngàn tính cũng không tính đến một ngày ta phát hiện ra sự thật này, càng thêm không ngờ rằng, ta không tìm được nàng ta báo thù nhưng còn có nữ nhi của nàng ta ở trên tay.” Tần Song Ngọc ha ha cười ra tiếng, ánh mắt điên cuồng, “Hình nhi, ngươi nói, Tần di nương nên làm gì ngươi đây?”

Trong lòng An Lan Hinh trùng xuống, như thế nào đây? Nghĩ đến quân gia hôm qua vì Tần di nương mà chết, thân thể không nhìn được run run, trong lòng sợ hãi so với đau đớn trên người còn đánh sợ hơn, hình ảnh ghê người kia làm cho An Lan Hinh không ngừng lắc đầu. “Tần di nương, chắc chắn có hiểu lầm, nương ta sẽ không hại người, cầu Tần di nương buông tha cho Hinh nhi....”

“Bỏ qua cho ngươi? Nương ngươi có từng nghĩ bỏ qua cho ta?” Tần Song Ngọc hừ lạnh, khóe miệng khẽ cười càng trở nên thâm độc, “Phúc nhi, đánh cho ta!”

“Vâng! Phu nhân.” Phúc nhi nhận lệnh, đem An Lan Hinh qua, cắn răng, dựa theo Ngũ phu nhân phân phó từng tát tai một hạ xuống.

“A...A.Tần di nương...” Mặt An Lan Hinh đã sớm sưng đỏ, thanh âm đau đớn đã truyền khắp phòng, thậm trí còn đi ra ngoài Tuế Lan hiên. Tần Song Ngọc lạnh lùng nhìn An Lan Hinh bị đánh, thậm trí còn có một cái răng bị đánh văng ra, nghe thanh âm đau đớn kia hai mắt nhú lại, “Phúc nhi, đem thứ này cấp cho Tam tiểu thư uống.”

Phúc nhi ngăn ra, nhất thời khựng lại, “Vâng! Phu nhân.”

Dứt lời Phúc nhi liền buong An Lan Hinh ra đi đến cạnh bàn, đem bát kia bung tới, bát canh kia chính là sang nay An Lan Hinh mang tới cho Tần Song Ngọc, “Tam tiểu thư, uống đi!”

An Lan Hinh bị đánh cho đần độn, cả người đờ đẫn, giờ phút nhìn thấy bát canh kia, không biết vì sao nàng có linh cảm bát canh đó không thể uống.

“Như thế nào? Không uống? Đây là ngươi đưa tới, ngươi sợ cái gì? Ngươi chính là hạ độc trong bát canh, như thế nào không nhớ người mẹ ác độc đoán mệnh của ngươi. Muốn tiếp tục hại ta bất thành?” Tần Song Ngọc hừ lạnh nói, thương thức cây kim nhỏ trong tay, Dương Mộc Hoan nợ nàng những gì nàng sẽ lấy lại trên người nữ nhi của nàng ta.

“Không, Tần di nương, Hinh nhi không có..... Hinh nhi không hề kê đơn.” An Lan Hinh không ngừng lắc đầu, cho thấy chính mình trong sạch, hia bên má đau rất nặng không thể tưởng tượng được hình dạng lúc này của nó, không lẽ nàng cứ như vậy bị Tần di nương đánh, mà Tần di nương có thể bỏ qua cho nàng sao? Đáp án nàng có thể đoán được, nếu nương quả thực tính kế Tần di nương như vậy thì nàng ấy làm sao có thể bỏ qua cho nàng đây!?

Nương người có biết Hinh nhi giờ như ngồi trên nước sôi lửa bỏng?

“Nếu không kê đơn ngươi liền uống cho ta xem.” Tròng mắt Tần Song Ngọc mở lớn hướng An Lan Hinh nói.

“Không, Hinh nhi không uống...” An Lan Hinh lắc đầu, nàng biết, nếu mình uống chén canh này nhất định sẽ phải hối hận cả đời, nhưng mà nàng cự tuyệt như vậy cso tác dụng sao?

Nàng đã quá coi thường sự kiên nhẫn của Tần Song Ngọc. Thấy nàng không uống thanh âm của Tần Song Ngọc lại lạnh thêm vài phần, “Phúc nhi, Tam tiểu thư không uống, ngươi liền bồi nàng uống!”

“Không!” An Lan Hinh hoảng sợ.

“Vâng! Phu nhân.”

Phúc nhi tới gần, An Lan Hinh nhìn bát canh như nhìn thấy độc dược, cả người không ngừng lùi lại phía sau, giờ phút này nàng muốn chạy trốn khỏi căn phòng, cô lẽ như vậy nàng mới có đường sống. An Lan Hinh nghĩ như vậy lại nghĩ đến lúc khi mình bước svaof căn phòng này có bao nhiêu vui mừng a, nhưng hiện tại... Nơi này, chính là địa ngục của nàng.

An Lan Hinh vô cùng hoảng sợ đứng dậy bỏ chạy, nhưng là, nàng vừa chạy đã bị Phúc nhi nhanh tay tóm lấy xiêm y.

“Muốn chạy!” Phúc nhi hung hăng cầm xiêm y kéo lại. An Lan Hinh một lần nữa ngã ngồi trên mặt đất. Phúc nhi ngồi lên người nàng, một tay bóp miệng làm nàng mở lớn miệng ra.

“Ngô.... Ngô.....” An Lan Hinh giãy dụa nhưng không có tác dụng gì.

“Mau, rót hết cho ta.” Tần Song Ngọc ngồi trên giường chỉ huy, Phúc nhi cũng không có dừng động tác, như vậy mở miệng An Lan Hinh rót hết bát canh vào miệng nàng. An Lan Hinh chống cự không uống nhưng nước scanh kia vẫn theo yết hầu chảy vào trong bụng nàng.

“Khụ khụ..... Khụ khụ...” An Lan Hinh ho một hồi, ôm yết hầu, suy yếu nhìn Tần Song Ngọc, “ngươi cho ta uống cái gì?”

Một chút âm hiểm hiện lên trên mặt Tần Song Ngọc, “Uống cái gì? Sau này ngươi sẽ biết, mặt khác vì ngươi gọi ta một tiếng Tần di nương nên ta nói cho ngươi biết, từ hôm nay trở đi ngươi liền ở lại Tuế Lan hiên cùng ta, Phúc nhi mỗi ngày sẽ cho ngươi một chén dược, ngươi cứ từ từ hưởng thụ!”

Tần Song Ngọc đem tờ giấy kia nhẹ nhàng ném đi, tờ giấy bay lên không trung vài vòng rồi rơi xuống trước mặt An Lan Hinh, ý của nàng đã rất rõ ràng, miệng nàng nói là được nhưng thực ra chính là phương thuốc kia.

“Người....” An Lan Hinh nhìn phương thuốc rồi lại nhìn Tần Song Ngọc, nếu đúng như lời Tần Song Ngọc nói thì phương thuốc này làm cho người ta không thể mang thai... Nàng như vậy uống. Lúc này gương mặt An Lan Hinh nếu không bị đánh đỏ thì giờ đã không chịu nổi mà chuyển sang trắng bệch.

“Ta như thế nào? Hinh nhi người có biết cái gì gọi là báo ứng không? Nương người gieo xuống thì người phải gánh hậu quả.” Tần Song Ngọc cười lạnh, Dương Mộc Hoan muốn nàng không thể có thai như vậy nàng sẽ mang được này cho nữ nhi của nàng ta dùng, Dương Mộc Hoan à Dương Mộc Hoan, nếu người biết ta sẽ dùng cách này đối phó nữ nhi người, người có thể chết mà nhắm mắt hay không?

Ha ha! Nàng muốn Dương Mộc Hoan chết rồi cũng phải sáng mắt!

“Tần đi nương, Hinh nhi cầu người... cầu người đừng làm vậy với Hinh nhi, Hinh nhi thay mẫu thân xin lỗi người.....Hinh nhi...” An Lan Hinh khóc lóc nức nở, nàng không biết nên làm gì. Ngoại trừ xin tha thứ nàng còn có thể làm gì?

Nhưng Tần Song Ngọc không chú ý chút nào tới lời xin lỗi của nàng, ngược lại càng cảm thấy châm chọc, “Xin lỗi là có thể bù lại hết thấy sao? Hinh nhi, người cũng không phải quá ngây thơ, Phúc nhi, đem Tam tiểu thư vào trong, hầu hạ cho thật tốt.”

Mấy lời cuối cùng Tần Song Ngọc như nghiền răng nghiền lợi nói ra, làm người ngoài nghe thấy mà sồn da đầu, trời biết, cái gọi là “Hầu hạ cho thật tốt” là như thế nào.

“Tần đi nương..... Tần đi nương....” An Lan Hinh lớn tiếng kêu to, cả người bị Phúc nhi kéo ra ngoài, không biết có phải vì kêu quá to mà cổ họng nàng đau đớn, giống như bị bàn tay ai đó cào xé.

An Lan Hinh bị đưa vào một căn phòng trong Tuế Lan hiên, chỗ này vô cùng nhỏ hình như là chỗ ở của hạ nhân, khi mở cửa chuột chạy toát loạn, Phúc nhi đem An Lan Hinh đẩy vào trong, lạnh giọng nói, “Tam tiểu thư, người nên ngoan ngoãn một chút, nghe lời một chút, hiểu chưa? Ai bảo người là nữ nhi của Dương Mộc Hoan làm chi?”

Dứt lời, Phúc nhi liếc nhìn An Lan Hinh từ trên xuống dưới rồi đi ra cửa, ngoài cửa vang lên tiếng khóa.

“Phúc nhi tỷ tỷ.....” An Lan Hinh thấy tình huống như vậy vội vàng đứng lên, không ngừng đập cửa, “Phúc nhi tỷ tỷ, người thả ta ra ngoài.... thả ta ra ngoài!.....ta không ở trong này...”

An Lan Hinh nhìn xung quanh, căn phòng này đến cả cửa sổ cũng bị che, làm cho ánh sáng không thể chiếu vào, thật xứng với cái tên phòng tối, chuột kêu chít chít làm nàng co rúm lại.

“A....” cảm thấy có cái gì trên chân, An Lan Hinh vội vàng đá văng thứ đó ra xa, chuột! đó là chuột, “Phúc nhi tỷ tỷ, người thả ta ra ngoài a....”

An Lan Hinh kêu lên làm cổ họng thêm đau đớn, dần dần thanh âm của nàng trở nên khan khan, kêu càng to thì thanh âm của nàng lại càng nhỏ. Một canh giờ sau, An Lan Hinh phát hiện ra tình trạng của bản thân, cả người đang đặt trong địa ngục.

“.....” An Lan Hinh cố gắng muốn kêu ra tiếng nhưng vô luận cố gắng thế nào nàng đều không thể nói ra một chữ. Tần đi nương vừa rồi nói, An Lan Hinh hiểu rõ, nguyên lai... Nguyên lai Tần đi nương dùng độc cam với nàng!

Nàng không bao giờ có thể nói chuyện?!

Sự thật này làm An Lan Hinh giống như bị sét đánh, vì sao lại như vậy? Vì sao tất cả đều giận chó đánh mèo lên người nàng?

Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh của Nam Cung tướng quân, nàng hiện tại là một người câm, dù sau này có cố gắng sợ rằng cũng không xứng với huy hiệu này.

Nghĩ đến đôi uyên ương vừa thêu, tuy nàng nói thêu tặng tỷ tỷ cùng Nam Cung tướng quân nhưng trong lòng nàng... Nàng hi vọng chính mình cùng Nam Cung tướng quân cùng một chỗ, hiện tại..... Nhắm mắt lại, tay nắm thành quyền, nàng không cam lòng, vì sao nàng lại khổ như vậy?

Trong Thính Vũ hiên, An Ninh cùng Lục phu nhân như vậy uống trà thủy chung không có lời nói. An Ninh tựa như không muốn nói mà Lục phu nhân gặp An Ninh như vậy cũng không biết nên nói gì. Nhị tiểu thư luôn làm cho nàng cảm thấy bí hiểm.

Tần Song Ngọc ở Tuế Lan hiên tĩnh dưỡng, An Ninh cũng không gặp lại An Lan Hinh, An Ninh cho Bích Châu đi hỏi thăm một chút, nghe nói, Tam tiểu thư đi đến nhà bà con bên ngoại ở một thời gian.

An Ninh nghe tin tức này cũng có chút hoài nghi. Một hôm An Ninh mang Bích Châu ra ngoài. Trên đường, những đám đông tụ tập vô cùng náo nhiệt. Khi xe đi qua một túp lều, đột nhiên xe dừng lại, An Ninh hơi hơi nhíu mày, đang muốn vén rèm lên xem có chuyện gì bỗng một cây quạt vén rèm lên trước một bước, lập tức đập vào mắt là khuôn mặt bất cần đời cùng với ánh mắt hoa đào, thần thái sáng lạn.

“Xa xa thấy xe ngựa An Bình Hầu phủ, xem ra hôm nay vận khí của Tô Cầm rất tốt! quả nhiên là người nhị tiểu thư!” vẻ mặt Tô Cầm tươi cười, trong lòng nháy nhót đến cực điểm. Vài ngày trước hần cùng Thương Dịch phải rời kinh thành một chuyến, hôm nay mới trở về, không nghĩ tới có thể gặp người muốn gặp!

“An Ninh làm phiền Cầm công tử nhớ thương!” Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, theo bản năng nhìn phía sau hần một chút, không có bóng dáng kia, chẳng biết tại sao nàng có chút buồn bã.

Tô Cầm khôn khéo lập tức hiểu được trong lòng khẽ thở dài. Vốn rất cao hứng nhưng một hành động nhỏ này giống như chậu nước lạnh hắt vào hần, trong lòng thâm than. Tô Cầm hơn hai mươi năm nay đều thuận buồm xuôi gió, ông trời có sao lại trêu ngươi hần, thu lại mát mát trong lòng. Tô Cầm cười đến vui sướng, “Thần Vương điện hạ ở trên lầu!”

An Ninh ngẩn ra, trên mặt hiện lên hai hồi hồng hồng, xấu hổ kéo kéo khóe miệng. “Kìa, thỉnh Cầm công tử thỉnh an Thần Vương điện hạ, nếu không có việc gì An Ninh xin đi trước một bước.”

Vừa rồi nàng sơ suất quá, Tô Cầm tương lai là thừa tướng, đừng nhìn hần cả phờ cả phát nhưng vô cùng khôn khéo. Hần dễ dàng nhìn ra hành động nhỏ kia của nàng.

Trên mặt An Ninh đỏ bừng, làm Tô Cầm nhìn đến ngây người, nghe nàng nói muốn đi trước một bước, nhất thời bốn cợt đùa nói, “Muốn vấn an Thần Vương, liền tự mình đến, Tô Cầm ta cũng không phải người dễ sai khiến.”

Dứt lời liền phân phó Bích Châu, “Mau phụ tiểu thư nhà ngươi xuống xe ngựa, Thần Vương điện hạ ở trên lầu đang đợi.”

Mi tâm An Ninh nhú càng lúc càng chặt, trong lòng đại quẫn. Tô Cầm chính là đang nhạo báng nàng. Nhưng lâu rồi chưa gặp Thần Vương, nàng không nghĩ nhiều liền xuống xe.

“Mời!” Tô Cầm một thân quần áo màu trắng, cả người thoát tục, phong lưu phóng khoáng, cặp mắt đào hoa hướng An Ninh nháy nháy mắt, một cái.

An Ninh nhìn hần như vậy nhẹn không nhịn được cười. Nàng không thể tưởng tượng được trước mặt nàng chính là Thừa tướng trẻ tuổi nhất Đông Tần quốc.

Vào tửu lầu, Tô Cầm nhàn nhã lên lầu hai, khi qua một đại sảnh nghe thấy có người đang nói chuyện về An Bình hầu phủ, An Ninh theo bản năng dừng lại.

“Ngươi nghe nói sao? Có chuyện như vậy? Mộ Tứ phu nhân An Bình Hầu phủ bị đào?”

“Ai nha, đây là chuyện nhà giàu, chắc có người muốn lấy vật bồi táng.”

(vật bồi táng: vật tròn theo cùng người chết.)

“Vật bồi táng? Có phải vì vật bồi táng thật không, ta cũng không chắc bắt quá nghe nói trong quan tài giờ đã trống rỗng. các ngươi biết ý tứ gì chứ?”

“Ý ngươi là...”

“Không phải ý ta nói mà ta nghe người ta nói, sợ là có người làm điều ác, người mà ngay cả mộ nàng cũng không buông tha.”

“Chuyện An Bình Hầu phủ sự tình cũng không ít, lúc trước là đại tiểu thư không biết xấu hổ, hiện tại lại thêm chuyện này.”

“Đừng nói, đừng nói nữa, An Bình Hầu phủ dù gì cũng là một trong tứ đại thế gia, mà An Bình Hầu gia và Đại công tử lại làm quan trong triều, nghe nói Đại công tử còn mới thăng chức được Hoàng Thượng ban cho phủ đệ, Tứ phu nhân là mẹ ruột Đại công tử, không biết Đại công tử sẽ có phản ứng như thế nào với chuyện này?”

An Ninh nghe tới đây mi tâm càng nhú chặt, mộ Dương Mộc Hoan bị quật? Đây là chuyện nàng vừa nghe được sao?

Vật bồi táng? An Ninh biết, lúc đưa tang Dương Mộc Hoan thập phần đơn giản, vật bồi táng sợ là cũng không có bao nhiêu, mà khả năng duy nhất. An Ninh nghĩ đến cái gì, khóe miệng có chút biến hóa kì lạ, Tàn Song Ngọc a Tàn Song Ngọc, thực sự quá tàn nhẫn!

Người đã chết, ngay cả mộ cũng không buông tha.

An Ninh tiếp tục bước đi, đến lầu hai liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng trước cửa sổ, ngón tay nàng theo thói quen vuốt vuốt bên hông một chút, nghe được phía sau có động tĩnh, Thương Dịch quay đầu, trên mặt không còn vẻ đăm đăm như ngày thường mà có chút ôn hòa, “Người đã đến rồi.”

Tiếng nói dịu dàng cùng hùng hậu không khỏi làm cho người khác say mê, nghe thấy thanh âm này cả người An Ninh đều rất dễ chịu.

“Người ta đã mang đến cho ngươi, các ngươi có gì cứ tự nhiên nói, chỉ cần nói không cần để ý tới ta.” Tô Cầm ngông nghênh bước vào ngồi xuống ghế, thành thói uống trà, ánh mắt còn mang theo chút bốn cợt, đặt ý, đây chính là muốn quang minh chính đại nghe người khác nói chuyện.

Cái gì tự nhiên nói, khóe miệng An Ninh giật giật. Bình thường cứ coi như nàng cùng Thương Dịch có chút thân mật, mà nàng cũng có cảm giác Thương Dịch đặt nàng vào trong mắt, nàng biết trong đó có bao nhiêu tình nghĩa. Nhưng nàng là người thông minh, Thương Dịch đã từng nói với nàng rằng hần không thể trở về Bắc Yên quốc là vì cừu hận, nàng cũng biết người nam nhân này cũng phải gánh vác sứ mệnh giống mình.

Ngày ấy ở ngoại ô, hần hỏi nàng có nguyện theo hần... Nàng không thể không thừa nhận đáp án lúc đó là thực tâm. Ở bên cạnh hần, nàng cảm thấy an toàn và ấm áp. Người nam nhân này đối với người khác có chút lạnh lùng, không quan tâm nhưng với nàng thì lại khác.

Thương Dịch nghe Tô Cầm nói vậy cùng không có kiên đề, đi thẳng tới chỗ An Ninh, đem nàng kéo ngồi xuống ghế, động tác tự nhiên giống như đã làm trăm ngàn lần, làm An Ninh không khỏi đỏ mặt, khuôn mặt đỏ ửng cũng làm cho Tô Cầm giật mình rút cảm.

Hần chưa từng gặp qua Thương Dịch như vậy. Nếu biết hần cũng thích An Ninh chắc đã không coi ai ra gì mà nắm tay nàng như vậy, một hồi lâu cũng không có ý định buông tay, nhất thời Tô Cầm cảm thấy mình bị hoa mắt nhất là khuôn mặt đỏ ửng ngọt ngào của An Ninh làm Tô Cầm có chút mất mát. Hần biết An Ninh cùng Thương Dịch thích nhau nhưng hần, hần vẫn thủy chung thích An Ninh, bởi người mình thích mà lộ ra thần sắc thẹn thùng, trong lòng hần có chút ngọt ngào, người khác đã coi hần không tồn tại, vậy hần cùng nên... Trong lòng ê ẩm, Tô Cầm rốt cục cũng đứng dậy, "Ta đi trước!"

Ngữ khí không còn cả phơ cả phát như trước mặc dù hần đã cố ý che dấu nhưng vẫn là công cốc.

An Ninh giật mình, đẩy mắt Thương Dịch cũng lộ ra chút khác thường. Thương Dịch là người thông minh, Tô Cầm lại hành động không giống trước, nếu là trước đây thì Tô Cầm hần phải ở một bên để nhìn trò hay thường thường bốn cọt vài câu, nghĩ đến hoài nghi trước đây của mình với Tô Cầm, giờ phút này trong lòng hần có thêm vài phần khẳng định.

Tô Cầm cũng thích Ninh nhỉ?

Tô Cầm là bạn tốt của hần, vô luận cái gì hần cũng có thể nhường nhưng Ninh thì không được!

Điểm này trong lòng Thương Dịch vô cùng kiên định, vô ý nắm chặt tay An Ninh, nhìn bóng lưng Tô Cầm, Thương Dịch hô hấp thật sâu, "Tô Cầm, ngày mai là sinh nhật ta, người cũng đừng quên."

Nếu là trước kia, hần sẽ không nhiều lời nhắc nhở, Tô Cầm tự nhiên sẽ nhớ sinh nhật hần, nhưng hôm nay thì khác.

Bóng lưng Tô Cầm hơi dừng lại một chút, ý thức được vừa rồi mình không phải làm cho Thương Dịch phát hiện ra cái gì? Trong lòng ảo não, hần mặc dù thích An Ninh nhưng Thương Dịch là bằng hữu không thể bỏ của hần, âm thầm áp chế mất mát vừa rồi trong lòng, xoay người nhìn về phía Thương Dịch cùng An Ninh, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt hoa đào chợt hiện, khôi phục lại bộ dạng ban đầu, "Ta sao có thể quên? Đúng rồi ngày mai là sinh nhật người, hiện tại ta đi đến Bát Trân Các mời Nhị công tử cùng đến, nghe nói lần trước Hoàng thượng hạ chỉ muốn hần làm sứ giả tứ quốc tế, nhìn hần nhỏ như vậy nhưng lại kháng chỉ xem ra hần cũng có chút cam đảm, ngày mai không thể thiếu hần được."

Nói xong, mở quạt ung dung bước đi.

An Ninh vẫn chưa phục hồi tinh thần sau khi biết mai là sinh nhật Thương Dịch lại nghe được Tô Cầm muốn đi Bát Trân Các tìm Nhị công tử cả người giật giật, mà Thương Dịch cũng có chút cứng ngắc, chờ cho Tô Cầm đi khuất, Thương Dịch mới bật phát ra tiếng cười hào sảng, "Sợ là Tô Cầm sẽ lại thất bại, hần muốn tìm Nhị công tử mới vừa ở trước mặt hần sao?"

Nhị công tử kia không phải Ninh thì sao?

Khỏe miệng An Ninh cũng có chút gợn lên, đúng vậy, chính mình là Nhị công tử, Tô Cầm hiện lại đi Bát Trân Các tìm Nhị công tử, sao có thể tìm được nàng đây? Sợ là hần đi một chuyến công cốc.

Đang nghĩ An Ninh bỗng cảm thấy tay mình bị Thương Dịch cầm truyền đến một tia khác thường, Thương Dịch nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nàng, có chút ngứa chút lạ nói không nên lời nhưng không chút ý niệm muốn rút về, cứ như vậy mặc cho hần nắm, trong lòng cũng thông suốt.

"Ngày mai là sinh nhật ta, ta vốn không có tổ chức nhưng cậu lại muốn ở Thần Vương Phủ mở tiệc đãi khách, nàng có thể đáp ứng ta, ngày mai tới Thần Vương Phủ, ta..." Thương Dịch nói thật cẩn thận, giống như sợ An Ninh sẽ cự tuyệt, lại giống như quyết tâm, dừng lại một chút, tiếp tục nói, "Ngày mai ta sẽ mang người đến một chỗ."

"Được ta đáp ứng người." An Ninh gật đầu chống lại tầm mắt của Thương Dịch

Trên mặt Thương Dịch vô cùng vui vẻ giống như có được bảo bối trong thiên hạ, lúc này hần không còn vẻ uy nghiêm của Thần Vương, nắm tay An Ninh thật chặt, trong mắt càng thêm vài phần kiên định, ngày mai hần muốn dẫn Ninh thì đi gặp nàng.

Hai người ngồi một hồi lâu, từ đầu đến cuối Thương Dịch đều không có buông tay An Ninh. Trên đường Thương Dịch đưa An Ninh trở về An Bình hầu phủ tay nàng vẫn lẳng lặng nằm gọn trong bàn tay của hần, thẳng đến Hầu phủ bàn tay Thương Dịch mới buông thả cho tay nàng.

Tuy Thương Dịch xưa nay không thể hiện cảm xúc ra ngoài, giờ phút này bị tình yêu đánh trúng lại giống một đứa trẻ, tham luyến thời gian hai người ở cùng một chỗ, tuy Ninh thì không hứa hẹn cùng hần nhưng nàng để cho hần cầm tay như vậy cũng đã biểu lộ tâm ý cho hần, nàng không có bài xích chính mình, với hần điểm này chính là đại thu hoạch.

"Ninh thì...." Thương Dịch đột nhiên gọi, An Ninh đã đi tới cửa An Bình Hầu phủ lòng vẫn như cũ không tha nhảy xuống xe ngựa, đi đến bên cạnh An Ninh.

An Ninh giương mắt nhìn Thương Dịch, đang muốn mở miệng hỏi lại nghe được thanh âm của hần trên đỉnh đầu, "Ta đưa nàng đi vào."

Dứt lời bắt lấy tay An Ninh, không cho nàng kịp phản ứng liền lôi kéo nàng đi vào cửa Hầu phủ, trời biết hần đầu tranh hồi lâu cuối cùng không muốn dời

đi sớm, liền cam đảm ở lại hưởng thụ cảm giác làm hân ẩm áp.

An Ninh thuận theo đi bên cạnh Thương Dịch, theo sau hai người là Bích Châu với vẻ mặt tươi cười, nhìn bóng lưng hài hòa của tiểu thư cùng Thần Vương điện hạ, Thần Vương chính là thích tiểu thư! Nếu nói có thể xứng với tiểu thư thì toàn bộ Đông Tàn quốc chỉ có Thần Vương điện hạ và Nam Cung tướng quân.

Thần Vương điện hạ đối tiểu thư vô cùng cẩn thận che chở, so với Phi Phiên xú nam nhân chính là săn sóc hơn rất nhiều.

Trong Thính Vũ hiên.

Thật bất ngờ, hôm nay Quân Nhược ở trong sân phơi nắng, nhìn An Ninh trở về trong lòng vui vẻ, nhưng nhìn đến chút bóng dáng khác lại khẽ nhíu mày, tầm mắt hai người va chạm một cái rất nhanh liền tránh đi.

Thương Dịch hướng Quân Nhược gật đầu, sáng sớm nay hắn đã biết Quân Nhược ở trong Thính Vũ hiên, hắn vốn định đưa An Ninh về Thính Vũ Hiên rồi rồi đi nhưng bây giờ hắn không có nghĩ tới phải rời đi, khoe miệng khẽ giơ lên một chút ý cười, cao giọng mở miệng, "Ninh nhi, có thể cho ta xem lư được (gian phòng chế được của An Ninh) của nàng được không?"

Uy lực độc được của Ninh nhi hắn đã thấy qua, nghĩ đến độc điển...

"Được! Người đi theo ta." An Ninh vừa nghe đến lư được, trong lòng lại dấy lên hứng trí, vừa vặn nàng có một thứ muốn cho Thương Dịch xem, kéo tay hắn hai người vội vàng vào trong lư được.

Lư được không lớn, nhưng ngũ tạng(tâm, tỳ, gan, phế, thận) đều đầy đủ cả, cái gì cũng có Thương Dịch vào lư được, quét mắt nhìn bài trí trong phòng, lập tức mở miệng, "Ninh nhi, nàng có nhớ chính mình từng đáp ứng ta, đem độc điển cho ta xem?"

Thương Dịch vừa nhắc tới hai chữ "độc điển" ánh mắt sệt qua một tia khác thường, giống như thống khổ, lại giống như ảm đạm, cả người có sự biến hóa nhỏ, rất quái dị!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Nụ hôn bất thành linh

Thương Dịch nhắc tới việc này, An Ninh cũng nghĩ tới, nàng đã từng nhận lời với hắn, bắt quá... Sâu sắc như An Ninh, giờ phút này cũng là đã nhận ra sự khác thường của Thương Dịch, sự khác thường này là do độc điển sao?

An Ninh không nói thêm điều gì, từ trong một cái hộp nhỏ nằm trong tường lấy ra độc điển, đưa cho Thương Dịch, từ đầu đến cuối, hai mắt của nàng đều không rời khỏi Thương Dịch, nhưng khi Thương Dịch nhìn thấy thứ trong tay nàng, con người thâm thúy liền trở nên trầm, dù là người biết không chế như hắn cũng không cách nào dấu đi sự đáng sợ bên trong đó.

Thương Dịch cảm lấy quyền độc điển trong tay An Ninh, bàn tay ảm ảm run, tuy rằng hắn cực lực áp chế, nhưng trong động tác vẫn có thể nhìn thấy vài phần run run cùng dòn dập, hắn lật từng trang từng trang sách, cuối cùng Thương Dịch dừng lại, đôi mắt mãnh liệt dừng lại ở trên một trang giấy, thật cẩn thận đảo qua mỗi chữ trên mặt giấy, giống như sợ để sót một chữ nào.

"Không có giải được..." Rốt cục, cả người Thương Dịch giống như bị vét sạch, thân thể cũng là có chút lay động, trong mắt trừ bỏ thống khổ, ảm đạm, oán giận, nhiều hơn là thất vọng, trong miệng thì thảo, "Không có giải được."

"Thương Dịch." An Ninh theo bản năng cầm tay hắn, Thương Dịch trước mắt làm cho lòng nàng đau xót, nàng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua hắn như vậy, mới vừa rồi hành động của hắn toàn bộ đều nằm ở trong mắt nàng, nàng càng thêm khẳng định sự khác thường bây giờ của Thương Dịch chính là nguyên nhân dẫn đến sự khác thường ngày thường của hắn.

Không có giải được? An Ninh nghe hắn nói, ánh mắt dừng lại ở trên trang sách trong độc điển được Thương Dịch mở ra, vài chữ rơi vào trong mắt nàng, trong lòng An Ninh cũng là ngẩn ra.

Thất tình hải đường!

Tờ giấy này ghi lại toàn bộ mọi việc về thất tình hải đường, đặc tính, công hiệu, cách làm, cùng với... Giải được.

Bản độc điển này sớm đã bị An Ninh ghi tạc trong đầu, không có ai so với nàng biết về

giải được của thất tình hải đường hơn, loại độc này bị liệt vào mười đại kịch độc đứng đầu trong thiên hạ, không chỉ vì loại này độc bá đạo, còn bởi vì, nó khó giải!

Không có giải dược, trúng độc này , hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Cảm nhận được hai bàn tay Thương Dịch chảy ra mồ hôi, An Ninh nắm tay hắn thật chặt, nhớ tới chuyện Thương Dịch từng yêu cầu xem độc điển, lúc đó là sau khi chứng kiến mình dùng thất tinh hải đường để dọa Vũ Dương công chúa , như vậy hẳn yêu cầu xem độc điển là vì thất tinh hải đường? !

Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho Thương Dịch bởi vì thất tinh hải đường mà sinh ra dao động lớn như thế ? Thương Dịch ngày thường rất biết kiểm chế, nàng luôn biết vậy, rất khó để tưởng tượng một người nam nhân như vậy sẽ có bộ dáng như lúc này.

"Thương Dịch..." An Ninh bất an kêu tên của hắn, thấy ánh mắt của hắn như trước lóe ra , sắc bén trên người bùng bùng phần chấn , làm cho người ta cảm thấy áp lực, tựa hồ vẫn chưa gãy ra khỏi suy nghĩ trong đầu.

Nghe được thanh âm của An Ninh, Thương Dịch giật mình trong lòng, ánh mắt dừng ở trên gương mặt lo lắng của An Ninh , ý thức được cái gì, Thương Dịch hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, giống như đang khắc chế cái gì đó , rốt cục, đợi cho hắn mở mắt ra là lúc, đôi mắt thâm thúy kia đã không còn cảm xúc như mới vừa rồi , bình tĩnh giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Ta không sao, đem thứ này cất đi." Thương Dịch ôn nhu mở miệng, đem độc điển khép lại, trả lại cho An Ninh, trong lòng cũng ảo não, hắn vừa đối mặt với chuyện đó liền không thể chế trụ cảm xúc chính bản thân mình, Ninh Nhi thông minh như vậy, nhất định là đã nhìn ra cái gì, chính mình tựa hồ làm cho nàng lo lắng .

Đôi mi của An Ninh nhú lại cũng không vì hắn khôi phục mà giãn ra, đem độc điển cất đi, An Ninh rất tự nhiên đem tay mình bỏ vào trong bàn tay hắn, tâm tư dừng lại ở chuyện mới xảy ra, trong đầu xoay quanh vô số nghi vấn cùng phỏng đoán, nhưng nàng vẫn không hỏi ra miệng.

Bởi vì nàng biết, giờ phút này Thương Dịch đã khôi phục , nếu nàng lại nhắc lại, sẽ chỉ làm hắn lại thống khổ thôi!

Thương Dịch cảm nhận được sự quan tâm của nàng, nụ cười trên mặt dần dần lộ ra, Ninh Nhi a Ninh Nhi, nếu là người khác, sợ đã sớm mở miệng hỏi hắn là chuyện gì xảy ra , nhưng nàng lại lựa chọn yên lặng bởi ở bên cạnh hắn, cho hắn sự động viên và ấm áp, nữ tử như vậy để cho hắn gặp được đúng là may mắn của hắn!

Nắm thật chặt tay của An Ninh, giống như là muốn vĩnh viễn đem nàng bắt lấy.

Bên ngoài lư dược, xuyên khe cửa , Quân Nhược nhìn hai người bên trong, không biết vì sao, trong lòng có chút mất mát, hắn đương nhiên biết nha đầu Ninh Nhi đối với độc điển xem như bảo bối như thế nào, từ sau khi nha đầu Ninh Nhi có được độc điển , liền không còn có lấy ra cho người ta xem qua nữa, nhưng nàng tựa hồ đối với vị Thần vương này không hề muốn giữ lại bất cứ cái gì, không chỉ có như thế, sự quan tâm của nha đầu Ninh Nhi đối với mình và Thần vương Thương Dịch , tựa hồ có chút không giống nhau.

Khỏe miệng tràn ra một tia chua xót, Quân Nhược thần nhiên nhắm mắt lại, không nhìn tới mười ngón tay đang giao thoa của hai người trong lư dược...

Đêm đó, An Bình hầu phủ tự nhiên náo loạn ,mộ của tứ phu nhân Dương Mộc Hoan bị đào lên , đại công tử An Lạc Phong trở về đại náo một hồi, muốn An Bình hầu gia tra rõ việc này, An Bình hầu gia liền quát lớn, mộ bị đào lên là vì đạo tặc coi trọng vật bồi táng, rõ ràng là không đáng để ý tới, Dương Mộc Hoan chết, vốn An Bình hầu gia cũng không thoát được can hệ, nay mộ bị đào lên, hắn đương nhiên cũng không có tâm tư đi quản chuyện này, cuối cùng An Lạc Phong thấy An Bình hầu gia thờ ơ, liền cũng chỉ có buông tha, phần hận rời khỏi Hầu phủ, hơn nữa bảo người làm đem những vật mà hoàng thượng ban cho hắn chuyển vào trong phủ đệ của hắn.

Quá mức tức giận nên hắn không có phát hiện muội muội Lan Hinh của hắn tựa hồ không thấy bóng dáng.

Trong Tuế lan tiên, trong một căn phòng tối, An Lan Hinh hơi thờ suy yếu nằm trên mặt đất, phòng này, ngay cả giường cũng không có, An Lan Hinh bắt quả chỉ mới vào có mấy ngày,mà cả người cũng đã tiêu tụy một vòng, mỗi ngày cùng con chuột và bóng tối làm bạn nàng giống như đã qua giai đoạn bị kinh sợ(kinh hoàng+ hoảng sợ), ngay cả con chuột ở bên cạnh nàng, cần quần áo của nàng, nàng đều không có phản ứng.

Đột nhiên, cửa bị mở ra, một tia ánh sáng chiếu vào, An Lan Hinh nhìn thấy ánh sáng, ánh mắt vô thần dần dần mở ra, kéo thân thể suy yếu đứng lên, nhìn người tới, suy yếu đi qua bên nàng ta, cầu xin nhìn vào Phúc Nhi, muốn cầu nàng ta thả nàng đi ra ngoài, nhưng khi mở miệng ra ngay cả một thanh âm cũng không phát ra được "..."

"Hừ, tam tiểu thư, ngươi muốn cầu xin ta thả ngươi ra ngoài? Ai, Phúc Nhi bất quá là một nha hoàn, chuyện này ta không làm chủ được!" Phúc Nhi lạnh lùng hừ một tiếng, giống như nhìn ra cầu xin trong mắt An Lan Hinh, bước vào trong phòng tối, nương theo một tia sáng nhìn bộ dáng An Lan Hinh giờ phút này, biểu cảm trên mặt thay đổi một chút

Trong lòng An Lan Hinh mất mát, liền nắm lấy vạt áo của Phúc Nhi, điềm đậm đáng yêu nhìn nàng ta, nàng không cần ở trong này, trong khoảng thời gian này một mình nàng trong căn phòng tối này đã chịu rất đủ rồi, cuộc sống không có ánh sáng đối với nàng là một sự tra tấn vô tận.

Nàng vốn là một thiên kim tiểu thư, bây giờ lại lưu lạc đến kết cục này.

"Được rồi được rồi." Phúc Nhi nhú mày, đá văng tay đang lôi kéo vạt áo mình của nàng ta ra , đem một chén thuốc đặt ở trên bàn duy nhất trong phòng này , "Tam tiểu thư, nên ăn cơm."

Ánh mắt An Lan Hinh dừng ở trên bát thuốc, mấy ngày nay, Tần di nương quả nhiên như nàng ta đã nói, mỗi ngày đưa cho nàng một chén thuốc, Phúc Nhi cũng không có quản nàng, bất quá Phúc Nhi cũng nói cho nàng biết, chỉ có uống thuốc, mới có cơm ăn, không uống thuốc thì nàng chỉ có thể bị bỏ đói.

Hai ngày đầu , nàng còn kiên trì , không có uống thuốc, nhưng khi con đói khát hành hạ nàng thì đến ngày thứ ba, Phúc Nhi vừa tiến đến, nàng liền chủ động tiến lên, đoạt lấy chén thuốc giữa đầu uống, Cô Lỗ Cô Lỗ uống xong, một giọt cũng không còn, nàng biết, nếu nàng tiếp tục bị bỏ đói, thì mạng của nàng cũng không còn, so với thương tổn mà bát thuốc kia gây cho nàng thì mạng của nàng càng đáng quý hơn.

Nàng không thể chết được, nàng muốn sống , nàng nhất định phải còn sống, đại phu nhân hại mẫu thân, ngũ phu nhân lại đối với nàng như vậy, nàng muốn sống sót, chỉ có sống sót mới có thể thay chính mình báo thù, thay mẫu thân báo thù.

An Lan Hinh nhìn bát thuốc kia, đi đến bên bàn, bưng thuốc lên, như lúc trước đem bát thuốc một ngụm uống xong, lúc trước khi nàng thấy Tần di nương uống thuốc này, tuy rằng khổ, nhưng trên mặt nàng ta lại tràn đầy hy vọng, nhưng giờ phút này, nàng uống xong tất cả đều là đau xót cùng tuyệt vọng, muốn nói đến hy vọng duy nhất chính là sau khi uống xong thì nàng sẽ có cơm ăn.

"Thế này mới tốt, người nghe lời, thì sẽ chịu ít tội đi rất nhiều,nhanh ăn đi! Cần phải ăn từ từ ăn, đây chính là phần của một ngày đó!" Phúc Nhi giống như đang bố thí cho ăn xin , cầm hai cái bánh bao trong tay đưa cho An Lan Hinh.

Trong lòng An Lan Hinh vui vẻ, mỗi ngày hai cái bánh bao, căn bản là không đủ cho nàng ăn, mỗi ngày đều là bị đói , giờ phút này, nàng lại đói bụng đã lâu , tuy rằng trước mắt là hai cái bánh bao, nhưng nàng vẫn cảm thấy nó chính là ảo tưởng, tiến lên đang muốn nhận lấy, nhưng tay nàng còn chưa có chạm vào bánh bao, tay Phúc Nhi liền buông lỏng ra, mắt thấy bánh bao rơi trên mặt đất, dính đầy tro bụi, vui mừng trong lòng An Lan Hinh nháy mắt bị tiêu diệt, tro mắt nhìn bánh bao rơi trên mặt đất, dính đầy tro bụi.

"Ha ha... Tam tiểu thư, người cần phải từ từ ăn, cũng đừng lãng phí nha!" Phúc Nhi vui sướng khi người gặp họa cười ra tiếng , nhìn bộ dáng vội vàng nhặt bánh bao của An Lan Hinh, lúc này nàng ta , làm sao còn có nửa phần bộ dáng tiểu thư , trong lòng hừ lạnh, ai kêu nàng ta có một mẫu thân ác độc như vậy đâu! Đã chết còn muốn hại người khác, xứng đáng nhận lấy báo ứng trên thân thể của nàng!

Nghĩ đến dạn dò của ngũ phu nhân, ánh mắt Phúc Nhi liền trầm xuống, tiếp tục mở miệng, "Tam tiểu thư, có chuyện người còn không biết đi?"

Trong lòng An Lan Hinh rất hận , nhưng nàng vẫn như trước nghi hoặc nhìn Phúc Nhi, trực giác nói cho nàng biết, chuyện mà Phúc Nhi sắp nói chắc chắn không phải là chuyện tốt.

"Ha ha, xem người là tam tiểu thư nên ta liền nói cho người biết, hôm nay ta nghe nói mộ của tứ phu nhân bị đào ra , sợ là có đạo tặc nhớ thương vật bồi tang của 3 ngôi mộ kia nha! Còn có nga, ca ca của người Lạc Phong thiếu gia, hôm nay cũng đã chuyển ra khỏi Hào phủ, đi qua phụ đệ mà hoàng thượng ban cho hân ở, đáng thương cho tam tiểu thư a, đúng là một người không ai muốn ." Phúc Nhi quan sát biểu tình của An Lan Hinh, chỉ thấy nàng ta cả người trong nháy mắt cứng lại, bánh bao trong tay rơi trên mặt đất, hai mắt nhanh chóng ướt át.

Mộ của nương bị đào lên ? Không, làm sao có thể? Trong mộ của mẫu thân căn bản là không có bồi táng vật gì, là nàng ta, nhất định là nàng ta, Tần di nương,nhất định là Tần di nương tìm người làm!

Trong mắt An Lan Hinh xuất hiện một tia điên cuồng, tiến lên bắt lấy vạt áo của Phúc Nhi, không biết lấy khí lực ở đâu, hung hăng đẩy nàng ta đụng vào trên cửa.

"Ồi..." Phúc Nhi đau thở ra tiếng, nàng cũng không dự đoán được An Lan Hinh lại kích động như thế, lửa giận trong lòng trào lên, một cước đem nàng đá văng ra, An Lan Hinh dù sao cũng là người suy yếu,một đá của Phúc Nhi, chắc hẳn phải dễ dàng đem nàng đá văng ra, ngã trên mặt đất, ánh mắt sắc bén của Phúc Nhi nhìn An Lan Hinh, "Người điên rồi sao? Người điên như người, xứng đáng bị đối chết!"

Nói xong, nhặt lên hai cái bánh bao dính đầy tro bụi , hung hăng quăng ra ngoài cửa, sau đó bước ra khỏi phòng tối, khóa cửa lại, trong miệng không ngừng chửi rủa nói, "Cho người nổi điên, nhìn người không ăn phải làm sao, đối chết người này tiểu tiện chân."

Âm thanh chửi rủa không ngừng vang lên, dần dần đi xa, An Lan Hinh nghe âm thanh chửi rủa kia, nước mắt ràn rụa như nước, cũng cười điên cuồng , không tiếng động cười, dị thường quý dị.

Hôm sau, An Ninh sớm rời giường, mấy ngày nay tâm tình của An Ninh vô cùng tốt, ngồi trước bàn trang điểm, An Ninh nhìn dung nhan trong kính của mình, khoe miệng khẽ nhếch.

"Di, tiểu thư, sao hôm người lại thoa son môi?" Bích Châu vào phòng, kinh ngạc nói, ngày thường tiểu thư không hay dùng son, hôm nay thật đặc biệt, chớ không phải là có chuyện gì lớn chứ?

An Ninh đỏ mặt lên, sau khi thoa son , cả người lại mê người đến cực điểm, dù là Bích Châu nhìn, cũng nhìn không được ngốc lăng ở một chỗ, nhìn xem đến nhập thần, thầm nghĩ trong lòng, dù là một nữ tử như nàng, cũng nhìn không được vì tiểu thư mà mê muội, huống chi là nam tử đâu!

"Hôm nay theo ta đi xem Thần vương phủ." An Ninh thân nhiên nói, nhưng cũng vì sự lạnh nhạt này làm cho người khác cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

"Nga. . . Nguyên lai tiểu thư phải đi gặp Thần vương điện hạ nha!" Bích Châu kéo dài thanh âm, trong giọng nói tràn đầy bốn cợt, quả nhiên nhìn thấy gương mặt An Ninh càng đỏ hơn, có thể đánh vỡ gương mặt lúc nào cũng lạnh nhạt của tiểu thư thật không dễ dàng đâu!

An Ninh khẽ nhú mày, quét nhìn Bích Châu liếc mắt một cái, nha đầu kia tựa hồ là càng ngày càng không sợ nàng , nhú mày, khoe miệng An Ninh cũng gọi lên một chút tà ác, "Đúng rồi, phải đi gặp Thần vương điện hạ, thuận đường đề thảo luận chuyện của người và Đồng Tước."

Lời nói của An Ninh vừa dứt, lần này đổi lại là gương mặt Bích Châu cứng lại,nụ cười đùa giỡn lúc này cũng biến mất không thấy, vẻ mặt đau khổ, "Tiểu

thư, nô tỳ cũng không dám nữa , ngại nhưng đừng... Nô tỳ làm sao có thể xứng đôi với Đồng Tước công tử?"

Nhưng An Ninh nhưng không có khinh địch như vậy buông tha cho nàng ta, nhúu mày, "Người không xứng với Đồng Tước, chẳng lẽ xứng đôi với Phi Phiên?"

Vừa nghe đến hai chữ Phi Phiên, Bích Châu giương mắt nhìn An Ninh, trên mặt lại không được tự nhiên lên, trong đầu hiện lên bóng dáng của Phi Phiên, thấp giọng lầu bầu một tiếng, "Phi Phiên như thế nào xứng đôi với ta?"

Nghĩ đến An Ninh không có nghe thấy lời nói lầu bầu của nàng, liền lấy cớ tránh đi, "Tiểu thư, kia nô tỳ đi thu thập một chút, rồi sẽ bồi tiểu thư đi Thần vương phủ."

Dứt lời, xoay người bỏ đi giống như đang bỏ trốn,khóe miệng An Ninh giờ lên, thầm nghĩ: rõ ràng là thích Phi Phiên, còn cố tình không thừa nhận, bất quá, nha đầu Bích Châu này chính là khắc tinh của Phi Phiên !

Phủ Thần vương.

Sáng sớm, hạ nhân trong Thần vương liền bận rộn lên, trong thư phòng của Phủ Thần vương, Thương Dịch vừa xem xong tin tức từ bên Bắc Yến, thần sắc vi liễm, lập tức cầm tờ giấy trong tay chằm vào ngọn lửa, nhìn nó chậm rãi hóa thành tro tàn.

Tô Cầm đẩy cửa ra, nhìn thấy hình ảnh này, cũng không có chút giật mình hoặc là khác thường, tìm một cái ghế ngồi xuống, giờ ra quạt trong tay, xem bộ dáng kia, giống như có chút không vui.

"Là ai chọc Cầm công tử tức giận?" Thương Dịch nhúu mày, vui đùa nói, cả người không còn bộ dáng nghiêm túc mới vừa rồi, thoải mái rất nhiều.

"Hừ, nói đến là tức giận, vị nhị công tử kia tự cho mình là rất cao sao? Người không biết, hôm qua ta đi bát trần các, Ngân Diện công tử kia lại nói nhị công tử không có ở đó, hại ta ăn cái bẻ môn canh, sáng sớm hôm nay , ta lại đi, vẫn nói không ở đó, chẳng lẽ nhị công tử kia tự nhiên biến mất sao? Rõ ràng chính là không cho Tô Cầm ta mặt mũi!" Tô Cầm thầm oán nói, không chỉ có như thế, Ngân Diện công tử kia cũng là một bộ dáng xa cách, Tô Cầm hẳn còn chưa chịu qua đải ngộ như vậy đâu! Ngay cả hoàng thượng cũng đối với hắn với bộ mặt hòa nhã, nhị công tử kia thật đúng là biết cách làm hắn tức giận!

Ánh sáng trong mắt Thương Dịch chợt lóe qua, "Nói không chừng chính là tự nhiên biến mất ."

Nghĩ đến An Ninh, gương mặt Thương Dịch có vài phần ôn nhu, Ninh Nhi hôm nay sẽ đến , không biết bây giờ đã xuất môn chưa.

"Hừ, không nói hắn ta nữa , lần sau nếu nhìn thấy vị nhị công tử kia, ta định cũng sẽ cho hắn ăn bẻ môn canh, Tô Cầm ta đời này vẫn là lần đầu tiên bị sập cửa vào mặt." Tô Cầm gấp mạnh quạt lại, đột nhiên, giống như nghĩ đến cái gì, nhúu mày, "Thương Dịch, ta thấy cách vách Phủ Thần vương xây dựng rầm rộ, phủ đệ kia cũng đã xây thành hình, xem ra cũng có thể so với Phủ Thần vương của người nha, không biết phủ đệ kia là của ai? Lại có thể rầm rộ như vậy!"

Nhắc tới việc này, Thương Dịch cũng khẽ nhúu mày, "Chuyện này ta cũng không biết."

"Ngay cả người cũng không biết?Có người muốn làm hàng xóm của người mà người cũng không quan tâm." Tô Cầm lại khôi phục bộ dáng cà lơ phát phơ .

"Ta quan tâm chuyện này làm chi?" Thương Dịch cười nhẹ, lập tức đứng dậy, "Muốn biết ai là chủ nhân, khi nào gặp đám người chuyển vào thì tự người đi hỏi một chút không phải là được sao , đi thôi! Sợ rằng cậu ta cũng đã đến rồi."

Tô Cầm nhúu mày, thấy Thương Dịch đứng dậy muốn ra cửa, liền lập tức đi theo, đứng ở ngoài thư phòng , liền có thể thấy lầu các cao ngất bên cách vách, cái sân kia thể nhưng cùng với thư phòng chỉ cách nhau một bức tường, không biết vì sao, Tô Cầm đối với chủ nhân của ngôi nhà này thập phần tò mò, xem lầu các kia giống như là chuẩn bị cho nữ tử ở, nếu thật sự là tiểu thư nhà nào ở tại trên lầu các kia, như vậy chỉ cần đứng nhìn là có thể trông thấy mọi động tĩnh của thư phòng trong Phủ Thần vương sao?

Nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của Thương Dịch, có lẽ đến lúc đó hắn cũng nên qua hỏi,chủ nhân của căn nhà cách vách là của ai!

Bên trong Phủ Thần vương, do hoàng đế ở Phủ Thần vương thay Thần vương làm tiệc sinh nhật, sáng sớm,ngự trù trong cung liền đến Phủ Thần vương, trong một buổi sáng, liền có tân khách lục tục kéo đến, Thần vương rất ít khi rầm rộ thế này, trong triều chỉ có quan viên từ nhất phẩm trở lên mới được mời,quan viên nhất phẩm thật vất vả mới có cơ hội tiến vào trong Phủ Thần vương , tự nhiên là sẽ chuẩn bị món quà thật lớn, hơn nữa còn mang theo khuê nữ nhà mình tiến vào dự tiệc.

Phủ Thần vương ở kinh thành sở hữu phủ đệ lớn nhất trong các vương gia , năm đó, khi Sùng Chính đế còn chưa kế vị, tiên đế đã ban cho Sùng Chính khi vẫn là một vương gia phủ đệ này, sau Sùng Chính đế lại đem phủ đệ này mở rộng tu sửa, ban cho Thần vương điện hạ ở lại, nay Phủ Thần vương chiếm một khoảng diện tích lớn gấp hai lần so với An Bình hầu phủ , càng không cần phải nói đến những thứ bên trong phủ , đường nét độc đáo, xa hoa có thể so với hoàng cung.

Quan viên nhất phẩm khi đưa nữ nhi của mình tới đây còn hưng phấn hơn khi vào hoàng cung, hoàng cung các nàng đã từng đi qua nhưng với phủ Thần vương thì đây là lần đầu tiên các nàng tới!

An Ninh còn chưa tới Phủ Thần vương, liền cố ý xóc mình xe bên cạnh lên, nhìn sang phủ đệ bên cạnh phủ Thần vương, khóe miệng giờ lên, đây là nhà

của nàng về sau nha! Vân Cẩm biểu ca tiến độ cực nhanh, chỉ không đến ba tháng, cũng đã gần xong, không lâu sau, bọn họ có thể tùy thời chuyển vào sống ở trong phủ này!

Xe ngựa vừa dừng lại, âm thanh nào nhiệt liền truyền ra từ trong phủ Thần vương, An Ninh xuống xe ngựa, Đồng Tước liền đi lên đón, "Nhị tiểu thư, chủ tử phân phó Đồng Tước ở đây chờ đón nhị tiểu thư, nhị tiểu thư thỉnh cùng Đồng Tước vào phủ."

"Như thế liền cảm ơn Đồng Tước công tử." An Ninh gật đầu, đang muốn cùng Đồng Tước đi vào, Phi Phiền liền bước lại, cố ý che ở giữa Đồng Tước và Bích Châu, lại ra về thân thiện nói, "Huynh đệ, Phủ Thần vương hôm nay bận rộn, người đi làm việc của người, về phần tiểu thư, có Phi Phiền chiếu cố là được."

"Nhưng là..." Đồng Tước nhú mày, nhưng lại cảm giác Phi Phiền đang đề phòng mình cái gì đó, nghĩ đến lời dặn của chủ tử, chủ tử chính mồm dặn hấn, đợi nhị tiểu thư đến thì không được rồi nửa bước, nhưng Phi Phiền đây là...

"Không có gì là nhưng, huynh đệ ngay cả ta người còn không tin được sao? Đừng quên sứ mệnh của ta." Phi Phiền có chút không kiên nhẫn thúc giục, trong lòng thì hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể để cho Đồng Tước tới gần tiểu thư... Bên cạnh Bích Châu!(anh PP này dễ thương thiệt kaka)

Nói xong, liền đem Đồng Tước đẩy ra, Đồng Tước tự nhiên là tin khả năng của Phi Phiền, nghĩ đến chủ tử, hôm nay Phủ Thần vương nhiều người, chính mình cũng cần phải đi theo bên người chủ tử, bảo hộ chủ tử an toàn, thấy Phi Phiền kiên trì như thế, liền cũng không lại từ chối.

Phi Phiền rốt cục cũng đuổi được Đồng Tước đi, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, An Ninh xem ở trong mắt, Phi Phiền này, ngày thường luôn đợi ở một nơi bí mật gần đó, có đôi khi, nàng cũng không cần hấn đi theo bên người, liền phân phó hấn một tiếng, hấn liền biến mất, nhưng hôm nay, vốn đến Phủ Thần vương dự tiệc nên cũng không có cái gì nguy hiểm, cho nên, An Ninh cũng không tính cho Phi Phiền đi theo, nhưng Phi Phiền này cũng đã sớm chuẩn bị xe ngựa, ngồi ở vị trí xa phủ, chủ động xin đi giết giặc muốn đưa các nàng đến đây.

Thông minh như An Ninh tự nhiên là biết được dụng ý của hấn, Phi Phiền này là đề phòng nàng a! Xem hành động hấn đuổi Đồng Tước đi, An Ninh không khỏi mỉm cười, giống như vô tình thoáng qua Bích Châu bên cạnh, lại vừa vặn thấy Bích Châu hung hăng trừng mắt nhìn Phi Phiền liếc mắt một cái, mà Phi Phiền chẳng những không có tức giận, ngược lại là nở một nụ cười, cầm đầu đi sau An Ninh và Bích Châu.

An Ninh vào Phủ Thần vương, vừa nhắc mắt liền nhìn thấy Vân Cẩm, nhưng trong trường hợp này, chính mình đang trong thân phận An Ninh, tự nhiên là không thể tỏ ra quen biết với Vân Cẩm, hai người nhìn nhau, nhưng chỉ có tầm mắt giao nhau một cái, liền hiểu được ý định của đối phương, bất quá bên cạnh Vân Cẩm là Hải Táp, cũng làm cho An Ninh có chút kinh ngạc, nàng biết trong khoảng thời gian này Hải Táp đều đang đợi "Nhị công tử", lâu như vậy, nhưng hấn cũng không bỏ cuộc, xem ra là không đợi được "Nhị công tử", Hải Táp sẽ không bỏ qua!

"A, này không phải là nhị tiểu thư An Bình hầu phủ sao?" Một thanh âm từ phía sau truyền đến, thân thể An Ninh giật mình, thanh âm này, nàng biết, quay người lại, quả nhiên nhìn thấy một bộ quân áo nữ tử, không phải Công chúa Minh Nguyệt thì là ai?

"An Ninh gặp qua công chúa Minh Nguyệt." An Ninh cúi đầu, nhưng cũng liếc mắt qua gương mặt của công chúa Minh Nguyệt, liền biết công chúa Minh Nguyệt này là đang muốn khiêu khích nàng.

Theo sau công chúa Minh Nguyệt là một nhóm nữ tử quý tộc, đi đến bên cạnh An Ninh, nhìn từ trên xuống dưới nàng. "Theo ta được biết, An Bình hầu gia tựa hồ không được mời đến dự tiệc, người tới đây làm gì?"

An Bình hầu gia ở trong triều là quan nhị phẩm, hôm nay tự nhiên là không có tới, An Bình hầu gia không có tới, như vậy An Ninh tự nhiên cũng không có tư cách xuất hiện ở trong này, trừ phi... Trừ phi chính nàng có thiệp mời, chắc hẳn phải là vậy, nhưng công chúa Minh Nguyệt lại không tin rằng An Ninh sẽ có thiệp mời, yến hội lần này tất cả đều do phụ hoàng lo liệu, ngay cả thiệp mời cũng do mẫu hậu một tay xử lý, người nào được mời, người nào không có được mời, công chúa Minh Nguyệt nàng tự nhiên là biết được, nàng thấy trên danh sách không hề có tên An Ninh.

"Đúng vậy, không được mời mà nhị tiểu thư lại tích cực như vậy." Có một nữ tử mở miệng nói, đối với vị nhị tiểu thư này, các là có bao nhiêu ghen tị, ngày thường các nàng cũng không dám làm khó dễ vị nhị tiểu thư này, đó là bởi vì nà còn có một thân phận là nghĩa nữ của hoàng hậu nương nương, nhưng hôm nay lại không giống vậy, có công chúa Minh Nguyệt ở đây, công chúa Minh Nguyệt mới là nữ nhi thân sinh của hoàng hậu nương nương, xứng đáng cái tên kim chi ngọc diệp, An Ninh này chỉ là nghĩa nữ, tự nhiên là kém hơn so với công chúa Minh Nguyệt.

"Cũng không đúng, nếu như không tích cực thì làm sao có thể câu được con rắn kim quy?" Một nữ tử khác phụ họa nói, trong mắt các nàng thì Thần vương điện hạ cùng Nam Cung tướng quân đều đối xử với vị nhị tiểu thư này rất đặc biệt, nghĩ vậy chắc vị nhị tiểu thư này cũng có chút thủ đoạn.

"Sinh nhật của Thần vương điện hạ, An Ninh tự nhiên đến chúc mừng." Đối mặt với áp lực do công chúa Minh Nguyệt cùng với nhóm nữ tử phía sau tạo ra, An Ninh vẫn trấn định như trước, mặt không đổi sắc, "Các tiểu thư cũng rất tích cực, chẳng lẽ cũng không phải vì muốn câu chàng rắn kim quy?"

Nàng có thể xem mặt mũi của hoàng hậu nương nương mà cho công chúa Minh Nguyệt mặt mũi, nhưng đối với sự khiêu khích của nhóm nữ tử này, nàng cũng không có nhân từ như vậy, lời này vừa ra, quả nhiên liền nhìn thấy gương mặt của nhóm nữ tử trắng hồng.

"Người... Người..." Hai nữ tử chỉ vào An Ninh, không nghĩ tới nàng thế nhưng lại có cái miệng lợi hại như vậy, trong khoảng thời gian ngắn tức giận đến nói không ra lời, đơn giản là vì những điều An Ninh nói đều là sự thật, phụ thân mang các nàng tới nơi này, tự nhiên đều có tâm tư, nếu thật sự có thể có mối quan hệ với Thần vương, cho dù là với các công tử khác đang dự tiệc, kia cũng là buôn bán có lợi nhất, nhưng... Ý định lại bị nói ra trắng trợn như thế, nhất thời các nàng cảm thấy mặt giống như bị đánh một cái bạt tai.

An Ninh liếc mắt, vẫn trấn định như lúc ban đầu, giống như cái gì cũng chưa có phát sinh qua.

"Công chúa, người mới vừa nghe thấy, nàng nhưng lại nói như vậy, công chúa người phải làm chủ cho chúng ta a." Hai ác nữ lên tiếng cáo trạng trước, phía sau là công chúa Minh Nguyệt, tự nhiên cho là đúng.

Ánh mắt của công chúa Minh Nguyệt từ đầu đến cuối đều chưa từng rời khỏi từ trên người An Ninh, trong lòng có một tia tức giận, nhưng cũng phải do sự cáo trạng của hai nữ tử, mà là vì trên mặt An Ninh vẫn rất lạnh nhạt tự nhiên, con người híp lại, này An Ninh, giống như mỗi lần nàng gặp nàng ta đều thấy sự thay đổi khác biệt của nàng ta, nàng vẫn không rõ mấu hậu vì sao muốn nhận nàng ta làm nghĩa nữ, ở trong mắt nàng, dù mấu hậu có muốn nhận nghĩa nữ thì người đó chắc chắn không phải An Ninh, nhưng mấu hậu chẳng những nhận nàng ta, nàng còn nghe mấu hậu không chỉ một lần khen nàng ta, mấu hậu xưa nay rất ít khi tán thưởng người khác, nhưng An Ninh này lại là ngoại lệ, mấu hậu rất thích An Ninh, nữ nhi thân sinh như nàng làm sao có thể không ăn giám?

Nếu không có thiệp mời thì mau đi ra ngoài cho ta, nơi này cũng không phải là nơi mà một người thấp kém như người có thể tới!" Công chúa Minh Nguyệt lạnh giọng quát.

Thiệp mời? Cái này hình như An Ninh không có, mới vừa rồi lúc vào cửa, nàng quả thật thấy có thị vệ gác ở cửa, có thiệp mời mới có thể nhập phủ, nhưng nàng là được Đồng Tước đưa vào, Đồng Tước là thị vệ bên người Thương Dịch, đó là một cái thiệp mời sống, tự nhiên không ai dám làm khó xử.

"Cái gì mà là thấp kém?" Phi Phiên tiến lên, che ở trước mặt An Ninh, trong tay cầm một thanh kiếm.

Nhóm nữ tử vẫn còn đang tập trung trên người An Ninh thì lại thấy một công tử tuần tú bước ra, bộ dáng giống như đang hộ giá, không khỏi khẽ nhíu mày, "Người từ đâu đến đây, dám nói chuyện với công chúa như vậy, từ đâu đến thì trở về đó đi!"

Phi Phiên thân là một trong bát tuần, bát tuần chỉ nghe theo lệnh của Thần vương Thương Dịch, nay Phi Phiên lại nhận An Ninh làm chủ nhân, lại có một khác tính là Bích Châu, lời nói của ba người này trong mắt hần chính là thánh chỉ, ngoại trừ ba người này những người khác, Phi Phiên hần cũng không sợ!

Nhóm nữ tử kia vừa nói xong thì kiếm trong tay Phi Phiên liền rút ra khỏi vỏ, thân kiếm sắc bén làm cho người ta sợ, "Người nói ta nên trở về là muốn ta về đâu a?"

Rõ ràng uy hiếp, làm cho nhóm nữ tử sợ tới mức thân thể cũng run run, tránh ở phía sau công chúa Minh Nguyệt, "Người đâu, hộ giá! Mau tới a... Có người muốn đả thương công chúa!"

Nhóm nữ tử kêu to ra tiếng, công chúa Minh Nguyệt cũng cảnh giác lên, nhưng không có ngăn cản hành động của nhóm nữ tử, thị vệ xung quanh nghe thấy động tĩnh, liền chạy tới vây quanh lại, rút đao kiếm ra, tùy thời đợi lệnh, sắc mặt Phi Phiên nhất thời đen sì, cũng nhanh chóng rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh mắt trở nên sắc bén.

Công chúa Minh Nguyệt thấy mọi việc diễn ra như vậy hình như cũng vượt qua mong muốn của nàng, nàng vốn là muốn gây khó dễ An Ninh, chứ cũng không muốn rút đao giăng co, nhưng giờ phút này nàng cũng không còn đường lui nữa, nàng đường đường là công chúa, làm sao có thể tha thứ cho người dám rút kiếm với nàng!

"Đem bọn họ đuổi ra khỏi Vương phủ!" Công chúa Minh Nguyệt mở miệng hạ lệnh, dứt lời, thị vệ liền lập tức tiến lên.

"Đang làm gì ở đây?" Chính lúc này, một thanh âm hùng hậu vang lên, giọng điệu kia rõ ràng ẩn chứa một tia tức giận.

Mọi người nhìn sang hướng người đang tới, Thương Dịch với một bộ cẩm bào màu đen đang hướng tới nơi này, ánh mắt sắc bén, tỏ rõ hần đang tức giận, ở trong mắt mọi người, Thương Dịch càng đi tới gần, trong lòng Công chúa Minh Nguyệt trong lòng kêu to không tốt, biểu ca Thần vương không thích nhất là người khác trong địa bàn của hần gây rối, huống chi đây lại là sinh nhật của hần, khép hờ mi mắt, tiến đến đón, "Biểu ca, Minh Nguyệt phát hiện vài người lạ không được mời mà đến, nên muốn kêu người đuổi ra, sao biểu ca lại đến đây? Việc này cứ giao cho Minh Nguyệt là tốt rồi."

Công chúa Minh Nguyệt vẻ mặt tươi cười lấy lòng, phụ hoàng yêu thương Thần vương biểu ca còn hơn các hoàng tử, cũng hơn công chúa là nàng, dù nàng là một công chúa tự cho mình rất cao, lại có chút kiêu căng nhưng cũng sẽ không chủ động chọc Thần vương tức giận.

Công chúa Minh Nguyệt đi đến trước mặt Thần vương, Thần vương cũng không nhìn nàng một cái, đi qua bên người nàng ta, tiêu sái đứng bên cạnh An Ninh, rất tự nhiên nắm lấy tay An Ninh, ánh mắt tức giận, bây giờ cũng thoáng giãn ra, mọi người thấy hai người có hành động vô cùng thân thiết, đều giật mình, ngay cả Công chúa Minh Nguyệt trong lòng cũng là lộp bộp một chút, kêu to không tốt, nàng nghe nói Thần vương cùng An Ninh qua lại gần nhau, nhưng không dự đoán được, bọn họ lại thân cận như vậy!

Thần vương biểu ca xưa nay không gần nữ sắc, nhưng giờ phút này hần lại không coi ai ra gì nắm tay An Ninh, này đại biểu cho cái gì, người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được, nhóm nữ tử giật mình, lại càng thêm ghen tị, trông bộ dáng kia của Thần vương giống như là cực kì che chở cho An Ninh.

"Biểu ca..." Công chúa Minh Nguyệt kéo kéo khóe miệng, phản cao ngạo lúc trước nay đã không còn chút nào.

Chà chà hum nay được nghỉ nên cho các bạn thêm 1c nữa vậy coi như là bù lại mấy ngày nay mình chậm trễ

"Minh Nguyệt, người mới vừa nói có người lạ cần phải đuổi ra khỏi Vương phủ, vậy người lạ kia là ai?" Thương Dịch trầm giọng mở miệng, không hề nhìn Công chúa Minh Nguyệt một cái, nhưng thanh âm này cũng lộ ra áp lực vô tận, khiến nhóm nữ tử bị ép không dám nói tiếng nào.

"Này... Này..." Ánh mắt Công chúa Minh Nguyệt lóe ra, bây giờ nàng làm sao dám nói đem An Ninh đuổi ra?

"Thần vương điện hạ, tiểu thư không có thiệp mời, cho nên..." Bích Châu đứng ở một bên chột mồm, vừa dứt lời liền đón lấy một ánh mắt trừng trừng của Công chúa Minh Nguyệt, nhưng Bích Châu một chút cũng không sợ hãi, chê cười, có Thần vương ở trong này, Công chúa Minh Nguyệt rõ ràng là e ngại Thần vương, có Thần vương ở đây, nàng còn lo lắng Công chúa Minh Nguyệt xử nàng thế nào được chứ?

Con người Thương Dịch trừng xuống, cũng không có nói gì, trực tiếp từ trong thắt lưng lấy ra một cái lệnh bài, tự mình cẩn thận cột lên bên hông của An Ninh, mọi người thấy lệnh bài kia, thần sắc trong mắt khác nhau, mọi người vẫn còn đang giật mình khi thấy Thần vương không coi ai ra gì nắm tay An Ninh, nhưng lệnh bài kia... Là lệnh bài tượng trưng cho Thần vương a!

Nó có ý nghĩa gì? Gặp lệnh bài như gặp Thần vương!

Đừng nói là nhóm nữ tử giật mình, ngay cả Sùng Chính đế và hoàng hậu nương nương vừa tới cũng hoảng sợ.

"Dịch nhi, này sợ là không ổn." Sùng Chính đế tiến lên, cao giọng mở miệng, lệnh bài này có ý nghĩa rất lớn, đó là thứ luôn ở trên người Thần vương, Sùng Chính đế tuy rằng rất vui khi thấy Thương Dịch và An Ninh thành chuyện tốt, nhưng Thương Dịch đem lệnh bài này đưa cho An Ninh, chuyện này không khỏi cũng quá nghiêm trọng đi.

An Ninh tự nhiên biết lệnh bài này có ý nghĩa gì, thấy Thương Dịch không chút do dự, trong lòng khẽ nhúc nhích, nàng biết, Thương Dịch là đang che chở cho nàng, hẳn đang nói cho mọi người biết, An Ninh nàng dù không có thiệp mời, nhưng vẫn có thể tiến vào Vương phủ, hơn nữa là lúc nào cũng có thể! Không chỉ có như thế, nếu nàng muốn đuổi bất cứ người nào đi thì nàng đều có thể đuổi, thấy lệnh bài như thấy Thần vương, mệnh lệnh của nàng, là đại biểu cho mệnh lệnh của Thương Dịch.

An Ninh nhìn lệnh bài kia, nhìn Thương Dịch, trong lòng một dòng nước ấm chảy qua, nàng cảm giác được mình đang được che chở.

Đợi cho Thương Dịch cột xong lệnh bài, cười vừa lòng, nắm lấy tay An Ninh, xoay người nhìn về phía Sùng Chính đế, "Chất nhi gặp qua cậu, mẹ, chuyện này không có gì là không ổn, là chất nhi không có lo lắng chu toàn, làm cho Ninh Nhi chịu ủy khuất, như vậy lệnh bài này coi như là thiệp mời chất nhi đưa cho Ninh Nhi đi."

Ý tứ của Thương Dịch rất rõ ràng bất quá, cái hắn gọi là "thiệp mời" cũng không giới hạn ở trong tiệc sinh nhật lần này a! Hắn là trước mặt những người này, mời An Ninh tùy thời có thể tiến vào Phủ Thần vương của hắn!

Sùng Chính híp mắt lại, có chút suy nghĩ nhìn An Ninh một hồi lâu, thần sắc cao thâm kia làm cho người ta đoán không ra, sau một lát, rốt cuộc Sùng Chính đế cũng phát ra một tiếng cười sang sảng, "Cũng tốt, nếu là tâm ý của Dịch nhi, Ninh Nhi cũng không nên từ chối a!"

An Ninh giật mình, ý tứ của Sùng Chính đế, nàng tự nhiên là hiểu được, tuy rằng giọng điệu của hắn ôn hòa, nhưng uy hiếp trong lời nói không thoát được lỗ tai của An Ninh lỗ tai, khép hờ mắt, khẽ miệng An Ninh gợn lên, nhưng cũng không nói câu nào.

Hoàng hậu theo sát hoàng thượng chạy tới cùng với Nam Cung Thiên Duệ cũng vừa đem hết một màn ở đây xem ở trong mắt, ánh mắt dừng lại ở trên người An Ninh, tay theo bản năng nắm chặt thành nắm đấm, nhú chặt lông mày lại, Ninh Nhi... Thương Dịch thích Ninh Nhi, mà Ninh Nhi thì sao? Lòng của nàng có phải hay không đã ở trên người Thương Dịch?

Nhìn Ninh Nhi bị nắm tay Thương Dịch, Ninh Nhi không phải là nữ tử tùy tiện, nàng có thể ngầm đồng ý Thương Dịch đối với nàng làm ra hành động như vậy, nghĩ đến lòng của nàng...

Nghĩ đến đây, trong lòng Nam Cung Thiên Duệ đau xót, nhắm mắt lại, xoay người không nhìn tới một màn khiến nội tâm hắn đau đớn, mà Nam Cung Ngạn bên cạnh hắn cũng khẽ nhíu mày, tâm tư của con mình, hẳn làm sao có thể không rõ? Trong lòng Thiên Duệ vẫn luôn có một nữ tử, lúc trước ông cũng không biết người đó là ai, mặc dù trước kia nghe được một ít lời đồn, nhưng ông cũng không quá tin, nhưng xem ánh mắt đau xót của Thiên Duệ giờ phút này, Nam Cung Ngạn nếu còn nhìn không ra nàng kia là ai, thì ông cũng không thể làm gia chủ của Nam Cung gia nữa.

Phát hiện này làm cho Nam Cung Ngạn theo bản năng nhìn An Ninh nhiều thêm một chút, nhị tiểu thư hầu phủ An Ninh tiểu thư sao?

Lập tức, ánh mắt ông dừng lại ở trên người Thương Dịch, gương mặt của hắn cùng với người kia có mười phần giống nhau, lại khơi dậy cơn sóng trong lòng ông, nghĩ đến cái gì, Nam Cung Ngạn liền hạ tầm mắt xuống, con người lão luyện xẹt qua một chút âm trầm, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy.

Nam Cung Ngạn thân là gia chủ Nam Cung gia, đứng thứ hai trong tứ đại thế gia, gần với Lâm gia, sự đa mưu túc trí của ông là không thể khinh thường, cũng chỉ có đôi mắt với chuyện của trưởng công chúa Chiêu Dương, ông mới có thể không thể khống chế được như vậy, lúc ông tập trung suy nghĩ thì nghiễm nhiên là một lão hồ li.

Vỗ nhẹ lên vai Nam Cung Thiên Duệ, thấp giọng nói, "Thần vương điện hạ cùng hầu phủ nhị tiểu thư An Ninh đương nhiên rất xứng đôi, nhưng trên đời này có rất nhiều chuyện sẽ xảy ra, hôm nay như vậy, đến ngày mai, có lẽ sẽ khác, người là một tướng quân, ở trên chiến trường người đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, không người có thể địch, hôm nay hồi kinh, người so với bất cứ ai ở bất cứ phương diện nào cũng không hề thua kém, nếu thích thì hãy dốc toàn lực đi tranh thủ, nếu người ngay cả tranh thủ cũng không dám, như vậy liền chỉ có một kết cục là thất bại, không đánh mà thua, đây là tác phong của một tướng quân nên có sao?"

Năm đó, ông nghĩ rằng ông cùng với Chiêu Dương thành thân đã là chuyện rất chắc chắn, nhưng ai có thể đoán được sẽ xuất hiện một chuyện xấu như vậy, làm thay đổi cuộc đời của ông?

"Nhưng là..." Nam Cung Thiên Duệ giật mình, nhìn về phía phụ thân của mình, bản thân mình nhưng lại bị phụ thân xem thấu tâm tư, hẳn biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

"Không có nhưng nhị gì hết, bước ra một bước, người liền thành công một nửa." Nam Cung ngân đánh gãy lời nói của con trai, thanh âm đề thấp giọng một chút, tiếp tục nói,

"Chẳng lẽ con ta hy vọng nhìn người con gái con yêu, vì người khác sinh nhi dục nữ sao? Con xác định nổi thống khổ đó con có thể chịu được?"

Ông là người từng trải, mấy năm nay ông làm sao có thể bước tiếp được, chỉ có bản thân ông mới biết được.

Con người của Nam Cung Thiên Duệ híp lại, hẳn có thể bước ra từng bước này sao? Nguyên bản hẳn thâm nghĩ bảo vệ, canh giữ ở phía sau Ninh Nhi, chỉ cần lúc nàng cần hẳn, hẳn nhất định sẽ phân đấu quên mình che ở trước mặt của nàng, nếu tranh thủ, hẳn có năng lực tranh thủ được sao?

Nếu tranh thủ được, như vậy hẳn sẽ không cần vĩnh viễn chỉ nhìn đến bóng dáng của nàng, sẽ giống như hai người yêu nhau, đứng ở bên cạnh nàng, giống Thương Dịch đang nắm tay An Ninh giờ phút này!

Này quả thật là dụ hoặc không nhỏ !

Nam Cung ngân ý vị thâm trường nhìn Nam Cung Thiên Duệ một cái, nhưng không có nói thêm cái gì, ông biết, lời nói của ông giống như quăng một cục đá vào trong lòng của Nam Cung Thiên Duệ, khơi dậy gợn sóng, về phần có thể thành công hay không, như vậy phải xem sau này.

Phụ tử hai người nói chuyện chỉ có phụ tử hai người biết được, mà bên này, Thương Dịch vẫn như trước nắm tay An Ninh, đột nhiên, trong ánh mắt hẳn có một tia hàn ý, lạnh giọng mở miệng, "Minh Nguyệt, người vội vã đi như vậy, là muốn đi đâu?"

Thương Dịch vừa nói xong, tầm mắt của mọi người đều theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của Công chúa Minh Nguyệt, lúc này Công chúa Minh Nguyệt cũng đã không còn đứng ở vị trí lúc này nữa, mọi người thật vất vả tìm được, lại phát hiện công chúa Minh Nguyệt thật cẩn thận bước từng bước, tựa hồ là sợ kinh động đến ai, nghe thấy Thương Dịch đột nhiên gọi tên của nàng, trong lòng Minh Nguyệt lộp bộp một chút, âm thầm thấp rủa: giờ thì tốt lắm, ngay cả lên đi cũng không được!

Xoay người, Công chúa Minh Nguyệt xả ra một nụ cười, vẻ mặt lấy lòng, "Biểu ca... Cái kia... Người thì có ba cái gấp thôi..."

"Vội vã chạy trốn sao?" Thương Dịch cũng không để ý đến nàng ta đang lấy lòng mình, Minh Nguyệt kiêu căng, nhưng chung quy vẫn là biểu muội của hẳn, ngày thường nàng làm những việc này hẳn cũng không để ý, nhưng hôm nay, nàng ở Phủ Thần vương khi dễ An Ninh, hẳn tự nhiên sẽ không để nàng ta được tốt như vậy.

Sắc mặt Công chúa Minh Nguyệt cứng đờ, biểu ca nhưng lại không nề mặt nàng như vậy, nhìn về phía phụ hoàng mẫu hậu cầu cứu, lại chỉ thấy bọn họ nhắm mắt lại, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, thâm nghĩ trong lòng: hôm nay vận khí của nàng sao lại kém như vậy, phụ hoàng không giúp mình còn chưa tính, nhưng mẫu hậu cũng...

Hoàng hậu nương nương sở dĩ không nhúng tay, là vì bà biết, Thương Dịch sẽ chỉ cho Minh Nguyệt một chút giáo huấn, sẽ không thương tổn đến con bé, dù sao cũng là người một nhà, huống hồ, cũng nên có người giáo huấn Minh Nguyệt một chút !

"Công chúa Minh Nguyệt nói muốn đuổi người không liên quan đi, chúng ta có phải hay không nên nhìn xem ai là người không liên quan không?" Mâu quang Thương Dịch sắc bén, trên người phát ra uy nghiêm, thậm chí so với Sùng Chính đế còn muốn đặc hơn rất nhiều.

Sắc mặt Công chúa Minh Nguyệt khê biến, mới vừa rồi "Người không liên quan", lại biến thành chủ tử một cách nhanh chóng, nhìn nhìn An Ninh, chỉ thấy nàng như trước dịu dàng cười, đoán không ra ý định của nàng, Công chúa Minh Nguyệt tự biết mới vừa rồi đắc tội An Ninh, nên bây giờ phải cho biểu ca một lời giải thích, trong đầu rất nhanh chuyển động, nghĩ biện pháp thoát thân.

Đột nhiên, con người của Công chúa Minh Nguyệt sáng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước đi đến bên trong đám người, đối mặt mới nhóm nữ tử lúc này đi phía sau mình, lớn tiếng mở miệng, "Dem thiệp mời trong tay các người lấy ra!"

Hành động này của Công chúa Minh Nguyệt, nhất thời làm cho nhóm nữ tử đằng sau choáng váng.

Thiệp mời của các nàng? Các nàng đều do phụ thân mang vào, làm sao có thiệp mời?

"Như thế nào? Không lấy ra được sao? Nếu không có, thì bản thân hãy tự bước ra khỏi phủ Thần vương, hay là để bản công chúa kêu người đưa các người ra ngoài?" Công chúa Minh Nguyệt cất cao giọng, giọng điệu lại sắc bén.

Nhóm nữ tử bị Công chúa Minh Nguyệt dọa, nhất thời mất phương hướng, nhưng rất nhanh cũng hiểu được ý đồ của Công chúa Minh Nguyệt, nàng ta là muốn dùng các nàng để báo cáo công tác với Thần vương điện hạ!

Nhưng các nàng hiểu được thì như thế nào? Công chúa Minh Nguyệt đường đường là kim chi ngọc diệp, nếu là cãi lời của nàng, không chừng lại càng phải chịu thêm tội! Công chúa Minh Nguyệt này thủ đoạn trừng trệ cung nữ trong cung các nàng đã nghe nói qua, ai muốn chọc tới sát tính này? !

Nhóm nữ tử tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn không thể không phúc phục thân, đi qua hướng cửa của Phủ Thần vương ...

"Biểu ca, người không liên quan, Minh Nguyệt đều đã giải quyết ." Công chúa Minh Nguyệt cao giọng mở miệng, mang theo vài phần đắc ý, như thế này

biểu ca nên vừa lòng đi!

"Nga? Đều giải quyết ?" Thương Định mâu quang vi liễm, góc độ của An Ninh vừa vặn nhìn thấy được tinh quang nơi đáy mắt của hắn , quả nhiên, nghe được giọng nói của Thương Định "Minh Nguyệt công chúa, của người đâu?"

Oanh một tiếng, đầu của Công chúa Minh Nguyệt nháy mắt trống rỗng, của nàng đâu? Đúng vậy, của nàng đâu? Nhưng có trời mới biết, nàng cũng là không có thiệp mời, nàng là biểu muội của Thần vương , lại đi theo phụ hoàng cùng mẫu hậu cùng đến, dù là không có thiệp mời, nhưng ai dám ngăn nàng? Nhưng là...

Mọi người thấy gương mặt ghen uất của Công chúa Minh Nguyệt, nhin không được buồn cười, Công chúa Minh Nguyệt là không lấy ra được thiệp mời a!

"Như thế nào? Không lấy ra được sao? Nếu không có, thì bản thân hãy tự bước ra khỏi phủ Thần vương , hay là để bản vương kêu người đưa công chúa Minh nguyệt ra ngoài " Thương Định nói lại lời nói mới vừa rồi Công chúa Minh Nguyệt dùng để đuổi nhóm nữ tử đi, từng chữ từng chữ trả lại cho nàng ta.

Lúc này sắc mặt của Công chúa Minh Nguyệt sớm đã là một trận xanh một trận trắng, nhìn nhìn hoàng thượng hoàng hậu, "Phụ hoàng, mẫu hậu..."

Biểu ca ngay cả nàng đều đuổi đi thật sao sao?

Hoàng hậu nương nương cũng không dự đoán được Thương Định ngay cả Công chúa Minh Nguyệt cũng muốn đuổi ra , bắt quá đối mặt với sự cầu cứu của Minh Nguyệt, nàng cũng không có mở miệng, ý tứ rõ ràng bất quá , nàng là từ ý tứ của Thương Định mà ra.

Công chúa Minh Nguyệt thấy không có người giúp nàng, phản hận chà chà chân, dù là không muốn, nàng cũng chỉ có thể rời đi nơi này, lúc này mặt mũi của nàng đã mất hết! Nếu người khác dám đối với nàng như vậy, nàng sớm đã đem hán chém đầu, nhưng trước mắt là Thần vương, dù là nàng cũng không thể trêu vào .(Như vậy mọi người cũng thỏa lòng nhá, anh Định nhà ta là vô đối nha .mrgreen:)

An Ninh thấy bộ dáng Công chúa Minh Nguyệt tức giận mà không dám xả, trong lòng thấy vui sướng, Công chúa Minh Nguyệt này xưa nay kiêu căng, sợ cũng chỉ có Thương Định mới có thể làm cho nàng kiêng kị như vậy đi!

"Định nhi a, bao che khuyết điểm như vậy là không được a!" Sùng Chính đế cố ý mở miệng, nhìn thoáng qua An Ninh, ha ha cười ra tiếng, ngay cả mặt mũi của Công chúa Minh Nguyệt cũng không cho, sự đề ý của Thương Định đối với An Ninh , tựa hồ vượt qua dự tính của ông.

Khóe miệng Thương Định khẽ nhếch, chấp tay làm một lễ với Sùng Chính đế, "Cậu, mợ, nơi này liền giao cho hai vị !"

Dứt lời, không đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, liền nắm tay An Ninh , không chút kiêng dè mang theo nàng đi tới một hướng khác , phía sau trừ bỏ vài người thần sắc cứng ngắc, thì đều là vẻ mặt ái muội nhìn bóng dáng hai người.

An Ninh cảm nhận được những ánh mắt này, cùng với những tiếng bàn tán ái muội phía sau, gương mặt đỏ lên, tim đập càng nhanh, Thương Định... Nắm tay nàng rời đi như vậy, người khác nhìn thấy lại thêm hiểu lầm.

Nhưng giờ phút này, nàng cũng chỉ có thể mặc cho Thương Định lôi kéo, thẳng đến khi đi được hồi lâu, khi An Ninh vẫn chưa hồi phục lại tinh thần .

"Ninh Nhi..." thanh âm của Thương Định chọt vang lên trên đỉnh đầu, vì nhịp tim đang đập rối loạn nên An Ninh không có nhận thấy trong thanh âm kia lộ ra một tia khác thường, An Ninh ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng lại, thì gương mặt tuần mỹ vô trù kia liền ở trước mắt chậm rãi phóng đại, hai mắt tràn ngập linh khí của nàng nháy mắt liên trùng lớn lên.

Một tay Thương Định nhẹ nhàng ấn cái ót của An Ninh , một tay đem thân thể mềm mại của nàng kéo vào lòng mình, sau đó, thật cẩn thận hôn môi của nàng...

Hết chương 93

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Thẳng thắn thành khẩn nói cho nàng biết bí mật dưới đáy lòng

Giờ phút này An Ninh thấy mình như người si (ngốc), đôi môi của Thương Định như nham thạch nham thạch nóng chảy hòa tan nàng, nàng lúc này, chỉ cảm thấy toàn thân mình như nhũn ra, trước mắt bao phủ sương mù, có chút không tỉnh táo, hai môi kề cận một chỗ, nhiệt độ theo đôi môi truyền đến, vẫn lan tràn, nhanh chóng lan đến toàn thân.

Thương Dịch kim lòng không được cảm thụ đôi môi mang cảm giác mê người kia mát lạnh như thạch, một tay kia khẽ xoa vòng eo mảnh khảnh của nàng, chạm vào vòng eo mê người kia, thần trí có chút گیج mình, vội buông An Bình trong tay ra, rồi khỏi môi nàng, Thương Dịch mau chóng lui nhanh về phía sau, giống như sợ rằng chính mình nếu không buông tay, thì sẽ không chỉ đơn giản là một cái hôn đơn thuần mà thôi.

Trên mặt An Bình đã đỏ một mảng như lửa, mười lăm tuổi cơ thể đã phát dục tốt rồi, có lẽ có lờm đầy đủ, bởi vì hô hấp không đều mà phập phồng, giống như vẫn đang hưởng thụ nụ hôn vừa rồi, tuy rằng chỉ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng đối với nàng mà nói, lại mang đến rung động không thể tưởng tượng được.

Tay khẽ vuốt hơi ấm hân còn lưu lại trên môi, bản thân hồi lâu, tim nàng đập bình bịch mãi không thể bình ổn lại.

Cũng giống như nàng, Thương Dịch cũng hết sức hoảng hồn trước màn thân mật vừa rồi, xưa nay hân chưa bao giờ đem tâm tư đặt ở trên người nữ sắc, đối với An Bình, hân thích nữ tử trí tuệ như nàng, càng muốn che chở nàng, muốn cả đời đều được cùng nàng ở một chỗ, nhưng lại chưa từng sinh ra ý nghĩ gì quá phận, dù chỉ là dắt tay, hân cũng hiểu được đây là cực hạn, trong lòng hân cũng đã thập phần thỏa mãn, nhưng là... Mới vừa rồi nhìn nàng thẹn thùng, hân lại không kim được lòng mà hôn nàng, mà cái hôn vừa rồi lại chứng minh với hân rằng, hân không phải là không muốn cùng nàng thân mật, nếu không muốn nói là rất thích.

Nghĩ đến xúc cảm đụng chạm vừa rồi, xoát một cái mặt chàng cũng đỏ bừng, ý thức được chính mình vừa rồi hình như có chút lỗ mãng, đường đột giai nhân, Ninh Nhi sẽ đánh giá hân như thế nào?

Ninh Nhi... Mới vừa rồi ta... Ta... - Thương Dịch vội vàng giải thích, vừa rồi hân là kim lòng không đậu mới có thể...

Nhưng chính lúc này, cửa bị đẩy ra, Tô Cẩm nhìn thấy hai người đều ở đây, liền mở miệng cười nói:

- Thương Dịch, người thế nhưng trở về thư phòng, khó trách ta tìm không thấy... A, Nhị tiểu thư cũng ở đây, làm sao thế? Mặt sao lại hồng như vậy?

Tô Cẩm vừa ly khai trong chốc lát, đương nhiên không nhìn thấy được chuyện phát sinh vừa rồi ở trong viện, cũng không biết An Bình đã đến Vương phủ, giờ phút này nhìn thấy An Bình, tâm tình hân sung sướng đến cực điểm.

An Bình khẽ nhủ mày, lúc này mới ý thức được, bất tri bất giác (vô thức) nàng đã đến giữa thư phòng, xem ra là thư phòng Thương Dịch.

Tô Cẩm hỏi han lại làm cho An Bình thấy quẩn quẩn, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, An Bình lại hận không thể có cái lỗ nẻ cho nàng chui xuống.

Có phải bị bệnh hay không? Muốn tìm đại phu nhìn xem không? - Ngày thường cho dù Tô Cẩm thông minh, nhưng giờ phút này cũng không thấy rõ được tình huống, quan tâm hỏi thăm, đang muốn tới gần An Bình thì lại bị Thương Dịch ngăn trở.

Thương Dịch đem An Bình ôm ở trước ngực, đưa lưng về phía Tô Cẩm, ngăn cách Tô Cẩm đến gần, thấy An Bình ngay cả thùy tai cùng cằm cổ trắng nõn cũng hồng thắm, trong lòng say mê đồng thời cũng không khỏi âm thầm ảo não, mới vừa rồi hân có phải đã làm sai? Ninh Nhi có thể hay không tức giận? Mấy vấn đề này cứ xoay vòng ở trong đầu Thương Dịch, không được, hân muốn giải thích, dù là Ninh Nhi có trách mình, trừng phạt chính mình, hân cũng mong muốn được nàng tha thứ!

Cánh tay dài ôm trọn lấy nàng, vững vàng ôm lưng áo nàng, bất quá lúc này đây, bản tay hân cũng không dám đi xuống dù chỉ mảy may, an phận uất ức đặt cạnh thắt lưng, lại cố ý đặt ở chỗ đai lưng dày rộng, sợ khiến An Bình càng không thích.

An Bình cảm nhận được động tác của hân, trong nháy mắt bị hân mang theo ra khỏi thư phòng, bay lên trời, lướt qua tường cao, song song bay ra Thần vương phủ... (anh cứ như người chìm...)

Phía sau Tô Cẩm thấy hai người hình như đang cố né tránh hân, trên mặt một mảnh mịt mờ đuổi theo ra khỏi thư phòng:

- Đây, Thương Dịch, các người chạy cái gì? Ta có phải ăn thịt người đâu, chạy cái gì vậy!

Hân vừa mới nhìn thấy An Bình thì lại bị Thương Dịch mang nàng đi, cũng không cần phải che chở như thế chứ!

Đột nhiên, Tô Cẩm ngăn ra, trong nháy mắt tâm thần như được khai sáng, cặp mắt hoa đào phút chốc tròn to, nhìn phương hướng Thương Dịch cùng An Bình biến mất, miệng mở lớn, vẻ mặt xấu hổ...

Thế nhưng... Nghĩ đến hành động của mình vừa rồi, cũng khó trách Thương Dịch lại đem An Bình che chở, hân tự xưng là thông minh, ngay cả chút nhân lực ấy cũng không có, mới vừa rồi đáng về An Bình rõ ràng là xấu hổ đến kỳ cục, có cái gì có thể làm cho một An Bình luôn trấn định tự tại lại ngượng ngùng như vậy?

Cô nam quả nữ chung sống một chỗ, nữ tử lại là người nam tử thích, chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ, cũng hiểu được chuyện gì vừa xảy ra!

Tô Cẩm a Tô Cẩm, người thật sự là không có mắt, vừa rồi chắc không phải là phá hủy chuyện tốt của huynh đệ chứ? - Tô Cẩm ảo não ni non, thu lại chết phiến (quạt) đánh thật mạnh lên cửa, nhưng đến giây tiếp theo, trong lòng cũng là hơn một tia mát mẻ, nhìn nơi bóng người đã muốn tiêu thất, âm thầm thở dài.

Mà lúc này, An Bình đang tựa vào trong lòng Thương Dịch, nguyên lai thân thể cứng ngắc, sớm đã thả lỏng trở lại, nàng vừa từ trong cái hôn vừa rồi hoàn hồn lại, dọc theo đường đi, Thương Dịch khăn trương nàng cũng xem ở trong mắt, cho đến khi hai người rơi xuống đất, An Bình mới từ trong lòng hân đi ra.

Ôn hương nhuyễn ngọc(thân thể mềm mại thơm ngát) trong lòng rồi đi, Thương Dịch có chút buồn bã, nghĩ đến chính mình còn thiếu An Bình một lời giải thích, liền mở miệng:

- Ninh Nhi, mới vừa rồi là ta không tốt, là ta mạo phạm nàng, ta chỉ là... Kim lòng không được...

Một câu “kim lòng không được”, làm cho mặt An Bình cười đỏ hồng, nhưng lúc này so với vừa rồi nàng trấn định hơn vài phần, nàng không biết là hành động vừa rồi là mạo phạm, chắc là phản ứng của mình làm cho hắn lo lắng, bất quá, nghĩ đến chính mình mới vừa rồi hết sức quần bách, An Bình cũng không muốn dễ dàng buông tha cho người khởi xướng, khẽ cup mắt:

Thần vương điện hạ đối với ai cũng kim lòng không được như vậy sao?

Trong lời nói ả ả bao hàm hờn giận, làm cho mi tâm Thương Dịch hơi nhú, tâm lại khẩn trương lên, cho tới bây giờ hắn chưa từng để ý đến cảm thụ của người khác, chính mình quả thật là chọc nàng tức giận a!

Phải như thế nào nàng mới có thể tha thứ ta?- Thương Dịch còn thật sự nhìn vào mắt An Bình, trong mắt kiên định, cho dù nàng nói cái gì đi chăng nữa, hắn cũng dốc hết sức hoàn thành .

An Bình mâu quang(đôi mắt) hơi đổi, để ý thấy bây giờ bọn họ đã ở trong “tơ bông tiêu trúc”, nghĩ đến điều gì đó, chống lại tầm mắt Thương Dịch:

-Nói cho ta biết một bí mật của ngươi được không?

Nàng cũng không nghĩ muốn tìm hiểu bí mật của hắn, nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, nàng lại cải biến tâm ý, nàng muốn biết về hắn càng nhiều chuyện càng tốt, nghĩ đến hôm qua đang nghe “vũ hiền được lư” phát hiện được thái độ thất thường của Thương Dịch, lúc này An Bình không muốn lại tiếp tục bỏ qua.

Thân thể Thương Dịch khẽ giật mình, một cỗ lệ khí từ trên người hắn phát ra, hai mắt quần quanh rất nhiều bi thương cùng phần hận.

An Bình tiến lên cầm lấy tay hắn, giống như muốn truyền cho hắn lực lượng, cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay, Thương Dịch nhắm mắt lại, thân thể vẫn như trước ả ả run run, An Bình nhìn trên mặt hắn biểu tình phức tạp, rốt cục, không biết qua bao lâu, thanh âm trên đỉnh đầu nàng mới vang lên.

Ngươi có biết thân phận của ta, trong cơ thể của ta chảy dòng máu của hoàng thất Bắc Yên, ở bên trong hoàng cung Bắc Yên, thứ duy nhất thuần khiết, chỉ có mẫu thân của ta, mẫu thân hiền rõ nhất chính là ta, từ sau khi ta sinh ra, mẫu thân cũng không cho ta rời khỏi phạm vi của nàng, dù là buổi tối, nàng cũng giữ ta bên cạnh, nàng nói, ta là nàng sinh mệnh của nàng, là bảo bối quý giá nhất mà ông trời ban cho nàng. Vì ta, nàng cự tuyệt thị tẩm, không chỉ một lần chọc người nọ giận dữ, ta biết mẫu thân không tiếc làm tức giận người nọ chỉ vì để bảo vệ ta, là vì nàng sợ hãi nàng một khi ta rời khỏi bên người nàng, những người đó sẽ có cơ hội hạ độc thủ, nhưng là, nàng bảo vệ ta, chính mình lại..."

Nói đến đây, Thương Dịch dừng lại một chút, tựa hồ bị áp lực cái gì đó.

Năm ấy ta tám tuổi, mẫu thân gói đầu trong lòng ta, nàng nhìn ta, cười vớ tai, cười giống như một đứa nhỏ, ta biết, khi đó nàng đang cố gắng phải nhớ lấy ta, trong bốn mươi chín ngày, đều là như thế, lúc bắt đầu còn nhớ rõ người nàng từng qua lại, nhớ rõ nàng vẫn là Chiêu Dương trưởng công chúa, nhưng càng về sau, người nàng quên càng nhiều, ta biết, nàng tham niệm nhìn ta như vậy, là không muốn mình quên mất ta, cho đến khi chết, nàng vẫn nhìn ta như cũ...

Ta tận mắt nhìn thấy nàng thống khổ, nhìn nàng chậm rãi quên rất nhiều sự tình, nhìn nàng trong mắt có tia không tha, nhưng là ta lại không có cách nào có thể cứu nàng, ta hận chính mình, vì sao không thể bảo hộ mẫu thân? Vì sao chỉ có thể trở mặt nhìn nàng rời xa khỏi ta? Ta càng hận hoàng thất Bắc Yên, hận tam đại vọng môn Bắc Yên, mẫu thân ta cũng chỉ là một nữ tử tầm thường mà thôi, vì sao bọn họ không dung được mẫu thân, lại càng muốn đưa tận giết tuyệt! Còn dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy đối đãi nàng! Ngày hôm qua ta mới biết được, cái loại độc này, đúng là không có giải dược !

Thương Dịch nói ra thập phần bình tĩnh, giống như trong miệng hắn chỉ là đang kể chuyện xưa, cùng hắn không có quan hệ, nhưng chính là bình tĩnh như vậy, cũng làm trong lòng An Bình rung động, liên tưởng đến rất nhiều sự tình, giờ phút này nàng cũng hiểu được .

Vì sao Thương Dịch bởi vì độc “thất tinh hải đường” mà cảm xúc dao động, nguyên lai là bởi vì Chiêu Dương trưởng công chúa chết dưới độc “thất tinh hải đường”!

Nghĩ đến trong “độc điển“ ghi lại về “thất tinh hải đường”, loại độc này, vô sắc vô vị, người trúng không dễ phát hiện, trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, người trúng độc sẽ ở trong thống khổ, chậm rãi quên đi trí nhớ mình sở hữu, trước phá hủy tâm trí con người, sau lại phá hủy thân thể họ, cho đến khi người nọ chết, thân thể bị tàn phá cũng là lúc, người cũng biến thành si nhi.(người ngốc)

An Bình nắm thật chặt tay Thương Dịch, tận mắt chính mình mẫu thân bị hại chết, thống khổ cùng hận thù như vậy, nàng cũng không xa lạ, nhưng nàng thật không ngờ, Chiêu Dương trưởng công chúa lại chết như thế!

-Một đêm kia, mưa sa gió giật, ta ôm thi thể mẫu thân, ngay trong tẩm cung của mẫu thân, người kia-Bắc Yên hoàng đế sau khi mẫu thân ta tắt thở khoảng một nén nhang thì hắn liền đến đây, hắn thậm chí không có liếc mắt một cái thi thể mẫu thân, liền sai người đem ta cùng mẫu thân tách ra, hạ lệnh đem ta ngay lập tức khu trục cả đêm

Ta không cần hoàng tử gì cả, lại càng không sợ bị hấn khu trục, nhưng ta muốn mẫu thân, cho dù là thi thể mẫu thân, ta cũng muốn mang đi, nhưng là, hấn lại không để ý tới ý nguyện của ta, tự tay kéo ta, đem ta tha ra bên ngoài tắm cùng mẫu thân, ta trở mắt nhìn ta cùng mẫu thân khoảng cách càng ngày càng xa, ta hận, hận hấn vì sao tàn nhẫn như vậy, bọn họ hại mẫu thân, ngay cả thi thể cũng không cho ta mang đi.

Thanh âm cùng thân thể hấn đều ần ần bắt đầu run run, vừa mở mắt, hận thù trong mắt càng đặc hơn kịch liệt thiêu đốt hấn, An Bình rung động thật nhiều, đó là đau lòng, đau lòng nam hài tám tuổi kia, khi mẫu thân của nàng chết, chính mình đã mười hai tuổi, mà Thương Dịch khi đó, lại chỉ có tám tuổi, một đứa nhỏ 8 tuổi phải thừa nhận tang mẫu cùng nỗi đau cừu hận sát mẫu, là kiện chuyện tình tàn nhẫn cỡ nào!

Vừa tám tuổi, vừa mới tang mẫu, liền bị phụ thân thân sinh tự tay khu trục, khi đó hấn, như thế nào đi ra khỏi Bắc Yên quốc?

Nhớ tới hoàng đế Bắc Yên, ngày ấy ở trước linh vị Chiêu Dương trưởng công chúa, nàng nhìn ra được hấn đối với Chiêu Dương trưởng công chúa có tình nghĩa, vừa vận cũng là phụ thân, hấn như thế nào có thể hạ được nhẫn tâm như thế đối với con mình? !

Từ khi đó trở đi, ta liền thế, sẽ vì mẫu thân báo thù, hoàng thất Bắc Yên, tam đại vọng môn Bắc Yên, một ngày nào đó, Thương Dịch ta sẽ có ngày xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đó là lúc bọn họ phải trả giá đại giới! - Thương Dịch hận thù trong mắt giờ phút này đã chuyển thành kiên định, vì một ngày nào đó, nhiều năm như vậy, hấn không ngừng làm chuẩn bị, hấn muốn đủ cường đại, cường đại đến có thể phá hủy hoàng thất cùng với tam đại vọng môn Bắc Yên.

An Bình biết, Phượng gia, Chiêm gia, mặc gia-tam đại vọng môn cùng hoàng thất Bắc Yên chế hành lẫn nhau, cừu gia của Thương Dịch lại bao gồm cả bốn gia tộc cường đại nhất, có thể nghĩ, muốn báo này cừu, không phải là chuyện dễ.

Nghĩ đến kiếp trước, sau khi Thương Dịch trở về Bắc Yên quốc, nàng lục tục nghe được bên kia truyền về tin tức, An Ninh nắm tay hấn thật chặt:

-Một ngày này, sẽ không quá xa!

Nghe được thanh âm An Ninh, biểu tình trên mặt Thương Dịch nhu hòa một chút, khẽ nắm tay An Ninh:

Đúng, một ngày này sẽ không quá xa!

Vừa mới không lâu, hấn cùng Tô Cầm đã bí mật đi một chuyến vào trong Bắc Yên, chính vì muốn làm lớn mạnh lực lượng của chính mình, vì một ngày này đến sớm một chút, hấn sớm đã làm chuẩn bị, hấn cũng hy vọng sớm báo được cừu, khi đó, hấn mới có thể cho An Ninh một hạnh phúc đầy đủ.

Mặc kệ nàng đối với mình tâm ý như thế nào, hấn cũng đều phải chặt chẽ bắt lấy nàng, hơn mười năm trước, hấn vô lực không thể bắt lấy mẫu thân, phải nhìn mẫu thân chết ở trong lòng chính mình, bây giờ đối với An Ninh, vô luận thế nào đi chăng nữa hấn cũng sẽ không buông tay nàng, cho dù nàng không thương mình, hấn cũng muốn cố gắng làm cho nàng yêu!

Theo ta đi đến một nơi! - Thương Dịch mở miệng, giọng điệu kiên cố.

An Ninh gật đầu, không có chút do dự, đợi cho đến khi hai người đến nơi, trong lòng nàng mới hơn một tia hiểu rõ, đây chính là Thiên Linh tự, Thương Dịch mang nàng tới nơi này, hấn là...

Không bao lâu sau, hai người liền đến nơi chuyên môn sắp đặt linh vị, trong đó có linh vị của Chiêu Dương trưởng công chúa, lại đến đây lần nữa, tâm tình của An Ninh so với lần trước có chút bất đồng, nàng cũng thực giật mình, không ngờ Thương Dịch lại mang nàng tới nơi này.

Ở trong mắt dân chúng Đông Tần, Chiêu Dương trưởng công chúa cao quý thánh khiết, giống như tiên nữ tồn tại, ai lại có thể có thể dự đoán được, người được toàn bộ Đông Tần quốc kính ngưỡng Chiêu Dương trưởng công chúa sau khi xa giả Bắc Yên, vận mệnh thế nhưng lại thế thảm như vậy.

Nghĩ đến ngày ấy chính mình ở trong này vụng trộm nghe được nội dung cuộc nói chuyện, Nam Cung ngân cùng Bắc Yên hoàng đế, trong hai nam nhân này, người Chiêu Dương trưởng công chúa chân chính yêu rốt cuộc là ai?

Nương Dịch nghĩ đến thăm người, còn dẫn theo một người, người nhất định sẽ thích nàng. Thương Dịch quỳ gối trước linh vị Chiêu Dương trưởng công chúa, ở trong này, hấn không còn lạnh lùng như xưa, cùng với vừa rồi cả người tràn ngập hận ý thì ôn hòa hơn rất nhiều, hôm qua hấn đã quyết định mang An Ninh tới gặp mẫu thân .

An Ninh đi theo quỳ gối bên cạnh Thương Dịch, đối với linh vị cung kính lạy, nhìn linh vị kia, Thương Dịch hấn tất nhiên không biết chính mình đã từng tới nơi này, nghĩ đến người lần trước đến gặp phải, Thương Dịch hận Bắc Yên hoàng đế như vậy, nếu hấn biết được mình từng ở trong này gặp qua hấn(hoàng đế BY), còn đáp ứng giúp hấn một việc, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào?

An Ninh là người thông minh, việc không nên nói, nàng sẽ không nói, điều này cũng là vì tốt cho Thương Dịch.

Năm đó, nương từng nói với ta, nếu là gặp được nữ tử mình thích, nhất định phải dẫn đến cho nương nhìn, nương, hôm nay Dịch nhi liền thực hiện hứa hẹn đây. - Thương Dịch cũng không kiêng dè, đối với việc mình thích An Ninh, trải qua chuyện vừa rồi đối với chiều sâu nhận thức trong nội tâm hấn cũng đã hiểu rõ, hấn sẽ không cố ý che dấu cái gì, hấn thích An Ninh, thậm chí thích kia đã muốn biến thành yêu.

An Ninh nghe hấn nói như thế, tim đập lộn (đập loạn), nghĩ đến cái hôn vừa rồi cùng xúc động trong lòng, trên mặt An Ninh cũng hiện ra một tia kiên định:

- Trưởng công chúa, người yên tâm, Ninh Nhi sẽ thay người chiếu cố Thương Dịch.

Việc này đối nàng mà nói, đã là thập phần trọng hứa hẹn.

Thương Dịch trong lòng vừa động, trong mắt lại có hột tì nháy nhót, Ninh Nhi nàng... Chiều cổ hần? Tuy rằng chỉ đơn giản vài lời, nhưng lại giống như có một bàn tay, hữu lực kích thích tiếng lòng của hần.

Trong lòng Thương Dịch đối với linh vị âm thầm hứa hẹn, nương, một ngày nào đó, Dịch nhi sẽ lại mang Ninh Nhi đến tế bái ngài, tới lúc đó, nàng sẽ lấy thân phận con dâu đối mặt với nương!

Đời này, không phải An Ninh hần không cưới!

Một ngày này, là sinh nhật Thương Dịch, Sùng Chính đế ở Thần vương phủ tổ chức thiết yến ăn mừng, nhưng thủy chung không thấy chủ nhân xuất hiện, Sùng Chính đế cho người ta tìm toàn bộ phủ đệ, cũng không có chút thu hoạch, liền tự mình chiêu đãi chúng tân khách.

Trong đám tân khách, Uy Viễn đại tướng quân còn chưa đợi đến lúc yến hội bắt đầu, người cũng đã rời đi, Tô Cầm công tử thay chủ nhân chiêu đãi tân khách, uống say như chết, sau khi yến hội kết thúc, Đồng Tước liền đem Tô Cầm trực tiếp an bài ở Thần vương phủ ngủ lại.

Cả một ngày, An Ninh đều cùng Thương Dịch ở cùng một chỗ, đến đêm khuya, Thương Dịch mới đưa nàng trở về An Bình hầu phủ, khi Thương Dịch trở lại Thần vương phủ, nghe nói Tô Cầm say mềm, liền đi qua nhìn hần, lúc đẩy cửa ra, lại nghe thấy trong miệng Tô Cầm vô thức ni non:

Ninh Nhi...

Thương Dịch nhủ mảy, nhìn Tô Cầm say nằm trên giường, hần bắt đầu từ khi nào thì thích An Ninh?

Nghĩ đến ngày ấy ở hoàng cung hần đề cập đến một chuyện, tại thời điểm đó, Tô Cầm đã thích thượng An Ninh đi? Tô Cầm ngày thường lý bất cần đời, nhưng hần lại đem chuyện này phóng dưới đáy lòng, hần đương nhiên biết trong đó bởi vì sao, Tô Cầm là không muốn làm cho tâm lý hần có thêm gánh nặng a!

Xác định Tô Cầm đã ngủ, Thương Dịch mới đóng cửa lại, rời khỏi phòng, bắt quá một đêm này, hần lại cả đêm không ngủ, bên trong thư phòng, rất nhanh viết xuống mấy phong thư hàm, giao cho Đồng Tước, làm cho hần suốt đêm tổng xuất đi, vì Ninh Nhi, vì báo thù, hần phải nhanh hơn cường đại hơn mới được!

An Bình hầu phủ, bên trong Thính Vũ hiên.

Sinh nhật Thương Dịch đã qua hơn 1 tháng, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Thương Dịch đều đến Thính Vũ hiên, An Ninh tự biết từ sau khi cùng hần qua lại sau, trong lòng đối với hần lại hơn chút thương yêu.

Bên trong Dục lư, An Ninh nhìn tam khóa mầm móng trước mặt, trong lòng ngũ vị tạp trần, có thể lấy được mầm móng thất tinh hải đường này, nàng vốn là thập phần cao hứng, nhưng là, nay nhỏ nhỏ tam khóa mầm móng, lại nặng tựa ngàn cân, trong lòng nàng, Chiêu Dương trưởng công chúa vì thất tinh hải đường mà chết, nàng còn muốn nuôi trồng tam khóa mầm móng này sao?

Thương Dịch không nói, nhưng nàng nhìn ra được Thương Dịch đối loại độc này oán hận bao nhiêu, dù sao đây cũng là vật đã tra tấn mẫu thân hần, hại mẫu thân hần chết thảm, là đầu sỏ gây nên a!

Thật sâu hô hấp một hơi, chính lúc này, Bích Châu vội vàng đi vào dục lư:

- Tiểu thư, vừa lấy được tín thư bên biểu thiếu gia đưa tới, bộ dáng giống như thập phần khẩn cấp.

Nói xong, thật cẩn thận từ trong lòng xuất ra thư tín, đưa cho An Ninh, từ sau khi Bích Châu biết được việc này, An Ninh liền cho Bích Châu làm người truyền tin, An Ninh giờ thư ra, nhìn nội dung trên thư, mâu quang vi liễm:

- Ta muốn ra xem một chút.

Dứt lời, lập tức trở về phòng, cầm một cái bao, liền từ cửa sau Hầu phủ đi ra, đến một chỗ khách sạn đổi một thân trang phục, đợi cho đến lúc nàng đi ra, đã lại là một công tử mặt như quan ngọc. Ngọc thụ lâm phong, ôn nhuận lịch sự tao nhã, kia không phải nhị công tử là ai? !

Bên trong Lâm lang hiên, Vân Cầm sớm đã chờ ở nơi đó, Bát Trân các có Hải Táp chờ, An Ninh không tiện xuất hiện, cho nên, rơi vào đường cùng, hần chỉ có thể đem địa điểm gặp mặt sửa đến Lâm lang hiên, dĩ vãng ngàn mặt công tử luôn trấn định, giờ phút này không ngừng đi thông thả từng bước, ngàn mặt che đậy, thấy không rõ biểu tình trên mặt hần.

Nhiều lần nhìn nhìn cửa, vẫn như cũ không thấy An Ninh đến, nếu là bình thường, hần chờ bao lâu cũng không có gì, nhưng là hôm nay, hần thật sự khẩn cấp muốn nhìn thấy An Ninh, chỉ vì tin tức mình vừa mới biết được.

Biểu ca, vội vã tìm ta đến như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì? - An Ninh đi vào phòng, nhìn thấy Vân Cầm cùng ngày xưa bất đồng đang vội vàng, trên thư nói có chuyện quan trọng, lập tức thương lượng, lại không có nói rõ rốt cuộc là chuyện gì quan trọng.

Ninh Nhi, ngươi đã tới, ngươi có biết hay không... Ta... Chúng ta... - Vân Cầm tiến mạnh lên bắt lấy cánh tay An Ninh, quá mức vội vàng làm hần không có chú ý tới lực đạo, làm đau An Ninh, ý thức được An Ninh nhíu mày, vội buông tay nàng ra:

Ninh Nhi... Ta không phải cố ý, ta có làm đau ngươi không?

An Ninh thấy hấn như thế, lại cảm thấy sự tình không tầm thường:

Biểu ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

An Ninh này vừa hỏi, lập tức đem lực chú ý kéo lại:

- Ngươi biết không? Lần trước ngươi cho ta đi mua ngọn núi phế kia, thời điểm trước ta nhận được tin tức, nơi đó có người phát hiện vàng, ta phái người đi thăm dò xem, sáng nay tin tức truyền lại xác thực có, tòa núi kia, thế nhưng lại ẩn chứa một cái mỏ vàng, một mỏ vàng a!

Vân Cẩm kích động đến cực điểm, phải biết rằng toàn bộ tứ quốc đại lục, chỉ có Bắc Yến quốc sở hữu hai mỏ vàng, Tây Lăng có một mỏ, Đông Tần cho tới bây giờ chưa xuất hiện quá a! Một mỏ vàng đối với Đông Tần, đối bọn họ mà nói là thật nhiều rung động a!

Ai lại có thể nghĩ đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi đó lại có vàng, đúng là một cái thiên đại bảo bối!

Chúc mừng biểu ca. - trên mặt An Ninh nở rộ một chút tươi cười, Ngu sơn có mỏ vàng, kiếp trước nàng đã biết, cho nên mới sớm bảo Vân Cẩm đi thu mua ngọn núi kia, nàng nhớ rõ ở kiếp trước, ngọn Ngu sơn bị một người khác mua được, sau khi phát hiện mỏ vàng, lại dựa vào chỗ vàng này mà chỉ trong vòng một năm ngắn ngủn đó, trở thành thế lực đệ nhất trong tứ đại thế gia ở quốc nội Đông Tần quốc, về mặt tài phú, trở thành thế gia siêu việt nhất trong tứ đại thế gia.

Mỏ vàng có ý nghĩa rất trọng yếu, nàng đương nhiên hiểu được, Bắc Yến quốc có hai mỏ vàng, phân biệt bởi tam đại vọng môn trong đó có Phụng gia cùng Chiêm gia sở hữu, thế lực hai nhà này so với Mặc gia không chỉ lớn hơn một chút, có một mỏ vàng làm hậu thuẫn, chính là như hổ thêm cánh.

Mà Đông Tần quốc này có một đôi "Cánh", nay dừng ở trên người bọn họ!

Vân Cẩm cười đến toe toét, từ khi biết được tin tức đến giờ, hấn vẫn bị vây bên trong nỗi khiếp sợ, khẩn cấp muốn cùng Ninh Nhi chia sẻ tin tức này, nếu không phải lúc trước Ninh Nhi bảo hấn mua Ngu sơn, thì nay bọn họ đã không có được một cái bảo tàng lớn đến như vậy, đủ để đối phó Lâm gia, phục hưng lại Vân gia, nếu có mỏ vàng này làm hậu thuẫn, không đến một năm, bọn họ có thể đạt thành mục tiêu.

Bất quá, giờ phút này thấy trên mặt Ninh Nhi bình tĩnh, cũng làm cho Vân Cẩm nhú nhú này, đột nhiên, giống như nghĩ đến cái gì, trong lòng ngẩn ra, bất khả tư nghị(không thể tin nổi) nhìn An Ninh: -Ninh Nhi, ngươi sớm đã biết Ngu sơn này có mỏ vàng đúng hay không?

Lúc trước Ninh Nhi cho mình đi mua Ngu sơn thập phần bí hiểm, chỉ nói Ngu sơn là cái bảo bối, chỉ sợ thời điểm kia Ninh Nhi cũng đã biết đó là bảo bối gì rồi! Mỏ vàng a, kia nhưng là mỏ vàng a!

Vừa rồi hấn quá mức khiếp sợ trước thiên đại tin tức tốt này, nên không có suy nghĩ nhiều lắm, bây giờ nghĩ lại, hấn càng cảm thấy Ninh Nhi không tầm thường, Ninh Nhi mới mười tám tuổi, ngay cả kinh thành cũng chưa ra khỏi, nàng như thế nào lại biết ở bên ngoài ngàn dặm có mỏ vàng?

Khôn khéo như Vân Cẩm, cũng nhìn không thấu chuyện này.

An Ninh thần nhiên cười:

- Ninh Nhi tự nhiên là biết, nhưng vì sao biết, Ninh Nhi không thể nói cho biểu ca, hiện tại có bảo tàng này, biểu ca phải nhanh lên một chút chủ trì cho mọi người khai thác công việc, mặt khác, nếu hoàng thượng biết được tin tức này, cũng chắc chắn tra ra người sở hữu ngọn núi này, một cái bánh trái béo bở như vậy, Sùng Chính đế tự nhiên sẽ không nhìn người khác một ngum nuốt vào đơn giản như vậy..

Vậy chúng ta nên làm như thế nào? - Vân Cẩm hỏi, đối với An Ninh, hấn là toàn tâm tin tưởng, gặp được sự tình gì, người đầu tiên hấn hỏi, đó là An Ninh, việc này cơ hồ đã muốn thành thói quen.

Yên lặng xem xét, thứ tốt như vậy, Sùng Chính đế muốn một ly canh, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, mặt khác, Sùng Chính đế nếu là bắt đầu tra ra chuyện mỏ vàng, hấn liền đem tin người sở hữu mỏ vàng là 'Nhị công tử' để lộ ra đi, chuyện của hấn liền để ta ra mặt.- An Ninh liếc hạ mặt mày, trong tay 'Nhị công tử' nắm giữ điều mà Sùng Chính đế kiêng kỵ, đến lúc đó hấn nghĩ muốn cứng rắn, cũng sẽ lo lắng được mất mà cố kỵ nàng.

Được, biểu ca nghe Ninh Nhi. - Vân Cẩm cao giọng mở miệng, đối với chuyện An Ninh làm như thế nào biết được chuyện Ngu sơn có mỏ vàng, An Ninh không nói, hấn cũng không tiếp tục hỏi, hấn hiểu được Ninh Nhi không nói cho hấn biết, tự nhiên là có nguyên nhân của chính nàng.

Hấn không thể nào đoán được, biểu muội này của mình là nữ tử được trọng sinh!

Mặt khác... - An Ninh mở miệng, của bị đẩy mạnh ra, loảng xoảng một tiếng, đánh gãy lời của nàng, An Ninh nhú mày, quay đầu lại, lúc nhìn thấy người tới, khóe miệng không khỏi co rút:

Là ngươi?

Ngoài cửa là một nam tử tuấn mỹ lam mâu (mắt xanh nước biển) đang tựa vào cửa kia, hai tay ôm ngực, cười với An Ninh, nhưng khuôn mặt tuấn tú tươi cười này lại làm cho da đầu người ta run lên, mâu trung lóe lên tia sáng tà mị, không phải Hải Táp thì là ai?

Như thế nào? Không thể là ta sao? Chủ tử nhìn đến Hải Táp tựa hồ thực giật mình? - Hải Táp hí mắt lại, cố ý tăng thêm hai chữ 'Chủ tử', tựa hồ là ở nhắc nhở An Ninh điều gì, nhớ đến ngày ấy bị Nhị công tử này hồ lộng, Hải Táp trong lòng lại tức giận, trong khoảng thời gian này, hắn cố ý ở Bát Trân các chờ hắn, nhưng đợi lâu như vậy, hắn lại giống như không khí tiêu thất bình thường, cũng may hôm nay hắn theo dõi Ngân công tử này, bằng không hắn sợ là còn tìm không thấy hắn đâu!

An Ninh liếc liếc mi, giật mình! Nàng đương nhiên bị giật mình! Trừ bỏ giật mình ở bên ngoài, trong lòng nàng còn trôi lên một tia dự cảm bất hảo, cứ như bị kẻ cận gắt gao vậy, kéo kéo khóe miệng, An Ninh thân nhiên mở miệng:

- Ta không phải đã nói rồi sao? Ta không có chuyện gì cho ngươi làm, ngươi có thể tùy ý làm gì thì làm.

Như vậy sao được? Ta là nô lệ của ngươi, tự nhiên muốn tùy thời lúc nào cũng ở bên cạnh, nghe chủ tử sai phái, sứ thần tứ quốc đều chứng kiến, bằng không chúng ta đi tìm Sùng Chính để phân xử? - Hải Táp nhú mày, đến gần An Ninh, một lần bị hắn qua mặt, cái gì mà đưa xiêm y cho hồng nhan tri kỷ, cái gì mà hắn đi cùng không tiện, nhưng hắn (An Ninh) vừa đi, rốt cuộc lại không trở về, rất nhanh hắn liền biết Nhị công tử nói dối, mục đích chân chính là thoát khỏi hắn!

Hừ, Nhị công tử muốn thoát khỏi hắn, như vậy hắn lại cố tình muốn quần quít lấy hắn, không cho hắn được như nguyện, lúc này Nhị công tử đừng mơ lại chạy thoát!

Này... Tim hoàng thượng phân xử thì không cần, ngươi đã muốn theo sau ta, vậy tùy ngươi đi! - An Ninh liếc mi, đường đường là Thuyền vương, sao lại quần người như vậy, một lần bị nàng chui chỗ trống, lần này chỉ sợ là sẽ không lừa được Hải Táp dễ dàng như vậy.

Đó là đương nhiên! - Hải Táp tự mình tìm ghế dựa ngồi xuống, bộ dáng kia thật ra không có một chút tự giác nào của nô tài, cảnh cáo nhìn An Ninh một cái, giống như nói cho nàng, bây giờ đừng mơ tưởng lại có chiêu trò gì lừa được hắn!

An Ninh nhìn thấy hành động của hắn, khóe miệng khẽ run rẩy, thầm nghĩ trong lòng: nàng đây là có được một cái nô tài hay là đang tự cấp cho mình một cái chủ tử?

Nguyên bản An Ninh còn muốn phân phó Vân Cẩm một chút sự tình, nhưng Hải Táp đã đến đánh gãy kế hoạch của nàng, nay Hải Táp ngông nghênh ngồi ở đó, một chút cũng không có ý tứ, nàng mở miệng như thế nào? Hải Táp là người thông minh, nếu là nghe được một phần, dựa vào cái đầu của hắn, cũng sẽ nhận ra được cái gì đó!

Ca, không bằng chúng ta đi ăn cơm - khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, bây giờ có Hải Táp ở đây, nàng xưng hô với Vân Cẩm cũng biến thành Nhị công tử.

Vân Cẩm lạnh lùng nhìn Hải Táp liếc mắt một cái, trong mắt không che dấu chút nào tức giận của hắn, Hải Táp này, tuy là nô tài, nhưng làm sao có một chút tự giác của nô tài?

Chúng ta đi - ánh mắt Vân Cẩm chuyển hướng sang An Ninh, lại khôi phục phân như hòa kia, đồng thời hơn một tia tự trách, Hải Táp có thể tìm tới nơi này, nhất định là đi theo hắn, theo Bát Trân các tới Lâm Lang Hiên, thời gian cũng không phải ngắn, vậy mà chính mình lại không phát hiện được, Hải Táp này, đúng là có chút bản sự, lúc này Vân Cẩm làm sao biết được, Hải Táp này cũng không phải là người thường, đường đường Thuyền vương, nếu không có bản lĩnh, làm thế nào có được thành tựu to lớn kia - bá chủ đế quốc trên biển?

Vân Cẩm cùng An Ninh xuất môn, Hải Táp tự nhiên là theo sát bên cạnh, thấy hai người lên xe ngựa, cũng theo đi lên, nguyên bản xe ngựa rộng rãi, bởi vì thêm hai nam nhân cao lớn, nhất thời trở nên chật chội, Vân Cẩm cố ý ngồi bên cạnh Hải Táp, mục đích là muốn ngăn cách hắn cùng Ninh Nhi, Hải Táp này, vừa nhìn đã biết không phải kẻ bình thường, hắn quần quít lấy Ninh Nhi như vậy, còn "cam tâm tình nguyện" làm nô lệ, trong lòng hắn tính kế cái gì, hắn cũng không làm rõ được, chính bởi vậy, hắn càng muốn đề phòng Hải Táp.

Vân Cẩm địch ý rõ ràng, Hải Táp tự nhiên cảm thụ được, bất quá, hắn không ngại chút nào, ánh mắt dừng trên người Nhị công tử, trong khoảng thời gian này, bóng dáng Nhị công tử không ngừng hiện lên ở trong đầu hắn, cảm giác này làm cho hắn cảm thấy quái dị đến cực điểm, hắn nghĩ có lẽ là vì hắn không cam lòng Nhị công tử thắng, không cam lòng bị hắn hồ lộng, cho nên mới trở nên như thế, bởi vậy, hắn vẫn chờ Nhị công tử xuất hiện.

Nhưng giờ nhìn thấy Nhị công tử, cái loại cảm giác này vẫn như cũ không có biến mất, ngược lại càng thêm khắc sâu, tầm mắt từ trên người hắn dời đi, trong đầu liền trôi lên bóng dáng của hắn, đây là chuyện gì? mi phong Hải Táp nhú lại.

Trên xe ngựa quanh quẩn hương thơm, Hải Táp khẽ giật mình, tầm mắt nhìn An Ninh hơn vài phần lợi hại:

- Nhị công tử đêm qua hay không lại có giai nhân trong ngực?

Không biết vì sao, lời này nói ra đáng lẽ nên bồn chồn, lại bị hắn nói ra có vài phần ghen tuông.

Giai nhân trong ngực? An Ninh cũng sửng sốt một chút, nghĩ đến chuyện ngày đó, phản ứng sâu sắc nàng lập tức hiểu ra, khề ho nhẹ:

Việc này cũng bị ngươi nhìn ra.

Hừ! Còn tuổi nhỏ không lo học giỏi, bất quá là mới mười lăm tuổi, lại không biết tiết chế như này, ngươi không để ý rồi có một ngày bị nữ nhân vết sạch - Hải Táp sắc mặt hờn giận rõ ràng, một chút cũng không che dấu, nghe An Ninh trả lời xong, trong lòng càng thêm bất mãn.

Nhọc lòng ngươi quan tâm, xem ra là công tử Hải Táp muốn tìm bắt nã? - An Ninh liếc mi, nàng không biết tiết chế? Là chính hắn suy nghĩ nhiều đi!

Bất quá, hẳn suy nghĩ nhiều đối với nàng cũng không phải không tốt, vừa vận cho nàng một cái cơ che đầu.

Muốn tìm bất mãn? khuôn mặt anh tuấn đen lại, hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại, không hề nhìn An Ninh, nhưng trong lòng cảm giác quái dị phát ra đặc hơn, nghĩ đến giai nhân trong ngực Nhị công tử, bực tức tích tụ chỉ muốn thoát ra.

- Hải Táp công tử, nên sớm đi ngủ đi! - An Ninh thần nhiên quét qua hắn, khẽ liếc một cái, thẳng cho đến lúc đi vào trong phòng, nàng cố ý buông hai bên màn xuống, màn này vừa vận có thể ngăn cách giữa bọn họ, lúc nàng xoay người vẫn còn không quên nhắc nhở người vẫn đang ở bên ngoài ôm chân chu chéo, về mặt rồi rầm là Hải Táp:

- Tốt nhất là đừng có chơi chiêu trò gì, bằng không...

An Ninh cười dịu dàng, ánh mắt kia ở trên người Hải Táp dao động, thần sắc cảnh cáo trong đó không cần nói cũng biết, hôm nay không thể hỏi Hưu phủ được, đành vậy, Hải Táp tuy rằng quần quít lấy nàng, nhưng cũng là một chính nhân quân tử không thể nghi ngờ, hẳn ở gian ngoài, cũng không có vấn đề gì.

- Hừ, mạnh mẽ như vậy, cũng may chỉ là nam nhân, nếu là nữ nhân, ta xem ngươi như thế nào gả được ra ngoài? - Hải Táp hừ lạnh, nhìn chiếc màn ngăn cách đầy đồ kỳ, đứng là hẳn có chút buồn bã, tại sao hắn lại là nam nhân? Nếu là nữ nhân, Hải Táp hẳn bằng mọi cách cũng muốn đem nàng mang về hải quốc, nhưng trở trêu thay Nhị công tử lại là nam nhân, cũng làm cho hắn có chút si mê, đột nhiên, trong đầu có linh cảm mãnh liệt, chẳng lẽ hắn cũng thích cả nam nhân?

Không, làm sao có thể? Tính hướng của hắn xưa nay đều bình thường, tưởng tượng đến trong lòng hắn đang ôm một nam nhân, mi tâm trên mặt nhăn lại càng nhanh, hẳn xác định cảm giác kia hẳn nhất định không thích, nam nhân làm sao so được với nữ nhân nhuần ngọc ôn hương. Nhưng lại nghĩ, nếu nam nhân kia là Nhị công tử...

Hải Táp nhìn xuyên vào trong màn, trong đôi mắt có chút biến hóa...

Một đêm này, An Ninh ngủ khá ngon, nhưng Hải Táp lại trắng đêm chưa ngủ, cả đêm hôm qua hắn vẫn chìm đắm với suy nghĩ trong đầu, không tài nào lái đi được.

An Ninh vừa tỉnh, điều đầu tiên là xác định bên ngoài còn có người hay không, sờ lên mặt vẫn như cũ là Nhị công tử, liền yên tâm xuống dưới, vén màn lên, đi ra nội sảnh, nhìn thấy trên tháp thượng đã không còn bóng dáng Hải Táp, An Ninh thân thể ngẩn ra, tìm toàn bộ phòng, vẫn không gặp Hải Táp.

Trên mặt vui vẻ, liền mở cửa, trong lòng nàng tính toán thừa dịp Hải Táp không ở đây, lúc này nàng không lý khai, thì còn đợi đến khi nào?

Mở cửa ra, đập vào mắt là lồng ngực rộng lớn của nam nhân, An Ninh nhú mày, ý thức được không tốt, lập tức trên đỉnh đầu liền truyền tới thanh âm của cái người làm cho nàng hận đến nghiến răng:

- Như thế nào? Chủ tử là muốn trốn?

Bị nói trúng tâm tư, An Ninh sắc mặt suy sụp xuống dưới, thầm nghĩ trong lòng: người này sao lại giống như vậy âm hồn không tiêu tan?

Trong miệng kêu chủ tử, nhưng hẳn nào có coi nàng là chủ tử?

Kéo kéo khóe miệng, An Ninh giương mắt nhìn về phía Hải Táp:

- Trốn? Trốn cái gì vậy? Ta đây là đang muốn đi xuống lầu ăn điểm tâm!

- Không cần, Hải Táp sẽ bùng lên cho chủ tử. - Nói xong, trong tay hắn đã bùng ra khay điểm tâm bữa sáng giờ ra trước mặt An Ninh, về mặt đầy ý cười, bộ dáng kia, giống như một con cún vẫy đuôi mong chờ được cô chủ khen vậy.

An Ninh đương nhiên là không khen hắn, sắc mặt khế cứng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, cơ hồ là từ răng nanh nhả ra vài chữ:

- Không cần, ta muốn đi ra ngoài hít thở không khí!

Dứt lời, đẩy Hải Táp ra, đi thẳng ra cửa phòng, phía sau Hải Táp đứng ngốc đang nhú mày, trong lòng hừ lạnh, muốn trốn, không có cửa đâu! Muốn thông khí sao? Kia hẳn cũng muốn đi theo hít thở không khí!

An Ninh mới ra khỏi Bát Trân các, ở trong thành tùy ý di chuyển, không cần nhìn, nàng cũng biết Hải Táp đang theo sau người, đi dạo quanh mấy cửa hàng, ra cửa chính, lại nhìn sang cửa hàng phía đối diện, bất gặp một bóng dáng quen thuộc, người nọ đứng là Thương Dịch không thể nghi ngờ!

An Ninh trong lòng vui vẻ, xoay người nhìn thoáng qua Hải Táp, thấy hắn cách mình bất quá mười bước, nhưng tầm mắt vẫn theo sát nàng, An Ninh liếm mi, trong lòng âm thầm tính toán, hiện tại mình có lẽ là có thể thoát khỏi Hải Táp!

Trong mắt hiện lên một chút biến hóa kỳ lạ, An Ninh đi nhanh hướng tới cửa hàng đối diện mà đi đến, tiền cửa hàng, Thương Dịch vừa vận xoay người lại, nhìn thấy Nhị công tử cho rằng là An Ninh, trong lòng vui vẻ, trên mặt nở ra một chút tươi cười, lập tức đến đón, ôn nhu mở miệng kêu lên:

- An...

Vừa phun ra một chữ, An Ninh trong lòng kêu to không tốt, sắc mặt hơi trầm xuống, tiến lên rất nhanh, nâng tay che cái miệng của hắn, may mắn ngăn hắn lại được, nếu Thương Dịch kêu ra một tiếng 'Ninh Nhì', Hải Táp cách nàng không xa, chắc chắn sẽ nghe thấy, lấy trí thông minh của Hải Táp, nhất định sẽ khiến cho hắn hoài nghi!

Thật cẩn thận nhìn chung quanh, một lòng đề phòng Hải Táp, nhưng nàng lại không để ý đến thần sắc Thương Dịch đổi đổi, tay nàng nhỏ bé mềm mại lại ấm áp, lại đang chạm vào môi hắn, việc này đối với Thương Dịch mà nói, không thể nghi ngờ là xúc động cùng dự hoặc không nhỏ, thần sắc hoảng hốt, lại nghe thấy âm thanh An Ninh đề thấp tiếng vang lên:

- Giúp ta một việc!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Bày ra cạm bẫy khiến hắn cầu hôn

Thần sắc Thương Dịch không thay đổi, cũng không lên lên tiếng, hiện giờ miệng của hắn đang bị An Ninh bịt lại, nhìn An Ninh với ánh mắt ôn nhu.

An Ninh vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Hải Táp ở đằng sau, thấy bóng dáng của Hải Táp đang chạy vội tới đây, liền lo lắng trong lòng lôi kéo tay của Thương Dịch, nhìn thấy cửa hàng trong nội sảnh, An Ninh liền lôi kéo hắn, hai người rất nhanh tiến vào nội sảnh, vừa che dấu thân mình xong, liền nghe được tiếng hô của Hải Táp từ bên ngoài truyền tới.

"Người đâu? Vừa rồi có một công tử có gương mặt giống nữ tử đang ở đâu?" Hải Táp tiến vào cửa hàng, không nhìn thấy bóng dáng An Ninh liền bắt lấy một người, gặng hỏi.

Người bị chặn lại rõ ràng là vận khí không tốt, cả người cơ hồ là bị nhấc lên, "Công tử lớn lên giống nữ tử sao? Chỗ chúng ta không có công tử nào lớn lên giống nữ tử a!"

Mới vừa rồi An Ninh tiến vào chỉ mới một chút, lại bị bóng dáng cao lớn của Thương Dịch che khuất, những người này tự nhiên là không thể nhìn thấy bóng dáng của An Ninh, người bị nắm trụ nọ buồn khổ đến cực điểm, tự nhiên lại xuất hiện một mỹ nam cả người phát ra hơi thở khiến người khác sợ hãi

Hải Táp sao có thể nghe hắn nói không có liên tin tưởng? Mới vừa rồi hắn rõ ràng nhìn đến nhị công tử vào này cửa hàng, tự nhiên là sẽ không sai, làm mẫu vì lầm, "Mang ta đi vào tìm!"

Ngữ khí bá đạo không cho người khác ngăn cản, khiến cho người nọ cảm giác đây là hoàng mệnh không thể cãi lời.

An Ninh bên trong nội sảnh hít sâu một hơi, nhìn về phía Thương Dịch, vừa ngược mắt lên liền nhìn thấy hai tròng mắt tràn đầy sùng nịch của hắn, ôn nhu giống như muốn chảy ra nước, bên trong ôn nhu là nhện nhào vài tia nóng rực, trên gương mặt tuấn mỹ như tỏa ra một vàng sáng, cảm nhận được trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm, An Ninh mới ý thức được cái gì, liền buông bàn tay đang bịt miệng của hắn ra, hai má ửng đỏ, "Ta cần hỗ trợ, Hải Táp kia từ ngày hôm qua liền đi theo ta, ta không có cách nào đổi lại trang phục của mình."

Bàn tay nhỏ bé kia biến mất, khiến Thương Dịch có một trận mất mát, nhưng rất nhanh liền dấu đi, tay kia của nàng vẫn còn đang nắm gọn trong bàn tay của hắn, cùng bù lại cho chút mất mát mới vừa rồi, nghe xong lời của nàng, ánh mắt Thương Dịch lóe lên, "Đi theo ta."

Dứt lời, liền kéo An Ninh từ trong một phòng khác ra ngoài, nguyên lai đây là mặt sau của cửa hàng, còn có một sân, tuy rằng không lớn, nhưng thập phần tinh xảo, Thương Dịch mang theo nàng, tìm được một người phụ nữ, người phụ nữ kia nhìn thấy Thương Dịch đang nắm tay một tiểu công tử vào nội viện, bộ dáng giống như rất thân mật, gương mặt liền cứng lại, cung kính hành lễ, "Tiểu chủ tử."

Thương Dịch nhìn người phụ nữ kia liếc mắt một cái, giọng điệu không lạnh như băng giống như đối với người khác, "Thanh di, mang nàng đi đổi một bộ nữ trang."

Thanh di gạt mình, không khỏi nhìn An Ninh nhiều thêm vài lần, nguyên lai là một nữ tử! Thanh di thấy được ánh mắt chủ tử nhìn cô nương này, nhất thời cảm thấy cô nương này không đơn giản, lúc này thanh di liền thân thiện tiến lên, "Vâng, tiểu chủ tử, cô nương, đi theo ta! Vừa vận nữ nhi của ta cũng có vài bộ xiêm y, cô nương cố gắng mặc, chỉ sợ phải ỳ khuất cô nương."

"Không ỳ khuất, chỉ là phải quấy rầy đại thẩm rồi." An Ninh cũng mỉm cười, trong lòng kinh ngạc, cửa hàng này nguyên lai là sản nghiệp trên danh nghĩa của Thương Dịch, trước kia, có một lần hắn mang nàng đi dò xét các cửa hàng, nhưng không có đến nơi này

An Ninh nhìn thoáng qua Thương Dịch, lập tức theo Thanh di đi vào phòng, không bao lâu, liền thay một thân nữ trang, mặt nạ da người trên mặt cũng đã tháo ra, lúc này An Ninh, tuy rằng một thân tố y đơn giản, nhưng thoát nhìn càng phát ra khí chất xuất trần thoát tục, cơ hồ làm cho mọi cảnh sắc trong viện càng thêm rạng rỡ.

Nhu tình trong mắt Thương Dịch càng đậm, An Ninh bị ánh mắt sáng quắc của hắn nhìn, liền không biết làm sao, lúc trước nàng cũng không để ý tầm mắt như thế của hắn cho lắm, nhưng từ sau ngày đó, có vài thứ giống như đã thay đổi.

"Tiểu chủ tử, lão thân đem tiểu thư giao cho ngươi ." Thanh di mở miệng nói, trên mặt lại có thêm vài phần ý cười ôn hòa hơn so với mới vừa rồi .

"Cảm ơn Thanh di ." Thương Dịch kéo tay An Ninh qua, đối với vị Thanh di này có lẽ mười phần.

An Ninh cũng thấy được xung hô của hai người này vừa rồi, tiểu chủ tử? Thanh di? Thương Dịch đối với vị Thanh di này có thái độ tựa hồ không giống với một hạ nhân bình thường.

"Cảm tạ cái gì, đây đều là việc lão thân nên làm, tiểu chủ tử, nếu không ngại, thì hãy thường mang vị tiểu thư này đến xem lão thân." Thanh di ôn nhu nói, nhìn về phía An Ninh, trong mắt lại có thêm một tia yêu thích.

Thương Dịch chỉ vuốt ve lòng bàn tay của An Ninh, cảm xúc tê dại làm cho An Ninh quần bách, giương mắt nhìn về phía Thương Dịch, liền nhìn thấy ánh sáng trong mắt của hắn , sau đó lại nghe được thanh âm chậm rãi của hắn, "Dịch nhi sẽ lại mang nàng đến xem Thanh di ."

Thanh di càng thêm cao hứng "Tốt, tốt!"

"Điện hạ, bên ngoài có người đang gây rối , sắp đem cửa hàng của chúng ta phá tan, người mau ra xem một chút đi!" Chương quỳ chạy vào, nhìn thấy Thương Dịch, như nhìn thấy cứu tinh , lại nghĩ tới vị sát tinh ở bên ngoài, gương mặt liền rồi rầm cùng một chỗ.

Thương Dịch cùng An Ninh nghĩ đến Hải Táp, mi tâm đều theo bản năng nhú chặt cùng một chỗ, ánh mắt An Ninh lóe lên, "Chúng ta đi thôi! Đến lúc đuổi hắn đi rồi."

Thương Dịch gật đầu, cùng An Ninh đi ra sân, vào nội sảnh chợt nghe thấy thanh âm vang dội của Hải Táp ở bên ngoài, mang theo tức giận cùng bá khí, giống như thật muốn xóc cả cửa hàng này lên.

"Rốt cuộc đã đem người đầu ở nơi nào rồi? Hôm nay nếu không giao ra, ta nhất định sẽ không bỏ qua." Hải Táp lớn tiếng quát, giọng nói ảm chứa uy nghiêm, làm cho mọi người ở đây cũng không dám thở mạnh một cái, thân thể không thể không chế được run run.

"Hải Táp công tử, người đang muốn tìm ai a? Nơi này của ta có thể đầu được người nào chứ?" Thương Dịch từ bên trong đi ra, một thân cảm y, bá khí cùng uy nghiêm trên người cũng không thua Hải Táp chút nào, hai người đồng dạng đều là nam tử tuấn mĩ , đồng dạng đều là thiên chi kiêu tử, làm cho người ta cảm giác không hề thua kém nhau.

*thiên chi kiêu tử: người có quyền lực, đứng trên người khác

Hải Táp giống gió, giờ phút này lại như mưa rền gió dữ, làm cho người ta không chịu nổi, nhưng Thương Dịch giống băng, cả người phát ra hàn ý sắc bén, lại làm cho người ta ngay cả ở trong lòng cũng đều phát run.

Hải Táp nhìn người tới, lam mâu (con mắt xanh)híp lại, Thần vương Thương Dịch? Hắn cũng ở trong này?

"Đây là cửa hàng của ngươi ?" ánh mắt Hải Táp khóa chặt Thương Dịch, Thần vương này hắn(HT) chưa bao giờ cho rằng hắn ta (TĐ) là người có thể khinh thường .

Khóe miệng Thương Dịch khẽ nhếch, nhưng nụ cười này lại không có chút độ ấm nào, "Hải Táp công tử lại làm chuyện ảm ỉ như vậy, sợ rằng cửa hàng này cũng không thể tiếp tục tồn tại được , thế nào còn có thể là của bốn vương ?"

Bên trong ngôn ngữ không hề che dấu ý tứ trách cứ, ánh mắt lợi hại rất nhanh đảo qua cửa hàng một lần, "Mất đi đó chỉ là vài bộ đồ, nếu là cửa hàng ngọc khí, sợ là có bất cứ cái gì cũng đều bị bẽ hết!"

Lúc này bên trong cửa hàng , nơi nơi đều hỗn loạn không chịu nổi, cái giá để vài vốc cũng bị đẩy ngã xuống đất.

Sắc mặt Hải Táp cứng đờ, nhưng cũng rất nhanh khôi phục như bình thường, "Cùng lắm thì, ta bồi ngươi nhưng ta đến đây là muốn tìm người, đem người giao ra đây, ta sẽ không truy cứu, Thần vương điện hạ là người thông minh, tốt nhất là đem người giao ra đây, bằng không..."

Hải Táp chung quy là bá chủ trên biển, uy hiếp này khiến người khác không thể bỏ qua được, cũng may người bị uy hiếp là Thương Dịch, nếu là người khác thì, sợ rằng rất khó để bảo trì tư thái trấn định như cũ.

"Tìm người sao? Nơi này của ta có nhiều người như vậy, người Hải Táp công tử tìm là người nào?" khóe miệng Thương Dịch khẽ nhếch, nhú mày nhìn về phía Hải Táp.

"Điện hạ, vị công tử này muốn tìm... Tìm một công tử lớn lên giống nữ tử ..." Vị tiểu nhị mới vừa rồi bị Hải Táp nhắc lên liền mở miệng nói, "Nhưng nữ tử chính là nữ tử, công tử chính là công tử, làm gì có ai là công tử mà lớn lên lại giống nữ tử?"

Đôi mắt xanh của Hải Táp híp lại, ánh mắt sắc bén phóng về phía tiểu nhị, khiến hô hấp của tiểu nhị cũng cứng lại, liền im lặng, thật cẩn thận này lui về sau mấy bước, sợ hãi vị công tử này lại đem tức giận trút lên người hắn.

Thương Dịch nghe xong lời nói của tiểu nhị, khóe miệng cũng xẹt qua một nụ cười không dấu vết, khóe miệng An Ninh đang đứng bên cạnh hắn giờ lên một chút.

"Ta nhìn thấy hấn vào cửa hàng này,lại không có đi ra, không do các người dấu, chẳng lẽ hấn lại tự nhiên biến mất ?" Thanh âm Hải Táp cất cao một chút, trong lòng không khỏi tức giận càng đậm.

"Như vậy đi! Chương quỳ , người mang Hải Táp công tử đi xung quanh cửa hàng tìm một chút, nhìn xem có một vị công tử lớn lên giống nữ tử nào không, chỗ nào đều phải đến , hiểu chưa?" Thương Dịch trầm giọng phân phó.

"Này..." Chương quỳ khó xử, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Hải Táp công tử bắn tới, liền gật đầu, "Vâng, vị công tử này, xin đi theo ta."

Hải Táp đi theo chương quỳ hướng vào nội sảnh, đi đến bên cạnh Thương Dịch , đột nhiên dừng lại, con người rung mình, "Người đừng vội đùa giỡn ra cái gì?"

Thương Dịch nhíu mày, lơ đãng, "Ở trước mặt Hải Táp công tử , Thương Dịch dù có muốn đùa giỡn ra cái gì cũng sẽ bị thấy rõ, không phải sao? Huống hồ, sao ta phải đùa giỡn ra dạng gì?"

Ánh mắt Hải Táp lóe lên, dời đi tầm mắt, ánh mắt đảo qua nữ tử bên cạnh Thương Dịch, thân thể liền gật mình, mới vừa rồi hấn không có chú ý tới An Bình hầu phủ nhị tiểu thư cũng ở trong này, nghĩ đến ngày ấy trong sinh nhật của Thương Dịch ,hấn cũng ở đó , Thương Dịch đối với vị An Bình hầu phủ nhị tiểu thư này rất quan tâm, nàng đi theo bên cạnh Thương Dịch, cũng không có gì đáng khả nghi , hấn cũng từng đối với vị nhị tiểu thư này thập phần hứng thú, nhưng không biết từ khi nào thì phần hứng thú kia dần dần làm nhạt , nay hấn càng muốn làm một việc là tìm ra tên nhị công tử chết tiệt kia, hấn đã đi theo gót gao như vậy rồi mà vẫn bị tên kia chui vào lỗ hổng, tên tiểu tử kia thật đúng là không phải tron trượt bình thường!

Chờ xem, nhị công tử! Chờ Hải Táp ta tìm được người, thì người đừng mơ tưởng có thể trốn thoát được!

"Đi, mau mang ta đi tìm!" Hải Táp lạnh giọng mở miệng, đi theo chương quỳ bước vào nội sảnh.

Đợi cho bóng dáng của hấn biến mất, tất cả mọi người bên trong cửa hàng đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, Thương Dịch kéo tay An Ninh, ở bên tai của nàng thấp giọng nói, "Nàng có muốn đi trước hay không?"

"Không thể, hiện tại nếu ta rời đi sẽ càng khiến hấn hoài nghi." Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, lúc này nàng đã thay nữ trang, trở về thân phận An Ninh, nên nàng cũng trấn định tự tin, lúc này Hải Táp có nhìn qua nàng nhưng không có hoài nghi cái gì, đợi lát nữa nhìn thấy nàng, cũng tự nhiên sẽ không quá lưu ý, ngược lại nếu phát hiện nàng không có ở đây, như vậy càng dễ lộ ra sơ hở.

Thương Dịch gật mình sáng tỏ ý của nàng ,ánh mắt sáng lên, Ninh Nhi a Ninh Nhi, tâm tư nàng lại tỉ mỉ như vậy, ngay cả hấn cũng không có lưu ý đến điểm này, mà Ninh Nhi lại... Nhìn An Ninh, ôn nhu trong mắt càng phát ra nồng đậm, đưa An Ninh ngồi vào trên ghế, lập tức phân phó tiểu nhị châm trà, hai người cùng ở trong cửa hàng đợi kết quả tìm kiếm của Hải Táp.

Ước chừng qua một nén nhang ,Về mặt của Hải Táp biến thành màu đen đi ra, chỉ xem sắc mặt kia thôi là có thể đoán được giờ phút này ngay cả ý định giết người của hấn cũng đã có, tìm lâu như vậy, cơ hồ tìm khắp mọi ngõ ngách, ngay cả hậu viện đều không có bỏ qua, nhưng chung quy cũng không thể tìm thấy nhị công tử.

Hay là hấn thật sự tự nhiên biến mất?

"Hải Táp công tử? Có thể có tìm được người người muốn tìm không?" Thương Dịch nhìn thấy Hải Táp đi ra, đầu tiên mở miệng hỏi , kết quả cũng có thể đoán được.

Hải Táp thập phần không vui nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, không có trả lời, liền thẳng hướng ra bên cửa hàng , trong lòng ghen ghét đến cực điểm, thế nhưng không thu hoạch được gì!

"Hải Táp công tử, xin dừng bước."

Hải Táp vừa đi tới cửa, giọng nữ ôn nhuận ngọt ngào ở sau vang lên, Hải Táp nhíu mày, dừng lại cước bộ, xoay người nhìn về phía người mở miệng , An Bình hầu phủ nhị tiểu thư? Nàng gọi hấn lại làm chi?

Ngay cả Thương Dịch cùng các tiểu nhị ở đây cũng nhíu nhíu mày, bọn họ ước gì mau chóng đem vị Hải Táp này đuổi đi a! Trong lòng Thương Dịch vẫn âm thầm lo lắng, Ninh Nhi làm cái gì vậy? Hải Táp ở lâu trong chốc lát, liền đại biểu cho nàng có thêm một phần nguy hiểm.

An Ninh đón nhận tầm mắt của mọi người , tiến lên từng bước, ánh mắt nhìn qua đồng hồ động một cái, chậm rãi mở miệng, "Hải Táp công tử, mới vừa rồi nghe người nói, muốn bồi thường mấy thứ này, theo như ta thấy , quả thật là nên bồi thường ,vải dệt tốt như vậy ,bị làm bẩn, hư hỏng rồi, ai... Cửa hàng này cũng chỉ là nơi mua bán nhỏ, tổn thất này làm sao có thể chấp nhận nổi, Hải Táp công tử, nhớ rõ ngày khác phải đem bạc tới bồi thường a! An Ninh không tiến."

An Ninh nói xong phúc phúc thân, lại khiến Hải Táp tức giận càng sâu, "Người yên tâm, tất nhiên là phải bồi thường!"

Nói xong, từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu, nhét vào trong tay vị tiểu nhị bên cạnh, xoay người đi nhanh ra khỏi cửa hàng Lưu Tinh .

Thương Dịch thế này mới cười ra tiếng, "Ninh Nhi a Ninh Nhi, nàng thật đúng là một nữ tử giỏi việc quản gia, ngày khác nếu ta cưới nàng, nhất định là phúc khí của ta a!"

Sắc mặt của An Ninh xuất một cái đỏ bừng, xem thần sắc ái muội của mọi người, liền thả tay Thương Dịch ra, "Ai muốn gả cho người !"

Dứt lời, cúi đầu, vội vàng chạy ra ngoài cửa hàng, Thương Định nhìn bóng dáng của nàng, tự nhiên là đuổi theo, không lấy chồng sao? Nhưng hẳn đã nhận định là nàng cả đời rồi !

Thoát khỏi dây dưa của Hải Táp, tâm tình của An Ninh nhất thời thoải mái vô cùng, Thương Định đuổi theo phía sau nàng, đưa nàng hồi phủ, nhưng không có gọi xe ngựa tới, ngược lại là đi bộ ở trong thành, khi đi ngang qua Bát Trân các, An Ninh theo bản năng hướng bên trong nhìn thoáng qua, nhìn thấy bóng dáng Thiệu Hoa quận chúa, Thiệu Hoa quận chúa cùng thị nữ đi lên Bát Trân các, ngồi ở vị trí sát cửa sổ, nhưng tầm mắt của nàng vẫn dừng lại ở cửa, tựa hồ là đang chờ đợi ai đó.

An Ninh nghĩ đến ngày ấy phát hiện Thiệu Hoa quận chúa cùng Vân Cẩm biểu ca có điều dị thường, khép hờ mắt trầm tư, rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì?

Không bao lâu sau, hai người liền đến An Bình hầu phủ, Thương Định đem An Ninh đưa tới cửa, nhìn An Ninh bước vào phủ mới xoay người rời đi, An Ninh tiến vào Hầu phủ, liền nghe được thanh âm của đại phu nhân, giống như bồi tội nhưng cũng không giống, An Ninh nghĩ chân nghe xong trong chốc lát, liền nghe được đại phu nhân mở miệng, "Tẩu tử, hiền chất, việc này thật tình là ta không biết gì cả, nhà đầu Bảo Nhi kia các người cũng biết, muốn đi chơi chỗ nào là đi, trong khoảng thời gian này, ta cũng đã cho người đi tìm, nhưng lại không tìm thấy người, ta cũng không có cách nào nha."

"Hừ, không có biện pháp? Lúc trước là ai kêu nàng tới? Lần đó sau khi xuất môn, liền không còn nhìn thấy bóng dáng của Bảo Nhi, nay người không thấy, người dù thế nào cũng phải cho ta một lời giải thích!" Thanh âm của một phụ nhân truyền đến, có hơn một phần khí thế bức người.

"Có thể nàng tới chỗ sự phụ của nàng không?" Khí thế ngày xưa của đại phu nhân hoàn toàn bị áp chế, phụ nhân kia nói không sai, người là do bà gọi tới, nhưng hiện tại bà thật rất hối hận khi đem Lưu Bảo Nhi gọi tới, không nói tới là không có tác dụng gì, bây giờ lại gây thêm phiền toái tới cho bà.

"Nếu nàng ta tới chỗ sự phụ của nàng ta thì bọn ta còn tới chỗ của người để tìm người sao?" Nhị thiếu gia Lưu gia mở miệng, giọng điệu đồng dạng là vô cùng bén nhọn, không hề nề tình Lưu Hương Liên là bác của hắn mà cho chút sắc mặt tốt.

"Này..." sắc mặt đại phu nhân vạn phần khó coi.

"Hương Liên, người gọi ta một tiếng tẩu tử, chúng ta tự nhiên là người một nhà, nhưng Bảo Nhi, vô luận như thế nào người cũng phải tìm bằng được cho ta, dù sao cũng phải cho chúng ta một lời giải thích, người cũng biết ca ca người có bao nhiêu yêu thương đối với nữ nhi bảo bối này, cũng may mà là ta đến, nếu để ca ca người đến như vậy cũng không ôn hòa thế này đâu." Lưu phu nhân là chủ mẫu đại viện của Lưu gia Vệ thành, lời nói uy hiếp như vậy thốt ra ngay cả Lưu Hương Liên cũng có vài phần sợ hãi.

"Vâng, vâng, vâng, tẩu tử, Bảo Nhi, Hương Liên sẽ tiếp tục tìm, không bằng như vậy, các người thật vất vả đến kinh thành, liền ở lại trong phủ đi! Ta sẽ cho người thu dọn phòng khách tốt nhất ..." Lưu Hương Liên đứng dậy, thái độ thập phần thân thiện.

Nhưng nàng còn chưa nói xong, liền bị Lưu phu nhân đánh gãy, "Thôi, Hầu phủ này của người chúng ta cũng không dám ở, Bảo Nhi vừa ở lại liền không thấy bóng dáng, chúng ta nếu lại vào ở còn không biết sẽ phát sinh sự tình gì, không nhọc người lo liệu, ta và chất nhi của người đi qua Lâm gia tìm đại muội muội."

Sắc mặt Lưu Hương Liên cứng lại, nhưng cũng chỉ có phụ họa nói, "Như thế cũng tốt, kìa Hương Liên tiễn tẩu tử."

Lưu phu nhân thân nhiên quát đại phu nhân liếc mắt một cái, không chút lưu luyến, mang theo nhị thiếu gia Lưu gia, đi ra đại sảnh.

An Ninh nhìn mấy người đi tới, phúc phúc thân, mấy người đi qua trước mặt An Ninh, Lưu phu nhân vẻ mặt tức giận, tự nhiên sẽ không chú ý nàng, tâm tư của đại phu nhân đều ở trên người Lưu phu nhân, cũng không có nhìn An Ninh, chỉ có duy nhất vị nhị công tử kia nhìn đến An Ninh, ánh mắt nhất thời sáng ngời, thầm nghĩ trong lòng: An Bình hầu phủ này lại có một nữ tử xinh đẹp như vậy! Nữ tử này là ai? Xem quần áo của nàng thì không giống nha hoàn, nhưng một thân tố y, lại không giống quần áo quý giá do các tiểu thư nên mặc, trong khoảng thời gian ngắn cũng đoán không ra thân thế của nàng, nhưng lại nhớ kỹ dung nhan tuyệt mỹ này

An Ninh thấy bọn họ đến cửa, chính mình liền cũng đi tới hướng Thính Vũ hiên, bất quá trong đầu nàng vẫn còn quanh quẩn chuyện mới vừa nghe được.

Lưu gia Vệ thành phái người đến đòi người, nàng sớm biết rằng ngày này sẽ diễn ra, nhưng lại không ngờ là do chủ mẫu Lưu gia cùng nhị công tử tự mình đến, có thể thấy được chuyện Lưu Bảo Nhi mất tích ở Lưu gia đã đẩy lên một hồi phong ba.

Nghĩ đến kết cục của Lưu Bảo Nhi, Lưu phu nhân tìm đại phu nhân đòi người, đại phu nhân lại không có cách nào tìm ra một Lưu Bảo Nhi để trả lại, đại phu nhân a đại phu nhân, nhìn người hao tổn tâm trí như thế nào!

Bóng đêm như mực, An Bình hầu phủ, Tuệ Lan hiên.

Từ khi Tần Ngọc Song chuyển vào Tuệ lan hiên điều dưỡng, lục phu nhân tuyệt nhiên chủ động chuyển vào nhà kẻ (mình cũng không biết đây là nhà gì ^^), đem chủ phòng tặng cho Tần Ngọc Song, Tuệ Lan hiên này nghiêm nhiên trở thành nơi ở của Tần Ngọc Song, bất quá lục phu nhân cũng không ngại, nàng mỗi ngày an an phận phận, làm lục phu nhân cũng tốt, làm nha hoàn cũng tốt, chỉ cần là do chủ tử phân phó, nàng cho tới bây giờ cũng không vi phạm.

Sau khi Tần Ngọc Song đẻ non, An Bình hầu gia đến xem qua hai lần, bất quá, đều là liếc mắt một cái, rất nhanh liền rời đi.

Trong phòng Tần Ngọc Song tràn ngập một cỗ tức giận sắc bén, "Người nói cái gì? Không thấy? Làm sao có thể không thấy?"

"Nô... Nô tỳ cũng không biết, hôm nay ban ngày nô tỳ không có đem đồ ăn qua cho tam tiểu thư, lúc nãy mới nhớ ra vì thế đem đồ ăn qua nhưng khi nô tỳ mở cửa, bên trong lại không có người, không thấy tung tích của tam tiểu thư, nô tỳ thấy cửa sổ ở phòng sau bị mở ra, chắc tam tiểu thư là từ chỗ đó mà thoát ra ngoài." Phúc Nhi lạnh lùng mở miệng, từ sau khi ngũ phu nhân từ bỏ non, tình hình trở nên sắc bén làm cho người ta sợ hãi, có đôi khi lại nắm lấy không chừng, gương mặt dữ tợn giờ phút này của nàng(TNS), ngay cả nàng(PN) xem cũng thấy sợ hãi.

"Đồ vô dụng, cửa sổ đã đóng đinh, mà vẫn để cho nàng trốn thoát." Tần Ngọc Song cầm ly trà trong tay đặt mạnh ở trên bàn, trong lòng tràn đầy không cam lòng, nàng còn chưa có tra tấn đủ An Lan Hinh, liền chạy như vậy, nàng có thể nào không tức giận?

"Nô tỳ đáng chết, nếu không, nô tỳ đi tìm..." Phúc Nhi đề nghị nói, thử nhìn Tần Ngọc Song.

Ánh mắt Tần Ngọc Song tối lại, trầm mặc hồi lâu, lập tức mở miệng, "Quên đi, một đứa tiểu nữ tử nghèo túng chạy ra ngoài thì có thể làm nên tích sự gì, để cho nàng bị đói chết, nếu đi tìm ngược lại lại kinh động lão gia, để cho nàng tự sinh tự diệt đi! Nhớ kỹ, chuyện này ai cũng không được nhắc tới, tam tiểu thư phải đi về bên nhà ngoại của nàng, về phần như thế nào không thấy, cùng chúng ta không có quan hệ gì, nghe hiểu chưa?"

"Vâng, nô tỳ nghe hiểu được." Phúc Nhi gật đầu, hôm nay tam tiểu thư cả một ngày đều không có ăn cái gì, thân mình mình suy yếu, dù là một người trẻ khỏe cũng không thể chống đỡ được bao lâu, huống chi là nàng đâu!

Kinh thành, thành tây.

Xe ngựa chạy trong đêm đen, trên mã xa, Niệm Nhi nằm ở trong lòng nẫu thân Sở Sở, Sở Sở nhìn nữ nhi trong lòng, trên mặt hết sức từ ái, trên gương mặt thân nhiên có một vết sẹo như trước như ẩn như hiện.

Đột nhiên, xe ngựa dừng lại, Sở Sở khẽ nhíu mày, "Lãng bá, đã xảy ra chuyện gì?"

"Hồi tiểu thư, phía trước có một bóng đen đang nằm, xem không rõ lắm, bất quá, giống như là một người." Xa phu hồi đáp, người đã hơn năm mươi tuổi, râu trắng, nhưng tinh thần cũng không giống như một ông lão.

"Nga? Kia đi xem đi!" Sở Sở đem Niệm Nhi an trí tốt, lập tức xuống xe ngựa, trong bóng đêm, tư thái thướt tha, từng bước sinh tư, nếu không phải do kiểu đầu phụ thân thì sẽ khiến người ta cảm thấy, nàng bất quá chỉ khoảng hai mươi tuổi, hoàn toàn không giống một người mẹ đã có đứa nhỏ hơn mười tuổi.

Sở Sở đi đến bóng dáng xa lạ kia, ngồi xổm xuống, đem nàng kéo lại, "Là một tiểu nha đầu."

Khoảng hơn mười tuổi, số tuổi cùng với Niệm Nhi không thua kém bao nhiêu, bất quá, thân hình này cực kì suy yếu, cả người bần thiêu, tóc tai hỗn độn, không thể thấy rõ diện mạo, nếu không phải Sở Sở sờ vào chất liệu quần áo trên người nàng, trên quần áo truyền đến xúc cảm rất tốt, rõ ràng là hàng tốt, thì đã nghĩ đây chỉ là một tiểu nha đầu khát cái.

Sở Sở nhìn nàng, trên mặt lập tức xuất hiện một tia thương tiếc.

"Tiểu thư, lão nô đem nàng đẩy ra." Lãng bá nhìn thấy thần sắc của tiểu thư, rất nhanh hiểu được, hiển nhiên là ông không muốn nhìn thấy tiểu thư đối với tiểu nha đầu không rõ lai lịch này tâm sinh thương tiếc.

Lãng bá đang muốn tiến lên từ trên tay nàng đón lấy nha đầu kia, Sở Sở liền ngăn tay của ông lại, "Nhất định là một tiểu nha đầu số khổ, nếu mặc kệ nàng ở chỗ này, sợ là không qua nổi đêm nay, sẽ mất tính mạng, nếu chúng ta đã gặp, thì đem nàng mang về đi!"

"Tiểu thư, này... Nếu lão gia biết được..." Lãng bá khó xử nói, đây cũng là nguyên nhân ông không muốn tiểu thư nhúng tay vào việc của tiểu nha đầu này! Trong viện, trừ bỏ bản thân ông, còn lại đều là hạ nhân của lão gia, chỉ có ông là xa phu tâm phúc của tiểu thư.

Nghe thấy ông nhắc tới lão gia, Sở Sở nhíu mày, nhìn tiểu nha đầu này, trầm mặc một lát, rốt cục mở miệng, "Như vậy đi! Người đi tìm nhà trọ, đem nàng an trí ở đó, còn thỉnh một đại phu xem bệnh cho nàng, hết thấy đợi cho nàng tỉnh lại rồi nói sau."

"Vâng, tiểu thư." Lãng bá đem tiểu nha đầu ôm lên, leo lên xe ngựa, sau đó đem Sở Sở và Niệm Nhi trở về sân, rồi lại đi suốt đêm quán trọ, tìm đại phu, thay tiểu nha đầu chẩn trị.

Ba ngày sau, trong phòng trọ.

Trên giường, An Lan Hinh mở mắt ra, nhìn thấy ánh sáng, trên mặt vui vẻ, giống như đã thoát khỏi ác mộng hắc ám kia, nàng nhớ rõ chính mình rốt cục trốn khỏi nơi đó, kéo thân thể suy yếu đi trong đêm đen, nhưng bóng tối kia giống như không có giới hạn, nàng đi lâu như vậy cũng không tới cuối, thân thể suy khiến nàng không có khí lực mà ngã xuống trên đường.

Nàng đã chết sao? Ý niệm này nhảy ra trong đầu nàng, An Lan Hinh theo bản năng cự tuyệt phán đoán này, nàng không thể chết được! Trên người nàng còn có cừu chưa báo, như thế nào có thể chết?

"Tiểu cô nương, người rốt đã cực tỉnh, người đã hôn mê ba ngày ba đêm, may mà tiểu thư nhà ta mang người từ trên đường cứu về nếu không, mạng của người sợ đã không còn!" Lãng bá nhìn thấy nha đầu trên giường mở mắt, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhìn Sở Sở đang ngồi một bên, "Tiểu thư, nha đầu kia đã tỉnh."

Sở Sở đứng dậy đi đến bên giường, trên mặt nở rộ ra một nụ cười, ôn nhu hỏi, "Ngươi tên là gì?"

An Lan Hinh còn chưa từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, nàng không chết? Là vị phu nhân này cứu nàng? Nghe được câu hỏi của phu nhân, An Lan Hinh muốn trả lời, nhưng é miệng lại không thể phát ra âm thanh nào, khiến nàng nhớ lại chính mình sớm đã bị Tần Ngọc Song hạ độc là chuyện thật.

Sở Sở thấy tình trạng của nàng, liền cảm thấy một tia kinh ngạc, nguyên lai nàng không nói được!

Sở Sở liếc liếc mi, kéo tay qua An Lan Hinh, "Như vậy, ta hỏi ngươi, ngươi dùng gạt đầu cùng lắc đầu để đáp lại, nếu đúng ngươi liền gạt đầu, nếu sai, ngươi liền lắc đầu, có thể chứ?"

An Lan Hinh gạt đầu, nhìn thấy vết sẹo trên mặt vị phu nhân này, lại cũng không có chán ghét, ngược lại cảm thấy vị phu nhân này giống như bỏ tất.

"Ngươi còn có người nhà không?" Sở Sở dứt lời, An Lan Hinh gật đầu, nhưng giống như nghĩ đến cái gì, mí mắt nhú lại, sau đó liền lắc đầu thật nhanh.

Sở Sở thấy hành động này của nàng, mi tâm trên mặt nhăn càng sâu, "Vì sao lúc lại gật đầu lúc lại lắc đầu? Còn có nhà để trở về không? Còn người thân nào không?"

Một câu 'Có nhà không thể về, có người thân nhưng không thể nhận' hoàn toàn chạm đến tâm khảm của An Lan Hinh, An Bình hầu phu nhân nàng không thể nào trở về được, nếu trở về nhất định sẽ bị Tần di nương tra tấn mà chết, nàng thật vất vả trốn thoát, vốn định đi tìm phủ đệ mới của ca ca, nhưng giờ nghĩ lại, dù nàng đến được phủ đệ mới của ca ca thì ca ca có thể giữ nàng ở lại được sao?

Tần di nương hận mầu thân như vậy, nếu biết được nàng đi qua phủ đệ của ca ca, không chừng lại nghĩ đến biện pháp gì để đối phó nàng, nàng trở về chỉ có thể khiến bản thân rơi vào hiểm cảnh, không thể tự bảo vệ mình.

Nhìn vị phu nhân trước mắt giống như bỏ tất này, An Lan Hinh liền giấy dựa đứng dậy, quỳ gối trên giường, không ngừng hướng tới nàng dập đầu.

Sở Sở giật mình, ngừng động tác dập đầu của nàng, "Cô nương, ngươi làm cái gì vậy?"

An Lan Hinh đau khổ đáng thương nhìn nàng, áp úng khoa tay múa chân, Sở Sở là người thông minh, rất nhanh liền hiểu được, "Ngươi muốn ta thu ngươi?"

An Lan Hinh gạt đầu, ánh mắt lại khẩn thiết, chỉ cần vị phu nhân này có thể thu lưu nàng, nàng dù là làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp.

Sở Sở thờ dài một tiếng, "Cô nương, không phải ta không chịu, chính là, ta cũng có không nơi ở thuận tiện để đem ngươi giữ lại."

Nàng không thể bởi vì một tiểu nha đầu mà nảy sinh ra chuyện gì.

Trong lòng An Lan Hinh mát mát, không ngừng tiếp tục dập đầu, vị phu nhân này là hy vọng duy nhất của nàng, nàng bất kể dùng cách gì cũng phải nắm được đường sống này.

"Tiểu thư, lão nô có biện pháp." Lãng bá đứng ở một bên mở miệng, nhãn tình An Lan Hinh sáng lên, Sở Sở cũng xoay người nhìn hẩn hỏi, Lãng bá nhìn Sở Sở liếc mắt một cái, lập tức tiếp tục mở miệng, "Tiểu thư, lão nô có chuyện muốn nói với người."

Sở Sở trấn an vỗ vỗ tay An Lan Hinh, đi theo Lãng bá đi đến một bên, đề thấp thanh âm, "Lãng bá, ngươi có biện pháp nào để sắp xếp cho nàng?"

"Tiểu thư, đã nhiều ngày lão nô giữ ở bên cạnh nha đầu kia, vốn đại phu đều nói sinh mệnh không thể cứu, nhưng trong ba ngày ba đêm kia lại thấy được đức vọng muốn sống mãnh liệt của nàng ta, nha đầu kia xem bộ dáng cũng giống như một người tài, nàng nay có người thân không thể nhận, có nhà không thể về, không bằng đem nàng đuổi về Bắc Yên..." Lãng bá nói tới đây, thử nhìn Sở Sở.

Ánh mắt Sở Sở hơi đảo, "Ngươi là nói..."

Sở Sở cũng không nói hết, hai tròng mắt ôn hòa lại có một tia hắc ám lóe qua, trầm mặc, ngay cả Lãng bá cũng không đoán ra tâm tư của nàng, rốt cục, sau một lát, Sở Sở xoay người hướng tới bên giường, khi xoay người, trên mặt sớm đã khôi phục vẻ mặt tươi cười, "Cô nương, ngươi ta có thể gặp ta âu cũng là hữu duyên, ta cũng không nhẫn tâm nhìn ngươi lưu lạc đầu đường, nếu ngươi không chê, ta có thể cho ngươi một nơi để đi, bất quá, lộ trình xa xôi, cách nơi này ít nhất cũng có mấy nghìn dặm đường, không biết ngươi có nguyện ý đi hay không?"

An Lan Hinh lập tức gạt đầu, mẫn nhãn cảm kích, nàng nguyện ý đi, vô luận xa thế nào, nàng đều nguyện ý đi, tuy rằng xa, nhưng đây đã là con đường duy nhất của nàng, một ngày nào đó, nàng còn có thể trở về báo thù!

"Tốt lắm, Lãng bá sẽ thay ngươi an bài, ngươi trước dưỡng thân mình cho tốt." Sở Sở ôn nhu dặn dò, giúp đỡ An Lan Hinh nằm xuống, đang muốn đi, An Lan Hinh liền bắt lấy tay nàng, Sở Sở nghi hoặc hành động hành động, thì thấy nàng ở trong lòng bàn tay mình viết mấy chữ.

Cảm ơn, ân nhân.

An Lan Hinh nhìn vị phu nhân giống bỏ tất này, Sở Sở mỉm cười, "Nhắc tay chi lao mà thôi, lần sau tái kiến, hy vọng không nhìn thấy ngươi giống như

bây giờ!"

Trong lòng Sở Sở cũng giật mình , đêm đó, nàng phát hiện nha đầu kia trên người mặc quần áo thượng đẳng, xuất thân nhất định là không thấp , giờ phút này lại phát hiện nàng lại biết viết chữ, có lẽ đem nàng đưa đi Bắc Yến, là một quyết định không sai...

An Bình hầu phù, trong Thính Vũ hiên.

An Ninh nhìn vị khách không mời mà đến, tâm tình nhất thời có chút tức giận, "Ly vương điện hạ tìm phụ thân sao? Phụ thân cũng không ở trong Thính Vũ hiên.

An Ninh nhìn vị khách không mời mà đến, tâm tình nhất thời có chút tức giận, "Ly vương điện hạ tìm phụ thân sao? Phụ thân cũng không ở trong Thính Vũ hiên."

"Nhị tiểu thư hiểu lầm , bổn vương là đặc biệt đến xem nhị tiểu thư ." Triệu Cảnh Trạch lại tiến vào sân này, nghĩ đến tình cảnh bi thảm lần trước, vẫn còn sợ hãi như cũ , nhưng luôn lo lắng nên hắn vẫn đến đây, chỉ vì chuyện xảy ra ngày ấy trong sinh nhật của Thần vương, Thần vương lấy lòng An Ninh như vậy, hắn tự nhiên cũng không thể rơi xuống hạ phong.Lâu như vậy, hắn vẫn không thể buông tha hứa hẹn lúc trước.

"Nga? An Ninh cảm tạ ý tốt của Ly vương điện hạ, bất quá, thật sự là không khéo." An Ninh nhíu mày, mặt lộ vẻ khó xử , ánh mắt lơ đãng đảo qua hộp gấm trên tay Ly vương , nhớ tới chuyện lần trước đã xảy ra,ánh mắt sáng lên, Ly vương này lại còn nhớ rõ hứa hẹn lần trước, lại mạng lễ vật đến tặng nàng sao? Lần trước là một bộ áo choàng da cáo trắng như tuyết, hôm nay lại là cái gì a?

"Như thế nào không khéo?" Triệu Cảnh Trạch hỏi.

"An Ninh đang muốn đi xem đại tỷ, sợ là không thể chiều đãi Ly vương điện hạ rồi." An Ninh thở dài, "Còn thỉnh Ly vương điện hạ thứ tội, đi xem đại tỷ là kế hoạch sáng sớm hôm nay của An Ninh, sao đoán được Ly vương điện hạ đột nhiên tiến đến..."

"Chuyện này có đáng gì, bổn vương không trách tội, nếu nhị tiểu thư muốn đi xem đại tiểu thư, như vậy bổn vương liền cùng nhị tiểu thư đi xem, này không phải đẹp cả đôi đường sao?" Triệu Cảnh Trạch cười nói, hôm nay nếu đã đến đây, hắn cũng không muốn đi tay không một chuyến, huống hồ, đối với An Ninh, hắn hoặc nhiều hoặc ít hy vọng cho nàng một ít ấn tượng tốt, tự nhiên muốn theo ý định của nàng.

Bất quá, hắn không nhận thấy được đáy mắt An Ninh lóe qua một tia hàn quang kì lạ, nàng hoàn toàn che dấu rất khéo, "Như vậy liền không thể tốt hơn , chúng ta đi qua luôn thôi, Ly vương điện hạ thỉnh."

Triệu Cảnh Trạch không có từ chối, xoay người đi ở phía trước, An Ninh theo sát phía sau, Bích Châu mang theo hộp thức ăn hầu hạ ở bên cạnh, một hàng ba người đi tới hướng Khôi Thủy Uyển,vừa tới cửa Khôi Thủy uyển, liền nghe được thanh âm An Như Yên đánh chửi hạ nhân truyền đến, giống như một bệnh nhân tâm thần, Triệu Cảnh Trạch theo bản năng nhíu nhíu mày, sinh ra một tia ghét, nếu không là vì An Ninh, hắn là tuyệt đối sẽ không muốn gặp người có tiếng xấu là An Bình hầu phủ đại tiểu thư .

An Ninh cũng trấn định như thường, về mặt ý cười, thấy Triệu Cảnh Trạch dừng lại cước bộ, lập tức mở miệng nói, "Nơi này của đại tỷ xảy ra chút tranh cãi âm ỉ, nếu Ly vương điện hạ sợ âm ỉ, kia An Ninh liền một mình đi thôi."

Triệu Cảnh Trạch đã đến nơi này tất nhiên là sẽ không lùi bước , dù là chán ghét An Như Yên, nhưng vì có thể lấy lòng An Ninh, hắn không thể không đi vào, một lần nữa nhắc chân bước vào, tiếp tục đi ở phía trước An Ninh.

Khóe miệng An Ninh gọi lên một nụ cười, đi theo vào khi sắp đến phòng của An Như Yên, liền tăng nhanh cước bộ, đi đến phía trước của Triệu Cảnh Trạch , vào phòng, mở miệng kêu lên, "Tỷ tỷ, người xem Ninh Nhi mang cái gì đến cho người nè, Ninh Nhi mang đến điểm tâm mà người thích nhất, là Bích Châu tự tay làm, vẫn còn nóng nha!"

Về mặt An Ninh thân thiết, mang theo hộp thức ăn đến bên giường, An Như Yên nhìn thấy An Ninh, sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi, một thời gian dài không gặp, An Ninh này lại càng thêm xinh đẹp độn lòng người, mà chính mình thì sao?

Nghĩ đến nàng nằm ở trên giường, không động đậy được, đi không thể đi, một cổ tức giận nhất thời dâng lên, vươn tay gạt điểm tâm An Ninh đưa qua, "Người tới làm gì? Cút ra ngoài cho ta !"

Điểm tâm trong tay An Ninh bị nàng vung lên, nhất thời cả hộp thức ăn đều rơi trên mặt đất, tất cả điểm tâm bên trong đều rớt ra, An Ninh ừm khuất nhìn An Như Yên, "Tỷ tỷ, Ninh Nhi là mang điểm tâm đến cho người nha."

An Như Yên hừ lạnh một tiếng, vẫn là bộ mặt không tốt , "Ta..."

Nhưng khi vừa mở miệng, lại nhìn thấy bóng dáng của Ly vương Triệu Cảnh Trạch, quần áo cẩm y, anh tuấn cao lớn, mặc dù không bằng Thương Dịch cùng Nam Cung Thiên Duệ, nhưng ở trong vài vị hoàng tử , lại rất nổi tiếng , nghĩ đến kiện áo choàng đồ ly lông trắng lần trước Ly vương đưa cho nàng,nguyên bản An Như Yên đang muốn quở trách An Ninh nhất thời thu về, nàng biết, ở trước mặt Triệu Cảnh Trạch, nàng không thể mất đi đáng vẻ.

"Ninh Nhi, mới vừa rồi ta không cẩn thận làm rớt hộp thức ăn, không làm người bị thương chứ?" thanh âm An Như Yên trở nên ôn nhu, giống như người mới bị bệnh tâm thần kia không phải là nàng.(con mụ này thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách abao giờ mình mới “giống” được nàng như vậy nhỉ *mong ước*)

Phản ứng của An Như Yên nằm trong dự đoán của An Ninh , cũng vì biết có Triệu Cảnh Trạch ở đây nên An Như Yên sẽ không nổi điên phát cuồng vì

vậy nên nàng mới không theo sau bước vào, không chỉ có như thế, trong lòng nàng còn đang có kế hoạch khác.

An Như Yên diễn trò, An Ninh cũng phối hợp nàng ta, ôn nhu mở miệng, "Không có gì, mới vừa rồi là Ninh Nhi không cẩn thận, không có cảm chắc, cho nên mới làm rơi xuống."

Trên thực tế, An Ninh cũng hiểu được, mới vừa rồi ở ngoài phòng, Triệu Cảnh Trạch đã nghe được âm thanh chửi bậy của nàng ta, hẳn lại không ngờ, tự nhiên là biết An Như Yên đang giả bộ ôn nhu cùng tao nhã.

"Này... Ly vương điện hạ như thế nào lại đến đây? Yên nhi... Yên nhi thỉnh an Ly vương điện hạ, Yên nhi không tiện đứng dậy, còn thỉnh Ly vương điện hạ thứ tội." An Như Yên mỉm cười nhìn Triệu Cảnh Trạch, từ ngày thu được lễ vật của Ly vương, trong lòng nàng đối với Ly vương này có chút tưởng niệm, trước kia, nàng luôn chúng mắt Ly vương, nhưng nay... Nghĩ đến thân mình bản thân, nay Ly vương đối với nàng mà nói, cũng không để ý tới thân thể của nàng, hẳn đưa mình lễ vật quý trọng như vậy, chắc hẳn có ý với mình.

"Không cần đa lễ." Triệu Cảnh Trạch thân nhiên đáp lại, thanh âm lạnh nhạt giống như một chậu nước lạnh tạt lên người An Như Yên, sắc mặt An Như Yên thời trầm xuống, An Ninh thấy thế, vui sướng khi người gặp họa rất nhiều, lập tức mở miệng nói, "Tỷ tỷ, mới vừa rồi ta đến xem tỷ tỷ, liền gặp được Ly vương điện hạ, cho nên, liền đi chung đến đây."

Lời này nghe vào trong tai hai người đều bất đồng, không có cùng ý tứ, An Ninh nói đúng là sự thật, nàng quả thật là gặp được Ly vương, sau đó cùng hắn đến đây, bất quá, An Như Yên chắc chắn có khuynh hướng tin tưởng Ly vương điện hạ cũng là muốn tới xem nàng, cho nên, hai người liền đến đây.

Như An Ninh sở liệu, An Như Yên quả thật là có khuynh hướng người sau, nghe nói như thế, trong lòng An Như Yên liền vui vẻ, gửi một ánh mắt then thung cho Ly vương, "Yên nhi đa tạ Ly vương điện hạ đã đến thăm"

Ly vương nhú mày, An Như Yên như vậy làm cho hắn buồn nôn, sắc mặt lập tức suy sụp xuống, hắn không ngu ngốc, cũng không đần độn, ánh mắt An Như Yên nhìn hắn, hẳn như thế nào có thể không rõ? Hắn ở trong nhóm hoàng tử cũng xem như là giỏi nhất, nữ tử Đông Tân quốc ngưỡng mộ hắn cũng không thiếu, hắn cũng vui vẻ bị những nữ tử này ngưỡng mộ, bất quá, An Như Yên ngưỡng mộ, với hắn mà nói, sẽ chỉ làm hắn cảm giác được si nhục, để nữ nhân trong ngoài không đồng nhất này thích hắn là điều rất mất mặt, điểm này, sợ là cả đời cũng rửa sạch không xong, bị nàng liếc mắt một cái, đều cảm thấy nhục nhã.

"Ly vương điện hạ, tỷ tỷ cảm ơn người a, người sao không nói lời nào?" An Ninh cúi đầu, có ý nhìn Ly vương, giống như trách cứ, lại giống như hờn dỗi.

Triệu Cảnh Trạch này vừa nghe thấy, trong lòng tuy rằng không muốn để ý tới An Như Yên, nhưng nghĩ đến An Ninh, vẫn nhin xuống, "Bỏ vương đứng là đến, Ninh Nhi..."

"Ly vương điện hạ thật sự là người tốt, đến Hầu phủ còn mang theo lễ vật sao?" An Ninh đánh gãy lời nói của hắn, không để cho hắn khiến cho An Như Yên có cơ hội hoài nghi.

Cao hứng tiêu sái đến trước mặt Triệu Cảnh Trạch, tiếp nhận hộp gắm trong tay hắn, lực chú ý của Triệu Cảnh Trạch đều bị nàng hấp dẫn, nghĩ đến mục đích lần này tới, khoe miệng khê nhếch, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng An Ninh vẫn như cũ sẽ không để cho hắn có cơ hội, cầm hộp gắm đi đến trước giường An Như Yên, ngồi tại trên tháp, "Tỷ tỷ, Ly vương điện hạ thật là có tâm, lần trước là áo choàng ngân hồ, lúc này lại là cái gì a? Để cho ta tới sai sai... Ly vương điện hạ cũng không nên mở miệng nhắc nhở Ninh Nhi a."

Không cho Triệu Cảnh Trạch có cơ hội mở miệng, tự nhiên là vì khiến cho An Như Yên hiểu lầm, nghĩ đến lễ vật này là Ly vương muốn tặng cho An Như Yên nàng, đây cũng là điều An Ninh muốn.

Không cho Triệu Cảnh Trạch có cơ hội mở miệng, tự nhiên là vì khiến cho An Như Yên hiểu lầm, nghĩ đến lễ vật này là Ly vương muốn tặng cho An Như Yên nàng, đây cũng là điều An Ninh muốn.

An Ninh đều nói như thế, Triệu Cảnh Trạch tự nhiên cũng liền theo ý của nàng, bất quá, lúc này hắn vẫn chưa nhận thấy được mình đang bị An Ninh tính kế, thầm nghĩ, đã biết lễ vật này, nhất định có thể làm cho An Ninh thích.

An Ninh nhú mày, giống như đang trầm tư, biểu tình trên mặt biến hóa rất nhanh, An Ninh vốn trở mề rất đẹp, trên mặt muôn màu muôn vẻ, lại làm cho trong lòng Triệu Cảnh Trạch có chút run động, sinh ra một chút si mê, hắn muốn kết hôn với An Ninh là do có nhiều lợi ích, nhưng là giờ phút này Triệu Cảnh Trạch lại phát hiện, nữ tử này tựa hồ cũng có chút tác động đến tâm của hắn.

"Ai nha, Ninh Nhi ngu dốt, đoán không được đâu!" An Ninh vờ mặt mắt mát, "Tỷ tỷ, người đoán là cái gì sao?"

An Như Yên trong lòng đương nhiên đã đoán, xem kia trình độ tinh xảo của hộp gắm kia, chắc hẳn vật bên trong cũng không phải vật phẩm, Ly vương này đối chính mình thật đúng là có tâm, "Mở ra xem chẳng phải sẽ biết là cái gì sao!"

"Đúng rồi, mở ra xem, bất quá..." ánh mắt An Ninh lóe lên, ánh mắt dừng ở trên người Triệu Cảnh Trạch dao động, "Có thể thỉnh Ly vương điện hạ tránh đi một lát?"

Đang chìm đắm trong vẻ ngoài xinh đẹp của An Ninh, Triệu Cảnh Trạch giống như bưng bình, hắn không nghĩ sẽ rời đi, muốn tiếp tục nhìn nàng, nhưng An Ninh lại thỉnh cầu như thế, mặc cho là ai sợ cũng không thể cự tuyệt, "Kia bỏ vương liền đi dạo trong viện một chút."

Dứt lời, Triệu Cảnh Trạch còn thật sâu nhìn An Ninh liếc mắt một cái mới đi ra ngoài cửa.

Thân ảnh Triệu Cảnh Trạch vừa mất ,sắc mặt An Như Yên liền trầm xuống, "Người đem Ly vương điện hạ đuổi đi làm chi?"

Ly vương điện hạ thật vất vả đến xem nàng, mới trong chốc lát, đã bị An Ninh đuổi đi, nàng sao có thể không có câu oán hận? Mới vừa rồi giả bộ ôn nhu nhắm mắt biến mất không thấy.

An Ninh lơ đãng cười, vẫn vẻ mặt thân thiện như cũ, "Tỷ tỷ, sao người lại ngốc như vậy? Ly vương nhiều lần tận lễ vật cho người,tâm ý này người còn không rõ sao? Ninh Nhi đều hiểu được, Ly vương là yêu thượng tỷ tỷ , người không nhìn thấy mới vừa rồi ánh mắt Ly vương nhìn tỷ tỷ, Ninh Nhi nhìn đều mặt đỏ đầu!"

"Phải không? Thật vậy chăng? Ly vương hẳn thật sự yêu thượng ta sao?" Trong lòng An Như Yên vui vẻ, hiện tại An Như Yên cũng không phải là nữ tử giống lúc trước tự cho mình là thanh cao , nằm ở trên giường trong một đoạn thời gian dài như vậy, đã tiêu hao hết nhiều tâm lực của nàng , hôm nay chó nói người yêu nàng là một vương gia, cho dù là một công tử quan gia bình thường yêu nàng, nàng cũng sẽ vui vô cùng.

"Tỷ tỷ, có câu nói, kẻ trong cuộc thì mê đầu! Ninh Nhi đều xem rành mạch ." An Ninh cười đến vui vẻ, đem lòng tính kế của nàng che dấu rất khéo.

"Phải không?" An Như Yên tin lời nói của An Ninh, Ly vương nếu là yêu thượng nàng , như vậy nàng nói không chừng còn có thể lên làm vương phi , xem ra ông trời là tới bù lại cho nàng a!Trong lòng An Như Yên vui mừng , lại nghĩ đến chuyện gì, lông mày vẫn cau lại, "Vậy người còn đuổi hẳn đi làm chi?"

Tuy rằng là trách cứ, nhưng không sắc bén như vừa rồi, An Ninh ha ha cười, "Tỷ tỷ, có câu là com phải ăn từng ngum từng ngum, không nên gấp gáp, nóng vội không ăn hết được đậu hủ nóng , Ninh Nhi bảo Ly vương điện hạ đi, toàn là vì suy nghĩ cho tỷ tỷ nha!"

"Sao?" An Như Yên nhìn An Ninh liếc mắt một cái, ý bảo nàng tiếp tục nói tiếp.

"Người nghĩ thử xem, Ly vương nếu là yêu thượng tỷ tỷ , vậy nhất định là xem không đủ , Ninh Nhi mới vừa rồi đưa hẳn đuổi đi, muốn treo khẩu vị của hẳn, làm cho hẳn lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm nghĩ, nếu hẳn nghĩ đến chịu không nổi , như vậy đến ngày nào đó, Ninh Nhi nên kêu tỷ tỷ một tiếng Ly vương phi ." An Ninh cố ý nhấn mạnh ba chữ 'Ly vương phi' , nàng đương nhiên biết ba chữ này đối với An Như Yên là dụ hoặc như thế nào

Quả nhiên, con người An Như Yên sáng lên, nàng không ngu ngốc, đương nhiên hiểu được ý tứ của An Ninh, hưng phấn ngay cả môi đều đang run đầu, "Người là nói... Là nói... Ninh Nhi a! Người thật sự là giúp tỷ tỷ một đại ân a!"

An Ninh nhưng cười không nói, nàng giúp nàng ta sao? Nếu An Như Yên muốn cho rằng như vậy, nàng cũng không thể nê hà, bắt quá, chỉ hy vọng nàng ta đến lúc đó vẫn có thể cao hứng như vậy !

An Ninh mở hộp gấm ra , nhìn thấy bên trong một cây trầm, chưa nói tới vô giá, nhưng vừa thấy, cũng là hàng trân phẩm, An Như Yên nhìn thấy cây trầm kia, trên mặt vui vẻ, An Ninh cầm lấy cây trầm, thay An Như Yên cài ở trên đầu, "Tỷ tỷ cùng cây trầm này thực xứng đôi, này nhất định là Ly vương điện hạ vì tỷ tỷ mà tạo ra ."

"Ha ha... Thật sự rất đẹp sao?" An Như Yên cao hứng không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả, nếu giờ phút này nàng có thể đi lại, sớm đã chạy đến bên giường đồng để xem, xem đến tột cùng , bắt quá, nàng nếu có thể đi lại, sợ cũng sẽ không bởi vì Ly vương đưa gì đó mà thoải mái như thế đi!

An Ninh nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng , đáy mắt xẹt qua một ánh sáng khác thường, "Tỷ tỷ, Ninh Nhi trước cáo lui, không quấy rầy người nghỉ ngơi ."

An Như Yên giật mình, "Kia Ly vương..."

"Ninh Nhi sẽ thay tỷ tỷ đưa Ly vương ra phủ." An Ninh chân thành tha thiết, vô hại, ai vừa thấy, cũng sẽ không nghi ngờ nàng có tâm tư khác , muốn nói An Như Yên không để phòng An Ninh, đó là không có khả năng, An Ninh xinh đẹp động lòng người, nàng thấy ở trong mắt , nàng đương nhiên lo lắng An Ninh sẽ đem Ly vương mê hoặc đi, nhưng giờ phút này, nàng dù lo lắng thì có ích lợi gì? Nàng không thể tự mình đi đưa, nghĩ đến những lời An Ninh mới nói với nàng, An Như Yên vẫn khoát tay áo, ý bảo nàng rời đi.

An Ninh ra phòng, ở trong Khôi Thủy uyển tìm được Triệu Cảnh Trạch, hai người ra Khôi Thủy uyển, Triệu Cảnh Trạch không nhìn thấy cây trầm hẳn đưa tới liền nhíu mày hỏi, "Ta đưa cho người cây trầm đâu?"

"A? Kia... Đó là điện hạ đưa cho Ninh Nhi sao?" An Ninh cố ý giả bộ hồ đồ.

Triệu Cảnh Trạch ý thức được cái gì, giọng điệu cất cao một chút, "Đương nhiên là tặng cho người ." Chẳng lẽ hẳn còn có thể đưa cho cái kia cho An Như Yên sao?(anh này đúng dạng ăn trộm khọng được con gà còn mất năm gạo a....đáng đời kẻ bất lương , chị AN chỉ có thể là của anh Định thư^^)

"Nhưng.. Ly vương thứ tội, mới vừa rồi tỷ tỷ nhìn thích, cho nên liền..." An Ninh liếm mi, lưu ý đến sắc mặt đen kịt của Triệu Cảnh Trạch , khóe miệng không chút dấu vết gợn lên.

"Hừ, ta đi tìm nàng ta đòi lại" Triệu Cảnh Trạch hừ lạnh, An Như Yên chết tiệt đó,thật sự là lòng tham không đáy, kia rõ ràng là hẳn đưa cho An Ninh , nhưng lại bị An Như Yên chiếm đi!

"Ly vương điện hạ..."

Triệu Cảnh Trạch mới vừa đi ra một bước, liền bị An Ninh gọi lại, trong lòng An Ninh thầm oán,Triệu Cảnh Trạch này cũng không chán ghét An Như

Yên bình thường đâu! Chính là hợp ý nàng!

Nghĩ đến những việc kiếp trước đôi câu nam nữ này đã làm với nàng, hận ý trong lòng An Ninh đột nhiên tăng lên, đáy mắt xẹt qua một tia tà ác, thấp giọng mở miệng, "Tâm ý Ly vương, An Ninh hiểu được, không biết Ly vương điện hạ khi nào... Cầu hôn?"

hết chương 95

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Đưa cầu nam nữ vào động phòng

Triệu Cảnh Trạch thật không ngờ An Ninh lại trực tiếp như thế, hấn kịp thời phản ứng, nhất thờ quá đổi vui mừng, "Người nói cái gì? Cầu hôn? người nguyện ý gả cho bốn vương làm phi?"

Hắn thật cao hứng, đây chính là hấn tính kẻ hơn nữa chính mình cũng có chút động tâm với nàng, hấn đến Hầu phủ lấy lòng nàng không phải vì chuyện này sao? Hắn thật không ngờ hấn còn chưa kịp mở miệng, An Ninh lại chủ động đề cập tới chuyện này như vậy hay An Ninh cũng là có ý với hấn.

Nghĩ như vậy, Triệu Cảnh Trạch nhìn An Ninh dung nhan xinh đẹp động lòng người, tâm trạng kích động, kim lòng không được muốn cầm tay nàng, An Ninh sao có thể cho hấn thỏa nguyện, động tác linh hoạt tránh được tay hấn vươn đến, trong lòng Triệu Cảnh Trạch hự hẫng không tránh khỏi có chút mất mát kêu lên, "Ninh nhi...."

Nghe hấn gọi một tiếng Ninh nhi trong lòng An Ninh sinh ra một loại chán ghét, nhưng nàng che dấu rất tốt, cố ý mở miệng, "Phụ thân nhất định sẽ thích con rể là Ly Vương điện hạ, Ly vương đồng ý làm con rể của phụ thân sao?"

"Nguyện ý, bốn vương đương nhiên là nguyện ý." Triệu Cảnh Trạch lập tức thu lại vẻ mất mát vừa rồi, nhìn An Ninh, thầm nghĩ trong lòng, nếu đã gả cho hấn sau này ắt có nhiều dịp cùng nàng tiếp xúc thân mật, hấn không vội, đợi sau khi thành thân nàng là nữ nhân của hấn không phải cái gì cũng đều nghe hấn sao?"

"Kia Ly Vương điện hạ hiện tại...." An Ninh mở miệng cố tình đem tất cả biểu tình của Triệu Cảnh Trạch trong mắt, nghĩ đến An Như Yên trong Khôi Thủy Uyển, đáy mắt càng biến hóa nồng đậm.

"Bốn Vương liền đi chuẩn bị." Triệu Cảnh Trạch tự nhiên muốn rèn sắt khi còn nóng, sớm đem An Ninh cưới về, giải quyết xong một cái đại sự, chỉ cần cưới An Ninh lại mượn tầm ảnh hưởng của Nam Cung Thiên Duệ thậm chí là Thần Vương như vậy hấn còn lo gì không ngồi lên ngôi vị hoàng đế?

"Uh, vậy tốt rồi, Ninh nhi không muốn đợi lâu." An Ninh ra vẻ thẹn thùng, rũ mắt, làm lòng Triệu Cảnh Trạch nhộn nhạo.

"Tốt, ngày mai, bốn Vương định đến cầu hôn, còn ngày thành thân càng nhanh càng tốt." Triệu Cảnh Trạch cười rất thoải mái, chia tay An Ninh, sải bước tiêu sái ra khỏi An Bình Hầu phủ, trong lòng thầm nghĩ nhị tiểu thư thật vội muốn gả cho hấn.

Nghĩ đến Thần Vương ngày đó có ý với An Ninh cơ hồ mọi người đều thấy rõ, bất quá tâm tư An Ninh không đặt trên người hấn a! Không biết khi Thần Vương biết được An Ninh gả cho hấn sẽ có biểu tình gì?

Nghĩ đến điều này Triệu Cảnh Trạch càng đắc ý, nhưng hấn lại nghĩ đến một chuyện khác, chuyện này không thể để cho Thần Vương Thương Dịch biết được, nếu hấn ta biết không chừng chuyện tốt của hấn hỏng mất, nếu hấn ta chạy đến chỗ phụ hoàng, thỉnh phụ hoàng ban hôn, phụ hoàng yêu thương hấn như vậy sẽ không để ý An Ninh có nguyện ý hay không cũng sẽ đem An Ninh ban cho hấn ta, nghĩ vậy trong lòng Triệu Cảnh Trạch tràn đầy cảnh giác, như vậy hấn cũng không thể để cho phụ hoàng biết người hấn muốn lấy là ai, nếu phụ hoàng biết được nói cho hấn Vương Thương Dịch, như vậy....

Trong lòng Triệu Cảnh Trạch thầm tính toán, đang nghĩ nên làm thế nào để chuyện này không chệch vào đâu được, trên đường quay về Ly vương phủ Triệu Cảnh Trạch không có buồn lòng, vừa vào Vương Phủ Triệu Cảnh Trạch liền thông suốt, trong lòng hấn đã có biện pháp.

Nghĩ đến An Ninh, bộ dạng quả mê người! Bất quá không bao lâu nàng chính là Ly vương phi, "An Ninh a! An Ninh trong thời gian ngắn nhất cho người gả vào Ly vương phủ, làm nữ nhân của Triệu Cảnh Trạch ta!"

Triệu Cảnh Trạch tràn đầy tự tin, giờ phút này không chỗ nào cố kỵ muốn cưới An Ninh sau đó như thế nào lợi dụng nàng cho chuyện của hấn mà không biết rằng, chính mình đang từng bước một rơi vào trong bẫy của An Ninh....

Triệu Cảnh Trạch nhanh chóng chuẩn bị, quả nhiên sáng sớm hôm sau hấn đã chuẩn bị xong, tự mình mang đến An Bình hầu phủ. Triệu Cảnh Trạch gặp An Bình Hầu gia gọi một tiếng cha, An Bình hầu gia vô cùng mừng rỡ, hấn luôn mong Triệu Cảnh Trạch có thể làm con rể đương nhiên liền đáp ứng hôn nhân này. Sau khi tiễn Ly vương ra về, An Bình hầu gia liền cho gọi An Ninh vào thư phòng.

An Ninh tiến vào thư phòng, An Bình hầu gia đứng dậy nghênh đón, "Nữ nhi a! Chúc mừng người! Thật là may mắn, người cũng biết hôm nay ai đến

phủ, vì sự tình gì?"

Sáng sớm An Ninh đã cho Bích Châu dò hỏi, Ly vương Triệu Cảnh Trạch vừa đi không bao lâu, nàng tự nhiên đoán được mục đích của hắn, bắt quá nàng lại làm vẻ không biết, nghi hoặc nói, "Ninh nhi ngu dốt, không biết phụ thân vì sao chúc mừng Ninh nhi? Ninh nhi có phúc khí nào vậy?"

"Người sắp trở thành Ly vương phi! Còn không phải phúc khí sao? Ly vương điện hạ là Vương gia, trong các Vương gia thì Dự vương là tốt nhất nhưng Hoàng thượng không thích người đã phái đến nơi khác, ở kinh thành có thể được Hoàng thượng chọn cũng chỉ có vài vị Vương gia, Ly vương tiềm lực không nhỏ, sau này nếu có thể lên đến vị trí đế vương, người là Ly vương phi không phải sẽ thành mẫu hậu thiên hạ hay sao?" An Bình Hầu gia hưng phấn nói, lão luyện như hắn mà giờ phút này cũng không che dấu được kích động, hắn càng cao hứng hơn nếu Ly vương là chân mệnh thiên tử thì hắn không phải sẽ là quốc trượng đại nhân sao?

An Ninh tỏ ra khiếp sợ, khó tin nhìn An Bình hầu gia "Phụ thân, người.... Người nhầm lẫn ở đâu rồi? Ly vương phi? cái gì Ly vương phi?"

"Ly vương mới vừa rồi tìm đến hướng người cầu hôn." An Bình hầu gia nhìn An Ninh khiếp sợ cho là vì quá cao hứng nên không chút để ý.

Nhưng không ngờ mi tâm An Ninh càng nhúu chặt, "Phụ thân, mới vừa rồi Ly vương nói đối tượng cầu hôn là ai?"

"

An Ninh dò hỏi, An Bình hầu gia được nàng nhắc nhở, nghĩ nghĩ một lúc liền lắc đầu, "Cái này chưa nói, bất quá, ai ai cũng biết đối tượng là người, An Bình hầu phủ ngoài người ra có ai thích hợp để gả ra ngoài?"

"Có tỷ tỷ nha!" Trong lòng An Ninh hiểu sau khi trở thành phế nhân An Bình hầu gia đã sớm đem An Như Yên ném ra sau đầu, người cha này quả nhiên lãnh khốc vô tình, đối với nữ tử không có giá trị lợi dụng liền dễ dàng coi nàng ta như không tồn tại.

"Yên nhi?" An Bình hầu gia nhúu mày, nhắc tới NA nHư Yên thần sắc An Bình hầu gia khó coi hơn vài phần. Nhắc tới An Như Yên làm hắn mất hết mặt mũi, trong lòng tức giận, Từ từ quốc tế An Như Yên có tiếng xấu, sau này quan viên nhìn nhìn hắn cũng có chút chỉ trích, thậm trí có người trước mặt chế nhạo hắn, cho đến nay hắn đều chịu đựng, tự nhiên bao oán hận đều đổ trên đầu An Như Yên, cho nên nàng bị bệnh lâu như vậy một lần hắn cũng không đi Khôi Thủy Uyển thăm nàng, thậm trí hỏi cũng không hỏi thăm nàng lấy một câu, hoàn toàn coi nàng như phế vật, nếu là phế vật thì hắn bỏ sức quan tâm cũng là lãng phí.

"Đúng vậy a! Phụ thân không biết sao? Ly vương điện hạ thích tỷ tỷ, hắn cầu hôn cũng chính là hướng tỷ tỷ cầu hôn a." An Ninh nhìn phản ứng của An Bình hầu gia khi nhắc tới An như Yên trong mắt xẹt qua chút hoang mang.

"Thật sao?" An Bình hầu gia biết được tin tức này, rõ ràng không thể nào tin được, Ly vương làm sao lại có thể coi trọng Yên nhi? Nay Yên nhi thành một phế nhân, sợ rằng gia đình bình thường còn thấy chướng mắt, huống hồ Ly vương là một vương gia.

An Ninh biết An Bình hầu gia không thể dễ dàng tin tưởng, nhưng nàng đã có "chứng cứ", trên mặt nở rộ một nụ cười tươi, "Nếu không phải thích tỷ tỷ Ly vương sao có thể bỏ ra nhiều tâm tư, tự mình sẵn cáo trắng làm thành áo choàng đưa cho tỷ tỷ đây? Phải biết cáo trắng là hi hữu mới có a! Không chỉ như thế hôm qua Ly vương để phủ còn đưa cho tỷ tỷ một cây trầm thì phải, tâm tư Ly vương như thế nào phụ thân còn chưa hiểu?"

"Nhưng là Ly vương tới hầu phủ không phải tìm người sao? Huống hồ hắn cũng đã từng nói với ta là hắn coi trọng người." An Bình hầu gia mắt híp lại, đa mưu túc trí như hắn sao có thể dễ dàng gạt gẫm.

An Bình hầu gia không dễ đánh lừa nhưng cũng đừng có coi thường năng lực của An Ninh, đối với phụ thân, kiếp trước, kiếp này, tính tình như thế nào nàng là nhìn thấu triệt, hắn để ý nhất là ích lợi, nếu có thể mang cho hắn càng nhiều lợi ích, như vậy, với hắn mà nói không chuyện gì là không thể nhắm, ột con mắt mở một con mắt.

An Ninh cười nhẹ, "Tìm con không sai, nhưng Ly vương điện hạ quả thật không có đối An Ninh tỏ vẻ quá cái gì, phụ thân, Ly vương điện hạ nếu là cưới tỷ tỷ, An Bình hầu phủ là có hơn một người con rồi!"

Những lời này làm cho trong mắt An Bình hầu gia xẹt qua chút ánh sáng, An Như Yên nay đã là phế nhân, đời này là rất khó gả ra ngoài, hiện tại thật vất vả gặp được Ly vương, nếu An Như Yên thật sự gả cho Ly vương, như vậy chính mình quả thật là có thêm một người con rồi, nhưng nếu là khiến cho Ly vương bần ngược, như vậy...

"Ly vương điện hạ thật là thích Yên nhi?" An Bình hầu gia giọng điệu nhất thời trở nên nghiêm túc, hai tròng mắt lão luyện như đang suy tính cái gì.

"Sao không hỏi tỷ tỷ một câu?" An Ninh liếm môi, đem củ khoai lang nóng phồng tay vứt cho An Như Yên.

Ánh mắt An Bình hầu gia nghiêm túc, thần nhiên nhìn An Ninh liếc mắt một cái, lập tức khoát tay, "Người đi xuống đi!"

"Là, Ninh Nhi cáo lui." An Ninh cúi chào, xoay người đi ra khỏi thư phòng, khoe miệng khê giờ lên một chút quỹ dị, An Bình hầu gia tuy rằng không có chắc chắn quyết định, nhưng là, tính tình của hắn, nếu ở tự hỏi, việc này tình chắc chắn dựa theo kế hoạch của nàng mà tiến hành.

Hai lần làm người, nàng đối tính tình những người này đều đã nắm, nếu không có phần xác định, nàng tự nhiên sẽ không mạo hiểm dùng một chiêu cờ này, dù sao nếu là người nào vượt qua, sự tình thất bại trong gang tấc, bất quá, nàng sẽ sinh kthông để kết quả như vậy phát sinh!

Nàng dám khẳng định, chính mình vừa rồi đi, An Bình hầu gia liền theo ra ngoài, mà mục đích của hắn đó là Khôi Thủy Uyển.

Quả nhiên, An Ninh đi rồi bất quá một lát, An Bình hầu gia liền ra thư phòng, đi thẳng đến khỏi thủy uyển, trong khỏi thủy uyển, vẫn như cũ là nhất quán tiếng chửi bậy, An Bình hầu gia nhú nhú mày, nếu không là vì chuyện này, hẳn như thế nào cũng không bước vào sân này, như thế nào cũng sẽ không lại đi xem An Như Yên liếc mắt một cái.

Nhưng câu nói của An Ninh đã đã động đến hắn, nhiều con rết a, vẫn là Ly vương như vậy con rết, dù hoặc này cũng không nhỏ, so với nhiều phé nhân vẫn là hơn!

Cho nên, hắn hiện tại muốn xác định, Ly vương cùng Yên nhi trong lúc đó, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Vào khỏi thủy uyển, đến An Như Yên phòng, ngoài ý muốn, đại phu nhân đã ở trong phòng, đại phu nhân nhìn An Bình hầu gia xuất hiện trong này, lòng nàng giật mình không nhỏ, nhưng giật mình nhanh chóng qua đi, sau đó là vô cùng kích động, "Lão gia, sao người lại tới đây? Có đại nương, mau, mau pha cho lão gia ly trà."

Từ sau khi Yên nhi bị bệnh, lão gia một lần cũng chưa tới xem qua, nàng còn tưởng rằng lão gia là thật buông tha cho Yên nhi, cũng vì chuyện này mà thương tâm lâu nay, hiện tại nhìn lão gia rốt cục đã đến đây, nàng sao có thể không kích động? Có thể nào mất hứng?

"Yên nhi, còn không mau ra chào phụ thân?" Đại phu nhân bắt gặp vẻ mặt An Như Yên giật mình, hiển nhiên cũng là không có dự đoán được An Bình hầu gia hội đột nhiên đến khỏi thủy uyển của nàng.

Đại phu nhân này nhắc, An Như Yên lập tức phục hồi tinh thần lại, "Yên nhi bái kiến phụ thân."

Nói lời này lòng của nàng vẫn là mang theo vài phần oán hận, từ trước tới nay, nàng đều nghĩ phụ thân yêu thương nàng nhất, nhưng là, từ khi nàng bị thương, phụ thân không quan tâm nàng, nghiêm nhiên chính là coi như không có nữ nhi là nàng, nàng có thể nào không oán hận?

An Bình hầu gia thân nhiên lên tiếng, ánh mắt đảo qua trên giường An Như Yên, mi tâm hơi nhíu, rõ ràng đối nàng giờ phút này tình trạng không thích hợp, Ly vương sẽ thích như vậy thích một phé nhân sao?

Dựa theo đại phu lúc trước nói trong lời nói, lần đó bị thương, Yên nhi ở trên giường nằm cả đời như phé nhân bình thường, ngay cả sinh con nổi dòng đều sợ là không được, nếu Ly vương muốn kết hôn thật là Yên nhi, như vậy chuyện nàng không thể sinh con nổi dòng là tuyệt đối không thể làm cho Ly vương điện hạ biết được.

"Người cùng Ly vương là chuyện gì xảy ra?" An Bình hầu gia cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp cho thấy ý đồ chính mình đến đây, giọng điệu vẫn như cũ mang theo vài phần cứng nhắc.

Nhắc tới đến Ly vương, trên mặt An Như Yên liền hơn chút ôn nhu tươi cười, tiểu nữ nhi kiêu thái tần hiển, tuy rằng không có trả lời, nhưng biểu tình này cũng đã cho An Bình hầu gia đáp án, An Bình hầu gia lợi mắt hít lại, thầm nghĩ trong lòng: Ly vương thật sự thích Yên nhi?

Đại phu nhân là người thông minh, thấy tình huống vậy, lập tức ha ha cười nói, "Lão gia, Ly vương thân phận tôn quý, lại tuần tú lịch sự, mất đi hẳn đối chúng ta Yên nhi có ý, xem, Yên nhi trên đầu trăm gài tóc chính là Ly vương điện hạ đưa đâu!"

"Nga?" An Bình hầu gia mày rậm vì chợn, ánh mắt chạm đến đến An Như Yên phát gian, quả nhiên nhìn đến một chi cây trâm, nghĩ đến An Ninh mới vừa nói trong lời nói như vậy có vài phần chân thật.

Xem ra, Ly vương cùng Yên nhi trong lúc đó đã phát sinh sự tình!

Phát hiện này làm cho thái độ An Bình hầu gia tốt thêm vài phần, "Ly vương điện hạ hôm nay tới cầu hôn."

"A? Nhưng là thật sự?" An Như Yên mở to mắt, nàng như thế nào nghĩ đến Ly vương nhanh như vậy sẽ cầu hôn, ở trong mắt Ly vương của căn bản là không phải đối tượng cầu hôn tốt của hắn. đối tượng rốt cuộc là ai, nghĩ đến chuyện tình hôm qua, An Như Yên lại vui vô cùng, lời nói của An Ninh rốt ở bên tai, Ly vương quả nhiên là yêu thương nàng! Chẳng những yêu thương, nhưng lại như thế khẩn cấp muốn thú nàng vào cửa.

Này không thể nghi ngờ là từ khi bị thương tới nay, nàng có được lớn nhất tin tức tốt !

"Ân." An Bình hầu gia gật đầu, An Như Yên phản ứng càng thêm làm cho hắn xác định, hơn nữa kiên định quyết định của chính mình, Ly vương tuy rằng không có nói rõ cầu hôn đối tượng là ai, nhưng hắn nếu thích Yên nhi, kia đương nhiên này đối tượng nên là Yên nhi, về phần Yên nhi không thể sinh con nổi dòng, hắn cũng là không vội, hiện tại hoàng thượng còn trẻ, sẽ không như vậy sớm truyện ngôi cho nhân khác, đợi cho quá chút thời điểm, nhìn xem trong triều thế cục, nếu là Ly vương thật sự có hi vọng kế thừa đại thống, như vậy hắn lại đem Ninh Nhi hứa cấp Ly vương làm phi, nếu là Ly vương không có cái kia năng lực, trong tay hắn còn có Ninh Nhi làm quân cờ, có thể lo lắng khác có hi vọng chọn người kế thừa đại thống!

An Bình hầu gia âm thầm tính toán, không thể nghi ngờ đây là an bài tốt nhất !

"Ly vương điện hạ công đạo, mau chóng tuyên ngày lành, hắn hội tấu minh hoàng thượng, ít ngày nữa các người liền đại hôn." An Bình hầu gia đứng dậy, trên mặt không bằng đến khi lạnh lùng, hơn mỉm cười, Yên nhi nếu phải gả cấp Ly vương, như vậy tự nhiên sẽ không là cái gì phé nhân, về sau dùng của nàng địa phương còn khá!

Bước đi đến An Như Yên bên cửa sổ, "Yên nhi a! Người cũng biết, này Hầu phủ cùng triều đình thượng chuyện tình, phụ thân cũng bận tới may tới mặt, tiền chút thời điểm xem nhẹ người, Yên nhi không nên trách phụ thân mới là."

Như thế một câu, liền phải hấn trong khoảng thời gian này đối An Như Yên coi thường cấp lau quét, An Như Yên trong lòng tự nhiên là có chút không cam lòng, nghĩ đến chính mình sẽ gả cho Ly vương, thành Ly vương phi, thân phận đã có thể không đồng nhất bàn, đó là An Bình hầu gia thấy nàng, cũng phải hành lễ, lúc này An Bình hầu gia rõ ràng lấy lòng, nàng cũng là nhìn ra được đến, nàng cũng sẽ không dễ dàng như vậy liền tha thứ.

An Như Yên không lên tiếng, chính là đứng mở mắt, thái độ kia rõ ràng tỏ rõ nàng không chấp nhận An Bình hầu gia giải thích, An Bình hầu gia sắc mặt trầm trầm, thầm nghĩ: còn chưa có trở thành Ly vương phi, liền ở trước mặt hấn bãi khởi phở đến đây sao?

Giờ phút này, hấn nghĩ, sau khi Yên nhi gả cho Ly vương điện hạ, liệu có thể không chế được không?

Đại phu nhân là người khôn khéo, thấy tình huống như vậy, lập tức tiến lên hoà giải, "Lão gia, cha và con gái nào có cừ hận? Yên nhi là nữ nhi của người, nàng có là Ly vương phi, cũng như trước vẫn là nữ nhi của người, Yên nhi lại làm sao có thể bởi vì điểm nhỏ này mà trách lão gia?"

An Như Yên nhất thời cũng hiểu được, chính mình thế nào cũng không thể đắc tội phụ thân, ít nhất còn không phải thời điểm bây giờ, trên mặt nở ra một chút tươi cười, "Phụ thân chuyện này Yên nhi hiểu."

"Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi!" An Bình hầu gia vừa lòng gật đầu, coi như nghĩ đến cái gì, khóe miệng gọi lên một chút ý cười, "Yên nhi a, có điều người muốn thành Ly vương phi, về sau đánh chửi hạ nhân là không thể, người là tiểu thư khuê các, tiểu thư khuê các nên có bộ dáng gì, người tự nhiên là hiểu được, cho dù là về sau gả đến Ly vương phủ, người cũng có danh hiệu Ly vương phi thật tốt, hiểu chưa?"

Đây là nhắc nhở, cũng là cảnh cáo Ly vương phủ không phải nơi nàng có thể tùy tiện đánh vào.

An Như Yên vừa nghe, đương nhiên hiểu được, "Yên nhi ghi nhớ phụ thân dạy bảo."

"Tốt lắm, về chuyện đại hôn, Hương Liên người liền phụ trách xử lý, nhưng có một điều người phải nhớ kỹ, ngoại nhân chỉ sẽ biết Ly vương điện hạ muốn kết hôn An Bình hầu phủ tiểu thư, không thể biết rốt cuộc là người nào tiểu thư." An Bình hầu gia trầm giọng công đạo nói.

"Vì sao?" Đại phu nhân khó hiểu, liền ngay cả An Như Yên cũng là nghi hoặc nhìn An Bình hầu gia, nàng phải lập gia đình, đương nhiên muốn đường đường chính chính gả đi, muốn cho tất cả mọi người biết, nàng An Như Yên gả cho người trong hoàng thất.

An Bình hầu gia lạnh lùng nhìn hai người liếc mắt một cái, nhưng cũng không kiêng dè cái gì, lớn tiếng nói, "Người cho rằng Yên nhi làm mất mặt An Bình hầu phủ chúng ta còn không có đủ sao? Hiện tại lại muốn làm mất mặt Ly vương phủ, mất mặt hoàng thất?"

Đại phu nhân trong lòng lộp bộp một chút, trong lòng hơi chán nản, suy nghĩ một chút, quả thật đúng là như vậy, kéo kéo khóe miệng, "Lão gia, người yên tâm, thiệp thân biết nên làm như thế nào."

An Bình hầu gia dặn dò sự tình, cũng không có ở lại lâu, đợi cho An Bình hầu gia sau khi rời khỏi, An Như Yên mới bộc phát ra cơn giận của chính mình, "Nương, vì sao đứng cho người khác biết? Ta tốt xấu cũng là Hầu phủ đại tiểu thư, cũng không phải cái gì hèn hạ?"

Đại phu nhân nhún mày, trong lòng bi ai, Yên nhi luôn luôn ở trong Hầu phủ, nào đoán được bên ngoài có nhân ngôn toái ngữ (lời nói linh tinh không có căn cứ ở đây chỉ những lời đồn đại, truyền miệng bên ngoài về An Như Yên) về nàng như thế nào, nhưng lại không biết nói kia "Nhân ngôn toái ngữ" có bao nhiêu kịch liệt cùng khó nghe, nàng là mà mẫu thân nghe xong đã vô cùng tức giận, nàng không thể không thừa nhận lão gia bản khoản mặt này là rất đúng.

"Nương, người nhưng thật ra nên vì Yên nhi làm chủ." An Như Yên làm nũng nói, nàng trở thành Ly vương phi, người khác nên hâm mộ nàng, nói không chừng còn có thể đem chuyện trong quá khứ làm mờ, dựa vào cái gì không cho người khác biết người Ly vương muốn kết hôn là chính mình?

"Yên nhi, người gấp cái gì, người thành Ly vương phi, còn sợ người khác không biết sao? Tất cả đều biết a." Đại phu nhân trấn an nói, đây cũng là sự thật, nhưng sau đại hôn mới cho người khác biết Ly vương phi đó là Yên nhi, ảnh hưởng cũng sẽ rơi chậm lại không ít.

An Như Yên nghe đại phu nhân nói như thế, liền không có nói thêm cái gì, nghĩ đến chuyện chính mình được gả cho Ly vương điện hạ, trong lòng vui sướng vô cùng.

Trong hoàng cung, Triệu Cảnh Trạch tự mình hướng Hoàng thượng đề cập chuyện thú phi, thế nào, Thần vương Thương Dịch cũng ở đó, Hoàng thượng đang cùng Thương Dịch chơi cờ, tùy ý ứng phó với hấn một chút, làm cho chính hấn cảm thấy ngay cả bản thân muốn kết hôn không ai hỏi đến một câu, Triệu Cảnh Trạch bị phụ hoàng lạnh nhạt thập phần mất mát, nhưng miễn được nhiều phiền toái không cần thiết, hấn vừa vặn không cần nghĩ làm sao cho hoàng thượng không biết người chính mình thú là An Ninh, như vậy rất hợp ý hấn.

Bên này được Sùng Chính đế cho phép, Triệu Cảnh Trạch phóng ngựa về phủ cho người làm cho trong phủ chuẩn bị, tìm một ngày tốt gần nhất, liền phái người cấp An Bình hầu phủ tặng tin, báo cho An Bình hầu gia biết thời gian, hai cái người làm trong phủ hoàn toàn vì đám hỏi mà bận rộn.

Bên ngoài truyền ra tin tức Ly vương điện hạ muốn thú An Bình hầu phủ tiểu thư làm phi, nhất thời trở nên nóng nhất trong các cuộc trò chuyện, cơ hồ là tin tức truyền ra động trời, An Ninh trong Thính Vũ hiên cũng không có bình tĩnh, không vì cái gì khác, đơn giản là tin tức đến được với vài người.

Thần vương Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cầm, ngay cả Văn Cầm đều bắt chập bị người khác phát hiện manh mối, mà chạy lại đây.

"Người không thể gả." Nam Cung Thiên Duệ mở miệng đầu tiên, đến Thính Vũ hiên, một mực mi phong liền không có giãn ra, giờ phút này giọng điệu nghiêm túc mang theo vài phần đông cứng, thoáng có thể phát giác vài phần run run, hình như là nghẹn đã lâu, rốt cục mở miệng nói ra bình thường.

An Ninh giật mình, kiếp trước, nàng gả cho Ly vương, lại cũng không có thấy Nam Cung Thiên Duệ như vậy ngăn cản nàng, mặc dù khi đó nàng mất trí nhớ, không thể nhớ bọn họ đã qua lại, nhưng nếu hấn thật sự như vậy kiên quyết ngăn cản, nàng lại làm sao có thể không nghi ngờ hoặc hấn hành động đâu? Một khi nghi hoặc, cố gắng tìm tòi sự việc, biết được sự tình trước kia, có lẽ kiếp trước bọn họ thăm như vậy.

Kiếp trước, An Như Yên đem hết thủ đoạn gả cho Nam Cung Thiên Duệ, như ý nguyện của nàng làm tướng quân phu nhân, nhưng là, nghĩ đến lúc nàng sắp chết, An Như Yên đối nàng phun ra chân tướng, Thiên Duệ ca ca tại thời điểm chết kêu tên của nàng sao? Vài năm kia, hấn cũng quá đau khổ đi!

Có lẽ, so với hấn, chính mình mất trí nhớ không có kia phân đối diện mê hoặc lưu luyến, nhưng thật ra thoải mái rất nhiều. Nàng tiếc hận ở kiếp trước đó là khi chết, chính mình cũng không có thể gặp hấn được một lần.

Trên thực tế, An Ninh không biết, kiếp trước Nam Cung Thiên Duệ sở dĩ chết trận sa trường cùng An Như Yên có chút can hệ, An Như Yên trời sanh tính ghen tị, mặc dù là thành Nam Cung Thiên Duệ tướng quân phu nhân, hàng ngày sống chung, nhìn hấn như trước tưởng niệm An Ninh, uống rượu, trong mộng đều là kêu tên An Ninh, nàng lại làm sao có thể không ghen tị?

Nàng rốt cục biết, chiếm được người Nam Cung Thiên Duệ, lại như thế nào cũng không chiếm được tâm của hấn, thống khổ như vậy làm cho An Như Yên phát cuồng, nàng tình nguyện Nam Cung Thiên Duệ đã chết, cũng không nguyện hấn tiếp tục như vậy nghĩ về An Ninh, yêu An Ninh!

Lần đó Nam Cung Thiên Duệ xuất chinh, An Như Yên liền thuê sát thủ, nàng cho nguy trang thành tướng sĩ đi theo Nam Cung Thiên Duệ xuất chinh, một lần kia, An Như Yên còn đặc biệt đi theo, nàng muốn tận mắt thấy Nam Cung Thiên Duệ chết.

Đêm đó quân địch đánh bất ngờ, lấy Nam Cung Thiên Duệ bản sự, lại như thế nào giải quyết không xong sự tình đâu! Nhưng là, Nam Cung Thiên Duệ như thế nào cũng không ngờ đến hấn đang cùng quân địch đối chiến, một người theo đội ngũ của mình bắn ra ám khí đâm trúng chỗ hiểm của hấn.

Nam Cung Thiên Duệ được các tướng sĩ mang về, trong doanh trường, chỉ có An Như Yên chờ đợi, khi đó An Như Yên gần như điên cuồng nói cho hấn hết thấy, bao gồm An Ninh mất trí nhớ, bao gồm trong lúc hấn và An Ninh lúc đó sờ ra tay, cùng với cố ý lừa gạt, càng thêm bao gồm nàng đối An Ninh ghen tị.

Khi đó, Nam Cung Thiên Duệ mới biết được, nguyên lai hấn bị lừa gạt, đến khi chết cũng không có cơ hội gặp lại nữ nhân mình yêu một lần.

Nam Cung Thiên Duệ kêu tên An Ninh rồi tắt thở, càng thêm khơi dậy An Như Yên đối An Ninh ghen tị.

"Không được, người không thể gả!" lúc An Ninh đang suy nghĩ, Tô Cẩm cũng mở miệng, ngày thường bắt cần đòi Tô Cẩm công tử, giờ phút này nghiêm túc đến cực điểm, giống như thay đổi thành một người khác.

An Ninh thu hồi tinh thần, nhát nhát đảo qua mấy người, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người Thương Dịch, chỉ thấy khuôn mặt hấn trầm tĩnh, không giống ba người khác như vậy vội vàng, muốn so về lý trí, Thương Dịch tuyệt đối mạnh hơn, không chỉ có như thế, hấn là từ trong lòng không tin tin tức này, bên ngoài chỉ nói là Ly vương muốn cưới An Bình hầu phủ tiểu thư làm phi, nhưng không có nói là muốn cưới An Ninh, cho nên, giờ phút này hấn mới có thể như thế bình tĩnh, hấn tới nơi này, là muốn xác định suy đoán trong lòng mình.

Quân Nhược ngồi ở bên ngoài, đứng xa xa nhìn mấy người vây quanh An Ninh, trên mặt như trước như vậy lạnh như băng cười, nhưng trong mắt cũng là đan xen cảm xúc phức tạp, mấy người này đều là anh kiệt đương thời, An Ninh a An Ninh, quả thật không hổ là nữ tử hấn nhìn trúng! *càng ngày càng thấy tò mò về Quân Nhược*

"Ai nói ta muốn gả?" An Ninh nhú mày, không nhanh không chậm uống trà, bộ dạng thảnh thơi, cùng mấy người khác hình thành liên minh đối lập.

Bốn người vừa nghe, thần sắc khác nhau, Nam Cung Thiên Duệ mi tâm nặt nhăn càng nhanh, Tô Cẩm vẻ mặt nghi hoặc, Vân Cẩm mặt nạ che*thật mún nhìn ảnh một lần quá*, nhìn không tới về mặt của hấn, nhưng ánh mắt lại hơn một tia hỏi, duy độc Thương Dịch khóe miệng giờ lên một chút ý cười, nghe xong An Ninh nói một câu hấn liền yên tâm.

"Kia Ly vương muốn kết hôn ai?" Lúc này đây mở miệng cũng là Vân Cẩm.

"An Bình hầu phủ tiểu thư cũng không chỉ có một mình An Ninh nha! Về phần thứ ai thôi, không phải ta An Ninh là được, An Ninh cũng tự nhận không có cái phúc gả cho Ly vương làm phi." An Ninh nhú mày, nàng biết, này mấy người đều là người thông minh, sở dĩ không thể tưởng được là vì quan tâm mà bị loạn.

Nam Cung Thiên Duệ mi phong dần dần giãn ra mở ra, rốt cục thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Như thế thật tốt, chỉ cần không phải Ninh Nhi, mặc cho hấn Ly vương thứ ai đều được! Bất quá, đó không phải Ninh Nhi không có tư cách gả cho hấn, mà là hấn không có tư cách thứ Ninh Nhi!"

Ninh Nhi xứng đôi thiên hạ tốt nhất, mà cái kia Ly vương, tuy rằng là vương gia, trên người chảy huyết mạch hoàng thất, mà làm người cũng không phải chính nhân quân tử, luận tài năng đức độ cũng không bằng Dự vương điện hạ, hấn lại sao xứng đôi Ninh Nhi?

"An Bình hầu phủ thích gả tiểu thư, trừ ngươi ra, như vậy liền chính là... Ha ha..."

Tô Cẩm nghĩ đến người nọ, cũng ha ha cười ra tiếng, mở quạt phe phẩy, ánh mắt hoa đào chớp chớp "Không nghĩ tới kia Ly vương điện hạ nhưng lại như vậy trọng khẩu vị, ngay cả cái loại này nữ nhân cũng dám thú, bội phục a bội phục!"

Trong khoảng thời gian ngắn, lo lắng vừa rồi toàn bộ được giải trừ, không khí nhất thời trở nên thoải mái lên, An Ninh nhìn mấy người trước mặt, khóe

miệng khẽ nhếch, "Hiện tại các vị có tâm tình uống trà?"

Nói không cảm động, đó là giả, bọn họ trước tiên chạy tới ngăn cản nàng gả cho Triệu Cảnh Trạch, phần tình nghĩa này An Ninh tự nhiên ghi nhớ trong lòng.

Mấy người không hề từ chối, uống trà, nhưng Tô Cẩm lưu ý đến Vân Cẩm, trên mặt không khỏi trôi lên một tia nghi hoặc, "Này không phải bát trân các Ngân Diện công tử sao? Người như thế nào cũng đến đây? Người cùng nhị tiểu thư... Quen biết?"

Nói vừa ra, khác mấy người cũng là nhìn Vân Cẩm, mới vừa rồi tâm tư mọi người đều ở trên người An Ninh, không có lưu ý sự tồn tại của hắn, nhưng hiện tại không giống lúc này, này mấy người đều là mắt sắc thật sự, lập tức liền tưởng tìm ra cái đến tốt cùng, hơn nữa lần trước sinh nhật Thương Định, Tô Cẩm đi mời nhị công tử không có kết quả, này Ngân Diện công tử cũng không có cấp Tô Cẩm hoà nhã sắc xem, Tô Cẩm bắt được điểm này, tự nhiên là sẽ không tha thứ.

An Ninh bụng ly trà thủ vi giật mình, liền ngay cả Vân Cẩm cùng Thương Định cũng là giống nhau, chỉ có bọn họ ba người biết An Ninh đó là nhị công tử, Vân Cẩm cùng nhị công tử huynh đệ tương xứng, hẳn quan tâm An Ninh, xuất hiện nơi này, cũng không ngoài ý muốn, nhưng mấu chốt là Nam Cung Thiên Duệ cùng Tô Cẩm còn không biết bí mật này a!

An Ninh liếc mi, rất nhanh liền có phương pháp ứng đối, "Ta cùng Ngân Diện công tử đương nhiên là quen biết, Ngân Diện công tử là bát trân các chủ sự giả, còn có một lâm lang hiền, dựa vào hai cái địa phương này, Ngân Diện công tử đã là niềm mơ ước của các thiên kim! An Ninh vận khí tốt, vài lần đi bát trân các cùng lâm lang hiền, đều đụng phải Ngân Diện công tử, nhất kiến như cố(vừa gặp đã thân quen), liền cũng tự thành bằng hữu."

"Nhất kiến như cố?" Tô Cẩm theo bản năng nhìn Thương Định liếc mắt một cái, đã thấy thần sắc hắn như thường.

"An Ninh cùng Cẩm công tử cũng không phải nhất kiến như cố sao? Chẳng lẽ Cẩm công tử không có đem An Ninh trở thành bằng hữu?" An Ninh nhún mày, ngữ điệu trầm xuống, nghe qua giống như là hờn dỗi.

Tô Cẩm nghe như vậy, trong lòng âm áp, một cái 'Nhất kiến như cố' với hắn mà nói, thật là hường thụ, việc mở miệng, "Đương nhiên là bằng hữu, có thể có nhị tiểu thư làm bằng hữu là phúc khí ba đời Tô Cẩm!"

Bằng hữu hai chữ có lẽ đã là kết cục tốt nhất của hắn! Bất quá cũng thế, Nhưng Tô Cẩm làm bằng hữu An Ninh hẳn cũng muốn làm tốt nhất, là đặc biệt nhất!

Đám hỏi An Bình hầu phu cùng Ly vương phủ, quyết định là ngày mười hai, khoảng cách ngày đại hôn còn ba ngày, An Bình hầu phu gia tăng chuẩn bị hết thảy, đối với chuyện này, cao hứng nhất chính là An Như Yên.

Trong Khôi Thủy Uyển, An Như Yên nhất nhất sửa chữa không còn hung ác, nghe theo phụ thân đột nhiên trở nên dịu dàng, đối nha hoàn cũng là nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, Dĩnh Thu làm nha hoàn bên người, cũng được lợi rất nhiều.

Đại phu nhân sáng sớm liền quyết định cho Dĩnh Thu làm của hồi môn cùng An Như Yên tiến vào Ly vương phủ, đại phu nhân trong lòng là hiểu được, Ly vương thích Yên nhi là một chuyện, nhưng nay Yên nhi nửa người dưới hoàn toàn không thể nhúc nhích, đối với vợ chồng trong lúc đó chuyện tình, sợ là lòng có dư mà lực không đủ, cho Dĩnh Thu đi theo, nếu là Ly vương có cái gì câu oán hận, coi như là bồi thường.

"Nương, có một việc, Yên nhi không biết có nên nói hay không." An Như Yên tựa vào trên giường, Dĩnh Thu thay nàng mát xa thân thể, đại phu nhân tắc ngồi ở địa phương cách giường không xa, tự mình sửa chữa trang phục tân nương của An Như Yên.

"Có chuyện gì đối nương cũng không làm nói?" Đại phu nhân mấy ngày nay cao hứng cười toe toét, cấp một bên Cố đại nương sử cái ánh mắt, "Đem mũ phượng lấy lại đây, ta muốn đích thân lau."

"Nương, Yên nhi nghe nói mợ cùng nhị biểu ca vì chuyện Bảo nhi, đã tới Hầu phủ?" An Như Yên liếc mi, thần sắc vi hiểm.

Nhắc tới việc này, Đại phu nhân thân thể ngẫn ra, sắc mặt nhất thời suy sụp đi xuống, "Lúc trước thực không nên kêu Bảo nhi đến Hầu phủ, hiện tại một người sống như vậy liền hư không biến mất, mợ người tìm ta đòi người, ta lại làm sao có thể lấy ra đây? cậu người thương Bảo nhi đến tận xương, nếu là hắn thực trách tội xuống, chỉ sợ là..."

"Nương, Bảo nhi có thể hay không đã muốn..." An Như Yên ý có điều chỉ mở miệng.

Đại phu nhân ánh mắt rùng mình, đánh gãy lời của nàng, "Đừng vội nói lung tung!"

An Như Yên lại lơ đãng, "Này cũng không phải không có khả năng chuyện tình, bằng không làm sao có thể ngay cả mọi người tìm không thấy?"

"Kia cũng không có phát hiện thi thể a!" Đại phu nhân không phải không có hướng bên này nghĩ tới, nhưng là, nàng tình nguyện tin tưởng Bảo nhi là ham chơi nhì, đi nơi nơi du đãng, cũng không nguyện tin tưởng nàng ta đã chết.

"Nương, Yên nhi lần cuối cùng nhìn thấy biểu muội, biểu muội nói muốn đem đầu An Ninh tặng cho ta làm lễ vật, xem nàng như vậy, tựa hồ là cực kỳ hận An Ninh, với tính tình của biểu muội, nàng ta nói ra như vậy, tự nhiên sẽ không là nói mà thôi, Yên nhi đoán rằng, biểu muội mất tích, có phải hay không cùng An Ninh có liên quan?" An Như Yên nghĩ đến An Ninh, vẫn như cũ là không thể tiêu tan, mặc dù là chính mình sắp thành Ly vương phi, nàng vẫn như trước ghen tị thân thể hoàn hảo An Ninh. *kiếp trước kiếp này tính tình không có đôi chi ăn với ngồi ghen tị, bày mưu tính kế là giỏi*

Thời điểm nương còn chưa có lên làm đại phu nhân, Vân Trăn là nữ chủ nhân Hầu phủ u, An Ninh là tiểu thư con vợ cả, An Như Yên nàng tuy là trưởng nữ Hầu phủ, nhưng là con thị thiếp, nàng ghen tị với An Ninh, từ nhỏ liền ghen tị, điều này như đã ăn sâu vào trong lòng nàng thành thói quen, cho nên chỉ cần là An Ninh có gì đó, nàng đều phải đoạt lấy đến.

Sau khi Vân Trăn chết, nương lên làm đại phu nhân, mà nàng An Như Yên tự nhiên mà vậy liền từ con vợ lẽ biến thành con vợ cả, nàng cướp được danh phận của An Ninh, cái thứ hai muốn cướp đó là Nam Cung tướng quân, Nam Cung tướng quân thích An Ninh, như vậy nàng liền muốn hôn thủ đoạt lấy, nhưng hiện tại, nàng không thể trở thành tướng quân phu nhân, mặc dù như vậy, nàng cũng sẽ không làm cho An Ninh có cơ hội lên làm tướng quân phu nhân, cho dù là An Ninh không làm tướng quân phu nhân, nàng cũng không hy vọng nhìn thấy An Ninh gả cho người so với Ly vương càng thêm vĩ đại, tỷ như Thần vương Thương Dịch.

Cho nên, biện pháp duy nhất đó là làm cho An Ninh biến mất trên thế giới này, như vậy sở hữu hết thấy đối An Ninh mà nói, đều không có hy vọng. Bởi vậy, ở phía sau đề cập một kiện sự này tình, An Như Yên mục đích là lại rõ ràng bất quá.

"Người là nói... Ninh Nhi đối Bảo nhi... Hạ độc thú?" Đại phu nhân bỏ tay ra khỏi trang phục tân nương, bước đến trước mặt An Như Yên, thần sắc càng nghiêm túc.

"Nương, Yên nhi chính là chỉ suy đoán mà thôi." An Như Yên liếc mắt, nói như thế có nhiều chuyện chỉ cần điểm nhỏ ấy mà thôi.

Đại phu nhân mâu quang chuyển động, trong đầu suy tư về lời nói vừa rồi của An Như Yên, như vậy rất hoang đường, nhưng thật ra không phải không có khả năng, nếu là Bảo nhi thật sự bởi vì An Ninh mà ra sai lầm, như vậy... Nghĩ đến cái gì, đại phu nhân đáy mắt xẹt qua một đạo ngoan lệ quang mang, chuyện này, nàng nhất định phải điều tra cho rõ.

Giờ phút này, nàng nhưng thật ra hy vọng Bảo nhi đã chết, và vì An Ninh mà chết, như vậy nàng liền có cũng đủ lý do, đem An Ninh giao ra, nàng tin tưởng, chỉ cần An Ninh rơi vào tay ca ca như vậy Lưu gia ở Vệ thành chắc chắn sẽ vì Bảo nhi mà báo!

Khoảng cách việc vui còn có một ngày, An Ninh mang theo Bích Châu đang từ ngoài phủ trở về, thời điểm đi qua Tuế Lan, lại nhìn thấy một bóng dáng tựa vào bên tường giống như thập phần khó chịu.

"Di, tiểu thư, kia không phải Lục phu nhân sao? Lục phu nhân, người làm sao vậy? Có cần hay không Bích Châu kêu đại phu đến xem?" Bích Châu thân thiết hỏi, này đó thời gian, Lục phu nhân thường vụng trộm đến Thính Vũ hiên đi lại, hai người quan hệ cũng không tệ lắm.

"Không, không cần." Lục phu nhân cuống quýt giữ chặt Bích Châu, trong mắt mờ hồ lóe ra hoảng sợ, "Ta không sao, thật sự không có việc gì."

Lục phu nhân nói không có việc gì Bích Châu tin, nhưng không có nghĩa là An Ninh cũng tin tưởng. An Ninh giống như cao thấp đánh giá một lần, nghĩ đến mới vừa rồi chính mình chỗ đã thấy, con người căng thẳng, thông minh như nàng, đối với này phản ứng, nàng rất nhanh liền hiểu được lại đây, kiếp trước, nàng từng có quá, có bầu, tự nhiên biết này ý tứ hàm xúc này cái gì, Lục phu nhân là có mang có bầu sao?

Nhưng vì sao lại như vậy che lấp dấu điểm?

An Ninh ý thức được sự tình không tầm thường, nhưng Lục phu nhân nếu không nghĩ làm cho người ta phát hiện, như vậy nàng thuận theo làm như không biết, trấn an hướng tới Lục phu nhân gật gật đầu, lập tức mang Bích Châu trở về Thính Vũ hiên.

Sau khi các nàng rời đi Lục phu nhân ở phía sau, nghiêng nhiên là thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng tay sờ đến bụng trong mắt của nàng lại thêm nhiều lo lắng, còn kèm theo oán độc.

Nàng mang thai, nhưng là, này bụng đứa nhỏ nhưng cũng không là của lão gia, nghĩ đến ngày ấy chuyện đã xảy ra, Lục phu nhân thủ hạ ý thức nắm chặt thành quyền.

Ngày mười hai,

Muốn nói chuyện lớn nhất hôm nay, đó là đám hỏi An Bình hầu phủ cùng Ly vương phủ, sáng sớm, đại phu nhân liền ở trong Khôi Thủy Uyển, tự mình thay An Như Yên trang điểm cho nàng, mặc trang phục tân nương, một bức tranh xinh đẹp, An Như Yên đẹp thì đẹp thật, nhưng ai vừa thấy đều cảm thấy nàng cả người đang tức giận, không thể làm cho người ta sinh ra thích ý.

"Phu nhân, tiểu thư, đội ngũ đón dâu của Ly vương điện hạ đã đến đang ở ngoài cửa sau! Mau chút mang tiểu thư đi ra ngoài đi, cũng đừng làm cho Ly vương điện hạ đợi lâu." Cố đại nương vội vàng vào phòng, cũng là vẻ mặt sắc mặt vui mừng.

"Tốt. Dĩnh Thu, người lại đây công tiểu thư ra ngoài." Đại phu nhân sai Dĩnh Thu, An Như Yên chưa thể ngồi xuống chứ đừng nói là đứng đi ra ngoài. Sáng sớm Đại phu nhân liền phân phó Dĩnh Thu, lên kiệu hạ kiệu, đều phải công nàng đi.

Đại phu nhân thay An Như Yên cái khăn voan, Dĩnh Thu liền dựa theo phân phó, công An Như Yên ra khỏi phòng...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Vì Họa Được Phúc, Nạp Thiếp Để Tranh Thủ Tình Cảm (1)

*điền tỉnh: thả giếng

Đại phu nhân vừa nghe, nhất thời hưng trí, nếu là quất roi, như vậy thì cũng không có gì, nàng tuy rằng muốn *điền tỉnh Tần Ngọc Song, nhưng phải chờ tới khi lão gia trở về, nếu không sẽ khó bề ăn nói, Tần Ngọc Song vụng trộm bán vài thứ trong phủ, tội không đến nỗi quá nặng, điểm này, bà so với ai khác đều hiểu được.

Giờ phút này, An Ninh thế nhưng nói có thể điền tỉnh Tần Ngọc Song đồng thời cũng làm cho lão gia không thể ngăn cản, không thể nghi ngờ đây là cách giải quyết lo lắng của bà, ánh mắt phút chốc sáng ngời, lôi kéo An Ninh, đi vài bước, đến một chỗ yên lặng, mới nói với An Ninh, "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

An Ninh cảm nhận được sự vội vàng của đại phu nhân, chậm rãi mở miệng, "Đại phu nhân, người đã quên, gia pháp có quy định, nếu nha hoàn trong phủ hay thị thiếp, cùng người khác tư thông, kia liền hết chỗ chê, không hỏi nguyên do, trực tiếp điền tỉnh."

"Người là nói... tiện nhân Tần Ngọc Song kia... Hừ! Tốt! Lại vẫn có chuyện xấu đến thế này, xem ta có bóc da của nàng hay không!" Đại phu nhân nhún mắt lại, ngao ý trong mắt càng đậm, "Nói nhanh lên, tên gian phu kia là ai?"

"Đại phu nhân, người gấp cái gì? Nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng, Tần di nương sinh ra ở thanh lâu, trước mắt không có gian phu, lấy sự thông minh của đại phu nhân, còn sợ không tìm ra một người gian phu sao?" An Ninh liếc hạ mắt mày, đem thần sắc của đại phu nhân từng chút từng chút bắt giữ đến đáy mắt, nàng biết, đại phu nhân rất muốn giết Tần Ngọc Song, nhưng bà đối với An Bình hầu gia vẫn có điều cố kỵ như trước, mà bản thân mình vì bắt được điểm này, mới bám trụ được lợi thế của bà.

Đại phu nhân mâu quang vì liễm, trong đầu rất nhanh chuyển động, giống như đang cân nhắc lợi hại, An Ninh nói không phải không có lý, Tần Ngọc Song tuy rằng hoàn lương, nhưng rửa không sạch xuất thân dâm tiện của nàng ta, một người gian phu mà thôi? Bất quá chính là bản thân mình tự thiết kế tiết mục, đối với Lưu Hương Liên bà mà nói, hoàn toàn chỉ là một bữa ăn sáng, động động ngón tay, liền quyết định, nhưng nghĩ đến cái gì, mi tâm của đại phu nhân cau lại, "Nếu giờ thả nàng ra, thả hồ về rừng, sẽ thành họa lớn."

Bà hôm nay đã dồn Tần Ngọc Song vào chỗ chết, điểm này Tần Ngọc Song sẽ ghi thù, nếu thả nàng ta ra, vạn nhất nàng ta làm cái gì để đối phó mình, như vậy...

"Hồ?" An Ninh giống như vô tình liếc liếc Tần Ngọc Song một cái, trong mắt mang theo nồng đậm khinh thường, "Đại phu nhân đem ngũ phu nhân thành hồ? Có phải quá đề cao nàng hay không? Cái vị ở biệt viện thành nam kia mới chân chính là hồ a!"

Trong lòng Đại phu nhân ngăn ra, lời nói của An Ninh đã nhắc nhở nàng, nghĩ đến tam phu nhân ở biệt viện thành nam, muốn nói, phải nói đến toàn bộ phu nhân trong Hầu phủ, trong lòng bà không có kiêng kỵ với Tần Ngọc Song hay Dương Mộc Hoan, thậm chí không phải là Văn Trấn mà bà đã từng hại chết kia, mà là tam phu nhân kia!

Cái tam phu nhân kia, ngay cả bà đều chưa có gặp qua, chỉ biết là lão gia ở biệt viện thành nam có dưỡng một nữ nhân, thật cẩn thận che chở, bất kỳ người nào trong Hầu phủ cũng không được qua quấy rầy, càng không cho nữ nhân kia hỏi Hầu phủ, không biết trong lòng lão gia tính toán cái gì, nhưng trực giác của nữ nhân lại nói cho nàng biết, cái nữ nhân được đãi ngộ đặc biệt kia, là cực không đơn giản!

Tần Ngọc Song không có con nối dòng, không đủ sức uy hiếp, nhưng tam phu nhân ở biệt viện thành nam kia, cũng đã sinh cho lão gia một nam một nữ, tam phu nhân mới là họa lớn trong lòng của bà!

Nếu thật sự giết Tần Ngọc Song, bà lại không thể cho lão gia một lời giải thích nào, như vậy lão gia sẽ càng thêm chán ghét bà, như vậy không thể nghi ngờ là tự tay đem lão gia đẩy vào trong lòng của nữ nhân ở biệt viện thành nam kia, cái nữ nhân kia, được lão gia bảo hộ kín không kẽ hở, bà thậm chí ngay cả một chút thông tin cũng đều không thể điều tra ra, bà làm sao yên lòng?

Trong lòng Đại phu nhân thẩm tính toán, theo như hiện tại, Tần Ngọc Song vẫn chưa thể chết như vậy!

Bất quá, đại phu nhân đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn về phía An Ninh, về mặt tìm tòi, "Ninh Nhi a, mấy ngày không thấy, người lại biết thêm nhiều thứ a."

An Ninh trong lòng giật mình, nhưng rất nhanh khôi phục như bình thường, xả ra một nụ cười, "Đại phu nhân còn không biết Ninh Nhi sao? Nguyên bản Ninh Nhi nào biết nói mấy thứ này nha, chính là thời điểm mà Dương di nương còn sống, bà từng nhắc với ta cùng Ninh nhi, bà nói, Tam phu nhân ở biệt viện thành nam mới chân chính là người được lão gia sủng ái nhất trong tất cả nữ nhân Hầu phủ!"

Đôi lợi mắt của Đại phu nhân nhún lại, Dương Mộc Hoan? Trong lòng hừ lạnh, nhưng bà tin tưởng Dương Mộc Hoan sẽ nói những lời này.

Thần nhiên nhìn thoáng qua An Ninh, đại phu nhân lập tức đi đến trước mặt mọi người, mới vừa rồi, tất cả mọi người nhìn thấy đại phu nhân cùng nhị tiểu thư đến một bên nói cái gì đó, nhưng bọn hắn cũng không có nghe được rõ ràng lắm, đại phu nhân lại trở về, sắc mặt cũng đã không còn sắc bén khiến cho người ta sợ hãi như lúc này.

Trong lòng Tần Ngọc Song cũng đoán, mới vừa rồi An Ninh cùng đại phu nhân nói cái gì đó? Là bỏ đá xuống giếng hay là như thế nào?

"Luu Hương Liên, người có bản lĩnh thì mau ra tay! Ta xem lão gia trở về, có thể khai đao với người hay không." Tần Ngọc Song hướng tới đại phu nhân quát, một bộ dáng muốn chạy qua, bên trong ngôn ngữ còn ẩn chứa sự khiêu khích, hôm nay, Lưu Hương Liên nếu không giết Tần Ngọc Song nàng, như vậy sẽ có một ngày Lưu Hương Liên chết ở trên tay Tần Ngọc Song nàng!

Đại phu nhân cười khinh một tiếng, bước đi đến trước mặt Tần Ngọc Song, móng tay sắc bén ở trên hai má của Tần Ngọc Song du di, "Ra tay? Người hôm nay mệnh lớn, hiền tình người, ta sợ sẽ ô uế chỗ này."

Tần Ngọc Song giật mình, đại phu nhân không hiền tình nàng sao?

Trong lòng trôi lên một tia hy vọng, chẳng lẽ mới vừa rồi An Ninh nói gì đó, làm cho đại phu nhân buông tha ý định giết nàng ở trong đầu?

Trong lòng Tần Ngọc Song phỏng đoán, lại nghe thấy thanh âm của đại phu nhân một lần nữa vang lên bên tai, "Không hiền tình, người cũng đừng mơ tưởng đào thoát dễ dàng như vậy, quản gia, roi đâu?"

Tần Ngọc Song trong lòng ngăn ra, tuy rằng giữ được một mạng, nhưng đại phu nhân sao lại có thể dễ dàng buông tha cho nàng? Điều này An Ninh đã sớm đoán được, đại phu nhân lấy ra cuốn sổ kia thì làm sao có thể để nó lãng phí không công như vậy? Tuy rằng tội không tới hiền tình, nhưng quát roi một chút, cũng trốn không được.

"Phu nhân, gia pháp đây." Quản gia cung kính cầm roi ở trong tay trình lên trước mặt đại phu nhân, đại phu nhân này từ trước tới giờ luôn là người ngoan độc, ông cũng sợ, ngũ phu nhân ở trong tay đại phu nhân, chỉ có thể cam chịu thôi.

Ánh mắt Đại phu nhân dừng trên roi cầm những cây gai, nghĩ đến hành vi điên cuồng mới vừa rồi ở trong đại sảnh của Tần Ngọc Song, giờ phút này, trên đầu bà còn ân hận đau, bà không tự mình khiến nàng ta đẹp mặt thì khó tiêu hết sự tức giận của bà.

Nắm lấy roi trong tay, khóe miệng đại phu nhân nở ra một nụ cười lạnh, "Đem tội phụ Tần Ngọc Song mang lại đây."

Hạ nhân nghe lệnh, lập tức lôi Tần Ngọc Song đang bị trói chặt lại, làm cho nàng quỳ trên mặt đất, Tần Ngọc Song nhìn những gai nhọn trên cái roi kia, mới vừa rồi trong lòng sợ hãi đến cực điểm, nhưng giờ phút này, nàng đối với Lưu Hương Liên có mối hận không thể tả, quát roi nàng? Tốt! Lưu Hương Liên hôm nay nếu là đánh nàng, nàng sẽ hảo hảo nhớ kỹ, một ngày nào đó, cái roi này sẽ đánh vào trên người chính bà ta!

Ba một tiếng, roi đánh vào trên lưng, gai nhọn đâm vào da thịt, nỗi đau kia thấm đến tận xương lan tới toàn thân, thiếu chút nữa là khiến Tần Ngọc Song đau đến chết đi sống lại, nhưng nàng cũng không kêu lên một tiếng, chỉ là buồn hừ một tiếng, nàng sẽ không chịu thua ở trong tay của Lưu Hương Liên, nắm chặt bàn tay, cố gắng nén lại, một chút một chút, cũng đã làm cho trên mặt nàng tái nhợt vô sắc, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu tủa ra.

Đại phu nhân nhìn gương mặt thống khổ của Tần Ngọc Song, một roi mới vừa rồi, bà chỉ dùng có ba phần lực đạo, một roi giờ phút này, là dùng tất cả sức lực, có thể nghĩ đến sự đau đớn trong đó.

"A..." Tần Ngọc Song rốt cục chịu không nổi, đau hô ra tiếng, có thể nhận ra trên thân thể nàng có bao nhiêu đau, trong lòng còn thêm hận Lưu Hương Liên bao nhiêu.

Khóe miệng đại phu nhân gợi lên một tia đắc ý, Tần Ngọc Song càng thống khổ, bà lại càng vui sướng, mấy hôm trước, bà đi Viêm Châu, bị tức giận không ít, bất quá chỉ là một cái đại phu thôi, nhưng lại không cho bà chút thể diện nào, bày ra ba yêu cầu trước mặt bà, muốn gặp cũng không hề thấy mặt, hừ, tức giận mà bà tích tụ trên đường đi này liền phát tiết trên người Tần Ngọc Song một phen.

"Ngũ muội, rất đau phải không?" Đại phu nhân cười khê, "Đại tỷ ta cũng không có cách nào, người phạm vào gia quy, nên xử trí, hẳn là bị gia pháp trừng phạt, dù ta có tâm tha cho người, cũng bất lực, người nếu thật sự cảm thấy đau, về sau liền an an phận phận làm ngũ phu nhân của người, những việc khác đừng nghĩ đến nữa, nếu không cũng sẽ không có kết cục gì tốt đâu."

Tần Ngọc Song dù là về sau muốn trả thù, Lưu Hương Liên bà cũng không sợ, sợ cái gì? Tần Ngọc Song này thân thể bối cảnh đều không có, bất quá chỉ là một nữ tử ở thanh lâu, ở trong Hầu phủ có một chỗ để dung thân cũng là phúc khí nàng tu từ đời trước rồi, mà bản thân bà lại không giống với nàng ta, sau lưng của bà có Lưu gia, có Lâm gia, còn có Uyển quý phi, Tần Ngọc Song muốn cùng bà đấu, cuối cùng cũng sẽ rơi vào kết cục bị hiền tình thôi. Nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của An Ninh, vì phòng bị, mạng của Tần Ngọc Song, bà nhất định phải lấy đi, còn có tam phu nhân ở biệt viện thành nam... Đại phu nhân liếc liếc mi, giống như đang tính toán cái gì, bà phải nghĩ ra một kế sách thiên y vô phòng mới được!

Tần Ngọc Song cắn chặt môi, cũng không nói gì, mạnh, một tiếng là từ bên ngoài truyền vào, thân thể Tần Ngọc Song ngăn ra "Tần di nương... Tần di nương... Đừng đánh Tần di nương..." An Lan Hinh vội vàng chạy vào, nhìn thấy đại phu nhân còn chưa có đem Tần Ngọc Song hiền tình, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng, khi nàng nhìn thấy roi trong tay đại phu nhân đánh vào trên người Tần Ngọc Song, trong đầu của nàng tự nhiên hiện ra hình ảnh mẫu thân bị đánh, nhất thời khóc lên.

Tiếng khóc này ở trong mắt Tần Ngọc Song, trong lòng cũng trôi lên một tia ấm áp, tốt! An Lan Hinh cũng là một người có lương tâm, nhìn thấy nàng bị đánh, còn thay nàng cầu tình, quả nhiên không uổng công nàng thương nàng ta.

Chính là, nàng làm sao biết, An Lan Hinh thốt ra lời cầu xin, là bởi vì hình ảnh Dương Mộc Hoan bị đánh hiện ra trong đầu nên mới bị ảnh hưởng, nếu nói, nàng bất quá là đem Tần Ngọc Song giờ phút này xem thành Dương Mộc Hoan thôi.

An Ninh ở một bên lẳng lặng nhìn, nàng giữ được cho Tần Ngọc Song một mạng, đã là cực hạn, huống hồ, đại phu nhân thật sự đánh Tần Ngọc Song, như vậy Tần Ngọc Song đối với đại phu nhân sẽ càng thêm hận mãnh liệt, không chỉ là bất mãn đại phu nhân ức hiếp mà thôi

Này đối bản thân mình mà nói, mới là có lợi, không phải sao? Đại phu nhân càng khiến bản thân có thêm nhiều kẻ thù, liền đối với nàng càng thêm có lợi!

Đại phu nhân thân nhiên nhìn lướt qua An Lan Hinh, tiện nhân Dương Mộc Hoan kia sinh ra một tiểu tiện chủng, bà xưa nay không có để vào mắt, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh, rồi trong tay lại một lần nữa hạ xuống, lần này hạ, không có đánh vào lưng của Tần Ngọc Song, mà là đánh vào trước ngực của nàng.

Bà đánh Tần Ngọc Song, An Lan Hinh đau lòng sao? Hừ, kia bà liền muốn dùng thêm sức.

"A..." Tần Ngọc Song đau hô, giương mắt nhìn đại phu nhân, chỉ thấy roi trong tay bà ta lại một lần nữa hạ xuống, Tần Ngọc Song từ từ nhắm hai mắt, đợi một roi kế tiếp này.....

"A..." Tần Ngọc Song đau hô, giương mắt nhìn đại phu nhân, chỉ thấy roi trong tay bà ta lại một lần nữa hạ xuống, Tần Ngọc Song từ từ nhắm hai mắt, đợi một roi kế tiếp này

"Dừng tay!" một thanh âm của nam nhân truyền đến, tất cả mọi người cả kinh, tay nắm roi phút chốc dừng lại, đại phu nhân nhìn về phía người tới, An Bình hầu gia về mặt sắc bén tức giận, hướng tới bên này vội vàng đi đến, đại phu nhân đột nhiên ý thức được cái gì, lợi mất hung hăng trừng mắt nhìn An Lan Hinh liếc mắt một cái. Tiểu tiện nhân này, thế nhưng chạy đi mật báo, bà đã coi thường nàng ta! .

An Lan Hinh bị đại phu nhân trừng mắt, thân thể co rúm lại một chút, tránh ở phía sau An Ninh

An Bình hầu gia đã đến, không thể nghi ngờ là mang đến ánh sáng cho Tần Ngọc Song, tuy rằng nàng biết, chính mình bán vài thứ của Hầu phủ là không thể qua mặt được lão gia, nhưng là, giờ phút này lão gia ở trong mắt của nàng, chính là một cây cỏ cứu mạng, Tần Ngọc Song cắn chặt môi, cả người nhất thời trở nên mảnh mai không chịu nổi, "Lão gia... Lão gia, người mau cứu cứu Ngọc Song, Ngọc Song sắp bị đánh chết ..."

Con người của Đại phu nhân căng thẳng, nữ tiện nhân này, thế nhưng giả trang đáng thương! Hừ, nắm roi trong tay, vừa muốn hướng tới trên người Tần Ngọc Song đánh tiếp, nhưng roi kia còn chưa có tiếp xúc đến thân thể Tần Ngọc Song, cổ tay của đại phu nhân liền bị một bàn tay khác nắm giữ lại, hung hăng đem đại phu nhân đẩy ra.

"Lão gia... Người chẳng lẽ muốn che chở tiện nhân này? Người có biết nàng rốt cuộc đã làm cái gì hay không?" Đại phu nhân lui lại mấy bước, thật vất vả ổn định lại thân thể của chính mình, không cam lòng trừng mắt nhìn An Bình hầu gia.

"Lão gia... Người hãy cứu Ngọc Song... Người nếu lại không trở lại, Ngọc Song liền sẽ không còn được gặp lại lão gia ..." Tần Ngọc Song chảy ra hai hàng nước mắt, dán tại trên mặt, diêm đạn đáng yêu, hơn nữa trên người nàng lại chịu thương, cùng với vẻ mặt tái nhợt, phần yếu ớt trên cơ thể tự nhiên mà hình thành, "Lão gia, Ngọc Song sai lầm rồi... Ngọc Song cùng lão gia nhận sai..."

An Bình hầu gia chỉ nghe An Lan Hinh nói đại phu nhân phải đền tội Tần Ngọc Song, lại cũng không có nói là vì cái gì, hần vội vàng trở về, giờ phút trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc, đại phu nhân nếu phải đền tội Tần Ngọc Song, như vậy Tần Ngọc Song nhất định là đã phạm lỗi làm gì nằm trong tay đại phu nhân.

Con người phút chốc buột chặt, An Bình hầu gia có ý đem Tần Ngọc Song nâng dậy, lớn tiếng gầm lên, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không nên biến Hầu phủ thành gà bay chó sủa!"

Nữ nhân này, thật sự là ăn no không có việc gì làm, cả ngày tìm việc cho hần, Hầu phủ này, có nữ nhân này, chung quy là không thể yên tĩnh được, các nàng nếu bớt đi một phần mười thì Hầu phủ này sẽ trở nên yên tĩnh hơn, giống như hiện tại cái dạng này.

"Lão gia, việc này ta đang muốn hướng người bẩm báo, Cố đại nương..." con người của Đại phu nhân rung mình, bà cũng không tin, mình đem chứng có lý ra, Tần Ngọc Song giả trang đáng thương còn có thể tạo được tác dụng gì.

Chính là, bà vừa kêu lên tên của Cố đại nương, Tần Ngọc Song liền mở miệng đánh gãy lời của bà, Tần Ngọc Song như trước quỳ trên mặt đất, không chịu đứng lên, "Lão gia, Ngọc Song nhận sai, Ngọc Song thực xin lỗi lão gia, Ngọc Song bị ma quỷ sai khiến, đem vài thứ của quý phủ vụng trộm đem ra ngoài bán."

An Bình hầu gia nghe Tần Ngọc Song kể rõ, sắc mặt càng ngày càng khó coi, hần kiêng kỵ nhất chính là loại hành vi ăn cây táo, rào cây sung này, không nghĩ tới, Tần Ngọc Song nàng thế nhưng...

Cảm nhận được trên người An Bình hầu gia ần ần ngưng tụ lên hàn ý, trong lòng Tần Ngọc Song căng thẳng, lập tức tiếp tục nói, "Nhưng là... Nhưng là Ngọc Song cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ, lão gia, nơi Ngọc Song sinh ra, lão gia cũng là biết đến, Ngọc Song sinh ra bản hàn, được lão gia ân ái đem Ngọc Song vào phủ, nhưng Ngọc Song không giống đại tỷ, hay tứ tỷ, đều là con cháu quan gia, có nhà mẹ đẻ duy trì, Ngọc Song không có dư dả, nhưng là, có chút thời điểm, cũng phải ra tay một chút để chuẩn bị, cho nên... Cho nên Ngọc Song bất đắc dĩ mới... Mới phạm loại sai lầm như vậy, cầu lão gia nể tình Ngọc Song mấy năm nay hầu hạ lão gia, tha thứ cho Ngọc Song một lần, Ngọc Song về sau ngay cả có một trăm lá gan, cũng không dám..."

Thần sắc của An Bình hầu gia có hơi dịu đi, hần xưa nay rất ít khi ban lễ vật cho thê thiếp, mà Tần Ngọc Song ở cùng hần nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ mở miệng hướng hần xin cái gì, nhìn đôi mắt khá giống người nọ của Ngọc Song, An Bình hầu gia liền thất thần trong giây lát, trong lòng thờ dài, "Thôi, hôm nay người cũng đã bị phạt, phải nhớ kỹ giáo huấn, về sau, nếu cần bạc thì trực tiếp tìm quản gia lĩnh bạc là được."

An Bình hầu gia vừa dứt lời, nhất thời làm mọi người ở đây đều giật mình, Tần Ngọc Song thật không ngờ lão gia lại dễ dàng tha thứ cho nàng như vậy, nàng vốn nghĩ đến còn phải cầu thêm một lát nữa, mới có thể được lão gia tha thứ, nhưng lão gia chẳng những tha thứ cho nàng, còn cho phép nàng

được quyền đến chỗ quản gia lấy bạc, này... Trong lòng mừng như điên, cũng có vài phần đắc ý, nhưng trên mặt lại tràn đầy cảm động, hai mắt đầm đìa đáng yêu nhìn An Bình hầu gia, "Lão gia, tạ tạ lão gia, Ngọc Song có thể được lão gia thu nhận, là phúc khí mà Ngọc Song đã tu được đời trước, lão gia..."

Lòng của Tần Ngọc Song vui mừng, đại phu nhân lại là lửa giận tăng vọt, không thể tin được nhìn An Bình hầu gia, bà mới vừa rồi còn tưởng là bà nghe lầm, tiện nhân Tần Ngọc Song này phạm vào gia quy, hấn nhưng lại không trách tội, lại cho nàng một ân điển như vậy, này không phải là ở trước mặt mọi người đánh vào mặt Lưu Hương Liên bà sao?

"Lão gia... Người như thế nào có thể..." Đại phu nhân làm sao có thể cam tâm tình nguyện nhận một cái tát vô hình này, hấn ngày thường đa số thời điểm đều ở trong phòng Tần Ngọc Song ngủ lại cũng liền thôi, lại trước mặt mọi người sùng ái nàng ta như vậy, Tần Ngọc Song này, quả thật không hổ là sinh ra ở thanh lâu, rốt cuộc dùng thủ đoạn gì để mê hoặc lão gia?

"Lão gia..." Tần Ngọc Song được An Bình hầu gia ôm lên, nghe được thanh âm của đại phu nhân, vẻ mặt hoảng sợ dựa sát vào trong lòng An Bình hầu gia, thân thể lạnh run, hoảng sợ là nàng giả trang, nhưng thân thể run run, cũng không phải là giả vờ, mới vừa rồi chịu vài vết roi, thân thể nàng làm sao chỉ run run mà thôi?

"Tốt lắm, ngươi còn không có nháo đủ sao?" An Bình hầu gia đem Tần Ngọc Song ôm vào trong ngực, hướng tới đại phu nhân rống ra tiếng, "Nàng đã bị trách phạt, chuyện này liền quên đi!"

Đại phu nhân một tay nắm phạt châu, một tay nắm roi, nhìn An Bình hầu gia bởi vì Tần Ngọc Song mà quát bà, đôi mắt tràn ngập lửa giận, hồ ly tinh này, việc này liền quên đi như vậy sao?

Không có khả năng!

Đại phu nhân nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của An Ninh, bà hiện tại liền để cho Tần Ngọc Song còn sống, mặt khác, bà cũng phải làm chút việc, làm cho Tần Ngọc Song dù là đã chết, cũng không đến mức đem lão gia đẩy vào trong lòng của tam phu nhân trong biệt viện thành nam kia, hừ, Tần Ngọc Song, cho ngươi vài ngày thoải mái tiêu dao, đừng để đến lúc đó mất mạng còn không biết!

An Bình hầu gia giúp đỡ Tần Ngọc Song, đem nàng đưa về Vô Song các, bên trong Vô Song các, An Bình hầu gia tìm đại phu đến, thay nàng xử lý miệng vết thương, nghe Tần Ngọc Song phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, trên mặt An Bình hầu gia cũng không có chút thương tiếc.

Mới vừa rồi hấn sợ hãi phải làm như vậy trước mặt mọi người, trước mặt đại phu nhân đối với Tần Ngọc Song càng thêm ân sủng, không phải không có mục đích, tính tình của đại phu nhân, hấn lại làm sao có thể không biết? Nhiều năm vợ chồng như vậy, sự nhẫn tâm và thủ đoạn của đại phu nhân, hấn xem ở trong mắt, cho tới nay, Tần Ngọc Song đều chỉ là một quân cờ, thậm chí ngay cả Dương Mộc Hoan cũng chỉ là một quân cờ thôi!

Năm đó, hấn thú Vân Trần cùng Lưu Hương Liên, hoàn toàn là vì gia tộc phía sau các nàng có khả năng đem lại lợi ích cho hấn, mà Dương Mộc Hoan xuất thân từ một gia đình quan gia bình thường, cùng Tần Ngọc Song không có chút thân phận địa vị, cũng chỉ là thứ hấn dùng để phân tán lực chú ý của Lưu Hương Liên thôi!

Nghĩ đến Sở Sở, đôi mắt của An Bình hầu gia hiện lên một tia nhu hòa, nhưng nhu hòa này cũng chỉ chợt lóe qua, nhanh đến mức không ai có thể phát hiện.

"Lão gia, đêm nay Ngọc Song không có biện pháp hầu hạ lão gia." Đại phu đi rồi, Tần Ngọc Song ghé vào trên giường, đầm đìa đáng yêu nói với An Bình hầu gia, ngôn ngữ vẫn như cũ có tiếng rên rỉ rất nhỏ tràn ra, làm cho người ta không thể không thương tiếc.

An Bình hầu gia nghe thấy thanh âm, thần sắc khẽ biến, lập tức vén rèm lên, ngồi ở mép giường, săn sóc cẩn thận nhìn vết thương trên người nàng, "Hừ, Hương Liên này, lại xuống tay ngoan độc như thế, đều do ta về trễ, bằng không..."

An Bình hầu gia đau lòng cau mày, "Đau không?"

Tần Ngọc Song đã lâu không có nhìn thấy An Bình hầu gia đối với nàng thân thiết như vậy, trong lòng vui vẻ, kích động có chút nói không ra lời, chống thân thể lên, tiến vào trong lòng An Bình hầu gia, "Lão gia... Là Ngọc Song đã làm sai, Ngọc Song..."

"Đừng tự trách, ta đều đã nói, không trách ngươi." An Bình hầu gia thờ dài một tiếng, ôn nhu nỉ non, sau đó giống như nghĩ đến cái gì, đối với ngoài cửa phân phó nói, "Quản gia, đem những thứ ta cần dùng từ thư phòng đều chuyển đến Vô Song các, từ nay trở đi, ta liền ở Vô Song các bồi ngũ phu nhân."

Bên ngoài quản gia giật mình, lập tức lên tiếng trả lời, "Vâng, lão gia, lão nô lập tức bảo người ta thu thập."

"Lão gia, Ngọc Song..." Tần Ngọc Song thật không ngờ An Bình hầu gia nhưng lại muốn ở lại Vô Song các bồi ngũ, nàng nghĩ đến chính mình hiện tại bị thương, lão gia sẽ không đến Vô Song các của nàng, nhưng... Trong lòng kích động khôn cùng, lúc trước Tần Ngọc Song luôn nghĩ lão gia là người vô tình, nhưng giờ phút này, nàng lại mơ hồ nhìn thấy tình cảm trong mắt hấn, sự cảm động lan tràn ở trong lòng nàng, thậm chí đem những đau đớn trên người toàn bộ biến mất, có thể được lão gia đối đãi như thế, nàng lần này chịu đau, cũng đáng.

"Dưỡng thân thể cho tốt, hoàng thượng sắp xếp ta một thời gian nữa đi U Châu, đến lúc đó, nếu thân thể ngươi tốt rồi thì theo ta cùng đi." An Bình hầu gia vỗ nhẹ bả vai của nàng, đầy mắt ôn nhu nhưng cũng mơ hồ hàm chứa một tia lạnh như băng.

Đương nhiên, Tần Ngọc Song đang lâm vào trong sự cảm động sẽ không phát hiện, nghe thấy những lời này của An Bình hầu gia, càng thêm kích động, lão gia xuất môn, chưa bao giờ mang theo thể thiếp trong phủ, ngay cả đại phu nhân cũng không có đãi ngộ như vậy, hấn nhưng lại nói muốn mang nàng

cùng đi U Châu, "Lão gia..."

Một lần lại một lần, sớm đã làm cho nàng kích động nói không ra lời, "Lão gia, Ngọc Song đây là đang nằm mơ sao?"

An Bình hầu gia ha ha cười, bàn tay nắm chặt bả vai của nàng, "Không phải mộng, người nếu cao hứng, về sau ta xuất môn, đều mang theo người."

"Thật sự?" Tần Ngọc Song ngửa đầu nhìn nam nhân của chính mình, hẳn chưa bao giờ từng ôn nhu như vậy, ngay cả lúc hai người hoan ái, hẳn cũng chưa từng nói qua "lời ngon tiếng ngọt" như vậy, Tần Ngọc Song đột nhiên cảm giác được chính mình được yêu thương.

"Ta đã từng lừa gạt người sao?" An Bình hầu gia chống lại cặp mắt tràn đầy hưng phấn cùng kích động của nàng, trên mặt nhu tình hơn vài phần, đáy mắt cũng không lạnh băng giống như mới vừa rồi, giống như xuyên thấu qua đôi mắt này có thể nhìn thấy một nữ nhân khác

Tần Ngọc Song lắc đầu, lão gia chưa từng lừa gạt nàng, lúc này nàng, làm gì có năng lực nghĩ đến, hẳn sợ dĩ chưa từng lừa gạt nàng, là vì, hẳn chưa bao giờ từng đối với nàng hứa hẹn bất kì cái gì, Tần Ngọc Song chỉ là một kẻ thiếp, thân phận bối cảnh đơn giản, căn bản không đáng giá để người khác lừa gạt

Tần Ngọc Song lâm vào bên trong sự nhu tình của An Bình hầu phủ, lòng tràn đầy ngọt ngào, như một thiếu nữ mới trải qua mối tình đầu, rúc vào trong lòng An Bình hầu gia, nghĩ đến đại phu nhân, khoe miệng Tần Ngọc Song ý cười càng đậm, người bên ngoài thấy lão gia đến ở trong Vô Song là nhiều nhất, mọi người đều cho rằng nàng là thiếp được sủng ái nhiều nhất, nhưng Tần Ngọc Song tự mình biết, lão gia tuy rằng ở lại nơi này, nhưng lại đối với nàng không có bao nhiêu tình nghĩa cùng tình yêu chân chính, hẳn cũng không phải chân chính sủng ái chính mình, cho nên, nàng cho tới bây giờ đều rất ít ở trước mặt đại phu nhân khoe ra cái gì, mà đem hy vọng ký thác ở trên người đứa nhỏ, nhưng giờ phút này, nàng tựa hồ cảm giác được, lão gia thật sự sủng ái nàng bất chấp thân thể của nàng.

Đại phu nhân, hừ, bà muốn hại chết Tần Ngọc Song nàng, làm sao biết được nàng nhưng lại nhân họa đắc phúc, nếu đại phu nhân biết lão gia tính mạng mình đi U Châu, không biết có thể ghen tị phát cuồng hay không!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Vì họa được phúc, nạp thiếp để tranh thủ tình cảm (2)

Bên trong Cẩm tú các.

Phanh một tiếng, căn phòng đang im lặng nhất thời bị phá vỡ bởi một tiếng vỡ nát của cái chén, ngực của đại phu nhân kịch liệt phập phồng, vẻ mặt tức giận, "Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa!"

Cổ đại nương cảm nhận được tức giận của bà, nhưng vẫn phải mở miệng, "Phu nhân, quân gia đã phân phó hạ nhân chuyển vào, nói là lão gia phân phó, ngày nay sẽ ở lại Vô Song các, để chiều cổ ngũ phu nhân."

Ba một tiếng, đại phu nhân đánh một phát lên bàn, toàn bộ thân thể từ trên ghế đứng lên, mắt lộ ra hung quang, "Khá lắm Tần Ngọc Song, lại có khả năng dụ dỗ đến như vậy, ở lại Vô Song các? Lão gia ngày thường thường xuyên đến Vô Song các liên thôi đi, hiện tại, còn muốn đem thư phòng dời qua bên đó, hẳn coi Tần Ngọc Song là cái gì? Phu nhân chính thất của hắn sao?"

Khuôn mặt lúc trước luôn dịu dàng của đại phu nhân, giờ phút này mang vẻ dữ tợn, nội tâm tức giận cùng ghen tị như thế nào cũng không thể bình ổn, Tần Ngọc Song a Tần Ngọc Song, mới vừa rồi thật sự là hối hận vì đã không đem nàng điên tình cho xong hết mọi chuyện, nhất định là giả trang đáng thương mềm yếu để dụ dỗ bá mụ lão gia, hừ!

"Phu nhân, người xin bớt giận, đừng chấp nhặt ngũ phu nhân, lão gia chính là nhất thời bị nàng mê hoặc, nàng chung quy chỉ là một thiếp thân, cũng không trở thành uy hiếp gì lớn đâu."

Cổ đại nương ở một bên mở miệng trấn an, giúp đỡ đại phu nhân ngồi xuống, thay bà sửa sang lại mấy lọn tóc mới vừa rồi bị Tần Ngọc Song nắm

Đại phu nhân hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, trong mắt ngưng tụ nồng đậm âm lãnh, sau khi trầm mặc một lát, đại phu nhân giống như khôi phục lại sự bình tĩnh, nhẹ giọng phân phó với Cổ đại nương, "Thay ta xem xét một nữ tử đáng tin cậy."

"Phu nhân người là muốn..." Cổ đại nương thử hỏi, không rõ đại phu nhân muốn tìm một nữ tử từ làm gì? Tần Ngọc Song ý vào khuôn mặt của nàng, mê hoặc lão gia, chung quy cũng bởi vì bà không còn vẻ đẹp thanh xuân, người hãy đi tìm cho ta một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp thanh thuần, gia cảnh nghèo khó, lại dễ khống chế." Đại phu nhân mâu quang vi liễm, đáy mắt thâm trầm càng đậm.

Cổ đại nương cả kinh, "Phu nhân người là muốn lão gia nạp thêm thiếp?"

Phu nhân làm cái gì vậy? Đây không phải là mang đá tự đập chân mình sao? Phu nhân ghét nhất chính là những vị thiếp thất kia, ước gì trừ bỏ được các nàng cho thống khoái, hiện tại nhưng lại chủ động thay lão gia nạp thiếp, phu nhân là muốn làm gì a?

"Đúng vậy! Tử phu nhân không có, làm sao có thể giúp ngũ phu nhân chia sẻ được, hiện giờ nàng đang bị thương, làm thế nào có thể hầu hạ lão gia?" Đại phu nhân như bà đã trải qua cảm giác này, Tần Ngọc Song không thể lưu, giết cũng không thể, như vậy liền tìm một người khác tới để kìm chế lại, tới lấy vị trí của Tần Ngọc Song, tới lúc đó, bà liền không cần nếm chuột sợ vỡ đồ, không cần lo lắng không có Tần Ngọc Song, sẽ đem lão gia đẩy vào trong lòng của tam phu nhân ở biệt viện thành nam a.

Một năm này, lão gia đối với chính mình khúc mắc càng ngày càng lớn, dù là e ngại mặt mũi của Lâm gia, hắn cũng đã một thời gian dài không đến Cẩm Tú các của nàng, nhất là từ khi chuyện của Yên nhi phát sinh ra, lão gia càng ngày càng không đem chính thất phu nhân như bà để vào mắt.

"Phu nhân!" Cổ đại nương mở miệng kêu lên, vạn nhất dẫn sói vào nhà như vậy nên làm thế nào cho phải?

"Được rồi, ta đã suy nghĩ kỹ hết rồi, ngươi cứ dựa theo lời ta nói đi làm, nhớ kỹ, nhất định phải là người dễ khống chế, tìm được rồi, liền cho nàng chút bạc, tạm thời mua về làm nha hoàn của ta vài ngày, đến lúc đó, ta đều có an bài." Đại phu nhân trầm giọng nói, không có cách nào thay đổi.

"Vâng, phu nhân." Cổ đại nương lên tiếng trả lời, không cần phải nhiều lời nữa.

"Đi, hiện tại phải đi, càng nhanh càng tốt. Tìm được rồi, liền lập tức mang vào trong phủ cho ta tự mình nhìn một cái." Đại phu nhân vội vàng thúc giục, nghĩ đến từ sau khi nàng ta bị phạt lão gia liền ở Trong Vô Song các với Tần Ngọc Song, trong lòng của bà liền không có tư vị, này không phải nói với mọi người trong phủ rằng lão gia có bao nhiêu sủng ái với nàng ta sao, hắn có bao nhiêu đau cho hồ ly tinh kia sao?

Không, không được, bà phải nhanh hành động! Xem Tần Ngọc Song còn có thể tiêu dao tới khi nào.

"Vâng, nô tỳ liền đi ngay." Cổ đại nương buông tóc xuống, vội vàng ra khỏi Cẩm Tú Viên để làm việc.

An Ninh nghe Bích Châu báo lại, tinh tế phẩm trà, khoe miệng giờ lên một nụ cười sâu xa.

"Tiểu thư, ngươi nói ngũ phu nhân này thật đúng là nhân họa đắc phúc, nô tỳ mới vừa nghe nói đại phu nhân tức giận đến không nhẹ đâu!" Mâu quang của Bích Châu hơi đổi, lão gia ngay cả thư phòng đều chuyển đến Vô Song các, ngũ phu nhân so với trước kia tựa hồ càng thêm được sủng ái.

An Ninh cười không nói, nhân họa đắc phúc sao? Nàng lại không cho rằng như vậy, bất quá, phản ứng của đại phu nhân cũng ở trong dự kiến của nàng, không chỉ có như thế, hôm nay nàng vô tình nhắc tới người kia, đại phu nhân muốn đối phó Tần Ngọc Song, cũng phải làm chút phòng bị mới được.

Nghĩ đến kiếp trước An Bình hầu gia đi U Châu, mâu quang của An Ninh liễm liễm, U Châu, Tần Ngọc Song có thể nói là hưởng vinh quang, kiếp trước Dương Mộc Hoan không chết, liền ngay cả Dương Mộc Hoan cũng ghen tị muốn chết, mà chuyện xảy ra sau khi đi U Châu, ... trong mắt An Ninh xẹt qua một tia sáng biến hoá kỳ lạ,khi đó mới chân chính là một vở kịch hay!

Toàn bộ An Bình hầu phủ, những thứ tốt, đều hướng Vô Song các đưa qua, Vô Song các trước nay chưa có náo nhiệt như vậy, bọn hạ nhân vốn nghĩ đến ngũ phu nhân bởi vì tự mình bán đồ tông phủ mà bị thất sủng, lại thật không ngờ, chẳng những không thất sủng, ngược lại càng được An Bình hầu gia yêu thương, hai ngày này, lão gia ăn ở Vô Song các, ở tại Vô Song các, Hầu phủ trở về, trực tiếp đi ra Vô Song các, thậm chí ngay cả sân của chính hắn đều không có tới, chỉ cần là người ở Hầu phủ, liền nhất định sẽ ở trong Vô Song các.

Bọn hạ nhân âm thầm đoán, ngũ phu nhân này địa vị ở Hầu phủ, sợ là muốn áp chế cả đại phu nhân.

Bên trong Vô Song các, hai ngày này, Tần Ngọc Song chưa từng thoải mái, thân thể tuy rằng bởi vì bị quất roi bị thương mang đến đau đớn, nhưng tâm? Lại hạnh phúc tràn đầy.

"Lão gia, đây là ta cố ý bảo Phúc Nhi hầm canh, lão gia uống trước đi." Tần Ngọc Song bưng một chén canh, đến bên cạnh An Bình hầu gia đang xử lý công văn, sắc mặt so với ngày bị phạt ấy, hơn vài phần hồng nhuận.

Hai ngày này, lão gia phân phó quản gia mang đến nhiều thứ để bồi bổ thân thể đến Vô Song các, để nàng bồi bổ thân mình, ngay cả tốc độ vết thương khép lại cũng nhanh không ít, nàng thật ra không thêm để ý vết thương trên người, chỉ cần lão gia có thể đối với nàng như vậy, nàng dù là bị thương, cũng không sao cả.

"Như thế nào đến đây? Nhanh đi nghỉ ngơi cho tốt, thân mình của ngươi còn chưa có khỏe hẳn, việc này giao cho hạ nhân đi làm là được rồi, ngươi chỉ để ý đem thân mình dưỡng tốt cho ta, chớ để mệt nhọc." An Bình hầu gia nhanh chóng buông gì đó trong tay, tiếp nhận bát canh trong tay Tần Ngọc Song, thân thiết nói.

"Lão gia, Ngọc Song không sao cả, hầu hạ lão gia ăn canh, Ngọc Song còn làm được." Tần Ngọc Song nhờ An Bình hầu gia nâng lên, ngồi ở trên ghế, thân thể tựa vào trong lòng hắn, cảm thụ được một phần ấm áp kia.

An Bình hầu gia không cần phải nhiều lời nữa, đáy mắt xẹt qua một chút quang mang không dấu vết, lập tức liễm đi, trầm mặc một lát, mở miệng nói, "Đêm nay ngươi sớm đi nghỉ ngơi, ta còn có một số việc không xử lý, xử lý xong rồi, ta liền đi cùng ngươi."

"Ân." Tần Ngọc Song thuận theo gật đầu, hai ngày này, tuy rằng nàng chịu thương, không thể hầu hạ hắn, nhưng hắn vẫn ngủ ở trên giường của nàng, điều này càng làm cho nàng thêm cảm động, "Kia Ngọc Song trước nhìn lão gia đem canh uống hết, "Cái này ngươi đã yên tâm chưa?"

"Hảo, liền theo ý ngươi." An Bình hầu gia cười nói, lập tức bưng bát canh, rất nhanh liền đem bát canh kia uống hết, "Cái này ngươi đã yên tâm chưa?"

Trên mặt Tần Ngọc Song nở rộ ra một nụ cười, lập tức từ trong lòng hần đứng lên, xoay người đi đến nội sảnh, được Phúc Nhi hầu hạ hạ, nằm nghỉ ngơi lại trên giường...

An Bình hầu gia nhìn bóng dáng của nàng, ôn nhu trên mặt mới vừa rồi nhất thời biến mất không thấy, lực chú ý chuyển dời trên công văn trước mặt, tiếp tục xử lý ...

Trong Cẩm tú các

Cổ đại nương làm việc trong hai ngày suốt cuộc cũng tuyển từ trong mười mấy cô nương, tuyển ra một người, đưa đến trước mặt đại phu nhân, đại phu nhân nhìn nữ tử đang đứng trước mặt này, bất quá là mười lăm tuổi, quần áo tả tơi, hai mắt lộ ra một tia kinh hoàng.

"Người tên là gì?" Đại phu nhân lần phật châu trong tay, mở miệng hỏi, cặp mắt lợi hại vẫn luôn nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nữ tử này.

"Nô... Nô tỳ kêu Tuyết... Tuyết Nhi." Ánh mắt Tuyết Nhi lóe ra, tại hoàn cảnh lạ này, cùng với vị phu nhân uy nghiêm trước mặt, nàng giống như một con nai con bị chấn kinh, trong lòng tràn ngập bất an.

"Tuyết Nhi?" đôi mắt Đại phu nhân híp lại, đứng dậy đi đến trước mặt Tuyết Nhi, "Bộ dạng khuôn mặt này không sai, bất quá chính là có hơi gầy, làn da nhem nhuốc... Đây là như thế nào? Trong nhà còn không nước để rửa mặt sao? Cổ đại nương, đem nàng dẫn đi, rửa mặt một phen, đem một bộ xiêm y của đại tiểu thư đưa cho nàng mặc, sau đó lại mang lại đây ta xem."

"Vâng, phu nhân." Cổ đại nương lĩnh mệnh, đem Tuyết Nhi dẫn xuống.

Đại phu nhân ngồi ở ghế trên, hé ra mặt mặt không chút thay đổi, hai ngày này, lão gia khi trở về Hầu phủ đều vào ở trong viện của Tần Ngọc Song kia, bà ngày cả gặp mặt đều không có cơ hội gặp được hần, Tần Ngọc Song thật sự hấp dẫn hần như vậy sao?

Hừ!

Không bao lâu, Cổ đại nương liền mang theo Tuyết Nhi đã rửa mặt xong, đổi một bộ xiêm y tốt đến trước mặt đại phu nhân, đại phu nhân lại một lần nữa đánh giá nữ tử này, ánh mắt cũng sáng ngời, mới vừa rồi một thân lam lũ, cùng với gương mặt dơ bẩn, khiến cho Tuyết Nhi không có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng giờ phút này vừa thấy, quả thật là một tiểu mỹ nhân. Trừ bỏ hơi gầy, các phương diện khác đều rất được.

"Ngẩng đầu lên, nhìn ta." Đại phu nhân cao giọng mở miệng, bên trong thanh âm lộ ra một cỗ uy nghiêm.....

"Ngẩng đầu lên, nhìn ta." Đại phu nhân cao giọng mở miệng, bên trong thanh âm lộ ra một cỗ uy nghiêm. Trong lòng Tuyết Nhi kinh hoàng, không ngừng lạnh rung ngẩng đầu, chống lại con ngươi lợi hại của đại phu nhân, trong lòng cả kinh, hai mắt lại tràn ngập hoảng sợ. Ba một tiếng, một cái tát của đại phu nhân đánh vào trên mặt Tuyết Nhi. "A..." Tuyết Nhi đau thở há ra, trên mặt hóa lạt lạt đau, nàng không rõ, vị phu nhân này vì sao phải đánh nàng. Đại phu nhân nhìn bộ dáng tiều tụy đáng yêu của nàng ta, trong lòng xẹt qua một tia tức giận trong lòng hừ lạnh, hai mắt này, thật sự là câu hồn! "Người mấy tuổi rồi?" Bên trong thanh âm của Đại phu nhân lại nhiều thêm vài phần lãnh ý, tựa hồ phải đồng cứng người khác. "Nô... Nô tỳ qua thêm một tháng nữa là mười chín tuổi." Tuyết Nhi lạnh rung trả lời, không dám có chút chậm trễ. "Mười chín? Mười chín, đều chưa hứa gả cho người nào sao?" mâu quang của Đại phu nhân trở nên nhu hòa, thời điểm bà mười chín tuổi, đã vào Hầu phủ, là người của An Bình hầu gia. "Nô tỳ trong nhà bản hàn, phụ thân bệnh nặng, không... Không ai muốn." Tuyết Nhi nói chi tiết, ai lại để ý một nữ tử có phụ thân bị bệnh nặng chứ? Cưới nàng, chẳng khác nào là có thêm một gánh nặng. Đại phu nhân mâu quang vi liễm, "Trong nhà còn người nào khác không?" "trong nhà nô tỳ còn có một đệ đệ, đệ đệ thượng tiểu, mẫu thân ở thời điểm sinh đệ đệ, liền khó sanh mà chết, trong nhà nô tỳ có phụ thân, đệ đệ tổng cộng là ba người." Đôi mắt với khí thế sắc bén của đại phu nhân, sợ hãi trong lòng Tuyết Nhi đối với đại phu nhân như trước không có giảm bớt, vô luận bà hỏi cái gì, nàng đều thật cẩn thận trả lời, mới vừa rồi, nàng nghe Cổ đại nương nói, đại phu nhân muốn nàng làm cái gì, nàng liền vâng theo là được. Đại phu nhân gật gật đầu, ánh mắt lợi hại lại đánh giá Tuyết Nhi một phen, cuối cùng dừng ở trên gương mặt mềm mại bị nàng đánh sưng đỏ lên, "Biết ta mới vừa rồi vì sao đánh ngươi không?" "Nô tỳ... Nô tỳ không biết." hiện tại gương mặt của Tuyết Nhi còn hóa lạt lạt đau, một cái tát mới vừa rồi của đại phu nhân không có chút lưu tình. "Hừ, nhớ kỹ, về sau ta là chủ tử của ngươi, vô luận ta bảo ngươi làm cái gì, ngươi đều phải làm, dù là ta đánh ngươi, ngươi cũng chỉ có thể thừa nhận, hiểu chưa?" Thanh âm của đại phu nhân cất cao một chút, so với uy nghiêm mới vừa rồi, càng thêm làm cho người ta sinh ra sợ hãi. "Vâng, nô tỳ hiểu được, nhưng..." Trong ánh mắt của Tuyết Nhi lóe ra vài phần bất an, muốn nói lại không dám nói Đại phu nhân giống như biết được nàng muốn nói cái gì, thân nhiên mở miệng, "Phụ thân của nhà ngươi có bệnh, có thể có bạc để trị bệnh hay không còn phải xem biểu hiện của ngươi có tốt hay không." "Vâng, nô tỳ về sau nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ phu nhân." Tuyết Nhi quỳ mạnh trên mặt đất, tuy rằng đại phu nhân này có điểm sắc bén, nhưng vì để có bạc để phụ thân xem bệnh, chỉ cần có thể trị tốt bệnh của phụ thân, làm cho đệ đệ có cơ hội đến trường, nàng chịu khổ vất vả đều không sao cả. Đại phu nhân hừ nhẹ một tiếng, "Đứng lên đi, người người phải hầu hạ không phải ta, là lão gia, bất quá, hai ngày này ngươi trước cứ là nha hoàn bên người của ta, qua hai ngày, ta sẽ tìm một cơ hội đem ngươi đưa đi qua." Tuyết Nhi không nghĩ ngờ gì cả, trong lòng tràn đầy cảm kích, vô luận hầu hạ ai, làm nha hoàn tại Hầu phủ, cho dù là một nha đầu nhóm lửa, cũng so với ở nơi khác tốt hơn nhiều, trong lòng vui mừng, "Phu nhân, Tuyết Nhi muốn về nhà đem chuyện này nói cho phụ thân biết." "Không cần, Cổ đại nương, ngươi phân phó hạ nhân đưa chút bạc đến nhà nàng, từ hôm nay trở đi, ngươi liền đi theo ta, không thể ra đại môn của Hầu phủ, hiểu chưa?" con ngươi của Đại phu nhân căng thẳng, không nhìn Tuyết Nhi cái nào, nói xong tự nhiên ngồi xuống uống trà Tuyết Nhi rõ ràng thất vọng, nhưng nghĩ đến có lẽ đây là quy củ của Hầu phủ, liền không nghĩ ngờ gì. "Vâng, nô tỳ hiểu được." "Người đi xuống trước đi." Đại phu nhân khoát tay áo, ý bảo nàng rời đi. "Nô tỳ cáo lui." Đợi cho Tuyết Nhi rời khỏi thuê phòng, Cổ đại nương mới nói ra lời nói muốn nói ngay từ đầu "Phu nhân, Tuyết Nhi này bộ dạng cũng khá xinh xắn, cặp mắt kia thật sự dụ dỗ, quần áo tả tơi còn không có nhìn ra, nô tỳ nghĩ, nếu thật sự cho nàng đến hoàn thành nhiệm vụ này, vạn nhất về sau lão gia thật sự mê luyện nàng ta, chuyện này đối với đại phu nhân mà nói..." Cổ đại nương lo lắng không phải không có lý, Tuyết Nhi này tuổi trẻ, lại xinh đẹp, nhìn bộ dáng tiều tụy đáng yêu kia, thật là chọc người thương tiếc, sợ là sợ đến lúc đó thành thân thì dễ tiền thân thì khó a! "Nàng nếu không xinh đẹp, có thể hấp dẫn được lão gia sao? Mê luyện nàng ta lại như thế nào, chỉ cần nàng nghe lời là tốt rồi, nàng không phải có một đệ đệ sao? Đưa hần an bài đến Vệ thành đi, giao cho ca ca ta, cho hần ở trong phủ làm hạ nhân, trong tay có lợi thể, còn sợ nàng không nghe lời sao?" Đại phu nhân không phải không hiểu sự khẩn khoản của Cổ đại nương, nhưng bà đã sớm có đối sách thật tốt. "Đúng rồi, làm cho nàng ký khế ước bán mình, điểm này, không thể qua loa." Đại phu nhân nghĩ đến cái gì, lập tức phân phó nói. "Vâng, khế ước bán mình nô tỳ đã sớm chuẩn bị tốt." "Tốt lắm!" Đại phu nhân vừa lòng gật đầu, khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh, Tần Ngọc Song a Tần Ngọc Song, người hiện tại được

sủng ái thì như thế nào? Người có thể xinh đẹp hơn một cô nương mười chín tuổi sao? Trải qua vài ngày tình duyên, vết thương của ngũ phu nhân Tần Ngọc Song cũng đã tốt lắm, tuy rằng nàng ngày ngày chịu ân sủng, không có ra khỏi Vô Song các, nhưng nghe Phúc Nhi nói, bọn hạ nhân bên ngoài hâm mộ nàng như thế nào, nhất là vị đại phu nhân kia. Nghĩ đến ngày ấy đại phu nhân đánh nàng như vậy, trong mắt Tần Ngọc Song xẹt qua một tia lãnh ý, mâu quang hơi đổi, khóe miệng giờ lên một độ cong nhỏ, phản phất Phúc Nhi bên cạnh "Phúc Nhi, lão gia sợ đã trở lại, hôm nay thời tiết không tệ, thân thể của ta cũng tốt rất nhiều, chúng ta ra tiếp lão gia đi." "Vâng, phu nhân." Phúc Nhi bước lên phía trước giúp Tần Ngọc Song khoác cái áo choàng, thật cẩn thận giúp đỡ, lần này ngũ phu nhân nhân họa đắc phúc, làm cho địa vị của nàng cũng lên cao rất nhiều, lão gia ở trong Vô Song các, nàng cũng được ban cho không ít đồ, ngay cả đồng bạn của nàng, cũng đối với nàng thật sự hâm mộ, đã nhiều ngày, Phúc Nhi nàng đi đến đâu đều được đón tiếp rất nhiệt tình. Hoa viên Hâu phủ. An Ninh muốn sửa lại thói quen ngày xưa luôn ở trong Thính Vũ hiên chờ đợi, đến lương đình ngồi xuống, vừa ngồi xuống không lâu, liền nghe được bên kia truyền đến thanh âm của nha hoàn, "Ngũ phu nhân tốt, nô tỳ tham kiến ngũ phu nhân." "Đi xuống đi, khi nào lão gia trở lại, lại đây nói cho ta biết một tiếng." Tần Ngọc Song ngay cả nói chuyện cũng ra vẻ hơn so với ngày xưa chừng vài phần. An Ninh khẽ nhủ mảy, vừa định đứng dậy bước đi, Tần Ngọc Song liền đón lại. "Nhị tiểu thư, không nghĩ tới ở trong này lại gặp người, mấy ngày nay đều phải ở trong Vô Song các, ngay cả xương cốt cũng muốn nhũn ra a." Tần Ngọc Song đi vào lương đình, trên thực tế, nàng từ xa liền thấy được An Ninh ở trong lương đình, nàng là đặc biệt lại đây hỏi thăm "Ninh Nhi gặp qua Tần di nương, Tần di nương thân mình tốt không?" trên mặt An Ninh nở rộ một nụ cười vô hại, nhưng cũng xa cách, ánh mắt không dấu vết đảo qua gương mặt như dương quan rộng mở của Tần Ngọc Song, trong lòng liền hiểu rõ. "Tốt! Lão gia tự mình chăm sóc, còn có thể không tốt sao?" Tần Ngọc Song cười đến ngọt ngào, ngồi ở bên cạnh An Ninh, nghĩ đến chuyện đã xảy ra ngày ấy, "Nhị tiểu thư, Tần di nương muốn cảm ơn ân cứu mạng của người." An Ninh nao nao, mâu quang vi liễm, "Tần di nương sao lại nói vậy? Ninh Nhi chưa từng cứu Tần di nương?" Tần Ngọc Song hiển nhiên không dự đoán được nàng sẽ nói như vậy, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại liễm đi, ha ha cười nói, "Cũng thế! Tần di nương trong lòng hiểu được là được rồi." Ngày ấy, đại phu nhân vốn phải diện kiến nàng, lại không biết An Ninh nói gì với đại phu nhân, đại phu nhân liền cải biến chủ ý, nàng tuy rằng không có tránh được sự trách đánh này, nhưng nếu ở thời điểm kia không có An Ninh, như vậy Tần Ngọc Song nàng cũng đã tang thân nơi đây rồi, thế nào còn mệnh hưởng sự sủng ái của lão gia? An Ninh có ân cứu mạng đối với nàng, nàng nhớ kỹ, nhị tiểu thư này, tựa hồ so với tướng tượng của chính mình còn khôn khéo hơn nhiều lắm! An Ninh cười không nói, Tần Ngọc Song là người có hiểu biết tự nhiên có thể biết được là ai cứu nàng, cho nên, dù là nàng không mở miệng muốn nhận ân tình này, Tần Ngọc Song cũng quả quyết sẽ không quên, nàng cứu nàng ta, bất quá là vì suy tính của chính mình thôi. Chính lúc này, An Bình hầu gia vội vàng đi tới, khóa chặt con người, vào lương đình, trực tiếp cầm tay của Tần Ngọc Song. "Lão gia..." "Thân mình của người còn chưa có tốt hẳn, sao liền đi ra? Nếu lại nghiêm trọng lên, đến lúc đó, người như thế nào mà theo ta đi U Châu?" An Bình hầu gia đánh gãy lời nói của Tần Ngọc Song, về mặt thần thiết. Tần Ngọc Song ý cười càng đậm, làm nũng nói, "Lão gia, hôm nay thời tiết tốt, Ngọc Song mới đi ra một chút, lão gia chớ tức giận, Ngọc Song sẽ hảo hảo dưỡng thương, trước khi lão gia đi U Châu nhất định sẽ đem thân thể dưỡng lại hoàn toàn tốt." "Lão gia muốn đi U Châu?" thanh âm của Đại phu nhân đột nhiên vang lên, mới vừa rồi nhìn thấy An Bình hầu gia vội vàng hướng bên này đi qua, bà liền theo đi lên, nhiều ngày qua, bà ngay cả mặt lão gia cũng không có gặp qua, cho nên, vừa thấy hân đến, bà liền theo tới, nhưng không có dự đoán được, lại nhìn thấy bộ dáng lão gia đối với Tần Ngọc Song đau sùng như thế, U Châu? Lão gia muốn dẫn Tần Ngọc Song đi U Châu? Lão gia xuất môn làm việc, chưa bao giờ mang theo thê thiếp, nhưng lúc này thế nhưng... Trong lòng trời lên một tia tức giận. "Đúng." An Bình hầu gia cũng không kiêng dè, cố ý trong lúc vô tình, ôm trọn thắt lưng của Tần Ngọc Song, giống như thập phần đau sùng. Tần Ngọc Song đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ở trước mặt đại phu nhân khoe ra, giải bớt uất hận trong lòng của nàng, mảnh mai dựa sát vào trong lòng An Bình hầu gia, mặc dù không nói cái gì, nhưng cũng đã khiến đại phu nhân tức giận một hồi. Tần Ngọc Song này, đang khiêu khích bà sao? Hừ! Liễm hạ mặt mày, đại phu nhân khôi phục lại bộ dáng dịu dàng hiền lành, "Lão gia nếu muốn đi U Châu, có chuyện gì liền làm trước đi! Tuyệt Nhi, lại đây gặp qua lão gia." Tuyệt Nhi cẩn cẩn mõi, thuận theo quý xuống trước mặt An Bình hầu gia, "Tuyệt Nhi gặp qua lão gia." "Đây là nha hoàn người mới mua? Thật là một nha đầu dịu ngoan." An Bình hầu gia mị mí mắt, thuận miệng nói. Ý cười trên mặt Đại phu nhân càng đậm, "Lão gia, không phải nha hoàn, Tuyệt Nhi là người thiếp thân đặc biệt vì lão gia xem xét chọn làm lục phu nhân, trong phủ hồi lâu không có thêm người mới, nha đầu kia mới mười chín tuổi, đây là một độ tuổi tốt a!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chủ động quyền rũ dùng thân thể làm trao đổi (1)

Lời nói của Đại phu nhân vừa rơi xuống, bên trong lương đình mọi người đều thay đổi sắc mặt, An Ninh khóe miệng không dấu vết giờ lên chút tươi cười, đôi mắt sáng chói hiện lên một tia biến hoá kỳ lạ, Đại phu nhân a Đại phu nhân, nàng lại có thể nghĩ đến cái chủ ý này, nghĩ đến ngày ấy lời nàng nói với Đại phu nhân, rất nhanh liền sáng tỏ ý đồ Đại phu nhân, Đại phu nhân chung quy là sẽ không bỏ qua cho Tần Ngọc Song, mà nữ tử tên là Tuyệt Nhi này... An Ninh mâu quang vi liễm, cao thấp đánh giá nàng một phen, điềm đạm đáng yêu, mảnh mai động lòng người, đương ở độ tuổi thanh xuân, là niên kí (niên kỉ: độ tuổi) người con gái đẹp nhất! Kiếp trước, cũng chưa từng có nữ tử này nhập phủ, nghĩ đến cũng đúng, kiếp trước Dương Mộc Hoan không chết, Đại phu nhân tự nhiên không có băn khoăn về phương diện này, xem ra, đại phu nhân đã làm đủ chuẩn bị!

- "Đại tỷ... Người..." Tần Ngọc Song trong lòng An Bình hầu gia sắc mặt trở nên hết sức khó coi, mới vừa rồi còn mang theo vẻ khoe khoang, giờ phút này, lại bởi vì lời nói của Đại phu nhân cùng với nữ tử trước mặt mà hoàn toàn biến mất. Lưu Hương Liên này, lại có thể hành động đến bức này!

- "Ngũ muội, đại tỷ là vì lão gia suy nghĩ, Hâu phủ trừ bỏ Đại công tử cùng Nhị công tử, đều là một ít tiểu nữ, người lớn quả thật có chút đơn bạc, ta làm như vậy, hoàn toàn là vì thịnh vượng Hâu phủ mà suy nghĩ"- Đại phu nhân giương cằm đắc ý, nghênh đón tầm mắt hân hận của Tần Ngọc Song, trong lòng cực kỳ đắc ý, hừ, mới vừa rồi còn khiêu khích nàng như vậy, nàng nghĩ Lưu Hương Liên nàng là người dễ chọc sao? Muốn khiêu khích nàng, cũng không nhìn xem cân lượng chính mình!

- "Người... Đại tỷ, lấy Ngũ muội xem, người sợ không phải là vì thịnh vượng của Hâu phủ, người là thấy muội muội ta được lão gia sủng ái, tâm lý ghen tị bất bình đi, cho nên mới làm ra mấy cái Tuyệt Nhi Vũ Nhi, đại tỷ, người nếu đối muội muội ta bất mãn, trực tiếp hướng về phía muội muội đến là được, cái gì quát roi, hướng muội muội trên người đánh, dù sao người cũng không phải là chưa từng làm qua!"- Tần Ngọc Song hừ lạnh một tiếng, nữ tử trước mặt này, quả thật là làm cho nàng kiềm chế không được, nữ tử này, này tuổi mới có mười chín tuổi a, nàng lại có thể nào mà không hâm mộ, không kiêng

kì? Hôn nữa bộ đáng mảnh mai, quả nhiên là chọc người thương tiếc, nếu là thật thành lục phu nhân của lão gia, kia nàng vừa mới được sủng ái, sợ là sẽ muốn thất bại.

- "Ồi, ngũ muội a, người đây là oan uổng tỷ tỷ phải không? Ta đánh người, đó là bởi vì người xúc phạm gia quy, tỷ tỷ bất quá là chấp hành gia pháp, bảo trì gia quy thôi, người nói như vậy, coi như ta cố ý với người không bằng, lão gia còn đang ở đây nha! Muội muội nói chuyện nên chú ý một chút."- Đại phu nhân chậm rãi đi đến bên cạnh Tuyết Nhi, tự mình đem Tuyết Nhi đang quỳ trên mặt đất đứng lên, lôi kéo Tuyết Nhi đến gần An Bình hầu gia vài phân:

- "Lão gia, người xem xem, có phải hay không tìm cái ngày lành, đem nàng thu phòng?"

An Bình hầu gia khẽ híp mắt, đánh giá Tuyết Nhi một phen, thần sắc nội liễm, nhìn không ra hấn yêu thích, Tần Ngọc Song làm sao có thể trở mặt nhìn Đại phu nhân đem Tuyết Nhi ném vào lòng lão gia, thân hình mảnh mai dựa sát vào trong lòng An Bình hầu gia:

- "Lão gia, Ngọc Song thân mình vừa đau, lão gia mang Ngọc Song trở về phòng được không?"

Đại phu nhân liếc mắt một cái liền xem thấu kỹ xảo Tần Ngọc Song, cũng là lo lắng, nói: - "Lão gia, ngũ muội mấy ngày nay bị thương, vừa vặn không tiện hầu hạ lão gia, liền làm cho Tuyết Nhi hầu hạ đi!"

- "Lão... Lão gia, phu nhân..."- Tuyết Nhi quỳ mạnh trên mặt đất, thần sắc sợ hãi, mới vừa rồi, nàng vẫn còn ngây ngốc, nàng nghĩ đến mình tiến Hầu phủ, cũng chỉ là làm một cái nha hoàn mà thôi, nhưng là, mới vừa rồi nàng nghe được cái gì?

Phu nhân lại làm cho nàng thành lục phu nhân của lão gia?

Vừa nhắc mắt, chống lại cặp con ngươi lợi hại của lão gia, thân thể liền sợ tới mức lạnh run, nàng tuy rằng đã mười chín tuổi, ở Đông Tần quốc nữ tử mười chín tuổi, đại bộ phận đều đã muốn là mẹ của đứa nhỏ, nàng bởi vì gia cảnh bần hàn, không rảnh suy nghĩ đến việc đó, An Bình hầu gia này, tuổi đều đủ để làm cha của nàng, muốn nàng gả cho hấn?

Trong khoảng thời gian ngắn, Tuyết Nhi như thế nào cũng vô pháp nhận lấy.

- "Người làm cái gì vậy? Mau đứng lên, tạ ơn cũng phải chờ lão gia đồng ý sau lại tạ ơn cũng không muộn."- Đại phu nhân ha ha cười nói, nhưng đáy mắt lại hiện lên một chút sắc bén không dấu vết, Tuyết Nhi này nhát gan, tuy rằng không chế tốt, nhưng nếu làm cho lão gia không thích, vậy những việc nàng làm hết thấy liền giống như kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- "Phu nhân, Tuyết Nhi là nô tỳ của phu nhân, là hạ nhân Hầu phủ, không dám hy vọng xa vời làm Lục phu nhân, không dám trèo cao đến lão gia, Tuyết Nhi chỉ nguyện hảo hảo hầu hạ phu nhân, hầu hạ lão gia liền cảm thấy mỹ mãn..."- Tuyết Nhi lạnh run mở miệng, lòng tràn đầy sợ hãi, nàng là một cái nữ tử đơn thuần, không có nhiều tham vọng, chỉ hy vọng kiếm được một chút bạc, cho phụ thân ở nhà chữa bệnh.

- "Tuyết Nhi a, làm Lục phu nhân cũng có thể hầu hạ lão gia a!"- Đại phu nhân đánh gãy lời nói Tuyết Nhi, tuy rằng cực lực che dấu, nhưng sắc mặt không còn đắc ý giống như vừa rồi.

- "Đại tỷ, người ta là không muốn nha! Một cô nương mảnh mai, nàng nếu không muốn, liền coi như xong chuyện đi! Nếu là truyền ra ngoài, người ta còn nói An Bình hầu phủ chúng ta chiếm đoạt dân nữ, đến lúc đó mặt mũi lão gia nên phóng chỗ nào?"- Tần Ngọc Song nhú mày, trong lòng vui vẻ, một cái nha đầu như vậy, cũng chính là tuổi trẻ, bộ dạng không sai mà thôi, đơn thuần giống như tờ giấy trắng, nếu thật là vào Hầu phủ này, sớm hay muộn cũng bị ăn sống nuốt tươi.

- "Hừ, Ngọc Song, chúng ta đi." An Bình hầu gia vẫn trầm mặc này giờ, khẽ hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là tức giận, nếu vừa rồi hấn cũng không bài xích đề nghị của đại phu nhân làm cho hấn nạp thiếp, nhưng giờ phút này, trong mắt hấn cũng nhiều hơn một tia lãnh liệt, nhất là khi nghe thấy lời nói vừa này của Tần Ngọc Song, sắc mặt kia lại lạnh vài phần.

Dứt lời, liền ôm lấy Tần Ngọc Song, đi ra khỏi lương đình, lúc đi qua Đại phu nhân Tần Ngọc Song nhìn đến Đại phu nhân sắc mặt khó coi, khóe miệng giờ lên một chút đắc ý, hừ, muốn lão gia nạp Lục phu nhân? Nếu là trước kia, nàng thật ra không có quyền để ý, nhưng hiện tại, lão gia đem nàng trở thành bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay sợ đau, chiếm được một phần yêu thương tha thiết chân thành này, nàng lại có thể nào làm cho nữ nhân khác chiếm tiện nghi, huống hồ nữ nhân này tuổi còn trẻ hơn nàng nhiều!

Đại phu nhân sắc mặt sớm đã trầm xuống, nhìn bóng dáng An Bình hầu gia ôm lấy Tần Ngọc Song càng ngày càng xa, lửa giận trong mắt cũng là càng thiêu càng vượng, dưới cổ tay áo tay sớm đã nắm chặt thành quyền, thân thể bởi vì tức giận mà ần ần run run.

- "Phu... Phu nhân..."

- "Ba..."

- "A..."

Tuyết Nhi vừa kêu ra hai chữ "Phu nhân", liền bị một bạt tai của Đại phu nhân đánh gãy, một cái tát kia hung hăng in trên mặt của nàng, Tuyết Nhi đau thở ra thanh, trên mặt sớm đã in hình năm ngón tay, lực đạo cường đại đánh vào thân thể của nàng, lao đảo một cái, ngã thật mạnh trên mặt đất, Tuyết Nhi bụm mặt, lạnh run nhìn Đại phu nhân:

- "Phu... Phu nhân..." Nàng tuy là đơn thuần, cũng biết một bạt tai của Đại phu nhân này là vì cái gì mà đánh nàng, nàng không dựa theo an bài của Đại

phu nhân, còn làm lão gia tức giận, nhưng là, nàng thật sự không muốn trở thành Lục phu nhân.

- "Hừ! Có đại nương, đem nàng mang về Cẩm Tú các." - Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, cả người mang theo khí thế tức giận sắc bén, lạnh lùng nhìn Tuyết Nhi liếc mắt một cái, bước ra khỏi lương đình.

Tuyết Nhi lạnh run, An Ninh nhìn nữ tử mười chín tuổi bị Cổ đại nương lôi kéo đứng lên, thô bạo kéo nàng, hướng Cẩm Tú các mà đi đến, con người thâm thúy lắm lắm.

- "Tiểu thư, Đại phu nhân thế nhưng... Lão gia đủ để làm cha Tuyết Nhi cô nương nha!" Bích Châu là một nha đầu thiện lương, nàng nhìn ra được Tuyết Nhi cô nương không muốn, nhưng Tuyết Nhi cô nương vì phạm ý tứ đại phu nhân, không biết trở về Cẩm Tú các, sẽ bị đối đãi như thế nào?

- "Nàng là người vì đạt tới mục đích mà không từ thủ đoạn, lợi dụng một nha đầu đơn thuần mà thôi, việc này đối với nàng mà nói, căn bản không có đề ở trong lòng." An Ninh liếm hạ mặt mày, đầy mắt hơn một tia thâm trầm, Đại phu nhân vì đạt tới mục đích, ngay cả nhân sinh mệnh nàng cũng không tiếc, huống chi đây chỉ là một cô nương đơn thuần?

- "Ai! Chính là đáng thương Tuyết Nhi cô nương, không biết Đại phu nhân sẽ đối đãi nàng như thế nào?" Bích Châu mi tâm trên mặt nhăn càng nhanh, Đại phu nhân ngày thường tuy rằng ôn hòa, nhưng xem nàng trách đánh nữ phu nhân kia, một cỗ ngoan kính, là có thể nhìn thấy trình độ tâm ngoan, đối đãi Ngũ phu nhân, nàng còn như vậy, huống chi là đối với một cái nha hoàn không đáng giá tiền!

Đại phu nhân sẽ đối đãi nàng như thế nào? An Ninh khoé miệng gọi lên một chút châm chọc, lấy tính tình Đại phu nhân, nàng không khó đoán ra kết cục của Tuyết Nhi cô nương kia, liêm liêm, An Ninh cũng không nguyện tại lương đình nói nhiều, đứng dậy mang theo Bích Châu đi ra khỏi lương đình.

Bên trong Cẩm Tú các.

Trong phòng, trần ngập một cỗ hơi thở âm trầm, áp lực làm cho con người ta không thở nổi, Đại phu nhân ngồi ở vị trí chủ vị, trong tay cầm phật châu, từ từ nhắm hai mắt, mặt không chút thay đổi, lại làm cho người ta cảm thấy một cỗ áp lực cường đại bao trùm.

Tuyết Nhi bị Cổ đại nương đẩy mạnh vào phòng, thật mạnh ngã trên mặt đất, bất chấp đau đớn, Tuyết Nhi giương mắt nhìn Đại phu nhân hai mắt nhắm nghiền, trong lòng bất an càng ngày càng mãnh liệt.

- "Phu nhân, người muốn xử trí nàng như thế nào?" - Cổ đại nương đi theo Đại phu nhân đã nhiều năm, biết kẻ chọc giận Đại phu nhân sẽ có kết cục thảm đến cỡ nào, tiểu nha đầu này, quả nhiên là một cái tiện mệnh, đường đường danh phận Lục phu nhân đưa lên đến tận miệng, mà nàng lại không muốn, quả nhiên là không biết thân biết phận.

Đại phu nhân chợt mở mắt, thân thể Tuyết Nhi theo bản năng khẽ co rúm lại, ánh mắt kia như muốn ăn sống nuốt tươi nàng, Tuyết Nhi lòng tràn đầy sợ hãi theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng:

- "Phu... Phu nhân..."

Đại phu nhân thân nhiên liếc mắt một cái, tùy tiện lấy tờ giấy mỏng manh đặt ở trên bàn, lạnh giọng mở miệng:

- "Tuyết Nhi, không phải ta không thương ngươi, Hầu phủ lục phu nhân, bao nhiêu người đều cầu không được, nhưng ngươi lại không biết tốt xấu như vậy, đã như thế, liền quên đi! Ta cũng không miễn cưỡng ngươi, Hầu phủ này về sau sợ là dung không được ngươi."

Tuyết Nhi cả kinh:

- "Phu nhân... Người muốn đuổi Tuyết Nhi đi sao? Phu nhân, van cầu người lưu lại Tuyết Nhi, Tuyết Nhi sẽ hầu hạ phu nhân thật tốt..."

- "Nhưng ta không cần ngươi hầu hạ!" - Đại phu nhân đánh gãy lời nói của Tuyết Nhi, khoé miệng gọi lên chút âm lãnh, "Tuyết Nhi, ngươi đừng quên, lúc ngươi tiến vào Hầu phủ, ngươi đã ký khế ước bán mình, An Bình hầu phủ chúng ta chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn cả, ngươi hiểu chưa?"

Tuyết Nhi cắn chặt môi, không biết nên làm thế nào cho phải:

- "Tuyết Nhi không có bạc chuộc thân."

Gia cảnh của nàng vốn bần hàn, nên nàng mới phải bán mình nhập vào Hầu phủ, nghĩ đến mình có thể làm nha hoàn, số bạc nhận được do bán mình cũng đã sớm nhờ Cổ đại nương đưa đến tròn tay phụ thân (cha già), phụ thân bệnh nặng, số bạc kia sợ đã được dùng để xem bệnh rồi, trên tay nàng ngay cả một đồng tiền cũng không có, lấy đâu ra bạc chuộc thân?

- "Nếu như vậy, ta đây sẽ chỉ cho ngươi một con đường, nếu ngươi không thể chuộc thân, vậy thì tờ khế bán mình này liền chuyển đến trong tay mama của "Xuân Huy uyển" đi! Về sau, đó chính là chỗ ở của ngươi."

Đại phu nhân cầm khế bán mình trong tay đưa cho Cổ đại nương, công đạo nói:

- "Phân phó mama đối đãi thật tốt Tuyết Nhi nha đầu."

Oanh một tiếng, trong đầu Tuyết Nhi bỗng trở nên trống rỗng, tuy nàng không biết "Xuân Huy uyển" là chỗ nào, nhưng nàng nhìn thấy ánh mắt của Đại phu nhân lóe lên, cũng nhìn ra vài phần manh mối:

- "Không... Phu nhân, không cần đem Tuyết Nhi bán đi, Tuyết Nhi sẽ làm trâu làm ngựa, vô luận Đại phu nhân cho Tuyết Nhi làm cái gì, Tuyết Nhi đều nghe lời, phu nhân, không cần bán Tuyết Nhi..."

- "A! Nói thật dễ nghe, ta cho ngươi làm cái gì, ngươi từng nghe lời sao? Vậy ngươi nói ta xem mới vừa rồi xảy ra chuyện gì? Nên đem ngươi vứt vào “Xuân Huy uyển” cái loại này, cho ngươi hưởng thụ qua mấy ngày mê mê hoặc hoặc, bằng vào hai mắt ngập nước này của ngươi, chắc chắn không hề thiếu khách nhân thích ngươi, một đôi cánh tay ngọc ngà vạn người gối, một đôi môi son vạn người nếm qua, này có lẽ so với An Bình hầu phủ lục phu nhân, lại càng hợp ý ngươi." Đại phu nhân cười lạnh, một chút cũng không để ý đến Tuyết Nhi cầu xin:

- "Cố đại nương, còn thất thân làm gì? Đem nàng dẫn đi."

- "Không... Phu nhân... Phu nhân, van cầu ngươi."- Tuyết Nhi theo trong miệng Đại phu nhân đã xác định được “mặt trời mùa xuân uyển” là kỹ viện không thể nghi ngờ, trong lòng càng thêm sợ hãi bất an, nàng không thể tưởng tượng nổi, nếu mình thật sự rơi xuống cái loại địa phương ấy, sẽ là kết cục gì, Tuyết Nhi quý gối trước mặt Đại phu nhân, không ngừng đập đầu:

- "Phu nhân, người cho nô tỳ làm nha hoàn, cho dù là nha đầu nhóm lửa cũng được, không cần đem nô tỳ bán vào cái địa phương kia, van cầu phu nhân..."

Đại phu nhân đứng dậy, đi đến trước mặt Tuyết Nhi, ngừng động tác đập đầu của nàng, một tay nắm bắt lấy cằm của nàng hát lên, hai mắt rơi lệ, bộ dáng diễm đam đáng yêu, làm cho người khác tâm sinh đau lòng!

- "Hầu phủ không thiếu nha hoàn, chỉ thiếu duy nhất một cái Lục phu nhân." Đại phu nhân bức nàng nhìn thẳng vào hai mắt mình, có điều mở miệng. Thân thể Tuyết Nhi ngán ra, trong ánh mắt có thật nhiều cảm xúc đan xen lẫn nhau, nàng hiểu được ý tứ Đại phu nhân, bây giờ trước mặt nàng chỉ có hai lựa chọn, một là bị bán vào kỹ viện, hầu hạ ngàn vạn nam nhân, hai là ngoan ngoãn làm Hầu phủ lục phu nhân, hầu hạ lão gia.

Cắn chặt môi, cho dù là ai đi chăng nữa, cán cân trong lòng đều đã muốn nghiêng, Tuyết Nhi bất an nhìn Đại phu nhân:

- "Nhưng là... Lão gia hẳn... Mới vừa rồi..."

Lão gia mới vừa rồi ở giữa lương đình trước khi rời đi đã thể hiện thái độ tức giận, nàng hiểu được, nàng đã chọc giận lão gia, lão gia có thể nào làm cho mình trở thành Lục phu nhân?

Giống như biết suy nghĩ trong lòng Tuyết Nhi, Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, bỏ tay ra khỏi mặt Tuyết Nhi:

- "Việc này ta không giúp được ngươi, hành động vừa rồi của ngươi, lão gia cũng đã muốn giận chó đánh mèo lên cả ta, ta đó là có tâm giúp ngươi, cũng không thể giúp được."

Tuyết Nhi nhất thời suy sụp đi xuống, chẳng lẽ ông trời thật sự muốn nàng lưu lạc đến kỹ viện sao? Không, nàng không cần, nàng tuy rằng gia cảnh bần hàn, nhưng là một cô nương trong sạch, một khi đến loại địa phương này, so với chết còn thống khổ gấp vạn lần.

Nhưng hiện tại nàng còn có thể lựa chọn con đường sống sao?

- "Bất quá... Ta nhưng thật ra có thể cho ngươi một cái kỳ hạn." Đột nhiên, Đại phu nhân mở miệng, đáy mắt cũng là xẹt qua một chút quý dị. Tuyết Nhi như thấy được một tia hy vọng cuối cùng, kích động bắt lấy tay áo Đại phu nhân:

- "Phu nhân, Tuyết Nhi cảm ơn người, chỉ cần không đem Tuyết Nhi bán vào kỹ viện, Tuyết Nhi cái gì cũng sẽ làm"

"Tốt lắm, đêm nay ngươi cần phải làm cho lão gia đồng ý nạp ngươi làm thiếp, về phần dùng biện pháp gì..." Đại phu nhân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Nhi hiện lên mong đợi, trong lòng trời lên một tia lãnh ý:

- "Ngũ phu nhân thân mình bị thương, không thể hầu hạ lão gia, ngươi đã biết nên làm như thế nào chưa?"

Tuyết Nhi sắc mặt trắng nhợt, trong nháy mắt từ trắng chuyển sang hồng, ý tứ Đại phu nhân rõ ràng như vậy, nàng làm sao lại không hiểu? Đại phu nhân là muốn nàng đi quyến rũ lão gia.

- "Nhưng..." Tuyết Nhi muốn nói cái gì đó, nhưng Đại phu nhân cũng không cho nàng cơ hội.

- "Được rồi, có thể lưu lại hay không, vậy phải xem bản lĩnh của ngươi, sáng sớm ngày mai, ta chờ tin tức tốt của ngươi, hy vọng đến lúc đó, ngươi có thể lấy thân phận Lục phu nhân, gọi ta một tiếng tỷ tỷ." Đại phu nhân lạnh giọng đánh gãy lời nói của nàng, lập tức nhìn Cố đại nương liếc mắt một cái:

- "Đem nàng dẫn đi tắm rửa một phen."

- "Dạ, phu nhân." Cố đại nương lĩnh mệnh, chuyển hướng Tuyết Nhi:

- "Tuyết Nhi cô nương, đi theo ta."

Giờ phút này, Tuyết Nhi vẫn như trước trong lòng thấp thỏm lo âu, trong đầu luôn trôi lên hai chữ, quyến rũ? Nàng là một cô nương trong sạch, nào biết quyến rũ một người nam nhân là như thế nào? Nghĩ đến thế, lòng của nàng ngoại trừ bất an, còn có e lệ, nhưng nàng còn có thể có lựa chọn khác sao?

Nếu là đêm nay nàng không chiếm được cái gật đầu của lão gia, ngày mai, nàng thật sự có khả năng sẽ bị bán cho “Xuân Huy uyển”!

Nàng chỉ cảm thấy, bản thân mình bây giờ đang đứng trên một cây cầu độc mộc, phía trước là sói, phía sau là hổ đen sâu thẳm, vô luận đi đến bên nào, chờ đợi nàng, đều là vực sâu chỉ cần sơ sẩy một chút là vạn kiếp bất phục.

Đêm khuya, bên trong Vô Song các.

Sau khi từ lương đình trở về, Tần Ngọc Song trở nên cảnh giác hơn, nghĩ đến Đại phu nhân động tâm tư làm cho lão gia nạt thếp, cục tức như nganh ở cổ nàng, trong lòng bởi vì thế mà tích tụ một cỗ tức giận.

Nếu không phải cái nha đầu tên là Tuyết Nhi kia không muốn, chọc giận lão gia, nói không chừng giờ phút này lão gia đã muốn có thêm một cái Lục phu nhân nữa rồi, thậm chí, sợ là lúc này lão gia đang cùng với người mới mây mưa, khiến cho nàng bị thất sủng.

- "Lão gia, Ngọc Song thân mình đã tốt hơn nhiều rồi, đêm nay... để cho Ngọc Song hầu hạ lão gia đi." Tần Ngọc Song cùng An Bình hầu gia tiến vào trong thư phòng ở Vô Song các, thân mình mềm mại rúc vào trong lòng hắn, một bàn tay ở trong ngực hắn dao động, đến chỗ thắt lưng lại nắn nã không đi, tuy rằng Tuyết Nhi kia không thể trở thành Lục phu nhân, nhưng nàng cũng không thể không đề phòng, phương pháp tốt nhất là thỏa mãn lão gia, đưa hắn chuyển vào ở trong Vô Song các, như vậy, nàng mới càng thêm an tâm.

An Bình hầu gia con người thu lại, liếc mắt một cái liền nhìn ra ý đồ của Tần Ngọc Song, bắt được tay nàng đang thoát đai lưng của mình, một tay kéo nàng vào trong lòng, bốn cợt nói:

- "Như thế nào? Ngọc Song của ta tối hôm nay tựa hồ phá lệ nhiệt tình."

Tần Ngọc Song suy nghĩ cái gì, hắn làm sao có thể không nhìn thấy? Liếm hạ mặt mày, đáy mắt xẹt qua một chút lãnh ý, hôn mu bàn tay Tần Ngọc Song, giống như một cái lang quân đa tình.

- "Đáng ghét!" Tần Ngọc Song hờn dỗi:

- "Ngọc Song là thiếp thân của lão gia, đương nhiên là nên dùng nhiệt tình lớn nhất để hầu hạ lão gia rồi."

- "Ha ha..." An Bình hầu gia cười ra tiếng, Tần Ngọc Song thấy hắn cao hứng, tưởng rằng hắn đồng ý với mình, liền lấy tay cởi xiêm y hắn ra, giúp hắn cởi áo, chỉ là, vừa chạm vào cổ áo hắn, An Bình hầu gia lại một lần nữa bắt lấy tay nàng.

- "Lão gia?" Tần Ngọc Song nhú mày, nghi hoặc nhìn An Bình hầu gia.

- "Đêm nay không được, người xem xem, mấy thứ bày trên bàn này, đều là việc hoàng thượng công đạo xuống dưới, lần này xuất hành đến U Châu, ta đều phải sửa sang lại một lần nữa cho tốt, để tránh khi đến bên kia xảy ra cái gì rắc rối, nghe lời, người đi ngủ trước đi, dưỡng tốt thân mình, theo ta đi U Châu." An Bình hầu gia ôn nhu trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chủ động quyến rũ dùng thân thể làm trao đổi (2)

Tần Ngọc Song tuy rằng trong lòng không cam lòng, nhưng cũng không thể làm cho lão gia buông xuống chuyện tình hoàng thượng công đạo để bồi chính mình, bèn nói:

- Lão gia, ta ở phòng chờ lão gia.

- Nay không được, thân mình của người còn chưa khỏi hoàn toàn... - An Bình hầu gia nhú mày.

- Để cho Ngọc Song chờ đi, Ngọc Song cũng không ngủ được, chờ lão gia trở về phòng, cùng nhau... - Tần Ngọc Song then thùng cúi đầu, đêm nay, nàng không thể an tâm, bên kia Đại phu nhân không chừng sẽ xuất hiện thêm động tác gì, huống hồ, nàng cũng muốn sớm mang thai một đứa nhỏ, như vậy, chắc chắn lão gia sẽ càng thêm yêu thương nàng.

Nghĩ như thế, Tần Ngọc Song đi ra khỏi phòng, sau khi trở về phòng, lại sai Phúc Nhi chuẩn bị một bồn nước tắm, tránh miệng vết thương ra, thật cẩn thận tắm rửa một phen, mặc vào xiêm y nàng cố ý chuẩn bị từ trước, Tần Ngọc Song mặc dù đến tuổi ba mươi, nhưng bảo dưỡng vô cùng tốt, mặc dù không trẻ đẹp bằng Tuyết Nhi, nhưng phong thái quyến rũ lại càng sâu hơn hẳn Tuyết Nhi một bậc, giờ phút này, thân thể mềm mại ở trong sa mỏng như ẩn như hiện, quyến rũ người mơ màng.

Nàng vốn là là nữ tử thanh lâu, biết ở trên giường nên làm như thế nào mê hoặc nam nhân, dĩ vãng nàng cũng đã hầu hạ An Bình hầu gia, nhưng thật ra không giống như lúc này tỉ mỉ chuẩn bị, đêm nay không giống như mọi đêm, từ lúc biết lão gia thiết tình yêu thương nàng, lòng của nàng không bao giờ có thể bình tĩnh giống như dĩ vãng được nữa rồi.

- Phu nhân, nên ăn canh - Phúc Nhi bưng một chén canh đi đến, vẻ mặt tươi cười, nhìn thấy Ngũ phu nhân trong mắt xẹt qua một chút kinh diễm, không cần tưởng tượng, nàng cũng hiểu được, Ngũ phu nhân trang điểm lộng lẫy như thế này là vì ai, lại cũng biết, giờ phút này nàng đang chờ ai. Tàn Ngọc Song tiếp nhận bát canh, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, thời gian này, canh bổ của nàng chưa từng đứt đoạn, từ sáng đến tối, một ngày ba lượt, ít nhiều cũng nhờ thuốc bổ này, mà khí sắc của nàng tốt lên không ít, thậm chí cảm giác trạng thái so với trước khi không bị thương còn muốn tốt hơn rất nhiều.

Đem thuốc trong chén canh uống một giọt không dư thừa, thời điểm Phúc Nhi sắp sửa ra khỏi phòng, Tàn Ngọc Song cố ý công đạo nói:

- Lão gia nếu là trở về phòng, tiến vào nói cho ta biết một tiếng.
- Dạ, nô tỳ đã biết - Phúc Nhi phúc phúc thân, liền thu thập chén bát rồi lui xuống.

Bên trong thư phòng

An Bình hầu gia chuyên tâm nhìn tập công văn trước mặt, lần này đi U Châu làm việc, hoàng thượng đối với hắn coi trọng mười phần, hắn phải lợi dụng cơ hội lần này ở trước mặt hoàng thượng biểu hiện thật tốt.

Đang chuyên tâm đọc, lại nghe thấy ngoài cửa vang lên một trận đập cửa rất nhỏ, An Bình hầu gia không khỏi nhíu nhíu mày:

- Ai?
- Là nô... Nô tỳ - Thanh âm lộ ra một tia khẩn trương, An Bình hầu gia nghe thấy giọng nói có vẻ không quen này càng ngày càng chặt, đối với người ngoài cửa quát:
- Đi xuống đi, đừng đánh nhiễu!

Thanh âm bên ngoài không vang lên nữa, ngay tại lúc An Bình hầu gia nghĩ nha hoàn ngoài cửa kia đã đi rồi, lại nghe được thanh âm kia truyền vào, lần này tựa hồ có thêm một tia kiên định, tuy ầm ầm run run, lại có thể nghe được rõ ràng:

- Lão gia, nô tỳ... Nô tỳ là tới đưa trà cho lão gia.
- Vào đi - An Bình hầu gia lạnh lùng phân phó một tiếng, rồi lại vui đùa chuyên chú vào hồ sơ trên bàn.

Cửa bị đẩy ra, rồi lại đóng vào, thanh âm đều cực kỳ nhỏ, như sợ hãi quấy rầy đến An Bình hầu gia ở trong phòng, ly trà được đặt nhẹ nhàng trên bàn, thân hình mảnh mai lẳng lặng đứng ở một bên, cắn chặt môi, khuôn mặt vì bối rối mà trở nên khẩn trương, ngay cả thân thể cũng ầm ầm run run.

Gặp An Bình hầu gia chuyên chú gì đó trong tay, ngay cả liếc cũng không liếc nàng một cái, Tuyết Nhi nghĩ đến việc Đại phu nhân công đạo, nghĩ đến sáng mai, nghĩ đến vận mệnh mà nàng sắp gặp phải, giống như hạ quyết tâm, quý thật mạnh trên mặt đất.

Thanh âm quỳ xuống đất nhất thời khiến cho An Bình hầu gia chú ý, ngẩng đầu lên, nhìn thấy nha hoàn đang quỳ, mi tâm nhíu chặt:

- Như thế nào còn chưa đi?

Thanh âm lạnh như băng, mang theo vài phần trách cứ cùng tức giận, tầm mắt rất nhanh trở lại trên đồng hồ sơ.

- Lão... Lão gia... Nô tỳ cầu xin lão gia hãy thu nô tỳ - Tuyết Nhi cố gắng lấy dũng khí, nếu là dĩ vãng, nàng nhất định là không nói nên lời, trực tiếp cầu xin người khác như vậy, nhưng giờ phút này không thể giống như trước nữa, nếu nàng không nói trực tiếp, lão gia sẽ đem nàng đuổi ra khỏi thư phòng, nếu nàng không thể cầu xin được lão gia, kia ngày mai vận mệnh của nàng sẽ càng thêm thảm. Thân thể An Bình hầu gia ngẩn ra, một lần nữa ngẩng đầu lên, đánh giá nha hoàn đang quỳ gối trước mặt này, lạnh giọng mệnh lệnh:

- Ngẩng đầu lên.

Tuyết Nhi ngẩng đầu lên, bất an nhìn An Bình hầu gia, nam nhân này, tuy rằng đã đến tuổi trung niên, nhưng dáng người to mà cao lớn, làm cho người ta cảm nhận được một loại bá đạo uy nghiêm.

- Là người!

An Bình hầu gia nhận ra nàng, này không phải là người ở lương đình mà Đại phu nhân đề nghị hắn nạp làm Lục phu nhân sao? Ban ngày lòng còn tràn đầy không muốn, hiện tại lại cầu xin hắn thu nàng!

Khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh, An Bình hầu gia thần nhiên mở miệng:

- Là Đại phu nhân bảo người đến?

Tuyết Nhi thân thể co rúm lại run run, không dám nhìn vào mắt An Bình hầu gia:

- Là... Là tỳ nô tỳ đến.

Sắc mặt An Bình hầu gia trầm xuống:

- Ngươi đã không nói thật, vậy ngươi đi ra ngoài đi.

Tuyết Nhi cả kinh, bối rối di động hai đầu gối, đến gần An Bình hầu gia vài phần:

- Không, lão gia, là... Là Đại phu nhân nàng..

Con ngươi An Bình hầu gia khẽ rung mình, tâm tư Đại phu nhân, hẳn làm sao lại không rõ? Nàng là hạ quyết tâm muốn hắn đem nữ tử này làm Lục phu nhân, nếu không thành công, nàng sẽ không bỏ qua:

- Nàng nói với ngươi như thế nào? Là muốn cho ngươi đến quyến rũ ta sao?

Tuyết Nhi mặt đỏ lên, vẻ mặt quẫn bách, hai tay bất an mà xoắn lại.

- Nói! - An Bình hầu gia cất cao ngữ điệu, giọng điệu lộ ra một tia không kiên nhẫn.

- Dạ, đúng vậy - Tuyết Nhi cuống quýt trả lời, tuy rằng Đại phu nhân cho nàng hai lựa chọn, nhưng so với không có lựa chọn nào lại có cái gì khác biệt? Tuy rằng Đại phu nhân không có mở miệng nói ra hai chữ "quyến rũ", nhưng là, nói hay nói, ý tứ của nàng ở nơi nào, còn không hiểu sao?

- Tốt, ta thích nữ nhân biết nghe lời - An Bình hầu gia híp mắt lại, một lần nữa đánh giá nữ tử trước mắt, thân mình trẻ trung làm cho người ta máu sôi trào, bất quá, hắn cũng không vội, ngược lại thân nhiên ngồi ở trên ghế:

- Đừng tưởng rằng ngươi cầu xin ta thu ngươi, ta sẽ cho ngươi như ý, nếu ta nói cho ngươi, mặc dù đêm nay ngươi thành người của ta, ngươi vẫn không phải lục phu nhân, ngươi lại làm như thế nào?

Tuyết Nhi trong lòng ngẩn ra, nàng chạy tới bước này, cho dù ngày mai bị Đại phu nhân đuổi đi, nàng cũng muốn thử một lần, thật sâu hô hít một hơi:

- Tuyết Nhi không hối hận.

- Không hối hận! Hảo một cái không hối hận! - An Bình hầu gia nhãn tình sáng lên, nữ tử này quả thật là một cái nha đầu đơn thuần, chính vì như vậy, nàng mới có thể đứng trong phòng này, mà còn chưa bị hắn đuổi ra, liễm liễm mi, An Bình hầu gia mở miệng, cứ như vậy đã muốn quyết định vận mệnh Tuyết Nhi:

- Nếu muốn hầu hạ ta, vậy liền làm cho ta xem thành ý của ngươi.

Trong mắt An Bình hầu gia có hơn một tia khác thường, một cái chớp mắt cũng không chớp khóa chặt hai má kiêu mi, Tuyết Nhi vừa nhấc mắt, vừa vận công chống lại tầm mắt An Bình hầu gia, trong lòng lộ bộ một chút, ánh mắt hắn trắng trợn, coi như trên người nàng không mặc quần áo, nàng biết ánh mắt kia của An Bình hầu gia là biểu lộ cho cái gì, Tuyết Nhi cắn chặt môi, bây giờ nàng đã không có đường lui.

Buông trên tay gì đó, Tuyết Nhi đứng dậy, tay run run cởi bỏ quần áo của mình, theo quần áo rơi xuống đất, da thịt non mịn bại lộ trong không khí, khí lạnh làm cho nàng theo bản năng ôm lấy hai vai chính mình, bộ dáng kia, muốn bao nhiêu bắt lực có bấy nhiêu, An Bình hầu gia khước miệng giương lên, vừa lòng gật đầu:

- Như ngươi mong muốn!

Trong thư phòng, độ ẩm liên tục tăng vọt, mà lúc này ở Vô Song các, nguyên bản Tần Ngọc Song cũng là đợi An Bình hầu gia trở về phòng giờ đang nằm ở trên giường, nặng nề chìm vào giấc ngủ, nàng lúc này, làm sao biết được nam nhân nàng đang đợi, lại đang ở cùng một nữ nhân khác mây mưa suốt đêm.

Sáng sớm hôm sau.

Ở trên giường bên trong thư phòng, An Bình hầu gia đã sớm tỉnh lại, nhìn nữ nhân trong lòng, thường thức sợi tóc của nàng, nhưng trong mắt lại không có chút cảm tình nào, mặc dù là đêm qua ôm nhau mà ngủ, nhưng ở trong mắt hắn, nữ nhân này cái gì cũng không bằng. Tính tình Đại phu nhân hẳn đương nhiên hiểu biết, mặc dù không phải Tuyết Nhi, cũng sẽ có nữ tử khác, nếu là nàng nhét vào trong lòng hắn, hẳn thu thì có làm sao?

Nữ tử trong lòng khẽ "um" một tiếng, mở mắt ra, phía đối diện hé ra khuôn mặt xa lạ, Tuyết Nhi cả kinh, theo bản năng rời khỏi lòng An Bình hầu gia, trí nhớ về tối hôm qua như thủy triều ủa về, trên mặt phút chốc đỏ bừng:

- Lão... Lão gia...

An Bình hầu gia không quan tâm đến nàng ngượng ngùng, xốc lên chăn, đứng dậy:

- Thay quần áo cho ta.

Tuyết Nhi giật mình, ý thức được cái gì, cao thấp đứng dậy, dựa theo phân phó của An Bình hầu gia, giúp hắn thay quần áo, mặc dù tối hôm qua thân mật như vậy, nhưng giờ phút này nàng cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, nàng đoán không ra tâm tư lão gia, chỉ có thể nghe hắn chỉ huy, theo bốn phận mà làm việc, đỉnh đầu vang lên thanh âm của An Bình hầu gia :

- Trải qua tối hôm qua, ngươi đã là người của của An Bình hầu gia ta, nhớ kỹ, ngươi là người của ta, không phải là người của Đại phu nhân, hiểu chưa?

Tuyết Nhi không rõ ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng vẫn gật gật đầu:

- Tuyết Nhi hiểu được.

Chính lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, tối hôm qua Tần Ngọc Song đợi mãi không thấy An Bình hầu gia, sáng sớm liền sang đây tìm, đẩy cửa mà vào, nhìn thấy một nữ tử hầu hạ An Bình hầu gia mặc quần áo, không khỏi nhủ nhủ mảy:

- Lão gia, tối hôm qua Ngọc Song... - Tần Ngọc Song đang nói đột nhiên cứng đờ, không vì cái gì khác, đơn giản là nhìn đến đồng hồ trên giường, cùng với hương vị ái muội trong không khí kia, nhất là nhìn đến mặt nữ tử đang đứng trước mặt An Bình hầu gia kia, thốt lên:

- Là ngươi!

Tần Ngọc Song chỉ nghe thấy oanh một tiếng, trong đầu một trận trống rỗng, bất khả tư nghị (không thể tin được) nhìn hai người, trong lòng tức giận chậm rãi chạy đi ra, này không phải là Tuyết Nhi mà ngày hôm qua Đại phu nhân muốn lão gia nạp làm Lục phu nhân sao?

Tối hôm qua, hai người bọn họ...

- Ngươi... đồ tiện nhân! - Tần Ngọc Song nhất thời quên đi lý trí, nhanh tiến lên, một cái tát hung hăng đánh vào trên khuôn mặt mềm mại của Tuyết Nhi, nữ nhân này, nhìn mảnh mai đơn thuần như vậy, nhưng lại dám đến Vô Song các của nàng quyền rũ lão gia!

- A... - Tuyết Nhi về mặt tuy khuất trước một cái tát, điềm đạm đáng yêu dừng lại việc chải tóc, nàng biết người đánh mình là ngũ phu nhân, nàng căn bản không có ý chống lại, trừ bỏ thừa nhận, cũng chỉ có thừa nhận, ở trước mặt Đại phu nhân là như thế, ở trước mặt ngũ phu nhân cũng là như vậy, có lẽ, vào một khắc kia khi nàng bước chân vào Hầu phủ, vận mệnh của nàng đã bị thay đổi rồi.

- Lão gia, đây là có chuyện gì? Tối hôm qua ngươi rõ ràng đáp ứng Ngọc Song sẽ về phòng, nhưng vì sao nữ nhân này... - Tần Ngọc Song bất chấp những thứ khác, mở miệng chất vấn, trong lòng nàng làm sao có thể cam tâm? Tuyết Nhi này phía sau nhất định là chịu sự khống chế của Đại phu nhân, nàng ngàn phòng vạn phòng, đúng là vẫn còn bị Đại phu nhân chui chỗ trống.

An Bình hầu gia khẽ nhíu mày, nhìn thoáng qua Tuyết Nhi đang bụm mặt, không dám hé răng, nhìn nhìn về mặt tức giận cùng không cam lòng của Tần Ngọc Song, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bàn học có một cái ly trà, muốn nói lại thôi:

- Ngọc Song... - An Bình hầu gia thờ dãi:

- Về sau, nàng chính là Lục phu nhân quý phủ, làm cho người ta đem “Niên Lan hiền” thu thập một chút, cho Lục phu nhân ở."

Dứt lời, liền đi ra khỏi thư phòng, cô đơn lưu lại trong phòng hai nữ nhân với hai cái thần sắc khác nhau, Tuyết Nhi nghe xong An Bình hầu gia phân phó, trong lòng vui vẻ, rốt cục cũng nở ra được một chút tươi cười, Lục phu nhân? Lão gia nói nàng là Lục phu nhân? Như vậy là nàng không bị Đại phu nhân bán đi kỹ viện? Rốt cục thì cũng được thờ dãi nhẹ nhõm một hồi, cả người xui xẻo ngồi trên giường, không có ý thức đến hai mắt Tần Ngọc Song đang nhìn chính mình, tràn đầy ghen ghét. Mới vừa rồi Tần Ngọc Song nhận thấy được An Bình hầu gia cố ý trong lúc vô tình tầm mắt dừng lại trên ly trà, nàng cũng đã đoán được, nhất định là Tuyết Nhi này hạ được lão gia, mới có thể làm cho lão gia đêm qua thu nàng, được?

Tần Ngọc Song đột nhiên ý thức được cái gì, tối hôm qua chính mình rõ ràng đang đợi lão gia, nhưng từ khi uống xong chén canh kia... Tần Ngọc Song càng nghĩ càng hoài nghi, nàng như thế nào lại ngủ mất? Đây là Vô Song các của nàng, Tuyết Nhi này làm sao có đảm lượng lớn như vậy, công khai? Nhất định là đã làm đủ chuẩn bị rồi, hừ, được! Khá khen cho Đại phu nhân!

- Lục phu nhân, ngươi đã đạt tới mục đích, còn ở tại Vô Song các này của ta làm gì? - Tần Ngọc Song lời nói lạnh nhạt, hung hăng chỉ vào cửa:

- Cút, cút ra khỏi Vô Song các cho ta!

Lúc này đây, nàng xem như là gặp hạn đi, nhưng Đại phu nhân Tuyết Nhi phù thành Lục phu nhân lại như thế nào? Về sau nàng tuyệt đối sẽ không sợ ý như tối hôm qua!

Tuyết Nhi khẽ giật mình, từ giữa vui sướng vừa rồi phục hồi lại tinh thần, ý thức được Ngũ phu nhân đối với mình địch ý, việc vội vàng mặc xiêm y, quay ra lễ với Ngũ phu nhân một cái:

- Nô tỳ cáo lui.

Đối với Tuyết Nhi mà nói, có phải là Lục phu nhân hay không, chỉ có ý nghĩa là nàng có hay không bị bán nhập kỹ viện mà thôi, nàng hiện tại muốn đi nói cho Đại phu nhân biết, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, lão gia đã cho nàng làm Lục phu nhân, nàng sẽ không cần lo lắng bị Đại phu nhân bán đi nữa!

Trong phòng chỉ còn lại có một người là Tần Ngọc Song, ánh mắt dừng lại ở vết máu đỏ tươi trên giường kia, con ngươi căng thẳng, tức giận lại tăng vọt.

- A... - Tần Ngọc Song tê rống ra tiếng, cuồng loạn đem đồ trên giường gì đó đánh rơi hết:

- Lưu Hương Liên, ngươi muốn cho Tuyết Nhi tranh thủ tình cảm của ta sao? Hừ, ngươi đừng mơ sẽ như nguyên!

Nghĩ đến lão gia hứa hẹn với nàng, Tần Ngọc Song thần sắc hơi hơi dịu đi, đúng, lão gia sẽ mang nàng đi U Châu, lão gia vẫn là đầu nàng, chẳng qua bị Đại phu nhân thiết kế mà thôi, nàng muốn tăng thêm sức lực, nhất định phải bảo vệ cho lão gia!

Nghĩ đến bụng mình, tốt nhất là nàng có thể mau chóng mang thai, giúp lão gia sinh con trai, như vậy đối với mình sẽ càng có thêm bảo đảm!

Nghĩ đến thế, Tần Ngọc Song bước ra thư phòng, lớn tiếng phân phó nói:

- Phúc Nhi, được của ta đâu? Mau đem được bụng lên cho ta!

Hầu phủ chỉ trong một đêm, đã hơn một cái Lục phu nhân, tin tức này ngay lập tức truyền khắp toàn bộ Hầu phủ, việc này An Ninh đã đoán trước được, chỉ là thật không ngờ, Đại phu nhân động tác nhanh như vậy, cái nữ tử tên là tuyết nhi kia, nhìn nàng cũng giật mình không nhỏ.

Giữa trưa hôm đó, Đại phu nhân liền đem tất cả mọi người triệu tập đến đại sảnh, mang lên một tòa tiệc rượu, không có bốn phía lo liệu, vô cùng đơn giản làm cho tân phu nhân kính hoàn trà, nhận thức chủ tử trong phủ một chút.

Đại phu nhân vẻ mặt đầy ý cười, Lục phu nhân khúm núm, Ngũ phu nhân tự nhiên là không có sắc mặt hoà nhã, An Ninh tọa ở một bên, lẳng lặng nhìn, nàng nghe nói, sáng sớm hôm nay Lục phu nhân từ bên trong Vô Song các đi ra, mà bên trong Vô Song các, Ngũ phu nhân lại vừa đứng lúc tức giận, nàng cẩn thận tính toán, cũng đã đoán được rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì.

Ở dưới mí mắt Tần Ngọc Song, Đại phu nhân cùng Lục phu nhân đều có thể chui chỗ trống, mấy người phụ nhân(phụ nữ) này quả nhiên là không đơn giản !

Đổi lại An Bình hầu gia, giữa vài cái phản ứng của các phu nhân, hẳn đều coi như không phát hiện thấy chuyện gì, một câu cũng không nói, thái độ làm cho người ta tróc đoán không ra. Chính là, An Ninh lại mơ hồ có thể đoán được tâm tư An Bình hầu gia, cái gì mà người sùng ái là Tần Ngọc Song, hừ, nếu An Bình hầu gia thật sự sùng ái nữ nhân, kia nhất định không phải là Tần Ngọc Song, cũng càng thêm không là tân Lục phu nhân, mà chính là Tam phu nhân được dưỡng ở Thành Nam biệt viện, ngay cả kiếp trước, nàng cũng chưa từng nhìn thấy qua, có thể thấy được sự bảo hộ của An Bình hầu gia đối với nàng có bao nhiêu chu mật, hẳn là thật tình để ý tam phu nhân đi?!

Nghĩ đến cái gì, An Ninh có chút liếm hạ mặt mày, tam phu nhân? Nàng nhưng thật ra muốn nhìn, Tam phu nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào, có hay không ba đầu sáu tay, có thể làm cho người tâm cứng như sắt, lãnh huyết (máu lạnh) vô tình An Bình hầu gia này đặc biệt đối đãi.

Lục phu nhân ở trong Niên Lan hiên, Niên Lan hiên cùng Thỉnh Vũ hiên của An Ninh là láng giềng với nhau, cách nhau chỉ 10 phân, chỉ cần thanh âm hơi lớn một chút, mọi người đều có thể nghe thấy động tĩnh của nhau, lúc An Ninh quay về Thỉnh Vũ hiên, vừa vặn là cùng lúc với Lục phu nhân, Lục phu nhân nhìn thấy nàng, có chút lễ, nàng biết, không phải là vì mình làm cho người ta kính sợ, mà là vì Lục phu nhân mới đến đây, ngay cả đối với một cái nha hoàn cũng thập phần có lễ.

Trở về sân không lâu, An Ninh liền nghe được Niên Lan hiên ở cách vách mơ hồ truyền ra âm thanh của Cổ đại nương, hoàn toàn không phải vì Tuyết Nhi đã trở thành Lục phu nhân mà thái độ trở nên khiêm tốn, thật ra so với hạ nhân còn muốn sắc bén thêm vài phần, mà chính Lục phu nhân lại thừa dịp thừa, không dám có chút chậm trễ nào, An Ninh nghe thấy thanh âm bén nhọn kia, trong lòng liền sáng tỏ, thái độ của Cổ đại nương là phản ứng thái độ của Đại phu nhân, Đại phu nhân tuy rằng đối phó với Tần Ngọc Song, đề phòng Tam phu nhân, không thể không vì An Bình hầu gia mà nịnh nọt, nhưng chung quy nam nhân kia là của nàng, tự tay đẩy vào trong lòng đem nam nhân của mình một nữ nhân, tư vị kia quả thật là có chút khó sở, ngay cả Đại phu nhân ở trước mặt mọi người cười hiền lành rộng lượng như vậy, chỉ sợ trong lòng nàng cũng là cười không cười nổi!

Đêm đó, An Bình hầu gia không có đến Niên Lan hiên của tân phu nhân ngủ lại, vẫn như trước ở lại trong Vô Song các, sáng sớm ngày thứ hai, An Ninh nằm trên giường, liền nghe thấy ở cách vách có động tĩnh truyền ra, lúc này hẳn không phải là Cổ đại nương, mà chính là thanh âm của Đại phu nhân.

- Người không có đầu óc hay sao? Đừng tưởng rằng người lên làm Lục phu nhân là người có thể vô tư sống rồi, ta cho người hầu hạ lão gia, cho người làm phu nhân trong phủ, cũng không phải là cho người đến hưởng phúc, có khuôn mặt xinh đẹp tươi trẻ như thế, lão gia vừa sùng người một đêm, người liền không có động tĩnh gì nữa là sao? – thanh âm Đại phu nhân truyền đến, tràn đầy sắc bén, giống như đã bị cái gì kích thích không bằng, An Ninh nghe được, khóe miệng khẽ nhếch lên, thần thái thần nhiên tự đắc mà uống trà, nàng có thể tưởng tượng được giờ phút này sắc mặt của Đại phu nhân có bao nhiêu khó coi.

- Nhưng là... Đêm qua lão gia ngủ ở Vô Song các của ngũ phu nhân, nô tỳ... - Tuyết Nhi thanh âm lạnh run, tràn ngập hoảng sợ, nàng là một cái tiểu bạch thỏ, ở trước mặt Đại phu nhân sãi lang hổ báo này, làm sao có thể không sợ hãi?

Lập tức nghe được một tiếng bật tai, ba một tiếng, đánh gãy lời nói của Lục phu nhân, tay An Ninh đang bung ly trà khẽ giật mình, ngay cả Bích Châu cũng hướng về phía Niên Lan hiên mà nhìn, thờ dài một tiếng:

- Đáng thương cho Lục phu nhân, sao lại vào Hầu phủ làm gì cơ chứ?

Tuy là làm Lục phu nhân, nhưng so với hạ nhân còn không bằng. An Ninh đem ánh mắt Bích Châu đối với Lục phu nhân thấy thật đáng thương xem ở trong mắt, lại cũng không nói thêm gì, tiếp theo lại truyền đến thanh âm của Đại phu nhân:

- Ở Niên Lan hiên của Ngũ phu nhân? Đêm qua người quyến rũ lão gia như thế nào? Hẳn ở Niên Lan hiên của Ngũ phu nhân, người không biết động chút đầu óc làm cho hấn đến của người à?

Đại phu nhân vốn tưởng rằng, lão gia nghĩ đến Tuyết Nhi tuổi trẻ non mềm, mà chủ động chuyển ra khỏi Vô Song các, nhưng lại không biết, hôm qua

không có chút động tĩnh gì, hần vẫn còn ở trong Vô Song các, mới vừa rồi lúc nàng lại đây, vừa vịn đưng tới Ngũ phu nhân, nghĩ đến bộ dạng đặc ý của nàng, Đại phu nhân liền hận không thể ngay lập tức đem nàng đến hậu viện đánh bất tỉnh rồi điền lý (thả giềng) là xong hết mọi chuyện.

- Phu... Phu nhân - Lục phu nhân khóc nức nở, nàng còn muốn nàng đi quyến rũ lão gia sao?

Nghĩ đến cảm giác đau đớn bị xé rách kia, thân thể của nàng liền ần ần run run, ánh mắt lóe ra không chừng, nhưng đúng là tư thái điềm đạm đáng yêu mảnh mai cùng bất lực này, lại làm cho người ta nhìn mà tâm sinh ra thương tiếc, nếu giờ phút này trước mặt nàng là người khác, nữ có lẽ sẽ đồng tình với nàng, nếu là nam sợ sẽ không nhìn được mà ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng che chở, nhưng trước mặt nàng bây giờ là Đại phu nhân, người mới sáng sớm trong lòng đã tràn đầy tức giận cùng ghen tị- Đại phu nhân!

Nhìn bộ dáng Lục phu nhân, trong lòng tức giận càng đậm:

- Khóc khóc khóc, muốn khóc đến trước mặt lão gia mà khóc! Ngươi nhớ kỹ cho ta, nếu đêm nay, lão gia không tới Niên Lan hiên của ngươi, mà vẫn còn ở Vô Song các kia, này lục phu nhân của ngươi cũng đừng mơ tưởng sẽ được ngồi yên ổn, nếu ta có thể cho ngươi lên làm Lục phu nhân, thì cũng có thể cho ngươi đi xuống, chẳng những ngươi không đảm đương nổi, mà kết cục tự ngươi sẽ được thưởng thức!

Lục phu nhân trong lòng phát lạnh, nghĩ đến “Xuân Huy uyển” kia, nhất thời ngừng tiếng khóc:

- thưa vâng, nô tỳ... Nô tỳ hiểu được.

Cuộc đối thoại chấm dứt, Đại phu nhân giống như đi ra khỏi Niên Lan hiên, An Ninh nhìn điểm tâm trên bàn, mâu quang vi liễm:

- Bích Châu, đem điểm tâm này đem sang cho Lục phu nhân.

Lục phu nhân bây giờ còn không có nha hoàn, không biết có phải hay không Đại phu nhân cố ý làm thế, toàn bộ bên trong Niên Lan hiên, cũng chỉ sợ chỉ có một mình Lục phu nhân, nếu là Đại phu nhân cố ý làm thế, như vậy cũng có thể là không có cho người đem đồ ăn đến cho Lục phu nhân, trừ phi Lục phu nhân có thể hoàn thành việc Đại phu nhân muốn nàng làm!

- Dạ, nô tỳ sẽ đưa cái này qua - Bích Châu trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, nàng đã từng xuất thân nghèo khổ, đối với Lục phu nhân lại hơn vài phần thương hại, may mắn mình gặp được tiểu thư, còn Lục phu nhân lại gặp phải người như Đại phu nhân kia, quả nhiên là đáng thương đến cực điểm.

Cao hứng cảm điểm tâm đi ra Thính Vũ hiên, đưa đến trong tay cái người đáng thương kia.

Thời điểm trở về, trong viện lại không có bóng dáng tiểu thư, tìm các phòng, cũng không thấy An Ninh đâu, Bích Châu trong lòng ngăn ra:

- Bóng dáng, người mau ra đây!

Dứt lời, một bóng dáng liền xuất hiện trước mặt Bích Châu :

- Ngươi rốt cục cũng nhớ đến ta !

Phi Phiên nuốt nước miếng về mặt tươi cười lấy lòng cười, thập phần cố ý tới gần Bích Châu, thời gian này, hần càng ngày càng cảm thấy mình như trở thành một cái oán phụ, hần hết sức lấy lòng Bích Châu, nhưng thái độ Bích Châu đối với hần, vẫn y như trước là xa cách cùng cách xa, giờ phút này hần còn có nửa phần phong lưu lãng tử tiêu sái ư?

- Nhớ ngươi cái đầu quỷ, ngươi an phận một chút cho ta! - Bích Châu lui ra phía sau từng bước, trong lòng lại bởi vì khoảng cách vừa này gần như thế, mà kinh hoàng không thôi, Phi Phiên này, trong đoạn thời gian này luôn nói một ít câu làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh, làm cho mặt nàng đỏ lên?

Bích Châu hít một hơi thật sâu, nghĩ đến tiểu thư, liền mở miệng hỏi:

- Tiểu thư đâu?

- Xuất môn rồi - Phi Phiên lại đến gần Bích Châu vài phân, nghĩ đến tiểu thư công đạo, trong mắt xẹt qua một đạo hào quang.

- Xuất môn ? Xuất môn mà ngươi không đi theo? Còn gì là bóng dáng thị vệ? - Bích Châu mi phong nhanh cau lại, hai tay chống nạnh, nổi giận đùng đùng mà trách cứ Phi Phiên, nhưng xem ra trong mắt Phi Phiên, cũng là cực kỳ đáng yêu.

- Tiểu thư công đạo, không cần ta đi theo bảo hộ, nàng làm cho ta... - Phi Phiên mâu quang vi thiểm(con ngươi khề thu lại), thần thái sáng láng, thập phần quái dị nhìn Bích Châu.

- Cho ngươi làm gì?- Bích Châu mi tâm nhãn càng nhanh, chỉ cảm thấy bị Phi Phiên nhìn như vậy, coi mình như là một mâm mỷ thực bày ra trước mặt hần tùy hần thưởng thức không bằng, trong lòng phạm lạnh, mặt cũng không từ từ đỏ lên, không mở mắt, không nhìn tới con ngươi xán lạn kia nữa.

Chỉ là, nàng vừa mới chuyển khai tầm mắt, một bàn tay liền nắm ở lưng áo của nàng, giây tiếp theo, nàng chỉ cảm thấy chân mình ly khai mặt đất, thân thể bay lên trời, còn chưa kịp kinh hô ra tiếng, người đã muốn bay lên trên không trung, bên tai trừ bỏ tiếng gió, đó là tiếng cười ha ha của Phi Phiên:

- Mang ngươi đi đến một chỗ!

Hơi thở ấm áp đánh vào máng nhĩ của nàng, trên mặt lại đỏ bừng một mảnh, lan tràn đến cả chỗ cổ, ánh mắt vừa nhìn xuống, trong lòng cả kinh, vội vàng ôm lấy thắt lưng Phi Phiên, khẽ sát hân, trời ạ! Cao như vậy, nếu nàng ngã xuống, mệnh này chắc chắn là đi tong!

Này động tác thân mật liên tiếp, cũng làm cho Phi Phiên cười đến ngon ngọt, trong

lòng lại vui sướng, nghĩ đến tiểu thư công đạo, Phi Phiên ý cười càng đậm...

Mà An Ninh lúc này, người đã muốn ở bên trong hoàng cung, một thân nam trang cầm y nguyệt bạch, hoặc gọi hân là "Nhị công tử" sẽ chuẩn xác hơn, bên ngoài ngự thư phòng, đã có vài người chờ ở nơi này, trừ bỏ An Ninh, còn có Thiệu Hoa quận chúa, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, Hải Táp, Ly vương Triệu Cảnh Trạch, ca ca Thiệu Hoa quận chúa Triệu Thiên Lân, Vân Cẩm, An Lạc Phong.

Chín người đều là tuấn tú lịch sự, tất cả tự đứng ở một chỗ, dẫn tới vô số cung nữ trong cung ghé mắt nhìn. An Ninh trên cầm bảo thiêu một đóa hoa, nhìn thanh thần mà tao nhã, từ xa, Thương Dịch đã nhìn thấy một chút bóng dáng kia, trong lòng vui vẻ:

- Trừ... - Đang muốn xuất khẩu, đột nhiên ý thức được cái gì, khóe miệng giương lên, trong mắt có một đạo hào quang chợt lóe mà qua, hướng đến chỗ An Ninh mà đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

An Ninh thân thể ngẩn ra, xoay người nhìn về phía Thương Dịch, không biết vì sao, nàng luôn có một loại cảm giác kỳ lạ, có thể Thương Dịch đã sớm nhìn thấu nguy trạng của mình, theo bản năng sờ vào khuôn mặt, đây là loại mặt nạ của Văn Cẩm làm cho nàng nó thuộc hàng nhất phẩm (một trong những sản phẩm cao cấp), bao bọc cả khuôn mặt, người ngoài thật sự rất khó có thể tìm ra chút sơ hở nhỏ.

Thương Dịch đi về phía đám đông, thân hình cao lớn, như ngọc thụ lâm phong (một cây to lớn), trên khuôn mặt tuấn tú mơ hồ mỉm cười, đến khi nghe những lời nói kia mới tỉnh lại, khuôn mặt Hải Táp ra lộ vẻ hứng thú hướng về phía quân chúa Thiệu Hoa hỏi, "Người sẽ đáp ứng chuyện này?"

Quận chúa Thiệu Hoa cau mày, "Nhị tiểu thư hân đang trên đường đến."

Tại thời điểm nói những lời này, quận chúa Thiệu Hoa cực kỳ lo lắng, nhưng, trên mặt không hiện chút sơ hở, lúc trước, nàng cho người đi tìm nhị tiểu thư, nhưng mà, kết quả không chắc chắn, nay chính xác mười người đã được điều đi, nếu bây giờ Hải Táp muốn rời đi, tình huống khẩn cấp như thế này, nàng làm sao có năng lực tìm một người thích hợp đến thay thế đây?

Hải Táp cười đến híp mắt, "Người không phải cho có lệ chứ?"

Ngữ khí mang theo một vài phần không hài lòng, hân đối với Đông Tần quốc chuyện gì cũng không có hứng thú, nhưng với An Ninh hầu phu nhị tiểu thư kia mười phần cảm thấy hứng thú, nếu là không có nhị tiểu thư xuất hiện, hân tất nhiên không muốn tiếp tục ở trong này chờ đợi nữa.

Hừ lạnh một tiếng, trên mặt như ác ma xẹt qua một chút khinh thường, lập tức nhanh chân bước đi, tựa hồ như thực sự muốn trở mặt.

Hải Táp vừa đi, quận chúa Thiệu Hoa càng thêm phần lo lắng, nam tử mắt xanh này, thân phận không rõ, nhưng tuyệt đối không phải người thường, ngay cả Hoàng thượng cũng phải nhượng bộ vài phần, nếu hân thật sự trở mặt, lúc này chính mình cũng không có kế sách gì.

An Ninh thấy thế, lòng mày không khỏi cau, thấy hân càng ngày càng đi xa, An Ninh khóe miệng khẽ nhếch lên, cao giọng, "Công tử Hải Táp chớ phải là sợ?"

Quả nhiên, tấm lưng kia ngẩn ra, bước chân dừng lại, sợ? Hân Hải Táp cho tới bây giờ chưa biết cái gì là sợ!

Ánh mắt An Ninh sáng lên ẩn sự nguy hiểm, "Cái gì nhị tiểu thư nhị tiểu thư, theo ta thấy, sợ là công tử Hải Táp lấy cớ mà thôi."

Hàng lông mày xinh đẹp của Hải Táp cau lại, xoay người nhìn về phía công tử quân áo xanh nhạt, khóe miệng gợi lên một chút khinh miệt, khích tướng sao? Hải Táp hân làm sao có thể dễ dàng trúng kế như vậy? thật sự là khinh địch mà!

Không để ý đến An Ninh, Hải Táp xoay người tiếp tục đi, An Ninh có chút nhủ mi, lúc này sắc mặt những người đứng bên cạnh trở nên cứng đờ, không nghĩ tới Hải Táp lại không trúng kế, ánh mắt An Ninh nheo lại, Thuyền Vương, quả thật không hổ danh là bá chủ trên biển, tiếc mắt đã biết nàng khích tướng, nhưng thêm một nữa thì như thế nào?

Đôi mắt sáng lên, An Ninh nhìn bóng dáng anh tuấn kia, một lần nữa mở miệng, "Hừ! Có người nghĩ muốn gặp nhị tiểu thư, chỉ sợ nhị tiểu thư là khinh thường người nào đó, Đông Tần quốc ta nam tử người người khôn khéo lại có tài năng, nhị tiểu thư như thế nào lại chú ý một tên mắt xanh kỳ quái?"

Dứt lời, bóng dáng kiên định kia một lần nữa dừng lại, An Ninh trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ: biết nàng dùng khích tướng thì như thế nào? Không nghi ngờ

giờ mới vừa rồi nàng đã đánh trúng yếu điểm của hắn, với tính cách của Hải Táp, quyết định hỗ trợ hay không, vô luận hắn đang có tâm tư gì, hay hắn cũng không thêm để ý thái độ của nàng, hơn nữa, trước mặt nhiều người như vậy, thẳng gọi hắn là mắt xanh kỳ quái, với tính cách cao ngạo của một Thuyền vương, làm sao có thể chịu được?

Như vậy, tiếp theo hắn sẽ có hai thái độ, một là dùng bạo lực để giáo huấn cô "Nói năng lỗ mắng", thứ hai là nhận lời khiêu khích của cô, đường đường Thuyền Vương, là nhân vật quan trọng của thời đại, lại là một quân tử, trong thân thể hắn chảy dòng máu cao quý, làm sao hắn có thể cho phép người khác sử dụng thủ đoạn hạ hèn với mình, hơn nữa kiếp trước, hắn giúp đỡ An Như Yên, cũng chưa bao giờ lén lút cả, cho nên, tỷ lệ Hải Táp lựa chọn cách thứ hai lớn hơn nhiều so với cách thứ nhất.

Trên mặt An Ninh cười ôn hòa đến vô hại, sáng lạn và ngây thơ, nhưng chính là vì như thế, lại tăng thêm cảm giác khiêu khích.

Con mắt Hải Táp căng thẳng, xoay người một lần nữa nhìn về phía nhĩ công tử kia, lúc này đây, cặp mắt xanh của hắn đang dậy sóng, mắt xanh kỳ quái? Màu xanh là màu đặc thù nhất của hải quốc, toàn bộ mọi người trên đế quốc đều biết, đó là do thần biển ban dấu hiệu cho bọn họ, hắn lại có thể nào để cho một tiểu tử vũ nhục dấu hiệu xem như là niềm tự hào của hắn được?

Bước đi đến trước mặt An Ninh, An Ninh dù sao cũng chỉ là nữ tử, lại mới có mười lăm tuổi, nên đỉnh đầu cũng không cao quá cổ hắn, Hải Táp trời sinh đã cao hơn so với An Ninh một cái đầu, nhưng mà, hắn đứng ở trước mặt khí thế như vậy lại không làm cho vị nhĩ công tử này không có một chút gì sợ hãi cả.

Đến Đông Tàn quốc, hắn liền cố ý che giấu khí thế, nhưng vào lúc này, hắn như một quân vương bình thường, sinh ra đã có sẵn kiêu ngạo, hắn là Thuyền Vương của Hải quốc, có thể làm cho tất cả thần dân của Hải quốc đối với hắn đều phải khâm phục, từ khi sinh ra trên người hắn đã có sẵn loại khí thế này, bình thường không ai có thể kinh thường, nhưng mà nhĩ công tử này, một chút sợ hãi cũng không có, như trước vẫn cười vô hại, trong ánh mắt không che dấu sự khiêu khích đối với hắn.

Tốt, tốt lắm! Khỏe miệng Hải Táp từng chút cong lên tươi cười, hay cho một nhĩ công tử!

"Người sẽ phải trả giá lớn vì những lời nói vừa rồi của mình!" Hải Táp cười kỳ lạ, lộ ra một tia lạnh giá, tà mị gần như giống yêu nghiệt, cúi người giọng nói nhẹ nhàng ở bên tai An Ninh thì thầm, nói giống như một bàn tay lớn, vương ra muốn kéo chìm nàng xuống biển sâu.

An Ninh nhú mày, "Giá lớn? Hải Táp công tử nói xem ta đây phải trả giá lớn như thế nào?"

Trong mắt mọi người thấy An Ninh không chút sợ hãi, mới vừa rồi, Hải Táp trên người phát ra khí thế, làm cho bọn họ đều cảm giác được vài phần áp lực, những nhĩ công tử này vẫn có thể đối đáp thoải mái như vậy.

Chỉ duy nhất Thương Định khỏe miệng vẫn cong lên, ánh mắt thâm thúy nhìn An Ninh, tuy rằng không là khuôn mặt kia, nhưng hình ảnh trước mặt làm cho ánh mắt hắn hiện lên một vài phần ôn hòa, giống như đang nhìn chính nữ tử mình thích, nếu như thần sắc này để cho người khác nhìn thấy, sợ là thiên hạ lại lưu truyền là Thần Vương điện hạ đối với Nhĩ công tử có tình cảm đồng tính luyến ái.

Những mà, tất cả mọi người hiện giờ đều đang đặt sự chú ý trên người An Ninh và Hải Táp, tự nhiên sẽ không có bất cứ ai có thể thấy được trong ánh mắt hắn hiện lên một phần ôn nhu khác thường.

Chính lúc này, trong ngự thư phòng Sùng Chính đế cùng Dự Thân vương đi ra, mới vừa rồi hai người bọn họ nghe nên ngoài có động tĩnh, liền đi ra xem thử có chuyện gì, đúng lúc trên người Hải Táp phát ra một luồng khí thế.

Thuyền Vương, Sùng Chính đế đã tường nghe đồn về Thuyền Vương kia, những hắn thật không ngờ, người đó lại có sức uy lực đến như vậy, mới vừa rồi ngay cả tâm hắn cũng giật mình. Quả thật không hổ kia Hoàng tử tung hoành trên các vùng biển, những chỉ là do hắn cố tình che dấu mà thôi!

Hải Táp trên người từ sớm đã đầy khí thế, thần nhiên liếc mắt nhìn An Ninh một cái, xoay người nhìn về phía mọi người, "Ta thu hồi lời nói rồi khỏi đây, nhĩ tiểu thư không đến cũng không sao, bất quá..." Nói đến vậy, ánh mắt Hải Táp đảo nhìn về phía cửa ngự thư phòng nơi Sùng Chính đế đang đứng, khỏe miệng tươi cười mang theo một chút quý khí, "Đợi lát nữa ta muốn cùng nhĩ công tử này cược một phen, nếu là hắn thắng được ta, thì người sẽ có cái này!"

Hải Táp từ trong lòng lấy ra một hộp gỗ, mở ra hộp gỗ, trong hộp, một hạt châu lớn đủ sắc màu liền hiện ra trước mắt tất cả mọi người, mọi người nhìn thấy đều cả kinh, không khỏi thở dốc vì kinh ngạc, chỉ cần nhìn thoáng qua, thì đã thấy đó là bảo vật vô giá trị.

Hạt châu này, ở trong mắt những người thật sự học giả sẽ biết, nó mang trong mình một giá trị rất lớn.

"Này là..." Sùng Chính đế kim lòng không đậu đi về phía trước vài bước, cái này tuy hắn chưa từng gặp qua, nhưng nghe nói qua, trong tứ bảo của thiên hạ (bảo trong tứ bảo vật), 《 độc điện 》 sắp xếp thứ ba, và xếp trước nói là thứ nhất là viên hải thần châu này!

《 độc điện 》 trong mắt người võ lâm, đứng thứ nhất, những viên hải thần châu này, ở trong mắt hoàng thất tứ quốc trong mắt, thì cái này được xem quý giá hơn, có được viên hải thần châu này, không còn nghĩ ngợi gì cả, sẽ có được sự trợ giúp vô điều kiện của Hải quốc.

Hải quốc cùng tứ quốc không xâm phạm, trạng thái này hiện giờ vẫn được duy trì, nhưng tứ quốc này, hoàng thất Bắc Yên vẫn luôn hy vọng có thể liên kết cùng với Hải quốc, nguyên nhân bởi vì, đơn giản là Hải quốc có nhiều tài phú và vị trí vô cùng đặc biệt.

Bốn đại lục (ý là đất trên cạn là của Tứ quốc), bốn vùng biển, chỉ cần trên khu vực biển, đều là thiên hạ của hải quốc, đều được nắm giữ trong tay Thuyền vương, theo truyền thuyết Hải quốc tôn thờ thần biển, thần biển đã nói, khu vực biển từ xa xưa đã là nhà của Hải quốc, không thể cùng với các

đề quốc khác tranh đấu quyền lợi trên đất liền, lời nói được các đời Thuyền Vương tuân thủ, nên chưa bao giờ nhúng tay vào các vấn đề tranh chấp của tứ quốc, nhưng mà, nếu một Thuyền Vương có ý định, không hề tuân thủ lời nói kia, như vậy liền liên kết với Bắc Yên cường quốc, thì sợ trên biển và cả đất liền đều không có đối thủ.

Kiếp trước Thuyền Vương bị An Như Yên mê hoặc, chưa bao giờ kháng cự, dưới mọi tình huống đều ra tay giúp nàng ta.

Mà hải thần châu này, cũng được xem như ngọc tỷ trong tay hoàng đế, thậm chí so với ngọc tỷ tác dụng còn mạnh hơn nhiều, có hải thần châu này, liền có thể điều động binh lực trên biển để quốc biển, có thể ra bất cứ yêu cầu đối với Thuyền vương, thậm chí sẽ thay thế Thuyền vương cũng không phải là không có khả năng!

Thấy Hải Táp mang vật kia thành tiền đặt cược, điều này quả nhiên là làm cho Sùng Chính đế không khỏi giật mình.

Hải Táp thấy phản ứng của Sùng Chính đế, cũng đã biết, Đông Tần hoàng đế này hẳn là đã biết đây là cái gì, khoe miệng gọi lên một chút đắc ý, hẳn sợ mang vật quý trọng như vậy làm tiền đặt cược, hoàn toàn là vì hắn tự tin sẽ không thua nhị công tử này, mà hải thần châu là bảo bối của hoàng thất hải quốc hắn, làm sao có thể dễ dàng trao tay người khác được?

An Ninh nhìn vật kia, nàng mặc dù chưa thấy qua, nhưng giờ phút này thấy phản ứng của Sùng Chính đế, liền có thể biết, hạt châu này, không chỉ là bảo bối vô giá trị mà thôi, huống hồ, Hải Táp trên mặt tự tin, hiển nhiên đang tin tưởng vào sự bất bại (không bao giờ bại) của chính bản thân mình, hẳn mang ra, chỉ vì muốn gia tăng lợi thế, càng muốn dụ dỗ Sùng Chính đế, cho phép trận đặt cược này.

Nếu hắn đoán không sai, vậy thì yêu cầu tiếp theo của Hải Táp, sợ là khó có thể làm cho mọi người chấp nhận được!

"Vậy nếu chiến thắng" Câu hỏi đầu tiên thốt ra, không phải từ An Ninh, mà là Thương Dịch, lúc này hắn nhìn màu sắc của hạt châu, ánh mắt trở nên thâm thúy làm cho người khác không thể nào bắt được cảm xúc, trên khuôn mặt đã không còn sự ôn nhu như vừa rồi, hơn nữa khí tức mang theo vài phần nghiêm túc.

"Ha ha..." Hải Táp cười ra tiếng, kia tiếng cười làm cho da đầu người khác có chút dựng đứng lên, có thể có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh xẹt qua, tầm mắt mọi người nhất thời chuyển từ hải thần châu dời lên người Hải Táp, chỉ thấy hàng lông mày rậm rạp của Hải Táp cau lên một chút, cao giọng mở miệng, "Nếu ta mà thắng, vị nhị công tử này... Hừ, từ nay về sau đó sẽ trở thành nô lệ của Hải Táp ta, ta sai hắn làm cái gì, thì hắn phải làm cái đó, ngoài ra..."

Hải Táp dừng lại một chút, mắt xanh đảo qua mọi người, thấy một vài người thần sắc đã thay đổi, nhị công tử vẫn về mặt bình tĩnh, trong lòng hừ lạnh, nếu mà hắn thắng, điều đầu tiên là làm cho tên nhị công tử này trước mặt sử thần tứ quốc mất mặt, bắt hắn lạy Hải Táp đây ba lạy, trước mặt mọi người nhận chủ!

Dám khiêu khích Hải Táp hắn chính là tự tìm lấy tui nhục!

"Mặt khác cái gì?" Ánh mắt An Ninh sáng lên, cơ hồ có thể biết được ý đồ của Hải Táp, hắn nếu là muốn mình trước thiên hạ nhận hắn là chủ, thì nàng sẽ có biện pháp làm cho hắn nhục nhã lại!

Hải Táp chống lại tầm mắt của An Ninh, hướng đến lại gần nàng vài phần, "Nhị công tử, ngươi nên biết là ngươi phải nhận ta làm chủ từ, về phần khác... Mặt khác, ta hy vọng Hoàng thượng thành toàn, đem An Bình hầu phủ nhị tiểu thư ban cho Hải Táp ta."

Dứt lời, cơ hồ sắc mặt tất cả mọi người thay đổi.

"Không được!"

"Không được!"

"Không được!"

"Không được!"

"Không được!"

Thần vương Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, Vân Cẩm, ngay cả Triệu Cảnh Trạch cũng ở trong đó, năm người cùng một lúc trả lời, liền cự tuyệt!

Một vài người sắc mặt khó coi đến cực điểm, Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, ba người đều chú ý đến An Ninh, bọn họ như thế nào có thể tro mắt nhìn nàng trở thành tiền cược? Đem An Ninh ban cho Hải Táp? Không có cửa đâu!

Vân Cẩm đương nhiên không muốn chính biểu muội mình trở thành tiền đặt cược, bây giờ Ninh Nhi là người thân duy nhất của hắn, vì nàng mà Vân Cẩm quyết tâm báo thù, quyết tâm phục hưng Vân gia, hắn cũng sẽ không tro mắt nhìn Ninh Nhi dễ dàng trở thành vật để thưởng? Đây chính là vũ nhục người khác, Hải Táp chỉ nói là ban cho hắn, lại không nói muốn kết hôn với Ninh Nhi muốn nàng làm vợ, hắn sao có thể để biểu muội duy nhất của mình trở thành một phẩm vật để giao dịch?

Cho tới Triệu Cảnh Trạch, hắn trong lòng cũng là có tính toán khác, lần trước đi Hầu phủ, tuy rằng bất lợi, thậm chí làm cho hắn mất mặt, hắn đến nay đều không phát giác một chút manh mối nào, nhưng An Ninh với hắn mà nói, là một quân cờ có giá trị không nhỏ, trong lòng hắn từ trước đã có chủ ý

muốn nên duyên cùng với An Ninh, làm thế nào có thể để cho An Ninh ban cho Hải Táp loại người bỏ đi này?

Năm thanh âm vang lên làm cho những người khác đều ngẩn ra, ánh mắt Hải Táp nhất thời liếc mọi người một cái, giờ này khóe miệng càng lúc càng công lên, xem ra, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư quả nhiên là không đơn giản, nếu như vậy, hắn càng muốn kiên trì mang nàng ta thành tiền cuộc.

"Đồng Tàn hoàng thượng, ý của người như thế nào?" Hải Táp tầm mắt cuối cùng dừng lại ở trên người Sùng Chính đế, chỉ thấy Sùng Chính đế vẫn như trước tầm mắt đặt ở viên Hải thần châu, nên có ý quơ quơ, tại thời điểm trên tay hắn cầm Hải Thần Châu, cũng đã biết, Đồng Tàn hoàng thượng đã xác định thân phận của hắn, nếu hắn đã biết thân phận của mình, như vậy, thân là một hoàng đế của một quốc gia, về lý nên biết cân nhắc lợi hại.

Đúng như dự đoán của Hải Táp, Sùng Chính đế tính toán lần này... Vô luận thấy thế nào, nhất định phải giao dịch, nếu là vị nhị công tử thắng, Hải Thần Châu kia của Thuyền Vương liền rơi vào tay của nhị công tử, như vậy hắn liền mượn sức nhị công tử, nắm giữ Hải Thần Châu này, đối với Đồng Tàn mà nói, không thể nghi ngờ đây là một trong những chuyện tốt nhất. Có Hải Thần Châu, sợ là ngay cả Bắc Yên quốc đối với Đồng Tàn để quốc cũng phải kiêng sợ ba phần.

Nếu là Thuyền vương thắng, tựa như mong muốn của hắn, đem An Bình hầu phủ nhị tiểu thư ban cho hắn, đến lúc đó, hắn đem nhị tiểu thư phong làm công chúa, lấy thân phận công chúa ban cho Thuyền vương, như vậy khác nào Đồng Tàn quốc cùng với Hải quốc liên minh, điều này so với việc có trong tay Hải Thần Châu cũng không phải là không lợi.

Này mặc kệ như thế nào, đối với Đồng Tàn quốc của hắn đều có lợi nha!

"Trẫm..."

"Cậu." Thương Dịch trầm giọng mở miệng, đánh gãy lời nói của Sùng Chính đế, cả người tựa hồ hướng về phái Sùng Chính đế như muốn truyền đạt tin tức gì đó.

Sùng Chính đế trong lòng ngẩn ra, nhìn về phía Thương Dịch, thật sự đây là một quyết định đúng, nhưng giờ phút này lại trở nên khó khăn, mấy người khác cũng đồng thời nhìn hắn, ánh mắt khẩn cầu, hoặc uy hiếp.

Thương Dịch cùng Nam Cung Thiên Duệ đều thích An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, điểm này, hắn biết, Hoàng hậu từng cùng hắn đề cập qua việc này, hai người thương lượng, nên đem An Ninh hứa hôn cho Thương Dịch, hay là hứa hôn với Nam Cung Thiên Duệ, Nam Cung Thiên Duệ là đại tướng quân uy phong, hắn vốn thương yêu thần tử này nhất, thân lại là chất nhi của Hoàng hậu, lập nhiều chiến công hiển hách, thành toàn hôn nhân cho hắn, cũng là việc quân vương nên làm.

Mặt khác, Thương Dịch thân là chất nhi của hắn, là đứa con duy nhất tỷ tỷ của hắn để lại trên đời, hắn vẫn luôn quan tâm đến hôn sự của nó, nhiều lần ban thưởng mỹ nữ, đều bị tặng trở về, hiện tại hắn vất vả mới thích được một nữ tử, hắn thân làm cậu, cũng nên thành toàn chuyện tốt này.

Nhưng An Bình hầu phủ nhị tiểu thư chỉ có một, hắn cùng Hoàng hậu rất khó khăn, hiện tại lại thêm một Thuyền vương Hải Táp nữa, trong khoảng thời gian ngắn, Sùng Chính đế về mặt rối rắm, "Này... Này..."

"Hoàng Thượng..."

"Cậu..."

"Đồng Tàn hoàng đế..."

Vài thanh âm liền một lần nữa vang lên bên tai hắn, Sùng Chính đế càng thêm phần khó xử, nhìn Nam Cung Thiên Duệ, nhìn Thương Dịch, lại nhìn nhìn Hải Táp trong tay kia cầm một Hải Thần Châu, tay phút chốc nắm chặt, "Để tự nhị công tử quyết định đi."

Đây như một củ khoai lang nóng thổi nếu không vứt bỏ, thì thật sự sẽ rất đáng sợ.

Tầm mắt mọi người đều chuyển dời trên người An Ninh, An Ninh nhất thời lướt qua, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm trong mắt lộ vẻ uy hiếp, Thương Dịch mi mắt nhanh chóng nhắm lại, Vân Cẩm hướng tới nàng lắc đầu, hai người tựa hồ là nói cho nàng, không nên đáp ứng cuộc đánh cược này với Hải Táp.

An Ninh liền cuối đầu, lại nghe thấy Hải Táp khiêu khích, "Như thế nào? Không phải Nhị công tử sợ hãi sao?"

Sợ? Nàng là trùng sinh một lần, ngay cả cái chết cũng đã trải qua, An Ninh nàng đây còn điều gì để sợ hãi?

"Ta đang suy nghĩ, tiền đặt cược này có phải hay không công bằng?" An Ninh khẽ cau mày, thản nhiên mở miệng.

"Vậy người cứ nói đi, tại sao lại không công bằng?" Hải Táp hừ lạnh một tiếng, công bằng? Cũng chính là hắn, có người dám cùng hắn bàn luận công bằng, nếu là ở hải quốc, chỉ cần là Thuyền vương hắn nói một câu, thì ai sống ai chết đều do hắn quyết định! Không một ai dám có nửa lời không đồng ý, chỉ có thể cảm ơn ân điển của hắn.

"Ta nếu thua, làm nô lệ của người, ta đây nếu thắng, công tử Hải Táp có phải hay không cũng nên trở thành nô lệ của ta? Thế này mới công bằng, không phải sao?" An Ninh điềm tĩnh không sợ hãi nói ra những lời này, vừa nói xong, liền bị Sùng Chính đế lớn tiếng quát.

"Làm càn... Người... Người..." Sùng Chính đế phần nộ chỉ vào An Ninh, nhị công tử này, làm sao có thể có một lá gan lớn như vậy, dám bắt Thuyền

vuông làm nô lệ! Theo bản năng nhìn về phía Thuyền vương Hải Táp, "Thuyền... Công tử Hải Táp, khi này hấn cái gì cũng chưa nói... Đừng so đo với hấn."

Sùng Chính để vừa kêu ra một cái tự (danh) "Thuyền", liền thấy ánh mắt cảnh cáo của Hải Táp, nên sửa lời.

"Hoàng thượng, thế này mới không công bằng, không phải sao? Chẳng lẽ công tử Hải Táp và nhị công tử này có điểm gì khác nhau? Vậy thì cần gì phải đánh cuộc nữa!" Khóe miệng An Ninh gọi lên một chút châm chọc, nàng đứng là xác định Thuyền Vương không muốn nhiều người biết thân phận của hấn, cho nên hấn mới như thế "Không kiêng nể gì", dù sao, nàng cũng không biết Hải Táp này đường đường chính là Thuyền vương nha! A, để Thuyền vương làm nô lệ, là đại nghịch bất đạo, nhưng đối với những người không biết thân phận của hấn thì cũng sẽ không bị trách tội, ở đây hấn chỉ là một công tử có ánh mắt màu xanh mà thôi.

"Được!" Hải Táp thật ra sáng khoái hưởng ứng, vẫn như trước tràn đầy tự tin, muốn Thuyền vương hấn làm nô lệ, trên đời này sợ cũng chỉ có mình nhị công tử dám. Sao cũng được! Đợi cho đến khi hấn thắng, lại đưa tên kia mang về Hải quốc, đến lúc đó cho hấn biết, hôm nay chính hấn phạm phải loại đại tội bất kính nào.

"Đồng ý thì đập tay ăn thề Hoàng Thượng làm chứng." An Ninh chống lại cặp mắt của Hải Táp, kiên định mở miệng, gơ bàn tay lên, cùng Hải Táp đồng nhất.

"Trừ..... Nhị công tử!" Thương Dịch kêu lên, không nén khỏi lo lắng, thân phận Thuyền Vương hấn Ninh nhi có thể đoán ra chứ.

Từ hải, không dễ dàng thắng được, vạn nhất Ninh nhi thua, như vậy, chẳng những phải chịu nhục mà còn bị ban cho thuyền Vương.

Một cái "Trừ" làm thân thể An Ninh ngẩn ra, nhìn Thương Dịch thân thể ngẩn ra, trong lòng lộp bộp một chút, giờ phút này hấn Thương Dịch đã nhìn thấu nàng là nguyệt trang tới đây, không khỏi nhủ nhủ này, ánh mắt của hấn lợi hại hay chính mình dịch dung vụng về? Nhưng là nơi này ngoại trừ Vân Cẩm trước đó biết được, sợ cũng chỉ có Thương Dịch nhận ra nàng.

"Vừa rồi đập tay, liền không thể thay đổi, nếu ai đổi ý chính là nhận thua, ha ha..... Nhị công tử đợi xem lát nữa ta sẽ không nhường người a!" Khuôn mặt của Hải Táp cười đến tà mị.

"Cũng vậy!" An Ninh liếc hạ khuôn mặt, khí thế không thua Hải Táp.

"Ha ha, tốt, Hoàng Thương Đông Tàn quốc, ta trước dễ dàng thắng người của tam quốc, lại don đẹp một chút tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này!" Hải Táp sáng khoái cười ra tiếng, tiếng cười vang vọng khắp ngự thư phòng, bóng dáng cao lớn đã muốn hướng bên kia đi tới.

Mấy người đứng ngoài ngự thư phòng đều là một trận trầm mặc.

"Nhị đệ, chúng ta đi." Vân Cẩm tiến lên lôi kéo cổ tay An Ninh, Hoàng Đế ở đây hấn cũng không có chút kiêng kỵ, hấn không thể để An Ninh cùng Hải Táp đánh cuộc, vừa thấy đã biết Hải Táp kia không đơn giản nhất là khí thế vừa rồi phát ra cùng với Sùng Chính để đối hấn dĩ thường tôn trọng, tất cả đều không bình thường.

"Ca." An Ninh khẽ gọi ra tiếng, nhìn Vân Cẩm nàng đã sáng tỏ suy nghĩ trong lòng hấn, "Ca, mới vừa rồi đã nói, nếu rời khỏi là chủ động nhận thua, không đánh mà bại, chẳng phải quá tiện nghi cho hấn?"

Nàng chính là muốn nói cho Vân Cẩm vô luận như thế nào nàng đều không thể rút lui, nếu bọn họ đi rồi, nàng "Nhị công tử" vẫn như cũ trở thành nô lệ của Hải Táp mà chính nàng cũng có thể bị Hoàng Thượng ban cho Hải Táp vận mệnh.

Đó là Hải Táp, Thuyền Vương oai phong một cõi thì sao? Hấn ngày thường anh tuấn thì sao? Hấn là chúa tể toàn bộ vùng biển đế quốc thì sao? An Ninh nàng cả đời chỉ thành nữ nhân của nam nhân chân chính yêu nàng, tiền kiếp nàng bị Triệu Cảnh Trạch phụ bạc, cả đời này nếu không tìm được nam nhân toàn tâm toàn ý yêu mình, suốt đời nàng quyết không lấy chồng.

"Nhị đệ..... Chúng ta rời đi Đông Tàn." Vân Cẩm như trước mâu thuẫn kiên định, cùng lần thì hấn buông tha cơ hội phục hưng Vân gia, mang Ninh nhi đi tha hương, Ninh nhi là người thân duy nhất trên đời này của hấn, vì nàng hấn còn có cái gì không thể buông tha?

"Ca, người điên rồi sao?" An Ninh thật không ngờ Vân Cẩm thế nhưng để ý chính mình, rời đi Đông Tàn chính là buông xuôi tất cả những gì đã bọn họ đã cố gắng! Trong lòng dâng lên một cỗ ảm áp, "Ca, người tin tưởng ta!"

Huynh muội hai người đối diện, Vân Cẩm nắm cổ tay An Ninh thật chặt, cắn răng, coi như quyết định bình thường, nếu như Ninh nhi thua, lúc đó hấn sẽ thay mặt Ninh nhi đập đầu nhận chủ, còn chuyện đem Ninh nhi ban cho Hải Táp, hử, hấn liều mạng cũng phải giết Hải Táp, như vậy Ninh nhi sẽ được bảo toàn.

Một bên con người Thương Dịch neho lại, trong mắt công tử Ngân Diện này có nhiều thân thiết cùng tình nghĩa đối An Ninh, Hấn đối với An Ninh tựa hồ không thua kém gì mình, Ngân Diện? hấn rốt cuộc là ai?

Lần trước sau khi ở thuyền hoa trở về, hấn liền cho người điều tra Ngân Diện công tử, nhưng tin tức thu được vô cùng ít, hấn là thương nhân đột nhiên nửa năm trước xuất hiện ở Đông Tàn quốc, trong tay nắm giữ Bát Trân Các, Lâm Lang hiền, thực là vì mở cửa hàng mà sản nghiệp đã rộng lớn vô cùng, người này làm việc đều thần thần bí bí, nhưng buôn bán trang sức trẻ con vô cùng độc đáo.

Ngoài thông tin này thì tất cả đều trống rỗng, ngay cả họ tên, xuất thân đều không rõ ràng, thậm chí không có người gấp qua khuôn mặt thật của hấn, hấn

tuy kêu An Ninh là "Nhị đệ" nhưng Thương Dịch có thể khẳng định, hẳn biết chuyện An Ninh là nữ nhân giả nam trang.

Trong lòng trôi lên một tia ghen tuông. Vì vậy đặc biệt chú ý Ngân Điện công tử, vừa rồi An Ninh gọi Ngân Điện công tử là "Ca" thì trong mắt lóe lên một tia âm áp, phải chăng vì xúc động.

Mà lúc này, một nơi khác trong lòng cũng sinh một tia khác thường, quận chúa xinh đẹp thông minh, chính là liếc mắt một cái nàng liền nhận ra Vân Cẩm đối với nhị công tử vô cùng đặc biệt thân thiết, ngay cả nàng cũng chưa từng cảm nhận được, trực giác nói cho nàng biết Vân Cẩm vì vị nhị công tử mà buông tha tất thảy.

"Vị này tiểu công tử, đợi lát nữa người cần hết sức nha." Sùng Chính để mở miệng, hiện giờ hẳn cũng chỉ có hi vọng nhị công tử này có thể thắng Thuyền Vương, chỉ có thắng Thuyền Vương mới có thể nghĩ đến Thần Châu đồng thời bảo vệ được An Bình hầu phủ nhị tiểu thư. Xem ra vô luận là Thương Dịch Hay Nam Cung Thiên Duệ thì nhị tiểu thư này sớm hay muộn đều là vợ chất nhi của hắn.

"Tuân mệnh" An Ninh kiên định mở miệng, hiện tại vô luận như thế nào nàng cũng phải thắng Hải Táp mới được.

"Đi thôi, thời gian không sai biệt lắm, hôm nay Tứ quốc tế tiến hành trong điện Trọng Dương, ba quốc gia khác sợ là đã có chuẩn bị tốt, chúng ta đi qua, đợi lát nữa sẽ gặp các người." Sùng chính để cao giọng mở miệng, lập tức kéo long bào, dẫn đầu hướng Trọng Dương điện đi đến.

Trong Trọng Dương điện.

Hoàng hậu nương trước một bước đã tới nơi, tự mình chiêu đãi sứ thần các nước, Trọng Dương điện vì hôm nay mà chuẩn bị rất nhiều, đặc biệt chia Trọng Dương điện thành bốn khu vực, Bắc Yến đại Hoàng tử mang theo mười người ngồi ở vị trí phía Bắc, nữ hoàng Tây Lăng mang theo mười người sứ thần Tây Lăng quốc ngồi phía Tây, hôm nay Thượng Quan Mẫn quân áo đỏ thẫm cũng an phận ngồi cạnh nữ hoàng Tây Lăng, rồi đặt bên hông không nói lời nào trông có vài phần thực nữ, chính là, không ai biết giờ này Thượng Quan Mẫn đã sớm đứng ngồi không yên, nếu không phải mẫu hoàng hậu bệ hạ ban lệnh cấm cho nàng, nàng làm sao có thể nghe lời ngồi chỗ này?

Trong khu vực phía Nam, lấy quốc chủ Nam Chiếu quốc dẫn đầu, thái tử Sở cũng ngồi bên cạnh, còn có một nữ tử đang đứng, nàng phải chăng là nha hoàn, dáng điệu cúi thấp mặc dù cúi thấp nhưng khi An Ninh vừa bước chân vào Trọng Dương điện liền nhận ra.

Khóe miệng gọi lên chút cười lạnh, nàng kia nàng nhận ra, tuy ngày thương không hay xuất hiện nhưng mạng của nàng do nàng ta lo lắng, không phải ai khác, chính là người trong bức tranh sát thủ vẽ.

A! Muốn mạng của nàng a!

Sau ngày ấy, Thương Dịch ra lệnh Kinh Chấp trong vòng ba ngày mười hai sát thủ phải san bằng sát thủ mình, chưa hết ba ngày trong chốn võ lâm truyền ra tin tức, sát thủ mình một đêm bị giết, không ai biết người đã ra tay, chỉ nghe nói căn cứ của sát thủ mình nhuộm đầy máu tươi, không một ai sống sót, hai mình chủ sát thủ mình cũng không thoát khỏi, xác treo bên ngoài cửa chính, trên mặt bị chính kiếm của mình gắt gao đâm một nhát, bộ dạng muốn bao nhiêu tàn nhẫn liền có bấy nhiêu.

An Ninh nhìn về phía Nam, bên trong trừ bỏ Nam Chiếu quốc chúa còn có mười chỗ ngồi, mười chỗ đã ngồi hết chín, mà nữ tử kia tự mình rút cho thái tử sở một ly trà rồi ngồi vào vị trí còn lại, mắt An Ninh xẹt qua một chút, thì ra là thế a! Nữ tử này đã có tư cách ngồi vào vị trí kia còn có thể là một nha hoàn sao?

Đáp án đó sao có thể.

Theo mọi người đi đến khu vực phía Đông, Hoàng hậu đã ngồi ở đó, ngoài Hoàng hậu còn có Hải Táp, nhìn An Ninh tới khóe miệng Hải Táp giờ lên một chút tươi cười, chỉ vị trí bên cạnh mình, "Ngồi đây đi! Ta cần cái gì, người hãy hầu hạ cho tốt, sớm muộn sẽ là nô lệ của ta, trước thích ứng một chút cũng không sao."

Lời vừa nói làm vài người đen mặt, nhưng An Ninh vẫn như trước thản nhiên cười, coi như không nhìn thấy hắn khiêu khích.

"Hắc hắc! Hải Táp công tử, Tô Cẩm ta tới hầu hạ người như thế nào?" Tô Cẩm cả phơ cả phát tới ngồi cạnh Hải Táp tỏ vẻ thù địch, sao lại ban An Ninh cho hắn? Phải ban thưởng một trăm người quai dị cho hắn mới đúng!

Ngày ấy, thời điểm quận chúa Thiệu Hoa mời du hò, nhờ nhị công tử kia mà mọi người biết, vì An Ninh giờ phút này bọn họ mới chung một trận tuyến.

Hải Táp nhú mày, nếu không có An Ninh bao nhiêu khiêu khích với hắn đều giống nhau, hắn không đem đích ý của Tô Cẩm để trong lòng, ngược lại hắn im lặng nhìn vị trí kế bên, Nam Cung Thiên Duệ một thân cẩm y màu đen tiến lên, thản nhiên mở miệng, "Hải Táp công tử không ngại ta ngồi đây chứ?"

Người đã muốn ngồi xuống nên mới quăng ra câu nói đó, mặc kệ Hải Táp có đồng ý hay không, Nam Cung Thiên Duệ đã ngồi ở chỗ này.

Khóe miệng Hải Táp co giật, cảm giác chính mình trở thành kẻ địch của mọi người, cười nhẹ, thầm nghĩ trong lòng: cũng được! Đợi lát nữa nhị công tử thua, hắn liền đem khó chịu trong lòng phát tiết lên người nhị công tử kia là được rồi, dù sao Hải Táp hắn cũng không có chịu thiệt!

An Ninh thản nhiên liếc mắt nhìn Thương Dịch một cái, lập tức ngồi xuống bên cạnh Thương Dịch, bên cạnh nàng là Vân Cẩm, Quận chúa Thiệu Hoa ngồi cạnh Vân Cẩm, sau đó là Ly vương Triệu Cảnh Trạch, Dụ Thân vương phủ đại công tử Triệu Thiên Lân, cùng với An Bình hầu phủ đại công tử An Lạc Phong.

Đội tất cả mọi người ngồi xuống, Sùng Chính để mồi ở trước mặt mọi người, nhất nhất quyết mắt một cái, "Các vị đều là tinh hoa của trời đất, hôm nay mọi người ngồi ở đây đều là thông minh kiệt xuất, tài hoa hơn người. Hôm nay là ngày cuối cùng của Tứ quốc tế, tứ quốc nào chiến thắng giành vị trí số một sẽ được tam quốc mậu dịch thông hành, về sau khách nhân tới tam quốc đều không có gì trở ngại, thậm chí còn nhận được bảo hộ của tam quốc, đây là việc lợi quốc lợi dân, mặt khác, trừ bỏ mậu dịch thông hành, quốc gia kia còn nhận được hứa hẹn của tam quốc, đó là trong mười năm tới, mặc kệ nguyên nhân gì, cũng không chủ động khai chiến với quốc gia kia.

Tất cả mọi người đều là người thông minh ắt hẳn hiểu được bên trong có bao nhiêu lợi, hại. Bắc Yến quốc nhất định phải thắng bởi vì chỉ cần Bắc Yến Quốc thắng, quyền tự chủ trong tay hần, tam quốc khác không thể đối hần khai chiến nhưng hần có thể khai chiến với tam quốc. Mặt khác Nam Chiêu quốc cũng vì điều này mà đến, lần này Nam Cung tướng quân đánh bại Nam Chiêu, trạng thái hiện tạo bọn họ cấp bách cần cái kia thắng lợi, lợi dụng hứa hẹn của tam quốc làm đảm bảo để nghỉ ngơi lấy lại sức."

Sùng Chính để mâu quang vi liễm, một lát sau cười ha hả ra tiếng, "Dụ Thân Vương, đem vật kia lên."

Dứt lời, Dụ Thân Vương liền đem vật kia trình lên, hiển nhiên sáng sớm đã chuẩn bị tốt, găm vóc màu vàng phủ phía trên được xóc lên, mùi miếng lệnh bài rõ ràng xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Đây là đặc biệt tạo ra, trên đời này chỉ có mùi miếng, hôm nay nếu thắng lợi, các người mỗi người sẽ nhận được một miếng, dựa vào lệnh bài này, các người có thể hưởng trăm đưa ra một yêu cầu, chức qua, ngân lượng, công danh lợi lộc, chỉ cần không tổn hại lợi ích Đông Tần quốc trăm đều nhận lời, không biết các vị có bằng lòng?" Sùng Chính để mỉm cười, bất quá trong tâm hần đang tính toán, người trước mặt đều là những nhân tài hiếm có, nếu cầu công danh, hần vừa vặn có thể trọng dụng, nếu cầu tiền tài ở điểm này quốc khó Đông Tần cũng không thiếu bạc.

Chính là, hần không nghĩ đến tính toán của An Ninh, nhìn lệnh bài kia khoe miệng An Ninh khẽ nhếch, ánh mắt Vân Cẩm cũng sáng ngời, giờ phút này hần rốt cuộc cũng hiểu vì sao Ninh nhi kiên trì làm cho hần tới giúp Hoàng Thượng một việc, nếu có được lệnh bài kia, như vậy Vân gia liền có thể quanh mình chính đại xuất hiện ở Đông Tần quốc.

Nhất thời máu trong lòng sôi trào: "Thảo dân nhất định tận lực ủng hộ."

Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, Triệu Thiên Lâm, Hải Táp cùng Thiệu Hoa quận chúa không có nhiều lắm hứng thú nhưng trong lòng Triệu Cảnh Trạch tràn đầy vui mừng, nếu mình được một tấm lệnh bài, đến lúc đó thỉnh phụ hoàng lập hần làm Thái tử, không biết có được không, trong lòng thầm tính toán, lát nữa hần cũng phải dốc sức mới được.

Lệnh bài kia đối với An Lạc phong không thể nghi ngờ có sức hút cực kì lớn, hần mặc dù là đại công tử An Bình hầu phủ nhưng trong nhà địa vị cũng không cao, thậm trí còn không bằng An Như Yên đại tiểu thư tôn quý, mặc dù ra triều làm quan nhưng chỉ là chức quan muốn lớn không lớn muốn nhỏ không nhỏ, hơn nữa hần xuất thân là thứ xuất, trong triều mọi người đối với hần không được tốt lắm, nếu có được lệnh bài này, như vậy chính mình thăng chức sẽ rất nhanh.

Trong lòng đã tính toán lợi ích của lệnh bài đem tới nên càng ra sức quyết tâm giành thắng lợi.

Sùng Chính để đem thần sắc của tất cả thu vào tầm mắt, tất cả phản ứng đều làm cho hần hết sức vừa lòng, xem ra lần khích lệ này thực sự có tác dụng.

"Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, mọi người ắt dốc toàn lực."

An Ninh chấp tay, cao giọng nói, ngôn ngữ bên trong mang theo vài phần dẫn dắt, Sùng Chính để là vua một nước, quả quyết sẽ không nuốt lời, nhưng lệnh bài kia có ý nghĩa trọng đại, mà Vân gia ở Đông Tần quốc là điều cấm kị, nàng không thể không cần Hoàng Thượng hứa hẹn.

"Trăm tất nhiên là nhất ngôn ký xuất tứ mã nam truy, việc hôm nay liền xem là đại sự." Ngôn ngữ bên trong có thêm vài phần nghiêm túc, với hần mà nói chỉ là mười lời hứa hẹn mà thôi, làm sao có thể so sánh với sự hèn kia của tam quốc.

Sùng Chính để nếu người đã đến đông đủ có phải hay không nên bắt đầu?"

Chính lúc này ở phía Bắc, thanh âm của Bắc Yến đại hoàng tử truyền đến, lộ vài phần khinh thường, hôm nay Bắc Yến thắng lợi là điều bất buộc, Bắc Yến hiện nay Hoang đế tuy khỏe mạnh, vài Hoàng tử đều mơ ước cái ngôi vị hoàng đế, nhưng hần là Bắc Yến đại hoàng tử con Hoàng Hậu, ngôi vị Hoàng đế Bắc Yến sớm hay muộn cũng sẽ về tay hần, thắng lợi ngày hôm nay với hần đặc biệt quan trọng.

Phụ hoàng thế lực cường đại, nhưng mấy năm nay có chút bảo thủ, không muốn phát triển, hần từng góp ý nhiều lần, thỉnh phụ hoàng xuất binh tấn công tam quốc thống nhất tứ quốc đại lục, nhưng phụ hoàng nhất nhất không cho phép mỗi lần đều mắng hần, lần trước tứ quốc tế, Tây Lăng quốc không đúng kỳ hứa hẹn tấn công tam quốc khác, như vậy Đông Tần quốc đâu? Hần cho rằng phụ hoàng không tấn công Đông Tần quốc chính vì nữ nhân đó!

Nghĩ đến nữ tử phong nhã tài hoa kia, nữ nhân khiến phụ hoàng yêu cả đời đã chết, cả đời kiêu ngạo phụ hoàng cũng chưa từng quên nàng ta, mẫu hậu từng nói, nếu năm đó nàng ta không chết, nói không chừng Bắc Yến hoàng hậu đã không còn là mẫu hậu cho nên năm đó nữ nhân kia phải chết.

Mẫu hậu từng nói nếu nhi tử của nữ nhân đó ở Bắc Yến quốc phụ hoàng nhất định sẽ truyền ngôi cho kẻ đó, nhưng đây lại là tam đại vọng môn Bắc Yến không muốn nhìn đến, hoàng thất Bắc Yến cùng tam đại vọng môn có quan hệ cực kì tế nhị, bọn họ không thể để con của một nữ nhân Đông Tần quốc trở thành quân chủ Bắc Yến quốc, không thể đem giang sơn Bắc Yến cho một người có huyết thống của Đông Tần và Bắc Yến.

Nay nhi tử đó đã lớn, nghĩ đến ngày đó Thương Dịch trong tay hần chịu nhiều thiệt thòi, tổn hại, vị Hoàng đế này so với tưởng tượng của hần thất khó giải quyết.

Bất qua ngôi vị Bắc Yên hoàng đế hẳn nhất định phải có được.

Nếu tam quốc không chủ động gây chiến tranh, như vậy hẳn liền không bị tam quốc hạn chế, đợi khi hẳn đăng cơ, chuyện đầu tiên hẳn làm đó là hướng tam quốc phát động chiến tranh, mà đứng mũi chịu sào đó là Đông Tần quốc.

Cho nên, thắng lợi hôm nay hẳn cũng nhất định phải được.

Ánh mắt sắc bén nhìn về phía trái khu vực trung tâm, một thân huyền sắc cảm y nam tử Thương Dịch, có một ngày huynh đệ bọn họ người sống kẻ mất.

Sâu sắc nữ Thương Dịch, lại như thế nào không nhận ra tầm mắt của hắn, khóe miệng giờ lên một chút ý cười giống như trào phúng, lại giống như khinh thường, vị hoàng huynh này muốn đưa chính mình vào chỗ chết, trước kia là như thế, hiện tại cũng vẫn như thế. Bản thân là cái đinh trong mắt hoàng thất Bắc Yên quốc cũng như tam đại vọng môn Bắc Yên, mà hắn với bọn họ chính là kẻ thù không đội trời chung, chắc chắn có một ngày nợ máu phải trả bằng máu.

"Bắt đầu đi! Bỏn Hoàng cũng muốn biết hôm nay ai có thể đem phần vinh hạnh này cướp đi!" Tây Lăng nữ hoàng mở miệng, mười năm trước Tây Lăng thắng cuộc, bên cạnh nàng ta là một thị nữ, trên tay thị nữ có cầm một bình rỗng, có được nó là có được hứa hẹn của tam quốc cũng như mậu dịch thông hành.

Mười năm nay, Tây Lăng quốc vì tín vật này mà chiếm được rất nhiều chỗ tốt, đó cũng là vì sao Tây Lăng nữ hoàng có thể phát triển Tây Lăng như ngày hôm nay.

Lời nói như vậy nhưng giọng điệu của Tây Lăng nữ hoàng thật không muốn nhượng lại tín vật chút nào. Có nó, chẳng những có thể giữ được quốc gia không bị tam quốc nhòm ngó, mà còn có thể nhanh chóng phát triển kinh tế, tuy lời nói là muốn nhượng nhưng làm sao có thể dễ dàng nhượng lại đây?

"Nữ hoàng điện hạ, lúc này có phải hay không tín vật nên đến Nam Chiêu quốc rồi?" Nam Chiêu quốc chúa cười nói nhìn tín vật trên tay thị nữ, cũng mơ ước giờ phút này lấy tình trạng của Nam Chiêu quốc để xem xét, Đông Tần quốc đã muốn ngưng chiến, cũng đã kí hiệp nghị nhưng Tây Lăng cùng Bắc Yên có thể hay không nhân lúc Nam Chiêu quốc suy yếu mà đốt nhà hời của, nói vậy không chừng, vì bảo vệ mình bọn họ bằng bất cứ giá nào cũng phải thắng.

Tranh đấu còn chưa bắt đầu trong Trọng Dương điện đã ngập tràn khói thuốc súng, tứ quốc té đều khao khát chiến thắng như vậy mới là chân chính tranh đấu.

"Nếu đã đến giờ, mọi người đã có chuẩn bị tốt, liền bắt đầu đi!" Chủ nhà tứ quốc tế Sùng Chính đế cao giọng tuyên bố, lập tức có người nhảy lên đài tuyên bố quy tắc.

Dựa theo lệ thường, mười người của các quốc gia có hai cơ hội rút thăm, vòng thứ nhất rút thăm quyết định cùng ai quyết đấu, đợt hai rút thăm một trong hai người ra quyết định lựa chọn hạng mục. Đến cuối cùng quốc gia đạt số lần thắng nhiều nhất sẽ giành chiến thắng, nếu có hai nước có số lần thắng bằng nhau, hai bên sẽ phải ra một người thi đấu để phân thắng bại.

Cung nữ sớm đã mang thẻ thăm đi lên, Bắc Yên quốc bắt đầu, lại đến Tây Lăng quốc, sau đó là Nam Chiêu quốc, cuối cùng là chủ nhà Đông Tần quốc, mỗi một nước mười người lần lượt rút một thẻ, mỗi thẻ đều được đánh số, có hai cái giống nhau, mà có cùng một số thì chính là một tổ.

Đợi cho mọi người đều sở hữu thẻ bài, cung nữ liền lên đài công bố kết quả.

"Bắc Yên đại hoàng tử đối Đông Tần Ly Vương Triệu Cảnh Trạch."

Xôn xao một tiếng mọi người đều ồ lên, hai Hoàng tử cùng một tổ, không biết là trùng hợp hay là do vận khí, Bắc Yên đại hoàng tử thân nhiên nhìn qua Ly Vương, trong mắt xẹt qua chút khinh thường, nơi này ngoại trừ Thiên Dịch hẳn có chút kiêng kỵ những người khác hẳn đều không để trong mắt, hẳn thật muốn được cùng Thương Dịch vào một tổ, bởi vì theo lệ thường ở trên đài làm bị thương đối phương, hoặc giết đối phương cũng không cho phép bắt luận kẻ nào can thiệp, trừ bỏ đối phương mất mạng hoặc chủ động nhận thua.

Trước nay Thương Dịch chưa bao giờ nhận thua, hẳn không sợ bị mọi người khỉ dễ, luôn can đảm kiên trì, về điểm này chắc chắn hẳn sẽ không chịu nói, như vậy hẳn chỉ có thể trên đài mà mất mạng, như vậy Thương Dịch sẽ không còn là uy hiếp đối với hắn.

Lấy ngẫu nhiên một cái Triệu Cảnh Trạch quả nhiên là lãng phí.

Mà lúc này thân thể Triệu Cảnh Trạch đang run lên, hẳn đối mặt là Bắc Yên đại hoàng tử, đều đồng dạng là Hoàng tử nhưng trước mặt là Bắc Yên đại Hoàng tử hẳn dĩ nhiên là không thể sánh bằng.

"Thần vương Đông Tần quốc Thương Dịch đối Nam Chiêu thái tử Sở."

Tổ thứ hai tuyên bố, Thương Dịch và thái tử Sở đều tự nhìn về phía đối phương, ánh mắt gặp nhau, gật đầu chào hỏi.

Bên cạnh Thương Dịch, An Ninh khẽ nhủ mảy, thái tử Sở mặt ngoài dịu dàng, nhưng nàng lại biết thực tế thái tử Sở không phải như thế, thủ toàn toàn nhẫn đây là kiếp trước nàng nhận được từ thái tử Sở, liễm liễm mi, An Ninh hướng Thương Dịch bên cạnh nói: "Không cần bị hình tượng Sở mê hoặc, có đôi khi nhìn như ôn hòa như con cừu nhưng cũng là một đầu sói hung mãnh."

Nàng không nói nhiều, Thương Dịch thông minh tự nhiên sẽ hiểu, Thương Dịch nghe nàng nhắc nhở tự nhiên trong lòng trôi lên một tia lo lắng, khóe

miệng giờ lên một độ cong sán lạn, "Người là quan tâm ta sao? Hay là chỉ ám chỉ ta cái tin tức khác?"

Khi nói chuyện, tay dưới bàn hướng An Ninh va chạm vào tay nàng, trong mắt xẹt qua một chút bồn cợt.

An Ninh giật mình, trừng mắt liếc hần một cái, nàng khẳng định Thương Dịch biết nàng là An Ninh, nhưng hần lại ở phía sau đũa giỡn nàng, có chút không giống ngày thường Thần vương Thương Dịch nghiêm túc, đậm bạc.

Chính lúc này, lại truyền đến thanh âm cung nữ tuyên bố:" Nhị công tử Đông Tàn đối Trầm Hương của Nam Chiêu quốc."

An Ninh nghe được nhị công tử, lập tức phục hồi tinh thần, nhìn về khu vực của Nam Chiêu quốc, một nữ nhân đứng lên, An Ninh nhìn đến nàng trong lòng hiểu rõ, Trầm Hương? Nguyên lai người thuê sát thủ giết nàng kêu Trầm Hương a!

Oan gia ngõ hẹp nhưng thật ra hôm nay gặp gỡ như vậy chuyện ngày ấy cũng nên quên đi.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Trả giá lớn (1)

Bên kia, Trầm Hương cũng nhìn lại, không giống với sự dụ ngoạn mới vừa rồi khi thay Sở thái tử châm trà, mà lại có thêm sự lãnh liệt cao ngạo, phong thái kia tuyệt đối không thể là một nha hoàn có thể có, phần cao ngạo kia, tất nhiên là đã trải qua thời gian dài tích lũy cùng lắng đọng lại, mới có thể nhìn thấy được từ trong mắt một cách tự nhiên như vậy, khiến cho người ta khó mà bỏ qua

Trầm Hương này... An Ninh liếc hạ mắt mày, đánh giá thân thế của nàng ta, Trầm Hương? Lại là người bên cạnh Sở thái tử, đột nhiên, trong đầu giật mình một cái, An Ninh không thể tin được nhìn nữ tử được cho là nha hoàn đứng đối diện, Trầm Hương? Hay cho một cái Trầm Hương!

Đường đường là một công chúa, nhưng lại cam nguyện nguyện trang thành một nha hoàn ở bên cạnh Sở thái tử, là vì cái gì? Vì Sở thái tử? Hay là vì tỷ tỷ Vũ Dương công chúa của nàng?

Nữ tử tên Trầm Hương này, ở Nam Chiêu quốc xưa nay địa vị khá thấp, kiếp trước, Sở thái tử có thể làm hoàng đế là do Trầm Hương công chúa giúp hần lên ngôi, vị công chúa này không như Vũ Dương công chúa, từ nhỏ đã bị ánh mắt của mọi người quay chung quanh, Trầm Hương là do cung nữ sinh ra, mẹ ruột của nàng ở thời điểm sinh nàng vì khó sinh mà chết, cho nên, nàng dù có huyết mạch hoàng gia Nam Chiêu, nhưng lại bởi vì thân phận mẫu thân thấp kém, nên không được phong hào công chúa, người ngoài chỉ biết là có một Vũ Dương công chúa vũ quan quân phương(khả năng múa cao siêu), được nhiều người yêu thương, lại không biết Nam Chiêu quốc còn có một vị công chúa như vậy.

Trầm Hương ở trong hoàng cung Nam Chiêu cũng không được chấp nhận, trưởng thành trong cung như một cung nữ, kiếp trước, sau khi nàng ta giúp Sở thái tử đăng đế, Sở thái tử mới thông cáo thân phận công chúa của nàng, cũng ban thưởng danh hiệu "Đại công chúa", đem mẫu thân là cung nữ của nàng đến hoàng lăng Nam Chiêu.

Khi An Ninh nhìn qua Trầm Hương, đồng thời tầm mắt của Trầm Hương cũng dừng ở trên người An Ninh, tên nhị công tử này, mặt mày như ngọc, tuấn mỹ dị thường, không hơn không kém bất kỳ một nam tử nào, trên mặt luôn treo lên một nụ cười ôn nhuận, làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng như gió xuân, tựa hồ có thể làm ấm đến tận tâm hồn của người đối diện.

Nhưng Trầm Hương cũng không phải là người dễ dàng bị lay nhiễm sự ám áp như vậy, bởi hoàn cảnh sống từ bé đến lớn của nàng, đã rèn luyện cho nàng có một bộ ý chí sắt đá, thân nhiên thu hồi tầm mắt, đáy mắt hiện lên một chút khinh thường, ở Nam Chiêu, ngoài mặt nàng chỉ là một cung nữ, nhưng trong tối nàng lại được phụ hoàng huấn luyện rất nghiêm khắc, ông ta đã dùng tất cả mọi phương thức để huấn luyện nàng, không phải vì sủng ái, mà vì phụ hoàng chỉ coi nàng như là một quân cờ để sử dụng.

Lần này nàng sở dĩ xuất hiện trong mười người của Nam Chiêu quốc, hoàn toàn là vì mệnh lệnh của phụ hoàng, nàng phải vì Nam Chiêu quốc ra một phần lực để thắng được trận đấu hôm nay, nói cách khác, nàng và tên nhị công tử này đấu với nhau, thì nàng nhất định phải thắng hần, không từ bất kỳ thủ đoạn nào!

Hơn nữa dựa vào sự huấn luyện mà bản thân nàng đã trải qua, đợi lát nữa vô luận là rút thăm do ai quyết định mục thi đấu, nàng đều có thể thành thạo mà ứng phó.

Nam Chiêu hoàng đế theo bản năng nhìn nàng một cái, Trầm Hương gật gật đầu, giống như nói cho hần biết, nàng tất thắng!

"Đông Tàn Nam Cung Thiên Duệ đối Tây Lăng Thượng Quan Mẫn."

"Đông Tàn quốc Hải Táp đối Bắc Yển quốc Phụng Cô Thành."

"..."

"..."

Cung nhân công bố kết quả phân tổ, Thiệu Hoa quận chúa đối Tây Lăng quốc Từ Phong, Vân Cẩm đối Nam Chiêu quốc Cao Tuấn Thần, Tô Cẩm đối Nam Chiêu quốc Lịch Thiên Tinh, Triệu Thiên Lân đối Bắc Yến quốc Chiêm Quyết, An Lạc Phong đối Tây Lăng quốc Thượng Quan Thu Nhận...

Cung nhân tuyên bố xong, liền chính thức bắt đầu trận đấu, tổ thứ nhất, Nam Cung Thiên Duệ đối Thượng Quan Mẫn, hai người đều tự lên sân, cung nhân liền đưa lên hai cái hộp, đều tự rút một tờ, nhìn kỹ nội dung, mi tâm Thượng Quan Mẫn cau lại, "So văn hay là luận võ? Tự người quyết định!"

Tờ giấy của nàng là giấy trắng, như vậy không hề nghi ngờ là Nam Cung Thiên Duệ bốc trúng, nên hẳn là người quyết định sẽ đấu cái gì, khóe miệng Nam Cung Thiên Duệ gọi lên một nụ cười, "Tây Lăng từ xa đến là khách, quyền quyết định này ta tặng cho công chúa."

Mọi người ồ lên, quyền quyết định ở trong tay, đối bản thân có lợi rất lớn, có thể lựa chọn phương thức mà chính mình am hiểu nhất, như vậy tỷ lệ thắng lợi của bản thân cũng cao lên rất nhiều, Nam Cung Thiên Duệ này nhưng lại nhường lại quyền quyết định, chẳng lẽ hẳn không muốn thắng sao?

Nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, phương thức Nam Cung Thiên Duệ nhường lại cho Thượng Quan Mẫn cực kỳ xảo diệu, hẳn là nam tử, mà Thượng Quan Mẫn là một nữ nhi, hẳn cùng tổ với Thượng Quan Mẫn, trên nhiều khía cạnh cũng đã chiếm ưu thế, hẳn không phải là một người thích chiếm tiện nghi của người khác, liền quyết định như vậy, như thế đối với Thượng Quan Mẫn càng thêm công bằng.

"Nam Cung tướng quân này, quả thật không hổ là một quân tử đích thực!" Mắt Tây Lăng nữ hoàng lộ ra khen ngợi, không chỉ có là một quân tử, mà còn là một người rất biết săn sóc, hẳn vốn là vì thân phận nam nữ, nhưng xảo diệu dùng chủ làm cho khách, như vậy sẽ khiến cho người ta dễ dàng chấp nhận hơn, huống chi với tính tình của Thượng Quan Mẫn, nếu Nam Cung Thiên Duệ thực nói ra "Lấy nam nhường cho nữ", kia nàng lại có thể nào nhận?

Trên mặt Thượng Quan Mẫn nở rộ ra một nụ cười, "Thật sự?"

Người này là tướng quân của Đông Tần quốc, nghe nói người này trừ bỏ võ công rất cao, văn chương cũng là số một, nếu lựa chọn võ đấu, Thượng Quan Mẫn nàng còn có vài phần nắm chắc, dù sao, Thượng Quan Mẫn nàng từ nhỏ liền tập võ, một tay roi công lại xuất thần nhập hóa, nhưng nếu là đấu văn, chính mình phải thua không thể nghi ngờ, thậm chí ngay cả cơ hội giãy dụa đều không có.

"Tất nhiên là thật, Tuệ Mẫn công chúa thỉnh." Nam Cung Thiên Duệ cao giọng mở miệng, nghiêm túc không một chút đùa giỡn.

Thượng Quan Mẫn không khỏi nhìn Nam Cung Thiên Duệ này nhiều thêm một chút,

trong mắt cũng là khen ngợi, nhưng rất nhanh sau đó trong đôi mắt nàng xuất hiện một tia giảo hoạt, "Kia Mẫn Mẫn liền cung kính không bằng tuân mệnh, Nam Cung tướng quân, thỉnh tiếp chiêu!"

Khi nói chuyện, chiếc roi bên hông không biết từ khi nào đã nằm ở trên tay nàng, Thượng Quan Mẫn đối với roi công của nàng cực kỳ tự tin, nếu Nam Cung Thiên Duệ cho nàng một cơ hội tốt như vậy, nàng đương nhiên muốn chọn phương thức chính mình am hiểu, võ đấu, nàng liền muốn dùng roi trong tay thắng tướng quân trẻ tuổi của Đông Tần quốc này!

Roi vừa ra, như một linh xà, hướng tới Nam Cung Thiên Duệ chạy tới, tốc độ ra tay kia, ngay cả mọi người ở một bên nhìn thấy đều kinh ngạc, Thượng Quan Mẫn này, rõ ràng muốn tiên cơ, đánh người trở tay không kịp!

Chính là, cái này đối với Nam Cung Thiên Duệ mà nói thì là cái gì? Nhìn roi tập kích đến khuôn mặt của hắn, trong mắt xẹt qua một tia hào quang, khẽ nhấc tay một cái, roi kia giống như có sinh mệnh, cuốn lấy cổ tay của hắn, con người căng thẳng, nếu mới vừa rồi roi kia tiếp xúc đến cổ của hắn như vậy giờ phút này bị cuốn lấy nhất định là cổ hắn, hắn đương nhiên biết điều đó có ý nghĩa gì.

Thượng Quan Mẫn thấy hắn né qua một kích, roi chấn động, ý đồ đem roi thu hồi về, nhưng chính lúc này, nàng lại không cách nào thoái mái tự tại như dĩ vãng, nguyên bản roi giống như có sinh mệnh, giờ phút này giống như không nghe lời của nàng, Thượng Quan Mẫn nhìn về phía Nam Cung Thiên Duệ, đối diện là con người tựa tiểu phi tiểu(cười như không cười) của hắn.

Thượng Quan Mẫn thấy hắn né qua một kích, roi chấn động, ý đồ đem roi thu hồi về, nhưng chính lúc này, nàng lại không cách nào thoái mái tự tại như dĩ vãng, nguyên bản roi giống như có sinh mệnh, giờ phút này giống như không nghe lời của nàng, Thượng Quan Mẫn nhìn về phía Nam Cung Thiên Duệ, đối diện là con người tựa tiểu phi tiểu(cười như không cười) của hắn.

Nam Cung Thiên Duệ hít mắt lại, cuốn lấy roi trong tay, dùng sức giật mạnh, lực đạo kia làm cho Thượng Quan Mẫn theo bản năng buông lỏng tay ra.

"A... Người..." Trong lòng Thượng Quan Mẫn thất kinh, trơ mắt nhìn roi của bản thân bị đối phương đoạt đi, chính là rất không cam lòng, khi roi kia lại bị Nam Cung Thiên Duệ không chế, hướng tới cổ của nàng đánh úp lại, thủ pháp giống y như thủ pháp của nàng mới vừa rồi, Thượng Quan Mẫn cơ hồ là theo phản xạ có điều kiện, giống như Nam Cung Thiên Duệ lấy tay ra đỡ.

Roi cũng giống như mới vừa rồi, cuốn lấy cổ tay của Thượng Quan Mẫn, Nam Cung Thiên Duệ thấy thế, cũng không cho nàng thời gian để thở, huy động roi, thân hình chọt lóe, nhanh nhẹn vòng qua Thượng Quan Mẫn, hai vòng như thế, đợi cho hắn dừng lại, hai tay Thượng Quan Mẫn bị trói trước ngực, bị chính roi của nàng chặt chẽ trói lại.

"Tuệ Mẫn công chúa, đa tạ." Tiếng nói hung hậu của Nam Cung Thiên Duệ vang lên, buông lỏng tay cầm roi, nhưng dù đã buông ra nhưng dù Thượng Quan Mẫn cố sức giãy như thế nào đều giãy không ra, oán hận nhìn gương mặt tuấn mỹ của Nam Cung Thiên Duệ liếc mắt một cái, "Hừ!"

Hừ lạnh một tiếng, không nói gì, lấy hành động thay lời nói, bước xuống đài, về tới khu vực phía tây của chính mình, Thượng Quan Mẫn tuy rằng không

cam lòng, nhưng thua chính là thua, là kỹ năng của nàng không bằng người khác, huống hồ, Nam Cung Thiên Duệ người ta mới vừa rồi còn nhường nàng chọn !

"Đồng Tàn Nam Cung Thiên Duệ thắng! Đồng Tàn quốc thắng một!" Cung nhân cao giọng tuyên bố.

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng tướng quân trẻ tuổi này, một thân roi công của Thượng Quan Mẫn, bọn họ đều đã kiến thức qua ,nó giống như được sinh trưởng từ trên người nàng, lần trước ở ngự hoa viên, ngay cả đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dực cũng đã ăn một bới roi trong tay Thượng Quan Mẫn, nhưng hôm nay đối mặt với Nam Cung Thiên Duệ, Thượng Quan Mẫn ngay cả vũ khí của chính mình đều bị cướp , lại thua ở chính roi của nàng.

Bọn họ sớm đã nghe nói qua về vị tướng quân trẻ tuổi của Đồng Tàn quốc này, võ nghệ cao cường, dũng mãnh thiện chiến, quả thật là danh bất hư truyền!

Nhìn Nam Cung Thiên Duệ trở lại chỗ ngồi, trên mặt An Ninh nở rộ một nụ cười,

đối với thân thủ của Nam Cung Thiên Duệ, nàng cho tới bây giờ đều không có hoài nghi, hai năm trước, hần cũng đã thập phần cường hãn, huống chi, lúc này hần còn trải qua hai năm chiến tranh.

"Bắc Yên đại hoàng tử Thương Dực đối Đồng Tàn Ly vương Triệu Cảnh Trạch."

Cung nhân tuyên bố tổ tiếp theo lên sân khấu, đại hoàng tử Bắc Yên quần áo hạnh hoàng cảm y, dẫn đầu đi lên trên đài, từ đầu đến cuối, khoe miệng đều lộ vẻ khinh miệt không chút che giấu, Triệu Cảnh Trạch đi lên, đứng ở trước mặt hần, khí thế rõ ràng yếu đi rất nhiều.

An Ninh xem ở trong mắt, kiếp trước phải vài năm sau khí thế của Triệu Cảnh Trạch mới có thể so với đại hoàng tử Bắc Yên, nhưng hiện tại, dù hần ở trong vãi hoàng tử của Đồng Tàn được xem như là nổi tiếng, nhưng so với Thương Dực, còn kém cỏi hơn rất nhiều.

Sau một vòng rút thăm, đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dực đạt được quyền lựa chọn,

Thương Dực hừ lạnh một tiếng, "Vô đấu."

Quảng ra hai chữ này, khiêu khích nhìn Triệu Cảnh Trạch, Triệu Cảnh Trạch giống như không ngoại lựa chọn của hần, con người căng thẳng, hai người đứng đối diện nhau, trong lòng Triệu Cảnh Trạch tính toán, nếu bản thân mình có thể thắng được đại hoàng tử Bắc Yên này, như vậy, phụ hoàng chắc chắn sẽ càng thêm coi trọng mình, vô luận như thế nào, hần đều phải toàn lực ứng phó.

Nhưng, sau khi hai người giao thủ được vài hiệp, lòng kiên định của Triệu Cảnh Trạch lại bắt đầu dao động , ngày ấy hần từng thấy qua Thương Dực chịu thiệt ở trên tay Thượng Quan Mẫn, nhưng giờ phút này hần lại phát hiện, ngày ấy hần ta có lẽ là cố ý thu liễm.

Đương nhiên , có thể ở trong tay Thập Nhị Sát vây đánh giữ được một thời gian lâu như vậy mà không chết, Thương Dực quả quyết sẽ không phải là một người dễ đối phó.

Hai người quyết đấu, rất nhanh liền có kết quả, Thương Dực cuối cùng dùng một chiêu, đem Triệu Cảnh Trạch đánh quỵ rạp trên mặt đất, thắng bại đã định, nhưng Thương Dực lại như trước không có xu thế muốn thu tay lại, trong mắt xẹt qua một tia sát ý rõ ràng, Triệu Cảnh Trạch này tuy rằng không bằng hần, nhưng năng lực cũng không thấp , con của hoàng đế Đồng Tàn thì như thế nào? Hần liền ngay trên đài này giết hần ta, dù là hoàng đế Đồng Tàn cũng không thể nói cái gì.

Triệu Cảnh Trạch vốn tưởng rằng hần đã bị đánh bại trên mặt đất , trợn mắt nhìn này cũng đã phân ra thắng bại, nhưng không có dự đoán được, chiêu phong sắc bén của Thương Dực một lần nữa đánh úp lại, thẳng hướng tới trên đầu của hần, trong lòng Triệu Cảnh Trạch ngăn ra, sáng tỏ ý đồ của Thương Dực, lập tức rống to ra tiếng, "Ta nhận thua!"

Đại chương kia cách đầu của hần chỉ một chút, nếu lại gần thêm một chút, kết cục của Triệu Cảnh Trạch chỉ có chết, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, hần không thể không phun ra vài chữ khua nhục này, đường đường là vương gia, việc này với hần mà nói không thể nghi ngờ là cực kì nhục nhã.

"Ha ha... Tốt! Nếu nhận thua, vòng này, là Bắc Yên quốc thắng." Trong lòng Thương Dực tuy rằng không cam lòng, thiếu một chút nữa , hần liền có thể giải quyết Ly vương này, nhưng quy củ chung quy cũng là quy củ, hần có thể lợi dụng sơ hở, về việc hần ta chưa nhận thua mà ép hần ta vào chỗ chết, nhưng cũng không thể phá hư quy củ, nếu Triệu Cảnh Trạch đã nhận thua, dưới nhiều ánh mắt đang nhìn như vậy, hần dù có muốn giết hần ta, cũng không được .

Bất quá, Thương Dực cũng không phải là người tốt như vậy , nghĩ đến cái gì, trong mắt xẹt qua một tia ác ý, xoay người nhìn về phía đông khu vực của Sùng Chính đế, khoe miệng gọi lên một nụ cười khinh thường, "Hoàng thượng Đồng Tàn, có gì dị nghị không?"

Thắng bại đã định, ai sẽ dị nghị gì? Nhưng Thương Dực lại cố ý hỏi như thế , tính toán trong lòng tự nhiên là không đơn thuần, dứt lời, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt Sùng Chính đế cứng đờ, tuy rằng cực lực che giấu, nhưng tức giận này Thương Dực vẫn nhìn ra như trước, khoe miệng gọi lên một nụ cười thực hiện được, lập tức ta liếc mắt nhìn Triệu Cảnh Trạch đã bị đánh bại một cái, bước trở về vị trí của hần

Cái này, Ly vương trở về, sợ là sẽ không có gì tốt!

Mới vừa rồi sát ý của Thương Dực, tất cả mọi người đều nhìn thấy, nhưng đối với hành vi tàn nhẫn của đại hoàng tử Bắc Yên này, bọn họ cũng không thể nói cái gì

"Đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dực thắng, Bắc Yên quốc thắng một." Cung nhân tuyên bố nói, mà lúc này Triệu Cảnh Trạch vẫn còn ở trên đài, sắc mặt một trận xanh một trận trắng, nghe thấy cung nhân tuyên bố, hắn cố gắng chống đỡ thân thể đứng lên, vừa nhắc mắt về hướng đông liền chạm ngay vào tầm mắt của Sùng Chính đế, ánh mắt kia chứa lãnh ý làm cho thân thể Triệu Cảnh Trạch cứng đờ, nhất thời hiểu được ý đồ của Thương Dực.

Hắn không giết bản thân mình, liền khơi mào phụ hoàng khiến phụ hoàng bất mãn với mình, làm cho bản thân mình không tốt?

Hay cho một cái Bắc Yên Thương Dực, chẳng những thủ đoạn độc ác, còn am hiểu tâm kế.

Triệu Cảnh Trạch ăn một lớn như vậy, nhưng không thể không đem tức giận cùng không cam lòng nuốt vào trong bụng, đi xuống, trở lại khu vực của Đông Tần quốc, thừa nhận tầm mắt của mọi người, Triệu Cảnh Trạch quỳ mạnh xuống trước mặt Sùng Chính đế, "Phụ hoàng, nhi thần bị đánh bại, thỉnh phụ hoàng trách phạt."

Sùng Chính đế lạnh lùng nhìn Triệu Cảnh Trạch liếc mắt một cái, bị đánh bại? Bị đánh bại còn chưa tính, còn cho đại hoàng tử Bắc Yên có cơ hội cười nhạo hắn ta như vậy, nghĩ đến thân thái mới vừa rồi của Thương Dực, trong lòng tức giận càng đậm, "Cút sang một bên đi, tự xem lại bản thân mình cho tốt."

Đối với đứa con trai này, Sùng Chính đế đều là vô tâm, không thập phần yêu thương, cũng không có bao nhiêu bài xích, nhưng biểu hiện hôm nay của hắn ta quả thật là làm cho chính mình phần nộ.

Triệu Cảnh Trạch cô đơn trở lại vị trí của mình ngồi xuống, tay nắm thành quyền, hắn biết, hôm nay gặp hạn là một kết quả không tốt, nếu muốn bù lại, hắn càng phải trả giá rất nhiều thứ, ánh mắt nhìn về phía vị trí phương bắc, vị trí ngồi của Thương Dực, chỉ thấy hắn đắc ý nhìn mình, trong mắt tràn ngập sắc sảo xem kịch vui.

An Ninh thân nhiên nhìn lướt qua Triệu Cảnh Trạch, giờ phút này hắn cô đơn, thật sự

làm cho người ta cực khoái trí, nghĩ đến ngày ấy hắn bị mình tính kế, khóe miệng trời lên một chút ý cười.

Mấy tổ kế tiếp đều không có người Đông Tần quốc tham dự, sau mấy tổ, liền đến phiên Thương Dịch đối Nam Chiếu quốc Sở thái tử

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Trả giá lớn (2)

Hai người rút thăm, Thương Dịch được quyền lựa chọn, cơ hồ là không hề trì hoãn, Thương Dịch lựa chọn võ đấu, mà kết quả cũng tự nhiên có thể nghĩ, Sở thái tử là người tàn nhẫn, cổ tay độc đáo, nhưng ở trước mặt Thương Dịch, hắn cũng rơi xuống hạ phong, bất quá, Thương Dịch không giống như Thương Dực đuổi tận giết tuyệt.

Đông Tần quốc Thương Dịch thắng, kế tiếp có người Đông Tần quốc tham dự mấy lần, Đông Tần quốc sáu trận thắng ba trận bại, Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cẩm, Hải Táp, Vân Cẩm, Thiệu Hoa quận chúa, không hề nghi ngờ là toàn thắng, Triệu Cảnh Trạch thua ở trong tay Thương Dực, Triệu Thiên Lâm bại bởi Chiêm Quyết Bắc Yên quốc, mặt khác chính là An Lạc Phong bại cho Tây Lăng quốc Thượng Quan Thu Nhận.

Toàn bộ trận đấu chỉ còn lại có một vòng cuối cùng, thế cục toàn trường phân biệt là: Bắc Yên quốc bảy trận thắng, Đông Tần quốc sáu trận thắng, Tây Lăng quốc bốn trận thắng, Nam Chiếu quốc hai trận thắng.

Bắc Yên quốc dẫn trước Đông Tần một trận thắng, nhưng giờ phút này thế cục cũng đã đến hồi gay cấn, không vì cái gì khác, đơn giản là vòng quyết đấu cuối cùng, vừa vặn là Đông Tần quốc nhị công tử cùng Nam Chiếu quốc Trầm Hương.

Một ván giờ phút này có vẻ càng trọng yếu, nếu là Đông Tần nhị công tử thắng, thế cục liền thành Bắc Yên quốc cùng Đông Tần quốc ngang tay, vậy thì mỗi bên sẽ phái ra một người, cuối cùng quyết đấu, một trận quyết định thắng bại.

Nhưng nếu là nhị công tử bại trong tay Nam Chiếu quốc Trầm Hương, như vậy, tứ quốc lần này Bắc Yên quốc chiến thắng.

Có thể nghĩ, một ván này, không chỉ có là Đông Tần quốc cùng Nam Chiếu quốc giằng co.

Dưới đài, An Ninh một thân nguyệt nha đứng dậy, đang muốn lên đài, liền nghe được Sùng Chính đế thấp giọng gọi lại, An Ninh giật mình, chấp tay, "Hoàng thượng có gì phân phó?"

Về mặt Sùng Chính đế nghiêm túc, đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, vỗ vai nàng, "Nhị công tử, nếu người thắng được một ván này, trăm nhất định sẽ ban thưởng cho người, đem Minh Nguyệt công chúa gả cho người làm vợ như thế nào? Như vậy người sẽ là phò mã của Đông Tần quốc, là một nửa con trai của trăm!"

Ánh mắt Sùng Chính đế chân thành, nhưng cũng làm An Ninh nháy mắt cứng đờ, khóe miệng nhin không được run rẩy, đem Minh Nguyệt công chúa gả

cho nàng làm vợ? Đây...

"Hoàng thượng, thảo dân sẽ dốc hết toàn lực, về phần Minh Nguyệt công chúa, không cần phải như vậy!" An Ninh từ chối, không nói đến Minh Nguyệt công chúa kia mất cao hơn người, nàng xin miễn thứ cho kẻ bất tài, riêng là khi biết thân phận mình, chính mình vốn là một nữ tử, sao có thể thú Minh Nguyệt công chúa làm vợ?

An Ninh không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, điều này làm cho Sùng Chính để nhú nhú mày, sắc mặt trầm xuống, "Như thế nào? Chớ không phải là Minh Nguyệt công chúa của trẫm không xứng với người?"

Hắn vì khinh lệ nhị công tử này toàn lực ứng phó, mới bỏ ra chỗ tốt như vậy, phò mã Đông Tàn quốc, ai mà không tranh nhau muốn cướp a, nhưng nhị công tử này thế nhưng...

Vân Cẩm ở một bên, nung mị phong dưới mặt nạ gấu trúc thành một cái tuyến, mà Thương Dịch cũng cố nén cười, vuốt ve ly trà trong tay, nhìn nét khó xử trên mặt An Ninh, ý cười khoe miệng càng phát ra nồng đậm.

"Đây... Là thảo dân không xứng với Minh Nguyệt công chúa, Minh Nguyệt công chúa kim chi ngọc diệp, nên gả cho vương công quý tộc, thảo dân không dám vọng tưởng." An Ninh giật mình, nhưng rất nhanh liền trấn định xuống, thông dong ứng đối, ý đồ của Sùng Chính để, nàng hiểu được, hắn dùng Minh Nguyệt công chúa đến mượn sức chính mình, không thể nghi ngờ là nói cho mình biết, vô luận như thế nào đều phải thắng được ván này, dù là cùng Bắc Yên quốc bất phân thắng bại, cũng có thể đoạt được một cơ hội khác để quyết đấu, nhưng nàng thật không có cách nào thú Minh Nguyệt công chúa a!

Nghe An Ninh nói như vậy, sắc mặt Sùng Chính để mới có chút dịu đi, nhưng nghĩ đến tầm quan trọng của lần thắng bại này, mi tâm như trước không thể giãn ra, "Nhị công tử..."

"Cậu, nếu nhị công tử đã nói sẽ dốc hết toàn lực, nói được thì làm được, cậu cứ yên tâm, nhị công tử nên lên sân khấu rồi." Thương Dịch thu liễm tươi cười, mở miệng nói, nếu hắn không thay An Ninh giải vây, lấy sự để ý của cậu đối với thắng bại của ván này, sợ là sẽ đem Minh Nguyệt công chúa đưa cho An Ninh thì mới có thể bỏ qua.

Sùng Chính để suy tư một lát, thấy Nam Chiêu quốc Trầm Hương đã đứng ở trên đài chờ, hướng tới An Ninh khoát tay áo, ý bảo An Ninh lên sân khấu, hắn hiện tại cũng chỉ có thể cầu nguyện, nhị công tử này đừng cho hắn thất vọng a!

An Ninh cảm kích nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, lập tức hướng lên trên đài với Trầm Hương, tầm mắt của mọi người đều tập trung ở trên người hai người trên đài.

Cung nhân chủ trì rút thăm, An Ninh cùng Trầm Hương đều tự rút một thăm, An Ninh nhìn thấy kí hiệu trên lá thăm của mình, khoe miệng giơ lên một độ cong sáng lạn.

"Đông Tàn quốc nhị công tử có quyền quyết định." Cung nhân tuyên bố nói, một ván này, vô luận là người nào bốc trúng, đều có vẻ cực kì quan trọng, ai chiếm được tiền cơ, liền cách thắng lợi tiến thêm một bước.

An Ninh có quyền quyết định, làm cho Sùng Chính để thở ra một hơi, cũng làm cho thần sắc của mọi người nghiêm túc hẳn lên, từ lúc An Ninh lên sân khấu, tầm mắt của đại hoàng tử Bắc Yên chưa từng dời đi thân thể của nàng.

Nói thật, lúc trước, ở trong mười người của Đông Tàn quốc, trừ bỏ Thương Dịch, ai hẳn đều không có để vào mắt, mà nhị công tử trước mắt này, xem tuổi tác, bất quá mười lăm mười sáu tuổi, lại nhìn như trời gà không chặt, trái lại Nam Chiêu quốc Trầm Hương, tuy rằng là một nữ tử, nhưng từ trong ánh mắt, liền có thể thấy được nữ tử này không giống những tiểu thư đường ở khuê phòng, chỉ cần là võ đấu, ngược lại là Trầm Hương có thể đắc thắng.

Nhưng giờ phút này là do nhị công tử có quyền quyết định, nếu hắn lựa chọn văn đấu, như vậy kết quả liền khó mà nói.

Tay Thương Dịch không ý thức nắm thật chặt, một ván này chỉ có Đông Tàn quốc thua, Bắc Yên của hắn mới chính thức thắng lợi, cho nên, một ván này, nhị công tử kia phải thua, trong mắt xẹt qua một tia ngoan độc, nhị công tử nếu là chọn văn đấu, như vậy hắn phải tìm cách phá hư mới được.

"Nhị công tử, thỉnh lựa chọn." Cung nhân thúc giục nói.

An Ninh nhìn nữ tử đứng ở đối diện mình, nghĩ đến nàng ta chính là người mua người giết nàng, đáy mắt xẹt qua một tia lãnh ý, nhưng khoe miệng vẫn tươi cười như trước không có biến mất, "Võ đấu!"

An Ninh phun ra hai chữ, khiến mọi người đều ồ lên, thần sắc khác nhau.

Bọn họ phán đoán quyết định của nhị công tử không khác mấy so với phán đoán của Thương Dịch, nếu là văn đấu, còn khả năng thắng, một công tử giống như tay trời gà không chặt như vậy, lại chọn võ đấu, mà nữ tử Trầm Hương trước mắt này, rõ ràng chính là có vài phần võ công, nhị công tử này chớ không phải là tự tìm đường chết chứ?

Trầm Hương đứng đối diện hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, nghe thấy An Ninh phun ra hai chữ "Võ đấu", khoe miệng giơ lên một chút khinh thường, lạnh lùng trong mắt lóe ra quang mang, nàng từ nhỏ đã bị huấn luyện, đừng nói là võ đấu đơn thuần, ngay cả là giết người, nàng cũng không chút nào nương tay, nghĩ đến nhiệm vụ mà chính mình còn chưa có hoàn thành, con người Trầm Hương căng thẳng, bởi vì nhiệm vụ lần đó trong khu vực săn bắn thất bại, phụ hoàng mệnh lệnh cho Sở thái tử một tháng không cho nàng giải dược, trừ bỏ chính nàng, không có ai biết mấy đêm này nàng chống đỡ như thế nào, không có giải dược, nàng chỉ có thể đau chừng một ngày một đêm, thậm chí so với đặt mình trong địa ngục còn muốn chịu tra tấn hơn.

Ai có thể nghĩ đến, phụ hoàng của nàng vì muốn không chế nàng cho tốt, thế nhưng tự mình hạ được trên thân thể của nàng, mỗi tháng đều cần giải được áp chế, bức bách nàng không ngừng vì Nam Chiếu quốc làm việc, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư kia, liên làm Vũ Dương công chúa chết, Sở thái tử không có biện pháp ra mặt, liền từ trong tay “nhà hoàn” như nàng ra mặt thỉnh sát thủ, nhưng tiếc rằng An Ninh kia mệnh thật lớn, đối mặt với nhiều người như vậy, cũng không biết làm thế nào lại có thể sống sót.

Trầm hương biết, hôm nay bản thân nếu không thắng lợi, như vậy, chờ đợi nàng đó là sự thống khổ một lần nữa, may mà, nhị công tử này lại đụng trúng nàng, như vậy trận này nàng thắng chắc rồi.

"Ai..." Sùng Chính để thờ dài thật to, sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi.

Ngay cả Vân Cẩm cũng nắm chặt bàn tay, hần biết, Ninh Nhi cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, nếu luận văn đấu, như vậy Ninh Nhi tất thắng không thể nghi ngờ, nhưng nếu là võ đấu, Ninh Nhi chỉ sợ... chẳng phải nàng không có võ công sao?

Lực chú ý của Thương Dịch cũng không nằm ở sự lựa chọn của An Ninh, mà là ở trên người đại hoàng tử Bắc Yên, cùng với bên Nam Chiếu quốc, một ván này rất quan trọng, chính vì như vậy, hần mới không thể không đề phòng, quốc chủ Nam Chiếu quốc và đại hoàng tử Bắc Yên cũng không phải là quân tử quang minh lỗi lạc gì, mặc dù là An Ninh chọn võ đấu, làm cho hai bên đều thả lỏng sự cảnh giác, hần cũng như trước không thể lơ lỏng.

"Kia liền bắt đầu đi!" đại hoàng tử Bắc Yên cao giọng mở miệng, ý cười nơi khóe miệng hơn vài phần đắc ý, hần là khẩn cấp muốn nhìn thấy nhị công tử này thua ở trên tay Trầm Hương, như vậy Bắc Yên hần mới chính thức chiến thắng.

An Ninh cùng Trầm Hương đều tự đứng ở một bên, cách xa nhau mấy thước, đều tự nhìn đối phương, khóe miệng Trầm Hương gợi lên một chút lãnh ý, từ trong giày rút ra một thanh chủy thủ, tất cả mọi người đều cả kinh, trừ bỏ Thượng Quan Mẫn mới vừa rồi có dùng roi, người khác đều đánh bằng bàn tay trần, Sùng Chính để đứng mạnh dạn, đang muốn kháng nghị, liền nghe được đại hoàng tử Bắc Yên mở miệng trước một bước "Quy tắc cũng không nói không thể sử dụng chủy thủ."

Sùng Chính để còn chưa có xuất khẩu, liền bị nén trở về, lại chỉ có thể ở trong mắt mọi người ngồi trở về.

Thương Dịch nhìn sắc mặt khó coi tới cực điểm của Sùng Chính để, ý cười nơi khóe miệng càng đậm, luận võ đấu, thắng lợi nghiêng về phía Trầm Hương, hiện tại trong tay nàng lại có thêm một thanh chủy thủ, thanh chủy thủ phiếm hàn quang, vừa thấy chính là bảo bối chém sắt như chém bùn, xem ra, Trầm Hương này sợ không chỉ muốn giành thắng lợi thôi à!

Trầm Hương giống như trong suy nghĩ của Thương Dịch, muốn không chỉ có là thắng lợi, còn muốn mạng của đối thủ, lần trước bởi vì chuyện của An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, nàng nhận hết tra tấn, nếu nhị công tử trước mặt này là người Đông Tần quốc, nàng đương nhiên muốn đòi lại một ít lợi tức, bằng không, khó tiêu oán khí cũng không cam lòng trong lòng nàng, nàng nhất định phải chờ trước khi hần nhận thua phải lấy mạng của hần ta.

Sát ý của nàng, lọt vào trong mắt An Ninh, trong lòng cũng là lo lắng, Trầm Hương này,

Muốn dồn nàng vào chỗ chết sao? An Ninh bình tĩnh nhìn đối phương, cũng không có động tác khác, mà Vân Cẩm sớm đã đứng lên, tựa hồ là tùy thời chuẩn bị cứu An Ninh trong lúc nguy hiểm.

Quốc chủ Nam Chiếu quốc cùng với Sở thái tử, đáy mắt đều là xét qua một tia quang mang không dấu vết, tuy rằng một ván thắng thua này, đối bọn họ quan hệ không lớn, nhưng nghĩ đến đoạn thời gian trước khi hai nước giao chiến, bọn họ thảm bại ở trong tay Đông Tần quốc, Vũ Dương công chúa còn chết, còn phải đem Sở thái tử đến Đông Tần quốc làm con tin, bọn họ không thể kìm nén được sự tức giận trong lòng, vừa vặn, nếu Trầm Hương ở trên đài giết nhị công tử của Đông Tần quốc mà không trái qui định, như vậy cũng có thể giảm bớt sự ảm ức trong lòng họ.

Hai người đều chung một ý định, huống hồ, giờ phút này bọn họ cũng nên cùng Bắc Yên quốc liên minh, bọn họ tình nguyện Bắc Yên quốc giành được chiến thắng, cũng không nguyện để cho tiện nghi này rơi vào trong tay Đông Tần quốc.

Trầm Hương nắm chủy thủ, không cho An Ninh có cơ hội thờ dốt, thân hình nhanh nhẹn chợt lóe, giống như một con mèo, rất nhanh đánh về phía An Ninh, lúc này, tất cả mọi người đều cảm nhận được khí thế của Trầm Hương, nhất là cổ sát ý ngoan lệ kia, bọn họ tựa hồ tưởng tượng được, nhị công tử tay trái gà không chặt này, bị chủy thủ sắc bén này đâm trúng, xé rách như thế nào.

Nam Chiếu quốc chủ, Sở thái tử cùng với đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dịch đều cười, cười đến tràn đầy tự tin, nhưng đột nhiên, bóng dáng đang hướng tới đối thủ tự nhiên khựng cứng lại, đứng ở nửa đường, mấy người biến sắc, ánh mắt nhìn về phía nhị công tử kia, lại chỉ thấy hần cười ôn hòa, làm cho người ta như gió xuân.

Trầm Hương cũng là bất khả tư nghị (không thể tin được) nhìn man từ đối diện, nàng thậm chí không biết là có chuyện gì xảy ra, thân thể của chính mình liền không thể động đậy, giống như bị rửa định thân, nàng đương nhiên biết không có cái gì gọi là rửa định thân, nhưng nàng lại không nghĩ ra, chính mình cùng nhị công tử này còn cách có mấy bước, đối phương căn bản ngay cả chạm vào đều không có đụng tới chính mình, nhưng... Giờ phút này, đây là cái tình huống gì?

Không chỉ là bản thân Trầm Hương giật mình nghi hoặc, mà tất cả mọi người ở đây đều khó hiểu nhìn hai người này, không rõ tình huống giờ phút này.

"Trầm Hương, động thủ!" Nam Chiếu quốc chủ lớn tiếng thúc giục, tươi cười trên mặt mới vừa rồi sớm đã biến mất hầu như không còn, cũng không để ý điều gì, thanh âm đủ để cho tất cả mọi người ở đây nghe rõ ràng hiểu được.

Trầm Hương trong lòng giật mình, động thủ? Nàng cũng muốn động thủ, nhưng thân thể của nàng cứng ngắc, không chịu không chế, nàng động thủ như

thế nào?

Nhị công tử này, rốt cuộc đối với nàng làm cái gì? Nhưng lại thần không biết quỷ không hay, ngay cả chính đương sự là nàng, đều không có nhìn thấy hấn ra tay như thế nào.

Trên thực tế, ở trong mắt mọi người, An Ninh cũng không nhúc nhích một chút nào, càng không cần nói là ra tay, tình thế đột nhiên đại biến, làm cho bên Đông Tần quốc cũng giật mình không nhỏ, ngay cả Vân Cẩm cũng giống như đang mơ, Ninh Nhi nàng... Mới vừa rồi hấn bỏ lỡ cái gì sao? Bọn người Hải Táp, Tô Cẩm, Nam Cung Thiên Duệ, cùng với Thiệu Hoa quận chúa cũng cùng ý tưởng với Vân Cẩm, mới vừa rồi bọn họ có phải bỏ lỡ cái gì hay không?

Trên thực tế, ở trong mắt mọi người, An Ninh cũng không nhúc nhích một chút nào, càng không cần nói là ra tay, tình thế đột nhiên đại biến, làm cho bên Đông Tần quốc cũng giật mình không nhỏ, ngay cả Vân Cẩm cũng giống như đang mơ, Ninh Nhi nàng... Mới vừa rồi hấn bỏ lỡ cái gì sao? Bọn người Hải Táp, Tô Cẩm, Nam Cung Thiên Duệ, cùng với Thiệu Hoa quận chúa cũng cùng ý tưởng với Vân Cẩm, mới vừa rồi bọn họ có phải bỏ lỡ cái gì hay không?

Duy độc chỉ có Thương Dịch khước miệng gọi lên một nụ cười, mơ hồ biết đã xảy ra cái gì, nhưng dù là như vậy, sự cảnh giác trên người hấn cũng không có biến mất

An Ninh vẫn cười một cách vô hại như trước, nhìn Trầm Hương trước mặt, đến gần nàng ta, ở trong tầm mắt của mọi người, đem chủy thủ trong tay nàng lấy ra, cố ý vô tình xẹt qua cổ tay áo của Trầm Hương, chỉ là đụng nhẹ một cái nhưng tay áo lập tức bị cắt thành hai đoạn rơi trên mặt đất.

"Quả thật là một chủy thủ tốt" An Ninh nhíu mày, nhân nhả thương thức, nếu cái chuôi chủy thủ này xẹt qua không phải quần áo, mà là thân thể con người, như vậy kết quả có thể tưởng tượng được

Trầm Hương giật mình trừng mắt nhìn An Ninh, giờ phút này nàng ta cả người cứng ngắc, ngay cả đầu lưỡi đều không động đậy được, cả người giống như đông cứng, nhị công tử này, rốt cuộc là làm như thế nào?

Tựa hồ là nhìn ra nghi vấn của nàng, nhưng An Ninh làm sao có thể trước mặt công chúng đem bí mật nói ra? Nàng sở dĩ lựa chọn võ đấu, không phải chính mình tìm thua, nàng không có hoàn toàn nắm chắc, thì làm sao có thể quyết định? Đừng quên, nếu là Đông Tần quốc thua, như vậy mục đích mà nàng đến lần này liền không thể đạt được.

Cơ hội tốt như vậy, nàng có thể nào buông tha? Huống hồ, thời điểm đối mặt với Trầm Hương, nàng muốn không chỉ là thắng mà thôi, đối với nữ tử từng mua người giết nàng, nàng làm sao có thể nhân từ nương tay? Mới vừa rồi tất cả mọi người thấy được, Trầm Hương muốn cũng không chỉ là thắng, còn muốn mạng của nàng, mặc dù nàng trước mặt là một "Nhị công tử", nàng ta vẫn như cũ đối nhị công tử này sinh ra sát ý, một lần nàng cũng không tha thứ, còn nói gì đến tận hai lần muốn giết nàng!

Con người của đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dực căng thẳng, mặc kệ rốt cuộc là bởi vì sao, giờ phút này Trầm Hương kia lại không thể động đậy, chuyện này thực làm cho hấn tức giận mãnh liệt, Trầm Hương trước mặt này bây giờ trước mặt đối thủ giống như cá nằm trên thớt mặc người đến xâm lược.

Không được, hấn không thể để cho Đông Tần quốc thắng như vậy, một ván này Nam Chiêu quốc Trầm Hương hiển nhiên là không thể có cục diện thắng lợi, nhưng nếu một ván này thành ngang tay, như vậy cuối cùng bên thắng vẫn là Bắc Yên quốc!

Nghĩ đến cái gì, nhân tình đại hoàng tử Bắc Yên Thương Dực sáng lên, ra một quyết định

Mà lúc này, Nam Chiêu quốc chủ đối với Sở thái tử ra hiệu bằng mắt, bọn họ cùng đại hoàng tử Bắc Yên giống nhau, tuyệt đối không thể để cho ván này thua được, mặc dù là ngang tay, cũng không thể để cho Đông Tần quốc chiếm được tiện nghi!

Sở Thái tử là người thông minh, một ánh mắt, hấn liền hiểu được ý, thậm chí rất nhanh nghĩ tới biện pháp.

"Người đã nhận thua chưa?" Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, cao giọng mở miệng, biết rõ Trầm Hương hiện tại ngay cả đầu lưỡi đều không động đậy, quả quyết là không có cách nào mở miệng trả lời câu hỏi của nàng, mà đây cũng là điều nàng muốn, trước khi nàng ta chưa nhận thua, nàng muốn giết nàng ta sẽ không có ai giám nói gì.

Chính lúc này, hai luồng khí thể sắc bén hướng tới An Ninh đánh úp lại, từ hai phương hướng, phân biệt đến từ Bắc Yên Thương Dực cùng với Nam Chiêu Sở thái tử, An Ninh tự nhiên là không có nhận thấy trước được, khi nàng nhận biết được có hai ám khí sắc bén hướng nàng bắn tới, nhưng hai mũi ám khí còn chưa kịp chạm vào thân thể nàng liền chỉ nghe hai tiếng boong boong giống như có cái gì va chạm vào nhau, hai mũi ám khí nguyên bản hướng tới chính mình nay lại bị lệch quỹ đạo, leng keng hai tiếng, cuối cùng ghim vào trên cây cột.

"Đại hoàng tử, người nhưng muốn can thiệp trận đấu của hai người bọn họ?" Thương Dịch cao giọng mở miệng, thanh âm đủ để cho mọi người bên trong đại điện đều nghe được rành mạch, tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía chỗ ngồi của Bắc Yên đại hoàng tử, chỉ thấy hấn mi phong nhíu chặt, hình như không cam lòng, lại hình như có một tia thống khổ.

Thương Dực âm thầm cắn răng thấp rủa, vì ý đồ của chính mình bị vạch trần, càng thêm đau đớn vì cổ tay chỉ mình đang không ngừng chảy ra máu tươi.

Thương Dịch chết tiệt, nhưng lại làm hỏng việc tốt của hấn, còn... Mới vừa rồi hấn dùng ám khí, ý đồ âm thầm làm nhị công tử trên đài bị thương, làm cho ván này biến thành ngang tay, nhưng ngàn tính vạn tính, nhưng lại không dự đoán được nửa đường còn xuất hiện một tên Thương Dịch, phá hủy việc tốt của hấn, không chỉ có như thế, còn làm hấn bị thương ở tay.

Người ngoài nhìn không ra chút khác thường nào, nhưng cổ tay của hắn cũng không biết bị lợi khí gì cắt vào, trừ bỏ thương đến động mạch, thậm chí lan đến gân cốt, hắn biết, nếu không ly khai xử lý miệng vết thương, hắn dù không đổ hết máu mà chết thì cũng đứt hết gân tay, như vậy bàn tay này của hắn xem như bị hủy.

Trong lòng không cam lòng, nhưng hắn cân nhắc lại lợi hại, lại cũng không thể không đứng lên, giờ lên một chút tươi cười, "Quy củ quy định, những người khác không can thiệp trận đấu của hai người trên đài, ta làm sao có thể vi phạm quy củ? Thật có lỗi các vị, bản cung có việc đi trước một bước."

Đứt lời, liền đối với Chiêm Quyết bên cạnh ra hiệu bằng mắt, ra lệnh cho hắn làm chủ đại cục sau khi chính mình rời đi.

Thương Dục không cam lòng rời đi, hắn làm sao biết được ngay từ đầu Thương Dịch đã sớm phòng bị hắn gian lận, hắn làm sao có thể để Thương Dục đạt thành tâm nguyện? Không chỉ là vì một ván thắng bại này, nguyên nhân lớn hơn chính là an nguy của Ninh Nhi.

Thương Dục toàn tâm nghĩ âm thầm bảo hộ Ninh Nhi, tự nhiên là sẽ không lưu tình, cho nên, hắn dùng một ám khí chặn lại ám khí mà Thương Dục công kích Ninh Nhi đồng thời, cũng hướng tới vị trí của Thương Dục phát ra một ám khí, kia không phải phi tiêu, mà là lưỡi dao, sắc bén vô cùng, trực tiếp bay về phía cổ tay của Thương Dục, mới vừa rời nhìn thấy Thương Dục vội vàng rời đi, liền biết Thương Dục bị thương nhất định không nhẹ, này coi như là cho hắn một cái giáo huấn.

Mà một bên khác, Sở thái tử cũng đang âm thầm hướng tới An Ninh phát ra một ám

khí, bất quá một ám khí này cũng không phải bị Thương Dịch chặn đứng, mà là do người bọn họ không lường trước được, người nọ không phải người khác, đúng là Thuyền vương Hải Táp!

An Ninh cảm kích nhìn thoáng qua Thương Dịch, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người Hải Táp, lại chỉ thấy lam mâu của hắn vi tiếm, khóe miệng gợi lên một chút tà mị.

Hải Táp đón nhận tầm mắt của An Ninh, mâu trung hỗn loạn vài phần khiêu khích, lại nhìn hướng Sở thái tử, đáy mắt xẹt qua một phần âm lãnh, hừ, muốn làm bị thương nô lệ của Thuyền vương Hải Táp hắn? Không được hắn cho phép, ai có thể có cái lá gan kia?

Nhị công tử này, mới vừa rồi không thấy hắn ra tay, cũng đã chế trụ được đối phương, năng lực của hắn thật vượt qua dự tính của bản thân hắn, bất quá, càng như thế, liền càng khơi dậy ham muốn chinh phục của Hải Táp, hắn cũng không có quên, đợi lát nữa hai người còn có một cuộc đánh cuộc, hắn là quân tử, tự nhiên là sẽ không để cho đối thủ trước đó bị thương, chính mình chiếm tiện nghi, muốn đấu liền quang minh chính đại đấu, hắn muốn quang minh chính đại làm cho nhị công tử này thân phục dưới chân hắn, trước mặt mọi người nhận chủ.

An Ninh giống như nhìn ra tâm tư của Hải Táp, mâu quang vi liếm, trong lòng nàng vẫn như trước cảm kích Hải Táp ra tay mới vừa rồi, Thuyền vương này, quả thật là một người quân tử đường đường chính chính.

An Ninh thu hồi tầm mắt, đem lực chú ý một lần nữa quay lại trên người Trầm Hương, trải qua một cái nhạc đệm mới vừa rồi, mọi người càng thêm im lặng vài phần, Sở thái tử tuy rằng mới vừa rồi ẩn nấp ra tay, nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra vài phần manh mối, giờ phút này đều không khỏi thêm chú ý đến phía Nam Chiếu quốc, nói là chú ý, nên nói là giám sát, giám sát bọn họ có thể hay không lại làm ra việc trái với quy củ.

An Ninh thân nhiên quét mắt nhìn Sở thái tử liếc mắt một cái, thân thủ đem Trầm Hương đỡ lên ở, nắm chặt chủy thủ, không chút do dự hướng về phía gân xanh nơi mắt cá chân của Trầm Hương, nhẹ nhàng xẹt qua, Trầm Hương toàn thân cứng ngắc, không cảm giác đau chút nào, chính là vì như vậy, ngay cả nàng chịu thống khổ lớn như vậy, cũng sẽ không kêu ra tiếng, mà điều này chính là thứ An Ninh muốn, lúc này không đau, không có nghĩa là về sau sẽ không đau, chỉ cần được lực trên người nàng ta biến mất, khôi phục tri giác, ngēnh đón nàng là cái gì, liền có thể nghĩ.

"Người đã nhận thua chưa?" An Ninh lại một lần nữa mở miệng hỏi, từ trong mắt Trầm Hương, nàng thấy được lùi bước, sợ hãi, cùng cầu xin tha thứ, nhưng này lại như thế nào? Nếu chính mình ở trong tay Trầm Hương, Trầm Hương sợ là sẽ không chút do dự giết chính mình, nàng đã hai lần đối với mình xuống tay, mình làm sao có thể thủ hạ lưu tình?

"Người đã nhận thua chưa?" An Ninh lại một lần nữa mở miệng hỏi, từ trong mắt Trầm Hương, nàng thấy được lùi bước, sợ hãi, cùng cầu xin tha thứ, nhưng này lại như thế nào? Nếu chính mình ở trong tay Trầm Hương, Trầm Hương sợ là sẽ không chút do dự giết chính mình, nàng đã hai lần đối với mình xuống tay, mình làm sao có thể thủ hạ lưu tình?

Như mong muốn của An Ninh, không đợi cho nàng ta trả lời, An Ninh đơn giản lưu loát huy mấy đao, nhìn như mềm nhẹ, lại đủ để cắt đứt gân tay gân chân của nàng ta, mà hành động của nàng ở trong mắt mọi người, lại không chút phật lòng, đương nhiên, ở đây rất nhiều người cũng không rõ tính huống giờ phút này của Trầm Hương, làm sao có thể biết chỉ vài động tác của An Ninh đã cắt đứt gân tay gân chân của nàng ta? Nếu thật sự là bị cắt gân tay gân chân, làm sao có thể bình tĩnh như Trầm Hương giờ phút này? Đương nhiên là sẽ không, đau đớn khi bị cắt đứt gân tay gân chân, dù chỉ nghĩ thôi cũng khiến da đầu người ta run lên, cả người phát run.

Ngay cả Trầm Hương giờ phút này, sợ cũng không biết thân thể của chính mình đã bị thương cái gì, cả người nàng cứng ngắc, giống như ngay cả ý thức đều đã bị đông cứng lại, từ đầu đến cuối, nàng cũng không biết đã làm sai cái gì, nhị công tử trước mặt này rốt cuộc đã làm gì trên thân thể nàng.

"Chúng ta thua." Không ngoài dự liệu, Sở thái tử chợt mở miệng, vẫn giả bộ ôn nhuận như trước đi ra.

An Ninh nhún vai, bỏ chủy thủ trong tay ra, nếu đối phương đã nhận thua, như vậy cũng liền thôi, bất quá... Nghĩ đến chính mình cho Trầm Hương một cái giáo huấn, không chết cơ hồ so với chết còn thống khổ hơn.

"Đa tạ !" An Ninh chấp tay, khoe miệng khinh dương, trên gương mặt tuấn mỹ nở rộ một nụ cười làm cho người ta đẹp mắt, tất cả mọi người nhìn xem không khỏi ngây người, bọn họ căn bản đều đối với nhị công tử này không ôm hy vọng gì, nhưng kết quả này... Bọn họ đúng là không thấy rõ hẳn rốt cuộc là ra tay như thế nào, liền chế trụ được đối thủ, thắng được một ván này.

"Ha ha..." Sùng Chính để đầu tiên cười lớn ra tiếng, vui sướng đến mức không có từ ngữ gì để nói, tự mình đi lên trước, "Tốt! Tốt!"

Nhị công tử này, dọa hấn nhảy dựng, nhưng chung quy là không có làm cho hấn thất vọng, "Ngươi lập công lớn rồi a!"

Nếu là đặt ở thời điểm khác, thắng một ván liền không tính cái gì, nhưng ở cục diện như thế này, một ván thắng của nhị công tử là mấu chốt quá nhiên là lập công lớn.

"Nói nói ngươi muốn thưởng cái gì, nếu không thì nghĩ đến lời đề nghị mới vừa rồi của trẫm?" Sùng Chính để cười đến cười toe toét, càng xem nhị công tử này, trong lòng liền càng là thích.

Đề nghị mới vừa rồi? Minh Nguyệt công chúa sao? Đa mặt An Ninh vi trừu, "Tạ hoàng thượng ân điển, thảo dân chỉ hy vọng hoàng thượng có thể hứa hẹn tha thứ thảo dân một tội liên tốt."

Nàng hiện tại là nữ phần nam trang, nếu đến lúc đó bị hoàng đế phát hiện, phạt tội khi quân, như vậy mất nhiều hơn được.

Sùng Chính để gạt mình, không chút suy nghĩ liền đáp ứng, "Tốt, trẫm liền như ngươi mong muốn."

Hiện nay, ván này thắng là đại cục đã định, An Ninh trở lại vị trí của mình, Vân Cẩm đầu tiên đi lên, cho nàng một cái ôm, ở trong mắt người bên ngoài, đây là huynh đệ tình

thâm, nhưng ở trong mắt Thương Dịch vì biết được thân phận thật của An Ninh, cũng là một tâm tư khác.

Nắm chặt ly trà trong tay, mâu trung ngưng tụ một chút thâm trầm, trong lòng ghen tuông, thấy ngân diện công tử kia rất nhanh liền buông lỏng An Ninh ra, mi tâm mới thoáng giãn ra, hấn tin tưởng, nếu hai người còn không xa rời nhau, như vậy hấn chắc chắn tiến lên đem hai người cách ra.

"Hoàng thượng Đông Tàn, nay tình thế, Bắc Yên quốc ta cùng Đông Tàn quốc đều có bảy trận thắng, hiện tại cao hứng, không khỏi quá sớm." Bắc yến Thương Dục đã rời đi, mở miệng là mới vừa rồi thắng Triệu Thiên Lâm Chiêm Quyết.

Chiêm Quyết sinh ra trong tam đại thế gia của Bắc Yên Chiêm gia, ở Bắc Yên quốc địa vị tự nhiên là không thể khinh thường, đoàn người này, lấy Bắc Yên đại hoàng tử Thương Dục cầm đầu, dưới Thương Dục chính là Chiêm Quyết.

Sùng Chính để cũng không có bởi vì lời của hấn mà mất đi tươi cười, ngược lại cười đến đắc ý, "Một khi đã như vậy, kia liền nhờ Chiêm công tử phái một người ra thi đấu!"

Chiêm Quyết vừa nghe, tự nhiên là việc nhân đức không nhường ai, đi nhanh ra, Sùng Chính để nhìn hấn một cái, lập tức cấp Thương Dịch một ánh mắt, "Địch nhi, cái này giao cho ngươi."

Khỏe miệng Thương Dịch khẽ nhếch, đứng dậy tiến lên, Chiêm Quyết nhìn thấy Thương Dịch tiến lên, rõ ràng nhú nhú mày, hấn mới vừa rồi tuy rằng thắng Triệu Thiên Lâm, nhưng chính mình so với Thương Dịch, sợ là kém hơn vài phần, nhưng giờ phút này, cũng đã không có đường lui.

Sau khi rút thăm, Chiêm Quyết lấy được quyền quyết định, Chiêm Quyết trong lòng vui vẻ, "Văn đầu, thỉnh Thần vương điện hạ bồi tại hạ chơi một ván cờ như thế nào?"

Chiêm Quyết này là một người chơi cờ rất giỏi, nghe nói Bắc Yên hoàng đế cũng là người chơi cờ cực giỏi, nhưng cũng từng liên tiếp bại bởi Chiêm Quyết, mọi người Bắc Yên gọi Chiêm Quyết là kỳ vương, hấn chọn thứ mà mình am hiểu nhất đương nhiên là vì muốn thắng Thương Dịch.

Thương Dịch lại chỉ mỉm cười, "Kia liền lấy đến đây đi!"

Không bao lâu sau, cung nhân đưa lên bàn cờ, hai người ngồi đối diện nhau, Thương Dịch chọn cờ đen, Chiêm Quyết chọn cờ trắng, thời gian từng giây phút đi qua, hai người thần sắc bình thản ung dung, nhưng càng về sau, sắc mặt Chiêm Quyết rõ ràng có chút không thích hợp, hai tròng mắt mờ hồ hàm chứa khân trương, càng đi về sau, con cờ trắng dừng lại trên tay hấn thời gian càng dài, mà trái lại Thương Dịch, lại mang vẻ mặt bình tĩnh như trước, không chút dao động gì.

"Ngươi thua!" Hạ xuống viên cờ đen cuối cùng, Thương Dịch trầm giọng mở miệng.

Sắc mặt Chiêm Quyết sớm đã đen đến không thể đen hơn nữa, nhìn bàn cờ, cờ trắng đã không còn đường ra, hít một hơi thật sâu, Chiêm Quyết giương mắt nhìn về phía nam tử

một thân huyền y, hấn nhưng lại bại bởi Thương Dịch!

Tuy rằng hấn không muốn, nhưng không thể không thừa nhận chuyện này, "Ta thua."

"Ha ha, cái này trẫm nên cao hứng đi!" Sùng Chính để cười lớn ra tiếng, vui mừng tiến lên, nhìn lướt qua mọi người, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người Nam Chiêu quốc chủ, "Có gì dị nghị không?"

"Ha ha, Đông Tần quốc quả thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp, chúc mừng a!" trên mặt Nam Chiêu quốc chủ xả ra một nụ cười, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng như sương.

Sùng Chính đế cũng không để ý hẳn có phải nghĩ một đằng nói một nẻo hay không. Đông Tần quốc thắng lợi liền tốt, vậy giống thông hành mậu dịch cùng với tín vật hình rồng kia, liền thuộc về Đông Tần quốc sử dụng trong mười năm sau, đó là điều khiến người Đông Tần rất vui sướng!

Trong lúc Sùng Chính đế đang cao hứng, Hải Táp lại chợt đứng dậy, đến trên đài, "Đông Tần hoàng đế, chớ quên đã đáp ứng chuyện của ta, ta cùng nhị công tử đánh cuộc có phải nên bắt đầu hay không?"

Hải Táp nhìn về phía An Ninh, hần sớm đã khẩn cấp, khẩn cấp muốn làm cho nhị công tử kia thần phục chính mình!

An Ninh giật mình, đón nhận tầm mắt của hắn, cũng đứng dậy hướng hắn đi đến, "Hoàng thượng, kia liền bắt đầu đi, cũng thỉnh các vị thay chúng ta làm chứng!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tiếp tục đánh cuộc (1)

"Tại hạ cùng Hải Táp công tử có một đánh cuộc, nếu ai thua liền nhận người thắng làm chúa(chủ nhân) mặt khác..." Lời nói An Ninh vang vọng toàn bộ đại điện, Bắc Yên quốc cùng Nam Chiêu quốc vì thua mà không cam lòng vừa nghe đến đánh cuộc của nhị công tử liền tập chung chú ý, nhất là Trần Hương sau khi quay về được Sở thái tử kiểm tra thương thế của nàng mới ý thức được mới vừa rồi nhị công tử đối nàng làm cái gì.

Ban đầu nàng nghĩ mấy đao kia bất quá là tổn thương chút da thịt mà thôi, Sở thái tử nói thương thế của mình là lúc chính nàng khiếp sợ, cũng không ý thức được sự việc nghiêm trọng, giờ phút này người nàng dần hồi phục trí lực, nàng mới hiểu được đánh gãy gân tay gân chân có cái cảm thụ gì, đau đớn so với lần trước chịu độc được tra tấn còn hung hãn hơn vài phần, quan trọng nhất là về sau nàng không thể động tay động chân như vậy so với phế nhân có khác gì?

Trong đầu nàng hiện lên ánh mắt vừa rồi của phụ hoàng, nhất thời lòng của nàng liền rơi xuống đáy vực, theo trong mắt phụ hoàng chính là vứt bỏ nàng, một quân cờ không thể dùng nữa trừ bỏ vứt bỏ còn có thể có cái gì khác?

Trần Hương bị đau đớn tra tấn cũng không cam lòng, nhìn đến vị công tử trẻ tuổi, theo bản năng nắm chặt tay, nhưng là giờ phút này nàng nắm tay cũng không có khí lực.

Trong lời nói An Ninh dừng lại một chút, không có nói tiếp nung tó đây mọi người tất cả đều đã hứng trí, nhận đối phương làm chủ như vậy không phải nô lệ sao? Nhị công tử mới vừa rồi không tới gần liền thu phục được đối phương, ngay cả bọn họ cũng không biết hắn dùng phương thức gì, nhị công tử này hiển nhiên là không đơn giản, mà Hải Táp công tử... đôi mắt xanh cũng đủ chứng minh thân phận của hắn, cùng hoàng thất trên biên quốc tế hắn có liên lụy năng lực cũng không bình thường a!

Như vậy hai người, có một người làm nô lệ như vậy cực kì thú vị!

An Ninh liếc mắt nhìn Hải Táp bên cạnh một cái, Hải Táp rất an ý xuất ra cái kia hộp gấm, bất quá lúc này đây hắn không có mở ra, tứ quốc có nhiều người ở đây như vậy nếu nhìn thấy vật kia ắt giống Sùng Chính đế đoán được sử dụng như thế nào, như vậy sợ không tránh khỏi một phen tranh đoạt.

Người khác có lẽ đoán không ra nhưng Nam Chiêu quốc và Tây Lăng nữ hoàng có thể đoán ra.

Mọi người nhìn hộp gấm, chỉ riêng hộp gấm cũng có trên mười hạt bảo thạch trang trí, vật trong đó giá trị thật không thể nghĩ.

"Ta nếu thua, vật này về hắn, hắn nếu thua, trừ bỏ làm nô lệ Sùng Chính đế làm chủ đem An Bình hầu phủ nhị tiểu thư ban cho ta." Hải Táp cao giọng nói, ánh mắt tràn đầy tự tin, tuy rằng vừa rồi nhị công tử thật khó lường nhưng Hải Táp hắn đường đường là bá chủ trên biển lại sợ tên tiểu công tử hơn mười tuổi, không thể nào.

Dứt lời mọi người ồ lên, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư? Hai người này đánh cuộc nhưng lại liên lụy đến một người không liên quan.

Nghe nói An Bình đại tiểu thư trộm tài hoa của nhị tiểu thư mới được cái gọi "đệ nhất tài nữ" danh hào, hiển nhiên đệ nhất tài nữ hẳn là nhị tiểu thư mới đúng, bọn họ đến Đông Tần chưa có gặp qua An Bình nhị tiểu thư, nghĩ đến nhị tiểu thư kia trừ bỏ tài hoa sợ cũng tuyệt sắc khuynh thành mới có thể khiến Hải Táp công tử xuất ra bảo vật kia làm tiền cược.

"Nhị công tử ta chính là chờ ngươi hướng ta dập đầu, gọi ta một tiếng chủ nhân!" Khóe miệng ý cười phát ra thật tà mị, nghiêng người tới gần An Ninh một chút, trong mắt tràn đầy khiêu khích, một cỗ mùi thơm quanh quẩn chớp mũi, Hải Táp khẽ nhủ mầy, không khỏi nhìn lại An Ninh trong lòng thầm nghĩ: nhị công tử này, như thế nào trên người có mùi son phấn? Ánh mắt theo mắt An Ninh đi xuống, cuối cùng dừng trước bộ ngực phát hiện là không có gì, mi tâm mới thoáng giãn ra, mùi son phấn hẳn là từ người hồng nhan tri kỉ lưu lại.

Bất quá khuôn mặt này thật khiến người khác nghi nam nghi nữ(không biết là nam hay nữ), thân hình nếu xem là nam nhân kì thực có chút thấp bé nhưng ở nữ nhân cũng là vừa vặn, nếu là nữ nhân già dặn.... Trong đầu Hải Táp không khỏi hiện lên một hình ảnh quái dị, hình ảnh kia là một nữ tử hải quốc, nhưng xem mặt kia chính là nhị công tử không thể nghi ngờ.

Nghĩ đến đây nụ cười trên mặt Hải Táp càng thêm phần quái dị, ánh mắt có tia khác thường, nhị công tử này thay nữ trang hải quốc sẽ không thua kém mỹ nữ.

An Ninh bị ánh mắt quái dị của hắn nhìn, chẳng biết tại sao có cảm giác da đầu run lên, ai thua ai thắng còn chưa phân định! Về phần đập đầu nhận chủ, cũng phải chờ thắng nói sau, hoặc là đến lúc đó chân chính đập đầu nhận chủ không phải tại hạ, hi vọng lúc đó Hải Táp công tử nhất ngôn cửu đỉnh làm một quân tử a! Tiểu nhân sẽ bị mọi người phi nhổ a!"

Nghe An Ninh nói nụ cười trên mặt Hải Táp có chút cứng ngắc, hừ lạnh một tiếng:" Chúng ta chờ tới lúc đó xem!"

Trong lúc đó khói thuốc súng đã tràn ngập hai người bọn họ. Trong lòng Hải Táp đã có quyết định, đợi cho nhị công tử thành nô lệ của hắn, hắn liền hạ lệnh tại chỗ này làm cho nhị công tử thay xiêm y của nữ tử, cho mọi người xem nhị công tử mặc vào nữ trang sẽ thành bộ dạng gì!

"Ha ha nhị vị công tử, không biết chúng ta có thể góp chút náo nhiệt?"

Đang lúc tầm mắt mọi người dõi trên người An Ninh cùng Hải Táp chợt một thanh âm vang lên, mọi người theo thanh âm kia xem qua, kia mở miệng không phải ai khác chính là Nam Chiêu quốc quốc chúa, Nam Chiêu quốc quốc chúa giờ phút này đã muốn đứng dậy, chậm rãi đến bên cạnh hai người, dưới cái nhìn của mọi người chậm rãi nói, "Trẫm có một đề nghị, Đông Tần hoàng đế không biết người có chịu hay không?"

Sùng Chính đế nhíu mày, chuyện này sao lại liên lụy đến ta? Ta có đồng ý hay không? Nhìn về phía Nam Chiêu quốc quốc chúa, chỉ thấy hắn cười đến không có hảo ý, tràn đầy âm mưu, trong lòng giật mình, lão già này có chủ ý gì?

"Nói nghe một chút" Trước mặt nhiều người như vậy dù Sùng Chính đế không muốn cũng không thể không mở miệng hỏi.

Nam Chiêu quốc quốc chúa liếc liếc mi, ánh mắt rơi vào vật cung nhân đang cầm trên tay, cao giọng mở miệng, "Chúng ta ở nơi này đánh cuộc xem ai thắng, hơn dùng tiền đặt cược như thế nào?"

Sùng Chính đế nhận được tầm mắt của Nam Chiêu quốc quốc chúa, nháy mắt đã rõ ý đồ của hắn, thầm nghĩ trong lòng: lão già này đã thua rồi mà còn không chết tâm sao?

"Ta cá là Hải Táp công tử thắng, lấy hai lần triều cống làm tiền cược." Nam Chiêu quốc quốc chúa mắt híp lại, dứt lời quả nhiên thấy đồng tử Sùng Chính đế co rút mạnh.

"Phụ Hoàng..." Thái tử Sở ý thức được cái gì, mở miệng lên, phụ hoàng thế nào lấy cái này làm tiền đặt cược có biết hay không? Hắn vừa phun ra hai chữ liền bị phụ hoàng trừng mắt, lập tức dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Tiếp tục đánh cuộc (2)

An Ninh hơi giật mình, hai lần tiến cống? Từ sau khi Nam Chiêu quốc chiến bại, hiệp nghị hàng năm đối Đông Tần quốc tiến cống, số lượng không phải nhỏ, hôm nay hắn lại lấy tiến cống làm tiền đặt cược, xem ra hắn rất quyết tâm a!

Sùng Chính đế giật mình, sắc mặt đổi, mê hoặc không nhỏ. hắn đề ý không phải được bao nhiêu mà là Nam Chiêu quốc mất bao nhiêu, Nam Chiêu quốc thời gian trước đại bại, nguyên khí quốc gia suy yếu, nếu thật sự gia tăng gấp hai lần tiến cống như lời nói, sợ là Nam Chiêu quốc không chịu nổi.

Nhưng hắn dám lấy ra tiền cược lớn như vậy, tự nhiên không phải đơn giản. Nam chiêu quốc quốc chúa... mở miệng.

"Nếu Hải Táp công tử thua, ta liền tiến cống gấp đôi, nếu Hải Táp công tử thắng như vậy tín vật hình rồng kia liền tạm thời cho Nam Chiêu quốc ta mượn mười năm, Đông Tần hoàng đế người có dám cùng ta cá?" Thanh âm Nam Chiêu quốc quốc chúa cao hơn một bậc, hắn trả giá không ít, bù lại tiền cược của đối phương cũng phải tương ứng, bất quá nếu thật sự thắng như vậy mười năm Nam Chiêu quốc năm sẽ không bị tam quốc quấy nhiễu có thể nghỉ ngơi lấy sức, đây là chuyện vô cùng quan trọng với Nam Chiêu quốc.

Đây là cơ hội duy nhất, hắn không thể bỏ qua.

Huống hồ hắn thập phần coi trọng Hải Táp công tử, hiện tại phải xem Đông Tần hoàng đế có tiếp chiêu hay không.

Sùng Chính đế mi tâm gắt gao nhíu chặt, lúc này Hoàng hậu nương nương ngồi cạnh cũng phải lên tiếng, "Hoàng thượng thỉnh cân nhắc a!"

"Haha..... nếu là tất cả mọi người vô giúp vui bốn hoàng cũng không nhàn rồi, chỉ một bên xem cuộc vui thật thật quá chán nản, bốn hoàng cũng tham dự, Đông Tàn hoàng thượng, nếu Nam Chiêu quốc chúa nhìn trướng tín vật hình rồng, như vậy chỉ còn tam quốc mậu dịch thông hành, cũng được tuy giá trị không bằng tín vật hình rồng kia, bốn hoàng không để, ta cũng cược Hải Táp công tử thắng, ta cấp tiền cược....." Tây Lăng bệ hạ rời vị trí tới chính giữa, từ trong lòng lấy ra một viên ngọc bội, dùng một chút rồi tiếp tục mở miệng, "Đây là Tây Lăng quốc truyền quốc(giống như truyền từ đời này qua đời khác) Phượng Tường cửu thiên, Trấn quốc chi bảo của Tây Lăng quốc, không biết Đông Tàn hoàng đế thấy có được hay không?"

Lời nói Tây Lăng nữ hoàng rơi xuống, Thượng Quan Mẫn ngày thường tùy tiện cũng phải nảy dựng lên, "Mẫu hoàng bệ hạ, người có thể nào lấy nó ra để vui đùa?"

Trần quốc chi bảo, từ Tây Lăng nữ hoàng đệ nhất truyền lại, mỗi lần đăng cơ nữ hoàng sẽ nhận trấn quốc chi bảo truyền lại, cái này đối với Tây Lăng quốc mà nói không gì quan trọng bằng, Tây Lăng trấn quốc chi bảo Phượng Tường cửu thiên, phía sau còn có một kho báu bí mật, tuy rằng cho tới giờ chỉ là nghe đồn không biết thật giả, nhưng Trần quốc chi bảo cũng không thể dùng hai chữ "trần quý" để hình dung.

Mẫu hoàng thế nhưng lại đem nó ra đặt cược nếu thua, vậy phải làm sao?

Mọi người thấy thái độ của Thượng Quan Mẫn, liền biết Phượng Tường cửu thiên có ý nghĩa như thế nào.

Sùng Chính đế nhất thời không biết sao, cược hoặc không cược, đây là một vấn đề nghiêm trọng, trước kia quốc sự cũng không khiến hắn quá đau đầu như vậy.

"Hừ, Đông Tàn hoàng đế lão ca, ngươi chó không phải ngay cả dũng khí cũng không có?" Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là khiêu khích, mậu dịch thông hành nàng vốn hướng đến, thật không thể đứng chấp tay tặng cho quốc gia khác, cơ hội lần này vừa vặn, nếu thắng đối với sự phát triển của Tây Lăng quốc càng thêm có lợi.

Trong lòng bàn tay Sùng Chính đế tràn đầy mồ hôi, nhìn về phía An Ninh, con ngươi lộ vẻ tìm kiếm, nếu hắn cược liền không thể lựa chọn, chỉ có thể đổ cược vào nhị công tử thắng, nếu thật sự thắng quả nhiên kiếm không nhỏ, như vậy Đông Tàn quốc chân chính thắng lớn nhất từ tứ quốc tể, nếu là thua?

Thua, bao nhiêu cố gắng trước kia đều thành cát bụi.

Hình rồng tín vật này sẽ rơi vào tay Nam Chiêu quốc, chỉ cần không vào tay Bắc Yên quốc thì không có gì vương bận, mà mậu dịch thông hành.....

"Các vị, bất quá là hai người đánh cược sao phải khấn trượng, nữ hoàng bệ hạ...." Hoàng hậu cười nói, lên tiếng giảng hòa chính là lời chưa nói hết liền bị Sùng Chính đế đánh gãy.

"Được, nếu nhị vị đều có hứng trí, ta đây làm chủ nếu không phụng bồi thì thật đáng trách, nếu truyền ra ngoài lại nói Đông Tàn ta không có lễ nghĩa." Trải qua thời gian đấu tranh đã ra quyết định.

"Hoàng thượng!" sắc mặt Hoàng hậu nương nương trầm xuống, hoàng thượng là điên rồi sao? Thật vất vả mới có được hai kiện kia, lại muốn như thế nào chấp tay nhường cho? Hoàng hậu theo bản năng nhị nhị công tử mới mười lăm mười sáu tuổi kia, trong lòng dấy lên bất an.

"Không phải nói." Sùng Chính đế cấp Hoàng hậu ánh mắt, hấn sinh vị là đế vương nhất ngôn cửu đỉnh, lẽ nào đại lý này không hiểu.

"Sảng khoái cười haha....., Hoàng hậu nương nương ngươi hãy yên tâm đi! Hoàng đế lão ca có tin tưởng ngươi cần gì phải bận tâm?" Tây Lăng nữ hoàng gọi lên chút ý cười cảm giác mậu dịch thông hành kia sắp về tay mình.

Hoàng hậu còn muốn nói cái gì nhìn ánh mắt Sùng Chính đế cái gì cũng không thể nói.

Trong khoảng thời gian ngắn không khí đã trở nên thật quý dị, Sùng Chính đế thận trọng bước đến trước mặt An Ninh vỗ vỗ vai nàng "Nhị công tử, ngươi đừng làm trầm thất vọng a! Ngươi nếu thắng mặc kệ là muốn cái gì trăm đều nhận lời, cho dù ngươi muốn một cái họ Vương gia trăm cũng theo mong muốn của ngươi."

An Ninh khước miệng rút trư, trước đó nàng không thể nghĩ đánh cược giữa mình và Hải Táp lại mở rộng như vậy, hiện tại không chỉ hai người họ đánh cược a!

Trên mặt An Ninh hiện chút tươi cười, không nói gì chống lại đôi mắt Sùng Chính đế, cũng là trời lên một tia kiên định, Sùng Chính đế đem hi vọng đặt trên người nàng, bất quá với Sùng Chính đế nàng cũng không có cái gì hứa hẹn, nàng không nói gì thêm, dù sao người Sùng Chính đế hứa hẹn là "nhị công tử" nếu một ngày "nhị công tử" không xuất hiện, hứa hẹn này có hay không liền thánh bỏ đi, đều là hai việc khác nhau.

Hơn nữa Vương gia? Nàng là An Ninh một nữ tử sao có thể làm Vương gia? Trừ Tây Lăng quốc đặc thù thì tam quốc khác chưa từng có xuất hiện phong thưởng nữ tử làm Vương gia.

"Cậu chất nhi cũng cược một phen." Thương Dịch trầm giọng mở miệng, từ trong lòng xuất ra một cái lệnh bài, "Đây là tín vật tài khoản của chất nhi ở của hàng, ta lấy mười vạn lượng hoàng kim, cược nhị công tử thắng."

Mười vạn lượng hoàng kim, đây không phải con số nhỏ a! ngay cả Triệu Cảnh Trạch cùng Bắc Yên quốc hai mắt sáng lên. An Ninh giật mình, nàng biết Thương Dịch làm như vậy cũng không phải là dự đoán được cái gì, mà là thay chính mình tiếp sức duy trì bản thân.

"Bảo kiếm này vẫn đi theo ta nay ta lấy ra cược nhị công tử thắng." Nam Cung Thiên Duệ tiến lên, đem bảo kiếm truyền thuyết lấy ra, không vì cái gì cả hẳn duy trì nhị công tử, chỉ nguyện đừng thua làm phiền Ninh nhi.

"Bất trân các, cùng Lâm Lang hiền thuộc quyền sở hữu của ta, ta cá nhị công tử thắng." Vân Cẩm cũng đi lên đem tiền đặt cược, thẳng tắp chống lại ánh mắt Ninh nhi, Bất trân các cùng Lâm Lang hiền đều là sản nghiệp của bọn họ, đây là do hắn cùng Ninh nhi sở hữu, hắn muốn nói với Ninh nhi vô luận khi nào người ca ca là hắn luôn đứng phía sau chống đỡ cho nàng.

"Cây quạt này của ta, nhưng đừng xem thường a! Đây là vật chưa bao giờ rời người ta, trên đời này đây là cái duy nhất, ta cược nhị công tử thắng." Tô Cẩm như trước nộ dạng cả phơ cả phất, nhưng trong mắt thêm vài phần kiên định, nhìn về phía An Ninh, thầm nghĩ trong lòng, : "Nhị công tử này trăm ngàn lần đừng làm hắn thất vọng, chớ có hại Ninh nhi phải theo Hải Táp công tử, còn làm hắn đánh mất cây quạt. Nếu nhị công tử thua nhất định hắn sẽ không buông tha nhị công tử."

"Đa tạ các vị đã để mắt, tại hạ nhất định sẽ cố gắng!" Trên mặt An Ninh nở ra chút tươi cười, giờ phút này Sùng Chính đế cũng thêm vài phần tin tưởng.

Lập tức Thêu Hoa quận chúa cùng Triệu Cảnh Trạch, Triệu Thiên Lâm cùng An Lạc Phong cùng tham gia đặt cược, càng thêm không tương là Tuệ Mẫn công chúa.

"Ta cũng đặt cược nhị công tử thắng, đây là tiền cược." Thượng Quan Mẫn quần áo đỏ thắm thật chói mắt, giống như hỏa diễm

"Mẫn Mẫn...." Tây Lăng nữ hoàng nhíu mày, hung hăng trừng mắt Thượng Quan Mẫn, Mẫn Mẫn mặc dù muốn cược cũng là nên cùng nàng đứng một trận tuyến mới đúng, Mẫn Mẫn thế nhưng cùng mình mặt đối mặt, duy trì cái kia nhị công tử!

Thượng Quan Mẫn cũng nhún nhún vai, không ai có thể làm khó được nàng, nàng muốn cược nhị công tử thắng không phải vì cái gì đơn giản vì nhị công tử lọt vào mắt của nàng, phải biết rằng, có thể lọt vào mắt nàng Thượng Quan Mẫn là chuyện không hề dễ dàng.

Hải Táp nhìn tình thế trước mắt, không nghĩ tới nhiều người duy trì nhị công tử, làm cho hắn giật mình, bất quá duy trì thì sao? Đợi lát nữa tự tay hắn đánh tan mộng đẹp, Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ không phải sợ An Bình nhị tiểu thư bị ban cho hắn sao? Như vậy hắn chính là có được nhị tiểu thư.

"Nhị công tử muốn chúng ta so tài như thế nào?" Hải Táp liếm liếm môi, cao giọng mở miệng, thần thái như trước thoải mái vô cùng.

Hải Táp vừa thốt lên, mọi người cơ hồ đều chú ý. Chuyện tình lúc này không phải chỉ có hai người bọn họ đánh cuộc a! cục diện hiện tại mở rộng đến vài cái Hoàng đế cùng tham gia, hơn nữa quan hệ lợi ích thật lớn, mỗi bước đều có ảnh hưởng.

An Ninh cũng biết điểm ấy, lại không có mở miệng, bởi nàng biết lời nói ba vị đế vương ở đây mới thực sự có nghĩa.

"Không bằng đấu võ đi!" Sùng Chính đế mở miệng, vừa rồi bọn họ đều chứng kiến nhị công tử không có lại gần đối thủ, tuy không biết rõ thủ pháp nhưng cũng là cái hơn người, nếu nhị công tử tiếp tục như vậy chỉ sợ Hải Táp công tử sẽ không có chỗ tốt.

"Không được " Nam Chiêu quốc quốc chúa lên tiếng phủ quyết, nghĩ đến kết cục Trần Hưong, đã nếm qua một chút thiệt thòi, hiện tại hẳn đối nhị công tử thập phần phòng bị.

Nam Chiêu quốc chúa cao giọng mở miệng, "Đường đường là nam tử hán, đương nhiên là so thể lực".

Dứt lời, tầm mắt mọi người đều nhìn về An Ninh và Hải Táp, sức lực? Chỉ cần qua ánh mắt liền có thể thấy thể lực ai có lợi hơn, Hải Táp công tử cao lớn cường tráng trong khi Nhị công tử suy yếu hơn nhiều, cái này cần phải so sao?

"Hừ đường đường là một quốc gia đứng đầu, cũng không thể chiếm tiện nghi của người khác như thế." Sùng Chính đế hừ lạnh nói, nơi này là địa bàn Đông Tân quốc của hắn, lễ nghĩa từ trước tới nay luôn biết đạo đãi khách nhưng cũng không đại biểu hắn như vậy nhún nhường hữu lễ đi xuống.

Nam Chiêu quốc chúa biến sắc, hai vị hoàng đế giành nhau không thôi, Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ cười nói tiến lên, : Nhị vị lão ca cũng đừng tranh chấp, để muội tử xem, không bằng như vậy, chúng ta đều tự viết xuống một phương pháp, cuối cùng cho người bốc thăm, bốc trúng người nào liền theo phương pháp của người đó, ý hai vị lão huynh thế nào?"

Sùng Chính đế cùng Nam Chiêu quốc chúa nhìn nhau, lại nhìn Hải Táp cùng An Ninh, mấy người bắt đầu nhíu mày, rất nhanh liền giãn ra, có lẽ đây là biện pháp tốt nhất.

"Cái kia, cứ như vậy làm đi." Mở miệng không phải Sùng Chính đế hay Nam Chiêu Quốc chúa mà là Hải Táp, khẩu khí kia làm cho người ta không có cách nào phủ định.

Cung nhân rất nhanh theo sự phân phó của chủ tử đưa lên giấy mực, Sùng Chính đế, Nam Chiêu quốc chúa, Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ cùng An Ninh và Hải Táp đều tự viết vào một tờ giấy, viết xong liền giao cho cung nhân, sau khi trao nắm tờ giấy kia, Đông Tân hoàng đế sẽ đại diện rút thăm.

Đối mặt với nắm tờ giấy, nắm lựa chọn, Sùng Chính đế hít sâu một hơi, rót cục dưới ánh mắt của mọi người Sùng Chính đế liền cầm lên một tờ giấy, vừa mở ra con người liền nhắm thật chặt.

"Bắn trúng hồng tâm." Sùng Chính đế nói ra hai chữ này giọng điệu thật trầm trọng.

Mọi người nghe kết quả xong đều không hẹn liếc nhìn nhị công tử, thần sắc khác nhau.

Khỏe miệng Hải Táp giờ lên một chút cười, trên mặt đắc ý, đối với hần mà nói đây như chuyện nhỏ, ở Hải quốc từ khi còn là một đứa nhỏ đã biết cầm tên bắn vào nước dụ cá cùng chim trên trời, mà hần thân là thuyền vương, tài bắn cung ở Hải quốc là không ai bằng, so tài lần này Hải Táp nhất định thắng rồi.

Vô tình liếc nhìn An Ninh, nhị công tử liền trở thành nô lệ của hần đi! Còn An Ninh, thiết nghĩ sau khi Sùng Chính để ban cho, hần nên an trí nàng như thế nào!

"Đi thôi, đi ra ngoài nơi rộng rãi hơn." Sùng Chính để mở miệng, Sùng Chính để dẫn đầu đoàn người ra ngoài điện Trọng Dương, mặt khác bố trí cung nhân mang lên cung tiền và chuẩn bị địa phương thật tốt.

Theo sau, Nam Chiêu quốc quốc chúa, Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ, Hải Táp, một đám tiếp theo đi ra ngoài, rất nhanh liền ở ngoài Trọng Dương điện, mọi người đến cùng là lúc bố trí xong mà An Ninh là người cuối cùng xuất hiện ở đây.

Cung tiền để trước mặt Hải Táp cùng An Ninh, cách đó một trăm thước đặt hai cái bia ngấm bắn.

Hải Táp nhìn thoáng qua cung tiền, lại nhìn An Ninh khỏe miệng gọi lên chút trêu tức, "Nhị công tử thân thể vẫn còn nhỏ, sợ là cung cũng không kéo được, không bằng hiện tại ngươi nhận thua, ngoan ngoãn làm nô lệ của ta, cũng đỡ phải xấu hổ, mất mặt."

Miệng Hải Táp không thể không độc, đối với nhị công tử hần rất thích đá kích, hần muốn nhị công tử bỏ xuống bộ dạng trấn định nhưng nhị công tử tựa hồ không cho hần như như nguyện.

An Ninh cũng nhũn mảy lơ dềnh. "Hải Táp công tử, người yên tâm, mặt mặt cũng không phải công tử."

Mâu quang vì liễm, như trước tươi cười.

Hải Táp hừ lạnh một tiếng, lập tức giờ tay thoải mái đem cung cầm lấy, tùy ý lấy một mũi tên đặt lên cung, đương cung ngấm, bia đặt rất xa mắt thường căn bản không thấy rõ vị trí hồng tâm, hô hấp cầu mọi người ngưng trệ, những người này đều không chắc sẽ bắn trúng hồng tâm ở khoảng cách xa như vậy, liền lẳng lặng nhìn Hải Táp, giờ phút này đôi mắt xanh giống như mắt của chim ưng thật lợi hại.

"Vút...!!!!!"

Mũi tên cát ngang không khí hướng hồng tâm bay tới, mọi người nhìn màn này đều gắt gao chờ đợi, nghe xa xa có thanh âm vang lên đó là thanh âm của mũi tên trúng đích tuy không lớn nhưng với người quen thuộc liền nhận ra âm thanh đó.

Khỏe miệng Hải Táp giờ lên chút ý cười, tựa hồ không nghe thị vệ bẩm báo hần cũng biết kết quả, chỉ cần là mũi tên hần bắn ra dù là cá dưới nước cách trăm mét cũng không thất thủ.

"Chính giữa hồng tâm." Rất nhanh, thị vệ bên kia bia ngấm đã chạy lại bẩm báo kết quả.

Xôn xao

Mọi người ồ lên, chính giữa hồng tâm? Khoảng cách xa như vậy Hải Táp công tử có thể bắn chính giữa hồng tâm, bọn họ rất nhiều người không thể là được, thậm trí có chút sợ ngay cả bia cũng không bắn trúng hướng chỉ hồng tâm.

Mọi người hướng ánh mắt về Hải Táp, có vài phần khen ngợi còn có sùng kính, mà THương Địch thấy thần sắc Hải Táp cũng không đổi.

"Ha ha, chính giữa hồng tâm, Hải Táp công tử thân thủ thật toota a! nếu ngươi thắng bốn hoàng sẽ hậu tạ." Tây Lăng nữ hoàng không che dấu lời khen, vui mừng tựa hồ mưu địch thông hành gần mình thêm vài phần.

"Đúng vậy, thật tốt hậu tạ, ngươi nói có phải hay không Đông Tàn hoàng đế bệ hạ?" Nam Chiêu quốc quốc chúa cũng rần rẩy đắc ý.

Sắc mặt Sùng Chính để khế cương, tên pháp Hải Táp lợi hại như vậy, nhị công tử có thể thắng sao?

"Nhị công tử, thỉnh." Hải Táp tươi cười đem cung trong tay tới trước mặt An Ninh: để xem ngươi như thế nào thắng được ta!

An Ninh liễm hạ mặt mày cũng không đón nhận cung tên Hải Táp đưa tới mà lấy ra hai cái phi tiêu trong đó một cái.... thái tử Sở giật mình, đây không phải vừa rồi....

Nhìn về phía An Ninh, nhị công tử này thế nhưng...

Không sai trong tay An Ninh là hai chiếc phi tiêu, đây là vừa rồi thái tử Sở cùng Bắc Yến đại hoàng tử bắn về phía nàng, nàng sở dĩ ra cuối cùng là vì hai cái này.

"Ngươi làm gì vậy?" Hải Táp cau mày, phi tiêu? Hôm nay bọn họ so tài là tên pháp?

Những người khác cũng giống Hải Táp có cùng nghi vấn, An Ninh đã sớm đoán được, nhũn mảy, "Nói thẳng là bắn trúng hồng tâm, cũng không phải cung tiền không phải sao?"

Lời nói rơi xuống, mọi người nhìn nhau, bọn họ cũng biết nhị công tử nói không phải không có lý, đúng là bọn họ không quy định phải dùng cung tên.

"Người dùng phi tiêu thì sao? Kia cứ như người muốn." Hải Táp ngưng một lát cũng rõ ràng khinh thường, khoảng cách xa như vậy nhị công tử dùng phi tiêu thì sao? Bắn không trúng mục tiêu dùng cái gì đều là ngớ ngẩn.

Tất cả mọi người nhìn nàng thần sắc khác nhau.

Huru!!!!!!

Hai phi tiêu bắn nhanh ra, ngưng mọi hô hấp nhìn hai phi tiêu bay đi lập tức nghe được hai tiếng vang một lớn một nhỏ nhưng lại bất đồng, cái này làm mọi người khó hiểu, tựa hồ không hiểu tình huống gì đang diễn ra.

Thị vệ vội vàng chạy tới, quỳ trên mặt đất không có tiếp tục bắn báo như trước.

"Sao lại thế này? kết quả đâu?" Sùng Chính đế có chút nóng nảy, lập tức mở miệng hỏi, cái này liên hệ với hắc thắng thua a!

"Bẩm Hoàng thượng một phi tiêu bắn trúng hồng tâm...." Thị vệ hồi báo, chưa nói hết liền bị đánh gãy.

"Haha..... Bắn ra hai phi tiêu, một cái bắn trúng hồng tâm, tính xác suất thành công, ai thua ai thắng đã rõ." Nam Chiêu quốc quốc chúa cao giọng mở miệng, vẻ mặt đắc ý, mặc cho ai vừa nghe cũng biết Hải Táp công tử thắng, như vậy hắc cũng là thắng đi, nghĩ đến tín vật hình rồng kia, Nam Chiêu quốc quốc chúa thoải mái không khép miệng lại được, có thể nói từ khi Nam Chiêu quốc đại bại dưới tay Nam Cung Thiên Duệ đây là lần đầu hắc vui vẻ như vậy.

"Đông Tàn hoàng đế lão ca, muội tử cũng nhận cái tiện nghi kia a!" Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ tay cầm Phượng Tường cửu thiên tươi cười, ý tứ của nàng không cần nói ai cũng biết.

Sắc mặt Sùng Chính đế lúc trắng lúc xanh, đây là hắc vất vả mới lấy được hai cái tiện nghi này, nay như vậy cấp không cho người khác.

"Nhị công tử như thế nào? Bây giờ nên nhận mặt không phải sao? Nhớ kĩ ta muốn đập đầu nhận chủ." Hải Táp hướng An Ninh nói, trong lòng còn có toan tính cho An Ninh mặc trang phục nữ nhân.

"Hoàng..... hoàng thượng..... thỉnh ngài tự mình xem đi!" Thị vệ đầy mồ hôi, hắc thực không biết nên báo cáo như thế nào.

Sùng Chính đế giật mình "Đi, đi qua xem "

Hiện tại không có cái gì tệ hơn, qua xem chút cũng không sao.

Sùng Chính đế ra lệnh, dẫn đầu tiến lên, những người khác cũng lục tục theo sau, thời điểm có thể nhìn rõ bia ngắm, cơ hồ tất cả mọi người thất kinh, tựa hồ không tin vào mắt mình.

Bọn họ thấy gì?

Giờ phút này, không phải một phi tiêu bắn trúng hồng tâm mà là hai cái, mỗi cái ở một hồng tâm, ăn sâu vào bia gỗ ba phân.

Càng làm cho bọn họ giật mình là một phi tiêu làm rơi mũi một mũi tên, không nghĩ cũng hiểu chuyện gì xảy ra, nhị công tử ném hai phi tiêu, một cái thẳng tắp bắn trúng hồng tâm, còn một cái đánh rơi mũi tên ban nãy của Hải Táp công tử như vậy liền bắn trúng hồng tâm.

Này.....

Trong khoảng thời gian ngắn không ai mở miệng, tựa hồ còn khiếp sợ không phục hỏi được tình thần. Ở khoảng cách như vậy trên đời này có mấy người làm được? Bắn trúng hồng tâm đã khó huống chi hai phát lại còn đánh rơi mũi tên trước đó.

Mặc ai vừa thấy, chỉ biết người thắng chính là nhị công tử không phải Hải Táp như mọi người vẫn lầm tưởng.

Cục diện nhất thời dịch chuyển ngay Hải Táp cả người cũng căng cứng, hắc thế nhưng thua! Điều này sao có thể.

Đang cao hứng, Nam Chiêu quốc quốc chúa cùng Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ giờ phút này sắc mặt đã sớm trắng bệch, cả người như bị đánh một quyền.

Không biết qua bao lâu, mọi người dần khôi phục hô hấp của mình, Sùng Chính đế nhìn hai phi tiêu ha ha cười ra tiếng.

"Nhị công tử a nhị công tử người thật là phúc tinh." Kích động tiến lên cho An Ninh một cái ôm thật chặt. Nhị công tử không phụ lòng mong chờ của hắc thắng Nam Chiêu quốc đế đạt được tín vật hình rồng cũng như thông hành mà hiện tại nhị công tử còn giúp hắc bảo vệ hai cái tiện nghi và thắng Nam Chiêu quốc quốc chúa và Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ, haha, điều này không thể không làm hắc thật cao hứng.

Không chỉ thế hắc còn thắng về mặt mũi, đây mới là quan trọng nhất.

Nghĩ cái gì hắc quay sang nhìn hai người đã sớm xa xăm mặt mày, "Nữ hoàng muội tử, lão ca sẽ không khách khí, người đừng để ý nha!"

Sùng Chính để vươn tay hướng phía trước Tây Lăng nữ hoàng bệ hạ mở ra, ai cũng hiểu đó là ý tứ gì.

Sắc mặt Tây Lăng nữ hoàng kos coi cực kì, thua? Nàng thực thua a! Hít sâu một hơi, nghĩ đến Phurong Tường cửu thiên lúc trước nàng mang ra làm tiền cược, nhất thời cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng.

Nhưng nhiều người nhìn nàng như vậy giờ đôi ý cũng không thành, tuy cực kì không muốn nhưng vẫn chầm rãi mang Phurong Tường ra, đây là tổ tông truyền lại hôm nay đã bị hủy dưới tay nàng.

Hiện tại nàng rất hối hận vì sao tham mạo dịch thông hành? Giờ được cũng không được mà còn mất thật nhiều.

Miệng Sùng Chính để khẽ nhếch "Cám ơn muội tử." hần như không còn là đế vương mà giống một đứa trẻ.

"Đợi chút!" Tây Lăng nữ hoàng đột nhiên mở miệng, thanh âm có vài phần run run.

"Như thế nào? Muội tử muốn đổi ý?" Sùng Chính để cất cao ngữ điệu, sắc mặt lập tức đổi, nàng muốn đổi ý hần cũng không cho, nếu thua hần cái gì đó đúng hòng mơ tưởng lấy về.

"Lão ca, muội tử gọi ngươi một tiếng lão ca, ngươi xem..... thật tốt bảo quản vật này, trăm ngàn lần đừng làm thương tổn nó." Tây Lăng nữ hoàng như muốn lấy lòng khản trương nhìn Sùng Chính để.

Đây là bảo bối Tây Lăng quốc, bị mất trên tay nàng đã là lỗi của nàng nếu một ngày nó bị hủy như vậy nàng có chết cũng không tạ tội được với tổ tiên.

"Muội tử yên tâm, nếu là bảo bối, lão ca tự nhiên thật tốt bảo quản, nói không chừng thứ này có thể trở về bên ngươi, tuwss quốc tế tiếp nếu mạo dịch thông hành muội tử giành được ta liền lấy nó trao đổi a!" Sùng Chính để hạ mi.

Tây Lăng nữ hoàng nhất thời vui vẻ, đối Sùng Chính để cảm kích, "Cám ơn lão ca, mười năm sau muội tử nhất định sẽ tới đổi."

Hiện tại mạo dịch thông hành là cái gì? Vừa rồi nàng bị quý mê nhập hồn nên mới lấy Phurong Tường cửu thiên ra mạo hiểm, đây là do nàng quá coi trọng Hải Táp mà coi thường nhị công tử.

Nghĩ đến đây tầm mắt Tây Lăng nữ hoàng chuyển tới trên người An Ninh thầm nghĩ trong lòng: Nhị công tử này quả nhiên là chân nhân dấu diễm tướng, nhìn bề ngoài trời gà không chặt cò không quá mười lăm mười sáu tuổi, bản lĩnh đã như vậy! nàng thật coi thường quá đi.

Hối hận giờ đã muộn may có lời hứa của Đông Tần hoàng đế, tứ quốc tế tiếp theo nàng nhất định phải giành được mạo dịch thông hành.

Tây Lăng nữ hoàng đau một Nam Chiêu quốc chúa đau mười. lúc này không thể dùng hai chữ khó coi để hình dung sắc mặt.

"Thế nào? Khi nào đem một nửa triều cống đưa tới a! Ngươi yên tâm, nếu ngươi không rảnh trăm liền phái người đi Nan Chiêu quốc lấy về." Sùng Chính để cười thật đắc ý, mới vừa rồi trong lòng có bao nhiêu khó chịu giờ liền phát tiết ra ngoài.

Dứt lời sắc mặt Nam Chiêu quốc chúa càng âm trầm thêm vài phần, nhưng hần chưa dừng lại: "Đề trăm xem, này phải cộng lại, kí một cái hiệp định khác, bằng không tới lúc đó nhân chứng không có lại không bằng chứng trăm biết đi đâu tìm người?"

Nam Chiêu quốc chúa ngẩn ra, ý niệm vừa nảy ra trong đầu hần, năm nay không tính còn những năm sau hần liền có thể tắc lại, nhưng Sùng Chính để nói trúng tâm tư của hần, giờ phút này thật có chút xấu hổ.

"Dù thế nào cũng nên nói một cái ý kiến của ngươi đi!" Sùng Chính để thấy Nam Chiêu quốc chúa không nói gì, hần ta càng trầm mặc Sùng Chính để càng muốn buộc hần chịu thua.

"Nguyện chịu thua." Nam Chiêu quốc chúa hừ lạnh ra tiếng vẫn là không tình nguyện, không cam lòng nhưng kết quả như vậy rồi không khác được.

"Ha ha..... như vậy thật tốt" Sùng Chính để cười sáng khoái.

Tất cả đều nhờ nhị công tử, Sùng Chính để tiêu sái đến trước mặt An Ninh, trên mặt hần như trước thản nhiên tươi cười.

"Ta thua!" Hải Táp trầm mặc mở miệng, sắc mặt khó coi nhưng hần cũng phải thừa nhận, nhị công tử đúng là thắng hần, tuy tài bán cung của hần hơn người nhưng tài phóng phi tiêu của nhị công tử thật xuất thần nhập hóa.

An Ninh tươi cười như trước, trên thực tế nàng biết Hải Táp không phải không bằng mình chỉ là hần quá khinh địch, Hải Táp không đem chính mình để vào mắt, cho nên mới phải nhận đau khổ.

Bất quá nếu hần đã muốn nhận thua, như vậy An Ninh cũng không từ chối, bởi vì đây là hai người đánh cược.

"Đa tạ!" An Ninh nhú mày, ngữ khí bình tĩnh, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu mình bị thua chính là bị ban cho Hải Táp!

Hải Táp nhìn An Ninh một cái rồi lấy ra hộp gấm trong người ném cho An Ninh: "từ hôm nay nó là của ngươi"

An Ninh không có cảm chắc iền bị Sùng Chính để hưng phần tiếp nhận(ông này vô duyên) nhìn hộp gắm với ánh mắt sùng bái, hần không có mở ra vì hần biết mở ra sẽ không khỏi khiến người khác thêm muons mà tranh giành sợ rằng nhị công tử sẽ không tránh khỏi phiền toái, nhị công tử là người Đông Tàn quốc hôm nay liên tiếp lập công lớn, hần không thể để cho nhị công tử chịu thương tổn cùng uy hiếp.

Không những thế hần còn muốn thật tốt tiếp cận nhị công tử, có được viên Hải Thân Châu của nhị công tử khỏi nói với hần chính là đại bảo vật a!

Mọi người nhìn thái độ Sùng Chính để với hộp gắm kia nhấ thời sáng tỏ, có thể thấy so với tiền đặt cược của bọn họ nó còn trân quý hơn trăm nghìn lần. Mọi nguwoif muốn hần mở hộp gắm nhưng trăm nghìn lần vẫn không mở được miếng.

"Như vậy, sau này ngươi là chủ tử của Hải Táp" Hải Táp mạnh mẽ quỳ một gối xuống, quay về phía An Ninh, trên mặt thập phần nghiêm túc.

"Nha! làm như vậy không được, không được." Sùng Chính để giạt mình nhìn Hải Táp, bước lên trước diu Hải Táp đứng lên, được như vậy là đủ rồi còn làm cho thuyền Vương quý xuống nhận chủ, như vậy sao được? Hần là Hoàng đế mà với thuyền Vương còn sợ ba phần.

Chính là hần còn chưa tới gần một thanh âm vang lên trợn trừng hành động của hần.

"Cậu tại sao không được? Nhị công tử cùng Hải Táp công tử đánh cuộc, giờ đã chịu thua, bắt quá là thực hiện ước định thôi, xin đừng làm Hải Táp công tử thành người bôi tìn." Thương Dịch dịu dàng nhìn An Ninh, khoe miệng ý cười phát ra nồng đậm, hần nói như vậy cũng có đạo lý của hần, đường đường là một thuyền Vương ở giây phút hần nhận thua, hần đã muốn cho mọi người thấy một thuyền Vương quanh mình, người nọ là quân tử, nói là làm, dù có người ngăn cản hần cũng không vì phạm ước định.

Con người căng thẳng, Hải Táp quỳ gối thấp giọng thân thể hạ gấp khúc, mọi người ý thức được hần muốn làm gì, trong lòng cả kinh, hần thật muốn đập đầu nhận chủ sao?

An Ninh cũng giạt mình, theo bản năng tiếng lên khoát tay, đỡ lấy Hải Táp ôn hòa nói " Không cần dập đầu, đứng lên đi."

Thân thể Hải Táp căng cứng, giương mắt nhìn nhị công tử trước mặt, nhị công tử ôn hòa ý cười mạnh mẽ va chạm vào đáy lòng hần, hần lúc trước tính toán làm nhục nhấ nhị công tử như thế thế, nhưng mà, nhị công tử không để mặc cho hần trước mặt mọi người dập đầu.

Trong lòng một cỗ khác thường nổi lên, Hải Táp lấy lại ý thức, thân thể cũng không có đứng lên.

An Ninh khẽ nhíu mày: "Câu đầu tiên của chủ tử cũng không nghe sao?"

Tuy là trách cứ nhưng theo miệng nàng nói ra như ẩn chứa ý cười cùng một tia khác thường, Hải Táp giạt mình lập tức đứng dậy, hần không phát hiện lúc trước hần tính toán như thế nào thu phục nhị công tử, nhưng không dự đoán được hần thua đồng thời chỗ sâu nhất trong lòng hần tựa hồ đã bị nhị công tử mười lăm mười sáu tuổi này chinh phục, trong lòng không biết nói sao, loại cảm giác này hần chưa từng trải qua.

Vì sao lại như vậy? Ngay cả trong lòng Hải Táp cũng nghi hoặc, ánh mắt dừng trước mặt như quan ngọc cuae nhị công tử, đôi mắt xẹt qua một tia hòa quang, không sao còn nhiều thời gian hần nhất định sẽ tìm ra nguyên nhân.

Tất cả mọi người nhìn nhị công tử biểu hiện khí chất hơn người, bọn họ không thể vuron tới, ngay cả Sùng Chính để cũng không bằng được. Mọi người đối nhị công tử có thêm vài phần bội phục cùng hảo cảm.

hải Táp nghĩ đến cái gì mi phong chợt nhíu, vốn tính thẳng nhị công tử làm cho Sùng Chính để ban An Bình nhị tiểu thư cho hần, nhưng là hiện tại..... Khoe miệng chợt gọi lên một chút chua sót, hần không nghĩ mình có cảm giác mất mát lươn như vậy.

Cái kia hần thực có chút hảo cảm với nhị tiểu thư, bắt quá cũng là hiếu kì cho nên mới muốn tiếp cận, mặt khác cũng làm cho Thương Dịch cùng tướng quân Nam Cung Thiên Duệ như thế nào đôi đôi nữ tử.

Nhìn nhị công tử lúc này, hần không rõ trước mặt là chủ nhân nhị công tử hay An Bình nhị tiểu thư!

An Ninh nhận thấy tầm mắt của hần, khoe miệng gior lên, không dễ dàng phát hiện một tia quang mang xẹt qua đáy mắt, thuyền Vương chính là người của nàng, xem ra chính mình buôn bán thật có lời.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Tình địch gặp lại hết sức đỏ mắt (1)

Hôm nay, An Ninh và Sùng Chính để không thể nghi ngờ là người thắng lợi lớn nhất, Sùng Chính để vì muốn thưởng cho công lao to lớn của nhị công tử, liền muốn tuân thủ lời hứa hẹn lúc trước, muốn phong hần làm một vị vương gia khác họ.

An Ninh thấy bộ dáng không chút đùa giỡn của ông ta , âm thầm cười khỏ, chỉ phải dịu dàng từ chối, chê cười, nếu thật sự tiếp nhận phong hào vương

gia khác họ ,như vậy vạn nhất ngày nào đó, thân phận nữ tử của mình bị bại lộ , sự tình sẽ không dễ dàng thu xếp được .

Trong lòng Sùng Chính để tự nhiên là không cam lòng , hiện tại nhị công tử này trong tay chẳng những có hải thần châu,mà còn là chủ tử của Thuyền vương Hải Táp, vô luận là từ phương diện nào, ông cũng phải mượn sức người này, bất quá, ông cũng không nóng lòng, chỉ ban thưởng một lệnh bài cho nàng, trước mặt mọi người tuyên bố, nhị công tử có lệnh bài này trong tay có thể tùy ý hành tẩu trong cung, được đãi ngộ như quan viên nhất phẩm.

Mọi người lại giật mình,quan viên nhất phẩm, như vậy là đãi ngộ cũng bằng với thừa tướng nha!

Có thể thấy được Sùng Chính để rất coi trọng nhị công tử này.

An Ninh lúc này cũng không cự tuyệt nữa, mỉm cười tạ ơn, đi lĩnh mười cái lệnh bài mà lúc trước Sùng Chính để đã hứa thưởng cho những người tham gia thi đấu, cảm tạ ý tốt muốn mời lưu lại dùng ngự thiện của ông, mất hết một khoảng thời gian An Ninh mới thoát thân ra khỏi hoàng cung.

Lên xe ngựa, An Ninh rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, hôm nay nàng mới có thể nhận thức được ý chí kiên trì của Sùng Chính để ,ý đồ của Sùng Chính để, nàng làm sao có thể không biết, lấy hộp gấm trong lòng ra, nàng tuy rằng không biết hạt châu này có tác dụng gì, nhưng là, chỉ cần nhìn thấy sự đề ý của Sùng Chính để đối với hạt châu này, là có thể nhìn ra được vài phần manh mối, sợ rằng không chỉ vì đây là bảo vật quý giá mà thôi .

Nói Sùng Chính để coi trọng nhị công tử, không bằng nói ông ta nhìn trúng hạt châu này , cùng với thân phận chủ tử của Thuyền Vương.

"Ninh Nhi, thứ này, muội cần phải bảo quản thật tốt, cẩn thận chút, không biết nó mang đến là phúc hay họa..." đôi lông mày dưới mặt nạ bạc của Vân Cẩm gật gao nhìn thành một cái tuyến, ai cũng đều có thể thấy được, Sùng Chính để đối với hạt châu này quá mức đề ý , hạt châu này ở trong tay Ninh Nhi, nếu Sùng Chính để muốn đoạt đi, như vậy...

"Ca, người cứ yên tâm, không có việc gì đâu." An Ninh giống như nhìn ra lo lắng trong lòng Vân Cẩm, khoe miệng gợn lên một chút tươi cười, ôn nhu nói, không giống với giọng nói trầm thấp mới vừa rồi , mà khôi phục lại tác phong nữ nhi, trên xe ngựa này cũng chỉ có nàng và Vân Cẩm biểu ca, không có người ngoài, nàng không cần phải ngại ngùng.

Về vấn đề mà Vân Cẩm biểu ca lo lắng, đó cũng không phải là điều mà An Ninh lo lắng , dù sao, hạt châu này chỉ xuất hiện ở trước mặt vài người, những người khác trong tứ quốc cũng chỉ nhìn thấy bên ngoài hộp gấm, lại không biết bên trong có gì, huống hồ, người duy nhất có thể nhận thức được hạt châu này trừ bỏ chính bản thân Hải Táp chỉ sợ cũng chỉ có Sùng Chính để, Sùng Chính để tuy rằng coi trọng nó, nhưng hẳn nếu đã biết đó là thứ quan trọng của Thuyền vương, lại thêm việc Thuyền vương đã nhận nàng làm chủ nhân, dù cho ông ta thêm vài lá gan, cũng không dám trực tiếp cướp đoạt, ý đồ khác cùng lắm chỉ là muốn mượn sức lực của mình thôi.

Mặt khác, nếu ông ta tìm không thấy "Nhị công tử", như vậy dù là mượn sức, cũng là một vấn đề a!

Hạt châu sáng quý giá này, xem ra, ngày khác phải đi hỏi Hải Táp, hạt châu này rốt cuộc có tác dụng gì.

Ngoài hoàng cung.

Sau khi An Ninh cùng Vân Cẩm lên xe ngựa, Thần vương Thương Dịch, Tô Cẩm, Nam Cung Thiên Duệ, Thiệu Hoa quân chúa nhìn xe ngựa kia đi càng lúc càng xa, rốt cục biến mất ở trong tầm mắt, nghĩ đến cuộc đánh cuộc mới vừa rồi, trên mặt bốn người không khỏi trở lên một chút tươi cười, ngay cả con người rắn rỏi thiết huyết như Nam Cung Thiên Duệ khoe miệng cũng giãn ra thành một độ cong đẹp mắt .

"May mắn là nhị công tử kia thắng , bằng không hại ta thua cái chuỗi quạt này,hắn liền trở thành kẻ thù của Tô Cẩm ta !" Tô Cẩm phe phẩy cây quạt trong tay, bất cần đời hừ lạnh một tiếng, lời tuy như thế, nhưng hẳn thật sự đề ý không phải cái chuỗi quạt trong tay này, mà là cái khác, trong đầu hiện ra bóng dáng An Ninh,từ thời điểm bắt đầu, hẳn thật sự cho rằng nhị công tử sẽ thua, nếu nhị công tử thua, như vậy An Ninh không phải thật sự bị ban cho Hải Táp sao?

Ở mặt ngoài hẳn vẫn cả lo sợ phát phờ như vậy, nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nguyên bản chính mình cùng nhị công tử kia có chút khúc mắc , nhưng hiện tại, hẳn lại xem nhị công tử kia thuận mắt hơn rất nhiều, thậm chí về sau muốn làm bằng hữu, cũng không phải không thể, có thể trở thành bằng hữu của Tô Cẩm hẳn, thật không phải là một chuyện đơn giản, nhị công tử này, hẳn liền có mà tiếp nhận rồi!(anh này chảnh quá xá, anh tiếp nhận nhưng không biết người ta có thêm nhìn đến không kia! 0(^0^0)

Thương Dịch mâu quang vi liễm, tươi cười trên mặt hơn vài phần cao thâm.

"Nhị công tử..." Tiếng nói hùng hậu có chút ý tứ cao thâm, cuối cùng nhìn thật sâu vào phương hướng chiếc xe ngựa kia biến mất, xoay người lên ngựa, hướng tới Thần vương phủ chạy đi.

"Uy, Thương Dịch, đợi ta với." Tô Cẩm đuổi theo, không biết vì sao, mới vừa rồi hắn nghe thấy Thương Dịch kêu một tiếng "Nhị công tử",lại có cảm giác kì quái, ánh mắt kia giống như hắn đã từng nhìn thấy ở nơi nào, cẩn thận nhớ lại,nhưng trong một khoảng thời gian ngắn lại không thể nhớ ra là gặp ở nơi nào,thấy Thương Dịch đã đi thật xa, hắn mới hồi phục lại tinh thần, cũng chạy theo.

Giờ phút này cả người Nam Cung Thiên Duệ cũng thập phần thoải mái, không phải là vì đã hoàn thành được nhiệm vụ mà Sùng Chính để giao phó , mà là vì uy hiếp trên người Ninh Nhi đã được giải trừ, nói thật, thời điểm nghĩ tới nhị công tử có thể thua, hắn cũng đã quyết định, ai cũng không thể bắt buộc Ninh Nhi làm việc nàng không muốn,dù đó là hoàng thượng cũng không được, nếu hoàng thượng thật sự đem Ninh Nhi ban cho Hải Táp, như vậy hẳn sẽ liêu lĩnh, mang Ninh Nhi rời đi.

May mà chuyện đó ở thời điểm mấu chốt có thể xoay chuyển, cái vị nhị công tử kia...

Khóe miệng nguyên bản giờ lên một độ cong nay lại cao thêm vài phần, một thân cảm y màu đen dưới ánh nắng mặt trời dị thường chói mắt.

Mà suy nghĩ trong lòng Thiệu Hoa quận chúa lại không phải là nhị công tử, mà người chiếm cứ đầu óc nàng, chính là nam tử mang mặt nạ màu bạc, hôm nay, Vân Cẩm đối với vị nhị công tử kia rất để ý, nàng nhìn thấy rất rõ ràng, hai năm này đến tột cùng Vân Cẩm đã xảy ra chuyện gì? Mà hắn cùng nhị công tử là có quan hệ như thế nào?

Cô đơn liềm hạ mặt mày, trong ánh mắt nhiễm một chút u sầu.

An Ninh cũng không trực tiếp trở về An Bình hầu phủ, giống như lần trước, nàng phải trở về bát trăn các trước, đem một thân giả dạng này cõng ra phục hồi lại thân phận An Ninh, bên trong nhai gian của bát trăn các, có một căn phòng mà Vân Cẩm vì nàng mà bố trí, lúc này trong phòng chỉ còn lại một mình An Ninh, quần áo khi nàng xuất môn, giờ phút này đang lẳng lặng nằm ở trên tháp, An Ninh ngồi ở trước gương đồng, nhìn gương mặt “nhị công tử” trong gương, khóe miệng giờ lên một chút tươi cười, nàng tay hướng tới lớp da dưới tai, đang muốn tháo lớp hóa trang bên ngoài, lộ ra tướng mạo sẵn có của bản thân, đột nhiên, ánh mắt ngẩn ra, tay đột nhiên cứng đờ, không vì cái gì khác, đơn giản là từ trong gương đồng, nàng thấy một người không nên xuất hiện ở chỗ này.

"Nhanh như vậy liền quên thân phận của ngươi?" Ngữ khí của An Ninh thêm vài phần tức giận, bàn tay đang để dưới tai để tháo lớp hóa trang lập tức che dấu sờ sờ lỗ tai, liềm hạ mặt mày, thầm nghĩ trong lòng: nguy hiểm thật! Nếu là mình nhanh thêm một bước, hoặc là chính mình không có phát hiện ra hắn nhanh như vậy, khi đó thân phận thật của nàng, sợ sẽ bại lộ ở trước mặt Hải Táp.

Ở cửa Hải Táp tự nhiên là nghe ra giọng nói tức giận của nàng, bất quá cũng lơ đãng đi đến, "Như thế nào có thể quên? Chính là vì không quên, cho nên Hải Táp mới theo đến, chủ tử, Hải Táp nếu là người của ngươi, kia liền ở bên cạnh ngươi, nghe ngươi sai bảo."

"Chỗ của ta cũng không có chuyện gì cần ngươi làm, trước ngươi như thế nào, liền tiếp tục như vậy, Đông Tần quốc này có rất nhiều cảnh đẹp đều có thể đi nhìn một chút." An Ninh đứng dậy, bình tĩnh phản phó nói, nàng làm sao có thể để Hải Táp lúc nào cũng ở bên cạnh nàng? Nhị công tử cùng An Ninh không thể đồng thời tồn tại, điểm này nàng rất rõ ràng.

Hải Táp cũng không có vì bản thân mình được thoải mái mà cao hứng, ngược lại nhú mày nói, "Này sao được? Lúc trước Hải Táp là người tự do, hiện tại cũng không thể so được với trước kia, Hải Táp tuy rằng bất tài, nhưng bảo hộ chủ tử vẫn làm được..."

"Ta không cần bảo hộ!" An Ninh đánh gãy lời nói của Hải Táp, gương mặt kiên định chống lại đôi mắt xanh của Hải Táp, nhận thấy được trong mắt hắn là cố ý, mi tâm hơi nhíu, Hải Táp này, là muốn đánh cái chủ ý gì?

Hải Táp lại như trước không để ý tới sự cự tuyệt của An Ninh, ngược lại lại tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống, bộ dáng kia, làm sao giống như bộ dáng của một nô lệ? So với chủ tử còn muốn chủ tử hơn!

An Ninh biết, thân phận của Hải Táp là Thuyền vương, người cao cao tại thượng, không có khả năng dùng cách đối xử với hạ nhân mà đối xử với hắn, dù sao Hải Táp mặc dù nhận nàng làm chủ, nhưng vẫn là bá chủ đế quốc trên biển, điểm này ai cũng thay đổi không được.

Có một nô lệ lớn như vậy, thật không biết là tốt hay là xấu!

An Ninh biết, chỉ cần Hải Táp ở trong này, nàng liền không thể khôi phục thân phận An Ninh, đơn giản liền ngồi xuống, mạnh, Hải Táp giống như phát hiện cái gì, lông mày dựng lên, thân hình cao lớn đi đến trước tháp, ánh mắt nhìn thứ gì đó trên tháp, một đôi mắt màu xanh biển ảo.

Quần áo nữ tử? Hải Táp theo bản năng đem quần áo kia cầm trong tay, An Ninh thấy được hành động của hắn, thân thể ngẩn ra, trong lòng kêu to không tốt, bước lên phía trước đem quần áo trong tay hắn đoạt trở về, "Chớ có làm càn!"

Đây là quần áo mà nàng chuẩn bị để thay, làm sao có thể để hắn cầm trong tay thương thức?

Lông mày Hải Táp nhướng lên, xem bộ dáng phòng bị của An Ninh, con ngươi nắm thật chặt, đem quần áo đặt ở chóp mũi, mùi hương kia làm hắn ngẩn ra, mùi hương này không phải là mùi hương mà hắn ngửi được trên người vị nhị công tử này lúc ở bên trong hoàng cung sao?

Ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới nhị công tử trước mặt, lam mâu tràn ngập tim tòi, sắc mặt thay đổi liên tục, ngay tại lúc An Ninh nghĩ rằng thân phận mình đã bị hắn nhìn thấu, bên tai lại vang lên một tiếng cười to của Hải Táp, mang theo vài phần bồn chồn.

"Chủ tử bất quá mười lăm sáu tuổi, nhưng lại có mỹ nhân làm bạn, quả nhiên là phúc khí tốt! Đây là mỹ nhân đem qua lưu lại đi?" Hải Táp cười nói, trong mắt tựa như nói: mọi người đều là nam nhân, ta biết!

An Ninh sáng tỏ ý tứ của hắn, khóe miệng rút trều, trên mặt trời lên một tia xấu hổ, nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng hắn hiểu lầm, bất quá, hiểu lầm này vừa vặn có thể giúp nàng che dấu, An Ninh kéo kéo khóe miệng, "Quần áo quăng ở trong này, cũng không thu thập cho tốt, lại để ngay trên tháp, để cho ngươi chê cười."

"Ha ha, vị giai nhân kia có thể được chủ tử ưu ái, Hải Táp cũng muốn gặp mặt một lần." Hải Táp nhú mày, không biết vì sao, trong lòng đã có một tia khác thường, rất nhanh lại bị hắn cố ý che dấu đi.

"Còn nhiều thời gian, nhất định có cơ hội." trên mặt An Ninh vẫn tươi cười như trước, đang đắc ý lại buồn khổ không thôi, Hải Táp này, là đang cho nàng một nan đề sao? Giai nhân? A!

Nhưng hiện tại nàng cũng không thể không nói như vậy, thầm nghĩ mau đem Hải Táp đuổi đi, để trở lại làm An Ninh, chỉ cần mình chân chính trở thành An Ninh, để cho "Nhị công tử" tạm thời "Trốn" một đoạn thời gian, như vậy hẳn sẽ khó tìm thấy mình, mâu quang vì liêm, liền theo ý này nói tiếp, "Người cứ thông thả đợi ở đây, xiêm y này ta phải mang qua cho nàng, người không biết, đây là bộ đồ nàng thích nhất."

An Ninh nói, giống như đây là một chuyện rất bình thường.

"Ta cùng đi với người." Hải Táp tiếp lời, tựa hồ là quyết định chủ ý muốn đi theo nàng.

An Ninh nhíu mày, cùng đi với nàng? Mục đích của nàng chính là rời đi hẳn, sao có thể để cho hắn đi cùng với nàng?

"Khụ khụ..." An Ninh ho nhẹ hai tiếng, trên mặt có một tia xấu hổ, "Sợ là có chút không tiện, ta nếu đi, tối nay nhất định cũng không về, người nếu đi theo, cũng không biết an trí làm sao"

Lời nói ái muội như vậy, có ý ám chỉ, Hải Táp vừa nghe thấy là không tiện, liền tự sáng tỏ ý tứ của nàng, nghĩ đến nhị công tử này vừa đi, sợ là cùng giai nhân **, hẳn nếu còn đi, thật là có chút sát phong cảnh, quấy rầy bọn họ không nói, chính mình cũng tự tìm xấu hổ, dù là còn muốn đi theo nhị công tử này, hẳn đường đường là Thuyền vương kiều ngạo cũng không cho phép đi nghe vách tường nhà người ta.

"Kia Hải Táp ở lại đây chờ chủ tử." Hải Táp mở miệng, ngồi trở lại trên ghế, Ngân Diện công tử kia là ông chủ của bát trân các này, nhị công tử lại là nhị đệ của hắn, nhìn phòng, tựa hồ là phòng chuyên dùng của nhị công tử, hẳn ở trong này, làm sao phải sợ hắn ta bỏ chạy?

Trong lòng An Ninh vui vẻ, hướng hắn gật gật đầu, lập tức đi ra phòng, ở một khắc khi bước ra khỏi phòng, An Ninh rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng đối mặt không phải người khác, mà là Thuyền vương Hải Táp là bá chủ quốc gia trên biển, cũng không phải là dễ lừa gạt, mới vừa rồi đã lừa gạt hắn, thật sự là do may mắn, hiện tại, chuyện quan trọng nhất đó là rời đi nơi này.

An Ninh vội vàng đi xuống lầu, lên xe ngựa, cũng phân phó xa phu đi thành đông một vòng, không ở trên xe ngựa đối xiêm y, chỉ tháo lớp ngự trang, lại bảo xa phu chờ nàng đến thành tây, xuống xe ngựa ở thành tây, đến một trà lâu uống ly trà, mới một lần nữa nướn một chiếc xe ngựa trở lại An Bình hầu phủ.

Trắc trở như vậy, An Ninh vì phòng bị Hải Táp, bắt quá, đến An Bình hầu phủ, xác định Hải Táp kia không có đi theo, An Ninh mới chính thức yên tâm, nghĩ đến Hải Táp, khỏe miệng An Ninh giờ lên một chút tươi cười, bây giờ mình lại trở lại thân phận An Ninh, sợ là Hải Táp cũng khó tìm được manh mối đi!

Đêm khuya trong An Bình hầu phủ.

An Bình hầu gia liên tục nhiều ngày ở Vô Song các, tối nay An Bình hầu gia lại đến Tuế Lan viên, tự nhiên là mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, đại phu nhân đặc ý đồng thời, trong lòng nhưng cũng lo sợ, nếu không phải tình thế bất buộc, bà sao có thể đem trượng phu của chính mình dâng lên trong lòng của nữ nhân khác, mà nữ nhân kia vẫn là một cô nương mười chín tuổi trẻ trung xinh đẹp, nhưng nghĩ đến tam phu nhân cùng Tần Ngọc Song, đại phu nhân liền bình tĩnh xuống, tốt xấu gì lục phu nhân này cũng bị bà khống chế, một nữ tử yêu đuối như vậy, sống chết đều trong tay Lưu Hương Liên bà, còn có thể đùa giỡn ra hoa chiêu gì, hừ, Tần Ngọc Song kia không phải đặc ý lão gia ngày ngày đêm đêm đều ở trong Vô Song các của nàng sao? Không phải đặc ý lão gia đối với nàng đau sủng có thêm sao? Xem nàng đêm nay ở Vô Song các ghen tị như thế nào.

Đại phu nhân đoán không sai, bên trong Vô Song các, từ khi Tần Ngọc Song biết An Bình hầu gia đi Tuế Lan viên của lục phu nhân, liền vẫn không thể bình tĩnh trở lại, thậm chí còn tính tự mình đi Tuế Lan viên tìm lão gia, nhưng nghĩ đến tính tình của lão gia, nàng lại nhịn xuống. Đem tất cả oán hận đều đổ lên người đại phu nhân.

Một đêm này, An Bình hầu gia sủng ái lục phu nhân, đại phu nhân đặc ý, Tần Ngọc Song thương tâm, nhưng sáng sớm ngày thứ hai, An Bình hầu gia lại gọi tất cả mọi người trong phủ tới đại sảnh tập họp để an bài chuyến đi đến U châu.

"Cái gì?" Đại phu nhân đứng mạnh dậy, mi tâm nhíu chặt nhìn An Bình hầu gia, tay theo bản năng nắm chặt.

"Đại tỷ, người không có nghe sao? Lão gia mới vừa nói rõ ràng, làm phiền đại tỷ lo lắng chuyện lớn nhỏ trong phủ, Ngọc Song sẽ bồi lão gia cùng đi U châu." Tần Ngọc Song nghe được tin tức này, rốt cục tất cả các oán hận đêm qua đều như mây bay, trên mặt cười vui sướng, từ khi trong phủ có thêm một lục phu nhân, Tần Ngọc Song mỗi ngày trang điểm càng thêm tỉ mỉ.

An Bình hầu gia ngồi ở trên ghế chủ vị trong đại sảnh, uống trà, đối với việc đại phu nhân cùng ngũ phu nhân đối chọi gay gắt, tựa hồ không có ý muốn xen vào.

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn thoáng qua Tần Ngọc Song, ánh mắt lập tức dừng ở trên người An Bình hầu gia, kéo kéo khỏe miệng, "Lão gia, theo như ta thấy, vẫn là mang lục muội đi thôi! Lục muội mới vào phủ, nếu như bị bỏ lại ở trong phủ, như vậy là vãng về giai nhân, hưởng hồ, lục muội tuổi trẻ, lại thấp phân có khả năng, có thể chiều cổ lão gia, như vậy thiếp thân cũng sẽ càng thêm yên tâm, lão gia, vẫn là mang lục muội đi thôi."

Đại phu nhân nói xong, cho lục phu nhân một cái ánh mắt, lục phu nhân co rúm lại một chút, trên mặt lại không tình nguyện, sắc mặt đại phu nhân trầm xuống, bước đi đến trước mặt lục phu nhân, đem nàng kéo đến trước mặt An Bình hầu gia, "Lục muội, mau nói với lão gia, cầu lão gia đi đến U châu, mang theo người đi."

Lục phu nhân có chút thừa dạ nhìn An Bình hầu gia liếc mắt một cái, cũng không dám mở miệng, đại phu nhân kéo kéo nàng, "Lục muội, người hãy nói gì đi a!"

"Đại tỷ, người cũng đừng bức lực muội, lực muội mới tới trong phủ, hẳn là cần thêm nhiều thời gian để làm quen đối với mọi thứ trong phủ, chuyển đi U châu này, đừng làm cho lực muội làm lụng vất vả." Tần Ngọc Song cười nói, thân thể cũng đã đứng lên, đi đến trước người An Bình hầu gia, giúp An Bình hầu gia rót thêm một ly trà, thầm nghĩ trong lòng: Luru Hương Liên muốn tìm người cùng nàng tranh thủ tình cảm, cũng phải tìm một người được việc chút, Tuyết Nhi tuy rằng trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng tính tình này không thích hợp để tranh đấu, không thích hợp liền muốn gia nhập trong đó, nàng làm sao có thể dễ chịu cho được?

"Lục phu nhân..." Đại phu nhân trong lòng tức giận, Tuyết Nhi này, quả nhiên là làm cho bà thất vọng, lạnh lùng nhìn nàng ta, ánh mắt kia giống như hàn băng.

Thân thể Lục phu nhân khẽ run, vừa nhấc mắt, liền chống lại tầm mắt sắc bén của đại phu nhân, càng thêm kích động, "Lão... Lão gia, ngài mang Tuyết Nhi... Cùng đi đi."

Tuy rằng nàng không muốn, nhưng trước mặt đại phu nhân, nàng lại không thể không làm như vậy, đại phu nhân nói qua, bà có thể để cho chính mình lên làm lục phu nhân, cũng có thể để cho chính mình không thể tiếp tục làm lục phu nhân, không chỉ có như thế, kết cục cuối cùng chỉ sợ là nàng thừa nhận không nổi, đại phu nhân muốn nàng làm cái gì, nàng trừ bỏ vâng theo, không còn có lựa chọn nào khác.

An Bình hầu gia quét mắt nhìn ba người liếc mắt một cái, đứng mạnh dậy, ánh mắt ở trên người Tần Ngọc Song cùng lục phu nhân một lúc.

"Lão gia... Người từng đáp ứng Ngọc Song, người cũng không thể đổi ý." Tần Ngọc Song gắt giọng, giờ phút này, nàng cũng lo lắng lão gia sẽ dao động, dù sao, lục phu nhân là tân sủng, đem qua hẳn lại ở nơi của lục phu nhân nghỉ tạm, nàng vốn đã không cam lòng, lại muốn mượn cơ hội này để hòa nhau một ván, vạn nhất lão gia đổi ý, quyết định mang lục phu nhân đi, như vậy nàng sợ là sẽ bị thất sủng.

"Lão gia, người xem lục phu nhân có nhiều điểm tốt nha, tuổi như vậy, để ở trong phủ, thật là đáng tiếc a." Đại phu nhân đương nhiên muốn dùng hết sức lực thuyết phục An Bình hầu gia, nói cái gì cũng được, bà cũng không thể nhìn Tần Ngọc Song cùng lão gia đi U châu.

"Đủ rồi!" An Bình hầu gia quát chói tai ra tiếng, đánh gãy cuộc tranh đoạt này của hai nữ nhân, "Dựa theo kế hoạch đã sớm định ra, Ngọc Song đi, về phần Tuyết Nhi, về sau còn có cơ hội khác."

"Lão gia..." Đại phu nhân sắc sắc biến đổi, không cam lòng kêu ra tiếng, nhất là nhìn thấy nụ cười đắc ý trên mặt của Tần Ngọc Song, phần nộ trong mắt lại nhiều thêm vài phần.

"Hương Liên, lần này là thay hoàng thượng làm việc, cũng đi không bao lâu, chuyện trong phủ người tạm thời chiếu cố cho tốt, đừng tiếp tục làm ra chuyện gì náo động, quân gia sẽ ở trong phủ hiệp trợ người, đều tan đi, dọn dẹp một chút, lập tức khởi hành." An Bình hầu gia đánh gãy lời nói của đại phu nhân, không nhìn sắc mặt khó coi của đại phu nhân, bước ra đại sảnh, nhưng, thời điểm đi ngang qua An Ninh, lại đột nhiên dừng lại cước bộ, nhìn về phía An Ninh, sắc bén trong mắt bình phục một chút.

An Ninh đón nhận tầm mắt của ông, nàng đang đợi, đợi lời dặn của An Bình hầu gia.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Tình địch gặp lại hết sức đỏ mắt (2)

"Ninh Nhi a, ta đi rồi, nếu Ly vương điện hạ tới tìm ta, con liền thay ta chiêu đãi một chút, Ly vương điện hạ là vương gia, thân phận tôn quý, con cũng không thể chậm trễ." An Bình hầu gia nghiêm túc nói, lần trước sau khi Ly vương rời đi Hầu phủ, mặc dù không có lại đến, nhưng lại bảo người ta mang cho ông mấy phong thư, ý tứ trong đó rất rõ ràng bất quá, Ly vương đối với Ninh Nhi có ý, cá lớn này, ông dù thế nào cũng phải bắt được.

"Vâng, Ninh Nhi đã biết." An Ninh liễm mi, ôn nhu đáp, An Bình hầu gia đang đánh chủ ý gì, trong lòng nàng sớm đã sáng tỏ, để cho nàng tiếp đón Ly vương phải không? Chỉ cần Ly vương tới, nàng làm sao có thể keo kiệt "Tiếp đón"?

An Bình hầu gia lại nhìn An Ninh liếc mắt một cái, thấy nàng dịu ngoan cúi đầu, liền yên tâm tiêu sái đi ra ngoài, Tần Ngọc Song cũng đắc ý gợn cảm lên, "Phúc Nhi, còn không mau quay về Vô Song các dọn dẹp một chút cho ta, đừng trì hoãn thời gian xuất phát của lão gia."

Nói xong, không để ý tới vẻ mặt phần nộ của đại phu nhân, vạn vạn thân thể thướt tha, vẻ mặt tươi cười rời khỏi đại sảnh.

Ba ——

"A... Phu... Phu nhân..."

Lục phu nhân ủy khuất kêu ra tiếng, ôm bên mặt bị đại phu nhân đánh, cắn chặt môi, thân thể lạnh run, lòng tràn đầy sợ hãi.

"Hừ, chỉ chút chuyện nhỏ ấy cũng làm không tốt, không bằng chết luôn đi." Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, một cước đá vào trên người lục phu nhân, lục phu nhân lao đảo một cái, ngã xuống đất, ủy khuất lại đáng thương. Đại phu nhân cũng mặc kệ nàng có phải đáng thương hay không, bà để ý là kết quả

của chuyện này, lại vẫn để cho tiện nhân Tần Ngọc Song kia chiếm được thượng phong, lần này đi U châu, sau khi trở về không biết lại có thêm chuyện gì gì nữa? Điều này làm cho trong lòng đại phu nhân thập phần bất an, không để ý đến lục phu nhân, bước qua thân thể của nàng, đi ra ngoài đại sảnh.

Người trong đại sảnh đều tự tan đi, chỉ lưu lại gương mặt cô đơn ủy khuất của lục phu nhân, co rúm lại nằm ở trên mặt đất, anh anh khóc, cùng với An Ninh vẫn đứng nhìn ở một bên.

"Muốn sống sót tại Hầu phủ này, rồi lẽ là chuyện tuyệt đối không được , thu lại nước mắt, làm cho chính mình trở nên cường đại, đây mới là đạo lý đúng đắn nhất." An Ninh lạnh giọng nói, không biết là nói cho ai nghe .

Lục phu nhân nghe nói như thế, thân thể ngẩn ra, nghe tiếng nhìn lại, lại chỉ thấy một chút của bóng dáng màu trắng, biến mất ở cửa, nhưng lời nàng ấy mới vừa nói, cũng không biến mất ở bên tai nàng

Làm cho chính mình trở nên cường đại, đây mới là đạo lý đúng đắn nhất?

Hầu phủ này, nàng mới tiến vào bất quá vài ngày mà thôi, so với người bản hàn còn muốn thống khổ hơn, lúc trước tuy rằng bản cùng, không thể không vì muốn bạc để xem bệnh cho phụ thân mà lo lắng, nhưng nàng cũng không tuyệt vọng như thế, Hầu phủ này, nhìn như ngăn nắp lượng lệ, nhưng thật ra lại là một nơi ăn tươi nuốt sống người khác.

Đại phu nhân ức hiếp nàng, ngũ phu nhân đem nàng trở thành địch nhân, còn có lão gia... Nghĩ đến đủ loại chuyện tình, nước mắt lại rớt xuống , tại Hầu phủ này, nàng thân cô thế cô(chỉ có một mình), trước mặt là một chủ tử, nhưng thực tế là bị đại phu nhân không chế ngay cả một hạ nhân cũng không bằng, nàng như thế nào mới có thể trở nên cường đại?

Lão gia hôm nay mang theo ngũ phu nhân xuất hành,như vậy trong khoảng thời gian này nàng cũng không thể sống tốt, dù là đơn thuần, điểm này, nàng cũng hiểu được ,hôm nay nàng làm hồng chuyện của đại phu nhân, đại phu nhân sẽ dùng cách gì để dạy dỗ nàng đây?

Quả nhiên như Tuyết Nhi đoán, An Bình hầu gia mới vừa đi bất quá là một nén nhang, đại phu nhân đã đem nàng gọi vào trong Cẩm Tú các , bảo Cố đại nương đưa cho nàng một bộ xiêm y của hạ nhân, bảo nàng thay, nói , lão gia không ở đây, nàng liền không phải lục phu nhân gì cả, ở quý phủ này , không nuôi người vô dụng, mấy ngày này nàng nếu không thể hầu hạ lão gia, như vậy liền làm hạ nhân, hầu hạ chủ tử.

Ngày này Tuyết Nhi sống so với nước sôi lửa bỏng sợ đều không đủ để hình dung, An Bình hầu gia rời đi Hầu phủ nhiều ngày, Ly vương cũng không giống như lời ông ta nói tìm đến ông, An Ninh mừng rỡ tự tại, ngày này, nàng vốn định đi bắt trộm các tìm Vân Cẩm biểu ca, nhưng nghĩ đến Hải Táp kia, liền lập tức đánh bay ý niệm này trong đầu, ngày hôm trước biểu ca âm thầm phái người đưa thư đến, nói cho nàng biết, từ sau ngày nàng rời đi bắt trộm các , Hải Táp liền luôn ở tại nơi đó chờ, hẳn ở trong phòng kia của nàng, ngay cả ban ngày cũng không có rời đi.

An Ninh biết, hẳn nhất định là chờ mình, không thể đi bắt trộm các, nàng liền mang theo Bích Châu đến Thiên Linh tự ở thành bắc.

Phong tục Đông Tần quốc, người nếu đã chết, không chỉ có một phần mộ, bình thường còn có thể ở trong chùa miếu an trí một linh vị, bên trong để những thứ lúc sinh thời người đó từng dùng qua, xem như là được phật tổ phù hộ, lấy siêu độ vong linh.

Vân Trăn sau khi chết , ngay cả phần mộ đều không có, An Bình hầu gia lại sẽ không an trí linh vị cho nàng ở trong chùa miếu , An Ninh sau khi trọng sinh, vụng trộm ở trong Thiên Linh tự an trí một cái, lúc trước mỗi lần đến, nàng đều là một người lặng lẽ đến, lúc này đây, nàng mang theo Bích Châu.

Trong chùa Thiên Linh, An Ninh đã bái Vân Trăn, đang muốn đi tìm phương trượng, nhưng khi đi ngang qua hậu viện của chùa , nghe được hai thanh âm đang cãi nhau, trong đó có thanh âm của một người mà nàng biết , An Ninh theo bản năng dừng lại cước bộ, ẩn nấp sau hòn núi giả, lắng lắng nghe.

"Người cũng xứng đến xem nàng!" Nam Cung Ngạn cắn chặt hàm răng, oán hận trừng mắt nhìn nam tử trung niên trước mặt, người này là kẻ thù cả đời của Nam Cung Ngạn ông, ông thật không ngờ, nhiều năm trôi qua như vậy,ông ta lại đến Đông Tần quốc, ông ta tới đây để làm gì? Trong lòng có vô số nghi vấn, nhưng rất nhanh ông liền nghĩ tới đáp án, nhưng trong lòng cũng tràn đầy châm chọc, ông ta lại còn có mặt mũi tới nơi này!

Nam tử trung niên khẽ nhíu mày, "Nàng là thê tử của ta, ta đến xem nàng, là chuyện thiên kinh địa nghĩa!"(hiển nhiên)

Trên thực tế, ông đã ở trong Thiên Linh tự hơn một tháng rồi,bởi vì nơi này có linh vị của nàng, mỗi ngày ông đều dành ra thời gian lớn nhất đến trước linh vị của nàng như vậy ông cũng đã thỏa mãn , nghĩ đến tơ hồng tiểu trúc kia, từ sau ngày bị Thương Dịch đuổi ra, bên trong tơ hồng tiểu trúc liền ngày đêm có thị vệ nghiêm ngặt trông coi , nếu là nơi khác, ông muốn đến, liền không ai có thể ngăn được ông, nhưng nơi đó lại không giống, nếu là vì ngăn cản ông, mà khiến cho tơ hồng tiểu trúc bị hư hại cái gì, đó là điều mà chính ông không muốn.

Nam tử trung niên này không phải người khác, đúng là hoàng đế Bắc Yên không thể nghi ngờ.

"Ha! Thê tử? Nếu không phải người nắm đó dùng hết tất cả thủ đoạn ti tiện bức bách nàng, nàng sẽ trở thành thê tử của người?" Nam Cung Ngạn hừ lạnh một tiếng, tay nắm chặt thành quyền, ông hận không thể giết chết nam nhân đã phá hoại hạnh phúc cả đời ông đang đứng ở trước mặt này, nếu không phải ông ta, Chiêu Dương sẽ chính là thê tử của ông, nghĩ đến thế, trong mắt Nam Cung Ngạn hơn vài phần điên cuồng, "Nàng là của ta, vẫn đều là của ta!"

"Bức bách? Người cho là với tính tình của nàng, ai có thể bức bách được nàng? Tuy rằng người không muốn thừa nhận, nhưng người nàng yêu là ta." Thanh âm Hoàng đế Bắc Yên bình tĩnh vô ba, nhưng không có người nào biết nội tâm của ông đang rất hoảng loạn.

"Không, không phải như thế, nàng làm sao có thể yêu người? Nàng thánh khiết như vậy, làm sao có thể yêu người?" Nam Cung Ngạn hét lớn, ông cùng Chiêu Dương là thanh mai trúc mã, bắt đầu từ rất sớm, ông cũng đã yêu nàng, ông là đại công tử của Nam Cung thế gia, Chiêu Dương là công chúa, hai

người từ nhỏ chơi cùng một chỗ, đó là thời gian vui vẻ nhất cả đời này của ông. Ông từng thề, không phải Chiêu Dương công chúa không cưới, vì có thể xứng đôi với thân phận công chúa của nàng, ông không ngừng cố gắng, trở thành nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi nhất Đông Tần quốc lúc ấy, được tiên hoàng coi trọng, sau khi Chiêu Dương cập kê, tiên hoàng cũng đã đem nàng gả cho ông. Chiêu Dương thân là đại tỷ, lại là người rất thông minh từ khi còn nhỏ, lúc ấy các hoàng tử khác đều rất ỷ lại vào nàng, nhất là Sùng Chính để hiện tại, cảm tình của hai người vô cùng tốt, tiên hoàng lại đem nhiệm vụ dạy Sùng Chính để giao cho Chiêu Dương, cho nên bọn họ liền ước định, ba năm sau sẽ thành hôn, nhưng là, kỳ hạn ba năm cũng sắp đến, mắt thấy ông có thể hoàn thành tâm nguyện nhiều năm qua, thú Chiêu Dương làm vợ, nhưng nam nhân này lại xuất hiện phá hủy hết thảy.

Hắn ti bỉ, ông ta đoạt người yêu của người khác, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

"Người là kẻ xấu xa nhất, ta muốn giết người!" Nam Cung Ngạn ra tay, chương phong sắc bén hàm chứa sát khí.

Hoàng đế Bắc Yên nhanh tay lẹ mắt ngăn cản một đòn này, hiển nhiên, Nam Cung Ngạn ở trước mặt hoàng đế Bắc Yên không có chút uy hiếp nào, con người của hoàng đế Bắc Yên căng thẳng, khuôn mặt có một chút dao động, "Kẻ ác lại như thế nào? Trên tay ta lấy đỉnh máu tươi không ít, nói cho người, năm đó ta mang Chiêu Dương đi, người một đường đuổi theo ra bắc quan, nếu không phải Chiêu Dương cầu ta, người giờ phút này sớm đã mổ yên mà đẹp rồi."

Thời điểm còn trẻ, ông chinh chiến sa trường, giết không ít người, ông không ngại trong tay mình có thêm một mạng của Nam Cung Ngạn này, nhưng ông đã từng đáp ứng với Chiêu Dương sẽ không giết Nam Cung Ngạn, nếu đã đáp ứng, ông sẽ không nuốt lời, năm đó như thế, hiện tại cũng như thế, dùng sức đem Nam Cung Ngạn đẩy ra, lực đạo to lớn làm cho thân thể Nam Cung Ngạn lui về phía sau vài bước mới đứng vững được.

"Ha ha... Chiêu Dương? Người hiện tại giết ta thì như thế nào? Người đem Chiêu Dương đoạt đi, cũng không đối xử tốt với nàng, làm cho nàng tuổi vẫn còn trẻ đã phải rời khỏi nhân thế người cần bản không xứng gọi tên Chiêu Dương." Nam Cung Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng không cam lòng, không ai biết khi ông nghe được tin tức Chiêu Dương hương tiêu ngọc thi thống khổ như thế nào, một nữ tử phong hoa tuyệt đại như vậy, đến Bắc Yên quốc của hắn ta, chỉ ngần ngừ vài năm, liền buông tay nhân gian, vì sao cướp đi nàng, cũng không đối xử tốt với nàng? Lại làm cho nàng còn trẻ như vậy mà qua đời!

Thân thể hoàng đế Bắc Yên ngăn ra, trong mắt rốt cục toát ra một tia thống khổ cùng hối hận, "Ta nợ nàng, ta sớm hay muộn sẽ trả, nhưng... Người không có tư cách chỉ trích ta cái gì!"

Đây là chuyện của ông cùng Chiêu Dương, người khác không có tư cách nhúng tay, mặc dù đó là người từng là vị hôn phu của Chiêu Dương, Nam Cung Ngạn cũng không có tư cách này!

"Không có tư cách? A... Ha ha..." Nam Cung Ngạn cười đến bị thương, thế nhưng cười chảy ra nước mắt, "Ta không có tư cách? Từng, ta từng là người có tư cách nhất, hiện tại ta nhưng lại không có tư cách?"

Mi tâm hoàng đế Bắc Yên hơi nhíu, "Thời điểm mà Chiêu Dương gả cho ta, nàng cùng người liền không còn có quan hệ gì cả, chớ có tự cho mình là vị hôn phu của Chiêu Dương, người sớm đã không phải."

Chiêu Dương hoàn toàn là người của ông, dù nàng đã chết, cũng chỉ có thể là của ông!

Chỉ là, mình nợ nàng rất nhiều, nhiều đến mức dù có lấy mạng ra trả cũng không thể trả hết được

"Hừ, người đừng tưởng rằng người là hoàng đế Bắc Yên quốc, là có thể không chế hết thảy, người là hoàng đế thì như thế nào? Trí nhớ về Chiêu Dương trong lòng ta sớm đã mọc rễ vững chắc, người có bản lĩnh liền đem trí nhớ của ta xóa đi, ha ha... Người nói không có vấn đề gì liền không có vấn đề gì sao? Chỉ cần ta không chết ta vĩnh viễn đều có thể tùy thời tưởng niệm nàng, điểm này người không thể không chế." Nam Cung Ngạn giống như cố ý muốn kích thích ông ta, cười càn rỡ.

Hoàng đế Bắc Yên hừ lạnh một tiếng, trong lòng sinh ra sát ý, nhưng rất nhanh, sát ý kia liền chậm rãi biến mất, không vì cái gì khác, đơn giản là hắn nhớ tới lời hứa với Chiêu Dương, khóe miệng gọi lên một nụ cười khổ, Chiêu Dương a Chiêu Dương, ta nay nhớ kỹ hứa hẹn với người như vậy, nhưng ta lại làm ra việc thương tổn đến người, người ta không thể tha thứ nhất chính là bản thân ta, không phải sao?

Thờ dài một hơi, thân hình cao lớn của hoàng đế Bắc Yên hơn vài phần cô đơn cùng tiêu điều, không hề để ý tới Nam Cung Ngạn đang kêu gào, đi thẳng vào một căn phòng trong viện, căn phòng này chính là căn phòng đặt bài vị của Chiêu Dương trưởng công chúa ở Thiên Linh tự.

Nam Cung Ngạn vẫn kêu gào như trước, trong miệng không ngừng nỉ non hai tiếng "Chiêu Dương" điên cuồng cười to, cười đến vẻ mặt toàn là lệ.

An Ninh đem toàn bộ đoạn đối thoại của hai người mới vừa rồi vào tai không sót chữ nào, nội tâm là khiếp sợ, nàng từng mơ hồ biết Chiêu Dương trưởng công chúa là vị hôn thê của Nam Cung Ngạn, nhưng không có dự đoán được, Nam Cung Ngạn đối với Chiêu Dương trưởng công chúa lại thâm tình như thế, một nam nhân không biết là đang cười hay đang khóc kia, làm sao còn có nửa phần khí thế của gia chủ Nam Cung gia?

Mặt khác người nợ... An Ninh nhìn về phía căn phòng kia, trong đoạn đối thoại mới vừa rồi, nàng nghe ra người nợ đó là hoàng đế Bắc Yên không thể nghi ngờ, trong lòng không khỏi sinh ra một tia tò mò, rốt cuộc bọn họ cùng Chiêu Dương trưởng công chúa đã từng xảy ra những chuyện gì?

Nghĩ đến Thương Dịch, cùng với cừu hận mà Thương Dịch đã từng nói là phát sinh như thế nào?

Nam Cung Ngạn ở tại chỗ đợi hồi lâu, sau vài canh giờ mới rời đi, mà hoàng đế Bắc Yên sau khi vào căn phòng kia liền không có đi ra nữa, thời điểm hắn lại đi ra, đã là chạng vạng, An Ninh cố ý ở lại, nàng không đi, là muốn thừa dịp hoàng đế Bắc Yên rời khỏi thì đi bái kiến vị Chiêu Dương trưởng công chúa được toàn bộ dân chúng Đông Tần quốc tôn kính kia.

Trong phòng, chỉ đặt một cái bài vị của Chiêu Dương trưởng công chúa, An Ninh nhìn linh vị kia, trong đầu hiện ra bóng dáng Thương Dịch, địa vị của Chiêu Dương trưởng công chúa ở trong lòng Thương Dịch, nàng là biết đến, sợ là không có ai so với nàng quan trọng hơn, công chúa từng gả xa đến Bắc Yên quốc, sau khi ở Bắc Yên quốc vài năm liền hương tiêu ngọc vẫn, ruột cuộc trong vài năm đó đã xảy ra chuyện gì, khiến cho vẫn còn trẻ tuổi như vậy liền qua đời?

Bên trong hậu cung vẫn luôn tranh đấu tàn khốc, nhưng Chiêu Dương trưởng công chúa cũng là một nữ tử trí tuệ, vì là người thiện lương không đi hại người khác, nhưng tự bảo vệ mình cũng có thể, nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của hoàng đế Bắc Yên.

"Ta nợ nàng, sớm hay muộn sẽ trả."

Hoàng đế Bắc Yên này chỉ sợ cũng thật tình yêu Chiêu Dương trưởng công chúa!

An Ninh quỳ gối ở trước linh vị, lạy ba lạy, đang muốn đứng dậy, lại nghe phía sau truyền đến một thanh âm.

"Người là ai?" Thanh âm nam nhân hùng hậu mà hữu lực, mang theo vài phần khí thế uy nghiêm.

An Ninh giật mình, ý thức được người đến là ai, trấn định lại, đang muốn mở miệng, lại nghe thanh âm kia nói tiếp, "Là người!"

"Ngài... Biết ta?" Mi tâm của An Ninh nhăn thêm vài phần, gương mặt chống lại tầm mắt của người tới, không dấu vết đánh giá ông một lần, tóc đen con ngươi đen, thân hình cao ngất, cặp mắt kia sáng ngời, là một nam nhân trung niên, năm tháng trôi qua càng làm tăng thêm sức quyến rũ của hắn, không chỉ có anh tuấn, trong ngoài con người cũng tỏa ra một cỗ khí thế uy nghiêm, ông đứng ở trước mặt, An Ninh cảm giác được một loại áp lực vô hình, giống như là đối mặt nguy nga nhìn không tới đỉnh núi của núi cao, dù trên người ông chỉ là một bộ xiêm y bình thường, cũng che dấu không được quý khí tự nhiên phát ra từ trên người ông.

Nhất là gương mặt kia, nàng hiểu rõ, nam nhân này cùng Thương Dịch có bảy phần giống nhau!

Uy nghiêm của hoàng đế Bắc Yên thu liễm vài phần, nhìn thoáng qua An Ninh, lập tức ngồi ở một bên, bên cạnh ông vẫn là một bộ trà cụ, không trả lời vấn đề của An Ninh, hoàng đế Bắc Yên bắt đầu pha trà, mỗi một động tác đều giống như làm trăm ngàn lần, cực kỳ quen thuộc, nhất là ánh mắt hắn khi pha trà, chuyên chú, nhập tâm, lại tràn ngập nhu tình, giống như đang tưởng niệm về cái gì đó.

Một màn này làm cho An Ninh nghĩ tới một đêm ở cùng Thương Dịch trong tơ bông tiều trúc kia, không biết vì sao, hai cái bóng dáng nhưng lại dần dần trùng hợp, giống nhau như vậy, chính là, một người tuổi còn trẻ, một người lớn tuổi thôi!

Trong khoảng thời gian ngắn, An Ninh nhìn xem đến ngây người, thời gian trôi qua từng giây từng phút, An Ninh quên phải rời khỏi, càng quên mất nghi vấn mới vừa rồi của nàng.

"Ngồi xuống uống với ta một chén đi!" Đợi cho trà nấu tốt, âm thanh hùng hậu hữu lực kia lại vang lên, An Ninh giật mình, nhìn hai ly trà trên bàn, liềm liềm mi, nhưng vẫn đi qua ngồi xuống.

An Ninh cũng không bởi vì người trước mặt là hoàng đế Bắc Yên mà bó tay bó chân, từ trên người hoàng đế Bắc Yên, nàng cảm nhận được vài phần thân thiết, ông có ý tốt mời nàng uống trà, nàng làm sao có thể cự tuyệt ý tốt của người ta?

Hương trà lượn lờ, An Ninh lại lại một lần nữa giật mình, nàng uống qua trà do Thương Dịch nấu, kinh vì thiên nhân, giờ phút này hoàng đế Bắc Yên nấu trà, động dạng làm cho trong lòng nàng âm thầm tán dương, rõ ràng thủ pháp pha trà đều tuyệt hảo giống nhau như đúc, nhưng hương trà lại là hai vị khác nhau, nhưng cả hai hương vị đó đều khiến người khác tán thưởng không ít.

Hoàng đế Bắc Yên nhìn biểu tình trên mặt An Ninh, liền hiểu được suy nghĩ của nàng, gương mặt cương nghị hơi mỉm cười, uy nghiêm cũng theo đó nhạt dần, cầm lấy ly trà trong tay, nhưng không có uống, mà đứng dậy đi đến trước linh vị của Chiêu Dương trưởng công chúa, đem trà rót xuống đất "Mặc dù so ra kém nàng nấu, nhưng miễn cưỡng có thể uống được."

Hoàng đế Bắc Yên giống như làm bầm lâu bầu, An Ninh nhìn hành động của ông, trong lòng nghi hoặc càng đậm.

"Nàng... Là chết như thế nào?" An Ninh đột nhiên hỏi ra tiếng, nàng thực muốn biết Chiêu Dương trưởng công chúa chết như thế nào, nam nhân này rõ ràng thực yêu nàng, lấy năng lực của ông, nếu là thật tâm muốn bảo hộ một nữ nhân, dù thân ở trong nơi hậu cung người lừa ta gạt, kia cũng không phải việc khó.

Nghĩ đến Thương Dịch và cừu hận của hắn, trong lòng An Ninh lại trôi lên một tia thương tiếc, người ngoài đồn rằng, Chiêu Dương trưởng công chúa là chết bệnh, nhưng An Ninh lại cảm thấy không phải đơn giản như thế.

Thân thể hoàng đế Bắc Yên rõ ràng cương một chút, cả người nhanh chóng ngưng tụ một cỗ lệ khí, áp lực cường đại làm cho tay của An Ninh run lên, trong lòng lộp bộp một tiếng, chính mình không nên hỏi sao? Chính là lúc này, lệ khí trên người hoàng đế Bắc Yên chậm rãi biến mất, trên gương mặt anh tuấn thoáng qua một biểu cảm nào đó mà chính An Ninh cũng không biết, giống như tự trách, giống như hối hận, giống như đau lòng...

Hoàng đế Bắc Yên trầm mặc không nói, giống như không có ý muốn trả lời câu hỏi của An Ninh, An Ninh thở dài một hơi, thời điểm nàng hỏi ra vấn đề này, cũng đã là mạo hiểm, hơi thở vừa rồi trên người hoàng đế Bắc Yên, sắc bén như vậy làm cho người ta phải sợ hãi, rõ ràng là đang cho nàng đáp án, nàng nếu lại tiếp tục tìm tòi nghiên cứu, chắc chắn sẽ lại chọc giận hắn, thế tội tự tìm phiền toái.

Chậm rãi uống ly trà, An Ninh nghĩ, mau uống xong nhanh chút, sau đó sớm rời đi, đang lúc nàng buông ly trà, hoàng đế Bắc Yên lại một lần nữa mở miệng, "Có thể giúp ta một việc được không?"

Ngữ khí hỏi, hoàn toàn làm cho người ta không cảm giác được uy nghiêm cùng áp lực của hắn, giống như là đang thỉnh cầu một vị bạn hữu.

An Ninh nhìn bóng dáng đang đứng trước linh vị của Chiêu Dương trưởng công chúa kia, "Bá phụ mời nói, An Ninh có thể làm được, tự nhiên sẽ dốc hết toàn lực."

Hoàng đế Bắc Yên này rõ ràng là biết nàng, tuy rằng nàng không biết ông ta làm sao mà biết nàng, nhưng nếu nàng hỏi thì sẽ giống như hai câu hỏi trước, không có câu trả lời.

"Ta ngày mai, sẽ rời đi Đông Tần, sau khi ta rời khỏi, muốn nhờ người chăm sóc cho một người." hoàng đế Bắc Yên trầm giọng mở miệng, bên trong giọng điệu có một tia bất đắc dĩ.

An Ninh giật mình, chăm sóc cho một người? Trong đầu hiện ra một bóng dáng, trong lòng nàng ần ần có đáp án, "An Ninh tự nhiên không phụ sự nhờ vả của người."

"Ha ha..." An Ninh vừa mới nói xong, hoàng đế Bắc Yên liền sang sảng cười ra tiếng, xoay người nhìn tiểu nha đầu bất quá mới mười lăm tuổi, trong mắt quang mang sáng vài phần, "Ta còn chưa nói người nọ là ai, người liền đã biết, quả nhiên không hổ là người hắc nhìn trúng!"

Trí tuệ bậc này, đứng ở bên người hắn, đúng là xứng đôi! Trong khoảng thời gian ông đến Đông Tần, cũng không hề nhàn rỗi, đối với cô nương này, ông tuy rằng không có ra mặt, nhưng gặp qua không chỉ một lần, nha đầu kia thông minh nội liêm, sẽ có một ngày có thể giúp được hắn!

An Ninh liếc mi, tim đập nhanh, người hắc nhìn trúng? Hắn là chỉ Thương Dịch sao?

"Người đi đi! Ta ở lại một mình bồi nàng, chờ sau khi ta rời đi, người nếu lần sau lại đến Thiên Linh tự, liền thuận đường thay ta đến xem nàng đi!" Hoàng đế Bắc Yên xoay người, lại chuyển chú nhìn linh vị kia, trong thanh âm có một tia thờ dài.

"Tốt, lần sau đến, ta sẽ đến xem nàng, vậy An Ninh xin cáo từ trước." An Ninh phúc phúc thân, xem như hành lễ, nàng biết, "nàng" trong miệng hoàng đế Bắc Yên lúc này là chỉ Chiêu Dương trưởng công chúa, cuối cùng nhìn thật sâu bóng dáng anh tuấn kia một cái, lập tức đi ra phòng.

Sắc trời đã tối muộn, một đêm này An Ninh cũng không có hồi Hắc phủ, nhờ Thiên Linh tự an bài một căn sương phòng tạm thời ở lại, nàng không ngừng hồi tưởng về chuyện của hoàng đế Bắc Yên, thật lâu sau cũng không thể ngủ được, nhìn Bích Châu đang nằm trên tháp ngủ say, liền khoác một cái áo choàng đơn giản, đi ra phòng.

An Ninh ở trong hậu viện của Thiên Linh tự, bất tri bất giác lại đi tới bên ngoài căn phòng để linh vị của Chiêu Dương trưởng công chúa, nghe được bên trong hình như có thanh âm của nam nhân, An Ninh thờ dài một hơi.

Một đêm này, đèn trong phòng không hề tắt, vẫn truyền ra thanh âm nam nhân ôn nhu nỉ non, giống như đang nói chuyện với người yêu của mình...

An Ninh đi đến trước linh vị của mẫu thân, linh vị cũng không giống Chiêu Dương trưởng công chúa, một mình nàng một phòng, trong Thiên Linh tự này chắc cũng chỉ có một mình Chiêu Dương trưởng công chúa mới có đãi ngộ đặc biệt này, những người khác đều đặt trong một đại viện.

Thời điểm An Ninh đến, bên trong đại điện lại có một người, An Ninh có chút giật mình, đã là nửa đêm, nhưng lại có người ở trong này té bái, chẳng lẽ là giống nàng?

An Ninh đi vào, theo bản năng nhìn thoáng qua người nọ, một phụ nhân trung niên, một thân tố y, búi tóc cẩn thận đến cực điểm, An Ninh chỉ nhìn đến bóng dáng của nàng, liền cảm thấy phụ nhân này thập phần cao quý, nhất định là xuất thân từ nhà giàu.

Phụ nhân quỳ gối trước một bài vị, hai tay tạo thành chữ thập, hai mắt nhắm nghiền, thật sự thành kính, An Ninh nghĩ, phụ nhân này chắc là đang tế bái tượng pho của nàng đi! Phụ nhân bất quá mới hơn ba mươi tuổi, liền mất trượng phu, quả nhiên là làm cho người ta thương tiếc.

An Ninh thu hồi tầm mắt của mình, mạnh, ánh mắt của nàng cũng ngẩn ra, không vì cái gì khác, đơn giản là nàng nhìn thấy linh vị mà người phụ nhân kia đang tế bái nhưng cũng không khác chữ, chỉ cần là một bài vị đều sẽ có chữ, điều này làm cho trong lòng An Ninh giật mình không nhỏ, thời điểm nàng lập linh vị cho mẫu thân, cũng không có viết tên lên, nàng vì không muốn người khác phát hiện ra, tuy rằng không có ghi hai chữ "Vân Trần" nhưng vẫn có dòng "Mẫu thân chi mộ", mà linh vị mà phụ nhân này bái, ngay cả một chữ cũng không có.

Trực giác nói cho nàng biết, phụ nhân này cùng chính mình cũng giống nhau, không muốn để cho người ta biết linh vị này là thuộc về ai, thậm chí phụ nhân này so với nàng giữ bí mật càng sâu.

Tò mò trong lòng An Ninh dâng lên, liếc liếc mi, cơ hồ là theo bản năng, An Ninh mở miệng, "Phụ nhân, đêm càng sâu, phụ nhân sớm trở về phòng nghỉ tạm, đừng mệt mỏi thân mình."

Phụ nhân trung niên mở mắt ra, mới vừa rồi lúc An Ninh vào cửa, nàng liền đã phát hiện có người đi vào, nhưng không có dự đoán được An Ninh lại mở miệng nói chuyện.

Trên mặt phụ nhân trôi lên một nụ cười, đứng dậy, nhưng vì là quý quá lâu, hai chân có chút run lên, lúc này, lại có chút lực bất tòng tâm, suýt nữa ngã đi xuống đất, An Ninh theo bản năng tiến lên từng bước, thân thủ đỡ lấy thân thể của phụ nhân trung niên, "Phụ nhân, cẩn thận chút."

Lúc tới gần, An Ninh rút cục thấy được gương mặt của phụ nhân, trong lòng ngẩn ra...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Vô có mất đi trong sạch (1)

Phụ nhân có gương mặt rất xinh đẹp, khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng khuôn mặt này chỉ giống người mới hai mươi, so với ngũ phu nhân bảo dưỡng còn tốt hơn, An Ninh thấy khí chất của bà so với hoàng hậu nương nương cũng hơn một chút, phụ nhân xinh đẹp, nàg cũng không giặt mình, nàg giặt mình là vì trên mặt xinh đẹp của phụ nhân lại có một vết sẹo, tuy rằng khá mờ, nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng, vết sẹo này từ thái dương kéo dài đến xương gò má, giống như bị người khác gây thương tích.

"Ta làm người sợ sao?" Mỹ phụ nhẹ giọng mở miệng, thanh âm thân thiết tự nhiên, làm cho người ta cảm giác là không có gì không khỏe, đôi mi thanh tú nhú lại, ần ần hàm chứa vài phần tự trách.

An Ninh phục hồi tinh thần lại, ý thức được chính mình luống cuống, lắc đầu, "Không, một chút cũng không dọa người."

An Ninh cũng không phải muốn an ủi nàg, vết sẹo trên mặt mỹ phụ quả thật không dọa người, ở trên mặt của nàg, thậm chí còn có vài phần thân thiết, làm cho người ta thấy vết sẹo kia, trong lòng liền không sinh ra nửa phần ác cảm, thậm chí còn thương tiếc, rốt cuộc là ai nhẫn tâm như vậy, đem dao cứa lên trên mặt của một nữ nhân?

Trong mắt An Ninh tràn đầy thành khẩn, mỹ phụ nhân cũng nhìn ra sự đồng tình của nữ tử trước mặt này, trên mặt nở ra một nụ cười, "Bị thương từ rất lâu trước đó, sớm cũng đã không còn đau nữa."

An Ninh giặt mình, mỹ phụ nhân này nhưng lại có suy nghĩ thông suốt như vậy, một chút cũng không vì gương mặt bị hủy mà thương tâm, phải biết rằng, dung nhan đối với nữ tử mà nói, là quan trọng như thế nào, nghĩ đến Uyển quý phi bởi vì bị mèo cào, ngay cả bộ dáng ôn nhu bình thường cũng biến mất trở lên điên cuồng, mà mỹ phụ nhân này lại giống như không để ý dù chỉ một chút, giống như vết sẹo trên mặt kia là một phần thân thể của bà như mất mũi miệng giống nhau.

An Ninh nhìn mỹ phụ trung niên, trong mắt có vài phần thương thức, không biết vì sao, nàg lại cảm thấy mỹ phụ này có chút quen thuộc, quen thuộc ở đâu? Hẳn là do ánh mắt này! Ánh mắt đó khiến nàg cảm giác như đã gặp qua ở đâu rồi.

"Người là tới nơi này bái tế thân nhân?" Mỹ phụ mở miệng, thân thiết hỏi An Ninh.

An Ninh nhìn thoáng qua linh vị của mẫu thân, gật gật đầu, "Lúc trước đã tế bái rồi nhưng giờ ngủ không được nên ghé qua xem một chút"

Có mỹ phụ này ở đây, An Ninh không tiện đi qua tế bái mẫu thân, cũng không tính đi qua, không biết vì sao, nàg không muốn để cho mỹ phụ này phát hiện ra linh vị mà nàg muốn tế bái, bất quá, trong lòng nàg cũng rất thích mỹ phụ nhân này, ánh mắt đảo qua cái linh vị không tên kia, thử hỏi, "Phụ nhân là tới tế bái ai?"

Ánh mắt mỹ phụ nhân lóe lên một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường, "Một vị tỷ muội nhiều năm không gặp, lúc trước có mơ thấy nàg áy liên qua đây tế bái một chút."

Sâu sắc như An Ninh, dù là mỹ phụ nhân kia mất tự nhiên trong nháy mắt, nhưng làm sao có thể tránh được hai mắt của nàg, mỹ phụ nhân này rõ ràng đang che dấu, đúng vậy, cái linh vị kia không có ghi tên, cũng đã đại biểu rằng bà không muốn để cho người khác biết linh vị kia là của ai, tự nhiên là sẽ không nói cho người khác biết.

Tỷ muội sao? Nghĩ đến mỹ phụ nhân kia quỳ chuyên chú trước linh vị, trực giác nói cho nàg biết, cũng không hẳn là tỷ muội đâu!

An Ninh không khỏi nhìn linh vị kia nhiều thêm một chút

"Cô nương, không quấy rầy người tế bái, sắc trời cũng đã tối, ta về phòng trước, chùa miếu này tuy rằng an toàn, nhưng ban đêm cũng lạnh, người cũng sớm trở về phòng nghỉ tạm đi." Mỹ phụ nhân ôn nhu cười, hướng phía trước đi từng bước, đột nhiên dừng lại, mi tâm gập gao mặt nhăn cùng một chỗ, có chút nghiêng thân mình, tay mất xa chỗ đầu gối, vừa rồi quý khá lâu, chân vừa động liền rất là khó chịu.

An Ninh nhìn ra tình trạng của bà, tiến lên đỡ lấy mỹ phụ nhân, "Phụ nhân, ta đưa người trở về phòng đi."

"Này..." Mỹ phụ nhân chần chờ một chút, nhưng vẫn không có cự tuyệt, "Như thế liền đa tạ cô nương, chân của ta, xưa nay có tật xấu, phiền toái cô nương rồi."

"Không có gì." An Ninh thu lại sắc mặt, phụ nhân này cho nàg cảm giác không có gì không phải, nhưng nàg lại cảm giác được phụ nhân này tựa hồ có ý ở che dấu cái gì đó, có lẽ che dấu này không phải nhằm vào nàg, nhưng hai người trong lúc đó lại vô tình dựng lên một bức tường cao ở giữa.

An Ninh đem mỹ phụ nhân kia đưa trở về phòng, lại phát hiện phòng của mỹ phụ nhân lại ở cách vách với nàng, đợi cho mỹ phụ nhân vào cửa, khoe miệng An Ninh giờ lên một chút ý cười, nàng có một loại cảm giác kỳ quái, vị phụ nhân này và nàng sẽ còn gặp lại nhau.

An Ninh trở lại trong phòng, rất nhanh liền đi ngủ, sáng sớm hôm sau, lúc An Ninh xuất môn, cố ý nhìn phòng cách vách một chút.

"Nữ thí chủ, nữ thí chủ ở trong phòng này sáng sớm liền rời đi." Tiểu hòa thượng đang dọn dẹp sân thấy An Ninh, thờ dài nói.

An Ninh gật đầu cảm ơn, trong lòng lại là có chút quái dị, trời chưa sáng mỹ phụ nhân liền rời đi sao? Lại gấp như vậy sao!

Sau đó An Ninh mới biết được, người gấp gấp rời đi không chỉ có vị mỹ phụ nhân kia mà có cả hoàng đế Bắc Yên sáng sớm liền rời khỏi Thiên Linh tự, trong phòng đặt linh vị của Chiêu Dương trưởng công chúa, An Ninh nhìn thấy một ly trà lẳng lẳng đặt ở trước linh vị, không cần nghĩ, An Ninh cũng biết là ai lưu lại, nghĩ đến lời nói ngày hôm qua của hoàng đế Bắc Yên, trong đầu An Ninh hiện ra bóng dáng của Thương Dịch, màu quang trở nên thâm trầm.

Rời đi Thiên Linh tự, An Ninh trực tiếp mang theo Bích Châu trở về Hầu phủ, vào Thính Vũ hiên không bao lâu, liền bảo Bích Châu pha một ly trà, sau lại nhìn thấy Quân Nhục đi vào sân, ánh mặt trời chiếu xuống gương mặt kia làm cho nó càng thêm trắng bệch, cả người nhìn có chút suy yếu, bộ dáng giống như là bộ dáng mà hắn trở về sau khi mất tích lúc trước.

"Quân Nhục công tử có phải bị bệnh rồi không? Muốn An Ninh tìm đại phu đến hay không?" An Ninh nhíu mày, lập tức đứng dậy, nhẹ giọng nói, nói không quan tâm là giả, từ sau khi Quân Nhục vào ở trong Thính Vũ hiên, liền giống như thành một phần tử của Thính Vũ hiên, mặc kệ người này có lai lịch như thế nào, sau lưng lại có chuyện gì, trong khoảng thời gian ở chung này, hai người xem như thập phần hòa hợp, không chỉ có như thế, những độc thảo mà nàng có đều do Quân Nhục tìm đến cho nàng.

Mi tâm Quân Nhục nhấn lại, mở mắt ra, trên mặt là nụ cười thản nhiên như trước, "Ngươi là đang quan tâm ta?"

Khoe miệng An Ninh co quắp, "Ta là sợ ngươi chết ở Thính Vũ hiên của ta, như thế rất xui!"

"Ha ha..." Quân Nhục cười lớn tiếng, nhưng là vui quá hóa buồn, cười cười, thân thể cũng cứng đờ, một ngụm máu tươi phun ra, "Phốc..."

Một ngụm máu đỏ tươi chói mắt phun ra, thân thể An Ninh cứng đờ, Bích Châu lại hoảng sợ kêu lên tiếng, "A... Tiểu thư, Quân Nhục công tử hắn..."

An Ninh bước lên phía trước, lấy ra khăn thấm, giúp Quân Nhục, chà lau máu tươi trên miệng hắn, màu đỏ chói mắt kia, dính trên làn da trắng nõn, cùng với áo choàng tuyết trắng, nhìn thấy ghê người như vậy, "Bích Châu, mau, nhanh đi tìm đại phu!"

"Đừng... Không cần."

Bích Châu đang muốn dựa theo lời nói của An Ninh đi tìm đại phu, Quân Nhục lại lập tức ngăn cản, ha ha cười nói, "Yên tâm, ta không chết được, nếu có thể chết, ta sớm cũng đã chết."

An Ninh nhíu mày, "Nếu là có thể chết, hắn sớm cũng đã chết"? Những lời này vì sao nghe kỳ quái như vậy? Giống như hắn muốn chết mà không thể chết được, lại nghĩ tới lời nói lúc trước hắn từng nói, người này, quả nhiên là không muốn sống nữa?

"Ngươi rốt cuộc là làm sao vậy? Ngày thường cũng không thấy ngươi suy yếu như vậy."

An Ninh giống như trách cứ, nhưng bên trong ngôn ngữ cũng khó nén quan tâm.

Quân Nhục màu quang vi liễm, đáy mắt có một chút thần sắc không dễ phát hiện chột lóe qua, mau đến mức khiến cho An Ninh không có phát hiện, kéo kéo khoe miệng, "Xuất môn thuận đường lấy về cho ngươi một ít dược thảo."

An Ninh nghe thấy hắn nói có lấy về mấy thứ dược thảo, ánh mắt phút chốc sáng ngời, không cần nghĩ, nàng cũng biết là cái gì, Quân Nhục nhìn thấy phản ứng của nàng, trong mắt hơn một tia nhu hòa, "Mau đi xem đi!"

"Nhưng là ngươi..." An Ninh nhíu mày, cái dạng này của Quân Nhục, nàng thật sự là có chút lo lắng, nhưng nàng còn chưa nói xong, liền bị Quân Nhục đánh gãy.

"Đã nói ta không chết được, ngươi thực không tới nhìn xem? Ngươi cũng đừng hối hận a!" Quân Nhục nhíu mày, một bộ dáng cao thâm.

An Ninh thấy hắn như vậy, liền cũng không lại từ chối, nói thật, nàng thật thập phần tò mò, ngày thường Quân Nhục mang mấy thứ về cho àng cũng không đặc biệt nói nhiều như vậy, nhưng hôm nay hắn lại không giống với bình thường, có thể nghĩ, những thứ này chắc chắn không tầm thường.

An Ninh buông hắn ra, đem khăn thấm nhét vào trong tay hắn, xoay người đi vào dược lư, Quân Nhục nhìn bóng dáng của nàng, mi tâm cũng theo bản năng nhàn cài nhanh, giống như đang chịu thống khổ.

"Quân..." Bích Châu nhìn thấy bộ dáng của hắn, cũng lo lắng.

"Hur!" Quân Nhục ý bảo nàng chớ có lên tiếng, lại nhìn dược lư liếc mắt một cái, hít một hơi thật sâu, tựa hồ đang áp chế cái gì, hắn không nên trở về sớm như vậy, có lẽ nghỉ ngơi thêm một ngày, hắn sẽ không như thế này, hắn không thể để cho An Ninh phát hiện ra tình trạng của hắn, nếu nàng biết

chính mình... Nghĩ đến cái gì, mi tâm Quân Nhục nhăn càng nhanh, sắc mặt thậm chí khó coi thêm vài phần, nếu Ninh Nhi biết được bí mật của hắn, sẽ nhìn hắn như thế nào?

Trong lòng trời lên một tia bất an, từ sau khi biết An Ninh, hắn càng phát ra lo được lo mất, thân cận An Ninh, là muốn làm cho cuộc sống của bản thân có thêm chút thú vị, trên thực tế, sau khi biết An Ninh, hắn quả thật vui vẻ không ít, ít nhất không giống trước kia chán sống như vậy, nhưng ở chung ngày càng lâu, hắn lại càng lo lắng, với trí tuệ đó, dù mình tạm thời giấu được nàng, thời gian càng lâu nàng cũng sẽ phát hiện, trước kia, hắn cảm thấy không có gì, phát hiện thì phát hiện, hắn cho tới bây giờ cũng không để ý qua, nhưng hiện tại hắn tựa hồ không giống như vậy!

Thậm chí có chút sợ hãi thái độ của An Ninh khi phát hiện bí mật của hắn.

Bích Châu ngậm miệng lại, nhưng xem đôi mi nhíu chặt của Quân Nhục, Bích Châu nhìn không được cắn chặt môi, nàng biết, Quân Nhục công tử mới vừa rồi là cố ý đem tiêu thư đuổi đi, hắn là không muốn làm cho tiêu thư nhìn thấy bộ dáng giờ phút này của hắn.

Mạnh, trong được lưu truyền đến một trận kinh hô, Bích Châu giật mình, trên mặt Quân Nhục cũng trở lên mỉm cười, chỉ biết khi An Ninh nhìn thấy tiểu độc vật này sẽ rất cao hứng, hít một hơi thật sâu, Quân Nhục điều tức thân thể, làm cho chính mình thoát nhìn tinh thần một chút, gần như là ở một khắc kia, bóng dáng của An Ninh liền xuất hiện ở ngoài được lưu, nàng lúc này, trên mặt tươi cười so với ánh mặt trời còn sáng lạn hơn, mang theo vài phần hưng phấn, cặp mắt kia sáng như ngọc rạng rỡ hào quang.

"Người... Người là làm sao kiếm được? Làm sao kiếm được thứ tốt như vậy!" An Ninh kích động nói, dù là nội liễm như nàng, giờ phút này cũng là không thể che giấu sự hưng phấn của bản thân, trời biết khi nàng thấy được thảo bên trong được lưu là khiếp sợ cỡ nào, đó là mầm mống của thất tinh hải đường, trong độc điển có ghi lại, thất tinh hải đường là đứng đầu trong thiên hạ mười đại kịch độc, nhưng rất lâu rồi không xuất hiện, liền ngay cả độc vương năm đó phí hết tâm tư, mới được một viên mầm mống thất tinh hải đường, sau khi điều chế thành công, chỉ còn lại một chút thành phẩm độc được thất tinh hải đường, nhưng hắn lại luyến tiếc dùng, nên vẫn làm bảo bối bảo tồn.

Không có người nào biết độc vương nghiên cứu chế tạo ra thất tinh hải đường chỉ độc ở nơi nào, từ khi độc điển mất tích, thất tinh hải đường độc cũng theo đó mất đi tin tức, thời điểm An Ninh nhìn thấy thất tinh hải đường ghi trên độc điển, còn tưởng rằng thất tinh hải đường này vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng hôm nay, tay nàng lại có thể cầm được mầm mống của nó đây là khái niệm gì, trong lòng An Ninh đương nhiên hiểu được, nguyên nhân vì trân quý, cho nên, nàng chiếm được mới hưng phấn như thế.

Trên mặt Quân Nhục trở lên một chút tươi cười, "Nếu biết là thứ tốt, kia về sau liền đối tốt với ta một chút."

"Ta khi nào thì đối với người không tốt?" An Ninh nhũn mảy, thấy tươi cười trên mặt Quân Nhục, cả người tựa hồ so với mới vừa rồi tốt hơn rất nhiều.

Quân Nhục cười không nói, giống như nghĩ đến cái gì, Quân Nhục mở miệng, "Nếu ta muốn người đáp ứng ta một yêu cầu, coi như trả công cho sự vất vả của ta, người sẽ như thế nào?"

"Nói nghe một chút, nếu ta có thể làm, sẽ cố gắng thỏa mãn người!" An Ninh đến gần Quân Nhục, ở chung với nhau một thời gian dài, Quân Nhục trừ bỏ lần đó đưa độc điển cho nàng có trao đổi một điều kiện ra, ngoài ra cũng chưa từng yêu cầu nàng cái gì, nàng biết, Quân Nhục mang độc thảo này đến cho mình giá trị sợ rằng không có tiền tài nào có thể mua nổi, ước định ban đầu là hắn tìm độc thảo cho nàng còn nàng sẽ cho hắn chỗ ăn chỗ ngủ, hiển nhiên chính mình chiếm một cái tiện nghi thật lớn, nàng vẫn lo lắng nên vì Quân Nhục làm chút gì, nhưng người này giống như vô dục vô cầu, ngay cả nàng cũng đoán không ra hắn muốn cái gì, hôm nay hắn lại mở miệng nói ra yêu cầu, như vậy rất đúng ý của nàng như vậy nàng liền không cần phải tâm tư đi tìm kiếm.

"..." Quân Nhục mâu quang vi liễm, muốn mở miệng, lại dừng lại, mâu trung giống như đang suy tư về cái gì, An Ninh đợi hồi lâu, cũng không thấy hắn mở miệng, liền thúc giục, "Người nói đi chẳng lẽ lại có chuyện gì khó mở miệng như vậy sao?"

"Quên đi, ta tạm thời không nghĩ tới, về sau chờ ta nghĩ tới rồi nói sau!" Quân Nhục liễm hạ mặt mày, trong lòng thờ dài, đúng là vẫn không thể nói ra lời khẩn cầu kia.

An Ninh thấy hắn như vậy, biết được hắn không phải là không nghĩ tới, mà là không muốn mở miệng nói, trong lòng nghi hoặc, rốt cuộc là chuyện gì, làm cho Quân Nhục cố kỵ như vậy? Nhưng An Ninh cũng không ép hắn, "Được, ngày nào người nghĩ tới, tùy thời có thể nói với ta, ta có thể làm, liền nhất định sẽ đáp ứng người."

Quân Nhục gật đầu, đối mặt với Ninh Nhi, hắn như thế nào mở miệng yêu cầu nàng, muốn nàng cả đời ở bên người mình đâu?

An Ninh chiếm được mầm mống thất tinh hải đường, nhưng không có vội vã chế tạo nó, thứ này quá mức trân quý, cho nên, nếu không hoàn toàn nắm chắc, nàng sẽ không dễ dàng lãng phí.

An Bình hầu gia mang theo Tần Ngọc Song rời đi Hầu phủ hơn một tháng, ở trong khoảng thời gian này, người của bốn quốc gia khác ở Đông Tần quốc đều lục tục về nước, ngày ấy, Sùng Chính đề đích thân hạ chỉ đến bát trấn các, lệnh cho "Nhị công tử" phải cùng ông đi tiễn bọn họ, thời điểm An Ninh cùng Văn Cẩm biểu ca nghe được tin tức này, chuyện nghĩ tới đầu tiên là Hải Táp đang ở bát trấn các, tên Hải Táp kia, giống như nếu không đợi được An Ninh thì sẽ không bỏ qua.

An Ninh biết, thánh chỉ của hoàng thượng, nàng không thể không tuân theo, nhưng Hải Táp kia...

Nếu "Nhị công tử" lại xuất hiện, có kinh nghiệm lần trước, nàng sợ là rất khó thoát thân!

Ngay sau đó Văn Cẩm nói cho nàng một tin tức, khiến An Ninh nhất thời như trút được gánh nặng, nguyên lai, Văn Cẩm biết nàng ngại Hải Táp, nên khi

hoàng thượng hạ chỉ đến bát trên các thi hán liền nhấn lại với công công truyền chỉ là , “nhị công tử” mới rời nhà không lâu trước, trước mắt sợ là sẽ không về kịp để đi tiễn.

Như thế, hoàng thượng mặc dù là thất vọng, cũng không có cách nào nói cái gì, ai kêu không chịu nói trước với nhị công tử, bây giờ nhị công tử không có ở nhà, bây giờ hán có muốn tuân chỉ cũng không được a!

Như vậy An Ninh tránh được một lần, nhưng nàng biết, nếu lại có thêm một thánh chỉ nữa thì "Nhị công tử" sợ là trốn không được , hoàng thượng đề ý "Nhị công tử" như vậy, chắc chắn là sẽ không để hán “biến mất” như vậy .

An Ninh cũng không vội, đến lúc đó xuất hiện thì xuất hiện, về phần Hải Táp, nàng chỉ có thể gặp chiều đôi chiều!

Vào một ngày nọ, An Bình hầu gia phái người đưa thư về, nói ông cùng ngũ phu nhân đang trên đường trở lại kinh thành, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai có thể trở lại trong phủ, đại phu nhân nhận được tin tức này, tự nhiên là thập phần vui mừng, bất quá nghĩ đến Tần Ngọc Song, trong lòng bà chung quy là có một vết sẹo, bà có thể tưởng tượng được lần này từ thành U Châu trở về , Tần Ngọc Song sẽ đặc ý như thế nào.

"Dì, có việc gì khiến người không vui vậy?" Mở miệng là đại thiếu gia Lâm gia, huynh trưởng của Uyển quý phi, sáng sớm hôm nay hán liền đến Hầu phủ ,nhìn thấy sắc mặt khó coi của đại phu nhân, trong lòng không khỏi âm thầm oán : hiện tại đi so với trước kia dịu dàng nội liễm thay đổi không ít, dù là hán liếc mắt một cái có thể nhìn thấy nàng đang không vui,ánh mắt kia tựa hồ là muốn giết người.

Đại phu nhân gạt mình, ý thức được Lâm Tường đang ở đây, che dấu kéo kéo khóe miệng, "Xem người nói kia , dĩ nhiên có không vui, nhưng thật ra là người, rất lâu rồi không đến chỗ của dì, lần này đến, là có chuyện gì?"

Lâm đại thiếu gia gia cười hắc hắc, thế nào cũng thấy đáng khinh, "Dì, từ sau lần trước gặp được Ninh Nhi biểu muội, về sau thật là tưởng niệm, cho nên..."

Con người của đại phu nhân căng thẳng, nhảy mắt hiểu được ý tứ của chất nhi, đại thiếu gia Lâm gia này , trừ bỏ nữ nhân, còn có cái gì có thể làm cho hán cảm thấy hứng thú đâu?

Thời gian trước ở trong tứ quốc tế, nghe nói chủ sự của Lâm gia là phụ thân của Uyển quý phi , phải nhốt đại thiếu gia này ở Lâm gia, không cho hán xuất môn, phải biết rằng, ngày thường cường hiếp con gái nhà lành cũng liền thôi, trong tứ quốc tế, người của tam quốc cũng ở kinh thành, nếu hán đi ra ngoài, chọc tới người nào không nên chọc, nhất là nữ tử Tây Lăng quốc cũng đến, chuyện đó cũng không dễ làm .

Lâm đại thiếu gia gia bị nhốt hơn một tháng, rốt cục lại thấy ánh mặt trời, vừa mới đây lại truyền ra tin tức, nói là Lâm đại thiếu gia lại cường đoạt thêm một người nạp vào trong đám tiểu thiếp của mình , đại phu nhân giống như vô tình nhìn Lâm đại thiếu gia liếc mắt một cái, "Biểu muội Ninh Nhi của người cũng không giống những tiểu thiếp khác của người."

Đại phu nhân nói có ám chỉ,dạo này, tiện nhân Tần Ngọc Song kia khiến bà tốn nhiều tâm tư, làm cho bà không rảnh đi bận tâm đến An Ninh , Yên nhi ở Khôi Thủy uyển dưỡng thương, cũng không thấy chuyển biến tốt, nghĩ đến vậy, bà sẽ không cam lòng, lại ghen tị An Ninh.

Dựa vào cái gì nữ nhi của Vân Trần liền khỏe mạnh an khang , mà nữ nhi của bà lại nằm ở trên giường, giống như một phế nhân, tuy rằng bà cực kỳ không muốn thừa nhận vết thương của Yên nhi không thể chữa trị, nhưng điều này chung quy vẫn là sự thật a!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Vô cơ mất đi trong sạch (2)

"Chất nhi đương nhiên biết điểm ấy, chất nhi đối với Ninh Nhi muội muội là thật tâm, không biết đi có... Thành toàn cho một mảnh thiện tình của chất nhi không?." Lâm đại thiếu gia vội vàng nói, nếu có thể đem Ninh Nhi bỏ vào trong đám tiểu thiếp , kia thật là một chuyện không thể tốt hơn nữa .

Đại phu nhân ha ha cười nói, "Thành toàn sao?Ta thì không sao cả, thân càng thêm thân, bất quá, Ninh Nhi biểu muội nay được Hầu gia cực kỳ coi trọng, ta xem ý tứ của Hầu gia, là muốn tác hợp nàng ta với Ly vương điện hạ !"

"Ly vương? Hán thì tính là cái gì " Lâm đại thiếu gia gia khinh thường quát lạnh một tiếng, Triệu Cảnh Trạch tuy rằng là vương gia, nhưng Lâm Tường hán cũng là đại thiếu gia của gia tộc đứng đầu tứ đại thế gia, muội muội lại là quý phi của hoàng thượng, Triệu Cảnh Trạch dám cùng hán tranh nữ nhân sao?

Hừ! Thật sự là không biết tốt xấu!

Đại phu nhân nhìn phản ứng của Lâm đại thiếu gia , liếc liếc mi, không nói gì thêm, sau một lúc lâu, đại phu nhân giống như nghĩ đến cái gì, "Người xem trí nhớ của ta này, như thế nào lại quên đem bạc hàng tháng qua cho Ninh nhi , Cố đại nương..."

"Dì..." Lâm đại thiếu gia đánh gãy lời nói của đại phu nhân, trong lòng vui vẻ, về mặt chân thành đứng dậy, "Dì, đừng kêu Cố đại nương , giao cho chất nhi, chất nhi thay dì đưa qua."

Lời tuy như thế, trong lòng Lâm đại thiếu gia lại là có thêm một tính toán khác, hẳn muốn tìm một cơ hội ở riêng cùng Ninh Nhi biểu muội! Cơ hội này không phải đã tới rồi sao? Trong lòng lưu chuyển vô số ý tưởng, bộ dạng của Ninh Nhi biểu muội thật đúng là xinh đẹp, nếu có thể chấm mút tí, cũng không uổng công hôm nay hẳn tới Hầu phủ một chuyến.

"Này..." Đại phu nhân nhíu mày, hình như có chút khó xử.

"Dì, người còn không tin chất nhi sao? Quyết định như vậy đi, chất nhi sẽ làm ổn thỏa chuyện tốt này" Lâm đại thiếu gia nói xong, khẩn cấp đi ra phòng, hẳn tự nhiên là không hỏi đến bạc của đại phu nhân, hẳn đường đường đại thiếu gia Lâm gia, còn thiếu chút bạc ấy sao?

Nghĩ đến rất nhanh nữa là có thể nhìn thấy An Ninh, bước chân của Lâm đại thiếu gia lại nhanh hơn một chút, vội vàng rời đi, nhưng không có phát hiện sự âm lãnh trên mặt đại phu nhân sau khi hẳn rời đi, lúc này, về khó xử mới vừa rồi biến mất không còn tung tích thay vào đó là vẻ mặt cười lạnh nham hiểm.

Bà biết Lâm đại thiếu gia gia đối với An Ninh không có cái ý tốt gì, liền biết thời biết thế thôi, bản tính của chất nhi, bà hiểu rất rõ, dù là tiểu thư quan gia hẳn cũng chiếm đoạt, thậm chí ngay cả thiếp thất của quan viên hẳn cũng đoạt, hoàn toàn là một tên háo sắc lưu manh, bà trước kia cũng từng có ý định đưa An Ninh cho hẳn, hiện tại lão gia muốn tác hợp Ninh Nhi cùng Ly vương, hừ!

Nghĩ đến Yên nhi từng nói qua với bà, Ly vương điện hạ từng tặng cho nàng một bộ áo choàng lông cáo, hiện tại Ly vương tuy rằng không thể so với Nam Cung Thiên Duệ, nhưng tình huống hiện tại của Yên nhi, nếu là thật, như vậy Ly vương cũng là một sự lựa chọn tốt, hưởng hồ, hiện tại tuy Ly vương không được tốt lắm, nhưng nếu về sau có thể đoạt được ngôi vị hoàng đế kia, kia không phải... Đại phu nhân tính toán điem này, lại khẳng định quyết định mới vừa rồi của mình là đúng.

Tốt nhất là Lâm đại thiếu gia nhìn thấy An Ninh, nổi lên sắc tâm, gạo nấu thành cơm, như vậy lão gia cũng không thể nói cái gì!

Chỉ cần An Ninh theo Lâm đại thiếu gia, vậy tương lai, còn sợ gì sao?

"Ha ha..." Tính toán như thế, đại phu nhân đắc ý bật cười lên, thấy Cố đại nương vào phòng, cũng không có che dấu, "Nha đầu Tuyết Nhi đâu?"

Cố đại nương tiến lên đáp, "Phu nhân, ngài mới vừa rồi phân phó Tuyết Nhi trở về Tuệ Lan hiền, lão gia ngày mai liền trở lại, người nói là bảo nàng dọn dẹp một chút, làm lục phu nhân."

Đại phu nhân nhíu mày, là như vậy, bà mới vừa rồi là quá mức cao hứng, liền quên chuyện Tuyết Nhi về Tuệ Lan hiền, mấy ngày nay chuyện bà để Tuyết Nhi trở thành hạ nhân, chắc chắn không thể để cho lão gia biết, nha đầu kia, nhất gan yếu đuối, ngay cả là bà có cho một trăm lá gan, cũng không dám ở trước mặt lão gia nói bậy cái gì

Trong Thính Vũ hiền.

An Ninh nhìn người tới, trong lòng nhất thời trời lên một tia tức giận, nàng thật không ngờ, An Bình hầu gia nói Ly vương tới nhưng hẳn lại không tới, bụ lại sát tính Lâm đại thiếu gia này lại đến đây!

"Ninh Nhi muội muội, đã lâu không thấy, có nhớ ta không" Lâm đại thiếu gia tiến vào Thính Vũ hiền, nhìn thấy An Ninh, trong mắt để lộ hào quang, kia hào quang, làm cho mi tâm của An Ninh nhăn càng nhanh, Lâm đại thiếu gia gia lúc trước đã từng gặp ở Ly viên, nhưng lần đó cũng biết thu liễm, giờ phút này sắc mặt lại không hề che dấu sắc tâm, nhìn như một con mèo gian xảo, Lâm đại thiếu gia này, xem ra là ngày đó ở Ly viên dạy dỗ hẳn không đủ nên bây giờ ngựa quen đường cũ đưa tới cửa.

Nhìn kia bộ dáng đáng khinh của Lâm đại thiếu gia hướng tới bên nàng đi tới, An Ninh quát lạnh một tiếng, "Phi Phiên."

Vừa dứt lời, Phi Phiên đang đợi ở một nơi bí mật gần đó lập tức liền chắn ở trước mặt An Ninh, nhìn sắc mặt của Lâm đại thiếu gia, lợi kiếm trong tay vung lên một cái, xoẹt một tiếng, kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang hiện ra, chỉ thẳng vào Lâm đại thiếu gia.

Lâm đại thiếu gia trong lòng ngăn ra, ngừng lại cước bộ, sắc tâm mới vừa rồi giống như bị dội một gáo nước lạnh sắc mặt khó coi, mũi kiếm vung tới chỉ cách cổ họng của hẳn có một tí, nếu mới vừa rồi hẳn bước thêm một bước nữa, như vậy mũi kiếm này chắc chắn là sẽ xuyên qua cổ họng hẳn, kết quả chính là kết thúc tính mạng của hẳn.

Trong lòng nghĩ mà sợ, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy xuống, hung hăng trừng nam tử cầm kiếm mắt trước mặt, "Người... Người... Người là ai? Sao lại lớn gan dám đối xử với ta như vậy, người có biết bản thiếu gia là ai không?"

Phi Phiên hừ lạnh một tiếng, "Người là ai? Chẳng lẽ là súc sinh?"

Sắc mặt Lâm đại thiếu gia gia xanh mét, "Người nói ai là súc sinh?"

"Trừ người ra, nơi này có ai có thể là súc sinh?" Phi Phiên nhíu mày, kiếm trong tay giương lên, nhẹ nhàng quét qua, tê một tiếng, đai lưng của Lâm đại thiếu gia gia đứt ra, trong lòng Lâm đại thiếu gia gia phát lạnh, theo bản năng lui về phía sau từng bước, tay cũng bảo vệ hạ thân của mình, thân thể giật mình một cái.

"Người..." Lâm đại thiếu gia gia tức giận trừng mắt nhìn Phi Phiên, mới vừa rồi thiếu chút nữa, gốc rễ của hẳn liền bị thanh kiếm kia chém rớt, bây giờ ngẫm lại thấy mà sợ, "Người chờ ở đó cho ta, ta nhất định sẽ làm cho người đẹp mặt!"

Mặc dù không biết vì sao ở trong nơi ở của An Ninh lại có thêm một người, nhưng thân thù của người này cũng rất lưu loát, tự biết mình hôm nay không thể lấy được cái gì tốt, Lâm đại thiếu gia hoảng sợ xoay người chạy ra khỏi Thính Vũ hiền.

"Lâm đại thiếu gia, người vừa mới đến, như thế nào liền đi vội như vậy? Người tới tìm Ninh Nhi có chuyện gì à?" An Ninh thấy bộ dáng chật vật của Lâm đại thiếu gia, trong lòng cảm thấy vui sướng đến cực điểm, người nọ đến Thính Vũ hiền của nàng chắc chắn không phải là chuyện gì tốt, may là hắn chạy mau, nếu không, một kiếm mới vừa rồi của Phi Phiên không chỉ là cắt qua đai lưng của hắn.

Khi Lâm đại thiếu gia nghe được thanh âm mềm mại của An Ninh, người sớm đã chạy ra ngoài thật xa, Phi Phiên thu kiếm lại, quát lạnh một tiếng, "Hừ, ta liền ở chỗ này chờ, nhìn người làm sao khiến ta đẹp mặt! Lần sau còn dám đến, không để cho người lưu lại vài thứ, Phi Phiên ta sẽ không đáp ứng."

Lâm đại thiếu gia rút cục chạy xa Thính Vũ hiền, mới thả chậm tốc độ, nhìn xiêm y bị cắt qua, nghĩ đến chuyện mới vừa rồi, trong lòng tích tụ lửa giận, hắn căn bản là vì An Ninh mà đến, nhưng vừa nhìn thấy An Ninh, lại bị trêu chọc như vậy, nam nhân kia rốt cuộc là ai? Làm sao có thể xuất hiện bên trong Thính Vũ hiền?

"Chết tiệt! Lần sau đừng để ta gặp lại!" Lâm đại thiếu gia một cước đá văng viên đá chắn giữa, phẫn nộ quát, lần sau hắn lại tới nơi này, định sẽ không một người một mình tiến đến, cái nam nhân kia có kiếm phải không, cái nam nhân kia có võ công phải không? Hừ, lần sau hắn cũng sẽ mang thêm vài người giúp đỡ, nhìn một mình hắn ta làm sao đánh thắng được cả một đám người!

"Ngô..."

Một tiếng hô đau vang lên, Lâm đại thiếu gia gia khẽ nhíu mày, nhìn thấy nha hoàn phía trước cho rằng nữ tử là ngã xuống đất, con người căng thẳng, cơ hồ là theo bản năng, trước tiên là cao thấp đánh giá nữ tử này một phen, ánh mắt phút chốc sáng ngời, sắc tâm nổi lên.

Hắc, không nghĩ tới Hầu phủ này lại có một tiểu nha hoàn thướt tha như vậy, nhìn chung quanh không có người, khoe miệng khẽ nhếch, "Cô nương, người làm sao? Cần ta hỗ trợ không?"

Tuyệt Nhi mới từ Tuế Lan hiền đi ra, lại không dự đoán được, là có một cục đá không biết từ đâu bay ra, vừa văng đánh vào trên đầu gối của nàng, cả người cũng theo đó ngã xuống đất, nghe được thanh âm của nam nhân, Tuyệt Nhi giật mình, vừa nhấc mắt, liền nhìn thấy một vị công tử trước mặt, trong lòng sinh ra một tia bài xích, không biết vì sao, ánh mắt mà công tử này nhìn nàng càng xem càng quái dị, làm cho nàng cả người không được tự nhiên.

Vừa nhấc đầu, Lâm đại thiếu gia liền nhìn thấy hai má hồng hồng xinh đẹp của Tuyệt Nhi, trong lòng mừng rỡ, nha hoàn này so với tiểu thiếp trong phủ của hắn, chỉ có hơn chứ không kém a!

Thấy xung quanh không có người, trong lòng Lâm đại thiếu gia liền quyết định, một con dao bỏ về sau gáy của Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi bị bất ngờ không kịp phòng bị, nhất thời ngất đi, thân thể xụi lơ ở trong lòng Lâm đại thiếu gia, Lâm đại thiếu gia nhìn dung nhan điểm lệ này, cười đến đáng khinh nói, "Không có Ninh Nhi biểu muội, tiểu nha hoàn này cũng được lắm."

Đem nữ tử bị ngất ôm lấy, vừa vặn nhìn thấy phía trước có một cái sân, ba chữ "Tuế Lan hiền" ánh vào mắt, Lâm đại thiếu gia lúc ấy liền quyết định, đi nhanh hướng tới Tuế Lan hiền, có thể ở trong Hầu phủ gặp được một nha hoàn xinh đẹp như thế này, Lâm Tường hẳn quả nhiên là cực kỳ may mắn, lão thiên gia chiều cố hắn a! Chờ hắn thu phục được tiểu nha hoàn này xong, liền đi nói với dì, bảo bà đem tiểu nha hoàn này cho hắn về làm tiểu thiếp, đó cũng là phúc mà đời trước tiểu nha hoàn này tích được.

Bóng đêm dần dần buông xuống, người hầu trong phủ vẫn thường xuyên qua lại.

Bên trong Cẩm tú các, không biết vì sao trong lòng đại phu nhân có chút bất an, nhìn nhìn canh giờ, "Cố đại nương, có thấy biểu thiếu gia không?"

"Hồi phu nhân, không có thấy, sắc trời đều đen, chắc là biểu thiếu gia đã trở về Lâm phủ rồi." Cố đại nương nhíu nhíu mày, làm cho đèn đuốc càng thêm sáng trưng, "Chỉ là không thấy Tuyệt Nhi đâu!"

Đại phu nhân nhíu mày, "Hừ, ta lệnh cho nàng trở về Tuế Lan hiền dọn dẹp một chút, vừa đi cũng đã đến giờ Ngọ, đi đem nàng gọi tới, ta còn phải phân phó nàng một chút sự tình, ngày mai lão gia sẽ trở lại, nàng nếu còn không biết hành động như thế nào, thì xem ta thu phục nàng ra sao"

"Vâng, nô tỳ liền đi Tuế Lan hiền, đem Tuyệt Nhi mang lại đây." Cố đại nương phúc phúc thân, muốn đi ra ngoài cửa, lại nghe thấy thanh âm của đại phu nhân vang lên sau lưng, "Đợi đi!"

Đại phu nhân đứng dậy, "Thôi, ta với người cùng đi, thuận đường nhìn xem Tuế Lan hiền còn cần mua thêm cái gì không, lần này lão gia trở về, nhất định phải khiến lão gia ngủ lại trong Tuế Lan hiền."

Qua giờ Ngọ một chút, đại phu nhân đã nghĩ thông suốt nên đối phó Tần Ngọc Song như thế nào, nếu lão gia đã có lục phu nhân, như vậy muốn xử trí Tần Ngọc Song cũng không sợ lão gia chạy sang biệt viện thành nam, hừ, Tần Ngọc Song xem nàng có thể đắc ý được bao lâu!

Trong Tuế Lan hiền, đại phu nhân cùng Cố đại nương vừa vào sân, liền nghe được tiếng rên rỉ mềm yếu rất nhỏ, đại phu nhân nhíu mày, trực tiếp vào phòng Tuyệt Nhi, đẩy cửa vào, nhìn thấy hình ảnh làm cho hai người trước cửa ngẩn ra, nhất thời đứng như trời trồng.

Trong phòng, quần áo rách nát phân tán khắp nơi, trực tiếp lan tràn đến trên giường, mà trên giường là hai thân thể đang dây dưa cùng một chỗ, làm cho sau ót đại phu nhân sung huyết, kia không phải là Lâm đại thiếu gia đang nằm trên người nữ tử bộc phát thú tính sao?

Mà nữ tử dưới thân hần, hai tay bị trói ở trên giường, trong miệng bị nhét vải, không nói nên lời, ngay cả kêu cứu đều không được, nhưng về mặt thống khổ, lại tỏ rõ sự thống khổ của nàng, đại phu nhân nhìn khuôn mặt kia, nhìn hai người đang quấn nhau ở trên giường, Lâm đại thiếu gia đang hưởng thụ, giống như ngay cả hai người các bà xuất hiện ở cửa đều không có phát hiện.

"Làm càn!" Đại phu nhân gầm lên một tiếng, nhất thời kinh động đến Lâm đại thiếu gia đang ra sức ở trên giường, trong lòng Lâm đại thiếu gia cả kinh, bất chấp tất cả, rút ra khỏi thân thể nữ tử, vội vàng bôi rồi mặc xiêm y, mà Tuyết Nhi đang bị trói ở trên giường, về mặt đầy nước mắt, giờ phút này lại hoảng sợ đến cực điểm.

"Cố đại nương, đi giúp nàng ta mặc lại quần áo, hai người các người, lập tức liền chỉnh trang lại cho tốt, lập tức đến đại sảnh gặp ta." Đại phu nhân trong con giận dữ, thế nhưng đã xảy ra chuyện như vậy, nếu không phải là hôm nay bà gặp được, không chừng về sau còn có thể gây ra thêm nhiều loạn, hung hăng trừng mắt nhìn hai người liếc mắt một cái, đại phu nhân bước đi ra phòng, ngược lại vào phòng bên cạnh.

Trong Đại sảnh, tràn ngập một cỗ hơi thở âm trầm, đại phu nhân ngồi ở chủ vị thượng, về mặt sắc bén, nhìn Lâm đại thiếu gia gia cùng Tuyết Nhi bị Cố đại nương mang tiến vào, "Quý xuống!"

"Phu nhân..." Tuyết Nhi hoảng sợ quỳ trên mặt đất, vừa xuất khẩu, một bạt tai liền hung hăng đánh vào trên mặt của nàng, đau đớn từ trên mặt lan tràn, giờ phút này, nàng còn chưa thoát khỏi sự khốn khổ khi bị nam nhân này chiếm đoạt thì lại phải chịu sự trách phạt của đại phu nhân, nàng biết, đại phu nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, mặc dù nàng là bị bắt buộc, trời biết, nàng lúc tỉnh lại, cũng đã thấy nam nhân này đang lẳng nhục nàng, nàng bị trói, ngay cả giấy dựa cũng kêu cứu đều không được.

"Người còn có mặt mũi? Nhưng lại làm ra chuyện này!" Ngực Đại phu nhân kịch liệt phập phồng, mới vừa rồi một cái tát kia một chút cũng không có lưu tình.

"Dì, sao người lại tức giận như vậy? Cùng lắm thì, chất nhi hướng người lấy nàng."

Lâm đại thiếu gia lơ đãng mở miệng, hần đang hưng trí a, lại bị đại phu nhân làm gián đoạn, trong lòng cũng mang theo oán khí, tư vị của tiểu nha hoàn này quả thật rất ngon, ngay cả hần đều có chút khó kiềm chế.

"Ba..."

Lại một cái tát vang lên, lúc này ra tay vẫn là đại phu nhân, nhưng người hứng chịu một bạt tai này lại là Lâm đại thiếu gia, Lâm đại thiếu gia không biết tại sao bị đánh, ánh mắt rung mình, "Dì điên rồi sao?"

Hần gọi bà một tiếng dì là tôn trọng bà, nhưng cũng không có nghĩa là bà có thể đánh hần, ngay cả mẫu thân của hần cũng chưa từng tát hần cái nào, huống chi chỉ là một người dì?

"Hừ, ta điên rồi? Ta xem là người điên rồi mới đúng! Người hướng ta lấy nàng? Người cho là dễ dàng như vậy sao? Người rốt cuộc có biết nàng là ai hay không?" Đại phu nhân sắc bén chất vấn, chất nhi này ngày thường ở bên ngoài háo sắc bao nhiêu cũng liền thôi, hiện tại, lại làm ra sự việc như thế này, đánh hần một cái tát xem như là tiện nghi cho hần.

Trên đầu chữ sắc có một cây dao, Lâm đại thiếu gia gia này sẽ có một ngày đưa cổ của mình lên cây dao đó!

Lâm đại thiếu gia khẽ nhíu mày, "Không phải chỉ là một nha hoàn sao? Đáng giá cho dì tức giận như vậy?"

"Hừ, nha hoàn? Nếu chỉ là một cái nha hoàn cũng liền thôi, nàng là lục phu nhân mà dưỡng người mới nạp, người dám..." Đại phu nhân tức giận đến nói không ra lời, hé ra gương mặt xanh đen xen kẽ, ngày mai lão gia sẽ đã trở lại, nếu lão gia phát hiện chuyện này, như vậy sự tình liền càng thêm nghiêm trọng, hiện tại nên làm thế nào cho phải?

Lâm đại thiếu gia vừa nghe là lục phu nhân do An Bình hầu gia mới nạp, sắc mặt nhất thời trắng bệch, mới ý thức được sự tình nghiêm trọng, nếu là một nha hoàn, hần làm bản cũng liền làm bản, nhưng đây là thiếp của dưỡng... Ngay cả là Lâm đại thiếu gia cũng không biết làm sao, hần biết, hần làm bản sự trong sạch của tiểu thiếp của dưỡng, nếu bị dưỡng biết được, trách tội xuống dưới, nháo đến phụ thân, hần càng chịu không nổi.

"Dì, là nàng... Là nàng quyến rũ ta, đúng, chính là tiện nhân này quyến rũ ta!" Lâm đại thiếu gia chỉ vào trên người Tuyết Nhi, cả người trở nên kích động đứng lên, hiện tại tốt nhất là đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên người nữ nhân này, chính mình mới có thể có thể thoát thân.

Trong lòng Tuyết Nhi cả kinh, chân tay luống cuống lắc đầu, "Không, phu nhân... Không phải ta... Không phải ta..."

Nàng không có quyến rũ hần, là hần bắt buộc nàng, nhưng người này lại đi vu khống nàng, nắm tay của Tuyết Nhi vô thức nắm chặt, tâm hồn nguyên bản đơn thuần rốt cục sinh ra hận ý, nàng hận, hận nam nhân làm bản sự trong sạch của nàng, hận chính bản thân nàng, càng thêm hận đại phu nhân, là nàng đem chính mình kéo vào Hầu phủ như vực sâu không đáy này!

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Tuyết Nhi, bà biết chất nhi của mình có đức hạnh gì, Tuyết Nhi trẻ tuổi xinh đẹp, nhất là từ khi trở thành lục phu nhân của lão gia, càng thêm có một loại phong tình không cần ngôn ngữ cũng có thể mê người, tuy rằng chính nàng có lẽ căn bản là không phát hiện, nhưng vẫn tự nhiên phát ra như cũ, có đôi khi liền ngay cả bà thấy, trong lòng cũng không khỏi sinh ra vài phần ghen tị.

Hiện tại mặc kệ là Tuyết Nhi quyến rũ Lâm đại thiếu gia gia, hay là Lâm đại thiếu gia gia bắt buộc Tuyết Nhi, việc đã đến nước này, biện pháp giải quyết duy nhất, chính là đem chuyện này nín nhem xuống.

Đại phu nhân đi đến trước mặt Tuyết Nhi, trầm mặc không nói, mắt lạnh nhìn xuống, cả người sắc bén, ép tới Tuyết Nhi không thở nổi, Tuyết Nhi bắt lấy vạt áo của đại phu nhân, "Phu nhân... Người phải tin tưởng Tuyết Nhi, Tuyết Nhi không có quyền rũ hần... Tuyết Nhi... A..."

Tuyết Nhi còn chưa nói xong, liền bị đại phu nhân một cước đá văng ra, điềm đằm đáng yêu như vậy, quả thật là một sư dụ dỗ, trong lòng đại phu nhân vẫn đều mâu thuẫn, bà muốn lợi dụng Tuyết Nhi, lại ghen tị với Tuyết Nhi.

"Hiện tại nói cái này để làm gì? Trong sạch của người đã bị người khác vấy bẩn, nếu lão gia biết, người chắc hẳn được kết cục của người?" Thanh âm Đại phu nhân đối với Tuyết Nhi mà nói, giống như là từ địa ngục truyền đến, vừa nghe thấy hai chữ "Lão gia", hoảng sợ trong mắt Tuyết Nhi càng thêm đặc hơn.

Người nhà giàu đối với trình tiết yêu cầu cao hơn người bình thường, An Bình hầu gia thân là một trong tứ đại thế gia, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho một người thiếp đã bị vấy bẩn? Ở trước mặt những người này, Tuyết Nhi nâng cân bản không có tư cách đi giải thích, nam nhân này kêu đại phu nhân là di, đại phu nhân khẳng định là muốn che chở cho hần, như vậy kết cục duy nhất của nàng chính là cái chết!

"Không, ta không muốn chết, phu nhân, cầu người cứu cứu ta... Van cầu người..." Tuyết Nhi khóc thê lương, đau khổ cầu xin, nàng nếu chết, phụ thân bệnh nặng của nàng phải làm sao?

Còn đệ đệ của nàng phải làm sao bây giờ?

"Cứu người?" Đại phu nhân mâu quang vi tiêm, trong mắt ánh lên khi mưu kế thực hiện được: "Cứu người cũng không phải là không có cách."

Hai mắt Tuyết Nhi nhất thời sáng ngời, "Phu nhân, chỉ cần người cứu Tuyết Nhi một mạng, về sau có bất kỳ chuyện gì Tuyết Nhi đều nghe phu nhân."

"Thật sao?" Đại phu nhân mỉa hỉ mắt, nhìn Tuyết Nhi, khoe miệng giơ lên một nụ cười, mặc dù là ở trước mặt Tuyết Nhi, bà cũng không có che dấu, giờ phút này, sự tức giận mới vừa rồi của đại phu nhân thoáng liền nguôi xuống, hiện tại trong tay bà đang nắm nhược điểm của Tuyết Nhi, thậm chí còn so với giấy bán mình kia có tác dụng hơn.

Tuyết Nhi không ngừng gật đầu, nàng muốn sống sót, điểm này không thể nghi ngờ.

"Tốt lắm, ta có một biện pháp, các người đều nhớ kỹ cho ta, hôm nay không hề phát sinh bất cứ chuyện gì, hai người các người cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt, nếu ai dám đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, hậu quả các người tự mình hiểu."

Đại phu nhân lạnh giọng mở miệng, ánh mắt nhất nhất đảo qua Tuyết Nhi, và Lâm đại thiếu gia, cùng với Cố đại nương, người may mắn biết việc không nhiều lắm, hai cái đương sự chắc chắn sẽ không nói ra, mà Cố đại nương là nha hoàn bên người mình, theo bà nhiều năm như vậy, tự nhiên là một lòng với bà, vậy chỉ cần bốn người bọn họ không truyền chuyện này ra ngoài vậy thì sẽ có thể dấu nhẹm xuống.

"Di, chất nhi đã biết, chất nhi không nói, không nói." Lâm đại thiếu gia thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần di không vạch trần hần, như vậy là tốt rồi.

"Người còn không mau rời đi, nhớ phải cẩn thận chút, đừng để cho bất luận kẻ nào thấy, trực tiếp hỏi phủ, nếu có ai hỏi, người nói ở Cẩm Tú các uống trà với ta." Thanh âm của đại phu nhân cất cao vài phần, đánh giá quần áo không chỉnh tề của Lâm đại thiếu gia, mi tâm nhíu chặt, nếu không phải phía sau hần có Lâm gia, sợ rằng hần đã bị người ta loạn côn đánh chết, không biết đã gieo tai họa cho bao nhiêu người, lúc đầu còn hy vọng hần đi thu thập An Ninh một chút, lại không dự đoán được, hần lại gây cho nàng một tai họa lớn như vậy.

"Vâng, vâng, vâng, chất nhi liền rời đi." Lâm đại thiếu gia vội vàng sửa lại quần áo của bản thân, xoay người đi ra phòng, khi hần ra khỏi cửa còn cố gắng nhìn lại Tuyết Nhi quần áo xộc xệch mảnh mai đáng thương còn đang quỳ trên mặt đất, thầm nghĩ trong lòng: một cô gái trong sáng dễ thương như vậy, sao lại là thiếp của An Bình hầu gia? An Bình hầu gia tuổi cũng đáng làm cha của nàng, thật sự là hoa nhài cắm bãi phân trâu mà, nếu đi theo hần... Lâm đại thiếu gia lại thở dài một tiếng, thật sự là đáng tiếc, miếng thịt ngon như vậy, về sau sợ ăn không được!

Lâm đại thiếu gia đi rồi, đại phu nhân lại nói, "Còn không mau dọn dẹp một chút, ngày mai lão gia sẽ trở lại, ta là có thể thay người giấu diếm, nhưng nếu chính người khiến lão gia phát hiện ra manh mối, như vậy ta cũng không thể nào cứu được người!"

Bỏ lại một câu này, đại phu nhân liền mang theo Cố đại nương rời đi, giống như là chỉ cần ở lại nơi này thêm chút nữa sẽ khiến bà chết vì tức giận.

Tất cả mọi người đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có một mình Tuyết Nhi, nàng biết, có lẽ có thể lừa gạt được lão gia, nhưng nhược điểm của mình liền bị đại phu nhân nắm, hít một hơi thật sâu, toàn bộ thân thể của Tuyết Nhi xụi lơ xuống, phủ phục trên mặt đất.

Nghĩ đến chuyện đã xảy ra mới vừa rồi, thân thể Tuyết Nhi liền run lên, nước mắt không tự chủ được chảy ra, nhưng giống như nghĩ đến cái gì, Tuyết Nhi liền kiên định đem nước mắt trên mặt lau đi, cắn chặt môi, tay nắm thành quyền.

Nàng muốn sống sót, không chỉ có vì phụ thân cùng đệ đệ, còn bởi vì trong lòng nàng rất không cam lòng, nghĩ đến ngày ấy ở trong đại sảnh, nghe được một câu kia của nhị tiểu thư.

"Nếu muốn sống sót tại Hầu phủ, rồi lẽ là việc không được xuất hiện, thu lại nước mắt, làm cho chính mình trở nên cường đại, mới là đạo lý đúng đắn."

Đúng vậy! Nàng đã bị ép đến thế này, còn sợ cái gì nữa? Nàng không chết, nhất định phải trở nên cường đại!

Hôm sau, toàn bộ An Bình hầu phủ giống như thay đổi không khí, sáng sớm, đại phu nhân liền phân phó quản gia cùng Cố đại nương thu xếp, chuẩn bị nghênh đón An Bình hầu gia hồi phủ.

Đến buổi trưa, đại phu nhân cùng với lục phu nhân, còn có An Ninh cùng với An Lan Hinh đều đến trước cửa Hầu phủ đứng, cùng đội xe ngựa của An Bình hầu gia trở về, An Ninh khinh thường ngênh đón An Bình hầu gia, mục đích mà nàng đến, bất quá chính là xem kịch vui thôi, nghĩ đến kiếp trước sau chuyến đi U Châu này Tần Ngọc Song trở về sở mang theo "Tin tức tốt", khóe miệng có chút nhếch lên, kiếp trước, đại phu nhân tức giận đến ngất đi a!

Kiếp này, nàng đương nhiên không thể bỏ qua trò hay này!

"Nður thế nào còn chưa tới? Quân gia, mau đi xem một chút, lão gia đã vào thành chưa?"

Đại phu nhân thúc giục nói, đã đến trưa, không phải là trên đường đã xảy ra chuyện gì chứ?

Quân gia lĩnh mệnh, vừa rời đi trong chốc lát, liền vội vàng chạy trở về, "Đã trở lại, đã trở lại, xe ngựa của lão gia đã trở lại."

Trong lòng Đại phu nhân vui vẻ, quả nhiên nhìn đến bên góc đường, liền thấy xe ngựa chậm rãi chạy lại, đại phu nhân không chờ xe ngựa lại đây, ngược lại đi lên ngênh đón xe ngựa, đợi cho xe ngựa rốt cục dừng lại, đại phu nhân mang theo mọi người quý trên mặt đất, "Cung nghênh lão gia hồi phủ."

Lập tức đứng dậy, tự mình tiến lên vén màn lên, "Lão gia..."

Chính là lúc này, lại thấy An Bình hầu gia thật cẩn thận giúp đỡ ngũ phu nhân Tần Ngọc Song đi ra, trên mặt tràn đầy ý cười, "Ngọc Song, người chậm một chút."

Tất cả lực chú ý của An Bình hầu gia đều dồn ở trên người Tần Ngọc Song, ngay cả nhìn đại phu nhân một cái cũng không có, đại phu nhân thấy An Bình hầu gia đối với Tần Ngọc Song che chở mọi nơi, trong lòng ghen tị lại tăng vọt lên, không để ý tới Tần Ngọc Song đang dựa vào trong lòng An Bình hầu gia, nói thẳng với An Bình hầu gia, "Lão gia, thiếp thân đội đã lâu, lão gia mau vào phủ, thiếp thân đã chuẩn bị một bàn tiệc lớn, thay lão gia tẩy trần."

An Bình hầu gia khẽ nhún mày, nhưng nháy mắt lại giãn ra mở ra, "Vất vả cho người, đứng rồi, hôm nay liền miễn thịt cá, Ngọc Song sợ thấy mỡ, bảo cho người ta chuẩn bị lại đồ ăn một lần nữa, phải là thức ăn nhẹ có dinh dưỡng, cho Ngọc Song bỏ bỏ thân mình."

Đại phu nhân giật mình, nhìn về phía Tần Ngọc Song, nhìn thấy tươi cười trên mặt nàng, nhất thời cảm thấy phá lệ chói mắt, nhất là tay đang để trên bụng kia.. Liền hệ với lời nói mới vừa rồi của An Bình hầu gia, trong lòng đại phu nhân căng thẳng, một đáp án xuất hiện trong đầu, kéo kéo khóe miệng, "Lão gia, ngũ muội có phải có thai hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Khó lòng phòng bị, bị hại dễ non (1)

Đại phu nhân lời nói vừa ra khỏi miệng, cơ hồ tất cả mọi người bao gồm An Lan Hinh cùng với các hạ nhân đều bất khả tư nghị* (Lạc: nghĩa là "không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được", vượt ngoài lý luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết. Nguồn wiki) giương mắt lên nhìn về phía Ngũ phu nhân đang tựa vào lòng An Bình hầu gia ở trên xe ngựa, thời gian bọn họ ở trong phủ không ngắn, từ lúc Ngũ phu nhân vào Hầu phủ, không có một phần tin tức nào truyền ra (tin có thai), không tránh khỏi bị bọn hạ nhân bàn tán, nói Ngũ phu nhân là gà mái không thể đẻ trứng, hiện tại Ngũ phu nhân lại hoài thai?

Tất cả mọi người cùng nhau đợi đáp án, Đại phu nhân hỏi ra nghi vấn trong lòng, nhưng bàn tay gặt gao nắm thành quyền, ngón tay trắng bệch.

"Ha ha... Phu nhân nhân lực thật tốt! Ngọc Song đúng là đang có thai, An Bình hầu phủ chúng ta lại có thêm người rồi." An Bình hầu gia cao giọng nói, lão có thêm con tất nhiên và vô cùng cao hứng, lần trước Tứ phu nhân Dương Mộc Hoan có thai, hắn còn chưa biết được tin tốt, lại bị nha đầu Yên nhi kia hại dễ non, vẫn còn chưa kịp cao hứng đứa nhỏ đã không còn, nay Ngũ phu nhân truyền ra tin tức tốt, lúc này, trong lòng hắn vì có thêm con mà thật cao hứng, hi vọng cái thai trong bụng Ngọc Song sau này sẽ là một tiểu tử mập mạp, đáng yêu!

"Lão gia... xem đi người cao hứng quá đi, còn phải chờ mấy tháng thì con chúng ta mới sinh ra mà!" Tần Ngọc Song ôn nhu hờn dỗi, toàn bộ cơ thể cơ hồ đều dính vào lòng An Bình hầu, nâng thật cao hứng! Bản thân tâm tâm niệm niệm đều muốn có thai, nguyện vọng nhiều năm nay rốt cuộc lần đi U Châu này truyền đến tin tức tốt, làm sao có thể mất hứng? U Châu này thực sự là phúc địa (vùng đất tốt, may mắn) của mình mà! Ai có thể nghĩ sau nhiều năm không có tin tức gì như vậy, nay chỉ ngắn ngủi hơn một tháng lại đạt được nguyện vọng!

Đại phu nhân sau khi xác định được sự thật ở chỗ An Bình hầu gia cả người liền cứng đờ, Tần Ngọc Song mang thai? Làm sao có thể? Bản thân tính kế nhiều năm như vậy, chính là để cho Tần Ngọc Song không thể mang thai, nhưng lần đi U châu này lại có kẻ hồ làm cho nàng ta mang thai, nét tươi cười trên mặt vẫn không giảm, nhưng trong lòng không ngừng mạnh mẽ dâng lên khí huyết, nhìn bộ dạng che chở bảo bọc của An Bình hầu gia đối với Tần Ngọc Song, thân thể mềm nhũn, cả người nhất thời ngã xuống.

"Phu nhân... phu nhân..." Bọn hạ nhân vừa hồi thần lại từ tin tức Ngũ phu nhân có thai, lại nghe được Cố đại nương khăn trương kêu to liền nhìn về

phía Đại phu nhân, chỉ nhìn thấy Đại phu nhân té trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, giống như bị cái gì kích thích.

“Này! Đại tỷ...” Tần Ngọc Song nhủ mảy kê lên, nhìn phản ứng kịch liệt của đại phu nhân, trong lòng nổi lên một tia đắc ý, hừ! Tìm một Lục phu nhân cùng mình tranh thủ tình cảm, hiện tại mình đã hoài thai cốt nhục của lão gia, lão gia tự nhiên sẽ đối với mình càng thêm sủng ái, nếu trong bụng mình lại hoài thai con trai, như vậy Lưu Hương Liên muốn cùng mình đấu sợ rằng càng về sau càng không có tư cách.

Trong lòng Tần Ngọc Song tuy nghĩ như thế, nhưng trên mặt lại mang vẻ quang tâm, nhìn nhìn Đại phu nhân, lập tức cắn môi đem An Bình hầu gia ôm sát thêm vài phần, “lão gia, đại tỷ, tỷ ấy... Có phải hay không không hy vọng nhìn thấy Ngọc Song mang thai?”

Giọng nói đầm đìa đáng yêu, không mang theo dụng ý mà là tự trách, nhưng chính như thế lại càng khơi dậy sự tức giận của An Bình hầu gia, An Bình hầu gia tức giận nhìn Đại phu nhân ngất trên mặt đất, Đại phu nhân là người như thế nào, hẳn tất nhiên hiểu rõ, xem tính cách của nàng ta, đứa nhỏ này thực sự không chấp nhận được, thu hạ mi mắt An Bình hầu gia trầm giọng phân phó, “Từ nay về sau Ngũ phu nhân ở trong Vô Song các, bất luận kẻ nào cũng không được đi tới quấy rầy, đồ ăn đồ dùng đều phải vô cùng cẩn thận, điều này quân gia phải chú ý cho tốt, Cổ đại nương người chờ chủ tử người tỉnh dậy, nói cho nàng ta liệu mà làm đại phu nhân của nàng ta cho tốt, nếu lại động đến cái tâm tư gì không đáng có đến lúc đó ta nhất định không tha thứ cho nàng ta! Đều giải tán đi!”

Dứt lời, An Bình hầu gia ôm Tần Ngọc Song xuống xa ngựa, thật cẩn thận ôm vào lòng, hai người bỏ lại tất cả mọi người tiến vào trong Hầu phủ.

Tất cả mọi người đang đứng thần sắc khác nhau, lão gia thế nhưng lại ở trước mặt mọi người nói ra những lời như vậy, có thể thấy được lão gia rất coi trọng việc Ngũ phu nhân mang thai lần này, mà Đại phu nhân đã ngất đi... Cổ đại nương nhủ nhủ mảy, ngày thường lão gia đều cho Đại phu nhân một ít mặt mũi, nhưng hôm nay... lại ở trước mặt nhiều người như vậy cảnh cáo Đại phu nhân!

“Còn thất thần làm gì? Mau đem Đại phu nhân đưa vào đi.” Cổ đại nương sai hạ nhân đỡ Đại phu nhân vào phủ, hiện tại cũng không cần lo lắng nhiều lắm, quan trọng nhất là chờ Đại phu nhân tỉnh lại, xem thử Đại phu nhân có tính toán gì không, phu nhân khi nghe được tin Ngũ phu nhân có thai lại ngất đi có thể thấy được đã bị kích thích không nhỏ!

Hạ nhân làm việc theo sự phân phó của Cổ đại nương, từ sau khi nghe được tin Ngũ phu nhân mang thai An Lan Hinh trong nháy mắt ngơ ngẩn cả người, nàng ta lo lắng sau khi Tần di nương có đứa nhỏ của chính mình mà vắng vẻ nàng.

Trong lòng bất an mà gắt gao cắn môi, vạn nhất Tần di nương sau khi có đứa nhỏ của bản thân mà không cần mình nữa cuối cùng mình nên làm cái gì bây giờ?

An Lan Hinh nhìn về phía An Ninh, theo bản năng tiến tới, bắt lấy cánh tay An Ninh, “Nhị tỷ tỷ...”

Trong lòng An Lan Hinh thật sự sợ hãi, không biết vì sao trên người của Nhị tỷ bản thân mình lại cảm nhận được một cảm giác an toàn, vào thời gian trước nhị tỷ dạy mình đánh đàn, nhưng bất chấp mình lấy lòng nhị tỷ như thế nào nhị tỷ đối với mình luôn là một thái độ thân thiện, tuy luôn tươi cười đối mặt với mình nhưng mơ hồ cảm thấy nhị tỷ bài xích không thích mình.

Nghĩ tới chuyện lúc trước mình trộm thiệp mời của nhị tỷ, nhất định nhị tỷ vì chuyện này mà giận mình!

An Ninh khẽ giật mình, nhìn về phía An Lan Hinh mi tâm nhíu chặt, hai mắt lóe ra tia bất an, thông minh như An Ninh làm sao có thể không nhận ra trong lòng An Lan Hinh lúc này lo lắng điều gì? Nghĩ đến những chuyện xảy ra ở kiếp trước An Ninh cũng chỉ có thể thở dài ở trong lòng, Dương Mộc Hoan đến khi sắp chết vẫn muốn vì An Lan Hinh mà tính toán, nhưng không thể nào đoán được sự sắp đặt tính kế của bản thân lại làm hại An Lan Hinh mà không phải giúp đỡ.

An Lan Hinh cầm tay mình đơn giản chỉ muốn làm cho mình thương hại nàng ta, nhưng đối với vị tam muội này trong lòng mình cho dù làm sao cũng không thể sinh ra sự thương hại cho nàng ta, lại nghĩ đến thủ đoạn của An Lan Hinh ở kiếp trước, nghĩ đến tiểu nha đầu này tâm tư cực kỳ cẩn thận, mi tâm hơi nhíu làm như không thấy rõ sự bất an của nàng, cười cười rồi nắm tay nàng ta, “Hinh nhi, làm sao vậy? Tần di nương có thêm một tiểu đệ đệ cho Hinh nhi! Hinh nhi không vui sao?”

An Lan Hinh nhìn khuôn mặt tươi cười của An Ninh, “Nhị tỷ tỷ... muội... muội Hinh nhi vui về.”

Cuối cùng An Lan Hinh vẫn không nói ra đúng cảm nhận trong nội tâm của bản thân, nàng ta không vui, làm sao có thể vui về? Chuyện này đem lại cho nàng ta rất nhiều lo lắng không có một chút vui vẻ nào.

Giờ phút này, An Lan Hinh cảm thấy bản thân rất bất lực, không có mẫu thân, đại ca chỉ lo cho công danh của bản thân căn bản không rảnh bận tâm đến nàng ta, hiện tại lại đến Tần di nương sẽ không còn yêu thương nàng? Bản thân thật có chút hối hận, hối hận lúc trước tại sao lại làm cho nhị tỷ không vui, bây giờ trong phủ nếu muốn tìm một người có thể cho bản thân dựa vào người đó chỉ có thể là nhị tỷ, nhưng nay nhị tỷ bài xích nàng ta, nàng còn có năng lực làm gì bây giờ đây?

Nàng mặc dù thích tướng quân, ghen tị với nhị tỷ, nhưng nàng có thể ẩn nhẫn một thời gian, chỉ cần sau này mình có lông cánh đầy đủ, đến lúc tranh giành tướng quân đã không phải sợ hãi điều gì nữa rồi!

“Muội mau đi thăm Tần di nương đi! Nguyên vọng của Tần di nương cuối cùng cũng thực hiện được, nhất định lúc này đang vô cùng vui về.” An Ninh thúc giục An Lan Hinh, con người không khỏi co lại, không nhìn ra trong lòng An Ninh đang suy nghĩ cái gì.

An Lan Hinh buông lỏng tay An Bình, trong lòng càng thêm bất an, nhưng vẫn kiên trì bước vào đại môn (cửa lớn) Hầu phủ, trong lòng này sinh tính toán, lúc này mình nên thừa dịp Tần di nương còn chưa hạ sinh đứa bé hào hào mà đi lấy lòng Tần di nương, như vậy có lẽ Tần di nương vẫn còn dành

cho mình vài phần quan tâm, vẫn như lúc trước bảo vệ mình.

An Ninh đứng ở cửa Hầu phủ, nhìn dòng chữ “ An Bình hầu phủ”, khóe miệng hiện lên một nụ cười quý dị, An Ninh này muốn xem An Bình hầu phủ sẽ rối loạn đến mức nào? Từng bước nhìn An Bình hầu phủ này sụp đổ!

Bên trong Vô Song các, Tần Ngọc Song vẫn được An Bình hầu gia ôm vào phòng, An Bình hầu gia sai bảo quản gia rất nhiều công việc, vẫn như trước đắm chìm trong niềm vui sướng.

Ở trên tháp, Tần Ngọc Song tựa cả người vào lòng An Bình hầu, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, từ lần đầu tiên nôn ọe, biết được mình đã có thai, trên mặt tươi cười vẫn không biến mất, “ Lão gia, đợi đến khi hài tử của chúng ta sinh ra lão gia phải cho con những gì tốt nhất bằng không Ngọc Song sẽ không đáp ứng.”

“Được, ta nhất định sẽ cho hài tử những gì tốt nhất.” An Bình hầu gia cười nói, trong mắt không còn vẻ lạnh như băng như dĩ vãng.

“ Lão gia, ngài nói xem con chúng ta sau này lớn lên sẽ giống ai?” Tần Ngọc Song nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, tuy rằng nơi đó vẫn bằng phẳng như trước, nhưng nàng cảm thụ được có một sinh mạng tồn tại, mới không bao lâu mà đã làm mình nôn ọe hành hạ mình, bất quá cho dù có khổ đến đâu bản thân nàng cũng có thể chịu đựng, chỉ cần vài tháng nữa hạ sinh cho lão gia một tiểu công tử, bản thân liền cảm thấy mãn nguyện.

Đứa nhỏ trong bụng sẽ là chỗ dựa cho nàng, lão gia hiện tại rất sủng ái nàng, nhưng chuyện của tương lai ai có thể đoán trước? Nàng vốn xuất thân ở thanh lâu, tự nhiên biết rõ qua vài năm nữa, nhan sắc tàn lụi, đến lúc đó còn muốn tranh thủ tình cảm, cũng chỉ sợ hữu tâm vô lực (có lòng mà không có sức), lúc này đây hài tử sẽ là chỗ dựa chân chính của mình!

Bất quá bây giờ, bản thân đang được lão gia sủng ái, liền phải chiếm lấy toàn bộ sự sủng ái này, nhất định không thể để cho Lưu Hương Liên hưởng lợi!

Nghĩ đến mới vừa rồi, khi Lưu Hương Liên nghe được tin mình có thai, bất ngờ đến nỗi ngất đi, bản thân đã sớm lường trước được Lưu Hương Liên khi biết mình có thai sẽ chịu đã kích lớn, nhưng thật không ngờ đến, lại là trường hợp như vậy, trước mặt lão gia cùng hạ nhân Hầu phủ kích động đến ngất đi, làm cho trong lòng nàng vui sướng đến cực điểm.

“ Nếu như là một hài tử lại xinh đẹp giống nàng, được vậy thì thật tốt.” giọng nói của An Bình hầu gia thêm vài phần dịu dàng, trong mắt ánh lên vài phần ôn nhu hiếm thấy.

“ Thật sự?” Trong lòng Tần Ngọc Song tràn đầy vui mừng, nhưng không phát hiện trong mắt người đang ôm nàng lúc này có một chút khác thường chột lóe qua.

“Ngọc Song, nàng hãy ở trong phủ hảo hảo mà nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này ngựa xe đi lại mệt nhọc, lại có thai đừng để xảy ra sơ sót.” An Bình hầu gia công đạo nói, kéo Tần Ngọc Song ở trong lòng hân vào sát một ít.

“ Lão gia, người muốn đi đâu nghỉ?” Từ sau khi mang thai lá gan của Tần Ngọc Song không khỏi lớn lên vài phần, nàng ta biết mình đang mang thai lão gia sẽ không gây bất lợi cho nàng ta, hiện tại lão gia muốn rời khỏi Vô Song các không phải muốn đến chỗ của ả Lục phân nhân kia chứ?

Nghĩ đến vị Lục phu nhân mới 19 tuổi kia, Tần Ngọc Song không khỏi cảnh giác vài phần.

“ Hôm nay vừa hồi kinh, tất nhiên là phải vào cung diện thánh, công việc ở U châu xử lý thuận lợi, khi ta báo cáo với hoàng thượng nói không chừng còn được hoàng thượng ban thưởng.” An Bình hầu gia khẽ hạ mi mắt nói, đi thay một bộ xiêm y.

Tần Ngọc Song nghe nói là vào cung diện thánh, không nghi ngờ gì nữa tự mình tiễn An Bình hầu gia ra khỏi Vô Song các, liền đặt tâm tư của mình ở đứa nhỏ trong bụng, thời gian này phải hảo hảo chú ý mới được, phỏng vạn nhất Lưu Hương Liên nảy sinh lòng dạ xấu xa... Nghĩ đến điều này, sắc mặt của Tần Ngọc Song liền nghiêm túc lên.

Trong lúc Tần Ngọc Song suy nghĩ, từ đầu đến cuối đều không chú ý đến lúc rời đi An Bình hầu gia không có mặc triều phục.

Đại thần tiến cung diện thánh đều phải mặc triều phục, đằng này An Bình hầu gia mặc một thân cẩm phục tất yếu không phải tiến cung diện thánh. Còn về phần hồi báo cho hoàng thượng cũng phải đợi đến buổi lâm triều ngày mai.

Lúc này An Bình hầu gia đang ở trên xe ngựa, xe ngựa đang hướng về phía thành Nam mà chạy tới, trong đầu hiện lên một bóng dáng, khóe miệng khẽ nhếch lên, sự ôn nhu đó của An Bình hầu gia ở trong Hầu phủ không thể nào nhìn thấy được, cho dù là Tần Ngọc Song có mang thai cũng không thấy được sự ôn nhu lúc này.

Xe ngựa dừng ở bên ngoài một sân viện an tĩnh, An Bình hầu gia xuống ngựa, đi lại vội vàng, có chút hấp tấp.

“ Lão gia... lão gia đã trở lại.” Hạ nhân ở bên trong viện nhìn thấy An Bình hầu gia vui mừng kêu lên, lập tức một ông lão chừng năm mươi tuổi nghe được tiếng nói đi ra đại sảnh tiếp đón, “ Lão gia, ngài đã trở lại.”

“ Trình bá, phu nhân đâu rồi?” An Bình hầu gia vội vàng hỏi.

“ Phu nhân cùng tiểu thư đang ở sau viện ạ! Tiểu thư hôm nay làm một bài thơ được phu nhân khen ngợi, tiểu thư liền quần lấy phu nhân đòi phu nhân thưởng, lôi kéo phu nhân và thiếu gia cùng với nàng đùa nghịch.” Trình bá chính là quản gia của sân viện này, về mặt từ ái, lúc nhắc tới phu nhân cùng tiểu thư ý cười trên mặt hiện rõ không chút che giấu.

An Bình hầu gia nòng đậm ý cười: “Nha đầu kia chỉ biết ép buộc người khác, làm cho nương của mình mệt mỏi chết rồi! Đúng rồi, trong khoảng thời gian ta rời đi, phu nhân có ra ngoài không?”

Trình bá giật mình, nhanh chóng trả lời: “Có, thời gian trước phu nhân có đi Thiên Linh tự một chuyến, ở lại đó một đêm, sáng hôm sau liền quay trở về.”

“Sao? Thiên Linh tự?” An Bình hầu gia khẽ nhí mày, nằng ậy lại đi Thiên Linh tự sao? “Vậy có phải người bảo vệ phu nhân không?”

“Chuyện này... lão gia, phu nhân nói Thiên Linh tự là nơi phật gia trọng địa, tất nhiên sẽ an toàn, cho nên...” Trình bá cẩn thận bẩm báo, tuy rằng không nói ra, nhưng bản thân cũng rõ thái độ của lão gia với phu nhân là thế nào, quang minh chính đại thì nói là bảo hộ nhưng thực chất thì là giám sát phu nhân, phu nhân sống ở sân viện này cũng đã mười mấy năm, trong những năm này số lần phu nhân ra ngoài chỉ đếm được trên đầu ngón tay, lại thêm mỗi lần ra ngoài đều là lên Thiên Linh tự lễ phật.

“Tốt lắm, người lui xuống đi! Ta tự mình tới hậu viện, đúng rồi, chuẩn bị một số đồ ăn mà phu nhân thích, mang thêm một ít rượu lên.” An Bình hầu gia trầm giọng phân bố, nhưng tâm trí vẫn chưa dứt được từ tin tức mới được nghe.

Không bao lâu, An Bình hầu gia đi tới hậu viện, rất xa đã nghe được một thanh âm vui vẻ, “Nương, người xem, Niệm nhi đánh ngã ca ca này!”

Một tiểu cô nương mười ba tuổi cất tiếng cười như chuông bạc, vô ưu vô lo, cả người đang cười lên trên một thiếu niên tần mười lăm mười sáu tuổi, trên mặt tràn đầy vui vẻ đắc ý.

“Mau chút đứng lên, con làm cho quần áo của ca ca bẩn hết rồi.” Thanh âm ôn hòa của vị phu nhân vang lên, có chút trách cứ, nhưng trong đó nồng đậm sự sùng nịch cùng bất đắc dĩ.

Tiểu cô nương được gọi là Niệm nhi lại không đứng dậy khỏi người vị thiếu niên, ngược lại cầm lấy quần áo thiếu niên, “Niệm nhi tương lai phải là một nữ tướng quân, hiện tại ca ca chính là chiến mã của Niệm nhi!”

“Ha ha... tốt cho một nữ tướng quân, Niệm nhi của nhà ta rất có chí khí a!” An Bình hầu gia nhìn ba người ở trong viện, cả người đã không còn chút lạnh nhạt thường có ở An Bình hầu phủ, tiến lại phía ba mẫu tử.

Niệm nhi nhìn thấy An Bình hầu gia liền đứng lên khỏi người của thiếu niên, vui mừng hướng về phía An Bình hầu gia chạy tới.

“Phụ thân...” Niệm nhi chạy tới gần An Bình hầu gia, mở rộng hai tay, An Bình hầu gia cũng giang hai tay ra đón Niệm nhi đang tiến lại, Niệm nhi vọt người một cái, hướng vào vòng tay của An Bình hầu gia, nhảy lên người hai tay vòng qua cổ An Bình hầu, ở trên mặt hôn mạnh một cái. “Phụ thân thật lâu rồi chưa có đến thăm Niệm nhi, Niệm nhi còn tưởng phụ thân đã quên Niệm nhi quên luôn mẫu thân cùng ca ca nữa.”

“Làm sao có thể? Phụ thân làm sao có thể quên nha đầu Niệm nhi con? Phụ thân thương nhất là con đó.” An Bình hầu phủ nhéo nhéo cái mũi nhỏ xinh của tiểu cô nương, tình thương biểu hiện rõ ràng ở lời nói.

“Còn nương nữa? Phụ thân không không thương nương sao?” Niệm nhi xoay người nhìn về phía ca ca đang đứng cạnh một phụ nhân xinh đẹp, cười chọc ghẹo.

Vị phu nhân sắc mặt quần bách, mơ hồ có hai rặng mây đỏ hiện lên hai má, nhìn chăm chú Niệm nhi đang ở trên người An Bình hầu gia, tiến về phía hai người, “Niệm nhi, con đừng ở trước mặt phụ thân làm càn, mau xuống dưới con nặng như vậy, đừng làm cho phụ thân mệt mỏi.”

Âm thanh của vị phu nhân ôn nhu như nước, bị tầm mắt nóng rực của An Bình hầu gia nhìn liền cảm thấy mất tự nhiên.

“Phụ thân yêu nhất chính là nương con, làm sao có thể không thương nương con được?” An Bình hầu gia kim lòng không được cầm lấy tay vị phu nhân xinh đẹp, “Sờ Sờ...”

Nhiều ngày nay không gặp nằng ậy vẫn như trước làm cho hần xao xuyên tâm can, nhìn khuôn mặt đã khắc sâu vào trong lòng, đôi mắt của An Bình hầu gia tràn ngập nhu tình, ánh mắt hần dừng lại ở vết sẹo mờ mờ, con ngươi căng thẳng, tràn trong mắt vài phần thương tiếc, nâng cánh tay nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo, thần sắc trong mắt vài phần biến đổi.

“Ha ha... Phụ thân yêu nương, Niệm nhi cũng yêu nương!” Niệm nhi từ trên người An Bình hầu gia nhảy xuống, cố ý đẩy nương nằng một chút, thân thể của nương nằng hướng về lòng An Bình hầu gia ngã vào, An Bình hầu liền ôm nằng ậy vào lòng.

“Niệm nhi!” Sờ Sờ nhíu mày, nhìn nhi nữ nghịch ngợm của mình, trong giọng nói mang vài phần bất đắc dĩ.

An Bình hầu lại thấp phần vừa lòng động tác nhỏ của nhi nữ nhà mình, liếc mắt nhìn Niệm nhi một cái, chỉ thấy Niệm nhi đã chạy về phía ca ca của mình, hướng về phía hai bên họ vẫy tay, “Cha, nương hai người từ từ nói chuyện, Niệm nhi cùng ca ca đi đến chỗ khác chơi.”

Nói xong, bóng dáng xinh xắn khéo léo nhanh chóng chạy đi, trong viện chỉ còn lại hai người là An Bình hầu gia và Sờ Sờ.

Trình bá sau khi chuẩn bị tốt rượu và thức ăn liền mang đến đình nghỉ mát ở hậu viện, An Bình hầu gia và Sờ Sờ cùng ngồi trong lương đình.

“Nghe nói... nằng đi Thiên Linh tự?” An Bình hầu gia hỏi, trong lời nói mang theo vài phần ý dò xét.

Sở Sở đang thay An Bình hầu rót rượu cánh tay có phần hơi run, nhưng rất nhanh đã hồi phục như thường “ Dạ*, phải đi một chuyến”

(*L: trong cv là ân mọi người thích đề ân hơn hay là đổi sang thuần việt luôn? Cmt góp ý giúp Lạc nha ^^)

Sở Sở không giấu diếm điều gì, đặt bình rượu trong tay xuống, từ trong lòng lấy ra một cái túi gấm, “ Thiếp thấy người đi xa nhà, trong lòng có chút bất an, đem đó lại nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy...” Lòng mảy Sở Sở khẽ nhủ lại, thần sắc dường như có chút sợ hãi, dừng một chút mới nói tiếp, “ Cho nên thiếp mới quyết định đi Thiên Linh tự cầu phúc cho lão gia, thuận tiện mang túi gấm lúc trước mới thêu xin trụ trì Thiên Linh tự cầu phúc, lão gia...”

Sở Sở đem túi gấm trong tay tới trước mặt An Bình hầu, An Bình hầu gia trong lòng căng thẳng, quả thật vừa rồi trong lòng có chút hoài nghi, nhưng giờ phút này nhìn thấy tâm ý của Sở Sở, trên mặt mang đầy vẻ tự trách, bàn tay hướng về phía Sở Sở, cầm lấy túi gấm, đồng thời cũng cầm lấy tay Sở Sở, “ Là ta không tốt, là ta... ta không nên hoài nghi nàng.”

Sở Sở thông minh như vậy, mình vừa rồi mới thử thăm dò nàng tất nhiên sẽ bị nàng nhìn ra tuy rằng Sở Sở không nói nhưng trong lòng An Bình hầu gia càng thêm tự trách.

“Lão gia, người không hi vọng thiếp đi ra ngoài là sợ thiếp bị thương tổn, tâm ý của người Sở Sở làm sao có thể không rõ?” Sở Sở mặc cho tay mình đang bị An Bình hầu gia nắm không có một chút ý tứ trách cứ, nghĩ đến mục đích thật sự mình đi Thiên Linh tự, Sở Sở hơi hạ mi mắt, nhưng không lộ ra chút khác thường nào, hiện lên một chút tươi cười, “ Lão gia, người uống thêm một chén đi.”

Sở Sở rút tay lại, một lần nữa cầm bình rượu lên, thay An Bình hầu rót rượu, An Bình hầu gia mình nữ nhân mình thương yêu lúc này hết mực ôn nhu, sớm đã đem những nữ nhân ở An Bình hầu phủ vứt ra sau đầu, ở trong lòng hắn, chỉ có Sở Sở mới là thê tử, chỉ có nơi này mới chân chính là nhà của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Khó lòng phòng bị, bị hại dễ non (2)

Một đêm này, An Bình hầu gia không về phủ, mà bên trong Hầu phủ lại xảy ra một chuyện đại sự.

An Bình hầu phủ, bên trong Cẩm Tú các.

Trên giường, Đại phu nhân tỉnh lại, chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là tin tức vừa nghe được, tám dặm phía dưới bị nắm thật chặt, mang thai! Tiệp nhân Tần Ngọc Song kia vậy mà có thể mang thai!

Một cổ lửa giận nhanh chóng dâng lên trong lòng ngực, nghĩ đến những gì mình sắp đặt, trong lòng Đại phu nhân lại tràn đầy sự không cam lòng, ai có thể dự đoán trước được, lần này đi U châu Tần Ngọc Song có thể tránh được kẻ của mình?

“Phu... phu nhân, người tỉnh rồi.” Lục phu nhân Tuyết nhi đang trông coi ở cạnh giường, nhìn thấy Đại phu nhân đã tỉnh lại, liền nhanh chóng tiến tới đỡ Lưu Hương Liên dậy.

“Lão gia đâu?” Câu đầu tiên sau khi tỉnh lại của Đại phu nhân, vừa hỏi Đại phu nhân nhìn thấy khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp của Lục phu nhân Tuyết nhi, trong lòng càng không thể nói ra có tư vị gì.

Ánh mắt có chút úp mở, muốn nói lại thôi, Đại phu nhân lại nổi lên tức khí, “Ngươi cầm hay điếc rồi? Ta hỏi ngươi lão gia đâu?”

Tuyết nhi thoáng cái co rút lại, “Lão... lão gia... Lão gia sau khi hồi phủ, liền vào Vô Song các cùng với Ngũ phu nhân, sau... sau này Tuyết nhi cũng không biết.”

“Vô Song các! Tiệp nhân Tần Ngọc Song kia muốn chiếm lấy lão gia sao?” Đại phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi, xốc chân lên, hiện tại bà ta đang rất kích động, cũng vì thế mà bà ta không nhìn thấy trong mắt của Lục phu nhân hiện lên một điều gì đó khác thường, bị lửa giận công tâm, vừa nghĩ đến lão gia cùng Tần Ngọc Song đang ở cùng một chỗ, bà ta liền hận không thể nhanh chóng chạy tới Vô Song các lôi lão gia ra khỏi đó.

“Phu nhân, người nguôi giận, đừng chọc tức chính mình.” Lục phu nhân thần thiết ở một bên nói, “Có lẽ là vì Ngũ phu nhân vừa có thai, lão gia để ý đến đứa nhỏ, cho nên mới tới Vô Song các cùng với Ngũ phu nhân, tới khi lão gia nhớ tới phu nhân tất nhiên sẽ mau chóng tới thăm phu nhân.”

“Có thai? Hừ, Tần Ngọc Song kia nghĩ rằng cô ta có thai thì rất giỏi sao? Có thể duy trì tới ngày sinh ra hay không vẫn còn là hai việc khác nhau.” Vừa nhắc tới việc Tần Ngọc Song có thai, lửa giận của Đại phu nhân lại tăng vọt.

“Phu nhân, người...” Lục phu nhân nghe được ý tứ trong câu của Đại phu nhân, con ngươi thâm thúy co lại, “Phu nhân người đang nói tới việc ám hại đứa nhỏ của Ngũ phu nhân? Trước đó lão gia... a...”

“Ba...” Lục phu nhân còn chưa có nói hết lời, Đại phu nhân liền tát lên mặt Lục phu nhân một cái, đồng thời cũng cắt ngang lời nói của Lục phu nhân, “Ngươi đang nói linh tinh gì? Cẩn thận lời từ miệng ngươi ra làm hại đứa nhỏ của Ngũ phu nhân, đứa nhỏ đó cũng là con của lão gia, ta làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Lời nói này của ngươi nếu truyền ra ngoài, làm hỏng thanh danh của ta, xem thử ta có lột da của ngươi không?”

“Đúng là do Tuyệt nhi nói lung tung, sau này Tuyệt nhi không bao giờ nói lung tung nữa.” Lục phu nhân bụm mặt, vội vàng xin tha thứ, cắn chặt môi, trong lòng tràn đầy oán hận, cùng lúc này nàng ta cũng nhìn ra được Đại phu nhân không dung nạp Ngũ phu nhân, càng không chấp nhận đứa nhỏ của Ngũ Phu nhân.

Có lẽ, Đại phu nhân thật sự muốn động thủ!

Suy đoán này hình thành trong đầu của Tuyệt nhi, nghĩ đến chuyện Đại phu nhân đã làm với mình, Lục phu nhân cố gắng cho đầu bàn tay đã nắm chặt thành quyền ở trong tay áo, trong lòng cũng âm thầm tính toán.

“Được rồi được rồi, mau chóng trở về, nếu lão gia có thể đến chỗ của ngươi thì tốt, ngươi cũng không thể thua kém người khác, lúc này Ngũ phu nhân đang có thai, với sự coi trọng của cô ta với đứa nhỏ này thì ắt hẳn sẽ không giữ lão gia lại qua đêm, ngươi phải tận dụng cơ hội này, nhất định phải giữ được lão gia, bằng không... chuyện ngày hôm kia tất yếu ngươi còn nhớ rõ, hậu quả ngươi cũng tự biết, tự bản thân suy nghĩ cho tốt rồi làm việc.” Đại phu nhân lạnh giọng nói, hàm ý với Lục Phu nhân, hiện tại phải giữ im lặng.

“Dạ, Tuyệt nhi cáo lui.” Lục phu nhân phúc thân hành lễ, không lưu lại lâu thêm, vội vàng rời khỏi Cẩm Tú các, dọc theo đường đi, Lục phu nhân không ngừng nghĩ tới những lời vừa rồi Đại phu nhân nói, nếu thực sự Đại phu nhân muốn làm hại đứa nhỏ trong bụng Ngũ phu nhân, như vậy... hiện tại mình nên làm gì bây giờ? Suy nghĩ một hồi lâu, cho đến lúc đi qua Thính Vũ hiên, Lục phu nhân không khỏi dừng chân lại, trong Thính Vũ hiên đèn đuốc sáng trưng, trong viện truyền ra hai tiếng cười vui vẻ, giống như đang nói về chuyện gì rất vui vậy, Lục phu nhân không tự chủ được, chân hướng về phía cửa Thính Vũ hiên mà đi, đã rất lâu rồi mình chưa nghe qua tiếng cười vui vẻ như vậy, từ khi vào hầu phủ, bản thân liền bị giam vĩnh viễn trong những toan tính.

Thính Vũ hiên, chỗ này chính là chỗ ở của Nhị tiểu thư, ngày thường bản thân mình cùng Nhị tiểu thư không có qua lại, khi gặp cũng chỉ gật đầu chào hỏi mà thôi, nhưng từ trên người Nhị tiểu thư, mình luôn cảm thấy được một cảm giác rất tốt rất dễ chịu, nàng ấy vẫn đậm phong kinh, luôn đặt mình ở ngoài mọi chuyện, nhất là vào ngày đó Nhị tiểu thư lưu lại một câu nói cho mình, Lục phu nhân cắn môi, muốn đi vào trong, đứng ở trước cửa Thính Vũ hiên, nhưng lại nhớ tới câu nói của Đại phu nhân, liền thu chân lại từng bước tiến ra ngoài.

Lục phu nhân nghe nói Đại phu nhân rất ghen ghét Nhị tiểu thư, tuy rằng không rõ việc thế nào, nhưng nếu sau này để cho Đại phu nhân biết được mình đi vào Thính Vũ hiên, những ngày tiếp đó sợ là những ngày gian nan.

Hít vào một hơi thật sâu, Lục phu nhân tiếp tục đi về phía nơi ở của mình.

Bên trong Thính Vũ hiên.

“Người mới vừa rồi hình như là Lục phu nhân, bà ấy tới đây làm gì?” Bích Châu từ trong phòng đi ra ngoài, bóng dáng vừa rời khỏi rơi vào trong mắt, “Nhưng rõ ràng đứng ở ngoài lâu như thế không tiến vào nay lại đi rồi?”

An Ninh cũng nhìn thấy bóng dáng của Lục phu nhân, hơi thu lại mi mắt, “Như thế nào? Ngươi muốn có thể cùng Lục phu nhân trở thành bạn bè?”

“Nào dám ạ? Lục phu nhân là chủ tử, Bích Châu cùng lắm chỉ là một nha hoàn.” Cho tới nay, Bích Châu đều có sự thương hại cho Lục phu nhân, đơn giản vì mình và bà ấy đều xuất thân nghèo khổ, nhưng lại chưa từng có tâm tư trở thành bạn bè cùng Lục phu nhân.

“Cái gì mà nha hoàn với không phải là nha hoàn, nhà ngươi trên tay nắm giữ sổ sách, còn ai dám nói Bích Châu cô nương là nha hoàn chứ?” An Ninh bốn cợt nói, cũng chỉ có thời điểm này An Ninh mới cùng Bích Châu đùa giỡn, bất quá năng lực học hỏi của Bích Châu rất tốt, từ sau khi mình đưa sổ sách cho Bích Châu xem, mỗi lần biểu ca ngâm đem sổ sách đến, đều do Bích Châu xem qua, An Ninh tính toán, sau khi rời khỏi Hầu phủ, cũng là lúc để cho Bích Châu tiếp xúc trực tiếp với công việc buôn bán, không bao lâu sau Bích Châu cũng đã có thể một mình quản lý một vùng rồi.

Ngày hôm trước nhận được tin tức của biểu ca, biểu ca báo rằng phủ đệ của bọn họ đã được xây dựng, chẳng qua nghĩ tới chỗ mà biểu ca chọn lựa, An Ninh không khỏi nhíu mày, nơi này lại ở bên cạnh Thần vương phủ, này... Thân ảnh của Thương Dịch hiện ra trong đầu, không bao lâu nữa, bọn họ sẽ trở thành hàng xóm rồi!

“Không phải như vậy mà.” Bích Châu hơi dương cằm lên, thần sắc mang vài phần đắc ý nhỏ, hiện tại Bích Châu này đã không còn là Bích Châu của trước kia, nhưng những thứ này tất cả đều do tiểu thư ban cho mình, cả đời này mình nguyện là nha hoàn của tiểu thư!

Vô Song các.

Trời tối đen, Tần Ngọc Song bảo quản gia sai bảo hạ nhân mang bữa tối lên, đợi An Bình hầu gia trở về cùng ăn, nhưng lúc này cũng đã trễ, lại không thấy người đầu, không phải là lão gia đã đi chỗ của Lục phu nhân? Tần Ngọc Song tìm quản gia đến truy hỏi, nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra kết quả gì, đành sai hạ nhân đem đồ cả bàn đồ ăn đi.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, Tần Ngọc Song mở tờ giấy đang cầm trong tay ra, trên mặt giấy có viết hơn mười loại dược liệu, thứ này là lúc Tứ phu nhân Dương Mộc Hoan sắp chết để lại cho nàng ta làm lễ vật, nhiều năm như vậy, Tần Ngọc Song cuối cùng cũng có thể mang thai, Tần Ngọc Song tự nhiên sẽ đem hết công lao dành cho phương thuốc này.

Vào thời gian trước nàng ta dùng phương thuốc này cố gắng điều dưỡng thân thể cho thật tốt cuối cùng cũng có thu hoạch.

“Tứ tỷ, Ngọc Song thật lòng cảm ơn người, đợi sau khi đứa nhỏ của Ngọc Song sinh ra, Ngọc Song nhất định sẽ mang theo đứa nhỏ đi bái tế người, mặc khác, Tứ tỷ hãy yên tâm, Tứ tỷ đã giúp ta một đại ân như vậy, nữ nhi An Lan Hinh của người Ngọc Song sẽ cố gắng chiều cố tốt nhất.” Tần Ngọc Song ni non với phương thuốc, thật cẩn thận đem phương thuốc cất đi, thứ này không thể đánh mất, bảo bối tốt như vậy phải cất giữ cho tốt.

Không đợi đến lúc An Bình hầu gia trở lại, Tần Ngọc Song tự biết cơ thể mình không còn như trước, nên phải thật cẩn thận, không đợi được nàng ta liền không đợi, nghỉ ngơi cho tốt, phải tính dưỡng thân thể mình cho tốt mới là quan trọng nhất, để Phúc nhi hầu hạ đi nghỉ, không lâu sau đó liền ngủ, nhưng đến nửa đêm lại bỗng bừng tỉnh giấc vì khó chịu.

“Phúc nhi... Phúc nhi...” Tần Ngọc Song lớn tiếng gọi, không biết vì sao ngực của nàng rất khác thường, cứ như bị một tảng đá nặng đè lên, rất khó chịu.

Ở bên ngoài Phúc nhi nghe được tiếng gọi, bừng tỉnh từ trong mộng, vội vàng tiến vào, trên mặt đầy vẻ khẩn trương, “Phu nhân... phu nhân người làm sao vậy?”

Phúc nhi thấp sáng đèn, nhìn thấy Ngũ phu nhân ôm ngực trên giường. Ngũ phu nhân hiện tại đang có thai, mọi chuyện phải cực kì cẩn thận, thấy bộ dạng khó chịu như vậy của Ngũ phu nhân, chân tay của Phúc nhi luống cuống lên.

“Đi rót cho ta chén nước, không biết tại sao lại thế này, trong ngực ta rất khó chịu.” Tần Ngọc Song nhíu mày, nhanh chóng phân phó, xóc chân lên, vịn vào giường đứng lên đi đến tháp ngồi xuống, không biết vì sao đi kèm với cảm giác khó chịu trong lòng lại nổi lên một tia bất an.

Phúc nhi nhanh chóng bưng nước lên, Tần Ngọc Song uống xong, ngồi ở trên tháp không thể nào ngủ tiếp được, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng Tần Ngọc Song phân phó Phúc nhi: “Thời gian này, người phải hết sức chú ý, người không nên quên lần trước bị Lục phu nhân tận dụng chỗ trống, canh người đem cho ta uống bị người ta hạ được, may mắn đó chỉ là thuốc mê, chỉ có thể làm ta ngủ mê, nhưng nếu lần này lại có người hạ thuốc, làm hại đến đứa con trong bụng ta, người có thể đoán được hậu quả gì xảy ra.”

Thân thể phúc nhi ngẩn ra, nhanh chóng quỳ xuống đất, “Phúc nhi biết sai, ngày đó là do Phúc nhi sơ xuất, không biết Đại phu nhân động tay động chân ở trong canh, Phúc nhi...” Cho tới bây giờ Phúc nhi cũng không biết chén canh đó bị hạ được bằng cách nào, ngày ấy Ngũ phu nhân chưa có trách phạt, Phúc nhi có thể nhìn ra được thực sự Ngũ phu nhân cũng chút có oán trách.

“Tốt lắm, người mau đứng lên, về sau đừng để cho chuyện như thế phát sinh nữa là được, tương lai của ta cùng tiểu thiếu gia đều là do người chiếu cố, đợi cho đến lúc tiểu thiếu gia sinh ra, ta tất sẽ không quên công lao của người.” Tần Ngọc Song liếc mắt nhìn Phúc nhi, hiện tại chuyện quan trọng nhất không phải là trách cứ, Phúc nhi là nha hoàn thân cận của Tần Ngọc Song, thu mua được Phúc nhi mới có thể khiến cho bản thân mình và đứa con trong bụng được an toàn hơn nữa, Đại phu nhân tất nhiên sẽ không để cho mình an toàn sinh hạ đứa con này, tính tình của Đại phu nhân không phải Tần Ngọc Song không biết, ở ngoài mặt tuy rằng rất hiền lành, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng thực chất chính là một tiểu nhân âm hiểm, hèn hạ ghen tị không nói, còn có thủ đoạn độc ác, lần trước làm cho mình phải chịu điên tình (Lạc chưa đọc chương này theo QT là hình phạt đim giềng nên để nguyên từ không dám dịch bậy :>) chính là có tâm tư dồn mình vào chỗ chết, ngay cả lời nói của lão gia hôm nay cũng mang theo vài phần cảnh cáo, nghĩ kĩ lại thì bản thân phải cảnh phòng bị đối với Đại phu nhân.

“Cảm ơn phu nhân, Phúc nhi nhất định sẽ chú ý, sẽ không lơ là.” Phúc nhi đứng lên, nghe thấy Ngũ phu nhân nói sẽ không quên công lao của mình, trong lòng tất nhiên sẽ vui vẻ, ở trong phủ này, chủ tử có địa vị cao, thì những người hầu kẻ hạ địa vị cũng sẽ cao theo, tựa như Cổ đại nương đang hầu hạ Đại phu nhân vậy, nếu như Ngũ phu nhân thật sự sinh cho lão gia một tiểu thiếu gia sau này chắc chắn rằng địa vị của Ngũ phu nhân ở trong phủ sẽ không thấp, Đại phu nhân tuy rằng là chính thất nhưng lại không có con, chỉ có duy nhất một nữ nhi là Đại tiểu thư, nay cũng đã nằm trên giường, người không ra người quý không ra quý, cả ngày ở Khôi Thủy Uyển đánh chửi hạ nhân làm niềm vui, so với người điên cũng chẳng khác là bao.

Đại tiểu thư không thể trông cậy vào, địa vị sau này của Đại phu nhân ở trong phủ sợ rằng khó nói trước.

Một đêm này, khi trời hừng sáng Tần Ngọc Song mới ngủ lại được, cũng chỉ nằm ở tháp thượng, vừa ngủ được không bao lâu lại bị Phúc nhi đánh thức, Tần Ngọc Song mở mắt trong lòng không khỏi vì bị quấy rầy giấc ngủ mà nổi lên một tia khó chịu, “Chuyện gì? Không phải ta đã nói rồi sao? Lúc ta ngủ không được quấy rầy.”

“Ngũ phu nhân...” Phúc nhi vẻ mặt khó xử, đang nói thì phía sau liền vang lên một tiếng nói khác cắt ngang lời của Phúc nhi.

“Ngũ muội, thời gian đã sắp tới trưa mà muội còn chưa thức dậy sao? Ngũ muội thật có phúc khí nha.” Tiếng nói của Đại phu nhân truyền đến, người cũng đi tới theo tiếng nói, đi theo phía sau Đại phu nhân còn có Cổ đại nương, nhìn thấy Tần Ngọc Song đang nằm ở trên tháp, mày khẽ nhíu lại, “Kìa, Ngũ muội sao lại nằm ngủ ở trên tháp? Thân thể muội bây giờ không còn như trước kia, ngủ ở trên tháp làm sao có thể so với nằm ở trên giường? Vạn nhất làm hại đến đứa nhỏ của muội thì phải tính làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 112

Tần Song Ngọc nhìn vẻ mặt tươi cười của Đại phu nhân, trong lòng thầm nghĩ đối trá nhưng trên mặt cũng tươi cười, “Phiền đại tỷ quan tâm, đại tỷ đến Vô Song Các của ta ắt là có việc?”

“Có việc đương nhiên là có việc.” Đại phu nhân ngồi thẳng trên tháp, lôi kéo tay Ngũ phu nhân vô cùng thân thiết, “Ngươi là tỷ muội của ta, tỷ tỷ đến thăm muội muội ngươi nói có được tính là đại sự? Muội muội nay có thai ta là tỷ tỷ đương nhiên muốn quan tâm chiều cố, ngươi và ta đều là thê thiếp của lão gia, dù có làm gì thì cũng vì một người nam nhân.”

Trong lòng Tần Song Ngọc cười lạnh, “Nếu muội nhớ không lầm, hôm qua tỷ tỷ nghe nói Song Ngọc mang thai liền hôn mê bất tỉnh.”

Ngữ khí lạnh như băng, nàng không che dấu chút châm chọc, dứt lời, quả nhiên trên mặt Đại phu nhân trắng bệch vài phần, haha cười nói, “Muội muội hiểu lầm, tỷ tỷ cao hứng còn không kịp làm sao có thể vì vậy tức giận, còn hôn mê? Lời này truyền ra ngoài ta làm sao gặp mặt người khác?”

Tần Song Ngọc vẫn như trước cười cười, nhưng trong lòng vẫn là âm thầm oán: Lulu Hương Liên ngươi còn có mặt mũi sao?

Đại phu nhân không thấy Tần Song Ngọc nói lời nào, dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng, “Ngươi cùng lão gia đi U Châu, quý phủ từ trên xuống dưới đều do ta lo liệu, vì nghề đoán ngươi cùng lão gia hỏi phủ, tỷ tỷ ta đây sáng sớm đã chờ tại cửa phủ, chắc do thân thể suy nhược mới chống đỡ không được liền ngất đi, muội muội chớ hiểu lầm tỷ tỷ.”

“Nga? Phải không? Kia Song Ngọc là hiểu nhầm tỷ tỷ?” Ngoài mặt Tần Song Ngọc nói thế xong trong lòng không có cho là hiểu lầm. Nàng nào có hiểu lầm nàng ta? Tần Song Ngọc hiểu rõ Lulu Hương Liên a!

“Muội muội ngươi đang có bầu, sáng nay tỷ tỷ liền cho cố đại nương nấu bát canh năm đó tỷ tỷ mang Yên nhi từng uống qua, không những bổ thận mà đối với việc nôn ọe cũng có chút tác dụng.” Đại phu nhân nói xong liền cấp cho Cố đại nương bên cạnh một ánh mắt.

Tần Song Ngọc nhìn đến tay Cố đại nương đang bưng một cái bát, bộ dạng thật cẩn thận, thập phần để ý. Tần Song Ngọc vừa thấy bát canh trong lòng liền cảnh giác, đêm qua nàng vừa mới phân phó sự tình với Phúc nhi, không ngờ sang sớm hôm nay, Đại phu nhân liền động thủ? Vẫn là tự mình đem canh đưa lại đây!

Bổ thận? Hừ! Sợ là mục đích Đại phu nhân không phải giúp nàng bổ thận.

“Đại tỷ! lòng tốt của tỷ muội xin nhận, nhưng Song Ngọc vừa tỉnh, không có khẩu vị, Phúc nhi mau nhận canh trên tay Cố đại nương chớ để Cố đại nương mệt nhọc, đại tỷ, canh này để lát nữa ta uống được không?” Tần Song Ngọc có chút khó xử hỏi, vừa nói bộ dạng nàng nhìn có chút suy yếu.

Đại phu nhân nhủ mảy, “Này sao được? Muội muội canh nguội mùi vị sẽ khó uống, muội tốt nhất là uống ngay đi.”

Khi nói chuyện đã muốn đem bát canh trên tay Phúc nhi nhận lấy, tự mình múc một thìa đưa đến bên miệng Tần Song Ngọc.

Tần Song Ngọc càng cảm thấy canh này có vấn đề, làm sao có thể thuận theo nàng ta uống canh, uống xong một ngụm sợ rằng đưa nhỏ trong bụng khó bảo toàn, nàng không thể lấy đưa nhỏ ra mạo hiểm.

“Đại tỷ, Song Ngọc thật không muốn uống, Song Ngọc vừa tỉnh có chút không thoải mái, cũng không có khẩu vị, Đại phu nhân nếu không có việc Song Ngọc không thể tiễn, Phúc nhi ngươi thay ta tiễn Đại phu nhân cùng Cố đại nương.” Sắc mặt Tần Song Ngọc hơi trầm xuống, vừa rồi trên mặt còn mang theo vài phần ý cười, hiện tại, không thấy một chút ôn hòa, thẳng thừng hạ lệnh đuổi khách, nàng cũng mặc kệ trước mặt có phải là Đại phu nhân hay không, dù là Đại phu nhân nàng vẫn hạ lệnh tiễn khách.

Mặt Đại phu nhân đen lại, trong mắt hiện lên một tia tức giận nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, “Nếu muội muội không thoải mái, tỷ tỷ liền đi, bất quá bát canh bổ này cũng không tệ, ta để ở đây, khi nào muội có khẩu vị liền nếm thử, tỷ tỷ chính là muốn tốt cho ngươi, ngày mai tỷ tỷ lại cho người mang đến.”

Đại phu nhân đứng dậy, đem bát canh đặt lên bàn, liếc nhìn Tần Song Ngọc một cái trong lòng hừ lạnh một tiếng, lập tức đi khỏi phòng.

Đợi cho Đại phu nhân đi khỏi Vô Song Các, Tần Song Ngọc mới thoáng nhìn đến bát canh trên bàn, lạnh giọng phân phó, “Phúc nhi, đem thứ này đổ đi cho ta.”

Hừ, Đại phu nhân muốn hại nàng, không có dễ dàng như vậy.

“Vâng, phu nhân.” Phúc nhi theo phân phó, đem canh Đại phu nhân mang đến liền đổ đi, trong lòng Ngũ phu nhân nghĩ gì nàng tự nhiên cũng hiểu, Ngũ phu nhân chính là đề phòng Đại phu nhân hạ thủ nhưng nghĩ đến cái gì Phúc nhi nhủ mảy, “Phu nhân, Đại phu nhân vừa rồi nói ngày mai còn đưa tới.”

“Hừ, nàng ta đưa là việc của nàng ta, ta đồ là việc của ta, xem nàng ta như thế nào.” Ngũ phu nhân vuốt ve bụng mình đầy vẻ ôn nhu, “Đưa nhỏ, ngươi yên tâm, nương sẽ bảo hộ ngươi thật tốt, ai cũng không thể hại đến mẫu tử chúng ta.”

Xem ra, mấy tháng này nàng phải đề phòng Đại phu nhân mới được.

Đại phu nhân cùng Cố đại nương rời khỏi Vô Song Các, ý cười trên mặt Đại phu nhân biến mất, nghĩ đến bộ dạng Tần Song Ngọc vừa rồi trong lòng liền hiện lên chút khinh thường.

“Phu nhân, nô tỳ thấy ý tốt của người Ngũ phu nhân sợ là không dám nhận đâu!” Cố đại nương thừa mở miệng, “Thật là không biết tốt xấu, Ngũ phu nhân

chắc sẽ không uống canh kia .”

“Cũng không có kì vọng nàng ta nhận, nếu nàng ta không uống, thực cũng không sao, nàng ta không phải sợ ta hạ thủ trong canh hại nàng ta cùng nghiệt chủng sao? Tần Song Ngọc quá coi thường Lưu Hương Liên ta rồi.” Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, nàng là không thể chấp nhận đứa nhỏ nhưng làm sao có thể ngây ngốc trắng trợn hạ độc vào canh như vậy?”

Tần Song Ngọc đã phòng bị nàng thái quá, ngay cả điểm này cũng không nghĩ thông suốt, nếu thực sự uống canh mình đưa đến rồi sinh non, lão gia trách tội xuống nàng cũng không thể chống đỡ được. Nàng không thể vì hại Tần Song Ngọc mà đem chính mình kéo xuống.

“Phu nhân, vạn nhất Ngũ phu nhân thật sự sinh ra tiểu công tử, nên làm cái gì bây giờ?” Cố đại nương cẩn thận liếc nhìn chủ tử từ một cái, Ngũ phu nhân nếu sinh công tử, đối với Đại phu nhân là bất lợi, ngày trước Đại phu nhân còn có đại tiểu thư nhưng hiện tại đại tiểu thư ...

Vừa nghĩ tới tình hình đại tiểu thư ở Khôi Thủy Uyển, Cố đại nương nhú chặt mi không thể giãn ra.

“Nếu thật sự sinh tiểu công tử ta đây là tỷ tỷ đương nhiên nên vì nàng ấy mà vui mừng.” Khóe miệng Đại phu nhân giờ lên, trong lòng đầy ác ý, ha ha.... Tần Song Ngọc a Tần Song Ngọc thật hi vọng người có thể thuận buồm xuôi gió sinh con, nhưng phải xem người có bản lĩnh đó không.

Suốt ba ngày Đại phu nhân đều theo lời nói mỗi ngày mang canh cho Tần Song Ngọc, bọn hạ nhân nhìn hành động của nàng đều ca ngợi Đại phu nhân hiền lành rộng lượng, mà ngay cả An Bình Hầu gia cũng có cái nhìn khác với Đại phu nhân, nhưng hẳn không có đề ý nhiều lắm.

Đương nhiên Đại phu nhân đưa canh Ngũ phu nhân không có uống, mỗi ngày sau khi Đại phu nhân rời đi liền cho Phúc nhi đem canh đi đổ, một giọt cũng không có uống.

Ba ngày nay Tần Song Ngọc cũng không có dễ chịu, không biết tại sao, nửa đêm nằm trên giường ngực liên khó chịu, không thể không ngồi dậy, có đôi khi cả đêm không ngủ được, đến ngày hôm sau mới miễn cưỡng ở trên giường nhắm mắt được một lúc.

Ba ngày nay không biết An Bình Hầu gia đi đâu, không có qua đêm ở Vô Song Các điều này làm Tần Song Ngọc có chút hờn giận. Tần Song Ngọc liền đi tìm An Bình Hầu gia làm nũng một phen rốt cục An Bình Hầu gia cũng đáp ứng nàng đêm nay nghỉ tại Vô Song Các.

Tâm tình Tần Song Ngọc tốt lên sớm đã tắm rửa ở trong phòng chờ An Bình Hầu gia, lúc này An Bình Hầu gia không có nuốt lời, đến qua đêm vào phòng Tần Song Ngọc nhìn đến bộ dạng mê người của nàng, mâu quang vì liếm.

"Lão gia...." Tần Song Ngọc kéo tay An Bình Hầu gia, muốn thay hắn cởi áo lại bị hắn đẩy ra.

"Ngủ đi!" An Bình Hầu gia đẩy thân thể nàng ra, chính mình đi đến bên giường tự mình cởi ra đai lưng, Tần Song Ngọc nhú mày, không ngờ lão gia lạnh nhạt như thế, chứ không phải là.... Trong lòng trời lên một tia bất an, một ý nghĩ nảy ra, "Lão gia không thích Song Ngọc sao?"

An Bình Hầu gia biết suy nghĩ của nàng, trấn an nói, "Nàng quá lo lắng, hiện tại nàng đang có bầu có thể nào như trước đây được."

"Nhưng là...." Tần Song Ngọc tự nhiên hiểu ra nhưng trong lòng nàng vẫn phòng bị Đại phu nhân cũng Lục phu nhân nếu vì mình mang thai mà lão gia đem lòng đề lên người Lục phu nhân, nàng không cam lòng, nàng phải tính toán cẩn thận để không xảy ra chuyện gì.

"Đêm nay đáp ứng nàng ở chỗ nàng qua đêm, ta đã đáp ứng rồi, nàng còn lo lắng cái gì? Mau ngủ đi! Nàng không ngủ nhưng đứa nhỏ trong bụng nàng muốn nghỉ ngơi nha!" Nói xong, liền kéo tay Tần Song Ngọc, cả hai người đều nằm xuống.

Tần Song Ngọc cảm nhận được hơi thở nam nhân bên cạnh, trong lòng cảm thấy ấm áp, kéo tay An Bình Hầu gia đặt lên bụng mình, thầm nghĩ trong lòng: con, cha người thực chờ mong người!

Trong lòng Tần Song Ngọc tràn đầy ngọt ngào, tựa vào trong lòng An Bình Hầu gia, rất nhanh liền ngủ nhưng đến nửa đêm nàng lại tỉnh dậy, buồn bực khó chịu trên ngực giống mấy ngày trước, lúc này tựa hồ còn nghiêm trọng hơn.

Tần Song Ngọc định giống như trước nhẹ nhàng xuống giường nhưng nhìn đến An Bình Hầu gia đang ngủ nếu nàng xuống giường nhất định làm lão gia tỉnh, hơn nữa nàng có chút không muốn rời xa lão gia, cứ như vậy cố nén, tựa vào lòng An Bình Hầu gia, nghĩ thầm kiên trì thì lập tức sẽ tốt hơn.

Nhưng thời gian trôi qua, khó chịu trên ngực không giảm mà còn tăng, thậm chí bụng cũng bắt đầu lâm lâm đau, Tần Song Ngọc ý thức được việc nghiêm trọng, cũng cảm nhận được giữa hai chân có vật gì đó chảy ra.

"A....." Tần Song Ngọc chạm vào chất lỏng dính dính kia, kêu to ra tiếng, đây là chuyện gì? Đứa nhỏ của nàng làm sao lại vậy? Nghĩ đến trong lòng tràn đầy sợ hãi cùng bất an, lúc này nàng bất chấp tất cả, vội vàng lay nam nhân bên cạnh, bối rối kêu "Lão gia.....Lão gia..... người mau tỉnh lại người mau tỉnh lại....."

An Bình Hầu gia bị tiếng gọi này bừng tỉnh, còn buồn ngủ, "Có chuyện gì?"

"Đứa nhỏ, mau cứu đứa nhỏ của thiếp!" Tần Song Ngọc bối rối kêu to, trong đầu hiện lên vô số ý niệm, vì sao lại như vậy? Canh Đại phu nhân đưa tới nàng chưa có uống một giọt nhưng vì sao lại xảy ra chuyện này?

Cảm nhận giữa hai chân mãnh liệt, sắc mặt Tần Song Ngọc đã trắng bệch, đứa nhỏ của nàng sẽ không có việc gì?!

Chương 113: Kích thích thú tính

"Mau, mau, người đâu mau tới!" Ý thức được tình huống trước mắt của Tần Ngọc Song, An Bình hầu gia từ trong mơ hồ hoàn toàn thanh tỉnh, xuống giường thấp đèn sáng lên, liền nhìn thấy phía dưới hai chân của Tần Ngọc Song bị máu nhiễm đỏ cả một mảng, sắc mặt trắng nhợt, "Mau, người đâu, mau tìm đại phu! Mau tìm đại phu!"

An Bình hầu gia cũng gấp lên, thanh âm phát ra to đến mức giống như đấm tất cả nha hoàn của Vô Song các đánh thức, từ sau khi Tần Ngọc Song có bầu, ông liền điều thêm vài nha hoàn đến ở trong Vô Song các, cùng Phúc Nhi hầu hạ Tần Ngọc Song, Phúc Nhi là người tỉnh lại đầu tiên, nghe thấy động tĩnh, liền chạy vào, từ ngoài cửa đã nhìn thấy vết đỏ chói mắt trên giường Tần Ngọc Song, hoảng sợ mở to mắt, liền chạy ra ngoài, việc quan trọng nhất hiện tại là phải mau gọi đại phu đến, trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện gì!

"Lão gia... Ngọc Song đau quá... Con của chúng ta... Mau cứu cứu hần, lão gia, mau cứu cứu hần..." Cả người Tần Ngọc Song bị sợ hãi vây quanh, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của An Bình hầu gia, trong lòng của nàng lại bất an.

Không cần, con của nàng trăm ngàn lần không cần có việc gì a! Nàng mong muốn lâu như vậy, đợi lâu như vậy, thật vất vả mới như ý nguyện, làm sao lại phát sinh chuyện như vậy? Nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, rốt cuộc là sai ở chỗ nào.

"Ngọc Song, người cố gắng kiên trì, đợi lát nữa, đại phu sắp đến rồi." An Bình hầu gia cầm tay Tần Ngọc Song, lúc này sắc mặt nàng sớm đã tái nhợt như tờ giấy, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu không ngừng tuôn ra, lần trước Dương Mộc Hoan đẻ non, khi ông trở về thì sự việc đã sớm thành sự thật, giờ phút này ông tận mắt nhìn thấy máu tươi chảy ra từ giữa hai chân của Tần Ngọc Song, máu chảy nhiều đến mức khiến lớp vải dưới người nàng cũng trở nên ướt sũng.

"Lão gia... Người đáp ứng ta, phải giữ lại đứa nhỏ... Người đáp ứng ta..." Tần Ngọc Song cầm lại tay của An Bình hầu gia, cắn chặt môi, bất an mãnh liệt làm cho nàng như bắt được một cây cỏ cứu mạng, nàng muốn có một lời hứa, nàng muốn lão gia bảo vệ đứa nhỏ của bọn họ, An Bình hầu gia nhíu mày, ông cũng hiểu được, muốn giữ được đứa nhỏ này, sợ là rất khó, có thể thấy được hai mắt gần như tuyệt vọng của Tần Ngọc Song, đôi mắt này lại giống nhau đến thế khiến ông không thể cự tuyệt được, cắn chặt răng, An Bình hầu gia lại nắm chặt tay nàng, "Tốt, ta đáp ứng người."

"A..." Tần Ngọc Song cắn răng nhịn đau, được An Bình hầu gia hứa hẹn, trong lòng có một ít hy vọng, máu giống như vẫn đang tiếp tục chảy, nàng cũng cảm giác được thân thể mình càng ngày càng suy yếu, trong đầu xoay quanh rất nhiều nghi vấn, vì sao lại như vậy? Vì sao lại như vậy?

Đêm khuya, Hầu phủ đang im lặng, nhất thời loạn cả lên, các sân đều bị động tĩnh bên Vô Song các đánh thức, bên trong Thính Vũ hiên, Bích Châu vội vàng mặc xiêm y, chạy vào phòng của An Ninh, "Tiểu thư, người cũng tỉnh, bên Vô Song các xảy ra việc lớn, tiểu thư, chúng ta... Có nên qua đó xem không?"

Thời điểm An Ninh nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cũng đã biết được đã xảy ra chuyện gì, liếc liếc mi, đứng thẳng dậy, "Không cần gấp, thu thập một chút rồi đi qua cũng không muộn."

Tất nhiên là muốn đi, Hầu phủ phát sinh chuyện lớn như vậy, nàng làm sao có thể bỏ qua?

Nói vậy chắc bên chỗ đại phu nhân cũng biết được tin này rồi!

An Ninh cùng Bích Châu mặc xiêm y, đi ra Thính Vũ hiên, liền gặp được lục phu nhân Tuyết Nhi cũng lại đây, lục phu nhân nhìn thấy An Ninh, trong mắt có một phần lo lắng, "Nhị tiểu thư, ngũ phu nhân nàng..." Nói xong, lại vội vàng tiến lên, bắt lấy tay An Ninh, thấp giọng nói, "Đại phu nhân... Có phải đại phu nhân động thủ hay không?"

Chung quy chỉ là một tiểu cô nương mười chín tuổi, quá mức đơn thuần, để nàng đối mặt với chuyện như vậy, liền không biết dấu điểm cảm xúc của mình, nàng chỉ biết nhị tiểu thư này là một người thành thật, liền không tự chủ được nói ra, nghĩ đến lời nói của đại phu nhân ngày ấy, sắc mặt trở nên trắng bệch, việc này nhất định có liên quan tới đại phu nhân, hai ngày này, nàng vẫn luôn lưu ý, muốn tìm chút manh mối, nếu có thể bắt được nhược điểm của đại phu nhân, thì không có gì có thể tốt hơn, nhưng nhiều ngày qua, nàng lại không có bất kỳ thu hoạch nào.

"Tuyệt di nương, chớ nói lung tung, dù nơi này của chúng ta chỉ có mấy người nhưng nếu để cho những người khác nghe thấy..." An Ninh nhíu mày nhắc nhở, Tuyết Nhi đi theo bên cạnh đại phu nhân, chắc chắn là đã nhìn ra một chút manh mối, nàng có thể đem lời này nói với mình, có thể thấy được, nàng đối với mình có vài phần tin tưởng, tuy rằng nàng đối với vị lục phu nhân này chưa từng có quá nhiều cảm tình, nhưng để bảo đảm một chút sự tin tưởng này nàng cũng sẽ nhắc nhở nàng ta một chút.

Thân thể lục phu nhân ngẩn ra, ý thức được việc làm của mình, lập tức nhìn ra xung quanh, phát giác chỗ này chỉ có ba người các nàng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong lòng cứ nghĩ tới mà sợ, "Lúc này ta hồ đồ, mong nhị tiểu thư chớ coi là thật."

Lục phu nhân nhìn An Ninh liếc mắt một cái, đối với vị nhị tiểu thư này càng thích thêm vài phần, nàng đang nhắc nhở mình, nếu lời nói mới vừa rồi bị người khác nghe thấy, rơi vào trong tai của ngũ phu nhân, mà trong tay của mình lại không có chứng cứ, như vậy là vu oan giá họa, nếu rơi vào trong tai

của đại phu nhân, như vậy, những ngày sau của nàng sẽ cực kì khó khăn. "Mới vừa rồi bất kể cái gì ta cũng chưa nghe thấy, Bích Châu, người có nghe thấy gì không?"

Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, thản nhiên mở miệng.

"Hồi tiểu thư, nô tỳ cũng cái gì cũng chưa từng nghe thấy." Bích Châu trả lời, sợ rằng cũng chỉ có tiểu thư mới có thể trong tình trạng như thế này mà vẫn trấn định như vậy.

Ánh mắt lục phu nhân nhìn hai người có thêm vài phần cảm kích, kéo kéo khóe miệng, buông lỏng tay An Ninh, "Nhị tiểu thư, vậy Tuyết Nhi liền đi trước."

Không muốn đại phu nhân phát hiện cái gì, nàng không tiện xuất hiện cùng nhị tiểu thư, nói xong, liền vội vàng tăng nhanh cước bộ, hướng tới Vô Song

An Ninh nhìn bóng dáng của nàng, hiểu rõ ý tứ của nàng, lục phu nhân này rất đơn thuần,

nhưng trong vài ngày này nàng cảm nhận được lục phu nhân không giống như ngày trước, không còn nhát gan khi đứng trước mặt đại phu nhân mà thay bằng sự ăn nhấm không dễ phát hiện, có đôi khi, nàng thậm chí còn có thể nhìn thấy hận ý trong đôi mắt của nàng đối với đại phu nhân

An Ninh tất nhiên là không biết chuyện xảy ra đêm đó ở Tuế Lan hiên, nếu biết được, liền có thể hiểu được hận ý của lục phu nhân đối với đại phu nhân là từ đâu mà đến!

Bên trong Cẩm Tú các.

Đại phu nhân vừa nghe nói bên Vô Song các đã xảy ra chuyện, trước tiên liền rời khỏi giường, bà cũng không phải là lo lắng, mà là cao hứng đến ngủ không được.

"Thật tốt quá, tiện nhân Tàn Ngọc Song kia rốt cục thì không thể tiếp tục đắc ý." Đại phu nhân cười lạnh, ánh mắt tràn đầy âm ngoan tàn nhẫn, mấy ngày nay, bà mỗi ngày đều đưa canh bỏ đến chỗ Tàn Ngọc Song, sớm đã không quen nhìn gương mặt đắc ý của nàng ta, hiện tại rốt cục truyền đến tin tức tốt, lần này, xem Tàn Ngọc Song thống khổ như thế nào!

"Phu nhân, chúc mừng phu nhân, nghe động tĩnh bên kia, có thể nói là sự tình cực kỳ nghiêm trọng! Nếu ngũ phu nhân không có đứa nhỏ này, như vậy thật sự phải cảm ơn ông trời chiếu cố phu nhân." Cổ đại nương về mặt tươi cười phụ họa nói.

"Ông trời chiếu cố? Người nghĩ rằng chuyện bên kia là do ông trời sắp đặt sao?" Đại phu nhân hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt hiện lên một ánh sáng

Tươi cười của Cổ đại nương chợt tắt, không rõ ý tứ của đại phu nhân, "Phu nhân, ý của người..."

Chẳng lẽ là đại phu nhân động tay chân sao? Nhưng bà vẫn luôn hầu hạ bên cạnh đại phu nhân, cũng không phát hiện đại phu nhân làm cái gì nha, huống hồ, nếu đại phu nhân thật sự muốn làm cái gì, cũng sẽ phân phó bà mới phải, ngay cả canh mà mỗi ngày đại phu nhân đưa cho ngũ phu nhân, đều không có động qua bất cứ cái gì cả!

Nhưng mặc dù là không động qua tay chân, ngũ phu nhân vẫn không dám uống, mỗi ngày đều mang canh đổ đi, điểm này, đại phu nhân cũng biết được.

"Người cho là ngũ phu nhân qua nhiều năm như vậy vẫn không thể mang thai là vì cái gì? Hừ!"

Đại phu nhân cười một cách cao thâm, thấy trên mặt Cổ đại nương càng phát ra nghi hoặc, nhưng cũng không trực tiếp giải thích nghi hoặc cho Cổ đại nương, âm lãnh trong mắt càng sâu, thản nhiên phân phó nói, "Mau thu thập một chút, ngũ phu nhân xảy ra chuyện, ta làm tỷ tỷ đương nhiên phải đến trước tiên!"

Lời tuy như thế, lại không nghe ra một chút quan hệ, ngược lại ý tứ vui sướng khi người gặp càng đặc hơn, bà là khẩn cấp muốn nhìn thấy tình huống bi thảm của tiện nhân Tàn Ngọc Song a!

Tàn Ngọc Song a Tàn Ngọc Song, người ngàn phòng vạn phòng, đúng là vẫn còn không phòng được đi! Hừ, bằng kỹ xảo nhỏ nhất này của người, cũng muốn cùng Lưu Hương Liên ta đấu, thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Cổ đại nương thấy đại phu nhân đi ra phòng, nhưng bà vẫn còn đang đắm chìm trong nghi vấn lúc nãy, phu nhân rốt cuộc đã làm gì, mà ngay cả bà cũng không biết?

Bên trong Vô Song các, không bao lâu sau khi nghe thấy động tĩnh liền có nhiều người chạy lại đây, đại phu nhân, lục phu nhân, An Ninh, An Lan Hinh, cùng với quân gia đều đội ở trong sảnh, thần sắc ngưng trọng.

Trong phòng, An Bình hầu gia vẫn đứng ở chỗ cũ, đại phu đã thỉnh đến, trong phòng, ngũ phu nhân sớm đã ngất đi, đại phu kiểm tra một chút, lập tức lắc đầu bất đắc dĩ, "Bẩm hầu gia, thai nhi đã ... Không còn."

Thân thể của An Bình hầu gia lão đảo một cái, không còn? Liền mất đi như vậy? Tuy rằng trong lòng ông sớm đã có dự cảm, nhưng giờ nghe được đại phu nói ra, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể thừa nhận, lúc này cũng không giống như lúc trước của Dương Mộc Hoan, lần này ông là tận mắt nhìn thấy thai nhi mất đi!

"Hầu gia người yên tâm, thai nhi tuy rằng không còn, nhưng ngũ phu nhân cũng không có trở ngại, nếu điều trị tốt, thân mình sẽ mau khôi phục ." Đại phu thấy An Bình hầu gia có bộ dáng khổ sở , vội an ủi.

Mi tâm của An Bình hầu gia nhăn càng nhanh, so với ngũ phu nhân, thứ ông để ý hơn chính là đứa nhỏ trong bụng nàng, "Thai nhi vì sao lại mất ?"

Đêm nay, ông luôn ngủ ở bên cạnh Tần Ngọc Song, thẳng đến khi Tần Ngọc Song thống khổ đánh thức ông, ông mới nhận thấy được đã xảy ra chuyện gì, nhưng hai ngày trước đều rất tốt , không thể nào trong thời điểm đang ngủ thai nhi liền mất đi?

"Là do xạ hương làm mất." Đại phu nhíu mày nói.

"Xạ hương? Bản hầu gia không mang theo xạ hương, ngũ phu nhân cũng cũng không có tiếp xúc đến xạ hương." An Bình hầu gia cũng là rất nghi hoặc, nhất thời cảm thấy sự tình có chút không thích hợp .

"Ngũ... Ngũ phu nhân ngày thường thích dùng huân hương, đều là hương liệu bình thường." Phúc Nhi đang hầu hạ ở bên giường của Tần Ngọc Song Phúc Nhi mở miệng, ngũ phu nhân tất nhiên là biết tác dụng của xạ hương, nàng luôn muốn mang thai, làm sao có thể để cho bản thân tiếp xúc đến xạ hương a?

"Này... Lão hủ cũng không biết , có thể đưa hương liệu ngày thường ngũ phu nhân hay dùng cho lão hủ xem được không?" Đại phu đề nghị.

An Bình hầu gia lập tức cho Phúc Nhi một cái ánh mắt, Phúc Nhi lập tức lĩnh hội ý tứ, đến trước bàn trang điểm của Tần Ngọc Song tìm kiếm huân hương mà ngày thường ngũ phu nhân dùng, đột nhiên, ánh mắt của nàng dừng lại ở trên phương thuốc, có chút nhíu mày, liền đem phương thuốc cất vào trong tay áo.

"Đây là hương liệu mà ngày thường phu nhân hay dùng, cũng là hương liệu đang đốt trong lư hương." Phúc Nhi đem hương liệu đưa tới trong tay đại phu trong tay, thần sắc ngưng trọng.

Đại phu lật xem một chút, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, thờ dài , "Đây là hương liệu cực kỳ bình thường , cũng không có gì nguy hại."

Con người của An Bình hầu gia căng thẳng, vậy rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

"Lão... Lão gia..." Phúc Nhi lạnh run nói, muốn nói lại thôi.

"Có cái gì, nói, còn ấp a ấp úng làm gì? Người là nha hoàn bên người ngũ phu nhân, ngày thường càng nên chú ý mới đúng." An Bình hầu gia liếc Phúc Nhi một cái, trong lời nói lộ ra trách cứ.

Phúc Nhi cầm lấy phương thuốc trong tay ra, "Đây là phương thuốc, lúc phu nhân còn chưa đi U Châu thường uống mỗi ngày , phu nhân nói, đây là phương thuốc điều trị thân mình, có thể giúp phu nhân nhanh chóng mang thai, Phúc Nhi không biết..."

Nghe Phúc Nhi nói, An Bình hầu gia đoạt mạnh lấy tờ giấy trong tay nàng, giao cho đại phu, "Đại phu, người nhìn xem, phương thuốc này có vấn đề gì không?"

Đại phu tiếp nhận phương thuốc, nhìn hơn mười dược liệu trên mặt giấy, mi tâm càng ngày càng nhăn chặt, nhìn hồi lâu, đều không nói lời nào, nhưng thần sắc càng ngày càng ngưng trọng.

"Đại phu, có vấn đề sao?" An Bình hầu gia quan sát được biểu tình của đại phu, thử hỏi.

"Hầu gia, lão hủ nhìn phương thuốc này, hơn mười vị dược liệu phía trên, đều là dược liệu thượng đẳng dùng để điều trị thân thể, nhưng trong đó có hai loại, không thể dùng chung một chỗ." Đại phu trầm giọng nói, ai lại đưa phương thuốc độc ác như vậy chứ!

"Ồ?" An Bình hầu gia cả kinh, lấy lại phương thuốc trong tay đại phu, tức giận, thanh âm không khỏi cất cao một chút, "Vậy nếu dùng cùng một chỗ , sẽ có hậu quả gì?"

"Hậu quả..." Đại phu nhíu mày, có chút khó xử nhìn An Bình hầu gia, trầm mặc một lát, vẫn mở miệng đáp, "Nếu dùng cùng một chỗ , dùng trong thời gian dài, nhất định sẽ làm cho người dùng không thể tiếp tục mang thai."

Dứt lời, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt An Bình hầu gia càng thêm trắng bệch vài phần, "Ngũ phu nhân có thể mang thai, nói vậy thuốc này chắc uống chưa được bao lâu."

An Bình hầu gia gất gao nắm phương thuốc trong tay, là ai ác độc như vậy? Tần Ngọc Song tâm tâm niệm niệm muốn mang thai, nàng nếu là biết chuyện đó, tất nhiên sẽ không uống loại thuốc này, nhất định là có người cố ý hãm hại, trong đầu theo bản năng hiện ra bóng dáng Lưu Hương Liên, tức giận trong mắt càng đậm.

"Lão... Lão gia... Ngũ phu nhân nàng uống thuốc quả thật cũng không lâu, ngũ phu nhân là từ sau khi tứ phu nhân chết liền uống thuốc này ."Sắc mặt Phúc Nhi cũng là trắng bệch, không nghĩ tới phương thuốc được ngũ phu nhân cho là bảo bối ,lại có tác dụng này, ngũ phu nhân còn hồn nhiên không biết!

"Tứ phu nhân?" Con người của An Bình hầu gia căng thẳng, "Ngũ phu nhân là từ đâu có được phương thuốc này ?"

"Ngũ phu nhân nói, đây là do tứ phu nhân cho của nàng." Phúc Nhi không dám giấu diếm, đem nàng những điều nàng biết nói cho lão gia, nàng cũng hiểu được, nguyên lai tứ phu nhân lại hại ngũ phu nhân như vậy! Thời điểm Tứ phu nhân con sống không phải luôn đối tốt với ngũ phu nhân sao? Vì sao nàng lại làm việc ngoan độc như vậy đối với ngũ phu nhân?

"Dương Mộc Hoan!" An Bình hầu gia lớn tiếng quát, trong mắt bắn nhanh ra một đạo lịch quang, dĩ nhiên là nàng!

Ông còn tưởng rằng là Lưu Hương Liên gây nên, lại không ngờ là do Dương Mộc Hoan

tính kế, Dương Mộc Hoan này, đã chết cũng không yên tĩnh, đều muốn tính kế người khác, chính là, nàng vì sao phải làm như vậy? Điểm này An Bình hầu gia cũng không nghĩ ra.

"Ngũ phu nhân sinh non, chẳng lẽ là do phương thuốc này?" An Bình hầu gia lại hỏi, nhìn về phía đại phu

"Lão gia, ngũ phu nhân từ sau khi đi U Châu về, liền không còn uống qua thuốc này, ngũ phu nhân sinh non, sợ là không có liên quan đến phương thuốc." Trả lời không phải đại phu, mà là Phúc Nhi, giờ phút này Phúc Nhi nhìn Tần Ngọc Song sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường cũng nhũn nhũn mảy, phu nhân nếu tỉnh lại biết chuyện này, làm sao có thể chịu được?

Riêng việc sinh non đã khiến nàng phải chịu đủ kích nầy còn thêm chuyện của tứ phu nhân... Ai!

Phúc Nhi âm thầm thở dài trong lòng, trong đại viện hầu môn này mà có tình thì không thể tin được a! Không nghĩ qua là bị người khác thiết kế bẫy rập, mà ngay cả người thiết kế bẫy cũng khiến người ta không thể ngờ được.

"Hầu gia, lão hủ nói, ngũ phu nhân sinh non là do xạ hương." Đại phu nhắc lại, lập tức xoay người hướng tới giường lớn, "Hầu gia, lão hủ lại thay ngũ phu nhân bắt mạch, sau đó sẽ viết cho nàng một phương thuốc."

Dứt lời, đại phu liền đi tới bên giường, tay đặt trên cổ tay của Tần Ngọc Song, tinh tế bắt mạch, bắt quá, thời gian càng trôi qua, mi tâm của đại phu nhăn càng chặt, đột nhiên, giống như suy nghĩ đến cái gì, đảo mắt nhìn về phía An Bình hầu gia, "Hầu gia, lão hủ không biết mấy ngày nay bên cạnh ngũ phu nhân có gì dị thường?"

An Bình hầu gia tự nhiên là không biết, nhìn thoáng qua Phúc Nhi, Phúc Nhi lập tức hồi đáp, "Cũng không có gì dị thường, bắt quá... mấy ngày nay đại phu nhân, mỗi ngày đều mang canh đến cho ngũ phu nhân."

Dứt lời, con người của An Bình hầu gia căng thẳng, tức giận trong mắt càng sâu, nhưng không có chú ý tới thần sắc của đại phu có vài phần quái dị, nhưng lại giống như không thể xác định được, bắt mạch xong, đại phu liền viết phương thuốc, giao cho Phúc Nhi, lập tức bảo Phúc Nhi đem huân hương trong lư hương tắt đi, mở cửa sổ.

Mà chính lúc này, Tần Ngọc Song lại đột nhiên tỉnh dậy, trước tiên là sờ vào bụng của mình, "Hài tử của ta đâu? Lão gia... Ngài đã bảo vệ được hân đứng không?"

Ánh mắt Tần Ngọc Song tràn đầy chờ mong, nhưng khi nhìn thấy thần sắc trên mặt An Bình hầu gia, lòng của nàng cũng lộp bộp một chút, nháy mắt liền hiểu được.

"Không, làm sao có thể? Lão gia, người đã đáp ứng ta! Người đã đáp ứng Ngọc Song sẽ bảo vệ được đứa nhỏ!" Cảm xúc của Tần Ngọc Song không thể khống chế được hết lớn, bất chấp thân thể suy yếu của bản thân, xóc chân lên, đi xuống giường, nhưng khi chân vừa chạm vào mặt đất, toàn bộ thân thể liền lao đảo một cái, té trên mặt đất.

"Phu nhân..." Phúc Nhi cả kinh, bước lên phía trước muốn nâng Tần Ngọc Song dậy, "Phu nhân, người đừng kích động, việc bây giờ cần thiết là phải dưỡng lại thân mình mới tốt."

Tần Ngọc Song sao có thể không kích động? Nàng luôn tâm tâm niệm niệm có một đứa bé, nhưng khi vừa có vẫn chưa được bao lâu thì đã mất, nàng sao có thể tiếp nhận được?

"A... Lão gia, người đã đáp ứng ta... Con của ta ... A..." Tần Ngọc Song thống khổ, điên cuồng kêu, tay đánh xuống đất, dù là Phúc Nhi cực lực ngăn cản cũng không thể ngăn nàng lại được.

An Bình hầu gia nhìn bộ dáng hoàn toàn không khống chế được của Tần Ngọc Song, trong mắt cũng không phải là thương tiếc, mà là không kiên nhẫn.

Động tĩnh lớn do Tần Ngọc Song gây ra vang đến trong sảnh, mọi người trong sảnh đều có thần sắc khác nhau, An Lan Hinh cũng đoán được tính hướng bên trong, đứa con trong bụng Tần di nương chắc chắn không thể giữ lại, không biết vì sao, trong lòng nàng lại thở ra nhẹ nhõm, mấy ngày nay, từ khi biết Tần di nương mang thai, nàng vẫn luôn lo lắng bất an, mỗi ngày đều đến Vô Song các, cực lực lấy lòng Tần di nương, nói vô số lời tốt, nhưng nàng cũng không biết Tần di nương có thích hay không, mỗi đêm nàng đều nghĩ xem Tần di có vì có con mà không quan tâm nàng nữa hay không, mỗi đêm đều ngủ không yên, ngay cả Mai Hương hầu hạ nàng cũng nói trong mấy ngày nay nàng đã tiêu tụy không ít, Mai Hương làm sao biết nỗi khổ trong lòng nàng?

Hiện tại biết được tin này, đối với Tần di nương mà nói, có lẽ là tin tức cực kỳ xấu, nhưng đối với nàng mà nói, nàng không thể không thừa nhận rằng khi bản thân nghe tin này thì nàng rất vui sướng, nàng thậm chí từng có ác ý trong đầu, nhưng cuối cùng vẫn không làm.

Hiện tại Tần di nương mất đi cột nhục trong bụng nàng, hẳn là vẫn yêu thương nàng như trước a!

An Lan Hinh nghĩ như thế , trên mặt tuy rằng mang theo bi thương, nhưng đáy mắt lóe ra quang mang, cũng tiết lộ lòng của nàng. An Ninh sớm đã quan sát đến An Lan Hinh, đem của phản ứng của nàng đều xem ở trong mắt, trong lòng hiểu rõ, thần nhiên dịch chuyển

tầm mắt, dừng ở trên người đại phu nhân, đại phu nhân nghe được tiếng kêu thê thảm bên trong, trên mặt không hề che dấu sự vui sướng khi người gặp họa.

Đại phu nhân nghĩ đến cái gì, mâu quang hơi đổi, bước đi tới phòng của Tần Ngọc Song, lúc này không đi vào xem kết cục của nàng ta, càng đợi đến khi nào?

Đại phu nhân đẩy cửa vào, nhìn thấy Tần Ngọc Song, đắc ý trong lòng càng đậm, nhưng trên mặt lại tràn đầy thương tiếc cùng bi thương, bước đến trước mặt Tần Ngọc Song, ý định nâng nàng ta dậy, "Ngũ muội, ngươi hãy nghỉ thoáng một chút, đứa nhỏ này chắc là vô duyên với ngươi, ngươi còn trẻ, về sau còn có cơ hội, nếu như cứ làm hại thân mình như vậy thì phải làm như thế nào cho phải?"

Tần Ngọc Song nghe thấy thanh âm, thân thể ngẩn ra, đờ đẫn ngẩng đầu, nhìn về mặt thân thiết của đại phu nhân trước mắt, ánh mắt nháy mắt trở nên sắc bén, không biết có khí lực từ đâu, đẩy mạnh đại phu nhân xuống đất, "Luu Hương Liên, là ngươi, nhất định là ngươi, nhất định là ngươi không chấp nhận con của ta, chính là ngươi đã giết đứa bé, là ngươi giết giết đứa bé của ta!"

Tần Ngọc Song điên cuồng gầm rú , không ngừng dẫm đạp đại phu nhân đang nằm dưới đất, đại phu nhân cũng không dự đoán được hành động này của Tần Ngọc Song, đã yếu ớt như vậy mà vẫn có sức lực đẩy bà té xuống đất liền biến sắc dùng chút lực đem Tần Ngọc Song đang ở trên người bà đẩy ra, lực đạo này làm cho Tần Ngọc Song ngã lộn trên mặt đất, đại phu nhân đứng dậy, sửa sang lại quần áo đã bị Tần Ngọc Song làm rối loạn, "Ngũ muội, ngươi điên rồi sao? Ta biết ngươi hiện tại tâm tình rất khó chịu, nhưng ngươi cũng đừng vội ngấm máu phun người, oan uổng người tốt!"

"Ha! Người tốt? Luu Hương Liên mà cũng là người tốt? Đừng cho là ta không biết tâm tư của ngươi, ngươi ác độc như vậy, ngay cả cốt nhục của lão gia ngươi cũng không buông tha, khi ngươi chết chắc chắn sẽ xuống địa ngục ." Tần Ngọc Song lớn tiếng quát, lại tiến lên chỗ của đại phu nhân.

Đại phu nhân nhìn thấy động tác của nàng, liền trốn sau lưng An Bình hầu gia, "Lão gia, thiệp thân có ý tốt muốn quan tâm ngũ muội, nhưng nàng lại không cảm kích, lão gia, ngươi cần phải làm chủ cho ta a!"

An Bình hầu gia lạnh lùng nhìn bà một cái, "Mấy ngày nay ngươi đều đưa canh qua cho Ngọc Song?"

Đại phu nhân giật mình, nhưng thập phần trấn định mở miệng, "Dạ, thiệp thân muốn giúp ngũ muội bồi bổ thân mình, như vậy đứa con trong bụng nàng cũng sẽ có bộ dạng rất tốt."

"Luu Hương Liên, ngươi thú lắm! Ngươi rõ ràng là muốn hại đứa nhỏ trong bụng ta, tình huống bây giờ chắc chắn cùng ngươi có qun hệ!" Tần Ngọc Song bất chấp tất cả, lớn tiếng mắng, lúc trước nàng còn sống đối trả, nhưng giờ phút này, nàng hận không thể lột ra lớp da mặt đối trả của Luu Hương Liên.

Trên mặt đại phu nhân trầm xuống, "Ngũ muội ngươi cũng không nên nói lung tung! Hôm nay chúng ta hãy mời lão gia đến phân xử, mấy ngày nay ta đều có lòng tốt, hầm canh cho ngươi, ngươi đừng tưởng là ta không biết , số canh ta đưa qua ngươi đã uống lần nào chưa ?"

Tần Ngọc Song nhú mày, ngay cả An Bình hầu gia cũng nhìn mi, canh Hương Liên đưa tới, Ngọc Song không uống? Điểm này trước đó ông không hề biết.

"Không phải canh kia, ngươi cũng hạ thủ ở nơi khác." Tần Ngọc Song như trước không buông tha, trong phủ này, trừ bỏ Luu Hương Liên sẽ động thủ với nàng, làm sao còn có người khác? Đứa nhỏ của nàng đang tốt , làm sao có thể vô duyên vô cớ sinh non ?

Tần Ngọc Song đau lòng rất nhiều, tất cả bây giờ liền biến thành không cam lòng, vô luận như thế nào, nàng đều phải biết rõ ràng, nếu chứng minh được Luu Hương Liên hại con của nàng, nàng nhất định phải xin lão gia vì nàng làm chủ, làm cho Luu Hương Liên phải trả một giá thật lớn.

"Ngũ muội, ngươi nói lời này, cần phải có chứng cứ!" Đại phu nhân mâu quang rung mình, lạnh lùng nhìn Tần Ngọc Song, giờ phút này, Tần Ngọc Song "Oan uổng" bà như vậy, bà tự nhiên không cần tiếp tục giả trang bộ dáng quan tâm nữa, Tần Ngọc Song một mực chắc chắn là bà, nhưng nàng ta chắc chắn không thể tìm ra được chứng cứ!

"Hầu gia, lão hủ có lẽ biết vì sao ngũ phu nhân lại sanh non ." Đại phu vẫn đứng ở bên cửa sổ, đột nhiên mở miệng, nhất thời đem lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người hắn.

Theo sát phía sau đại phu nhân là lục phu nhân, và An Lan Hinh cũng nhìn về phía lão đại phu, đều là vẻ mặt chờ mong, giống như là đang chờ hắn công bố rốt cuộc là ai hại ngũ phu nhân, chỉ có An Ninh là vẻ mặt lạnh nhạt như trước.

"Đại phu, là ai? Ngươi nói cho ta biết, là Luu Hương Liên đúng hay không?" Tần Ngọc Song vọt tới bên cạnh đại phu, vội vàng hỏi.

Đại phu nhú nhui mày, lập tức mở miệng nói, "Mới vừa rồi lão hủ cũng cùng hầu gia nói qua , là do xạ hương khiến sinh non, mới vừa rồi trong phòng ngũ phu nhân có một chút huân hương, mới vừa rồi ta bảo Phúc Nhi cô nương đi ra ngoài cửa sổ, làm tan đi một chút hương khí, lão hủ phát hiện, xạ hương không đến từ nơi khác, mà đúng là từ nơi này tràn đến."

Đại phu chỉ vào chiếc giường của Tần Ngọc Song, mọi người nghe xong lời nói của đại phu, theo hần phương hướng ngón tay của hắn nhìn qua, đều là vẻ mặt nghi hoặc, đại phu dừng lại một chút, tiếp tục nói, "Xạ hương này hương vị tuy rằng thực nhẹ thực phai nhạt, nhưng không thể gạt được cái mũi của

lão phu, mặc dù là hiện tại, mùi hương củ xạ hương này cũng không dễ dàng ngủ được, nhưng nếu ngủ trên đó một thời gian liền có khả năng sinh non."

Tất cả mọi người cả kinh, ngay cả An Bình hầu gia cũng không thể tin được nhìn chiếc giường kia, đi đến bên giường, tiêu hóa lại lời nói của đại phu, trên giường này vì sao lại có xạ hương?

Tần Ngọc Song cứng đờ một lát, cũng phục hồi lại tinh thần, nhớ lại mấy ngày nay, nàng ban đêm ngủ đều cảm thấy không khỏe, trong lòng lại chột lạnh, nàng đã nói, vì sao nàng ngủ thẳng đến chạng vạng, thân thể liền không thoải mái, mấy ngày trước khi nàng cảm thấy không thoải mái liền rời giường, hơn nữa còn mất ngủ, nhưng về sau cũng không nghỉ ngơi lại trên giường, mà nằm ở trên tháp, mà tối hôm nay, nàng không đành lòng quấy rầy lão gia, đồng thời cũng nhớ nhưng vòng tay ôm ấp ấm áp của lão gia mới ở kiên trì nằm trên giường, chính vì thế mới khiến nàng sinh non!

Giường này... Nàng ngủ nhiều năm như vậy, nàng cũng không biết, giường này còn có thể trở thành hung thủ giết con của nàng!

"Giường này làm sao có thể có xạ hương?" Tần Ngọc Song sau khi khiếp sợ, liền trở nên điên cuồng, nàng không có biện pháp chấp nhận sự thật này, cẩn thận nghĩ lại, rất nhiều chuyện đều trở nên rõ ràng, mấy năm nay, nàng vẫn không có cách nào mang thai, mỗi lần cùng lão gia hoan ái, đều là tại trên giường này, nếu giường này có xạ hương, nàng làm sao có thể mang thai?

Tất cả hạ nhân ở đây, cùng với lục phu nhân, An Lan Hinh đều có nghi vấn như thế, giường này làm sao có thể có xạ hương? Nếu thật sự có, kia chắc chắn là bị người khác động tay động chân, An Bình hầu gia tất nhiên là hiểu được điểm này.

"Lão gia, Ngọc Song xin lão gia làm chủ cho Ngọc Song và đứa trẻ chưa xuất thể của Ngọc Song a, giường này Ngọc Song cùng lão gia đã ngủ nhiều năm như vậy, từ khi Ngọc Song bắt đầu vào phủ, liền dùng nó, như vậy người đưa chiếc giường đó chính là người mưu hại Ngọc Song cùng với đứa con của Ngọc Song" Tần Ngọc Song bắt lấy cánh tay của An Bình hầu gia, nàng nếu không tìm ra hung thủ, sao thể cam tâm?

"Lão gia, đây là một việc lớn cần phải điều tra thật tốt mới được." Đại phu nhân mở miệng, thái độ cũng thập phần nghiêm túc.

An Ninh nhìn đại phu nhân liếc mắt một cái không dấu vết, thần nhiên liễm hạ mặt mày, đại phu nhân thật đúng là rất tự tin a! Nhưng lại muốn tra xuống, kiếp trước, nàng sở dĩ biết đây là do đại phu nhân gây nên, là do trong lúc vô tình nghe thấy đại phu nhân nói ra chân tướng với An Lan Hinh, Tần Ngọc Song cũng hoài nghi đại phu nhân, nhưng An Bình hầu gia lại không nói tiếp gì.

"Quản gia, nếu ta nhớ không sai, năm đó mấy thư trong Vô Song các, đều do người một tay xử lý đi!" Thanh âm của đại phu nhân phút chốc cất cao lên, ngay tại bên rong căn phòng đang im lặng lại càng thêm vang dội.

Mọi người ồ lên, nhìn về phía quản gia đang đứng ở một bên, thần sắc trong mắt khác nhau, quản gia không nghĩ tới đại phu nhân lại điểm đến tên mình, ý thức được cái gì, liền quỳ trên mặt đất, "Lão gia, đại phu nhân... Đây không phải lão nô làm, những thứ trong Vô Song các, quả thật là do lão nô một tay đặt mua, nhưng có cho lão nô một trăm lá gan, lão nô cũng không dám làm ra chuyện tình nguy hại đến chủ tử này a."

"Vậy nhất định là có người sai bảo người?" Nếu nói ánh mắt có thể giết người, thì Tần Ngọc Song sợ đã sớm đem vài người trong phòng giết trăm ngàn lần, chỉ cần là người có chút quan hệ tới việc này, nàng đều sẽ không bỏ qua.

Trong lòng quản gia lộp bộp một chút, "Lão nô oan uổng a, ngũ phu nhân, lão nô bất quá là một nô tài, lão gia phân phó nô tài đi thay ngũ phu nhân đặt mua mấy thứ này, lão nô phụng mệnh làm, lão nô cũng không biết rốt cuộc vì sao lại như vậy."

"Ý của người là, lão gia bảo người làm?" Đại phu nhân mâu quang rung mình, trong lòng cũng đắc ý, không ai so với bà biết được đây là có chuyện gì, bất quá, đừng nói là hiện tại đã trôi qua rất nhiều năm, cho dù là năm đó phát hiện ra, cũng sẽ không thể tra đến bà, đối với chuyện này, bà đã bỏ hết tất cả tâm tư vào nó.

"Làm càn!" An Bình hầu gia phản nộ quát, lạnh lùng nhìn quản gia đang quỳ, không ngờ lại dám đồ lên người ông?

"Lão gia, con của chúng ta không thể chết không minh bạch như vậy được!" Ngũ phu nhân hít một hơi, nàng cũng biết, việc này rất khó để tra ra, nhưng nàng không thể trở mặt nhìn việc này cứ thế mà trôi qua, nàng hoài nghi đại phu nhân, nhưng cũng biết, năm đó đại phu nhân đã thay đổi rất nhiều hạ nhân trong phủ, nay muốn tìm chứng cứ, đã khó lại càng thêm khó.

Nhưng hôm nay, nàng dù thế nào cũng phải vì đứa con vừa mất nhỏ ra một ngụm ác khí!

An Bình hầu gia tất nhiên là biết ý định của Tần Ngọc Song, lạnh giọng mở miệng, "Quản gia làm việc bất lợi, làm cho ngũ phu nhân sinh non, từ hôm nay trở đi, đuổi ra Hầu phủ."

"Lão gia... Lão nô oan uổng a, lão nô thật sự không có liên quan tới chuyện này, xin lão gia khai ân, khai ân a." Quản gia không nghĩ tới An Bình hầu gia lại khẳng định tội danh của mình, hân nghĩ hân ở Hầu phủ nhiều năm như vậy, cần trọng thay Hầu phủ làm việc, cuối cùng lại rơi vào kết cục này!

Quản gia đã không còn trẻ, nếu thật sự bị đuổi ra Hầu phủ, như vậy hân sợ sẽ không thể làm bất cứ việc gì nữa như vậy nữa đời sau hân biết sống ra sao?

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn hân, nhưng không có một ai mở miệng cầu tình, quản gia thấy bản thân cầu xin mà lão gia vẫn thờ ơ, liền vội vàng đem lực chú ý chuyển dời đến trên người ngũ phu nhân, "Ngũ phu nhân, ngài phải tin tưởng lão nô, lão nô không dám hại ngũ phu nhân..."

"Lão gia..." Giờ phút này Tần Ngọc Song cũng đã bình tĩnh xuống, nhìn quản gia đang cầu xin mình, thần sắc trong mắt biến ảo.

Trong lòng quần gia vui vẻ, nghĩ rằng ngũ phu nhân là muốn thay hấn cầu tình, liền quỳ tới trước mặt ngũ phu nhân "Ngũ phu nhân, cầu ngài xin lão gia đừng đuổi lão nô đi, ngày sau lão nô sau nhất định làm trâu làm ngựa, báo đáp ngũ phu nhân."

Tần Ngọc Song lạnh lùng cười, "Lão gia, Ngọc Song khấn cầu lão gia, thỉnh gia pháp!"

Oanh một tiếng, quần gia như bị sét đánh, giống như không nghe thấy được lời nói của Tần Ngọc Song, những người khác đều có thần sắc khác nhau nhìn Tần Ngọc Song, thỉnh gia pháp? Bọn họ không có nghe lầm chứ? Chỉ có An Bình nhìn ra tâm tư của Tần Ngọc Song, nàng là muốn giận chó đánh mèo a!

Tần Ngọc Song nhất định là biết sự tình đã qua nhiều năm, rất khó tra ra, nay lại tìm ra được một người chịu trách nhiệm nàng làm sao quần hấn có phải bị oan hay không, nàng vừa mất đứa nhỏ, tức giận tích tụ trong lòng, nàng làm sao lại không phát tiết ra?

"Lão gia, quần gia làm việc bất lợi, tạo thành hậu quả như vậy, nếu chỉ đuổi ra khỏi Hầu phủ như vậy thì đã quá nhẹ." Ngữ khí của Tần Ngọc Song lại kiên định, giương mắt nhìn về phía An Bình hầu gia, "Lão gia, con của chúng ta mệnh khổ a!"

Trong lòng An Bình hầu gia căng thẳng, ông sớm đã đắm chìm trong niềm vui có thêm con cái, tuy rằng ông không phải thật sự để ý Tần Ngọc Song, nhưng nàng mang thai cũng đã mang đến hy vọng cho ông, nay đứa nhỏ lại không còn, nói thật, dù là lãnh tình như ông, trong lòng cũng là có chút không vui.

"Lấy gia pháp!" An Bình hầu gia trầm giọng nói, hiển nhiên là ngầm đồng ý với ý định của Tần Ngọc Song.

Lời nói mạnh mẽ của An Bình hầu gia, khiến cho quần gia vẫn còn thất thần vì lời nói của ngũ phu nhân bùng tình, ý thức được ý định của ngũ phu nhân, sắc mặt quần gia sợ tới mức trắng bệch, "Lão gia, ngũ phu nhân... Khai ân a... Cầu các ngài khai ân a, vì làm nô đã hầu hạ các ngài nhiều năm như vậy xin các ngài khai ân, đại phu nhân... Xin ngài thay lão nô cầu tình..."

Quần gia đã ở trong phủ nhiều năm như vậy, hấn đương nhiên biết gia pháp là có ý nghĩa gì, tứ phu nhân cùng ngũ phu nhân đều đã từng chịu roi hình, mà hấn cũng đã tận mắt nhìn thấy bộ dáng chày da tróc thịt khi bị phạt roi, chỉ nhìn thôi đã thấy rất tàn khốc rồi, nếu như roi kia đánh vào trên người bản thân mình, thì với cái bộ xương già này của hấn cũng không thể sống được.

Nhưng hấn cầu tình vẫn không thể khiến cho bọn họ thay đổi sắc mặt, không bao lâu sau, roi được mang lên, An Bình hầu gia đang muốn phân phó hạ nhân chấp hành gia pháp, thì Tần Ngọc Song lại mở miệng, "Lão gia, để cho Ngọc Song làm đi!"

Ngữ khí lạnh như băng, mặt không chút thay đổi, chỉ có con mắt là tràn ngập lửa hận, không chờ An Bình hầu gia trả lời, Tần Ngọc Song liền lấy roi trong tay gia đình, gắt gao nắm trong tay.

"Ngũ phu nhân, người thân mình suy yếu..." Phúc Nhi lo lắng nói, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của ngũ phu nhân, bộ dáng suy yếu kia, giống như tùy thời đều có thể ngã xuống.

Trong lòng Tần Ngọc Song chỉ nghĩ muốn phát tiết sự tức giận trong lòng, tức cả sức lực của nàng đều do sự tức giận và hân ý chống đỡ, bằng không, nàng sớm đã ngã xuống, nàng dù suy yếu, nhưng hôm nay cũng muốn nhả ra cục tức này, mặc dù quần gia không phải là hung thủ trực tiếp, nhưng nàng nếu không phát tiết, thì cả đời này của nàng sẽ bị oán khí và sự không cam lòng bao phủ.

Cho nên, Tần Ngọc Song không nhìn Phúc Nhi, nắm roi, đi đến trước mặt quần gia, ở trong ánh mắt của mọi người, dơ cao cái roi trong tay, quần gia tự biết hôm nay vô luận như thế nào đều trốn không thoát xui xẻo này, nhưng thời điểm một roi roi xuống, hấn vẫn không có chuẩn bị tốt.

Ba một tiếng, cơ hồ là bong da tróc thịt, mũi nhọn đâm vào da thịt, Tần Ngọc Song cũng từng bị roi này quất vào nên biết phải đánh như thế nào, dùng sức như thế nào mới có thể làm cho người chịu hình càng thêm thống khổ, lúc này đôi mắt nàng trở nên điên cuồng, nghe thanh âm đau đớn của quần gia, cũng càng thêm kích thích thú tính bên trong nàng.

"Trả lại con cho ta, trả lại con cho ta... Trả lại con cho ta!"

Tần Ngọc Song điên cuồng quát to, trong phòng, chỉ có tiếng gào của Tần Ngọc Song, tiếng la thất thanh của quần gia gung với tiếng roi quất vào da thịt, nghe mà cực kì ghê người, sự điên cuồng và tàn nhẫn của Tần Ngọc Song khiến cho đại phu nhân cũng phải nhú mày, thầm nghĩ trong lòng: coi bộ ngày thường bà đã coi thường Tần Ngọc Song này, sự tàn nhẫn của nàng ta so với bà cũng không kém bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Phúc Nhi nghe Tần Song Ngọc thúc giục, không dám chậm trễ, mở miệng nói, "Phu nhân, hôm qua nô tỳ vô tình để đại phu nhìn thấy phương thuốc người uống hàng ngày, đại phu hấn nói...."

“Hắn nói cái gì?” Tần Song Ngọc lại thúc giục, nhắc tới phương thuốc kia thần sắc nàng trở nên chuyên chú, phương thuốc kia chính là đại ân của nàng, sau khi sinh non, dựa theo phương thuốc này pha trộn, tiếp tục uống, đối với thân thể nàng có hay không có tác dụng.

“Hắn nói, phương thuốc kia đều là dùng dược liệu quý nhất, cao cấp nhất, nhưng, có hai vị không thể dùng cùng nhau.” Phúc Nhi tiếp tục nói. Lúc này, nàng đã mở miệng dù lo lắng cũng không có đường lui, nàng chỉ có thể đem toàn bộ nói hết cho Ngũ phu nhân.

Trong lòng Ngũ phu nhân cũng hối hận, nhớ ngày đó nàng như vậy đi tìm một cái phương thuốc! Tuy nàng không đem toàn bộ hi vọng mang thai đặt lên một phương thuốc nhưng là....

“Không thể dùng cùng nhau? Vậy nếu dùng cùng nhau?” Tần Song Ngọc nghe đến đây trong lòng bỗng căng thẳng, cảnh giác, không ngừng suy đoán, nhưng nàng vẫn không nguyện ý tin tưởng.

Phúc Nhi bị thanh âm sắc bén của nàng làm giật mình, nhảy dựng lên, thân thể khẽ run run, “Phu nhân, đại phu nói, nếu dùng cùng nhau, dùng trong thời gian dài, sẽ vĩnh viễn không thể mang thai.”

Oanh một tiếng, sét đánh ngang tai, khoảng khắc đó trong thế giới của nàng tất cả đều trống rỗng, đã kích này giống như thời điểm nàng biết mình sinh non, trong đầu không ngừng quanh quẩn lời nói của Phúc Nhi, đôi môi tái nhợt vô sắc, “Ngươi.... ngươi nói là sự thật?”

Dùng trong thời gian dài sẽ vĩnh viễn không thể mang thai?

“Nô tỳ nói đều là sự thật, nếu có nửa câu dối trá nô tỳ sẽ ngã chết trước mặt phu nhân.” Phúc Nhi kiên định, Tần Song Ngọc trấn động không dám tin, Phúc Nhi từ trên mặt đất đứng lên, cẩn thận đỡ cánh tay Tần Song Ngọc, “Phu nhân, người chớ kích động, người vừa sinh non, thân mình...”

“Ha ha..... haha...” Phúc Nhi còn chưa nói hết đã bị tiếng cười điên cuồng, quỷ dị đánh gãy.

Lục phu nhân vừa đi đến nhìn Tần Song Ngọc cười như vậy, nghĩ nàng không chịu nổi đã kích sinh non nên như vậy, định tiến lên khuyên giải an ủi, lại thấy ánh mắt Tần Song Ngọc trở nên sắc bén.

“Đương mộc Hoan, hảo, một cái Dương Mộc Hoan! Ngươi tính kế ta!” Tần Song Ngọc giờ đã hiểu rõ, hồi tưởng lại tình cảnh ủy thác của Dương Mộc Hoan trước lúc lâm chung, cắn chặt hàm răng, thần sắc lại làm cho người ta sợ hãi.

.....

“Sau khi ta chết, Hinh nhi liền phó thác cho ngươi, tuy Hinh nhi còn nhỏ nhưng cũng hội tụ đầy đủ, sau này, Hinh nhi chính là nữ nhi của ngươi, nếu nàng được gả vào gia đình danh giá.... được vinh hoa, Hinh nhi nhất định sẽ phụng dưỡng ngươi như mẫu thân sinh thành.”

“Ngũ muội ở giữa gương của ta có một phương thuốc, đó là do ta nhờ bên nhà mẹ đẻ tìm kiếm, vốn định cho ngươi nhưng sau lại bị trì hoãn.... hi vọng có thể giúp ngươi sớm... sớm cho Hinh nhi thêm một đệ đệ....”

.....

Lời nói của Dương Mộc Hoan quanh quẩn giống như đang châm chọc nàng, Dương Mộc Hoan thật thâm hiểm, nàng đã hiểu tại sao lúc đó Dương Mộc Hoan lại đưa phương thuốc này cho mình. Đây là nàng ta nghĩ cho An Lan Hinh, nếu nàng không có con nối rồi như vậy nàng chỉ có thể dựa vào An Lan Hinh, Dương Mộc Hoan đã nghĩ đến cả chuyện này, tất cả cũng chỉ vì nữ nhi của nàng ta An Lan Hinh. Cho nên, nàng ta mới đưa phương thuốc này cho nàng để nàng đoạn tuyệt con nối dòng, càng đoạn tuyệt hơn hy vọng của nàng!

“Đương Mộc Hoan ngươi thật nham hiểm!” Hai mắt Tần Song Ngọc tóe lửa. Sau khi Dương Mộc Hoan chết nàng đối đãi An Lan Hinh không tệ vậy mà Dương Mộc Hoan như vậy đối đãi nàng! Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng!

“Phốc.....” Tức giận trong lòng, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

“Phu nhân, phu nhân người chớ tức giận, chú ý thân thể chính mình, nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nên nói chuyện này với phu nhân, phu nhân người không cần dọa nô tỳ.” Phúc Nhi thấy Tần Song Ngọc học máu, tay chân hoảng loạn, nếu biết việc này đã kích phu nhân nhiều như vậy, nàng liền chờ cho thân thể phu nhân tốt lên mới nói.

“Không ngươi nên nói cho ta biết, nếu không ta còn bị Dương Mộc Hoan kia che mắt!” Tần Song Ngọc lau vết máu trên khóe miệng, ánh mắt rét lạnh như băng, nàng thật là ngu, bị Dương Mộc Hoan tính kế mà không biết gì, còn vì nàng ta mà dưỡng nữ nhi, thành tâm cảm tạ, Dương Mộc Hoan! Ngươi rốt cuộc có bao nhiêu ngoan độc.

“Phúc Nhi! Đi, mau đi mời Tam tiểu thư tới đây.” Tần Song Ngọc bắt lấy cánh tay Phúc Nhi, ánh mắt lóe ra, Dương Mộc Hoan làm vậy tất thay đều vì An Lan Hinh, Giờ Dương Mộc Hoan đã chết, An Lan Hinh lại ở trong tay nàng.

Trong mắt xẹt qua tia ngoan độc, nếu ngươi ở dưới vuốt vàng biết được, Tần Song Ngọc nhất định khiến ngươi phải hối hận.

“Phu nhân, nhưng mà người...” Phúc Nhi lo lắng thân thể của nàng, nếu mình rời đi... tuy rằng còn có hạ nhân nhưng chỉ có chính mình thật tâm chiều cố nàng.

Đúng lúc này, Lục phu nhân ngoài cửa mở miệng nói, “Phúc Nhi ngươi ở chỗ này chiếu cố Ngũ phu nhân, ta đi thỉnh Tam tiểu thư lại đây.”

Tần Song Ngọc khẽ nhủ mày, đứng lúc Lục phu nhân xoay người rồi đi liền gọi lại, “Lục phu nhân, ta biết ngươi là người của Đại phu nhân, nhưng ta cho ngươi biết, chuyện này ngươi đừng có nhúng tay vào, bằng không...”

Lục phu nhân giật mình, quay lại, “Ngũ tỷ, Tuyệt nhiên không phải người thích xía vào chuyện của người khác, Tuyệt nhiên không biết Ngũ tỷ tìm Tam tiểu thư có chuyện gì, Tuyệt nhiên chỉ muốn thay Ngũ tỷ làm chút chuyện nhỏ mà thôi!”

Lục phu nhân đột nhiên gọi nàng “Ngũ tỷ”, rõ ràng với nàng mà nói đây là chuyện tốt, Tần Song Ngọc liếc mắt nhìn Lục phu nhân một cái, nhưng không nói gì, Lục phu nhân xoay người lần nữa rồi khỏi phòng.

Trong Thính Vũ Hiên

Mỗi lần An Lan Hinh ở đây, An Ninh cái gì cũng không làm mà chỉ ngồi ở trong viện, nàng làm vậy vì không muốn cho An Lan Hinh biết chuyện của mình. Mấy ngày nay Tam muội đến Thính Vũ Hiên ngày càng nhiều, nàng ta tính toán cái gì? An Ninh tự nhiên có thể biết bất quá nàng không nhiều lời, coi như ngày thường lui tới giống nhau, dạy nàng ta vẽ tranh, có đôi khi, An Lan Hinh thỉnh giáo nàng cầm kỳ, nàng cũng không giữ lại cái gì tất cả đều dạy cho An Lan Hinh. An Lan Hinh được thiên phú trong thời gian ngắn cũng đã tiến bộ rất nhiều nhưng An Ninh vẫn là không để vào trong mắt.

“Nhị tỷ tỷ người xem Hinh nhi thêu đôi uyên ương này như thế nào?” An Lan Hinh vẽ mắt lấy lòng, cầm bức thêu trên tay cao hứng đưa tới trước mắt An Ninh.

Hôm nay An Lan Hinh không có học vẽ tranh mà ở trong này học thêu thùa, An Ninh thêu tinh xảo vô cùng, năm đó một bức Mẫu Đan có thể thấy kỹ nghệ tinh diệu. An Ninh thần nhiên liếc qua tấm vải thêu đôi uyên ương trên đó, khoe miệng hơi hơi gọi lên, nhưng không có nói gì.

Bích Châu đã nhìn ra, cười cười nói “Tam tiểu thư có người trong lòng! Sao lại thêu uyên ương vậy?”

An Lan Hinh chính là chờ câu hỏi này, cười lấy lòng An Ninh, đáp, “Bích Châu tỷ tỷ hiểu lầm rồi, Hinh nhi còn nhỏ nào có cái người trong lòng, Hinh nhi thêu uyên ương là vì Nhị tỷ.”

An Ninh nhủ mày, nhìn An Lan Hinh nhủ nhủ mày, Bích Châu hương trí hỏi tiếp “Thêu cho tiểu thư, Tam tiểu thư ngươi thật có lòng!”

“Nhị tỷ rất tốt với Hinh nhi, Hinh nhi cũng nên có chút tấm lòng, Nhị tỷ người xem, đây là nhị tỷ, mà cái này..... là Nam Cung Tướng quân.” An Lan Hinh chỉ lên trên tấm vải thêu đôi uyên ương nói, ngữ điệu êm ái làm cho người nghe thấy thoải mái, ai nghe xong lời này cũng sẽ vui mừng nhưng An Ninh không phải người khác, nàng biết tâm tư An Lan Hinh, như thế nào vì một đôi uyên ương mà thay đổi.

Nam Cung tướng quân! Xem ra An Lan Hinh cũng có chút kỹ xảo!

“Nhị tỷ người không vui sao? Vẫn là Hinh nhi thêu không tốt?” An Lan Hinh không đạt được mục đích mà nhị tỷ cũng không cao hứng, trong lòng không ngừng nổi lên nghi hoặc.

“Muội thêu không có sai, nhưng là, so với đôi uyên ương thì hồ nước có phần đẹp hơn một chút.”

An Ninh thần nhiên, tỏ chút xa cách, không cho nàng ta đạt được mục đích.

Trong lòng An Lan Hinh trôi lên một tia mất mát, Nhị tỷ không thích đôi uyên ương này sao? Lời nói vừa rồi không khiến nhị tỷ vui vẻ sao? Nàng phải suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra phương pháp này! Trong lòng có chút không cam tâm, An Lan Hinh bèn nói trắng ra, “Nhị tỷ và Nam Cung Tướng quân là trời sinh một đôi, trai tài gái sắc.”

“Ngà?” An Ninh nhủ mày, An Lan Hinh vẫn như cũ không chịu bỏ cuộc, “Hinh nhi thực cảm thấy như vậy sao?”

“Dạ!” An Lan Hinh liên tục gật đầu, “Hinh nhi thực cảm thấy nhị tỷ cùng Nam Cung tướng quân là duyên trời định.”

“Kia, Hinh nhi không thích Nam Cung tướng quân sao? Tướng quân phu nhân là vị trí rất ngưỡng mộ!” An Ninh nhấp một ngụm trà, câu hỏi này làm sắc mặt An Lan Hinh cứng đờ.

Theo bản năng An Lan Hinh nghĩ tới những chuyện mình làm, cảm nhận được tầm mắt của An Ninh, nàng rất nhanh kéo kéo khoe miệng, “Nhị tỷ đừng hiểu nhầm Hinh nhi, chỉ có Nhị tỷ cùng Nam Cung tướng quân mới xứng đôi, cũng chỉ có nhị tỷ mới xứng làm tướng quân phu nhân.”

An Lan Hinh sớm đã nghĩ thông suốt, trước hết lấy lòng An Ninh đợi cho mình có năng lực tự bảo vệ bản thân, về sau như thế nào, ai cũng không nói trước được.

Tới lúc đó ai là phu nhân tướng quân, giờ vẫn chưa thể nói trước được.

An Lan Hinh cứ như vậy tính toán mà không biết rằng tâm tư của mình sớm đã bị An Ninh nhìn thấu, An Ninh đặt ly trà xuống, nói một câu, vẫn như cũ làm cho An Lan Hinh không nhận ra thái độ của nàng, Vừa rồi Hinh nhi như vậy lấy lòng, không biết nhị tỷ có chịu nhận hay không?

An Lan Hinh cắn chặt môi, quan sát biểu tình trên mặt An Ninh, chính lúc này, Lục phu nhân vào Thính Vũ Hiên, nhìn thấy An Lan Hinh ngồi cạnh An Ninh liền vội vàng tiến lên, cấp An Ninh một cái gật đầu, lập tức nhìn về phía An Lan Hinh, “Tam tiểu thư, ta cuối cùng cũng tìm được người.”

Mới vừa rồi nàng đi Quỳnh Hoa viện nghe Mai Hương nói mới sáng sớm Tam tiểu thư đã ra ngoài không có trở lại, làm nàng phải đến Thính Vũ hiên tìm một phen, quả nhiên thấy trong này.

Đối với Lục phu nhân mới của phụ thân nàng không có ấn tượng tốt, chỉ vì nàng ta là người của đại phu nhân, cho nên, giờ phút này nàng không thêm để ý đến sắc mặt của Lục phu nhân, “Người tìm ta làm gì?”

An Lan Hinh vốn không phải người ương ngạnh nhưng nghĩ tới việc Đại phu nhân hại chết nương, trong lòng nàng liền hiện lên hận ý, do đó giận chó đánh mèo đổ hết lên người Lục phu nhân.

Lục phu nhân cũng không thêm để ý đến việc nàng vô lễ, trên mặt nở chút tươi cười, “Tam tiểu thư, Ngũ phu nhân đã tỉnh, người cho gọi người, gọi người mau mau qua đó!”

“Thật sự? Tàn di nương đã tỉnh?” An Lan Hinh vui mừng, nghĩ đến chén canh mình đem qua, thần sắc chợt tươi tỉnh, Tàn di nương nhất định thập phần vui mừng.

Lục phu nhân thấy An Lan Hinh lộ ra ý cười, lại nghĩ tới Ngũ phu nhân đang tức giận, liền cúi đầu không nói một câu.

“Nhị tỷ, Hinh nhi tới thăm Tàn di nương, ngày mai Hinh nhi lại đến tìm nhị tỷ.” An Lan Hinh thu lại khăn gấm, có chút vội vàng muốn đi thăm Tàn di nương.

“Đi đi!” An Ninh như trước lạnh nhạt, cười nhưng thần sắc có chút khác thường, Tàn Song Ngọc tỉnh, sợ rằng đã biết rõ sự tình, An Lan Hinh đi chuyến này..... sợ rằng sẽ phải chịu tội.

An Lan Hinh nhanh chóng chạy ra khỏi Thính Vũ hiên, Lục phu nhân cũng không có tiến lên ngược lại nhìn An Ninh, “Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư sợ là...”

“Tuyệt di nương, nếu không có việc gì, liền cùng Ninh nhi uống một ly trà.” An Ninh đánh gãy lời nói của nàng ta.

Thần sắc Lục phu nhân cứng ngắc, khi biết rõ ý tứ của An Ninh, nàng không muốn cho mình nói rõ cái gì. Lục phu nhân cũng không từ chối. Nàng ngồi vào vị trí An Lan Hinh vừa này. Tầm mắt An Ninh hướng ngoài hiên, đáy mắt hiện lên chút thâm trầm.

Kiếp trước, Dương Mộc Hoan còn sống, sau khi Tàn Song Ngọc biết mình bị hại liền quy tất cả trên người Dương Mộc Hoan. Nhưng mà kiếp này Dương Mộc Hoan đã chết, như vậy Tàn Song Ngọc tự nhiên sẽ quy hết tội lên người An Lan Hinh.

Lúc trước Dương Mộc Hoan cũng vì An Lan Hinh mà tính kế, nàng ta dùng tất cả mọi thủ đoạn chỉ mong An Lan Hinh đạt được những điều tốt nhất, nhưng lần này nàng ta lại đẩy An Lan Hinh vào vực sâu.

Tại An Lan Hinh vừa tiến vào đã như xuân yển nhào vào trong lòng Tàn Song Ngọc, nhìn Tàn Song Ngọc nằm trên giường, vui mừng kêu lên, “Tàn di nương, người đã tỉnh, Hinh nhi... Hinh nhi thật lo lắng cho Tàn di nương a!”

An Lan Hinh đi đến bên giường, không hề che dấu sự thân thiết, bất quá nàng biết sự thân thiết này chỉ là giả.

Nghe thấy tiếng An Lan Hinh trong ngực Tàn Song Ngọc đã hừng hực ngập tràn lửa hận, đảo mắt nhìn nàng, khoe miệng gọi lên một chút cười lạnh, “Phải không? Hinh nhi quả thực lo lắng cho Tàn di nương sao?”

“Đừng vậy! Tàn di nương, người hiện tại thấy thế nào?” An Lan Hinh thấy mặt nàng tái nhợt khẽ nhíu mày, cầm lấy tay Tàn Song Ngọc. “Tàn di nương người không cần thương tâm như vậy. Tàn di nương, đứa nhỏ đã không còn nhưng còn có Hinh nhi! Sau này Hinh nhi lớn lên nhất định sẽ hiếu kính Tàn di nương thật tốt, giống như mẫu thân thân sinh.”

An Lan Hinh nghĩ đến những lời tâm huyết này nhất định sẽ làm cảm động Tàn di nương, nhưng chính lúc này, nàng cảm nhận được một cổ tức giận sắc bén từ trên người Tàn di nương phát ra.

“Hừ! hiếu kính với ta thật tốt?” Tàn Song Ngọc hung hăng hất tay nàng ra lần An Lan Hinh lao đảo, thật vất vả mới ổn định được thân thể, An Lan Hinh khó hiểu nhìn Tàn Song Ngọc, nhíu mày, “Tàn di nương, người làm sao vậy?”

Tức giận như vậy An Lan Hinh tự nhiên có thể cảm nhận được, nàng làm sai chỗ nào sao? Mới vừa rồi nàng nhắc tới đứa nhỏ, cho nên Tàn di nương thương tâm?

“Tàn di nương... Hinh nhi không cố ý nhắc tới, Hinh nhi chỉ muốn cho Tàn di nương biết, từ khi mẫu thân đem Hinh nhi phó thác cho Tàn di nương thì Tàn di nương ở trong lòng Hinh nhi cũng không khác gì mẫu thân.” An Lan Hinh thổ lộ cõi lòng nhưng dứt lời nhìn đến Tàn di nương trong mắt càng thêm châm chọc, ngại trừ châm chọc còn có lạnh lùng, sắc bén.

Tàn Song Ngọc hướng Phúc nhi đến nàng nâng dậy, hướng An Lan Hinh vẫy vẫy tay, “Lại đây!”

An Lan Hinh không hề nghi ngờ, bước lên phía trước, đứng trước mặt Tàn Song Ngọc trên mặt nở một nụ cười, hết sức lấy lòng, làm nàng kêu lên “Tàn di nương...”

Một tay Tàn Song Ngọc kéo tay An Lan Hinh, một tay vỗ về gò má nàng, ni non nói, “Khôn mặt thực làm người ta thương tiếc, Hinh nhi, người là con gái của nàng ta! Ta làm sao có thể thu nhận người!”

Nói xong, không đợi cho An Lan Hinh hiểu được ý mình. Bàn tay vốn như long chom mềm nhẹ vỗ về mặt nàng cũng phút chốc giờ lên lại rất nhanh hạ xuống, mạnh mẽ, hung hăng đánh vào mặt An Lan Hinh.

Ba một tiếng làm An Lan Hinh bất ngờ không kịp phòng bị, không phản ứng kịp, gương mặt non mịn đã sớm đỏ bừng, khóe miệng cũng tràn ra một tia máu.

“Tần... Tần di nương...” An Lan Hinh không thể tin được chuyện vừa xảy ra, trong mắt Tần di nương toàn bộ đều là hận thù. Trong lòng An Lan Hinh chột bất an, đồng thời vô số nghi vấn cũng xoay quanh đầu, Tần di nương bị sao vậy? Vì sao không hề báo trước mà đánh nàng? Vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn nàng?

“Không cần gọi ta là Tần di nương.” Tần Song Ngọc hừ lạnh ra tiếng, đẩy mạnh An Lan Hinh, An Lan Hinh không có may mắn như lần trước, lần này nàng ngã ngồi trên mặt đất, thái dương còn bị đập vào cạnh ghế, máu tươi nhất thời trào ra ngoài.

An Lan Hinh vô cùng đau đớn, trê đầu có cảm giác mê muội, nhìn Tần Song Ngọc phát ra tức giận, thậm trí so với đêm qua còn có phần dữ tợn hơn.

“Phúc nhi, đem nàng kéo qua!” Tần Song Ngọc lạnh giọng phân phó, trong tay sớm đã cầm vật khi nãy nàng ở Thính Vũ hiện theo uyên ương tình tế, bèn nhón, với nàng mà nói thì đó là công cụ rất tốt để theo lên bức tranh, nhưng giờ phút này nó trong tay Tần Song Ngọc lại giống như một thứ vũ khí!!!

Phúc nhi tiến lên, không chút thương tiếc, thô bạo đem An Lan Hinh kéo đến gần giường, hung hăng đem nàng áp chế ở trên mép giường.

“A..... Tần di nương, người muốn làm gì?” Trong lòng An Lan Hinh đầy sợ hãi, nàng không thể chống lại sức lực của Phúc nhi, cả người bị khống chế, ngay cả gãy dựa cũng không được.

Tần Song Ngọc hừ lạnh một tiếng, “Dương Mộc Hoan a Dương Mộc Hoan người chính là tự tay đưa nữ nhi của người lên tay ta, như vậy cũng đừng trách ta không khách khí.”

Nói xong, cây kim trong tay liền đâm xuống làn da của An Lan Hinh, đau đớn trên người nhất thời ập đến, An Lan Hinh kêu đau ra tiếng, nghĩ đến lời nói của Tần Song Ngọc, “Tần di nương, mẹ ta nhờ người chiếu cố ta, vì sao người....”

Vì sao Tần di nương lại ngược đãi nàng?

“Vì sao?” Khóe miệng Tần Song Ngọc khẽ nhếch lên, “Hỏi rất hay, muốn biết vì sao, ta đây liền nói cho người biết!”

Nói xong liền đem tờ giấy ra trước mặt An Lan Hinh, ánh mắt sắc bén, lạnh giọng mở miệng, “Chính người nhìn xem, đây chính là nguyên nhân.”

An Lan Hinh nhận ra phương thuốc kia, “Đây là nương đưa cho người, nương là muốn cảm tạ người đã chiếu cố ta, cũng nhờ nó mà Tần di nương mới có thai, không phải sao?”

Vừa nói xong, Tần Song Ngọc liền cho một tát tai, cây kim trong tay cũng không hề nhân nhượng, rất nhanh đã đâm xuống thân thể An Lan Hinh, “Ta đây chính là chiếu cố người, nhưng nương người đối đãi ta như thế nào? Người có biết tác dụng của phương thuốc kia? Nương người thật ngoan độc, nàng ta muốn ta chiếu cố người, thậm chí còn muốn ta chiếu cố người suốt đời, cho nên, nàng ta không muốn cho ta mang thai. Đây chính là tấm lòng của nương người. Hiện tại, người cũng biết vì sao ta đối đãi với người như vậy?”

Đau đớn ập tới càng làm An Lan Hinh chú ý lời nói Tần Song Ngọc, “Không, sẽ không!”

Nàng rõ rồi, Tần Song Ngọc chính là đang lên án phương thuốc kia khiến nàng không thể mang thai nhưng...

“Sẽ không? Dương Mộc Hoan trăm tính ngàn tính cũng không tính đến một ngày ta phát hiện ra sự thật này, càng thêm không ngờ rằng, ta không tìm được nàng ta báo thù nhưng còn có nữ nhi của nàng ta ở trên tay.” Tần Song Ngọc ha ha cười ra tiếng, ánh mắt điên cuồng, “Hinh nhi, người nói, Tần di nương nên làm gì người đây?”

Trong lòng An Lan Hinh trùng xuống, như thế nào đây? Nghĩ đến quản gia hôm qua vì Tần di nương mà chết, thân thể không nhìn được run run, trong lòng sợ hãi so với đau đớn trên người còn đáng sợ hơn, hình ảnh ghê người kia làm cho An Lan Hinh không ngừng lắc đầu. “Tần di nương, chắc chắn có hiểu lầm, nương ta sẽ không hại người, cầu Tần di nương buông tha cho Hinh nhi....”

“Bỏ qua cho người? Nương người có từng nghĩ bỏ qua cho ta?” Tần Song Ngọc hừ lạnh, khóe miệng khẽ cười càng trở nên thâm độc, “Phúc nhi, đánh cho ta!”

“Vâng! Phu nhân.” Phúc nhi nhận lệnh, đem An Lan Hinh qua, cắn răng, dựa theo Ngũ phu nhân phân phó từng tát tai một hạ xuống.

“A...A.Tần di nương...” Mặt An Lan Hinh đã sớm sưng đỏ, thanh âm đau đớn đã truyền khắp phòng, thậm trí còn đi ra ngoài Tuế Lan hiên. Tần Song Ngọc lạnh lùng nhìn An Lan Hinh bị đánh, thậm trí còn có một cái răng bị đánh vỡ ra, nghe thanh âm đau đớn kia hai mắt nhửu lại, “Phúc nhi, đem thứ này cấp cho Tam tiểu thư uống.”

Phúc nhi ngăn ra, nhất thời khựng lại, “Vâng! Phu nhân.”

Dứt lời Phúc nhi liền buông An Lan Hinh ra đi đến cạnh bàn, đem bát kia bưng tới, bát canh kia chính là sang nay An Lan Hinh mang tới cho Tần Song

Ngọc, “Tam tiểu thư, uống đi!”

An Lan Hình bị đánh cho đần độn, cả người đồ đần, giờ phút nhìn thấy bát canh kia, không biết vì sao nàng có linh cảm bát canh đó không thể uống.

“Như thế nào? Không uống? Đây là người đưa tới, người sợ cái gì? Người chính là hạ độc trong bát canh, như thế nào không nhớ người mẹ ác độc đoán mệnh của người. Muốn tiếp tục hại ta bất thành?” Tần Song Ngọc hừ lạnh nói, thưởng thức cây kim nhỏ trong tay, Dương Mộc Hoan nọ nàng những gì nàng sẽ lấy lại trên người nữ nhi của nàng ta.

“Không, Tần di nương, Hình nhi không có..... Hình nhi không hề kê đơn.” An Lan Hình không ngừng lắc đầu, cho thấy chính mình trong sạch, hia bên má đau rất nàng không thể tưởng tượng được hình dạng lúc này của nó, không lẽ nàng cứ như vậy bị Tần di nương đánh, mà Tần di nương có thể bỏ qua cho nàng sao? Đáp án nàng có thể đoán được, nếu nương quả thực tính kế Tần di nương như vậy thì nàng ấy làm sao có thể bỏ qua cho nàng đây!?

Nương người có biết Hình nhi giờ như ngồi trên nước sôi lửa bỏng?

“Nếu không kê đơn người liền uống cho ta xem.” Tròng mắt Tần Song Ngọc mở lớn hướng An Lan Hình nói.

“Không, Hình nhi không uống...” An Lan Hình lắc đầu, nàng biết, nếu mình uống chén canh này nhất định sẽ phải hối hận cả đời, nhưng mà nàng cự tuyệt như vậy cso tác dụng sao?

Nàng đã quá coi thường sự kiên nhẫn của Tần Song Ngọc. Thấy nàng không uống thanh âm của Tần Song Ngọc lại lạnh thêm vài phần, “Phúc nhi, Tam tiểu thư không uống, người liền bồi nàng uống!”

“Không!” An Lan Hình hoảng sợ.

“Vâng! Phu nhân.”

Phúc nhi tới gần, An Lan Hình nhìn bát canh như nhìn thấy độc dược, cả người không ngừng lùi lại phía sau, giờ phút này nàng muốn chạy trốn khỏi căn phòng, cổ lẽ như vậy nàng mới có đường sống. An Lan Hình nghĩ như vậy lại nghĩ đến lúc khi mình bước svaof căn phòng này có bao nhiêu vui mừng a, nhưng hiện tại... Nơi này, chính là địa ngục của nàng.

An Lan Hình vô cùng hoảng sợ đứng dậy bỏ chạy, nhưng là, nàng vừa chạy đã bị Phúc nhi nhanh tay tóm lấy xiêm y.

“Muốn chạy!” Phúc nhi hung hăng cầm xiêm y kéo lại. An Lan Hình một lần nữa ngã ngồi trên mặt đất. Phúc nhi ngồi lên người nàng, một tay bóp miệng làm nàng mở lớn miệng ra.

“Ngô.... Ngô.....” An Lan Hình giãy dụa nhưng không có tác dụng gì.

“Mau, rót hết cho ta.” Tần Song Ngọc ngồi trên giường chỉ huy, Phúc nhi cũng không có dừng động tác, như vậy mở miệng An Lan Hình rót hết bát canh vào miệng nàng. An Lan Hình chống cự không uống nhưng nước scanh kia vẫn theo yết hầu chảy vào trong bụng nàng.

“Khụ khụ..... Khụ khụ...” An Lan Hình ho một hồi, ôm yết hầu, suy yếu nhìn Tần Song Ngọc, “người cho ta uống cái gì?”

Một chút âm hiểm hiện lên trên mặt Tần Song Ngọc, “Uống cái gì? Sau này người sẽ biết, mặt khác vì người gọi ta một tiếng Tần di nương nên ta nói cho người biết, từ hôm nay trở đi người liền ở lại Tuế Lan tiên cùng ta, Phúc nhi mỗi ngày sẽ cho người một chén dược, người cứ từ từ hưởng thụ!”

Tần Song Ngọc đem tờ giấy kia nhẹ nhàng ném đi, tờ giấy bay lên không trung vài vòng rồi rơi xuống trước mặt An Lan Hình, ý của nàng đã rất rõ ràng, miệng nàng nói là dược nhưng thực ra chính là phương thuốc kia.

“Người.....” An Lan Hình nhìn phương thuốc rồi lại nhìn Tần Song Ngọc, nếu đúng như lời Tần Song Ngọc nói thì phương thuốc này làm cho người ta không thể mang thai... Nàng như vậy uống. Lúc này gương mặt An Lan Hình nếu không bị đánh đỏ thì giờ đã không chịu nổi mà chuyển sang trắng bệch.

“Ta như thế nào? Hình nhi người có biết cái gì gọi là báo ứng không? Nương người gieo xuống thì người phải gánh hậu quả.” Tần Song Ngọc cười lạnh, Dương Mộc Hoan muốn nàng không thể có thai như vậy nàng sẽ mang dược này cho nữ nhi của nàng ta dùng, Dương Mộc Hoan a Dương Mộc Hoan, nếu người biết ta sẽ dùng cách này đối phó nữ nhi người, người có thể chết mà nhắm mắt hay không?

Ha ha! Nàng muốn Dương Mộc Hoan chết rồi cũng phải sáng mắt!

“Tần di nương, Hình nhi cầu người... cầu người đừng làm vậy với Hình nhi, Hình nhi thay mẫu thân xin lỗi người.....Hình nhi...” An Lan Hình khóc lóc nước mắt, nàng không biết nên làm gì. Ngoại trừ xin tha thứ nàng còn có thể làm gì?

Nhưng Tần Song Ngọc không chú ý chút nào tới lời xin lỗi của nàng, ngược lại càng cảm thấy châm chọc, “Xin lỗi là có thể bù lại hết thấy sao? Hình nhi, người cũng không phải quá ngây thơ, Phúc nhi, đem Tam tiểu thư vào trong, hầu hạ cho thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Mấy lời cuối cùng Tần Song Ngọc như nghiền răng nghiền lợi nói ra, làm người ngoại nghe thấy mà sồn da đầu, trời biết, cái gọi là “Hầu hạ cho thật tốt” là như thế nào.

“Tần di nương..... Tần di nương.....” An Lan Hình lớn tiếng kêu to, cả người bị Phúc nhi kéo ra ngoài, không biết có phải vì kêu quá to mà cổ họng nàng đau đớn, giống như bị bàn tay ai đó cào xé.

An Lan Hình bị đưa vào một căn phòng trong Tuế Lan tiên, chỗ này vô cùng nhỏ hình như là chỗ ở của hạ nhân, khi mở cửa chuột chạy toán loạn, Phúc nhi đem An Lan Hình đẩy vào trong, lạnh giọng nói, “Tam tiểu thư, ngươi nên ngoan ngoãn một chút, nghe lời một chút, hiểu chưa? Ai bảo ngươi là nữ nhi của Dương Mộc Hoan làm chi?”

Dứt lời, Phúc nhi liếc nhìn An Lan Hình từ trên xuống dưới rồi đi ra cửa, ngoài cửa vang lên tiếng khóa.

“Phúc nhi tỷ tỷ.....” An Lan Hình thấy tình huống như vậy vội vàng đứng lên, không ngừng đập cửa, “Phúc nhi tỷ tỷ, ngươi thả ta ra ngoài..... thả ta ra ngoài!.....ta không ở trong này...”

An Lan Hình nhìn xung quanh, căn phòng này đến cả cửa sổ cũng bị che, làm cho ánh sáng không thể chiếu vào, thật xứng với cái tên phòng tối, chuột kêu chít chít làm nàng co rúm lại.

“A.....” cảm thấy có cái gì trên chân, An Lan Hình vội vàng đá văng thứ đó ra xa, chuột! đó là chuột, “Phúc nhi tỷ tỷ, ngươi thả ta ra ngoài a.....”

An Lan Hình kêu lên làm cổ họng thêm đau đớn, dần dần thanh âm của nàng trở nên khan khan, kêu càng to thì thanh âm của nàng lại càng nhỏ. Một canh giờ sau, An Lan Hình phát hiện ra tình trạng của bản thân, cả người đang đặt trong địa ngục.

“.....” An Lan Hình cố gắng muốn kêu ra tiếng nhưng vô luận cố gắng thế nào nàng đều không thể nói ra một chữ. Tần di nương vừa rồi nói, An Lan Hình hiểu rõ, nguyên lai.... Nguyên lai Tần di nương dùng độc cầm với nàng!

Nàng không bao giờ có thể nói chuyện?!

Sự thật này làm An Lan Hình giống như bị sét đánh, vì sao lại như vậy? Vì sao tất cả đều giận chó đánh mèo lên người nàng?

Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh của Nam Cung tướng quân, nàng hiện tại là một người câm, dù sau này có cố gắng sợ rằng cũng không xứng với huy hiệu ấy.

Nghĩ đến đôi uyên ương vừa thêu, tuy nàng nói thêu tặng tỷ tỷ cùng Nam Cung tướng quân nhưng trong lòng nàng... Nàng hi vọng chính mình cùng Nam Cung tướng quân cùng một chỗ, hiện tại..... Nhắm mắt lại, tay nắm thành quyền, nàng không cam lòng, vì sao nàng lại khổ như vậy?

Trong Thính Vũ tiên, An Ninh cùng Lục phu nhân như vậy uống trà thủy chung không có lời nói. An Ninh tựa như không muốn nói mà Lục phu nhân gặp An Ninh như vậy cũng không biết nên nói gì. Nhị tiểu thư luôn làm cho nàng cảm thấy bí hiểm.

Tần Song Ngọc ở Tuế Lan tiên tĩnh dưỡng, An Ninh cũng không gặp lại An Lan Hình, An Ninh cho Bích Châu đi hỏi thăm một chút, nghe nói, Tam tiểu thư đi đến nhà bà con bên ngoại ở một thời gian.

An Ninh nghe tin tức này cũng có chút hoài nghi. Một hôm An Ninh mang Bích Châu ra ngoài. Trên đường, những đám đông tụ tập vô cùng náo nhiệt. Khi xe đi qua một túp lều, đột nhiên xe dừng lại, An Ninh hơi hơi nhíu mày, đang muốn vén rèm lên xem có chuyện gì bỗng một cây quạt vén rèm lên trước một bước, lập tức đập vào mắt là khuôn mặt bất cần đời cùng với ánh mắt hoa đào, thần thái sáng lạn.

“Xa xa thấy xe ngựa An Bình Hầu phủ, xem ra hôm nay vận khí của Tô Cầm rất tốt! quả nhiên là người nhị tiểu thư!” vẻ mặt Tô Cầm tươi cười, trong lòng nhảy nhót đến cực điểm. Vài ngày trước hần cùng Thương Dịch phải rời kinh thành một chuyến, hôm nay mới trở về, không nghĩ tới có thể gặp người muốn gặp!

“An Ninh làm phiền Cầm công tử nhớ thương!” Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, theo bản năng nhìn phía sau hần một chút, không có bóng dáng kia, chẳng biết tại sao nàng có chút buồn bã.

Tô Cầm khôn khéo lập tức hiểu được trong lòng khẽ thở dài. Vốn rất cao hứng nhưng một hành động nhỏ này giống như chậu nước lạnh hắt vào hần, trong lòng thầm than. Tô Cầm hơn hai mươi năm nay đều thuận buồm xuôi gió, ông trời có sao lại trêu ngươi hần, thu lại mát mát trong lòng, Tô Cầm cười đến vui sướng, “Thần Vương điện hạ ở trên lầu!”

An Ninh ngẩn ra, trên mặt hiện lên hai hốc hồng hồng, xấu hổ kéo kéo khóe miệng. “Kìa, thỉnh Cầm công tử thỉnh an Thần Vương điện hạ, nếu không có việc gì An Ninh xin đi trước một bước.”

Vừa rồi nàng sơ suất quá, Tô Cầm tương lai là thừa tướng, đừng nhìn hần cả phơ cả phát nhưng vô cùng khôn khéo. Hần dễ dàng nhìn ra hành động nhỏ kia của nàng

Trên mặt An Ninh đỏ bừng, làm Tô Cầm nhìn đến ngây người, nghe nàng nói muốn đi trước một bước, nhất thời bốn cột đèn nói, “Muốn vãn an Thần Vương, liền tự mình đến, Tô Cầm ta cũng không phải người dễ sai khiến.”

Dứt lời liền phân phó Bích Châu, “Mau phụ tiểu thư nhà ngươi xuống xe ngựa, Thần Vương điện hạ ở trên lầu đang đợi.”

Mi tâm An Ninh nhú càng lúc càng chặt, trong lòng đại quẫn. Tô Cầm chính là đang nhạo báng nàng. Nhưng lâu rồi chưa gặp Thần Vương, nàng không nghĩ nhiều liền xuống xe.

“Mời!” Tô Cầm một thân quần áo màu trắng, cả người thoát tục, phong lưu phóng khoáng, cặp mắt đào hoa hướng An Ninh nháy nháy mắt, một cái.

An Ninh nhìn hẩn như vậy nhìn không nhìn được cười. Nàng không thể tưởng tượng được trước mặt nàng chính là Thừa tướng trẻ tuổi nhất Đông Tần quốc.

Vào tửu lâu, Tô Cầm nhàn nhả lên lầu hai, khi qua một đại sảnh nghe thấy có người đang nói chuyện về An Bình hầu phủ, An Ninh theo bản năng dừng lại.

“Ngươi nghe nói sao? Có chuyện như vậy? Mộ Tứ phu nhân An Bình Hầu phủ bị đào?”

“Ai nha, đây là chuyện nhà giàu, chắc có người muốn lấy vật bồi táng.”

(vật bồi táng: vật tròn theo cùng người chết.)

“Vật bồi táng? Có phải vì vật bồi táng thật không, ta cũng không chắc bắt quá nghe nói trong quan tài giờ đã trống rỗng. các ngươi biết ý tứ gì chứ?”

“Ý ngươi là...”

“Không phải ý ta nói mà ta nghe người ta nói, sợ là có người làm điều ác, người mà ngay cả mộ nàng cũng không buông tha.”

“Chuyện An Bình Hầu phủ sự tình cũng không ít, lúc trước là đại tiểu thư không biết xấu hổ, hiện tại lại thêm chuyện này.”

“Đừng nói, đừng nói nữa, An Bình Hầu phủ dù gì cũng là một trong tứ đại thế gia, mà An Bình Hầu gia và Đại công tử lại làm quan trong triều, nghe nói Đại công tử còn mới thăng chức được Hoàng Thượng ban cho phủ đệ, Tứ phu nhân là mẹ ruột Đại công tử, không biết Đại công tử sẽ có phản ứng như thế nào với chuyện này?”

An Ninh nghe tới đây mi tâm càng nhú chặt, mộ Dương Mộc Hoan bị quật? Đây là chuyện nàng vừa nghe được sao?

Vật bồi táng? An Ninh biết, lúc đưa tang Dương Mộc Hoan thập phần đơn giản, vật bồi táng sợ là cũng không có bao nhiêu, mà khả năng duy nhất.... An Ninh nghĩ đến cái gì, khóe miệng có chút biến hóa kì lạ, Tần Song Ngọc a Tần Song Ngọc, thực sự quá tàn nhẫn!

Người đã chết, ngay cả mộ cũng không buông tha.

An Ninh tiếp tục bước đi, đến lầu hai liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng trước cửa sổ, ngón tay nàng theo thói quen vuốt vuốt bên hông một chút, nghe được phía sau có động tĩnh, Thương Dịch quay đầu, trên mặt không còn vẻ đăm đăm như ngày thường mà có chút ôn hòa, “Người đã đến rồi.”

Tiếng nói dịu dàng cùng hùng hậu không khỏi làm cho người khác say mê, nghe thấy thanh âm này cả người An Ninh đều rất dễ chịu.

“Người ta đã mang đến cho ngươi, các ngươi có gì cứ tự nhiên nói, chỉ cần nói không cần đề ý tới ta.” Tô Cầm ngông nghênh bước vào ngồi xuống ghế, thành thói uống trà, ánh mắt còn mang theo chút bốn cột, đặt ý, đây chính là muốn quang minh chính đại nghe người khác nói chuyện.

Cái gì tự nhiên nói, khóe miệng An Ninh giật giật. Bình thường cứ coi như nàng cùng Thương Dịch có chút thân mật, mà nàng cũng có cảm giác Thương Dịch đặt nàng vào trong mắt, nàng biết trong đó có bao nhiêu tình nghĩa. Nhưng nàng là người thông minh, Thương Dịch đã từng nói với nàng rằng hẩn không thể trở về Bắc Yên quốc là vì cừ hận, nàng cũng biết người nam nhân này cũng phải gánh vác sứ mệnh giống mình.

Ngày ấy ở ngoại ô, hẩn hỏi nàng có nguyện theo hẩn... Nàng không thể không thừa nhận đáp án lúc đó là thực tâm. Ở bên cạnh hẩn, nàng cảm thấy an toàn và ấm áp. Người nam nhân này đối với người khác có chút lạnh lùng, không quan tâm nhưng với nàng thì lại khác.

Thương Dịch nghe Tô Cầm nói vậy cũng không có kiêng dè, đi thẳng tới chỗ An Ninh, đem nàng kéo ngồi xuống ghế, động tác tự nhiên giống như đã làm trăm ngàn lần, làm An Ninh không khỏi đỏ mặt, khuôn mặt đỏ ửng cũng làm cho Tô Cầm giật mình rút cằm.

Hẩn chưa từng gặp qua Thương Dịch như vậy. Nếu biết hẩn cũng thích An Ninh chắc đã không coi ai ra gì mà nắm tay nàng như vậy, một hồi lâu cũng không có ý định buông tay, nhất thời Tô Cầm cảm thấy mình bị hoa mắt nhất là khuôn mặt đỏ ửng ngọt ngào của An Ninh làm Tô Cầm có chút mất mát. Hẩn biết An Ninh cùng Thương Dịch thích nhau nhưng hẩn, hẩn vẫn thủy chung thích An Ninh, bởi người mình thích mà lộ ra thần sắc thẹn thùng, trong lòng hẩn có chút ngọt ngào, người khác đã coi hẩn không tồn tại, vậy hẩn cùng nên... Trong lòng êm ả, Tô Cầm rốt cục cũng đứng dậy, “Ta đi trước!”

Ngữ khí không còn cà phơ cà phát như trước mặc dù hẩn đã cố ý che dấu nhưng vẫn là công cốc.

An Ninh giật mình, đẩy mắt Thương Dịch cũng lộ ra chút khác thường. Thương Dịch là người thông minh, Tô Cẩm lại hành động không giống trước, nếu là trước đây thì Tô Cẩm hẳn phải ở một bên để nhìn trò hay thường thường bốn cột vài câu, nghĩ đến hoài nghi trước đây của mình với Tô Cẩm, giờ phút này trong lòng hắn có thêm vài phần khẳng định.

Tô Cẩm cũng thích Ninh nhi?

Tô Cẩm là bạn tốt của hắn, vô luận cái gì hắn cũng có thể nhường nhưng Ninh nhi thì không được!

Điểm này trong lòng Thương Dịch vô cùng kiên định, vô ý nắm chặt tay An Ninh, nhìn bóng lưng Tô Cẩm, Thương Dịch hô hấp thật sâu, “Tô Cẩm, ngày mai là sinh nhật ta, ngươi cũng đừng quên.”

Nếu là trước kia, hắn sẽ không nhiều lời nhắc nhở, Tô Cẩm tự nhiên sẽ nhớ sinh nhật hắn, nhưng hôm nay thì khác.

Bóng lưng Tô Cẩm hơi dừng lại một chút, ý thức được vừa rồi mình không phải làm cho Thương Dịch phát hiện ra cái gì? Trong lòng ảo não, hắn mặc dù thích An Ninh nhưng Thương Dịch là bằng hữu không thể bỏ của hắn, âm thầm áp chế mắt mắt vừa rồi trong lòng, xoay người nhìn về phía Thương Dịch cùng An Ninh, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt hoa đào chợt hiện, khôi phục lại bộ dạng ban đầu, “Ta sao có thể quên? Đúng rồi ngày mai là sinh nhật ngươi, hiện tại ta đi đến Bát Trần Các mời Nhị công tử cùng đến, nghe nói lần trước Hoàng thượng hạ chỉ muốn hắn làm sứ giả tứ quốc tế, nhìn hắn nhỏ như vậy nhưng lại kháng chỉ xem ra hắn cũng có chút cam đảm, ngày mai không thể thiếu hắn được.”

Nói xong, mở quạt ung dung bước đi.

An Ninh vẫn chưa phục hồi tinh thần sau khi biết mai là sinh nhật Thương Dịch lại nghe được Tô Cẩm muốn đi Bát Trần Các tìm Nhị công tử cả người giật giật, mà Thương Dịch cũng có chút cứng ngắc, chờ cho Tô Cẩm đi khuất, Thương Dịch mới bộc phát ra tiếng cười hào sảng, “Sợ là Tô Cẩm sẽ lại thất bại, hắn muốn tìm Nhị công tử mới vừa ở trước mặt hắn sao?”

Nhị công tử kia không phải Ninh nhi sao?

Khóe miệng An Ninh cũng có chút gợn lên, đúng vậy, chính mình là Nhị công tử, Tô Cẩm hiện lại đi Bát Trần Các tìm Nhị công tử, sao có thể tìm được nàng đây? Sợ là hắn đi một chuyến công cốc.

Đang nghĩ An Ninh bỗng cảm thấy tay mình bị Thương Dịch cầm truyền đến một tia khác thường, Thương Dịch nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nàng, có chút ngứa chút lạ nói không nên lời nhưng không chút ý niệm muốn rút về, cứ như vậy mặc cho hắn nắm, trong lòng cũng thông suốt.

“Ngày mai là sinh nhật ta, ta vốn không có tổ chức nhưng cậu lại muốn ở Thần Vương Phủ mở tiệc đãi khách, nàng có thể đáp ứng ta, ngày mai tới Thần Vương Phủ, ta...” Thương Dịch nói thật cẩn thận, giống như sợ An Ninh sẽ cự tuyệt, lại giống như quyết tâm, dừng lại một chút, tiếp tục nói, “Ngày mai ta sẽ mang ngươi đến một chỗ.”

“Được ta đáp ứng ngươi.” An Ninh gật đầu chống lại tầm mắt của Thương Dịch

Trên mặt Thương Dịch vô cùng vui vẻ giống như có được bảo bối trong thiên hạ, lúc này hắn không còn vẻ uy nghiêm của Thần Vương, nắm tay An Ninh thật chặt, trong mắt càng thêm vài phần kiên định, ngày mai hắn muốn dẫn Ninh nhi đi gặp nàng.

Hai người ngồi một hồi lâu, từ đầu đến cuối Thương Dịch đều không có buông tay An Ninh. Trên đường Thương Dịch đưa An Ninh trở về An Bình hầu phủ tay nàng vẫn lẳng lặng nằm gọn trong bàn tay của hắn, thẳng đến Hầu phủ bàn tay Thương Dịch mới buông tha cho tay nàng.

Tuy Thương Dịch xưa nay không thể hiện cảm xúc ra ngoài, giờ phút này bị tình yêu đánh trúng lại giống một đứa trẻ, tham luyến thời gian hai người ở cùng một chỗ, tuy Ninh nhi không hứa hẹn cùng hắn nhưng nàng để cho hắn cảm tay như vậy cũng đã biểu lộ tâm ý cho hắn, nàng không có bài xích chính mình, với hắn điểm này chính là đại thu hoạch.

"Ninh nhi....." Thương Dịch đột nhiên gọi, An Ninh đã đi tới cửa An Bình Hầu phủ lòng vẫn như cũ không tha nhảy xuống xe ngựa, đi đến bên cạnh An Ninh.

An Ninh giương mắt nhìn Thương Dịch, đang muốn mở miệng hỏi lại nghe được thanh âm của hắn trên đỉnh đầu, "Ta đưa nàng đi vào."

Dứt lời bắt lấy tay An Ninh, không cho nàng kịp phản ứng liền lôi kéo nàng đi vào cửa Hầu phủ, trời biết hắn đấu tranh hồi lâu cuối cùng không muốn dời đi sớm, liền cam đảm ở lại hưởng thụ cảm giác làm hắn ấm áp.

An Ninh thuận theo đi bên cạnh Thương Dịch, theo sau hai người là Bích Châu với vẻ mặt tươi cười, nhìn bóng lưng hài hòa của tiểu thư cùng Thần Vương điện hạ, Thần Vương chính là thích tiểu thư! Nếu nói có thể xứng với tiểu thư thì toàn bộ Đông Tần quốc chỉ có Thần Vương điện hạ và Nam Cung tướng quân.

Thần Vương điện hạ đối tiểu thư vô cùng cẩn thận che chở, so với Phi Phiễn xú nam nhân chính là săn sóc hơn rất nhiều.

Trong Thính Vũ hiên.

Thật bất ngờ, hôm nay Quân Nhược ở trong sân phơi nắng, nhìn An Ninh trở về trong lòng vui vẻ, nhưng nhìn đến chút bóng dáng khác lại khẽ nhíu mày, tầm mắt hai người va chạm một cái rất nhanh liền tránh đi.

Thương Dịch hướng Quân Nhục gật đầu, sáng sớm nay hắn đã biết Quân Nhục ở trong Thích Vũ hiền, hắn vốn định đưa An Ninh về Thích Vũ Hiền rồi rồi đi nhưng bây giờ hắn không có nghĩ tới phải rồi đi, khoe miệng khẽ giờ lên một chút ý cười, cao giọng mở miệng, "Ninh nhi, có thể cho ta xem lư được (gian phòng chế được của An Ninh) của nàng được không?"

Uy lực độc được của Ninh nhi hắn đã thấy qua, nghĩ đến độc điên...

"Được! Người đi theo ta." An Ninh vừa nghe đến lư được, trong lòng lại dấy lên hứng trí, vừa vặn nàng có một thứ muốn cho Thương Dịch xem, kéo tay hắn hai người vội vàng vào trong lư được.

Lư được không lớn, nhưng ngũ tạng(tâm, tỳ, gan, phế, thận) đều đầy đủ cả, cái gì cũng có Thương Dịch vào lư được, quét mắt nhìn bài trí trong phòng lập tức mở miệng, "Ninh nhi, nàng có nhớ chính mình từng đáp ứng ta, đem độc điên cho ta xem?"

Thương Dịch vừa nhắc tới hai chữ "độc điên" ánh mắt sệt qua một tia khác thường, giống như thống khổ, lại giống như ảm đạm, cả người có sự biến hóa nhỏ, rất quái dị!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Nụ hôn bất thành lành

Thương Dịch nhắc tới việc này, An Ninh cũng nghĩ tới, nàng đã từng nhận lời với hắn, bất quá... Sâu sắc như An Ninh, giờ phút này cũng là đã nhận ra sự khác thường của Thương Dịch, sự khác thường này là do độc điên sao?

An Ninh không nói thêm điều gì, từ trong một cái hộp nhỏ nằm trong tường lấy ra độc điên, đưa cho Thương Dịch, từ đầu đến cuối, hai mắt của nàng đều không rời khỏi Thương Dịch, nhưng khi Thương Dịch nhìn thấy thứ trong tay nàng, con người thâm thúy liền trở nên trầm, dù là người biết không chế như hắn cũng không cách nào dấu đi sự đáng sợ bên trong đó.

Thương Dịch cảm lấy quyền độc điên trong tay An Ninh, bàn tay ảm ảm run, tuy rằng hắn cực lực áp chế, nhưng trong động tác vẫn có thể nhìn thấy vài phần run run cùng dồn dập, hắn lật từng trang từng trang sách, cuối cùng Thương Dịch dừng lại, đôi mắt mãnh liệt dừng lại ở trên một trang giấy, thật cẩn thận đảo qua mỗi chữ trên mặt giấy, giống như sợ để sót một chữ nào.

"Không có giải được..." Rốt cục, cả người Thương Dịch giống như bị vết sạch, thân thể cũng là có chút lay động, trong mắt trừ bỏ thống khổ, ảm đạm, oán giận, nhiều hơn là thất vọng, trong miệng thì thào, "Không có giải được."

"Thương Dịch." An Ninh theo bản năng cầm tay hắn, Thương Dịch trước mắt làm cho lòng nàng đau xót, nàng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua hắn như vậy, mới vừa rồi hành động của hắn toàn bộ đều nằm ở trong mắt nàng, nàng càng thêm khẳng định sự khác thường bây giờ của Thương Dịch chính là nguyên nhân dẫn đến sự khác thường ngày thường của hắn.

Không có giải được? An Ninh nghe hắn nói, ánh mắt dừng lại ở trên trang sách trong độc điên được Thương Dịch mở ra, vài chữ rơi vào trong mắt nàng, trong lòng An Ninh cũng là ngăn ra.

Thất tình hải đường!

Tờ giấy này ghi lại toàn bộ mọi việc về thất tình hải đường, đặc tính, công hiệu, cách làm, cùng với... Giải được.

Bản độc điên này sớm đã bị An Ninh ghi tạc trong đầu, không có ai so với nàng biết về

giải được của thất tình hải đường hơn, loại độc này bị liệt vào mười đại kịch độc đứng đầu trong thiên hạ, không chỉ vì loại này độc bá đạo, còn bởi vì, nó khó giải!

Không có giải được, trúng độc này, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Cảm nhận được hai bàn tay Thương Dịch chảy ra mồ hôi, An Ninh nắm tay hắn thật chặt, nhớ tới chuyện Thương Dịch từng yêu cầu xem độc điên, lúc đó là sau khi chứng kiến mình dùng thất tình hải đường để dọa Vũ Dương công chúa, như vậy hắn yêu cầu xem độc điên là vì thất tình hải đường? !

Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho Thương Dịch bởi vì thất tình hải đường mà sinh ra dao động lớn như thế? Thương Dịch ngày thường rất biết kiềm chế, nàng luôn biết vậy, rất khó để tưởng tượng một người nam nhân như vậy sẽ có bộ dáng như lúc này.

"Thương Dịch..." An Ninh bất an kêu tên của hắn, thấy ánh mắt của hắn như trước lóe ra, sắc bén trên người bùng bùng phần chấn, làm cho người ta cảm thấy áp lực, tựa hồ vẫn chưa giãy ra khỏi suy nghĩ trong đầu.

Nghe được thanh âm của An Ninh, Thương Dịch giật mình trong lòng, ánh mắt dừng ở trên gương mặt lo lắng của An Ninh, ý thức được cái gì, Thương Dịch hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, giống như đang khắc chế cái gì đó, rốt cục, đợi cho hắn mở mắt ra là lúc, đôi mắt thâm thúy kia đã không còn cảm

xúc như mới vừa rồi , bình tĩnh giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Ta không sao, đêm thứ này cắt đi." Thương Dịch ôn nhu mở miệng, đem độc điển khép lại, trả lại cho An Ninh, trong lòng cũng ảo não, hẳn vừa đối mặt với chuyện đó liền không thể chế trụ cảm xúc chính bản thân mình, Ninh Nhi thông minh như vậy, nhất định là đã nhìn ra cái gì, chính mình tựa hồ làm cho nàng lo lắng .

Đôi mi của An Ninh nhú lại cũng không vì hẳn khôi phục mà giãn ra, đem độc điển cất đi, An Ninh rất tự nhiên đem tay mình bỏ vào trong bàn tay hắn, tâm tư dừng lại ở chuyện mới xảy ra, trong đầu xoay quanh vô số nghi vấn cùng phỏng đoán, nhưng nàng vẫn không hỏi ra miệng.

Bởi vì nàng biết, giờ phút này Thương Dịch đã khôi phục , nếu nàng lại nhắc lại, sẽ chỉ làm hắn lại thống khổ thôi!

Thương Dịch cảm nhận được sự quan tâm của nàng, nụ cười trên mặt dần dần lộ ra, Ninh Nhi a Ninh Nhi, nếu là người khác, sợ đã sớm mở miệng hỏi hẳn là chuyện gì xảy ra , nhưng nàng lại lựa chọn yên lặng bồi ở bên cạnh hắn, cho hắn sự động viên và ấm áp, nữ tử như vậy để cho hắn gặp được đúng là may mắn của hắn!

Nắm thật chặt tay của An Ninh, giống như là muốn vĩnh viễn đem nàng bắt lấy.

Bên ngoài lư được, xuyên khe cửa , Quân Nhược nhìn hai người bên trong, không biết vì sao, trong lòng có chút mất mát, hẳn đương nhiên biết nha đầu Ninh Nhi đối với độc điển xem như bảo bối như thế nào, từ sau khi nha đầu Ninh Nhi có được độc điển , liền không còn có lấy ra cho người ta xem qua nữa, nhưng nàng tựa hồ đối với vị Thần vương này không hề muốn giữ lại bất cứ cái gì, không chỉ có như thế, sự quan tâm của nha đầu Ninh Nhi đối với mình và Thần vương Thương Dịch , tựa hồ có chút không giống nhau.

Khóe miệng tràn ra một tia chua xót, Quân Nhược thân nhiên nhắm mắt lại, không nhìn tới mười ngón tay đang giao thoa của hai người trong lư được...

Đêm đó, An Bình hầu phủ tự nhiên náo loạn ,mộ của tứ phu nhân Dương Mộc Hoan bị đào lên , đại công tử An Lạc Phong trở về đại náo một hồi, muốn An Bình hầu gia tra rõ việc này, An Bình hầu gia liền quát lớn, mộ bị đào lên là vì đạo tặc coi trọng vật bồi táng, rõ ràng là không đáng để ý tới, Dương Mộc Hoan chết, vốn An Bình hầu gia cũng không thoát được can hệ, nay mộ bị đào lên, hẳn đương nhiên cũng không có tâm tư đi quản chuyện này, cuối cùng An Lạc Phong thấy An Bình hầu gia thờ ơ, liền cũng chỉ có buông tha, phần hận rời khỏi Hầu phủ, hơn nữa bảo người làm đem những vật mà hoàng thượng ban cho hắn chuyển vào trong phủ đệ của hắn.

Quá mức tức giận nên hắn không có phát hiện muội muội Lan Hinh của hắn tựa hồ không thấy bóng dáng.

Trong Tuế lan hiên, trong một căn phòng tối, An Lan Hinh hơi thờ suy yếu nằm trên mặt đất, phòng này, ngay cả giường cũng không có, An Lan Hinh bắt quả chỉ mới vào có mấy ngày, mà cả người cũng đã tiêu tụy một vòng, mỗi ngày cùng con chuột và bóng tối làm bạn, nàng giống như đã qua giai đoạn bị kinh sợ(kinh hoàng+ hoảng sợ), ngay cả con chuột ở bên cạnh nàng, cần quần áo của nàng, nàng đều không có phản ứng.

Đột nhiên, cửa bị mở ra, một tia ánh sáng chiếu vào, An Lan Hinh nhìn thấy ánh sáng, ánh mắt vô thần dần dần mở ra, kéo thân thể suy yếu đứng lên, nhìn người tới, suy yếu đi qua bên nàng ta, cầu xin nhìn vào Phúc Nhi, muốn cầu nàng ta thả nàng đi ra ngoài, nhưng khi mở miệng ra ngay cả một thanh âm cũng không phát ra được "..."

"Hừ, tam tiểu thư, ngươi muốn cầu xin ta thả ngươi ra ngoài? Ai, Phúc Nhi bất quá là một nha hoàn, chuyện này ta không làm chủ được!" Phúc Nhi lạnh lùng hừ một tiếng, giống như nhìn ra cầu xin trong mắt An Lan Hinh, bước vào trong phòng tối, nương theo một tia sáng nhìn bộ dáng An Lan Hinh giờ phút này, biểu cảm trên mặt thay đổi một chút

Trong lòng An Lan Hinh mất mát, liền nắm lấy vạt áo của Phúc Nhi, điềm đậm đáng yêu nhìn nàng ta, nàng không cần ở trong này, trong khoảng thời gian này một mình nàng trong căn phòng tối này đã chịu rất đủ rồi, cuộc sống không có ánh sáng đối với nàng là một sự tra tấn vô tận.

Nàng vốn là một thiên kim tiểu thư, bây giờ lại lưu lạc đến kết cục này.

"Được rồi được rồi." Phúc Nhi nhú mày, đá văng tay đang lôi kéo vạt áo mình của nàng ta ra , đem một chén thuốc đặt ở trên bàn duy nhất trong phòng này , "Tam tiểu thư, nên ăn cơm."

Ánh mắt An Lan Hinh dừng ở trên bát thuốc, mấy ngày nay, Tần di nương quả nhiên như nàng ta đã nói, mỗi ngày đưa cho nàng một chén thuốc, Phúc Nhi cũng không có quản nàng, bất quá Phúc Nhi cũng nói cho nàng biết, chỉ có uống thuốc, mới có cơm ăn, không uống thuốc thì nàng chỉ có thể bị bỏ đói.

Hai ngày đầu , nàng còn kiên trì , không có uống thuốc, nhưng khi con đói khát hành hạ nàng thì đến ngày thứ ba, Phúc Nhi vừa tiến đến, nàng liền chủ động tiến lên, đoạt lấy chén thuốc ngửa đầu uống, Cô Lỗ Cô Lỗ uống xong, một giọt cũng không còn, nàng biết, nếu nàng tiếp tục bị bỏ đói, thì mạng của nàng cũng không còn, so với thương tổn mà bát thuốc kia gây cho nàng thì mạng của nàng càng đáng quý hơn.

Nàng không thể chết được, nàng muốn sống , nàng nhất định phải còn sống, đại phu nhân hại mẫu thân, ngũ phu nhân lại đối với nàng như vậy, nàng muốn sống sót, chỉ có sống sót mới có thể thay chính mình báo thù, thay mẫu thân báo thù.

An Lan Hinh nhìn bát thuốc kia, đi đến bên bàn, bưng thuốc lên, như lúc trước đem bát thuốc một ngụm uống xong, lúc trước khi nàng thấy Tần di nương uống thuốc này, tuy rằng khổ, nhưng trên mặt nàng ta lại tràn đầy hy vọng, nhưng giờ phút này, nàng uống xong tất cả đều là đau xót cùng tuyệt vọng, muốn nói đến hy vọng duy nhất chính là sau khi uống xong thì nàng sẽ có cơm ăn.

"Thế này mới tốt, ngươi nghe lời, thì sẽ chịu ít tội đi rất nhiều, nhanh ăn đi! Cần phải ăn từ từ ăn, đây chính là phần của một ngày đó!" Phúc Nhi giống như

đang bố thí cho ăn xin, cầm hai cái bánh bao trong tay đưa cho An Lan Hinh.

Trong lòng An Lan Hinh vui vẻ, mỗi ngày hai cái bánh bao, căn bản là không đủ cho nàng ăn, mỗi ngày đều là bị đói, giờ phút này, nàng lại đói bụng đã lâu, tuy rằng trước mắt là hai cái bánh bao, nhưng nàng vẫn cảm thấy nó chính là ảo tưởng, tiến lên đang muốn nhận lấy, nhưng tay nàng còn chưa có chạm vào bánh bao, tay Phúc Nhi liền buông lỏng ra, mắt thấy bánh bao rơi trên mặt đất, dính đầy tro bụi, vui mừng trong lòng An Lan Hinh nháy mắt bị tiêu diệt, tro mắt nhìn bánh bao rơi trên mặt đất, dính đầy tro bụi.

"Ha ha... Tam tiểu thư, ngươi cần phải từ từ ăn, cũng đừng lãng phí nha!" Phúc Nhi vui sướng khi người gặp họa cười ra tiếng, nhìn bộ dáng vội vàng nhặt bánh bao của An Lan Hinh, lúc này nàng ta, làm sao còn có nửa phần bộ dáng tiểu thư, trong lòng hừ lạnh, ai kêu nàng ta có một mẫu thân ác độc như vậy đâu! Đã chết còn muốn hại người khác, xứng đáng nhận lấy báo ứng trên thân thể của nàng!

Nghĩ đến dận dò của nữ phụ nhân, ánh mắt Phúc Nhi liền trầm xuống, tiếp tục mở miệng, "Tam tiểu thư, có chuyện ngươi còn không biết đi?"

Trong lòng An Lan Hinh rất hận, nhưng nàng vẫn như trước nghi hoặc nhìn Phúc Nhi, trực giác nói cho nàng biết, chuyện mà Phúc Nhi sắp nói chắc chắn không phải là chuyện tốt.

"Ha ha, xem ngươi là tam tiểu thư nên ta liền nói cho ngươi biết, hôm nay ta nghe nói mộ của tứ phu nhân bị đào ra, sợ là có đạo tặc nhớ thương vật bởi tang1 của3 ngôi mộ kia nha! Còn có nga, ca ca của ngươi Lạc Phong thiếu gia, hôm nay cũng đã chuyển ra khỏi Hào phủ, đi qua phụ đệ mà hoàng thượng ban cho hân ở, đáng thương cho tam tiểu thư a, đúng là một người không ai muốn." Phúc Nhi quan sát biểu tình của An Lan Hinh, chỉ thấy nàng ta cả người trong nháy mắt cứng lại, bánh bao trong tay rơi trên mặt đất, hai mắt nhanh chóng ướt át.

Mộ của nương bị đào lên? Không, làm sao có thể? Trong mộ của mẫu thân căn bản là không có bởi táng vật gì, là nàng ta, nhất định là nàng ta, Tần di nương, nhất định là Tần di nương tìm người làm!

Trong mắt An Lan Hinh xuất hiện một tia điên cuồng, tiến lên bắt lấy vật áo của Phúc Nhi, không biết lấy khí lực ở đâu, hung hăng đẩy nàng ta đụng vào trên cửa.

"Ồi..." Phúc Nhi đau thở ra tiếng, nàng cũng không dự đoán được An Lan Hinh lại kích động như thế, lửa giận trong lòng trào lên, một cước đem nàng đá văng ra, An Lan Hinh dù sao cũng là người suy yếu, một đá của Phúc Nhi, chắc hẳn phải dễ dàng đem nàng đá văng ra, ngã trên mặt đất, ánh mắt sắc bén của Phúc Nhi nhìn An Lan Hinh, "Ngươi điên rồi sao? Ngươi điên như ngươi, xứng đáng bị đối chết!"

Nói xong, nhặt lên hai cái bánh bao dính đầy tro bụi, hung hăng quăng ra ngoài cửa, sau đó bước ra khỏi phòng tối, khóa cửa lại, trong miệng không ngừng chửi rủa nói, "Cho ngươi nổi điên, nhìn ngươi không ăn phải làm sao, đối chết ngươi này tiểu tiện chân."

Âm thanh chửi rủa không ngừng vang lên, dần dần đi xa, An Lan Hinh nghe âm thanh chửi rủa kia, nước mắt ràn rụa như nước, cũng cười điên cuồng, không tiếng động cười, dị thường quỷ dị.

Hôm sau, An Ninh sớm rời giường, mấy ngày nay tâm tình của An Ninh vô cùng tốt, ngồi trước bàn trang điểm, An Ninh nhìn dung nhan trong kính của mình, khoe miệng khẽ nhếch.

"Di, tiểu thư, sao hôm người lại thoa son môi?" Bích Châu vào phòng, kinh ngạc nói, ngày thường tiểu thư không hay dùng son, hôm nay thật đặc biệt, chứ không phải là có chuyện gì lớn chứ?

An Ninh đỏ mặt lên, sau khi thoa son, cả người lại mê người đến cực điểm, dù là Bích Châu nhìn, cũng nhận không được ngốc lăng ở một chỗ, nhìn xem đến nhập thần, thầm nghĩ trong lòng, dù là một nữ tử như nàng, cũng nhận không được vì tiểu thư mà mê muội, huống chi là nam tử đâu!

"Hôm nay theo ta đi xem Thần vương phủ." An Ninh thần nhiên nói, nhưng cũng vì sự lạnh nhạt này làm cho người khác cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

"Nga. . . Nguyên lai tiểu thư phải đi gặp Thần vương điện hạ nha!" Bích Châu kéo dài thanh âm, trong giọng nói tràn đầy bốn cột, quả nhiên nhìn thấy gương mặt An Ninh càng đỏ hơn, có thể đánh vỡ gương mặt lúc nào cũng lạnh nhạt của tiểu thư thật không dễ dàng đâu!

An Ninh khẽ nhíu mày, quét nhìn Bích Châu liếc mắt một cái, nha đầu kia tựa hồ là càng ngày càng không sợ nàng, nhíu mày, khoe miệng An Ninh cũng gọi lên một chút tà ác, "Đúng rồi, phải đi gặp Thần vương điện hạ, thuận đường đề thảo luận chuyện của ngươi và Đồng Tước."

Lời nói của An Ninh vừa dứt, lần này đổi lại là gương mặt Bích Châu cứng lại, nụ cười đùa giỡn lúc nãy cũng biến mất không thấy, vẻ mặt đau khổ, "Tiểu thư, nô tỳ cũng không dám nữa, ngươi nhưng đừng... Nô tỳ làm sao có thể xứng đôi với Đồng Tước công tử?"

Nhưng An Ninh nhưng không có khinh địch như vậy buông tha cho nàng ta, nhíu mày, "Ngươi không xứng với Đồng Tước, chẳng lẽ xứng đôi với Phi Phiến?"

Vừa nghe đến hai chữ Phi Phiến, Bích Châu gương mặt nhìn An Ninh, trên mặt lại không được tự nhiên lên, trong đầu hiện lên bóng dáng của Phi Phiến, thấp giọng lầu bầu một tiếng, "Phi Phiến như thế nào xứng đôi với ta?"

Nghĩ đến An Ninh không có nghe thấy lời nói lầu bầu của nàng, liền lấy cớ tránh đi, "Tiểu thư, kia nô tỳ đi thu thập một chút, rồi sẽ bồi tiểu thư đi Thần vương phủ."

Dứt lời, xoay người bỏ đi giống như đang bỏ trốn, khoe miệng An Ninh giờ lên, thầm nghĩ: rõ ràng là thích Phi Phiến, còn cố tình không thừa nhận, bất quá, nha đầu Bích Châu này chính là khắc tinh của Phi Phiến!

Chương 117: Nụ hôn bất thành lành 2

Nàng vốn là một thiên kim tiểu thư, bây giờ lại lưu lạc đến kết cục này.

"Được rồi được rồi." Phúc Nhi nhú mày, đá văng tay đang lôi kéo vạt áo mình của nàng ta ra, đem một chén thuốc đặt ở trên bàn duy nhất trong phòng này, "Tam tiểu thư, nên ăn cơm."

Ánh mắt An Lan Hinh dừng ở trên bát thuốc, mấy ngày nay, Tần di nương quả nhiên như nàng ta đã nói, mỗi ngày đưa cho nàng một chén thuốc, Phúc Nhi cũng không có quản nàng, bất quá Phúc Nhi cũng nói cho nàng biết, chỉ có uống thuốc, mới có cơm ăn, không uống thuốc thì nàng chỉ có thể bị bỏ đói.

Hai ngày đầu, nàng còn kiên trì, không có uống thuốc, nhưng khi cơn đói khát hành hạ nàng thì đến ngày thứ ba, Phúc Nhi vừa tiến đến, nàng liền chủ động tiến lên, đoạt lấy chén thuốc giữa đầu uống. Cô Lô Cô Lô uống xong, một giọt cũng không còn, nàng biết, nếu nàng tiếp tục bị bỏ đói, thì mạng của nàng cũng không còn, so với thương tổn mà bát thuốc kia gây cho nàng thì mạng của nàng càng đáng quý hơn.

Nàng không thể chết được, nàng muốn sống, nàng nhất định phải còn sống, đại phu nhân hại mẫu thân, ngũ phu nhân lại đối với nàng như vậy, nàng muốn sống sót, chỉ có sống sót mới có thể thay chính mình báo thù, thay mẫu thân báo thù.

An Lan Hinh nhìn bát thuốc kia, đi đến bên bàn, bưng thuốc lên, như lúc trước đem bát thuốc một ngụm uống xong, lúc trước khi nàng thấy Tần di nương uống thuốc này, tuy rằng khổ, nhưng trên mặt nàng ta lại tràn đầy hy vọng, nhưng giờ phút này, nàng uống xong tất cả đều là đau xót cùng tuyệt vọng, muốn nói đến hy vọng duy nhất chính là sau khi uống xong thì nàng sẽ có cơm ăn.

"Thế này mới tốt, người nghe lời, thì sẽ chịu ít tội đi rất nhiều, nhanh ăn đi! Cần phải ăn từ từ ăn, đây chính là phần của một ngày đó!" Phúc Nhi giống như đang bố thí cho ăn xin, cầm hai cái bánh bao trong tay đưa cho An Lan Hinh.

Trong lòng An Lan Hinh vui vẻ, mỗi ngày hai cái bánh bao, căn bản là không đủ cho nàng ăn, mỗi ngày đều là bị đói, giờ phút này, nàng lại đói bụng đã lâu, tuy rằng trước mắt là hai cái bánh bao, nhưng nàng vẫn cảm thấy nó chính là bảo bối, tiến lên đang muốn nhận lấy, nhưng tay nàng còn chưa có chạm vào bánh bao, tay Phúc Nhi liền buông lỏng ra, mắt thấy bánh bao rơi trên mặt đất, dính đầy tro bụi, vui mừng trong lòng An Lan Hinh nháy mắt bị tiêu diệt, tro mắt nhìn bánh bao rơi trên mặt đất, dính đầy tro bụi.

"Ha ha... Tam tiểu thư, người cần phải từ từ ăn, cũng đừng lãng phí nha!" Phúc Nhi vui sướng khi người gặp họa cười ra tiếng, nhìn bộ dáng vội vàng nhặt bánh bao của An Lan Hinh, lúc này nàng ta, làm sao còn có nửa phần bộ dáng tiểu thư, trong lòng hừ lạnh, ai kêu nàng ta có một mẫu thân ác độc như vậy đâu! Đã chết còn muốn hại người khác, xứng đáng nhận lấy báo ứng trên thân thể của nàng!

Nghĩ đến dận dò của ngũ phu nhân, ánh mắt Phúc Nhi liền trầm xuống, tiếp tục mở miệng, "Tam tiểu thư, có chuyện người còn không biết đi?"

Trong lòng An Lan Hinh rất hận, nhưng nàng vẫn như trước nghi hoặc nhìn Phúc Nhi, trực giác nói cho nàng biết, chuyện mà Phúc Nhi sắp nói chắc chắn không phải là chuyện tốt.

"Ha ha, xem người là tam tiểu thư nên ta liền nói cho người biết, hôm nay ta nghe nói mộ của tứ phu nhân bị đào ra, sợ là có đạo tặc nhớ thương vật bồi tang! của 3 ngôi mộ kia nha! Còn có nga, ca ca của người Lạc Phong thiếu gia, hôm nay cũng đã chuyển ra khỏi Hầu phủ, đi qua phụ đệ mà hoàng thượng ban cho ở, đáng thương cho tam tiểu thư a, đúng là một người không ai muốn." Phúc Nhi quan sát biểu tình của An Lan Hinh, chỉ thấy nàng ta cả người trong nháy mắt cứng lại, bánh bao trong tay rơi trên mặt đất, hai mắt nhanh chóng ướt át.

Mộ của nương bị đào lên? Không, làm sao có thể? Trong mộ của mẫu thân căn bản là không có bồi táng vật gì, là nàng ta, nhất định là nàng ta, Tần di nương, nhất định là Tần di nương tìm người làm!

Trong mắt An Lan Hinh xuất hiện một tia điên cuồng, tiến lên bắt lấy vạt áo của Phúc Nhi, không biết lấy khí lực ở đâu, hung hăng đẩy nàng ta đụng vào trên cửa.

"Ồi..." Phúc Nhi đau thở ra tiếng, nàng cũng không dự đoán được An Lan Hinh lại kích động như thế, lửa giận trong lòng trào lên, một cước đem nàng đá văng ra, An Lan Hinh dù sao cũng là người suy yếu, một đá của Phúc Nhi, chắc hẳn phải dễ dàng đem nàng đá văng ra, ngã trên mặt đất, ánh mắt sắc bén của Phúc Nhi nhìn An Lan Hinh, "Người điên rồi sao? Người điên như người, xứng đáng bị đói chết!"

Nói xong, nhặt lên hai cái bánh bao dính đầy tro bụi, hung hăng quăng ra ngoài cửa, sau đó bước ra khỏi phòng tối, khóa cửa lại, trong miệng không ngừng chửi rủa nói, "Cho người nổi điên, nhìn người không ăn phải làm sao, đói chết người này tiểu tiện chân."

Âm thanh chửi rủa không ngừng vang lên, dần dần đi xa, An Lan Hinh nghe âm thanh chửi rủa kia, nước mắt ràn rụa như nước, cũng cười điên cuồng, không tiếng động cười, dị thường quý dị.

Hôm sau, An Ninh sớm rời giường, mấy ngày nay tâm tình của An Ninh vô cùng tốt, ngồi trước bàn trang điểm, An Ninh nhìn dung nhan trong kính của mình, khoe miệng khẽ nhếch.

"Di, tiểu thư, sao hôm người lại thoa son môi?" Bích Châu vào phòng, kinh ngạc nói, ngày thường tiểu thư không hay dùng son, hôm nay thật đặc biệt, chớ không phải là có chuyện gì lớn chứ?

An Ninh đỏ mặt lên, sau khi thoa son, cả người lại mê người đến cực điểm, dù là Bích Châu nhìn, cũng nhìn không được ngốc lăng ở một chỗ, nhìn xem đến nhập thần, thầm nghĩ trong lòng, dù là một nữ tử như nàng, cũng nhìn không được vì tiểu thư mà mê muội, huống chi là nam tử đâu!

"Hôm nay theo ta đi xem Thần vương phủ." An Ninh thần nhiên nói, nhưng cũng vì sự lạnh nhạt này làm cho người khác cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

"Ngạ. . . Nguyên lai tiểu thư phải đi gặp Thần vương điện hạ nha!" Bích Châu kéo dài thanh âm, trong giọng nói tràn đầy bồn chồn, quả nhiên nhìn thấy gương mặt An Ninh càng đỏ hơn, có thể đánh vỡ gương mặt lúc nào cũng lạnh nhạt của tiểu thư thật không dễ dàng đâu!

An Ninh khẽ nhú mày, quét nhìn Bích Châu liếc mắt một cái, nha đầu kia tựa hồ là càng ngày càng không sợ nàng, nhú mày, khoe miệng An Ninh cũng gọi lên một chút tà ác, "Đúng rồi, phải đi gặp Thần vương điện hạ, thuận đường đề thảo luận chuyện của ngươi và Đồng Tước."

Lời nói của An Ninh vừa dứt, lần này đổi lại là gương mặt Bích Châu cứng lại, nụ cười đùa giỡn lúc này cũng biến mất không thấy, vẻ mặt đau khổ, "Tiểu thư, nô tỳ cũng không dám nữa, ngươi nhưng đừng... Nô tỳ làm sao có thể xứng đôi với Đồng Tước công tử?"

Nhưng An Ninh nhưng không có khinh địch như vậy buông tha cho nàng ta, nhú mày, "Ngươi không xứng với Đồng Tước, chẳng lẽ xứng đôi với Phi Phiên?"

Vừa nghe đến hai chữ Phi Phiên, Bích Châu gương mặt nhìn An Ninh, trên mặt lại không được tự nhiên lên, trong đầu hiện lên bóng dáng của Phi Phiên, thấp giọng lầu bầu một tiếng, "Phi Phiên như thế nào xứng đôi với ta?"

Nghĩ đến An Ninh không có nghe thấy lời nói lầu bầu của nàng, liền lấy có tránh đi, "Tiểu thư, kia nô tỳ đi thu thập một chút, rồi sẽ bồi tiểu thư đi Thần vương phủ."

Dứt lời, xoay người bỏ đi giống như đang bỏ trốn, khoe miệng An Ninh giờ lên, thầm nghĩ: rõ ràng là thích Phi Phiên, còn cố tình không thừa nhận, bắt quá, nha đầu Bích Châu này chính là khắc tinh của Phi Phiên!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 118

Phủ Thần vương.

Sáng sớm, hạ nhân trong Thần vương liền bận rộn lên, trong thư phòng của Phủ Thần vương, Thương Dịch vừa xem xong tin tức từ bên Bắc Yên, thần sắc vì liêm, lập tức cảm tờ giấy trong tay chầm vào ngọn lửa, nhìn nó chậm rãi hóa thành tro tàn.

Tô Cầm đẩy cửa ra, nhìn thấy hình ảnh này, cũng không có chút giật mình hoặc là khác thường, tìm một cái ghế ngồi xuống, giờ ra quạt trong tay, xem bộ dáng kia, giống như có chút không vui.

"Là ai chọc Cầm công tử tức giận?" Thương Dịch nhú mày, vui đùa nói, cả người không còn bộ dáng nghiêm túc mới vừa rồi, thoải mái rất nhiều.

"Hừ, nói đến là tức giận, vị nhị công tử kia tự cho mình là rất cao sao? Ngươi không biết, hôm qua ta đi bát trần các, Ngân Điện công tử kia lại nói nhị công tử không có ở đó, hại ta ăn cái bẻ môn canh, sáng sớm hôm nay, ta lại đi, vẫn nói không ở đó, chẳng lẽ nhị công tử kia tự nhiên biến mất sao? Rõ ràng chính là không cho Tô Cầm ta mặt mũi!" Tô Cầm trầm oán nói, không chỉ có như thế, Ngân Điện công tử kia cũng là một bộ dáng xa cách, Tô Cầm hân còn chưa chịu qua đải ngộ như vậy đâu! Ngay cả hoàng thượng cũng đối với hân với bộ mặt hòa nhã, nhị công tử kia thật đúng là biết cách làm hân tức giận!

Ánh sáng trong mắt Thương Dịch chợt lóe qua, "Nói không chừng chính là tự nhiên biến mất."

Nghĩ đến An Ninh, gương mặt Thương Dịch có vài phần ôn nhu, Ninh Nhi hôm nay sẽ đến, không biết bây giờ đã xuất môn chưa.

"Hừ, không nói hân ta nữa, lần sau nếu nhìn thấy vị nhị công tử kia, ta định cũng sẽ cho hân ăn bẻ môn canh, Tô Cầm ta đời này vẫn là lần đầu tiên bị sập cửa vào mặt." Tô Cầm gấp mạnh quạt lại, đột nhiên, giống như nghĩ đến cái gì, nhú nhú mày, "Thương Dịch, ta thấy cách vách Phủ Thần vương xây dựng rầm rộ, phụ đệ kia cũng đã xây thành hình, xem ra cũng có thể so với Phủ Thần vương của ngươi nha, không biết phụ đệ kia là của ai? Lại có thể rầm rộ như vậy!"

Nhắc tới việc này, Thương Định cũng khẽ nhủ mày, "Chuyện này ta cũng không biết."

"Ngay cả ngươi cũng không biết? Có người muốn làm hàng xóm của ngươi mà ngươi cũng không quan tâm." Tô Cẩm lại khôi phục bộ dáng cà lơ phát phờ.

"Ta quan tâm chuyện này làm chi?" Thương Định cười nhẹ, lập tức đứng dậy, "Muốn biết ai là chủ nhân, khi nào gặp đám người chuyển vào thì tự ngươi đi hỏi một chút không phải là được sao, đi thôi! Sợ rằng cậu ta cũng đã đến rồi."

Tô Cẩm nhủ mày, thấy Thương Định đứng dậy muốn ra cửa, liền lập tức đi theo, đứng ở ngoài thư phòng, liền có thể thấy lầu các cao ngất bên cách vách, cái sân kia thế nhưng cùng với thư phòng chỉ cách nhau một bức tường, không biết vì sao, Tô Cẩm đối với chủ nhân của ngôi nhà này thập phần tò mò, xem lầu các kia giống như là chuẩn bị cho nữ tử ở, nếu thật sự là tiểu thư nhà nào ở tại trên lầu các kia, như vậy chỉ cần đứng nhìn là có thể trông thấy mọi động tĩnh của thư phòng trong Phủ Thần vương sao?

Nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của Thương Định, có lẽ đến lúc đó hẳn cũng nên qua hỏi chủ nhân của căn nhà cách vách là của ai!

Bên trong Phủ Thần vương, do hoàng đế ở Phủ Thần vương thay Thần vương làm tiệc sinh nhật, sáng sớm, ngự trù trong cung liền đến Phủ Thần vương, trong một buổi sáng, liền có tân khách lục tục kéo đến, Thần vương rất ít khi rảnh rỗi thế này, trong triều chỉ có quan viên từ nhất phẩm trở lên mới được mời, quan viên nhất phẩm thật vất vả mới có cơ hội tiến vào trong Phủ Thần vương, tự nhiên là sẽ chuẩn bị món quà thật lớn, hơn nữa còn mang theo khuê nữ nhà mình tiến vào dự tiệc.

Phủ Thần vương ở kinh thành sở hữu phủ đệ lớn nhất trong các vương gia, năm đó, khi Sùng Chính đế còn chưa kế vị, tiền đế đã ban cho Sùng Chính khi vẫn là một vương gia phủ đệ này, sau Sùng Chính đế lại đem phủ đệ này mở rộng tu sửa, ban cho Thần vương điện hạ ở lại, nay Phủ Thần vương chiếm một khoảng diện tích lớn gấp hai lần so với An Bình hầu phủ, càng không cần phải nói đến những thứ bên trong phủ, đường nét độc đáo, xa hoa có thể so với hoàng cung.

Quan viên nhất phẩm khi đưa nữ nhi của mình tới đây còn hưng phấn hơn khi vào hoàng cung, hoàng cung các nàng đã từng đi qua nhưng với phủ Thần vương thì đây là lần đầu tiên các nàng tới!

An Ninh còn chưa tới Phủ Thần vương, liền có ý xóc mạnh xe bên cạnh lên, nhìn sang phủ đệ bên cạnh phủ Thần vương, khóe miệng giơ lên, đây là nhà của nàng về sau nha! Vân Cẩm biểu ca tiến độ cực nhanh, chỉ không đến ba tháng, cũng đã gần xong, không lâu sau, bọn họ có thể tùy thời chuyển vào sống ở trong phủ này!

Xe ngựa vừa dừng lại, âm thanh nào nhiệt liền truyền ra từ trong phủ Thần vương, An Ninh xuống xe ngựa, Đồng Tước liền đi lên đón, "Nhị tiểu thư, chủ tử phân phó Đồng Tước ở đây chờ đón nhị tiểu thư, nhị tiểu thư thỉnh cùng Đồng Tước vào phủ."

"Như thế liền cảm ơn Đồng Tước công tử." An Ninh gật đầu, đang muốn cùng Đồng Tước đi vào, Phi Phiền liền bước lại, có ý che ở giữa Đồng Tước và Bích Châu, lại ra về thân thiện nói, "Huynh đệ, Phủ Thần vương hôm nay bận rộn, ngươi đi làm việc của ngươi, về phần tiểu thư, có Phi Phiền chiếu cố là được."

"Nhưng là..." Đồng Tước nhủ mày, nhưng lại cảm giác Phi Phiền đang đề phòng mình cái gì đó, nghĩ đến lời dặn của chủ tử, chủ tử chính mồm dặn hắn, đợi nhị tiểu thư đến thì không được rời nửa bước, nhưng Phi Phiền đây là...

"Không có gì là nhưng, huynh đệ ngay cả ta ngươi còn không tin được sao? Đừng quên sứ mệnh của ta." Phi Phiền có chút không kiên nhẫn thúc giục, trong lòng thì hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể để cho Đồng Tước tới gần tiểu thư... Bên cạnh Bích Châu!(anh PP này dễ thương thiệt kaka)

Nói xong, liền đem Đồng Tước đẩy ra, Đồng Tước tự nhiên là tin khả năng của Phi Phiền, nghĩ đến chủ tử, hôm nay Phủ Thần vương nhiều người, chính mình cũng cần phải đi theo bên người chủ tử, bảo hộ chủ tử an toàn, thấy Phi Phiền kiên trì như thế, liền cũng không lại từ chối.

Phi Phiền rốt cục cũng đuổi được Đồng Tước đi, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, An Ninh xem ở trong mắt, Phi Phiền này, ngày thường luôn đợi ở một nơi bí mật gần đó, có đôi khi, nàng cũng không cần hắn đi theo bên người, liền phân phó hắn một tiếng, hắn liền biến mất, nhưng hôm nay, vốn đến Phủ Thần vương dự tiệc nên cũng không có cái gì nguy hiểm, cho nên, An Ninh cũng không tính cho Phi Phiền đi theo, nhưng Phi Phiền này cũng đã sớm chuẩn bị xe ngựa, ngồi ở vị trí xa phư, chủ động xin đi giết giặc muốn đưa các nàng đến đây.

Thông minh như An Ninh tự nhiên là biết được dụng ý của hắn, Phi Phiền này là đề phòng nàng a! Xem hành động hắn đuổi Đồng Tước đi, An Ninh không khỏi mỉm cười, giống như vô tình thoáng qua Bích Châu bên cạnh, lại vừa vặn thấy Bích Châu hưng hăng trừng mắt nhìn Phi Phiền liếc mắt một cái, mà Phi Phiền chẳng những không có tức giận, ngược lại là nở một nụ cười, cắm đầu đi sau An Ninh và Bích Châu.

An Ninh vào Phủ Thần vương, vừa nhắc mắt liền nhìn thấy Vân Cẩm, nhưng trong trường hợp này, chính mình đang trong thân phận An Ninh, tự nhiên là không thể tỏ ra quen biết với Vân Cẩm, hai người nhìn nhau, nhưng chỉ có tầm mắt giao nhau một cái, liền hiểu được ý định của đối phương, bất quá bên cạnh Vân Cẩm là Hải Táp, cũng làm cho An Ninh có chút kinh ngạc, nàng biết trong khoảng thời gian này Hải Táp đều đang đợi "Nhị công tử", lâu như vậy, nhưng hắn cũng không bỏ cuộc, xem ra là không đợi được "Nhị công tử", Hải Táp sẽ không bỏ qua!

"A, này không phải là nhị tiểu thư An Bình hầu phủ sao?" Một thanh âm từ phía sau truyền đến, thân thể An Ninh giật mình, thanh âm này, nàng biết, quay người lại, quả nhiên nhìn thấy một bộ quần áo nữ tử, không phải Công chúa Minh Nguyệt thì là ai?

"An Ninh gặp qua công chúa Minh Nguyệt." An Ninh cúi đầu, nhưng cũng liếc mắt qua gương mặt của công chúa Minh Nguyệt, liền biết công chúa Minh Nguyệt này là đang muốn khiêu khích nàng.

Theo sau công chúa Minh Nguyệt là một nhóm nữ tử quý tộc, đi đến bên cạnh An Ninh, nhìn từ trên xuống dưới nàng. "Theo ta được biết, An Bình hầu gia tựa hồ không được mời đến dự tiệc, người tới đây làm gì?"

An Bình hầu gia ở trong triều là quan nhị phẩm, hôm nay tự nhiên là không có tới, An Bình hầu gia không có tới, như vậy An Ninh tự nhiên cũng không có tư cách xuất hiện ở trong này, trừ phi... Trừ phi chính nàng có thiệp mời, chắc hẳn phải là vậy, nhưng công chúa Minh Nguyệt lại không tin rằng An Ninh sẽ có thiệp mời, yến hội lần này tất cả đều do phụ hoàng lo liệu, ngay cả thiệp mời cũng do mẫu hậu một tay xử lý, người nào được mời, người nào không có được mời, công chúa Minh Nguyệt nàng tự nhiên là biết được, nàng thấy trên danh sách không hề có tên An Ninh.

"Đúng vậy, không được mời mà nhị tiểu thư lại tích cực như vậy." Có một nữ tử mở miệng nói, đối với vị nhị tiểu thư này, các là có bao nhiêu ghen tị, ngày thường các nàng cũng không dám làm khó dễ vị nhị tiểu thư này, đó là bởi vì nà còn có một thân phận là nghĩa nữ của hoàng hậu nương nương, nhưng hôm nay lại không giống vậy, có công chúa Minh Nguyệt ở đây, công chúa Minh Nguyệt mới là nữ nhi thân sinh của hoàng hậu nương nương, xứng đáng cái tên kim chi ngọc diệp, An Ninh này chỉ là nghĩa nữ, tự nhiên là kém hơn so với công chúa Minh Nguyệt.

"Cũng không đúng, nếu như không tích cực thì làm sao có thể câu được con rết kim quy?" Một nữ tử khác phụ họa nói, trong mắt các nàng thì Thần vương điện hạ cùng Nam Cung tướng quân đều đối xử với vị nhị tiểu thư này rất đặc biệt, nghĩ vậy chắc vị nhị tiểu thư này cũng có chút thủ đoạn.

"Sinh nhật của Thần vương điện hạ, An Ninh tự nhiên đến chúc mừng." Đối mặt với áp lực do công chúa Minh Nguyệt cùng với nhóm nữ tử phía sau tạo ra, An Ninh vẫn trấn định như trước, mặt không đổi sắc, "Các tiểu thư cũng rất tích cực, chẳng lẽ cũng không phải vì muốn câu chàng rết kim quy?"

Nàng có thể xem mặt mũi của hoàng hậu nương nương mà cho công chúa Minh Nguyệt mặt mũi, nhưng đối với sự khiêu khích của nhóm nữ tử này, nàng cũng không có nhân từ như vậy, lời này vừa ra, quả nhiên liền nhìn thấy gương mặt của nhóm nữ tử trắng hồng.

"Người... Người..." Hai nữ tử chỉ vào An Ninh, không nghĩ tới nàng thế nhưng lại có cái miệng lợi hại như vậy, trong khoảng thời gian ngắn tức giận đến nói không ra lời, đơn giản là vì những điều An Ninh nói đều là sự thật, phụ thân mang các nàng tới nơi này, tự nhiên đều có tâm tư, nếu thật sự có thể có mối quan hệ với Thần vương, cho dù là với các công tử khác đang dự tiệc, kia cũng là buôn bán có lời nhất, nhưng... Ý định lại bị nói ra trắng trợn như thế, nhất thời các nàng cảm thấy mặt giống như bị đánh một cái bạt tai.

An Ninh liếc mi, vẫn trấn định như lúc ban đầu, giống như cái gì cũng chưa có phát sinh qua.

"Công chúa, người mới vừa nghe thấy, nàng nhưng lại nói như vậy, công chúa người phải làm chủ cho chúng ta a." Hai ác nữ lên tiếng cáo trạng trước, phía sau là công chúa Minh Nguyệt, tự nhiên cho là đúng.

Ánh mắt của công chúa Minh Nguyệt từ đầu đến cuối đều chưa từng rời khỏi từ trên người An Ninh, trong lòng có một tia tức giận, nhưng cũng phải do sự cáo trạng của hai nữ tử, mà là vì trên mặt An Ninh vẫn rất lạnh nhạt tự nhiên, con người híp lại, này An Ninh, giống như mỗi lần nàng gặp nàng ta đều thấy sự thay đổi khác biệt của nàng ta, nàng vẫn không rõ mẫu hậu vì sao muốn nhận nàng ta làm nghĩa nữ, ở trong mắt nàng, dù mẫu hậu có muốn nhận nghĩa nữ thì người đó chắc chắn không phải An Ninh, nhưng mẫu hậu chẳng những nhận nàng ta, nàng còn nghe mẫu hậu không chỉ một lần khen nàng ta, mẫu hậu xưa nay rất ít khi tán thưởng người khác, nhưng An Ninh này lại là ngoại lệ, mẫu hậu rất thích An Ninh, nữ nhi thân sinh như nàng làm sao có thể không ăn giám?

Nếu không có thiệp mời thì mau đi ra ngoài cho ta, nơi này cũng không phải là nơi mà một người thấp kém như người có thể tới!" Công chúa Minh Nguyệt lạnh giọng quát.

Thiệp mời? Cái này hình như An Ninh không có, mới vừa rồi lúc vào cửa, nàng quả thật thấy có thị vệ gác ở cửa, có thiệp mời mới có thể nhập phủ, nhưng nàng là được Đồng Tước đưa vào, Đồng Tước là thị vệ bên người Thương Dịch, đó là một cái thiệp mời sống, tự nhiên không ai dám làm khó xử.

"Cái gì mà là thấp kém?" Phi Phiền tiến lên, che ở trước mặt An Ninh, trong tay cầm một thanh kiếm.

Nhóm nữ tử vẫn còn đang tập trung trên người An Ninh thì lại thấy một công tử tuần tú bước ra, bộ dáng giống như đang hộ giá, không khỏi khẽ nhíu mày, "Người từ đâu đến đây, dám nói chuyện với công chúa như vậy, từ đâu đến thì trở về đó đi!"

Phi Phiền thân là một trong bát tuần, bát tuần chỉ nghe theo lệnh của Thần vương Thương Dịch, nay Phi Phiền lại nhận An Ninh làm chủ nhân, lại có một khắc tinh là Bích Châu, lời nói của ba người này trong mắt hẳn chính là thánh chỉ, ngoại trừ ba người này những người khác, Phi Phiền hẳn cũng không sợ!

Nhóm nữ tử kia vừa nói xong thì kiếm trong tay Phi Phiền liền rút ra khỏi vỏ, thân kiếm sắc bén làm cho người ta sợ, "Người nói ta nên trở về là muốn ta về đâu a?"

Rõ ràng uy hiếp, làm cho nhóm nữ tử sợ tới mức thân thể cũng run run, tránh ở phía sau công chúa Minh Nguyệt, "Người đâu, hộ giá! Mau tới a... Có người muốn đả thương công chúa!"

Nhóm nữ tử kêu to ra tiếng, công chúa Minh Nguyệt cũng cảnh giác lên, nhưng không có ngăn cản hành động của nhóm nữ tử, thị vệ xung quanh nghe thấy động tĩnh, liền chạy tới vây quanh lại, rút đao kiếm ra, tùy thời đợi lệnh, sắc mặt Phi Phiền nhất thời đen sì, cũng nhanh chóng rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh mắt trở nên sắc bén.

Công chúa Minh Nguyệt thấy mọi việc diễn ra như vậy hình như cũng vượt qua mong muốn của nàng, nàng vốn là muốn gây khó dễ An Ninh, chứ cũng không muốn rút đao giăng co, nhưng giờ phút này nàng cũng không còn đường lui nữa, nàng đường đường là công chúa, làm sao có thể tha thứ cho người dám rút kiếm với nàng!

"Đem bọn họ đuổi ra khỏi Vương phủ!" Công chúa Minh Nguyệt mở miệng hạ lệnh, dứt lời, thị vệ liền lập tức tiến lên.

"Đang làm gì ở đây?" Chính lúc này, một thanh âm hùng hậu vang lên, giọng điệu kia rõ ràng ẩn chứa một tia tức giận.

Mọi người nhìn sang hướng người đang tới, Thương Dịch với một bộ cẩm bào màu đen đang hướng tới nơi này, ánh mắt sắc bén, tỏ rõ hắn đang tức giận, ở trong mắt mọi người, Thương Dịch càng đi tới gần, trong lòng Công chúa Minh Nguyệt trong lòng kêu to không tốt, biểu ca Thần vương không thích nhất là người khác trong địa bàn của hắn gây rối, huống chi đây lại là sinh nhật của hắn, khép hờ mi mắt, tiến đến đón, "Biểu ca, Minh Nguyệt phát hiện vài người lạ không được mời mà đến, nên muốn kêu người đuổi ra, sao biểu ca lại đến đây? Việc này cứ giao cho Minh Nguyệt là tốt rồi."

Công chúa Minh Nguyệt vẻ mặt tươi cười lấy lòng, phụ hoàng yêu thương Thần vương biểu ca còn hơn các hoàng tử, cũng hơn công chúa là nàng, dù nàng là một công chúa tự cho mình rất cao, lại có chút kiêu căng nhưng cũng sẽ không chủ động chọc Thần vương tức giận.

Công chúa Minh Nguyệt đi đến trước mặt Thần vương, Thần vương cũng không nhìn nàng một cái, đi qua bên người nàng ta, tiêu sái đứng bên cạnh An Ninh, rất tự nhiên nắm lấy tay An Ninh, ánh mắt tức giận, bây giờ cũng thoáng giãn ra, mọi người thấy hai người có hành động vô cùng thân thiết, đều giật mình, ngay cả Công chúa Minh Nguyệt trong lòng cũng là lộp bộp một chút, kêu to không tốt, nàng nghe nói Thần vương cùng An Ninh qua lại gần nhau, nhưng không dự đoán được, bọn họ lại thân cận như vậy!

Thần vương biểu ca xưa nay không gần nữ sắc, nhưng giờ phút này hắn lại không coi ai ra gì nắm tay An Ninh, này đại biểu cho cái gì, người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được, nhóm nữ tử giật mình, lại càng thêm ghen tị, trông bộ dáng kia của Thần vương, giống như là cực kì che chở cho An Ninh.

"Biểu ca..." Công chúa Minh Nguyệt kéo kéo khóe miệng, phần cao ngạo lúc trước nay đã không còn chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chương 119

Chà chà hum nay được nghỉ nên cho các bạn thêm 1c nữa vậy coi như là bù lại mấy ngày mình chậm trễ

"Minh Nguyệt, người mới vừa nói có người lạ cần phải đuổi ra khỏi Vương phủ, vậy người lạ kia là ai?" Thương Dịch trầm giọng mở miệng, không hề nhìn Công chúa Minh Nguyệt một cái, nhưng thanh âm này cũng lộ ra áp lực vô tận, khiến nhóm nữ tử bị ép không dám nói tiếng nào.

"Này... Này..." Ánh mắt Công chúa Minh Nguyệt lóe ra, bây giờ nàng làm sao dám nói đem An Ninh đuổi ra?

"Thần vương điện hạ, tiểu thư không có thiệp mời, cho nên..." Bích Châu đứng ở một bên chợt mở miệng, vừa dứt lời liền đón lấy một ánh mắt trừng trừng của Công chúa Minh Nguyệt, nhưng Bích Châu một chút cũng không sợ hãi, chê cười, có Thần vương ở trong này, Công chúa Minh Nguyệt rõ ràng là e ngại Thần vương, có Thần vương ở đây, nàng còn lo lắng Công chúa Minh Nguyệt xử nàng thế nào được chứ?

Con người Thương Dịch trừng xuống, cũng không có nói gì, trực tiếp từ trong thắt lưng lấy ra một cái lệnh bài, tự mình cẩn thận cột lên bên hông của An Ninh, mọi người thấy lệnh bài kia, thần sắc trong mắt khác nhau, mọi người vẫn còn đang giật mình khi thấy Thần vương không coi ai ra gì nắm tay An Ninh, nhưng lệnh bài kia... Là lệnh bài tượng trưng cho Thần vương a!

Nó có ý nghĩa gì? Gặp lệnh bài như gặp Thần vương!

Đừng nói là nhóm nữ tử giật mình, ngay cả Sùng Chính đế và hoàng hậu nương nương vừa tới cũng hoảng sợ.

"Dịch nhi, này sợ là không ổn." Sùng Chính đế tiến lên, cao giọng mở miệng, lệnh bài này có ý nghĩa rất lớn, đó là thứ luôn ở trên người Thần vương, Sùng Chính đế tuy rằng rất vui khi thấy Thương Dịch và An Ninh thành chuyện tốt, nhưng Thương Dịch đem lệnh bài này đưa cho An Ninh, chuyện này không khỏi cũng quá nghiêm trọng đi.

An Ninh tự nhiên biết lệnh bài này có ý nghĩa gì, thấy Thương Dịch không chút do dự, trong lòng khẽ nhúc nhích, nàng biết, Thương Dịch là đang che chở cho nàng, hắn đang nói cho mọi người biết, An Ninh nàng dù không có thiệp mời, nhưng vẫn có thể tiến vào Vương phủ, hơn nữa là lúc nào cũng có thể! Không chỉ có như thế, nếu nàng muốn đuổi bất cứ người nào đi thì nàng đều có thể đuổi, thấy lệnh bài như thấy Thần vương, mệnh lệnh của nàng, là đại biểu cho mệnh lệnh của Thương Dịch.

An Ninh nhìn lệnh bài kia, nhìn Thương Dịch, trong lòng một dòng nước ấm chảy qua, nàng cảm giác được mình đang được che chở.

Đợi cho Thương Dịch cột xong lệnh bài, cười vừa lòng, nắm lấy tay An Ninh, xoay người nhìn về phía Sùng Chính đế, "Chất nhi gặp qua cậu, mẹ, chuyện này không có gì là không ổn, là chất nhi không có lo lắng chu toàn, làm cho Ninh Nhi chịu ủy khuất, như vậy lệnh bài này coi như là thiệp mời chất nhi đưa cho Ninh Nhi đi."

Ý tứ của Thương Dịch rất rõ ràng bất quá, cái hắn gọi là "thiệp mời" cũng không giới hạn ở trong tiệc sinh nhật lần này a! Hắn là trước mặt những người

này, mời An Ninh tùy thời có thể tiến vào Phủ Thần vương của hần!

Sùng Chính híp mắt lại, có chút suy nghĩ nhìn An Ninh một hồi lâu, thần sắc cao thâm kia làm cho người ta đoán không ra, sau một lát, rốt cuộc Sùng Chính để cũng phát ra một tiếng cười sang sảng, "Cũng tốt, nếu là tâm ý của Dịch nhi, Ninh Nhi cũng không nên từ chối a!"

An Ninh giật mình, ý tứ của Sùng Chính để, nàng tự nhiên là hiểu được, tuy rằng giọng điệu của hần ôn hòa, nhưng uy hiếp trong lời nói không thoát được lỗ tai của An Ninh lỗ tai, khấp hờ mắt, khoe miệng An Ninh giờ lên, nhưng cũng không nói câu nào.

Hoàng hậu theo sát hoàng thượng chạy tới cùng với Nam Cung Thiên Duệ cũng vừa đem hết một màn ở đây xem ở trong mắt, ánh mắt dừng lại ở trên người An Ninh, tay theo bản năng nắm chặt thành nắm đấm, nhú chặt lông mày lại, Ninh Nhi... Thương Dịch thích Ninh Nhi, mà Ninh Nhi thì sao? Lòng của nàng có phải hay không đã ở trên người Thương Dịch?

Nhìn Ninh Nhi bị nắm tay Thương Dịch, Ninh Nhi không phải là nữ tử tùy tiện, nàng có thể ngầm đồng ý Thương Dịch đối với nàng làm ra hành động như vậy, nghĩ đến lòng của nàng...

Nghĩ đến đây, trong lòng Nam Cung Thiên Duệ đau xót, nhắm mắt lại, xoay người không nhìn tới một màn khiến nội tâm hần đau đớn, mà Nam Cung Ngạn bên cạnh hần cũng khẽ nhú mày, tâm tư của con mình, hần làm sao có thể không rõ? Trong lòng Thiên Duệ vẫn luôn có một nữ tử, lúc trước ông cũng không biết người đó là ai, mặc dù trước kia nghe được một ít lời đồn, nhưng ông cũng không quá tin, nhưng xem ánh mắt đau xót của Thiên Duệ giờ phút này, Nam Cung Ngạn nếu còn nhìn không ra nàng kia là ai, thì ông cũng không thể làm gia chủ của Nam Cung gia nữa.

Phát hiện này làm cho Nam Cung Ngạn theo bản năng nhìn An Ninh nhiều thêm một chút, nhị tiểu thư hầu phủ An Ninh tiểu thư sao?

Lập tức, ánh mắt ông dừng lại ở trên người Thương Dịch, gương mặt của hần cùng với người kia có mười phần giống nhau, lại khơi dậy cơn sóng trong lòng ông, nghĩ đến cái gì, Nam Cung Ngạn liền hạ tầm mắt xuống, con người lão luyện xẹt qua một chút âm trầm, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy.

Nam Cung Ngạn thân là gia chủ Nam Cung gia, đứng thứ hai trong tứ đại thế gia, gần với Lâm gia, sự đa mưu túc trí của ông là không thể khinh thường, cũng chỉ có đôi mắt với chuyện của trưởng công chúa Chiêu Dương, ông mới có thể không thể không chế được như vậy, lúc ông tập trung suy nghĩ thì nghiêm nhiên là một lão hồ li.

Vỗ nhẹ lên vai Nam Cung Thiên Duệ, thấp giọng nói, "Thần vương điện hạ cùng hầu phủ nhị tiểu thư An Ninh đương nhiên rất xứng đôi, nhưng trên đời này có rất nhiều chuyện sẽ xảy ra, hôm nay như vậy, đến ngày mai, có lẽ sẽ khác, người là một tướng quân, ở trên chiến trường người đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không người có thể địch, hôm nay hồi kinh, người so với bất cứ ai ở bất cứ phương diện nào cũng không hề thua kém, nếu thích thì hãy dốc toàn lực đi tranh thủ, nếu người ngay cả tranh thủ cũng không dám, như vậy liền chỉ có một kết cục là thất bại, không đánh mà thua, đây là tác phong của một tướng quân nên có sao?"

Năm đó, ông nghĩ rằng ông cùng với Chiêu Dương thành thân đã là chuyện rất chắc chắn, nhưng ai có thể đoán được sẽ xuất hiện một chuyện xấu như vậy, làm thay đổi cuộc đời của ông?

"Nhưng là..." Nam Cung Thiên Duệ giật mình, nhìn về phía phụ thân của mình, bản thân mình nhưng lại bị phụ thân xem thấu tâm tư, hần biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

"Không có nhưng nhị gì hết, bước ra một bước, người liền thành công một nửa." Nam Cung Ngạn đánh gãy lời nói của con trai, thanh âm trầm thấp giọng một chút, tiếp tục nói,

"Chẳng lẽ con ta hy vọng nhìn người con gái con yêu, vì người khác sinh nhi dục nữ sao? Con xác định nổi thống khổ đó con có thể chịu được?"

Ông là người từng trải, mấy năm nay ông làm sao có thể bước tiếp được, chỉ có bản thân ông mới biết được.

Con người của Nam Cung Thiên Duệ híp lại, hần có thể bước ra từng bước này sao? Nguyên bản hần thầm nghĩ bảo vệ, canh giữ ở phía sau Ninh Nhi, chỉ cần lúc nàng cần hần, hần nhất định sẽ phản đấu quên mình che ở trước mặt của nàng, nếu tranh thủ, hần có năng lực tranh thủ được sao?

Nếu tranh thủ được, như vậy hần sẽ không cần vĩnh viễn chỉ nhìn đến bóng dáng của nàng, sẽ giống như hai người yêu nhau, đứng ở bên cạnh nàng, giống Thương Dịch đang nắm tay An Ninh giờ phút này!

Này quả thật là dụ hoặc không nhỏ!

Nam Cung Ngạn ý vị thâm trường nhìn Nam Cung Thiên Duệ một cái, nhưng không có nói thêm cái gì, ông biết, lời nói của ông giống như quăng một cục đá vào trong lòng của Nam Cung Thiên Duệ, khơi dậy cơn sóng, về phần có thể thành công hay không, như vậy phải xem sau này.

Phụ tử hai người nói chuyện chỉ có phụ tử hai người biết được, mà bên này, Thương Dịch vẫn như trước nắm tay An Ninh, đột nhiên, trong ánh mắt hần có một tia hần ý, lạnh giọng mở miệng, "Mình Nguyệt, người vợ và đi như vậy, là muốn đi đâu?"

Thương Dịch vừa nói xong, tầm mắt của mọi người đều theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của Công chúa Minh Nguyệt, lúc này Công chúa Minh Nguyệt cũng đã không còn đứng ở vị trí lúc này nữa, mọi người thật vất vả tìm được, lại phát hiện công chúa Minh Nguyệt thật cẩn thận bước từng bước, tựa hồ là sợ kinh động đến ai, nghe thấy Thương Dịch đột nhiên gọi tên của nàng, trong lòng Minh Nguyệt lộ bộ một chút, âm thầm thấp rủa: giờ thì tốt lắm, ngay cả lên đi cũng không được!

Xoay người, Công chúa Minh Nguyệt xả ra một nụ cười, vẻ mặt lấy lòng, "Biểu ca... Cái kia... Người thì có ba cái gấp thôi..."

"Vội vã chạy trốn sao?" Thương Dịch cũng không để ý đến nàng ta đang lấy lòng mình, Minh Nguyệt kiêu căng, nhưng chung quy vẫn là biểu muội của hắn, ngày thường nàng làm những việc này hắn cũng không để ý, nhưng hôm nay, nàng ở Phủ Thần vương khi dễ An Ninh, hắn tự nhiên sẽ không để nàng ta được tốt như vậy.

Sắc mặt Công chúa Minh Nguyệt cứng đờ, biểu ca nhưng lại không nể mặt nàng như vậy, nhìn về phía phụ hoàng mẫu hậu cầu cứu, lại chỉ thấy bọn họ nhắm mắt lại, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, thầm nghĩ trong lòng: hôm nay vận khí của nàng sao lại kém như vậy, phụ hoàng không giúp mình còn chưa tính, nhưng mẫu hậu cũng...

Hoàng hậu nương nương sở dĩ không nhúng tay, là vì bà biết, Thương Dịch sẽ chỉ cho Minh Nguyệt một chút giáo huấn, sẽ không thương tổn đến con bé, dù sao cũng là người một nhà, huống hồ, cũng nên có người giáo huấn Minh Nguyệt một chút!

"Công chúa Minh Nguyệt nói muốn đuổi người không liên quan đi, chúng ta có phải hay không nên nhìn xem ai là người không liên quan không?" Mâu quang Thương Dịch sắc bén, trên người phát ra uy nghiêm, thậm chí so với Sùng Chính đế còn muốn đặc hơn rất nhiều.

Sắc mặt Công chúa Minh Nguyệt khê biến, mới vừa rồi "Người không liên quan", lại biến thành chủ tử một cách nhanh chóng, nhìn nhìn An Ninh, chỉ thấy nàng như trước dịu dàng cười, đoán không ra ý định của nàng, Công chúa Minh Nguyệt tự biết mới vừa rồi đắc tội An Ninh, nên bây giờ phải cho biểu ca một lời giải thích, trong đầu rất nhanh chuyển động, nghĩ biện pháp thoát thân.

Đột nhiên, con ngươi của Công chúa Minh Nguyệt sáng lên, ngừng đầu ưỡn ngực, bước đi đến bên trong đám người, đối mặt mới nhóm nữ tử lúc nãy đi phía sau mình, lớn tiếng mở miệng, "Đem thiệp mời trong tay các người lấy ra!"

Hành động này của Công chúa Minh Nguyệt, nhất thời làm cho nhóm nữ tử đằng sau choáng váng.

Thiệp mời của các nàng? Các nàng đều do phụ thân mang vào, làm sao có thiệp mời?

"Như thế nào? Không lấy ra được sao? Nếu không có, thì bản thân hãy tự bước ra khỏi phủ Thần vương, hay là để bản công chúa kêu người đưa các người ra ngoài?" Công chúa Minh Nguyệt cất cao giọng, giọng điệu lại sắc bén.

Nhóm nữ tử bị Công chúa Minh Nguyệt dọa, nhất thời mất phương hướng, nhưng rất nhanh cũng hiểu được ý đồ của Công chúa Minh Nguyệt, nàng ta là muốn dùng các nàng để báo cáo công tác với Thần vương điện hạ!

Nhưng các nàng hiểu được thì như thế nào? Công chúa Minh Nguyệt đường đường là kim chi ngọc diệp, nếu là cãi lời của nàng, không chừng lại càng phải chịu thêm tội! Công chúa Minh Nguyệt này thủ đoạn trừng trệ cung nữ trong cung các nàng đã nghe nói qua, ai muốn chọc tới sát tính này?!

Nhóm nữ tử tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn không thể không phục phục thân, đi qua hướng cửa của Phủ Thần vương...

"Biểu ca, người không liên quan, Minh Nguyệt đều đã giải quyết." Công chúa Minh Nguyệt cao giọng mở miệng, mang theo vài phần đắc ý, như thế này biểu ca nên vừa lòng đi!

"Nga? Giải quyết?" Thương Dịch mâu quang vi liễm, góc độ của An Ninh vừa vận nhìn thấy được tinh quang nơi đáy mắt của hắn, quả nhiên, nghe được giọng nói của Thương Dịch "Minh Nguyệt công chúa, của người đâu?"

Oanh một tiếng, đầu của Công chúa Minh Nguyệt nháy mắt trống rỗng, của nàng đâu? Đúng vậy, của nàng đâu? Nhưng có trời mới biết, nàng cũng là không có thiệp mời, nàng là biểu muội của Thần vương, lại đi theo phụ hoàng cùng mẫu hậu cùng đến, dù là không có thiệp mời, nhưng ai dám ngăn nàng? Nhưng là...

Mọi người thấy gương mặt ghen uất của Công chúa Minh Nguyệt, nhin không được buồn cười, Công chúa Minh Nguyệt là không lấy ra được thiệp mời a!

"Như thế nào? Không lấy ra được sao? Nếu không có, thì bản thân hãy tự bước ra khỏi phủ Thần vương, hay là để bản vương kêu người đưa công chúa Minh nguyệt ra ngoài." Thương Dịch nói lại lời nói mới vừa rồi Công chúa Minh Nguyệt dùng để đuổi nhóm nữ tử đi, từng chữ từng chữ trả lại cho nàng ta.

Lúc này sắc mặt của Công chúa Minh Nguyệt sớm đã là một trận xanh một trận trắng, nhìn nhìn hoàng thượng hoàng hậu, "Phụ hoàng, mẫu hậu..."

Biểu ca ngay cả nàng đều đuổi đi thật sao sao?

Hoàng hậu nương nương cũng không dự đoán được Thương Dịch ngay cả Công chúa Minh Nguyệt cũng muốn đuổi ra, bất quá đối mặt với sự cầu cứu của Minh Nguyệt, nàng cũng không có mở miệng, ý tứ rõ ràng bất quá, nàng là từ ý tứ của Thương Dịch mà ra.

Công chúa Minh Nguyệt thấy không có người giúp nàng, phần hận chà chà chân, dù là không muốn, nàng cũng chỉ có thể rời đi nơi này, lúc này mặt mũi của nàng đã mất hết! Nếu người khác dám đối với nàng như vậy, nàng sớm đã đem hấn chém đầu, nhưng trước mắt là Thần vương, dù là nàng cũng không thể trêu vào. (Như vậy mọi người cũng thỏa lòng nhá, anh Dịch nhà ta là vô đối nha)

An Ninh thấy bộ dáng Công chúa Minh Nguyệt tức giận mà không dám xả, trong lòng thấy vui sướng, Công chúa Minh Nguyệt này xưa nay kiêu căng, sợ cũng chỉ có Thương Dịch mới có thể làm cho nàng kiêng kị như vậy đi!

"Địch nhi a, bao che khuyết điểm như vậy là không được a!" Sùng Chính đế cố ý mở miệng, nhìn thoáng qua An Ninh, ha ha cười ra tiếng, ngay cả mặt mũi của Công chúa Minh Nguyệt cũng không cho, sự dè dặt của Thương Địch đối với An Ninh, tựa hồ vượt qua dự tính của ông.

Khóe miệng Thương Địch khẽ nhếch, chấp tay làm một lễ với Sùng Chính đế, "Cậu, mợ, nơi này liền giao cho hai vị !"

Dứt lời, không đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, liền nắm tay An Ninh, không chút kiêng dè mang theo nàng đi tới một hướng khác, phía sau trừ bỏ vài người thân sắc cứng ngắc, thì đều là vẻ mặt ái muội nhìn bóng dáng hai người.

An Ninh cảm nhận được những ánh mắt này, cùng với những tiếng bàn tán ái muội phía sau, gương mặt đỏ lên, tim đập càng nhanh, Thương Địch... Nắm tay nàng rồi đi như vậy, người khác nhìn thấy lại thêm hiểu lầm.

Nhưng giờ phút này, nàng cũng chỉ có thể mặc cho Thương Địch lôi kéo, thẳng đến khi đi được hồi lâu, khi An Ninh vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

"Ninh Nhi..." thanh âm của Thương Địch chợt vang lên trên đỉnh đầu, vì nhịp tim đang đập rối loạn nên An Ninh không có nhận thấy trong thanh âm kia lộ ra một tia khác thường, An Ninh ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng lại, thì gương mặt tuần mỹ vô trù kia liền ở trước mắt chậm rãi phóng đại, hai mắt tràn ngập linh khí của nàng nháy mắt liên trùng lớn lên.

Một tay Thương Địch nhẹ nhàng ấn cái ót của An Ninh, một tay đem thân thể mềm mại của nàng kéo vào lòng mình, sau đó, thật cẩn thận hôn môi của nàng...(oa oa cuối cùng cũng hôn rồi *tun hoa**tung hoa*, cả một chương dài cuối cùng kiss đúng dòng cuối)

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thẳng thắn thành khẩn nói cho nàng biết bí mật dưới đáy lòng

Edit & Beta: vittm

Giờ phút này An Ninh thấy mình như người si (ngốc), đôi môi của Thương Địch như nham thạch nham thạch nóng chảy hòa tan nàng, nàng lúc này, chỉ cảm thấy toàn thân mình như nhũn ra, trước mắt bao phủ sương mù, có chút không tỉnh táo, hai môi kề cận một chỗ, nhiệt độ theo đôi môi truyền đến, vẫn lan tràn, nhanh chóng lan đến toàn thân.

Thương Địch kim lòng không được cảm thụ đôi môi mang cảm giác mê người kia mát lạnh như thạch, một tay kia khẽ xoa vòng eo mảnh khảnh của nàng, chạm vào vòng eo mê người kia, thần trí có chút گیết mình, vội buông An Ninh trong tay ra, rời khỏi môi nàng, Thương Địch mau chóng lui nhanh về phía sau, giống như sợ rằng chính mình nếu không buông tay, thì sẽ không chỉ đơn giản là một cái hôn đơn thuần mà thôi.

Trên mặt An Ninh đã đỏ một mảng như lửa, mười lăm tuổi cơ thể đã phát dục tốt rồi, có lẽ có lổm đầy đủ, bởi vì hô hấp không đều mà phập phồng, giống như vẫn đang hưởng thụ nụ hôn vừa rồi, tuy rằng chỉ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng đối với nàng mà nói, lại mang đến rung động không thể tưởng tượng được.

Tay khẽ vuốt hơi ẩm hần còn lưu lại trên môi, bàn thần hồi lâu, tim nàng đập bình bịch mãi không thể bình ổn lại.

Cũng giống như nàng, Thương Địch cũng hết sức hoảng hồn trước màn thân mật vừa rồi, xưa nay hần chưa bao giờ đem tâm tư đặt ở trên người nữ sắc, đối với An Ninh, hần thích nữ tử trí tuệ như nàng, càng muốn che chở nàng, muốn cả đời đều được cùng nàng ở một chỗ, nhưng lại chưa từng sinh ra ý nghĩ gì quá phận, dù chỉ là dặt tay, hần cũng hiểu được đây là cực hạn, trong lòng hần cũng đã thập phần thỏa mãn, nhưng là... Mới vừa rồi nhìn nàng thẹn thùng, hần lại không kim được lòng mà hôn nàng, mà cái hôn vừa rồi lại chứng minh với hần rằng, hần không phải là không muốn cùng nàng thân mật, nếu không muốn nói là rất thích.

Nghĩ đến xúc cảm đụng chạm vừa rồi, xoát một cái mặt chàng cũng đỏ bừng, ý thức được chính mình vừa rồi hình như có chút lỗ mãng, đường đột giai nhân, Ninh Nhi sẽ đánh giá hần như thế nào?

Ninh Nhi... Mới vừa rồi ta... Ta... - Thương Địch vội vàng giải thích, vừa rồi hần là kim lòng không đậu mới có thể...

Nhưng chính lúc này, cửa bị đẩy ra, Tô Cầm nhìn thấy hai người đều ở đây, liền mở miệng cười nói:

- Thương Địch, ngươi thế nhưng trở về thư phòng, khó trách ta tìm không thấy... A, Nhị tiểu thư cũng ở đây, làm sao thế? Mặt sao lại hồng như vậy?

Tô Cầm vừa ly khai trong chốc lát, đương nhiên không nhìn thấy được chuyện phát sinh vừa rồi ở trong viện, cũng không biết An Ninh đã đến Vương phủ, giờ phút này nhìn thấy An Ninh, tâm tình hần sung sướng đến cực điểm.

An Ninh khẽ nhủ mảy, lúc này mới ý thức được, bất tri bất giác(vô thức) nàng đã đến giữa thư phòng, xem ra là thư phòng Thương Địch.

Tô Cầm hỏi han lại làm cho An Ninh thấy quẩn quẩn, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, An Ninh lại hận không thể có cái lỗ nẻ cho nàng chui xuống..

Có phải bị bệnh hay không? Muốn tìm đại phu nhìn xem không? - Ngày thường cho dù Tô Cầm thông minh, nhưng giờ phút này cũng không thấy rõ được tình huống, quan tâm hỏi thăm, đang muốn tới gần An Ninh thì lại bị Thương Dịch ngăn trở.

Thương Dịch đem An Ninh ôm ở trước ngực, đưa lưng về phía Tô Cầm, ngăn cách Tô Cầm đến gần, thấy An Ninh ngay cả thùy tai cùng cẳng cổ trắng nõn cũng hồng thắm, trong lòng say mê đồng thời cũng không khỏi âm thầm ảo não, mới vừa rồi hắn có phải đã làm sai? Ninh Nhi có thể hay không tức giận? Mấy vấn đề này cứ xoay vòng ở trong đầu Thương Dịch, không được, hắn muốn giải thích, dù là Ninh Nhi có trách mình, trừng phạt chính mình, hắn cũng mong muốn được nàng tha thứ!

Cánh tay dài ôm trọn lấy nàng, vững vàng ôm lưng áo nàng, bất quá lúc này đây, bàn tay hắn cũng không dám đi xuống dù chỉ mấy may, an phận uất ức đặt cạnh thắt lưng, lại cố ý đặt ở chỗ đai lưng dày rộng, sợ khiến An Ninh càng không thích.

An Ninh cảm nhận được động tác của hắn, trong nháy mắt bị hắn mang theo ra khỏi thư phòng, bay lên trời, lướt qua tường cao, song song bay ra Thần vương phủ... (anh cứ như người chim...)

Phía sau Tô Cầm thấy hai người hình như đang cố né tránh hắn, trên mặt một mảnh mặt mày đuổi theo ra khỏi thư phòng:

- Này, Thương Dịch, các người chạy cái gì? Ta có phải ăn thịt người đâu, chạy cái gì vậy!

Hắn vừa mới nhìn thấy An Ninh thì lại bị Thương Dịch mang nàng đi, cũng không cần phải che chở như thế chứ!

Đột nhiên, Tô Cầm ngẩn ra, trong nháy mắt tâm thần như được khai sáng, cặp mắt hoa đào phút chốc tròn to, nhìn phương hướng Thương Dịch cùng An Ninh biến mất, miệng mở lớn, vẻ mặt xấu hổ...

Thế nhưng... Nghĩ đến hành động của mình vừa rồi, cũng khó trách Thương Dịch lại đem An Ninh che chở, hắn tự xưng là thông minh, ngay cả chút nhãn lực ấy cũng không có, mới vừa rồi đáng về An Ninh rõ ràng là xấu hổ đến kỳ cục, có cái gì có thể làm cho một An Ninh luôn trấn định tự tại lại ngượng ngùng như vậy?

Cô nam quả nữ chung sống một chỗ, nữ tử lại là người nam tử thích, chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ, cũng hiểu được chuyện gì vừa xảy ra !

Tô Cầm a Tô Cầm, người thật sự là không có mắt, vừa rồi chắc không phải là phá hủy chuyện tốt của huynh đệ chứ?- Tô Cầm ảo não ní non, thu lại chột phiến(quat) đánh thật mạnh lên cửa, nhưng đến giây tiếp theo, trong lòng cũng là hơn một tia mất mát, nhìn nơi bóng người đã muốn tiêu thất, âm thầm thở dài.

Mà lúc này, An Ninh đang tựa vào trong lòng Thương Dịch, nguyên lai thân thể cứng ngắt, sớm đã thả lỏng trở lại, nàng vừa từ trong cái hôn vừa rồi hoàn hồn lại, dọc theo đường đi, Thương Dịch khấn trương nàng cũng xem ở trong mắt, cho đến khi hai người rơi xuống đất, An Ninh mới từ trong lòng hắn đi ra.

Ôn hương nhuyễn ngọc(thân thể mềm mại thơm ngát) trong lòng rồi đi, Thương Dịch có chút buồn bã, nghĩ đến chính mình còn thiếu An Ninh một lời giải thích, liền mở miệng:

- Ninh Nhi, mới vừa rồi là ta không tốt, là ta mạo phạm nàng, ta chỉ là... Kim lòng không được...

Một câu “kim lòng không được”, làm cho mặt An Ninh cười đỏ hồng, nhưng lúc này so với vừa rồi nàng trấn định hơn vài phần, nàng không biết là hành động vừa rồi là mạo phạm, chắc là phản ứng của mình làm cho hắn lo lắng, bất quá, nghĩ đến chính mình mới vừa rồi hết sức quẩn bách, An Ninh cũng không muốn dễ dàng buông tha cho người khởi xướng, khề cụp mắt:

Thần vương điện hạ đối với ai cũng kim lòng không được như vậy sao?

Trong lời nói ả ả bao hàm hờn giận, làm cho mi tâm Thương Dịch hơi nhíu, tâm lại khấn trương lên, cho tới bây giờ hắn chưa từng để ý đến cảm thụ của người khác, chính mình quả thật là chọc nàng tức giận a!

Phải như thế nào nàng mới có thể tha thứ ta?- Thương Dịch còn thật sự nhìn vào mắt An Ninh, trong mắt kiên định, cho dù nàng nói cái gì đi chăng nữa, hắn cũng dốc hết sức hoàn thành .

An Ninh mâu quang(đôi mắt) hơi đỏ, để ý thấy bây giờ bọn họ đã ở trong “tơ bông tiêu trúc”, nghĩ đến điều gì đó, chống lại tầm mắt Thương Dịch:

-Nói cho ta biết một bí mật của người được không?

Nàng cũng không nghĩ muốn tìm hiểu bí mật của hắn, nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, nàng lại cải biến tâm ý, nàng muốn biết về hắn càng nhiều chuyện càng tốt, nghĩ đến hôm qua đang nghe “vũ hiền được lư” phát hiện được thái độ thất thường của Thương Dịch, lúc này An Ninh không muốn lại tiếp tục bỏ qua.

Thân thể Thương Dịch khẽ giật mình, một cỗ lệ khí từ trên người hắn phát ra, hai mắt quẩn quanh rất nhiều bi thương cùng phần hận.

An Ninh tiến lên cầm lấy tay hắn, giống như muốn truyền cho hắn lực lượng, cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay, Thương Dịch nhắm mắt lại, thân

thể vẫn như trước ần ần run run, An Ninh nhìn trên mặt hấn biểu tình phức tạp, rối cực, không biết qua bao lâu, thanh âm trên đỉnh đầu nàng mới vang lên.

- Người có biết thân phận của ta, trong cơ thể của ta chảy dòng máu của hoàng thất Bắc Yên, ở bên trong hoàng cung Bắc Yên, thứ duy nhất thuần khiết, chỉ có mẫu thân của ta, mẫu thân hiểu rõ nhất chính là ta, từ sau khi ta sinh ra, mẫu thân cũng không cho ta rời khỏi phạm vi của nàng, dù là buổi tối, nàng cũng giữ ta bên cạnh, nàng nói, ta là nàng sinh mệnh của nàng, là bảo bối quý giá nhất mà ông trời ban cho nàng. Vì ta, nàng cự tuyệt thị tẩm, không chỉ một lần chọc người nọ giận dữ, ta biết mẫu thân không tiếc làm tức giận người nọ chỉ vì để bảo vệ ta, là vì nàng sợ hãi nàng một khi ta rời khỏi bên người nàng, những người đó sẽ có cơ hội hạ độc thủ, nhưng là, nàng bảo vệ ta, chính mình lại..."

Nói đến đây, Thương Dịch dừng lại một chút, tựa hồ bị áp lực cái gì đó.

- Năm ấy ta tám tuổi, mẫu thân gói đầu trong lòng ta, nàng nhìn ta, cười vớ tai, cười giống như một đứa nhỏ, ta biết, khi đó nàng đang cố gắng phải nhớ lấy ta, trong bốn mươi chín ngày, đều là như thế, lúc bắt đầu còn nhớ rõ người nàng từng qua lại, nhớ rõ nàng vẫn là Chiêu Dương trưởng công chúa, nhưng càng về sau, người nàng quên càng nhiều, ta biết, nàng tham niệm nhìn ta như vậy, là không muốn mình quên mất ta, cho đến khi chết, nàng vẫn nhìn ta như cũ...

Ta tận mắt nhìn thấy nàng thống khổ, nhìn nàng chậm rãi quên rất nhiều sự tình, nhìn nàng trong mắt có tia không tha, nhưng là ta lại không có cách nào có thể cứu nàng, ta hận chính mình, vì sao không thể bảo hộ mẫu thân? Vì sao chỉ có thể trở mặt nhìn nàng rời xa khỏi ta? Ta càng hận hoàng thất Bắc Yên, hận tam đại vọng môn Bắc Yên, mẫu thân ta cũng chỉ là một nữ tử tầm thường mà thôi, vì sao bọn họ không dung được mẫu thân, lại càng muốn đuổi tận giết tuyệt! Còn dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy đối đãi nàng! Ngày hôm qua ta mới biết được, cái loại độc này, đúng là không có giải được!

Thương Dịch nói ra thập phần bình tĩnh, giống như trong miệng hấn chỉ là đang kể chuyện xưa, cùng hấn không có quan hệ, nhưng chính là bình tĩnh như vậy, cũng làm trong lòng An Bình rung động, liên tưởng đến rất nhiều sự tình, giờ phút này nàng cũng hiểu được.

Vì sao Thương Dịch bởi vì độc “thất tinh hải đường” mà cảm xúc dao động, nguyên lai là bởi vì Chiêu Dương trưởng công chúa chết dưới độc “thất tinh hải đường”!

Nghĩ đến trong “độc điển” ghi lại về “thất tinh hải đường”, loại độc này, vô sắc vô vị, người trúng không dễ phát hiện, trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, người trúng độc sẽ ở trong thống khổ, chậm rãi quên đi trí nhớ mình sở hữu, trước phá hủy tâm trí con người, sau lại phá hủy thân thể họ, cho đến khi người nọ chết, thân thể bị tàn phá cũng là lúc, người cũng biến thành si nhi.(người ngốc)

An Ninh nắm thật chặt tay Thương Dịch, tận mắt chính mình mẫu thân bị hại chết, thống khổ cùng hận thù như vậy, nàng cũng không xa lạ, nhưng nàng thật không ngờ, Chiêu Dương trưởng công chúa lại chết như thế!

-Một đêm kia, mưa sa gió giật, ta ôm thi thể mẫu thân, ngay trong tấm cung của mẫu thân, người kia-Bắc Yên hoàng đế sau khi mẫu thân ta tắt thở khoảng một nén nhang thì hấn liền đến đây, hấn thậm chí không có liếc mắt một cái thi thể mẫu thân, liền sai người đem ta cùng mẫu thân tách ra, hạ lệnh đem ta ngay lập tức khu trục cả đêm.

Ta không cần hoàng tử gì cả, lại càng không sợ bị hấn khu trục, nhưng ta muốn mẫu thân, cho dù là thi thể mẫu thân, ta cũng muốn mang đi, nhưng là, hấn lại không để ý tới ý nguyện của ta, tự tay kéo ta, đem ta tha ra bên ngoài tấm cung mẫu thân, ta trở mặt nhìn ta cùng mẫu thân khoảng cách càng ngày càng xa, ta hận, hận hấn vì sao tàn nhẫn như vậy, bọn họ hại mẫu thân, ngay cả thi thể cũng không cho ta mang đi.

Thanh âm cùng thân thể hấn đều ần ần bắt đầu run run, vừa mở mắt, hận thù trong mắt càng đặc hơn kịch liệt thiêu đốt hấn, An Ninh rung động thật nhiều, đó là đau lòng, đau lòng nam hài tám tuổi kia, khi mẫu thân của nàng chết, chính mình đã mười hai tuổi, mà Thương Dịch khi đó, lại chỉ có tám tuổi, một đứa nhỏ 8 tuổi phải thừa nhận tang mẫu cùng nỗi đau cừu hận sát nẫu, là kiện chuyện tình tàn nhẫn cỡ nào!

Vừa tám tuổi, vừa mới tang mẫu, liền bị phụ thân thân sinh tự tay khu trục, khi đó hấn, như thế nào đi ra khỏi Bắc Yên quốc?

Nhớ tới hoàng đế Bắc Yên, ngày ấy ở trước linh vị Chiêu Dương trưởng công chúa, nàng nhìn ra được hấn đối với Chiêu Dương trưởng công chúa có tình nghĩa, vừa vặn cũng là phụ thân, hấn như thế nào có thể hạ được nhẫn tâm như thế đối với con mình?!

Từ khi đó trở đi, ta liền thề, sẽ vì mẫu thân báo thù, hoàng thất Bắc Yên, tam đại vọng môn Bắc Yên, một ngày nào đó, Thương Dịch ta sẽ có ngày xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đó là lúc bọn họ phải trả giá đại giới! - Thương Dịch hận thù trong mắt giờ phút này đã chuyển thành kiên định, vì một ngày nào đó, nhiều năm như vậy, hấn không ngừng làm chuẩn bị, hấn muốn đủ cường đại, cường đại đến có thể phá hủy hoàng thất cùng với tam đại vọng môn Bắc Yên.

An Ninh biết, Phượng gia, Chiêm gia, mặc gia-tam đại vọng môn cùng hoàng thất Bắc Yên chế hành lẫn nhau, cừu gia của Thương Dịch lại bao gồm cả bốn gia tộc cường đại nhất, có thể nghĩ, muốn báo này cừu, không phải là chuyện dễ.Nghĩ đến kiếp trước, sau khi Thương Dịch trở về Bắc Yên quốc, nàng lục tục nghe được bên kia truyền về tin tức, An Ninh nắm tay hấn thật chặt:

-Một ngày này, sẽ không quá xa!

Nghe được thanh âm An Ninh, biểu tình trên mặt Thương Dịch nhu hòa một chút, khẽ nắm tay An Ninh:

Đúng, một ngày này sẽ không quá xa!

Vừa mới không lâu, hấn cùng Tô Cầm đã bí mật đi một chuyến vào trong Bắc Yên, chính vì muốn làm lớn mạnh lực lượng của chính mình, vì một ngày

này đến sớm một chút, hấn sớm đã làm chuẩn bị, hấn cũng hy vọng sớm báo được cừu, khi đó, hấn mới có thể cho An Ninh một hạnh phúc đầy đủ.

Mặc kệ nàng đối với mình tâm ý như thế nào, hấn cũng đều phải chặt chẽ bắt lấy nàng, hơn mười năm trước, hấn vô lực không thể bắt lấy mẫu thân, phải nhìn mẫu thân chết ở trong lòng chính mình, bây giờ đối với An Ninh, vô luận thế nào đi chăng nữa hấn cũng sẽ không buông tay nàng, cho dù nàng không thương mình, hấn cũng muốn cố gắng làm cho nàng yêu!

Theo ta đi đến một nơi! - Thương Dịch mở miệng, giọng điệu kiên cố.

An Ninh gật đầu, không có chút do dự, đợi cho đến khi hai người đến nơi, trong lòng nàng mới hơn một tia hiểu rõ, đây chính là Thiên Linh tự, Thương Dịch mang nàng tới nơi này, hấn là...

Không bao lâu sau, hai người liền đến nơi chuyên môn sắp đặt linh vị, trong đó có linh vị của Chiêu Dương trưởng công chúa, lại đến đây lần nữa, tâm tình của An Ninh so với lần trước có chút bất đồng, nàng cũng thực giật mình, không ngờ Thương Dịch lại mang nàng tới nơi này.

Ở trong mắt dân chúng Đông Tần, Chiêu Dương trưởng công chúa cao quý thánh khiết, giống như tiên nữ tồn tại, ai lại có thể có thể dự đoán được, người được toàn bộ Đông Tần quốc kính ngưỡng Chiêu Dương trưởng công chúa sau khi xa giả Bắc Yên, vận mệnh thế nhưng lại thế thảm như vậy.

Nghĩ đến ngày ấy chính mình ở trong này vụng trộm nghe được nội dung cuộc nói chuyện, Nam Cung ngân cùng Bắc Yên hoàng đế, trong hai nam nhân này, người Chiêu Dương trưởng công chúa chân chính yêu rất cuộc là ai?

Nương, Dịch nhi đến thăm ngươi, còn dẫn theo một người, người nhất định sẽ thích nàng. Thương Dịch quỳ gối trước linh vị Chiêu Dương trưởng công chúa, ở trong này, hấn không còn lạnh lùng như xưa, cùng với vừa rồi cả người tràn ngập hận ý thì ôn hòa hơn rất nhiều, hôm qua hấn đã quyết định mang An Ninh tới gặp mẫu thân.

An Ninh đi theo quỳ gối bên cạnh Thương Dịch, đối với linh vị cung kính lạ, nhìn linh vị kia, Thương Dịch hấn tất nhiên không biết chính mình đã từng tới nơi này, nghĩ đến người lần trước đến gặp phải, Thương Dịch hận Bắc Yên hoàng đế như vậy, nếu hấn biết được mình từng ở trong này gặp qua hấn(hoàng đế BY), còn đáp ứng giúp hấn một việc, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào?

An Ninh là người thông minh, việc không nên nói, nàng sẽ không nói, điều này cũng là vì tốt cho Thương Dịch.

Năm đó, nương từng nói với ta, nếu là gặp được nữ tử mình thích, nhất định phải dẫn đến cho nương nhìn, nương, hôm nay Dịch nhi liền thực hiện hứa hẹn đây. - Thương Dịch cũng không kiêng dè, đối với việc mình thích An Ninh, trải qua chuyện vừa rồi đối với chiều sâu nhận thức trong nội tâm hấn cũng đã hiểu rõ, hấn sẽ không cố ý che dấu cái gì, hấn thích An Ninh, thậm chí thích kia đã muốn biến thành yêu.

An Ninh nghe hấn nói như thế, tim đập lộn (đập loạn), nghĩ đến cái hôn vừa rồi cùng xúc động trong lòng, trên mặt An Ninh cũng hiện ra một tia kiên định:

- Trưởng công chúa, ngươi yên tâm, Ninh Nhi sẽ thay ngươi chiếu cố Thương Dịch.

Việc này đối nàng mà nói, đã là thập phần trọng hứa hẹn.

Thương Dịch trong lòng vừa động, trong mắt lại có hơn tia nhảy nhót, Ninh Nhi nàng... Chiều cố hấn? Tuy rằng chỉ đơn giản vài lời, nhưng lại giống như có một bàn tay, hữu lực kích thích tiếng lòng của hấn.

Trong lòng Thương Dịch đối với linh vị âm thầm hứa hẹn, nương, một ngày nào đó, Dịch nhi sẽ lại mang Ninh Nhi đến tế bái ngài, tới lúc đó, nàng sẽ lấy thân phận con dâu đối mặt với nương!

Đời này, không phải An Ninh hấn không cưới!

Một ngày này, là sinh nhật Thương Dịch, Sùng Chính đế ở Thần vương phủ tổ chức thiết yến ăn mừng, nhưng thủy chung không thấy chủ nhân xuất hiện, Sùng Chính đế cho người ta tìm toàn bộ phủ đệ, cũng không có chút thu hoạch, liền tự mình chiêu đãi chúng tân khách.

Trong đám tân khách, Uy Viễn đại tướng quân còn chưa đợi đến lúc yến hội bắt đầu, người cũng đã rời đi, Tô Cầm công tử thay chủ nhân chiêu đãi tân khách, uống say như chết, sau khi yến hội kết thúc, Đồng Tước liền đem Tô Cầm trực tiếp an bài ở Thần vương phủ ngủ lại.

Cả một ngày, An Ninh đều cùng Thương Dịch ở cùng một chỗ, đến đêm khuya, Thương Dịch mới đưa nàng trở về An Bình hầu phủ, khi Thương Dịch trở lại Thần vương phủ, nghe nói Tô Cầm say mềm, liền đi qua nhìn hấn, lúc đẩy cửa ra, lại nghe thấy trong miệng Tô Cầm vô thức ní non:

Ninh Nhi...

Thương Dịch nhú mày, nhìn Tô Cầm say nằm trên giường, hấn bắt đầu từ khi nào thì thích An Ninh?

Nghĩ đến ngày ấy ở hoàng cung hấn đề cập đến một chuyện, tại thời điểm đó, Tô Cầm đã thích thượng An Ninh đi? Tô Cầm ngày thường lý bất cần đời, nhưng hấn lại đem chuyện này phóng dưới đáy lòng, hấn đương nhiên biết trong đó bởi vì sao, Tô Cầm là không muốn làm cho tâm lý hấn có thêm gánh nặng a!

Xác định Tô Cầm đã ngủ, Thương Dịch mới đóng cửa lại, rời khỏi phòng, bất quá một đêm này, hấn lại cả đêm không ngủ, bên trong thư phòng, rất nhanh viết xuống mấy phong thư hàm, giao cho Đồng Tước, làm cho hấn suốt đêm tổng xuất đi, vì Ninh Nhi, vì báo thù, hấn phải nhanh hơn cường đại

hon mới được!

An Bình hầu phù, bên trong Thỉnh Vũ hiền.

Sinh nhật Thương Dịch đã qua hơn 1 tháng, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Thương Dịch đều đến Thỉnh Vũ hiền, An Ninh tự biết từ sau khi cùng hắn qua lại sau, trong lòng đối với hắn lại hơn chút thương yêu.

Bên trong Dược lư, An Ninh nhìn tam khóa mầm mống trước mặt, trong lòng ngũ vị tạp trần, có thể lấy được mầm mống thất tinh hải đường này, nàng vốn là thấp phần cao hứng, nhưng là, nay nhỏ nhỏ tam khóa mầm mống, lại nặng tựa ngàn cân, trong lòng nàng, Chiêu Dương trưởng công chúa vì thất tinh hải đường mà chết, nàng còn muốn nuôi trồng tam khóa mầm mống này sao?

Thương Dịch không nói, nhưng nàng nhìn ra được Thương Dịch đối loại độc này oán hận bao nhiêu, dù sao đây cũng là vật đã tra tấn mẫu thân hắn, hại mẫu thân hắn chết thảm, là đầu sỏ gây nên a!

Thật sâu hồ hấp một hơi, chính lúc này, Bích Châu vội vàng đi vào dược lư:

- Tiểu thư, vừa lấy được tín thư bên biểu thiếu gia đưa tới, bộ dáng giống như thất phần khẩn cấp.

Nói xong, thật cẩn thận từ trong lòng xuất ra thư tín, đưa cho An Ninh, từ sau khi Bích Châu biết được việc này, An Ninh liền cho Bích Châu làm người truyền tin, An Ninh giờ thư ra, nhìn nội dung trên thư, mâu quang vi liễm:

- Ta muốn ra xem một chút.

Dứt lời, lập tức trở về phòng, cầm một cái bao, liền từ cửa sau Hầu phủ đi ra, đến một chỗ khách sạn đổi một thân trang phục, đợi cho đến lúc nàng đi ra, đã lại là một công tử mặt như quan ngọc. Ngọc thụ lâm phong, ôn nhuận lịch sự tao nhã, kia không phải nhị công tử là ai? !

Bên trong Lâm lang hiền, Vân Cẩm sớm đã chờ ở nơi đó, Bát Trân các có Hải Táp chờ, An Ninh không tiện xuất hiện, cho nên, rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể đem địa điểm gặp mặt sửa đến Lâm lang hiền, đi vắng ngân mặt công tử luôn trấn định, giờ phút này không ngừng đi thông thả từng bước, ngân mặt che giấu, thấy không rõ biểu tình trên mặt hắn.

Nhiều lần nhìn nhìn cửa, vẫn như cũ không thấy An Ninh đến, nếu là bình thường, hắn chờ bao lâu cũng không có gì, nhưng là hôm nay, hắn thật sự khẩn cấp muốn nhìn thấy An Ninh, chỉ vì tin tức mình vừa mới biết được.

Biểu ca, vội vã tìm ta đến như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì? - An Ninh đi vào phòng, nhìn thấy Vân Cẩm cùng ngày xưa bất đồng đang vội vàng, trên thư nói có chuyện quan trọng, lập tức thương lượng, lại không có nói rõ rốt cuộc là chuyện gì quan trọng.

Ninh Nhi, người đã tới, người có biết hay không... Ta... Chúng ta... - Vân Cẩm tiến mạnh lên bắt lấy cánh tay An Ninh, quá mức vội vàng làm hắn không có chú ý tới lực đạo, làm đau An Ninh, ý thức được An Ninh nhíu mày, vội buông tay nàng ra:

Ninh Nhi... Ta không phải có ý, ta có làm đau người không?

An Ninh thấy hắn như thế, lại cảm thấy sự tình không tầm thường:

Biểu ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

An Ninh này vừa hỏi, lập tức đem lực chú ý kéo lại:

- Người biết không? Lần trước người cho ta đi mua ngọn núi phế kia, thời điểm trước ta nhận được tin tức, nơi đó có người phát hiện vàng, ta phái người đi thăm dò xem, sáng nay tin tức truyền lại xác thực có, tòa núi kia, thế nhưng lại ẩn chứa một cái mỏ vàng, một mỏ vàng a!

Vân Cẩm kích động đến cực điểm, phải biết rằng toàn bộ tứ quốc đại lục, chỉ có Bắc Yến quốc sở hữu hai mỏ vàng, Tây Lăng có một mỏ, Đông Tần cho tới bây giờ chưa xuất hiện quá a! Một mỏ vàng đối với Đông Tần, đối bọn họ mà nói là thật nhiều rung động a!

Ai lại có thể nghĩ đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi đó lại có vàng, đúng là một cái thiên đại bảo bối!

Chúc mừng biểu ca. - trên mặt An Ninh nở rộ một chút tươi cười, Ngu sơn có mỏ vàng, kiếp trước nàng đã biết, cho nên mới sớm bảo Vân Cẩm đi thu mua ngọn núi kia, nàng nhớ rõ ở kiếp trước, ngọn Ngu sơn bị một người khác mua được, sau khi phát hiện mỏ vàng, lại dựa vào chỗ vàng này mà chỉ trong vòng một năm ngắn ngủn đó, trở thành thế lực đệ nhất trong tứ đại thế gia ở quốc nội Đông Tần quốc, về mặt tài phú, trở thành thế gia siêu việt nhất trong tứ đại thế gia.

Mỏ vàng có ý nghĩa rất trọng yếu, nàng đương nhiên hiểu được, Bắc Yến quốc có hai mỏ vàng, phân biệt bởi tam đại vọng môn trong đó có Phụng gia cùng Chiêm gia sở hữu, thế lực hai nhà này so với Mặc gia không chỉ lớn hơn một chút, có một mỏ vàng làm hậu thuẫn, chính là như hổ thêm cánh.

Mà Đông Tần quốc này có một đôi "Cánh", nay đứng ở trên người bọn họ!

Vân Cẩm cười đến toe toét, từ khi biết được tin tức đến giờ, hắn vẫn bị vây bên trong nỗi khiếp sợ, khẩn cấp muốn cùng Ninh Nhi chia sẻ tin tức này, nếu không phải lúc trước Ninh Nhi bảo hắn mua Ngu sơn, thì nay bọn họ đã không có được một cái bảo tàng lớn đến như vậy, đủ để đối phó Lâm gia, phục hưng lại Vân gia, nếu có mỏ vàng này làm hậu thuẫn, không đến một năm, bọn họ có thể đạt thành mục tiêu.

Bất quá, giờ phút này thấy trên mặt Ninh Nhi bình tĩnh, cũng làm cho Vân Cẩm nhủ nhủ mảy, đột nhiên, giống như nghĩ đến cái gì, trong lòng ngẩn ra, bất khả tư nghị(không thể tin nổi) nhìn An Ninh: -Ninh Nhi, người sớm đã biết Ngu sơn này có mỏ vàng đúng hay không?

Lúc trước Ninh Nhi cho mình đi mua Ngu sơn thập phần bí hiểm, chỉ nói Ngu sơn là cái bảo bối, chỉ sợ thời điểm kia Ninh Nhi cũng đã biết đó là bảo bối gì rồi! Mỏ vàng a, kia nhưng là mỏ vàng a!

Vừa rồi hẳn quá mức khiếp sợ trước thiên đại tin tức tốt này, nên không có suy nghĩ nhiều lắm, bây giờ nghĩ lại, hẳn càng cảm thấy Ninh Nhi không tầm thường, Ninh Nhi mới mười tám tuổi, ngay cả kinh thành cũng chưa ra khỏi, nàng như thế nào lại biết ở bên ngoài ngàn dặm có mỏ vàng?

Khôn khéo như Vân Cẩm, cũng nhìn không thấu chuyện này.

An Ninh thần nhiên cười:

- Ninh Nhi tự nhiên là biết, nhưng vì sao biết, Ninh Nhi không thể nói cho biểu ca, hiện tại có bảo tàng này, biểu ca phải nhanh lên một chút chủ trì cho mọi người khai thác công việc, mặt khác, nếu hoàng thượng biết được tin tức này, cũng chắc chắn tra ra người sở hữu ngọn núi này, một cái bánh trái béo bở như vậy, Sùng Chính đế tự nhiên sẽ không nhìn người khác một ngụm nuốt vào đơn giản như vậy..

Vậy chúng ta nên làm như thế nào? - Vân Cẩm hỏi, đối với An Ninh, hẳn là toàn tâm tin tưởng, gặp được sự tình gì, người đầu tiên hẳn hỏi, đó là An Ninh, việc này cơ hồ đã muốn thành thói quen.

Yên lặng xem xét, thứ tốt như vậy, Sùng Chính đế muốn một ly canh, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, mặt khác, Sùng Chính đế nếu là bắt đầu tra ra chuyện mỏ vàng, huyênh liên đem tin người sở hữu mỏ vàng là 'Nhị công tử' để lộ ra đi, chuyện của hắn liền để ta ra mặt.- An Ninh liếc hạ mặt mày, trong tay 'Nhị công tử' nắm giữ điều mà Sùng Chính đế kiêng kỵ, đến lúc đó hẳn nghĩ muốn cứng rắn, cũng sẽ lo lắng được mất mà cố kỵ nàng.

Được, biểu ca nghe Ninh Nhi .- Vân Cẩm cao giọng mở miệng, đối với chuyện An Ninh làm như thế nào biết được chuyện Ngu sơn có mỏ vàng, An Ninh không nói, hắn cũng không tiếp tục hỏi, hẳn hiểu được Ninh Nhi không nói cho hắn biết, tự nhiên là có nguyên nhân của chính nàng.

Hắn không thể nào đoán được, biểu muội này của mình là nữ tử được trọng sinh!

Mặt khác...- An Ninh mở miệng, của bị đẩy mạnh ra, loảng xoảng một tiếng, đánh gãy lời của nàng, An Ninh nhủ mảy, quay đầu lại, lúc nhìn thấy người tới, khóe miệng không khỏi co rút:

- Là người?

Ngoài cửa là một nam tử tuổi chừng mười tám (mắt xanh nước biển) đang tựa vào cửa kia, hai tay ôm ngực, cười với An Ninh, nhưng khuôn mặt tuấn tú tươi cười này lại làm cho da đầu người ta run lên, màu trung lóe lên tia sáng tà mị, không phải Hải Táp thì là ai?

Như thế nào? Không thể là ta sao? Chủ tử nhìn đến Hải Táp tựa hồ thực giật mình? - Hải Táp hí mắt lại, cố ý tăng thêm hai chữ 'Chủ tử', tựa hồ là ở nhắc nhở An Ninh điều gì, nhớ đến ngày ấy bị Nhị công tử này hồ lộng, Hải Táp trong lòng lại tức giận, trong khoảng thời gian này, hẳn cố ý ở Bát Trân các chờ hắn, nhưng đợi lâu như vậy, hẳn lại giống như không khí tiêu thất bình thường, cũng may hôm nay hắn theo dõi Ngân công tử này, bằng không hẳn sợ là còn tìm không thấy hắn đâu!

An Ninh liếc liếc mi, giật mình! Nàng đương nhiên bị giật mình! Trừ bỏ giật mình ở bên ngoài, trong lòng nàng còn trôi nổi một tia dự cảm bất hảo, cứ như bị kẻ cận gắt gao vậy, kéo kéo khóe miệng, An Ninh thần nhiên mở miệng:

- Ta không phải đã nói rồi sao? Ta không có chuyện gì cho người làm, người có thể tùy ý làm gì thì làm

Như vậy sao được? Ta là nô lệ của người, tự nhiên muốn tùy thời lúc nào cũng ở bên cạnh, nghe chủ tử sai phái, sứ thần tứ quốc đều chứng kiến, bằng không chúng ta đi tìm Sùng Chính đế phân xử?- Hải Táp nhủ mảy, đến gần An Ninh, một lần bị hắn qua mặt, cái gì mà đưa xiêm y cho hồng nhan tri kỷ, cái gì mà hắn đi cùng không tiện, nhưng hắn(An Ninh) vừa đi, rồi cuộc lại không trở về, rất nhanh hắn liền biết Nhị công tử nói dối, mục đích chân chính là thoát khỏi hắn!

Hừ, Nhị công tử muốn thoát khỏi hắn, như vậy hắn lại cố tình muốn quần quít lấy hắn, không cho hắn được như nguyện, lúc này Nhị công tử đừng mơ lại chạy thoát!

Này... Tim hoàng thượng phân xử thì không cần, người đã muốn theo sau ta, vậy tùy người đi!- An Ninh liếc mi, đường đường là Thuyền vương, sao lại quần người như vậy, một lần bị nàng chui chỗ trống, lần này chỉ sợ là sẽ không lừa được Hải Táp dễ dàng như vậy.

Đó là đương nhiên! - Hải Táp tự mình tìm ghế dựa ngồi xuống, bộ dáng kia thật ra không có một chút tự giác nào của nô tài, cảnh cáo nhìn An Ninh một cái, giống như nói cho nàng, bây giờ đừng mơ tưởng lại có chiêu trò gì lừa được hắn!

An Ninh nhìn thấy hành động của hắn, khóe miệng khẽ run rẩy, thầm nghĩ trong lòng: nàng đây là có được một cái nô tài hay là đang tự cấp cho mình một cái chủ tử?

Nguyên bản An Ninh còn muốn phân phó Vân Cẩm một chút sự tình, nhưng Hải Táp đã đến đánh gãy kế hoạch của nàng, nay Hải Táp ngông nghênh ngồi ở đó, một chút cũng không có ý tứ, nàng mở miệng như thế nào? Hải Táp là người thông minh, nếu là nghe được một phần, dựa vào cái đầu của hắn, cũng sẽ nhận ra được cái gì đó!

Ca, không bằng chúng ta đi ăn cơm- khỏe miệng An Ninh khẽ nhếch, bây giờ có Hải Táp ở đây, nàng xưng hô với Vân Cẩm cũng biến thành Nhị công tử.

Vân Cẩm lạnh lùng nhìn Hải Táp liếc mắt một cái, trong mắt không che dấu chút nào tức giận của hắn, Hải Táp này, tuy là nô tài, nhưng làm sao có một chút tự giác của nô tài?

Chúng ta đi- ánh mắt Vân Cẩm chuyển hướng sang An Ninh, lại khôi phục phân nhu hòa kia, đồng thời hơn một tia tự trách, Hải Táp có thể tìm tới nơi này, nhất định là đi theo hắn, theo Bát Trân các tới Lâm Lang Hiên, thời gian cũng không phải ngắn, vậy mà chính mình lại không phát hiện được, Hải Táp này, đúng là có chút bản sự, lúc này Vân Cẩm làm sao biết được, Hải Táp này cũng không phải là người thường, đường đường Thuyền vương, nếu không có bản lĩnh, làm thế nào có được thành tựu to lớn kia- bá chủ đế quốc trên biển?

Vân Cẩm cùng An Ninh xuất môn, Hải Táp tự nhiên là theo sát bên cạnh, thấy hai người lên xe ngựa, cũng theo đi lên, nguyên bản xe ngựa rộng rãi, bởi vì thêm hai nam nhân cao lớn, nhất thời trở nên chật chội, Vân Cẩm cố ý ngồi bên cạnh Hải Táp, mục đích là muốn ngăn cách hắn cùng Ninh Nhi, Hải Táp này, vừa nhìn đã biết không phải kẻ bình thường, hắn quán quít lấy Ninh Nhi như vậy, còn "cam tâm tình nguyện" làm nô lệ, trong lòng hắn tính kế cái gì, hắn cũng không làm rõ được, chính bởi vậy, hắn càng muốn đề phòng Hải Táp.

Vân Cẩm định ý rõ ràng, Hải Táp tự nhiên cảm thụ được, bất quá, hắn không ngại chút nào, ánh mắt dừng trên người Nhị công tử, trong khoảng thời gian này, bóng dáng Nhị công tử không ngừng hiện lên ở trong đầu hắn, cảm giác này làm cho hắn cảm thấy quái dị đến cực điểm, hắn nghĩ có lẽ là vì hắn không cam lòng Nhị công tử thắng, không cam lòng bị hắn hòng lộng, cho nên mới trở nên như thế, bởi vậy, hắn vẫn chờ Nhị công tử xuất hiện.

Nhưng giờ nhìn thấy Nhị công tử, cái loại cảm giác này vẫn như cũ không có biến mất, ngược lại càng thêm khắc sâu, tầm mắt từ trên người hắn dời đi, trong đầu liên tục lên bóng dáng của hắn, đây là chuyện gì? mi phong Hải Táp nhú lại.

Trên xe ngựa quanh quẩn hương thơm, Hải Táp khẽ giật mình, tầm mắt nhìn An Ninh hơn vài phần lợi hại:

- Nhị công tử đêm qua hay không lại có giai nhân trong ngực?

Không biết vì sao, lời này nói ra đáng lẽ nên bốn cột, lại bị hắn nói ra có vài phần ghen tuông.

Giai nhân trong ngực? An Ninh cũng sững sốt một chút, nghĩ đến chuyện ngày đó, phản ứng sâu sắc nàng lập tức hiểu ra, khẽ ho nhẹ:

- Việc này cũng bị người nhìn ra.

Hừ! Còn tuổi nhỏ không lo học giỏi, bất quá là mới mười lăm tuổi, lại không biết tiết chế như này, người không để ý rồi có một ngày bị nữ nhân vết sạch .- Hải Táp sắc mặt hờn giận rõ ràng, một chút cũng không che dấu, nghe An Ninh trả lời xong, trong lòng càng thêm bất mãn.

Nhọc lòng người quan tâm, xem ra là công tử Hải Táp muốn tìm bắt mất?- An Ninh liếm môi, nàng không biết tiết chế? Là chính hắn suy nghĩ nhiều đi! Bất quá, hắn suy nghĩ nhiều đối với nàng cũng không phải không tốt, vừa vặn cho nàng một cái cớ che dấu.

Muốn tìm bắt mất? khuôn mặt anh tuấn đen lại, hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại, không hề nhìn An Ninh, nhưng trong lòng cảm giác quái dị phát ra đặc hơn, nghĩ đến giai nhân trong ngực Nhị công tử, bức tức tích tụ chỉ muốn thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Bày ra cạm bẫy khiến hắn cầu hôn

Đột nhiên xe ngựa dừng lại, theo quán tính An Ninh bị chúi mạnh về phía trước, đồng thời Vân Cẩm và Hải Táp cũng cùng vươn tay, Hải Táp nhanh chóng giữ chặt lấy An Ninh đứng vững vàng lại, cánh tay dài ôm lấy thắt lưng An Ninh, khuôn mặt tuấn tú của Hải Táp phút chốc đỏ bừng, nghĩ muốn thu hồi tay lại, nhưng xúc cảm trên tay làm cho hắn có chút mê say tham niệm, trong lòng âm thầm rủa thắp, hắn sao có thể có cảm giác đối với nam tử...

- Cảm ơn. - An Ninh mở miệng cảm tạ, nếu không có hắn, vừa rồi sợ là mình đã bị quăng ngã.

Bất quá, Hải Táp lại lạnh lùng nhìn nàng một cái, lập tức xóc màn xe lên, lớn tiếng đối với bên ngoài quát:

-Đã xảy ra sự tình gì? Dừng xe cũng không báo trước, người muốn chủ tử của người ngã hông sao?

Hắn hé đầu ra quát lớn làm cho xa phu bên ngoài nhất thời hé ra mặt khổ sở

- Công tử, nô tài không phải cố ý, là phía trước có một chiếc xe ngựa, chặn chúng ta lại, nô tài bất đắc dĩ mới dừng xe ngựa.

- Hừm? - Con người Hải Táp căng thẳng, trong lòng vốn còn có khí, nhìn về phía chiếc xe ngựa đã ngăn chặn bọn họ, trong lòng tức giận càng đậm:

- Các người, còn không mau tránh ra!

Hải Táp xưa nay là người biết khống chế cảm xúc, nhưng giờ phút này, hắn lại là có chút làm không được, táo bạo hướng tới bên kia quát.

Đối diện trên mã xa(xe ngựa) hiện ra một tiểu nha đầu phần y mới hơn mười tuổi, ngày thường linh lung đáng yêu, nhìn thấy Hải Táp, trong mắt hiện lên một chút kinh diễm, nhưng rất nhanh liền biến mất, hừ lạnh một tiếng:

- Muốn tránh cũng phải là các người tránh trước!

Con người Hải Táp khề lóe lên tàn bạo, một tiểu nha đầu cũng dám cùng hắn căng giọng, hiện tại đúng lúc hắn đang khí mà không biết chút vào đâu! Vừa vận, nha đầu này đụng vào nòng súng của hắn, hắn cũng không thêm để ý đối phương là nam hay là nữ, là lớn hay nhỏ, trước xả con tức rồi nói sau:

- Muốn chúng ta đi trước, cũng phải nhìn xem người có bản sự đấy hay không!

- Ai sợ người! Có giỏi thì cùng ta đánh một trận, ta là nữ tướng quân tương lai, hôm nay ta sẽ cho người trở thành thủ hạ bại tướng đầu tiên của ta!- Tiểu nha đầu dương khởi hạ ba(vênh vênh vào vào), vẻ mặt khiêu khích nhìn Hải Táp.

- Mồm miệng ngông cuồng, không biết tự lượng sức mình, người vẫn nên về nhà ăn nải đi! - Hải Táp hừ lạnh, nha đầu này, chỉ cần một ngón tay hắn cũng giải quyết được.

Chính lúc này, bên trong xe ngựa An Ninh cũng là đột nhiên mở miệng:

- Hải Táp công tử, sao lại cùng một tiểu nha đầu chấp nhặt, chúng ta đi trước là được rồi, không cần nháo sự!

Mà bên kia trên mã xa cũng truyền lại một thanh âm ôn hòa:

- Niệm Nhi, chớ có vô lễ, để cho xa phu đem xe ngựa dịch sang, cho đối phương đi qua đi.

- Nương, Niệm Nhi đánh thắng được hắn ! - Nha đầu kêu Niệm Nhi quyết miệng, tựa hồ không hài lòng với an bài của nữ tử bên trong xe ngựa.

- Không nghe lời sao? - Bên trong xe ngựa giọng nữ lại hơn một tia nghiêm túc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời rồi rầm cùng một chỗ, trong lòng tuy không cam, lại không thể không nghe lời mẫu thân, lạnh giọng phân phó xa phu:

- Nương cho người chuyển xe ngựa, tay chân mau chút, đừng làm cho nương đợi lâu!

Nói xong, lại nhìn về phía Hải Táp:

- Hôm nay người vận khí tốt, có mẫu thân ta ở đây, nếu còn gặp lại, ta nhất định phải cùng người đánh một trận!

Hải Táp ngưng mi, tiểu nha đầu này dám càn rỡ như vậy!

Xe ngựa ly khai, xe ngựa An Ninh được đi qua, mới vừa rồi nghe được trong xe ngựa đối diện truyền ra thanh âm nữ nhân, trong lòng An Ninh cũng là ngẩn ra, thanh âm đó nàng nhớ rõ, xóc lên sườn biên mình, An Ninh xem qua, vừa vận nhìn thấy đối phương cũng đem mình xóc lên, nhìn thấy khuôn mặt kia, An Ninh trong lòng lại càng xác định, quả nhiên là mỹ phụ nhân kì quái gặp được ở trong chùa Thiên Linh.

Mỹ phụ nhân nhìn thấy bộ dạng công tử tuấn mỹ ôn nhuận đối diện khề gật đầu, cũng gọi một chút tươi cười, rất nhanh liền buông mình.

Hai xe ngựa tách nhau ra, đều tự mình tiếp tục hành tẩu, trên mã xa, An Ninh vẫn suy nghĩ mãi về phụ nhân trên xe ngựa vừa rồi.

Niệm Nhi? Nàng nhớ rõ phụ nhân kia gọi nữ nhi của nàng là Niệm Nhi, mới vừa rồi nàng liếc một cái, nàng cũng thấy được tiểu nha đầu tên Niệm Nhi kia, ánh mắt giống hệt vị phụ nhân.

Bất tri bất giác, xe ngựa đã đến Bát Trân các, cùng Vân Cẩm ăn cơm, đương nhiên, Hải Táp cũng là một tác không rời đi theo nàng, thẳng đến buổi tối, nàng vào phòng của nàng, Hải Táp cũng không có ý muốn tránh mặt, An Ninh nhìn Hải Táp, mi tâm nhíu lại:

- Ta muốn nghỉ ngơi.

Lệnh đuổi khách rõ ràng như thế, dù cho ai vừa nghe thấy cũng tự giác rời đi, nhưng là, Hải Táp công tử lại cố tình tai điếc không nghe thấy ý tứ đuổi khách, nhíu mày, ngược lại tự nhiên ngồi xuống ghế:

- Chủ tử cứ việc nghỉ ngơi.

- Người hắn là nên đi ra ngoài! - An Ninh cố nén không muốn bạo động, kéo kéo khóe miệng, trên mặt như trước là mang theo tươi cười.

Hải Táp liếc nàng một cái, lơ đãng mở miệng:

- Ngươi là chủ tử của ta, thân là nô tài phải tận tâm tận trách, ta đương nhiên là phải canh giữ bên người chủ tử rồi.

- Ngươi... - Đó là trấn định như An Ninh, giờ phút này cũng không kiềm chế được nắm đấm kéo kẹt, Hải Táp này, da mặt so với tường thành còn dày hơn! Nô tài tận tâm tận trách? Thân là nô tài, phải nghe chủ tử phân phó, nhưng Hải Táp này, đã một lần nghe nàng phân phó?

- Được rồi, mau ngủ đi, ngươi yên tâm, ta không thích nam nhân, sẽ không làm gì ngươi, ngươi nhớ giống như nữ nhân làm gì. - Hải Táp phiên cái xem thường, động tác được một nam nhân anh tuấn làm ra, đúng là có một cỗ phong tình khác thường.

An Ninh khòe miệng run rẩy, sắc mặt biến thành màu đen, ngực kịch liệt phập phồng, nhìn Hải Táp đứng dậy, thẳng cho đến lúc đi đến bên ngoài tháp thượng, hần vền hai chân thon dài, một tay chống đỡ đầu, mặt dày hết mức cùng tà mị, cặp mắt lại hơn vài phần mị hoặc nhìn nàng:

- Chủ tử nếu là ngủ không được, Hải Táp cũng ủy khuất, đành thay thế hồng nhan tri kỷ kia của ngươi cùng ngươi nói chuyện tâm sự, nhưng chỉ thế không hơn, nếu ngươi có cái gì không an phận, ta...ta...

Nói như thế, Hải Táp còn xướng làm giai nhân ôm ngực, diễm đạm đáng yêu, về mặt phòng bị, coi như đang ở trước mặt đại sói xám còn mình là tiểu bạch thỏ vậy, như sợ An Ninh sẽ chiếm tiện nghi hần.

An Ninh cả người trong nháy mắt cứng đờ, nhưng rất nhanh phản ứng lại, sắc mặt xoát cái đỏ bừng, tiện tay cầm lấy ly trà trên bàn, hướng tới chỗ Hải Táp đang ngồi, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ngươi sao không đi chết đi!

Ước muốn không an phận ? Hải Táp, đầu ngươi chứa cái gì vậy?

Nguyên bản là cái chén tập kích khuôn mặt tuần tú của Hải Táp, bị Hải Táp nhẹ nhàng bắt được, đánh vào tay hần, Hải Táp lại không hề có chút hình tượng nào mà oa oa kêu to:

- Ôi... Chủ tử tha mạng a...

An Ninh tức dậm chân, cũng không chút khách khí đem cái chén còn lại ném qua, An Ninh tự hào tài phi châm của mình đương nhiên là chuẩn rồi, Hải Táp gặp mấy cái chén không ngừng hướng tới phía mình bay tới, cũng thật cẩn thận tránh lại tránh, hần đường đường là Thuyền vương, thân thủ bất phàm, chẳng lẽ ngay cả vài cái chén cũng không tránh được, tuy rằng An Ninh phóng tình chuẩn, nhưng hần chỉ cần cẩn thận chút, cũng sẽ không bị đánh trúng.

Rốt cục, thấy An Ninh ngừng lại, Hải Táp đứng thẳng lại, nhũ mày mỉm cười:

- Như thế nào? Cái này...

Cái này không có vũ khí đi!

Chỉ tiếc, hần còn chưa kịp nói hết, tay An Ninh chợt lóe, một cái vật thể không xác định hướng hần bay đến, Hải Táp bất ngờ không kịp đề phòng, đang muốn tránh, nhưng lại vẫn chậm một bước.

-A... Ôi... - Hải Táp ôm chân bị đánh trúng, đau đến giờ chân, nhìn nhìn vật đã đánh trúng hần gì đó, sắc mặt nhất thời đen như mực, đúng là một cái nghiền mực, nghiền mực này nặng ít nhất cũng phải hai cân, vật như vậy bị quăng lại đây, khó trách sẽ đau như thế, may mắn đánh vào thịt, không có trúng xương cốt, bằng không, hần sợ sẽ không chỉ là đau lòng mà thôi.

Nhìn về mặt An Ninh đắc ý, Hải Táp đau đến khuôn mặt tuần tú run rẩy:

- Ngươi... Ngươi...

Chính lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm vội vàng của Vân Cẩm:

- Nhị đệ, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

An Ninh có chút liễm mi, thanh âm dị thường bình tĩnh:

- Ca, không có chuyện gì, chỉ là có một con chuột, hiện tại... Bị ta đánh chết !

Lúc An Ninh nói lời này, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi mặt Hải Táp, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú run rẩy kia lại càng đen, trong lòng bỗng thấy vui sướng.

- Vậy muội sớm nghỉ ngơi đi. - Vân Cẩm rốt cục cũng yên tâm, không nghĩ ngờ gì, xoay người rời đi.

Trong phòng, Hải Táp như trước vẫn là vẻ mặt buồn khổ nghẹn khuất, An Ninh lại bình thản ung dung.

- Hải Táp công tử, nên sớm đi ngủ đi! - An Ninh thân nhiên quét qua hần, khẽ liếc một cái, thẳng cho đến lúc đi vào trong phòng, nàng cố ý buông hai bên màn xuống, màn này vừa vận có thể ngăn cách giữa bọn họ, lúc nàng xoay người vẫn còn không quên nhắc nhở người vẫn đang ở bên ngoài ôm

chân chu chéo, về mặt rồi rắm là Hải Táp:

- Tốt nhất là đừng có chơi chiêu trò gì, bằng không...

An Ninh cười dịu dàng, ánh mắt kia ở trên người Hải Táp dao động, thần sắc cảnh cáo trong đó không cần nói cũng biết, hôm nay không thể hỏi Hải Táp đủ được, đành vậy, Hải Táp tuy rằng quần quít lấy nằng, nhưng cũng là một chính nhân quân tử không thể nghi ngờ, hẳn ở gian ngoài, cũng không có vấn đề gì.

- Hừ, mạnh mẽ như vậy, cũng may chỉ là nam nhân, nếu là nữ nhân, ta xem người như thế nào gả được ra ngoài? - Hải Táp hừ lạnh, nhìn chiếc khăn ngăn cách đầy đồ kỵ, đúng là hẳn có chút buồn bã, tại sao hẳn lại là nam nhân? Nếu là nữ nhân, Hải Táp hẳn bằng mọi cách cũng muốn đem nàng mang về hải quốc, nhưng trớ trêu thay Nhị công tử lại là nam nhân, cũng làm cho hẳn có chút si mê, đột nhiên, trong đầu có linh cảm mãnh liệt, chẳng lẽ hẳn cũng thích cả nam nhân?

Không, làm sao có thể? Tính hướng của hẳn xưa nay đều bình thường, tưởng tượng đến trong lòng hẳn đang ôm một nam nhân, mi tâm trên mặt nhăn lại càng nhanh, hẳn xác định cảm giác kia hẳn nhất định không thích, nam nhân làm sao so được với nữ nhân nhuyễn ngọc ôn hương. Nhưng lại nghĩ, nếu nam nhân kia là Nhị công tử...

Hải Táp nhìn xuyên vào trong khăn, trong đôi mắt có chút biến hóa...

Một đêm này, An Ninh ngủ khá ngon, nhưng Hải Táp lại trắng đêm chưa ngủ, cả đêm hôm qua hẳn vẫn chìm đắm với suy nghĩ trong đầu, không tài nào lái đi được.

An Ninh vừa tỉnh, điều đầu tiên là xác định bên ngoài còn có người hay không, sờ lên mặt vẫn như cũ là Nhị công tử, liền yên tâm xuống dưới, vén khăn lên, đi ra nội sảnh, nhìn thấy trên tháp thượng đã không còn bóng dáng Hải Táp, An Ninh hình thần thể ngẩn ra, tìm toàn bộ phòng, vẫn không gặp Hải Táp.

Trên mặt vui vẻ, liền mở cửa, trong lòng nàng tính toán thừa dịp Hải Táp không ở đây, lúc này nàng không ly khai, thì còn đợi đến khi nào?

Mở cửa ra, đập vào mắt là lồng ngực rộng lớn của nam nhân, An Ninh nhú mày, ý thức được không tốt, lập tức trên đỉnh đầu liền truyền tới thanh âm của cái người làm cho nàng hận đến nghiến răng:

- Như thế nào? Chủ tử là muốn trốn?

Bị nói trúng tâm tư, An Ninh sắc mặt suy sụp xuống dưới, thầm nghĩ trong lòng: người này sao lại giống như vậy âm hồn không tiêu tan?

Trong miệng kêu chủ tử, nhưng hẳn nào có coi nàng là chủ tử?

Kéo kéo khoe miệng, An Ninh giương mắt nhìn về phía Hải Táp:

- Trốn? Trốn cái gì vậy? Ta đây là đang muốn đi xuống lầu ăn điểm tâm !

- Không cần, Hải Táp sẽ bùng lên cho chủ tử. - Nói xong, trong tay hẳn đã bùng ra khay điểm tâm bữa sáng giờ ra trước mặt An Ninh, về mặt đầy ý cười, bộ dáng kia, giống như một con cún vẫy đuôi mong chờ được cô chủ khen vậy.

An Ninh đương nhiên là không khen hẳn, sắc mặt khê cứng, hung hăng trừng mắt nhìn hẳn một cái, cơ hồ là từ răng nanh nhả ra vài chữ:

- Không cần, ta muốn đi ra ngoài hít thở không khí!

Dứt lời, đẩy Hải Táp ra, đi thẳng ra cửa phòng, phía sau Hải Táp đứng ngốc đang nhú mày, trong lòng hừ lạnh, muốn trốn, không có cửa đâu! Muốn thông khí sao? Kia hẳn cũng muốn đi theo hít thở không khí!

An Ninh mới ra khỏi Bát Trân các, ở trong thành tùy ý di chuyển, không cần nhìn, nàng cũng biết Hải Táp đang theo sau người, đi dạo quanh mấy cửa hàng, ra cửa chính, lại nhìn sang cửa hàng phía đối diện, bất gặp một bóng dáng quen thuộc, người nọ đúng là Thương Dịch không thể nghi ngờ!

An Ninh trong lòng vui vẻ, xoay người nhìn thoáng qua Hải Táp, thấy hẳn cách mình bất quá mười bước, nhưng tầm mắt vẫn theo sát nàng, An Ninh liếm mi, trong lòng âm thầm tính toán, hiện tại mình có lẽ là có thể thoát khỏi Hải Táp !

Trong mắt hiện lên một chút biến hóa kỳ lạ, An Ninh đi nhanh hướng tới cửa hàng đối diện mà đi đến, tiến cửa hàng, Thương Dịch vừa vặn xoay người lại, nhìn thấy Nhị công tử cho rằng là An Ninh, trong lòng vui vẻ, trên mặt nở ra một chút tươi cười, lập tức đến đón, ôn nhu mở miệng kêu lên:

- An...

Vừa phun ra một chữ, An Ninh trong lòng kêu to không tốt, sắc mặt hơi trầm xuống, tiến lên rất nhanh, nâng tay che cái miệng của hẳn, may mắn ngăn hẳn lại được, nếu Thương Dịch kêu ra một tiếng 'Ninh Nhì', Hải Táp cách nàng không xa, chắc chắn sẽ nghe thấy, lấy trí thông minh của Hải Táp, nhất định sẽ khiến cho hẳn hoảng hốt!

Thật cẩn thận nhìn chung quanh, một lòng đề phòng Hải Táp, nhưng nàng lại không để ý đến thần sắc Thương Dịch đối đối, tay nàng nhỏ bé mềm mại lại ấm áp, lại đang chạm vào môi hẳn, việc này đối với Thương Dịch mà nói, không thể nghi ngờ là xúc động cùng dự hoặc không nhỏ, thần sắc hoảng hốt, lại nghe thấy âm thanh An Ninh đè thấp tiếng vang lên:

- Giúp ta một việc!

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Thần sắc Thương Dịch không thay đổi, cũng không lên lên tiếng, hiện giờ miệng của hắn đang bị An Ninh bịt lại, nhìn An Ninh với ánh mắt ôn nhu.

An Ninh vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Hải Táp ở đằng sau, thấy bóng dáng của Hải Táp đang chạy vội tới đây, liền lo lắng trong lòng lôi kéo tay của Thương Dịch, nhìn thấy cửa hàng trong nội sảnh, An Ninh liền lôi kéo hắn, hai người rất nhanh tiến vào nội sảnh, vừa che dấu thân mình xong, liền nghe được tiếng hô của Hải Táp từ bên ngoài truyền tới.

"Người đâu? Vừa rồi có một công tử có gương mặt giống nữ tử đang ở đâu?" Hải Táp tiến vào cửa hàng, không nhìn thấy bóng dáng An Ninh liền bắt lấy một người, gặng hỏi.

Người bị chặn lại rõ ràng là vận khí không tốt, cả người cơ hồ là bị nhấc lên, "Công tử lớn lên giống nữ tử sao? Chỗ chúng ta không có công tử nào lớn lên giống nữ tử a!"

Mới vừa rồi An Ninh tiến vào chỉ mới một chút, lại bị bóng dáng cao lớn của Thương Dịch che khuất, những người này tự nhiên là không thể nhìn thấy bóng dáng của An Ninh, người bị nắm trụ nọ buồn khổ đến cực điểm, tự nhiên lại xuất hiện một mỹ nam cả người phát ra hơi thở khiến người khác sợ hãi

Hải Táp sao có thể nghe hắn nói không có liên tin tưởng? Mới vừa rồi hắn rõ ràng nhìn đến nhị công tử vào này cửa hàng, tự nhiên là sẽ không sai, làm mẫu vi phạm, "Mang ta đi vào tìm!"

Ngữ khí bá đạo không cho người khác ngăn cản, khiến cho người nọ cảm giác đây là hoàng mệnh không thể cãi lời.

An Ninh bên trong nội sảnh hít sâu một hơi, nhìn về phía Thương Dịch, vừa ngược mắt lên liền nhìn thấy hai tròng mắt tràn đầy sùng nịch của hắn, ôn nhu giống như muốn chảy ra nước, bên trong ôn nhu là nhộn nhào vài tia nóng rực, trên gương mặt tuấn mỹ như tỏa ra một vàng sáng, cảm nhận được trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm, An Ninh mới ý thức được cái gì, liền buông bàn tay đang bịt miệng của hắn ra, hai má ửng đỏ, "Ta cần hỗ trợ, Hải Táp kia từ ngày hôm qua liền đi theo ta, ta không có cách nào đổi lại trang phục của mình."

Bàn tay nhỏ bé kia biến mất, khiến Thương Dịch có một trận mất mát, nhưng rất nhanh liền dấu đi, tay kia của nàng vẫn còn đang nằm gọn trong bàn tay của hắn, cùng bù lại cho chút mất mát mới vừa rồi, nghe xong lời của nàng, ánh mắt Thương Dịch lóe lên, "Đi theo ta."

Dứt lời, liền kéo An Ninh từ trong một phòng khác ra ngoài, nguyên lai đây là mặt sau của cửa hàng, còn có một sân, tuy rằng không lớn, nhưng thập phần tinh xảo, Thương Dịch mang theo nàng, tìm được một người phụ nữ, người phụ nữ kia nhìn thấy Thương Dịch đang nắm tay một tiểu công tử vào nội viện, bộ dáng giống như rất thân mật, gương mặt liền cứng lại, cung kính hành lễ, "Tiểu chủ tử."

Thương Dịch nhìn người phụ nữ kia liếc mắt một cái, giọng điệu không lạnh như băng giống như đối với người khác, "Thanh di, mang nàng đi đổi một bộ nữ trang."

Thanh di giật mình, không khỏi nhìn An Ninh nhiều thêm vài lần, nguyên lai là một nữ tử! Thanh di thấy được ánh mắt chủ tử nhìn cô nương này, nhất thời cảm thấy cô nương này không đơn giản, lúc này thanh di liền thân thiện tiến lên, "Vâng, tiểu chủ tử, cô nương, đi theo ta! Vừa vận nữ nhi của ta cũng có vài bộ xiêm y, cô nương cố gắng mặc, chỉ sợ phải ụy khuất cô nương."

"Không ụy khuất, chỉ là phải quấy rầy đại thẩm rồi." An Ninh cũng mỉm cười, trong lòng kinh ngạc, cửa hàng này nguyên lai là sản nghiệp trên danh nghĩa của Thương Dịch, trước kia, có một lần hắn mang nàng đi dò xét các cửa hàng, nhưng không có đến nơi này

An Ninh nhìn thoáng qua Thương Dịch, lập tức theo Thanh di đi vào phòng, không bao lâu, liền thay một thân nữ trang, mặt nạ da người trên mặt cũng đã tháo ra, lúc này An Ninh, tuy rằng một thân tố y đơn giản, nhưng thoát nhìn càng phát ra khí chất xuất trần thoát tục, cơ hồ làm cho mọi cảnh sắc trong viện càng thêm rạng rỡ.

Nhu tình trong mắt Thương Dịch càng đậm, An Ninh bị ánh mắt sáng quắc của hắn nhìn, liền không biết làm sao, lúc trước nàng cũng không để ý tầm mắt như thế của hắn cho lắm, nhưng từ sau ngày đó, có vài thứ giống như đã thay đổi.

"Tiểu chủ tử, lão thân đem tiểu thư giao cho người." Thanh di mở miệng nói, trên mặt lại có thêm vài phần ý cười ôn hòa hơn so với mới vừa rồi.

"Cảm ơn Thanh di." Thương Dịch kéo tay An Ninh qua, đối với vị Thanh di này có lẽ mười phần.

An Ninh cũng thấy được xưng hô của hai người này vừa rồi, tiểu chủ tử? Thanh di? Thương Dịch đối với vị Thanh di này có thái độ tựa hồ không giống với một hạ nhân bình thường.

"Cảm tạ cái gì, đây đều là việc lão thân nên làm, tiểu chủ tử, nếu không ngại, thì hãy thường mang vị tiểu thư này đến xem lão thân." Thanh di ôn nhu nói, nhìn về phía An Ninh, trong mắt lại có thêm một tia yêu thích.

Thương Dịch chỉ vuốt ve lòng bàn tay của An Ninh, cảm xúc tê dại làm cho An Ninh quần bách, gương mặt nhìn về phía Thương Dịch, liền nhìn thấy ánh sáng trong mắt của hắn, sau đó lại nghe được thanh âm chậm rãi của hắn, "Dịch nhi sẽ lại mang nàng đến xem Thanh di."

Thanh di càng thêm cao hứng "Tốt, tốt!"

"Điện hạ, bên ngoài có người đang gây rối , sắp đem cửa hàng của chúng ta phá tan, người mau ra xem một chút đi!" Chương quỳ chạy vào, nhìn thấy Thương Dịch, như nhìn thấy cứu tinh , lại nghĩ tới vị sát tinh ở bên ngoài, gương mặt liền rồi rấm cùng một chỗ.

Thương Dịch cùng An Ninh nghĩ đến Hải Táp, mi tâm đều theo bản năng nhúu chặt cùng một chỗ, ánh mắt An Ninh lóe lên, "Chúng ta đi thôi! Đến lúc đuổi hắn đi rồi."

Thương Dịch gật đầu, cùng An Ninh đi ra sân, vào nội sảnh chợt nghe thấy thanh âm vang dội của Hải Táp ở bên ngoài, mang theo tức giận cùng bá khí, giống như thật muốn xóc cả cửa hàng này lên.

"Rốt cuộc đã đem người đầu ở nơi nào rồi? Hôm nay nếu không giao ra, ta nhất định sẽ không bỏ qua." Hải Táp lớn tiếng quát, giọng nói ảm chứa uy nghiêm, làm cho mọi người ở đây cũng không dám thở mạnh một cái, thân thể không thể không chế được run run.

"Hải Táp công tử, người đang muốn tìm ai a? Nơi này của ta có thể đầu được người nào chứ?" Thương Dịch từ bên trong đi ra, một thân cảm y, bá khí cùng uy nghiêm trên người cũng không thua Hải Táp chút nào, hai người đồng dạng đều là nam tử tuấn mỹ , đồng dạng đều là thiên chi kiêu tử, làm cho người ta cảm giác không hề thua kém nhau.

*thiên chi kiêu tử: người có quyền lực, đứng trên người khác

Hải Táp giống gió, giờ phút này lại như mưa rền gió dữ, làm cho người ta không chịu nổi, nhưng Thương Dịch giống băng, cả người phát ra hàn ý sắc bén, lại làm cho người ta ngay cả ở trong lòng cũng đều phát run.

Hải Táp nhìn người tới, lam mâu (con mắt xanh)híp lại, Thần vương Thương Dịch? Hắn cũng ở trong này?

"Đây là cửa hàng của ngươi?" ánh mắt Hải Táp khóa chặt Thương Dịch, Thần vương này hắn(HT) chưa bao giờ cho rằng hắn ta (TĐ) là người có thể khinh thường .

Khóe miệng Thương Dịch khẽ nhếch, nhưng nụ cười này lại không có chút độ ấm nào, "Hải Táp công tử lại làm chuyện ảm ỉ như vậy, sợ rằng cửa hàng này cũng không thể tiếp tục tồn tại được , thế nào còn có thể là của bốn vương?"

Bên trong ngôn ngữ không hề che dấu ý tứ trách cứ,ánh mắt lợi hại rất nhanh đảo qua cửa hàng một lần, "Mất đi đó chỉ là vài bộ đồ, nếu là cửa hàng ngọc khí , sợ là có bất cứ cái gì cũng đều bị bẻ hết!"

Lúc này bên trong cửa hàng , nơi nơi đều hỗn loạn không chịu nổi, cái giá để vài vốc cũng bị đẩy ngã xuống đất.

Sắc mặt Hải Táp cứng đờ, nhưng cũng rất nhanh khôi phục như bình thường, "Cùng lắm thì, ta bồi người nhưng ta đến đây là muốn tìm người, đem người giao ra đây, ta sẽ không truy cứu, Thần vương điện hạ là người thông minh, tốt nhất là đem người giao ra đây, bằng không..."

Hải Táp chung quy là bá chủ trên biển, uy hiếp này khiến người khác không thể bỏ qua được, cũng may người bị uy hiếp là Thương Dịch, nếu là người khác thì, sợ rằng rất khó để bảo trì tư thái trấn định như cũ.

"Tìm người sao? Nơi này của ta có nhiều người như vậy, người Hải Táp công tử tìm là người nào?" khóe miệng Thương Dịch khẽ nhếch, nhúu mày nhìn về phía Hải Táp.

"Điện hạ, vị công tử này muốn tìm.. Tìm một công tử lớn lên giống nữ tử ..." Vị tiểu nhị mới vừa rồi bị Hải Táp nhắc lên liền mở miệng nói, "Nhưng nữ tử chính là nữ tử, công tử chính là công tử, làm gì có ai là công tử mà lớn lên lại giống nữ tử?"

Đôi mắt xanh của Hải Táp híp lại, ánh mắt sắc bén phóng về phía tiểu nhị,khiến hô hấp của tiểu nhị cũng cứng lại, liền im lặng, thật cẩn thận này lui về sau mấy bước, sợ hãi vị công tử này lại đem tức giận trút lên người hắn.

Thương Dịch nghe xong lời nói của tiểu nhị nọ, khóe miệng cũng xẹt qua một nụ cười không dấu vết, khóe miệng An Ninh đang đứng bên cạnh hắn giờ lên một chút.

"Ta nhìn thấy hắn vào cửa hàng này,lại không có đi ra, không do các người đầu, chẳng lẽ hắn lại tự nhiên biến mất?" Thanh âm Hải Táp cất cao một chút, trong lòng không khỏi tức giận càng đậm

"Như vậy đi! Chương quỳ , người mang Hải Táp công tử đi xung quanh cửa hàng tìm một chút, nhìn xem có một vị công tử lớn lên giống nữ tử nào không, chỗ nào đều phải đến , hiểu chưa?" Thương Dịch trầm giọng phân phó.

"Này..." Chương quỳ khó xử, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Hải Táp công tử bắn tới, liền gật đầu, "Vâng, vị công tử này, xin đi theo ta."

Hải Táp đi theo chương quỳ hướng vào nội sảnh, đi đến bên cạnh Thương Dịch , đột nhiên dừng lại, con ngươi rung mình, "Người đừng vội đùa giỡn ra cái gì?"

Thương Dịch nhúu mày, lơ đãng, "Ồ trước mặt Hải Táp công tử , Thương Dịch dù có muốn đùa giỡn ra cái gì cũng sẽ bị thấy rõ, không phải sao? Huống hồ, sao ta phải đùa giỡn ra dạng gì?"

Ánh mắt Hải Táp lóe lên, dời đi tầm mắt, ánh mắt đảo qua nữ tử bên cạnh Thương Dịch, thân thể liền giật mình, mới vừa rồi hắn không có chú ý tới An

Bình hầu phủ nhị tiểu thư cũng ở trong này, nghĩ đến ngày ấy trong sinh nhật của Thương Dịch, hân cũng ở đó, Thương Dịch đối với vị An Bình hầu phủ nhị tiểu thư này rất quan tâm, nàng đi theo bên cạnh Thương Dịch, cũng không có gì đáng khả nghi, hân cũng từng đối với vị nhị tiểu thư này thập phần hứng thú, nhưng không biết từ khi nào thì phần hứng thú kia dần dần làm nhạt, nay hân càng muốn làm một việc là tìm ra tên nhị công tử chết tiết kia, hân đã đi theo gót gao như vậy rồi mà vẫn bị tên kia chui vào lỗ hổng, tên tiểu tử kia thật đúng là không phải tron trượt bình thường!

Chờ xem, nhị công tử! Chờ Hải Táp ta tìm được người, thì người đừng mơ tưởng có thể trốn thoát được!

"Đi, mau mang ta đi tìm!" Hải Táp lạnh giọng mở miệng, đi theo chường quây bước vào nội sảnh.

Đợi cho bóng dáng của hân biến mất, tất cả mọi người bên trong cửa hàng đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Thương Dịch kéo tay An Ninh, ở bên tai của nàng thấp giọng nói, "Nàng có muốn đi trước hay không?"

"Không thể, hiện tại nếu ta rời đi sẽ cần khiến hân hoài nghi." Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, lúc này nàng đã thay nữ trang, trở về thân phận An Ninh, nên nàng cũng trấn định tự tin, lúc này Hải Táp có nhìn qua nàng nhưng không có hoài nghi cái gì, đợi lát nữa nhìn thấy nàng, cũng tự nhiên sẽ không quá lưu ý, ngược lại nếu phát hiện nàng không có ở đây, như vậy càng dễ lộ ra sơ hở.

Thương Dịch giật mình sáng tỏ ý của nàng, ánh mắt sáng lên, Ninh Nhi a Ninh Nhi, tâm tư nàng lại tỉ mỉ như vậy, ngay cả hân cũng không có lưu ý đến điểm này, mà Ninh Nhi lại... Nhìn An Ninh, ôn nhu trong mắt càng phát ra nồng đậm, đưa An Ninh ngồi vào trên ghế, lập tức phân phó tiểu nhị châm trà, hai người cùng ở trong cửa hàng đợi kết quả tìm kiếm của Hải Táp.

Ước chừng qua một nén nhang, Vẻ mặt của Hải Táp biến thành màu đen đi ra, chỉ xem sắc mặt kia thôi là có thể đoán được giờ phút này ngay cả ý định giết người của hân cũng đã có, tìm lâu như vậy, cơ hồ tìm khắp mọi ngõ ngách, ngay cả hậu viện đều không có bỏ qua, nhưng chung quy cũng không thể tìm thấy nhị công tử.

Hay là hân thật sự tự nhiên biến mất?

"Hải Táp công tử? Có thể có tìm được người người muốn tìm không?" Thương Dịch nhìn thấy Hải Táp đi ra, đầu tiên mở miệng hỏi, kết quả cũng có thể đoán được.

Hải Táp thập phần không vui nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, không có trả lời, liền thẳng hướng ra bên cửa hàng, trong lòng ghen khuất đến cực điểm, thế nhưng không thu hoạch được gì!

"Hải Táp công tử, xin dừng bước."

Hải Táp vừa đi tới cửa, giọng nữ ôn nhuận ngọt ngào ở sau vang lên, Hải Táp nhú mày, dừng lại cước bộ, xoay người nhìn về phía người mở miệng, An Bình hầu phủ nhị tiểu thư? Nàng gọi hân lại làm chi?

Ngay cả Thương Dịch cùng các tiểu nhị ở đây cũng nhú nhú mày, bọn họ ước gì mau chóng đem vị Hải Táp này đuổi đi a! Trong lòng Thương Dịch ảm ảm lo lắng, Ninh Nhi làm cái gì vậy? Hải Táp ở lâu trong chốn lạt, liền đại biểu cho nàng có thêm một phần nguy hiểm.

An Ninh đón nhận tầm mắt của mọi người, tiến lên từng bước, ánh mắt nhìn qua đồng hồ độn một cái, chậm rãi mở miệng, "Hải Táp công tử, mới vừa rồi nghe người nói, muốn bồi thường mấy thứ này, theo như ta thấy, quả thật là nên bồi thường, vài dẹt tốt như vậy, bị làm bản, hư hỏng rồi, ai... Cửa hàng này cũng chỉ là nơi mua bán nhỏ, tổn thất này làm sao có thể chấp nhận nổi, Hải Táp công tử, nhớ rõ ngày khác phải đem bạc tới bồi thường a! An Ninh không tiền."

An Ninh nói xong phúc phúc thân, lại khiến Hải Táp tức giận càng sâu, "Người yên tâm, tất nhiên là phải bồi thường!"

Nói xong, từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu, nhét vào trong tay vị tiểu nhị bên cạnh, xoay người đi nhanh ra khỏi cửa hàng Lưu Tinh.

Thương Dịch thế này mới cười ra tiếng, "Ninh Nhi a Ninh Nhi, nàng thật đúng là một nữ tử giỏi việc quản gia, ngày khác nếu ta cưới nàng, nhất định là phúc khí của ta a!"

Sắc mặt của An Ninh xoát một cái đỏ bừng, xem thần sắc ái muội của mọi người, liền thả tay Thương Dịch ra, "Ai muốn gả cho người!"

Dứt lời, cúi đầu, vội vàng chạy ra ngoài cửa hàng, Thương Dịch nhìn bóng dáng của nàng, tự nhiên là đuổi theo, không lấy chồng sao? Nhưng hân đã nhận định là nàng cả đời rồi!

Thoát khỏi dây dưa của Hải Táp, tâm tình của An Ninh nhất thời thoải mái vô cùng, Thương Dịch đuổi theo phía sau nàng, đưa nàng hồi phủ, nhưng không có gọi xe ngựa tới, ngược lại là đi bộ ở trong thành, khi đi ngang qua Bát Trần các, An Ninh theo bản năng hướng bên trong nhìn thoáng qua, nhìn thấy bóng dáng Thiệu Hoa quận chúa, Thiệu Hoa quận chúa cùng thị nữ đi lên Bát Trần các, ngồi ở vị trí sát cửa sổ, nhưng tầm mắt của nàng vẫn dừng lại ở cửa, tựa hồ là đang chờ đợi ai đó.

An Ninh nghĩ đến ngày ấy phát hiện Thiệu Hoa quận chúa cùng Văn Cẩm biểu ca có điều dị thường, khép hờ mắt trầm tư, rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì?

Không bao lâu sau, hai người liền đến An Bình hầu phủ, Thương Dịch đem An Ninh đưa tới cửa, nhìn An Ninh bước vào phủ mới xoay người rời đi, An Ninh tiến vào Hầu phủ, liền nghe được thanh âm của đại phu nhân, giống như bồi tội nhưng cũng không giống, An Ninh nghĩ chân nghe xong trong chốc lát, liền nghe được đại phu nhân mở miệng, "Tẩu tử, hiền chất, việc này thật tình là ta không biết gì cả, nha đầu Bảo Nhi kia các người cũng biết, muốn đi

chơi chỗ nào là đi, trong khoảng thời gian này, ta cũng đã cho người đi tìm, nhưng lại không tìm thấy người, ta cũng không có cách nào nha."

"Hừ, không có biện pháp? Lúc trước là ai kêu nài tôi? Lần đó sau khi xuất môn, liền không còn nhìn thấy bóng dáng của Bảo Nhi, nay người không thấy, người dù thế nào cũng phải cho ta một lời giải thích!" Thanh âm của một phụ nhân truyền đến, có hơn một phần khí thế bức người.

"Có thể nài tôi chỗ sự phụ của nài không?" Khí thế ngày xưa của đại phu nhân hoàn toàn bị áp chế, phụ nhân kia nói không sai, người là do bà gọi tôi, nhưng hiện tại bà thật rất hối hận khi đem Lưu Bảo Nhi gọi tới, không nói tôi là không có tác dụng gì, bây giờ lại gây thêm phiền toái cho bà.

"Nếu nài ta tới chỗ sự phụ của nài ta thì bọn ta còn tới chỗ của người để tìm người sao?" Nhị thiếu gia Lưu gia mở miệng, giọng điệu đồng dạng là vô cùng bén nhọn, không hề nề tình Lưu Hương Liên là bác của hắn mà cho chút sắc mặt tốt.

"Này..." sắc mặt đại phu nhân vạn phần khó coi.

"Hương Liên, người gọi ta một tiếng tẩu tử, chúng ta tự nhiên là người một nhà, nhưng Bảo Nhi, vô luận như thế nào người cũng phải tìm bằng được cho ta, dù sao cũng phải cho chúng ta một lời giải thích, người cũng biết ca ca người có bao nhiêu yêu thương đối với nữ nhi bảo bối này, cũng may mà là ta đến, nếu để ca ca người đến như vậy cũng không ôn hòa thế này đâu." Lưu phu nhân là chủ mẫu đại viện của Lưu gia Vệ thành, lời nói uy hiếp như vậy thốt ra ngay cả Lưu Hương Liên cũng có vài phần sợ hãi.

"Vâng, vâng, vâng, tẩu tử, Bảo Nhi, Hương Liên sẽ tiếp tục tìm, không bằng như vậy, các người thật vất vả đến kinh thành, liền ở lại trong phủ đi! Ta sẽ cho người thu dọn phòng khách tốt nhất ..." Lưu Hương Liên đứng dậy, thái độ thấp phần thân thiện.

Nhưng nài còn chưa nói xong, liền bị Lưu phu nhân đánh gãy, "Thôi, Hầu phủ này của người chúng ta cũng không dám ở, Bảo Nhi vừa ở lại liền không thấy bóng dáng, chúng ta nếu lại vào ở còn không biết sẽ phát sinh sự tình gì, không nhọc người lo liệu, ta và chất nhi của người đi qua Lâm gia tìm đại muội muội."

Sắc mặt Lưu Hương Liên cứng lại, nhưng cũng chỉ có phụ họa nói, "Như thế cũng tốt, kìa Hương Liên tiễn tẩu tử."

Lưu phu nhân thân nhiên quét đại phu nhân liếc mắt một cái, không chút lưu luyến, mang theo nhị thiếu gia Lưu gia, đi ra đại sảnh.

An Ninh nhìn mấy người đi tới, phúc phúc thân, mấy người đi qua trước mặt An Ninh, Lưu phu nhân vẻ mặt tức giận, tự nhiên sẽ không chú ý nài, tâm tư của đại phu nhân đều ở trên người Lưu phu nhân, cũng không có nhìn An Ninh, chỉ có duy nhất vị nhị công tử kia nhìn đến An Ninh, ánh mắt nhất thời sáng ngời, thầm nghĩ trong lòng: An Bình hầu phủ này lại có một nữ tử xinh đẹp như vậy! Nữ tử này là ai? Xem quần áo của nài thì không giống nha hoàn, nhưng một thân tố y, lại không giống quần áo quý giá do các tiểu thư nên mặc, trong khoảng thời gian ngắn cũng đoán không ra thân thế của nài, nhưng lại nhớ kỹ dung nhan tuyệt mỹ này

An Ninh thấy bọn họ đến cửa, chính mình liền cũng đi tới hướng Thính Vũ hiên, bất quá trong đầu nài vẫn còn quanh quẩn chuyện mới vừa nghe được.

Lưu gia Vệ thành phái người đến đòi người, nài sớm biết rằng ngày này sẽ diễn ra, nhưng lại không ngờ là do chủ mẫu Lưu gia cùng nhị công tử tự mình đến, có thể thấy được chuyện Lưu Bảo Nhi mất tích ở Lưu gia đã đẩy lên một hồi phong ba.

Nghĩ đến kết cục của Lưu Bảo Nhi, Lưu phu nhân tìm đại phu nhân đòi người, đại phu nhân lại không có cách nào tìm ra một Lưu Bảo Nhi để trả lại, đại phu nhân a đại phu nhân, nhìn người hao tổn tâm trí như thế nào!

Bóng đêm như mực, An Bình hầu phủ, Tuế Lan hiên.

Từ khi Tần Ngọc Song chuyển vào Tuế lan hiên điều dưỡng, lục phu nhân tuyệt nhiên chủ động chuyển vào nhà kẻ (mình cũng không biết đây là nhà gì ^^), đem chủ phòng tặng cho Tần Ngọc Song, Tuế Lan hiên này nghiêm nhiên trở thành nơi ở của Tần Ngọc Song, bất quá lục phu nhân cũng không ngại, nài mỗi ngày an an phận phận, làm lục phu nhân cũng tốt, làm nha hoàn cũng tốt, chỉ cần là do chủ tử phân phó, nài cho tới bây giờ cũng không vi phạm.

Sau khi Tần Ngọc Song đẻ non, An Bình hầu gia đến xem qua hai lần, bất quá, đều là liếc mắt một cái, rất nhanh liền rời đi.

Trong phòng Tần Ngọc Song tràn ngập một cỗ tức giận sắc bén, "Người nói cái gì? Không thấy? Làm sao có thể không thấy?"

"Nô... Nô tỳ cũng không biết, hôm nay ban ngày nô tỳ không có đem đồ ăn qua cho tam tiểu thư, lúc này mới nhớ ra vì thế đem đồ ăn qua nhưng khi nô tỳ mở cửa, bên trong lại không có người, không thấy tung tích của tam tiểu thư, nô tỳ thấy cửa sổ ở phòng sau bị mở ra, chắc tam tiểu thư là từ chỗ đó mà thoát ra ngoài." Phúc Nhi lạnh rung mở miệng, từ sau khi ngũ phu nhân từ đẻ non, tính tình trở nên sắc bén làm cho người ta sợ hãi, có đôi khi lại nắm lấy không chừng, gương mặt dữ tợn giờ phút này của nài(TNS), ngay cả nài(PN) xem cũng thấy sợ hãi.

"Đồ vô dụng, cửa sổ đã đóng đinh, mà vấn đề cho nài trốn thoát." Tần Ngọc Song cảm ly trà trong tay đặt mạnh ở trên bàn, trong lòng tràn đầy không cam lòng, nài còn chưa có tra tấn đủ An Lan Hinh, liền chạy như vậy, nài có thể nào không tức giận?

"Nô tỳ đáng chết, nếu không, nô tỳ đi tìm..." Phúc Nhi đề nghị nói, thờ nhìn Tần Ngọc Song.

Ánh mắt Tần Ngọc Song tối lại, trầm mặc hồi lâu, lập tức mở miệng, "Quên đi, một đứa tiểu nữ tử nghèo túng chạy ra ngoài thì có thể làm nên tích sự gì, để cho nài bị đói chết, nếu đi tìm ngược lại lại kinh động lão gia, để cho nài tự sinh tự diệt đi! Nhớ kỹ, chuyện này ai cũng không được nhắc tới, tam tiểu thư phải đi về bên nhà ngoại của nài, về phần như thế nào không thấy, cùng chúng ta không có quan hệ gì, nghe hiểu chưa?"

"Vâng, nô tỳ nghe hiểu được ." Phúc Nhi gật đầu, hôm nay tam tiểu thư cả một ngày đều không có ăn cái gì, thân mình mình suy yếu, dù là một người trẻ khỏe cũng không thể chống đỡ được bao lâu, huống chi là nàng đâu!

Kinh thành, thành tây.

Xe ngựa chạy trong đêm đen, trên mã xa, Niệm Nhi nằm ở trong lòng mẫu thân Sở Sở, Sở Sở nhìn nữ nhi trong lòng , trên mặt hết sức từ ái, trên gương mặt thân nhiên có một vết sẹo như trước như ẩn như hiện.

Đột nhiên, xe ngựa dừng lại, Sở Sở khẽ nhíu mày, "Lăng bá, đã xảy ra chuyện gì?"

"Hồi tiểu thư, phía trước có một bóng đen đang nằm, xem không rõ lắm, bất quá, giống như là một người." Xa phu hồi đáp, người đã hơn năm mươi tuổi, râu trắng, nhưng tinh thần cũng không giống như một ông lão.

"Nga? Kia đi xem đi!" Sở Sở đem Niệm Nhi an trí tốt, lập tức xuống xe ngựa, trong bóng đêm, tư thái thướt tha, từng bước sinh tư, nếu không phải do kiểu đầu phụ thân thì sẽ khiến người ta cảm thấy , nàng bất quá chỉ khoảng hai mươi tuổi, hoàn toàn không giống một người mẹ đã có đứa nhỏ hơn mười tuổi.

Sở Sở đi đến bóng dáng xa lạ kia, ngồi xổm xuống , đem nàng kéo lại, "Là một tiểu nha đầu."

Khoảng hơn mười tuổi, số tuổi cùng với Niệm nhi không thua kém bao nhiêu, bất quá, thân hình này cực kì suy yếu, cả người bần thiêu, tóc tai hỗn độn, không thể thấy rõ diện mạo, nếu không phải Sở Sở sờ vào chất liệu quần áo trên người nàng, trên quần áo truyền đến xúc cảm rất tốt, rõ ràng là hàng tốt, thì đã nghĩ đây chỉ là một tiểu nha đầu khát cái

Sở Sở nhìn nàng, trên mặt lập tức xuất hiện một tia thương tiếc.

"Tiểu thư, lão nô đem nàng đẩy ra." Lăng bá nhìn thấy thần sắc của tiểu thư, rất nhanh hiểu được, hiển nhiên là ông không muốn nhìn thấy tiểu thư đối với tiểu nha đầu không rõ lai lịch này tâm sinh thương tiếc .

Lăng bá đang muốn tiến lên từ trên tay nàng đón lấy nha đầu kia, Sở Sở liền ngăn tay của ông lại, "Nhất định là một tiểu nha đầu số khổ, nếu mặc kệ nàng ở chỗ này, sợ là không qua nổi đêm nay, sẽ mất tính mạng, nếu chúng ta đã gặp, thì đem nàng mang về đi!"

"Tiểu thư, này... Nếu lão gia biết được..." Lăng bá khó xử nói, đây cũng là nguyên nhân ông không muốn tiểu thư nhúng tay vào việc của tiểu nha đầu này! Trong viện, trừ bỏ bản thân ông, còn lại đều là hạ nhân của lão gia, chỉ có ông là xa phu tâm phúc của tiểu thư.

Nghe thấy ông nhắc tới lão gia, Sở Sở nhíu mày, nhìn tiểu nha đầu này, trầm mặc một lát, rốt cục mở miệng, "Như vậy đi! Người đi tìm nhà trọ, đem nàng an trí ở đó, còn thỉnh một đại phu xem bệnh cho nàng, hết thấy đợi cho nàng tỉnh lại rồi nói sau."

"Vâng, tiểu thư." Lăng bá đem tiểu nha đầu ôm lên, leo lên xe ngựa, sau đó đem Sở Sở và Niệm nhi trở về sân, rồi lại đi suốt đêm quán trọ, tìm đại phu, thay tiểu nha đầu chẩn trị.

Ba ngày sau, trong phòng trọ.

Trên giường, An Lan Hinh mở mắt ra, nhìn thấy ánh sáng, trên mặt vui vẻ, giống như đã thoát khỏi ác mộng hắc ám kia, nàng nhớ rõ chính mình rốt cục trốn khỏi nơi đó , kéo thân thể suy yếu đi trong đêm đen, nhưng bóng tối kia giống như không có giới hạn, nàng đi lâu như vậy cũng không tới cuối , thân thể suy khiến nàng không có khí lực mà ngã xuống trên đường.

Nàng đã chết sao? Ý niệm này nhảy ra trong đầu nàng , An Lan Hinh theo bản năng cự tuyệt phán đoán này, nàng không thể chết được! Trên người nàng còn có cừu chưa báo, như thế nào có thể chết?

"Tiểu cô nương, người rốt đã cực tỉnh, người đã hôn mê ba ngày ba đêm, may mà tiểu thư nhà ta mang người từ trên đường cứu về nếu không, mạng của người sợ đã không còn" Lăng bá nhìn thấy nha đầu trên giường mở mắt, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhìn Sở Sở đang ngồi một bên , "Tiểu thư, nha đầu kia đã tỉnh."

Sở Sở đứng dậy đi đến bên giường, trên mặt nở rộ ra một nụ cười, ôn nhu hỏi, "Người tên là gì?"

An Lan Hinh còn chưa từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, nàng không chết? Là vị phu nhân này cứu nàng ? Nghe được câu hỏi của phu nhân , An Lan Hinh muốn trả lời, nhưng é miệng lại không thể phát ra âm thanh nào, khiến nàng nhớ lại chính mình sớm đã bị Tần Ngọc Song hạ độc là chuyện thật .

Sở Sở thấy tình trạng của nàng, liền cảm thấy một tia kinh ngạc, nguyên lai nàng không nói được!

Sở Sở liếc liếc mi, kéo tay qua An Lan Hinh, "Như vậy, ta hỏi người, người dùng gạt đầu cùng lắc đầu để đáp lại, nếu đúng người liền gạt đầu, nếu sai, người liền lắc đầu, có thể chứ?"

An Lan Hinh gật đầu, nhìn thấy vết sẹo trên mặt vị phu nhân này, lại cũng không có chán ghét, ngược lại cảm thấy vị phu nhân này giống như bò tát.

"Người còn có người nhà không?" Sở Sở dứt lời, An Lan Hinh gật gật đầu, nhưng giống như nghĩ đến cái gì, mí mắt nhíu lại, sau đó liền lắc đầu thật

nhANH.

Sở Sở thấy hành động này của nàng, mi tâm trên mặt nhăn càng sâu, "Vì sao lúc lại gạt đầu lúc lại lắc đầu? Còn có nhà để trở về không? Còn người thân nào không?"

Một câu 'Có nhà không thể về, có người thân nhưng không thể nhận' hoàn toàn chạm đến tâm khảm của An Lan Hinh, An Bình hầu phu nàng không thể nào trở về được, nếu trở về nhất định sẽ bị Tần di nương tra tấn mà chết, nàng thật vất vả trốn thoát, vốn định đi tìm phủ đệ mới của ca ca, nhưng giờ nghĩ lại, dù nàng đến được phủ đệ mới của ca ca thì ca ca có thể giữ nàng ở lại được sao?

Tần di nương hận mẫu thân như vậy, nếu biết được nàng đi qua phủ đệ của ca ca, không chừng lại nghĩ đến biện pháp gì để đối phó nàng, nàng trở về chỉ có thể khiến bản thân rơi vào hiểm cảnh, không thể tự bảo vệ mình.

Nhìn vị phu nhân trước mắt giống như bò tót này, An Lan Hinh liền gãy dựa đứng dậy, quỳ gối trên giường, không ngừng hướng tới nàng dập đầu.

Sở Sở giật mình, ngừng động tác dập đầu của nàng, "Cô nương, người làm cái gì vậy?"

An Lan Hinh đau khổ đáng thương nhìn nàng, áp úng khoa tay múa chân, Sở Sở là người thông minh, rất nhanh liền hiểu được, "Người muốn ta thu người?"

An Lan Hinh gạt đầu, ánh mắt lại khẩn thiết, chỉ cần vị phu nhân này có thể thu lưu nàng, nàng dù là làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp.

Sở Sở thờ dài một tiếng, "Cô nương, không phải ta không chịu, chính là, ta cũng có không nơi ở thuận tiện để đem người giữ lại."

Nàng không thể bởi vì một tiểu nha đầu mà nảy sinh ra chuyện gì.

Trong lòng An Lan Hinh mất mát, không ngừng tiếp tục dập đầu, vị phu nhân này là hy vọng duy nhất của nàng, nàng bất kể dùng cách gì cũng phải nắm được đường sống này.

"Tiểu thư, lão nô có biện pháp." Lãng bá đứng ở một bên mở miệng, nhãn tình An Lan Hinh sáng lên, Sở Sở cũng xoay người nhìn hẩn hỏi, Lãng bá nhìn Sở Sở liếc mắt một cái, lập tức tiếp tục mở miệng, "Tiểu thư, lão nô có chuyện muốn nói với người."

Sở Sở trấn an vỗ vỗ tay An Lan Hinh, đi theo Lãng bá đi đến một bên, đề thấp thanh âm, "Lãng bá, người có biện pháp nào để sắp xếp cho nàng?"

"Tiểu thư, đã nhiều ngày lão nô giữ ở bên cạnh nha đầu kia, vốn đại phu đều nói sinh mệnh không thể cứu, nhưng trong ba ngày ba đêm kia lại thấy được dục vọng muốn sống mãnh liệt của nàng ta, nha đầu kia xem bộ dáng cũng giống như một người tài, nàng nay có người thân không thể nhận, có nhà không thể về, không bằng đem nàng đuổi về Bắc Yên..." Lãng bá nói tới đây, thử nhìn Sở Sở.

Ánh mắt Sở Sở hơi đổi, "Người là nói..."

Sở Sở cũng không nói hết, hai tròng mắt ôn hòa lại có một tia hắc ám lóe qua, trầm mặc, ngay cả Lãng bá cũng không đoán ra tâm tư của nàng, rốt cục, sau một lát, Sở Sở xoay người hướng tới bên giường, khi xoay người, trên mặt sớm đã khôi phục vẻ mặt tươi cười, "Cô nương, người ta có thể gặp ta âu cũng là hữu duyên, ta cũng không nhẫn tâm nhìn người lưu lạc đầu đường, nếu người không chê, ta có thể cho người một nơi để đi, bất quá, lộ trình xa xôi, cách nơi này ít nhất cũng có mấy nghìn dặm đường, không biết người có nguyện ý đi hay không?"

An Lan Hinh lập tức gạt đầu, miễn cưỡng cảm kích, nàng nguyện ý đi, vô luận xa thế nào, nàng đều nguyện ý đi, tuy rằng xa, nhưng đây đã là con đường duy nhất của nàng, một ngày nào đó, nàng còn có thể trở về báo thù!

"Tốt lắm, Lãng bá sẽ thay người an bài, người trước dưỡng thân mình cho tốt." Sở Sở ôn nhu dặn dò, giúp đỡ An Lan Hinh nằm xuống, đang muốn đi, An Lan Hinh liền bắt lấy tay nàng, Sở Sở nghi hoặc hành động hành động thì thấy nàng ở trong lòng bàn tay mình viết mấy chữ.

Cảm ơn, ân nhân.

An Lan Hinh nhìn vị phu nhân giống bò tót này, Sở Sở mỉm cười, "Nhắc tay chỉ lao mà thôi, lần sau tái kiến, hy vọng không nhìn thấy người giống như bây giờ!"

Trong lòng Sở Sở cũng giật mình, đêm đó, nàng phát hiện nha đầu kia trên người mặc quần áo thượng đẳng, xuất thân nhất định là không thấp, giờ phút này lại phát hiện nàng lại biết viết chữ, có lẽ đem nàng đưa đi Bắc Yên, là một quyết định không sai...

An Bình hầu phu, trong Thính Vũ hiên.

An Ninh nhìn vị khách không mời mà đến, tâm tình nhất thời có chút tức giận, "Ly vương điện hạ tìm phụ thân sao? Phụ thân cũng không ở trong Thính Vũ hiên.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 122

An Ninh nhìn vị khách không mời mà đến, tâm tình nhất thời có chút tức giận, "Ly vương điện hạ tìm phụ thân sao? Phụ thân cũng không ở trong Thánh Vũ tiên."

"Nhị tiểu thư hiểu lầm, bốn vương là đặc biệt đến xem nhị tiểu thư ." Triệu Cảnh Trạch lại tiến vào sân này, nghĩ đến tình cảnh bi thảm lần trước, vẫn còn sợ hãi như cũ , nhưng luôn lo lắng nên hần vẫn đến đây, chỉ vì chuyện xảy ra ngày ấy trong sinh nhật của Thần vương, Thần vương lấy lòng An Ninh như vậy, hần tự nhiên cũng không thể rơi xuống hạ phong.Lâu như vậy, hần vẫn không thể buông tha hứa hẹn lúc trước.

"Nga? An Ninh cảm tạ ý tốt của Ly vương điện hạ, bất quá, thật sự là không khéo." An Ninh nhú mày, mặt lộ vẻ khó xử , ánh mắt lơ đãng đảo qua hộp gấm trên tay Ly vương , nhớ tới chuyện lần trước đã xảy ra,ánh mắt sáng lên, Ly vương này lại còn nhớ rõ hứa hẹn lần trước, lại mạng lễ vật đến tặng nàng sao? Lần trước là một bộ áo choàng da cáo trắng như tuyết, hôm nay lại là cái gì a?

"Như thế nào không khéo?" Triệu Cảnh Trạch hỏi.

"An Ninh đang muốn đi xem đại tỷ, sợ là không thể chiêu đãi Ly vương điện hạ rồi." An Ninh thở dài, "Còn thỉnh Ly vương điện hạ thứ tội, đi xem đại tỷ là kế hoạch sáng sớm hôm nay của An Ninh, sao đoán được Ly vương điện hạ đột nhiên tiến đến..."

"Chuyện này có đáng gì, bốn vương không trách tội, nếu nhị tiểu thư muốn đi xem đại tiểu thư, như vậy bốn vương liền cùng nhị tiểu thư đi xem, này không phải đẹp cả đôi đường sao?" Triệu Cảnh Trạch cười nói, hôm nay nếu đã đến đây, hần cũng không muốn đi tay không một chuyến, huống hồ, đối với An Ninh, hần hoặc nhiều hoặc ít hy vọng cho nàng một ít ấn tượng tốt, tự nhiên muốn theo ý định của nàng.

Bất quá, hần không nhận thấy được đáy mắt An Ninh lóe qua một tia hàn quang kì lạ, nàng hoàn toàn che dấu rất khá, "Như vậy liền không thể tốt hơn , chúng ta đi qua luôn thôi, Ly vương điện hạ thỉnh."

Triệu Cảnh Trạch không có từ chối, xoay người đi ở phía trước, An Ninh theo sát phía sau, Bích Châu mang theo hộp thức ăn hầu hạ ở bên cạnh, một hàng ba người đi tới hướng Khởi Thủy Uyển,vừa tới cửa Khởi Thủy uyển, liền nghe được thanh âm An Như Yên đánh chửi hạ nhân truyền đến, giống như một bệnh nhân tâm thần, Triệu Cảnh Trạch theo bản năng nhú nhú mày, sinh ra một tia ghét, nếu không là vì An Ninh, hần là tuyệt đối sẽ không muốn gặp người có tiếng xấu là An Bình hầu phu đại tiểu thư .

An Ninh cũng trấn định như thường, về mặt ý cười, thấy Triệu Cảnh Trạch dừng lại cước bộ, lập tức mở miệng nói, "Nơi này của đại tỷ xảy ra chút tranh cãi âm ỉ, nếu Ly vương điện hạ sợ âm ỉ, kia An Ninh liền một mình đi thôi."

Triệu Cảnh Trạch đã đến nơi này tất nhiên là sẽ không lùi bước , dù là chán ghét An Như Yên, nhưng vì có thể lấy lòng An Ninh, hần không thể không đi vào, một lần nữa nhắc chân bước vào, tiếp tục đi ở phía trước An Ninh.

Khóe miệng An Ninh gọi lên một nụ cười , đi theo vào khi sắp đến phòng của An Như Yên, liền tăng nhanh cước bộ, đi đến phía trước của Triệu Cảnh Trạch , vào phòng, mở miệng kêu lên, "Tỷ tỷ, người xem Ninh Nhi mang cái gì đến cho người nè, Ninh Nhi mang đến điểm tâm mà người thích nhất, là Bích Châu tự tay làm, vẫn còn nóng nha!"

Về mặt An Ninh thân thiết, mang theo hộp thức ăn đến bên giường, An Như Yên nhìn thấy An Ninh, sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi, một thời gian dài không gặp, An Ninh này lại càng thêm xinh đẹp độn lòng người, mà chính mình thì sao?

Nghĩ đến nàng nằm ở trên giường, không động đậy được, đi không thể đi, một cổ tức giận nhất thời dâng lên, vươn tay gạt điểm tâm An Ninh đưa qua, "Người tới làm gì? Cút ra ngoài cho ta !"

Điểm tâm trong tay An Ninh bị nàng vung lên, nhất thời cả hộp thức ăn đều rơi trên mặt đất, tất cả điểm tâm bên trong đều rớt ra, An Ninh ủy khuất nhìn An Như Yên, "Tỷ tỷ, Ninh Nhi là mang điểm tâm đến cho người nha."

An Như Yên hừ lạnh một tiếng, vẫn là bộ mặt không tốt , "Ta..."

Nhưng khi vừa mở miệng, lại nhìn thấy bóng dáng của Ly vương Triệu Cảnh Trạch, quần áo cẩm y, anh tuấn cao lớn, mặc dù không bằng Thương Định cùng Nam Cung Thiên Duệ, nhưng ở trong vãi vị hoàng tử , lại rất nổi tiếng, nghĩ đến kiện áo choàng đồ ly lông trắng lần trước Ly vương đưa cho nàng,nguyên bản An Như Yên đang muốn quở trách An Ninh nhất thời thu về, nàng biết, ở trước mặt Triệu Cảnh Trạch, nàng không thể mất đi đáng vẻ.

"Ninh Nhi, mới vừa rồi ta không cẩn thận làm rớt hộp thức ăn, không làm người bị thương chứ?" thanh âm An Như Yên trở nên ôn nhu, giống như người mới bị bệnh tâm thần kia không phải là nàng (con mụ này thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách abao giờ mình mới “giống” được nàng như vậy nhỉ *mong ước*)

Phản ứng của An Như Yên nằm trong dự đoán của An Ninh , cũng vì biết có Triệu Cảnh Trạch ở đây nên An Như Yên sẽ không nổi điên phát cuồng,vì vậy nên nàng mới không theo sau bước vào, không chỉ có như thế, trong lòng nàng còn đang có kế hoạch khác.

An Như Yên diễn trò, An Ninh cũng phối hợp nàng ta , ôn nhu mở miệng, "Không có gì, mới vừa rồi là Ninh Nhi không cẩn thận, không có cảm chắc, cho nên mới làm rơi xuống."

Trên thực tế, An Ninh cũng hiểu được, mới vừa rồi ở ngoài phòng, Triệu Cảnh Trạch đã nghe được âm thanh chửi bậy của nàng ta, hẳn lại không ngốc, tự nhiên là biết An Như Yên đang giả bộ ôn nhu cùng tao nhả.

"Này... Ly vương điện hạ như thế nào lại đến đây? Yên nhi... Yên nhi thỉnh an Ly vương điện hạ, Yên nhi không tiện đứng đây, còn thỉnh Ly vương điện hạ thứ tội." An Như Yên mỉm cười nhìn Triệu Cảnh Trạch, từ ngày thu được lễ vật của Ly vương, trong lòng nàng đối với Ly vương này có chút tưởng niệm, trước kia, nàng luôn chú ý Ly vương, nhưng nay... Nghĩ đến thân mình bản thân, nay Ly vương đối với nàng mà nói, cũng không để ý tới thân thể của nàng, hẳn đưa mình lễ vật quý trọng như vậy, chắc hẳn có ý với mình.

"Không cần đa lễ." Triệu Cảnh Trạch thân nhiên đáp lại, thanh âm lạnh nhạt giống như một chậu nước lạnh tạt lên người An Như Yên, sắc mặt An Như Yên thời trầm xuống, An Ninh thấy thế, vui sướng khi người gặp họa rất nhiều, lập tức mở miệng nói, "Tỷ tỷ, mới vừa rồi ta đến xem tỷ tỷ, liền gặp được Ly vương điện hạ, cho nên, liền đi chung đến đây."

Lời này nghe vào trong tai hai người đều bất đồng, không có cùng ý tứ, An Ninh nói đúng là sự thật, nàng quả thật là gặp được Ly vương, sau đó cùng hắn đến đây, bất quá, An Như Yên chắc chắn có khuynh hướng tin tưởng Ly vương điện hạ cũng là muốn tới xem nàng, cho nên, hai người liền đến đây.

Như An Ninh sờ liệu, An Như Yên quả thật là có khuynh hướng người sau, nghe nói như thế, trong lòng An Như Yên liền vui vẻ, gửi một ánh mắt thẹn thùng cho Ly vương, "Yên nhi đa tạ Ly vương điện hạ đã đến thăm"

Ly vương nhú mày, An Như Yên như vậy làm cho hắn buồn nôn, sắc mặt lập tức suy sụp xuống, hắn không ngu ngốc, cũng không đần độn, ánh mắt An Như Yên nhìn hắn, hẳn như thế nào có thể không rõ? Hắn ở trong nhóm hoàng tử cũng xem như là giỏi nhất, nữ tử Đông Tần quốc ngưỡng mộ hắn cũng không thiếu, hắn cũng vui vẻ bị những nữ tử này ngưỡng mộ, bất quá, An Như Yên ngưỡng mộ, với hắn mà nói, sẽ chỉ làm hắn cảm giác được sỉ nhục, để nữ nhân trong ngoài không đồng nhất này thích hắn là điều rất mất mặt, điểm này, sợ là cả đời cũng rửa sạch không xong, bị nàng liếc mắt một cái, đều cảm thấy nhục nhã.

"Ly vương điện hạ, tỷ tỷ cảm ơn người a, người sao không nói lời nào?" An Ninh cúi đầu, có ý nhìn Ly vương, giống như trách cứ, lại giống như hờn dỗi.

Triệu Cảnh Trạch này vừa nghe thấy, trong lòng tuy rằng không muốn để ý tới An Như Yên, nhưng nghĩ đến An Ninh, vẫn nhịn xuống, "Bỏ vương đứng là đến, Ninh Nhi..."

"Ly vương điện hạ thật sự là người tốt, đến Hầu phủ còn mang theo lễ vật sao?" An Ninh đánh gãy lời nói của hắn, không để cho hắn khiến cho An Như Yên có cơ hội hoài nghi.

Cao hứng tiêu sái đến trước mặt Triệu Cảnh Trạch, tiếp nhận hộp gắm trong tay hắn, lực chú ý của Triệu Cảnh Trạch đều bị nàng hấp dẫn, nghĩ đến mục đích lần này tới, khoe miệng khê nhếch, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng An Ninh vẫn như cũ sẽ không để cho hắn có cơ hội, cầm hộp gắm đi đến trước giường An Như Yên, ngồi tại trên tháp, "Tỷ tỷ, Ly vương điện hạ thật là có tâm, lần trước là áo choàng ngăn hồ, lúc này lại là cái gì a? Để cho ta tới sai sai... Ly vương điện hạ cũng không nên mở miệng nhắc nhở Ninh Nhi a."

Không cho Triệu Cảnh Trạch có cơ hội mở miệng, tự nhiên là vì khiến cho An Như Yên hiểu lầm, nghĩ đến lễ vật này là Ly vương muốn tặng cho An Như Yên nàng, đây cũng là điều An Ninh muốn.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123

Không cho Triệu Cảnh Trạch có cơ hội mở miệng, tự nhiên là vì khiến cho An Như Yên hiểu lầm, nghĩ đến lễ vật này là Ly vương muốn tặng cho An Như Yên nàng, đây cũng là điều An Ninh muốn.

An Ninh đều nói như thế, Triệu Cảnh Trạch tự nhiên cũng liền theo ý của nàng, bất quá, lúc này hắn vẫn chưa nhận thấy được mình đang bị An Ninh tính kế, thâm nghĩ, đã biết lễ vật này, nhất định có thể làm cho An Ninh thích.

An Ninh nhú mày, giống như đang trầm tư, biểu tình trên mặt biến hóa rất nhanh, An Ninh vốn trở mã rất đẹp, trên mặt muôn màu muôn vẻ, lại làm cho trong lòng Triệu Cảnh Trạch có chút run động, sinh ra một chút si mê, hắn muốn kết hôn với An Ninh là do có nhiều lợi ích, nhưng là giờ phút này Triệu Cảnh Trạch lại phát hiện, nữ tử này tựa hồ cũng có chút tác động đến tâm của hắn.

"Ai nha, Ninh Nhi ngu dốt, đoán không được đâu!" An Ninh về mặt mắt mát, "Tỷ tỷ, người đoán là cái gì sao?"

An Như Yên trong lòng đương nhiên đã đoán, xem kia trình độ tinh xảo của hộp gắm kia, chắc hẳn vật bên trong cũng không phải vật phàm, Ly vương này đối chính mình thật đúng là có tâm, "Mở ra xem chẳng phải sẽ biết là cái gì sao!"

"Đúng rồi, mở ra xem, bất quá..." ánh mắt An Ninh lóe lên, ánh mắt dừng ở trên người Triệu Cảnh Trạch dao động, "Có thể thỉnh Ly vương điện hạ tránh đi một lát?"

Đang chìm đắm trong vẻ ngoài xinh đẹp của An Ninh, Triệu Cảnh Trạch giống như bưng bình, hẳn không nghĩ sẽ rời đi, muốn tiếp tục nhìn nàng, nhưng An Ninh lại thình cầu như thế, mặc cho là ai sợ cũng không thể cự tuyệt, "Kia bốn vương liền đi dạo trong viện một chút."

Dứt lời, Triệu Cảnh Trạch còn thật sâu nhìn An Ninh liếc mắt một cái mới đi ra ngoài cửa.

Thân ảnh Triệu Cảnh Trạch vừa mất, sắc mặt An Như Yên liền trầm xuống, "Người đem Ly vương điện hạ đuổi đi làm chi?"

Ly vương điện hạ thật vất vả đến xem nàng, mới trong chốc lát, đã bị An Ninh đuổi đi, nàng sao có thể không có câu oán hận? Mới vừa rồi giả bộ ôn nhu nháy mắt biến mất không thấy.

An Ninh lơ đãng cười, vẫn vẻ mặt thân thiện như cũ, "Tỷ tỷ, sao người lại ngốc như vậy? Ly vương nhiều lần tận lễ vật cho người, tâm ý này người còn không rõ sao? Ninh Nhi đều hiểu được, Ly vương là yêu thượng tỷ tỷ, người không nhìn thấy mới vừa rồi ánh mắt Ly vương nhìn tỷ tỷ, Ninh Nhi nhìn đều mặt đỏ ầu ầu!"

"Phải không? Thật vậy chăng? Ly vương hẳn thật sự yêu thượng ta sao?" Trong lòng An Như Yên vui vẻ, hiện tại An Như Yên cũng không phải là nữ tử giống lúc trước tự cho mình là thanh cao, nằm ở trên giường trong một đoạn thời gian dài như vậy, đã tiêu hao hết nhiều tâm lực của nàng, hôm nay chớ nói người yêu nàng là một vương gia, cho dù là một công tử quan gia bình thường yêu nàng, nàng cũng sẽ vui vô cùng.

"Tỷ tỷ, có câu nói, kẻ trong cuộc thì mê đầu! Ninh Nhi đều xem rành mạch." An Ninh cười đến vui vẻ, đem lòng tính kế của nàng che dấu rất khéo.

"Phải không?" An Như Yên tin lời nói của An Ninh, Ly vương nếu là yêu thượng nàng, như vậy nàng nói không chừng còn có thể lên làm vương phi, xem ra ông trời là tới bù lại cho nàng a! Trong lòng An Như Yên vui mừng, lại nghĩ đến chuyện gì, lông mày vẫn cau lại, "Vậy người còn đuổi hẳn đi làm chi?"

Tuy rằng là trách cứ, nhưng không sắc bén như vừa rồi, An Ninh ha ha cười, "Tỷ tỷ, có câu là cơm phải ăn từng ngụm từng ngụm, không nên gấp gáp, nóng vội không ăn hết được đậu hủ nóng, Ninh Nhi bảo Ly vương điện hạ đi, toàn là vì suy nghĩ cho tỷ tỷ nha!"

"Sao?" An Như Yên nhìn An Ninh liếc mắt một cái, ý bảo nàng tiếp tục nói tiếp.

"Người nghĩ thử xem, Ly vương nếu là yêu thượng tỷ tỷ, vậy nhất định là xem không đủ, Ninh Nhi mới vừa rồi đưa hẳn đuổi đi, muốn treo khẩu vị của hẳn, làm cho hẳn lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm nghĩ, nếu hẳn nghĩ đến chịu không nổi, như vậy đến ngày nào đó, Ninh Nhi nên kêu tỷ tỷ một tiếng Ly vương phi." An Ninh cố ý nhấn mạnh ba chữ 'Ly vương phi', nàng đương nhiên biết ba chữ này đối với An Như Yên là dụ hoặc như thế nào

Quả nhiên, con người An Như Yên sáng lên, nàng không ngu ngốc, đương nhiên hiểu được ý tứ của An Ninh, hưng phấn ngay cả môi đều đang run ầu ầu, "Người là nói... Là nói... Ninh Nhi a! Người thật sự là giúp tỷ tỷ một đại ân a!"

An Ninh nhưng cười không nói, nàng giúp nàng ta sao? Nếu An Như Yên muốn cho rằng như vậy, nàng cũng không thể nê hà, bất quá, chỉ hy vọng nàng ta đến lúc đó vẫn có thể cao hứng như vậy!

An Ninh mở hộp gấm ra, nhìn thấy bên trong một cây trâm, chưa nói tới vô giá, nhưng vừa thấy, cũng là hàng trân phẩm, An Như Yên nhìn thấy cây trâm kia, trên mặt vui vẻ, An Ninh cầm lấy cây trâm, thay An Như Yên cài ở trên đầu, "Tỷ tỷ cùng cây trâm này thực xứng đôi, này nhất định là Ly vương điện hạ vì tỷ tỷ mà tạo ra."

"Ha ha... Thật sự rất đẹp sao?" An Như Yên cao hứng không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả, nếu giờ phút này nàng có thể đi lại, sớm đã chạy đến bên gương đồng để xem, xem đến tột cùng, bất quá, nàng nếu có thể đi lại, sợ cũng sẽ không bởi vì Ly vương đưa gì đó mà thoải mái như thế đi!

An Ninh nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, đáy mắt xẹt qua một ánh sáng khác thường, "Tỷ tỷ, Ninh Nhi trước cáo lui, không quấy rầy người nghỉ ngơi."

An Như Yên giật mình, "Kia Ly vương..."

"Ninh Nhi sẽ thay tỷ tỷ đưa Ly vương ra phủ." An Ninh chân thành tha thiết, vô hại, ai vừa thấy, cũng sẽ không nghi ngờ nàng có tâm tư khác, muốn nói An Như Yên không đề phòng An Ninh, đó là không có khả năng, An Ninh xinh đẹp động lòng người, nàng thấy ở trong mắt, nàng đương nhiên lo lắng An Ninh sẽ đem Ly vương mê hoặc đi, nhưng giờ phút này, nàng dù lo lắng thì có ích lợi gì? Nàng không thể tự mình đi đưa, nghĩ đến những lời An Ninh mới nói với nàng, An Như Yên vẫn khoát tay áo, ý bảo nàng rời đi.

An Ninh ra phòng, ở trong Khôi Thủy uyển tìm được Triệu Cảnh Trạch, hai người ra Khôi Thủy uyển, Triệu Cảnh Trạch không nhìn thấy cây trâm hẳn đưa tới liền nhíu mày hỏi, "Ta đưa cho người cây trâm đâu?"

"A? Kia... Đó là điện hạ đưa cho Ninh Nhi sao?" An Ninh cố ý giả bộ hồ đồ.

Triệu Cảnh Trạch ý thức được cái gì, giọng điệu cất cao một chút, "Đương nhiên là tặng cho người." Chẳng lẽ hẳn còn có thể đưa cho cái kia cho An Như Yên sao? (anh này đúng dạng ăn trộm khọng được con gà còn mất năm gạo a...đáng đời kẻ bất lương, chị AN chỉ có thể là của anh Địch thui^^)

"Nhưng... Ly vương thứ tội, mới vừa rồi tỷ tỷ nhìn thích, cho nên liền..." An Ninh liếm môi, lưu ý đến sắc mặt đen kịt của Triệu Cảnh Trạch, khóe miệng không chút dấu vết giơ lên.

"Hừ, ta đi tìm nàng ta đòi lại" Triệu Cảnh Trạch hừ lạnh, An Như Yên chết tiệt đó, thật sự là lòng tham không đáy, kia rõ ràng là hẳn đưa cho An Ninh,

nhưng lại bị An Như Yên chiếm đi!

"Ly vương điện hạ..."

Triệu Cảnh Trạch mới vừa đi ra một bước, liền bị An Ninh gọi lại, trong lòng An Ninh thầm oán, Triệu Cảnh Trạch này cũng không chán ghét An Như Yên bình thường đâu! Chính là hợp ý nàng!

Nghĩ đến những việc kiếp trước đôi cầu nam nữ này đã làm với nàng, hận ý trong lòng An Ninh đột nhiên tăng lên, đáy mắt xẹt qua một tia tà ác, thấp giọng mở miệng, "Tâm ý Ly vương, An Ninh hiểu được, không biết Ly vương điện hạ khi nào... Cầu hôn?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Chương 96: Đưa cầu nam nữ vào động phòng

Triệu Cảnh Trạch thật không ngờ An Ninh lại trực tiếp như thế, hắn kịp thời phản ứng, nhất thời quá đỗi vui mừng, "Người nói cái gì? Cầu hôn? người nguyên ý gả cho bốn vương làm phi?"

Hắn thật cao hứng, đây chính là hắn tính kế hơn nửa chính mình cũng có chút động tâm với nàng, hắn đến Hầu phủ lấy lòng nàng không phải vì chuyện này sao? Hắn thật không ngờ hắn còn chưa kịp mở miệng, An Ninh lại chủ động đề cập tới chuyện này như vậy hay An Ninh cũng là có ý với hắn.

Nghĩ như vậy, Triệu Cảnh Trạch nhìn An Ninh dung nhan xinh đẹp động lòng người, tâm trạng kích động, kim lòng không được muốn cầm tay nàng, An Ninh sao có thể cho hắn thỏa nguyện, động tác linh hoạt tránh được tay hắn vurun đến, trong lòng Triệu Cảnh Trạch hệt hăng không tránh khỏi có chút mất mát kêu lên, "Ninh nhi..."

Nghe hắn gọi một tiếng Ninh nhi trong lòng An Ninh sinh ra một loại chán ghét, nhưng nàng che dấu rất tốt, cố ý mở miệng, "Phụ thân nhất định sẽ thích con rể là Ly Vương điện hạ, Ly vương đồng ý làm con rể của phụ thân sao?"

"Nguyên ý, bốn vương đương nhiên là nguyên ý." Triệu Cảnh Trạch lập tức thu lại vẻ mất mát vừa rồi, nhìn An Ninh, thầm nghĩ trong lòng, nếu đã gả cho hắn sau này ắt có nhiều dịp cùng nàng tiếp xúc thân mật, hắn không vội, đợi sau khi thành thân nàng là nữ nhân của hắn không phải cái gì cũng đều nghe hắn sao?"

"Kia Ly Vương điện hạ hiện tại..." An Ninh mở miệng có tình đem tất cả biểu tình của Triệu Cảnh Trạch trong mắt, nghĩ đến An Như Yên trong Khôi Thủy Uyển, đáy mắt càng biến hóa nồng đậm.

"Bốn Vương liền đi chuẩn bị." Triệu Cảnh Trạch tự nhiên muốn rèn sắt khi còn nóng, sớm đem An Ninh cưới về, giải quyết xong một cái đại sự, chỉ cần cưới An Ninh lại mượn tầm ảnh hưởng của Nam Cung Thiên Duệ thậm chí là Thần Vương như vậy hắn còn lo gì không ngồi lên ngôi vị hoàng đế?

"Uh, vậy tốt rồi, Ninh nhi không muốn đợi lâu." An Ninh ra vẻ thẹn thùng, rũ mắt, làm lòng Triệu Cảnh Trạch nhộn nhạo.

"Tốt, ngày mai, bốn Vương định đến cầu hôn, còn ngày thành thân càng nhanh càng tốt." Triệu Cảnh Trạch cười rất thoải mái, chia tay An Ninh, sải bước tiêu sái ra khỏi An Bình Hầu phủ, trong lòng thầm nghĩ nhị tiểu thư thật vội muốn gả cho hắn.

Nghĩ đến Thần Vương ngày đó có ý với An Ninh cơ hồ mọi người đều thấy rõ, bất quá tâm tư An Ninh không đặt trên người hắn a! Không biết khi Thần Vương biết được An Ninh gả cho hắn sẽ có biểu tình gì?

Nghĩ đến điều này Triệu Cảnh Trạch càng đắc ý, nhưng hắn lại nghĩ đến một chuyện khác, chuyện này không thể để cho Thần Vương Thương Dịch biết được, nếu hắn ta biết không chừng chuyện tốt của hắn hỏng mất, nếu hắn ta chạy đến chỗ phụ hoàng, thỉnh phụ hoàng ban hôn, phụ hoàng yêu thương hắn như vậy sẽ không để ý An Ninh có nguyên ý hay không cũng sẽ đem An Ninh ban cho hắn ta, nghĩ vậy trong lòng Triệu Cảnh Trạch tràn đầy cảnh giác, như vậy hắn cũng không thể để cho phụ hoàng biết người hắn muốn lấy là ai, nếu phụ hoàng biết được nói cho hắn Vương Thương Dịch, như vậy.....

Trong lòng Triệu Cảnh Trạch thầm tính toán, đang nghĩ nên làm thế nào để chuyện này không chệ vào đâu được, trên đường quay về Ly vương phủ Triệu Cảnh Trạch không có buồn lòng, vừa vào Vương Phủ Triệu Cảnh Trạch liền thông suốt, trong lòng hắn đã có biện pháp.

Nghĩ đến An Ninh, bộ dạng quả mê người! Bất quá không bao lâu nàng chính là Ly vương phi, "An Ninh a! An Ninh trong thời gian ngắn nhất cho người gả vào Ly vương phủ, làm nữ nhân của Triệu Cảnh Trạch ta!"

Triệu Cảnh Trạch tràn đầy tự tin, giờ phút này không chỗ nào cố kỵ muốn cưới An Ninh sau đó như thế nào lợi dụng nàng cho chuyện của hắn mà không biết rằng, chính mình đang từng bước một rơi vào trong bẫy của An Ninh....

Triệu Cảnh Trạch nhanh chóng chuẩn bị, quả nhiên sáng sớm hôm sau hắn đã chuẩn bị xong, tự mình mang đến An Bình hầu phủ. Triệu Cảnh Trạch gặp An Bình Hầu gia gọi một tiếng cha, An Bình hầu gia vô cùng mừng rỡ, hắn luôn mong Triệu Cảnh Trạch có thể làm con rể đương nhiên liền đáp ứng hôn

nhân này. Sau khi tiễn Ly vương ra về, An Bình hầu gia liền cho gọi An Ninh vào thư phòng.

An Ninh tiến vào thư phòng, An Bình hầu gia đứng dậy nghênh đón, "Nữ nhi a! Chúc mừng ngươi! Thật là may mắn, ngươi cũng biết hôm nay ai đến phủ, vì sự tình gì?"

Sáng sớm An Ninh đã cho Bích Châu dò hỏi, Ly vương Triệu Cảnh Trạch vừa đi không bao lâu, nàng tự nhiên đoán được mục đích của hắn, bất quá nàng lại làm vẻ không biết, nghi hoặc nói, "Ninh nhi ngu dốt, không biết phụ thân vì sao chúc mừng Ninh nhi? Ninh nhi có phúc khí nào vậy?"

"Ngươi sắp trở thành Ly vương phi! Còn không phải phúc khí sao? Ly vương điện hạ là Vương gia, trong các Vương gia thì Dục vương là tốt nhất nhưng Hoàng thượng không thích người đã phái đến nơi khác, ở kinh thành có thể được Hoàng thượng chọn cũng chỉ có vài vị Vương gia, Ly vương tiềm lực không nhỏ, sau này nếu có thể lên đến vị trí đế vương, ngươi là Ly vương phi không phải sẽ thành nẫu nhĩ thiên hạ hay sao?" An Bình Hầu gia hưng phấn nói, lão luyện như hắn mà giờ phút này cũng không che dấu được kích động, hắn càng cao hứng hơn nếu Ly vương là chân mệnh thiên tử thì hắn không phải sẽ là quốc trượng đại nhân sao?

An Ninh tỏ ra khiếp sợ, khó tin nhìn An Bình hầu gia "Phụ thân, người.... Người nhầm lẫn ở đâu rồi? Ly vương phi? cái gì Ly vương phi?"

"Ly vương mới vừa rồi tìm đến hướng ngươi cầu hôn." An Bình hầu gia nhìn An Ninh khiếp sợ cho là vì quá cao hứng nên không chút để ý.

Nhưng không ngờ mi tâm An Ninh càng nhúu chặt, "Phụ thân, mới vừa rồi Ly vương nói đối tượng cầu hôn là ai?"

"

An Ninh dò hỏi, An Bình hầu gia được nàng nhắc nhở, nghĩ nghĩ một lúc liền lắc đầu, "Cái này chưa nói, bất quá, ai ai cũng biết đối tượng là ngươi, An Bình hầu phủ ngoài ngươi ra có ai thích hợp để gả ra ngoài?"

"Có tỷ tỷ nha!" Trong lòng An Ninh hiểu sau khi trở thành phế nhân An Bình hầu gia đã sớm đem An Như Yên ném ra sau đầu, người cha này quả nhiên lãnh khốc vô tình, đối với nữ tử không có giá trị lợi dụng liền dễ dàng coi nàng ta như không tồn tại.

"Yên nhi?" An Bình hầu gia nhúu mày, nhắc tới NA nHư Yên thần sắc An Bình hầu gia khó coi hơn vài phần. Nhắc tới An Như Yên làm hắn mất hết mặt mũi, trong lòng tức giận, Từ từ quốc tế An Như Yên có tiếng xấu, sau này quan viên nhìn nhìn hắn cũng có chút chỉ trích, thậm trí có người trước mặt chế nhạo hắn, cho đến nay hắn đều chịu đựng, tự nhiên bao oán hận đều đổ trên đầu An Như Yên, cho nên nàng bị bệnh lâu như vậy một lần hắn cũng không đi Khôi Thủy Uyển thăm nàng, thậm trí hỏi cũng không hỏi thăm nàng lấy một câu, hoàn toàn coi nàng như phế vật, nếu là phế vật thì hắn bỏ sức quan tâm cũng là lãng phí.

"Đúng vậy a! Phụ thân không biết sao? Ly vương điện hạ thích tỷ tỷ, hắn cầu hôn cũng chính là hướng tỷ tỷ cầu hôn a." An Ninh nhìn phản ứng của An Bình hầu gia khi nhắc tới An như Yên trong mắt xẹt qua chút hoang mang.

"Thật sao?" An Bình hầu gia biết được tin tức này, rõ ràng không thể nào tin được, Ly vương làm sao lại có thể coi trọng Yên nhi? Nay Yên nhi thành một phế nhân, sợ rằng gia đình bình thường còn thấy chướng mắt, huống hồ Ly vương là một vương gia.

An Ninh biết An Bình hầu gia không thể dễ dàng tin tưởng, nhưng nàng đã có "chứng cứ", trên mặt nở rộ một nụ cười tươi, "Nếu không phải thích tỷ tỷ Ly vương sao có thể bỏ ra nhiều tâm tư, tự mình sẵn cáo trắng làm thành áo choàng đưa cho tỷ tỷ đây? Phải biết cáo trắng là hi hữu mới có a! Không chỉ như thế hôm qua Ly vương để phủ còn đưa cho tỷ tỷ một cây trầm thì phải, tâm tư Ly vương như thế nào phụ thân còn chưa hiểu?"

"Nhưng là Ly vương tới hầu phủ không phải tìm ngươi sao? Huống hồ hắn cũng đã từng nói với ta là hắn coi trọng ngươi." An Bình hầu gia mắt híp lại, đa mưu túc trí như hắn sao có thể dễ dàng gạt gẫm.

An Bình hầu gia không dễ dàng lừa nhưng cũng đừng có coi thường năng lực của An Ninh, đối với phụ thân, kiếp trước, kiếp này, tính tình như thế nào nàng là nhìn thấu triệt, hắn để ý nhất là ích lợi, nếu có thể mang cho hắn càng nhiều lợi ích, như vậy, với hắn mà nói không chuyện gì là không thể nhắm, ột con mắt mở một con mắt.

An Ninh cười nhẹ, "Tìm con không sai, nhưng Ly vương điện hạ quả thật không có đối An Ninh tỏ vẻ quá cái gì, phụ thân, Ly vương điện hạ nếu là cưới tỷ tỷ, An Bình hầu phủ là có hơn một người con rồi!"

Những lời này làm cho trong mắt An Bình hầu gia xẹt qua chút ánh sáng, An Như Yên nay đã là phế nhân, đời này là rất khó gả ra ngoài, hiện tại thật vất vả gặp được Ly vương, nếu An Như Yên thật sự gả cho Ly vương, như vậy chính mình quả thật là có thêm một người con rồi, nhưng nếu là khiến cho Ly vương bán ngược, như vậy...

"Ly vương điện hạ thật là thích Yên nhi?" An Bình hầu gia giọng điệu nhất thời trở nên nghiêm túc, hai tròng mắt lão luyện như đang suy tính cái gì.

"Sao không hỏi tỷ tỷ một câu?" An Ninh liếm mi, đem củ khoai lang nóng phồng tay vớt cho An Như Yên.

Ánh mắt An Bình hầu gia nghiêm túc, thần nhiên nhìn An Ninh liếc mắt một cái, lập tức khoát tay, "Ngươi đi xuống đi!"

"Là, Ninh Nhi cáo lui." An Ninh cúi chào, xoay người đi ra khỏi thư phòng, khoe miệng khê giờ lên một chút quỹ dị, An Bình hầu gia tuy rằng không có chắc chắn quyết định, nhưng là, tính tình của hắn, nếu ở tự hỏi, việc này tình chắc chắn dựa theo kế hoạch của nàng mà tiến hành.

Hai lần làm người, nàng đối tính tình những người này đều đã nắm, nếu không có phần xác định, nàng tự nhiên sẽ không mạo hiểm dùng một chiêu cờ

này, dù sao nếu là người nào vượt qua, sự tình thất bại trong gang tấc, bất quá, nàng sẽ sinh không để kết quả như vậy phát sinh!

Nàng dám khẳng định, chính mình vừa rời đi, An Bình hầu gia liền theo ra ngoài, mà mục đích của hắn đó là Khởi Thủy Uyển.

Quả nhiên, An Ninh đi rồi bất quá một lát, An Bình hầu gia liền ra thư phòng, đi thẳng đến khởi thủy uyển, trong khởi thủy uyển, vẫn như cũ là nhất quán tiếng chửi bậy, An Bình hầu gia nhíu nhíu mày, nếu không là vì chuyện này, hắn như thế nào cũng không bước vào sân này, như thế nào cũng sẽ không lại đi xem An Như Yên liếc mắt một cái.

Nhưng câu nói của An Ninh đã đã động đến hắn, nhiều con rết a, vẫn là Ly vương như vậy con rết, dù hoặc này cũng không nhỏ, so với nhiều phế nhân vẫn là hơn!

Cho nên, hắn hiện tại muốn xác định, Ly vương cùng Yên nhi trong lúc đó, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Vào khởi thủy uyển, đến An Như Yên phòng, ngoài ý muốn, đại phu nhân đã ở trong phòng, đại phu nhân nhìn An Bình hầu gia xuất hiện trong này, lòng nàng giật mình không nhỏ, nhưng giật mình nhanh chóng qua đi, sau đó là vô cùng kích động, "Lão gia, sao người lại tới đây? Cố đại nương, mau, mau pha cho lão gia ly trà."

Từ sau khi Yên nhi bị bệnh, lão gia một lần cũng chưa tới xem qua, nàng còn tưởng rằng lão gia là thật buông tha cho Yên nhi, cũng vì chuyện này mà thương tâm lâu nay, hiện tại nhìn lão gia rốt cục đã đến đây, nàng sao có thể không kích động? Có thể nào mất hứng?

"Yên nhi, còn không mau ra chào phụ thân?" Đại phu nhân bắt gặp vẻ mặt An Như Yên giật mình, hiển nhiên cũng là không có dự đoán được An Bình hầu gia hội đột nhiên đến khởi thủy uyển của nàng.

Đại phu nhân này nhắc, An Như Yên lập tức phục hồi tinh thần lại, "Yên nhi bái kiến phụ thân."

Nói lời này lòng của nàng vẫn là mang theo vài phần oán hận, từ trước tới nay, nàng đều nghĩ phụ thân yêu thương nàng nhất, nhưng là, từ khi nàng bị thương, phụ thân không quan tâm nàng, nghiêm nhiên chính là coi như không có nữ nhi là nàng, nàng có thể nào không oán hận?

An Bình hầu gia thân nhiên lên tiếng, ánh mắt đảo qua trên giường An Như Yên, mi tâm hơi nhíu, rõ ràng đối nàng giờ phút này tình trạng không thích hợp, Ly vương sẽ thích như vậy thích một phế nhân sao?

Dựa theo đại phu lúc trước nói trong lời nói, lần đó bị thương, Yên nhi ở trên giường nằm cả đời như phế nhân bình thường, ngay cả sinh con nói dòng đều sợ là không được, nếu Ly vương muốn kết hôn thật là Yên nhi, như vậy chuyện nàng không thể sinh con nói dòng là tuyệt đối không thể làm cho Ly vương diện hạ biết được.

"Người cùng Ly vương là chuyện gì xảy ra?" An Bình hầu gia cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp cho thấy ý đồ chính mình đến đây, giọng điệu vẫn như cũ mang theo vài phần cứng nhắc.

Nhắc tới đến Ly vương, trên mặt An Như Yên liền hơn chút ôn nhu tươi cười, tiểu nữ nhi kiều thái tần hiển, tuy rằng không có trả lời, nhưng biểu tình này cũng đã cho An Bình hầu gia đáp án, An Bình hầu gia lợi mắt hít lại, thầm nghĩ trong lòng: Ly vương thật sự thích Yên nhi?

Đại phu nhân là người thông minh, thấy tình huống vậy, lập tức ha ha cười nói, "Lão gia, Ly vương thân phận tôn quý, lại tuần tú lịch sự, mất đi hẳn đối chúng ta Yên nhi có ý, xem, Yên nhi trên đầu trâm cài tóc chính là Ly vương diện hạ đưa đâu!"

"Nga?" An Bình hầu gia mày rậm vì chọn, ánh mắt chạm đến đến An Như Yên phát gian, quả nhiên nhìn đến một chi cây trâm, nghĩ đến An Ninh mới vừa nói trong lời nói như vậy có vài phần chân thật.

Xem ra, Ly vương cùng Yên nhi trong lúc đó đã phát sinh sự tình!

Phát hiện này làm cho thái độ An Bình hầu gia tốt thêm vài phần, "Ly vương diện hạ hôm nay tới cầu hôn."

"A? Nhưng là thật sự?" An Như Yên mở to mắt, nàng như thế nào nghĩ đến Ly vương nhanh như vậy sẽ cầu hôn, ở trong mắt Ly vương của căn bản là không phải đối tượng cầu hôn tốt của hắn. đối tượng rốt cuộc là ai, nghĩ đến chuyện tình hôm qua, An Như Yên lại vui vô cùng, lời nói của An Ninh rốt ở bên tai, Ly vương quả nhiên là yêu thương nàng! Chẳng những yêu thương, nhưng lại như thế khẩn cấp muốn thú nàng vào cửa.

Này không thể nghi ngờ là từ khi bị thương tới nay, nàng có được lớn nhất tin tức tốt !

"Ân." An Bình hầu gia gật đầu, An Như Yên phản ứng càng thêm làm cho hắn xác định, hơn nữa kiên định quyết định của chính mình, Ly vương tuy rằng không có nói rõ cầu hôn đối tượng là ai, nhưng hắn nếu thích Yên nhi, kia đương nhiên này đối tượng nên là Yên nhi, về phần Yên nhi không thể sinh con nói dòng, hắn cũng là không vội, hiện tại hoàng thượng còn trẻ, sẽ không như vậy sớm truyền ngôi cho nhân khác, đợi cho quá chút thời điểm, nhìn xem trong triều thế cục, nếu là Ly vương thật sự có hi vọng kế thừa đại thống, như vậy hắn lại đem Ninh Nhi hứa cấp Ly vương làm phi, nếu là Ly vương không có cái kia năng lực, trong tay hắn còn có Ninh Nhi làm quân cờ, có thể lo lắng khác có hi vọng chọn người kế thừa đại thống!

An Bình hầu gia âm thầm tính toán, không thể nghi ngờ đây là an bài tốt nhất !

"Ly vương diện hạ công đạo, mau chóng tuyển ngày lành, hắn hội tấu minh hoàng thượng, ít ngày nữa các người liền đại hôn." An Bình hầu gia đứng dậy, trên mặt không bằng đến khi lạnh lùng, hơn mỉm cười, Yên nhi nếu phải gả cấp Ly vương, như vậy tự nhiên sẽ không là cái gì phế nhân, về sau dùng của nàng địa phương còn khá!

Bước đi đến An Như Yên bên cửa sổ, "Yên nhi a! Ngươi cũng biết, này Hầu phủ cùng triều đình thương chuyện tình, phụ thân cũng bận tối mảy tối mặt, tiền chút thời điểm xem nhẹ ngươi, Yên nhi không nên trách phụ thân mới là."

Như thế một câu, liền phải hấn trong khoảng thời gian này đối An Như Yên coi thường cấp lau quét, An Như Yên trong lòng tự nhiên là có chút không cam lòng, nghĩ đến chính mình sẽ gả cho Ly vương, thành Ly vương phi, thân phận đã có thể không đồng nhất bàn, đó là An Bình hầu gia thấy nàng, cũng phải hành lễ, lúc này An Bình hầu gia rõ ràng lấy lòng, nàng cũng là nhìn ra được đến, nàng cũng sẽ không dễ dàng như vậy liền tha thứ.

An Như Yên không lên tiếng, chính là đứng mở mắt, thái độ kia rõ ràng tỏ rõ nàng không chấp nhận An Bình hầu gia giải thích, An Bình hầu gia sắc mặt trầm trầm, thâm nghĩ: còn chưa có trở thành Ly vương phi, liền ở trước mặt hấn bãi khởi phở đến đây sao?

Giờ phút này, hấn nghĩ, sau khi Yên nhi gả cho Ly vương điện hạ, liệu có thể không chế được không?

Đại phu nhân là người khôn khéo, thấy tình huống như vậy, lập tức tiến lên hoà giải, "Lão gia, cha và con gái nào có cừu hận? Yên nhi là nữ nhi của ngươi, nàng có là Ly vương phi, cũng như trước vẫn là nữ nhi của ngươi, Yên nhi lại làm sao có thể bởi vì điểm nhỏ này mà trách lão gia?"

An Như Yên nhất thời cũng hiểu được, chính mình thế nào cũng không thể đắc tội phụ thân, ít nhất còn không phải thời điểm bây giờ, trên mặt nở ra một chút tươi cười, "Phụ thân chuyện này Yên nhi hiểu."

"Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi!" An Bình hầu gia vừa lòng gật đầu, coi như nghĩ đến cái gì, khoe miệng gọi lên một chút ý cười, "Yên nhi a, có điều ngươi muốn thành Ly vương phi, về sau đánh chửi hạ nhân là không thể, ngươi là tiểu thư khuê các, tiểu thư khuê các nên có bộ dáng gì, ngươi tự nhiên là hiểu được, cho dù là về sau gả đến Ly vương phủ, ngươi cũng có danh hiệu Ly vương phi thật tốt, hiểu chưa?"

Đây là nhắc nhở, cũng là cảnh cáo Ly vương phủ không phải nơi nàng có thể tùy tiện dính vào.

An Như Yên vừa nghe, đương nhiên hiểu được, "Yên nhi ghi nhớ phụ thân dạy bảo."

"Tốt lắm, về chuyện đại hôn, Hương Liên ngươi liền phụ trách xử lý, nhưng có một điều ngươi phải nhớ kỹ, ngoại nhân chỉ sẽ biết Ly vương điện hạ muốn kết hôn An Bình hầu phủ tiểu thư, không thể biết rốt cuộc là người nào tiểu thư." An Bình hầu gia trầm giọng công đạo nói.

"Vì sao?" Đại phu nhân khó hiểu, liền ngay cả An Như Yên cũng là nghi hoặc nhìn An Bình hầu gia, nàng phải lập gia đình, đương nhiên muốn đường đường chính chính gả đi, muốn cho tất cả mọi người biết, nàng An Như Yên gả cho người trong hoàng thất.

An Bình hầu gia lạnh lùng nhìn hai người liếc mắt một cái, nhưng cũng không kiêng dè cái gì, lớn tiếng nói, "Ngươi cho rằng Yên nhi làm mất mặt An Bình hầu phủ chúng ta còn không có đủ sao? Hiện tại lại muốn làm mất mặt Ly vương phủ, mất mặt hoàng thất?"

Đại phu nhân trong lòng lộp bộp một chút, trong lòng hơi chán nản, suy nghĩ một chút, quả thật đúng là như vậy, kéo kéo khoe miệng, "Lão gia, ngươi yên tâm, thiếp thân biết nên làm như thế nào."

An Bình hầu gia dặn dò sự tình, cũng không có ở lại lâu, đợi cho An Bình hầu gia sau khi rời khỏi, An Như Yên mới bộc phát ra cơn giận của chính mình, "Nương, vì sao đừng cho người khác biết? Ta tốt xấu cũng là Hầu phủ đại tiểu thư, cũng không phải cái gì hèn hạ?"

Đại phu nhân nhún mày, trong lòng bi ai, Yên nhi luôn luôn ở trong Hầu phủ, nào đoán được bên ngoài có nhân ngôn toái ngữ(lời nói linh tinh không có căn cứ ở đây chỉ những lời đồn đại, truyền miệng bên ngoài về An Như Yên) về nàng như thế nào, nhưng lại không biết nói kia "Nhân ngôn toái ngữ" có bao nhiêu kịch liệt cùng khó nghe, nàng là mà mẫu thân nghe xong đã vô cùng tức giận, nàng không thể không thừa nhận lão gia bản khoản mặt này là rất đúng.

"Nương, ngươi nhưng thật ra nên vì Yên nhi làm chủ." An Như Yên làm nũng nói, nàng trở thành Ly vương phi, người khác nên hâm mộ nàng, nói không chừng còn có thể đem chuyện trong quá khứ làm mờ, dựa vào cái gì không cho người khác biết người Ly vương muốn kết hôn là chính mình?

"Yên nhi, ngươi gấp cái gì, ngươi thành Ly vương phi, còn sợ người khác không biết sao? Tất cả đều biết a." Đại phu nhân trấn an nói, đây cũng là sự thật, nhưng sau đại hôn mới cho người khác biết Ly vương phi đó là Yên nhi, ảnh hưởng cũng sẽ rơi chậm lại không ít.

An Như Yên nghe đại phu nhân nói như thế, liền không có nói thêm cái gì, nghĩ đến chuyện chính mình được gả cho Ly vương điện hạ, trong lòng vui sướng vô cùng.

Trong hoàng cung. Triệu Cảnh Trạch tự mình hướng Hoàng thượng đề cập chuyện thú phi, thế nào, Thần vương Thương Dịch cũng ở đó, Hoàng thượng đang cùng Thương Dịch chơi cờ, tùy ý ứng phó với hấn một chút, làm cho chính hấn cảm thấy ngay cả bản thân muốn kết hôn không ai hỏi đến một câu, Triệu Cảnh Trạch bị phụ hoàng lạnh nhạt thất phần mất mát, nhưng miễn được nhiều phiền toái không cần thiết, hấn vừa vặn không cần nghĩ làm sao cho hoàng thượng không biết người chính mình thú là An Ninh, như vậy rất hợp ý hấn.

Bên này được Sùng Chính đề cho phép, Triệu Cảnh Trạch phóng ngựa về phủ cho người làm cho trong phủ chuẩn bị, tìm một ngày tốt gần nhất, liền phải người cấp An Bình hầu phủ tặng tin, báo cho An Bình hầu gia biết thời gian, hai cái người làm trong phủ hoàn toàn vì đám hỏi mà bận rộn.

Bên ngoài truyền ra tin tức Ly vương điện hạ muốn thú An Bình hầu phủ tiểu thư làm phi, nhất thời trở nên nóng nhất trong các cuộc trò chuyện, cơ hồ là tin tức truyền ra động trời, An Ninh trong Thính Vũ hiên cũng không có bình tĩnh, không vì cái gì khác, đơn giản là tin tức đến được với vài người.

Thần vương Thương Dịch, Nam Cung Thiên Duệ, Tô Cầm, ngay cả Văn Cầm đều bất chấp bị người khác phát hiện manh mối, mà chạy lại đây.

"Người không thể giả." Nam Cung Thiên Duệ mở miệng đầu tiên, đến Thỉnh Vũ hiền, một mực mi phong liền không có giãn ra, giờ phút này giọng điệu nghiêm túc mang theo vài phần đông cứng, thoáng có thể phát giác vài phần run run, hình như là nghẹn đã lâu, rốt cục mở miệng nói ra bình thường.

An Ninh giật mình, kiếp trước, nàng giả cho Ly vương, lại cũng không có thấy Nam Cung Thiên Duệ như vậy ngăn cản nàng, mặc dù khi đó nàng mất trí nhớ, không thể nhớ bọn họ đã qua lại, nhưng nếu hắn thật sự như vậy kiên quyết ngăn cản, nàng lại làm sao có thể không nghi ngờ hoặc hắn hành động đâu? Một khi nghi hoặc, cố gắng tìm tòi sự việc, biết được sự tình trước kia, có lẽ kiếp trước bọn họ thâm như vậy.

Kiếp trước, An Như Yên đem hết thủ đoạn giả cho Nam Cung Thiên Duệ, như ý nguyện của nàng làm tướng quân phu nhân, nhưng là, nghĩ đến lúc nàng sắp chết, An Như Yên đối nàng phun ra chân tướng, Thiên Duệ ca ca tại thời điểm chết kêu tên của nàng sao? Vài năm kia, hắn cũng quá đau khổ đi!

Có lẽ, so với hắn, chính mình mất trí nhớ không có kia phân đôi diện mê hoặc lưu luyến, nhưng thật ra thoải mái rất nhiều. Nàng tiếc hận ở kiếp trước đó là khi chết, chính mình cũng không có thể gặp hắn được một lần.

Trên thực tế, An Ninh không biết, kiếp trước Nam Cung Thiên Duệ sợ dĩ chết trận sa trường cùng An Như Yên có chút can hệ, An Như Yên trời sanh tính ghen tị, mặc dù là thành Nam Cung Thiên Duệ tướng quân phu nhân, hàng ngày sống chung, nhìn hắn như trước tướng niệm An Ninh, uống rượu, trong miệng đều là kêu tên An Ninh, nàng lại làm sao có thể không ghen tị?

Nàng rốt cục biết, chiếm được người Nam Cung Thiên Duệ, lại như thế nào cũng không chiếm được tâm của hắn, thống khổ như vậy làm cho An Như Yên phát cuồng, nàng tình nguyện Nam Cung Thiên Duệ đã chết, cũng không nguyện hắn tiếp tục như vậy nghĩ về An Ninh, yêu An Ninh!

Lần đó Nam Cung Thiên Duệ xuất chinh, An Như Yên liền thuê sát thủ, nàng cho nguy trang thành tướng sĩ đi theo Nam Cung Thiên Duệ xuất chinh, một lần kia, An Như Yên còn đặc biệt đi theo, nàng muốn tận mắt thấy Nam Cung Thiên Duệ chết.

Đêm đó quân địch đánh bất ngờ, lấy Nam Cung Thiên Duệ bản sự, lại như thế nào giải quyết không xong sự tình đâu! Nhưng là, Nam Cung Thiên Duệ như thế nào cũng không ngờ đến hắn đang cùng quân địch đối chiến, một người theo đội ngũ của mình bắn ra ám khí đâm trúng chỗ hiểm của hắn.

Nam Cung Thiên Duệ được các tướng sĩ mang về, trong doanh trường, chỉ có An Như Yên chờ đợi, khi đó An Như Yên gần như điên cuồng nói cho hắn hết thảy, bao gồm An Ninh mất trí nhớ, bao gồm trong lúc hắn và An Ninh lúc đó sờ ra tay, cùng với cố ý lừa gạt, càng thêm bao gồm nàng đối An Ninh ghen tị.

Khi đó, Nam Cung Thiên Duệ mới biết được, nguyên lai hắn bị lừa bịp, đến khi chết cũng không có cơ hội gặp lại nữ nhân mình yêu một lần.

Nam Cung Thiên Duệ kêu tên An Ninh rồi tắt thở, càng thêm khơi dậy An Như Yên đối An Ninh ghen tị.

"Không được, người không thể giả!" lúc An Ninh đang suy nghĩ, Tô Cẩm cũng mở miệng, ngày thường bất cần đời Tô Cẩm công tử, giờ phút này nghiêm túc đến cực điểm, giống như thay đổi thành một người khác.

An Ninh thu hồi tinh thần, nhất nhất đảo qua mấy người, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người Thương Dịch, chỉ thấy khuôn mặt hắn trầm tĩnh, không giống ba người khác như vậy vội vàng, muốn so về lý trí, Thương Dịch tuyệt đối mạnh hơn, không chỉ có như thế, hắn là từ trong lòng không tin tức này, bên ngoài chỉ nói là Ly vương muốn cưới An Bình hầu phủ tiểu thư làm phi, nhưng không có nói là muốn cưới An Ninh, cho nên, giờ phút này hắn mới có thể như thế bình tĩnh, hắn tới nơi này, là muốn xác định suy đoán trong lòng mình.

Quân Nhược ngồi ở bên ngoài, đứng xa xa nhìn mấy người vây quanh An Ninh, trên mặt như trước như vậy lạnh như băng cười, nhưng trong mắt cũng là đan xen cảm xúc phức tạp, mấy người này đều là anh kiệt đương thời, An Ninh à An Ninh, quả thật không hổ là nữ tử hắn nhìn trúng! *càng ngày càng thấy tò mò về Quân Nhược*

"Ai nói ta muốn giả?" An Ninh nhú mày, không nhanh không chậm uống trà, bộ dạng thanh thoi, cùng mấy người khác hình thành liên minh đối lập.

Bốn người vừa nghe, thần sắc khác nhau, Nam Cung Thiên Duệ mi tâm mặt nhăn càng nhanh, Tô Cẩm vẻ mặt nghi hoặc, Vân Cẩm mặt nạ che*thật mún nhìn ảnh một lần quá*, nhìn không tới vẻ mặt của hắn, nhưng ánh mắt lại hơn một tia hỏi, duy độc Thương Dịch khoe miệng giờ lên một chút ý cười, nghe xong An Ninh nói một câu này hắn liền yên tâm

"Kia Ly vương muốn kết hôn ai?" Lúc này đây mở miệng cũng là Vân Cẩm

"An Bình hầu phủ tiểu thư cũng không chỉ có một mình An Ninh nha! Về phần thứ ai thôi, không phải ta An Ninh là được, An Ninh cũng tự nhận không có cái phúc giả cho Ly vương làm phi." An Ninh nhú mày, nàng biết, này mấy người đều là người thông minh, sợ dĩ không thể tưởng được là vì quan tâm mà bị loạn.

Nam Cung Thiên Duệ mi phong dần dần giãn ra mở ra, rốt cục thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Như thế thật tốt, chỉ cần không phải Ninh Nhi, mặc cho hắn Ly vương thứ ai đều được! Bất quá, đó không phải Ninh Nhi không có tư cách giả cho hắn, mà là hắn không có tư cách thứ Ninh Nhi!"

Ninh Nhi xứng đôi thiên hạ tốt nhất, mà cái kia Ly vương, tuy rằng là vương gia, trên người chảy huyết mạch hoàng thất, mà làm người cũng không phải chính nhân quân tử, luận tài năng đức độ cũng không bằng Dự vương điện hạ, hắn lại sao xứng đôi Ninh Nhi?

"An Bình hầu phủ thích giả tiểu thư, trừ người ra, như vậy liền chính là... Ha ha..."

Tô Cẩm nghĩ đến người nọ, cũng ha ha cười ra tiếng, mở quạt phe phẩy, ánh mắt hoa đào chớp chớp "Không nghĩ tới kia Ly vương điện hạ nhưng lại như

vậy trọng khẩu vị, ngay cả cái loại này nữ nhân cũng dám thử, bội phục a bội phục!"

Trong khoảng thời gian ngắn, lo lắng vừa rồi toàn bộ được giải trừ, không khí nhất thời trở nên thoải mái lên, An Ninh nhìn mấy người trước mặt, khước miệng khẽ nhếch, "Hiện tại các vị có tâm tình uống trà?"

Nói không cảm động, đó là giả, bọn họ trước tiên chạy tới ngăn cản nàng gả cho Triệu Cảnh Trạch, phần tình nghĩa này An Ninh tự nhiên ghi nhớ trong lòng.

Mấy người không hề từ chối, uống trà, nhưng Tô Cẩm lưu ý đến Vân Cẩm, trên mặt không khỏi trôi lên một tia nghi hoặc, "Này không phải bát trân các Ngân Điện công tử sao? Người như thế nào cũng đến đây? Người cùng nhị tiểu thư... Quen biết?"

Nói vừa ra, khác mấy người cũng là nhìn Vân Cẩm, mới vừa rồi tâm tư mọi người đều ở trên người An Ninh, không có lưu ý sự tồn tại của hân, nhưng hiện tại không giống lúc này, này mấy người đều là mắt sắc thật sự, lập tức liền tưởng tìm ra cái đến tột cùng, hơn nữa lần trước sinh nhật Thương Dịch, Tô Cẩm đi mời nhị công tử không có kết quả, này Ngân Điện công tử cũng không có cấp Tô Cẩm hoà nhã sắc xem, Tô Cẩm bắt được điểm này, tự nhiên là sẽ không tha thứ.

An Ninh bụng ly trà thủ vị giật mình, liền ngay cả Vân Cẩm cùng Thương Dịch cũng là giống nhau, chỉ có bọn họ ba người biết An Ninh đó là nhị công tử, Vân Cẩm cùng nhị công tử huynh đệ tương xứng, hân quan tâm An Ninh, xuất hiện nơi này, cũng không ngoài ý muốn, nhưng mấu chốt là Nam Cung Thiên Duệ cùng Tô Cẩm còn không biết bí mật này a!

An Ninh liếc mi, rất nhanh liền có phương pháp ứng đối, "Ta cùng Ngân Điện công tử đương nhiên là quen biết, Ngân Điện công tử là bát trân các chủ sự giả, còn có một lâm lang hiền, dựa vào hai cái địa phương này, Ngân Điện công tử đã là niềm mơ ước của các thiên kim! An Ninh vận khí tốt, vài lần đi bát trân các cùng lâm lang hiền, đều đụng phải Ngân Điện công tử, nhất kiến như cố(vừa gặp đã thân quen), liền cũng tự thành bằng hữu."

"Nhất kiến như cố?" Tô Cẩm theo bản năng nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, đã thấy thần sắc hân như thường.

"An Ninh cùng Cẩm công tử cũng không phải nhất kiến như cố sao? Chẳng lẽ Cẩm công tử không có đem An Ninh trở thành bằng hữu?" An Ninh nhíu mày, ngữ điệu trầm xuống, nghe qua giống như là hờn dỗi.

Tô Cẩm nghe như vậy, trong lòng âm áp, một cái 'Nhất kiến như cố' với hân mà nói, thật là hưởng thụ, việc mở miệng, "Đương nhiên là bằng hữu, có thể có nhị tiểu thư làm bằng hữu là phúc khí ba đời Tô Cẩm!"

Bằng hữu hai chữ có lẽ đã là kết cục tốt nhất của hân! Bất quá cũng thế, Nhưng Tô Cẩm làm bằng hữu An Ninh hân cũng muốn làm tốt nhất, là đặc biệt nhất!

Đám hỏi An Bình hầu phủ cùng Ly vương phủ, quyết định là ngày mười hai, khoảng cách ngày đại hôn còn ba ngày, An Bình hầu phủ gia tăng chuẩn bị hết thảy, đối với chuyện này, cao hứng nhất chính là An Như Yên.

Trong Khôi Thủy Uyển, An Như Yên nhất nhất sửa chữa không còn hung ác, nghe theo phụ thân đột nhiên trở nên dịu dàng, đối nha hoàn cũng là nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, Đinh Thu làm nha hoàn bên người, cũng được lợi rất nhiều.

Đại phu nhân sáng sớm liền quyết định cho Đinh Thu làm của hồi môn cùng An Như Yên tiến vào Ly vương phủ, đại phu nhân trong lòng là hiểu được, Ly vương thích Yên nhi là một chuyện, nhưng nay Yên nhi nửa người dưới hoàn toàn không thể nhúc nhích, đối với vợ chồng trong lúc đó chuyện tình, sợ là lòng có dư mà lực không đủ, cho Đinh Thu đi theo, nếu là Ly vương có cái gì câu oán hận, coi như là bồi thường.

"Nương, có một việc, Yên nhi không biết có nên nói hay không." An Như Yên tựa vào trên giường, Đinh Thu thay nàng mát xa thân thể, đại phu nhân tặc ngồi ở địa phương cách giường không xa, tự mình sửa chữa trang phục tân nương của An Như Yên.

"Có chuyện gì đối nương cũng không làm nói?" Đại phu nhân mấy ngày nay cao hứng cười toe tóe, cấp một bên Cố đại nương sử cái ánh mắt, "Đem mũ phượng lấy lại đây, ta muốn đích thân lau."

"Nương, Yên nhi nghe nói mợ cùng nhị biểu ca vì chuyện Bảo nhi, đã tới Hầu phủ?" An Như Yên liếc mi, thần sắc vì thỉm.

Nhắc tới việc này, Đại phu nhân thân thể ngẩn ra, sắc mặt nhất thời suy sụp đi xuống, "Lúc trước thực không nên kêu Bảo nhi đến Hầu phủ, hiện tại một người sống như vậy liền hư không biến mất, mợ người tìm ta đòi người, ta lại làm sao có thể lấy ra đây? cậu người thương Bảo nhi đến tận xương, nếu là hân thực trách tội xuống, chỉ sợ là..."

"Nương, Bảo nhi có thể hay không đã muốn..." An Như Yên ý có điều chỉ mở miệng.

Đại phu nhân ánh mắt rùng mình, đánh gãy lời của nàng, "Đừng vội nói lung tung!"

An Như Yên lại lơ đãng, "Này cũng không phải không có khả năng chuyện tình, bằng không làm sao có thể ngay cả mọi người tìm không thấy?"

"Kia cũng không có phát hiện thi thể a!" Đại phu nhân không phải không có hướng bên này nghĩ tới, nhưng là, nàng tình nguyện tin tưởng Bảo nhi là ham chơi nhì, đi nơi nơi du đãng, cũng không nguyện tin tưởng nàng ta đã chết.

"Nương, Yên nhi lần cuối cùng nhìn thấy biểu muội, biểu muội nói muốn đem đầu An Ninh tặng cho ta làm lễ vật, xem nàng như vậy, tựa hồ là cực kỳ hận An Ninh, với tính tình của biểu muội, nàng ta nói ra như vậy, tự nhiên sẽ không là nói mà thôi, Yên nhi đoán rằng, biểu muội mất tích, có phải hay

không cùng An Ninh có liên quan?" An Như Yên nghĩ đến An Ninh, vẫn như cũ là không thể tiêu tan, mặc dù là chính mình sắp thành Ly vương phi, nàng vẫn như trước ghen tị thân thể hoàn hảo An Ninh. *kiếp trc kiếp này tính tình không có đôi chi ăn với ngồi ghen tị, bày mưu tính kế là giỏi*

Thời điểm nương còn chưa có lên làm đại phu nhân, Vân Trăn là nữ chủ nhân Hầu phủ u, An Ninh là tiểu thư con vợ cả, An Như Yên nàng tuy là trưởng nữ Hầu phủ, nhưng là con thị thiếp, nàng ghen tị với An Ninh, từ nhỏ liền ghen tị, điều này như đã ăn sâu vào trong lòng nàng thành thói quen, cho nên chỉ cần là An Ninh có gì đó, nàng đều phải đoạt lấy đến.

Sau khi Vân Trăn chết, nương lên làm đại phu nhân, mà nàng An Như Yên tự nhiên mà vậy liền từ con vợ lẽ biến thành con vợ cả, nàng cướp được danh phận của An Ninh, cái thứ hai muốn cướp đó là Nam Cung tướng quân, Nam Cung tướng quân thích An Ninh, như vậy nàng liền muốn hôn thủ đoạt lấy, nhưng hiện tại, nàng không thể trở thành tướng quân phu nhân, mặc dù như vậy, nàng cũng sẽ không làm cho An Ninh có cơ hội lên làm tướng quân phu nhân, cho dù là An Ninh không làm tướng quân phu nhân, nàng cũng không hy vọng nhìn thấy An Ninh gả cho người so với Ly vương càng thêm vĩ đại, tỷ như Thân vương Thương Dịch.

Cho nên, biện pháp duy nhất đó là làm cho An Ninh biến mất trên thế giới này, như vậy sở hữu hết thảy đối An Ninh mà nói, đều không có hy vọng. Bởi vậy, ở phía sau đề cập một kiện sự này tình, An Như Yên mục đích là lại rõ ràng bất quá.

"Người là nói... Ninh Nhi đối Bảo nhi... Hạ độc thú?" Đại phu nhân bỏ tay ra khỏi trang phục tân nương, bước đến trước mặt An Như Yên, thần sắc càng nghiêm túc.

"Nương, Yên nhi chính là chỉ suy đoán mà thôi." An Như Yên liếc mi, nói như thể có nhiều chuyện chỉ cần điểm nhỏ ấy mà thôi.

Đại phu nhân mâu quang chuyển động, trong đầu suy tư về lời nói vừa rồi của An Như Yên, như vậy rất hoang đường, nhưng thật ra không phải không có khả năng, nếu là Bảo nhi thật sự bởi vì An Ninh mà ra sai lầm, như vậy... Nghĩ đến cái gì, đại phu nhân đáy mắt xẹt qua một đạo ngoan lệ quang mang, chuyện này, nàng nhất định phải điều tra cho rõ.

Giờ phút này, nàng nhưng thật ra hy vọng Bảo nhi đã chết, và vì An Ninh mà chết, như vậy nàng liền có cũng đủ lý do, đem An Ninh giao ra, nàng tin tưởng, chỉ cần An Ninh rơi vào tay ca ca như vậy Lưu gia ở Vệ thành chắc chắn sẽ vì Bảo nhi mà báo!

Khoảng cách việc vui còn có một ngày, An Ninh mang theo Bích Châu đang từ ngoài phủ trở về, thời điểm đi qua Tuế Lan, lại nhìn thấy một bóng dáng tựa vào bên tường giống như thập phần khó chịu.

"Di, tiểu thư, kia không phải Lục phu nhân sao? Lục phu nhân, người làm sao vậy? Có cần hay không Bích Châu kêu đại phu đến xem?" Bích Châu thân thiết hỏi, này đó thời gian, Lục phu nhân thường vụng trộm đến Thính Vũ hiền đi lại, hai người quan hệ cũng không tệ lắm.

"Không, không cần." Lục phu nhân cuống quýt giữ chặt Bích Châu, trong mắt mơ hồ lóe ra hoảng sợ, "Ta không sao, thật sự không có việc gì."

Lục phu nhân nói không có việc gì Bích Châu tin, nhưng không có nghĩa là An Ninh cũng tin tưởng. An Ninh giống như cao thấp đánh giá một lần, nghĩ đến mới vừa rồi chính mình chỗ đã thấy, con người căng thẳng, thông minh như nàng, đối với này phản ứng, nàng rất nhanh liền hiểu được lại đây, kiếp trước, nàng từng có quá, có bầu, tự nhiên biết này ý tứ hàm xúc này cái gì, Lục phu nhân là có mang có bầu sao?

Nhưng vì sao lại như vậy che lấp dấu điểm?

An Ninh ý thức được sự tình không tầm thường, nhưng Lục phu nhân nếu không nghĩ làm cho người ta phát hiện, như vậy nàng thuận theo làm như không biết, trấn an hướng tới Lục phu nhân gật gật đầu, lập tức mang Bích Châu trở về Thính Vũ hiền.

Sau khi các nàng rời đi Lục phu nhân ở phía sau, nghiêng nhiên là thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng tay sờ đến bụng trong mắt của nàng lại thêm nhiều lo lắng, còn kèm theo oán độc.

Nàng mang thai, nhưng là, này bụng đứa nhỏ nhưng cũng không là của lão gia, nghĩ đến ngày ấy chuyện đã xảy ra, Lục phu nhân thủ hạ ý thức nắm chặt thành quyền.

Ngày mười hai,

Muốn nói chuyện lớn nhất hôm nay, đó là đám hỏi An Bình hầu phủ cùng Ly vương phủ, sáng sớm, đại phu nhân liền ở trong Khôi Thủy Uyển, tự mình thay An Như Yên trang điểm cho nàng, mặc trang phục tân nương, một bức tranh xinh đẹp, An Như Yên đẹp thì đẹp thật, nhưng ai vừa thấy đều cảm thấy nàng cả người đang tức giận, không thể làm cho người ta sinh ra thích ý.

"Phu nhân, tiểu thư, đội ngũ đón dâu của Ly vương điện hạ đã đến đang ở ngoài cửa sau! Mau chút mang tiểu thư đi ra ngoài đi, cũng đừng làm cho Ly vương điện hạ đợi lâu." Cô đại nương vội vàng vào phòng, cũng là vẻ mặt sắc mặt vui mừng.

"Tốt. Dĩnh Thu, người lại đây công tiểu thư ra ngoài." Đại phu nhân sai Dĩnh Thu, An Như Yên chưa thể ngồi xuống chứ đừng nói là đứng đi ra ngoài. Sáng sớm Đại phu nhân liền phân phó Dĩnh Thu, lên kiệu hạ kiệu, đều phải công nàng đi.

Đại phu nhân thay An Như Yên cái khăn voan, Dĩnh Thu liền dựa theo phân phó, công An Như Yên ra khỏi phòng...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 125: Động phòng (2)

Bên ngoài An Bình hầu phủ, đội ngũ đón dâu thật dài đứng ở cửa, đứng dài đến chỗ góc đường, Ly vương Triệu Cảnh Trạch một thân cao lớn mặc hỷ phục, thần thái sáng láng, nhạc dạo, nghĩ đến hôm nay kết hôn cùng An Ninh trong lòng hẳn liền kích động không thôi, đêm nay có thể có được nàng sao?

Từ ngày ấy ở An Bình hầu phủ gặp qua một lần, thời gian sau không có gặp qua nàng, hẳn thật là nhưng nhớ, hình ảnh An Ninh neho mắt cười không ngừng hiện lên trong đầu hẳn, hẳn phát hiện, chính mình đối nàng tựa hồ không chỉ là động tâm.

An Ninh là nghĩa nữ của Hoàng hậu, lại tác động đến tâm Nam Cung Thiên Duệ cùng Thương Dịch, tác dụng của nàng tự nhiên không thể khinh thường, nhưng cũng đừng quên, danh hiệu đệ nhất tài nữ là An Như Yên lợi dụng An Ninh mà có, như vậy An Ninh mới là xứng đáng với danh hiệu đệ nhất tài, An Ninh thật có thể nói là là tài mạo song toàn, vô luận là cái gì đều có thể làm cho nam nhân mê muội, đối mặt với nữ tử như vậy hẳn nào có thể không thích đây?

Nàng sẽ trở thành nữ nhân của hẳn a!

Ý niệm này không ngừng quanh quẩn ở trong đầu Triệu Cảnh Trạch, cả người cũng như tinh thần càng thêm hưng phấn.

"Tân nương xuất môn!" Bà mai một tiếng hô to, tầm mắt mọi người đều nhìn về phía cửa phủ, chỉ thấy tân nương được thị nữ công ra, mọi người kinh ngạc, có người cười ra tiếng.

Sắc mặt Triệu Cảnh Trạch trầm trầm, vội hỏi, "Đây là chuyện gì?"

"Hiền tể, chớ hoảng sợ! Như vậy tân nương sẽ không mệt a!" An Bình hầu gia lập tức mở miệng nói, ngôn ngữ bên trong mang theo vài phần ý có điều chỉ ái muội, người sáng suốt vừa thấy liền hiểu được, Triệu Cảnh Trạch cũng khôi phục tươi cười, vừa lòng gật đầu, quả thật không thể mệt, đây chính là vì đêm xuân tối nay hẳn động phòng mà suy nghĩ!

Triệu Cảnh Trạch hẳn không có nghi ngờ.

Đội ngũ đón dâu xuất phát, hướng tới Ly vương phủ, dọc theo đường đi, kèn, pháo đan vào cùng một chỗ, hai bên ngã tư đường chật ních dân chúng xem náo nhiệt, đàm luận Ly vương điện hạ tân thủ vương phi.

"An Bình hầu phủ tiểu thư, hẳn là nhị tiểu thư An Ninh đi!"

"Đó là đương nhiên, chẳng lẽ sẽ là đại tiểu thư kia? Ly vương tốt xấu cũng là hoàng tử vương gia, kia đại tiểu thư đó cấp bốn đại gia xách giày cũng không xứng, nào có tư cách gả đến hoàng thất làm phi?"

"Đúng là, đúng là, ta nếu là Ly vương, cũng biết nên thú ai, không nên thú a, kia đại tiểu thư nghe nói là phế nhân, thú trở về còn không phải làm cái bài trí, liền ngay cả động phòng hoa chúc sợ đều làm không được."

Thanh âm đàm luận náo nhiệt bao phủ cả bầu không khí, đội ngũ đón dâu cố ý ở trong thành đi một vòng, cơ hồ muốn đi qua từng con phố, điều này tự nhiên là Triệu Cảnh Trạch an bài vì mục đích của hẳn muốn cho một số người biết, hôm nay là ngày mừng của Triệu Cảnh Trạch hẳn, bọn họ không chiếm được gì đó, nay lại nằm trong tay hẳn.

Đến bên ngoài Thần Vương phủ, Triệu Cảnh Trạch nhìn đến khí phái phủ đệ, trong lòng sinh ra một tia ghen tị, nhưng rất nhanh ghen tị liền bị đắc ý thay thế, hạ lệnh đội đưa dâu lập tức ngừng lại, Triệu Cảnh Trạch đối với thị vệ Thần vương phủ phân phó nói,

"Mau chút đi gọi Vương gia nhà ngươì đi ra."

Vừa mới nói xong, thanh âm Thương Dịch liền vang lên, "Là ai vội vàng như vậy muốn tìm bốn vương?"

Thanh âm của Triệu Cảnh Trạch, Thương Dịch tự nhiên là nghe được mà đi ra, hẳn vừa vận xuất môn, lại không nghĩ rằng Triệu Cảnh Trạch cố ý chiếu cố Thần vương phủ của hẳn, đứng ở cửa Thần vương phủ Thương Dịch đi ra, đi theo phía sau là Tô Cẩm cùng một thân áo trắng xám tiểu công tử, Thương Dịch nhìn thoáng qua phía trên tuần mã Triệu Cảnh Trạch đắc ý, khoe miệng khẽ nhếch.

"Nguyên lai là Ly vương điện hạ, hôm nay Ly vương điện hạ đại hôn, không biết có thể gặp tân nương không?"

Nhắc tới tân nương, trên mặt Triệu Cảnh Trạch đắc ý sắc càng đậm, nhìn thoáng qua phía sau kiệu hoa, cao giọng mở miệng, Đương nhiên là nghênh đón, biểu ca, người là biểu ca của bốn vương, cho nên bốn vương cố ý đứng ở cửa Thần vương phủ, chính là hy vọng có thể được một tiếng chúc phúc, biểu ca."

Triệu Cảnh Trạch với thân phận tân nương vẫn giữ bí mật, vì giấu giếm Thương Dịch.

Đội cho gạo nấu thành cơm kia một khác, lại làm cho Thương Định biết, hấn tin tưởng, Thương Định chắc chắn thống khổ vạn phần, hấn theo đuôi nữ tử, thành chính mình nữ nhân, đã kích này, có thể giúp hấn người ngoại phần nào ngày ấy Thương Định ở trong hoàng cung đối hấn nhục nhã.

"Nguyên lai là như vậy, Ly vương biểu đệ đại hôn, ta này làm biểu ca tự nhiên là muốn chúc phúc, biểu ca liền ở trong này chúc Ly vương điện hạ cùng Ly vương phi vĩnh kết đồng tâm, trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử, cầm sắt cùng mình." Thương Định không chút nào keo kiệt hấn chúc phúc, nếu Triệu Cảnh Trạch muốn hấn chúc phúc, hấn cho hấn đó là, nghĩ đến Nhị công tử đứng bên cạnh mình chính là An Ninh, Thương Định cười đến lại ý vị thâm trường.

Ninh Nhi đem mọi sự tình nói cho hấn, hấn đương nhiên biết Triệu Cảnh Trạch nghĩ đến người hấn thú là Ninh Nhi, nhìn thấy trên mặt hấn thần thái bay lên, khoe miệng gọi lên một chút biến hoá kỳ lạ, lúc này đây, Triệu Cảnh Trạch sợ là muốn thông mình bị thông mình lắm!

Không biết khi hấn phát hiện hấn thú sai người, sẽ là như thế nào phản kích biểu tình, lại sẽ có hành động như thế nào?!

Nghĩ đến này, Thương Định liếm liếm mi, "Biểu đệ, cùng biểu ca uống một ly rượu mừng như thế nào?"

Như vậy hào diễn, hấn không nghĩ bỏ qua, như vậy bên cạnh hấn An Ninh sợ cũng không nghĩ bỏ qua đi!

Bên cạnh hấn quả nhiên trong lòng An Ninh vui vẻ, nàng biết, hôm nay An Ninh là không thể xuất hiện nên nàng làm nhị công tử, mục đích chính là muốn trà trộn vào Ly vương phủ, chính mắt thấy trò hay diễn ra! Hiện tại thỉnh cầu này của Thương Định, không thể nghi ngờ chính là hợp ý của nàng, quang minh chính đại tiêu sái tiến Ly vương phủ xem kịch vui, còn có chuyện gì so với chuyện này vui sướng hơn?

Triệu Cảnh Trạch đương nhiên sẽ không chối từ, "Ha ha... Đương nhiên có thể, Thần vương biểu ca, chỉ cần ngươi nguyện ý uống, uống bao nhiêu cũng không có vấn đề gì."

"Như thế liền tạ biểu đệ." Thương Định ý cười càng đậm, nhìn nhìn người bên cạnh, "Không ngại bốn vương mang bằng hữu đi cùng?"

"Ly vương phủ ta lại không thiếu điểm ấy rượu, đừng nói là hai cái bằng hữu, nếu mang theo hạ nhân trong phủ ngươi, cũng không thành vấn đề."

Triệu Cảnh Trạch sáng khoái trả lời, liếc mắt nhìn hai người kia một cái, nguyên lai là Tô Cầm cùng kia nhị công tử, trong lòng hừ lạnh, như thế rất tốt, hấn liền làm cho hai người kia chứng kiến Thần vương điện hạ thất bại!

Triệu Cảnh Trạch trong lòng tính toán đội lạt nữa kế hoạch, hấn đầu tiên phải làm chính là đem gạo nấu thành cơm, lại mang tân nương tử đi ra kính rượu, tại thời điểm kia, Thương Định thấy được tân nương của hấn là An Ninh, nhất định thập phần...!

Hấn liền có thể đường đường cấp Thương Định mời rượu, xem như chính mình tìm Thương Định trong tân hôn đại lễ!

Nhất tưởng đến vậy, Triệu Cảnh Trạch còn có chút khẩn cấp, cao giọng phân phó đội đón dâu phía sau, "Lập tức quay về Ly phủ!"

Triệu Cảnh Trạch như một tướng quân ca khái hoàn quay về, An Ninh cùng Thương Định đều đem thần sắc của hấn để trong mắt, khoe miệng cười càng phát ra bí hiểm.

"Thần vương điện hạ, hôm nay ly rượu mừng này, định là thập phần mỹ vị, ta là khẩn cấp tưởng sớm đi ném thử đầu!" An Ninh nhú mày, thâm nghĩ trong lòng, Triệu Cảnh Trạch a Triệu Cảnh Trạch, nhìn ngươi phát hiện tướng mạo tân nương tử, còn có hay không đắc ý như vậy!

Đối câu nam nữ này, không phải kiếp trước liên hợp phản bội nàng, còn trên giường của nàng động phòng hoa chúc sao? Tối nay, xem bọn hấn như thế nào động phòng hoa chúc!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Chương 97: đêm tân hôn bị chồng ruồng bỏ

Phù Ly vương

Trong hoàng cung ngoại trừ mẹ đẻ của Ly vương điện hạ là Lệ Phi đến Vương phủ, Sùng Chính đế cũng không có xuất hiện, chủ rể, tân nương đã báỉ đường, bất quá phương thức báỉ đường có chút quái dị, tân khách cùng với chủ rể tuy rằng nghi hoặc, không khí nào nhiệt giảm xuống, nhưng lại không nói gì.

Chỉ cần Triệu Cảnh Trạch không nói, người khác cũng chỉ có thể nhìn.

Tân nương được đưa vào tân phòng, chân trước đi, chủ rể Triệu Cảnh Trạch liền khẩn cấp muốn theo sau, hấn nghĩ cho dù đã báỉ đường, An Ninh đã là Vương phi của hấn nhưng nếu không chân chính giữ lấy thân thể, chuyện xấu vẫn có thể xảy ra.

Hắn không thể để cho chuyện đó xảy ra. Nhất là khi nhìn thấy Thương Dịch ở trong bữa tiệc, trên mặt còn lộ ý cười, Triệu Cảnh Trạch càng thêm kiên định nhanh chóng đem gạo nấu thành cơm, như vậy lát nữa ở trước mặt Thương Dịch có thể hào hào khoe ra, bước chân Triệu Cảnh Trạch càng nhanh hơn.

"Chú rể vội đi đâu vậy? Còn chưa bồi mọi người uống rượu đâu! Như vậy là không được nha!" Tô Cẩm cười xấu xa, tay chân nhanh nhẹn chặn đường đi của Triệu Cảnh Trạch, hắn làm như vậy bởi An Ninh đã nói trước, không muốn nhanh như vậy để hắn ta vào động phòng, như vậy không có thú vị, An Ninh muốn có một chút trở ngại.

Thanh âm của Tô Cẩm đủ cho tân khách ở đây nghe được, lực chú ý tự nhiên bị kéo lại, sắc mặt Triệu Cảnh Trạch tự nhiên trầm xuống, Tô Cẩm cũng không thêm đề ý, cũng không có cổ kị sắc mặt hắn ngược lại thân thiện khoác tay lên vai hắn, "Ly vương điện hạ vội vã muốn gặp tân nương? Gặp cái gì? Thời gian còn nhiều, tân nương sẽ ở tân phòng chờ đợi, còn sợ nàng chạy mất sao? Uống rượu trước, nói cái gì cũng phải uống rượu trước, không say không về, các người nói phải không?"

"Được! không say không về. Ly vương tỏ vẻ mừng rỡ, không muốn bồi mọi người nhưng không nổi!" Dù gì cũng có Thương thư đại nhân quan viên nhất phẩm, là đại thần Sùng Chính để tin tưởng, thân phận đó buộc Ly vương cũng phải nhượng bộ vài phần.

Tân khách khác cũng tới phụ họa, trong lòng Triệu Cảnh Trạch không muốn nhưng nhìn đến khách mời tất cả đều là người có uy tín, danh giá, việc tranh vị Hoàng đế sau này phải mượn sức những người này, bọn họ mở miệng, chính mình không thể cự tuyệt như vậy là không có đạo lý, nhưng nghĩ đến nương tử ở trong phòng lại không yên tâm, Triệu Cảnh Trạch khó xử đứng lên.

"Bổn vương rời đi chốc lát sẽ trở lại, các vị cứ uống trước, lát bổn vương sẽ bồi các vị, không say không về." Triệu Cảnh Trạch chấp tay làm đại lễ rồi đứng lên, nghĩ rằng có thể vào trong càng nhanh càng tốt nhưng nhiều người vây quanh như vậy, hắn không thể dễ dàng thoát ra.

Còn chưa bước được một bước liền bị người đẩy xuống, nhị công tử nhếch miệng nhìn Triệu Cảnh Trạch "Ly vương điện hạ chẳng lẽ là khinh thường mọi người? Mọi người đến là muốn chúc phúc cho ngài vậy mà ngài một ly rượu cũng không bồi?"

An Ninh mở miệng không để chút đường lùi nào cho Triệu Cảnh Trạch, lời vừa dứt tân khách xung quanh liền đổi sắc mặt.

"Đừng vậy! Là không nể mặt sao? Cúng ta còn tới nơi này làm gì? Nếu đã không tiếp đón rượu mừng này uống cũng như không!" Tô Cẩm đen mặt lớn tiếng kêu lên, ly rượu trên tay nhanh chóng rơi trên mặt đất, hành động của hắn mang chút uất hận mà vẫn có chút tiêu sái, An Ninh nhìn hắn tức giận mà trong lòng khẽ run sợ.

Tô Cẩm không hổ là cao thủ diễn trò, phối hợp như vậy An Ninh không khỏi vừa lòng.

Nhá loạn, tân khách lục đục buông ly rượu xuống, Triệu Cảnh Trạch nóng nảy vội mở miệng "Các vị bớt giận, là bổn vương chiêu đãi không chu toàn, bổn vương xin tự phạt ba chén."

Nói xong, ý bảo quân gia rót rượu, ngửa đầu uống một ngụm đã xong, đang muốn uống chén thứ hai lại nghe được thanh âm của Thương Dịch "Ba chén sao được, nơi này nhiều quan khách như vậy tất cả đều là quan viên trong triều bận trăm công ngàn việc nhưng vẫn đến chúc phúc, dù thế nào thì ít nhất cũng phải mười chén a!"

Triệu Cảnh Trạch cầm ly rượu cứng đờ, lạnh lùng nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, chỉ thấy hắn như trước ý vị cười cười, cười đến nỗi trong lòng hắn bất an, bất quá những lời này của Thương Dịch được rất nhiều người ủng hộ.

"Thần vương nói không sai, chúng ta nhiều người như vậy phạt mười chén cũng không tính là nhiều."

"Đúng vậy! Ly vương điện hạ không thể để mọi người thất vọng nha!"

.....

Mọi người vây quanh Triệu Cảnh Trạch, hắn không còn cách nào khác đành phải chiều ý mọi người, "Được, bổn vương liền phạt mười chén!"

Dứt lời uống xong chén thứ hai mọi người cùng hô to ồn ào, rất nhanh mười chén đã uống hết, Ly vương thừa nhận tử lượng của hắn không thấp điểm này An Ninh cũng biết, sau khi Triệu Cảnh Trạch uống hết mười ly rượu, An Ninh cấp Thương Dịch một ánh mắt, "Biểu đệ, mới vừa rồi chúc phúc người, nhưng một chén này đại diện cho tâm ý của bổn vương, không biết như thế nào?"

Thương Dịch kính rượu, Triệu Cảnh Trạch lại không thể cự tuyệt, trong lòng hắn âm thầm tính toán kế hoạch của mình, hừ lạnh, giờ phút này Thương Dịch uống là rượu ngon nhưng lát nữa hắn uống rượu ngon sẽ biến thành mật vàng.

"Đa tạ Thần vương biểu ca." Triệu Cảnh Trạch ngửa đầu uống một ngụm hết ly rượu.

"Đa tạ Thần vương biểu ca." Triệu Cảnh Trạch ngửa đầu uống một ngụm hết ly rượu, nếu hắn nghĩ rằng uống xong ly rượu này là có thể thoát thân như vậy hắn hoàn toàn sai lầm, vừa uống xong ly rượu của Thương Dịch, Tô Cẩm liền nghênh đón, Triệu Cảnh Trạch còn muốn chạy nhưng một tân khách nữa lại tiến lên kính rượu chúc mừng, Triệu Cảnh Trạch chỉ có thể kiên trì một ly một ly uống xuống.

An Ninh nhìn mặt Triệu Cảnh Trạch có chút ứng đỏ, biết lượng rượu muốn hắn uống cũng không sai biệt lắm.

"Không được,.... bổn vương không được...." Triệu Cảnh Trạch hạ chén xuống, thân thể lão đảo, quan khách ở đây đều đã kính rượu một vòng, mỗi

người ở đây đều không có ý lui xuống, ước chừng cũng có tới trăm người, hẳn cũng uống chừng trăm chén, dù từ lượng có cao cũng không chống đỡ nổi.

“Ha ha, hôm nay Ly vương diện hạ tân hôn làm sao có thể nói không được ?” Có người mở miệng chế nhạo nói nhất thời mang đến một trận cười vang.

Ánh mắt Triệu Cảnh Trạch mê ly, thân thể mất cân bằng thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, hẳn khẽ nhủ mảy phân phó, “Quản gia, phủ bốn vương đến tân phòng”(phòng tân hôn)

Triệu Cảnh Trạch uống đến dạng này tự nhiên không ai đến mời rượu thêm nữa, mục đích của An Ninh đã đạt được tự nhiên sinh ra mong muốn hẳn nhanh chóng vào động phòng, nghĩ đến bên trong là An Như Yên khỏe miệng An Ninh khẽ nhếch lên có chút ý vị thâm trường.

Trong tân phòng.

An Như Yên cũng không có giống nương tử bình thường ngồi trên giường chờ tân lang, Đinh Thu đã sớm an trí nàng nằm xuống giường nghỉ ngơi.

“Vung gia, ngài chậm đã bậc cửa, cẩn thận bậc cửa...” Âm thanh quản gia truyền đến không ăn nhịp với tiếng bước chân.

“Chậm? Bốn vương muốn đi gấp vương phi của mình, như thế nào có thể chậm trễ? Bốn vương phải nhanh chân không thể để vương phi đợi lâu.” Triệu Cảnh Trạch mang chút men say, đến cửa hẳn đẩy quản gia, “Cút sang một bên đi, đừng làm phiền bốn vương cùng vương phi động phòng hoa chúc!”

Quản gia không giám làm sai ý, lui xuống, Triệu Cảnh Trạch đẩy cửa ra, phanh một tiếng vang rội.

“Nô tì tham kiến vương gia.” Đinh Thu nhìn thấy Triệu Cảnh Trạch tiến vào liền hành lễ, nhưng ý tứ chính là đại phu nhân muốn nâng hầu hạ vương gia, đối với điểm ấy nàng ta cũng thật cao hứng, có thể từ nha hoàn hóa thân nữ nhân của vương gia cũng phải coi vận khí của người đó,. Đêm nay tuy là đêm động phòng hoa chúc của Vương gia và tiểu thư nhưng nàng biết tình huống của tiểu thư như vậy sợ không thể động phòng! Bởi vậy, nàng không đi là muốn mượn cớ để được vương gia sủng hạnh.

Chính là, Triệu Cảnh Trạch lạnh lùng liếc mắt nhìn Đinh Thu một cái, lớn tiếng quát, “Còn không mau cút ra ngoài, ở trong này làm gì?”

Sắc mặt Đinh Thu cứng đờ, trong lòng trời lên một tia mất mát nhưng vẫn là cúi đầu cáo lui rồi đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, tân nương và tân lang, An Như Yên nghe thấy động tĩnh Triệu Cảnh Trạch đi vào trong lòng tràn đầy vui sướng, tuy nàng nằm nhưng khăn voan vẫn trùm trên đầu chưa gỡ xuống, Triệu Cảnh Trạch tiến đến nhìn tân nương trên giường, khỏe miệng giờ lên, xem ra tân nương so với hẳn còn nóng vội hơn.

“Vương phi...” Triệu Cảnh Trạch mở miệng kêu to, người đa muốn đồ xuống bên giường nhìn quần áo tân nương lung linh, bởi vì say rượu mà hai mắt thêm một tia ám sắc, mặc dù say rượu nhưng hẳn vẫn nhớ rõ kế hoạch của mình, hiện tại việc quan trọng là gạo nấu thành cơm, đợi lát nữa hẳn mang theo tân nương ra ngoài kính rượu cho người người biết Ly vương phi của hẳn là ai!

“Vương gia! Yên nhi hầu hạ người...” An Như Yên mở miệng nhưng rất nhanh ý thức được tình huống của mình không thể hầu hạ hẳn, khăn voan không có hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Chương 97.3

Triệu Cảnh Trạch đang say không có để ý đến xưng hô của nương tử thẳng tay xốc khăn voan lên, không nhìn thấy dung nhan bên dưới khăn voan, “Vương phi, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, tối nay bốn Vương hầu hạ Vương phi coi áo.”

Triệu Cảnh Trạch hé mắt nhìn không thấy rõ dung nhan, người có thể nằm trên giường chắc chắn là nương tử của hẳn, không nghĩ nhiều, Triệu Cảnh Trạch khăn trương coi bỏ xiêm y tân nương.

An Như Yên không biết hẳn lại vội vàng như vậy, trong lòng thấy xấu hổ nhưng vẫn mặc cho hẳn cởi ra quần áo, trong phòng chỉ có hai người, những mảnh quần áo lần lượt rơi trên mặt đất, xuân sắc kiều diễm, Triệu Cảnh Trạch say không biết người mình ôm không phải nữ nhân như đã tưởng tượng.

Bên ngoài!

Khách khứa vẫn đang uống rượu, đêm xuống người chưa có tân đi, đột nhiên một tiếng gầm từ trong viện truyền đến, tất cả mọi người đều cả kinh, trong lòng âm thầm đoán mò rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đinh gia Vương phủ lập tức theo phía âm thanh hướng đến xác định âm thanh kia xuất phát từ phòng tân hôn.

Trong đại sảnh quan khách cũng lũ lượt kéo đến, An Ninh chính là chờ giây phút này để xem kịch vui, nhìn thoáng qua Thương Định hai mắt giao nhau,

cùng đi đến phòng tân hôn.

Trong phòng, Triệu Cảnh Trạch đã tỉnh phần nào đứng trước cửa sổ mặc xiêm y cầu thả, kinh ngạc nhìn nữ nhân lửa thề trên giường, say cũng bị đánh tỉnh hơn phần nửa, tức giận quát, “Ngươi là ai?”

An Như Yên khó hiểu vì sao man nhân mới vừa rồi còn ôm nàng giờ đã thay đổi, nàng là ai? Hắn không biết nàng là ai sao?

“Ta là Yên Nhi a?” An Như Yên nhũ mào, diễm đạm đáng yêu đáp, đầu vai lửa lộ lộ ngoài chăn trên mặt ửng hồng lưu lại dấu vết hoan ái.

Yên nhi? An Như Yên? Triệu Cảnh Trạch đương nhiên biết nàng ta là An Như Yên, như mẩu chốt là...

“Ngươi vì sao lại ở trong này?” Triệu Cảnh Trạch nghiêng răng nói, nghĩ đến vừa rồi mình ôm là nàng ta hắn liền coi như dẫm phải cứt chó, ghen uất, “Nói, ngươi như thế nào lại ở chỗ này?”

An Như Yên bị hắn rống giận hoảng sợ, chán ghét trên mặt Triệu Cảnh Trạch giống như nhát kiếm đâm vào lòng nàng, cắn cắn môi, An Như Yên trầm giọng mở miệng, “Vương gia, Yên nhi là người cưới hồi đàng hoàng, vào cửa là Vương phi, đương nhiên nên ở trong này a!”

Nàng không ở trong này không lẽ nên ở trong này là người khác sao?

“Câm mồm!” tức giận trong Triệu Cảnh Trạch tăng vọt, “Bỏ Vương thú Vương phi rõ ràng không phải ngươi!”

Hắn muốn kết hôn là An Ninh không phải sao? An Ninh đâu? Vì sao nữ nhân trong này lại là An Như Yên?

Nghĩ đến “thành tích” ác liệt trước kia của An Như Yên con người Triệu Cảnh Trạch căng thẳng, “Nói ngươi đem Ninh nhi đi đâu? Nữ nhân ác độc này mau giao Ninh nhi ra đây, bằng không bỏ vương nhất quyết không tha cho ngươi.”

Ninh nhi, An Như Yên ngẩn người, hai chữ này không khác gì thiên lôi đánh trúng, đầu nàng nổ tung, so với sự chán ghét lúc trước của Triệu Cảnh Trạch càng làm nàng khó chịu hơn, nét mặt ửng đỏ phút chốc tái nhợt, cố chấp nhìn Triệu Cảnh Trạch, rống lớn, “Ngươi nói cái gì? Ngươi ngươi kết hôn là ta An Như Yên không phải An Ninh!”

“Thú ngươi? Bỏ vương ngu ngốc sao? Bỏ vương sẽ lấy ngươi?” Triệu Cảnh Trạch hừ lạnh ra tiếng, An Như Yên có xách gậy cho hắn cũng không xứng như thế nào có thể xứng với danh hiệu Ly vương phi?

“Nhưng ngươi Yên thương ta không phải sao?” An Như Yên nghĩ đến lời nói của An Ninh, từ trên đầu rút xuống cây trâm, gút gao cầm trong tay, “Vương gia người xem, đây không phải ngươi tặng Yên nhi, ngươi đã quên sao?”

Triệu Cảnh Trạch nhìn cây trâm tự nhiên nhận ra, tiến nhanh đến đem cây trâm trong tay An Như Yên đoạt lại hung hăng ném xuống đất.

“Không...” An Như Yên nhìn cây trâm rơi xuống, âm thanh thanh thúy vang lên trâm ngọc gãy làm ba, An Như Yên muốn xuống nhặt cây trâm nhưng nửa người dưới không tài nào động được, “Không cây trâm của ta...”

“Hừ yêu thương người? Bỏ vương không có bị mù làm sao có thể yêu thương ngươi? Ngươi đừng có ảo tưởng, áo choàng ngân hồ trên mặt thiếp vàng kia là ta tặng cho Ninh nhi, nàng ý không vui liền qua tay cho ngươi, mà cây trâm này... Là chính ngươi không biết xấu hổ, thấy thích liền chiếm lấy, bỏ vương khi nào thì muốn tặng cho ngươi?”

Lời nói Triệu Cảnh Trạch như chậu nước lạnh tạt trên người An Như Yên, trong lòng nhất thời lạnh tanh, “Không, không phải như thế... không phải như vậy...”

An Như Yên xưa nay tự cao, lại đem An Ninh dẫm đạp dưới chân nay biết nàng ta là bảo bối, An Ninh lại không cần điều đó, trời ơi bảo nàng làm sao có thể chấp nhận chuyện này?

An Ninh, quả nhiên lại là An Ninh, tại sao tất cả mọi người đều thích An Ninh, tại sao không ai để nàng vào trong mắt?

Nàng không cam lòng a!

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Triệu Cảnh Trạch tiến lên, một phen kéo tóc An Như Yên đem nàng ta ấn xuống giường, toàn bộ cơ thể An Như Yên căn bản không có lực chỉ có thể theo động tác thô bạo của hắn bị kéo xuống.

Đầu vai loang lổ hiện ra ngoài, da thịt bóng loáng còn lưu lại dấu vết của Triệu Cảnh Trạch, trên giường ga trắng còn lưu lại dấu vết lạc hồng, tất cả đều rất châm chọc với An Như Yên.

“A...” An Như Yên đau đớn, không kịp phục hồi tinh thần, nàng ta đã bị một bàn tay to nắm lấy, nàng trên giường, giường mất chống lại ánh mắt sắc bén của Triệu Cảnh Trạch thật làm cho người ta sợ hãi, giống như muốn ăn thịt nàng.

“Nói, nói mau, bằng không bỏ vương giết ngươi!” Triệu Cảnh Trạch nghiêng răng nghiêng lợi, trên tay dùng thêm lực không chút thương tiếc, giống như quên hết những ân ái vợ chồng lúc trước của hai người.

“Ta không biết, ta chỉ biết người ta giả là Vương gia ngươi, vừa rồi báid đường, động phòng, chúng ta đã vợ chồng.” An Như Yên đáp, có một số việc

nàng không nhìn thấu nhưng cũng có một số việc nàng hiểu được, nàng đã là người của Ly vương điện hạ, bọn họ đã báai đường, thành thân, đây là sự thật, Ly vương hẳn không muốn cũng phải chấp nhận.

Trong tình huống này nàng tự nhận định, vô luận thế nào cũng phải nắm được vị trí vương phi.

“Chó má! Vợ chồng? Người không nói bốn vương cũng biết phải tìm ai để đòi lại công đạo!” Triệu Cảnh Trạch lạnh lùng bỏ An Như Yên ra, không để ý nửa thân nàng không động được xoay người hướng bên ngoài đi ra...

“Vương gia... Vương gia...” An Như Yên kêu lên, khóc lóc nức nở nhưng bóng dáng nam nhân kia không có chút do dự cũng không quay đầu lại vẫn tiến về phía trước.

“Vương gia... Vương gia...” An Như Yên kêu lên, khóc lóc nức nở nhưng bóng dáng nam nhân kia không có chút do dự cũng không quay đầu lại vẫn tiến về phía trước.

Triệu Cảnh Trạch mở cửa phòng, bên ngoài mọi người đã đứng vây xung quanh đem phòng tân hôn vây kín, một đám người đều có bộ dạng đang xem kịch vui, Triệu Cảnh Trạch ý thức được chuyện gì, lớn tiếng quát, “Cút, cút hết cho bốn vương!”

Bất quá hẳn ra lệnh đuổi khách nhưng không mấy người nghe ra, vẫn như trước đứng xa xa không có chút ý tứ rời đi, động tĩnh bên trong vừa rồi bọn họ đều nghe được, nguyên lai chính là Ly vương điện hạ thủ đại tiểu thư An Bình hầu phủ An Như Yên a, xem ra hẳn cũng không biết gì, cũng đúng dù ai cưới An Như Yên cũng sợ đến tím mặt.

“Quản gia, mau mời An bình hầu gia sang đây, hôm nay bốn Vương nhất định phải làm cho hẳn cấp bốn Vương một cái công đạo!” Triệu Cảnh Trạch thấy mọi người không đi trong lòng lửa giận lại trào dâng, ánh mắt nhìn đến Thương Dịch con người tựa như không có chuyện gì kia, rất tốt giống như chạm vào đại kích thích, hẳn tung một quyền hung hăng đánh vào cây cột, máu tươi nhất thời tuôn ra dòng dòng.

“Biểu đệ, đem tân hôn sao lại nóng nảy, nhất t như vậy? Ly vương phi không hầu hầu hạ chu đáo sao?” Thương Dịch ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, “thân thiết” hỏi thăm, nhất thời Triệu Cảnh Trạch đen mặt cơ hồ có thể hòa hợp cùng bóng đêm.

Triệu Cảnh Trạch tính toán muốn dung An Ninh làm cho Thương Dịch nhục nhã nhưng không có đoán được, nhục nhã hẳn không thành, giờ phút này chính mình là đối tượng để Thương Dịch châm biếm, hẳn có biện pháp gì? Hẳn không có chút sức lực nào để đánh trả a!

Từ đầu đến cuối An Ninh đều theo dõi sắc mặt của Triệu Cảnh Trạch, trong đầu hiện lên hình ảnh kiếp trước, từ khi Triệu Cảnh Trạch bị An Như Yên mẹ hoặc, hai người như keo sơn, tình chàng ý thiếp, khi đó nàng đang mang bầu, Triệu Cảnh Trạch thô lỗ với nàng không chút thương tiếc, thậm chí hẳn còn đuổi nàng tới một góc nhỏ hoang tàn để tự sinh tự diệt.

Hẳn không thích An Như yên sao? An Như Yên quả có chút tư sắc, bất quá đó là kiếp trước, còn bây giờ An Như Yên đã là một phế nhân, dù có chủ động đưa đến chỉ sợ Triệu Cảnh Trạch cũng thấy chướng mắt.

Xem hẳn giờ phút này bao nhiêu ghen ghét, xem kia nhú chặt mi phong... Triệu Cảnh Trạch a.. Triệu Cảnh Trạch cũng có ngày hôm nay

“Vương gia... Vương gia...”

Một tiếng lại một tiếng An Như Yên gọi vọng ra, giống như không có ý muốn dừng lại.

Không biết ai mở miệng cười nói một câu, Ly vương điện hạ, Ly vương phi người kia, Đêm xuân khổ đoản, làm cho giai nhân một mình ở trong phòng cũng là không tốt!”

An Như Yên chết tiệt này, còn có An Bình hầu gia hôm nay làm cho hẳn chịu một cái chê cười, giờ phút này hẳn có suy nghĩ muốn giết người.

Triệu Cảnh Trạch không hề có uy hiếp, sát ý phát ra trên người hẳn làm An Như Yên sợ hãi, biết ý, An Như Yên liền cầm mồm nhưng hai mắt vẫn như trước đăm đăm đáng yêu nhìn hẳn, giống như hi vọng Triệu Cảnh Trạch có thể đối nàng khoan dung một ít, nhưng đáy lòng ghen ghét ngày càng đậm.

Là ai tạo ra nghiệt ngày hôm nay? Là An Bình hầu gia? Không là An Ninh! Lúc này nàng mang tất cả tội lỗi đổ lên người An Ninh ích kỉ cho rằng An ninh cướp Ly vương của nàng ta, nhưng không biết rằng từ đầu đến cuối Ly vương không để nàng ta vào trong mắt, nàng ta bất quá là đoán mò rằng người ta thích nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 128: Chương 97.6

Không bao lâu, quản gia liền chạy về, “Vương gia, An Bình hầu gia đã đến thỉnh tham kiến.”

Triệu Cảnh Trạch vừa nghe, tức giận liền lộ ra, nghĩ đến mọi người còn ở ngoài nhưng hắn cũng không có kiên nhẫn, mở cửa mặc kệ cho người chế giễu.

An Bình hầu gia bất an bước vào trong phòng, nhìn đến An Như Yên nằm trên mặt đất, Triệu Cảnh Trạch tức giận, trong lòng kêu to không tốt, “Hiện tế, đây là làm sao?”

Tuy rằng giật mình nhìn An Như Yên chết vật, quần áo rách nát, sắc mặt khó coi đến cực điểm, nhưng hắn không có nghĩ đến việc nâng nạng ta dậy.

“Hừ hiện tế? Hào một cái hiện tế! An Bình hầu gia ngươi còn hỏi bản Vương chuyện gì đang xảy ra sao? Bản vương hỏi ngươi mới đúng, ngươi nói xem bản Vương rõ ràng muốn kết hôn cùng An Bình hầu gia Nhị Tiểu thư vì sao lại biến thành hiện nhân này?”

Triệu Cảnh Trạch trợn mắt nhìn, sắc bén chất vấn, vừa rồi ở trong phòng hắn cũng đã nghĩ, càng nghĩ càng khẳng định chuyện này nhất định cùng An Bình hầu gia có can hệ, hừ dám có tâm tư tính kế với hắn, hắn liền làm cho kẻ đó phải trả giá gấp bội.

An Bình hầu gia nhíu mày, “Hiện tế ngươi muốn kết hôn không phải Yên nhi sao? Từ đầu đến cuối đều là Yên Nhi a!”

Giả ngu, An Bình hầu gia lúc này chỉ có thể làm như vậy, ở thời điểm quân gia Ly vương phủ tìm ông ta, ông ta liền đoán, xem ra tình huống bây giờ Triệu Cảnh Trạch xem ra ngày từ đầu đã không thích Yên nhi, nay phải như thế nào cho phải? Sớm biết thế này, ngày từ đầu liền gả An Ninh cho hắn.

“Hừ! Thú nạng? Ngươi còn không biết tieengs xấu của nữ nhân này? Nay là một phé nhân nào có tư cách làm phi tử của bản vương? Bản vương dù chỉ liếc nhìn nạng ta một cái đều thấy ghê tởm, An Bình hầu gia ngươi chính là cố ý đưa nữ nhi không gả ra ngoài được cho bản vương!” Triệu Cảnh Trạch gần lên từng tiếng, nói xong trong lòng cũng người giận như mỗi từ nói ra đều là đã kích trầm trọng với An Như Yên.

Có tiếng xấu? Phé nhân? Không có tư cách? Không thể gả ra ngoài?

An Như Yên nghe được mỗi một chữ, sắc mặt liền âm trầm vài phần, đến cuối cùng, hé ra mặt lại dữ tợn vạn vạn, thân thể ả ả run run, thời gian nạng ở Hầu phủ dưỡng thương, trong lòng sớm dự đoán được bên ngoài nhất định sẽ có lưu truyền tin đồn về nạng, nạng cũng nghĩ tin đồn nhất định sẽ không dễ nghe, nhưng là, tự mình nghe được từ miệng Triệu Cảnh Trạch nam nhân vừa mới chiếm trong sạch của mình, chịu đã kích cơ hồ là thập bội phóng đại.

"Không, ta là An Bình hầu phủ đại tiểu thư, không là cái gì phé nhân!" An Như Yên rốt cục coi như không chịu nổi, bạo phát ra rồi, hung hăng trừng mắt Triệu Cảnh Trạch, nhưng vạn vạn mặt, càng thêm làm cho Triệu Cảnh Trạch sinh ra ý ghét.

Khóe miệng gọi lên một chút khinh thường, "An Bình hầu phủ đại tiểu thư? Ai không biết ai không hiểu? Ngươi thực làm ngươi là cái gì tiểu thư khuê các sao? Không phải phé nhân, vậy ngươi cấp bản vương đứng lên nhìn xem!"

Khóe miệng gọi lên một chút khinh thường, "An Bình hầu phủ đại tiểu thư? Ai không biết ai không hiểu? Ngươi thực làm ngươi là cái gì tiểu thư khuê các sao? Không phải phé nhân, vậy ngươi cấp bản vương đứng lên nhìn xem!"

Miệng Triệu Cảnh Trạch không thể không độc, hắn không chút nể mặt làm tổn thương nữ nhân càng không có hạ thủ lưu tình, lời vừa nói ra không chỉ sắc mặt An Như Yên liền khó coi mà người đứng bên ngoài cũng ồ lên.

“Ly vương phi ngươi đứng lên chút nha! Vừa rồi Ly vương bồi mọi người uống rượu, tân nương cũng nên tỏ chút thành ya a!” Tô Cẩm mở miệng, hắn không có sợ ánh mắt sắc bén của Triệu Cảnh Trạch với hắn mà nói Triệu Cảnh Trạch vẫn là không có chút uy hiếp.

“Cầm công tử ngươi như vậy không phải là ép buộc sa? Ly vương phi nếu có thể đứng lên sao vẫn nằm dưới đất thế kia?” Một quan khách mở lời, nhất thời mọi người vui sướng khi người gặp họa liền cười vang.

Triệu Cảnh Trạch đã sớm đen mặt còn An Như Yên tái nhợt giống như tờ giấy.

An Ninh lẳng lặng nhìn hết thấy, Triệu cảnh Trạch là người cực kì coi trọng mặt mũi, trải qua chuyện lần này nạng cơ hồ dự đoán được, quả nhiên Triệu Cảnh Trạch buông nắm tay ra cao giọng tuyên bố, “Ta muốn hưu nạng!”

Thanh âm cực lớn chỉ sợ người khác không nghe được, lời vừa nói ra làm tất cả mọi người giật mình, hưu nạng? Đêm nay là đêm tân hôn, Ly vương vừa mới thú phi liền muốn hưu, đêm tân hôn hưu thế? Chuyện này từ trước tới nay chưa từng có.

Nữ nhân bị hưu ở Đông Tần quốc sẽ không thể ngăn đầu lên làm người, dù là công chúa quyền quý cũng bị kém đi vài bậc, đi đến đâu cũng bị phi nhỏ chứ đừng nói tới chuyện tái giá.

An Như Yên cả người như bị sét đánh, “Không ngươi không thể!”

“Vương gia, chuyện này không thể nha!” An Bình hầu gia mở miệng nói, “Các người mới vừa thành thân, huống hồ Yên nhi đã là người của ngươi, ngươi hưu nạng vậy nửa đời sau của nạng phải như thế nào?”

“Hừ, kông thể? Như thế nào là không thể? Người của bản vương? Cha con các người liên kết lại đưa cô ta lên giường của bản vương đây là cô ta không biết liêm sỉ bản vương chẳng can hệ gì cả?” Triệu Cảnh Trạch hừ lạnh, chiếm thân thể thi như thế nào? Thân thể trong sạch hay không với An Như Yên có khác gì nhau?

“Ly vương điện hạ, từ xưa tới nay hưu thê đều phải có lý do huống hồ Ly vương phi thân làm vương phi nếu vô duyên vô cớ bị hưu như vậy là không

thê!” An Ninh liếm mi vừa rồi nhìn sắc mặt Triệu Cảnh Trạch cùng An Như Yên trong lòng vui sướng tột cùng, kiếp trước An Như Yên đắc ý cỡ nào khi trước mặt nàng khoe ra a! Nhưng kiếp này...

Nàng muốn tận mắt nhìn hai người đấu đá nhau!

“Đúng An Như Yên không có phạm thất ra chỉ điều, Vương gia không thể hưu Yên nhi!” An Như Yên kiên định mở miệng, nàng vô luận như thế nào cũng không thể để bị hưu ở đêm tân hôn, nang như thế nào cũng phải bắt lấy danh hiệu Ly vương phi, như thế nào cũng không thể để tuột khỏi tay.

Triệu Cảnh Trạch nhủ mảy nhưng cũng nhanh chóng cười lạnh lùng, không biết từ chỗ nào cầm lên một con dao thẳng đến chỗ An Như Yên hận ý lộ ra làm người khác sợ hãi, An Như Yên nhìn Triệu Cảnh Trạch cầm dao tiến đến trong lòng không khỏi sợ hãi, các quan khách đứng bên ngoài cũng không khỏi giật mình.

Ly vương điện hạ không có lý do hưu thê, chẳng lẽ thẹn quá hóa giận muốn giết nàng sao?

“Không, không nên...” An Như Yên liên tục lắc đầu vừa rồi trong mắt đầy uất hận đã biến thành sợ hãi, rõ ràng nàng biết nguy hiểm đang đến gần nhưng không cách nào lùi bước, tránh cũng không có chỗ nào tránh.

Triệu Cảnh Trạch khinh thường nhìn nàng ta một cái, ngồi xổm xuống ác ý dùng dao nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng ta, An Như Yên nhìn dao di chuyển trên mặt mình không dám động dù chỉ một chút, nàng biết nếu mình động hoặc Triệu Cảnh Trạch dùng lực một chút con dao nhỏ này liền hủy đi dung nhan của nàng.

Mọi người không nhìn ra Triệu Cảnh Trạch muốn làm gì, đúng lúc này Triệu Cảnh Trạch kéo đầu An Như Yên đem dao nhét vào tay nàng, nắm tay nàng đem con dao đến trên cánh tay mình.

“A...” An Như Yên kinh hô ra tiếng nàng không thể nào dự đoán được Triệu Cảnh Trạch sẽ làm bị thương chính hân, nhìn máu tươi thấm qua chỗ xiêm y bị cắt, An Như Yên có chút hoảng loạn, “Vương gia, người...”

Nàng còn chưa nói xong Triệu Cảnh Trạch đã buông tay nàng ra, đứng thẳng dậy, ánh mắt lại trở nên sắc bén, “Tiện nhân lớn mật dám dẫm thương bôn vương phải bị tội gì?”

Oanh một tiếng, An Như Yên trống rỗng giờ khắc này mọi người đều hiểu được vừa rồi hân âm mưu chuyện gì, hóa ra đây là cái cớ để hân hưu An Như Yên.

“Vương gia...” An Bình hầu gia thấy tình huống như vậy biết mọi chuyện đã không thể挽 hồi, Triệu Cảnh Trạch không tiếc làm mình bị thương cũng cương quyết hưu Yên nhi có thể thấy giờ đây hân có bao nhiêu quyết tâm cùng kiên quyết, nhưng là, An Bình hầu gia nghĩ tới việc khác, nếu vì chuyện này mà Ly vương sinh ra hiềm khích với hân, chuyện này như thế nào cho phải?

An Như Yên nghĩ An Bình hầu gia gọi Ly vương lại là muốn thay nàng cầu tình, nhưng những lời An Bình hầu gia nói ra làm nàng một lần nữa rơi vào địa ngục.

“Vương gia, người bớt giận, Yên nhi đối người thương tổn, ta nhất định bù lại... Hiện tại ta đem An Ninh tới đây gả cho người làm vợ!” An Bình hầu gia lập tức cho hân thấy tâm ý của mình, giờ đây chỉ có thể đem An Ninh đây ra mới có thể làm Ly vương bớt giận.

“Phụ thân,,” An Như Yên bất khả tư nghị nhìn hân thương tổn, nàng làm Ly vương thương tổn? Khóe miệng gọi lên chút châm chọc, buồn cười! Nàng cấp Ly vương thương tổn vậy bộ dạng hiện tại của nàng là gì?

An Ninh, phụ thân thế nhưng muốn đem An Ninh gả cho Ly vương làm vợ, rốt cuộc hân đặt nữ nhi của hân ở đâu?

“An Bình hầu gia.” Một thanh âm uy nghi vang lên mang theo vô vàn áp lực cho dù là An bình hầu gia cũng nao nao, theo bản năng nhìn về phía người mở miệng, thân thể run run, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Người mở miệng kia không ai khác chính là Thần vương Thương Dịch, lúc này sắc mặt hân không có gì thay đổi, mắt hơi híp lại, cả người phát ra hơi uy nghi, người ở đây đều biết ít nhiều Thần Vương điện hạ đối nhị tiểu thư có tình ý, nay An Bình hầu gia đề cập mang nhị tiểu thư đến Ly vương phủ, điều này sao có thể không làm Thần vương tức giận? Thần Vương chi nộ bọn họ đã được nghe qua, đó là nhiều năm trước vì chuyện mất trộm đồ của Chiêu Dương trưởng công chúa mà Thần vương phát ra một lần giận giữ, lần đó ngũ mã phanh thây, đầu người bọc phoi nạng, đủ để thấy hân thô bạo và tàn nhẫn thế nào, cũng đủ làm cho mọi người lâm vào kinh hãi.

Năm đó hân chỉ có mười tuổi đã có thể quả quyết sát phạt như vậy, hiện tại Thần vương sẽ không thể kém năm đó, cho nên, toàn bộ Đông Tàn quốc biết chọc ai cũng không thể chọc Thần Vương, Thần Vương nổi giận không ai có thể thừa nhận được.

Trong lòng An Bình hầu gia có chút lộp bộp, âm thầm rửa rớt cục hân vương vào cái gì đây? Trong hoàn cảnh trước là sói sau là hổ tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, hân lâm vào khó xử.

An Ninh luôn ở bên cạnh Thương Dịch khóe miệng tự nhiên giờ lên, nhìn về phía An Bình hầu gia con người đột nhiên căng thẳng, lộ ra vô vàn hàn ý, An Bình hầu gia muốn đẩy nàng đi, chuyện hôm nay nàng sẽ nhớ kỹ sau này tất cả sẽ đòi lại trên người hân.

Triệu Cảnh Trạch không phải không bị lời đề nghị của An Bình hầu gia làm động tâm, nhưng giờ phút này hân như thế nào cũng không thể mở miệng để An Bình hầu gia đem An Ninh gả cho hân, tình huống hiện tại hân rõ nhất, lúc trước hân tính toán đầu tiên phải đem An Ninh chiếm về sau đó mới có thể

làm việc khác nhưng hiện tại An Ninh không có ở trong tay hắn, Thương Dịch lại biết người hắn muốn là An Ninh sao hắn ta có thể để Triệu Cảnh Trạch được như ý nguyện. Chỉ sợ cơ hội hắn ta cũng không cho.

“Người đâu, thay bốn vương chuẩn bị giấy mực!” Triệu Cảnh Trạch cao giọng phân phó coi như yên lặng tránh được đề nghị của An Bình hầu gia, hôm nay không chiếm được An Ninh như vậy An Như Yên cũng không cần để ý.

Triệu Cảnh Trạch phân phó ý tứ rất rõ ràng bất quá trong lòng An Bình hầu gia còn lo lắng bởi Thương Dịch vừa rồi làm hắn sợ hãi, An Như Yên không giống ngày thường, nàng biết Triệu Cảnh Trạch cố tình làm mình bị thương để hù dọa nàng nhưng nàng sao có thể chuyện đó xảy ra, nàng không thể ngồi đó mà chờ chết, nhìn quân gia đem giấy bút tiến vào trong lòng An Như Yên nóng nảy, nghĩ đến cái gì đó, giờ phút này nàng bất chấp tất cả như bắt được cọc gỗ, cao giọng mở miệng, “Vương gia mới vừa rồi Yên nhi đã thành người của ngài, nói không chừng giờ phút này đã có cốt nhục của Vương gia trong bụng. Vương gia không thể nhẫn tâm như vậy, đem mẫu tử chúng ta vào tình trạng này.”

Dứt lời, quả nhiên Triệu Cảnh Trạch đang cầm bút cũng giật mình nhưng nhanh chóng hạ bút xuống không chút để ý lời An Như Yên nói, rất nhanh giấy đã viết xong sắc mặt An Như Yên tái nhợt, không nghĩ đến điểm này mà Triệu Cảnh Trạch cũng không có kị, đây chính là huyết mạch hoàng thất a!

Bên ngoài mọi người đều nghĩ giống An Như Yên trong lòng nghĩ Triệu Cảnh Trạch thật ngoan độc a! Người này nếu có thành đế vương Đông Tàn quốc thì với tất cả mọi người đều không phải chuyện tốt.

Sau khi viết xong hưu thư, hắn để hưu thư trên người An Như Yên ngạo nghễ nhìn nàng tràn đầy chán ghét cùng khinh thường, “Sau này nữ nhân này cùng Ly vương không có một điểm quan hệ, thất ra chi điều sao? Đừng nói An Như Yên người làm bốn vương bị thương, việc người không thể động thân cũng đã phạm vào thất rat rung “Bệnh hiểm nghèo”, bốn vương dung hai lý do này hưu người, người có gì oán hận?”

Triệu Cảnh Trạch nói ra điều này không chút cố kỵ, không chút tình cảm, An Ninh nhìn thấy càng thêm chăm chọc, kiếp trước khi nàng khó sinh hắn ôm nữ nhân mới thú đi động phòng hoa chúc ngay cả bà mẹ cũng không gọi cho nàng, mặc cho nàng tự sinh tự diệt, hôm nay so với một màn lãnh huyết đó chưa là gì cả.

“Vương gia, đứa nhỏ...” An Như Yên nhìn hai chữ hưu thư nàng biết đây chính là án tử hình với chính mình, hưu thư tới tay nàng chính là bị cả Đông Tàn quốc chê cười, giờ phút này nàng cố gắng bắt lấy một tia hi vọng.

Nàng hi vọng trong bụng có đứa nhỏ nhưng không biết rằng Triệu Cảnh Trạch còn vô tình hơn so với tưởng tượng của nàng, hắn nhíu mày, khóe miệng gọi lên một chút cười lạnh, “Quân gia, lấy một chén được cấp cho nữ nhân này uống, mau một chút, bốn vương muốn đích thân xác nhận nàng uống hết bát được mới có thể cấp nàng đuôi ra khỏi vương phủ.”

Con nôi dối của Triệu Cảnh Trạch hắn sao có thể theo nữ nhân này lưu lạc ra ngoài.

Vạn nhất tai họa về sau cùng nữ nhân này dây dưa, hắn tự nhiên muốn đoạn tuyệt.

“A...Không...” mọi hi vọng của An Như Yên vào giờ phút này đều bị tiêu diệt, giữa đầu nhìn nam nhân lãnh huyết ruột gan đứt từng khúc ruột, “Vương gia cầu người không cần đuôi Yên nhi đi, Yên nhi không làm vương phi, Yên nhi chỉ mong được ở lại vương phủ cho dù làm một cái sườn phi... không, một cái thi thiếp cũng được.... Nô tỳ cũng được a!”

An Như Yên từng bước thoái nhượng, kết cục gì cũng hơn việc bị đuổi ra khỏi Vương phủ, Triệu Cảnh Trạch làm sao có thể để nàng lưu lại, hưu thư cũng đã viết hừ lạnh một cái, “Người quá đề cao chính mình, lưu người ở lại Vương phủ chỉ tone làm bản Vương phủ của ta!”

An Như Yên thất kinh, xụi lơ nằm trên mặt đất, chặt vật kia không thể dung từ gì để hình dung, nàng không cam lòng cùng thống khổ, không bao lâu quân gia bùng được tới, Triệu Cảnh Trạch không chút do dự tự mình bùng chén thuốc lên, “Uống!”

An Như Yên không ngừng lắc đầu, nàng thực không có hi vọng sao? Một chút hi vọng cũng không có?

Sắc mặt Triệu Cảnh Trạch đã cho nàng câu trả lời, cắn chặt răng, trong lòng An Như Yên không cam tâm cùng thống khổ hóa thành hận ý, tiếp nhận chén thuốc giữa đầu một ngụm uống xong đem bát đập mạnh xuống mặt đất, lên tiếng trả lời, ánh mắt ác độc nhìn Triệu Cảnh Trạch, hôm nay những gì nàng phải chịu nhất định sẽ hoàn trả lại trên người hắn.

Triệu Cảnh Trạch lại không mấy may để ý đến nàng, thấy nàng uống thuốc xong vừa lòng gật đầu, chán ghét nhíu mày, “Người đâu, đem nữ nhân này quăng ra khỏi vương phủ cho ta!”

Thanh âm Triệu Cảnh Trạch cực lớn, thậm chí âm thanh còn quanh quẩn trong màn đêm, hắn muốn nói cho tất cả mọi người cùng biết, hắn hưu nữ nhân này, sau này hắn cùng nữ nhân này không có nửa điểm quan hệ.

Hôm nay hắn mất mặt như vậy, hắn lại muốn chuyện hưu An Như Yên cho tất cả mọi người cùng biết, đem tân hôn bị hưu sao với việc cưới phải An Như Yên thì vẫn hơn, như vậy dân chúng càng có thêm chuyện để bàn tán.

Triệu Cảnh Trạch thậm chí còn không cho người mặc quần áo cho An Như Yên, trên giường lạc hồng cùng hi phục đỏ thắm vô cùng nhức mắt, trên người An Như Yên chỉ có một cái yếm và tiết khổ bị hạ nhân dùng chân bọc thân thể lại nâng ra ngoài Ly vương phủ.

An Như Yên làm Ly vương phi vốn vẹn có vài canh giờ, trong đêm bản thân bị mất trong sạch liền bị hưu, hơn nữa lại bị dùng phương pháp nhục nhã quăng ra khỏi Ly vương phủ, Ly vương giận giữ đuổi hết quan sách sau đó sai người dỡ hết chữ hi xuống.

An Như Yên nằm ngoài Ly vương phủ khuất nhục dùng chân che lại mặt chính mình, nhưng như vậy cũng vẫn nghe thấy tiếng chi trò của quan khách đi qua.

“Sợ rằng đây chính là Vương phi làm ngán nhất a!”

“Ai kêu nàng ta không có suy nghĩ, Ly vương tốt xấu gì cũng là một Vương gia, sao có thể cưới một phế nhân?”

“Này, cũng không biết nha! Nếu Vương gia thực sự yêu nữ nhân thì đó cũng không phải là nữ nhân tàn phế! Hắc hắc,... các người đều biết người trong lòng Vương gia căn bản không phải nữ nhân này!”

“Ly vương không phải muốn kết hôn với đại tiểu thư mà là nhị tiểu thư, khó trách? Ta từng gặp qua nhị tiểu thư, nếu so sánh nhị tiểu thư với đại tiểu thư thì đúng là khác biệt a!”

“Chớ có nói bậy, người vừa rồi không thấy Thần vương điện hạ tức giận sao? An Bình hầu gia nói một câu như vậy cũng đủ làm Thần vương tức giận, nếu ai dám lấy nhị tiểu thư chẳng phải...”

Mỗi một câu không ngừng ở trong đầu An Như Yên vang lên, mỗi câu đều như dao đâm vào tim nàng, AN Ninh lại là An Ninh vì sao AN Ninh có người che chở mà nàng thì không?

Nàng thật hận!

Bóng đêm dần nồng đậm, thanh âm đàm luận ngày càng ít, An Bình hầu gia đi đến cạnh bọc chăn sắc mặt âm trầm kì cục.

“Lão gia, nô tỳ cầu xin lão gia cho người đưa tiểu thư về Hầu phủ đi!” Đinh Thu theo An Bình hầu gia đi ra, cầu xin nói, tiểu thư bị hù bị đuổi ra khỏi Ly vương phủ, nàng là a hoàn của hồi môn tự nhiên cũng không thể ở lại Ly vương phủ, lúc trước nàng còn hi vọng vào một cái sườn phi, cùng lắm là lừa gạt chủ từ một chút nhưng nay hù thư đã viết, tất cả hi vọng đều theo hù thư rời xa!

Mang về Hầu phủ? An Bình hầu gia mi tâm nhăn lại càng nhanh, trước kia hấn còn có chút mong chờ ở An Như Yên nhưng giờ phút này nàng đã bị chồng ruồng bỏ, ở Đông Tần quốc nàng đi đâu cũng bị người ta phỉ báng. Một nữ nhi như vậy nếu trở về Hầu phủ như vậy nổi si nhục này sẽ đi theo hấn cả đời muốn rửa cũng không sạch được.

“Người tùy ý mua một cái gian nhà nhỏ đem an trí ở đó, sau này An Như Yên sẽ không phải người của Hầu phủ, mọi chuyện của nàng ta đều không liên quan đến Hầu phủ a!”

Thái độ An Bình hầu gia dứt khoát kiên quyết, đối với người đã không có giá trị lợi dụng lại còn mang đến cho hấn nỗi si nhục như An Như Yên hấn không có nửa phần thương tiếc, kiên định quyết định giống Triệu Cảnh Trạch như vậy phải cắt đứt quan hệ.

An Như Yên nghe thấy thanh âm đó, trong lòng ngẩn ra xóc chấn lên, tựa đầu rò xét nhìn ra thấy vẻ mặt sắc bén của An Bình hầu gia, vẻ mặt kinh hoàng nói: “Phụ thân,... Người vừa nói cái gì? Người vừa nói cái gì?”

Lời vừa rồi đã kích An Như Yên nhưng quyết định này làm An Như Yên nhận lấy họa vô đơn chí, trong nàng đau khổ không chịu nổi, nàng không nghe lầm? Không vẫn là phụ thân nói sai rồi?

Triệu Cảnh Trạch đuổi nàng ra khỏi Ly vương phủ, phụ thân cũng muốn giống hấn đuổi nàng ra khỏi Hầu phủ sao?

Không còn là người Hầu phủ nàng hiểu rất rõ là như thế nào!

“Nói cái gì? Người nghe không hiểu sao? Người làm người ta chê cười vào mặt ta còn chưa đủ sao?” An Bình hầu gia tức giận quát, lúc trước vì chuyện tứ quốc tể hấn đã bị chê cười, nay lại thêm chuyện này, đem tâm hồn bị hù, hấn còn mặt mũi ở chỗ nào nữa?

“Không! Phụ thân người không thể làm như vậy, ta là nữ nhi của người! Nói thế nào nương cũng sẽ không đồng ý cho người làm vậy.” An Như Yên hoảng loạn, bị đuổi ra khỏi Vương phủ, đuổi ra khỏi Hầu phủ chẳng phải sau này nàng tự sinh tự diệt sao?

Hướng hồ cơ thể nàng như thế này, sau này nàng biết sống như thế nào?

Không, nàng muốn tìm An Ninh tính sổ, nhất định là An Ninh mê hoặc Ly vương mới dẫn đến tình huống tình huống bị thảm hôm nay.

“Nương người, ta còn muốn đi tìm nương người tính sổ đây!” An Bình hầu gia hừ lạnh, không thêm đề ý tới bộ dạng cầu xin của An Như Yên hiện tại hấn thấy liếc mắt nhìn An Như Yên một cái cũng dư thừa.

“Cha... Phụ thân.” Nhìn An Bình hầu gia lên xe ngựa, An Như Yên bất an lớn tiếng kêu nhưng tiếng kêu của nàng không có tác dụng, An Bình hầu gia như trước không có chút thương tiếc.

Rất cục xe ngựa đã đi nơi này chỉ còn lại một mình Đinh Thu, Đinh Thu nhìn bộ dạng thảm hại của tiểu thư, haz... An Như Yên bây giờ đã bị mọi người xa lánh bản thân mình không lẽ vẫn phải ở bên cạnh hầu hạ?

Đinh Thu suy tư, một lúc sau con người chuyển biến trở nên lạnh như băng cuối cùng nhìn thoáng qua An Như Yên rồi rời đi không có quay đầu lại, chủ từ như vậy nàng còn đi theo làm gì?

“Dĩnh Thu, Dĩnh Thu ngươi đi đâu vậy?” An Như Yên thấy nha hoàn cũng cách xa mình, An Như Yên đau đớn, bỗng chốc cười phá lên, “Ha ha... Được được lắm, một đám các người đều rời xa ta, tốt lắm a!”

“Đúng vậy, một đám bọn họ đều rời xa ngươi nhưng ngươi còn có ta!” An Ninh đem tất cả thu lại trong đáy mắt, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh, ngồi trên mặt đất nhìn An Như Yên chật vật, mâu trung lóe quang làm cho người khác không lạnh mà run.

“Ngươi... Ngươi là ai?” An Như Yên nhìn đến tuần mĩ trước mặt mở miệng hỏi.

“Ta là ai? Đợi lát nữa sẽ cho ngươi biết!” Khóe miệng khẽ nhếch lên, nàng nhất định sẽ làm cho nàng ta biết nàng là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chương 97.7

Khóe miệng gợi lên một chút khinh thường, "An Bình hầu phủ đại tiểu thư? Ai không biết ai không hiểu? Ngươi thực làm ngươi là cái gì tiểu thư khuê các sao? Không phải phê nhân, vậy ngươi cấp bốn vương đứng lên nhìn xem!"

Miệng Triệu Cảnh Trạch không thể không độc, hần không chút nể mặt làm tổn thương nữ nhân càng không có hạ thủ lưu tình, lời vừa nói ra không chỉ sắc mặt An Như Yên liền khó coi mà người đứng bên ngoài cũng ồ lên.

“Ly vương phi ngươi đứng lên chút nha! Vừa rồi Ly vương bồi mọi người uống rượu, tân nương cũng nên tỏ chút thành ya a!” Tô Cẩm mở miệng, hần không có sợ ánh mắt sắc bén của Triệu Cảnh Trạch với hần mà nói Triệu Cảnh Trạch vẫn là không có chút uy hiếp.

“Cầm công tử ngươi như vậy không phải là ép buộc sa? Ly vương phi nếu có thể đứng lên sao vẫn nằm dưới đất thế kia?” Một quan khách mở lời, nhất thời mọi người vui sướng khi người gặp họa liền cười vang.

Triệu Cảnh Trạch đã sớm đen mặt còn An Như Yên tái nhợt giống như tờ giấy.

An Ninh lẳng lặng nhìn hết thấy, Triệu Cảnh Trạch là người cực kì coi trọng mặt mũi, trải qua chuyện lần này nàng cơ hồ dự đoán được, quả nhiên Triệu Cảnh Trạch buông nắm tay ra cao giọng tuyên bố, “Ta muốn hưu nàng!”

Thanh âm cực lớn chỉ sợ người khác không nghe được, lời vừa nói ra làm tất cả mọi người giật mình, hưu nàng? Đêm nay là đêm tân hôn, Ly vương vừa mới thú phi liền muốn hưu, đêm tân hôn hưu thế? Chuyện này từ trước tới nay chưa từng có.

Nữ nhân bị hưu ở Đông Tần quốc sẽ không thể ngẩng đầu lên làm người, dù là công chúa quyền quý cũng bị kém đi vài bậc, đi đến đâu cũng bị phi nhũ chứ đừng nói tới chuyện tái giá.

An Như Yên cả người như bị sét đánh, “Không ngươi không thể!”

“Vương gia, chuyện này không thể nha!” An Bình hầu gia mở miệng nói, “Các người mới vừa thành thân, huống hồ Yên nhi đã là người của ngươi, ngươi hưu nàng vậy nửa đời sau của nàng phải như thế nào?”

“Hừ, không thể? Như thế nào là không thể? Người của bản vương? Cha con các người liên kết lại đưa cô ta lên giường của bản vương đây là cô ta không biết liêm sỉ bản vương chẳng can hệ gì cả?” Triệu Cảnh Trạch hừ lạnh, chiếm thân thể thì như thế nào? Thân thể trong sạch hay không với An Như Yên có khác gì nhau?

“Ly vương điện hạ, từ xưa tới nay hưu thê đều phải có lý do huống hồ Ly vương phi thân làm vương phi nếu vô duyên vô cớ bị hưu như vậy là không thể!” An Ninh liễm mi vừa rồi nhìn sắc mặt Triệu Cảnh Trạch cùng An Như Yên trong lòng vui sướng tột cùng, kiếp trước An Như Yên đắc ý cỡ nào khi trước mặt nàng khoe ra a! Nhưng kiếp này...

Nàng muốn tận mắt nhìn hai người đấu đá nhau!

“Đúng An Như Yên không có phạm thất ra chỉ điều, Vương gia không thể hưu Yên nhi!” An Như Yên kiên định mở miệng, nàng vô luận như thế nào cũng không thể để bị hưu ở đêm tân hôn, nàng như thế nào cũng phải bắt lấy danh hiệu Ly vương phi, như thế nào cũng không thể để tuột khỏi tay.

Triệu Cảnh Trạch nhíu mày nhưng cũng nhanh chóng cười lạnh lùng, không biết từ chỗ nào cầm lên một con dao thẳng đến chỗ An Như Yên hận ý lộ ra làm người khác sợ hãi, An Như Yên nhìn Triệu Cảnh Trạch cầm dao tiến đến trong lòng không khỏi sợ hãi, các quan khách đứng bên ngoài cũng không khỏi giật mình.

Ly vương điện hạ không có lý do hưu thê, chẳng lẽ thẹn quá hóa giận muốn giết nàng sao?

“Không, không nên...” An Như Yên liên tục lắc đầu vừa rồi trong mắt đầy uất hận đã biến thành sợ hãi, rõ ràng nàng biết nguy hiểm đang đến gần nhưng không cách nào lùi bước, tránh cũng không có chỗ nào tránh.

Triệu Cảnh Trạch khinh thường nhìn nàng ta một cái, ngồi xổm xuống ác ý dùng dao nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng ta, An Như Yên nhìn dao di chuyển trên mặt mình không dám động dù chỉ một chút, nàng biết nếu mình động hoặc Triệu Cảnh Trạch dùng lực một chút con dao nhỏ này liền hủy đi dung nhan của nàng.

Mọi người không nhìn ra Triệu Cảnh Trạch muốn làm gì, đúng lúc này Triệu Cảnh Trạch kéo đầu An Như Yên đem dao nhét vào tay nàng, nắm tay nàng đem con dao đến trên cánh tay mình.

“A...” An Như Yên kinh hô ra tiếng nàng không thể nào dự đoán được Triệu Cảnh Trạch sẽ làm bị thương chính hân, nhìn máu tươi thấm qua chỗ xiêm y bị cắt, An Như Yên có chút hoảng loạn, “Vương gia, người...”

Nàng còn chưa nói xong Triệu Cảnh Trạch đã buông tay nàng ra, đứng thẳng dậy, ánh mắt lại trở nên sắc bén, “Tiện nhân lớn mật dám dẫm thương bốn vương phải bị tội gì?”

Oanh một tiếng, An Như Yên trống rỗng giờ khắc này mọi người đều hiểu được vừa rồi hân âm mưu chuyện gì, hóa ra đây là cái cớ để hân hù An Như Yên.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chương 97.8

“Vương gia...” An Bình hầu gia thấy tình huống như vậy biết mọi chuyện đã không thể挽 hồi, Triệu Cảnh Trạch không tiếc làm mình bị thương cũng cương quyết hù Yên nhi có thể thấy giờ đây hân có bao nhiêu quyết tâm kiên quyết, nhưng là, An Bình hầu gia nghĩ tới việc khác, nếu vì chuyện này mà Ly vương sinh ra hiềm khích với hân, chuyện này như thế nào cho phải?

An Như Yên nghĩ An Bình hầu gia gọi Ly vương lại là muốn thay nàng cầu tình, nhưng những lời An Bình hầu gia nói ra làm nàng một lần nữa rơi vào địa ngục.

“Vương gia, người bớt giận, Yên nhi đối người thương tổn, ta nhất định bù lại... Hiện tại ta đem An Ninh tới đây gả cho người làm vợ!” An Bình hầu gia lập tức cho hân thấy tâm ý của mình, giờ đây chỉ có thể đem An Ninh đây ra mới có thể làm Ly vương bớt giận.

“Phụ thân,,” An Như Yên bất khả tư nghị nhìn hân thương tổn, nàng làm Ly vương thương tổn? Khóe miệng gọi lên chút châm chọc, buồn cười! Nàng cấp Ly vương thương tổn vậy bộ dạng hiện tại của nàng là gì?

An Ninh, phụ thân thế nhưng muốn đem An Ninh gả cho Ly vương làm vợ, rốt cuộc hân đặt nữ nhi của hân ở đâu?

“An Bình hầu gia.” Một thanh âm uy nghi vang lên mang theo vô vàn áp lực cho dù là An bình hầu gia cũng nao nao, theo bản năng nhìn về phía người mở miệng, thân thể run run, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Người mở miệng kia không ai khác chính là Thần vương Thương Dịch, lúc này sắc mặt hân không có gì thay đổi, mắt hơi híp lại, cả người phát ra hơi uy nghi, người ở đây đều biết ít nhiều Thần Vương điện hạ đối nhị tiểu thư có tình ý, nay An Bình hầu gia đề cập mang nhị tiểu thư đến Ly vương phủ, điều này sao có thể không làm Thần vương tức giận? Thần Vương chi nộ bọn họ đã được nghe qua, đó là nhiều năm trước vì chuyện mất trộm đồ của Chiêu Dương trưởng công chúa mà Thần vương phát ra một lần giận giữ, lần đó ngũ mã phanh thây, đầu người bọc phoi nạng, đủ để thấy hân thô bạo và tàn nhẫn thế nào, cũng đủ làm cho mọi người lâm vào kinh hãi.

Năm đó hân chỉ có mười tuổi đã có thể quả quyết sát phạt như vậy, hiện tại Thần vương sẽ không thể kém năm đó, cho nên, toàn bộ Đông Tàn quốc biết chọc ai cũng không thể chọc Thần Vương, Thần Vương nổi giận không ai có thể thừa nhận được.

Trong lòng An Bình hầu gia có chút lộp bộp, âm thầm rửa rớt cục hân vương vào cái gì đây? Trong hoàn cảnh trước là sói sau là hổ tiền cũng không được mà lùi cũng không xong, hân lâm vào khó xử.

An Ninh luôn ở bên cạnh Thương Dịch khóe miệng tự nhiên gợn lên, nhìn về phía An Bình hầu gia con người đột nhiên căng thẳng, lộ ra vô vàn hàn ý, An Bình hầu gia muốn đẩy nàng đi, chuyện hôm nay nàng sẽ nhớ kỹ sau này tất cả sẽ đòi lại trên người hân.

Triệu Cảnh Trạch không phải không bị lời đề nghị của An Bình hầu gia làm động tâm, nhưng giờ phút này hân như thế nào cũng không thể mở miệng để An Bình hầu gia đem An Ninh gả cho hân, tình huống hiện tại hân rõ nhất, lúc trước hân tính toán đầu tiên phải đem An Ninh chiếm về sau đó mới có thể làm việc khác nhưng hiện tại An Ninh không có ở trong tay hân, Thương Dịch lại biết người hân muốn là An Ninh sao hân ta có thể để Triệu Cảnh Trạch được như ý nguyện. Chỉ sợ cơ hội hân ta cũng không cho.

“Người đâu, thay bốn vương chuẩn bị giấy mực!” Triệu Cảnh Trạch cao giọng phân phó coi như yên lặng tránh được đề nghị của An Bình hầu gia, hôm

nay không chiếm được An Ninh như vậy An Như Yên cũng không cần để ý.

Triệu Cảnh Trạch phân phó ý tứ rất rõ ràng bất quá trong lòng An Bình hầu gia còn lo lắng bởi Thương Dịch vừa rồi làm hấn sợ hãi, An Như Yên không giống ngày thường, nàng biết Triệu Cảnh Trạch cố tình làm mình bị thương để hừu nàng nhưng nàng sao có thể chuyện đó xảy ra, nàng không thể ngồi đó mà chờ chết, nhìn quân gia đem giấy bút tiến vào trong lòng An Như Yên nóng nảy, nghĩ đến cái gì đó, giờ phút này nàng bắt chập tất cả như bắt được cọc gỗ, cao giọng mở miệng, “Vương gia mới vừa rồi Yên nhi đã thành người của ngài, nói không chừng giờ phút này đã có cốt nhục của Vương gia trong bụng, Vương gia không thể nhẫn tâm như vậy, đem mẫu tử chúng ta vào tình trạng này.”

Dứt lời, quả nhiên Triệu Cảnh Trạch đang cầm bút cũng giật mình nhưng nhanh chóng hạ bút xuống không chút để ý lời An Như Yên nói, rất nhanh giấy đã viết xong sắc mặt An Như Yên tái nhợt, không nghĩ đến điểm này mà Triệu Cảnh Trạch cũng không có kị, đây chính là huyết mạch hoàng thất a!

Bên ngoài mọi người đều nghĩ giống An Như Yên trong lòng nghĩ Triệu Cảnh Trạch thật ngoan độc a! Người này nếu có thành đế vương Đông Tần quốc thì với tất cả mọi người đều không phải chuyện tốt.

Sau khi viết xong hừu thư, hấn để hừu thư trên người An Như Yên ngao ngễ nhìn nàng tràn đầy chán ghét cùng khinh thường, “Sau này nữ nhân này cùng Ly vương không có một điểm quan hệ, thất ra chi điều sao? Đừng nói An Như Yên người làm bôn vương bị thương, việc người không thể động thân cũng đã phạm vào thất rat rung “Bệnh hiểm nghèo”, bôn vương dung hai lý do này hừu người, người có gì oán hận?”

Triệu Cảnh Trạch nói ra điều này không chút cố kị, không chút tình cảm, An Ninh nhìn thấy càng thêm châm chọc, kiếp trước khi nàng khó sinh hấn ôm nữ nhân mới thú đi động phòng hoa chúc ngay cả bà mẹ cũng không gọi cho nàng, mặc cho nàng tự sinh tự diệt, hôm nay so với một màn lãnh huyết đó chưa là gì cả.

“Vương gia, đùa nhỏ...” An Như Yên nhìn hai chữ hừu thư nàng biết đây chính là án tử hình với chính mình, hừu thư tới tay nàng chính là bị cả Đông Tần quốc chê cười, giờ phút này nàng cố gắng bắt lấy một tia hi vọng.

Nàng hi vọng trong bụng có đùa nhỏ nhưng không biết rằng Triệu Cảnh Trạch còn vô tình hơn so với tưởng tượng của nàng, hấn nhíu mày, khóe miệng gọi lên một chút cười lạnh, “Quân gia, lấy một chén được cấp cho nữ nhân này uống, mau một chút, bôn vương muốn đích thân xác nhận nàng uống hết bát được mới có thể cấp nàng đuôi ra khỏi vương phủ.”

Con nôi dỗi của Triệu Cảnh Trạch hấn sao có thể theo nữ nhân này lưu lạc ra ngoài.

Vạn nhất tai họa về sau cùng nữ nhân này dây dưa, hấn tự nhiên muốn đoạn tuyệt.

“A...Không...” mọi hi vọng của An Như Yên vào giờ phút này đều bị tiêu diệt, giữa đầu nhìn nam nhân lãnh huyết ruột gan đứt từng khúc ruột, “Vương gia cầu người không cần đuổi Yên nhi đi, Yên nhi không làm vương phi, Yên nhi chỉ mong được ở lại vương phủ cho dù làm một cái sườn phi... không, một cái thi thiếp cũng được.... Nô tỳ cũng được a!”

An Như Yên từng bước thoái nhượng, kết cục gì cũng hơn việc bị đuổi ra khỏi Vương phủ, Triệu Cảnh Trạch làm sao có thể để nàng lưu lại, hừu thư cũng đã viết hừ lạnh một cái, “Người quá đề cao chính mình, lưu người ở lại Vương phủ chỉ tone làm bản Vương phủ của ta!”

An Như Yên thất kinh, xui xẻo nằm trên mặt đất, chặt vật kia không thể dung từ gì để hình dung, nàng không cam lòng cùng thống khổ, không bao lâu quân gia bùng được tới, Triệu Cảnh Trạch không chút do dự tự mình bùng chén thuốc lên, “Uống!”

An Như Yên không ngừng lắc đầu, nàng thực không có hi vọng sao? Một chút hi vọng cũng không có?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Chương: 97.9

Sắc mặt Triệu Cảnh Trạch đã cho nàng câu trả lời, cần trật rằng, trong lòng An Như Yên không cam tâm cùng thống khổ hóa thành hận ý, tiếp nhận chén thuốc giữa đầu một ngụm uống xong đem bát đập mạnh xuống mặt đất, lên tiếng trả lời, ánh mắt ác độc nhìn Triệu Cảnh Trạch, hôm nay những gì nàng phải chịu nhất định sẽ hoàn trả lại trên người hấn.

Triệu Cảnh Trạch lại không mảy mề ý đến nàng, thấy nàng uống thuốc xong vừa lòng gật đầu, chán ghét nhíu mày, “Người đâu, đem nữ nhân này quăng ra khỏi vương phủ cho ta!”

Thanh âm Triệu Cảnh Trạch cực lớn, thậm chí âm thanh còn quanh quẩn trong màn đêm, hấn muốn nói cho tất cả mọi người cùng biết, hấn hừu nữ nhân này, sau này hấn cùng nữ nhân này không có nửa điểm quan hệ.

Hôm nay hấn mất mặt như vậy, hấn lại muốn chuyện hừu An Như Yên cho tất cả mọi người cùng biết, đem tân hôn bị hừu sao với việc cưới phải An Như Yên thì vẫn hơn, như vậy dân chúng càng có thêm chuyện để bàn tán.

Triệu Cảnh Trạch thậm chí còn không cho người mặc quần áo cho An Như Yên, trên giường lạc hồng cùng hi phục đồ tắm vô cùng nhức mắt, trên người An Như Yên chỉ có một cái yếm và tiết khổ bị hạ nhân dùng chăn bọc thân thể lại nâng ra ngoài Ly vương phủ.

An Như Yên làm Ly vương phi vốn vẹn có vài canh giờ, trong đêm bản thân bị mất trong sạch liền bị hưu, hơn nữa lại bị dùng phương pháp nhục nhã quăng ra khỏi Ly vương phủ, Ly vương giận giữ đuổi hết quan sách sau đó sai người dỡ hết chữ hi xuống.

An Như Yên nằm ngoài Ly vương phủ khuất nhục dùng chăn che lại mặt chính mình, nhưng như vậy cũng vẫn nghe thấy tiếng chỉ trở của quan khách đi qua.

“Sợ rằng đây chính là Vương phi làm ngán nhất a!”

“Ai kêu nàng ta không có suy nghĩ, Ly vương tốt xấu gì cũng là một Vương gia, sao có thể cưới một phế nhân?”

“Này, cũng không biết nha! Nếu Vương gia thực sự yêu nữ nhân thì đó cũng không phải là nữ nhân tàn phế! Hắc hắc,... các người đều biết người trong lòng Vương gia căn bản không phải nữ nhân này!”

“Ly vương không phải muốn kết hôn với đại tiểu thư mà là nhị tiểu thư, khó trách? Ta từng gặp qua nhị tiểu thư, nếu so sánh nhị tiểu thư với đại tiểu thư thì đúng là khác biệt a!”

“Chớ có nói vậy, người vừa rồi không thấy Thần vương diện hạ tức giận sao? An Bình hầu gia nói một câu như vậy cũng đủ làm Thần vương tức giận, nếu ai dám lấy nhị tiểu thư chẳng phải...”

Mỗi một câu không ngừng ở trong đầu An Như Yên vang lên, mỗi câu đều như dao đâm vào tim nàng, AN Ninh lại là An Ninh vì sao AN Ninh có người che chở mà nàng thì không?

Nàng thật hận!

Bóng đêm dần nồng đậm, thanh âm đàm luận ngày càng ít, An Bình hầu gia đi đến cạnh bọc chăn sắc mặt âm trầm kì cục.

“Lão gia, nô tỳ cầu xin lão gia cho người đưa tiểu thư về Hầu phủ đi!” Đinh Thu theo An Bình hầu gia đi ra, cầu xin nói, tiểu thư bị hưu bị đuổi ra khỏi Ly vương phủ, nàng là a hoàn của hồi môn tự nhiên cũng không thể ở lại Ly vương phủ, lúc trước nàng còn hi vọng vào một cái sườn phi, cùng lắm là lừa gạt chủ từ một chút nhưng nay hưu thư đã viết, tất cả hi vọng đều theo hưu thư rời xa!

Mang về Hầu phủ? An Bình hầu gia mi tâm nhăn lại càng nhanh, trước kia hắn còn có chút mong chờ ở An Như Yên nhưng giờ phút này nàng đã bị chồng ruồng bỏ, ở Đông Tần quốc nàng đi đâu cũng bị người ta phỉ báng. Một nữ nhi như vậy nếu trở về Hầu phủ như vậy nổi si nhục này sẽ đi theo hắn cả đời muốn rửa cũng không sạch được.

“Người tùy ý mua một cái gian nhà nhỏ đem an trí ở đó, sau này An Như Yên sẽ không phải người của Hầu phủ, mọi chuyện của nàng ta đều không liên quan đến Hầu phủ a!”

Thái độ An Bình hầu gia dứt khoát kiên quyết, đối với người đã không có giá trị lợi dụng lại còn mang đến cho hắn nỗi sỉ nhục như An Như Yên hắn không có nửa phần thương tiếc, kiên định quyết định giống Triệu Cảnh Trạch như vậy phải cắt đứt quan hệ.

An Như Yên nghe thấy thanh âm đó, trong lòng ngẩn ra xúc chấn lên, tựa đầu rò xét nhìn ra thấy vẻ mặt sắc bén của An Bình hầu gia, vẻ mặt kinh hoàng nói: “Phụ thân,... Người vừa nói cái gì? Người vừa nói cái gì?”

Lời vừa rồi đã kích An Như Yên nhưng quyết định này làm An Như Yên nhận lấy họa vô đơn chí, trong nàng đau khổ không chịu nổi, nàng không nghe lầm? Không vẫn là phụ thân nói sai rồi?

Triệu Cảnh Trạch đuổi nàng ra khỏi Ly vương phủ, phụ thân cũng muốn giống hắn đuổi nàng ra khỏi Hầu phủ sao?

Không còn là người Hầu phủ nàng hiểu rất rõ là như thế nào!

“Nói cái gì? Người nghe không hiểu sao? Người làm người ta chê cười vào mặt ta còn chưa đủ sao?” An Bình hầu gia tức giận quát, lúc trước vì chuyện tứ quốc tề hắn đã bị chê cười, nay lại thêm chuyện này, đêm tân hôn bị hưu, hắn còn mặt mũi ở chỗ nào nữa?

“Không! Phụ thân người không thể làm như vậy, ta là nữ nhi của người! Nói thế nào nương cũng sẽ không đồng ý cho người làm vậy.” An Như Yên hoảng loạn, bị đuổi ra khỏi Vương phủ, đuổi ra khỏi Hầu phủ chẳng phải sau này nàng tự sinh tự diệt sao?

Huống hồ cơ thể nàng như thế này, sau này nàng biết sống như thế nào?

Không, nàng muốn tìm An Ninh tính sổ, nhất định là An Ninh mê hoặc Ly vương mới dẫn đến tình huống tình huống bi thảm hôm nay.

“Nương người, ta còn muốn đi tìm nương người tính sổ đây!” An Bình hầu gia hừ lạnh, không thèm để ý tới bộ dạng cầu xin của An Như Yên hiện tại hắn thấy liếc mắt nhìn An Như Yên một cái cũng dư thừa.

“Cha... Phụ thân...” Nhìn An Bình hầu gia lên xe ngựa, An Như Yên bất an lớn tiếng kêu nhưng tiếng kêu của nàng không có tác dụng, An Bình hầu gia như trước không có chút thương tiếc.

Rốt cục xe ngựa đã đi nơi này chỉ còn lại một mình Đinh Thu, Đinh Thu nhìn bộ dạng thảm hại của tiểu thư, haz... An Như Yên bây giờ đã bị mọi người xa lánh bản thân mình không lẽ vẫn phải ở bên cạnh hầu hạ?

Đinh Thu suy tư, một lúc sau con người chuyển biến trở nên lạnh như băng cuối cùng nhìn thoáng qua An Như Yên rồi rời đi không có quay đầu lại, chủ từ như vậy nàng còn đi theo làm gì?

"Đinh Thu, Đinh Thu người đi đâu vậy?" An Như Yên thấy nha hoàn cũng cách xa mình, An Như Yên đau đớn, bỗng chốc cười phá lên, "Ha ha... Được được lắm, một đám các người đều rời xa ta, tốt lắm a!"

"Đúng vậy, một đám bọn họ đều rời xa người nhưng người còn có ta!" An Ninh đem tất cả thu lại trong đáy mắt, khóe miệng gọi lên một chút cười lạnh, ngồi trên mặt đất nhìn An Như Yên chật vật, mâu trung lóe quang lâm cho người khác không lạnh mà run.

"Người... Người là ai?" An Như Yên nhìn đến tuần mã trước mặt mở miệng hỏi.

"Ta là ai? Đợi lát nữa sẽ cho người biết!" Khóe miệng khẽ nhếch lên, nàng nhất định sẽ làm cho nàng ta biết nàng là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Chương 98.1: An Ninh chi nộ báo thù thăng cấp

An Ninh cười làm cho An Như Yên hết sức bất an, khuôn mặt này nàng không biết, nhưng tuần mã kỳ cục, mà này hai mắt, nàng lại cảm thấy hết sức quen thuộc, là ở nơi nào đã nhìn thấy, trong khoảng thời gian ngắn, An Như Yên lại như thế nào cũng nghĩ không ra.

An Ninh dùng ánh mắt cao thấp đánh giá một lần An Như Yên, nhú mày, "An đại tiểu thư, hiện tại ngay cả thị nữ của người cũng đi rồi, người ở trong này nằm khả như thế nào cho phải? Ta nhưng thật ra có cái đề nghị, không biết người có nguyện ý hay không?"

"Không, ta không muốn." An Như Yên trầm đình tiết thiết phủ quyết, nàng còn không có nghe đối phương nói ra rốt cuộc là cái gì đề nghị, liền biết người này chẳng tốt đẹp gì.

An Ninh chính là không có ý tốt, nếu là có ý xấu, tự nhiên cũng sẽ không nghe một câu "Không muốn" mà dao động quyết định của chính mình, khóe miệng khẽ nhếch, một chút biến hoá kỳ lạ chợt lóe mà qua, "Ngượng ngùng, này khả không phải do người!"

"Người muốn làm gì?" An Như Yên thân thể co rúm lại một chút, nhất thời có mong muốn chạy trốn, nhưng nàng có lòng mà lực không đủ.

"Người không phải phải biết ta là ai sao? Ta tự nhiên là muốn tìm một chỗ cho người giải thích nghi hoặc nha." An Ninh cười đến vô hại, nhưng bên dưới sự vô hại là cát đầu tuyệt tà ác.

An Ninh liếc mắt nhìn Thương Dịch một cái, Thương Dịch vỗ vỗ tay, không biết từ nơi này trào ra hai cái hắc y nhân, đều là một thân trang phục, động tác lưu loát nhanh chóng, An Ninh cũng bất khả tư nghị nhìn Thương Dịch, nghĩ đến trước kia gặp qua kinh trận mười Nhị Sát, nơi này tuy rằng không có mười hai cái, nhưng cả nhân thực lực sợ cũng cùng bọn họ tương xứng.

Thương Dịch nhìn tầm mắt An Ninh, khóe miệng gợn lên một chút tươi cười, nhưng rất nhanh, hần chuyển tầm mắt đến hắc y nhân thân, tại thời điểm đó trong mắt Thương Dịch nhanh chóng thay một mảnh âm lãnh, "Đem nàng mang đi!"

"Vâng chủ tử." Hai cái hắc y nhân nhất tề đáp, riêng là nghe này thanh âm trung khí, liền ần ần cảm giác được đến vài phần cường đại áp lực.

"Các người làm gì? Các người buông... Các người rốt cuộc là ai... Thần vương... Ta và người không oán không cừ, người vì sao phải bắt ta?" An Như Yên ngay cả chút phản kháng đường sống đều không có, chỉ có trơ mắt nhìn chính mình bị một hắc y nhân vác lên vai, tuần mã công tử kia là ai? Thần vương bên người khi nào có thêm một người như vậy?

"Làm cho nàng cảm miệng!" Thương Dịch lạnh giọng phân phó, hơi nhú mi mơ hồ tỏ rõ hần nổi giận, nàng cùng chính mình không oán không cừ sao? Nhưng là, nàng tựa hồ là ngại Ninh Nhi!

"Vâng, chủ tử." Hắc y nhân lên tiếng trả lời, lập tức một con dao chém trên cổ An Như Yên, An Như Yên a một tiếng, nhất thời ngắt đi, thanh âm tranh cãi ầm ĩ phức biến mất, thế giới nháy mắt trở nên im lặng mà tường hòa.

"Ai, người trong kinh trận sao đều như thế không biết thương hương tiếc ngọc?" Tô Cẩm triển khai chiết phiến, "Kinh trận" trung nhân, người người đều là cao thủ, mới vừa rồi một đao kia An Như Yên sợ là không dễ chịu đi!

Thương Dịch mâu quang vi liễm, nhìn Tô Cẩm liếc mắt một cái, "Nếu không giao cho người?"

"Không không không." Tô Cầm mạnh mẽ từ chối, động tác coi An Như Yên giống bệnh độc gì đó phải tránh xa, "Xin miễn thứ cho kẻ bắt tài, kinh trập nhân so với Tô Cầm ta, càng thêm đảm nhiệm này công tác!"

Thương Dịch cười không nói, nhưng An Ninh mi tâm lại như trước không có giãn ra mở ra, nghĩ đến Đinh Thu mới vừa rồi bỏ lại An Như Yên mà đi, An Ninh mâu quang vi liễm, kiếp trước, Đinh Thu trung thành với An Như Yên, hại chết con nàng ở kiếp trước hung thủ trực tiếp nhất chính là Đinh Thu, nàng làm sao có thể để nàng ta thoát.

Khi đó nàng không thể về An Bình hầu phủ cũng chính là Đinh Thu giúp An Như Yên làm không ít chuyện tình, nếu là chủ tó, như vậy tự nhiên là muốn cùng một chỗ !

Trong lòng An Ninh quyết đoán, xoay người đang muốn đi truy hỏi Đinh Thu, mới vừa đi ra từng bước, cổ tay liền bị nắm giữ, An Ninh quay đầu, nhìn về phía chủ nhân đại chương, chống lại hai tròng mắt kia sâu không thấy đáy, lập tức nghe được thanh âm quen thuộc vang lên.

"Không cần ngươi phải tự thân xuất mã." Thương Dịch mở miệng, lại vỗ vỗ tay, với vừa rồi giống nhau, hai cái hắc y nhân đồng thời xuất hiện, quỳ một gối xuống, hướng tới Thương Dịch cung kính hành lễ, "Chủ tử!"

"Phía trước có một nha hoàn lập tức đem nàng mang về." Thương Dịch công đạo nói, hai hắc y nhân lập tức lĩnh mệnh, đuổi theo ngã tư đường không bao lâu bên này nghe được một tiếng đau hô, hắc y nhân dĩ nhiên đắc thủ.

An Ninh nhìn Thương Dịch biến ma thuật bình thường triệu hồi ra vài cái hắc y nhân, ánh mắt trở nên cực kỳ quái dị, nhìn chung quanh tối đen liếc mắt một cái, "Ngươi bên cạnh rút cuộc theo bao nhiêu người?"

Những người đó lâu như vậy đều không bị người khác phát hiện sao? Xem ra so với Phi Phiên năng lực không khác là bao!

Này vừa hỏi, nhưng thật ra làm cho Thương Dịch giật mình, nhưng lập tức mà đến cũng là về mặt ý cười, cũng là đáp phi sở vấn, "Đi, mang ngươi đi xem hai người kia."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133

"Thương Dịch, này... Không thể!" Tô Cầm phất chốc trở nên nghiêm túc đứng lên, ngăn trở đường đi của hai người, nhìn nhìn nhị công tử, lại nhìn nhìn Thương Dịch, hẳn là người thông minh, tự nhiên biết Thương Dịch muốn dẫn nhị công tử đi nơi nào, mới vừa rồi Thương Dịch hạ mệnh lệnh bốn hắc y nhân kia đem người mang về, hẳn còn có chút kinh ngạc .

Cái gọi là mang về, tự nhiên là mang về kinh trập, kinh trập là tổ chức của Thương Dịch, ở rất nhiều địa phương đều có cứ điểm, trong đó bắc yển quốc cứ điểm nhiều nhất, cứ điểm đều thập phần bí ẩn, ngay cả hẳn cũng không hoàn toàn biết địa điểm cụ thể, nhưng cứ điểm ở kinh thành Đông Tần, hẳn cũng là biết đến, kinh trập tồn tại là một bí mật, trừ bỏ Thương Dịch bản thân cùng với nguyên trung thành Thương Dịch thuộc hạ, sợ cũng chỉ có Tô Cầm hẳn biết được, ngay cả Sùng Chính để cũng chẳng hay biết gì, Thương Dịch hôm nay nhưng lại muốn dẫn này nhị công tử đi, hẳn có thể nào không kinh hãi?

Nhị công tử này cùng bọn họ nhận thức cũng bất quá mấy tháng mà thôi, Thương Dịch vì sao đối hẳn ta yên tâm như vậy?

Khôn khéo như Thương Dịch, liếc mắt một cái liền biết Tô Cầm băn khoăn, hẳn không biết nhị công tử là Ninh Nhi, có điều băn khoăn ở tình lý bên trong, xem Tô Cầm nghiêm túc, khoe miệng Thương Dịch khẽ nhếch, "Yên tâm, nàng là người một nhà!"

"Người một nhà?" Tô Cầm mi tâm mặt nhăn càng nhanh, nhị công tử khi nào thành người một nhà ? Này nhị công tử thật đúng là thật, có thể được Thương Dịch tín nhiệm là cỡ nào chuyện tình, chính mình cũng là cùng hẳn từng có vào sinh ra tử mới có thể tín nhiệm lẫn nhau, nhưng nhị công tử này ngắn ngủn mấy tháng liền chiếm được tín nhiệm của Thương Dịch, giờ phút này, Tô Cầm nhìn nhị công tử với ánh mắt hơn vài phần khác thường, mê hoặc, tìm kiếm, thưởng thức, cùng với một chút không dễ phát hiện địch ý.

"Sắc trời đã muộn, ngươi trở về đi!" Thương Dịch không có sự cho phép của An Ninh cũng không tiện vạch trần bí mật nhị công tử đó là An Ninh, trong lòng đối Tô Cầm sinh ra một tia áy náy.

Tô Cầm cũng không có lại nói thêm cái gì, liễm liễm mi, thần sắc phức tạp trừng mắt nhìn An Ninh một cái, lập tức xoay người rời đi...

An Ninh bị hẳn kia trừng, nhất thời có chút mộng, này Tô Cầm, rốt cuộc là có ý tứ gì? Mâu quang vi liễm, coi như nghĩ đến cái gì, khoe miệng khẽ nhếch, trêu ghẹo nói, "Như thế nào ta cảm giác mới vừa rồi cảm công tử là ghen tị." "Kia cũng không giả a, trắng trợn ghen!"

Thương Dịch ngăn ra, khoe miệng có chút run rẩy, ghen sao? Tô Cầm tâm tư hẳn là hiểu được, nhiều năm như vậy, bằng hữu hẳn chân chính tín nhiệm chỉ có Tô Cầm, hiện tại đột nhiên hơn một cái Ninh Nhi, Tô Cầm không biết thân phận Ninh Nhi dưới tình huống này Tô Cầm trong lòng có chút lo lắng cũng là đương nhiên.

"Đi thôi!" Thương Định ôn nhu mở miệng, không có người khác, hắn liền cũng có thể không kiêng nể gì lôi kéo An Ninh ầm nhuyển tay nhỏ bé, đại chương kia hoàn toàn bao phủ, lo lắng theo lòng bàn tay hắn đến đáy lòng An Ninh, liền cứ như vậy mặc cho hắn lôi kéo chính mình, đi ở trong đêm đen đến ngã tư đường thượng.

An Bình hầu phủ.

Trong Cẩm tú các, đại phu nhân vừa nghe đến tin tức của cố đại nương, cả người đầu choáng váng, thân thể một cái lao đảo.

"Phu nhân, người cẩn thận a." Cố đại nương không ngừng đem đại phu nhân giúp đỡ, đại phu nhân mới miễn cho té ngã trên đất.

"Người nói cái gì? Người mới vừa nói là thật sự?" Đại phu nhân gắt gao bắt lấy cánh tay cố đại nương, thân thể ần ần run run.

"Phu nhân, lão gia tức giận vội vàng đã trở lại, đại tiểu thư nàng thật sự bị hù." Cố đại

nương lại một lần nữa nói ra sự thật, cũng là vẻ mặt bi thương, đồng thời, mâu trung lại đựng đối đại phu nhân lo lắng.

"Bị hù? Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể bị hù?" Đại phu nhân ánh mắt lóe ra,

vẫn là không thể nhận chuyện này thực, ở Đông Tần quốc nữ tử bị hù đó là nhiều chuyện tình a, Yên nhi vừa gả cho Ly vương phủ, mới bắt quá vài cái canh giờ, cái này bị hù? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Đi, ta nhất định phải đi tìm Ly vương cấp một cái công đạo." Đại phu nhân nghĩ đến cái gì, cố gắng bình ổn ngực phập phồng, Yên nhi của nàng bị hù, kia nàng giờ phút này nhân ở nơi nào?

Điểm này đại phu nhân cực kỳ lo lắng.

"Đi? Đi cái gì đi?" Đại phu nhân vừa nói xong, An Bình hầu gia mang đầy người tức giận

liền đi đến, vừa thấy đại phu nhân kia khuôn mặt, liền nghĩ tới An Như Yên, trong lòng tức giận càng thêm tăng vọt lên.

"Lão gia, Yên nhi bị hù, như vậy chuyện tình nghiêm trọng, như thế nào có thể không đi tìm Ly vương cấp một cái công đạo?" Đại phu nhân cũng không có bởi vì An Bình hầu gia tức giận trở ra lui, giờ khắc này, lòng của nàng chỉ có một ý tưởng phải đi Ly vương phủ vì nữ nhi của nàng lấy lại công đạo.

"Hừ, người muốn tìm Ly vương muốn công đạo? Chúng ta đều tự thân khó bảo toàn, người còn muốn đi tìm hắn muốn công đạo? Người này không phải muốn ý định chọc giận hắn sao? Người cho là Ly vương điện hạ là dễ chọc sao? Hắn tốt xấu cũng là một cái vương gia, người có mấy cái lá gan dám trêu?" An Bình hầu gia ngắt lại sẽ khí, trong lòng hắn còn không yên! Lúc này đây, thật sự không nên động tâm với đề nghị của An Ninh, hiện tại được, nháo ra như vậy một đại sự, đưa Ly vương mất hết mặt không nói, mặt mũi An Bình hầu phủ cũng hung hăng đặt ở dưới chân để cho người khác chê cười.

"Chẳng lẽ cứ như vậy làm cho Yên nhi chịu ủy khuất sao?" Đại phu nhân làm sao có thể

trơ mắt nhìn Yên nhi bị hù? Cho dù là muốn đi Lâm gia cầu tỷ tỷ cùng tỷ phu hỗ trợ, nàng cũng không tiếc, không phải là Ly vương sao? Thế lực Lâm gia ở trong triều, cũng không kém so với Ly vương, huống hồ Hoàng Thượng còn có Uyển quý phi.

"Ủy khuất? Nàng có cái gì hảo ủy khuất?" An Bình hầu gia hừ lạnh ra tiếng, chút không có đem An Như Yên để vào mắt, "Chỉ trách nữ nhi không kia bán sự, là một phế nhân, như thế nào có thể được Ly vương điện hạ ưu ái? Như thế nào có thể trở thành Ly vương phi? Đây là mơ mộng hão huyền!" "Còn muốn trách hắn không có tính kế cho tốt, cái này là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

"Lão gia, người như thế nào có thể nói nữ nhi mình như vậy?" Đại phu nhân trừng mắt An Bình hầu gia, vẻ mặt không cam lòng cùng phần nộ, An Bình hầu gia đối Yên nhi vô tình, liền tương đương là ở đánh trên mặt nàng a.

"Hừ, từ nay về sau, ta không có nữ nhi này, An Bình hầu phủ cũng không có đại tiểu thư

này, ta cảnh cáo người, đừng vội làm ra chuyện gì, làm cho An Bình hầu phủ chuyện không hay." An Bình hầu gia con người căng thẳng, vẻ mặt cảnh cáo, trong lòng đại phu nhân cũng có chút sợ hãi, lúc này đây, lão gia vô cùng phần nộ.

Ý tứ của hắn, là muốn đem Yên nhi đuổi đi ra ngoài?

Đúng vậy, Yên nhi đem tâm hồn bị hù, ngày mai toàn bộ kinh thành mọi người đều biết, như vậy An Bình hầu phủ liền bị đào bới, nếu An Bình hầu phủ cùng Yên nhi phân rõ giới hạn, như vậy có thể giảm bớt tổn thất cho An Bình hầu phủ, theo thời gian trôi qua, An Bình hầu phủ thậm chí còn có thể theo này không để nghe lời đồn đại, nhưng Yên nhi bị hù trở về Hầu phủ, như vậy gièm pha của Yên nhi liền vĩnh viễn không nghỉ ngơi là bất lợi.

Đại phu nhân mặc dù sáng tỏ đạo lý này, nhưng bị đuổi ra là nữ nhi của chính mình, nàng

lại có thể nào bình tĩnh?

Chương 134

Đại phu nhân mặc dù sáng tỏ đạo lý này, nhưng bị đuổi ra là nữ nhi của chính mình, nàng lại có thể nào bình tĩnh?

Nhưng nghĩ đến lời lão gia cảnh cáo, đại phu nhân đúng là vẫn còn không có mở miệng...

"Người liệu việc mà làm đi." An Bình hầu gia không muốn lại nhiều xem đại phu nhân liếc mắt một cái, chuyện này làm cho hắn trong lòng dị thường lung tung, giờ phút này hắn duy nhất tưởng việc làm, chính là đi đến bên Sở Sở chỉ có nhìn đến Sở Sở, nội tâm hắn mới có thể bình tĩnh, mới có thể tạm thời quên việc này, không bị quấy nhiễu.

Bỏ lại một câu, An Bình hầu gia phát tay áo nhanh rời đi...

Đợi cho An Bình hầu gia giận dữ ly khai cấm túc các, đại phu nhân toàn bộ thân thể nhất thời xụi lơ xuống dưới.

"Phu nhân... Hiện tại nên làm thế nào cho phải?" Cổ đại nương mở miệng hỏi nói, nàng đi theo đại phu nhân bên cạnh hầu hạ nhiều năm như vậy, biết đại phu nhân đối đại tiểu thư yêu thương, quả quyết sẽ không như lão gia mặc kệ đại tiểu thư.

Đại phu nhân nghĩ đến An Như Yên, thân thể hiện tại, bị hù , bị Ly vương phủ đuổi ra ngoài, giờ phút này tình trạng không biết như thế nào?

"Mau, chúng ta ra phủ đi tìm Yên nhi." Đại phu nhân lo lắng mở miệng, cầm lấy tay Cổ đại nương, cường đại lực đạo thậm chí dẫn tới Cổ đại nương đau nhừ mày, nhưng Cổ đại nương cũng là cố nén , giúp đỡ đại phu nhân cùng nhau vội vàng đi ra Cấm túc các.

Xe ngựa một đường chờ Đại phu nhân cùng Cổ đại nương đi tới cửa Ly vương phủ, lúc này đã là đêm khuya, đại môn Ly vương phủ đóng chặt, không có chút bộ dạng đang có chuyện vui, Đại phu nhân xuống xe ngựa, nhìn đến ngoài cửa Vương phủ không có một bóng người, trong lòng căng thẳng, "Người đâu? Lão Trương, đại tiểu thư đâu?"

Lão Trương là phu xe An Bình hầu phủ, mới vừa rồi đó là hán chớ An Bình hầu gia đến Vương phủ, Đại phu nhân chính là từ miệng hắn biết được An Như Yên bị đuổi ra đây, để tại cửa Ly vương phủ.

"Này, này... Nô tài cũng không biết a, mới vừa rồi thời điểm chúng ta rời đi, đại tiểu thư còn ở nơi này, đối còn có Dĩnh Thu cô nương." Lão Trương tự thuật, hắn cũng nghi hoặc theo lý thuyết, Dĩnh Thu cô nương một người, sợ là không thể đem đại tiểu thư cấp đi.

Đại phu nhân sắc mặt sớm đã tái nhợt, thân thể lại vô lực tựa vào người Cổ đại nương, "Yên nhi a... Người rốt cuộc ở đâu vậy? Người không nên xảy ra chuyện gì a! Người nếu gặp chuyện không may, mẫu thân khả như thế nào sống?"

Giờ phút này An Như Yên không biết tung tích, cường ngạnh như đại phu nhân cũng nhịn không được đương trường khóc lớn, chỉ cần nhất tưởng đến An Như Yên khả năng gặp chuyện không may, của nàng một lòng rất tốt giống bị một cái bàn tay to gắt gao thu .

"Phu nhân, người đừng vội, đại tiểu thư không có việc gì, có thể là Dĩnh Thu tìm người hỗ trợ, lão gia không cho đại tiểu thư hỏi phủ, Dĩnh Thu khả năng đem tiểu thư an trí đến địa phương khác, chúng ta về trước phủ, chờ đại tiểu thư an trí xong, Dĩnh Thu nhất định hội hồi Hầu phủ bẩm báo." Cổ đại nương so với Đại phu nhân trấn định rất nhiều.

"Thật sự? Yên nhi nàng thật sự hội không có việc gì?" Đại phu nhân gắt gao cầm lấy cổ đại nương, liền cũng chỉ có như vậy cấp chính mình an ủi, nàng tin tưởng, Yên nhi nhất định không có việc gì, bằng không...

Đại phu nhân một lòng cầu nguyện An Như Yên không có việc gì, nhưng lại không biết nói giờ phút này An Như Yên trạng huống liền không phải "Có việc" cũng hoặc là "Không có việc gì" là có thể khái quát được .

Đây là một phòng chống trời, bốn phía đều là vách tường kín không kê hở, trong phòng lộ ra một cỗ tủ lạnh băng, An Như Yên vì lãnh ý thấu xương mà tỉnh, mở mắt ra, An Như Yên liền theo bản năng quan sát đến chung quanh, nàng đánh giá hồi lâu, cũng nhìn không ra một chút gì, nhưng phòng này lại làm cho nàng trong lòng tràn đầy bất an.

Đột nhiên, nàng xem đến một bóng dáng, trong lòng ngăn ra, "Dĩnh Thu? Dĩnh Thu, người mau tỉnh lại... Dĩnh Thu..."

Giờ phút này, nàng như trước bị chặn bực nằm trên mặt đất, Dĩnh Thu ngồi dưới đất, thân thể tựa dựa vào vách tường, hai mắt nhắm nghiền, còn hôn mê chưa tỉnh lại.

"Dĩnh Thu... Người mau tỉnh lại..." An Như Yên trong lòng bất an càng phát ra nồng đậm, Dĩnh Thu không phải bỏ lại nàng đi rồi sao? Vì sao còn sẽ xuất hiện ở trong này?

Nghĩ đến nàng hôn mê phía trước chuyện đã xảy ra, là hấn, cái kia cùng Thần vương Thương Dịch cùng một chỗ, bộ dạng thập phần tuấn mỹ tiểu công tử! Nhất định là hấn, nhưng là, hấn vì sao phải chính mình mang đến nơi đây đến?

Phanh một tiếng, cửa đá bị mở ra, An Như Yên theo kia thanh âm nhìn tới, một nam một nữ trước sau đi đến, phía trước nam tử đứng là Thương Dịch không thể nghi ngờ, rồi sau đó mặt nàng kia... Làm An Như Yên thấy rõ ràng kia khuôn mặt thời điểm, coi như bị cái gì đánh trúng bình thường, cả người cương ở đương trường.

"Như thế nào? Tỷ tỷ không nhận biết ta sao?" Lúc này An Ninh đã trở về nguyên bản y phục của nàng, vòng quá thân hình Thương Dịch cao lớn, đem chính mình hoàn toàn triển lộ ở trước mặt An Như Yên, trên mặt nở rộ ra một chút sáng lạn tươi cười, vô hại, thiên chân khả nhân.

Nhưng chính là như vậy vô hại cười, lại làm cho An Như Yên trong lòng sinh ra từng trận hàn ý, phục hồi tinh thần lại, bất khả tư nghị nhìn An Ninh hướng tới chính mình đến gần, như trước không muốn tin tưởng người trước mắt đúng là cái kia làm cho nàng ghen tị, làm cho nàng không cam lòng An Bình hầu phu nhị tiểu thư An Ninh!

"Người... Người như thế nào lại ở chỗ này?" An Như Yên thanh âm lộ ra một tia run run, lúc trước đối An Ninh ghen ghét, giờ phút này bị bất an cùng sợ hãi đè ép đi xuống.

An Ninh nhú mày, tựa hồ đã ở rồi rầm vấn đề này, "Đúng vậy, ta vì sao lại ở chỗ này?"

Nhưng này ánh mắt trong lúc đó thần nhiên rồi rầm cũng rất mau tiêu tán, thủ nhi đại chi về mặt lãnh liệt, "Cái này người nên hỏi chính mình!"

An Như Yên bị lời của nàng biến thành không hiểu ra sao, hỏi chính nàng? Nàng nếu biết, lại làm sao có thể?

"Tỷ tỷ, người quên sao? Mới vừa rồi ta đáp ứng người, nhất định sẽ làm người có biết ta là ai, hiện tại người liền thấy được nha, ta chính là An Ninh!" An Ninh từng bước một hướng An Như Yên tới gần, cách nàng từng bước xa địa phương đứng định, sau đó ngồi xuống dưới, "Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tỷ tỷ đều nhận không ra An Ninh, thật sự là buồn cười!"

"An Ninh... Người... Người là mới vừa rồi cái kia tiểu công tử?" An Như Yên run run bắt tay vào làm, chỉ vào An Ninh, như trước không thể tiêu hóa này nhận tri, không đồng dạng như vậy mặt, vì sao sẽ là cùng một người?

Tựa hồ là nhìn ra của nàng nghi vấn, giờ phút này An Ninh cũng không keo kiệt thay nàng giải thích nghi hoặc, thần nhiên cười, "Tỷ tỷ thật đúng là cô lậu quả văn, cái kia vang đương đương thứ nhất tài nữ, thế nhưng ngay cả người bên ngoài thế nào cũng không biết sao?"

Đệ nhất tài nữ, không thể nghi ngờ là đối An Như Yên châm chọc, hơn nữa bốn chữ này theo miệng An Ninh nói ra như ở trên mặt An Như Yên đánh một bạt tai.

"Hừ, người đem ta mang đến nơi đây đến, là muốn làm gì? Ta nói cho người, người mơ tưởng động cái gì oai cân nào, bằng không nương ta nhất định sẽ không bỏ qua người." An Như Yên bị này "Thứ nhất tài nữ" nhất kích, giờ phút này đột nhiên cường ngạnh lên, ở trước mặt An Ninh, nàng vĩnh viễn đều là không chịu thua, chỉ có An Ninh bị nàng khi dễ, nàng như thế nào có thể dễ ho An Ninh đem chính mình khi dễ đi?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

"Oai cân nào? Không, Ninh Nhi làm sao có thể đối tỷ tỷ dùng tới nào cân?" An Ninh nhú mày, nàng là báo thù, quang minh chính đại báo thù, làm sao có thể được cho là oai cân nào? Huống hồ, đại phu nhân sẽ không bỏ qua nàng? An Như Yên a An Như Yên, giờ phút này còn như vậy thiên chân, nàng ta nghĩ đại phu nhân còn có thể tìm được nàng ta sao?

An Như Yên không tin lời của nàng chút nào, trong lòng bất an ngược lại càng thêm mãnh liệt, nhìn An Ninh cười, An Như Yên rốt cục có chút hồng mắt, "Người rốt cuộc muốn làm gì?"

An Ninh thần nhiên nhìn nàng một cái, cười đến vô hại như trước, "Tỷ tỷ, chẳng lẽ người quên năm ấy mùa đông, người là như thế nào đem ta đẩy mạnh xuống hồ nước lạnh như băng sao?"

Oanh một tiếng, An Như Yên như bị sét đánh, kinh ngạc nhìn An Ninh, "Người... Người... Người nhớ ra rồi?"

Nàng biết An Ninh đã muốn biết được nương không phải của nàng thân sinh mẫu thân, nhưng lại không biết rằng An Ninh đã khôi phục trí nhớ, "Người... Người là khi nào thì nhớ ra?"

An Ninh đáy mắt xẹt qua một chút lãnh ý, cũng là không đáp hồi lại, "Tỷ tỷ cảm thấy đâu? Tỷ tỷ nói xem Ninh Nhi là từ thời điểm nào nhớ ra?"

An Như Yên trong đầu không ngừng hồi tưởng, rốt cuộc là khi nào thì? Là tứ quốc tế? Là mẫu đơn yến? Vẫn là sớm hơn? Nhưng duy nhất có một chút,

nàng thập phần xác định, An Ninh nhớ lại hết thấy, tất nhiên là tới tìm nàng bảo thủ, mà có lẽ, trước kia rất nhiều nhìn như trùng hợp cùng An Ninh không quan hệ chuyện tình, giờ phút này đều mới có thể là An Ninh ở sau lưng khổng chế.

An Như Yên cả người phiếm ra một tia cảm giác mát, nàng thế nhưng lớn như vậy ý, chính mình có lẽ sáng sớm liền bước vào bên trong cạm bẫy mà An Ninh thiết kế, mà lúc này đây An Ninh tác hợp nàng cùng Ly vương... An Như Yên đột nhiên điên cuồng phá lên cười, hảo một cái An Ninh! Lại có tâm tư như thế!

Sớm biết thế này, nàng nên sớm giết nàng ta, sớm biết năm ấy nên để nàng ta chết đuối ở trong hồ, khả ông trời vì sao phải lưu An Ninh một mạng?

"Tỷ tỷ suy nghĩ vì sao không còn sớm chút giết ta, lấy tuyệt hậu hoạn?" An Ninh giọng điệu như trước bình tĩnh, nhưng mâu trung cũng là một mảnh lạnh như băng, "An Như Yên a An Như Yên, đáng tiếc người nay không có cơ hội đâu! Năm đó, người đem ta đẩy vào trong hồ ta không chết, nhất định ta sẽ tìm người báo thù, người cũng biết, so với tâm ngoan thủ lạt của người, người cùng người kia nhân tâm nương bên một cái nói dối, làm hại ta nhận nhầm mẫu thân, mới càng thêm làm cho ta căm thù đến tận xương tủy!"

Nói đến mặt sau, An Ninh thân thể ần ần run run, Thương Dịch đứng một bên vẫn lẳng lẳng nhìn này hết thấy, nghe này hết thấy lập tức đi tới, đem An Ninh kéo vào trong lòng, hai tay đem nàng chặt chẽ vòng trụ, hận không thể đem nàng khảm vào xương tủy.

Trời biết, hắn ở nghe hết thấy có bao nhiêu khiếp sợ, có bao nhiêu đau lòng, hắn từng điều tra biết được An Ninh bởi vì rơi xuống nước mà mất trí nhớ, nhưng không có dự đoán được, rơi xuống nước mất trí nhớ nhưng đằng sau lại có chân tướng như vậy, Ninh Nhi chính mồm nói ra, lại là một cái trình tự rung động, Ninh Nhi một người rất cuộc phải đau đớn bao nhiêu?

Nghĩ đến tin tức khác hẳn biết được, nương của nàng đâu?

An Ninh tựa vào trong lòng Thương Dịch, nàng có thể cảm thụ được hắn đối chính mình thương tiếc, cái ôm cho chính mình ấm áp, cũng cho chính mình sức lực.

"Người yên tâm, ta không sao." An Ninh giương mắt nhìn Thương Dịch thân thiết, trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, dần dần bình ổn hảo tâm tình An Ninh theo Thương Dịch trong lòng đi ra, lại đối mặt An Như Yên thời điểm, nàng bình tĩnh rất nhiều, nhìn An Như Yên, An Ninh thân nhiên mở miệng.

"Mẫu thân của người hại chết nương ta, ta vĩnh viễn cũng không quên được, tận mắt nhìn hình ảnh mẫu thân trong lửa giãy dụa, mà người lại muốn cướp đi mạng của ta, đối với người ta không thể chết được, ta chết ai tới báo thù? Mặc cho người cùng đại phu nhân tiêu dao sao?"

Không, mơ tưởng! An Như Yên, người cũng biết, ta và người ân oán không chỉ có là như thế mà thôi..."

Nghĩ đến kiếp trước một màn mạc, nàng cùng An Như Yên khúc mắc, An Ninh thủ hạ ý thức gắt gao ta thành quyền đầu, "Hiện tại, người nợ ta tất cả ta đều tính ngay cả danh hiệu ta cũng muốn từ người của người đoạt lại!"

Đây là An Ninh đối An Như Yên lần đầu tiên tuyên chiến, trận chiến tranh này đối với các nàng mà nói, ai mạnh ai yếu liếc mắt một cái liền nhìn ra được.

Tuyên cáo này làm An Như Yên lo lắng, nàng hoàn toàn tin tưởng An Ninh sẽ không đối nàng thủ hạ lưu tình.

"An Như Yên, người nói, chúng ta nên bắt đầu tính từ lúc nào đây?" An Ninh trên cao nhìn xuống nhìn xuống An Như Yên, nhìn thấy đáy mắt nàng ta hoảng sợ, khỏe miệng gọi lên một chút vừa lòng, hoảng sợ sao? An Như Yên hiện tại không có khả năng động đây, cũng vô pháp phản kháng, có lẽ theo tinh thần thượng bắt đầu tra tấn nàng, mới càng thêm thú vị.

"Ninh Nhi... Ta là tỷ tỷ người, chúng ta tốt xấu cũng là tỷ muội nhiều như vậy năm, ta..." An Như Yên bắt đầu cầu xin, trong đầu nghĩ như thế nào mới có thể tránh được một kiếp này, chính là lời của nàng còn chưa nói hoàn, liền bị An Ninh đánh gãy.

"Câm mồm." An Ninh nhẹ giọng nói, mang theo vài phần ôn nhu, nhưng giờ phút này mặc dù là ôn nhu, cũng có thể đối An Như Yên sinh ra lực uy hiếp nhất định.

Tỷ tỷ? An Như Yên cũng biết các nàng tỷ muội tương xứng nhiều năm như vậy? Nàng nếu biết, vì sao kiếp trước như vậy đối nàng? Câu dẫn trượng phu của nàng, hại chết con nàng lúc sắp lâm bồn, còn có sinh mệnh chính mình?

An Như Yên a An Như Yên, nàng còn tưởng rằng chính mình là như vậy hảo hồ lộng An Ninh sao? Nghĩ đến nàng hội dựa vào một câu "Tỷ muội tương xứng nhiều như vậy năm" mà thủ hạ lưu tình buông tha nàng sao? Nàng sao biết, cái gọi là tình cảm tỷ muội, từ kiếp trước, liền đã muốn bị An Như Yên hủy hoại hầu như không còn.

"Người yên tâm, ta bây giờ còn sẽ không giết người." An Ninh thân nhiên mở miệng, có cái gì so với làm cho An Như Yên chậm rãi nhận hết tra tấn mà chết, càng thêm làm cho người ta hưng phấn đây? Trực tiếp giết nàng ta, thật là rất tiện nghi An Như Yên, nhiều như vậy cừu hận tính mạng của An Như Yên như vậy sao có thể bù đắp hết được ?

"Người không giết ta?" An Như Yên khiếp sợ nói, trong lòng rốt cục thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Đúng, ta không thể giết người!" An Ninh gật đầu, chính là tạm thời không giết nàng ta mà thôi, nay An Như Yên ở trên tay chính mình trên, mệnh của nàng ta chẳng khác nào bị nàng nắm trong tay, không phải sao?

An Ninh nhìn bộ dạng an tâm của An Như Yên trong mắt xẹt qua một đạo biến hoá kỳ lạ quang mang, chậm rãi đi đến bên cạnh Đình Thu hôn mê tựa

vào trên vách tường, nàng khả không có quên, Đinh Thu cũng là đầu sỏ hại chết đứa con của nàng

Mắt lạnh nhìn Đinh Thu, mâu quang vi lẫm, đang muốn dùng nước đem Đinh Thu cấp hất tỉnh, tay còn chưa chạm vào thùng nước bên cạnh, một bàn tay to liền trước nàng một bước, nhắc thùng nước lưu loát đổ xuống người Đinh Thu, từ đầu đổ xuống, xối toàn thân.

Thương Dịch buông thùng nhìn An Ninh, đối diện nàng chào đón tầm mắt, khoe miệng khê nhếch, trong mắt tràn đầy ôn nhu, tuy rằng không có mở miệng, nhưng này ánh mắt coi như ở đối An Ninh nói: việc nặng này, liền để cho ta tới làm. (a ý thật ga lăng)

An Ninh trong lòng trời lên một tia âm áp, hướng hân cười.

Mà lúc này, Đinh Thu bị nước lạnh kích thích mà tỉnh, cả người bị xối, run run, "Lạnh... thật lạnh..."

Đinh Thu căn bản không biết chuyện gì xảy ra, muốn ôm thân thể của chính mình sưởi ấm, khả vừa động lại phát hiện hai tay chính mình hai tay bị trói, Đinh Thu giật mình, mạnh mẽ nhớ tới hôn mê tiền tựa hồ bị nhân thật mạnh đánh một chút, kế tiếp cái gì cũng không biết.

Vừa nhắc mắt, liền nhìn đến trước mặt Thần vương Thương Dịch cùng...

"Nhị tiểu thư?" Đinh Thu giật mình kêu ra tiếng đến, theo bản năng nhìn thoáng qua chung quanh, hoàn cảnh lạ lẫm càng thêm làm cho nàng cảnh giác đứng lên, "Đây là địa phương nào?"

An Ninh nhú mày, nhưng không có cái kia nhân tâm tư đi làm một cái nha hoàn giải thích nghi hoặc, mà Đinh Thu giờ phút này chỉ có duy nhất tác dụng... An Ninh nghĩ đến kế hoạch của chính mình, đáy mắt xẹt qua một đạo lãnh liệt quang mang.

"Đinh Thu, mới vừa rồi ta thấy ngươi bỏ lại đại tiểu thư đi một mình, phải bị tội gì?" An Ninh lớn tiếng mở miệng, trong thanh âm uy nghiêm, làm cho người ta không rét mà run.

Đinh Thu vì giật mình, sắc mặt nhất thời trắng bệch, "Nhị tiểu thư, nô tỳ... Nô tỳ không phải phải đi, là muốn đi tìm người đến giúp tiểu thư."

"Nga? Phải không?" An Ninh khoe miệng khê nhếch, không biết từ nơi này xuất ra một phen chủ thủ, sắc bén thân đao lưu loát hoa hướng Đinh Thu, còn không thấy rõ của nàng mục tiêu là Đinh Thu thân thể cái kia bộ vị, liền nghe được Đinh Thu như giết heo bàn tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ phòng.

"A..." Đinh Thu đau thở ra thanh, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, đau đón theo thủ lan tràn đến toàn thân, cơ hồ có thể đem nhân cắn nuốt, trên mặt bọt nước sớm đã không biết rốt cuộc là thủy vẫn là hân, của nàng toàn thân liền chỉ có một ý thức, thì phải là đau, không bờ bến đau.

Nhìn tay nàng, giờ phút này liền ngay cả An Như Yên sắc mặt cũng là tái nhợt như tờ giấy, mở lớn miệng, trợn to mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị cùng kinh cự.

Ánh mắt rơi trên mặt đất kia một cây ngón tay thương, tựa hồ còn không có theo mới vừa rồi kia một màn trung tình táo lại, vừa mới... An Ninh lại không hề báo động trước, lưu loát một đao tước Đinh Thu một ngón tay.

"Ngô..." Đinh Thu cắn chặt môi, cơ hồ muốn đau ngắt xiu đi, nàng bị tước điệu ngón trở còn tại không ngừng chảy máu, bộ dáng làm cho người ta hết sức sợ hãi, "Nhị... Nhị tiểu thư... Vì sao..."

Đinh Thu đứt quãng, cơ hồ không thể đem một câu nói xong chỉnh.

An Ninh nhú mày, lại coi như cái gì cũng không có phát sinh quá bình thường, vân đạm phong khinh mở miệng, "Nói dối nhưng là không được, tỷ tỷ, Ninh Nhi đã muốn thay ngươi dạy này không nghe lời nô tài!"

Nàng khả không có quên nhớ, kiếp trước đúng là này hai tay đánh bất tỉnh Phượng nhi, càng giúp An Như Yên hại chết chính mình cùng đứa con!

"Ngươi... Ngươi..." An Như Yên thật không ngờ An Ninh đem nàng liên lụy tiến vào, trong khoảng thời gian ngắn chưa có phản ứng kịp.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 136: Chương 98.5

"Làm sao vậy? Tỷ tỷ cho rằng xử phạt như vậy không đủ? Một ngón tay không đủ sao? Kia Ninh Nhi một ngày chặt nàng ta một ngón tay, thẳng đến khi hết mười ngón mới thôi, như thế nào?" An ninh vô hại đề nghị nói, mâu quang vi lẫm, thần nhiên quét An Như Yên liếc mắt một cái.

An Như Yên thân thể run run, Ninh Nhi mới vừa rồi xuất đao, lưu loát vô cùng, nếu là kia dao nhỏ đối tượng là nàng, như vậy... Chính mình từng ý đồ hại chết nàng ta, còn như vậy lợi dụng nàng ta, nàng ta sẽ như thế nào đối đãi chính mình? An Như Yên sợ hãi nàng ta không biết rằng lời nói đó An Ninh

chính là muốn nàng phải sợ hãi.

An Như Yên sắc mặt khó coi, nàng nguyên tưởng rằng, bị Ly vương lưu đày ra Vương phủ, hoặc là bị phụ thân đày ra Hầu phủ, đối nàng mà nói đó là như đặt mình trong địa ngục, nhưng là nàng hoàn toàn tưởng sai lầm rồi, này so với giờ phút này mà nói, lại bị cho là cái gì đâu?

"Tỷ tỷ không mở miệng, ý tứ là gần như vậy là tiện nghi Đình Thu sao? Kia đợi cho đến khi cắt hết ngón tay, lại tiếp tục cắt ngón chân của nàng ta, một ngày một ngón, đợi lát nữa đến ngón chân cắt hết, lại c cái gì đâu?" An Ninh nhủ mày, giống như ở suy tư về, nhìn đến An Như Yên trong mắt sợ hãi càng ngày càng đậm liệt, khóe miệng khẽ nhếch, tiếp tục mở miệng nói, "Nga, Ninh Nhi đã biết, xem bên ta mới thế nhưng thật không ngờ, Đình Thu đầu ngón tay cắt xong rồi, còn có tỷ tỷ nha! Một ngày một ngón, cũng có thể cắt tới hai mươi ngày đâu!"

An Như Yên trong lòng ngăn ra, "Không, Ninh Nhi, ngươi không thể như vậy đối ta, không cần đối với ta như vậy, ta cầu ngươi..."

"Tỷ tỷ nói quá lời? Ninh Nhi lại sao thừa nhận được rất tốt tỷ tỷ một cái 'Cầu' tự?" An Ninh con ngươi rung mình, chớp trước, nàng sắp chết là lúc, như vậy cầu xin An Như Yên buông tha của nàng con, nhưng là, An Như Yên đâu? Nàng ta nhận cầu xin của nàng sao?

Đó là một cái vô tội sinh mệnh, còn chưa kịp rút xuống trên thế giới này, đã bị này ác độc chủ tớ hai người cấp bóp chết ở trong bụng của nàng, An Như Yên có chút thương hại?

Khi đó, nàng sợ là nghĩ lưu lại nàng bụng đứa nhỏ sẽ là một cái thiên đại tai họa, cho nên, nàng đuổi tận giết tuyệt, như vậy này nhất thể, nàng trở về báo thù, lại sao sẽ bỏ qua nàng? Nàng đồng dạng cũng muốn đuổi tận giết tuyệt!

Đây là An Như Yên thiếu của nàng, nàng đó là phải làm kia tâm ngoan thủ lạt người, cũng muốn đem An Như Yên đưa vào chỗ chết, tra tấn mà chết!

"Không, Ninh Nhi, ta sai lầm rồi, ta không nên như vậy đối với ngươi... Ta không nên hại ngươi..." An Như Yên đã muốn kiến thức đến An Ninh báo thù quyết tuyệt, càng thêm hoảng loạn cả lên.

An Ninh lạnh lùng cười, hiện tại hối hận rồi sao? Muốn rồi!

Không để ý đến An Như Yên cầu xin, An Ninh tựa hồ nghĩ đến cái gì, An Ninh đảo mắt nhìn về phía Thương Dịch, "Làm phiền Thần vương điện hạ làm cho người ta đem này ngón tay đưa đến tay An Bình hầu phủ đại phu nhân, ta nghĩ này đối đại phu nhân mà nói sẽ là một cái lễ vật."

Nàng muốn tra tấn An Như Yên, càng muốn tra tấn Đại phu nhân, này đó hại quá của nàng nhân, nàng một cái cũng sẽ không bỏ qua.

Nay An Như Yên mất tích, Đại phu nhân sốt ruột, khẳng định hội tìm kiếm, nàng tìm không thấy, chỉ biết lo lắng ở phía sau, nàng lại đem "Tiểu lễ vật" đưa đến tay nàng ta, Đại phu nhân sẽ thấy như thế nào?

Mặc dù ngón tay này tạm thời không phải An Như Yên, đại phu nhân cũng phát hiện không ra cái gì.

Giờ phút này, nàng lại có chút khẩn cấp muốn nhìn biểu tình Đại phu nhân khi thu được "Lễ vật", nàng tưởng, nhất định là phi thường "phấn khích".

"Hảo, ta mỗi ngày đều đứng giờ phải người đưa qua, Ninh Nhi yên tâm." Thương Dịch nhìn An Ninh ánh mắt như trước ôn nhu có thể giọt xuất thủy đến, hần cùng An Ninh giống nhau, trên người đều gánh vác cừu hận, không có ai so với hần càng hiểu tâm tình An Ninh báo thù, hần phải canh giữ ở bên cạnh An Ninh bên, cho nàng lớn nhất duy trì cùng dựa vào, làm cho nàng tận tình hưởng thụ khoái cảm báo thù, hần tưởng có một ngày hần cũng sẽ như An Ninh tự tay mình kẻ thù của hần.

Nghĩ đến kia một cái vĩ bóng dáng, mười, nhiều năm trước cái kia đông tố này ra vào ban đêm, thi thể mầu thân... Người kia vô tình... Cùng với trong hoàng cung hắc ám... Bắc yên tam đại vọng môn liên hợp hãm hại... Hết thấy hết thấy, chung quy có một ngày hoàn toàn giải quyết.

Nhận thấy được Thương Dịch có chút biến hóa thần sắc, An Ninh trong lòng ngăn ra, theo bản năng thân thủ, đem chính mình thủ nhét vào hần đại chương, giường mắt nhìn tiến hần thâm thúy con ngươi, hai người tầm mắt giao hội, giống như có cái gì ở hai người trong lúc đó nổ rộ mở ra, đó là tình táo tưởng tích, đó là lẫn nhau dựa vào, lẫn nhau chống đỡ... Cũng... Yêu say đắm cùng yêu thương.

Đình Thu sớm đã đau đến ngất đi, ngón tay chảy máu, vết máu đã muốn khô cạn đọng lại, thời điểm An Như Yên đang nghe An Ninh nói muốn đem ngón tay đưa cái đại phu nhân, liền hiểu được ý đồ của nàng, giờ này khắc này, nàng thể nhưng điên cuồng phá lên cười, "An Ninh, ngươi có bản lĩnh ngươi liền thống khoái giết ta đi!"

Nàng không muốn chết, nhưng nghĩ đến bắt từ này đó tra tấn cũng sẽ làm cho nàng sống không bằng chết, nàng gì không thoải mái chút nào?

"Ta nói rồi, ta sẽ không giết ngươi." An Ninh thanh âm như trước thản nhiên, "Đợi cho đến thời điểm ngươi chết ta tự nhiên cũng sẽ không lưu lại tàn mạng của ngươi!"

Thanh âm lạnh như băng, như theo địa ngục truyền đến, đối An Như Yên mà nói, càng lạnh thấu xương, phần hận nhìn An Ninh, "Ngươi không giết ta sao? Ngươi cho là ngươi không giết ta, ta chẳng lẽ liền không chết được sao?"

An Ninh tựa hồ sớm đoán được nàng sẽ có như thế vừa nói, nàng vừa nói xong, An Ninh liền rất nhanh đến trước mặt An Như Yên, tay mát lạnh lẹ nắm của nàng cẳng dưới, chính ngăn trở nàng cấn lưỡi động tác, nhìn trong mắt An Như Yên ngạc nhiên, An Ninh khóe miệng khẽ nhếch, "Ta nói rồi, hiện tại ta sẽ không giết ngươi, đợi cho ngươi chết tiết thời điểm, ta tự nhiên sẽ không lưu tính mệnh của ngươi, ngươi nhớ kỹ, đừng cho rằng những lời này là vui đùa!"

Ngữ khí tuy rằng rất nhẹ, nhưng trong đó uy hiếp lực, không chút nào cũng không có giảm bớt, An Như Yên chỉ cảm thấy cả người run lên, này An Ninh, khi nào thì nha đầu yếu đuối lại như thế quả quyết sát phạt?

An Như Yên còn chưa phục hồi tinh thần lại, một viên viên thuốc liền nhét vào của nàng trong miệng, cửa vào tức hóa, An Ninh thế này mới vừa lòng buông ra của nàng mặt, An Như Yên nghĩ đến chính mình mới vừa rồi nuốt vào gì đó, "Người cho ta ăn cái gì?"

Nàng biết, kia nhất định không phải thứ tốt, giờ phút này, nàng cảm giác được thân thể dần dần vô lực, trong lòng bất an càng phát ra đặc hơn.

"Khiến người không thể tự sát cũng vô lực tự sát." An Ninh thần nhiên liếc nàng liếc mắt một cái, tưởng tự sát sao? Nàng lại có thể nào không làm phòng bị, An Như Yên nếu đã muốn bị nàng nắm trong tay, vậy nắm trong tay của nàng sở hữu, bao gồm sinh, càng bao gồm tử, cho nên, không có An Ninh nàng cho phép An Như Yên ngay cả chết cũng không được!

Gần là một lát thời gian, An Như Yên liền hoàn toàn tin lời nói An Ninh, nàng phát hiện thân thể nàng bắt đầu xui xẻo, vô lực thậm chí ngay cả hô hấp đều cần thập phần cố gắng, huống chi là tự sát đâu?

Nàng là thật ngay cả năng lực tự sát đều không có a!

Phần hận trừng mắt An Ninh, nàng thật sự muốn tra tấn tử chính mình sao?

Thời điểm nàng chết, nàng ta sẽ không lưu nàng, nàng rốt cuộc khi nào thì chết? An Như Yên không biết đáp án, chỉ biết là chính mình vận mệnh hoàn toàn bị nắm giữ, người đó là An Ninh, người từ nhỏ nàng luôn ghen tị, An Ninh!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137

An Ninh không có lại đề ý tới An Như Yên, giờ phút này đã qua canh ba, lướt nhìn qua An Như Yên, An Ninh liền tiến lên tự nhiên mà vậy lôi kéo tay Thương Dịch, hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng...

Sáng sớm hôm sau, Ly vương Triệu Cảnh Trạch thú An Bình hầu phủ đại tiểu thư làm phi, lại trong đêm đem nàng hưu, lợi dụng sét đánh không kịp bưng tai chi thế, theo trong thành cấp tốc phóng xạ truyền bá, rất nhanh, thành Đông, thành Tây, thành Bắc, thành Nam phố lớn ngõ nhỏ liền tất cả đều biết được.

Mọi người vừa thấy mặt không phải chào hỏi nhau, mà mở miệng chính là một câu, "Người có biết chuyện tối hôm qua An Bình hầu phủ đại tiểu thư bị hưu không?"

Mà quay về đáp cũng thập phần giống nhau, "Người cũng biết ? Ta đang muốn cùng người nói chuyện này đâu! Nghe nói tối hôm qua thành thân là lúc, kia An Bình hầu phủ đại tiểu thư..."

Lời này rơi vào tai hai người, cả hai đều là khẽ nhủ thầm.

"Nuông, lời này nhưng là thật sự? Bọn họ nói thật là Yên nhi biểu muội?"

Hai người này đúng là những người từng đến An Bình hầu phủ tìm đại phu nhân đòi người Lưu phu nhân cùng với Lưu nhị công tử, nhị công tử nghe xong tin tức này, nhưng thật ra không có lo lắng cho An Như Yên, ngược lại có chút xem kịch vui ý tứ hàm xúc, ở vệ thành bọn họ cũng nghe quá An Như Yên kia một cái "Thiên hạ đệ nhất không biết xấu hổ" danh hào, lần này đến kinh thành, hẳn còn chưa có đi gặp biểu muội này!

Đó là ngày hôm qua An Như Yên đại hôn, đại phu nhân đặc biệt làm cho người ta tặng mời thiệp cho bọn hắn, bọn họ cũng không có hành diện tiến đến chúc, chê cười! Lưu Bảo Nhi nay biến mất không rõ, còn mời bọn họ đi tham gia hôn lễ của nữ nhi nàng ta, bọn họ lại làm sao có thể làm theo ý đại phu nhân ?

"Đúng hay sai chúng ta đi An Bình hầu phủ chẳng phải sẽ biết ." Lưu phu nhân mở miệng nói, nội liêm con người giống như có cái gì chột lóe mà qua, ngày hôm qua bọn họ không đi, nhưng hôm nay nghe xong tin tức này, bọn họ là dù thế nào cũng phải đi An Bình hầu phủ một chuyến, nhìn đại phu nhân một cái.

"Vâng, con bồi mẫu thân cùng nhau tiến đến." Lưu nhị công tử cũng đang có ý này, hẳn không phải chưa thấy qua nữ tử bị hưu, nhưng nghe nghe thấy Yên nhi biểu muội tự cho mình thanh cao, nàng nếu như bị hưu khí, hội là bộ dáng gì? Hẳn có thể lường trước kia định là cảnh tượng thập phần khó khăn.

Mẫu tử hai người đánh chủ ý giống nhau, thuận tiện còn muốn đi hỏi một câu, đại phu nhân ngày đó nói điều tra việc Bảo nhi biến mất, tiến hành được đến mức như thế nào ?

An Bình hầu phù, trong Cẩm tú các.

An Ninh sáng sớm liền đến "Chiếu khán" Đại phu nhân, nghe nói, đêm qua Đại phu nhân đi tìm đại tiểu thư, trở về sau, vốn nhờ vì lo lắng quá độ, mà ngất đi, giờ vẫn choáng váng, đến bây giờ chưa tỉnh lại, An Ninh nhìn trên giường sắc mặt Đại phu nhân tái nhợt, đang hôn mê nhưng hai điều lông mi đều là găt gao mặt nhăn cùng một chỗ, chính là vừa thấy, liền biết Đại phu nhân rốt cuộc có bao nhiêu lo lắng An Như Yên.

"Nhị tiểu thư." Cổ đại nương vào phòng, nhìn đến An Ninh, thái độ không lắm hữu hảo.

An Ninh xem ở trong mắt, cũng là lơ đãng, kéo kéo khóe miệng, lại bởi vì vẻ mặt "Lo lắng", kia tươi cười có vẻ cằn chua sót, "Cổ đại nương, tỷ tỷ nàng... Tìm được rồi sao?"

An Ninh thử hỏi, dứt lời, không ngoài sở liệu nhìn đến Cổ đại nương mi tâm mặt nhăn càng nhanh, sắc mặt không thể nào đẹp mặt.

"Còn không có tin tức, phu nhân tỉnh lại, lại nên như thế nào đối nàng công đạo a?" Cổ đại nương vốn tưởng rằng Đại tiểu thư là bị Đinh Thu tìm người mang đi, an trí ở nơi nào đó, nhưng nay đã đến trưa, nha đầu Đinh Thu kia cũng còn không có tin tức, theo thời gian trôi qua, lòng của nàng càng thêm bất an lên.

"Tỷ tỷ nàng không có việc gì." An Ninh liếm mi, "An ủi" nói, nhưng trong lòng cũng là mặt khác một phen tâm tình.

"Yên nhi... Yên nhi... Của ta Yên nhi..." Đại phu nhân đột nhiên kêu ra tiếng, An Ninh cùng Cổ đại nương xem qua đi, nghĩ đến nàng tỉnh, nhưng hai mắt vẫn như trước nhắm chặt, An Ninh trong lòng hừ lạnh, ở trong mộng cũng không sống yên ổn sao? Ai kêu người muốn như vậy ngoan độc đâu?

An Ninh hồi tưởng khỏi mẫu thân vừa mới chết kia nửa năm, nàng cũng là mỗi đêm đều mơ thấy mẫu thân, trong mộng mẫu thân cũng là ở trong lửa giấy dựa, nay Đại phu nhân cũng cảm nhận được thống khổ khi đó của nàng sao?

Hừ! còn chưa có chấm dứt đâu! Riêng là điểm ấy thống khổ, lại như thế nào có thể bỏ khuyết thống hận trong lòng nàng?

Đại phu nhân đang ngủ ni non không ngừng, cổ đại nương lo lắng mộng yểm bị thương, không thể không đem Đại phu nhân đánh thức, Đại phu nhân mở mắt ra, chuyện đầu tiên làm là cầm lấy tay Cổ đại nương hỏi, "Yên nhi đâu? Có tin tức sao?"

Cổ đại nương nhủ mảy, biểu tình đã muốn cho nàng đáp án, Đại phu nhân trong mắt nguyên bản là hy vọng nháy mắt bị kiêu diệt, ánh mắt trở nên đại ra, "Còn không có tin tức sao? Còn không có tin tức..."

Cổ đại nương đang muốn an ủi vài câu, liền nhìn thấy có nha hoàn vội vàng chạy tiến vào, Đại phu nhân trong lòng ngăn ra, "Có phải hay không đại tiểu thư có tin tức?"

Nha hoàn lắc đầu, "Hồi bẩm phu nhân, Lưu phu nhân cùng Lưu nhị công tử đến Hầu phủ bái kiến, muốn gặp Đại phu nhân, hiện tại đã ở đại sảnh chờ."

Đại phu nhân mâu quang rung mình, sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng lại là bọn hần! Yên nhi chuyện tình còn không có giải quyết, sao bọn họ lại chạy tới xem náo nhiệt?

"Phu nhân, người nếu là không muốn gặp, nô tỳ sẽ tìm lý do thoái thác." Cổ đại nương xem sắc mặt Đại phu nhân không tốt, đề nghị nói.

Đại phu nhân liếm liếm mi, "Có thể nào không gặp? Kia hai cái nhưng là đòi nợ đâu! Còn không mau thay ta thu thập một chút?"

Nếu là đổi thành người khác, nàng không gặp cũng được, nhưng là này hai người nàng lại không thể không gặp, hiện tại Bảo nhi còn không tìm được, nếu là đổi bọn họ hai người tị mà không thấy, mẹ con nhà kia ắt sẽ có lời ra tiếng vào.

Đại phu nhân xuống giường, Cổ đại nương rất nhanh thay Đại phu nhân trang điểm, liền đi ra Cẩm tú các, An Ninh tự nhiên theo ở phía sau, nghĩ đến nàng đổi Thương Dịch công đạo, kia đặc biệt cấp Đại phu nhân gì đó cũng mau đưa đến đi! Nàng còn chờ xem kịch vui của Đại phu nhân không thể bỏ qua?

Mấy người vừa đến đại sảnh, còn chưa kịp bước vào bên trong, một gia đình liền cầm cái hộp gấm vội vàng tiến vào, "Đại phu nhân, có người chỉ định muốn tặng cho Đại phu nhân, còn công đạo nói, muốn thỉnh Đại phu nhân tự mình mở ra, sự tình liên quan đại tiểu thư..."

"Yên nhi... Mau, mau cho ta!" Đại phu nhân vừa nghe đến ba chữ "Đại tiểu thư", chút đều không có do dự, bước lên phía trước đoạt hộp gấm trong tay gia đình, sự tình liên quan Yên nhi, nàng như thế nào có thể không nóng lòng đâu? Lúc này nàng, làm sao biết trong hộp gấm đó sẽ là...

Hộp gấm tới tay, Đại phu nhân liền khẩn cấp mở ra, ánh mắt lóe ra, giống như tràn ngập hy vọng, đợi lâu như vậy, Yên nhi rốt cục có tin tức a!

An Ninh nhìn của nàng vội vàng, khóe miệng khẽ nhếch, một chút biến hoá kỳ lạ chợt lóe mà qua, Đại phu nhân a Đại phu nhân, chờ nhìn đến phần lễ vật này người sẽ như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 138: Chương 99.1

Editor: Pemichio

"A..." Đại phu nhân đột nhiên sợ ddlqd.comhãi kêu ra tiếng, tay run lên, hộp gấm lập tức bị đại phu nhân vứt bỏ, rơi thật mạnh trên mặt đất, mà từ trong hộp gấm rớt ra là một Ngón tay... của con người máu chảy đầm đìa.....

Cổ đại nương nhìn thấy tình huống trước mắt cũng khiếp sợ đứng bất động nhưng ngay sau đó bà lập tức phản ứng lại, vội vàng đỡ đại ddlqd.comphu nhân sắp ngã xuống đất, Luru phu nhân cùng Luru nhị công tử đang ở trong sảnh chờ liền nghe thấy một tiếng "A", cũng lập tức vội vàng đi ra, "Đã xảy ra chuyện gì? Như thế nào... A..."

Luru phu nhân đi tới liền nhìn thấy ngón tay kia, dù ddlqd.comlà bà cũng sợ tới mức hít phải một ngụm khí lạnh, lập tức đứng lại, không dám bước thêm bước nào nữa

"Này... Này..." Ngay cả sắc mặt Luru nhị công tử cũng tái nhợt vài phần, "Ngón tay này là của ai?"

Vấn đề này không thể nghi ngờ khiến cho đại phu nhân vẫn còn đang kinh hách bưng tỉnh, nhìn lên ngón tay, trong đầu chuyển độngddlqd.comrất nhanh, nghĩ tới lời gia đình nói mới vừa rồi liền khóc đến ruột gan đứt từng khúc, "Yên nhi a..."

Một hơi cũng không kịp dứt liền ngắt đi, trận choáng váng này khiến cho mọi người đều hoảng loạn, Cổ đại nương tay chân rối loạn, Luru phu nhân cùng Luru nhị công tử cũng cau mày đứng ở một bên nhìn, ngược lại chỉ có minhddlqd.comAn Ninh là vẫn trấn định như cũ, tiến lên giữ lấy đại phu nhân nhân, đoán được là do đại phu nhân ngắt xiêu thôi, từ sáng sớm nàng liền chuẩn bị tốt, nàng thật vất vả mới đưa tới một lễ vật như vậy tặng cho đại phu nhân thì làm sao để bà ta vì ngắt mà trốn thoát?

Đại phu nhân hít sâu một hơi, tỉnh lại, ánh vào mi mắt là gương mặt của An Ninh "Đại phu nhân, người tỉnh rồi? Cảm thấy sao rồi?"

Buồn cười! Đã kích lớn như vậy, bà làm sao có thể tốt được? Lời nhắc nhở này của An Ninh không thể nghi ngờ khiến cho đại phu nhân cấp tốc lấy lại trí nhớ ,đại phu nhân nhìn về phía ngón tay kia, sớm đã bất chấp chủ nhân ddlqd.comcủa nó có phải là An Như Yên không, "Yên nhi đã xảy ra chuyện... Đã xảy ra chuyện..."

Chân tay đại phu nhân luống cuống, trong đầu trống rỗng, tìm không thấy bất cứ điều gì, cả người giống như nháy mắt già đi mười tuổi, trong ddlqd.commiệng không ngừng thì thào, giống như người bình thường mất đi linh hồn.

"Phu nhân, đại tiểu thư không có việc gì, phu nhân, người phải bảo trọng..." Cổ đại nương không biết nên an ủi đại phu nhân như thế nào, những lời này nói ra, không hề có sức thuyết phục, đối mặt với cái vật mới được giao tới kia vàddlqd.comlời nhắc để lại có liên quan tới đại tiểu thư, ai vừa thấy cũng sẽ không tin tưởng lời của bà.

"Không có việc gì? Không có việc gì thì sẽ như vậy sao?" Đại phu nhân lớn tiếng đánh gãy lời của Cổ đại nương, bà cũng rất muốn tin tưởng Yên nhi sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng mỗi khi nghĩ đến ngón tay đầm máu kia,bà liền không thể tự thuyết phục mình được.

Kêu bà làm sao tin tưởng a!

Cả người đại phu nhân vô lực, xụi lơ trên mặt đất, tựa vào trên vai Cổ đại nương, hô hấp dồn dập, nhắm mắt lại tựa hồ nhìn thấy hình ảnh ngón tay của ddlqd.comYên nhi bị người ta cắt xuống, Yên nhi từ nhỏ chỉ sợ đau, nhưng lại bị người ta cưỡng ép cắt mất ngón tay, đau như vậy con bé làm sao có thể chịu được a?

Yên nhi hiện tại đang ở đâu? Bà sợ bà phải nghe thấy tin Yên nhi đã chết!

"Hương Liên, đây là Yên nhi ? Yên nhi có phải đã đắc tội với người nào rồi hay không?" Luru phu nhân rót cuộc cũng phục hồi lại tinh thần từ sau con kinhddlqd.comhách, nhìn bộ dáng mới vừa rồi của Luru Hương Liên, cũng đoán ra chút gì, xem ra đêm qua An Như Yên bị hù, nhưng lại không có trở về Hầu phủ a!

Bà đương nhiên không biết chuyện An Bình hầu gia đã hạ lệnh không cho An Như Yên hồi phủ, nếu biết được tất nhiên sẽ trào phúng một phen.

Thấy bộ dáng bi thương kia của Luru Hương Liên, làm sao còn giống một đương gia chủ mẫu giới giang của Hầu phủ ?

"Kẻ thù?" Thân thể đại phu nhân cứng lại, ánh mắt càng thêm sợ hãi.

An Ninh đem nỗi thống khổ của bà ta để ở trong mắt, ánh mắt thoáng nhìn thái dương của bà ta, ần ần có thêm cái cọng tóc bạc, đại phu nhân a đại phu nhân, đã kích này quả nhiên là không nhỏ đâu!

Trước kia bà ta cường thế cỡ nào nha, trong đầu hiện ra trận hỏa hoạn lúc trước, gương mặt cười đến rực rỡ kia, con người của An Ninh liền sắc lại,ddlqd.com"Đại phu nhân, tỷ tỷ chắc còn chưa có chết, tỷ tỷ cát nhân đều có thiên tướng..."

"Đương nhiên sẽ không chết, Yên nhi của ta nhất định sẽ không chết." Đại phu nhân quát, trong mắt có vài phần điên cuồng, sau đó nghĩ đến cái gì liền đứng bật dậy, bắt lấy tên gia đình mang hộp gấm kia tới, "Là ai? Nói mau, là ai đem ddlqd.comhộp gấm này giao cho người?"

Qua lâu như vậy, đại phu nhân mới nhớ tới phải tra xét, gia đình kia bị bà ta nắm chặt đến đau đớn, trên thực tế khi hần nhìn thấy ngón tay rút từ trong hộp gấm ra cũng hoảng sợ đến cực điểm, nay đại phu nhân vừa hỏi,lienddlqd.com khiến hần phục hồi lại tinh thần, nhưng bởi vì sự sắc bén giờ phút này của đại phu nhân, mà cả người run run, "Nô tài... Nô tài không biết..."

"Ba..."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139

Ba một tiếng, một bạt tai liền rơi trên mặt tên gia đình, "Không biết? Là người đem tới, thế nhưng lại không biết?"

Tên gia đình phanh một tiếng quỳ trên mặt đất, "Đại phu nhân, nô tài thật sự không biết... Người nọ giống như bình thường, đầu đội đầu lạp, nô tài nhìn không thấy mặt của hần, hần đem thứ này giao cho nô tài xong,liền dặn dò vài câu , nô tài còn chưa kịp hỏi là ai đưa tới, người nọ liền biến mất không thấy , nô tài..."

"Hừ!" Đại phu nhân một cước đem tên gia đình đá văng ra, "Vô liêm sỉ."

Đại phu nhân còn muốn trách đánh, liền nghe được giọng nói ẩn chứa tiếng cười của Lưu phu nhân , "Hương Liên, người chấp nhật cùng một tên hạ nhân làm cái gì? Cái tên này trông có vẻ thật sự không biết, nếu biết, hần còn không nói sao? Theo như ta thấy, Yên nhi có phải đắc tội với người nào hay không? Tỷ như khiến cho người nọ mất mặt, cho nên người nọ liền không buông tha cho nàng ta?"

Lưu phu nhân có cảm giác vui sướng khi người gặp họa , nghĩ đến thời gian trước,khi Bảo Nhi của bà mất tích tìm Lưu Hương Liên đòi người nhìn bộ dáng xa cách kia của Lưu Hương Liên , giờ này tất cả tức giận đều biến mất, dù thế nào bây giờ bà ta cũng đã nếm được một chút cảm giác lo lắng đi!

Đại phu nhân nhìn Lưu phu nhân liếc mắt một cái, Lưu phu nhân tuy rằng là tẩu tử của bà, nhưng tác phong ngày thường của bà ta bà cũng biết rất rõ ,bây giờ bà ta bày ra bộ dáng vui sướng khi người gặp họa khiến cho bà phần nộ trong lòng, Yên nhi tốt xấu gì cũng là chất nữ(cháu gái) của bà ta, làm sao bà ta còn ở đây nói mất chữ?

Nhưng câu nói mất này cũng đã nhắc nhở đại phu nhân, đêm qua, đêm tân hôn Yên nhi bị hừ, chẳng lẽ là Ly vương điện hạ ngại Yên nhi đánh mất mặt mũi của hần nên quyết không tha cho con bé?

Đắc tội với người nào? Trong khoảng thời gian này Yên nhi đều ở trong phủ, mượn hạ nhân để xả giận, bọn hạ nhân trong Hầu phủ này dù có cho bọn hần một trăm lá gan cũng không dám làm ra chuyện như vậy, như vậy lúc này ...

Đại phu nhân càng nghĩ càng cảm thấy sự tình có liên quan với Ly vương điện hạ .

An Ninh giật mình, theo bản năng nhìn về phía Lưu phu nhân liếc mắt một cái,theo kế hoạch nàng vốn cũng muốn dẫn đường cho đại phu nhân hướng tới trên người của Ly vương lại không nghĩ rằng có người sẽ giúp nàng việc này, không dấu vết quan sát thần sắc của đại phu nhân , An Ninh biết, đại phu nhân tất nhiên là trúng kế .

Cái gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn, bây giờ đại phu nhân làm gì còn nhiều lí trí để suy nghĩ nha?

"Đi, đi Ly vương phủ." Đại phu nhân bất chấp tất cả , nghĩ đến Yên nhi nay sống chết không rõ, lại có khả năng đang chịu tra tấn, bà làm sao có thể yên tâm được?

Dù thế nào bà cũng phải tìm Ly vương điện hạ đòi công đạo, cho dù là để xác định Yên nhi vô sự cũng tốt !

"Ly vương phủ? Hương Liên, người điên rồi sao? Ly vương điện hạ tốt xấu cũng là vương gia, người đi Ly vương phủ, nếu chọc Ly vương mất hứng..." Lưu phu nhân nhủ mấy nói, nhìn như quan tâm nhưng đáy mắt cũng là một mảnh lạnh như băng, trong lòng ước gì Lưu Hương Liên mau đi một chút, một phu nhân của phủ An Bình hầu lại va chạm đến hoàng thất quyền quý, bà cũng muốn đi thường thức một tí xem nó diễn ra như thế nào.

"Nương, sống chết của Yên nhi biểu muội quan trọng hơn, làm sao còn kiêng kị nhiều như vậy được? Bác, chất nhi cùng đi với người." Lưu nhị công tử nhiệt tình một cách kỳ lạ, bất quá, sự nhiệt tình của hần trong mắt An Ninh lại càng có vẻ châm chọc, Lưu nhị công tử này rõ ràng là cùng Lưu phu nhân kẻ xướng người họa đâu!

Đại phu nhân lại không để ý đến hai người này, bước thẳng đến bên ngoài Hầu phủ, hiện giờ bà làm sao còn để ý đến việc mẹ con Lưu phu nhân là thật lòng hay giả bộ nữa chứ? Quan trọng nhất bây giờ là tìm được Yên nhi !

An Ninh tự nhiên là muốn theo sau , đại phu nhân tìm Ly vương đòi công đạo, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ, đột nhiên, An Ninh nghĩ đến cái gì, ánh mắt hiện lên một tia sáng biến hoá kỳ lạ, thấy Lưu phu nhân cùng Lưu nhị công tử cũng đi theo đại phu nhân, An Ninh thừa dịp người khác không chú ý, liền bảo gia đình bên cạnh tới chặn dò,

"Đi nói cho ngũ phu nhân biết, nói đại phu nhân đi tìm Ly vương điện hạ đi."

"Này..." Gia đình nhủ mảy, khó hiểu nhìn nhị tiểu thư , vì sao phải đem chuyện này nói cho ngũ phu nhân biết, toàn bộ Hầu phủ đều biết ngũ phu nhân cùng đại phu nhân bất hòa, ngũ phu nhân làm sao lại quan tâm đến chuyện đại phu nhân đi tìm Ly vương chứ?

"Còn không mau đi?"Con người An Ninh trở nên sắc bén, thanh âm cất cao,có vài phần lạnh lẽo khiến cho tên gia đình kia không dám chậm trễ, liền cúi chào chạy sang viện mà ngũ phu nhân đang ở là Tuế lan tiên...

An Ninh nhìn bóng dáng tên gia đình kia biến mất, khóe miệng giờ lên một nụ cười, nàng đem tin tức này tiết lộ cho ngũ phu nhân, tự nhiên là có đạo lý của nàng, nàng tin lấy sự khôn khéo và địch ý của Tần Ngọc Song đối với đại phu nhân, nhất định sẽ không làm cho nàng thất vọng.

Quả nhiên, gia đình mang theo tin tức này đến Tuế lan tiên, đem lời nói của An Ninh nói cho ngũ phu nhân biết, Tần Ngọc Song vừa nghe thấy vậy, nguyên bản đang ngồi lập tức liền đứng dậy, "Là ai bảo người đến?"

"Nhị tiểu thư." Tên gia đình kia không dám nói dối, liền nói rõ ràng.

Ánh mắt Tần Ngọc Song hơi đổi, "Đi xuống đi."

Đợi cho gia đình ra khỏi phòng, khóe miệng Tần Ngọc Song liền gợi lên một nụ cười, An Ninh nói cho nàng tin tức này, chắc chắn không phải là giả, An Ninh là đang cho nàng cơ hội để lợi dụng sao?

Nghĩ đến ước định ngày ấy của nàng và An Ninh , ý cười trên mặt càng đậm, "Phúc Nhi, người tự mình đi một chuyến đến biệt viện thành nam, nói cho gia đình biệt viện biết, nói rằng Hầu phủ xảy ra chuyện lớn , đại phu nhân đi tìm Ly vương điện hạ đại náo."

Lão gia đem qua vội vàng trở về, sau một chuyến qua Cẩm tú các liền đi ra ngoài,sau đó không trở về viện của hấn nữa, cũng không có đến nơi của nàng,vậy nơi mà hấn đến chỉ có thể là biệt viện thành nam tìm vị tam phu nhân kia, chỉ nghe nói qua một lần nhưng chưa từng gặp mặt, lão gia không cho người khác qua quấy rầy nàng ta, bắt quá tìm gia đình biệt viện truyền tin cũng xem như không vi phạm ý tứ của lão gia.

"Vâng, nô tỳ liền đi ngay." Phúc Nhi lĩnh mệnh.

Tần Ngọc Song âm thầm suy tư về chuyện đêm qua An Như Yên bị hừ, nàng cũng đã nghe nói qua , trong lòng rất là vui sướng, nàng đang chờ xem Lưu Hương Liên biểu diễn, bất quá, hiện tại đã có một cơ hội tốt như vậy, nàng dù là bỏ đá xuống giếng thì như thế nào?

Nhắc tay chỉ lao mà thôi, ai kêu Lưu Hương Liên đối với nàng như vậy!

...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140

Lưu Hương Liên đi ra Hầu phủ, thẳng đến Ly vương phủ, dọc theo đường đi, bà ngồi xe ngựa,nhưng vẫn nghe được gã sai vặt trên đường cùng với người bán hàng rong bàn luận về chuyện của An Như Yên , một câu so với một câu càng thêm khó nghe, dù là bà nghe xong trong lòng cũng xoắn lại cùng một chỗ.

Chuyện xảy ra trong tứ quốc tế đột trước, trong kinh thành ai ai cũng đều nhìn Yên nhi với ánh mắt hèn mọn ,lại thêm tối qua đêm tân hôn liền bị hừ, con bé lại một lần nữa bị đẩy vào hiểm cảnh.

"Kia không phải là Ly vương điện hạ sao?"

"Đúng vậy, đúng là Ly vương điện hạ, người bên cạnh hình như là người Nam Chiếu quốc, bọn họ từ khi nào thì thân cận như thế?"

Thanh âm hai người bàn tán với nhau truyền vào trong xe ngựa khiến đại phu nhân nghe được bốn chữ "Ly vương điện hạ", thân thể cứng lại, lập tức vén rèm lên, quả nhiên nhìn thấy phía trước cách đó không xa, Ly vương Triệu Cảnh Trạch cùng với một vị công tử đi vào một tú lầu, đại phu nhân căn bản là muốn đi Ly vương phủ tìm Ly vương, không nghĩ tới có thể gặp ở nơi này, nghĩ đến ngón tay mới vừa rồi, đại phu nhân lập tức phân phó xa phu ngừng xe ngựa lại.

Vội vàng xuống xe ngựa, đi tới tú lầu kia...

Trong tửu lâu, Triệu Cảnh Trạch cùng Sở thái tử vừa mới tiến vào nhĩ gian, liền nghe được một trận xáo động lớn dưới lầu.

"Ly vương đâu? Ly vương ở đâu?"

Giờ vừa khít là thời gian ăn cơm, trong điểm không còn chỗ ngồi nên phá lệ náo nhiệt, đại phu nhân bắt chặp nơi này nhiều người như vậy, tiến vào tửu lâu, liền quét mắt nhìn một vòng trong phòng nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng Ly vương Triệu Cảnh Trạch, liền lớn tiếng hỏi chương quỳ.

Vị chương quỳ kia nhìn thấy vị phu nhân này mang vẻ mặt sắc bén, tựa hồ là lai giả bất thiện (không có gì tốt), liền ứng phó nói, "Phu nhân, Ly vương điện hạ không ở trong này a."

Buồn cười, Ly vương điện hạ dù ở trong này ông cũng làm sao có thể nói với vị phu nhân này? Ông cũng không phải là chán sống a!

"Không ở đây? Mới vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy hẩn vào đây, làm sao có thể không ở đây được? Ngươi không nói cho ta biết, ta đây liền tự mình đi tìm!" Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, bà quyết chủ ý muốn tìm Ly vương đòi một lời giải thích, ai cũng đừng mơ tưởng ngăn cản bà, nói xong, liền vòng qua chương quỳ, đi lên lầu hai.

Đại phu nhân không ngốc, lầu một không có người, người có thân phận như Ly vương hẩn là phải ở trong nhĩ gian, bà dù phải tìm từng nhĩ gian một cũng phải tìm ra Ly vương.

"Ly vương điện hạ, người này tựa hồ là tìm ngươi rất gấp a!" Sở thái tử nhú mày, không dấu vết nhìn Triệu Cảnh Trạch liếc mắt một cái, giọng điệu của vị phụ nhân kia ở dưới lầu cũng không phải là tốt lắm, chần chẫn là không có chuyện gì tốt.

Chuyện đang được lưu truyền trong kinh thành mấy ngày nay đều là chuyện xảy ra ở Ly vương phủ, nhưng tới qua hẩn không có tới nên không thể nhìn thấy một màn hừ thê kia, bất quá về sau nghe bọn hạ nhân miêu tả sinh động như thật, quả nhiên là cực kỳ phấn khích, dù là hẩn cũng hối hận vì không thể nhìn thấy tận mắt.

Trong lòng Sở thái tử tuy rằng mừng rỡ xem kịch vui, nhưng ở ngoài mặt vẫn đối với Ly vương thêm phần cung kính, ở Nam Chiếu quốc, hẩn là thái tử của một quốc gia, nhưng ở Đông Tần quốc, thân phận của hẩn chính là một tù nhân không có nhà giam, ngày thường nhìn cũng không có gì khác lạ nhưng ngẫm bên trong dù là một thị vệ cũng không cho hẩn sắc mặt tốt.

Từ khi đến Đông Tần quốc làm tù nhân, hẩn mỗi ngày đều ần ần, nơi nơi đều cười làm lạnh, ngày hẩn đến Đông Tần quốc, trong lòng liền thê, một ngày nào đó, hẩn sẽ đem Đông Tần quốc dẫm nát dưới chân!

Triệu Cảnh Trạch nhìn Sở thái tử liếc mắt một cái, lập tức bước đi ra ngoài nhĩ gian, mới ra đến liền nhìn thấy một phụ nhân đứng ngay cầu thang, người nọ không phải là đại phu nhân của An Bình hầu phủ thì là ai?

"Tìm bốn vương có chuyện gì?" Thần sắc Triệu Cảnh Trạch đạm lại, giọng điệu cứng rắn như thiếc, cứ nghĩ tới đêm đại hôn hôm qua, hẩn liền không thể có gương mặt hòa nhã với người của An Bình hầu phủ, huống chi vị đại phu nhân này lại là mẫu thân của An Như Yên kia, hẩn càng nhìn càng thêm chán ghét.

Đại phu nhân nhìn thấy Triệu Cảnh Trạch, cũng bắt chặp lễ nghi, nói thẳng ý đồ đến, "Yên nhi đâu? Ngươi đem Yên nhi đi đâu rồi? Ngươi mau đem Yên nhi giao ra đây!"

Nói xong, cả người cũng trở nên kích động tiến lên, bắt lấy cánh tay Triệu Cảnh Trạch nắm thật chặt.

Hành động này không thể nghi ngờ làm cho sự chán ghét trong lòng Triệu Cảnh Trạch càng đậm, nghĩ đến chuyện hẩn cùng An Như Yên làm ngày hôm qua, ánh mắt lạnh lại, giờ tay lên hung hăng vung một cái, lực đạo của Triệu Cảnh Trạch thì người như đại phu nhân làm sao có thể chịu đựng nổi? Lực vung này, thành công đem cánh tay đại phu nhân tuột ra, khiến cho đại phu nhân lao đảo một cái té lăn trên đất, nếu không phải bà nhanh tay lẹ mắt bắt được lan can, thì chắc cả người sẽ té lăn xuống cầu thang đi.

Với độ cao của cầu thang này, mọi người thấy đều thấy kinh hồn táng đảm, nếu ngã xuống thì vị phụ nhân này không chết cũng mất nửa cái mạng.

"Làm sao giống như chó điên? Tìm bốn vương đòi người? Nữ nhi của ngươi đêm qua đã bị bản vương hừ, bị đuổi ra khỏi Vương phủ, từ đó về sau bốn vương cùng với nàng ta liền không có nửa phần quan hệ, nữ nhi của ngươi đáng lý phải đợi trong Hầu phủ, làm sao ngươi lại đến tìm bốn vương đòi người?" Triệu Cảnh Trạch hừ lạnh một tiếng, cố ý lớn tiếng cho mọi người thấy hẩn cùng với An Như Yên đã phân rõ giới hạn.

Mọi người vừa nghe thấy vậy, liền đoán ra được thân phận của vị phu nhân này, nguyên lai là mẫu thân của vị đại tiểu thư An Bình hầu kia a!

Có thể nuôi ra một nữ nhi như vậy! Mọi người bắt đầu chỉ trích, châu đầu ghé tai thanh âm càng lúc càng lớn, giờ phút này đại phu nhân đầu rành để ý tới những lời bàn tán xung quanh, nhờ sự nâng đỡ của Cố đại nương đứng lên, nhìn Triệu Cảnh Trạch trước mặt, "Con bé rõ ràng không có trở về Hầu phủ, nhất định là ngươi đem con bé đi rồi đúng không?"

Triệu Cảnh Trạch nhú mày, giọng điệu vẫn như trước lạnh nhạt như sương, "Không trở về Hầu phủ thì có liên quan gì tới bốn vương? Bốn vương đã nói, bốn vương cùng nàng ta không có chút quan hệ nào, dù là nàng ta không hồi Hầu phủ, ngươi cũng có thể đến nơi khác đi tìm, sao lại nói bốn vương dấu đi? Ngươi cho là nàng ta là người có sắc đẹp khuynh thành sao? Cũng chỉ là một mặt hàng rách nát, còn muốn bản vương kim ốc tàng kiều sao?"

Lời nói của Triệu Cảnh Trạch căn bản không hề lưu tình, lời này nhất thời dẫn tới tiếng cười vang của mọi người dưới lầu, nó như một bạt tai hung hăng

đánh trên mặt đại phu nhân .

"Người..." Đại phu nhân chán nản, Ly vương sao lại nhục nhã Yên nhi như vậy chứ!

"Bốn vương cũng không dư thời gian chơi đùa với người, thừa dịp bốn vương còn chưa có tức giận , lập tức biến mất trước mặt bốn vương đi." Triệu Cảnh Trạch chán ghét nói, xoay người đang muốn đi trở về nhà gian, nhưng đại phu nhân chưa nghe được tin tức bình an của Như Yên, làm sao có thể dễ dàng để hắn đi như vậy?

Bước lên phía trước bắt lấy tay hắn, "Ly vương điện hạ, người đã hưu con bé, đem nó đuổi ra khỏi Vương phủ thì hãy giữ lại tánh mạng của nó, đừng tra tấn nó nữa, xem như lão thân cầu người được không?"

Đại phu nhân quỳ trên mặt đất, đau khổ cầu xin Triệu Cảnh Trạch, bà không thể tưởng tượng, Yên nhi bị tra tấn còn có thể kiên trì được bao lâu?

Mi tâm trên mặt Triệu Cảnh Trạch nhàn nhàn nhanh, lạnh lùng liếc bà một cái, "Giữ lại mạng của nàng ta? Tra tấn nàng ta? Hừ, người hình như đã đánh giá An Như Yên quá cao , nàng ta đối với bốn vương mà nói, bất quá là một người đàn bà tầm thường, bốn vương cũng không có tâm tư lo lắng chu toàn cho nàng ta."

Nếu muốn lấy tánh mạng của An Như Yên thì đêm qua hắn đã lấy rồi.

"Vậy ngón tay được đưa tới An Bình hầu phủ là chuyện gì?" Đại phu nhân một mực chắc chắn là Ly vương Triệu Cảnh Trạch làm, trừ bỏ Triệu Cảnh Trạch, bà nghĩ không ra còn có ai sẽ làm như vậy với Yên nhi.

Ngón tay? Con người Triệu Cảnh Trạch trở nên lạnh lùng, người dưới lầu xem kịch vui cũng cũng ảm ảm đoán được cái gì, nguyên lai vị đại tiểu thư của An Bình hầu phủ kia chẳng những không có trở về phủ, bây giờ lại còn mất tích rồi bị người khác cắt mất ngón tay sao?

Khóe miệng Triệu Cảnh Trạch gợi lên một nụ cười vui sướng khi người gặp họa, bất luận là ai đối với An Như Yên như vậy, hắn đều thập phần tán thành.

Bất quá... Hắn thật sự là không muốn tiếp tục dây dưa với lão bà này, đang muốn đẩy bà ta ra, liền nghe thấy một thanh âm vội vã truyền đến.

"Nữ nhân này làm sao lại đến đây?"

Mọi người nghe thấy tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy An Bình hầu gia một bước cũng thành hai bước bước vào tửu lầu, xuyên qua mọi người tiến lên lầu hai, về mặt kinh sợ, lớn tiếng hướng tới đại phu nhân đang quỳ trên mặt đất quát, "Còn không mau nhận lỗi với Ly vương điện hạ."

An Bình hầu gia vừa được tin đại phu nhân đi tìm Ly vương , liền từ biệt viện thành nam chạy trở về, hỏi thăm chung quanh, mới biết được Ly vương đến nơi này, dọc theo đường đi trong lòng đều cầu nguyện Lưu Hương Liên trăm ngàn lần đừng gây thêm chuyện cho ông nữa, tốt nhất là còn chưa tìm được Ly vương điện hạ, nhưng vừa đến đây liền nghe thấy thanh âm của đại phu nhân , trong lòng nhất thời gấp gáp, nữ nhân này là ngại chuyện Yên Nhi hôm qua nháo chưa đủ lớn hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141

Đêm qua, ông đặc biệt đến Cẩm Tú các cảnh cáo đại phu nhân, không nghĩ tới bà ta vẫn đem lời nói của ông thành gió thoảng bên tai, hiện giờ ngay cả ý nghĩ muốn giết bà ta ông cũng đã có.

Được việc không có bại sự có thừa, mẹ con hai người đều muốn tìm thêm việc cho ông.

"Lão gia!" Trong lòng đại phu nhân không cam lòng, "Yên nhi nàng... Người không biết, Yên nhi nàng nhất định bị Ly vương tra tấn a!"

"Làm càn!" An Bình hầu gia hung hăng tát một cái trên mặt đại phu nhân, nhất thời, khiến cho hai má đang trắng nhợt chuyển thành đỏ bừng một mảnh, khí thế trên người An Bình hầu gia trở nên sắc bén, nữ nhân này, còn ở nơi này nói lung tung , dù Yên nhi chết thì đã sao? Đã chết ngược lại là sạch sẽ .

"Ly vương điện hạ, xin người đại nhân đại lượng, không cần chấp nhặt với hạng nữ lưu này." Thời điểm An Bình hầu gia xoay mặt đối mặt với Triệu Cảnh Trạch cũng đã thay về vẻ mặt lấy lòng, chuyện ngày hôm qua đã chọc giận Ly vương này, nếu lại bởi vì chuyện này làm cho hắn tức giận, thì từ nay về sau quan hệ giữa Ly vương phủ cùng An Bình hầu phủ sẽ là không thể vẫn hồi nôi.

An Bình hầu phủ tuy rằng nằm trong tứ đại thế gia , nhưng lại xếp chót trong tứ đại thế gia, những năm gần đây, An Bình hầu phủ vẫn đều cùng các thế gia khác giao hảo, không dám có chút chậm trễ, muốn giàu tài, chậm rãi lớn mạnh, hiện tại căn cơ của An Bình hầu phủ còn chưa đủ thâm hậu, nếu đắc tội hoàn toàn với Ly vương như vậy tiền đồ của An Bình hầu phủ sẽ càng thêm xa vời.

Khỏe miệng Triệu Cảnh Trạch gọi lên một chút khinh thường. "An Bình hầu gia, bốn vương nghĩ rằng có một số việc bốn vương đã nói rất rõ ràng, nhưng lại có một số người cố tình không cho bốn vương sống yên ổn, đêm qua An Bình hầu gia cũng có mặt, bốn vương muốn mời An Bình hầu gia làm chứng cho bốn vương, như thế nào?"

An Bình hầu gia là người thông minh, nghe hần nhắc tới như vậy, liền biết lời chứng trong miệng Triệu Cảnh Trạch rốt cuộc là có ý gì, chấp tay, "Được!"

Dứt lời, An Bình hầu gia xoay người nhìn về phía mọi người, cao giọng mở miệng, "An Bình hầu phủ đại tiểu thư An Như Yên, phạm vào bảy tội trọng, lại đâm Ly vương điện hạ bị thương, bị Ly vương điện hạ hưu, sống hay chết, không còn quan hệ gì tới Ly vương phủ nữa, không chỉ có như thế... Người này cũng không còn quan hệ gì đến An Bình hầu phủ ta nữa, giống vậy, chuyện của nàng, bao gồm sống chết đều không có quan hệ đến An Bình hầu phủ!"

Lời này của An Bình hầu gia khiến cho mọi người ở đây ồ lên, mọi người chỉ biết là Ly vương hưu An Như Yên, lại đem nàng đuổi ra Vương phủ, lại không biết An Bình hầu gia ở phía sau cũng góp vào một tay, này không thể nghĩ ngờ là đẩy An Như Yên tới tuyệt cảnh a.

"Lão gia..." Đại phu nhân cũng thật không ngờ An Bình hầu gia lại ở trước mặt mọi người tuyên bố, hướng hồ, ông còn nói cái gì? Sống chết của Yên nhi cũng không có quan hệ đến An Bình hầu phủ? Nàng là nữ nhi của ông ta a, vì sao lão gia lại máu lạnh vô tình như vậy?

"Hầu phủ nếu là có ai còn dám nhúng tay vào chuyện của nàng ta, liền cuốn gói ra ngoài cho ta!" An Bình hầu gia lúc này không thể không làm mạnh tay như vậy, nếu lời cảnh cáo tối hôm qua ông nói với đại phu nhân không khiến bà ta nghe vào, như vậy nếu hôm nay còn không trực tiếp uy hiếp sợ rằng đại phu nhân còn làm thêm cái tai vạ gì cho ông.

Trong lòng đại phu nhân lộp bộp một chút, cuốn gói ra ngoài? Lão gia là đang nói với bà, nếu bà còn tiếp tục xen vào chuyện của Yên nhi nữa, ông ta cũng sẽ đối với mình như đối với Yên nhi sao?

Đại phu nhân nhìn người nam nhân mà mình đã gả cho này, hơn hai mươi năm nay nếu không có quan hệ của bà, khiến cho Lâm gia giúp đỡ cho An Bình hầu phủ, kéo đỡ Vân gia, tiện đà khiến cho An Bình hầu phủ chen chân vào một trong tứ đại thế gia thì An Bình hầu phủ nào có huy hoàng như ngày nay?

Nhưng nam nhân này, lại quên đi thời gian hai mươi năm qua của bà, hiện tại vì không muốn đắc tội với Ly vương, lại không để ý sống chết của nữ nhi, quả nhiên là vô tình đến cực điểm!

Đứng sâu trong góc phòng, An Ninh nhìn thấy An Bình hầu gia vô tình đối với đại phu nhân cùng An Như Yên, cùng với tia đau sót trong mắt đại phu nhân, khỏe miệng gọi lên một chút châm chọc, đại phu nhân nay cũng cảm nhận được sự vô tình của An Bình hầu gia sao?

Hừ, lúc trước thời điểm đại phu nhân nhìn thấy An Bình hầu gia máu lạnh vô tình đối với mẫu thân thì nên dự đoán được, chính bà cũng sẽ có một ngày như vậy!

Đó là báo ứng của đại phu nhân!

Đại phu nhân vẫn lo lắng an nguy cho An Như Yên như trước, nhưng lại cố kỵ lời nói của An Bình hầu gia, trong lòng khó xử khiến bà không biết phải làm gì? Yên nhi a Yên nhi, con rốt cuộc là ở nơi nào?

Giờ phút này An Như Yên đang nằm xụi lơ trên mặt đất, vẫn ở đúng cái vị trí kia, không nhúc nhích chút nào, nếu không phải hai mắt nàng ta mở to và có hô hấp, thì sẽ khiến người ta nghĩ rằng đây chỉ là một cái thi thể, nàng đâu biết rằng, đại phu nhân nhận được một ngón tay của nàng thì giống như là mất đi lý trí thậm trí là chọc giận An Bình hầu gia, mà hậu quả của việc đó cũng rất đáng nói.

An Bình hầu gia mạnh mẽ đem đại phu nhân mạng về Hầu phủ, lúc đến Hầu phủ, Tần Ngọc Song cùng lục phu nhân đều chờ ở trong đại sảnh, Tần Ngọc Song cùng lục phu nhân thấy bọn họ trở về liền bước ra nghênh đón, Tần Ngọc Song nhìn đại phu nhân liếc mắt một cái, khoa trương kêu lên, "Đại tỷ, người làm sao vậy? Bị đánh sao? Ai dám đánh đại tỷ nhà?"

Tần Ngọc Song cũng không hề che giấu ý đồ của nàng ta, ai dám đánh đại phu nhân? Trừ bỏ lão gia, còn có ai vào đây được?

Sắc mặt đại phu nhân càng thêm khó coi, "Tần Ngọc Song..."

"Được rồi!" Đại phu nhân vừa rống ra tên của Tần Ngọc Song thì An Bình hầu gia liền lên tiếng, đánh gãy lời nói của đại phu nhân, ánh mắt lạnh lùng đảo qua tất cả mọi người, thấy phần lớn người trong phủ đều tập trung ở đây liền trầm giọng nói, "Từ hôm nay trở đi, Hương Liên phải ở trong Cẩm Tú các không được bước ra ngoài, mọi chuyện trong Hầu phủ liền giao lại cho Ngọc Song và Tuyết Nhi giải quyết, đợi lát nữa bà liền đem chìa khóa kho phòng cùng với con dấu của Hầu phủ giao cho Ngọc Song đi."

Oanh một tiếng, quyết định này của An Bình hầu gia không thể nghĩ ngờ là một quả bom ném vào trong An Bình hầu phủ, tất cả mọi người khi nghe được tin này đều cả kinh, sau khi cả kinh thì mỗi người lại có thần sắc khác nhau.

"Lão gia... Người đây là có ý gì?" Đại phu nhân nhíu mày, sắc mặt bà tái nhợt giờ phút này lại trở nên xanh mét, sau khi bà tiêu hóa xong lời nói của An Bình hầu gia, tay theo bản năng nắm chặt thành quyền, chìa khóa cùng con dấu sao? Chiếc chìa khóa cùng con dấu kia là vật tượng trưng cho quyền lực chủ mẫu của một gia đình, năm đó, bà đoạt được chìa khóa cùng với con dấu từ tay Vân Trăn do đó bà cũng dễ dàng có được quyền lực của chủ mẫu gia đình, nay lão gia lại muốn bà đem hai thứ này giao ra, ông ta là đang muốn đoạt lại quyền lực của bà giao cho bọn người Tần Ngọc Song và Tuyết Nhi sao?

Đại phu nhân rất tức giận nhưng Tần Ngọc Song lại cực kỳ hưng phấn, này... Nàng thật không ngờ lão gia lại có quyết định này, lúc trước nàng cũng từng quản lý việc trong phủ nhưng đó chỉ là giúp đỡ đại phu nhân, trên thực tế chính là khi không có đại phu nhân thì nàng sẽ thay bà ta để ý, nên thực quyền cũng không có bao nhiêu, ngay cả trước đó có tứ phu nhân Dương Mộc Hoan đoạt được quyền lực của đại phu nhân nhưng cũng chỉ là tạm thời không giữ được lâu dài, một khi chia khóa và con dấu vẫn còn trong tay đại phu nhân thì chúng quy cũng có một ngày quyền lực trở về tay bà ta, nhưng hôm nay lão gia đã ra quyết định này lại là chuyện khác.

Để đại phu nhân giao ra chìa khóa và con dấu, tức là lão gia muốn đoạt lại quyền lực của đại phu nhân!

Xem ra hôm nay nàng kêu người qua biệt viện thành nam bẩm báo đã thành công khiến cho lão gia bị đại phu nhân chọc giận, chuyện ngày hôm qua An Như Yên bị hù, hôm nay đại phu nhân lại gây rối lớn như vậy, hừ, rốt cục thì cũng làm cho lão gia hoàn toàn thất vọng đối với đại phu nhân rồi!

"Đại tỷ, lão gia đã nói như vậy rồi, bây giờ sắc mặt đại tỷ cũng không được tốt cho lắm cho nên trong khoảng thời gian này vẫn nên nghỉ ngơi cho thật tốt đừng vì những việc trong phủ khiến cho bản thân vất vả như vậy, xem xem tóc người cũng đã bạc rồi!" Đôi mắt sắc bén của Tần Ngọc Song liếc qua mấy cọng tóc bạc bên thái dương của đại phu nhân, không chút e dè vạch ra, quả nhiên liền nhìn thấy sắc mặt đại phu nhân trầm xuống.

Nhưng hiện tại Tần Ngọc Song cũng không sợ bà ta nữa, vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, "Đại tỷ, người yên tâm, chuyện trong phủ cứ giao cho chúng ta, thực lực của ta cùng Tuyết Nhi chẳng lẽ lại không bằng người sao? Ta cùng Tuyết Nhi nhất định sẽ cố gắng quản lý tốt Hầu phủ từ trên xuống dưới, đại tỷ... Vậy về phía chia khóa và con dấu kia Ngọc Song sẽ phái người qua Cẩm tú các lấy được không?"

"Người mơ tưởng!" Đại phu nhân tức giận đến tột đỉnh, đám người này là đang ép bà !

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Chương 99.5

Được, tốt lắm!

"Lão gia, ông chớ quên, năm đó nếu không có ta, An Bình hầu phủ sao lại có thể vinh quang như ngày nay?" Cả người đại phu nhân run run, ánh mắt nhìn về phía An Bình hầu gia, "Năm đó, nếu không phải vì quan hệ của ta với tỷ tỷ và tỷ phu thì làm sao có thể giúp ông hạ bệ được Vân gia, để cho An Bình hầu phủ của ông đứng trong hàng ngũ tứ đại thế gia?"

"Ba..."

Đại phu nhân vừa dứt lời, ánh mắt của An Bình hầu gia liền lạnh xuống, ông giáng một bạt tai xuống, cú đánh khiến cho đại phu nhân lao đảo một cái té lộn trên đất, An Bình hầu gia nghiêng răng nghiêng lợi, nói "Tiện nhân, chớ có nói bậy, người đâu, đem người đàn bà điên này nhốt vào trong Cẩm tú các, không có mệnh lệnh của ta, không được thả bà ta ra."

An Bình hầu gia giận dữ, chuyện năm đó của Vân gia, ngay cả hoàng thượng cũng đã hạ chỉ không được nhắc lại, thế nhưng Lư Hương Liên này lại trước mặt nhiều người nói ra chuyện năm đó, nếu để cho người khác nghe được thì sẽ tạo thành tình huống gì nữa đây?

"Lão gia..." Lúc này đại phu nhân bị khí thế của An Bình hầu gia làm cho kinh sợ đứng hình, cắn cắn môi, nhưng lại không tiếp tục nói gì nữa, bà cũng biết, chuyện năm đó một khi lộ ra, đừng nói là An Bình hầu phủ, ngay cả Lâm gia cũng bị liên lụy.

May mà toàn bộ người của Vân gia cũng đã chết hết, nên sẽ không còn ai khơi lại chuyện này!

Nhưng bà lại không biết, dù người của Vân gia đều đã chết hết nhưng vẫn còn một Vân Cẩm, một An Ninh, tại lúc bà ta còn chưa phát hiện thì hai người này đã sớm kết hợp với nhau, chuẩn bị phát động tấn công đến An Bình hầu phủ và Lâm gia.

"Ngọc Song, người theo đi cẩm tú các cùng với bọn họ lấy chìa khóa đi." An Bình hầu gia nói, lúc này ông cần phải cho Lư Hương Liên một bài học thích đáng, nếu bà ta đã thích quyền lực như vậy, vậy ông sẽ lấy đi quyền lực của bà ta, bà ta ghét Tần Ngọc Song, vậy ông liền giao lại mọi chuyện trong phủ cho Tần Ngọc Song quản lý.

"Vâng, lão gia." Ngũ phu nhân Tần Ngọc Song tự nhiên là vui mừng linh mệnh, từ sau khi nàng để non thì đây là ngày mà nàng vui vẻ nhất, nàng chẳng những muốn đi lấy chìa khóa mà còn muốn nhục mạ đại phu nhân một phen, chỉ cần nghĩ đến việc nàng sắp là người nắm giữ quyền lực trong phủ thì trong lòng nàng lại cực kỳ hưng phấn.

An Ninh nhìn đại phu nhân bị mang đi, nhưng trong đầu lại suy nghĩ đến những lời vừa rồi đại phu nhân đã nói, ánh mắt híp lại nhưng đáy mắt lại là một mảnh lạnh băng, An Bình hầu phủ cùng Lâm gia quả nhiên là có liên quan đến chuyện Vân gia diệt môn!

Đại phu nhân lại chính mồm thừa nhận, như vậy, nàng sẽ phải tìm bọn họ tính toán một chút thì thế nào?

Nghĩ đến kế hoạch của bọn họ, khóe miệng An Ninh nhếch một độ cong nhỏ.

Mà trong đại sảnh, còn có một người trong lòng cũng đang kích động , người đó là lục phu nhân Tuyết Nhi, nàng cũng không hề quên lúc này lão gia nói mọi chuyện trong phủ sẽ do nàng và ngũ phu nhân quản lý , điều này có nghĩa là gì? Dù là người đơn thuần như nàng cũng hiểu được điều này có nghĩa là gì.

Nghĩ đến bộ dạng chật vật lúc này của đại phu nhân thì Tuyết Nhi lại cảm thấy hả dạ, nàng hận đại phu nhân, trong khoảng thời gian này, nàng vẫn luôn ấn nhắc chính là đang chờ đợi cơ hội, hiện tại cơ hội tốt cực cũng đã đến

Nếu nàng có quyền lực xử lý mọi chuyện trong phủ, như vậy nàng sẽ không còn là một lục phu nhân bù nhìn nữa , nhớ đến lời nói lúc trước của An Ninh, nàng ấy nói nàng dđlqđ.com phải trở nên cường đại như vậy nàng phải trở nên cường đại, chỉ có như vậy nàng mới có thể tự bảo vệ bản thân nàng, mới có thể khiến cho đại phu nhân hối hận về những việc đã làm với nàng!

Tay như vô ý sờ sờ bụng mình, hận ý nơi đáy mắt Tuyết Nhi càng thêm nồng đậm, nàng biết, có một số việc không thể tiếp tục trì hoãn được nữa!

Vào một ngày nọ ,trong An Bình hầu phủ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đại phu nhân bị cấm túc ở trong Cẩm Tú các, không có mệnh lệnh của An Bình hầu gia không thể ra ngoài, ngũ phu nhân Tần Ngọc Song cùng lục phu nhân Tuyết Nhi cùng nhân chấp chương quyền lực của chủ mẫu, đương nhiên, người chủ đạo vẫn là dđlqđ.com Tần Ngọc Song , mà Tuyết Nhi chỉ quản những chuyện nhỏ nhặt , nhưng đối với Tuyết Nhi mà nói chỉ thế này cũng đã đủ rồi.

Ngoài chuyện này, trong An Bình hầu phủ còn có một việc lớn đáng nhắc tới đó là trong năm ngày này, mỗi ngày đều có một hộp gấm trống rỗng xuất hiện bên trong Cẩm Tú các, mỗi ngày mọi người đều nghe được tiếng kêu diên cuồng, tiếng khóc thê lương của đại phu nhân.

Hạ nhân trong Hầu phủ đều đoán xem có phải đại phu nhân đã điên rồi hay không, duy chỉ có An Ninh biết tại sao đại phu nhân lại bị như vậy, cứ nghĩ đến bàn tay của An Như Yên bây giờ lại không còn ngón nào , mỗi ngày phải sống trong sợ hãi, sự khổ sở dđlqđ.com trong đó có thể nghĩ được.

An Ninh nhớ rõ hôm qua có gặp qua nàng ta, chỉ qua mấy ngày nhưng An Như Yên lại gầy đi một vòng, nhìn nàng ta bây giờ có thể hình dung là tiêu tụy không thể chịu nổi mà trong mắt của nàng ta ngoại trừ hoảng sợ còn có mong ước muốn chết, vì bị tra tấn về mặt tinh thần lần thể xác nên giờ nàng ta chỉ muốn được chết để có thể được gđiddlqđ.com thoát .

Nhưng An Như Yên càng muốn chết, An Ninh càng không để nàng ta chết như ý nguyện.

Vào đêm ngày thứ bảy đại phu nhân nhận được ngón tay, khi An Ninh tiến vào Hầu phủ từ cửa sau liền nghe được một vài âm thanh kỳ lạ, nàng liền nhú mảy nương theo âm thanh đó bước tới , càng tới gần thì âm thanh ái muội kia phát ra càng thêm rõ ràng.

Rất cực, An Ninh cũng hiểu được thanh âm kia là vì sao mà có, sắc mặt nàng phút chốc liền đỏ lên, chuyện này... Nàng thế nhưng lại gặp được một đôi nam nữ yêu đương vùng vằng ở trong này?

"Tuyết nhi... Tuyết Nhi tốt của ta..."

An Ninh vừa nhắc chân muốn đi thì lại nghe thấy giọng nói của nam nhân kia kêu “Tuyết Nhi” khiến nàng dừng lại bước chân, nam nhân kia vừa kêu là “Tuyết Nhi”? Là lục phu nhân sao?

Không biết vì sao, An Ninh lại muốn nhìn tới cùng, nàng lặng lẽ bước tới một chỗ cách đó không xa mà khó bị phát hiện nhất rồi ẩn vào đó biến mất cùng với màn đêm, một lát sau, khi chuyện hoan ái đã chấm dứt thì một nam nhân từ sau núi giả đi ra, nhờ có ánh sáng mỏng manh của ánh trăng giúp An Ninh có thể nhìn rõ gương mặt của nam nhân kia

Người kia không phải là đại thiếu gia của Lâm gia sao? Lúc này bộ mặt của hắn là vô cùng thỏa mãn , ở trong mắt An Ninh bộ mặt đó là vô cùng đang khinh, sau khi nhìn quanh bốn phía xác định là không có người, Lâm đại thiếu gia liền nghênh ngang đi tới cửa sau của Hầu phủ

Sau núi giả lại truyền thối vài âm thanh , sau đó một nữ tử liền xuất hiện trong tầm mắt của An Ninh, người đó quả nhiên là lục phu nhân Tuyết Nhi!

Bất quá về mặt lục phu nhân lại tràn đầy hận ý nhìn bóng dáng đã đi xa của Lâm đại thiếu gia, nhìn tình cảnh đó khiến An Ninh càng thêm tò mò , chờ đến khi xung quanh dđlqđ.com chỉ còn hai người các nàng, lúc lục phu nhân đang định đi thì đột nhiên nhìn thấy một nữ ử đứng cách đó không xa, người nọ chính là An Ninh!

"Người..." Lục phu nhân cả kinh, nhất thời hoảng loạn cả lên, ánh mắt lóe ra, không dám nhìn thẳng An Ninh, nàng không ngờ lại bị An Ninh phát hiện , nàng ấy sẽ làm gì đây? Nàng ấy sẽ đi nói với lão gia sao?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Chương 99.6

Lục phu nhân càng nghĩ càng sợ, nếu nàng ta đi nói cho lão gia biết thì kết của nàng chỉ có là bị điên tình, nàng tuy không sợ chết, nhưng...

"Tuyệt di nương, nơi này tuy rằng có ít người đến, nhưng dù sao cũng không an toàn." An Ninh liếc mi, giọng nói phát ra bình tĩnh như nước giống như dđlqđ.com chuyện nàng mới thấy vừa rồi là một chuyện bình thường mà thôi.

Lục phu nhân quỳ mạnh xuống đất, đầu gối đập xuống nàng đã phát ra âm thanh vang dội, "Nhị tiểu thư, xin người đừng nói cho lão gia biết, ít nhất.....hãy đợi thêm một thời gian nữa....."

Lục phu nhân cắn răng đập đầu thật mạnh trên nền đất khiến An Ninh giật mình ánh mắt có chút khác thường lóe qua, nàng liền cất giọng nói lạnh lùng "Tuyệt di nương yên tâm, An Ninh chưa nhìn thấy cái gì hết."

An Ninh hầu gia bị cho đeo nón xanh thì có quan hệ gì với nàng sao?

Lục phu nhân giật mình nhìn nàng, An Ninh là đang muốn nói với nàng là nàng ta sẽ không đi tố cáo nàng sao? Không biết vì sao, nàng đối với lời nói của An Ninh không hề có chút nghi ngờ nào, ở trong Hầu phủ này người duy nhất khiến nàng yêu thích chỉ có vị nhị tiểu thư này, ngày thường tuy rằng nàng ta đối với mọi người đều thần bí, lạnh lùng xa cách, nhưng chỉ có mình nàng ta mới khiến nàng cảm thấy an tâm.

Cẩn cẩn môi, lục phu nhân giống như hạ quyết tâm, lết đến trước mặt An Ninh, nắm lấy quần áo của nàng, "Nhị tiểu thư, xin người cứu ta!"

An Ninh nhú mày, cứu nàng ta?" Tuyệt di nương làm sao vậy? Có việc gì mà Tuyệt di nương cần người cứu?"

Nhớ tới vẻ mặt mang đầy hận ý mới vừa rồi trên mặt lục phu nhân, trong lòng An Ninh liền ần ần có dự đoán, nghĩ thầm: Lâm đại thiếu gia này thật đúng là ăn phải gan hùng mật báo ngay cả tiểu thiếp của dượng hân mà hân ta cũng dám chiếm đoạt

"Nhị tiểu thư..." Lục phu nhân giương mắt nhìn thẳng An Ninh, con người mở to, nói "Ta có bầu, nhưng đứa nhỏ này ... Cùng lão gia!"

Oanh một tiếng, tin tức này khiến An Ninh rất kinh ngạc, mà càng thêm kinh ngạc, khiếp sợ hơn khi thấy lục phu nhân đem chuyện này nói cho nàng biết!

An Ninh quan sát lục phu nhân một lúc sau đó cúi đầu trầm mặc nửa ngày rồi mới mở miệng nói, "Nơi này không phải nơi để nói chuyện, đi theo ta!"

Dứt lời, liền đi nhanh tới Thính Vũ hiên sau đó lục phu nhân cũng đứng dậy bước theo nàng. Bên trong phòng trong Thính Vũ hiên chỉ có An Ninh và lục phu nhân ngồi đối diện nhau, từ sau khi hai người bước vào phòng thì vẫn luôn im lặng khiến lục phu nhân rất bất an, tay vô thức vò nát vạt áo, sắc mặt dần trở nên tái nhợt giống như đang lo lắng cái gì đó

An Ninh nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, thản nhiên mở miệng, "Đứa nhỏ này là của Lâm đại thiếu gia?"

Nghĩ đến Lâm đại thiếu gia và những việc hân làm với nàng, bàn tay lục phu nhân nắm lại càng thêm dùng sức, ngay cả xương ngón tay cũng bị nắm đến trắng bệch, "Đúng!"

Chỉ một chữ "đúng" cũng có thể khiến người khác nhận ra hận ý của nàng đối với Lâm đại thiếu gia.

"Đại phu nhân biết không?" An Ninh liếc nhìn lục phu nhân một cái, xem thấu tất cả phản ứng của nàng, mâu trung là một mảnh thâm thúy, làm cho người ta thấy không rõ suy nghĩ của nàng.

"Biết!" Hận ý trong mắt lục phu nhân lúc này càng đậm giống như hận không thể đem đại phu nhân băm thây vạn đoạn.

An Ninh nhớ tới thời điểm mới gặp lục phu nhân, lúc đó trong mắt nàng ta vẫn còn rất trong sáng bây giờ nhìn lại trong lòng liền trôi lên một tia châm chọc xen lẫn vài phần thương tiếc, lúc này lục phu nhân giống như biến thành một người bình thường, cũng đứng bên trong tòa Hầu phủ này nếu lục phu nhân cứ tiếp tục đơn thuần thì chỉ có thể bị khi nhục.

"Đại phu nhân có thái độ như thế nào?" An Ninh chuyển khai tầm mắt, tiếp tục uống trà, thông minh như nàng chỉ cần nghĩ một chút là có thể đoán ra thái độ của đại phu nhân, Lâm đại thiếu là chất nhĩ của đại phu nhân, lại có liên quan đến Lâm gia, vô luận như thế nào đại phu nhân cũng sẽ không để Lâm gia chịu tội, như vậy, mặc dù bà biết nhưng chỉ có thể ngậm đồng ý.

"Đại phu nhân... Ta hận Lâm đại thiếu, càng hận đại phu nhân... Đêm đó..." Lục phu nhân không hề giữ lại bất cứ điều gì đối với An Ninh, đem tất cả mọi chuyện tình xảy ra đêm đó nói cho An Ninh nghe, nói đến vài chỗ đáng giận, giọng nói lục phu nhân còn trở nên điên cuồng.

An Ninh chỉ lặng lặng lắng nghe, đợi cho đến khi lục phu nhân nói xong, lại một lần nữa quỳ trước mặt nàng, "Nhị tiểu thư, cầu xin người giúp ta, với sức lực của mỗ dđlqđ.com mình ta căn bản là không thể đựng vào họ được, cái tên súc sinh đã cưỡng bức ta kia uy hiếp ta nếu ta không tiếp tục bói hân, hân sẽ đem chuyện của chúng ta nói cho lão gia biết, ta không thể không khuất phục dưới thân hân, mỗi một lần ta đều muốn giết hân, nhưng hân biết ta không nguyện ý nên vẫn phòng bị đối với ta, có một lần, hân biết được ta mang theo dao nhỏ bên người liền đem ta tra tấn thậm tệ hơn, hân không phải người... Hân là súc sinh, súc sinh!"

"Người muốn ta giúp người giết hân?" An Ninh liếc mi, cái tên Lâm đại thiếu kia có tâm với nàng, nàng đã sớm xem không vừa mắt hân, trong cái kinh thành này không biết đã có bao nhiêu cô gái đang hoàng bị hân hại, thật là quá tiện nghi cho hân rồi.

"Đúng vậy, nhị tiểu thư, trong Hầu phủ này ta thân cô thế đơn nên chỉ có nhị tiểu thư mới có thể giúp ta!" Lục phu nhân cầu xin, ánh mắt mang theo nhu cầu cầu xin

An Ninh kéo kéo khoe miệng, "Ta làm sao có thể giúp ngươi? Ngươi đừng quên, hân là đại thiếu gia của một gia tộc, mà ta và ngươi đều giống nhau, bắt quá cũng chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt thôi, ta như thế nào có thể giúp ngươi?"

Lục phu nhân gạt mình, tay trái gà không chặt? Nàng tuy rằng đối với An Ninh không hiểu nhiều lắm, nhưng nàng lại cảm thấy, An Ninh tuyệt đối không phải là một nữ tử tay trái gà không chặt, "Nhị tiểu thư, chỉ cần ngươi chịu giúp ta, Tuyệt Nhi nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân của nhị tiểu thư!"

Con ngươi An Ninh trở nên sắc bén, "Ngươi thật muốn giết hân?"

"Đúng vậy, ta nằm mơ cũng muốn giết hân!" Lục phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tốt lắm, ngươi đã muốn giết hân, ta cũng không phải không có cách." An Ninh liếc mi, tiếp tục uống trà.

"Thật sự? Biện pháp gì?" Trong lòng lục phu nhân vui vẻ, chỉ cần An Ninh chịu mở miệng hỗ trợ thì chắc chắn nàng sẽ đạt được ước nguyện.

"Nói cho hân biết ngươi mang thai đứa con của hân." An Ninh bình tĩnh nói vài chữ khiến sắc mặt lục phu nhân nhất thời trầm xuống.

"Không, ta không thể, ta hận không thể giết hân, hận không thể không có đứa nhỏ này, ta làm sao có thể nói cho hân biết ta mang thai?" Lục phu nhân cắn răng nói, nàng vẫn luôn che dấu chuyện nàng có bầu, chỉ nói cho mình An Ninh biết, ngoại trừ hai người bọn họ thì không có người thứ ba biết được, đứa nhỏ này vốn là không nên tồn tại, nếu bị lão gia biết thì nàng sẽ có kết cục thể nào?

"Nếu muốn giết hân thì ngươi phải nói cho hân biết, ngươi cũng biết đại thiếu gia Lâm gia tuy rằng đông thê thiếp nhưng tới bây giờ vẫn chưa có người nào mang thai con của hân, nếu như hân biết ngươi có mang cốt nhục của hân thì hân sẽ làm thế nào?" Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, kiếp trước cũng đã từng phát sinh chuyện này, Lâm đại thiếu đi mọi nơi chiếm thê thiếp của người ta nhưng không ngờ trong ddlq.com đó lại có một người mang thai cốt nhục của hân, lúc hân biết việc này liền không để ý người kia đã ó trượng phu đem nàng ta đoạt đi.

Lục phu nhân là thiếp của An Bình hầu gia, hân tuy rằng không đến mức mức trưng đảm(trực tiếp đối đầu), nhưng sẽ giám sát phòng bị đối với lục phu nhân, như vậy đến lúc đó, lục phu nhân muốn giết hân, cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!

Lục phu nhân cẩn thận nghĩ lại liền hiểu được huyền cơ bên trong, ánh mắt xẹt qua một tia kiên định, "Được, ngày mai ta sẽ tìm cơ hội nói cho hân biết."

Chỉ cần có một chút cơ hội, nàng đều sẽ không bỏ qua!

"Tuyệt di nương, ngươi cầm lấy vật này đi, xem như là lễ vật Ninh Nhi tặng cho ngươi, nên làm như thế nào, ngươi hân là hiểu được." An Ninh lấy một bình sứ ra, giao cho lục phu nhân.

Lục phu nhân tuy rằng không biết trong bình sứ kia là thứ gì, nhưng nàng tin tưởng, thứ này định có thể trợ giúp nàng giết tên súc sinh kia!

"Nhị tiểu thư, ngươi cứ gọi ta là Tuyệt nhi đi! Ta vốn không phải là người cao quý gì, danh hiệu lục phu nhân kia đối với ta mà nói chính là một cái châm chọc, một cái ác mộng thôi!" Koe1 miệng Tuyệt nhi lên một tia chua xót, nếu có thể lựa chọn, nàng tình nguyện làm nha đầu nghèo khổ, nhưng chính đại phu nhân đã một tay tạo nên ác mộng của nàng, mà nàng thì ngay cả cơ hội lựa chọn cũng không có!

An Ninh cười cười một tiếng, ôn nhu nói, "Tuyệt nhi, chúc ngươi thành công!"

Tầm mắt hai người đụng vào nhau, Tuyệt nhi kiên định gạt đầu, tràn ngập cảm kích đối với An Ninh, "Ta nhất định sẽ giết hân! Sau khi giết hân, Tuyệt nhi liền nói chuyện giữ lời, từ nay về sau sẽ nghe theo sai phái của nhị tiểu thư."

An Ninh gạt mình, nhưng lại cười không nói, nàng giúp Tuyệt nhi, ngoại trừ do thương tiếc còn có tính toán khác, Lâm đại thiếu là người của Lâm gia, mà Lâm gia là kẻ thù của Vân gia, chính là ngọn núi lớn sau lưng đại phu nhân, nàng chắc chắn phải đối phó với Lâm gia, mà hiện tại, nàng bắt quá là mượn cơ hội này để khai hóa trận chiến đầu tiên với Lâm gia thôi.

Lâm gia cùng An Bình hầu phủ đã đối xử như thế nào với Vân gia thì nàng sẽ đòi lại gấp trăm gấp ngàn lần như vậy!

Lâm đại thiếu, đó sẽ là người đầu tiên nàng lấy ra để khai đao!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Chương 100.1: giết tra nam đoạn tử tuyệt tôn

Editor: Pemichio

Sáng sớm hôm sau, tâm tình An Ninh vô cùng tốt, mấy ngày nay việc nàng thích nhất chính là sáng sớm đi dạo trong Hầu phủ một lát, nhất là khi tới gần

Cầm tú các, bởi vì sau mỗi ngày bên trong Cầm tú các lại rất là náo nhiệt.

Ngón tay thứ tám đã đúng hạn đưa tới Cầm tú các cứ mỗi lần nó tới thì lại có thể nghe thấy tiếng kêu điên cuồng thảm thiết của đại phu nhân đúng hạn truyền ra, trong lương đình, An Ninh thích ý ăn điểm tâm, đây là điểm tâm mới do sư phó ở Bát Trần các nghiên cứu chế tạo ra, hương thơm mê người, làm ngón tay người khác không thể không động.

Bốn bề vắng lặng, An Ninh cũng để Bích Châu cùng ngồi xuống, chủ tớ hai người giống như tỷ muội không có khoảng cách.

"Tiểu thư, đại phu nhân giống như điên rồi!" Bích Châu một bên nhét điểm tâm vào miệng, một bên mở miệng nói, từ khi biết tiểu thư là chủ nhân của Bát Trần các, nàng liền được ăn không ít thứ tốt, nhưng mặc dù là như vậy, nàng ăn hoài cũng không ngán, thứ của Bát Trần các luôn luôn đa dạng thì làm sao có thể ngán được ?

An Ninh nhú mày, Bích Châu không biết chuyện đại phu nhân liên tục nhận được ngón tay, càng không biết An Như Yên là do nàng bắt giữ, nha đầu Bích Châu này thật sự quá thiện lương nên không thể để cho nàng ấy thấy chuyện máu me được, nàng nghĩ nếu bây giờ nàng nói cho nàng ấy biết sở dĩ đại phu nhân điên cuồng như vậy là vì đã có tám ngón tay được đưa tới thì không biết nàng ấy còn có thể cảm thấy ngon miệng với số điểm tâm ấy hay không.

An Ninh cười cười, tự nhiên là thể làm cho Bích Châu cảm thấy khó chịu, "Chắc là vì đại tiểu thư mất tích lâu như vậy nhưng lại không hề có chút tin tức nào nên khiến cho đại phu nhân thương tâm quá độ."

Đây cũng là lời nói thật, đại phu nhân quả thật là thương tâm quá độ a!

Bích Châu vừa ăn điểm tâm vừa nhìn về phía Cầm Tú các, "Muội cảm thấy đại tiểu thư bị Ly vương điện hạ hù , thật đúng là xứng đáng!"

Vừa mới nói xong liền nhìn thấy lục phu nhân Tuyết nhi đi tới bên này, từ khi lục phu nhân bắt đầu cùng ngũ phu nhân quản lý chuyện lớn nhỏ trong phủ, lục phu nhân này liền triển lộ ra khí thế bên ngoài, bắt đầu có vài phần bộ dáng của chủ tử .

Nhìn thấy nàng đến, trong lòng Bích Châu cả kinh, ý thức được chính mình đang cùng chủ tử ngồi cùng một chỗ ăn điểm tâm liền đứng dậy đứng sang một bên, "Lục phu nhân."

Lục phu nhân tốt xấu gì cũng là chủ tử, hơn nữa nơi này không phải trong Thính Vũ hiền, nếu hành động lúc này của nàng bị người khác nhìn thấy rồi truyền ra thì chắc chắn sẽ kiếm thêm phiền toái cho tiểu thư như vậy làm sao Bích Châu có thể không đề ý?

Lục phu nhân lại chỉ cười nhợt nhạt, thẳng đến khi tới bên cạnh Bích Châu mới lời kéo nàng ngồi lại vị trí lúc này một lần nữa, An Ninh nhìn hành động của lục phu nhân chỉ cười không nói nhưng Bích Châu lại giật mình sợ hãi, "Lục phu nhân... Đây..."

"Bích Châu cô nương làm gì như người xa lạ vậy, đây là muốn khách khí với Tuyết Nhi sao?" Lục phu nhân cười ôn hòa làm cho người ta cảm thấy rất thân thiện, nói thật trong nội tâm nàng là thập phần hâm mộ Bích Châu, các nàng đều là những người xuất thân nghèo khổ, nhưng cảnh ngộ lại khác nhau chính mình bị đại phu nhân kéo trong Hầu phủ như địa ngục này nhưng cũng ở trong Hầu phủ mà Bích Châu lại có thể gặp được một chủ tử như nhị tiểu thư, ở trong mắt người khác các nàng là quan hệ chủ tớ, nhưng mỗi lần nàng tới Thính Vũ hiền đều cảm giác hai người chủ tớ này có tình cảm như tỷ muội vậy.

Nếu có thể lựa chọn, nàng tình nguyện giống như Bích Châu, gặp được một chủ tử tốt, cả đời làm nha hoàn hầu hạ cũng không nguyện mang danh hiệu lục phu nhân này khiến cả linh hồn và thể xác chịu dày vò.

"Tuyết đi nương ngồi xuống cùng nhau nếm thử đi." An Ninh dịu dàng mở miệng nói, lục phu nhân chủ động quan hệ tốt, nàng xem ở trong mắt, từ tối hôm qua lục phu nhân mở rộng tâm lòng với nàng, sau khi nàng ấy (TN) nói chuyện với nàng (AN) xong liền khiến nàng có ấn tượng tốt hơn với lục phu nhân, nếu có thể làm bằng hữu cũng rất tốt .

Trong lòng lục phu nhân vui vẻ, lời mời của An Ninh không thể nghi ngờ khiến nàng cảm thấy thụ sủng nhược kinh(được sủng ái mà kinh sợ), nhưng khi nghĩ đến việc mình phải làm ngày hôm nay, lục phu nhân cũng cười cười, ôn nhu cự tuyệt, "Không cần, nhị tiểu thư, ta còn có một số việc muốn ra phủ làm, ngũ tỷ công đạo bảo ta đi mua vài thứ, sợ là không thể trì hoãn tiếp."

Lời nói của lục phu nhân tuy thế nhưng ánh mắt kia của nàng đã nói cho An Ninh biết mục đích chân chính ra phủ của nàng, nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm qua, trong lòng An Ninh liền hiểu rõ, "Tuyết đi nương cẩn thận một chút."

"Được, đa tạ nhị tiểu thư đã quan tâm, Tuyết nhi tự nhiên sẽ cẩn thận." Lục phu nhân nhìn về phía An Ninh, trong mắt có một tia cảm kích, từ ngày bước vào Hầu phủ này, đây là lần đầu tiên nàng được người khác quan tâm a! Lúc này, trong lòng nàng càng thêm hâm mộ đối với Bích Châu hơn, nhìn thấy điểm tâm trên bàn, trong mắt lục phu nhân xuất hiện một chút cảm giác thích thú, cắn cắn môi, rốt cục vẫn mở miệng nói, "Nhị tiểu thư có thể lưu lại một ít được không, chờ đến khi ta trở lại sẽ nếm thử?"

Trên thực tế, ý muốn của nàng không phải là điểm tâm này, mà là cảm giác thân thiết kia.

An Ninh tự nhiên là sáng tỏ, "Đương nhiên là có thể, chỗ điểm tâm ấy ta sẽ mang về Thính Vũ hiền, sau khi Tuyết đi nương trở về chỉ cần đến Thính Vũ hiền của ta là được."

"Như thế liền cảm ơn nhị tiểu thư !" Lục phu nhân gật gật đầu, lập tức xoay người đi ra khỏi lương đình, lúc xoay người kia gương mặt vốn dĩ còn ôn hòa trong nháy mắt liền thay thế bằng một mảnh lạnh như băng, sáng sớm hôm nay nàng đã vụng trộm đưa tin vật tới Lâm phủ, nói vậy người nọ chắc là đang

chờ nàng đi!

Tay sờ sờ bụng, ánh mắt lục phu nhân trở nên lạnh lẽo, bước chân càng trở nên kiên định...

Kinh thành, bên trong một biệt viện, lục phu nhân đi vào, bốn bề vắng lặng, đây là một biệt viện của Lâm đại thiếu gia ở kinh thành, nàng từng được hắc đưa đến một lần, đến ngoài cửa phòng, lục phu nhân nhìn cửa trong mắt xẹt qua một tia chán ghét nồng đậm, hít một hơi thật sâu rồi nâng tay đẩy cửa phòng ra, cửa phòng bị đẩy ra khiến cho nam nhân trong phòng lập tức phát hiện sau đó liền bước tới ôm lấy lục phu nhân rồi hôn lên mặt nàng.

Lục phu nhân áp chế chán ghét trong lòng, mặc cho thân thể mềm mại của nàng bị hai cánh tay ôm lấy nàng vẫn giữ bình tĩnh tính toán kế hoạch của nàng.

"Biểu ca, ta tưởng là ai làm cho biểu ca vội vàng như vậy, nguyên lai là một giai nhân như thế, phải làm, phải làm a!" Thanh âm của một nam nhân vang lên nhất thời làm cho thân thể lục phu nhân cứng lại, nghe tiếng nhìn qua thế nhưng lại ngoài ý muốn thấy một nam nhân khác cũng ở trong phòng, ánh mắt hắc nhìn nàng cũng vô cùng quý dị.

"Hắc... Làm sao có thể có người khác ở đây?" Trong lòng lục phu nhân sinh ra một tia bất an, nàng chỉ hận Lâm đại thiếu nhưng lại không đoán trước được hắc lại mang người khác đến.

Lúc này Lâm đại thiếu gia mới đình chỉ việc hắc đang làm nhưng tay vẫn như cũ không rời khỏi thân thể của nàng, ngược lại còn vói vào bên trong quần áo của nàng, lục phu nhân tự nhiên là không muốn bị đối xử như vậy ở trước mặt người khác, trong lòng cực kỳ quần bách, định đẩy thân thể Lâm đại thiếu ra nhưng hắc lại không động đẩy tí nào, vẫn ở trong quần áo của nàng tàn sát bừa bãi như trước.

Lâm đại thiếu nhủ mảy, "Thế nào? Biểu đệ, cam đoan hôm nay ngươi đến sẽ không thất vọng mà về, Tuyệt nhi khiến cho người khác có cảm giác mất hồn đến cực điểm a! Bảo đảm ngươi sẽ vừa lòng!"

Người này đúng là người đi theo Lưu phu nhân đến kinh thành- Lưu nhị công tử, mấy ngày nay Lưu nhị công tử đều ở Lâm phủ, hai người này đều vô cùng ham mê nữ sắc, đến đây kinh thành lâu như vậy, hắc vẫn chưa thân cận được với bất cứ nữ nhân nào, hôm nay vốn là muốn lôi kéo Lâm đại thiếu gia cùng đi Nhật Xuân uyển tìm hai cô nương hầu hạ, ai ngờ Lâm đại thiếu đột nhiên nhận được một phong thư liền bí hiểm nói với hắc rằng muốn dẫn hắc tới nếm thử tư vị của một tiểu thê tử, hắc cũng không có từ chối, liền đi theo đến đây, vốn không ôm cái hy vọng gì nhưng từ sau khi nhìn thấy nữ tử tên Tuyệt nhi này tiến vào, trong lòng hắc nhất thời cảm thấy chuyến đi này là đáng giá, nữ tử này quả nhiên là hợp ý hắc a!

"Đa tạ biểu ca bỏ những thứ yêu thích!" Lưu nhị công tử nhìn Tuyệt nhi bằng ánh mắt trắng trợn hơn, giống như muốn dùng ánh mắt để lột bỏ từng mảnh áo trên người nàng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, Lưu nhị công tử nhíu nhíu mày, "Không biết vị Tuyệt nhi cô nương là thê tử nhà ai?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Chương 100.2

Lúc trước, Lâm đại thiếu gia đã từng nói sơ qua thân thể của nàng nên hắc vẫn nhớ rõ.

Lâm đại thiếu gia cười cao thâm, "Tiểu thiếp của An Bình hầu gia, thế nào? Sáng mắt người chưa?"

Lưu nhị công tử vừa nghe thấy vậy trong mắt liền hiện lên một chút kinh ngạc, tiểu thiếp của An Bình hầu gia? Tin này không thể nghi ngờ là một kích thích tới Lưu nhị công tử, nếu nói là tiểu thiếp của gia đình người nào cũng có thể ddlqd.com nhưng An Bình hầu gia lại là ai?

Tốt xấu gì cũng là người đứng đầu của một trong tứ đại thế gia, không chỉ có như thế, quan hệ giữa bọn họ với người của An Bình hầu phủ... An Bình hầu gia là dượng của Lâm đại thiếu gia và Lưu nhị công tử nha!

Cái này so với dung mạo lòng người của Tuyệt nhi càng thêm kích thích dục vọng của bọn họ hơn, giờ phút này, nghĩ tới đây ánh mắt Lưu nhị công tử nhìn Tuyệt nhi càng thêm âm trầm (Pe: 2 tháng này đúng là biến thái cấp độ cao! -.-||)

Sắc mặt lục phu nhân sớm đã tái nhợt như tờ giấy, Lưu nhị công tử nhìn ánh mắt của nàng cũng không hề che dấu dục vọng trắng trợn của mình, trong lòng ddlqd.com nàng liền trôi lên một tia chán ghét, nghe cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người bọn hắc, nàng ân ân hiểu được ý đồ của hai người này.

Hay cho một cái Lâm đại thiếu a! Thật đúng là một tên không bằng súc sinh, nàng muốn đem bản thân mặc cho bọn họ nắm lấy sao?

Cổ tay áo để hạ thủ theo bản năng gắt gao nắm thành quyền, lục phu nhân cực lực ấn nhẫn, "Lâm thiếu gia, hôm nay Tuyệt nhi còn có việc, trước cáo lui."

Nàng hôm nay là vì giết Lâm đại thiếu mà đến, nếu chỉ mình Lâm đại thiếu đến thì nàng còn có thể tự mình ứng phó nhưng bây giờ lại lôi ra thêm một người nên nàng không hoàn toàn nắm chắc sẽ thành công

"Ồi chào, làm gì lại vội vã đi như vậy? Tuyệt nhi nói đi là đi sao? Có chuyện gì so với hầu hạ hai người chúng ta quan trọng hơn?" Về mặt Lưu nhị công tử đảm tã, đi đến bên cạnh nàng, ngả gối nâng cằm của nàng lên, lại cúi người tới gần Lục phu nhân.

Lục phu nhân muốn tránh đi, nhưng thất lưng của nàng lại bị Lâm đại thiếu gia chặt chẽ giam cầm, căn bản không thể nào nhúc nhích, nhìn gương mặt phóng đại kia và đôi môi làm cho người ta chán ghét đang hạ xuống, Tuyệt nhi liền né sang một bên khiến cho nụ hôn đáng lẽ phải rơi xuống môi của nàng vệt lệch rơi sang một bên mặt.

Lưu nhị công tử từ từ nhiên là tức giận, bàn tay đang nắm cằm của nàng liền chuyển sang gương mặt của nàng, bức nàng đem mặt quay lại, "Như thế nào? Ta không bằng An Bình hầu gia của ngươi sao? Không bằng Lâm đại thiếu gia của ngươi? Bản công tử để ý ddlqd.comngươi là vinh hạnh của ngươi, ngươi cũng không đi hỏi thăm biệt danh của Lưu nhị công tử ta ở Vệ thành!"

Nếu nhắc tới Lưu nhị công tử ở Vệ thành thì cũng giống như nhắc tới vương gia ở kinh thành.

"Phi..." Trong lòng lục phu nhân tràn đầy chán ghét, hận ý càng thêm dày đặc hơn, nàng rơi vào An Bình hầu phủ, bị đại phu nhân buộc phải hầu hạ An Bình hầu gia, lại bị tên súc sinh Lâm đại thiếu gia này chiếm thân mình, uy hiếp nàng phải cùng hắn cầu tử, nay nam nhân này cũng đối chính mình tâm hoài bất quỷ, nàng làm sao có thể không hận?

Lưu nhị công tử nhú nhú mày, sau đó liền quăng một cái tát xuống mặt nàng, lực đập mạnh đến mức khiến lục phu nhân té xuống, may nhờ giữ được cái bàn mới không ngã xuống đất.

"Không... Buông... Súc sinh, ngươi buông..." Lục phu nhân giãy dụa, dư quang nhìn thấy Lâm đại thiếu đang đứng ở một bên ôm ngực xem kịch vui, con ngươi căng thẳng, "Lâm thiếu gia, cứu ta..."

Lâm đại thiếu gia từ nhiên là sẽ không để ý tới lục phu nhân, hôm nay hắn mang Lưu nhị công tử đến chính là muốn hắn ta cũng thương thức Tuyệt nhi với hắn, hắn tuy rằng đã chiếm lấy Tuyệt nhi nhưng đối với nàng lại không có bao nhiêu thương tiếc, ở trong mắt hắn nàng bất quá chỉ giống như là một thị thiếp trong phủ của hắn thôi, thế nào cũng có một ngày chán, lúc đó hắn liền đem vứt bỏ.

"Tuyệt nhi, hầu hạ biểu đệ ta thì có gì không tốt? Phản kháng như vậy thì có tác dụng gì?" Lâm đại thiếu gia hừ nhẹ ra tiếng, thấy Tuyệt nhi vẫn tiếp tục giãy dụa, liền tiến lên giúp đỡ Lưu nhị công tử ngăn chặn nàng.

Bây giờ lục phu nhân mới kiến thức được nam nhân này có bao nhiêu vô tình, cắn răng một cái, giống như phải bắt chấp bất cứ giá nào, lớn tiếng nói, "Các ngươi không thể như vậy đối ta, ta mang thai con của ngươi..."

Lời này vừa ra, bàn tay đang đè nặng nàng của Lâm đại thiếu liền buông lỏng ra, lập tức quay lại đẩy Lưu nhị công tử đang ở trên người nàng ra, Lưu nhị công tử bị đẩy, dục vọng mới vừa tăng lúc này liền giảm xuống, nhìn Lâm đại thiếu với vẻ mặt tức giận, "Biểu ca, ngươi làm cái gì vậy?"

Lời chất vấn của Lưu nhị công tử căn bản không khiến Lâm đại thiếu chú ý tới, hiện tại việc hắn chú ý tới chính là lời nói lúc này của Tuyệt nhi, hắn kích động nắm hai vai của lục phu nhân, "Ngươi nói cái gì? Ngươi mới vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

Ánh mắt vội vàng của hắn từ trước tới giờ lục phu nhân chưa từng thấy qua, lục phu nhân cắn môi, ủy khuất khóc lớn, "Tuyệt nhi... Tuyệt nhi mang thai con của Lâm thiếu gia!"

"Thật sự? Ngươi nói đều là sự thật sao?" Ánh mắt Lâm đại thiếu gia sáng lên, hưng phấn đến mức không có bất cứ từ ngữ nào có thể diễn tả được, "Đứa nhỏ... Ha ha... Đứa nhỏ..."

Lục phu nhân nhìn hắn hưng phấn, nghĩ đến lời nói tới qua An Ninh nói với nàng, liềm liềm mi, xem ra Lâm đại thiếu này quả nhiên là để ý cốt nhục của hắn!

Lâm đại thiếu làm sao có thể không để ý? Phải biết rằng hắn nhiều thế thiếp như vậy nhưng lại không có một ai mang thai, chủ nhân Lâm gia Lâm Thanh đã từng nói nếu hắn có con nối dòng liền đem mọi sản nghiệp trong phủ giao cho hắn quản lý, đứa con nối dòng này đối với hắn mà nói chính là một cái vương bài, nay vương bài này rốt cuộc cũng đã tới tay, hắn đương nhiên hưng phấn.

Chính là... Đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt Lâm đại thiếu gia phút chốc trầm xuống dưới, "Ngươi như thế nào biết được đứa nhỏ này là của bản thiếu gia? Kia An Bình hầu gia..."

"Lâm thiếu gia... Tuyệt nhi... Ngươi không tin Tuyệt nhi?" Lục phu nhân điềm điềm đáng yêu nhìn hắn, vẻ mặt bị thương cùng bị thương, "Từ sau đêm đó, Tuyệt nhiddqd.com liền chỉ có một người nam nhân là Lâm thiếu gia..."

"Ngươi là nói... lão thất phu An Bình hầu gia kia không có chạm qua ngươi?" Lâm đại thiếu gia giật mình nói, nội tâm có cái gì đó nháy mắt nổ tung.

Lục phu nhân gật đầu, "Tuyệt nhi là người của Lâm thiếu gia."

Trong lòng Lâm đại thiếu vui vẻ, lại kích động đỡ Tuyệt nhi đang nằm trên bàn dậy, động tác thập phần thật cẩn thận, giống như sợ hãi nếu đụng vào sẽ khiến nàng vỡ nát, lại làm cho nàng ngồi ở trên đùi mình, cẩn thận che chở, thân thủ lau khô nước mắt trên mặt nàng, ôn nhu ní non, "Vì sao không sớm nói cho ta biết? Mới vừa rồi..."

Lâm đại thiếu giờ phút này lại có chút nghĩ mà sợ, nếu mới vừa rồi thật sự để cho Tuyệt nhi hầu hạ hai người bọn họ, như vậy một người đang mang thai như nàng làm sao có thể chịu nổi? Nếu là thai nhi trong bụng có cái không hay xảy ra, như vậy vương bài này của hắn liền xem như không có!

Lục phu nhân cố ý tựa vào trong lòng Lâm đại thiếu, "Hôm nay Tuyết nhi hẹn Lâm thiếu gia đến là muốn nói cho thiếu gia biết, nhưng là..."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Chương 100.3

Lục phu nhân cố ý tựa vào trong lòng Lâm đại thiếu, "Hôm nay Tuyết nhi hẹn Lâm thiếu gia đến là muốn nói cho thiếu gia biết, nhưng là..."

Nghĩ đến tình hình mới vừa rồi, thân thể lục phu nhân lại kịch liệt run run, nhìn không ra là tự nhiên hay là do cố ý, nhưng không ai phát hiện dưới đôi mắt đầm đìa nước kia lại là một mảnh lạnh băng.

Lục phu nhân như vậy càng khiến Lâm đại thiếu gia thương tiếc hơn, khiến hắn từ lúc bắt đầu đem nữ nhân trở thành đối tượng để đùa bỡn lại có chút tự trách với hành vi mới vừa rồi của bản thân, vỗ nhẹ lưng của nàng, ôn nhu trấn an, "Tốt lắm, không có việc gì, đã không có việc gì rồi."

"Hừ, này tính là cái gì?" Lưu nhị công tử hiển nhiên là không hài lòng với tình huống lúc này, lạnh giọng quát.

Lâm đại thiếu gia nhíu mày, "Biểu đệ, việc hôm nay cho biểu ca xin lỗi người, ngày khác biểu ca nhất định sẽ tìm vài cô nương xinh đẹp, hướng người bồi tội."

"Nếu biểu đệ ta đã quyết là Tuyết nhi cô nương này thì sao?" Mâu quang Lưu nhị công tử vi tiếm, Lâm đại thiếu gia càng bảo hộ nàng ta thì dục vọng chiếm lấy Tuyết nhi của hắn càng thêm mãnh liệt.

"Biểu đệ, nàng không được! Nàng nay đã hoai cốt nhục của ta, nói cái gì cũng không thể hầu hạ người." Lâm đại thiếu kiên định từ chối, hắn cũng không thể làm cho đứa nhỏ trong bụng nàng có chút sai lầm nào.

Lục phu nhân lạnh lùng tựa vào trong lòng Lâm đại thiếu gia, thân thể vẫn run run như trước, nhưng tay cũng nắm thật chặt Lâm đại thiếu, nay nàng đã nắm giữ tử huyệt của Lâm đại thiếu, quả nhiên giống như lời nói của An Ninh!

Lâm đại thiếu kiên quyết, làm cho Lưu nhị công tử nhíu mày, hai người giằng co hồi lâu, rốt cuộc Lưu nhị công tử cũng hừ lạnh một tiếng, vung ống tay áo, trừng mắt nhìn Lâm đại thiếu gia cùng Tuyết nhi liếc mắt một cái, bước ra khỏi phòng.

Trong phòng, chỉ còn lại có Lâm đại thiếu gia cùng lục phu nhân, lục phu nhân từ trong lòng hắn trào ra, "Lâm thiếu gia, mới vừa rồi chứ không phải là đắc tội vị công tử kia chứ, như vậy phải làm thế nào cho phải?"

"Người yên tâm, ngày khác ta sẽ tìm hắn bồi tội." Dù là Lâm đại thiếu, giờ phút này cũng phát ra ôn nhu, bàn tay hướng tới bụng của lục phu nhân xoa xoa, nghĩ đến đây chính là đứa nhỏ của hắn, hắn liền vui vô cùng, lần này, hắn rốt cục có thể có quang minh chính đại bảo vệ thân thể sản nghiệp giao cho hắn quản lý.

Lâm phủ không chỉ có một thiếu gia như hắn, Lâm đại thiếu là trưởng tử con vợ cả, nhưng xưa nay lại thường xuyên chọc Lâm lão gia không vui, chỉ thứ hai của Lâm gia cũng có một thiếu gia, Lâm gia nhị thiếu gia lại tương phản với vị đại thiếu gia này, hắn ta làm người khiêm tốn, giúp mọi người làm điều tốt, lại cực thông minh, mấy năm nay đều đi theo Lâm lão gia bốn ba trong các sản nghiệp của Lâm gia, được Lâm lão gia yêu thương, nếu không phải Uyển quý phi trong cung là tỷ tỷ của đại thiếu gia, Lâm lão gia lại xem mặt mũi của Uyển quý phi mới không đem sản nghiệp giao cho Lâm nhị thiếu gia kia.

Lâm đại thiếu gia có Uyển quý phi bảo hộ nhưng không có nghĩa là nhị thiếu gia không có tâm tranh đoạt sản nghiệp trong phủ, mấy năm nay, Lâm gia nhị thiếu có nhiều động tác liên tiếp, Lâm đại thiếu đã sớm phòng bị hắn, nhưng tiếc rằng hắn không giỏi về kinh thương lại không có đạo đức, chơi bồi lâu lòng, nên chỉ có thể trông mắt nhìn nhị đệ lấy lòng cha hắn.

May mà phụ thân đã từng đáp ứng hắn, chỉ cần hắn có con nối dòng liền đem sản nghiệp Lâm gia chậm rãi giao cho hắn, để cho Lâm gia nhị công tử đến hiệp trợ hắn.

"Người cứ cố gắng chăm sóc cho tốt đến khi sinh hạ hắn, đợi sau khi người sinh hạ hắn rồi, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem người ra khỏi Hầu phủ, quang minh chính đại làm phu nhân Lâm gia ta" Lâm đại thiếu gia đồng ý nói, hôm nay đúng chiếm được một bảo bối a!

Lục phu nhân mâu quang vi tiếm, quang minh chính đại làm phu nhân Lâm gia? Nàng chưa bao giờ để ý danh phận phú quý, nàng hận hắn đến không kịp thì làm sao có thể làm phu nhân của hắn? Lòng muốn giết hắn của nàng rất kiên định nhưng vẫn cần thêm chút thời gian, sát ý trong mắt lục phu nhân chợt lóe qua, sau đó lại trung ra bộ mặt mềm mại, "Lâm đại thiếu gia, Tuyết nhi hầu hạ người được không?"

Lâm đại thiếu đang ôm nàng liền giật mình, khóe miệng gợi lên một chút tà ác, giai nhân yêu thương nhưng nhỏ, hắn làm sao có cự tuyệt?

Đứng dậy, đem lục phu nhân ôm lấy, lục phu nhân kinh hô một tiếng, hai tay quàng qua cổ của Lâm đại thiếu, thẹn thùng quàng cho hắn một cái mị nhãn,

bộ dáng kia muốn bao nhiêu mê người liền có bấy nhiêu, Lâm đại thiếu lại là một người yêu thích nữ sắc, tự nhiên là không thể cầm giữ được, tâm thần lập tức liền nhộn nhào, cẳng tăng nhanh bước chân, khẩn cấp ôm lục phu nhân lên giường, lúc này hắn thầm nghĩ muốn phát thủ tính ở trên người Tuyết nhi nhưng lại không nghĩ đến vận mệnh đang chờ đợi hắn là cái gì...

Trên giường, hai thân thể quấn quýt lấy nhau, lúc này Lâm đại thiếu đã không còn dè dặt đối với thân thể của nàng, lục phu nhân biết đưa nhỏ trong bụng nàng đã khiến Lâm đại thiếu không còn tâm phòng bị, nhìn nam nhân đang ở phía trên nàng, cái đầu kia đang vùi ở trước ngực nàng tàn sát bừa bãi, lục phu nhân dịu ngoan một cách bất ngờ, nhìn đỉnh giường, ánh mắt lạnh như băng càng phát ra nồng đậm, khóe miệng cũng gợi lên một độ cong quý dị.

Đột nhiên, nam nhân trên người bất động, thân thể lại vô lực ngã vào trên người của nàng, ánh mắt sắc bén của lục phu nhân nhũn lại, nhìn tình cảnh này liền hiểu được thuốc đã có tác dụng.

"Ta... Ta vì sao không còn khí lực?" Mới vừa rồi còn hăm trong tình dục bây giờ Lâm đại thiếu mới cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhất thời cảnh giác lên, muốn đứng dậy nhưng lại lực bất tòng tâm, trong đầu rất nhanh chuyển động, trong lòng ẩn có một tia bất an.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Chương 100.4

Lục phu nhân dùng sức đẩy nam nhân trên người ra, mặc cho hắn lăn ở trên giường, sau đó đứng liền dậy, lộ ra hai phiến da thịt trắng nõn trơn mềm ở trước ngực, cứ đứng ở trước giường như vậy dùng đôi mắt lạnh nhìn xuống nam nhân.

"Người... Người làm cái gì? Người đối với ta... Làm... Làm cái gì?" Lâm đại thiếu muốn rống to với lục phu nhân, nhưng âm thanh phát ra lại không chứa một chút khí lực nào, có thể nói xong đầy đủ một câu cũng đã là chuyện rất khó rồi, khí thế kia càng không thể khiến người ta sợ hãi.

Ánh mắt lạnh lùng của lục phu nhân càng khiến hắn thêm khẳng định suy đoán của mình, chính nữ nhân này là nguyên nhân khiến hắn không có khí lực như thế này.

Bàn tay lục phu nhân phất qua hai phiến trắng nõn trên ngực, "Lâm đại thiếu gia, người không phải thích thân thể của Tuyết nhi sao? Người cũng biết, thân thể của Tuyết nhi cũng không phải dễ dàng chạm vào, chắc người đoán không được đi, trên cơ thể của Tuyết nhi là có độc!"

Đêm qua, An Ninh cho nàng một cái bình sứ, tuy rằng chưa nói nó có tác dụng gì nhưng nàng lại rất tin tưởng câu nói kia của An Ninh, cho nên cố ý y theo thói quen ở trên giường của Lâm đại thiếu gia, nàng không chút do dự đem thuốc kia quét ở trên ngực mình, hắn quả nhiên là trúng kế!

"Người..." Lâm đại thiếu hung hăng trừng mắt lục phu nhân, "Người mới vừa rồi là gạt ta?"

"Lừa người? Người là muốn nói chuyện ta có mang sao?" Lục phu nhân lấy lại quần áo mặc lên trên người, thần sắc trong lúc đó lại lộ ra một cổ chết chóc, nay Lâm đại thiếu đã có bộ dáng như vậy, đôi nàng mà nói là không còn chút uy hiếp nào, hiểu được ý tứ của Lâm đại thiếu, lục phu nhân thân nhiên mở miệng, "Không, ta không có lừa người, đều là thật sự, ta quả thật là có mang bầu?"

"Không phải là của ta sao? Là của lão thất phu An Bình hầu gia kia sao?" Lâm đại thiếu lại mở miệng, chỉ có đáp án như vậy mới hợp lý.

Nhưng hắn lại không dự đoán được lục phu nhân lắc lắc đầu, phủ định phán đoán của hắn, "Không, là của người! Là cốt nhục của người!"

Nói đến đây, lục phu nhân mới vừa rồi còn thân nhiên bây giờ lại thêm một tia ác liệt, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi học ra hai chữ "Cốt nhục".

"Kia vì sao..." Ánh mắt Lâm đại thiếu có một tia khó hiểu, hắn mới vừa rồi đã hứa hẹn với nàng chỉ cần nàng sinh đứa nhỏ, hắn liền nghĩ biện pháp đưa nàng ra khỏi Hầu phủ làm phu nhân của hắn, nhưng vì sao...

"Vì sao? Ha ha..." Lục phu nhân đánh gãy lời nói của hắn, lớn tiếng cười, móc từ trên đùi ra một thanh chủy thủ, ánh sáng bạc chói lọi chỉ vào Lâm đại thiếu, "Người nói ta là vì sao? Chẳng lẽ người đã quên tối hôm đó người đã chiếm đoạt ta như thế nào ư? Người đã mấy ngày nay người đã bức hiếp (cưỡng bức+ức hiếp) ta như thế nào sao? Vì sao? Ta hiện tại liền nói cho người biết vì sao, bởi vì ta hận người, hận người, hận không thể giết người!"

Lục phu nhân nháy mắt trở nên kích động, càng nói, chủy thủ trong tay càng vùng lên, rạch ở trên người Lâm đại thiếu vài vết thương.

"A... Người điên rồi... A..." Thân thể Lâm đại thiếu vô lực nên chỉ có thể nằm ở trên giường không thể né tránh được, nguyên lai sự dịu dàng mới vừa rồi của nữ nhân này là giả vờ sao? Nàng là muốn mình mê đắm thiếu phòng bị à!

Hắn vẫn biết nữ nhân này không cam lòng bị hắn hiếp bức, mỗi lần hai người gặp gỡ, hắn đều nghiêm túc phòng bị, lúc trước khi hoan ái nhất định phải đem tất cả quần áo trên người nàng cởi ra để tránh nàng mang theo vũ khí gì đã thương người nhưng lúc này lại khiến nàng chui lỗ trống.

Hắn tưởng, nếu nàng đã mang thai cốt nhục của hắn thì sẽ không làm gì bất lợi với hắn, nhưng hắn thật không ngờ, nữ nhân này nhưng lại...

"Điên rồi? Ta là điên rồi, ta thật là điên rồi, cũng là do bị ngươi cùng đại phu nhân bức điên !" Ánh mắt lục phu nhân trở nên sắc bén, nghĩ đến bụng bầu của mình, nổi oán hận càng thêm đậm đặc, giọng cao chũy thủ trong tay lên, hung hăng đâm vào trên đùi Lâm đại thiếu.

"A..." Lâm đại thiếu gia tuy rằng thân thể vô lực, nhưng vẫn cảm giác được mọi chuyện xung quanh, cái đau đớn này lại ào ạt đánh úp lại khiến trên mặt hắn cũng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

"Ngươi cũng biết đau sao?" Lục phu nhân hừ lạnh một tiếng, lúc này lại đâm đến cánh tay

của hắn, máu tươi phun ra hắt lên trên giường, cũng vẩy lên trên quần áo của nàng nhưng nàng lại không chút nào bận tâm, cũng không chút sợ hãi, giờ phút này nàng chỉ muốn báo thù, thậm chí làm cái tên đã chiếm lấy thân thể nàng phải trả giá đắt với những hành vi của hắn.

"A... Tuyệt nhỉ, ngươi thả ta ra, ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi thả ta, ngươi có yêu cầu gì ta đều đáp ứng ngươi... Ta cho ngươi làm chính thể của ta, như thế nào?" Lâm đại thiếu đã đau đến mức không thể chịu nổi, sự điên cuồng của Tuyệt nhi khiến hắn thấy được, nếu không ngăn cản nàng thì kết quả là mạng của hắn sẽ không thể giữ được, hắn đưa ra điều kiện, hắn tin tưởng, với thân phận đại thiếu phu nhân của Lâm gia đại nhất định sẽ là dự hoặc không nhỏ đối với nàng.

Tuyệt nhi rút ra chủy thủ đang cắm ở trên da thịt của hắn, không còn sự điên cuồng như vừa rồi, khóe miệng ngược lại gợi lên một chút ý cười, "Thật sự?"

"Đúng... Thật sự, ta cho ngươi làm đại thiếu phu nhân của Lâm gia, tương lai làm chủ mẫu Lâm gia." Lâm đại thiếu gia nghĩ rằng chính mình đã thành công, trong lòng trời lên một tia hy vọng, nhưng một giây sau tia hy vọng kia liền biến mất trong nháy mắt.

Chỉ thấy ánh mắt Tuyệt nhi bắn ra một tia ác liệt, thập phần khinh thường cười một tiếng, "Ngươi có biết ta muốn nhất là cái gì không?"

"Cái gì? Chỉ cần ngươi muốn, ta đều đã thỏa mãn ngươi." Lâm đại thiếu vội vàng nói.

"Ta muốn nhất chính là khiến ngươi chết, cho nên... Ngươi đi chết đi!" Lục phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi quát, sau đó tiến lên xốc lên cầm bảo của hắn, lạnh lùng liếc nhìn xuống khổ hạ, trong lòng rùng mình, không chút do dự huy đao đến...

Cùng với một tiếng hô đau thê thảm, vận mệnh tử bị lưu loát cắt đi, máu tươi phun ra như suối.

Đau đớn kịch liệt truyền khắp toàn thân Lâm đại thiếu gia, nhưng cũng không đau đến ngất xỉu, giờ phút này, hắn thật hy vọng chính mình đau đến hôn mê bất tỉnh, cũng không muốn đối mặt với hiện thực thảm thiết này, từ trong đau đớn hồi phục lại tinh thần, sau đó hắn mới ý thức được cái gì, "Ngươi... Ngươi..."

Tuyệt nhi thế nhưng... Thế nhưng... Cắt mạng rồi của hắn! Sắc mặt Lâm đại thiếu gia trắng bệch vô cùng, hắn nay ngay cả con nôi dòng đều không có, không có vận mệnh tử, hắn đoạn tử tuyệt tôn rồi ư?

"Hừ! Hủy đi tai họa này xem ngươi làm sao có thể đi làm hại người khác!" Lục phu nhân nhìn bộ dáng vừa thông khổ vừa đau buồn của Lâm đại thiếu, trong lòng liền cảm thấy vui sướng, nàng đã sớm muốn làm như vậy, tai họa như vậy nên làm cho hắn biến thành thái giám!

"Ngươi... Tuyệt... Tuyệt nhi, con tiện nhân này... Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Lâm đại thiếu cắn chặt hàm răng, nếu ánh mắt có thể giết người thì Tuyệt nhi không biết đã chết biết bao nhiêu lần, nhưng lúc này, hắn dù muốn làm gì nàng ta cũng không có khả năng.

"Ha ha... Tốt! Lâm đại thiếu gia, ta thật muốn nhìn, ngươi như thế nào không buông tha ta, bất quá, ngươi nghĩ rằng ta sẽ cho ngươi cơ hội sao?" Lục phu nhân cười nói, Lâm đại thiếu gia vẫn chưa thấy rõ sự thật sao? Nàng nếu đã muốn động thủ thì khi chưa lấy được mạng của hắn làm sao có thể cam tâm? Nàng vốn tới là để giết hắn, không phải sao? Nàng cũng không muốn tiếp tục lưu lại tai họa này!

Lục phu nhân cười quỷ dị, nắm chặt chủy thủ trong tay, ở trong tầm mắt của Lâm đại thiếu gia chậm rãi nâng lên, nhìn hai tròng mắt tràn đầy phần nộ của Lâm đại thiếu, mâu quang vi lăm.

"Không... Tuyệt nhi... Không cần... Ta là cha của đứa nhỏ trong bụng ngươi... A..."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Chương 100.5

Lâm đại thiếu cầu xin nói, lại không ngờ, một chữ "Cha" này lại trở thành bùa đòi mạng của hắn, tại lúc chữ "cha" kia mới phát ra, chủy thủ từ trên cao kia liền vung xuống thẳng tắp cắm vào ngực hắn, ngay đúng vị trí trái tim bên trái, Lâm đại thiếu gia chỉ kịp hô đau một tiếng, liền một đao mất mạng.

Trên giường, máu tươi sớm đã nhuộm thành một mảng, Tuyệt nhi đứng ở trước giường, ty vẫn như trước nắm chặt thanh chủy thủ đang cắm ở trên ngực Lâm đại thiếu gia, ánh mắt như một ngọn lửa cháy hừng hực, báo thù, nàng rốt cục cũng đã giết được tên không bằng cầm thú này.

Lâm đại thiếu gia như thế nào cũng không thể tưởng được sẽ có một ngày hấn chết ở trong tay một thiếu nữ như Tuyết nhi đi!

Buồng chủy thủ trong tay ra, thân thể lục phu nhân nháy mắt xụi lơ xuống, ngồi bệt dưới đất nhìn cơ thể tràn đầy máu tươi của Lâm đại thiếu gia, hiện tại, nàng rốt cục cũng giết được hấn, bây giờ chỉ còn lại có đại phu nhân !

Lâm đại thiếu gia chiếm lấy thân thể của nàng khiến nàng như nằm trong ác mộng đã chết, mà đại phu nhân lại là người một tay đem nàng kéo vào trong địa ngục này, mối hận của nàng đối với đại phu nhân thậm chí còn cao hơn Lâm đại thiếu, nghĩ đến tình trạng của đại phu nhân lúc này, đối với Tuyết nhi mà nói, đại phu nhân gần như là bị đoạt quyền cũng còn chưa đủ, nàng muốn là mạng của bà ta.

Không chỉ là mạng, là còn là vận mạng thể thảm!

"Biểu đệ... Biểu đệ?"

Đột nhiên, truyền đến một tiếng đập cửa và thanh âm của Lưu nhị công tử, trong lòng lục phu nhân hoảng hốt, cả người nhất thời trở nên cảnh giác, là hấn? Hấn như thế nào lại trở lại?

Nhìn tình trạng trong phòng, lục phu nhân có chút hoảng loạn cả lên, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

"Biểu đệ?"

Tiếng kêu bên ngoài tựa hồ không có ý định dừng lại, lục phu nhân bước lên phía trước muốn nói chuyện thật tốt, nàng tuyệt đối không để cho hấn tiến vào!

Lưu nhị công tử ngoài cửa thấy Lâm đại thiếu hồi lâu không trả lời, không khỏi nhíu nhíu mày, dùng sức đập cửa, "Biểu đệ, mở cửa nhanh!"

"Công tử, Lâm đại thiếu gia đã trở về rồi." Lục phu nhân bình ổn lại tâm tình của mình, trấn định mở miệng, ý đồ muốn đuổi đi nam nhân này.

Ánh mắt lợi hại của Lưu nhị công tử nhíu lại, "Trở về rồi? Ta đây sao lại không nhìn thấy hấn? Mở cửa nhanh, hấn có ở đây hay không, để cho ta tiến vào nhìn một cái liền biết."

Lưu nhị công tử lời tuy như thế nhưng trong lòng cũng đánh cái chủ ý khác, phải biết rằng, hấn mới vừa rồi tràn đầy mất mát rồi đi, sau khi rời khỏi trong đầu vẫn luôn hiện lên hình ảnh vị tiểu thiếp kia của An Bình hầu gia nũng nịu, nếu bây giờ Lâm đại thiếu gia đã trở về thì hấn cũng không ngại để tiểu thiếp kia hầu hạ hấn, chẳng lẽ hấn lại không thể động thủ? Hấn cũng không tin nếu mạnh bạo thì nữ tử nhu nhược kia sẽ chống cự được hấn!

"Công tử, thật sự là không tiện, thỉnh công tử mau chút rời đi." Trong lòng lục phu nhân không yên, mơ hồ trôi lên một tia bất an, nhìn thoáng qua tình huống trên giường, nổi bất an cần phát ra mãnh liệt hơn.

Lục phu nhân thật cẩn thận nghe động tĩnh ngoài cửa, dần dần nam nhân kia tựa hồ không tiếp tục gõ cửa nữa, hấn đi rồi sao? Lục phu nhân đoán, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng nàng còn chưa kịp thở xong liền nghe một tiếng phanh vang lên bên tai, lục phu nhân nghe tiếng nhìn lại, cái cửa sổ kia đã bị phá tan, giấy tiếp theo Lưu nhị công tử liền theo cửa sổ nhảy vào.

"A..." Lục phu nhân kinh hô ra tiếng, theo bản năng mở cửa muốn đào tẩu, nhưng vừa có động tác liền bị Lưu nhị công tử kéo lại.

"Tiểu mỹ nhân, làm sao lại sợ hãi ta như vậy? Thật đúng là cho người ta thương tâm, bản công tử chẳng lẽ lại không bằng Lâm đại thiếu của người sao?" Lưu nhị công tử đem nàng kéo vào trong lòng, nhưng khi nhìn thấy máu tươi trên người nàng, con người căng thẳng, ý thức được cái gì, lúc này mới nhân ra trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, đã xảy ra chuyện gì sao?

Sắc mặt Lưu nhị công tử trầm xuống, nháy mắt liền trở nên nghiêm túc, nhìn quét bốn phía, đột nhiên, tầm mắt của hấn dừng ở trên giường, thân thể không khỏi giật mình, này...

Trên giường rõ ràng chính là thi thể của Lâm đại thiếu gia, bộ dáng thể thảm kia giống như là bị người ta chém vài đao, thậm chí ngay cả... Ánh mắt đảo qua khó hạ của hấn, là ai tàn nhẫn như vậy?

Theo bản năng, Lưu nhị công tử hung hăng bắt lấy cổ tay lục phu nhân, lợi mắt híp lại, "Là người giết hấn!"

Ngữ khí khẳng định không chút hoài nghi, trong phòng này chỉ có hai người, Lâm đại thiếu đã chết, trừ bỏ là do Tuyết nhi này làm thì còn có thể là ai được?

Lục phu nhân cắn cắn môi, "Hấn đáng chết!"

"Ha... Đáng chết? Người không sợ bị bắt tới thượng quan ư? Hấn là đại thiếu gia Lâm gia, người cho là giết hấn, người liền còn mạng để sống sao?" Lưu nhị công tử mâu quang vi liễm, không chớp mắt nhìn dung nhan của nữ tử trước mặt, ai có thể nghĩ đến một nữ tử yếu đuối như vậy nhưng lại có thể giết được Lâm đại thiếu? Bất quá, tên Lâm đại thiếu kia thật đúng là không được việc, mạng của mình cũng rơi vào trong tay một nữ tử sợ là thành quỷ cũng chết không nhắm mắt.

Lục phu nhân tự nhiên là biết thể lực của Lâm gia, Lâm gia gia tộc đứng đầu trong tứ đại thế gia, Lâm đại thiếu gia đã chết chắc chắn sẽ không phải là chuyện nhỏ nhưng nếu không có sự xuất hiện của nam nhân này, nàng tất có biện pháp hủy thi diệt tích, nhưng hiện tại, hết thảy đều trở thành công cốc.

"Bất quá, tiểu nữ nhân không cần sợ, người xinh đẹp như vậy lại động lòng người như thế, bổn thiếu gia làm sao lại mang người đi gặp quan được?" Bàn tay ngà ngọc của Lưu nhị công tử xẹt qua mặt Tuyết nhi, da thịt non mịn kia, xúc cảm mềm mại kia thật khiến người ta yêu thích không thể buông tay. Nói thật, nếu dẫn nàng tới gặp quan hán cũng cảm thấy luyến tiếc a!

"Người... Người muốn thế nào?" Lục phu nhân không ngu ngốc, thấy ánh mắt của nam nhân này nhìn nàng trắng trợn như vậy liền biết hán không có lòng tốt gì, dù không mang nàng đi gặp quan thì cũng đánh một cái chủ ý khác, mà hán mơ ước cái gì, nàng ần ần cũng có thể đoán ra vài phần.

"Nếu người trở thành nữ nhân của bổn thiếu gia, bổn thiếu gia tự nhiên sẽ mở một mắt nhắm một mắt, xem như là không biết chuyện này, không chỉ có như thế, bản công tử còn có thể giúp người đem thi thể này đi xử lý, làm cho người ta thần không biết quỷ không hay, người cảm thấy sao?" Lưu nhị công tử tới gần lục phu nhân, nhắm mắt lại, ngửi hương thơm phát ra từ trên người nàng, giống như chìm đắm trong trong đó.

Đáy lòng lục phu nhân trời lên tia chán ghét nồng đậm, Lưu nhị công tử này cùng Lâm đại thiếu có gì khác nhau, đều là bọn cảm thú! Đều là một mặt hàng!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Chương 100.6

Lục phu nhân sao lại để bản thân lâm vào tình trạng này? Mặc dù bị bắt lên gặp quan thì đã sao? Nàng tốt xấu gì ddlqđ.com cũng đã giết được Lâm đại thiếu, con người trở nên rét lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi, "Người mơ tưởng!"

Lưu nhị công tử thật không ngờ nàng ta lại cự tuyệt, mở to mắt ra, lại một lần nữa đánh giá nữ tử này, "Vẫn muốn làm một nữ tử cương liệt sao? Được, tốt lắm, bổn thiếu gia cũng thích người hăng hái như vậy!"

Nhìn như nhu nhược, kì thực lại cương liệt, nữ tử như vậy hán thật đúng là chưa thấy qua, lập tức, Lưu nhị công tử lại thêm kiên định ddlqđ.com quyết tâm muốn nhúng chàm Tuyết nhi.

Khóe miệng gợi lên một nụ cười thâm tà, nếu nàng không theo thì hán sẽ mạnh bạo xem như thế nào?

Sắc trời dần dần tối lại, bên trong Thính Vũ hiên, Bích Châu đang lật xem sổ sách được đưa tới hôm nay còn An Ninh thì mới trở về từ được lư, nhìn thấy đĩa điểm tâm trên bàn, An Ninh không khỏi nhíu nhíu mày, "Lục phu nhân còn chưa có tới sao?"

Bích Châu ngẩng đầu lên, "Còn chưa có tới đâu! Mới vừa rồi lúc em về Thính Vũ hiên có hỏi thăm một chút, hình như từ sau lúc đó lục phu nhân chưa hề trở về phủ lần nào."

Còn chưa có hồi phủ? Nàng biết mục đích lần này lục phu nhân ra ngoài, bây giờ còn chưa có hồi phủ, có phải đã xảy ra chuyện gì bất trắc hay không? Ánh mắt An Ninh vi liễm, nghĩ đến sự tín nhiệm của lục phu nhân đối với nàng, đáy mắddlqđ.com ngưng tụ khởi một chút thâm trầm.

"Phi Phiên, theo ta đi ra ngoài tìm người!" An Ninh trầm giọng mở miệng.

Thân ảnh Phi Phiên lập tức xuất hiện ở phía sau An Ninh, không hỏi tìm ai, chỉ cung kính lĩnh mệnh, "Dạ, tiểu thư."

An Ninh đi nhanh ra khỏi phòng, Bích Châu thu sổ sách lại rồi cũng đi theo qua...

Trong phòng tràn ngập mùi máu tươi, đúng là mùi máu tươi này càng thêm kích thích thú tính trong người Lưu nhị công tử, hán dùng sức xé rách quần áo trên người lục phu nhân, lục phu nhân ra sức giãy dụa, lại khiến Lưu nhị công tử giận dữ.

"Tiện nhân, chẳng lẽ người còn muốn thay người chết kia thủ trình sao?" Lưu nhị công tử tuy rằng thích nàng cương liệt, nhưng dù vậy hán cũng muốn nàng dịu ngoan một chút (dịu dàng+ngoan ngoãn).

Lục phu nhân cắn chặt hàm răng, tình huống trong phòng càng trở nên quỷ dị, trên giường, Lâm đại thiếu gia hai mắt mở to, tựa hồ chết không nhắm mắt, lại giống như đang nhìn hết thấy mọi chuyện đang xảy ra, nói cái gì lục phu nhân cũng không chịu để tên cảm thú Lưu nhị công tử này thực hiện được ý đồ, kiểm cơ hội nhắc chân, hung hăng đá vào khổ hạ của Lưu nhị công tử, Lưu nhị công tử hiển ddlqđ.com nhiên không dự đoán được nàng sẽ có hành động như thế, khổ hạ bị đá trúng, lực đạo của lục phu nhân cũng rất lớn, tuy rằng đau nhưng Lưu nhị công tử rất nhanh liền khôi phục lại, lúc này trong mắt Lưu nhị công tử trừ bỏ dục vọng còn có tức giận nồng đậm.

Thấy lục phu nhân giãy dụa muốn đào tẩu, Lưu nhị công tử tay mắt lanh lẹ đi nhanh lên, bắt lấy cánh tay lục phu nhân, hung hăng vung một cái, một cái vung này khiến lục phu nhân bị đánh bay ra ngoài.

"A..." Lục phu nhân đau đớn thở ra một tiếng, thân thể không giữ được thăng bằng liền ngã vào trên bàn, đau đớn liền lan rộng bắt đầu từ chỗ giữa bụng, gương mặt tái nhợt của Tuyết nhi cháy ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu, toàn bộ thân thể vô lực trượt xuống...

"Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nếu như vậy, bản công tử liền không cần thương hương tiếc ngọc ." Lưu nhị công tử phẫn nộ nói, đột va chạm mới vừa rồi làm cho lục phu nhân trở nên cực kì yếu đuối, như vậy đối với hắn mà ddlqd.com mới không thể nghi ngờ là một cơ hội cực tốt, nhìn tiểu mỹ nhân nũng nịu kia, hắn bước tới gần lục phu nhân muốn bộc phát thú tính của mình.

"Cầm thú!" Lục phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng nàng đã có quyết định là muốn tự sát, nàng dù có chết cũng không để hắn thực hiện được ý đồ, mâu thuẫn xẹt qua một đạo sắc bén, nàng đang chuẩn bị cắn lưỡi tự sát, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút không cam lòng, đại phu nhân còn sống, Lưu nhị công tử này cũng còn sống!

Nhưng nàng không muốn lại bị lâm vào tình cảnh kia thêm lần nào nữa, có lẽ chỉ có chết mới là giải thoát, đang lúc nàng muốn cắn xuống, lại nghe từ cửa phanh một tiếng, cơ hồ là trong nháy mắt, lúc nàng vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tên cầm thú đang nằm trên người nàng ngã xuống trên thân thể nàng.

Trong lòng trời lên một tia ghét, lập tức, một cái chân dài hung mãnh đá Lưu nhị công tử đang nằm trên người nàng văng ra, lực đạo này lại làm cho một đại nam nhân rắn chắc bay đi, đụng mạnh trên vách tường.

"Tuyệt nhi... Ngươi sao lại ngốc như vậy?" An Ninh mới vừa vào cửa liền nhìn ra sự tuyệt vọng của nàng, cũng nhìn ra ý định muốn tự sát của nàng.

"Nhị tiểu thư... Ngươi... Ngươi đã đến rồi." Lục phu nhân nhìn thấy An Ninh đến trong mắt liền xuất hiện một tia hy vọng, thật tốt quá, An Ninh đến đây rồi như vậy nàng liền an toàn !

Kéo kéo khóe miệng, muốn cho nàng ấy một nụ cười, muốn nói cho nàng ấy biết nàng không có việc gì, nhưng tươi cười kia so với khóc còn khó coi, đơn giản là vì ddlqd.com khuôn mặt kia đã sớm vì đau đớn mà nhăn lại cùng một chỗ.

An Ninh nhìn thấy một vùng đỏ chói giữa hai chân nàng, trong lòng ngăn ra, "Mau, nhanh đi gọi đại phu."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Chương 100.7

Vừa mới bước vào cửa Bích Châu liền nhìn thấy một màn đỏ chói khắp phòng sớm đã bị dọa đến ngất người, khi nghe thấy giọng nói của An Ninh liền lập tức hành động lại, xoay người xuất môn.

"Nhị tiểu thư... Cầm... Cảm ơn ngươi." Lục phu nhân bắt lấy tay An Ninh, gất gao nắm chặt, từ trong mắt An Ninh nàng thấy được sự thân thiết, sự thân thiết đó như nàng ấy đối với Bích Châu.

An Ninh nhú mày, thời điểm này còn nói cảm ơn làm gì, khi nhìn một lượt khắp căn phòng, An Ninh rất nhanh ra quyết định, "Nơi này không nên ở lâu, Phi Phiên, mau mang Tuyệt nhi đến nơi khác."

"Dạ." Phi Phiên ôm lấy lục phu nhân, phi thân ra khỏi phòng, bay lên trời, bay đi ra ngoài...

An Ninh Lâm đại thiếu gia đang nằm trên giường, bộ dáng kia chật vật đến cực điểm, Tuyệt nhi chung quy vẫn giết hắn không những thế nàng ấy lại giết một cách cực kì tàn nhẫn, bất quá, Lâm đại thiếu gia này dù chết cũng chưa hết tội, Tuyệt nhi coi như là thay những người con gái đang hoàng trong kinh thành trừ bỏ mầm tai họa này, thay mặt những người bị hắn gieo tai họa báo thù.

Ánh mắt lại chạm đến trên người Lưu nhị công tử đang ngất nằm ở một bên, nói thật, Lưu nhị công tử bị như thế này là ngoài ý muốn, Lưu nhị công tử chắc cũng biết Lâm đại thiếu gia là bị Tuyệt nhi giết chết, cho nên cũng không thể lưu lại mạng của hắn, trong mắt xẹt qua tia biến hóa kỳ lạ, An Ninh từ trong lòng lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng Lưu nhị công tử, viên thuốc kia vừa vào miệng liền tan ra, nghĩ đến Lưu nhị công tử chắc chắn sẽ không tỉnh lại trong một chốc được.

Kinh thành, trong một cái sân.

Sau khi đại phu thay lục phu nhân chặn trụ liền lắc lắc đầu, "Thai nhi trong bụng đã không thể giữ được, bất quá, may mà là phu nhân cũng không có việc gì."

Lục phu nhân sau khi được đưa đến chỗ này liền vẫn luôn trầm mặc làm cho người ta nhìn không ra thái độ của nàng đối với thai nhi này, An Ninh biết, thai nhi này là của Lâm đại thiếu gia, Tuyệt nhi lại hận Lâm đại thiếu như vậy thì làm sao có thể sinh hạ đứa con của hắn?

An Ninh để cho Bích Châu tiến bước đại phu, sau đó liền đi đến trước giường nàng, nhìn lục phu nhân đang nằm trên giường với sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy, hai mắt cũng không chớp chút nào nhìn đỉnh giường, bộ dáng kia làm cho người ta nhìn không được phải thương tiếc.

"Nhị tiểu thư, thi thể của tên súc sinh kia ở đâu?" Tuyệt nhi đột nhiên mở miệng, thanh âm lộ ra một tia khàn khàn.

An Ninh liếc mĩ, "Ta đã để cho Phi Phiễn xử lý, ngươi yên tâm, không có người nào biết cái chết của hấn là có liên quan tới ngươi."

"Tốt." Ánh mắt lục phu nhân khôi phục một chút ánh sáng, giãy dụa muốn đứng dậy, An Ninh nhủ mảy, lập tức cản lại động tác của nàng, "Ngươi muốn làm gì thì bảo Ninh Nhi một tiếng là được!"

"Không, Tuyết nhi làm sao có thể làm phiền nhị tiểu thư, nhị tiểu thư, thỉnh đáp ứng Tuyết nhi một thỉnh cầu." Lục phu nhân vẫn kiên trì như trước muốn đứng dậy quỳ ở trên giường.

An Ninh giật mình, "Ngươi làm cái gì vậy?"

Lục phu nhân đập đầu ba cái thật mạnh, giường mất kiên định nhìn An Ninh, "Nếu không phải nhị tiểu thư đúng lúc tới cứu thì Tuyết nhi sớm đã mất mạng, nhị tiểu thư cứu mạng Tuyết nhi, còn trợ giúp Tuyết nhi giết tên súc sinh kia, ngài là ân nhân của Tuyết nhi, Tuyết nhi chỉ nguyện cả đời làm nô tỳ của nhị tiểu thư, hầu hạ nhị tiểu thư."

An Ninh cả kinh, Tuyết nhi tốt xấu gì cũng là lục phu nhân của Hầu phủ, giờ lại muốn làm nô tỳ của nàng, này...

"Nhị tiểu thư, cầu nhị tiểu thư đáp ứng Tuyết nhi, Tuyết nhi chỉ có một thỉnh cầu này, Tuyết nhi nhất định sẽ tận tâm hết sức nghe theo phân phó của nhị tiểu thư, nếu có lòng muốn phân bội nhị tiểu thư Tuyết nhi sẽ chết không có chỗ chôn." Tuyết nhi thấy An Ninh do dự, trong lòng cũng vội vàng lên.

An Ninh liếc mĩ, nhìn sự chân thành trong mắt lục phu nhân khiến nàng làm sao có thể cự tuyệt, Tuyết nhi cũng chỉ là một nữ tử đáng thương thôi! Nàng tin nhiệm mình, như vậy nàng đáp ứng nàng ấy thì là gì?

Mâu quang vì liễm, An Ninh cao thâm mở miệng, "Tốt, ngươi đã gọi ta một tiếng tiểu thư, ta đây liền đưa ngươi một lễ vật, Phi Phiễn, dẫn tới!"

Lời nói An Ninh vừa dứt, Phi Phiễn liền áp giải một nam tử cao lớn tới, lúc lục phu nhân nhìn thấy rõ người nọ thì ánh mắt trở nên rét lạnh, cả người trở nên kích động, trong lòng lại sinh ra sát ý, "Là ngươi!"

Này không phải tên Lưu nhị công tử chết tiết kia thì là ai? Lúc này vẻ mặt Lưu nhị công tử tràn ngập sợ hãi bị Phi Phiễn áp giải vào nhưng lại không có chút lực phản kháng nào.

An Ninh đem phản ứng của lục phu nhân xem ở trong mắt, khóe miệng gọi lên một chút biến hoá kỳ lạ, lại đem một cây chùy thủ ôn nhu bỏ vào trong tay lục phu nhân, giọng nói nhu hòa vang lên, "Tuyết nhi, người này sẽ giao cho ngươi giải quyết!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Cường thế bức hôn, hiểu lầm lớn

An Ninh vừa dứt lời, Lưu nhị công tử bị Phi Phiễn khống chế càng thêm sợ hãi, nhất là trên tay Lục phu nhân đang cầm thanh chùy thủ sáng quắc, sợ tới mức cả người run lên.

Hắn nhận ra An Ninh, nàng không phải nữ tử xinh đẹp mình nhìn thấy ở An Bình hầu phủ hay sao? Hắn biết nàng là nhị tiểu thư An Bình hầu phủ, nghĩ đến cái gì hắn nói tiếp: "Nhị tiểu thư, ta cùng An Bình hầu phủ là chỗ bà con, chúng ta là thân thích....."

"Thân thích?" An Ninh khẽ nói một tiếng, "Đây là cái gì thân thích? Trong mắt của ngươi có An Bình hầu phủ, vừa rồi ngươi mạnh mẽ gây rối Tuyết nhi ở thời điểm đó ngươi có nghĩ đến điểm này?"

Sắc mặt Lưu nhị công tử trắng bệch, trong lòng gia tăng bất an.

An Ninh thản nhiên nhìn về phía Tuyết nhi lần nữa, "Tuyết nhi mạng của hấn nằm trên tay ngươi, ngươi muốn chém muốn giết muốn tróc thịt đều tùy ngươi, không cần lo lắng cái gì, mọi chuyện hậu sự ta sẽ xử lý."

Tuyết nhi nhìn An Ninh lúc này càng khẳng định nhị tiểu thư thật không tâm thương, nhị tiểu thư càng làm cho nàng thêm hi vọng, "Nhị tiểu thư, Tuyết nhi tạ ân điển."

Nghĩ tới việc Lưu nhị công tử đối nàng làm, Lục phu nhân nắm chặt chùy thủ bước xuống giường, An Ninh hướng Bích Châu, hai người ăn ý, Bích Châu liếc mắt kiên biệt ý tứ An Ninh, vội vàng tiến lên can thiệp đỡ Lục phu nhân, từng bước chậm rãi tới gần Lưu nhị công tử.

Lưu nhị công tử bị trói, giờ phút này chẳng khác nào cá nằm trên thớt mặc người chém giết, biết ý đồ mấy người trong lòng hắn nhất thời hối hận không thôi, nếu biết tính mạng bị đe dọa thì vừa rồi có ăn gan hùm hấn cũng không dám nổi sắc tâm.

Tính mạng treo trên một cây đao, không cần thận một cái quả nhiên hung hiểm ngàn vạn, nhưng mà hiện tại hắn còn hối hận kịp sao?

Lục phu nhân tới gần chỉ còn cách một bước ngắn thì dừng lại, chúi thủ cố ý để trên cổ Lưu nhị công tử, hàn ý dày đặc, làm lòng người dễ kinh sợ.

"Không.... không cần.... không nên.... ta sai rồi, ta không dám nữa, ta.... .." Lưu nhị công tử sống chết cầu xin, lần đầu tiên hắn thấy cái chết gần mình đến vậy.

"Câm miệng." Lục phu nhân đánh gãy lời hắn, cắn chặt hàm răng, tùy ý nhìn Lưu nhị công tử sợ hãi cùng chột vật, ánh mắt lóng lánh ánh lửa, nàng đang muốn động thủ, thanh âm An Ninh ở phía sau lại vang lên.

"Đợi chút....." Thanh âm dịu dàng bình tĩnh, không một gợn sóng, cứ như vậy bình tĩnh nhưng lại làm cho người ta thấy thực lực.

Lục phu nhân nhìn về phía An Ninh mang theo vài phần kinh ngạc, An Ninh nhú mày đi đến gần Lưu nhị công tử, khoe miệng giơ lên chút ý cười, ý cười kia làm cho da đầu hắn run run, "Mới vừa rồi người nói người cùng An Bình hầu phủ có quan hệ thân thích? Hôm nay ta cho người một cái mặt mũi."

Nói tới đây vẻ mặt không đón của Lưu nhị công tử không còn, trong lòng vui vẻ, "Tốt, chỉ cần người cho ta một cái mặt mũi, thả ta, ta liền cảm tạ đại ân đại đức của người."

"Ha ha....." An Ninh khẽ cười một tiếng, ánh mắt mang theo một tia vô lại, "Cảm tạ đại ân đại đức thì không đến mức, người hiểu sai rồi, ta cho người mặt mũi nhưng không phải thả người."

Thả hắn, đúng là chuyện cười? Thả hắn khác gì thả hổ về rừng, nàng sẽ không làm cái sự tình này.

Trong phòng mấy người đều hết sức kinh ngạc, An Ninh đảo qua mấy người một lượt, ánh mắt dừng trên khuôn mặt của Lưu nhị công tử mở miệng, "Ta cho người một cái mặt mũi là muốn cho người biết Lưu Bảo Nhi muội muội của người ở địa phương nào."

"Bảo nhi! Người biết Bảo nhi ở nơi nào?" Lưu nhị công tử giật mình, Bảo nhi mất tích đã lâu như vậy, Lưu gia ở Vệ Thành phái không biết bao nhiêu người đi tìm đều không có chút tin tức, muội muội thật giống như biến mất, mà ngay cả nhị vị sư huynh của Bảo nhi cũng không thấy.

An Ninh tới gần Lưu nhị công tử, thấp giọng ở bên tai hắn, lấy thanh âm chỉ hai người bọn họ nghe được nói, "Lưu Bảo Nhi ở âm tào địa phủ chờ người đó! Mặt khác còn có nhị vị sư huynh của nàng ta, nếu nhìn thấy bọn họ hãy thay ta hỏi thăm một chút!"

"Người!..." Lưu nhị công tử kinh hãi, bảo nhi đã chết?

Nhìn bộ dạng An Ninh không giống nói dối, giờ phút này Lưu nhị công tử cũng hiểu ra một việc, đó là, Bảo nhi cùng nhị vị sư huynh từ với Nhị tiểu thư An Bình hầu phủ không tránh khỏi liên quan.

An Ninh báo cho hắn biết, tự nhiên là không sợ, người phải chết nàng còn sợ gì?

"Tuyệt nhi giao cho người." An Ninh xoay người thân nhiên bỏ lại câu nói kia, không hề liếc mắt nhìn Lưu nhị công tử lấy một cái.

Lục phu nhân nhận được mệnh lệnh, hàn ý cùng sát ý mới vừa rồi tích tụ nháy mắt bạo phát ra ngoài, thân hình nhu nhược giờ phút này giống như bị Tu La ám ảnh, nắm chặt chúi thủ trong tay, dùng sức một cái, lưỡi dao sắc bén lưu loát xẹt qua cổ Lưu nhị công tử, làn da rạn nứt, máu tươi trào ra, Lưu nhị công tử a lên một tiếng, hai mắt mở to dữ tợn không cam lòng.

Nhưng là, không cam lòng thì sao? Một đao kia hạ xuống chính là không cho bất kì ai cơ hội còn mạng sống.

"A.... .." Bích Châu kinh hô lên một tiếng, Phi Phiên nhanh tay nhanh mắt đem Bích Châu chặt chẽ đặt trong ngực mình dịu dàng trấn an, "Không có việc gì, không có việc gì...."

Xưa nay Bích Châu hiếm thấy hình ảnh như vậy, tự nhiên không thể trấn định bằng Tuyệt nhi và An Ninh, lúc này nàng bất chấp tất cả theo bản năng ôm chặt lưng áo Phi Phiên, toàn bộ thân thể không ngừng hướng trong lòng Phi Phiên dựa vào.

Nhuyễn ngọc ôm hương, làm cho Phi Phiên âm thầm cảm thấy sáng khoái, khoe miệng gọi lên ý cười, mặc cho giai nhân trong lòng đang cố tìm kiếm chút ấm áp, trong lòng âm thầm nghĩ: Không ngờ lá gan của nha đầu Bích Châu lại nhỏ như vậy! Nhát gan cũng tốt như vậy hắn có thể tùy thời cơ mà đang rộng vòng tay chờ nàng tiến vào.

Nghe thân thể Bích Châu tỏa ra hương thơm tự nhiên thoang thoang, về mặt Phi Phiên đầy hương thụ, An Ninh xem một màn này trong mắt, mâu quang vi liễm, nhưng không cười nổi.

"Bích Châu không sợ, không sợ a!" Phi Phiên vỗ nhẹ lưng Bích Châu, bộ dạng chiếm hết tiện nghi, trên mặt giống như viết: có ca ca bảo hộ người.

Hành động này làm cho An Ninh không nhìn được muốn một cước đá văng hắn ra ngoài, đột nhiên thân thể nữ tử trong lòng cứng ngắc, chậm rãi bình ổn thất tốt, Bích Châu giờ đây mới kịp phản ứng, không ngờ chính mình lại thân mật ôm lấy Phi Phiên, mà Phi Phiên hắn...

Theo lồng ngực rộng lớn của hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dạng Phi Phiên hai mắt nhắm nghiền, khoe miệng nhoen cười, về mặt hương thụ.... Khoe miệng Bích Châu không khỏi co giật, đáy mắt xẹt qua một tia biến hóa kì lạ, tay trong ngực hắn trượt xuống.

"A.... .." Thần sắc Phi Phiên cứng ngắc, hương thụ nhị không được rên rỉ ra tiếng, thầm nghĩ trong lòng, Bích Châu này không phải đã thông suốt? Mở

mất ra, nhìn bộ dạng Bích Châu cần môi nương ngừng, mừng rỡ trong lòng, "Bích Châu.... ..."

Phi Phiên kêu một tiếng đứng lúc tay Bích Châu hướng tới thất lưng hần, còn chưa kịp hưng phấn, về mặt hướng thụ kia nhanh chóng cương cứng.

Bích Châu nắm nhuyễn thịt ở thất lưng hần xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, "Bây giờ còn hướng thụ sao? ai cho người chiếm tiện nghi? ai cho người chiếm tiện nghi của ta?"

"Ai da, nương tử đại nhân tha mạng a.... ... là người tự mình hướng ta dựa vào." Phi Phiên bị đau đến nhe răng nhếch miệng nhưng cũng không quên chiếm tiện nghi của Bích Châu.

Bích Châu nhất thời lúng túng, mặt đỏ tựa hồ có thể nhỏ ra máu, "Ai là nương tử của người? Ai hướng trong lòng người lại gần? Phi Phiên chết tiết, uy, người đứng lại đó cho ta."

Phi Phiên về mặt đắc ý, phút chốc gãy ra giải phóng nhuyễn thịt bị Bích Châu nắm lấy, hướng ngoài cửa chạy ra ngoài, Bích Châu tự nhiên chạy đuổi theo sau, hôm nay nàng không trừng phạt Phi Phiên thật tốt hần lại không biết Bích Châu nằng lợi hại thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Chương 101.2

Chính là nàng không biết khi vừa ra ngoài liền rơi vào ma trận của Phi Phiên.

Hai người cứ như vậy náo loạn, không khí trong phòng mới trở nên vui vẻ một chút, An Ninh nghe thanh âm bên ngoài truyền đến khúc miệng giờ lên chút ý cười, thật đúng là một cặp oan gia, Phi Phiên cho dù là nam tử nhưng trước mặt Bích Châu cũng phải hóa nhu hòa, Bích Châu ngày thường nhu thuận chỉ đứng trước mặt Phi Phiên mới hóa cọp mẹ.

"Thực hâm mộ cô nương Bích Châu có một nam tử như vậy trân trọng." Lục phu nhân than nhẹ một tiếng, tầm mắt hướng ra bên ngoài, Phi Phiên công tử kia hướng Bích Châu thật đúng là che trở bảo vệ, ngày thường nàng hiếm thấy Phi Phiên công tử, nay vừa thấy đã biết võ công của hần vô cùng tốt, mới vừa rồi Bích Châu véo Phi Phiên công tử, nếu không có một phần yêu tồn tại công tử sao lại để nàng ta tùy ý khí dễ? Hần chính là cố ý a!

An Ninh giật mình, tự mình tiến lên đem chùy thủ trong tay nàng tiếp nhận, vút trên mặt đất, sau đó giúp Lục phu nhân đến bên giường nằm xuống, "Người thả lỏng cơ thể, hôm nay không cần quay về An Bình hầu phủ, ta tự nhiên sẽ giúp người chu toàn."

"Cám ơn tiểu thư." Lục phu nhân cảm kích hướng An Ninh cười, trong nụ cười đó hàm chứa vài phần chua xót.

An Ninh xem ở trong mắt, Lục phu nhân tuy rằng giết Lưu nhị công tử, đâm chết Lâm đại thiếu gia nhưng nàng cũng không truy cứu, nhớ ngày đó Tuyết nhi tiến vào An Bình hầu phủ lá gan cũng không lớn hơn Bích Châu bây giờ là mấy, nhưng hôm nay trên tay nàng lại dính đầy máu tươi, hết thấy đều là bất buộc, tất cả đều do Đại phu nhân bức bách a!

Các nàng có chung kẻ thù, giờ phút này cũng có chút thương cảm cho nhau.

Ngày hôm nay ở kinh thành diễn ra một đại sự, Lâm đại thiếu gia cùng Lưu nhị thiếu gia chết trong rừng rậm phía thành Tây, sáng sớm thợ săn vào núi săn thú đã phát hiện ra hai cái xác, xác chết bị tàn phá không chịu nổi, giống như bị dã thú cắn qua.

Tin tức nhanh chóng truyền về Lâm gia đúng lúc Lâm phu nhân đang dùng điểm tâm.

"Người nói cái gì? Con ta hần....." Lâm phu nhân nghe được tin tức ầm ầm đứng dậy, nhất thời không chú ý hình tượng, chưa nói xong, ánh mắt lộn xộn cả người liền ngất đi.

Người chủ sự Lâm gia, Lâm Thanh hai mắt nhú lại, nghĩ tới tin tức vừa rồi, "Người đâu? Thi thể đâu? Có phải hay không đúng sự thật?"

"Lão gia, Nhị vị thiếu gia đã được đưa về đến đây, còn đang ngoài cửa, nhưng là.... nhưng là.... .." Gia đình ấp úng, vừa nghĩ tới thi thể kia, một trận trong lòng lại bốc lên, bốn chữ "nhìn thấy ghê người" cũng không thể hình dung cho hết.

Quả thực vô cùng thảm a!

Gia đình còn chưa nói xong, Lâm Thanh liền hướng ngoài cửa đi đến, mà Lưu phu nhân cũng vội vàng theo sau, lúc này, nàng vẫn không tin mới vừa rồi nghe đến là sự thật, con trai của nàng sao đã chết?

Hai người đi đến cửa nhìn hai cỗ thi thể bị vải trắng che đầy, Lâm Thanh không có xúc vải trắng lên, nhìn miếng ngọc bội lộ ra ngoài là lúc trong lòng lộ bộ phận thể lão đảo.

Đó là Trương nhi a! Ở Lâm gia mỗi người đều có một miếng ngọc bội như vậy nó biểu hiện cho thân phận của bọn họ, đây là hần tự tìm người chế tác, sao hần lại không nhận ra? Dù ngọc bội dính đầy vết máu nhưng chỉ liếc một cái hần liền có thể nhận ra.

"A.... Nhi a!... Con của ta.... Người tình tình a, tình lại a...." Bên này Lưu phu nhân xóc lên miếng vải trắng, bên dưới đứng là con trai nàng, nàng nhất thời khóc rống lên, bao nhiêu kỉ vọng giờ phút này toàn bộ đều là hụt hẫng.

Lâm này bọn họ tới kinh thành là để tìm Bảo nhi, nhưng Bảo nhi không có tìm thấy mà hần lại.... như thế này làm sao có thể chấp nhận? Nàng trở về Vệ Thành làm sao hướng lão gia công đạo.

Lục phu nhân hướng vào thi thể phía trước, khóc lóc như đứt từng khúc ruột, rốt cục không chịu nổi mà ngất đi.

Lâm đại thiếu gia tử, làm cho nhiều người trong kinh thành trầm trồ khen ngợi, Lâm đại thiếu gia làm hại nhiều người con gái, lại ức hiếp dân chúng, bọn họ đã sớm mong ngóng ngày này, không nghĩ tới ngày này lại đến sớm như vậy.

Thời điểm Lâm Thanh nhận lại thi thể Lâm đại thiếu gia phát hiện bên dưới khó hần bị tàn phá, trong lòng không khỏi hoài nghi cái chết của hần còn có ẩn tình, chính là hần cho người âm thầm điều tra, nhưng lại thủy chung không thu được kết quả.

An Ninh không hủy hoại hoàn toàn hai thi thể, đó là cấp cho Lâm gia một cái cảnh cáo(chắc là vậy), nàng chính là muốn nhìn, sau khi Lâm lão gia biết con hần chết thì có phản ứng như thế nào.

Nhớ ngày đó trăm mạng người Vân gia....., mạng của Lâm đại thiếu gia này coi như điểm báo vận rủi của Lâm gia mới chỉ bắt đầu.

Cầm Tú Các mười lăm ngày sau được một người thần bí đưa tới hộp gấm, đại phu nhân đã không còn khóc lóc thê thảm mà thay vào đó là trầm mặc, điều này chứng tỏ nội tâm của nàng bị đã kích, cùng đau khổ càng nhiều, An Ninh nhớ rõ ngày mình đi gặp đại phu nhân, hai bên tóc đã chuyển màu hoa râm, cả người tựa hồ già đi hai mươi tuổi.

An Ninh xem ở trong mắt, một ngày này nàng đến nơi giam giữ An Như Yên, An Như Yên so với đại phu nhân lại càng thêm nghiêm trọng, khi đưa nàng ta vào phòng này cũng còn có chút nở nang nhưng bây giờ chỉ còn da bọc xương, giống như khô héo đi vậy.

Mà Đinh Thu, mười đầu ngón tay đều bị cắt bỏ, cánh tay dị thường làm cho người ta sợ hãi, cả người đầy máu tươi nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, nhưng An Ninh biết Đinh Thu vẫn chưa chết, nàng dùng được đặc chế để nuôi dưỡng vết thương không bị thối rữa, miệng vết thương nhìn giống như mới, Đinh Thu cùng An Như Yên đều giống nhau không có sự cho phép của An Ninh muốn chết cũng không dễ dàng.

An Như Yên nhìn đến An Ninh, trong mắt như trước nồng đậm hận ý, thời khắc này hận ý theo suy yếu của nàng ta mà trở nên vô lực nằm trên mặt đất, ở trước mặt An Ninh bỗng trở nên nhỏ bé, như một con kiến có thể tùy ý giết chết.

"Mới có năm ngày, mười ngày, đầu ngón tay của Đinh Thu liền bỏ đi, nên đến phiên tỷ tỷ nga!" An Ninh dịu dàng mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng như đàm luận thời tiết bình thường, quả nhiên khi nàng dứt lời trong mắt An Như Yên ngoài hận ý còn có chút sợ hãi.

Mấy ngày nay, ngày nào nàng cũng chứng kiến cảnh Đinh Thu bị kẹp đầu ngón tay, hơn mười ngày, tuy là Đinh Thu nhưng nội tâm nàng cũng chịu tra tấn không kém, nhất là khi An Ninh nói xong Đinh Thu sẽ đến lượt nàng, nàng mỗi ngày đều khổ sở nhìn thời gian trôi qua, nàng biết hôm nay dao găm trên người Đinh Thu nhưng có lẽ ngày mai, cũng là ngày kia, một bộ phận nào đó của nàng bị cắt bỏ.

Nàng không thể không thừa nhận An Ninh cao minh, tra tấn thể này so với chính thân thể đau đớn càng thêm khổ sở.

An Ninh vừa lòng nhìn An Như Yên sợ hãi, khoe miệng giờ lên chút ý cười, không ở lâu liền xoay người dời khỏi phòng, mới ra khỏi cửa đá, Thương Dịch liền tiến lên đón, An Ninh trong lòng vui vẻ, nhìn hần tới gần, mặc cho bàn tay hần bao trùm lấy bàn tay nhỏ bé, hai người nhìn nhau cười, không nhiều lời, nhưng so với thiên ngôn vạn ngữ càng trở nên rõ ràng hơn.

An Ninh lại một lần nữa đi chùa tế bái mẫu thân, lại đặc biệt nhìn đến Chiêu Dương trưởng công chúa, từ phòng đặt linh vị Chiêu Dương trưởng công chúa đi ra một người quen thuộc, An Ninh ngăn ra, là nàng, lần trước ở trong chùa cũng gặp phu nhân này.

"Thật đúng là khéo, không nghĩ đến lần này lại gặp cô nương." Hai người đều nhìn thấy nhau, lúc này vị phu nhân kia liền tiến lên chào hỏi An Ninh.

An Ninh cũng dùng khuôn mặt tươi cười chào đón, "Lần trước phu nhân mới đi, lần này phu nhân cũng muốn đi tế bái sao?"

Nghĩ đến nơi đặt linh vị kia, An Ninh liếc liếc mí.

"Uh, đã tế bái qua, đang muốn trở về! ta liền đi trước một bước." Sờ Sờ cũng không có ở lâu, chính là chào hỏi An Ninh xong liền rời đi.

An Ninh cười gât đầu, nhìn vị phu nhân kia lên một chiếc xe ngựa, đợi cho xe ngựa biến mất mới thu hồi ánh mắt, hai người hai lần gặp nhau ở chùa, đều không có tìm kiếm thân phận của nhau, đối với vị phu nhân kia là ai trong lòng An Ninh cũng tò mò, vị phu nhân kia dịu dàng mềm mại, cao quý thanh lịch, khí chất đó hồn nhiên thiên thành, hình như xuất thân từ nhà giàu, An Ninh không khỏi suy nghĩ nhà giàu nào lại dưỡng ra một vị phu nhân như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Chương 101.3

Một hôm An Ninh vừa trở lại An Bình hầu phủ, Vân Cẩm liền cho người truyền tới tin tức Hoàng thượng thiết yến mời nhị công tử tiến cung, trong lòng An Ninh ngẩn ra một chút, nàng thực có thể đoán ra mục đích Sùng Chính để mời nàng tiến cung, nghĩ đến khoe miệng An Ninh liền nhếch lên, không ngờ tin tức lại đến nhanh như vậy, Sùng Chính để đã không nhận được muốn phần một ly canh sao (muốn chia chút lợi tức).

Hôm sau An Ninh trở về Bát Trân các quả nhiên Hải Táp còn trong phòng nàng, nhìn thấy nàng Hải Táp giống như làn gió xoáy phi tới cạnh người nàng, đến gần, An Ninh mới phát hiện trên mặt nam nhân này tràn đầy tức giận, một đôi lam mâu hùng hực lửa giận.

"Người.... .." Hải Táp cắn chặt hàm răng, một cái "người" theo hàm răng cắn chặt mà nuốt vào trong, gắt gao nắm chặt tay tựa hồ tỏ rõ ần nhẫn tức giận.

Sắc mặt An Ninh trầm xuống, Hải Táp lần này thực sự tức giận, hẳn đường là Thuyền vương nhưng hai lần bị nàng trêu chọc, An Ninh tuy trấn định nhưng trong lòng không khỏi lộp bộp, nghĩ đến thời điểm nắm đầm sắp hạ xuống người nàng lại nghe thấy bạch một tiếng, trong đại đường Bát Trân các một, đầu sỏ gây nên truyện này không phải Hải Táp thì còn ai nữa.

An Ninh biết Hải Táp có thể trở thành Thuyền Vương không chỉ vì hắn có huyết mạch hoàng thất hải quốc, nam nhân thần bí tồn tại ở Hải quốc hoặc ít hoặc nhiều cùng thân thù của hắn nhất định có quan hệ, đây có phải là Thuyền Vương chi nộ? Vẫn là ần nhẫn sau tức giận?

Trong đại sảnh khách nhân đang dùng cơm cũng bị tiếng động này thu hút, trong mắt mọi người đều là giật mình, phải biết rằng cái bàn không chỉ bị phá đi mà còn biến thành bột phấn, nếu một quyền kia đánh vào vị công tử mảnh mai trước mặt, chẳng khác gì muốn mạng của hắn!

"Hải Táp!" Vân Cẩm nghe thấy động tĩnh lập tức từ lầu hai phi xuống, trong lòng giận dữ, hắn muốn làm thương tổn Ninh nhi sao? Có Vân Cẩm ở đây, ai muốn thương tổn Ninh nhi thì phải bước qua xác hắn.

Chính là, Vân Cẩm vừa tới gần định chống lại Hải Táp chỉ thấy tức giận trên mặt Hải Táp bỗng chốc biến mất chỉ còn lại vẻ tươi cười, mọi người còn chưa theo kịp thay đổi của hắn, hắn đã mở miệng, "Chủ từ, ta chờ người thật khổ sở!"

Khi nói chuyện hai tay đưa ra nhanh chóng đem An Ninh ôm đến trước ngực.

"Uy, buông ra!" An Ninh phục hồi tinh thần, ý thức được hành động của hắn, sắc mặt nhợt thời bạo hồng, phải biết rằng nàng là nữ tử sao có thể cùng nam nhân ôm ấp dưới bao cặp mắt thiên hạ? Huống hồ giờ phút này, nàng một thân nam trang, là nhị công tử, trong mắt mọi người nàng chính là một nam nhân, Hải Táp như vậy ôm nàng còn ra cái thể thống gì?

Mọi người nhìn một màn này, cả miệng đều không thể ngậm, thậm chí còn đánh rơi chén trà, này.... .. Đây là cái tình huống gì?

Kìa vóc dáng công tử cùng vị tiểu công tử đều vô cùng tuấn mỹ, như vậy ôm nhau thật ra có chút.... .. đẹp mắt!

"Buông ra !" An Ninh quát, lực đạo Hải Táp so với An Ninh lớn hơn rất nhiều, nàng như thế nào giãy dụa đều không thể thoát khỏi cánh tay của hắn, không chỉ vậy, giãy dụa còn làm tăng thêm sự mập mờ giữa hai người.

"Không !" Hải Táp nhíu mày, ai kêu hắn hai lần đối Hải Táp như vậy! Lần trước nhị công tử trên đường quăng hắn ra sau, hắn trở về Bát Trân các, nhị công tử nhún mày cười, nhất cử nhất động tái hiện trong đầu hắn càng lúc càng nhiều, có mấy đêm trong mộng của hắn nhị công tử biến thành nữ tử, bộ dạng xinh đẹp làm hắn không thể dời đi.

Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng tựa hồ muốn thành sự thật,,,,,, Hải Táp hắn thích nam nhân.

Ý nghĩ này tra tấn hắn thật lâu, thậm chí nhị công tử vì sao muốn hấp dẫn hắn, giờ phút này ôm nhị công tử trong ngực, tim của hắn đã trở lại bình thường, nam nhân thì sao? Hắn thích chính là nhị công tử một nam tử hướng hồ.... .. Cảm nhận được ôm thân thể trong lòng còn thoải mái hơn ôm nữ nhân.

An Ninh lung túng , trong đầu suy nghĩ không biết nên làm thế nào để thoát thân, thầm nghĩ hẳn là Hải Táp chuyện gì cũng có thể làm a!

Nghĩ đến cái gì, con người An Ninh căng thẳng, nâng chân lên hung hăng hướng dưới chân Hải Táp thả xuống thật mạnh, quả nhiên, vài giây tiếp theo liền cảm nhận được thân thể Hải Táp giật mình, biểu tình trên mặt Hải Táp có chút đau khổ, phải biết rằng một cước này An Ninh đã dùng toàn bộ lực đạo hẳn không có cảm giác đau mới lạ.

An Ninh thừa dịp hắn cứng đờ lại dùng lực thoát khỏi lòng ngực hắn, rồi khỏi mấy bước dừng về mặt phòng bị nhìn Hải Táp. Hôm nay nàng đến vốn là muốn cùng Hải Táp tiến cung, nàng đoán được mục đích của Sùng Chính để, mang theo Hải Táp chính là cấp cho Sùng Chính để một cái uy hiếp, nhưng xem ra không thể tới gần Hải Táp rồi.

Nếu mang hắn đi không chừng nàng còn bị hắn cuốn lấy không thoát thân được, An Ninh hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, lập tức xoay người rời khỏi Bát Trân các.

Hải Táp thật vất vả mới tìm được nhị công tử hắn làm sao có thể để cho nhị công tử như vậy rời đi? Huống hồ sau khi hắn xác định được tâm ý của chính mình, nhìn nàng ra đến cửa, bắt chắp chân đau Hải Táp khập khiễng đuổi theo.

“Chủ từ..... đợi ta với!” Bộ dạng cực kì quái dị, ai cũng không thể tưởng tượng được đường đường là một Thuyền Vương nhưng lại mặt dày mày dạn đuổi theo người khác, nếu để cho con dân Hải quốc nhìn thấy nhất định không dám tin đây là quân Vương cao cao tại thượng của bọn họ.

An Ninh vừa lên xe ngựa, Hải Táp tươi cười cũng liền tiến vào, vẻ mặt lấy lòng chủ từ nhưng sắc mặt An Ninh vẫn như trước không chút hòa nhã, Hải Táp cũng không thèm để ý, ngồi xuống xe ngựa ánh mắt như cũ không dời khỏi người An Ninh.

Ánh mắt kia đúng là không kiêng kị gì mà đánh giá nàng, xe ngựa hướng Hoàng cung tiến vào, trong đầu Hải Táp hiện ra hình ảnh mấy ngày nằm mộng gần đây, trên mặt ý cười càng đậm, ánh mắt tà mị dị thường chói mắt.

“Nếu người mặc nữ trang sẽ như thế nào?”

Đột nhiên Hải Táp nói một câu không đầu không đuôi như vậy làm An Ninh nhũn mày, rung mình, liếc hẩn một cái, nàng biết giờ phút này trong đầu Hải Táp đang nghĩ gì đó, nhất định là chuyện thiếu nhi không nên “Người còn dám loạn tưởng, ta sẽ đem người quăng khỏi xe ngựa.”

Nếu là người khác quăng một câu uy hiếp như vậy hẳn thật khinh bỉ xem thường nhưng lời nói này theo miệng An Ninh nói ra, Hải Táp cũng phải giật mình, thu lại suy nghĩ nhị công tử mặc nữ trang.

Đường đường là bá chủ trên biển giờ phút này lại rối rắm, nếu đem nhị công tử trở về Hải quốc hai người sẽ như thế nào ở chung? Nhị công tử liệu có theo hẩn mà làm nữ tử, như vậy thật tốt nhưng là..... Mới vừa rồi nhị công tử biểu lộ thái độ không dễ thuyết phục.

Xe ngựa tới cửa Hoàng cung dừng lại, xe ngựa vừa dừng An Ninh đã vội vàng vén rèm đi xuống, phải biết rằng ở trên xe ngựa bị Hải Táp nhìn “thâm tình chân thành” như vậy làm cho da đầu run lên.

Nàng vừa xuống xe, Hải Táp ở phía sau nói một câu làm nàng dở khóc dở cười.

“Người đã không muốn mặc nữ trang, vậy về sau ta liền mặc nữ trang đi!” (*phut* huynh đài thật hài hước a!)

An Ninh đột nhiên dừng lại, khoe miệng không khỏi run rẩy, Hải Táp này rốt cục hẩn suy nghĩ cái gì? Nàng công nhận Hải Táp tuấn mỹ nếu thực mặc nữ trang cũng không thua kém nữ tử, nhưng đường đường là Thuyền Vương lại muốn làm nữ tử, để cho con dân biết được người người không đi tạt sát mới lạ.

“Như thế nào?” Hải Táp nhũn mày, khuôn mặt tuấn mỹ cười đến xinh đẹp tà mị, tựa hồ đang chờ nhị công tử cảm động! Xem hẩn thật tốt, đây chính là nhạ trong bộ lớn nhất của hẩn.

Nhưng ai biết, trong lòng hẩn tràn ngập chờ mong nhị công tử cảm động, nhị công tử lại nhìn hẩn một lát rồi buông một câu:

“Đầu óc người có bệnh?” An Ninh lạnh lùng mở miệng, quăng cho hẩn cái nhìn không bình thường, không để ý Hải Táp cứng đờ, nàng thẳng hướng bên trong Hoàng cung đi đến.

Hải Táp bị chửi rủa coi như bình thường, nháy mắt trên mặt đầy quý quyết, tựa hồ không có tiêu hóa một câu kia của nhị công tử.

Đầu óc có bệnh? Hẩn không cảm động thì chớ còn nói Hải Táp đầu óc có bệnh?

Hải Táp trong lòng lửa giận trùng sinh nhưng nhanh chóng tràn đầy thất bại, hẩn đường đường là một Thuyền vương muốn nữ nhân như thế nào cũng có. Vì lí gì đi thích nhị công tử, lấy lòng như thế đổi lại được một câu “Đầu óc có bệnh”!

Hẩn chưa từng bị đối đãi như vậy? Đây cũng chỉ có nhị công tử dám....

Phục hồi lại tinh thần, hít sâu một hơi, bên cạnh đã không thấy nhị công tử, Hải Táp liền bắt cháp tức giận đuổi theo.

Đầu óc có bệnh sao? Có lẽ lúc đối nhị công tử sinh ra hảo cảm là lúc đầu óc hẩn có bệnh đi! Ngày đó nhị công tử thắng hẩn viên Hải Thần châu, chính mình còn biến thành nô lệ, vậy mà vẫn mặt dày mày dạn mong chờ hẩn, thế này đầu óc không có bệnh mới lạ.

Bất quá trong lòng Hải Táp cũng kiên định thêm một chút, hẩn trả giá nhiều như vậy nhất định phải ôm mỹ nhân về.....khôngmỹ nam mới phải (há há)

An Ninh thực không biết ý niệm trong đầu Hải Táp, đợi cho Hải Táp đuổi kịp, mặc cho hẩn ở bên tai liên miên cần nhân nọ kia cũng không để ý tới hẩn, hai người cùng nhân dẫn đường dẫn đến ngoài điện thì dừng lại. An Ninh nhìn thoáng qua Hải Táp, liếm liếm môi, “Đợi lát nữa xem ánh mắt ta mà làm việc!”

Hải Táp không dự đoán được nhị công tử vốn không để ý hẩn đột nhiên ra cái công đạo hẩn thông minh, lập tức phản ứng lại, nhũn mày ho nhẹ, “Nhìn ánh mắt người làm việc ta có thể, bất quá ta được lợi gì?”

An Ninh cho hẩn một ánh mắt xem thường, “Người nói yêu cầu!”

Nhị công tử không hổ là hẩn nhìn trúng, thông minh lại quả quyết, đôi mắt nhìn nhị công tử tuấn mỹ mà dao động, “Mặc nữ trang cho ta thấy một lần!”

Hải Táp vẫn để ý điểm này, lần đó trong Hoàng cung cùng nhị công tử cá cược hẳn liền có ý tưởng này, nay hẳn thực sự thích nhị công tử đương nhiên càng thêm hy vọng nhìn nhị công tử mặc nữ trang, bất quá lần này hẳn chỉ muốn nhị công tử mặc nữ trang ở trước mặt chính mình thôi.

An Ninh nhú mày, liếc mắt nhìn hẳn một cái, “Ngươi đừng có được một tác lại đòi một thước!”

“Kia ngưng ngưng, đợi lát nữa sợ rằng nô tài không thể phối hợp cùng chủ tử!”. Thật vất vả mới có được cơ hội như vậy Hải Táp sao có thể bỏ qua. Nhị công tử muốn hẳn nhìn ánh mắt mà làm việc ắt không phải việc đơn giản, nhị công tử ắt phải khuất phục.

Quả nhiên, An Ninh trầm ngâm một lát, hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, “như ngươi mong muốn!”

Cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, An Ninh không khỏi cảm thán, Thần Vương là nô lệ, thật đúng không phải cái gì cũng nắm trong tay được.

Hải Táp nhất thời vui vẻ ra mặt, “Đợi lát nữa chủ tử nhớ cấp nô tài ánh mắt đó!”

Rốt cục có thể thấy nhị công tử mặc nữ trang nha! Giờ phút này trong lòng Hải Táp tràn đầy kích động, tựa hồ có chút khẩn cấp, trong đầu đã sớm nghĩ đến nhị công tử thay nữ trang sẽ có bộ dạng mê người như thế nào!!!

An Ninh không để ý tới Hải Táp thẳng bước vào trong điện, trong đại điện, Sùng Chính để sớm đã dọn xong yến hội đang chờ người, nhìn thấy nhị công tử xuất hiện, lập tức cười hớn hở đứng dậy, An Ninh đang muốn hành lễ lại bị Sùng Chính để ngăn lại, “Nhị công tử không cần đa lễ, gia yến(bữa tiệc gia đình) hôm nay là để chúng ta tụ họp lại thôi, không cần lễ nghĩa rườm rà.”

“Thảo dân tạ Hoàng thượng!” An Ninh không có quý xuống nhưng vẫn chấp tay, thái độ kì cục của Sùng Chính để bị An Ninh để trong mắt, hiểu rõ tâm kè, nghe được hai chữ gia yến An Ninh nhú mày, nếu là gia Yến thì gọi nàng đến làm gì?

Cảm nhận được ánh mắt quen thuộc, An Ninh nhìn qua, nhìn đến chủ nhân ánh mắt, khóe miệng trỗi lên một ý cười, Thương Dịch ở đây!

“Cái gì thảo dân, không thảo dân? chỉ cần ngươi nguyện ý, trăm tùy thời đều có thể phong ngươi làm Vương gia, thừa kế tước vị, bổng lộc gấp bội, thế nào? Nhị công tử, không phải ai cũng có được đãi ngộ như thế này a!” Ban đầu Sùng Chính để dụ hoặc, trong lòng thật hi vọng nhị công tử có thể cắn miếng mồi này, chỉ cần nhị công tử nhận phong Vương gia, như vậy chuyện tình hẳn đề xuất sau đó cũng nắm chắc vài phần.

“Thảo dân tạ Hoàng thượng ưu ái, thảo dân xưa nay nhân hạ, không quen trối buộc, lại không tài không đức, như thế nào làm một Vương gia? Việc này về sau xin Hoàng thượng không nên nhắc lại, bằng không trong lòng thảo dân thực không an tâm.” An Ninh là ai, vị trí Vương gia với nàng từ xưa tới nay đều không có chút năng lực dụ hoặc, ngược lại càng phiền toái, Sùng Chính để mang ra một cái vương vị cấp cho nàng đều là tính toán trước, nàng làm sao có thể mắc mưu.

Sắc mặt Sùng Chính để nhất thời xuất hiện ba vạch hắc tuyết, nghĩ đến cái gì lại rất nhanh hồi phục, như trước thân thiện dị thường, “Đến, nhị công tử mời ngồi, Hải Táp công tử cũng mời ngồi!”

An Ninh nhìn vị trí kia không khỏi cảm thán, vị trí kia so với những chỗ khác bên cạnh Sùng Chính để, thậm trí so với Thần Vương Thương Dịch hay thuyền Vương Hải Táp còn muốn tôn quý hơn vài phần, An Ninh thầm nghĩ trong lòng : Hôm nay Sùng Chính để muốn đem nàng hoàn toàn tôn sùng làm tân thượng a!

Nếu Sùng Chính để đã có như vậy hảo ý, An Ninh cũng không có cự tuyệt, nàng biết dù chính mình cự tuyệt cũng không kị tuyệt được, Sùng Chính để chính là Hoàng đế một quốc gia a! huống hồ vừa rồi mình làm phật ý hẳn một lần nếu lại lần nữa làm hẳn không vui, mọi chuyện sau này thực khó nói a!

An Ninh ngồi xuống cái vị trí tôn quý kia, Hải Táp cũng theo vào vị trí, An Ninh nhìn tình huống hiện tại, Thương Dịch cùng Hải Táp lần lượt ngồi bên cạnh nàng và Sùng Chính để, sắp xếp như vậy cũng có thể chấp nhận, Hải Táp tuy là Hải quốc vương nhưng cũng là nô lệ của nàng, vị trí ngồi như vậy không có gì bất ngờ.

“Nhị công tử, hôm nay trăm vì ngươi chuẩn bị ca múa nhạc, hi vọng nhị công tử sẽ thích.” Sùng Chính để cười nói, nhưng đáy mắt lại đầy tính toán.

“Tạ Hoàng thượng!” An Ninh liễm liễm mi, hôm nay nàng muốn nhìn xem Sùng Chính để như thế nào từ tay nàng lấy xuống một chút lợi ích.

Sùng Chính để thâm ý liếc mắt nhìn nhị công tử một cái, vỗ vỗ tay, lập tức khúc nhạc nổi lên, cùng với nhạc khúc là vài cái bóng dáng thướt tha duyên dáng nối đuôi nhau mà vào, mỗi một vũ nữ đều có vài phần tư sắc, mỗi động tác đều tràn ngập dụ hoặc, ánh mắt nhìn An Ninh đều hết sức khiêu khích.

An Ninh nhất thời hiểu được dụng ý của Sùng Chính để, mới vừa rồi dùng danh lợi dụ hoặc nàng không thành, lúc này đây là sắp dùng mỹ nhân kế a! hảo một cái mỹ nhân kế! Bất quá Sùng Chính để sợ rằng sẽ có kết cục thất bại, chính nàng là một nữ nhân, mỹ nhân kế với nàng không có nửa phần lực sát thương.

Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Chương 101.4

Chính là An Ninh nhìn thấy cái gì, tay nắm ly rượu đột nhiên khựng lại, ngay cả rượu cũng sái(roi) ra ngoài một chút, đơn giản bởi vì nữ tử dẫn đầu đoàn múa xóc lên cái khăn che mặt, kia là Minh Nguyệt công chúa.

Điều này sao có thể không làm cho nàng giật mình? Sùng Chính để dùng mỹ nhân kế thì thôi nhưng sao lại dùng chính con gái mình, Minh Nguyệt công chúa là cảnh vàng lá ngọc như vậy trước mặt mọi người hiển vũ, phải biết nàng ta luôn cho mình là thanh cao, Sùng Chính để lúc này có thể nói là dùng chính con gái mình làm vốn a!

Xem ra hẳn đối với Ngu sơn thật dung là tình thế bất buộc!

“Nhị công tử, như thế nào?” Sùng Chính để một bên nhìn một bên dò hỏi, vừa rồi hẳn chính là lưu ý phản ứng của công tử, khi Minh Nguyệt xóc lên tấm khăn che mặt, rượu sái ra ngoài nhị công tử cũng không phản ứng xem ra hấp dẫn a!

“Khúc động lòng người, vũ đạo tuyệt đẹp, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.” An Ninh mở miệng, tùy ý ca ngợi.

“Ha ha, tốt tốt! Sùng Chính để được ca ngợi, tâm tình thật tốt, càng thêm cảm thấy hi vọng, đợi vũ khúc kết thúc, Sùng Chính để triệt hạ cho vũ công lui xuống chỉ để lại một mình Minh Nguyệt, hẳn cao giọng nói: “Minh Nguyệt a! vị này là nhị công tử mà phụ hoàng hay nhắc với người, còn không mau tới kính nhị công tử một ly?”

Minh Nguyệt công chúa xưa nay cao ngạo, nếu không phải hôm nay phụ hoàng hạ lệnh nàng có chết cũng không đến hiển vũ, huống hồ phụ hoàng còn muốn đem chính mình gả cho Nhị công tử, trước kia nàng có nghe qua phụ hoàng nhắc đến Nhị công tử nhưng không có để ý, giờ phút này nhìn đến khuôn mặt tuấn mỹ ngay cả nàng cũng không khỏi thất thần.

Nhị công tử này vô cùng tuấn mỹ, hơn nữa rất hợp ý nàng. Nàng đường đường là công chúa muốn kén phò mã cũng muốn tìm người nàng có thể nắm giữ được, nhị công tử ôn hòa vô lại đối với Minh Nguyệt công chúa là sự lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ đến lời nói của phụ hoàng, Nhị công tử kia có một mỏ vàng, còn có quan hệ cùng Bát Trân các và Lâm Lang hiền, nhất thời ánh mắt Minh Nguyệt công chúa trở nên tươi vui giống như mèo thấy mỡ đối nhị công tử tăng thêm nhiều phần hảo cảm, nàng thu hồi bộ dạng ương ngạnh ngày thường, hướng nhị công tử bước tới gần, tao nhã rót một ly rượu ôn nhu mở miệng, “Minh Nguyệt kính nhị công tử một ly.”

Nói thật, đối mặt với một Minh Nguyệt công chúa như vậy An Ninh có phần không thích ứng kịp, trước kia mỗi lần nhìn thấy Minh Nguyệt công chúa nàng ta luôn có bộ dạng cao cao tại thượng, duy nhất một lần ở sinh nhật Thân Vương nàng ta chủ động khiêu khích, An Ninh khóe miệng rút trừu nhưng cũng ngửa đầu một ngụm đem ly rượu uống cạn.

Sùng Chính để nhìn phản ứng của Minh Nguyệt, khóe miệng ý cười càng đậm, hấp dẫn, hấp dẫn a!

Sùng Chính để lão luyện nhìn qua Minh Nguyệt rồi lại nhìn tới Nhị công tử, “Nhị công tử a! thực không dám dấu diếm, từ xưa tới giờ trẫm chưa thấy Minh Nguyệt có hảo cảm với nam nhân nào như vậy a! thời điểm trẫm nói với nàng về Nhị công tử nàng liền hâm mộ Nhị công tử.... haha Nữ đại bất trung lưu a!(con gái lớn không thể lưu lại), trẫm thấy Minh Nguyệt sợ là không thể lưu lại lâu a!”

Ý tứ Sùng Chính để quá rõ ràng, hẳn là cố ý muốn gả Minh Nguyệt công chúa cho Nhị công tử, nếu Nhị công tử trở thành phò mã của Đông Tấn quốc, tòa mỏ vàng Ngu sơn kia không phải thuộc sở hữu của hoàng thất hay sao?

Còn có cái gì so với quan hệ thông gia có liên hệ ràng buộc hơn đây.

Ý tứ của Sùng Chính để cả Hải Táp cùng Thương Dịch đều nghe ra, hai người thần sắc khác nhau, Thương Dịch như trước uống rượu, mâu trung không thấy đáy, khóe miệng tựa như có như không chút quý dĩ, bí mật liếc mắt An Ninh một cái thấy An Ninh vẫn như trước nghe không hiểu ý tứ của Sùng Chính để, giả ngốc, ý cười trên khóe miệng Thương Dịch càng nồng đậm.

Ngoài hẳn không ai biết thân phận nữ tử của nhị công tử, vậy nên căn bản không có khả năng trở thành phò mã của Minh Nguyệt công chúa.

Không biết An Ninh chính là nhị công tử khuôn mặt Hải Táp đen lại càng đen, Đông Tấn Hoàng đế lão nhân này có ý gì đây? Muốn cấp Minh Nguyệt công chúa cho nhị công tử làm thê tử sao?

Nếu là trước kia hẳn sẽ không quản chuyện này, nhưng là, hiện tại hẳn đã biết rõ tâm ý của mình, lại có như thế nào để cho nhị công tử cưới vợ?

Nhìn về phía nhị công tử chỉ thấy hẳn thần nhiên uống rượu không có cự tuyệt Hoàng đế.

An Ninh như thế nào cự tuyệt? Sùng Chính để còn không hiểu rõ vấn đề, lúc này nàng giả ngu là thích hợp nhất.

Bất quá Sùng Chính để không để ý là nàng giả ngu, nàng không nói, ám chỉ không thành liền lập tức nói rõ, “Nhị công tử, trẫm đem Minh Nguyệt công chúa gả cho người, người thấy thế nào?”

“Không được!”

“Không thể!”

Sùng Chính để vừa nói xong, An Ninh còn chưa trả lời, ngược lại Thương Dịch cùng Hải Táp không hẹn mà cùng mở miệng cự tuyệt, Sùng Chính để giật mình, liếc mắt nhìn hai người, mi tâm phút chốc nhúu chặt, “Này...”

Sùng Chính để biết Thương Dịch cùng nhị công tử là bằng hữu cho nên hôm nay mới cố ý kêu Thương Dịch tới hi vọng vào thời điểm mấu chốt có thể giúp mình khuyên nhủ nhị công tử, tại sao hắn lại cùng chính mình cạnh tranh?

Mà Hải Táp công tử dựa vào cái gì mà quân hôn sự của nhị công tử?

Trong thời gian ngắn, không khí trở nên vô cùng quỷ dị, sắc mặt Minh Nguyệt công chúa cũng trở nên cứng đờ, âm thầm oán hai nam nhân quân chuyện bao đồng.

Ngược lại An Ninh nhấp một ngụm rượu, mở miệng cười, “Hoàng thượng, người cũng thấy đấy, không phải thảo dân không muốn, mà là Hải Táp công tử không đồng ý a!”

“Hải Táp công tử...” Sùng Chính để nhăn mày, Hải Táp công tử không đồng ý?

“Không dám dấu diếm, chủ từ ta đây ở trước mặt nô lệ, thực không có chút địa vị.” An Ninh ủy khuất thở dài một hơi, Sùng Chính để có điểm kiêng kỵ Hải Táp, đem chuyện này đá qua cho Hải Táp thực không thể tốt hơn, nàng biết điều đó nên hôm nay có ý đem Hải Táp dẫn tới nơi này.

Sùng Chính để mâu quang vi liễm, liếc mắt nhìn Hải Táp không có hoài nghi lời nói nhị công tử, Hải Táp đường đường là Thuyền Vương, nhị công tử tuy là chủ tử, hắn là nô tài nhưng Thuyền Vương sao có thể dễ dàng khuất phục người khác như vậy.

Hải Táp thông minh, nhị công tử nói như vậy hắn liền hiểu, lại nhúu nhúu mày nói, “Ta nói không được chính là không được!”

Khí thế kia, Sùng Chính để muốn bỏ qua cũng không được, đường đường là bá chủ trên biển nói không được lẽ nào hắn lại muốn thành cái đinh trong mắt.

“Chuyện này chúng ta để sau rồi nói a!” Sùng Chính để không thể không chịu thua, nếu đắc tội với Thuyền Vương ngay đến hắn cũng không chịu nổi, hắn không thể mạo hiểm, chuyện nhị công tử, mò vàng Ngưu sơn hắn nên bàn bạc kĩ lại a!

“Không được!” Minh Nguyệt công chúa mở miệng kháng nghị, tuy phụ hoàng nói xem xét lại nhưng nàng không có ngốc, Hải Táp công tử là cái gì tại sao không muốn cho nhị công tử thú nàng, mà phụ hoàng đối Hải Táp công tử thập phần kiêng kỵ, nàng vất vả kén chọn mới coi trọng vị phò mã này, như thế nào có thể dễ dàng buông tay?

An Ninh mâu quang vi liễm, Hải Táp căng thẳng, ngay đến Thương Dịch cũng không khỏi nhúu nhúu mày, nhìn về phía Minh Nguyệt công chúa.

Minh Nguyệt công chúa không còn giả vờ ôn nhu như trước nữa, lập tức trở nên cường thế, mở miệng, “Ta muốn nhị công tử làm phò mã, ai cũng không ngăn cản được!”

Lời vừa nói ra, mấy người có chút giật mình, trong mắt An Ninh đây mới chính là tác phong Minh Nguyệt công chúa, Thương Dịch nhúu nhúu mày, “Minh Nguyệt người như thế không phải bức hôn sao? Bộ đáng công chúa đâu hết rồi?”

“Bức hôn thì như thế nào? Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, ngẩng cao đầu nhìn An Ninh tuyên cáo, “Bản công chúa chính là coi trọng người, người thú cũng phải thú, không cưới cũng phải thú!”

An Ninh khoe miệng giật giật, Minh Nguyệt công chúa thật cường hãn, không cưới cũng phải thú sao? An Ninh liễm liễm mi, “Minh Nguyệt công chúa, thảo dân thực không thể thú người a!”

Nàng nói chính là thật lòng, nàng là nữ tử làm sao có thể thú công chúa đây?

“Người! Người.....” Minh Nguyệt công chúa không dự đoán được hắn trực tiếp cự tuyệt mình, tuy rằng cố tình bức hôn nhưng nghe nhị công tử trực tiếp nói như vậy nàng vẫn chịu không ít đã kích, nàng chính là công chúa đó! Ai cũng muốn lấy lòng nàng! Nhị công tử này lại.... Nhưng chính như vậy càng làm cho Minh Nguyệt công chúa hạ quyết tâm muốn nhị công tử làm phò mã của nàng, hừ lạnh một tiếng, “Chỉ cần phụ hoàng hạ chỉ, ta không tin có ai dám kháng chỉ!”

Kháng chỉ chính là tội lớn phải chu di cửu tộc, nàng không tin nhị công tử chống lại thánh chỉ cũng không muốn thú nàng, tuy nhị công tử không cam tâm tình nguyện nhưng nàng là công chúa, ắt có biện pháp làm cho hắn phải cam tâm làm phò mã chính mình.

Thương Dịch khẽ rung mình, rõ ràng có chút tức giận, “Minh Nguyệt, người chớ có làm càn!”

Minh Nguyệt công chúa quả nhiên là bị làm hư, như vậy mà vẫn cường thế, ương ngạnh, nếu Hoàng thượng thật sự hạ chỉ, sự tình liền không dễ dàng.

“Phụ hoàng..... người nên vì Minh Nguyệt mà làm chủ a! Minh Nguyệt muốn nhị công tử làm phò mã a!”

Thương Dịch quát lớn nói Minh Nguyệt công chúa không sợ là gạt người, nàng luôn sợ Thần Vương biểu ca, lần trước bị Thần Vương biểu ca đuổi ra khỏi Vương phủ vì vậy nàng không cam lòng, tại sao hắn không cho vị biểu muội công chúa này một chút mặt mũi.

Nhưng giờ phút này Minh Nguyệt biết nàng quán quýt bám lấy phụ hoàng là sự lựa chọn sáng suốt, chỉ cần phụ hoàng ủng hộ mình thì nàng còn sợ cái gì?

Sùng Chính để khó sử, nhú mảy nói, "Này..... này!"

An Ninh nhú nhú mảy, đáy mắt có chút biến hóa chợt lóe lên, "Thú công chúa cũng không phải không thể, bắt quá.....!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Chương 102.1: Thương Dịch thổ lộ tình cảm

edit+beta: Pemichio

An Ninh nói đến đây liền dừng lại khiến người nghe ai cũng có thần sắc khác nhau, con người lão luyện của Sùng Chính để vi liễu, thâm nghĩ trong lòng, chớ không phải là có hi vọng chứ?

Mà mi tâm của Thương Dịch và Hải Táp càng nhấn chặt, con người thâm thúy của Thương Dịch khóa chặt gương mặt của An Ninh, Ninh Nhi muốn làm gì? Nàng làm sao có thể cưới công chúa?

Tay Hải Táp sớm đã nắm chặt thành quyền, nhị công tử này thật muốn kết hôn với cô công chúa Minh Nguyệt bỏ đi kia sao? Vậy bản thân hẳn phải làm sao bây giờ? Con người trở nên căng thẳng, trong lòng hừ lạnh, muốn kết hôn với Minh Nguyệt công chúa, không có cửa đâu!

"Bắt quá cái gì?" Minh Nguyệt công chúa thấy nhị công tử mờ lờ, trong lòng thực vui vẻ, vội vàng mở miệng hỏi, bắt quá hành động này của nàng ta sớm đã không còn chút rụt rè nào.

Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu nhìn Minh Nguyệt công chúa, "Bắt quá, mới vừa rồi công chúa cũng nghe thấy có người không đồng ý, nên chỉ mong làm phiền Minh Nguyệt công chúa thuyết phục Hải Táp công tử."

"Bản công chúa dựa vào cái gì phải đi thuyết phục hắn?" Minh Nguyệt công chúa hừ nhẹ một tiếng, người nàng phải gả là nhị công tử, cũng không phải cái tên Hải Táp công tử bỏ đi này, Hải Táp công tử rõ ràng chính là muốn ngăn trở (ngăn cản+ cản trở) nàng thì nàng làm sao có thể thuyết phục được hắn? Nhị công tử này rõ ràng chính là cố ý đưa cho nàng một chứng ngại lớn.

An Ninh tự nhiên là có ý, có ý đem sự tình vớt cho Hải Táp, thái độ mới vừa rồi của Hải Táp nàng tự nhiên cũng thấy được, hắn không muốn mình đi cưới Minh Nguyệt công chúa, trong số những người có mặt ở đây thì cũng chỉ có mình Hải Táp mới có khả năng chấn nhiếp Sùng Chính để!

"Hoàng thượng, ngài có phải nên nói cho Minh Nguyệt công chúa biết, dựa vào cái gì không?" An Ninh cười đến cực kỳ vô hại, đem này củ khoai lang phồng tay này quăng cho Hải Táp đi giải quyết, nghĩ đến ước định mới vừa rồi của hai người, nếu bây giờ không cho hắn một ít chuyện khó giải quyết thì làm sao khiến nàng hả dạ?

Sùng Chính để bị điểm danh, mới vừa rồi trong lòng còn mang chút hy vọng, nhưng giờ phút này hy vọng kia lại càng ngày càng xa vời, nét mặt già nua hé ra càng thêm khó xử, ông đương nhiên là đứng về phía công chúa Minh Nguyệt, nhưng đối thủ này ông cũng không dám dây vào nha!

"Phụ hoàng, người nói mau, chuyện Minh Nguyệt lập gia đình thì có liên quan gì tới hắn nha?" Minh Nguyệt công chúa không thuận theo nói.

"Này..." Chuyện này nói ra thật sự cũng không liên quan gì tới hắn ta, nhưng mà đứng trên phương diện khác mà nói đường đường là Thuyền vương nếu muốn xen vào chuyện của người khác thì ai dám có dị nghị gì?

"Hừ!" Hải Táp hừ lạnh một tiếng, khóe miệng gọi lên một chút khinh thường, "Người lập gia đình tự nhiên là không liên quan đến bản công tử, nhưng nếu người người gả là nhị công tử, vậy chắc chắn cũng liên quan tới ta."

"Người... Dựa vào cái gì nói như vậy?" Tình tình ương ngạnh của Minh Nguyệt công chúa nổi lên, nàng không biết thân phận của Hải Táp, nhưng nếu thật sự biết được e rằng vẫn sẽ nhắm mắt lao vào cây đinh cứng rắn này.

"Dựa vào cái gì?" Ánh mắt Hải Táp vi liễu, bên trong lam mầu ẩn ẩn một tia sáng âm u, giống như biển cả rộng lớn vô ngần, không có giới hạn, bước ra khỏi chỗ ngồi, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười quý dị làm cho da đầu người ta run lên.

Nhìn kia Hải Táp công tử đến gần, Minh Nguyệt công chúa không khỏi nuốt xuống ngụm nước miếng, rồi nhích lại gần Sùng Chính để vài phần, "Người nếu dám làm càn, ta sẽ kêu phụ hoàng lập tức đem người chém."

"Ồ háo!" Sùng Chính để đã lớn tiếng quát nhưng đối tượng là Minh Nguyệt công chúa vẫn còn không hiểu tình huống bây giờ, muốn chém đầu Hải Táp? Ông dù có một trăm lá gan cũng không dám chém đầu Hải Táp a, Minh Nguyệt này thật là muốn đem phiền toái đến cho ông sao? Hiện tại, ông rất hối hận khi đi nước cờ này, đem Minh Nguyệt gọi tới trợ hứng, không những kẻ sách không thành công mà còn tạo nên cục diện không thể thu thập được, nếu chọc giận Hải Táp công tử thì phải làm gì cho tốt đây a?

Ngần tính vụn vặt, thậm chí gọi Thương Dịch tới làm thuyết khách, nhưng lại không có tính đến nhị công tử này thế nhưng lại cũng đem Hải Táp vào cung.

"Phụ hoàng!" Minh Nguyệt công chúa hiển nhiên không ngờ phụ hoàng lại trách cứ nàng, trưng ra vẻ mặt nghi hoặc cùng bất khả tư nghị.

"Ta hiện tại liền nói cho ngươi biết ta dựa vào đâu!" Nụ cười quỷ dị kia lan tràn đến tận trong con mắt xanh kia, dị thường quỷ dị chói mắt, cúi đầu nhìn Minh Nguyệt trước mặt, thanh âm kia lại đủ để cho mỗi người ở đây đều nghe thấy.

Tất cả mọi người nhìn về phía Hải Táp, chỉ thấy tầm mắt hắn chậm rãi chuyển dời đến trên người nhị công tử, ánh mắt mị hoặc kia làm cho trong lòng An Ninh lộ bộ một chút, ần ần có dự cảm bất hảo, cùng lúc đó, bàn tay đang nắm ly rượu của Thương Dịch càng thêm buột chặt, ánh mắt nóng bỏng của Hải Táp nhìn Ninh Nhi kia, hắn cũng rất quen thuộc bất quá ý thức được cái gì, Thương Dịch bỏ lại ly trà, thân hình chợt lóe...

Hải Táp đem ánh mắt tập trung đến trên người nhị công tử nên cũng rất nhanh bước về phía nàng, chỉ thấy hai bóng dáng, một bóng đen bao lấy, như gió xoáy quét về phía An Ninh vẫn đang ngồi phía trên.

Nói thì chậm, nhưng cơ hồ là trong nháy mắt, hai người liền đồng thời hoàn thành động tác, nguyên bản Hải Táp muốn đến gần nhị công tử nhưng vị Thần vương Thương Dịch kia lại chắn trước mặt hắn khiến lòng hắn xuất hiện một tia tức giận, "Ngươi chắn trước mặt ta làm gì? Tránh ra!"

Nhưng Thương Dịch vẫn che chở chặt chẽ cho An Ninh, khoe miệng gọi lên một tia khinh thường, giống như không đem Hải Táp để vào trong mắt.

Ánh mắt hai người đối diện nhau, khiến xung quanh bắt đầu có mùi khói thuốc súng, sâu sắc như An Ninh, lão luyện như Sùng Chính đế, đều cảm thấy có điều gì đó quỷ dị đang xảy ra, ngay cả Minh Nguyệt công chúa giờ phút này cũng phát hiện hai người họ có địch ý không tầm thường, đây là cái tình huống gì?

Khoe miệng An Ninh rút trờu, sau đó liền nghe được giọng nói trầm thấp của Thương Dịch vang lên, "Nhớ kỹ thân phận của ngươi!"

Nghiêm trang cảnh cáo, mang theo vài phần sắc bén, Hải Táp là người hầu của Ninh Nhi, điểm này sứ giả của tứ quốc đều có thể làm chứng, ai cũng không thể thay đổi được.

Cũng giống như việc Thương Dịch không đem Hải Táp để vào mắt, Hải Táp cũng không có đem lời cảnh cáo của Thương Dịch để ở trong lòng, Hải Táp nhíu mày, hừ nhẹ một tiếng, "Thân phận của ta? Thân phận của ta làm gì đến phiên ngươi nhắc nhở? Ngươi lấy thân phận gì để chống lại ta?"

Thương Dịch nhíu mày, ánh mắt bắn ra một tia nguy hiểm, nhưng thần sắc của Hải Táp vẫn tự nhiên như trước, "Hắn, là người của Hải Táp ta! Là Hải Táp ... Nam nhân!" (là nam nhân của HT, nhưng chỗ này ta thấy cứ để nguyên sẽ mang tính chất nhấn mạnh hơn)

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Chương 102.2

Hắn cố ý cường điệu hai chữ cuối cùng, hắn vừa dứt lời thì không chỉ những người có mặt ở đây mà ngay cả những cung nhân hầu hạ ở một bên đều từng lần mắt nhìn về phía nam tử vừa xuất khẩu kinh người kia

Nam nhân? Từ này nên lý giải như thế nào? Mới vừa rồi không phải bọn họ đã nghe nhầm chứ? Hải Táp công tử cùng nhị công tử...

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu mọi người đều khiến họ hóa đá, lông mày của Thương Dịch nhíu lại càng chặt, Minh Nguyệt công chúa sớm đã khiếp sợ đến rối tinh rối mù, con mắt lợi hại của Sùng Chính đế híp lại giống như đang suy tư cái gì, ánh mắt kia dừng ở trên người nhị công tử càng phát ra cao thâm.

"Chớ có nói bậy." Thương Dịch hừ lạnh, Ninh Nhi là nam nhân? Hay là Hải Táp hắn là nam nhân? Đây là chuyện cười lớn nhất mà hắn từng nghe thấy, Hải Táp này chính mình không tự biết lấy bản thân giờ còn ở đây nói hươu nói vượn, quả nhiên là đáng buồn cười!

"Nói bậy? Bản công tử chưa bao giờ biết nói bậy cái gì." Lam mâu Hải Táp vì liêm, nếu bây giờ cũng đã nói ra mọi chuyện vậy hắn cũng không tiếp tục kiêng dè nữa, hắn thích nhị công tử thì như thế nào? Hắn là thoải mái thích, cần gì phải cất giấu điểm? Vòng qua Thương Dịch, nhìn An Ninh, lúc này An Ninh khẽ cau mày, sắc mặt bình tĩnh, giống như đang suy tư về cái gì, nhưng lại làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc của nàng.

"Chủ tử, Hải Táp thích ngươi, còn ngươi thì sao?" Hải Táp nói thẳng, hắn cũng không lẩn tránh cái gì, ánh mắt khóa chặt đối phương, hôm nay muốn đối phương cho chính mình một đáp án.

Nếu hắn ta cũng có ý, như vậy hắn sẽ không chút do dự lập tức đưa nhị công tử về Hải quốc, dù ở bất cứ nơi đâu chỉ cần hắn ta muốn hắn đều có thể thỏa mãn, thậm chí không tiếc bất cứ thứ gì để sủng ái hắn!

"A?" An Ninh giống như vừa phục hồi tinh thần lại, nháy mắt mấy cái, "Ngươi nói cái gì? Ta thì làm sao?"

Hải Táp nhú mồm, lặp lại, "Ta thích ngươi, còn ngươi thì sao?"

Tất cả mọi người nhìn về phía nhị công tử tuần mỹ kia, nhưng An Ninh lại cười không nói, trên thực tế, nàng cũng không có dự đoán được mọi chuyện sẽ diễn ra như thế này, Hải Táp thích nàng? Là thân phận nhị công tử của nàng sao? Nàng vẫn nghĩ Hải Táp đối với nhị công tử như vậy chính là muốn trả thù, cho dù là hành động mới vừa rồi ở Bát Trân Các, hay là lời nói không đầu không đuôi ở trên xe ngựa, nàng cũng chỉ nghĩ là Hải Táp muốn trêu ghẹo nàng thôi, nên cũng không dự đoán được Thuyền vương lại có thứ đam mê này!

Thuyền vương thích nam nhân? Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu nàng, nếu hán thích là nam nhân, như vậy nàng có thể nói cái gì? Hán hỏi ý của nàng? Nàng làm sao có thể trả lời? Nói cho hán biết, ta không phải là nam nhân, mà là cái một nữ tử hàng thật giá thật, cho nên, không thể thỏa mãn hứng thú của ngươi?

Buồn cười! Đây là cái trường hợp gì? An Ninh tự nhiên là sẽ không phun ra bí mật này của bản thân, cho nên, việc nàng có thể làm chính là không nói một lời nào, có đôi khi, tác dụng của trầm mặc so với trong tưởng tượng còn tốt hơn.

Bất quá, sự trầm mặc lúc này của nàng càng khiến không khí trở nên quỷ dị, An Ninh liễm mi, thần sắc không có chút dao động, càng khiến người ta nhìn không thấu nàng, ngay cả Thương Dịch cũng nhìn không thấu, Ninh Nhi rốt cuộc nghĩ như thế nào?

Hải Táp thích nhị công tử, nhưng trong mắt hán, người hán ta thích thật sự chính là An Ninh, như vậy hán làm sao có thể không để ý?

Hải Táp là Thuyền vương, nắm trong tay toàn bộ các quốc gia trên biển, với thân phận cùng diện mạo của Hải Táp đều là lợi thế hấp dẫn nữ tử không thể nghĩ ngờ.

Nhưng An Ninh lại không nói lời nào thật lâu, mặc cho mọi người dùng ánh mắt uớt hơi nhìn nàng, nàng đều khép chặt miệng, không nói một câu.

"Ngươi thích nam nhân sao?" Minh Nguyệt công chúa vừa mới hoàn hồn lại sau một phen khiếp sợ đến bên cạnh An Ninh chất vấn, trong đôi mắt ả ả hàm chứa tức giận.

An Ninh nhú mồm, điểm này là chắc chắn rồi, nàng là nữ tử đương nhiên là thích nam tử, cho nên An Ninh liền gật đầu, khoe miệng gọi lên một nụ cười tựa tiểu phi tiểu kỳ lạ, quả nhiên, khi Minh Nguyệt công chúa nhận được khẳng định của nàng, cả người trong nháy mắt nổi giận, run run chỉ tay vào mặt An Ninh, "Ngươi... Ngươi... Ngươi... Ngươi như thế nào có thể?"

Nàng thật vất vả mới coi trọng tên nhị công tử này, nhưng cái tên nhị công tử này lại không thích nữ nhân, mặt mũi Minh Nguyệt công chúa nàng biết để đâu?

"Phụ hoàng, bọn họ khi dễ Minh Nguyệt, xin ngài làm chủ thay Minh Nguyệt a, nhất định phải nghiêm trị bọn họ!" Tính tình của Minh Nguyệt công chúa xưa nay ương ngạnh, hôm nay tên nhị công tử này cùng Hải Táp là trước mặt biết bao nhiêu người ngang nhiên đánh trên mặt nàng một bạt tai, nàng làm sao có thể buông tha? Mới vừa rồi nàng còn hy vọng nhị công tử làm phò mã của nàng nên mới lấy lễ đối đãi, nhưng giờ phút này, phò mã đã muốn vô vọng, nàng còn cổ kị cái gì nữa chứ?

"Nghiêm trị cái gì mà nghiêm trị? Còn không mau trở về cho trầm!" Sùng Chính đế phẫn nộ quát, trong lòng cũng rất tức giận, nếu vị nhị công tử kia thích nam tử như vậy mỹ nhân kế hôm nay của ông còn có tác dụng gì? Hơn nữa Thuyền vương lại có ý với nhị công tử, như vậy ông làm sao dám đi chọc giận Thuyền vương?

Trong lòng âm thầm thờ dài, một chiều này xem ra ông đã tính sai hoàn toàn, nghĩ tới mục đích hôm nay, trong lòng Sùng Chính đế không khỏi bất an, xuất sư bất lợi a, như thế về sau làm sao để thành công đây?

Minh Nguyệt công chúa không dự đoán được phụ hoàng chẳng những không thay nàng xả giận mà còn la mắng nàng, lửa giận trong lòng nhất thời bùng lên, nhưng nàng biết tính tình của phụ hoàng, nếu nàng lại tiếp tục làm càn thì phụ hoàng chắc chắn sẽ trách phạt trên người nàng.

Hung hăng trừng mắt nhìn nhị công tử một cái, Minh Nguyệt công chúa vạn phần không cam lòng chà chà chân, lòng tràn đầy tức giận chạy ra đại điện.

Tình huống này làm cho An Ninh thập phần vừa lòng, mới vừa rồi, nàng sợ dĩ làm cho Minh Nguyệt công chúa hiểu lầm, chính là mượn cơ hội này đoạn tuyệt tâm tư muốn nàng trở thành phò mã, hiện tại xem ra Minh Nguyệt công chúa chắc sẽ không quán quýt lấy nàng muốn nàng làm phò mã nữa.

Mà Sùng Chính đế cũng sẽ không lại dùng mỹ nhân kế đến dụ hoặc nàng, với hiệu quả này nàng làm sao lại không hài lòng đây?

Trong đại điện, thiếu một Minh Nguyệt công chúa, một bên Sùng Chính đế cũng tính toán nên làm như thế nào để nhị công tử này đem một phần Ngũ sơn nhả ra một ít, không khí ở bên khác cũng trở lại bình thường, coi như không để ý tới trò khôi hài lúc này, bất quá bên dưới sự hòa thuận vui vẻ lại là những suy tính khác nhau.

Mới vừa rồi nhị công tử không tỏ rõ thái độ với hán điều này làm cho trong lòng Hải Táp cực kỳ buồn bực, nhưng lại bởi vì nhị công tử thừa nhận hán thích nam nhân nên trong lòng lại có thêm một tia mừng thầm, vì thế trong lòng hán trở nên rối rắm mâu thuẫn, Hải Táp trở về ngồi lại vị trí cũ, vùi đầu vào uống rượu giải sầu.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 157: Chương 102.3

Con người thâm thúy của Thương Dịch vẫn dán vào người An Ninh, sau đó cũng uống rượu, không nói thêm câu nào.

"Này... Nhị công tử, nói thật, hôm nay trăm tìm người đến thật sự là vì có chuyện muốn nhờ." Sùng Chính để dụ lợi thất bại, mỹ nhân kẻ lại thất sách, nay chỉ có thể quang minh chính đại nói ra mục đích của mình, ông cố gắng hạ mình chỉ dùng một chữ "nhờ", mục đích chính là hy vọng nhị công tử có thể thấy phần lễ ngộ này mà bán cho ông một cái mặt mũi.

An Ninh giật mình vội vàng nói, "Hoàng thượng xin đừng nói như vậy, thảo dân sao có thể nhận được một chữ "nhờ" của hoàng thượng? Như vậy sẽ khiến trong lòng thảo dân trở nên bất an a."

An Ninh cũng không phải là không nên bất an sao? Ngu sơn kia là một cái mỏ vàng, có thể nói là mỏ vàng lớn nhất trong tứ quốc, nếu cho Sùng Chính để một ly canh thì nạng cũng sẽ tiếc đứt ruột a!

"Nhận được, nhận được." Sùng Chính để ha ha cười nói, "Trẫm nghe nói kia là khu vực thuộc quyền sở hữu của nhị công tử, hiện nay nơi đó phát hiện một mỏ vàng thật lớn, nếu chỉ có một mình nhị công tử khai thác sợ là thập phần khó khăn, không bằng để cho triều đình..."

"Hoàng thượng là muốn thảo dân đem nộp mỏ vàng ra?" An Ninh nhú mày, trong phút chốc liền cất cao ngữ điệu.

"Không, không, không, nếu nói như vậy chẳng phải là sẽ làm nhị công tử thất vọng sao" Sùng Chính để cảm nhận được khí thế của nhị công tử đột nhiên trở nên sắc bén liền lập tức mở miệng nói, nội tâm ông đương nhiên là hy vọng nhị công tử có thể đem Ngu sơn nộp ra, một cái mỏ vàng lớn như vậy ai lại không muốn một mình có được a?

Bắc Yến quốc có hai mỏ vàng, đều do hai trong ba đại gia tộc giữ là Phượng gia và Chiêm gia, hai nhà bọn họ sở dĩ có thể ở Bắc yến hô phong hoán vũ cùng với thương gia hoàng thất chính là vì ý mình có hai cái mỏ vàng này, vàng mà Đông Tần quốc họ lưu thông đều là đổi từ bản Bắc Yến về, hoàng kim ở Đông Tần quốc cực kỳ trân quý, điều này một hoàng đế như ông biết rất rõ.

"Trẫm là muốn thỉnh nhị công tử đồng ý để trẫm phái người giúp người khai thác, chỉ như thế mà thôi." Sùng Chính để nói thật cẩn thận, vừa nói vừa quan sát thần sắc nhị công tử.

Trong lòng An Ninh hừ lạnh, Sùng Chính để quả nhiên là lão hồ ly! Giúp nàng khai thác? Giúp đỡ này nói không chừng một ngày nào đó liền chiếm làm của riêng, nếu bản thân thật sự cho phép người của hoàng gia tiến vào mỏ vàng Ngu sơn vậy chẳng khác nào là chấp tay đem mỏ vàng nhường không cho người khác!

"Thảo dân đa tạ ý tốt của hoàng thượng, bất quá chỉ là nhân thủ khai thác thôi, hiện nay thảo dân cũng đã an bài xong hết rồi, bây giờ chỉ sợ là..." An Ninh nhú nhú mày, vẻ mặt khó xử, trầm mặc một lát, sau đó lại tiếp tục nói, "Sợ là khiến hoàng thượng thất vọng rồi."

Cự tuyệt? Trong lòng Sùng Chính để ngăn ra, nhị công tử thế nhưng trực tiếp cự tuyệt ông!

Sùng Chính để tuy rằng cố ý hạ mình, nhưng tốt xấu gì ông cũng là người đứng đầu của một quốc gia, hôm nay ông đã cố tình nhiều lần hạ mình nhưng nhị công tử này lại *bất vi sở động, khiến ông bây giờ cảm thấy rất tức giận.

*bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục

"Người đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Cuối cùng Sùng Chính để cũng không áp chế được lửa giận của mình, tức giận quát.

An Ninh ho nhẹ một tiếng, thần nhiên quét mắt nhìn Hải Táp một cái, tiếp theo đến phiên Hải Táp rồi, quả nhiên, Hải Táp nhận được ám chỉ của nàng liền đặt mạnh ly trà xuống bàn, "hoàng đế Đông Tần, cái gì là rượu mời rượu phạt, Hải Táp ta cũng muốn ném thử một chút."

Hải Táp lúc này không hề giống kẻ giờ hơi đuôi theo An Ninh mới vừa rồi, ánh mắt lúc này của hắn chứa đầy quý khí (khí chất cao quý), cả người phát ra bá khí khiến người khác không thể nào hoài nghi thân bá chủ trên biển của hắn, trên người Hải Táp có một loại khí chất nhu hòa cùng cuồng ngạo, cũng có loại yên tĩnh của biển cả, mà giờ phút này một phần khí thế như sóng dữ biển cả liền hiện ra, dù là An Ninh hay Thương Dịch nhìn thấy cũng nhận không được tâm sinh ra tán thưởng.

Hay cho một Thuyền vương! Hay cho một bá chủ trên biển!

Sùng Chính để nghe thấy lời nói của Hải Táp, khí thế trên người rõ ràng là yếu đi rất nhiều, tứ phía của bốn quốc gia trên đại lục đều giáp biển, tương đương là bị Hải quốc của Hải Táp vây quanh a, nếu không phải do ước hẹn lúc trước và Hải quốc không có tâm đánh chiếm đại lục thì chỉ sợ là toàn bộ tứ quốc trên đại lục đều là thiên hạ của Hải quốc hắn, như vậy ông làm sao có thể làm cản trước mặt Thuyền vương? Dù hoàng đế Đông Tần như ông phần nọ cũng phải cố kỵ đại cục a!

"Hải Táp công tử lo lắng quá rồi, trăm bất quá là tùy ý nói vậy thôi, tùy ý nói mà thôi." Sùng Chính để liếm liếm môi, nhất thời cảm thấy đau đầu đến cực

điểm, đối mặt với nhị công tử này thậm chí còn mệt hơn so với chuyện quốc gia đại sự.

Ông cũng nghĩ tới, mệnh bạo là vạn vạn không được, nếu Ngu sơn kia là do người khác sở hữu, ông cũng không ngại dùng cứng rắn, nhưng chủ nhân của nó lại là nhị công tử, vậy thì không thể không cân nhắc rồi, trong tay nhị công tử có hải thần châu, lại là chủ tử của Hải Táp, nếu thật sự chọc giận hắn, vậy sự tình càng thêm khó làm a.

Nhưng hiện tại, cứng rắn không được, mềm yếu cũng không được, Sùng Chính để cảm thấy thất bại đến cực điểm, cứ nghĩ đến mỏ vàng Ngu sơn trong lòng Sùng Chính để lại thập phần không cam lòng, chẳng lẽ muốn cứ như vậy buông tha cho? Dự hoặc của mỏ vàng Ngu sơn kia quá lớn, dù phải dùng bất kỳ biện pháp nào ông cũng muốn có được a.

Theo bản năng nhìn về phía Thương Dịch, ánh mắt Sùng Chính để lóe sáng, ha ha cười nói, "Trẫm nghĩ nếu tin trẫm phái người giúp nhị công tử truyền ra ngoài sợ là sẽ làm cho người khác nghĩ rằng đây là mỏ vàng của hoàng thất, như vậy thật sự là không ổn, lúc này là do trẫm lo lắng nên suy nghĩ không được chu toàn, bất quá... Không bằng như vậy, ở phương diện khác thác thì giao cho Dịch nhi thay trẫm giúp nhị công tử như thế nào?"

Thương Dịch giật mình, khôn khéo như hắn chỉ cần liếc mắt một cái là biết được dụng ý của Sùng Chính để, An Ninh cũng như thế, hai người nhìn nhau, ánh mắt vừa chạm nhau liền quay mặt tránh đi, An Ninh liếm môi, hay cho một Sùng Chính để, đã thế này mà vẫn chưa chịu buông tay! Để Thương Dịch hỗ trợ sao?

Bất quá, năng thật ra cũng muốn biết, Thương Dịch là đứng về phía cậu của hắn? Hay là quan tâm đến lợi ích của nàng đây.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Chương 102.4

Thương Dịch nhíu mày, "Cậu, mấy ngày nay chất nhĩ bận rộn công việc, sợ là không thể phân thân, khiến cho cậu thất vọng rồi."

"Người..." Trong lòng Sùng Chính để cả kinh, bận rộn công việc? Không thể phân thân? Thần vương như hắn đầu tiên là không làm quan trong triều, thứ hai là không cần vì kẻ sinh nhai mà bận rộn, ngay cả là hắn có việc thì chắc cũng đã làm xong lâu rồi, mới vừa rồi trước khi bọn họ đến ông cũng đã ám chỉ hắn cứ theo ánh mắt của ông mà làm việc, tuy rằng ông nói là để cho Thương Dịch hỗ trợ, nhưng kì thực đây chỉ là mang danh nghĩa của hắn thôi, về phần người được phái ra đương nhiên là người của Sùng Chính để ông, nhưng lại không ngờ Thương Dịch lại không phớt lờ.

"Hoàng thượng, Thần vương điện hạ nếu đã không rảnh, vậy việc này hay là thôi đi! Ý tốt của Hoàng thượng, thảo dân sẽ ghi nhớ, chờ ngày sau khi khai thác mỏ vàng, nhóm hoàng kim đầu tiên tự nhiên là sẽ dùng để tạ ơn ý tốt của hoàng thượng hôm nay." An Ninh mở miệng nói, Thương Dịch ở bên phe nàng thì nàng làm sao có thể để Thương Dịch bị hoàng thượng trách cứ? Vô tình liếc mắt về phía Thương Dịch một cái, ý cười nơi khóe miệng càng phát ra nồng đậm.

Nhị công tử đột nhiên nói một câu như vậy khiến Sùng Chính để cảm thấy bất ngờ, nhóm hoàng kim đầu tiên? Nhị công tử là nói muốn đem nhóm hoàng kim đầu tiên đưa cho hắn? Buồn bực mới vừa rồi lại chuyện biến tốt lên một chút.

"Như thế cũng được, như thế cũng được!" Sùng Chính để thở dài, nghĩ đến nếu hôm nay muốn tiếp tục thuyết phục nhị công tử sợ là vô vọng, nhưng dù thế nào thì bây giờ cũng có nhóm hoàng kim đầu tiên, đây cũng coi như là an ủi đi!

Khóe miệng An Ninh khẽ nhếch, mỏ vàng trong Ngu sơn kia so với trong tưởng tượng của Sùng Chính để còn dày hơn, nhóm hoàng kim đầu tiên đối với mỏ vàng kia mà nói bất quá chỉ là hạt cát trong sa mạc, không đáng kể mà thôi.

Yến hội lại tiếp tục, đến kết lúc kết thúc, Sùng Chính để lại mở miệng lưu hai người bọn họ ở lại hoàng cung dùng chân một đêm, An Ninh cũng không có cự tuyệt, Thương Dịch cũng *thuận lý thành chương ở lại, hoàng thượng đem hai người An Ninh cùng Hải Táp an bài ở Linh Lung cung, Thương Dịch thì ở Úc Dương hiền bên cạnh Linh Lung cung.

*Thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành

Úc dương hiền nguyên bản là điện Chiêu Dương của Chiêu Dương trưởng công chúa, sau Chiêu Dương trưởng công chúa lại gả xa đến Bắc Yên, tiền đế tưởng niệm nữ nhi liền đem điện Chiêu Dương này đổi thành Úc Dương hiền, mỗi khi tưởng niệm nữ nhi tiền đế sẽ ngồi một mình trong Úc Dương hiền, về sau khi Sùng Chính để lên ngôi cũng đem Úc Dương hiền bảo hộ rất khắt, Chiêu Dương trưởng công chúa là tỷ tỷ mà ông thân nhất, quan hệ tỷ đệ của bọn họ xưa nay đều tốt lắm, sau khi tin Chiêu Dương trưởng công chúa chết truyền đến, Sùng Chính liền đuổi hết mọi người, tự nhốt bản thân trong Úc Dương hiền suốt ba ngày, ba ngày này ông không để ý tới bất kỳ chuyện gì chỉ thương tiếc cho vong hồn của tỷ tỷ.

Sau khi Thương Dịch đến Đông Tần quốc, Sùng Chính để càng thêm yêu thương, tuy rằng bên ngoài đã cho một phủ trách, nhưng vẫn giữ lại Úc Dương hiền cho Thương Dịch, mỗi lần Thương Dịch ở lại trong cung đều trụ lại trong Úc Dương hiền này.

Thời gian còn sớm nên Thương Dịch mang theo An Ninh đi dạo ở ngự hoa viên, đương nhiên, Hải Táp tự nhiên là sẽ một tác cũng không rời khỏi An Ninh, nhất là mới vừa rồi khi Thương Dịch chặn ở trước mặt hắn, ngăn cản hắn tới gần nhị công tử, phòng bị trong lòng hắn đối với Thương Dịch đã được

kích hoạt lên.

Trực giác nam nhân nói cho hắn biết, tên Thương Dịch này tựa hồ đối với nhị công tử có chút đặc biệt.

Ba người đi cùng một chỗ, Thương Dịch cùng Hải Táp đều phân ra ở hai bên An Ninh, ba người đều là công tử tuấn mỹ đi ở trong ngự hoa viên viên này liền đưa tới không ít ánh mắt của cung nữ, tâm tư thích chung diện đều có, huống chi lần này xuất hiện một lúc ba nam tử cực kỳ tuấn mỹ, từng người lại có từng phong cách khác nhau, thật đúng là so với cảnh đẹp nơi ngự hoa viên này còn muốn đẹp hơn nhiều.

"Hừ, Thiên Duệ biểu ca, ngươi xem, hai người kia chính là hai người có sở thích yêu thích nam nhân nha, thật sự là quái thai, không biết liêm sỉ."

Thanh âm quen thuộc truyền đến khiến ba người đều nhú nhú mày, nhìn theo hướng thanh âm phát ra, kia không phải là Minh Nguyệt công chúa thì là ai? Mà bên cạnh Minh Nguyệt công chúa là Uy Viễn đại tướng quân Nam Cung Thiên Duệ.

Lúc này ánh mắt Minh Nguyệt công chúa hàm chứa bất mãn và ghen ghét, giống như là không có ý tốt, An Ninh liễm mi, thầm nghĩ: thật đúng là oan gia ngõ hẹp, Minh Nguyệt công chúa này sẽ không phải là không bỏ qua chuyện lúc nãy đi? An Ninh càng nghĩ, càng cảm thấy chuyện này có khả năng ầy ra, Minh Nguyệt công chúa là ai? Trừ bỏ mấy người mà nàng ta kiêng kỵ, thì còn lại là để nàng ta *duy ngã độc tôn, nếu ai chọc nàng không vui thì chẳng khác nào là chịu không nổi trừng phạt của nàng ta, nghĩ đến thủ đoạn của Minh Nguyệt công chúa kiếp trước, lông mày An Ninh nhíu lại càng chặt.

*duy ngã độc tôn: một mình đứng ở nơi cao nhất

"Minh Nguyệt, chớ có vô lễ!" Nam Cung Thiên Duệ nhíu mày nói.

"Vô lễ cái gì vô lễ? Điều ta nói vốn là sự thật." Minh Nguyệt công chúa hừ lạnh một tiếng, ngược lại bởi vì lời nói của Nam Cung Thiên Duệ khiến nàng càng trở nên tức giận.

Nam Cung Thiên Duệ lắc lắc đầu, vị biểu muội này đã bị làm hư, không nói đến cách hoàng thượng đối xử với Hải Táp công tử kia đầy lễ ngộ, mà nhị công tử lại là chi tử của Hải Táp công tử nào có thể để Minh Nguyệt vô lễ như vậy?

Nam Cung Thiên Duệ nhìn kia nhị công tử liếc mắt một cái, lập tức tiến lên, chấp tay nói, "Nhị công tử xin đừng trách, Minh Nguyệt công chúa không hiểu chuyện, còn thỉnh nhị công tử không chấp nhặt với nàng."

"Thiên Duệ biểu ca!" Minh Nguyệt công chúa hiển nhiên là rất bất mãn với lời khi Nam Cung Thiên Duệ xin lỗi.

"Làm càn, còn không mau đến chỗ mẫu hậu của ngươi đi, ngươi còn đang chờ ngươi đó!" Sắc mặt Nam Cung Thiên Duệ trầm xuống, tăng thêm giọng điệu quát lớn, nếu Minh Nguyệt công chúa vẫn tiếp tục ở lại, nói không chừng còn có thể chọc đến chuyện gì nữa.

Có thể nói Thương Dịch khiến cho Minh Nguyệt công chúa sợ hãi, nhưng người khiến nàng ta phục tùng chính là Nam Cung Thiên Duệ, hoàng hậu nương nương xưa nay yêu thương Nam Cung Thiên Duệ, bởi vậy Nam Cung Thiên Duệ cùng Minh Nguyệt công chúa cũng rất thân nhau, vì thế lời nói của Nam Cung Thiên Duệ rất có trọng lượng với Minh Nguyệt công chúa, huống hồ, Nam Cung Thiên Duệ xưa nay đều rất ít khi tức giận với nàng, nên tiếng quát lớn này tự nhiên là làm cho Minh Nguyệt công chúa hoảng sợ, tuy rằng cực không cam lòng, nhưng vẫn là xoay người rời đi.

Trong lòng cũng ác độc tính toán, hừ, nàng nhất định phải làm cho nhị công tử kia đẹp mặt!

"Mấy vị, thứ Thiên Duệ không tiếp tục bồi nữa, Thiên Duệ cáo từ." Nam Cung Thiên Duệ nghĩ đến hoàng hậu nương nương tuyên hắn tiến cung nói chuyện, liền cũng không lại ở lâu.

An Ninh nhìn bóng dáng Nam Cung Thiên Duệ cảm thấy một trận hoảng hốt, nhiều ngày không gặp, hôm nay nhìn thấy nhưng lại chưa kịp cùng nói với huynh ấy câu nào, trong lòng luôn có một loại cảm giác mất mát trần ngập, kiếp trước, An Ninh Yên đem hết thủ đoạn gả cho Nam Cung Thiên Duệ, nhưng ở kiếp này An Ninh Yên chắc chắn không có khả năng trở thành phu nhân tướng quân, vậy ai mới là chân mệnh thiên nữ của huynh ấy?

Nàng không muốn nhìn thấy bóng dáng lẻ loi một mình của Thiên Duệ ca, tấm lưng kia làm cho nàng có chút đau lòng.

Cúi đầu thờ dài, An Ninh liễm hạ mặt mày, thần sắc không còn thoải mái giống vừa rồi, tất cả biểu cảm của nàng Thương Dịch đều xem ở trong mắt liền ôn nhu mở miệng, "Đi thôi!"

Giọng nói nhẹ nhàng này đánh thức An Ninh khỏi suy nghĩ của bản thân, phục hồi tinh thần lại, An Ninh nở một nụ cười, lập tức gật gật đầu, đi tới Linh Lung cung..

Bóng đêm gần bao phủ, nhìn thời gian vẫn chưa quá tối, sau khi An Ninh dùng xong bữa tối liền không nhìn thấy Hải Táp, sau khi đi tìm cung nữ nghe ngóng, lại nghe thấy một tin tức khiến nàng dờ khóc dờ cười, Hải Táp kia lại đi thượng y cục.(chắc là nơi cung cấp quần áo cho người trong cung)

An Ninh vừa nghe liền đoán được mục đích Hải Táp đi thượng y cục là gì, nghĩ đến cam kết của nàng và hắn, khoe miệng An Ninh liền rút trườ, thờ dài một hơi, lắc đầu, Hải Táp này thật đúng là giữ chặt không buông, không thể buông tha cho nàng sao?

An Ninh biết, chỉ cần Hải Táp cầm theo quần áo từ thượng y cục trở về, nàng khẳng định là trốn không thoát, trong lòng âm thầm tính toán, có thể trốn được bao lâu hay bấy lâu a!

Nghĩ như thế An Ninh liền cho cung nữ lui xuống, lặng lẽ ra khỏi Linh Lung cung, bắt tri bắt giác đi vào một cung điện bên cạnh, mặt trên ghi ba chữ to

làm cho An Ninh giật mình.

"Úc Dương hiền" ! Nơi này chắc là nơi Thương Định trụ lại rồi!

Trong đầu hiện ra bóng dáng Thương Định, An Ninh không chút do dự hướng phía trước đi đến...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Chương 102.5

Trong Úc Dương hiền, bởi vì hoàng thượng từng hạ lệnh, ngày thường ngoại trừ cung nhân quét tước thì những người không liên quan đều không thể bước vào Úc Dương hiền, cho nên, trong Úc Dương hiền có vẻ càng thêm lạnh lùng, tuy rằng lạnh lùng, nhưng đêm nay Úc Dương hiền lại là đèn đuốc sáng trưng.

Thương Định tắm rửa xong cũng không có lập tức đi ngủ, mà chỉ đổi lại một thân xiêm y rồi đi ra phòng, trong tay cầm một vò rượu, đây là hân mới đào được dưới gốc cây mai trong Úc Dương hiền, vò rượu này là năm đó hân cùng cậu chôn xuống, hôm nay hân lấy ra chỉ vì một người, người đó là An Ninh.

Quen biết An Ninh càng lâu, nàng càng khiến hân có thêm nhiều kinh hy, hân vẫn nhớ rõ sau khi cậu gọi mình đến hoàng cung nói có chuyện mới bàn với hân, nguyên lai là cậu điều tra được người đứng sau mỏ vàng Ngu sơn là An Ninh.

Nghĩ đến thất vọng hôm nay của cậu, Thương Định cúi đầu thở dài, hân có thể nào giúp đỡ cậu đi tính kế Ninh Nhi đâu? Cho nên thời điểm cậu nhờ hân ra mặt, hân quả quyết từ chối. (Pe: anh này diễn hình của trọng sắc khinh cậu r +. +)

Nhớ tới một cái nhăn mày một nụ cười của An Ninh, khoe miệng Thương Định liền xuất hiện một nụ cười ôn nhu, càng tăng nhanh cước bộ...

Mà lúc này An Ninh sớm đã vào Úc Dương hiền, núp ở sau núi giả tính đột nhiên xuất hiện hù dọa Thương Định một phen, thấy Thương Định muốn đi ra ngoài, đang muốn mở miệng gọi hân lại, nhưng lại có một giọng nói nhanh hơn nàng một bước...

"Thần vương điện hạ..."

Thanh âm nữ nhân truyền đến từ phía sau, thanh âm kia đối với Thương Định không quá quen thuộc, Thương Định dừng lại cước bộ đồng thời không khỏi nhíu nhíu mày, "Người không liên quan không được vào Úc Dương hiền, ngươi không biết sao?"

"Bản cung... Ta... Ta không phải cung nữ." Thanh âm kia mang theo vài phần buồn bã, nữ tử từ trong bóng đêm bước ra, nhờ ánh trăng chiếu rọi xuống làm rõ gương mặt của người nọ, nếu người trong cung nhìn thấy người nọ, chắc chắn sẽ quỳ trên mặt đất cung kính hành lễ, kêu nàng một tiếng: Uyển quý phi nương nương.

Sau khi An Ninh nhìn thấy gương mặt của người gọi Thương Định, trong lòng liền cả kinh, dĩ nhiên là nàng ta? Đã trở thế này, nàng ta tìm đến Thương Định là muốn làm gì? Nghĩ đến phát hiện của nàng lúc trước ở tứ quốc tế, An Ninh không khỏi nhíu nhíu mày, không biết vì sao, trong lòng nàng lại cảnh giác lên.

Thương Định quay lại nhìn nàng ta một cái, đây không phải là nơi mà người nên đến."

"Vì sao thiếp không nên tới? Chẳng không muốn nhìn thấy thiếp sao?" Uyển quý phi bước gần đến chỗ Thương Định, ánh mắt không dời khỏi người Thương Định một giây nào, ánh mắt mang theo vô tận luyện mộ (quyến luyện + ái mộ), dù là ở trước mặt hoàng thượng nàng cũng chưa từng như thế, hôm nay khi nàng nghe thấy tin Thương Định sẽ ngủ lại trong cung, lại nghe được tin tức hoàng thượng đang ở trong cung của hoàng hậu nương nương, mới vội vã trộm từ cung quý phi vào nán đến đây, mục đích chính là muốn một mình ở cùng Thương Định.

Trong mắt Thương Định xẹt qua một tia âm trầm, "Quý phi nương nương có hồ đồ hay không? Ta có đồng ý có quan hệ gì với ngươi sao?"

Thái độ cường ngạnh không chút lơ lửng, An Ninh đang đứng sau núi giả không tự giác cắn môi, xem ánh mắt Uyển quý phi nhìn Thương Định làm cho nàng cực kỳ buồn bực, giống như thứ của mình mà bị người khác nhòm ngó nhờ thương, cái cảm giác kia thật rất khó chịu.

"Có quan hệ gì sao?" Uyển quý phi đột nhiên cười khinh ra tiếng, "Vì sao sau khi thiếp tiến cung, chẳng liên không thèm nhìn thiếp lấy một cái? Thiếp biết, chẳng hạn thiếp vì lựa chọn lúc đó, nhưng lúc đó thiếp không còn cách nào khác, phụ thân muốn thiếp tiến cung làm phi, thiếp không thể không theo, chẳng cũng biết, thiếp chỉ nguyện cùng chàng..."

"Đủ rồi!" Thương Định lớn tiếng đánh gãy lời nói của Uyển quý phi, con ngươi thâm thúy giống như hòa cùng bóng đêm, nhìn Uyển quý phi hồi lâu, Thương Định mới thân nhiên mở miệng, thanh âm không mang theo một tia gợn sóng, "Quý phi nương nương, ngươi sợ là hiểu lầm rồi, ngươi tiến cung làm phi, cùng ta có quan hệ gì đâu? Ta vì sao phải hận ngươi?"

"Vi sao? Trước kia chàng đối với thiếp tốt như vậy,nhưng.."

"Quý phi nương nương, ta nghĩ người thật đã hiểu lầm rồi, trước kia trong mắt ta chưa hề có bất kì nữ nhân nào, cho nên, suy nghĩ trong lòng người , chỉ là tự mình suy diễn thôi." Thương Dịch lạnh giọng mở miệng, giọng điệu lạnh như băng, không mang theo một tia ấm nào. Hắn nhớ trước kia cũng không hề có ấn tượng với Uyển quý phi.

Thân thể Uyển quý phi giật rình, hiểu lầm? Áo giáp? Trong mắt hắn chưa từng có nữ nhân nào? Nhưng trước khi tiến cung một năm, sau khi hai người quen biết nhau, hắn đối nàng rõ ràng tốt như vậy, thật sự là do nàng hiểu lầm hắn sao? Chẳng lẽ tất cả đều là do nàng đơn phương tình nguyện?(Pe: con nhỏ này tương bờ,tự tin thấy ón)

"Hiện tại thì sao? Hiện tại vẫn không có ai lọt vào trong mắt người sao?" Uyển quý phi hí mắt, thái độ của nàng lúc này có chút biến hóa so với lúc này.

"Hiện tại?" Thương Dịch giống như nghĩ đến cái gì, gương mặt mới vừa rồi còn lạnh như băng, hiện giờ lại xuất hiện một nụ cười ôn nhu, nụ cười ánh Uyển quý phi xem ở trong mắt, cũng là một kích thích quá lớn với nàng, Uyển quý phi tốt xấu gì cũng là người sinh sống ở trong cung được bốn năm, ánh mắt này, biểu tình đại biểu cho cái gì, nàng làm sao lại không biết? Nhu tình tia,ấm áp kia, rõ ràng là vì nghĩ đến nữ tử mình yêu.

"Là ai? Nhị tiểu thư An Bình hầu phủ sao?" Bàn tay trong ống tay áo không tự chủ nắm lại thành quyền, nàng mặc dù ở trong cung, nhưng cũng nghe nói chuyện xảy ra trong yến tiệc sinh nhật của của Thần vương, sau khi nghe thấy tin đó, trong lòng nàng tràn đầy ghen tị, nàng không nghĩ tới Thương Dịch lại che chở An Ninh như vậy!

Giờ phút này nhìn thấy vẻ mặt của hắn, lại đau đớn hai mắt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Chương 102.6

Thương Dịch cũng không có trả lời vấn đề của nàng, nhưng phản ứng của hắn đã sớm biểu lộ đáp án của hắn, thân nhiên liếc Uyển quý phi một cái, xoay người đi ra ngoài, thanh âm lạnh như băng như trước, "Úc Dương hiền không chào đón người ngoài vào, thỉnh Quý phi nương nương sớm rời đi, bằng không..."

Hắn thế nhưng lại vội vàng hạ lệnh trục khách như vậy, trong lòng Uyển quý phi tràn ngập tức giận, tiến lên ôm sau lưng Thương Dịch...

An Ninh nhìn thấy hành động đó của nàng ta liền nhanh chóng bước qua, hận không thể đẩy Uyển quý phi ra xa,nhưng cũng trong nháy mắt khi Uyển quý phi chạm vào, Thương Dịch liền phản ứng lại, không chút thương tiếc đẩy Uyển quý phi ra, ánh mắt tràn đầy ghét bỏ, "Đừng quên thân phận của người!"

Lời này rất rõ ràng là mang theo cảnh cáo và uy hiếp, Uyển quý phi là phi tử của hoàng thượng,nếu chuyện hôm nay bị hoàng thượng biết được thì sẽ phạm vào tội không giữ trinh tiết, nữ tử trong hậu cung nếu đã phạm tội này sẽ có kết quả như thế nào thì không cần phải nói, mà trong lòng Uyển quý phi càng thêm rõ ràng, nhưng trong lòng nàng vẫn không cam lòng, nếu Thương Dịch vẫn như trước không để bất kì nữ tử nào vào mắt thì nàng cũng không cảm thấy gì, nhưng ... cố tình lại có một An Ninh ở đó!

"Ta có điểm nào không bằng nhị tiểu thư An Bình Hầu phủ kia?" Uyển quý phi lão đảo một cái, thật vất vả mới ổn định thân thể của mình, cắn chặt môi, chất vấn Thương Dịch.

Trong đầu Thương Dịch hiện ra từng cái nhăn mày và nụ cười của An Ninh, trầm ngâm một lát, sau đó ôn nhu mở miệng, "Bất kì điểm nào của người so ra đều kém nàng!"

Ở trong mắt Thương Dịch, trên đời này làm gì có ai có thể so sánh được với Ninh Nhi của hắn? Nữ tử hắn coi trọng,nữ tử hắn yêu, mặc kệ như thế nào, đều là tốt nhất trên đời này.(Pe” LIKE cho a câu này)

Trong lòng Uyển quý phi ngẩn ra, lời nói này không thể nghi ngờ chính là một cái búa tạ giáng vào trong lòng nàng, nàng vẫn luôn thích Thương Dịch, dù là sau khi tiến cung, nàng mặc dù hầu hạ hoàng thượng, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ tới Thương Dịch, nàng từng nghĩ đến Thương Dịch tam phiên bốn lần(ba lần bốn lượt) cự tuyệt hoàng thượng ban mỹ nữ là vì nàng, nhưng hiện tại xem ra, nàng tựa hồ là suy nghĩ nhiều rồi.(Pe: Con này tự tin thấy ón)

Nhưng mặc dù là suy nghĩ nhiều, mặc dù mới vừa rồi Thương Dịch vì nghĩ tới An Ninh mà lộ ra vẻ mặt ôn nhu như vậy, nàng vẫn thích hắn như cũ, vài năm yêu say đắm sao có thể nói bỏ là bỏ được ?

Sau núi giả, bởi vì một câu nói kia của Thương Dịch khiến lòng An Ninh cũng cứng lại, trong lòng có cái gì đó tạc mờ ra, chính mình ở trong lòng hắn là như vậy sao? Vô luận là điểm nào đều so ra kém nàng!

Lo lắng mới vừa rồi nhất thời biến mất, bàn tay nắm chặt lại vì lo lắng của được thả ra, trên mặt xuất hiện một nụ cười mỉm, cũng không tiếp tục nhìn Uyển quý phi nữa,nàng tựa vào trên núi giả,tâm tình thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại, đợi cho đến khi phục hồi lại tinh thần thì Uyển quý phi cũng đã bước ra khỏi Úc Dương hiền.

Thương Định nhìn rượu trong tay, cũng đi nhanh bước tới Linh Lung cung ...

An Ninh cũng không có gọi Thương Định lại mà là thật cẩn thận theo sát phía sau, đợi cho đến khi thấy rõ hướng hắt đi, trong lòng lại có chút lo lắng, đợi cho đến khi Thương Định bước vào Linh Lung cung, An Ninh ở bên ngoài bồi hồi một lát rồi cũng lập tức đi vào.

"Nàng vừa đi đâu vậy ?" Thương Định không tìm được An Ninh ở bên trong, đang muốn đi ra ngoài tìm, vừa đi tới cửa liền nhìn thấy An Ninh trở về, trong lòng vui vẻ, lập tức đi lên đón.

Bất quá lúc này An Ninh lại nghĩ đến câu nói mới vừa rồi của Thương Định, nhận lấy ánh mắt sùng nịch của hắn, mặt An Ninh nhất thời trướng hồng, may mắn là ở trong đêm đen nên nhìn không quá rõ ràng, nhưng nhiệt độ trên mặt này lại chỉ có chính nàng biết được, cúi đầu, ôn nhu mở miệng, "Đi ra ngoài dạo một lát."

Cơ hồ là tự nhiên thấy Thương Định giơ tay qua An Ninh liền đem tay nhỏ bé để vào trong bàn tay của hắn, hai người đang muốn đến trước bàn thạch ngồi xuống, tay còn chưa tách ra liền nghe thấy tiếng gầm giận dữ từ phía sau.

"Các ngươi đang làm gì?" Rõ ràng là tức giận đến bất kè thông dâm ở giường, hai người cả kinh quay đầu nhìn về phía người tới, kia không phải Hải Táp thì là ai?

Ánh mắt của Hải Táp khóa chặt bàn tay đang quấn lấy nhau của hai người giống như7 gặp phải chuyện rất quan trọng... Nắm tay, này còn thể thống gì?

An Ninh lưu ý đến tầm mắt của Hải Táp, liếc liếc mi, nghĩ đến bây giờ mình đang trong thân phận là nhị công tử, trong lòng liền giật mình, rút tay ra khỏi bàn tay của Thương Định, sắc mặt nhất thời có chút xấu hổ, xấu hổ rất nhiều, nhưng sau đó An Ninh cũng rất nhanh trấn định xuống, đơn giản cũng không đi để ý tới câu chất vấn của Hải Táp, đảo mắt chống lại ánh mắt của Thương Định, "Thần vương điện hạ bên này mời ngồi."

Cung kính có lễ, thái độ khiêm tốn, không có chút cảm giác thân mật mới vừa rồi mà giống như là bằng hữu bình thường, Thương Định là người thông minh, liếc mắt một cái liền biết ý tứ của An Ninh, cũng đồng dạng xoay người, làm ra một cái thỉnh thủ thế, "Nhị công tử, thỉnh."

Hai người đều tự nhiên ngồi xuống ghế, Thương Định lập tức phân phó cung nữ lấy hai ly rượu, thay hai người đổ rượu, tựa hồ đều không có đi để ý tới Hải Táp.

Lam mâu của Hải Táp híp lại, mang theo vài phần nguy hiểm, tuy rằng hai người giờ phút này có vài phần xa cách, nhưng hình ảnh hai bàn tay nắm lấy nhau lúc này vẫn cứ luôn khắc ghi trong đầu hắn không ngừng hiện ra, hôm nay ở trên đại điện, hắn đã nhận ra thái độ của Thương Định này đối với nhị công tử không quá bình thường, cho nên, hắn mới đi theo nhị công tử, mục đích là vì để phòng Thần vương điện hạ này, nhưng mới vừa rồi hắn bắt quả phải đi thượng y cục một chuyến liền khiến cho hắn ta chui chỗ trống.

Hắn ta thể nhưng nắm tay nhị công tử? Hừ, thật là buồn cười, ngay cả hắn đều chưa có chạm qua lại để cho tên Thần vương này đoạt trước!

Giờ phút này, Hải Táp nhìn Thương Định thế nào cũng không vừa mắt, hai người lại vẫn đem hắn trở thành người trong suốt, điều đó càng chọc giận Thuyền vương Hải quốc, dù hắn uy phách một phương nhưng ở trước mặt nhị công tử thì hắn cũng mười phần khốn cùng.

Hít một hơi thật sâu, tạm thời áp chế phần nộ trong lòng, phân phó với cung nữ, "Lấy một cái chén đến đây!"

Cung nữ lĩnh mệnh đi xuống, lập tức đưa lên một cái chén, An Ninh cùng Thương Định xem ở trong mắt, nhưng cũng không nói nhiều, đợi đến khi Hải Táp ngồi ở bên cạnh An Ninh, lúc An Ninh rót rượu cũng không có quên rót cho hắn, phải biết rằng, Hải Táp chung quy cũng là Thuyền vương, làm chủ tử của vị Thuyền vương này, có mệnh mẽ có mềm dẻo, hơn nữa hôm nay hắn cũng đã giúp mình một việc lớn, khao một chút cũng rất đúng.

Hành động của An Ninh khiến tức giận trong lòng Hải Táp vơi đi một chút, bất quá cũng không trừ khử toàn bộ.

"Trong tay Hải Táp công tử đang cầm cái gì vậy?" Ngửa đầu uống cạn một ngụm rượu, Thương Định trầm giọng hỏi, hắn nhìn ra Ninh Nhi là hoàn toàn nắm giữ Hải Táp, Hải Táp ở trước mặt Ninh Nhi làm gì còn quyền uy của Thuyền vương? Ninh Nhi tốt đẹp như vậy, Hải Táp thích nàng cũng điều chỉnh đang, Hải Táp tất nhiên là một đối thủ cạnh tranh cường đại, nhưng với hắn mà nói, cũng không quá để ý, mấu chốt là thái độ của Ninh Nhi, Ninh Nhi ở trước mặt mình với trước mặt Hải Táp là không giống nhau, chính là vì cái không giống này, hắn mới có chút tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 161: Chương 102.7

Từ sau khi Hải Táp tiến vào liền vẫn luôn cầm cái túi kia, ngay cả ngồi xuống cũng không muốn thả ra, có thể thấy được hắn đối với cái túi này có bao nhiêu là xem trọng, Thương Định vừa nói xong, An Ninh đang uống rượu lại cả kinh, ho khụ khụ mấy cái, nhưng rất nhanh liền bình ổn xuống dưới, ánh mắt chạm đến cái túi kia khiến An Ninh không khỏi nhú nhú mày.

Thương Dịch tự nhiên là không biết ước định của nàng và Hải Táp, Hải Táp này đi một chuyến đến thượng y cục, chỉ nghĩ vậy thôi cũng đủ biết trong tay hắn đang cầm cái gì. Trong lòng âm thầm kêu rên: Hải Táp này, lúc này sợ là không thể trốn rồi!

Trong lòng Hải Táp lại là một quang cảnh khác, mi phong nhú nhú, lam mâu kia nhìn thoáng qua An Ninh, mâu trung rạng rỡ sinh huy, càng ôm chặt bảo bối trong tay, trong đầu hiện ra bộ dáng nhị công tử mặc bộ quần áo này, lại bật cười lên, "Hắc hắc... Đây chính là thứ khó lường!"

"Nga? Như thế nào khó lường?" Lúc này Thương Dịch cũng đã phát hiện vài phần dị thường, thần sắc An Ninh mất tự nhiên, mà tiếng cười kia của Hải Táp quả thật là quỷ dị làm cho da đầu người ta run lên, chính là vì như vậy, Thương Dịch mới hỏi câu này, hy vọng có thể mượn cơ hội lôi ra càng nhiều gì đó.

Nhưng là, Thương Dịch khôn khéo, Hải Táp cũng không ngu ngốc, lúc này Hải Táp không có lập tức tiếp lời, miễn nhỡ phòng bị nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, khẽ hừ một tiếng, rõ ràng chính là không muốn nói cho hắn biết.

Chê cười! Đây là phúc lợi của mình Hải Táp hử, làm sao có thể để cho người khác nhìn? Huống hồ người khác này lại là Thương Dịch, nghĩ đến mới vừa rồi Thương Dịch nắm tay nhị công tử, trong lòng Hải Táp liền hốt hoảng, hử làm sao có thể nói ra ước định của hắn (HT) và nhị công tử cho hắn ta (TĐ) biết?

Thương Dịch nhìn thấy hành của hắn, trong lòng liền hiểu rõ, ba người tiếp tục uống rượu, Hải Táp giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt dao động ở trên người Thương Dịch và nhị công tử, rốt cục mở miệng, "Trong kinh thành đều truyền nhau rằng Thần vương điện hạ cực kỳ yêu thích An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, là thật sao?"

Thương Dịch cùng An Ninh đều thật không ngờ Hải Táp sẽ hỏi như vậy, thần sắc giật mình, khoe miệng An Ninh không khỏi rút trườ, nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, ý cười và nhu tình trong mắt Thương Dịch càng phát ra nồng đậm, "Tự nhiên là thật, bốn vương đối với Ninh Nhi là thiết tình nhất nguyệt nhìn thấy, thiên địa chứng giám!"

Tay nắm ly rượu của An Ninh run run, nghĩ đến lời nói mới vừa rồi mình vô tình nghe được ở sau núi giả, giờ lại nghe hắn thổ lộ như thế, tim đập bang bang nhanh không biết bao nhiêu lần, An Ninh chỉ cảm thấy trên mặt như có lửa thiêu, không biết là cảm giác say hay vẫn là cái khác, theo bản năng cúi đầu, tựa hồ là che tình trạng lúc này của nàng.

"Hừ, vậy lúc này ngươi nắm tay nhị công tử là có ý gì? Nói một đằng làm một nẻo, ngươi không sợ tiểu nữ nhân của ngươi ghen sao?" Hải Táp không nhìn thấy mặt An Ninh, tự nhiên mà đem phản ứng của nàng trở thành tức giận, trong lòng âm thầm oán thầm: hừ, Thương Dịch a Thương Dịch, ta sẽ đem bộ mặt thật của ngươi vạch ra trước nhị công tử, xem ngươi làm sao? !(Pe: tội nghiệp anh này, mai một biết được thân phận thật của AN ko bik có kiếm miếng đậu hũ mà đập đầu không ak!!!!)

Trong lòng tràn đầy tự đắc, lập tức lại nghe thấy Thương Dịch trả lời lại, "Nàng sẽ không ăn dấm chua, huống hồ, quan hệ giữa ta và nhị công tử cũng giống như quan hệ của ta cùng Ninh Nhi, Ninh Nhi cùng nhị công tử đều quen biết đối phương."

Con ngươi Thương Dịch tràn đầy sùng nịch, lại hơn vài phần tựa tiểu phi tiểu (cười như ko cười), nhìn sắc mặt Hải Táp càng ngày càng khó coi, mâu quang vi liễm, Hải Táp này là muốn châm ngòi quan hệ của bọn họ sao? Nhưng hắn lại không biết nhị công tử cùng Ninh Nhi vốn là một người, hắn yêu Ninh Nhi cũng chính là nhị công tử, câu nói mới vừa rồi của hắn hoàn toàn là sự thật, không hề nói dối.

Hải Táp a Hải Táp, giờ phút này cũng không thấy rõ sao? Nếu hắn biết nhị công tử là Ninh Nhi sẽ phải làm như thế nào?

Giờ phút này mặt của Hải Táp đã muốn đen hơn cả bóng đêm ngoài kia, ba một cái, nem mạnh ly rượu xuống đất, Thương Dịch lại nói ra lời nói như vậy, hắn có thể nào không giận? Bất quá, hắn cũng là nhìn về phía nhị công tử đang cúi đầu xuống, "Chủ tử, ngươi nghe thấy được đi! Hắn yêu An Bình hầu phủ nhị tiểu thư kia, nhưng lại cũng đối với ngươi như thế, còn nói các ngươi đều biết đối phương, thật sự là không thể tha thứ, ngươi cần phải thấy rõ bộ mặt thật của hắn!"

An Ninh khẽ nhú mày, gương mặt chống lại hai tròng mắt của Thương Dịch, tốc độ tim đập càng nhanh, thấy rõ bộ mặt thật của hắn? Nàng tựa hồ đã muốn thấy rõ! Nàng xem rõ tình cảm của Thương Dịch đối mình so với trong tưởng tượng của nàng còn sâu hơn! Mà chính mình tựa hồ cũng...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 162: Chương 103.1 người ham sống hận ý tứ phía

Hải Táp không ý thức hành động của mình có bao nhiêu sai lầm, nếu hắn biết trước nhị công tử chính là Ninh nhi, mà chính mình vừa rồi không có ý tốt dẫn đường, lại vừa vặn làm cho Thương Dịch xuất hiện trước mặt An Ninh thổ lộ, nếu biết trong lòng An Ninh đang suy nghĩ cái gì, có hay không hối hận một phen mà đâm đầu chết.

Bất quá lúc này hắn thực hi vọng nhị công tử cùng Thương Dịch tách ra, lần này hắn sẽ nắm lấy cơ hội không dễ dàng buông tay. Lam mâu khó chặt nhị công tử, đợi hắn tỏ thái độ, thấy hắn hồi lâu không nói gì, rốt cục không chịu được, thúc giục: "Chủ tử, ngươi nói sao?"

Thương Định nhìn An Ninh không chớp mắt, con ngươi đen tràn đầy cung chiều cùng nhu tình, hần đang chờ An Ninh trả lời.

Cảm nhận được tầm mắt của hai người, An Ninh biết muốn lừa rồi hai nam nhân trước mặt không phải là chuyện dễ dàng, liếm liếm môi, An Ninh thần nhiên mở miệng, “Nhị tiểu thư được Thần Vương ưu ái chính là phúc của nàng!”

Nhớ tới kiếp trước, lại nhớ lại khi này ở Dương Hiền nghe lời hần nói, nếu ở kiếp trước có một nam tử quả quyết chân thành như vậy đối nàng, nàng cũng không bị tỷ tỷ cùng phu quân phản bội, luận thù đoạn, tâm tư, cùng diện mạo vô luận trên phương diện nào, Uyển quý phi đều hơn An Như Yên.

Đối mặt với Uyển quý phi hần vẫn như vậy lạnh lùng, quả quyết cự tuyệt, dập tắt hi vọng của nàng hướng hồ đứng trước mặt nữ tử khác.

An Ninh trả lời trong lòng Thương Định khê nhúc nhích, khoe miệng giơ lên một chút tươi cười, ánh mắt thâm tình cơ hồ có thể nhỏ ra nước, nếu không phải Hải Táp ở đây hần đã vì kích động mà ôm Ninh nhi vào lòng, hần không thể khám vào xương tủy.

Khôn khéo như hần, hần đã biết rõ ý tứ của An Ninh, An Ninh chính là nói cho hần biết tình cảm của hần cũng không phải đơn phương, dĩ vãng Ninh nhi cũng chưa từng cự tuyệt ý tốt cùng yêu thương, nhưng cho tới giờ chưa từng tỏ về quá quan tâm hần. Hai chữ có phúc tuy rằng ngọt ngào nhưng cũng đủ cho hần thấy tâm ý, trong lòng nàng cũng có hần a! Điều này không thể không làm Thương Định hưng phấn!

Tay nắm thành quyền khác chế kích động trong lòng, dù nội tâm trấn định như Thương Định giờ phút này thần sắc cũng có chút dị thường, nếu bây giờ không phải là ban đêm, mọi người liền có thể thấy Thương Định vì kích động mà mặt phỉếm hồng bất quá nhờ màn đêm che dấu ngay cả Hải Táp cũng không phát hiện chút manh mối.

“Nếu là nhị tiểu thư bằng lòng phó thác trung thân, đời đời kiếp kiếp, Thương Định vĩnh viễn sẽ không phụ long!” Thương Định kiên định mở miệng, tầm mắt không dời khỏi An Ninh, hần nhìn An Ninh thần sắc vẫn như cũ nhưng ánh mắt đã có chút biến hóa.

Đời đời, kiếp kiếp vĩnh viễn không phụ? Với An Ninh mà nói đây là kiên định hứa hẹn! Nàng tin tưởng Thương Định sẽ giữ lời.

“Thần Vương trong lòng ngài tiểu thư hiểu rõ, nếu một ngày Thần Vương điện hạ có thể ôm mỹ nhân về nhà xin hãy nhớ kỹ hứa hẹn ngày hôm nay.” An Ninh giờ lên ly rượu, trên mặt nở rộ tươi cười, chống lại tầm mắt Thương Định, tâm tư tuy không còn bình tĩnh như trước nhưng giờ phút này có thêm vài phần an tâm, không sai, ánh mắt kiên định của Thương Định làm cho nàng an tâm!

Ngửa đầu uống xong ly rượu, kiên định mà quả quyết, hai tròng mắt linh động rạng rỡ, so với ngôi sao còn muốn chói mắt hơn vào phần.

“Nếu có ngày này, Thương Định ắt không quên ngày hôm nay.” Thương Định gần từng tiếng, nói năng có khí phách, đồng dạng ngửa đầu uống cạn ly rượu, có thể có được nữ tử như Ninh nhi, hần lại như thế nào quên hứa hẹn?

Hải Táp nhìn hai người như vậy dù thông minh cũng có chút không hiểu, ánh mắt dao động tìm kiếm trên hai người, trên mặt hai người đều mang theo ý cười.

Nhị công tử vốn vô tình với Thương Định bây giờ cười nói làm tâm tình Hải Táp không được tốt lắm, hừ lạnh, “Thần Vương điện hạ, ta xin khuyên người một câu, nếu tâm tư đã để trên người nhị tiểu thư An Bình hầu phu như vậy liền toàn tâm toàn ý đối đãi nàng, những người khác người chớ nên đụng vào, bằng không tới lúc đó trộm gà không được mà còn mất nắm gạo.”

Ha ha Thương Định cười nói, “Tạ Hải Táp công tử nhắc nhở, Thương Định sẽ ghi nhớ trong lòng!”

Nói xong ánh mắt quay về phía An Ninh, tầm mắt hai người giao nhau tâm ý không cần nói cũng biết, nghĩ đến cái gì Thương Định bụng ly rượu hướng Hải Táp, “Hải Táp công tử, Thương Định xin kính công tử một ly, hy vọng một ngày Hải Táp công tử có thể thành toàn tâm ý cùng ta với nhị tiểu thư.”

Hải Táp nhún mày không hiểu vì sao, hần có cảm giác kì quái nhưng không biết kì quái ở nơi nào, đang muốn tìm kiếm chỗ kì quái lại nghe thanh âm của Thương Định vang lên.

“Uống!” Thương Định nhận ra sự khác thường lập tức lớn tiếng đánh gãy suy nghĩ của Hải Táp.

Thương Định nói lớn làm Hải Táp nhún mày, Thương Định quả quyết uống hết ly rượu nếu chính mình chậm trễ thì thật không phải, Hải Táp hừ lạnh một tiếng “Người cùng nhị tiểu thư có liên quan gì tới ta? Hải Táp ta còn muốn chúc các người bách niên giai lão!”

Nghe được hai chữ bách niên giai lão, sắc mặt An Ninh đỏ hồng, Thương Định cũng ha ha cười ra tiếng, “Tạ Hải Táp công tử nào, chúng ta tiếp tục uống, không say không về!”

Mới vừa rồi còn đối địch lẫn nhau giờ đối lại chạm cốc hòa khí lan tỏa, An Ninh cũng lặng lẽ ở một bên nhoen miệng cười, trong mắt một mảng thâm thúy mặc cho ai thấy cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Chương 103.2

Trong cung quý phi

Sau khi rời khỏi Úc Dương hiền quý phi giống như người mất hồn mỗi bước chân như nặng ngàn cân, trong đầu luôn xoay quanh lời nói vừa rồi của Thương Dịch, rốt cục tới cung quý phi, thị nữ Anh Nhi nhìn đến chủ tử thất hồn lạc phách của mình trở về, vội vàng tiến lên, “Nương nương, ngài, ngài làm sao vậy?”

Sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, khuôn mặt tiều tụy giống như gấp phía đã kích lớn.

“Vô luận điểm nào cũng đều kém nàng ta. điểm nào cũng kém nàng ta sao? Nàng ta có chỗ nào tốt, bất quá là một cái nha đầu, nàng ta có chỗ nào tốt a!” Uyển quý phi đẩy thị nữ bên cạnh, trong mắt đầy sự điên cuồng.

“Nương nương...” Anh Nhi lo lắng nương nương bị làm sao vậy? Vì sao lại như thế này? Trước khi ra ngoài nương nương vẫn bình thường không phải sao? Vì sao trong thời gian ngắn có thể biến hóa như vậy?

“Anh Nhi người nói bản cung có đẹp không?” Uyển quý phi vội vàng bắt lấy cánh tay Anh Nhi.

“Đẹp, nương nương chính là rất đẹp, là nữ tử đẹp nhất hậu cung bằng không tại sao Hoàng thượng yêu thương nương nương nhiều như vậy?” Anh nhi mỉm cười nói, nhưng trong lòng tràn đầy nghi hoặc tại sao nương nương lại hỏi vậy?

“Đừng vậy! Bản cung là nữ tử đẹp nhất hậu cung...!” Uyển quý phi ni non nói, từ từ quốc tế lần trước bị đám mèo làm bị thương, chính mình lại bị liên lụy khi An Ninh gặp nạn ở khu vực săn bắn, một khoảng thời gian dài Hoàng thượng không có đến cung quý phi của nàng, từ đó tới giờ cũng không có phát sinh chuyện gì, nàng có lẽ nào như vậy bị thất sủng?

Nàng dùng ngũ y cũng được tốt nhất trị liệu vết thương trên cổ nhưng do vết thương quá lâu mà để lại sẹo rất lớn trên cổ, vô cùng dữ tợn, ngày thường nàng chỉ có thể dùng phụ kiện che dấu.

Hai tháng nay Hoàng thượng có việc muốn dựa vào phụ thân mới không để ý mà tới cung của nàng tá túc hàng đêm, lần này nàng phải nắm lấy cơ hội làm Hoàng thượng sủng ái chính mình, tuy bây giờ người đối với nàng rất tốt nhưng so với trước kia còn kém vài phần.

Nàng không để ý Hoàng thượng có yêu nàng hay không, nàng thủy chung chỉ để ý người kia mà người đó chưa từng để nàng vào mắt.

Nàng là nữ tử đẹp nhất hậu cung, ôn nhu, cao quý, vài năm lại đây nàng càng thêm yếu điệu, có người nam nhân nào không thương? Không thể nào....

“Điểm nào cũng kém nàng ta..... điểm nào cũng kém nàng ta a!” Uyển quý phi nghiêng răng nghiêng lợi nói, An Bình nhị tiểu thư chẳng qua cũng chỉ mới cập kê, như vậy trúc trắc làm sao có thể lọt vào mắt Thương Dịch, Nàng hận, nàng không cam lòng, nàng không cam lòng khi trong mắt Thương Dịch nàng không là gì mà An Bình hầu phu nhị tiểu thư trong mắt Thương Dịch lại không thể thay thế!

Anh nhị đứng một bên nhìn Uyển quý phi cũng không dám nhiều lời, ánh mắt Uyển quý phi sắc bén làm người ta sợ hãi, đột nhiên thanh âm trầm thấp lộ ra sát ý, theo miệng nàng truyền lại, “Anh nhi, mau cho gọi Cúc Sinh tới.”

Anh nhi giật mình hiển nhiên là do tên Cúc Sinh mà có phản ứng, tuy khiếp sợ nhưng nàng vẫn như phục tùng, “Vâng, nô tỳ xin tuân lệnh!”

Trong cung Quý phi dù đêm đã khuya nhưng đèn đuốc vẫn thấp sáng trưng, Uyển quý phi cũng không ngủ, tại tẩm cung hạ nhân đã cáo lui hết chỉ còn lại Uyển quý phi, thị nữ Anh nhi bên cạnh và một cung nữ khác.

“Cúc Sinh” tham kiến quý phi nương nương”. Tỷ nữ cúc sinh quỳ trên mặt đất, ánh mắt lộ ra một cổ hàn ý, cung kính hành lễ đối Uyển quý phi.

Uyển quý phi nguyên bản ngồi trên tháp, dịu dàng đứng dậy đi đến trước mặt Cúc sinh tự tay đem nàng ta nâng dậy, “Chúng ta là tỷ muội, Cúc Sinh sao lại làm như thế với tỷ tỷ?”

“Cúc Sinh không dám, quý phi nương nương...” Cúc sinh kinh sợ nói, lại muốn quỳ xuống tạ tội bị cánh tay Uyển quý phi ngăn lại chỉ có thể đứng yên nhìn Uyển quý phi.

Uyển quý phi thân nhiên cười, đánh gãy lời nói “Cúc Sinh, mặc kệ người nghĩ như thế nào bản cung đều coi người là muội muội, thân thể chúng ta đều chảy huyết mạch Lâm gia, nói thật tỷ tỷ làm sao hy vọng người như vậy thành một cáicung nữ? Bản cung cũng nói qua mấy với phụ thân cho người về nhận tổ tông cũng như cho mẫu thân người một cái danh phận, nhưng phụ thân hần.....”

“Quý phi nương nương lão gia có tính toán của lão gia, Cúc Sinh chỉ nguyện Lâm phủ có mẫu thân liền đã thỏa mãn.” Nhắc tới chuyện này, trong mắt Cúc Sinh thêm một tia sầu bi, nàng vốn là nữ nhi của Lâm Thanh người chủ sự đứng đầu Lâm gia, nhưng mẫu thân nàng xuất thân nha hoàn. Ở Lâm gia mỗi phu nhân đều xuất thân từ quan gia hoặc thương gia, mẫu thân nàng bất quá ngoài ý muốn có nàng nhưng không vì vậy mà địa vị được nâng lên.

Sau khi nàng được mẫu thân sinh ra cũng vẫn là nha hoàn của Lâm gia, Lão gia còn không tuyên bố thân phận của nàng ra ngoài. Khi nàng được tám tuổi

Lão gia mời đến sư phó dạy nàng tập võ, nàng tưởng lão gia cuối cùng cũng chú ý tới mình nên mỗi ngày khổ luyện, đến khi Uyển quý phi tiến cung nàng mới biết mục đích lão gia bồi dưỡng nàng là vì cái gì.

Hậu cung hiểm ác, nguy cơ tứ phía, mục đích nàng tiến cung chính là bảo vệ an nguy Lâm đại tiểu thư Lâm Uyển Nhi và thay Lâm Uyển Nhi loại bỏ hết toàn bộ chướng ngại.

Mấy năm nay nàng ở trong cung lấy thân phận một cung nữ, cũng không hầu hạ trực tiếp Uyển quý phi, nàng biết lão gia an bài như vậy là vì cái gì, nếu một ngày kia nàng hành động thất bại cũng không có liên lụy đến Uyển quý phi.

Trước khi tiến cung không lâu Uyển quý phi mới biết thân phận của Cúc Sinh từ miệng phụ thân. Nàng không những không thương xót mà còn vui mừng vì có một quân cờ trong tay, nàng có thể tùy thời mà sử dụng.

Mấy năm nay hậu cung lục đục tất cả đều là Uyển quý phi tính kế, chẳng qua nàng ta chưa bao giờ ra mặt, tất cả đều do Cúc Sinh hành động.

Trong mắt những người khác Uyển quý phi là dịu dàng cao nhã là tấm gương tốt cho mọi người nhưng sau lưng tâm tư nàng ta hiểm ác không kém bats kì ai.

“Cúc Sinh cũng không thể nói như vậy a! người chung quy cũng là người Lâm gia, người yên tâm, vô luận như thế nào ta cũng thuyết phục phụ thân cho người về nhận tước phong, cho mẫu thân người một cái danh phận, như vậy mẫu thân người ở Lâm phủ cũng không phải làm lưng vắt vác.” Uyển quý phi thân thiết lôi kéo tay Cúc Sinh. Tuy Cúc Sinh nói không đề ý nhưng như thế nào có thể không đề ý?

“Nuông nuong...” Cúc Sinh nghe Uyển quý phi hứa hẹn trong lòng nảy sinh vài phần kích động, nàng không có mong muốn gì ngoại trừ mong muốn mẫu thân có thể sống tốt, nếu cả đời mẫu thân làm nha hoàn sợ rằng khi về già sức khỏe sẽ không còn. Uyển quý phi hứa hẹn như vậy nàng sao có thể không động tâm?

“Xung quanh vắng vẻ, người mau gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi!” Uyển quý phi chính là muốn nàng cảm động cùng cảm kích, mục đích sắp đạt được, khoe miệng Uyển quý phi gọi lên cao.

“Tỷ...tỷ...” Cúc Sinh khẽ mở miệng, nàng cảm thấy mấy năm nay làm việc ác, hại chết người nhiều như vậy cũng đáng giá.

Lúc này nàng đâu biết bản thân đối với vị tỷ tỷ kia cũng chỉ là một quân cờ để lợi dụng mà thôi.

"Muội muội, chỗ ta có một việc quan trọng cần người giúp tỷ tỷ xử lý, người xem..." Uyển quý phi liếm liếm môi, có điều chỉ là mở miệng nhờ cậy, không giống trước kia trực tiếp hạ đạt mệnh lệnh, chuyện này đối với nàng mà nói là vô cùng quan trọng nên nàng mới bỏ xuống dáng vẻ hàng ngày, chỉ vì hi vọng Cúc Sinh sẽ tận tâm tận lực làm việc này.

“Tỷ tỷ có chuyện gì, chỉ cần phân phó Cúc Sinh, Cúc Sinh nhất định sẽ dốc toàn lực, không làm tỷ tỷ thất vọng.” Cúc Sinh kiên định nói mà không biết rằng đây là điều Uyển quý phi đang chờ.

“Tốt lắm, ta muốn người.... thay ta giết một người.” trong mắt Uyển quý phi bắn ra một cỗ ác độc cùng âm hiểm

“Tỷ tỷ muốn giết ai?” Cúc Sinh hỏi, với nàng đây là chuyện hết sức bình thường mà thôi, mấy năm nay tay nàng dính máu cũng không ít, lúc này đây, chỉ cần tỷ tỷ ra lệnh, nàng chắc chắn sẽ giết người đó.

Uyển quý phi hướng nàng ý bảo lại gần, Cúc Sinh tiến lại gần Uyển quý phi, Uyển quý phi nhẹ giọng ở bên tai nàng nói ra một cái tên, lập tức hỏi, “Nhớ kỹ, nhất định phải giết chết, bị chết càng khó coi càng tốt.”

“Vâng! Cúc Sinh nhớ rõ.” Cúc Sinh đem cái tên kia ghi tạc trong lòng.

“Như thế rất tốt, tỷ tỷ chờ tin tức tốt của người, mặt khác ngày mai người tìm cơ hội ra ngoài cung, nhớ kỹ nhất định phải ẩn nấp thật tốt chờ thời cơ mà hành động, phải nhớ hành động nhất định phải thành công, tốt lắm cứ như vậy a! Sắc trời đã tối, người đi xuống trước đi.” Uyển quý phi phân phó vài câu liền khoát tay áo, ý bảo Cúc Sinh lui xuống.

“Vâng, nô tỳ cáo lui!” Cúc Sinh cúi người lùi ra sau, nàng lại biến thành cung nữ bình thường, xoay người ra khỏi phòng, ra ngoài cung quý phi, biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Chương 103.3

Đợi cho Cúc Sinh đi rồi Uyển quý phi nhìn ra ngoài trời tối đen khoe miệng gọi lên chút cười lạnh, “Nàng vô luận là điểm nào cũng hơn ta? Tốt lắm, nếu như vậy ta liền làm cho nàng ta biến mất trên thế giới này, ta Lâm Uyển Nhi không chiếm được thì An Ninh cũng đừng mơ tưởng.”

Lúc này trong Hoàng cung cũng xuất hiện một âm mưu.

Trong bóng đêm, dưới ánh trăng mờ hồ có thể thấy mặt một nữ nhân, trong ánh mắt nàng ta có bao phần ương ngạnh, nhìn cung nữ dẫn đến một nam nhân khỏe miệng cũng gọi lên chút ý cười.

"Nô tài tham kiến Minh Nguyệt công chúa." Nam tử không cao không lùn, diện mạo vô cùng bình thường, trên người mặc y phục thái giám nhưng giọng nói bén nhọn không giống thái giám trong cung chút nào.

"Tiểu Thất bảo bối của bản công chúa đâu? Có mang đến không?" Minh nguyệt công chúa lạnh giọng nói.

"Mang đến, nô tài vừa nghe mệnh lệnh của công chúa liền mang nó đến." Tên nô tài kia đưa ra bộ mặt nịnh nọt, đem chiếc bình cầm trong tay đưa cho Minh Nguyệt công chúa.

Minh Nguyệt công chúa cau mi lại, chán ghét nói "Đi đi, đừng có làm bản công chúa sợ nếu không sẽ phải tội ngơoi gánh được sao?"

Tên nô tài đang quỳ trên mặt đất hơi ngẩn ra, "Nô tài đáng chết mong công chúa tha mạng."

"Được rồi được rồi, mạng của ngơoi bản công chúa không cần, hôm nay bảo ngơoi mang tiểu Thất đến là có việc muốn nó làm." Minh Nguyệt liếc nhìn tên nô tài một cái, hiện tại nàng cũng không có tâm tư đi đối phó với hạ nhân, nghĩ đến mục đích hôm nay khỏe miệng nàng phát ra lãnh ý nồng đậm.

"Thỉnh Minh Nguyệt công chúa phân phó." Tên nô tài cảm thấy Minh Nguyệt công chúa không có ý sù phạt trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nếu mình hoàn thành nhiệm vụ nói không chừng có thể được Minh Nguyệt công chúa ban thưởng.

Minh Nguyệt công chúa thủ đoạn tàn nhẫn, những người làm việc cho công chúa bị nàng sử phạt đều hiểu rõ, nhưng nếu hoàn thành nhiệm vụ công chúa cao hứng thì ban thưởng cũng cực kì hậu hĩnh.

"Đêm nay, bảo bối tiểu Thất có thể phát huy hết công dụng." Minh Nguyệt công chúa lạnh giọng cười nói, "Ngơoi bây giờ hãy đi Linh Lung cung, đem bảo bối tiểu Thất phóng vào trong phòng nhị công tử, trăm ngàn lần không được có sai sót, xong việc ta sẽ ban thưởng hậu hĩnh."

"Vâng, nô tài xin đi ngay." Nô tài kia đồng thanh đáp, lập tức xoay người hướng Linh Lung cung đi tới.

Minh Nguyệt công chúa nhìn bóng lưng khuất dần, khỏe miệng gọi lên, Hừ Nhị công tử hôm nay làm co ta mất mặt như vậy nếu không làm phò mã của nàng vậy ở trên đời còn có ý nghĩa gì nữa? Thật đúng lúc phụ hoàng nghĩ rằng Nhị công tử có mỏ vàng Ngu Sơn, tối nay nàng cho Tiểu Thất bảo bối tới chỗ Nhị công tử không chừng khi phụ hoàng biết còn ban thưởng cho nàng.

Hừ! Khiến nhị công tử tối nay thành vong hồn!

Linh Lung cung.

Ba người Thương Dịch, Hải Táp, An Ninh ước chừng uống hết một vò rượu đều tự tử đi, thương Dịch tiến An Ninh về phòng xác định nàng đã nằm xuống mới trở về phòng, trở về bỗng nhớ đến Dương hiền.

Trong phòng, An Ninh đã ngã say nhưng chưa ngủ, hình ảnh tối nay Thương Dịch thổ lộ không ngừng hiện lên trong đầu, nhắm mắt lại trong đầu chỉ toàn hình ảnh Thương Dịch như thế nào cũng không xua đi được, có lẽ đợi sau khi báo thù xong nàng sẽ dùng cả đời này để bù đắp đoạn tình cảm thất bại ở kiếp trước, phải chăng đây là do ông trời thương xót nàng nên đã phái Thương Dịch đến bên nàng, được Thương Dịch yêu đó chính là món quà lớn nhất mà ông trời ban tặng cho nàng.

An Ninh khẽ xoay người, cảm giác trong phòng có một chút khác thường, thanh âm tê tê truyền đến, An Ninh nhạy cảm phát giác, tuy trong phòng đã tắt đèn nhưng ánh trăng giúp nàng nhìn ra một bóng đen.

An Ninh ngồi ở trên giường cả người phòng bị, ánh mắt sắc bén quét quanh bốn phía, thanh âm tê tê kia càng ngày càng gần, đột nhiên hướng đi tới An Ninh là một ngân xà khoảng cách với nàng chỉ còn vài bước, liếc mắt một cái nàng đã nhìn ra ngân xà kia chính là Thất Bộ Xà, vật kịch động ngơoi bị cắn trúng độc chỉ sau bảy bước mà chết.

An Ninh ngẩn ra, cơ hồ theo bản năng lấy ra ngân châm hướng mục tiêu bắn nhanh tới.

Trong đêm tối ngân châm vẫn chính xác bắn vào chính giữa ót Thất Bộ Xà, ngân châm kia bình thường có tác dụng gây tê rất hiệu quả, tuy khoảng cách gần nhưng hiệu quả vẫn rất rõ rệt, chỉ cần dính vào một cũng đủ để lan truyền toàn thân, đối phương dù là mãnh hổ khi trúng ngân châm của nàng ngơoi cũng sẽ tê liệt, mất đi năng lực hành động.

Hiển nhiên, thất Bộ Xà trúng ngân châm liền ngừng tiến lên phía trước, toàn bộ thân thể dần xụi lơ trên mặt đất.

An Ninh nhìn Thất Bộ Xà con ngơoi căng thẳng, Thất Bộ Xà này ít khi xuất hiện ở Đông Tàn quốc, thường xuất hiện tại Nam Chiêu Quốc, trong cung bỗng xuất hiện loại xà nayfiieenr nhiên không phải ngẫu nhiên, ngơoi khác có lẽ sẽ không biết lai lịch của thất Bộ Xà nhưng nàng không thể không biết.

Trong đầu hiện lên một bóng dáng, khỏe miệng An Ninh gọi lên chút khinh thường quả nhiên Minh nguyệt công chúa vẫn là không kiềm chế được tính tình của mình mà ra tay muốn giết nàng, nghĩ chuyện này cũng thực hợp lý nhưng nàng không tài nào đoán được Minh Nguyệt công chúa lại vội vàng như

vậy hơn nữa còn xuống tay trong hoàng cung, Minh nguyệt bộ không biết nàng là khách quý Hoàng Thượng mời đến sao?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Chương 103.4

Nhớ lại kiếp trước, sau khi Minh Nguyệt công chúa bị Lâm đại thiếu gia chiếm đoạt, người xưa nay tự cho mình thanh cao làm sao có thể cam tâm khuất phục dưới một Lâm đại thiếu gia ăn chơi trác táng? Rốt cục một ngày Minh Nguyệt công chúa thả ra thất bộ xà để nó cắn chết Lâm đại thiếu gia, chuyện này đã khiến Hoàng thất Triệu gia cùng Lâm gia bất hòa. Bởi Lâm Thanh nên Uyển quý phi không thuận theo cũng không buông ta, cuối cùng đến Sùng Chính đế không khỏi cân nhắc nặng nhẹ mà hạ lệnh xử tử công chúa Minh Nguyệt lấy một mạng đền Lâm đại thiếu gia.

Thất bộ xà? Minh Nguyệt công chúa dùng vật nhỏ này để đối phó với nàng?

Hôm nay nàng bắt quả đã làm trái ý nàng ta, không lẽ vì vậy mà Minh Nguyệt công chúa định dồn nàng vào chỗ chết?

Ánh mắt đảo qua vật không còn nguy hại, thần nhiên chớp mắt, An Ninh đoán người xưa nay luôn là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, sẽ trả gấp bội, kiếp trước nàng cũng đối kè thù như vậy cả đời mưu toan hại người.

Đột nhiên xuất hiện một bóng dáng bên ngoài, ánh mắt An Ninh run sợ, "Ai?"

Chờ giây lát nàng nghĩ bóng dáng kia muốn rời đi thì người đó lại đẩy cửa đi vào, An Ninh thần nhiên nhìn bóng dáng tiến vào, suy nghĩ vẫn đề trên người thất bộ xà không có chú ý tới người đi vào, Hải Táp chạy đến trước mặt An Ninh, nhìn bộ dạng An Ninh như thấy quái vật, lớn tiếng quát "Người..... người như thế nào lại ở trong này? Nhị công tử đâu?"

An Ninh giật mình, nhị công tử? Nhị công tử không phải chính mình sao? Đột nhiên nàng ý thức được cái gì, thân thể căng thẳng, theo bản năng đưa tay chạm vào mặt mình, trong lòng thâm nguyên rủa, "đáng chết vừa rồi chính mình thế nào lại đem mặt nạ da người gỡ xuống!"

Rõ ràng nàng nhìn thấy Hải Táp uống say về phòng cho nên mới an tâm gỡ xuống mặt nạ, vừa nãy lại vì thất bộ xà mà buông lỏng phòng bị với Hải Táp, lần này tự đem chính mình bại lộ trước mặt hắn xem ra không thể giấu diếm chuyện này với Hải Táp được nữa.

"Ta chính là nhị công tử." An Ninh không chút kiêng dè tự mình thừa nhận. Hiện tại Hải Táp chưa phát hiện ra không có nghĩa là sau này hắn sẽ không biết, một ngày nào đó hắn cũng sẽ phát hiện ra bí mật, huống hồ nếu để hắn biết thân phận của chính mình như vậy nàng không cần cải trang, với bản thân đây chính là có lợi.

"Người... .. là nhị công tử?" Hải Táp đen mặt, nhìn người phía trước hắn nhận thức đây không phải Nhị tiểu thư An Bình hầu phủ thì là ai? Nhưng là.... Lắc lắc đầu, hắn bởi say mà nhìn lầm sao? Vẫn là....

Nhị công tử đó là An Bình Hầu phủ nhị tiểu thư?

Thông minh như Hải Táp vẫn có chút mơ hồ, mơ hồ nhưng phát hiện này làm cho hắn khiếp sợ vô cùng, nó mãnh liệt tới mức hắn thích ứng không được, hắn sao có thể đoán được nhị công tử chính là nhị tiểu thư!

Trong đầu không ngừng hiện lên vô số hình ảnh, trên người nàng tự nhiên xuất hiện hương tho, ở Bát trăn các có quần áo nữ nhân, còn có.... Còn có ngày ấy ở trên đường thấy bóng dáng nhị công tử một lần, nhị tiểu An Bình hầu phủ cũng ở đó, vừa lúc Thần vương đến còn mượn cơ hội lừa gạt hắn một lượng ngân phiếu không nhỏ.

Hắn đã nói nhị công tử làm sao có thể tự nhiên biến mất? Nguyên lại chính là ve sầu lột xác a!

Lại nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, trong đầu Hải Táp oanh một tiếng như sấm rền bên tai, hắn hồi hận muốn đâm đầu vô tường mà chết.

Hắn thế nhưng... thế nhưng...

Khó trách, khó trách Thương Dịch cùng nhị công tử lại thân mật như vậy.

Khó trách quan hệ giữa nhị công tử cùng Thương Dịch không giống quan hệ giữa hắn và nhị công tử.

Khó trách hắn cảm thấy ôm nhị công tử có chút thoải mái hơn ôm nữ nhân.

Khó trách nhị công tử xuất quỷ nhập thần, tự nhiên biến mất, mặc ch hắn khổ công tìm kiếm cũng không ra chút manh mối.

Kìa tự trách mình thích nam nhân!

Nguyên lai nhị công tử không phải nam nhân mà chính là một nữ nhân, nàng chính là nhị tiểu thư An Bình haaif phủ- An Ninh.

Hai bóng dáng dần dần đứng về một chỗ, Hải Táp không hiểu tâm tình của mình là vui sướng? Chua xót? Kích động? hoặc lại cái gì đó khác? Tất cả mọi cảm xúc lúc này đều có.

"Người... người gạt ta." Hải Táp trầm mặc hồi lâu, nhìn An Ninh hồi lâu, rốt cục nói ra được một câu, trời biết thời điểm hắn phát hiện mình thích Nhị công tử trong lòng có bao nhiêu rối rắm, hắn đường đường là thuyền vương thế nhưng lại thích một nam nhân đây là chuyện nghe cỡ nào rợn người.

An Ninh nhú mày, "Ta lừa người? Ta khi nào thì lừa gạt người?"

thật oan uổng nha! Dịch dung cái trang, vốn là muốn che tai mắt mọi người, tại sao lại thành lừa gạt người? Nhiều lắm chính là giấu diếm thôi.

"Người chính là nữ tử vì sao lại phải cải trang thành nam nhân? Người có biết không....." Hải Táp mạnh mẽ tiến lên từng bước, xiết chặt tay tựa hồ ản nhẫn cái gì đó.

"Vi thuận tiện làm việc, vậy thôi!" An Ninh đánh gãy lời hắn, không lẽ hắn biết nàng là nữ trong khi hắn thích man nhân vậy nên mới gần chớ đánh mèo?

"Kia nếu không phải hôm nay chính mình phát hiện, người định bao giờ mới cho ta biết bí mật này?" Hải Táp trấn định một chút, trong lòng cảm xúc đan xen.

An Ninh nhú mày chỉ cười không nói, nếu không bị hắn phát hiện, chính mình chẳng bao giờ nói cho hắn biết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Chương 103.5

Khóe miệng Hải Táp gọi lên một chút chua xót, hít thân sâu một hơi Hải Táp rất nhanh đã không còn buồn khổ, trên khuôn mặt tuấn mã rất nhanh đã nở rộ tươi cười, tà mị gần như yêu nghiệt, nhú mày ánh mắt lấp lánh "Nếu vậy chủ tử từ trước tới nay là nhị tiểu thư An Bình hầu phủ?"

Có lẽ hắn còn cần chút thời gian để tiêu hóa sự thật này, đồng thời tiêu hóa sự khiếp sợ của bản thân bất quá cũng có chút vui mừng đó là Hải Táp thích nữ nhân a!

Chẳng biết tại nhìn Hải Táp cười An Ninh thấy da đầu run lên, nhưng cảm giác đó rất nhanh được xóa bỏ, ánh mắt dừng trên thất bộ xà, "Nếu như vậy, Hải Táp công tử liền mau chút đem vật nhỏ kia ra ngoài, chúc ngủ ngon!"

Hải Táp giật mình, theo tầm mắt An Ninh nhìn qua thế nào giờ phút này hắn mới biết trong phòng có tồn tại thêm một vật, ý thức được cái gì, nhất thời giãn tím mặt, "Lão hồ ly Đông Tần hoàng đế kia..."

Con rắn vừa nhìn thấy chính là vật kịch độc, sao lại xuất hiện tròn phòng AN Ninh, điều này chứng minh cái gì, hắn liền suy đoán trong lòng, cả người Hải Táp chợt rét run nghĩ thôi cũng thấy sợ hãi, nếu con rắn này thực sự có thể gây thương tổn cho An Ninh lúc này nên làm sao cho phải?

Vừa rồi chính mình vì khuôn mặt thực sự của An Ninh làm cho khiếp sợ nên không chú ý đến vật lạ trong phòng, hoàn toàn cho rằng con rắn này nguy hại, như vậy hắn cũng không thể quên đi vô luận như thế nào cũng phải tìm Đông Tần hoàng đế nói rõ, muốn thương tổn chủ tử của Hải Táp cũng nên hỏi qua hắn có đồng ý hay không.

Liếc mắt một cái có thể thấy được suy nghĩ trong lòng Hải Táp, An Ninh không khỏi không thừa nhận một chút, Hải Táp ngoại trừ khó đối phó một chút, quyền cao một chút thì đúng là một thuộc hạ tốt, không nói thuộc hạ mà chính xác phải là bằng hữu, nhìn hắn phần nộ liền biết hắn thực quan tâm an nguy chính mình.

"Rắn này không phải ý Sùng Chính đế!" An Ninh thần nhiên mở miệng, Minh Nguyệt công chúa muốn động thủ giết nàng chắc chắn sẽ không cho hoàng thượng biết trước hướng hồ, hoàng thượng khôn ngoan như vậy chắc chắn sẽ không lộ liễu ở trong cung sát hại nàng.

"Vậy..." Hải Táp nhú mày, "Trong hoàng cung chuyện gì xảy ra đều can hệ tới ông ta nên tất cả đều có thể tìm ông ta làm tính sổ, dù không tính sổ thì cũng phải tìm ông ta để tra ra cái người chủ mưu."

An Ninh nhú mày, lúc trước nàng còn đang đau đầu không biết nên xử lý chuyện này như thế nào để có thể vạch trần Minh Nguyệt công chúa bất quá nàng không thể trực tiếp hướng Sùng Chính đế tố cáo. Minh Nguyệt công chúa tự nhiên cũng có nhiều biện pháp chống chế, trong tay bọn họ chỉ có con rắn cũng không bắt được người thả rắn, không có căn cứ chỉ Minh Nguyệt công chúa, đến lúc đó, rất có thể Minh Nguyệt công chúa sẽ tìm người ra chịu tội thay.

Hướng hồ nàng ta dù gì cũng là nữ nhi của Sùng Chính đế, nếu hắn che dấu cho nàng ta cũng là điều dễ hiểu.

Khỏe miệng gọi lên, An Ninh hướng Hải Táp vẫy vẫy tay ý bảo hãy lại gần, lập tức hướng tai hắn nói rõ kế hoạch, Hải Táp lắng lắng nghe, ánh sang vụt lên nơi khỏe mắt, đợi An Ninh nói xong, ánh mắt Hải Táp nhìn An Ninh càng thêm phần nóng bỏng, “Hảo, ngày mai liền theo lời người làm.”

An Ninh gật đầu, “Vật nhỏ này nên thu lại.”

An Ninh phân phó, trong tay áo lại xuất ra mấy cây ngân trâm, bắn lên người thất bộ xà không cho nó nhúc nhích, chất gây tê ngân trâm bắn ra đủ để vây khốn nó trong một ngày một đêm, như vậy không sợ nó trốn hay tiếp tục làm loạn.

Hải Táp đem theo con rắn bị tê liệt ra hướng ra ngoài, đang đi đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn thử chính mình mang vào, đem nó đưa lên tay An Ninh hừ lạnh một tiếng, “Vốn đến là muốn người thực hiện lời hứa, hiện tại xem ra cũng không cần, quần áo này hơi nhỏ, ngày khác thay đi.”

Hôm nay Hải Táp được một tin tức lớn như vậy, tự nhiên là buồn bán có lời, An Ninh là nữ tử, hắn chính là gặp nữ tử đã dạng, hôm nay cho nàng một cái nhân tình, nói không chừng nàng có thể nhớ về hắn thật tốt, hướng hồ nhị công tử lại chính là An Ninh, về sau nàng không thể tự nhiên biến mất, khỏe miệng gọi lên chút đắc ý, nhìn An Ninh liếc mắt một cái, mang theo rắn bước ra khỏi phòng.

An Ninh nhìn theo, trong lòng rồi rầm bắt đắc dĩ lắc đầu, để Hải Táp biết nhị công tử là nữ nhân thật đúng là hao tổn tâm tư mà.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Chương 103.6

Sáng sớm hôm sau, trong cung các cung nữ vô cùng bận rộn không vì cái gì khác, đơn giản là sáng sớm Hoàng thượng hạ chỉ muốn cùng Nhị công tử và Hải Táp công tử dùng bữa sáng, hơn nữa còn phân phó phi tần cùng các công chúa tới dùng bữa.

Minh Nguyệt công chúa đến từ rất sớm, cứ tưởng việc hôm qua đã thành công, sáng nay nghe thái giám truyền đến ý chỉ của Hoàng Thượng liền vội vàng rời tẩm cung, trên đường đi thuận theo thưởng thức cảnh đẹp của Ngự hoa viên.

“Người nghe nói? Đêm qua linh lung cung có rắn?” Một cung nữ mở miệng nói, thanh sắc mang theo vài phần hoảng sợ.

“Rắn? Trong Hoàng cung định kì đều có người tuần tra sao lại có rắn!” Một cung nữ khác kinh ngạc nói, sắc mặt đã có chút trắng bệch.

“Sao người biết chuyện kia? Mới vừa rồi ta đi qua linh lung cung, sắc mặt Hải Táp công tử thực không tốt, khó coi như muốn giết người!”

“Ta nghe nói...”

Nói tới đây hai người tựa hồ phát hiện bóng dáng Minh Nguyệt công chúa đứng ở cửa, hai người vội vàng quỳ gối hành lễ, “Nô tỳ tham kiến Minh Nguyệt công chúa, nô tỳ không phải cố ý nói chuyện phiếm...”

“Được rồi, đều đứng lên đi! Bản công chúa cũng không phải quái thú các người sợ cái gì?” Minh Nguyệt cười nói, nghe tin tức hai cung nữ nói chuyện trong lòng nàng vui sướng cực điểm.

“Tạ Minh Nguyệt công chúa.” Hai cung nữ tạ ơn rồi mau chóng đứng dậy không dám có một chút chậm trễ.

Minh Nguyệt công chúa hừ lạnh một tiếng, trong mắt đầy ác độc, sắc mặt Hải Táp công tử không tốt, như vậy Nhị công tử sợ rằng lạnh ít dữ nhiều! Tiểu thất bảo bối đúng là bảo bối của mình, mới qua một đêm liền thay nàng trừ khử Nhị công tử, đợi lát nữa nàng phải hảo hảo thưởng cho nó.

Nghĩ như thế Minh Nguyệt công chúa lại bước đi nhanh hơn, đợi đến lát nữa chính mình phải hướng phụ hoàng thỉnh công, mình muốn mạng Nhị công tử như vậy chính là đem mở vàng Ngu sơn cướp về cho phụ hoàng hay sao?

Hôm qua phụ hoàng còn dùng địa vị Vương gia dụ dỗ, dùng cả mỹ nhân kế nhưng có kết quả đâu? Hết thấy đều là công dã tràng (ko ăn thua gì) tất cả đều không bằng Tiểu thất bảo bối của nàng, lấy mạng Nhị công tử vậy là xong mọi chuyện.

Phụ hoàng biết nàng thay người lập được công lớn chắc chắn sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt khác.

Lúc này nàng làm sao biết rằng Tiểu thất bảo bối đã bị bắt giữ.

Lúc Minh Nguyệt công chúa tới đại điện, Sùng Chính đế, Hoàng hậu nương nương, Uyển quý phi cùng các cung tần đã đến, Minh Nguyệt hướng mọi người hành lễ làm cho tất cả đều kinh ngạc. Ngày thường Minh Nguyệt công chúa ngoài trừ mẫu thân cùng phụ hoàng nàng sẽ không cấp ai mặt mũi ngay cả Uyển quý phi nàng cũng không để vào mắt, hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao?

Trong lòng mọi người đều nghi ngờ nhưng chỉ Hoàng hậu mở miệng hỏi, “Hôm nay tâm tình sao lại tốt như vậy? Đã xảy ra chuyện tốt gì sao? Mau nói cho mẫu thân biết.”

“Đương nhiên là chuyện tốt, việc vô cùng tốt.” Minh Nguyệt công chúa cười cười, không lộ rõ điều gì ngòai thẳng tại vị trí của mình, như có như không nhìn phụ hoàng Sùng Chính đế, thử mở miệng. “Phụ hoàng nếu Minh Nguyệt thay phụ hoàng lập được công lớn, phụ hoàng sẽ thưởng cho Minh Nguyệt cái gì?”

Sùng Chính đế khẽ nhú mảy, cố nhìn thấu Minh Nguyệt cười nói, “Người có thể lập công lớn gì?”

Nữ nhi của hần sao hần lại không hiểu? Đừng nói là lập công lớn, chỉ cần nàng an phận một chút, không làm bản thân gặp rắc rối, hần chính là ngàn vạn lần cảm tạ, hàng ngày nàng ngắm ngẫm gây chuyện trong cung dù hần biết cũng là nhắm một mắt mờ một mắt nhìn.

Sùng Chính đế nghi ngờ chẳng khác nào đội một chậu nước lạnh và Minh Nguyệt công chúa, Minh Nguyệt công chúa khẽ hừ lạnh một tiếng, “ví dụ như Ngu sơn...”

Minh Nguyệt công chúa cố ý điều chỉnh âm lượng, cố ý không nói hết, vẻ mặt cao thâm nhìn Sùng Chính đế, Sùng Chính đế lập tức hiểu rõ, nghĩ Minh Nguyệt có diệu kế gì, mở miệng hỏi, “Nói nhanh biện pháp của người là gì?”

Biện pháp của nàng là gì? Nàng đã sớm từ biện pháp đi đến hành động hơn nữa còn có hiệu quả, bất quá hiện tại nàng không tiện nói cho phụ hoàng, đợi đến khi Tiểu thất bảo bối quay về nàng mới nói cho phụ hoàng biết, đợi đến lát nữa nhìn thấy kết quả như vậy càng thêm cao hứng như vậy sẽ ban thưởng cho nàng càng nhiều không phải sao?

“Kia nhị công tử đâu? Sao còn chưa tới?” Minh Nguyệt công chúa cố ý đánh lạc đề, ánh mắt lóe lên.

Sùng Chính đế nhú mảy, “Vừa rồi trầm cho người tới tìm, nghe nói trong phòng đóng kín cửa, tựa hồ chưa có dậy.”

“Còn chưa dậy, Trong lòng Minh Nguyệt càng thêm vui mừng, càng thêm khẳng định Nhị công tử đã bị ửu thất của nàng cắn, đời này hần đừng có mơ tới việc rời giường.

Tâm tình Minh Nguyệt công chúa lại tốt lên, “Sáng nay ăn gì?”

Minh Nguyệt công chúa nhìn trên bàn, trước mặt mỗi người có một cái chén được đẩy kín, chưa có ai đụng vào, trong lòng có chút tò mò, thẳng tay mở ra người hương thơm bay lên, cầm thìa chậm rãi ăn.

“Minh Nguyệt, khách còn chưa tới sao người lại không hiểu chút ít quy củ này?” Hoàng hậu nương nương lên giọng uất hận trách cứ, Hoàng thượng còn chưa đồng ý sao nàng có thể tự tiện ăn như vậy, nếu để người khác bắt được điểm yếu này thì thật phiền toái.

“Khách mời? Mẫu thân con sợ người ta sẽ không có đến được, đợi thêm làm gì?” Minh Nguyệt công chúa hừ lạnh một tiếng, tiếp tục ăn, canh kia thực là mỹ vị, nhìn thôi cũng làm người ta muốn động.

“Làm càn.” Sùng Chính đế trách cứ nói.

Chính lúc này bên ngoài truyền đến một thanh âm, “Ha ha hoàng thượng đây là canh rắn như là thứ vô cùng tốt, Minh Nguyệt công chúa vội vàng muốn thưởng thức, Hoàng thượng chớ nên trách nàng.”

Mọi người theo thanh âm truyền đến nhìn qua, Nhị công tử khuôn mặt tươi cười, khí chất ôn hòa nho nhã, cả người tản ra hơi thở làm cho người ta cảm thấy thân thiết, ngoại trừ Thương Dịch bên cạnh còn có Hải Táp công tử theo sau, Sùng Chính đế nhìn ba người đến lập tức đứng dậy, thân thiện gật đầu, “Nhị công tử rốt cục cũng đã đến, trần chờ người từ này tới giờ a!”

Tuy ngày hôm qua Sùng Chính đế tính kế với Ngu sơn thất bại nhưng hần không có buông tha ước nguyện ban đầu, đem Nhị công tử ở lại trong cung, đây là chuyện hần hi vọng có thể xoay chuyển, Hoàng đế thì như thế nào cũng phải hòa nhã chào đón.

An Ninh liếm môi, tự mình hành lễ “Thảo dân làm Hoàng thượng đợi lâu, làm cho các vị nương nương cùng Minh Nguyệt công chúa phải đợi lâu, thất lễ.”

An Ninh hành lễ bái chào, cung kính, thái độ khiêm tốn, cuối cùng hướng Minh Nguyệt công chúa cúi đầu, nhưng cũng không có quay lại cứ như vậy dùng ánh mắt khóa chặt Minh Nguyệt công chúa, khóe miệng gợi lên chút biến hóa kì lạ.

“Người... Người...” Ở thời điểm bọn họ tiến vào Minh Nguyệt công chúa đang uống một ngụm canh, nhìn thấy Nhị công tử tiến vào nàng ta nhất thời choáng váng, cả người oanh một tiếng, sét đánh ngang tai, nháy mắt trong đầu bỗng chóng rỗng, giờ phút này nhìn khuôn mặt tươi cười của Nhị công tử càng cảm thấy thật không thể tin nổi, “Người, người như thế nào lại ở chỗ này?”

Hần không phải đã chết sao? Tiểu thất bảo bối của nàng ra tay như thế nào còn có thể lưu lại mạng sống? Trúng độc của tiểu thất chỉ cần đi bảy bước là mất mạng, nhưng là Nhị công tử không chút tổn hại đứng ở chỗ này, lúc này mặt Minh Nguyệt công chúa trắng bệch.

An Ninh nhìn phản ứng của Minh Nguyệt, mắt nhú lại, “Minh Nguyệt công chúa, tại sao thảo dân không nên xuất hiện ở đây? Xin công chúa cho thảo dân biết lý do?”

Thanh âm An Ninh nhẹ nhàng, khí thế lộ ra khiến người khác không thờ nổi.

Thân thể Minh Nguyệt run run, ánh mắt hoảng hốt, cánh tay cầm thìa quên buông xuống, hành động khác thường mọi người đều nhìn thấy, ý thức được

chuyện này không tầm thường, Sùng Chính để neho neho đôi mắt lão luyện, trong lòng trời lên một tia bất an.

Hắn phải tìm hiểu tại sao Minh Nguyệt lại hành động như vậy, trực giác nói cho hắn biết một khi tìm hiểu kết quả kia sợ rằng hắn không thể đoán cũng như nắm trong tay.

Sùng Chính để cố ý lảng tránh, điều này An Ninh đã dự đoán được, An Ninh liếc nhìn sang Sùng Chính để, hắn muốn chạy trốn nàng làm sao để hắn được như ý? Phải biết rằng tối qua nếu nàng không phản ứng nhanh hoặc đang ngủ thì thất bộ xà kia đã lấy đi mạng của nàng, nàng làm sao có thể không tức giận.

Huống hồ, Minh Nguyệt công chúa không thành công nhất định còn hạ thủ, tiếp theo rất có thể sẽ hạ độc thủ cho nên lúc này đây nàng nhất định phải cấp nàng ta một chút giáo huấn, phải cho nàng biết Nhị công tử cũng không phải dễ chọc.

Cấp Hải Táp ánh mắt, Hải áp nhận được ý nàng lập tức mở miệng nói, “Đồng Tàn Hoàng thượng, trong Hoàng cung của ngươi đúng là sát khí tứ phía a, chỉ là ở lại một đêm mà xuất chút nữa mất mạng, đây chính là ý chí của ngươi?”

Hải Táp mở miệng đây chính là chất vấn hơn nữa còn đổ mọi chuyện lên người Sùng Chính để, Sùng Chính để là người khôn khéo, vừa nghe liền biết hắn chính là không thể trốn tránh, “Hải Táp công tử lời này từ đâu đến a!”

Tuy không biết cụ thể chuyện gì xảy ra nhưng trước phản ứng của Minh Nguyệt hắn công chúa cùng lời nói của Hải Táp công tử hắn cũng đoán ra vài phần, thâm nghĩ trong lòng: Minh Nguyệt định mang cho hắn phiền toái sao? Hy vọng phiền toái này không lan đến chỗ hắn, như vậy mới tốt a!

“Hừ, từ đâu nói? Chính là từ rắn nói ra, đêm qua đột nhiên trong phòng chủ tử bỗng có rắn, chính là thất bộ xà mọi người chắc có nghe qua! Có người muốn mạng của chủ tử, Đồng Tàn hoàng thượng rắn kia là người phải người thả?”

Hải Táp khi thể bức người, một phen chất vấn dù là Đồng Tàn Hoàng trong lòng cũng chảy mồ hôi lạnh, dù sao cũng là Thuyền vương a, khí thế đó là do sóng biển cùng những biến động và rèn luyện thành

“Làm sao có thể? Chuyện này nhất định là nhầm lẫn, trăm làm sao có thể thả rắn hãm hại Nhị công tử?” Sắc mặt Sùng Chính để cũng đã nhợt nhạt đi vài phần, người lão luyện như hắn hiểu tội danh này rất trầm trọng.

“Ha ha..., không phải Hoàng thượng sao? Kia là ai đây?” An Ninh nhíu mày giống như suy tư, đáy mắt trầm ổn vô tình dừng lại trên người Minh Nguyệt công chúa, nhìn thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, ôn nhu mở miệng, “Hiện tại thất bộ xà kia cũng bị làm nhàn món canh rắn, lại bị Minh Nguyệt công chúa ăn, nên không còn chứng cứ! Minh Nguyệt công chúa canh rắn kia có mùi vị thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Chương 104: lòng xấu xa bất tử không thể tha thứ

editor:Pemichio

Nếu nói sự xuất hiện mới vừa rồi là đã kích thật mạnh đến Minh Nguyệt công chúa thì lời nói mới vừa rồi của An Ninh lại càng khiến sắc mặt của Minh Nguyệt công chúa trở nên trắng bệch xanh mét, xanh lại trắng, hoảng sợ nhìn nhìn chén canh mà nàng vừa ăn kia, một lúc sau mới phản ứng được mọi chuyện, cả người chỉ cảm thấy trong lồng ngực bốc lên một trận.

"Tiểu Thất... Ngươi thể nhưng đem Tiểu Thất..." Minh Nguyệt công chúa sớm đã mất đi lý trí, không còn bận tâm đến những người khác vẫn còn ở đây, mở miệng nói, canh rắn này lại là ... Tiểu Thất?

Nàng không thể nào đoán được, vì sao Tiểu Thất lại không khiến nhị công tử chết, ngược lại là bị nhị công tử bắt được, phải biết rằng ngày thường nàng luôn đặc biệt quan tâm huấn luyện Tiểu Thất, năng lực của Tiểu Thất làm sao có thể dễ dàng bị bắt như vậy?

Tiểu Thất chẳng những có kịch độc, mà tốc độ cũng rất nhanh nhẹn, nó là một loại rắn kiệt suất nhất trong các giống rắn, đừng nói muốn bắt giữ nó, ngay cả muốn tránh công kích của nó đã là chuyện thập phần khó khăn.

Nhị công tử chẳng những bắt nó, mà còn nấu nó thành canh rắn! Không chỉ có như thế, canh rắn kia lại bị nàng ăn phải, trong lồng ngực bốc lên một luồng khí nóng. Minh Nguyệt công chúa chưa từng chịu qua sự đối đãi như vậy? Rất nhanh, nàng liền biết, nhị công tử này nhất định là cố ý.

Đột nhiên, trong đầu liền xuất hiện một ý nghĩ gì đó, Tiểu Thất có độc, như vậy chén vừa rồi nàng mới ăn... Còn sẽ... Nghĩ đến điều này, Minh Nguyệt công chúa lại mớ mớ hòng mình giống như là muốn nhổ ra cái gì đó, nhưng nàng làm sao biết, nếu đã là độc một khi đã đi vào thì dù có nhổ ra được thì cũng có tác dụng gì?

Lúc này nàng lâm vào trong hoảng sợ, nên không hề để ý được việc mọi người thấy sắc mặt nàng thay đổi liên tục.

Mới vừa rồi bọn họ chỉ hoài nghi công chúa không bình thường, nhưng vào một khắc khi nghe được Minh Nguyệt công chúa kêu lên tên “Tiểu Thất” thì đã khẳng định tình hình trước mắt này chắc chắn có quan hệ tới Minh Nguyệt công chúa, mọi người ở đây khi liên hệ tất cả mọi chuyện vào với nhau liền có thể khẳng định được ai là người muốn nhì công tử chết!

"Minh Nguyệt, người thật to gan!" Sùng Chính đế lúc này dù muốn tránh cũng không thể nào tránh được, sau những hành động vừa rồi của Minh Nguyệt công chúa thì không thể nghi ngờ là thừa nhận con rắn kia là do nàng thả vào, Hải Táp công tử chết vẫn ép sát như vậy, nếu bây giờ ông không ra mặt thì có thể sẽ liên lụy đến trên người ông.

Minh Nguyệt công chúa bị Sùng Chính đế rống một cái, trong đầu liền trống rỗng, sau đó cũng rất nhanh thanh tỉnh lại, ánh mắt nhất nhất nhìn mọi người liếc mắt một cái, ánh mắt mọi người nhìn nàng đều cực kỳ quái dị, các tần phi giống như nhìn trò hay, hoàng hậu nương nương nhanh cau mày, vẻ mặt lo lắng, gương mặt bình thản của hoàng thượng này đã che kín tức giận, Thương Dịch cũng cau mày, tựa hồ ẩn chứa tức giận, lam mâu của Hải Táp híp lại, bộ dáng kia giống như muốn nói chuyện này hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Mà nhì công tử kia... Khóe miệng thân nhiên giờ lên, khuôn mặt trầm tĩnh làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ của “hắn”.

"Minh Nguyệt công chúa, sao ngài lại không quản tốt Tiểu Thất của ngài? Để nó chạy đến phòng của ta đây, mà cũng may là nó chạy đến phòng của ta, nếu như nó chạy đến là phòng của hoàng thượng, vậy chẳng phải là sẽ đã thương long thể của hoàng thượng sao?" An Ninh thân nhiên mở miệng, thanh âm bình tĩnh như nước nhưng chỉ vậy thôi cũng khiến cho người khác nghe ra tia trách cứ trong câu nói.

Làm bị thương long thể của hoàng thượng, việc này nói lớn không lớn nói nhỏ thì cũng không nhỏ, lời nói của An Ninh vừa dứt, lấy Uyển quý phi cầm đầu tần phi, đều bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, Uyển quý phi lại nhủ thầm nói, "Hoàng thượng, nô tì nghe nói con rắn thất bộ kia có độc tính rất lợi hại, người bị cắn chỉ cần đi ra bảy bước thì chắc chắn phải chết."

Hoàng hậu nương nương lạnh lùng liếc Uyển quý phi một cái, mi tâm trên mặt nhăn càng chặt, "Hoàng thượng..."

"Đù." Sùng Chính đế lạnh giọng quát, lúc này trong lòng ông đang phiền chán bất an, ông phải đối mặt là Thuyền vương của Hải quốc, chỉ thế thôi cũng đủ làm hắn nhức đầu rồi vậy mà đám nữ nhân này lại còn đến làm phiền hắn nữa, hoàng hậu muốn biện hộ cũng không phải cứ thế mà nói, muốn nói cũng phải có năng lực mà làm chứ sao? Hiện tại muốn biện hộ cũng phải là nói với nhì công tử chứ nói với hắn thì có ích lợi gì?

Hoàng hậu nương nương ngậm miệng, trong lòng dù vẫn bất an không yên, ngày thường Minh Nguyệt kêu căng ương ngạnh, lại làm theo ý mình, hay lấy cung nữ thái giám ra khai đao cũng liền thôi, nhưng hiện tại... Bà chỉ biết với tính tình này của Minh Nguyệt sớm hay muộn cũng sẽ làm ra tại họa, không nghĩ tới một ngày này lại tới sớm như vậy.

"Hoàng thượng Đông Tân, Minh Nguyệt công chúa muốn mạng chủ tử của ta, việc này người phải làm như thế nào?" Về mặt Hải Táp tràn ngập sắc bén, cứ vậy trở thành đối lập với An Ninh, đêm qua hai người cũng đã thương lượng tốt, hôm nay một người sắm vai phản diện, một cái xướng mặt đỏ, phối hợp lẫn nhau, dù thế nào cũng phải xả ra một cục tức này.

Lời này vừa nói ra, vô luận là sắc mặt của Sùng Chính đế hay là hoàng hậu nương nương cùng Minh Nguyệt công chúa đều trở nên càng thêm khó coi, lúc này Minh Nguyệt công chúa mới tỉnh táo lại, ý thức được sự tình đã bại lộ liền mở miệng nói, "Hừ, người chó có ngậm máu phun người, con rắn kia không phải là do bản công chúa thả."

Sau khi suy nghĩ, Minh Nguyệt công chúa quyết đoán lựa chọn chống chế, nhưng chống chế này cũng đã không còn lực thuyết phục, An Ninh đứng là đã đoán ra chiêu này của Minh Nguyệt công chúa cho nên mới diễn ra kế hoạch mới vừa rồi làm cho Minh Nguyệt công chúa sợ hãi mà lộ ra sơ hở, làm cho tất cả mọi người đều đem chuyện này liên hệ đến trên người Minh Nguyệt công chúa, như vậy đợi đến khi nàng ta chống chế thì chẳng khác nào là vô dụng.

Quả nhiên, Minh Nguyệt công chúa vừa mới nói xong, Sùng Chính đế liền quát chói tai một tiếng nữa, "Vô liêm sỉ, còn không mau nhận lỗi với nhì công tử."

Minh Nguyệt này thật đúng là quá ngây thơ, nàng ta cho rằng mọi người ở đây đều là gốc từ sao? Mới vừa rồi rõ ràng như vậy, thậm chí kêu ra tên của con rắn thất bộ kia, Tiểu Thất, thật đúng là chuẩn xác a! Hiện giờ còn ai có thể tiếp tục tin nàng được nữa?

Giờ phút này, Minh Nguyệt công chúa càng làm ra hành động ác trạng như vậy sẽ càng khiến người ta không thích.

"Phụ hoàng..." Minh Nguyệt công chúa nhủ thầm, muốn nhận lỗi với nhì công tử? Nàng làm sao có thể nhận lỗi với hắn? Nàng đường đường là một công chúa của một nước, còn tên nhì công tử kia chỉ là một tên không có công danh, chỉ là một tên dân chúng tóc húi cua thì làm sao có thể nhận đại lễ của một bậc kim chi ngọc điệp như nàng?

Minh Nguyệt công chúa lạnh lùng nhìn nhì công tử, hừ lạnh nói, "Người là ai!"

"Ba..."

Minh Nguyệt công chúa vừa nói xong liền cảm giác có một bóng dáng xuất hiện trước người, không ai có thể nhìn thấy người nọ ra tay như thế nào, chỉ nghe ba một tiếng, trên mặt Minh Nguyệt công chúa đã đỏ rực một mảnh, thân thể bị nội lực cường mạnh kia chấn một cái lao đảo.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Chương 104.2

editor: Pemichio

Đánh nàng? Thế nhưng có người dám đánh nàng? ! Minh Nguyệt công chúa nổi trận lôi đình, đòi này ngay cả phụ hoàng đều luyện tiếu đánh nàng, là ai có lá gan lớn như vậy dám đánh Minh Nguyệt công chúa nàng một bạt tai?

Cơ hồ là một khắc khi một cái tát dưng ở trên mặt Minh Nguyệt công chúa, tất cả mọi người trong đại sảnh đều cả kinh ngậy người, ngay cả Sùng Chính đế nhìn người nọ cũng là thần sắc biến ảo.

"Người..." Minh Nguyệt công chúa bụm mặt, giờ phút này nàng cũng không cần biết là người nào đã đánh nàng, trong lòng nàng chỉ xác định, bất kể là kẻ nào, dám đánh nàng thì phải trả một cái giá thật lớn, dương tay muốn đánh lại nhưng thời điểm khi thấy rõ gương mặt người đã đánh nàng, trong lòng Minh Nguyệt công chúa liền run lên, tay đã giơ cao nhưng vẫn không hạ xuống, không vì cái gì khác, đơn giản là người đánh nàng không ai khác chính là Thần vương Thương Dịch!

Thần vương Thương Dịch chưa từng động tay với bất kỳ ai? Huống hồ, Minh Nguyệt công chúa lại là nữ nhi của Sùng Chính đế, bọn họ ngày mặc dù cũng không thân cận nhưng Thương Dịch hoặc nhiều hoặc ít vẫn cho Minh Nguyệt công chúa một ít mặt mũi, nhưng hôm nay, hắn lại trước mặt Sùng Chính đế và hoàng hậu nương nương đánh Minh Nguyệt công chúa một bạt tai. Mặc cho là ai đều nhìn ra vài phần không tâm thường.

"Biểu... Biểu ca..." Minh Nguyệt công chúa cho tới bây giờ đều sợ Thần vương biểu ca này, giờ phút này, trên người hắn phát ra khí thế sắc bén, nhất là cặp mắt sâu không thấy đáy kia, giống như muốn kéo nàng vào trong con ngươi đen đó, lại làm cho đáy lòng Minh Nguyệt công chúa sinh ra từng trận hân ý, đối mặt với một Thần vương biểu ca như vậy, cánh tay đang giơ lên của nàng làm sao dám hạ xuống?

"Không được vô lễ với hân!" Thương Dịch trầm giọng cảnh cáo, mới vừa rồi khi hắn bước vào nơi này mới biết được đêm qua Ninh Nhi lại rơi vào vòng nguy hiểm, thất bộ xà, Minh Nguyệt là muốn hại chết Ninh Nhi sao? Tâm tư của nàng sao lại ác độc như vậy? Ngày thường ác độc đối với những người khác cũng liền thôi, lúc này lại động tâm tư đến trên người Ninh Nhi, mới vừa rồi hắn vẫn luôn ân nhân, nhưng lúc này thật sự đã bạo phát ra rồi, ai cũng đừng mơ tưởng thương tổn đến Ninh Nhi!

Minh Nguyệt công chúa hiển nhiên là bị sự tức giận của Thương Dịch khiến cho kinh sợ, sợ hãi Thương Dịch đồng thời trong lòng cũng tràn đầy không cam lòng, biểu ca dựa vào cái gì mà che chở cho nhị công tử kia?

Trong lòng tuy rằng nghĩ như thế nhưng Minh Nguyệt công chúa vẫn ngại Thương Dịch nên không nói gì nhưng bàn tay trong tay áo đã gắt gao nắm lại thật chặt, không cam lòng nhắm mắt lại, trên mặt vẫn đau đớn như trước, lại chỉ có thể đem không cam lòng nuốt xuống bụng.

"Cậu, Dịch nhi thỉnh tội với cậu."

Ngoài dự kiến của mọi người, Thương Dịch lại xoay người quỳ xuống trước mặt Sùng Chính đế, Sùng Chính đế bước lên phía trước nâng hắn lên, trong lòng cũng sáng tỏ, Dịch nhi đánh Minh Nguyệt, ông cũng không có tức giận, chỉ nhưng lúc này hắn lại thỉnh tội với mình, đây chính là tôn trọng với mình.

"Dịch nhi có tội gì? Là Minh Nguyệt không biết phân biệt, nên đánh." Sùng Chính đế trầm ngâm nói, trong lòng thở dài, nếu nói giữa Minh Nguyệt và Dịch nhi muốn hân giữ lấy một người thì ông cũng sẽ không hề suy nghĩ mà chọn Dịch nhi, đây là huyết mạch duy nhất còn sót lại của tỷ tỷ ở trên đời, mấy năm nay, ông cũng xem hân như đứa con thân sinh của mình, không, thậm chí so với con thân sinh còn muốn yêu thương hơn, thậm chí cô ý đem để vị nọ truyền cho Thương Dịch.

Thương Dịch đánh Minh Nguyệt công chúa một bạt tai này, tuy rằng đối với Sùng Chính đế là rất bình thường nhưng làm cho hoàng hậu nương nương thay đổi sắc mặt, tuy thế bà vẫn không mở miệng nói cái gì, tình độ yêu thương của hoàng thượng đối với Thương Dịch còn sâu hơn đối với nữ nhi thân sinh như Minh Nguyệt rất nhiều, ông đối với Chiêu Dương trưởng công chúa có bao nhiêu kính yêu thì đối với con trai của nàng có bao nhiêu yêu thương, tình cảm của tỷ đệ bọn họ dù là hoàng hậu như bà hay bất cứ ai đều không thể so sánh được.

Thương Dịch đánh Minh Nguyệt công chúa, làm cho tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, Thương Dịch thỉnh tội như vậy, cùng với sự bảo hộ của Sùng Chính đế cũng làm cho mọi người lại một lần nữa khiếp sợ, qua chuyện này, trong lòng bọn họ hình như đã hiểu ra chuyện gì.

Nhắc tới hoàng cung Đông Tàn, nếu nói có người mà Thần vương điện hạ để ý, thì người kia cũng chỉ có thể là Sùng Chính đế, mà người hiểu Sùng Chính đế nhất chính là Thần vương điện hạ này là không thể nghi ngờ, thậm chí ngay cả hoàng tử thân sinh đều kém hơn rất nhiều.

An Ninh nhìn một màn này, trong lòng vừa động, nàng biết, Thương Dịch làm ra hành động này là vì muốn bảo vệ nàng!

Nghĩ đến thân thể của Thương Dịch, năm đó Thương Dịch bị cha của hân là hoàng đế Bắc Yên trục xuất, lưu lạc đến Đông Tàn quốc, lại được Sùng Chính đế thu lưu chiếu cố, trước đó Sùng Chính đế cũng ba lần bốn lượt muốn truyền ngôi vị hoàng đế lại cho hân, Thương Dịch ba lượt cự tuyệt, nàng biết, hân sở dĩ cự tuyệt là vì trên người hân còn gánh vác cừu hận, cho nên hân mới lựa chọn về Bắc Yên quốc, Sùng Chính đế đối với Thương Dịch tốt, Thương Dịch lại càng thêm kính yêu đối với người cậu là Sùng Chính đế này, hân cơ hồ là đem tất cả hiếu tâm dồn lại trên người Sùng Chính đế.

Tô Cẩm vốn là người của Thương Dịch nhưng kiếp trước Thương Dịch vì báo đáp Sùng Chính đế liền dứt khoát để cho Tô Cẩm ở lại Đông Tàn quốc,

đưa hân ngôi vị thừa tướng để hân giúp đỡ Sùng Chính đế.

An Ninh nhìn thoáng qua Minh Nguyệt công chúa, liễm liễm mi, giống như đang cân nhắc cái gì.

"Minh Nguyệt , còn không mau bồi tội với nhị công tử !" Sùng Chính đế lớn tiếng mở miệng nói, lúc này là bồi tội, không cho phép từ chối.

Minh Nguyệt công chúa cắn chặt môi, vẻ mặt không cam lòng, nhưng nghĩ đến phụ hoàng cùng Thần vương biểu ca, lại không thể không tiến lên từng bước, "Nhị công tử, Minh Nguyệt không nên tâm tồn ác ý, thỉnh nhị công tử thứ tội."

Dứt lời, An Ninh còn chưa có mở miệng, Hải Táp cũng đã nhủ mày, nhớ rõ nhiệm vụ tranh cãi của của hân, hừ lạnh một tiếng, "Một cái mạng mà chỉ cần một lời xin lỗi của người là có thể xong sao ? Thứ tội? Tội này làm sao có thể tha thứ?"

"Người..." Trong lòng Minh Nguyệt cứng lại, không nghĩ tới vị Hải Táp công tử này lại không chịu tiếp thu, "Chẳng phải lúc này nhị công tử cũng không có việc gì sao?"

Mạng của nhị công tử sao lại lớn như vậy? Đáng tiếc cho Tiểu Thất bảo bối của nàng,nàng đã huấn luyện thất bộ xà này rất lâu lần này thế nhưng liền mất như vậy , về sau sợ sẽ khó tìm được rồi.

"Không có việc gì? Vậy nếu có việc gì thì nên làm sao bây giờ?" Tức giận trong mắt Hải Táp càng đậm.

"Kia..."

"Minh Nguyệt , từ hôm nay trở đi, người liền ngoan ngoãn ở trong tẩm cung của người cho trẫm, không có mệnh lệnh của trẫm, không thể đi ra, người tốt nhất là nên an phận một chút cho trẫm!" Sùng Chính đế thấy Minh Nguyệt công chúa lại muốn mở miệng, liền lớn tiếng đánh gãy lời của nàng, Minh Nguyệt này vẫn còn chưa biết hồi cái sao? Cứng rắn muốn đánh mất cái mạng này mới yên ổn sao?

"Phụ hoàng..."

2c bù lại mấy ngày trông ngóng vừa qua của các nàng nhé

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Chương 104.3

"Minh Nguyệt , còn không mau cút về tẩm cung của người đi?" Người mở miệng quát lớn lúc này là hoàng hậu nương nương, trí tuệ như hoàng hậu, tự nhiên là biết hoàng thượng đang muốn giúp Minh Nguyệt, đây cũng đã coi là xử phạt nhẹ nhất rồi nếu Minh Nguyệt còn tiếp tục đại náo nữa thì dù là hoàng thượng cũng không thể bảo vệ được nàng .

Minh Nguyệt công chúa nắm chặt bàn tay, ức khí trong lòng sắp nổ tung, tất cả mọi người đều trách cứ nàng, nàng là nữ nhi của phụ hoàng mẫu hậu a, thế nhưng bọn họ lại không giúp nàng, ngược lại muốn trừng phạt nàng!

"Còn không mau đi?" Hoàng hậu nương nương thấy Minh Nguyệt công chúa không động đậy gì lại tiếp tục thúc giục ,sau đó lại cho cung nữ Ngân Sương một ánh mắt, Ngân Sương lập tức hiểu ý bước đến bên cạnh Minh Nguyệt công chúa, lôi kéo nàng bước ra ngoài điện.

"Hoàng đế Đông Tấn..." Hải Táp tự nhiên là không muốn để nàng ta trốn thoát như vậy, lập tức mở miệng nhưng sau đó lại nhận được một ánh mắt của An Ninh, liền lập tức á khẩu, nhưng mi tâm lại nhăn thật nhanh, vì sao lại không truy cứu ?

An Ninh liễm mi, nhưng không có gài thích nghi hoặc của hân, ban đầu nàng tính là sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Minh Nguyệt công chúa, nhưng nàng mới vừa cân nhắc lại,sau đó liền quyết định cho Minh Nguyệt công chúa một cơ hội, đây coi như là xem mặt mũi của Thương Dịch.

Thương Dịch rất tôn kính người cậu này của hân, Minh Nguyệt công chúa chung quy vẫn là nữ nhi của Sùng Chính đế, lúc này xem như nàng vì Thương Dịch làm một việc đi! Bất quá, chỉ có một lần này nếu Minh Nguyệt công chúa vẫn còn có lòng xấu nàng nhất định sẽ không bận tâm cái gì.

Minh Nguyệt đi rồi, ăn sáng tiếp cũng không giải quyết được gì, An Ninh cùng Hải Táp cũng không ở trong hoàng cung ở lâu, lập tức hướng Sùng Chính đế cáo từ, Sùng Chính đế cũng không tiếp tục giữ lại, hiện tại ông rất hối hận đã để cho nhị công tử lưu lại đêm qua, ông vốn tính toán muốn vấn hồi chuyện Ngu sơn, nhưng lại làm cho Minh Nguyệt kia gây ra họa, đây là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo a!

Bất quá, Sùng Chính đế vẫn giữ lại Thương Dịch, trong ngự thư phòng, Sùng Chính đế cho mọi người lui ra, lúc này trong phòng chỉ có Sùng Chính đế cùng Thương Dịch.

Sùng Chính đế bày ra bàn cờ, "Dịch nhi, đến đánh cờ với cậu."

Thương Định không có cự tuyệt, hai người cùng ngồi xuống. Thương Định lấy cờ trắng, Sùng Chính để lấy cờ đen, thời gian từng giây trôi qua, rất nhanh trên bàn cờ đều đầy cờ trắng và đen, Thương Định bình thản ung dung, Sùng Chính để lại trầm tư suy nghĩ, cờ đen trong tay như thế nào cũng không hạ xuống được, rốt cục Sùng Chính để đem viên cờ trong tay quăng lên trên bàn khiến cả bàn cờ đều lộn xộn khiến Thương Định hết sức kinh ngạc, phải biết rằng hai người bọn họ chơi cờ nhiều năm như vậy cjo tới bây giờ Sùng Chính để chưa từng có hành động “chơi xấu” như vậy, dù là thua Sùng Chính để cũng là thua thập phần chính trực

"Ai, già đi, trầm đã già rồi." Sùng Chính để thờ dài một tiếng, "Đầu óc này của trầm là không đủ dùng."

"Cậu chính trực tráng niên, làm sao có thể già?" Thương Định liếc mi, khóe miệng khẽ nhếch, đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu than già như vậy đi, lúc trước mỗi lần đều dùng cớ này để thúc giục hấn thành hôn, lúc này đây..."Sở lần trầm thẳng người dạo gần đây cơ hồ là không có,như vậy làm sao có thể nói là không già?" Sùng Chính để ha ha cười nói, con người lão luyện có một chút tinh quang chợt lóe qua, có chút suy nghĩ nhìn nhìn Thương Định, nói tiếp, "Con nay đã có người để yêu, trầm cũng không còn lo lắng về hôn sự của con, con xem khi nào thích hợp thì đem hôn sự làm đi! Bất quá... Trầm còn có một việc giao cho con đi làm"

"Cậu có chuyện gì? Chỉ cần cậu phân phó một tiếng là được." Nhắc tới An Ninh, trong mắt Thương Định phát ra nồng đậm ôn hòa.

Sùng Chính để đi đến bên bàn ngọc, lấy ra ngọc tỷ truyền quốc, Thương Định nhìn hành động của ông, con người căng thẳng, ần ần có vài phần dự cảm bất hảo.

"Định nhi a, luận đức, luận bá khí, những đứa con trầm có cũng không bằng con, con là đứa con duy nhất của tỷ tỷ, trầm xưa nay đều đem con trở thành con thân sinh mà đối đãi, trầm muốn sau trăm tuổi đem giang sơn Đông Tần quốc giao cho con như vậy cũng sẽ không làm cho tổ tiên thất vọng." Sùng Chính để đang muốn cầm ngọc tỷ truyền quốc đưa cho Thương Định.

Nhưng chưa kịp làm gì thì Thương Định đã quỳ mạnh trên mặt đất, "Cậu, này... Không thể" cậu đối luôn yêu thương hấn,ông không chỉ một lần muốn hấn vào triều làm quan nhưng đây lại là lần đầu tiên ông nói ra những lời này, hấn gì đức gì để có thể có được sự coi trọng và yêu thương của cậu?

"Có gì không thể? Trên người của con cũng chảy dòng máu của hoàng thất Đông Tần ta, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho con cũng không hề phạm sai lầm gì" Sùng Chính để kiên định nói, ông có quyết định thể này là vì sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng mới có thể đưa ra quyết định này,nếu đem so ra thì Thương Định so với con của ông hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng hấn thủy chung đều không muốn vào triều, nếu hấn ở trong triều làm quan thì nhất định đã có thể lực riêng trong triều đình rồi.

Khóe miệng Thương Định gọi lên một chút chua xót, "Định nhi không muốn cô phụ tấm lòng của cậu,những năm gần đây Định nhi tồn tại là vì cái gì cậu còn không hiểu sao?"

Tay đang cầm ngọc tỷ truyền quốc của Sùng Chính để cứng lại, nhìn về phía Thương Định, ánh mắt thay đổi liên tục"Con đây là làm tội gì? Con cũng biết bên hoàng thất Bắc Yên kia cùng với tam đại vọng môn thâm căn cố đế, làm sao có thể để một mình con lay động ? Tỷ tỷ nếu biết, nhất định cũng không muốn nhìn con vất vả như vậy, "

"Dù vất vả con cũng muốn báo thù cho mẫu thân con, chung quy cũng sẽ có một ngày con sẽ trở về." Ánh mắt Thương Định có một tia âm trầm, bên trong con người thâm thúy hình như có thay đổi bất ngờ , "Cho dù là chỉ có thể kéo xuống một ít căn cơ của họ, ta cũng sẽ cố gắng hết sức!"

"Ai... Con... Con thủy chung không nói cho ta biết, tỷ tỷ là chết như thế nào nhưng mấy năm nay nhìn con luôn sống trong cừu hận, cậu cũng hiểu được lúc trước khi còn sống tỷ tỷ chắc chắn đã chịu không ít cực khổ, năm đó, trầm thực đáng chết, nếu không vì tên hoàng đế Bắc Yên kia thì tỷ tỷ sẽ không để mức gả xa qua Bắc Yên, trầm..." Sùng Chính để nói đến đây liền có chút nghẹn ngào,nếu ông có năng lực thì nên thay tỷ tỷ báo thù, nhưng hấn là hoàng đế Đông Tần, trên người gánh trọng trách trọng đại không thể không chăm lo ngàn vạn con dân Đông Tần quốc.

Thời điểm tỷ tỷ còn ở Đông Tần thì hình tượng của tỷ ở trong lòng dân chúng giống như một tiên nữ, năm đó, nếu tỷ tỷ là nam nhi thì chắc chắn người sẽ được chọn kế vị ngay vàng hoàng đế Đông Tần, đáng tiếc... Thương Định nghĩ đến chuyện mẫu thân chết, bàn tay theo bản năng nắm chặt thành quyền, "Cậu, người cứ yên tâm,thù của mẫu thân Định nhi chắc chắn sẽ báo."

"Ngọc tỷ này..." Sùng Chính để nhủ nhủ mày, trên thực tế, ông muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Thương Định, một phần cũng là vì muốn đòi đi lực chú ý ủa hấn để cho hấn có thể chậm rãi quên đi thù hận,chi là hoàng thất Bắc Yên thôi cũng đã rất cường đại rồi,ngay cả tam đại vọng môn ủa họ nếu đem so sánh với tứ đại gia tộc của Đông Tần thì Bên Đông Tần chẳng khác nào là trứng chọi với đá.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Chương 104.4

Nhưng khi nhìn thấy sự kiên định trong mắt của Thương Định, Sùng Chính để liền biết quyết tâm này của hấn là mãnh liệt biết bao nhiêu,chi sợ rằng ngay cả ông cũng không thể dao động được.

"Cậu, thân thể người còn rất cường tráng,người hãy thu lại cái này đi!" Thương Định mở miệng nói, sau đó giống như nghĩ đến cái gì, khóe miệng giờ lên

một chút ý cười, "Cậu, bên trong nhóm các vị biểu đệ thì Dự vương là người ỏi tài nhất, cậu hãy bồi dưỡng thật tốt, nếu sau này ngôi vị rơi vào trong tay Dự vương, Đông Tần quốc chắc chắn sẽ càng thêm phồn thịnh, người đứng tiếp tục để Dự vương ở vùng đất kia nữa như vậy là không công bằng với đệ ấy."

Tâm tư của cậu tâm tư làm sao hần có thể không rõ?

Cậu là một người khôn khéo, Dự vương có tài bao nhiêu làm sao ông lại không biết? Nhưng năm đó cậu lại phái Dự vương đến một châu huyện khác, sau cũng hạ lệnh, không có truyền triệu thì không thể nhập kinh, cậu là sợ Dự vương tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với mình à!

Trong lòng Sùng Chính để cứng lại, chống lại hai tròng mắt của Thương Dịch sau đó lại ha ha nở nụ cười, "Quả nhiên không hổ là chất nhi của trẫm, trẫm nghĩ đến thiên y vô phúc (không chút kẽ hở), lại vẫn bị con liếc mắt một cái nhìn thấu, Dịch nhi à, một cái Dự vương thì lại làm sao? Chỉ cần con muốn, trẫm..."

"Dự vương rời kinh thành nhiều năm như vậy bây giờ cũng nên triệu hần hồi kinh."

Thương Dịch đánh gãy lời nói của Sùng Chính để, hần biết Sùng Chính để muốn nói gì, hần vô tâm với đế vị của Đông Tần quốc, đây là chuyện thật không thể thay đổi.

Sùng Chính để liễm liễm mi, giống như suy tư về cái gì, rốt cục, sau khi trầm mặc hồi lâu, Sùng Chính để lại mở miệng, "Được, lát nữa trẫm sẽ xuống chỉ triệu Dự vương hồi kinh."

"Tạ cậu thành toàn." Thương Dịch chấp tay, ý cười trên mặt càng đậm, cậu đợi hần như vậy hần thì có năng lực gì để giúp cậu đây?

"Bất quá, triệu hần hồi kinh cũng không thể đại biểu trẫm sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hần, trẫm vẫn là câu nói kia..." Sùng Chính để thấy Thương Dịch muốn mở miệng ngăn trở, liền lập tức nói, "Dịch nhi, con không cho trẫm nói, trẫm cũng muốn nói, con tùy thời đều có thể thay đổi tâm ý, người thứ nhất có thể làm người thừa kế luôn luôn là con."

Thương Dịch cười lắc lắc đầu, nụ cười kia lại có vẻ cực kỳ chua xót, hần nên làm thế nào để báo đáp ân đại đức của cậu đây!

Chính lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng thông báo của cung nhân, nói là thượng thư đại nhân cầu kiến, Thương Dịch thấy vậy liền lập tức đứng dậy cáo từ, đang muốn đi, lại nghe thanh âm của Sùng Chính để truyền đến từ phía sau.

"Dịch nhi, thay trẫm cảm ơn vị nhị công tử kia hôm nay đã thủ hạ lưu tình." Thanh âm Sùng Chính để hơn vài phần trầm thấp.

Thương Dịch ngẩn ra, nháy mắt liền hiểu được, đúng vậy, chuyện Minh Nguyệt mới vừa rồi quả thật là Ninh Nhi đã thủ hạ lưu tình, hần nhìn đi ra, cậu cũng nhìn ra, liễm liễm mi, Thương Dịch mở miệng nói, "Vâng, Dịch nhi chắc chắn sẽ chuyển lòng biết ơn của cậu đến"

Ninh Nhi cùng Hải Táp đã rời khỏi hoàng cung một thời gian, sau đó liền đến bát trăn các hay là trở về An Bình hầu phủ?

Lúc này An Ninh đang bên trong phòng của bát trăn các, xé mở mặt nạ da người bên ngoài, đứng phía sau là Hải Táp, nếu đã bị Hải Táp phát hiện manh mối, như vậy nàng cũng không cần tiếp tục kiêng dè nữa mặc cho hần ở sau người nhìn.

"Hừ, dĩ nhiên là một tấm da như vậy, giấu giếm ta thật khó à!" Hải Táp nhẹ giọng nói, cứ nghĩ đến hôm qua khi phát hiện ra nhị công tử chính là An Ninh, trong lòng hần liền không thể bình tĩnh trở lại, đêm qua, sau khi hần trở về phòng cả đêm đều không ngủ, trong đầu không ngừng hiện ra bóng dáng của nhị công tử, sau đó lại hiện ra bóng dáng của

An Ninh, cuối cùng hai bóng dáng đó lại trùng lắp vào nhau.

An Ninh từ trong gương đồng có thể nhìn thấy được gương mặt tuân tước ghen uất của Hải Táp, khóe miệng không khỏi giờ lên một chút ý cười, nhưng lại không có để ý tới bức tức của hần.

Trầm mặc trong chốc lát, thần sắc Hải Táp đột nhiên trở nên đứng đắn một chút, "Mới vừa rồi vì sao phải phóng cho Minh Nguyệt công chúa một con ngựa?" (giống như là cho 1 cơ hội)

Sau khi thấy An Ninh đã thu thập thật tốt mặt nạ da người liền nhắc tới chuyện này, nhú mày, "Mặt mũi Thần vương."

Câu trả lời này khiến Hải Táp nhú mày, hừ một tiếng, "Mặt mũi của hần lớn như vậy sao?"

An Ninh chỉ cười không nói, chính lúc này, Thương Dịch đẩy cửa vào, mới vừa rồi hần ở ngoài cửa vừa vặn nghe được hai người đối thoại, trong lòng âm ỉ, đi thẳng đến, nhìn thấy trên mặt An Ninh đã không còn lớp da giả, mà Hải Táp lại ở trong phòng, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng sau một lát liền khôi phục như thường, xem ra Hải Táp đã biết được thân phận thật sự của nhị công tử.

An Ninh nhìn thấy Thương Dịch, tự nhiên là ngênh đón, "Ngươi đã đến rồi."

Thương Dịch gật đầu mỉm cười, nghĩ đến lời đối thoại mới vừa rồi của hai người, "Ninh Nhi, cậu bảo ta đến nhấn lại lời cảm ơn vì ngươi đã thủ hạ lưu tình."

An Ninh cười không nói, chuyện của công chúa Minh Nguyệt mới vừa rồi xem như là nàng xem mặt mũi của Thương Dịch nên An Ninh mới bỏ qua cho

nàng ta một lần, chỉ hy vọng nàng ta có thể an phận một chút, đừng tiếp tục động tâm tư bằng không..."Về sau vô luận là ai, nàng cũng không cần xem mặt mũi nữa." Đang lúc An Ninh suy nghĩ thì thanh âm của Thương Dịch lại một lần nữa vang ở bên tai của nàng khiến An Ninh giật mình, có chút bất khả tư nghị nhìn Thương Dịch, hần thê nhưng... khóe miệng Thương Dịch giờ lên một chút tươi cười, dù đó là Minh Nguyệt công chúa, nữ nhi của cậu đi cho nữa, nếu nàng thật sự muốn gây thương đến Ninh Nhi, như vậy, dù là để hấn tự mình ra tay hấn cũng không chùn bước, trên đời này, với hấn mà nói, có ai có thể trọng yếu hơn so với Ninh Nhi?

An Ninh sáng tỏ ý tứ của hấn, trong lòng âm áp, hấn là muốn giảm bớt gánh nặng cho nàng!

Hai người nhìn nhau, tầm mắt giao hội, bỏ quên người bên ngoài... Mà lúc này trong hoàng cung, người bị Sùng Chính để hạ lệnh nhốt tại tâm cung, Minh Nguyệt công chúa lại không cam lòng an phận, từ lúc trở về tới giờ liền đem những thứ có thể đập trong phòng đi đập bể, đồ sứ, ngọc khí vỡ vụn, thậm chí ngay cả cái bàn đều nghiêng ngã, cung nữ thái giám trong cung đều quỳ trên đất, không thể ngăn cản vị ông chúa ương ngạnh này tức giận.

"Hừ, đều do tên nhị công tử kia, đều do tên nhị công tử kia..." Minh Nguyệt công chúa kêu lên từng tiếng, không kêu một tiếng, liền đập đồ, giống như hận không thể xem mấy thứ bị đập bể kia trở thành nhị công tử.

Cứ nghĩ đến Tiểu Thất bảo bối bị mình ăn vào bụng thì trong lòng nàng lại không cảm giác được cái gì, Thần vương biểu ca thể nhưng đánh nàng, ngay cả phụ hoàng cũng giúp đỡ nhị công tử.

"Nô tài tham kiến hoàng hậu nương nương..." Bên ngoài phòng truyền đến thanh âm của cung nhân, hoàng hậu nương nương chưa kịp kêu các nàng đứng dậy, liền bước vào phòng, sau khi vào phòng liền nhìn thấy những mảnh đồ nát hỗn độn trên đất, sắc mặt lại khó coi, "Minh Nguyệt, con dùng tay! Con có biết con đang làm gì hay không?"

Minh Nguyệt công chúa đang giờ một cái bình ngọc lên liền nghe được giọng nói của hoàng hậu, giật mình nhưng lại không ngừng lại, thu hồi tầm mắt, ngay sau đó tiếp tục đem bình ngọc trong tay ném xuống đất, phanh một tiếng, bình ngọc vỡ vụn.

Hoàng hậu nương nương thật không ngờ con bé ngay cả lời nói của chính mình cũng không nghe vào tai, liền bước lên phía trước giữ chặt nàng, "Minh Nguyệt, con điên rồi sao? Con có phải muốn phụ hoàng con hạ chỉ chém đầu của con, con mới cam tâm?"

"Chém đi, chém đi, dù sao phụ hoàng cũng không đau cho một nữ nhi như ta, trong lòng phụ hoàng chỉ có Thần vương biểu ca, theo ta thấy, ngay cả ngôi vị hoàng đế ông ấy cũng muốn truyền cho Thần vương biểu ca thôi!" Minh Nguyệt công chúa mất đi lý trí, ăn nói không kịp suy nghĩ, cứ nghĩ đến chuyện tình ngày hôm nay, nàng liền tức giận không thôi, dựa vào cái gì? Vì sao phụ hoàng lại về phe mọi người mà không về phe nàng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Chương 104.5

Nàng làm sao biết nếu không Sùng Chính để mở miệng bảo vệ nàng thì bây giờ nàng có thể dễ chịu như vậy sao.

Chính là khi nàng vừa dứt lời, hoàng hậu nương nương liền tát tai nàng một cái, "Vô liêm sỉ!"

Minh Nguyệt công chúa bụm mặt, bất khả tư nghị (ko thể tin) nhìn hoàng hậu nương nương, "Người đánh ta?"

Mới vừa rồi biểu ca đánh nàng, hiện tại ngay cả mẫu hậu cũng đánh nàng sao?

"Muốn đánh tình người, người nói lung tung cái gì đó? Lời này là lời mà người nên nói sao?" Hoàng hậu nương nương lớn tiếng quát, lời nói mới vừa rồi của Minh Nguyệt nếu bị người có lòng nghe thấy sợ rằng sẽ chọc ra tai họa, Minh Nguyệt này, sao lại không có mắt không có đầu óc như vậy?

Hoàng thượng thương Thương Dịch, là chuyện mọi người đều biết nhưng ai dám nói nửa điểm không phải? Cũng không phải không muốn sống nữa! Hoàng thượng mặc dù muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Thương Dịch lại như thế nào? Minh Nguyệt chỉ là một cái công chúa thì có lập trường gì để nói chuyện? Ngay cả bà là hoàng hậu chỉ sợ cũng không thể nói nửa câu

Nàng không có con trai, đời này cũng chỉ trông cậy vào Thiên Duệ có thể làm tốt chức uy viễn đại tướng quân, dựa vào chiến tích hiển hách, mặc dù hoàng thượng truyền ngôi cho người khác thì Nam Cung gia tại triều đình của Đông Tần này vẫn chiếm một địa vị hết sức quan trọng.

Mà bà cùng Minh Nguyệt công chúa nhờ có sự che chở của Thiên Duệ cũng sẽ có cái kết cục tốt.

Nhưng kiếp trước, đầu tiên là An Như Yên thiết kế ở trên chiến trường giết Nam Cung Thiên Duệ khiến Nam Cung nhất mạch bị thương tổn nặng, sau đó bởi vì Uyển quý phi cùng Lâm gia hãm hại, cả gia tộc Nam Cung đều rơi vào kết cục giống Vân gia.

Kỳ thật hoàng hậu nương nương xem như cẩn thận, chỉ do kiếp trước quá mức tin tưởng vào Uyển quý phi, đem nàng ta coi là tỷ muội, không có chút lòng phòng bị nên cuối cùng mới rơi vào cái kết cục như vậy.

Minh Nguyệt công chúa nghe hoàng hậu nương nương quát lớn, tuy rằng biết lời này đại nghịch bất đạo, nhưng vẫn quệt miệng, cực kỳ không cam lòng. "Nơi này lại không có người khác, ta sợ cái gì? Huống hồ... Huống hồ ngôi vị hoàng đế này vốn là của nhà chúng ta, dựa vào cái gì..."

"Câm mồm, còn chưa có đánh tình người sao? Người cứ cứng đầu như vậy là sao, người còn có đầu óc hay không? Bên trong hậu cung này, tùy thời đều là tai vách mạch rừng, nếu không phải có bản cung cùng phụ hoàng của người che chở cho người, nếu không phải người chính là một nữ nhi thì với tính tình như vậy sợ là đã sớm mất cái mạng nhỏ này rồi."

Lông mi hoàng hậu nương nương nhũn chặt lại, không thể giãn ra, xưa nay Minh Nguyệt đều kiêu ngạo ương ngạnh thì làm sao biết sự hiểm ác trong hậu cung? Minh Nguyệt nói không sai, ngôi vị hoàng đế là của nhà bọn họ nhưng Thương Dịch là chất nhi của hoàng thượng, hoàng thượng dù có ý đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Thương Dịch, lấy uy vọng của Thương Dịch ở Đông Tần quốc, sợ là ai cũng sẽ không nói cái gì.

"Từ hôm nay trở đi, người hãy ở trong phòng thật tốt cho ta, phụ hoàng người nói, không có mệnh lệnh của ông, người không thể ra đi, mặt khác, nhớ lấy nếu muốn bảo toàn tính mạng thì hãy an phận cho ta, đừng tiếp tục nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, vị nhị công tử kia không phải là người mà người có thể chọc. Bằng không, tạo thành cái hậu quả gì, dù là mẫu hậu người cùng với phụ hoàng cũng sẽ không bảo vệ được cho người" Hoàng hậu nương nương biết nữ nhi của mình là dạng người gì, nhìn nàng ta bà có thể đoán được nó vẫn anh cánh chuyện ngày hôm nay ở trong lòng cho nên, bà mới vội vàng chạy đến, muốn ân cần dạy bảo cảnh cáo nàng một phen, hy vọng nàng có thể nghe theo lời nói của bà.

Hoàng thượng đối với vị nhị công tử kia thập phần lễ ngộ, hơn nữa còn có vị Hải Táp công tử kia, hoàng thượng tựa hồ đối Hải Táp công tử còn có vài phần e ngại, dù không biết thân phận thật sự của họ, nhưng bà cũng hiểu rõ, hai người kia không hề dễ học vào.

Nghe hoàng hậu nhắc tới nhị công tử, sự tức giận trên mặt Minh Nguyệt công chúa càng đậm, nàng sao có thể dễ dàng quên chuyện xảy ra ngày hôm nay?

Sự không cam lòng trong mắt nàng hoàng hậu cũng có thể thấy, ánh mắt hoàng hậu càng phát ra sắc bén, Minh Nguyệt này quả nhiên là gian ngoan mặt linh a! (??)

"Người thế cho ta, thế người sẽ không lại đi tìm bọn họ gây phiền toái?" Giọng nói Hoàng hậu nương nương phứt chốc cất cao, bà thật không còn cách nào để dạy bảo nàng ta nữa rồi.

Minh Nguyệt công chúa cho một ánh mắt xem thường, "Các người sao đều hướng về ngoại nhân? Nhị công tử kia có cái gì ba đầu sáu tay sao? Khiến các người kiêng kị như thế?"

"Ai nha, người bảo ta nói như thế nào người mới tốt?" Hoàng hậu nương nương nhất thời nóng nảy, hừ lạnh một tiếng, "Người ở trong này đợi thật tốt ho ta, người đâu, trong coi công chúa thật kỹ cho bản cung, không để nàng bước ra khỏi phòng này nữa bước, càng không cho bất kỳ ai tiến vào gặp nàng, hiểu chưa? Nếu có chút gì sơ xuất, ta sẽ hỏi tội các người!"

Cả người hoàng hậu nương nương toát ra khí thế uy nghiêm khiến các cung nữ thái giám đang quý ở bên ngoài lập tức lĩnh mệnh, nhưng trong lòng bọn họ cũng không yên, công chúa điện hạ muốn làm cái gì, sao bọn hắn có thể ngăn cản được?

Trong lòng hoàng hậu nương nương sáng tỏ, đây bất quá là kế hoãn binh của bà thôi, bây giờ bà phải mau kiếm hoàng thượng và Thiên Duệ để nghĩ biện pháp, nhất định không thể để cho Minh Nguyệt làm ra cái sai lầm gì.

Hoàng hậu nương nương cảnh cáo nhìn Minh Nguyệt công chúa liếc mắt một cái, lập tức đi ra tầm cung ủa nàng, đợi cho hoàng hậu nương nương rời đi, Minh Nguyệt công chúa cũng không tiếp tục đập bễ đồ vật nữa, ngược lại là an phận ngồi ở trên tháp, khóa miệng gọi lên một chút âm độc, mẫu hậu muốn ngăn cản nàng, thì làm sao có thể?

Tên nhị công tử kia, nếu đêm qua đã không lấy được mạng của hắn thì cũng không có nghĩa là hắn có thể vĩnh viễn may mắn như vậy, nhị công tử là người của bát trăn các sao? Hừ, Tốt, bát trăn các, lúc này, nàng liền muốn gây ra chút sóng gió ở bát trăn các, xem nhị công tử kia như thế nào?

Đêm khuya, hai bên cửa hàng ngã tư đường ở kinh thành đều đã đóng cửa, vào lúc canh ba, trên đường cơ bản không có một bóng người, nhưng rất nhanh liền xuất hiện một hàng hắc y nhân liền đập nóc phòng rơi xuống đất, nhìn lên chỗ bảng hiệu viết vài chữ.

"Bát trăn các, chính là nơi này." Trong đó có một hắc y nhân bật mặt nói, sau đó đánh một ánh mắt tới những người còn lại, vài cái hắc y nhân đồng thời bay lên trời, hướng tới hậu viện của bát trăn các bay đi... Hải Táp cùng Vân Cẩm đang ở trong bát trăn cá, đột nhiên, trong lúc ngủ mơ hai người đều bị tiếng nháo động bên ngoài làm cho tỉnh giấc.

Đã xảy ra chuyện gì? Hải Táp nghi hoặc đang muốn đứng dậy, trực tiếp chạy ra ngoài cửa, vừa bước chân ra ngoài nhìn thấy cảnh tượng trước mắt làm cho mắt của hắn cũng đỏ lên, hùng hực đại hỏa thiêu đốt ở nơi hậu viện phía sau, cơ hồ muốn đang muốn lan đến phía lầu chính, tiểu nhị của bát trăn các ở tại hậu viện, bên trong đại hỏa không ngừng có tiếng kêu rên truyền ra.

"Mau, mau cứu người!" Vân Cẩm sớm đã ở viện ngoài chỉ huy người vọt vào trong lửa, Hải Táp cũng đi xuống lầu, đường đường là Thuyền vương, giờ khắc này, cũng gia nhập cứu viện, đại hỏa thiêu trong thời gian thật dài, trải qua thời gian dài dập tắt lửa, cuối cùng đại hỏa cũng không có đốt đến lầu chính, nhưng hậu viện đã bị tàn phá không chịu nổi, chung quanh tràn ngập khói đen, trong viện hỗn độn không chịu nổi, bọn tiểu nhị hoặc nhiều hoặc ít đều bị trọng thương, thậm chí còn có một người bị chết cháy.

Trong viện tiếng hô đau đớn, khóc rống thất thanh, vang lên một đoàn, gương mặt dưới mặt nạ của Vân Cẩm sớm đã không thể đen hơn được nữa, "Trận hỏa này là đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 173: Chương 104.6

Hậu viện bị bắt lửa, không có khả năng là ngoài ý muốn bởi vì bên trong hậu viện này không đủ điều kiện để phát sinh việc ngoài ý muốn như vậy, duy độc có khả năng... Liền là có người có ý làm?

Là ai ác độc như vậy? Là ai muốn hại bát trân các như vậy?

Vân Cẩm nghĩ nhưng đối thủ cạnh tranh trong buôn bán, có lẽ là tâm hồn bọn hắn có ác ý, cố ý chèn ép, nhưng ánh mắt chạm đến đến thứ Hải Táp nắm trong tay, con người Vân Cẩm trở nên rét lạnh, tiến lên đoạt lại, "Đây... Đây là lệnh bài của thị vệ trong cung đình sao?"

Lệnh bài này, làm sao Vân Cẩm lại không biết? Hắn từng là đại công tử của Vân gia trong tứ đại thế gia, năm đó, người phụng mệnh đến Vân phủ xét nhà chính là những thị vệ áo xanh, đó là những người trực tiếp do hoàng đế quản lý, trực tiếp nhận mệnh lệnh của ông, tuy nhân số không nhiều lắm nhưng là thập phần tài giỏi, năm đó, Đội trưởng thị vệ áo xanh mang theo những người áo xanh, đem Vân gia vây kín không hề hở, ngay cả một con chim cũng không thể thoát.

Thị vệ áo xanh!

Vân Cẩm nắm lệnh bài kia, gương mặt tuấn nỷ dưới mặt nạ kia bởi vì hận mà vặn vẹo, trong đầu tựa hồ lại hiện ra một đêm kia áo xanh vệ đến Vân phủ xét nhà, nam tử làm đội trưởng cao lớn ngồi trên thiết kỵ, hắn vĩnh viễn cũng quên không được, thời điểm khi bọn họ đến vây bắt Vân gia, hắn đã vũ nhục mình như thế nào.

Sự tức giận trên mặt hắn qua đi, kia tương đương là tôn nghiêm của Vân Cẩm hắn, đem tôn nghiêm của Vân gia đều hung hăng dẫm nát dưới chân, hắn không có quên cừu hận này, trong lòng cũng tính toán, ngày mà Vân gia phục hưng sẽ là ngày mà đội trưởng thị vệ áo xanh kia trả lại tôn nghiêm cho hắn!

Hải Táp cũng phát giác cả người Vân Cẩm phát ra khí thế sắc bén, thậm chí còn mạnh mẽ hơn so với trận đại hòa kia, chống lại hai trùng mắt Vân Cẩm, "Thật là thị vệ cung đình?"

Vân Cẩm gật đầu, trong lòng Hải Táp tràn đầy phẫn nộ, "Hay cho một lão hoàng đế của Đông Tần quốc, dám phóng hỏa thiêu bát trân các, nhất định phải tìm hắn cho một cái công đạo!"

Với thân phận của Hải Táp thì không phải là người sợ phiền phức, nói xong liền đi ra ngoài, Vân Cẩm nghĩ đến cái gì, mi phong nhẩn nhạt, "Việc này không thể để cho Ninh Nhi biết, sáng sớm ngày mai, ta và người cùng nhau tiến cung diện thánh."

Bát trân các là tâm huyết của hắn và Ninh Nhi, tuy rằng lâu chính không bị đốt tới nhưng những tiểu nhị ở hậu viện lại bị thương rất nặng, lấy tính tình của Ninh Nhi, người của nàng bị người ta ăn hiếp như vậy thì nàng làm sao có thể làm ngơ?

Nhưng người bọn họ phải đối mặt là hoàng đế Đông Tần, hắn không muốn Ninh Nhi có chút sai lầm.

Hải Táp nhíu mày, cũng không có nhiều lời, "Ta đi trước tìm đại phu!"

Dứt lời, liền vội vàng đi ra bát trân các... Sáng sớm hôm sau, An Ninh cũng rời giường, nhưng không hiểu vì sao trong lòng như có một tảng đá đè nặng, mí mắt cũng giật giật lợi hại, tình huống như vậy cho tới bây giờ chưa từng phát sinh qua, trong lòng bất an càng ngày càng mãnh liệt.

Bích Châu vội vàng vào Thính Vũ hiên khi nhìn thấy An Ninh, liền lập tức vội vàng nói, "Tiểu thư, không tốt, nô tỳ mới vừa nghe nói, bát trân các đã xảy ra chuyện."

"Người nói cái gì? Người kể lại một chút!" Thân thể An Ninh ngẩn ra, sau đó liền buông mấy thứ trong tay, gắt gao bắt lấy cánh tay Bích Châu, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Bích Châu nhìn tiểu thư vội vàng cau mày, "Nô tỳ mới vừa nghe nói, tối hôm qua bát trân các cháy..."

Bích Châu còn chưa nói xong, An Ninh liền chạy ra ngoài Thính Vũ hiên, trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, đó chính là tự mình đến bát trân các nhìn tình huống, cháy? Làm sao có thể cháy?

Không bao lâu sau, khi An Ninh đến bát trân các, cửa bát trân các đã đóng chặt, trong không khí tràn ngập một mùi khét khó chịu, tay An Ninh vô thức nắm chặt thành quyền, đẩy cửa ra, chạy thẳng đến hậu viện, hoàn cảnh trong hậu viện càng khiến cho nàng lạnh người, theo bản năng kéo một tiểu nhị lại, "Vì sao lại cháy? Ông chủ đâu? Hải Táp công tử đâu?"

Vị tiểu nhị kia lại không biết nữ tử này là ai, giật mình nhưng không có mở miệng, An Ninh ý thức được gì, lấy ra một khối ngọc bội, "Mau nói cho ta

biết, bọn họ ở đâu?"

Vị tiểu nhị lại làm sao có thể không biết vật này? Đây là tín vật của chủ tử bát trăn các bọn họ, ngân điện công tử cùng nhị công tử đều tự có một cái.

"Ông chủ cùng Hải Táp công tử mới vừa rồi đã xuất môn, nói là muốn tiến cung diện thánh."

Con người của An Ninh căng thẳng, tiến cung diện thánh, bất chấp tất cả mọi chuyện An Ninh bước thẳng lên lầu hai, đến thẳng phòng của nàng, lúc đi ra lại là hình ảnh của nhị công tử, An Ninh không hề dừng lại chút nào, gọi người chuẩn bị một con ngựa, nàng hiện tại phải mau chóng đuổi theo Hải Táp cùng biểu ca.

Ngoài cửa hoàng cung, Hải Táp cùng Vân Cẩm bị thị vệ ngăn ở ngoài cửa, lý do là, không có hoàng thượng cho phép, người không liên quan không thể tiến cung.

Bây giờ ngay cả ý muốn giết người Hải Táp cũng có, đang định mạnh mẽ đi vào, lại nghe phía sau rất xa truyền đến một giọng nói quen thuộc, Vân Cẩm cùng Hải Táp nghe thấy giọng nói quen thuộc, liền giật mình, Ninh Nhi, Ninh Nhi nàng đã đến đây? !

Hai người quay đầu, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên tuần mã đang chạy lại gần, người bên trên không phải là nhị công tử thì là ai?

Vân Cẩm liếc mi, không nghĩ tới Ninh Nhi vẫn đến đây!

An Ninh đến gần, xuống ngựa, nhìn Vân Cẩm cùng Hải Táp liếc mắt một cái, lập tức chuyển hướng đến thị vệ trông cửa kia, "Tránh ra!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Chương 104.7

Ngữ khí bình tĩnh lại mang theo khí thế sắc bén giống như một thanh đao, dù là thị vệ này, trong lòng cũng không khỏi giật mình.

"Không có hoàng thượng cho phép, không thể để cho các người tiến cung." Đầu lĩnh thị vệ mở miệng nói, vẫn kiên trì như trước.

An Ninh khẽ cười một tiếng, rút lệnh bài trong lòng ra, "Cái này, ta có thể đi vào rồi đi?"

Thị vệ kia vừa thấy lệnh bài liền quỳ mạnh trên mặt đất, "Công tử mời vào, mới vừa rồi thuộc hạ có nhiều điều đắc tội, mong rằng công tử thứ lỗi."

An Ninh hừ lạnh một tiếng, thứ lỗi? Nàng hiện tại cũng không có tâm tư cùng thị vệ này đôi co, thu lại lệnh bài trong tay, không sai, lệnh bài này là thứ mà tất cả thị vệ khi nhìn thấy đều phải quỳ xuống, đây chính là thứ mà lần đó ở trong tứ quốc tế, hoàng thượng vì mượn sức nàng mà cố ý ban cho nhị công tử lệnh bài, dựa vào lệnh bài này, nàng có thể ở trong cung tùy ý hành tẩu, như vậy thì làm sao mà ngay cả hoàng cung cũng không vào được?

Dĩ vãng, nàng tiến cung, đều do ý chỉ của hoàng thượng, lệnh bài vẫn không có đất dụng võ, mà hôm nay là lần đầu tiên nàng sử dụng.

Hải Táp cùng Vân Cẩm đi theo An Ninh vào cửa cung, đi một đoạn An Ninh liền ngừng lại, xoay người nhìn thoáng qua Hải Táp cùng Vân Cẩm, trầm giọng mở miệng, "Trận hòa ngày hôm qua có liên quan với hoàng đế sao?"

Nếu không phải có liên quan tới hoàng đế thì Vân Cẩm biểu ca cùng Hải Táp cũng sẽ không tiến cung

Hải Táp gật gù đầu, Vân Cẩm lập tức lấy ra lệnh bài đã nhặt được từ trong đám lửa hôm qua giao cho An Ninh, "Đây là lệnh bài của trưởng thị vệ áo xanh, trận lửa tối hôm qua chắc chắn có liên quan tới bọn họ!"

Thời điểm Vân Cẩm nói ra ba chữ "Áo xanh vệ" cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, An Ninh tự nhiên là cảm nhận hận hận ý của hắn, áo xanh vệ? Áo xanh vệ! Áo xanh vệ là người của hoàng thượng phải đến Vân gia năm đó sao, giống với những người kiếp trước tới Nam Cung gia, đều là áo xanh vệ này!

An Ninh cẩn thận nhớ lại liền biết vì sao Vân Cẩm lại hận như thế, hít một hơi thật sâu, lúc này vô luận là ai làm chủ sau lưng thì để an ủi sự tức giận của biểu ca thì bọn họ cũng không thể buông tha cho áo xanh vệ!

Ba người một đường hướng tới ngự thư phòng, dọc theo đường đi, Vân Cẩm cùng Hải Táp cũng kể lại tình trạng hiện giờ của bát trăn các với An Ninh, lúc An Ninh nghe thấy có rất nhiều tiểu nhị bị trọng thương, thậm chí còn có một người chết trong đại hỏa, tay An Ninh theo bản năng liền nắm chặt thành quyền, tựa hồ đang nhìn xuống con tức giận.

Đến ngự thư phòng, thái giám thông báo hoàng thượng có nhị công tử cầu kiến, hoàng thượng hiển nhiên là không dự đoán được nhị công tử sẽ đến, không biết người tới ý gì, lại cũng không chút chậm trễ gọi thái giám đưa bọn họ vào.

"Nhị công tử, hôm nay tiến cung..."

"Thảo dân tham kiến hoàng thượng, thảo dân hôm nay đến, là có một việc thỉnh hoàng thượng cho thảo dân một cái công đạo." An Ninh đánh gãy lời nói của Sùng Chính đế, trong lòng vẫn tức giận như trước .

Sùng Chính đế nhú nhú mày, trong lòng ần ần có dự cảm bất hảo, "Nhị công tử là có chuyện gì?"

An Ninh ý bảo Vân Cẩm lấy lệnh bài kia ra, đưa tới trước mặt Sùng Chính đế, cao giọng mở miệng, "Đêm qua bát trân các cháy, ở trong đám cháy phát hiện thứ này, hoàng thượng, người xem xem, ngài chắc biết thứ này là gì? Áo xanh vệ? Không phải thị vệ của hoàng thượng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Chương 105: kết cục thảm thiết, tam phu nhân hồi Hầu phủ

editor: Pemichio

An Ninh chất vấn, gằn từng tiếng, nói năng có khí phách, giọng nói hàm chứa tức giận lại càng rõ rệt, Sùng Chính đế nhìn khối lệnh bài trong tay Vân Cẩm con ngươi liền căng thẳng, "Này... Làm sao có thể ở trên tay các ngươi?"

Ông làm sao có thể không nhận ra lệnh bài này? Đây là thứ do đích thân ông phát ra, người có thể có được khối lệnh bài này, chỉ có một người, đó là đội trưởng áo xanh vệ!

Nhị công tử nói không sai, áo xanh vệ là thị vệ của ông, hơn nữa chỉ nhận mệnh lệnh của ông, ông từng hạ lệnh, lệnh bài này áo xanh vệ phải tùy thân mang theo, mọi người trong áo xanh vệ đều là cao thủ tinh anh, cho tới bây giờ đều chấp hành một ít mệnh lệnh có vẻ trọng yếu, bây giờ là thời thái bình nên ông rất ít khi sử dụng thế lực của áo xanh vệ.

Nhưng lệnh bài này là như thế nào rơi vào trong tay nhị công tử ? Sùng Chính đế nhìn ba người liếc mắt một cái, khí thế của ba người đều rất sắc bén, dù là ngân diện công tử cũng vậy ,hiện giờ ông có thể tưởng tượng được gương mặt dưới mặt nạ kia là có bao sắc bén khiến người ta sợ hãi.

"Như thế nào ở trên tay chúng ta,điều này không phải nên hỏi chính ông sao? Đông Tần hoàng đế!" Hải Táp hừ lạnh một tiếng, một chút cũng không vì thân phận hoàng đế của ông ta mà thu liễm, một tràng hỏa tói hôm qua nếu không cứu đúng lúc, có phải hay không cũng đã cháy đến lầu chính khiến hấn cũng chết cháy trong đó?

Nghĩ đến ngọn lửa tối qua, nghĩ đến những tiểu nhị bị thương và người bị chết cháy, sự tức giận trong lòng Hải Táp liền không thể hạ xuống được, tiến lên từng bước, muốn sử dụng vũ lực với lão Đông Tần hoàng đế này .

Sùng Chính đế bị khí thế sắc bén này dọa đến mức phải lui lại mấy bước, "Thuyền... Hải Táp công tử, ngài bớt giận, xin giao cho trẫm để trẫm tra xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra."

Sùng Chính đế ý thức được sự tình không tầm thường, dù là lão luyện như ông, giờ phút này cũng có chút mất phương hướng, Hải Táp tiếp tục không thuận theo không buông tha, "Còn muốn điều tra sao? Nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn muốn chống chế?"

"Hải Táp, tra tự nhiên là phải tra , bắt quá, thỉnh hoàng thượng mau tra, cho chúng ta một cái công đạo." An Ninh thần nhiên mở miệng, nàng không chỉ muốn hoàng thượng cấp cho một cái công đạo, mục đích hôm nay nàng đến đây là muốn khai đao với áo xanh vệ, thuận đường báo một phần thù hận của Vân gia, bằng không nàng làm sao có thể nuốt xuống cục tức này?

"Tốt, ba vị mời ngồi, trẫm tức khắc bắt tay vào điều tra." Sùng Chính đế dĩ nhiên không dám có chút chậm trễ, ông biết nếu thật sự chậm trễ vị Hải Táp công tử này, sợ là sẽ phá hủy thư phòng của ông đi luôn.

An Ninh cấp cho Vân Cẩm cùng Hải Táp một ánh mắt, ý bảo hai người trước ngồi xuống rồi nói sau, hai người tự nhiên là nghe An Ninh an bài , ba người liền như vậy ngồi ở trong ngự thư phòng.

"Người đâu, dâng trà." Sùng Chính đế gọi thái giám bên ngoài vào dặn dò, lập tức phân phó tổng quản thái giám, "Mau gọi đội trưởng áo xanh vệ Tư Đồ Diệp đến đây cho trẫm!"

"Dạ, nô tài đi ngay." Tổng quản thái giám lập tức lĩnh mệnh, dù ông đã đi theo bên người hoàng thượng nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng như vậy của hoàng thượng, nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay chắc chắn không phải là chuyện

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Chương 105.2

"Người đâu, dụng hình!" Sùng Chính đế cao giọng ra lệnh, lần này, Tư Đồ Diệp rút cuộc kiên trì không được liền không ngừng dập đầu, "Hoàng thượng thuộc hạ nhận tội, đem qua thuộc hạ quả thật là đi thiêu bát trần các, quả thật lệnh bài là làm rơi ở trong đám cháy đó."

Thấy Tư Đồ Diệp nhận tội, khoe miệng An Ninh gọi lên một chút lãnh ý, ánh mắt thần nhiên đảo qua Sùng Chính đế, mâu quang vi liễm, làm cho người ta thấy không rõ suy nghĩ của nàng, sau khi trầm mặc một lát, An Ninh chậm rãi mở miệng, "Hoàng thượng, nghe nói áo xanh vệ đều là trực tiếp nhận mệnh lệnh từ hoàng thượng, như vậy thảo dân muốn biết, hoàng thượng vì sao phải phái người hỏa thiêu bát trần các?"

Lúc An Ninh chất vấn, ánh mắt sắc bén của Hải Táp cũng dừng ở trên người Sùng Chính đế, Sùng Chính đế khẽ nhíu mày, ý thức được việc này không tốt, vội hỏi, "Nhị công tử, việc này cùng trẫm không có quan hệ, người phải tin tưởng trẫm."

"Tin tưởng? Hoàng thượng, chẳng lẽ Tư đồ Đội trưởng tự dung đến bát trần các phóng hỏa? Tổng nên có một cái động cơ đi!" An Ninh liễm mi, thanh âm bình tĩnh vô ba, nhưng giờ này khắc này làm cho người ta nghe xong cũng cảm giác không hề thoải mái như vậy.

Đúng vậy! Tư Đồ Diệp phóng hỏa, về lý nên có động cơ, ngày thường bát trần các cùng Tư Đồ Diệp không oán không cừ, như vậy khả năng duy nhất chính là nhận lệnh của ai đó, cử thể suy ra chủ tử của áo xanh vệ chính là người có hiềm nghi lớn nhất, Sùng Chính đế thân là hoàng đế, làm sao có thể để bản thân chịu oan uổng?

Giờ phút này trong lòng tức giận lại tràn đầy, tên Tư Đồ Diệp này lại mang đến phiền toái cho ông, khôn khéo như Sùng Chính đế đương nhiên ông cũng đoán ra người có thể sai khiến hẳn chắc chắn phải có thân phận và địa vị không thấp, mà bên trong hậu cung này cũng chỉ có mấy người là có khả năng, nhưng nếu hôm nay ông không điều tra ra tức là ông sẽ tiếp tục bị hãm oan sao?

Cân nhắc lợi hại, mâu trung Sùng Chính đế một mảnh thâm trầm.

"Người đâu, gia hình!" Sùng Chính đế rốt cục quyết định, tức giận phân phó, tổng quản

thái giám lập tức lĩnh mệnh đi xuống, không bao lâu, một tấm ván trần đầy mũi nhọn liền bị mang vào trong ngự thư phòng, một đám mũi nhọn kia làm cho người ta nhìn thấy cũng phát rét, Tư Đồ Diệp co rúm lại, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

"Tư Đồ Diệp, là ai sai người đi phóng hỏa? Hôm nay nếu người không nói, mười tám loại hình thiên lao nhất định sẽ cho người ném thử từng cái!" Ánh mắt lạnh lùng của Sùng Chính đế nhìn Tư Đồ Diệp, nghiêm khắc cảnh cáo, thấy ánh mắt hần lóe ra nhưng cũng không có tiếp tục hỏi hần mà phân phó nhân trực tiếp dụng hình.

Vài thị vệ tiến lại gần Tư Đồ Diệp, giữ chặt hai tay hai chân của hắn, trực tiếp đặt ở trên tấm ván đầy mũi nhọn kia.

"A..." Dù là thân nam nhi, nhưng khi mũi nhọn kia đâm vào trong da thịt cũng nhện không được thê lương kêu lên, tiếng kêu quanh quẩn ở trong ngự thư phòng, gương mặt của hắn vì đau đớn mà càng toát ra vẻ dữ tợn.

An Ninh, Hải Táp lặng lẽ nhìn, gương mặt tuần tú dưới mặt nạ của Vân Cẩm cũng khó nén kích động, có cái gì hưng phấn hơn so với việc nhìn thấy kẻ thù của bản thân chịu khổ hình trước mặt mình a?

Trong ngự thư phòng, trừ bỏ người đang chịu hình, tất cả mọi người khác đều trầm mặc, sự trầm mặc lúc này càng toát ra vẻ quỷ dị..."Hoàng thượng, ta nói, ta nói..." Tư Đồ Diệp chung quy là không chịu nổi sự đau đớn tê tâm liệt phế kia liền khai ra, "Là Minh Nguyệt công chúa, là Minh Nguyệt công chúa sai thuộc hạ làm..."

Oanh một tiếng, đây như đạo sấm sét nổ tung trong đầu Sùng Chính đế, thân thể cũng lao đảo một cái, Minh Nguyệt? Thật đúng là Minh Nguyệt sao? Mới vừa rồi trong lòng ông cũng phỏng đoán có phải là do con bé làm hay không, ngày ấy con bé ám sát nhị công tử không thành, nhất định là canh cánh trong lòng, mấy ngày nay ông đã đem con bé nhốt vào trong tầm cung của nó, lại bảo người khác nghiêm ngặt trông giữ không cho nàng đi ra ngoài, ông là đang bảo vệ nàng nha nhưng Minh Nguyệt lại không chịu thua kém như vậy!

Một phen khổ tâm của ông vẫn bị con bé Minh Nguyệt kia chui chỗ trống!

An Ninh nghe thấy Tư Đồ Diệp nói ra Minh Nguyệt công chúa là chủ mưu, mâu trung liền xẹt qua một đạo âm lãnh, quả thật là nàng ta!

Hay cho một cái Minh Nguyệt công chúa, lần trước là nàng xem mặt mũi của Thương Dịch nên mới buông tha cho nàng ta một đường sống, không nghĩ đến nàng ta vẫn chưa có chết tâm, nàng ta vẫn muốn mạng của nàng a! Đây cũng đúng là tính cách của Minh Nguyệt công chúa, nhưng An Ninh nàng trước giờ chưa từng sợ hãi trước âm mưu của Minh Nguyệt công chúa, lúc này Minh Nguyệt công chúa lại dựa vào trên đầu nàng thì vạn vạn không có khả năng có thêm một lần may như lần trước.

Ánh mắt An Ninh nhìn về phía Sùng Chính đế, "Hoàng thượng, Minh Nguyệt công chúa tựa hồ là cực kì muốn mạng của thảo dân a! Ngài nói, thảo dân có phải nên dâng mạng lên cho nàng ấy hay không?"

Sùng Chính đế cả kinh, "Nhị công tử, có thể trong chuyện này còn có hiểu lầm gì đó hay không?"

"Còn có thể có cái hiểu lầm gì? Hoàng đế Đông Tần lão nhân, người chẳng lẽ lại muốn bao che cho nữ nhi kia của người nữa sao? Đêm qua, một trảng lửa kia đã thiêu đi gần như tất cả của Bát Trân các, thậm chí còn có người chết ở trong đám cháy, cũng may là chủ tử của ta mạng lớn nếu không chẳng phải là giống như ý muốn của Minh Nguyệt công chúa? Mạng của nàng ta là mạng chẳng lẽ mạng của chủ tử ta không phải là mạng sao?"

Hải Táp cất cao giọng điệu, cố ý tăng thêm giọng điệu cho hai chữ "Chủ tử", tựa hồ là muốn nói cho Sùng Chính đế biết nhị công tử không chỉ là con dân của Đông Tần quốc mà còn là người mà Hải Táp hấn cực lực bảo hộ vì thế mạng của nhị công tử so với mạng của Minh Nguyệt công chúa còn trân quý hơn gấp trăm lần.

Sắc mặt Sùng Chính đế hết xanh lại trắng, lần trước nhị công tử rõ ràng đã thủ hạ lưu tình, coi như là nhị công tử bán ông một cái nhân tình nhưng ai kêu kia Minh Nguyệt không biết tốt xấu lập đi lập lại nhiều lần muốn đẩy người ta vào chỗ chết, vô luận là từ phương diện nào thì bọn họ cũng đều là người sai!

Minh Nguyệt a Minh Nguyệt, người cũng biết người rút cuộc là đã gây ra tai họa như thế nào rồi chứ? Tuy rằng nhị công tử bình yên vô sự nhưng đã nháo ra mạng người, lúc này lại muốn đem nàng giam lại thì có thể giải quyết được sao?

"Người đâu, đem Minh Nguyệt công chúa lại đây cho trẫm." Sùng Chính đế cắn chặt hàm răng, tình huống đã như thế này ông còn có thể làm gì được? Dù là nhị công tử muốn giết Minh Nguyệt thì ông cũng không thể nói bất cứ cái gì, nhị công tử hôm nay cũng không phải là nhị công tử ngày xưa, có Hải Táp chống lưng vậy chẳng khác nào là tay cầm toàn bộ binh quyền của hải quốc như vậy làm sao ông có thể không kiêng kị ba phần?

Thái giám tổng quản lĩnh mệnh đi xuống, Tư Đồ Diệp vẫn còn đợi chỗ hình cụ, tiếng đau đớn hô một trận lại một trận, mũi nhọn sớm đã xuyên phá da thịt hần, trên y phục màu xanh đã lấy dính vết máu, một giọt một giọt rơi trên hình cụ, bộ dáng nhìn thấy ghê người.

Trong tâm cung của Minh Nguyệt công chúa.

Thái giám tổng quản vội vàng chạy đến, truyền nói, trong lòng Minh Nguyệt công chúa thập phần vui vẻ, "Phụ hoàng cho truyền bản công chúa sao? Ta biết sau mấy ngày phụ hoàng chắc chắn sẽ thả ta ra mà." (Pe nghĩ con điên này bệnh cũ nặng lắm rồi, chết đến nơi mà còn nhảy tung tung)

"Công chúa, hoàng thượng ra lệnh cho ngài mong chóng đến ngự thư phòng giống như là có việc gì rất gấp." Thái giám tổng quản cúi đầu rũ mắt, cung kính nói.

"Phải không? Được, bản công chúa liền đi cảm ơn phụ hoàng đã thả ta ra." Minh Nguyệt công chúa hất cằm, vẻ mặt đắc ý, từ sớm Tư Đồ Diệp đã truyền tin đến nói đêm qua bọn họ đã hành động, nghĩ đến cái tên nhị công tử kia, khóe miệng Minh Nguyệt công chúa gợi lên một nụ cười âm độc, muốn cùng nàng đấu, nhị công tử kia còn thua kém nàng rất xa, nếu hần ta chết trong trận đại hỏa liền không thể tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 177: Chương 105.3

Thái giám tổng quản thấy Minh Nguyệt công chúa tràn đầy vui mừng, trong lòng âm thầm thở dài, ông đã sinh hoạt trong hoàng cung rất nhiều năm nên cũng là một người thông minh, ông biết nếu trực tiếp nói hoàng thượng đang giận dữ thì việc đưa Minh Nguyệt công chúa đến ngự thư phòng là một việc rất khó khăn, nếu ông chỉ đơn giản nói là hoàng thượng triệu kiến ngài, những cái khác đều không đề cập tới thì chắc chắn Minh Nguyệt công chúa sẽ nghĩ rằng có chuyện tốt mà vui mừng đi ra tâm cung.

Ngự thư phòng.

Minh Nguyệt công chúa vừa tiến đến, nguyên bản tâm tình đang vui vẻ trong nháy mắt liền cứng đờ, dù là nàng cũng có thể cảm nhận được bầu không khí quỷ dị, còn chưa kịp nhìn thấy Sùng Chính đế nàng đã nhìn thấy tên nhị công tử kia cùng với Hải Táp công tử, đương nhiên còn có nam tử đang nằm trên mũi nhọn, trong lòng đột nhiên ngăn ra, cả người cảm thấy lạnh buốt.

"Phụ... Phụ hoàng..." Minh Nguyệt công chúa nhẹ giọng kêu, phụ hoàng mặt không chút thay đổi, tựa hồ không giống với tưởng tượng của nàng dọc đường đi đến, tên nhị công tử kia làm sao có thể ở chỗ này? Chớ không phải là... "Quý xuống!" Sùng Chính đế lập tức đánh gãy lời nói của Minh Nguyệt công chúa, đột nhiên bùng nổ, lớn tiếng quát.

Thân thể Minh Nguyệt công chúa mềm nhũn, quỵ mạnh trên mặt đất, "Phụ... Phụ hoàng... Ngài kêu Minh Nguyệt đến là có chuyện gì phân phó?"

Minh Nguyệt công chúa cố gắng làm cho chính mình có vẻ trấn định nhưng hoàn cảnh chung quanh kia như những bùa chú gắn trên tâm mắt của nàng, làm cho nàng quỵ xuống cũng bất an, giờ phút này quỵ trên mặt đất, đỉnh đầu giống như có một cỗ áp lực đè nặng nàng, làm cho nàng cho dù là muốn nâng đầu lên một chút cũng thập phần khó khăn.

Trong lòng Sùng Chính đế nhin không được thờ dài nhưng không có mở miệng, An Ninh đem phản ứng của Minh Nguyệt công chúa xem ở trong mắt,

quét mắt nhìn về phía Tư Đồ Diệp một cái, "Tư đồ Đội trưởng, người nói một chút, Minh Nguyệt công chúa là hạ mệnh lệnh với người như thế nào?"

Minh Nguyệt công chúa giật mình, theo bản năng xoay mặt nhìn về phía người bên cạnh, gương mặt kia vì đau đớn mà nhăn nhúm lại cùng một chỗ nhưng lại làm cho con mắt của nàng phút chốc trừng lớn, kia không phải Đội trưởng áo xanh vệ Tư Đồ Diệp thì là ai?

Nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm qua, Minh Nguyệt công chúa hung hăng trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, tiên phát chế nhân, "Người đừng vội nói bậy!"

"Minh Nguyệt công chúa bảo cho thuộc hạ mang vài người đến, đến bát trần các phóng hỏa, nói là muốn khiến người bên trong chết cháy... Thuộc hạ... Thuộc hạ không dám làm trái mệnh lệnh của công chúa điện hạ, cho nên... Cho nên mới..." Tư Đồ Diệp thấy Sùng Chính đề tức giận nên vội cúi đầu, tự ngừng lại không dám nói tiếp "Người ngâm máu phun người... Phụ hoàng, người không cần phải tin lời hấn nói, Minh Nguyệt là bị oan uổng, phụ hoàng đã hạ chỉ khiến Minh Nguyệt ở lại trong tâm cung, không thể đi ra, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến lại gần tâm cung của Minh Nguyệt như vậy làm sao Minh Nguyệt có thể sai khiến hấn được chứ? Hấn rõ ràng là muốn hãm hại Minh Nguyệt a." Minh Nguyệt công chúa thấy sự tình đã bị bại lộ liền bất chấp mọi thứ, luôn miệng đem tất cả mọi tội danh đổ lên đầu Tư Đồ Diệp, không biết vì sao vào thời điểm bước vào trong ngự thư phòng, lúc thấy được gương mặt âm trầm của phụ hoàng nàng lại cảm thấy, sự tức giận lúc này của phụ hoàng cũng không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Những lời này của nàng càng khiến cho sắc mặt Sùng Chính đề đen đi vài phần, bây giờ mà nàng còn cứng đầu cãi chối, nàng không biết tình huống hiện tại sao, nàng không biết nàng càng nói dối thì càng khiến đám người nhị công tử mất hứng sao?

"Hoàng thượng, thuộc hạ không có oan uổng Minh Nguyệt công chúa, ngày ấy, Minh Nguyệt công chúa bảo cung nữ bên người nàng ấy đưa đến một phong thư, nói chỉ cần thuộc hạ dẫn người thay nàng phóng hỏa Bát Trần các, nàng liền xin phụ hoàng cho hấn chờ thành phò mã của công chúa điện hạ, cho nên thuộc hạ nhất thời bị ma quỷ ám mới làm nên việc sai trái này, cầu hoàng thượng khai ân, tha cho thuộc hạ một mạng, hoàng thượng khai ân a!" Tư Đồ Diệp nói lại không sót cái gì, mới vừa rồi Minh Nguyệt công chúa kia chỉ trích một phen không thể nghi ngờ là chọc giận hấn, hiện tại hấn mới thanh tỉnh lại, Minh Nguyệt công chúa là một người tự cao tự đại đến mức này, có bao nhiêu công tử vương công quý tộc đến nàng đều chửi mắng thì làm sao có thể xin để hấn trở thành phò mã? Nàng ta chỉ hứa lừa mà hấn lại tin là thật mới cam nguyện mạo hiểm thay nàng bán mạng, phải biết rằng, áo xanh vệ bọn họ chỉ nghe lệnh hoàng thượng, chỉ có hoàng thượng tự mình mở miệng hạ chỉ bọn họ mới có thể lĩnh mệnh, tội hiện tại của hấn cũng tương đương là cãi lời hoàng mệnh!

"Không có, hấn nói đều là giả, bản công chúa làm sao có thể đáp ứng chuyện như vậy? Phụ hoàng, Minh Nguyệt là nữ nhi của người, người phải tin tưởng Minh Nguyệt." Minh Nguyệt công chúa đau khổ cầu xin, vừa nhìn thấy cái bàn đầy mũi nhọn dưới thân Tư Đồ Diệp cùng với từng giọt máu chảy xuống từ trên người hấn, tất cả những điều đó đều làm cho đáy lòng nàng phát lạnh, cảm giác giống như người kế tiếp bị đặt lên hình cụ lạnh như băng đó chính là nàng.

Ở trong cung, nàng thấy qua không ít hình cụ, cũng sử dụng không ít hình cụ, hình ảnh người vì chịu hình mà thống khổ nàng đã thấy qua rất nhiều, thật sự không thể tưởng tượng nhưng thứ kia một khi dùng trên người nàng thì sẽ có bộ dáng gì nữa. (Pe cảm thấy con này ghê tởm sao ak, dùng trên người người khác thì được chứ dùng trên người mình thì sợ, hừ)

"Hoàng thượng, theo như thảo dân thấy không bằng để Tư Đồ Đội trưởng đem bức thư mà Minh Nguyệt công chúa viết cho hấn lấy ra, vừa nhìn liền biết thiệt giả." An Ninh thân nhiên mở miệng, ánh mắt đảo qua Minh Nguyệt công chúa, khóe miệng gợi lên một chút khinh thường, Minh Nguyệt công chúa này không phải là đang giả vờ ư sao? Nếu nàng đã nói là Tư Đồ Diệp oan uổng nàng ta như vậy, nếu nàng có thể đem bằng chứng ra thì xem nàng ta còn có thể nói xạo như thế nào!

Sùng Chính đề nhíu nhíu mày, nhìn về phía Tư Đồ Diệp, "Lời nói của nhị công tử người cũng đã nghe rõ?"

"Nghe thấy được, thuộc hạ nghe thấy được, thuộc hạ đem lá thư này đặt ở trong một cái hộp giấu dưới gối đầu, thỉnh hoàng thượng phái người đi lấy." Tư Đồ Diệp giữ lại lá thư này, vốn là muốn làm bằng chứng cho hứa hẹn của công chúa nhưng không ngờ lại phải dùng đến nó cho trường hợp này, bất quá chỉ cần có thể cứu hấn một mạng, hấn liền cảm thấy nể nể, còn chờ mong làm cái gì phò mã?

"Phụ hoàng..." Sắc mặt Minh Nguyệt công chúa càng thêm trắng bệch vài phần, Sùng Chính đề căn bản là không để ý đến nàng, đối cung nhân viên phân phó nói, "Lập tức đi đến chỗ ở của Tư Đồ Diệp, đem lá thư lại đây cho trẫm."

Cung nhân tức khắc lĩnh mệnh đi xuống, ánh mắt Minh Nguyệt công chúa lóe ra, sự bất an trong lòng càng thêm dày đặc, thẳng đến khi cung nhân đem lá thư tiến vào, Sùng Chính đề vừa thấy nội dung bên trong quả thật không hề khác những lời Tư Đồ Diệp đã nói, bút tích kia lại đúng là của Minh Nguyệt công chúa, Sùng Chính đề đem thư tin đập thật mạnh lên bàn, cả người tràn đầy tức giận, "Vô liêm sỉ, người bây giờ còn có cái gì có thể nói? Thân là nữ nhi hoàng gia nhưng lại có tâm tư ác độc như thế, quả thực là đã đánh mất mặt mũi của Đông Tấn hoàng thất, trẫm còn giữ người lại làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Chương 105.4

"Phụ hoàng, không, phụ hoàng... Minh Nguyệt biết sai rồi, Minh Nguyệt xin bồi tội với nhị công tử, từ nay về sau Minh Nguyệt cũng không dám nữa." "

Minh Nguyệt công chúa quỳ đến trước mặt Sùng Chính đế, lời kéo vạt áo của ông, đau khổ cầu xin, phụ hoàng nói không cần nài? Kia có ý nghĩa gì? Dù là nài cũng không thể tưởng tượng nổi.

"Biết sai? Ngươi hiện tại biết sai lầm rồi? Giờ muốn sửa chữa sai lầm này, trăm cũng khó bảo toàn ngươi." Sùng Chính đế cân nhắc lợi hại, Minh Nguyệt tùy hứng làm vậy như vậy, hết thấy đều là nài gieo gió gặt bão.

"Phụ hoàng..."

"Nhi công tử, việc này trăm liền giao lại cho ngươi xử lý." Sùng Chính đế đánh gãy lời nói của Minh Nguyệt công chúa, áp chế sự đau đớn trong lòng, Minh Nguyệt là nữ nhi của ông nhưng nài lại phạm trọng tội, cũng đã liên lụy đến nhi công tử cùng Hải Tập công tử, ngày ấy, ông đã bảo vệ nài một lần, lúc này dù ông có muốn bảo vệ nài cũng không phải là một chuyện dễ dàng, dù sao, cũng đã nhào ra mạng người a! Dù là hoàng đế như ông cũng bất lực.

An Ninh liếc mắt, ánh mắt cũng dừng lại ở trên người Tư Đồ Diệp, "Tư đồ Đội trưởng, đêm qua, những người ngươi mang đi gồm có những ai?"

"Tổng cộng bảy người, đều là tiểu đội trưởng trong áo xanh vệ." Tư Đồ Diệp không dám có chút giấu diếm, chi tiết nói ra, cũng may giờ phút này, thị vệ đã mang hình cụ xuống nhưng cả người bị đâm ra vô số lỗ thủng, lại đang không ngừng chảy máu thì dù là cường tráng như hán cũng có vẻ suy yếu không chịu nổi, sắc mặt tái nhợt, cả người giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

"Người đem, đem bảy người kia tới đây cho trăm." Còn chưa đợi An Ninh nói gì, Sùng Chính đế liền mở miệng phân phó, ở mặt ngoài tuy rằng có vẻ quả quyết nhưng trong lòng lại cực lực giãy dụa, thể lực áo xanh vệ là của ông, nó so với vũ lâm quân còn mạnh hơn vài phần, hôm nay Tư Đồ Diệp sợ là không qua khỏi, kết cục của bảy tiểu đội trưởng kia cũng khó giữ, nếu đều chết hết cả thì nếu muốn bồi dưỡng lại thật là phải tốn thêm một khoảng thời gian dài nữa.

Nhưng dù là thế thì ông làm gì còn biện pháp nào? Hải Tập công tử, ai có thể chọc được?

Bảy người cuối cùng bị đưa đến bên ngoài ngự thư phòng, Minh Nguyệt công chúa và Tư Đồ Diệp cũng bị dẫn theo đi ra ngoài, nếu hoàng thượng đem sự tình giao cho An Ninh xử lý, An Ninh tự nhiên là sẽ không từ chối, bên trong quảng trường ngoài ngự thư phòng, chung quanh đứng vô số người, Sùng Chính đế uy nghiêm ngồi ở ghế trên những người khác đều đứng.

Bảy tiểu đội trưởng Áo xanh vệ cùng với Tư Đồ Diệp Đội trưởng đều bị buộc chặt thân thể đặt ở trung tâm quảng trường, rõ ràng trên người mấy người đều rất ẩm ướt, An Ninh nhìn mấy người kia liếc mắt một cái, nghĩ đến những người bị thương và chết trong Bát Trân các, trong mắt xẹt qua một đạo quang mang sắc bén, lập tức lấy cung tiễn trong tay thị vệ bên cạnh, nhắm ngay bảy người kia.

Nhìn thấy hành động của An Ninh, trên mặt bảy người kia mỗi người đều tràn đầy sợ hãi, An Ninh đối với bảy người kia ngấm một hồi lâu, liền đem cung tiễn giao cho Văn Cẩm, nắm đó là những người áo xanh vệ này đã bắt Văn gia, như vậy hôm nay liền đem sinh tử của những người này giao cho Văn Cẩm.

Văn Cẩm nhìn về phía An Ninh, chống lại ánh mắt nhu hòa của nài, trong lòng vừa động, Ninh Nhi thật sự là người am hiểu lý lẽ, trời biết, hán đã nghĩ muốn chính tay đâm những người này không biết bao nhiêu lần, làm cho những người này chết không có chỗ chôn, nay, bọn họ ở ngay trước mặt mình, liệt hỏa báo thù trong lòng ngực đã sớm thiêu đốt không thể vãn hồi, nghĩ đến một màn trong đêm kia, Văn Cẩm dứt khoát tiếp nhận cung tiễn Ninh Nhi đưa qua, hướng tới Đội trưởng Tư Đồ Diệp bắn qua một mũi tên.

Tên phá không mà ra, thẳng tắp cắm ở chân trái Tư Đồ Diệp, Tư Đồ Diệp thét lớn một tiếng, còn chưa kịp phản ứng lại, mũi tên thứ hai cũng như mới vừa rồi, thẳng tắp chuẩn nhập vào đùi bên phải, chuẩn xác không trật tí nào thẳng tắp cắm vào đầu gối.

Hai chân Tư Đồ Diệp đều trúng tên, cả người rõ ràng quỵ gối trước người đang bắn tên, gương mặt chống lại mặt nạ màu bạc kia, Tư Đồ Diệp cảm thấy lạnh cả người, người này lúc này giống như một tula đến từ địa ngục, trên người phát ra sát khí sắc bén làm cho người ta không rét mà run.

"Công tử tha mạng..." Tư Đồ Diệp theo bản năng cầu xin tha thứ, ai không sợ chết? Hán có thể thấy được sự chết chóc trong mắt ngân diện công tử.

Lúc này, hán cầu xin tha thứ Văn Cẩm có thể thấy được nhưng nó lại khơi dậy thù hận trong hán, tha mạng? Năm ấy, hán làm những việc kia, có nghĩ tới thù hạ lưu tình? Năm ấy, hán dẫn người vây bắt Văn gia, có thể có nghĩ tới đối với bọn họ thù hạ lưu tình?

Con người căng thẳng, Văn Cẩm lại một lần nữa đem tên kê lên cung, kéo cung như trăng tròn, đang muốn thả tay đến mi tâm Tư Đồ Diệp thì lại nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng của Ninh Nhi vang lên, "Chậm đã..."

Văn Cẩm dù rất phẫn nộ nhưng khi nghe thấy lời nói của An Ninh hán cũng dứt khoát buông xuống cung tiễn, nhìn về phía An Ninh, mặt lộ vẻ hỏi.

An Ninh cười nhẹ, lập tức ở phân phó một câu bên tai Hải Tập, không bao lâu sau Hải Tập liền đem một mũi tên khác đến, mọi người thấy tên kia đều có thần sắc khác nhau, tên kia khác ở chỗ ở trên đầu mũi tên có nhóm một mũi lửa!

An Ninh đem hỏa tiễn đưa tới tay Văn Cẩm trên tay, mâu quang vi liễm, "Hôm qua bọn họ phóng hỏa thiêu Bát Trân các, như vậy hôm nay liền làm cho bọn họ ném thứ tư vạ bị hỏa thiêu đi! Hoàng thượng, ngài cảm thấy như vậy có được không?"

An Ninh nhẹ giọng hỏi, Sùng Chính đế còn không có trả lời, Hải Tập liền bước lên phía trước mấy bước, tựa hồ là đang cảnh cáo Sùng Chính đế, Sùng Chính đế sao dám có cái gì dị nghị? ông nếu đã muốn buông tha cho áo xanh vệ Đội trưởng cùng bảy tiểu đội trưởng thì còn đi quản bọn họ chết như thế nào làm gì?

Nhị công tử nói là đã có ý tứ, là bọn hần thiêu bát trên các trước như vậy cũng không thể trách nhị công tử dùng phương pháp đồng dạng đến để đối phó bọn họ !

"Nhị công tử xin cứ tự nhiên, mấy người bọn họ trừng phạt là đúng tội, dù nhị công tử không phạt, trăm cũng không tha cho bọn họ." Giờ phút này Sùng Chính để chỉ hy vọng, hôm nay có thể khiến cho ba vị này đem tức giận phát ra ngoài hết là tốt rồi!

An Ninh vừa lòng gật đầu, cấp Vân Cẩm một ánh mắt, thấp giọng ở bên người Vân Cẩm, lấy thanh âm chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy nói, "Biểu ca, những người này người tùy ý xử trí, dùng mạng của bọn họ đến để tế tiểu nhị đã chết cháy trong bát trên các, tế hơn một trăm mạng người Vân gia."

Trong mắt Vân Cẩm một mảnh lửa đỏ, kiên định gật đầu, mắt sáng như đuốc, đem hỏa tiễn nhắm ngay Tư Đồ Diệp, ánh mắt Tư Đồ Diệp hoảng sợ, không ngừng lắc đầu, trong miệng ni non, "Không, không cần... Không cần..."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Chương 105.5

Nhưng tiếng ni non của hần chỉ có thể trở thành di ngôn cuối cùng của hần, hoảng sợ trong mắt hần khi thấy được một đoàn hỏa nhanh chóng hướng tới chính mình, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, chuẩn xác sáp nhập thân thể của chính mình, hỏa liên thiêu ở trước ngực hần, không ngừng lan tràn, không thể vẫn hồi.

"A..." Tê tâm liệt phé tru lên một tiếng, lửa trên người Tư Đồ Diệp rất nhanh lan tràn, cuối cùng toàn bộ thân thể đều bị liệt hỏa kia hùng hực thiêu đốt, cùng với những tiếng kêu dấy dựa của hần, Vân Cẩm rất nhanh bắn ra mũi tên thứ hai, thứ ba ... Thứ tám, bảy người khác không một ai may mắn thoát khỏi, trước quảng trường, ước chừng có tám tiếng kêu dấy dựa đau đớn hòa thành một chỗ, thể thâm dị thương, dần dần, những đám lửa kia cũng chậm lại, tiếng rên âm ỉ cũng ít đi rất nhiều, thời gian từng giây từng phút giây đi qua, thẳng đến khi tám người kia không còn nhúc nhích nữa, nhưng hỏa vẫn tiếp tục thiêu đốt ... Mọi người xung quanh khi nhìn thấy cảnh này đều sợ ngây người, cho dù là Sùng Chính để cũng không ngoại lệ, động tĩnh bên này rất nhanh đưa tới những người ở chỗ khác, các cung tần phi nghe thấy liền tiến tới, liền ngay cả hoàng hậu nương nương cũng chạy lại đây.

Ở giữa mọi người, bị dọa đến nặng nhất chính là Minh Nguyệt công chúa, lúc này gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn không chỉ dùng hai chữ "Trắng bạch" để hình dung là được. Cả người giống như mất đi linh hồn, trong miệng không ngừng kêu, "Không cần... Không cần... Không cần thiêu ta..."

Nàng xem kết cục của đám người Tư Đồ Diệp làm sao có thể không sợ hãi? Mới vừa rồi phụ hoàng rõ ràng nói, chuyện này giao cho nhị công tử xử lý, nhị công tử đã thiêu hết mấy người bọn họ thì sẽ xử lý nàng như thế nào?

An Ninh tự nhiên không có đem Minh Nguyệt công chúa thêm vào, mới vừa rồi lúc hỏa thiêu mấy người Tư Đồ Diệp nàng cũng đã chặt chẽ lưu ý phản ứng của Minh Nguyệt công chúa, dọa đến sao? Dọa choáng váng sao? Tốt lắm, đây đúng là mục đích mà An Ninh, bất quá, như thế này còn chưa đủ!

Liếm hạ mặt mày, An Ninh lại bên cạnh Vân Cẩm, nhẹ giọng công đạo một câu, Vân Cẩm nghe xong An Ninh phân phó, mâu quang vi liễm, đáy mắt cũng là bắn nhanh ra một đạo lịch quang, lấy một mũi tên lửa từ trong tay Hải Tập đặt lên trên cung, nhắm đến một chỗ, mọi người theo phương hướng của mũi tên nhìn lại, trong lòng đều là cả kinh..."Không cần..."

"Không cần..."

Hai thanh âm vang lên, Sùng Chính để đã muốn từ trên ghế đứng lên, mà sắc mặt hoàng hậu nương nương cũng là trắng bạch, hướng tới phương hướng mà hỏa tiễn kia phóng tới chạy qua.

Chính là, tốc độ của bà làm sao có thể bằng vận tốc tên bay? Cơ hồ là lúc nghe thấy hai người kêu ra "Không cần"kiac, Vân Cẩm liền buông lỏng tên, tên thế như chẻ tre, bắn nhanh ra... Minh Nguyệt công chúa nhìn tên kia bay tới, đoàn hỏa kia cách chính mình càng ngày càng gần, cả người liền cứng lại, trong lòng nàng muốn tránh khỏi nhưng thân thể lại giống như không chịu sự điều khiển của nàng, cứ như vậy mà đứng ở nơi đó, thân thể không ngừng run run, nàng muốn chết sao? Muốn chết sao? Nàng không muốn chết a!

Tất cả mọi người nghĩ đến một tên này của Minh Nguyệt công chúa hần là phải chết không thể nghi ngờ, nhưng ngay tại lúc chỉ mảnh treo chuông chỉ nghe đinh một tiếng, tên kia giống như bị cái gì đánh trật, lệch khỏi quỹ đạo của nó, Minh Nguyệt công chúa chỉ cảm thấy bên tai một trận nóng bỏng, giống như bị hỏa nung bình thường, tên kia chỉ xẹt qua bên tai nàng một chút, thẳng tắp hướng về phía sau nàng bay tới... trong lòng Minh Nguyệt công chúa thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cả người nhất thời xụi lơ, phanh một tiếng, quỹ gối xuống, mới vừa rồi tuy rằng hữu kinh vô hiểm nhưng kinh hoàng này cũng làm cho nàng giống như chết qua một lần.

"Minh Nguyệt a... Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật a!" Hoàng hậu nương nương cũng là sợ tới mức cả người run run, ôm đầu Minh Nguyệt công chúa, đặt tại trong lòng, sau một lúc sợ hãi.

Sùng Chính để rút cục cũng một lần nữa ngồi xuống ghế trên, nhìn Minh Nguyệt công chúa, theo bản năng nâng lên cổ tay áo, chà lau mồ hôi lạnh trên

trán, đột nhiên ý thức được cái gì, Sùng Chính để lập tức cao giọng mở miệng, "Minh Nguyệt, còn không mau tạ ơn ân cứu mạng của nhị công tử!"

Không sai, mới vừa rồi người đánh trật tên đúng là An Ninh, An Ninh nhọt nhọt cười, ánh mắt dừng ở trên người Minh Nguyệt công chúa, lúc này Minh Nguyệt công chúa hoàn toàn không có khí thế ương ngạnh ngày xưa, nói vậy, mới vừa rồi tình huống kia quả thật rất đáng sợ, nó giống như đứng sát bên bờ vực tử vong!

Người như Minh Nguyệt công chúa nếu không dọa dọa nàng ta một chút thì làm sao có thể hết giận?

"Minh Nguyệt cảm ơn ân cứu mạng của nhị công tử." Minh Nguyệt công chúa suy yếu mở miệng, thầm nghĩ trong lòng: nếu nhị công tử cứu nàng, vậy hẳn sẽ không tiếp tục xử trí nàng đi? Ý tưởng này khiến nàng rất vui mừng khi tránh được một kiếp tử vong.

An Ninh cười không nói, thông minh như nàng, làm sao có thể không nhìn ra ý tứ vui mừng trong mắt Minh Nguyệt công chúa? Hừ, vui sướng sao? Nghĩ đến mình sẽ không giết nàng sao?

Nàng lúc trước đã tha Minh Nguyệt công chúa một lần, nàng cũng đã nghĩ đến nếu còn có lần sao thì Minh Nguyệt công chúa sẽ không may mắn như vậy, đáng tiếc, Minh Nguyệt công chúa vẫn là đụng đến, nay người thiếu bát trân các đã chết, mà nàng ta lại là người đứng sau mọi việc thì làm sao nàng có thể buông tha?

Thả hổ về rừng, xưa nay đều là tối kỵ, Minh Nguyệt công chúa tuy rằng không phải là con hổ gì nhưng lại là người có tâm tư ác độc, thả nàng ta liền tương đương với việc lưu lại cho bản thân một mối họa!

"Hoàng thượng, thảo dân tạ hoàng thượng thay thảo dân chủ trì công đạo, thảo dân xin cáo lui." An Ninh chấp tay, hướng Sùng Chính để làm một cái lễ.

"Được rồi, là trầm nghiêm trị không nghiêm, bát trân các đã bị thiêu hủy, trầm sẽ phụ trách tu sửa cho thật tốt, xem như lời xin lỗi của trầm đối với nhị công tử." Sùng Chính để đứng dậy, miễn cưỡng nở một nụ cười, nhưng tươi cười này lại càng chua xót, thật ông đau a! Không duyên cớ mấy người thị vệ áo xanh gây họa ông còn phải đi theo sau chùi đất.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 180: Chương 105.6

"Như thế liền tạ hoàng thượng." An Ninh tự nhiên là sẽ không cự tuyệt, xoay người rời đi trước khi đi ánh mắt cố ý đảo qua Minh Nguyệt công chúa, thấy trên mặt nàng ta lộ ra nụ cười, đáy mắt xẹt qua một đạo hào quang.

Hải Táp, Vân Cẩm, An Ninh ba người ra khỏi hoàng cung, trực tiếp lên xe ngựa, Hải Táp rốt cuộc thì nhìn không được, "Vì sao không giết Minh Nguyệt công chúa kia?"

"Sao huynh biết ta sẽ không giết? Muốn giết nàng, cũng không phải là ở thời điểm mới vừa rồi, Minh Nguyệt công chúa chung quy là nữ nhi Sùng Chính đế, dù ông ta kiêng dè với huynh nhưng dù sao ông ta cũng là một hoàng đế, ta cũng không muốn huynh vừa ly khai thì nhị công tử này liền trở thành đích ngắm của hoàng thượng." An Ninh liếm môi, vuốt ve ngọc bội rủ xuống bên hông, nếu mới vừa rồi trước mặt Sùng Chính đế giết Minh Nguyệt công chúa, Sùng Chính đế tuy rằng mặt ngoài sẽ không nói cái gì nhưng trong lòng sợ rằng sẽ luôn có khúc mắc, vì nghĩ đến đại cục về sau, không nên hoàn toàn đắc tội với Sùng Chính đế.

"Vậy nàng còn kế hoạch khác sao?" Hải Táp nhíu mày, lam mâu lóe ra quang mang hứng thú.

An Ninh thần nhiên quét hắc liếc mắt một cái, ý có điều chỉ nói, "Này chỉ sợ còn cần phiền tới Hải Táp công tử, đi một chuyến!"

An Ninh trong lòng tự nhiên là có tính toán mới có thể như vừa rồi tạm thời không giết Minh Nguyệt công chúa.

"Được, chuyện này đơn giản, phải làm như thế nào, nàng chỉ cần phân phó là được." Hải Táp vừa nghe thấy An Ninh nói muốn hắn đi làm chuyện này, hắn tự nhiên là càng thêm hưng trí, ánh mắt nóng bỏng nhìn An Ninh đợi nàng phân phó.

"Lần trước ta có dặn người xử lý thất bước xà, bây giờ nó có còn trên tay người không?" thanh âm An Ninh cực kỳ bình tĩnh, giống như đang nói về chuyện thời tiết bình thường, nhìn ánh mắt giết mình của Hải Táp, khóe miệng khẽ nhếch, "Là nên đem nó đưa đến trên tay chủ nhân chân chính của nó."

"Ha ha... Tốt, chuyện này liền giao cho ta, cam đoan đem con thất bước xà kia đưa trả lại cho Minh Nguyệt công chúa hoàn hảo không tổn hao gì, nói vậy chứ ta nghĩ nếu nàng ta thấy được nó thì chắc chắn sẽ thập phần cao hứng!" Hải Táp vỗ đùi, ha ha cười nói, sự tình như thế này lại để cho hắn đi làm, quả thực chính là tuyệt mỹ, ngày ấy Minh Nguyệt công chúa nghĩ rằng chén canh mà nàng ăn chính là canh thất bước xà, hiển nhiên là sai lầm, canh ngày ấy mà nàng ta ăn, bất quá chỉ là canh xà bình thường thôi, đó là An Ninh dọa nàng ta nên mới cố ý để nàng ta nghĩ rằng đó là canh của con thất bước xà, hiện tại, sợ không phải nàng ta ăn phải độc xà mà là độc xà ăn nàng ta nha!

Ha ha, đêm nay, hắn quyết định đến hoàng cung một chuyến... Đêm, trong hoàng cung, tại tâm cung của Minh Nguyệt công chúa.

Hôm nay Minh Nguyệt công chúa ở ngoài ngự thư phòng bị dọa sợ tới mức cả người vô lực, ngay cả chân cũng không thể đứng lên nổi, vẫn là hoàng hậu nương nương phân phó cung nhân đến đỡ Minh Nguyệt công chúa về tẩm cung.

Sau khi trở lại tẩm cung, Minh Nguyệt công chúa liền vẫn nằm ở trên tháp, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước, hồi lâu không thể khôi phục lại, đến lúc dùng bữa tối, Minh Nguyệt công chúa ăn qua loa vài thứ tâm trạng mới đỡ hơn một chút, sau khi tinh thần tốt lên liền phân phó cung nữ chuẩn bị nước tắm, nàng muốn tắm rửa dâng hương một phen cho tốt để xả đi đợt xui xẻo này.

Tắm rửa cho tốt rồi Minh Nguyệt công chúa mới trở về phòng bảo cung nữ đến châm huân hương sau đó liền cho tất cả mọi người lui xuống, ngồi ở trên tháp suy nghĩ mọi chuyện xảy ra hôm nay, khi trong đầu hiện ra bóng dáng nhị công tử lập tức mâu quang cũng lạnh như băng.

Nàng có thể nuốt xuống cục tức này sao? Không, nàng không thể! Nếu nàng thật sự nuốt xuống vậy thì đã không phải là Minh Nguyệt công chúa nàng, điển hình cho việc không chấm dứt khi chưa dứt sinh mạng, cực kỳ ngoan độc. Hôm nay lại bêu xấu một công chúa như nàng trước mặt nhiều người như vậy, trong lòng nàng càng thêm ghen ghét, nó chỉ có tăng lên chứ không hề ít đi.

Hiện tại nàng không thể nào động đến tên nhị công tử này, nhưng nàng tin chắc một ngày nào đó nàng sẽ có cơ hội(có ko có ko, chị ấy đang hoang tưởng đúng hem???)

"Nhị công tử, chúng ta cứ chờ xem!" Khỏe miệng Minh Nguyệt công chúa gọi lên một chút âm lãnh, nhị công tử nên trăm ngàn lần cầu xin thần linh phù hộ cho hắn có thể vĩnh viễn may mắn như vậy.

Một mồi đánh úp lại, Minh Nguyệt công chúa ngáp một cái, đứng dậy đi tới bên giường lớn, từng bước một, từng bước tiến lên, xốc lên tấm chăn dày, không chút để ý đến thứ được giấu dưới tấm chăn là một con rắn màu bạc đang thè ra cái lưỡi màu đỏ tươi.

"A..." Minh Nguyệt công chúa chỉ cảm thấy trên lưng đau xót, lập tức bùng tỉnh đứng dậy, nhìn lướt đến con rắn màu bạc nằm trên giường đang hướng tới nàng thè ra chiếc lưỡi đỏ tươi.

Sắc mặt Minh Nguyệt công chúa nhất thời trắng bệch, "Tiểu... Tiểu Thất..."

Ánh mắt dò từ con vật nhỏ sang tấm lưng của mình, đau đớn kia rất rõ ràng, nghĩ đến cái gì, cả người Minh Nguyệt công chúa lao đảo một cái.

Tiểu Thất cắn nàng? Không có ai so với nàng càng biết con thất bước xà này lợi hại thế nào, chỉ với một lần cắn thì chất độc này chắc chắn cũng đã lan tràn khắp toàn thân của nàng, độc của thất bước xà khiến người trúng độc trong bảy bước thì chết... Minh Nguyệt công chúa nắm chặt bàn tay, đối mặt với tiểu thất đang thè lưỡi ra với nàng khiến nàng muốn chạy trốn nhưng chỉ cần nàng đi ra bảy bước thì tương đương với việc nàng sẽ mất mạng, ngay cả con đường giấy dựa đề sống cũng đều không có!

Hai mắt của Tiểu Thất vẫn như trước trừng mắt nhìn nàng, tựa hồ đối với lần cắn vừa rồi khiến nó không hài lòng, lại hướng tới chỗ Minh Nguyệt công chúa đang muốn chạy trốn..."A... Cứu mạng... Cứu..." Tiếng kinh hô của Minh Nguyệt công chúa ở trong tẩm cung vang lên, rơi vào tai của người bên ngoài, mà lúc trên nóc nhà xuất hiện một nam tử mặc xiêm y màu đen, người này giống như hòa cùng một thể với bóng đêm nhưng đôi lam mâu kia lại phát ra ánh sáng như ngọc, đây không phải chính là Hải Táp sao?

Nghe được tiếng kêu thảm thiết của Minh Nguyệt công chúa, khỏe miệng Hải Táp giờ lên một chút độ cong, "Hừ, tự làm vậy không thể sống, nuôi dưỡng một con thất bước xà để hại người, hôm nay lại bị thất bước xà giết chết, nhân quả báo ứng, coi như là trừng phạt đối với ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Chương 105.7

Trúng độc thất bước xà thì làm sao còn có mạng để sống? Minh Nguyệt công chúa này sợ rằng chỉ có thể trở thành dĩ vãng!

Trở lại trong phòng, thanh âm của Minh Nguyệt công chúa đã tắt lịm, sau đó là những tiếng kêu kinh hoàng của nhóm cung nữ thái giám, Hải Táp cũng không tiếp tục ở lại hoàng cung, hẳn biết, tới nay hoàng cung sợ là không thể an bình, mà việc mà hắn hiện tại phải làm chính là đi phục mệnh với chủ tử.

Hắn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao phó nha!

Hết chương 105

Sau một đêm, kinh thành truyền ra một đại sự, Minh Nguyệt công chúa ở chính tẩm cung của mình bị rắn cắn, trúng độc không thể chữa trị mà chết, Sùng Chính đế hạ lệnh tra rõ nhưng lại không có kết quả, chỉ cho là chết ngoài ý muốn liền lập tức hạ lệnh đem công chúa đi hậu táng, sai người chôn cất con rắn kia tuần táng theo Minh Nguyệt công chúa.

Hoàng hậu nương nương bởi vì cái chết của Minh Nguyệt công chúa nên ngã bệnh ở ngay trên giường, ngày đưa tang cho Minh Nguyệt công chúa được

quyết định vào bảy ngày sau... An Ninh ở An Bình hầu phủ nghe thấy hai người Bích Châu cùng Tuyết Nhi bàn tán chuyện này, không chút ngoài ý muốn là ngày thứ ba khi Minh Nguyệt công chúa chết, đối với An Bình hầu phủ mà nói hôm nay cũng chỉ là một ngày không lớn không nhỏ, một ngày này là An Bình hầu gia cô chề thần(??), tuy rằng không phải đại cô chề(??), nhưng Tần Ngọc Song vì mới tiếp nhận quyền lợi của đương gia chủ mẫu Hầu phủ, tự nhiên là muốn làm cho tốt một phen, nhân cơ hội lần này nàng quyết định ở trong phủ thiết gia yến, mọi người trong nhà đều cùng nhau tụ lại một chỗ.

Sáng sớm hôm đó, lục phu nhân Tuyết Nhi liền giúp đỡ Tần Ngọc Song chuẩn bị mọi việc, An Ninh căn bản không muốn đi tham gia cái gia yến gì, đối với An Ninh mà nói, cô chề thần của An Bình hầu gia, cùng nàng có quan hệ gì đâu?

Chính là, Tuyết Nhi đột nhiên vào Thính Vũ hiên, báo cho nàng biết một tin tức, cũng chính là nó khiến cho trên mặt An Ninh hiện lên một tia kinh ngạc.

"Là sự thật sao? Người đã đến đây rồi chứ?" An Ninh liếm môi, vẫn còn khiếp sợ với thông tin mà Tuyết Nhi đưa tới.

"Lão gia tự mình mang tam phu nhân vào phủ, Tuyết Nhi nghe nói, tất cả những người trong phủ đều chưa từng gặp qua tam phu nhân, tam phu nhân này rốt cuộc là loại người gì đây? Bà ta có thể khiến cho lão gia che chở như vậy?" Tuyết Nhi nhíu mày, ở trước mặt An Ninh, nàng liền trở lại làm nha hoàn của An Ninh cho nên khi vừa biết được tin tức nàng liền mượn cớ rồi đi đến Thính Vũ hiên, đem sự tình bẩm báo cho An Ninh.

"Phụ thân nếu đã muốn đem tam di nương hồi phủ, về sau chắc chắn sẽ có cơ hội biết đến, đi thôi, chúng ta đi xem một chút vị tam phu nhân kia có phải là người ba đầu sáu tay hay không!" An Ninh đứng dậy, nói với Tuyết Nhi cùng Bích Châu, phải biết rằng, kiếp trước, vị tam phu nhân này thủy chung đều không có xuất hiện ở Hầu phủ đâu! Cơ hội này, nàng tự nhiên phải bắt được, đi xem vị tam phu nhân rốt cuộc là ai!

Ba người bước ra Thính Vũ hiên, rất nhanh liền đến bên ngoài đại sảnh, còn chưa có tiến vào đại sảnh An Ninh đã mơ hồ cảm nhận được không khí quý dị bên trong đây mắt An Ninh xẹt qua một tia hiểu rõ, tam phu nhân hồi phủ, quý phủ này sợ lại trở nên náo nhiệt hơn.

Vào đại sảnh, An Ninh nhất nhất thính an, lúc giương mắt nhìn về phía người ngồi ở bên cạnh An Bình hầu gia trong lòng An Ninh liền ngẩn ra, "Là bà?"

Trên gương mặt xinh đẹp kia là một vết sẹo, đây không phải là vị mỹ phụ nhân nàng đã gặp ở trong chùa sao? Bà ấy là tam phu nhân? Lúc An Ninh còn đang khiếp sợ, đồng thời tam phu nhân cũng là về mặt kinh ngạc, kinh ngạc rất nhiều, đây mắt còn kèm theo vài phần bất an.

"Như thế nào? Các người... Biết nhau?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Chương 106: Đánh phủ đầu, mượn đao giết người

"Như thế nào? Các người khẳng định?" An Bình Hầu gia có chút kinh ngạc nhìn về phía an Ninh rồi lại nhìn Tam phu nhân Sở Sở, ánh mắt cực kỳ nhu hòa trước nay hẳn chưa từng nhìn ai như vậy.

Tất cả phu nhân An Bình hầu gia dù ở trên giường hẳn cũng không dùng ánh mắt ôn nhu này nhìn các nàng, hẳn đối xử với Tam phu nhân đặc biệt, nên trong khoảng thời gian ngắn sắc mặt Tần Song Ngọc có chút khó coi, trong mắt tràn đầy ghen tị dù nàng ta đã cố gắng che dấu nhưng ghen tị vẫn lộ ra ngoài đôi chút.

Đặc biệt hơn hôm nay là ngày Đại phu nhân được thả ra khỏi Cẩm Tú Các, thời gian trong đó ngày nào Đại phu nhân cũng lo lắng cho an Ninh Yên, cả người Đại phu nhân tiêu tụy đi rất nhiều, nhìn đến Tam phu nhân trong lòng Đại phu nhân ngoài ghen tị còn có chút xấu hổ hận không thể trực tiếp rời khỏi đại sảnh tiếp tục ở trong Cẩm Tú các của nàng.

Tam phu nhân a, trước đây có nghe nói về nàng ta nhưng không có đoán được nàng ta lại là một nữ nhân xinh đẹp như vậy, sợ là Tuyết Nhi khi còn trẻ đứng cạnh Tam phu nhân cũng không thể lẫn lút được nhan sắc của nàng ta, trên người Tam phu nhân có sự từng trải, mặn mà tuổi trẻ không thể có được. Tuyết Nhi tuy còn trẻ nhưng không có nét đẹp thành thực như trên người Tam phu nhân.

Khó trách Tam phu nhân bị lão gia kim ốc tàng kiều, bà hộ chủ toàn như vậy, nguyên lai chính là một con hồ ly tinh.

Trong lòng Đại phu nhân nghĩ như vậy nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, bình tĩnh một chút nhìn không dám nhiều lời, lần trước Yên Nhi có chuyện đã liên lụy đến nàng, lão gia còn chưa hết tức giận nha! Nàng không thể lại làm lão gia khó chịu.

"Àn, may mắn gặp qua vài lần." Sở Sở ôn hòa mở miệng, trên mặt tươi cười làm cho người ta cảm thấy thân thiết, gương mặt nhìn về phía An Ninh, "Thiết thân đi Thiên linh tự cầu phúc cho lão gia, cũng là gặp được vị tiểu thư này ở Thiên linh tự cầu phúc cho lão gia, vị này là Nhị tiểu thư? Quả nhiên là một nha đầu hiếu thuận."

"Nga! Phải không? Ninh Nhi a, không nghĩ tới người còn có tâm tư này, mau tới gặp dì ba đi, mặc dù đã từng gặp qua nhưng cũng phải giữ lễ." an Bình Hầu gia lộ sắc mặt vui mừng, nhìn an Ninh cũng có chút nhu hòa.

An Ninh sớm tiêu hóa xong kinh ngạc, nghe lời Tam phu nhân nói, trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười, tiến lên vài bước cố ý đứng trước mặt Tam phu nhân,

An Ninh cúi đầu làm lễ, “Ninh nhi kính chào di ba, ngày nhìn thấy di ba liền thấy thân thiết không ngờ lại là người một nhà.”

An Ninh vừa nói chuyện vừa đưa mắt nhìn Tam phu nhân, Tam phu nhân nói dối, xem ra mục đích nàng ta đến Thiên linh tự không có đơn giản như vậy, đến cả An Bình hầu gia cũng bị lừa.

Nghĩ đến chỗ trống linh vị kia, trong đầu An Ninh từng nghĩ đó hẳn là phu quân của nàng ta, thật không ngờ phu quân của nàng ta lại là lão cha của chính mình, giờ đây nàng thật không đoán ra chỗ trống linh vị kia là gì.

Phu nhân xinh đẹp đó không ngờ là Tam phu nhân. Không hiểu vì sao An Ninh luôn cảm thấy Tam phu nhân có khí chất tao nhã hơn hẳn các vị phu nhân bình thường thậm chí An Bình hầu gia cũng không hề xứng đôi, An Bình Hầu gia là người lãnh huyết vô tình nhưng hẳn đối Tam phu nhân có vài phần thật tình thân thiết.

“Đã sớm nghe nói An Bình hầu gia nhị tiểu thư tài đức vẹn toàn, không nghĩ tới sáng sớm liền may mắn gặp gỡ, xem ra vận khí của ta thực không kém, lão gia, về sau thiệp muốn đi Thiên linh tự cầu phúc cho lão gia cũng có bạn, Ninh nhi người nói có phải không?” Tam phu nhân không có ý xấu, đối An Ninh thật tình.

An Ninh cười nhưng không nói, hướng Tam phu nhân gật đầu một cái, qua ánh mắt đã hiểu lòng nhau.

An Bình hầu gia ha ha cười ra tiếng, “Tốt, người một mình đi Thiên linh tự ta có chút lo lắng, về sau có Ninh nhi đi cùng ta liền có thể yên tâm.”

Tam phu nhân cúi đầu như suy nghĩ cái gì, quay mắt sang con gái mười mấy tuổi ở một bên nói, “Niệm nhi còn không mau qua chào Nhị tỷ của người đi.”

An Ninh theo tầm mắt Tam phu nhân nhìn qua, lại nhớ đến hài nữ ngày ấy gặp qua ở trên đường, trộm mắt ý cười càng đậm, Niệm nhi hướng an Ninh tới gần, lấy phương thức của nam nhi chấp tay hướng An Ninh cúi đầu, “Niệm nhi chào tỷ tỷ.”

Hành động này làm mọi người hết sức kinh ngạc, Tần Song Ngọc sớm âm thầm để ý, lần này nàng đã bắt được, một khi bắt được thì làm sao có thể bỏ qua? Khoe miệng nhếch lên cười khê, “A, Tứ tiểu thư thật không giống người thường, sao có thể giống tiểu thư khuê các? Tam tỷ, tỷ không có dạy tứ tiểu thư lễ nghi khuê các sao?”

Niệm nhi cùng Tam tiểu thư an Lan hình không sai biệt lớn nhỏ, An Lan Hình sinh trước Niệm nhi ba tháng mà thôi, nay Niệm nhi đã qua tuổi mười ba bộ dạng so với An Lan Hình không khác biệt, thậm chí so với An Lan Hình còn nhiều hơn mấy phần anh khí.

Tam phu nhân sinh được một nam một nữ hôm nay con gái tới đây còn con trai vẫn chưa có tới, An Bình Hầu gia có nhiều thê thiếp, ngoại trừ Lục phu nhân Tuyết nhi mới vào cửa còn có Ngũ phu nhân Tần Song Ngọc là chưa có con nối dõi, chuyện này với Tuyetss nhi thì không có gì nhưng với Ngũ phu nhân thì từ xưa tới nay đây đều là cái gai trong lòng nàng ta, hôm nay thấy tiểu thư Niệm nhi nàng ta càng thêm ghen tỵ với Tam phu nhân.

Lời Tần Song Ngọc vừa nói ra mọi người đều đổi sắc mặt, chỉ có An Ninh và Tam phu nhân Sờ Sờ vẫn giữ bộ dạng như trước, coi như không nghe thấy lời Tần Song Ngọc có ý gây khó dễ.

“Người nói cái gì vậy? Bốn tiểu thư chính là khinh thường cái gì tiểu thư khuê các, bốn tiểu thư chính là muốn làm nữ tướng quân sao có thể để ý mấy lễ nghi khuê phòng?” Niệm nhi chính là không sợ gây chuyện, nàng tuy còn nhỏ nhưng lời Tần Song Ngọc nói nàng nghe sao không hiểu? Nàng không giống Tam tiểu thư An Lan Hình muốn dựa vào Tần Song Ngọc cho nên mới có ý lấy lòng, hướng hồ, Niệm nhi vốn vô cùng ý lại mẩu thân Sờ Sờ, lời này chính là muốn nhắc tới mẩu thân của nàng sao?

“Người...” Tần Song Ngọc không nghĩ tới tiểu nha đầu này nhưng miệng lưỡi lanh lợi, còn dám cãi lại lời nói của trưởng bối, trong mắt nàng ta coi Ngũ phu nhân nàng là cái gì? Sắc mặt nhất thời trắng bệch, từ khi nàng nắm quyền chủ mẫu An Bình Hầu gia, ai cũng đối nàng cung kính, một thời gia thật dài không ai dám chống đối lại nàng, hôm nay lại bị một tiểu nha đầu chống đối, lúc này nàng tức giận đến mức ngực không ngừng phập phồng lên xuống, nhìn về mặt khinh thường của Tứ tiểu thư, Tần Song Ngọc gắt giọng, “Lão gia, người xem xem, nàng sao nói với Song Ngọc như vậy, Tam tỷ giáo dục Tứ tiểu thư như thế nào? Nếu bộ người ngoài nhìn thấy liền nói An Bình Hầu gia chúng ta không có giáo dục.

“Đù rồi! Người cảm phiền cho ta.” An Bình Hầu gia lớn tiếng quát, trừng mắt nhìn Tần Song Ngọc, “Người đang gây chuyện phải không? Niệm nhi ý trí cao xa nữ tử bình thường sao có thể sánh bằng, không có giáo dục, người có giỏi thì sinh cho ta rồi hảo hảo giáo dục nàng ý, làm cho nàng ý thành gia giáo a!”

Tần Song Ngọc giống như bị sét đánh, cả người cương cứng, sắc mặt tái nhợt.

Miệng An Bình Hầu gia thật độc, toàn bộ An Bình hầu phủ ai ai cũng biết Ngũ phu nhân nhiều năm không sinh được một đứa nhỏ, vất vả lắm mới có thai cuois cùng lại rơi vào kết cục đẻ non, An Bình Hầu gia lại không thêm để ý tới mặt mũi và tâm tình Ngũ phu nhân, trước mặt mọi người chạm vào vết thương của Tần Song Ngọc làm nàng đau đớn bội phần.

Giây phút này đến cả Đại phu nhân cũng thấy vui sướng khi người gặp họa là Tần Song Ngọc, “Đừng vậy ngũ muội, bỏ Tuyết nhi qua một bên không nói, tỷ muội chúng ta đều chờ tin mừng từ người, người nhớ phải nắm chặt điểm này nếu không mấy năm nữa dù có muốn cũng không thể sinh được đâu nha!”

Thời gian này Lão gia đưa quyền chủ mẫu An Bình Hầu phủ cho Tần Song Ngọc, quyền vào tay nàng ta, nàng ta liền cao cao tại thượng tưởng nghĩ chính mình là chính thất phu nhân hay sao? Đoạt lại quyền chủ mẫu đương nhiên nàng luôn nghĩ nhớ nhưng phải nhẫn nhịn xuống, vài lần Tần Song Ngọc đến Cẩm Tú các của nàng tùy ý đùa cợt, chẳng qua nàng đang lo lắng tới an nguy của Yên nhi nên không để ý tới nàng ta sửa soạn lên như thế nào, hôm nay có thể nhìn thấy bộ dạng nàng ta bị lão gia nhục nhã, nàng sao có thể không vui?

Nàng chính là chờ ngày này đến, Tần Song Ngọc nghĩ rằng lão gia giao quyền chủ mẫu cho người thì người chính là người lão gia thương yêu nhất sao? Hừ, người sáng suốt ai ai cũng nhìn ra người lão gia thực lòng yêu thương là ai, Tần Song Ngọc bất quá cũng chỉ hơn người làm trong phủ mà thôi.

Đôi mắt khôn khéo của Đại phu nhân như đã nhìn thấu mọi chuyện.

“Người... Hừ!” Sắc mặt Tần Song Ngọc từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển sang xanh, lại từ xanh chuyển sang trắng cứ như vậy một vòng tuần hoàn, không cam lòng chỉ chỉ Đại phu nhân một hồi lâu, rốt cục cũng mở miệng nói, “Kẻ tiện nhân người sinh ra thế nào? Sinh ra cái hạng gì ai ai cũng biết, Hừ đem tâm hồn liền bị vứt bỏ, sợ rằng trên đời này cũng chỉ có mình nữ nhi của người.”

“Được lắm Tần Song Ngọc, người dám nói Yên nhi như vậy xem ta xử lý cái miệng người như thế nào!” Đại phu nhân buông thật mạnh chiếc đĩa trên tay, đứng dậy, cả người tỏa ra khí thế sắc bén, hướng Tần Song Ngọc phóng tới.

Chính là mới đi được hai bước liền bị Cố đại nương bên cạnh giữ chặt cánh tay, “Đại phu nhân xin người bớt giận!”

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Chương 106.2

“Như thế nào không thể nói? Người còn muốn động thủ sao? Người tới, người động thủ thì ta vẫn nói, người sinh ra cái thứ gì? Còn không phải bị lão gia đuổi ra khỏi Hầu phủ, hừ, sống chết giờ này vẫn không rõ, người còn ở đây đắc ý cái gì? Theo ta thấy, tiểu tiện nhân kia sớm đã phơi mình ngoài đầu đường xó chợ, ta chính là muốn đâm người một đao cho mẹ con người đoàn tụ!” Tần Song Ngọc cũng vô cùng tức giận, Đại phu nhân muốn tiến tới chỗ nàng kì thực càng làm nàng thêm tức giận, Đại phu nhân hôm nay cũng đã không còn là Đại phu nhân của ngày xưa nữa, quyền chủ mẫu giờ đây được giao cho nàng cùng Lục phu nhân, nhưng trên thực tế Lục phu nhân cũng chỉ mất nhắm mắt mà nhìn, nữ nhân có quyền cao nhất trong Hầu phủ chính là nàng, Hầu phủ đã sớm không còn là thiên hạ của Đại phu nhân nữa rồi.

Đại phu nhân bình tĩnh lại không động thủ. Tần Song Ngọc lại cố tình khiêu khích nàng, nàng vì An Như Yên mà tâm tình khó chịu, rốt cục cũng đến cực điểm, bộc phát tất cả ra ngoài bất chấp Cố đại nương khuyên bảo, một phen giãy khỏi Cố đại nương đi nhanh về phía trước.

Phúc nhi nhìn Đại phu nhân hùng hổ đến liền chần chừ trước mặt Tần Song Ngọc, Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, “Tần Song Ngọc người có bản lĩnh thì đừng trốn!”

“Phúc nhi, người tránh ra!” Tần Song Ngọc quát, nàng sao phải trốn? Nàng thật không tin Lưu Hương Liên có thể làm gì được nàng. Nếu thực phải gây sự thì nàng cũng không hạ thủ lưu tình, cuối cùng ai chịu thiệt còn chưa biết.

“Ngũ phu nhân....” Phúc nhi kêu lên, nhưng vừa kêu ra ba chữ này nàng đã bị Đại phu nhân đẩy ra.

Đại phu nhân tới trước mặt Tần Song Ngọc, cầm tóc nàng ta đánh loạn xạ, nàng không quên, lần trước Tần Song Ngọc nổi điên túm đầu nàng giật một nắm lớn, vừa vặn đây là cơ hội trả thù chuyện trước kia.

“A...” Tần Song Ngọc hô đau, tự nhiên cũng không buông tha cho Lưu Hương Liên, tay tùy tiện vơ cái bát trên bàn đánh lên đầu Lưu Hương Liên, Đại phu nhân bị đau thờ ơ, cũng học theo bộ dạng Tần Song Ngọc với tay tìm cái bát trên bàn.

Hai người đánh nhau bộ dạng vô cùng phần khích, trong đại sảnh có rất nhiều người nhưng không ai tiến tới can ngăn, sắc mặt An Bình Hầu gia sớm đã không thể đen hơn nhưng không có lên tiếng, cẩn thận cùng Tam phu nhân Sở Sở đứng một bên bảo hộ Tam phu nhân chỉ sợ hai nữ nhân điên loạn kia khoác lóc om sòm làm ảnh hưởng tới Tam phu nhân.

Khuôn mặt Tam phu nhân trầm tĩnh, dịu dàng tựa vào trong lòng An Bình hầu gia giống như không nhìn thấy trò khôi hài trước mặt.

Mà Bích Châu cùng Lục phu nhân Tuyết nhi theo bản năng đều đến bên cạnh An Ninh, giống như che chở cho An Ninh, An Ninh nhìn một màn trước mắt trong lòng không khỏi buồn cười, nữ nhân trong Hầu phủ tranh giành phu quân. Hừ sợ rằng Đại phu nhân cùng Tần Song Ngọc không có phát hiện ra kết cục của hai người chính là lưỡng bại câu thương thôi.

“Tần Song Ngọc, con tiện nhân này...”

“Lưu Hương Liên người mới là tiện nhân...”

Hai người một bên chửi, một bên đánh làm đám nha hoàn trong phủ cũng phải hoa mắt chóng mặt, chuyện gì đang xảy ra vậy? Ngày thường đều là các vị chủ nhân cao cao tại thượng, nhưng trước mặt mọi người đánh nhau không chút kiêng nể. Đại phu nhân là nhất đẳng tiểu thư khuê các của Vệ Thành, Ngũ phu nhân ngày thường đều là ôn nhu mà chiếm được nhiều yêu thương từ lão gia, hôm nay hai người này... đây chính là bản tính biểu lộ sao?

“A...”

“A....”

Tay chân hai người không có nhàn rỗi mấn bắt mọi cơ hội để công kích đối phương, để đả kích đối phương hai người liền chửi bậy cũng thanh âm bát đĩa rơi xuống đất vỡ vụn, vang vọng khắp địa sảnh.

Hai người đánh nhau tới khi mệt mỏi, trên người vô số vết thương chừ đừng nói đến trên mặt, máu tươi cũng đã chảy ra rất nhiều.

Niệm nhi nhìn trò hay diễn ra liền vỗ tay nói, “Tốt, tốt lắm, tiếp tục đánh đi! Các ngươi như thế nào liền không đánh? Niệm nhi còn muốn xem!”

Nghe thanh âm vui sướng khi người khác gặp họa, Tần Song Ngọc cùng Đại phu nhân trừng mắt nhìn chủ nhân của thanh âm kia, nhìn thấy Niệm nhi tươi cười, trong lòng tức giận càng đậm, đột nhiên ý thức được đại sảnh trăm mặc quý dị lạ thường hai người bọn họ đều thất kinh. Tần Song Ngọc phản ứng nhanh hơn vội vàng đứng dậy, không để ý quần áo hỗn độn cùng đầu tóc rũ rượi chạy đến trước mặt An Bình hầu gia, “Lão gia, người nên vì Song Ngọc làm chủ a! Đại tỷ nàng...”

“Tần Song Ngọc ngươi nói cái gì hả? Cái gì mà làm chủ? Ngươi đến khóc lóc kể lể cái gì? Ngươi coi lão gia là người mù không nhìn thấy ác ý của ngươi sao?” Đại phu nhân lớn tiếng quát, Tần Song Ngọc tưởng tới trước cáo trạng, nàng tự nhiên không để nàng ta thực hiện được, đảo mắt về phía An Bình Hầu gia: “Lão gia, Hương Liên biết tội!”

Đại phu nhân chủ động nhận tội thật làm người khác kinh ngạc, bất quá rất nhanh mọi người liền hiểu ý đồ, nàng ta chính là lấy lùi để tiến a, nàng thỉnh tội thật ra chính là chiếm được ưu thế như vậy càng làm cho Tần Song Ngọc khổ sở, bây giờ Tần Song Ngọc không thể học Đại phu nhân hưởng lão gia thỉnh tội chỉ có thể yên lặng trừng mắt nhìn Đại phu nhân, không nói một lời. (đúng là Đại phu nhân vẫn cao tay hơn!)

Hôm nay Đại phu nhân làm nàng bùng phát, hại nàng mất lý trí, ở trước mặt lão gia luống cuống, hơn nữa còn bị Tam phu nhân nhìn thấy như vậy tam phu nhân sẽ không để nàng vào trong mắt.

“Còn biết tội! Ngươi nhìn hai người các ngươi xem có giống phu nhân không? Nhìn bộ dạng ngươi xem dù gì cũng xuất thân từ Lưu gia ở Vệ Thành, thực làm mất mặt An Bình Hầu phủ, các ngươi chỉ cần được một phần nhỏ như Sở Sở ta liền thấy mỹ mãn, nhìn xem. Nhìn xem các ngươi giờ ra cái dạng gì?” An Bình hầu gia tức giận chỉ tay về phía hai kẻ không giống nữ nhân ngày thường ở trước mặt hần bộ dạng đoan trang, làm hần thật hết khẩu vị.

Sắc mặt Đại phu nhân một hồi trắng rồi lại chuyển xanh, Tần Song Ngọc thì không cam lòng, hai bọn họ cùng nhau tranh đoạt mà người được lời lại là Tam phu nhân.

“Lão gia! Đại tỷ cùng Ngũ muội tốt xấu cũng là chủ tử, trước mặt hạ nhân xin người giữ lại cho chút mặt mũi.” Tam phu nhân dịu dàng mở miệng, đối An Bình hầu gia nói, về mặt chân thành, mọi người không thấy dấu hiệu vui sướng của nàng khi có người gặp họa làm Đại phu nhân cùng Tần Song Ngọc có chút cảm kích nhưng nháy mắt tất cả đều biến mất khi lão gia ôn nhu nhìn Tam phu nhân, định ý lại trôi dạt trong lòng hai người.

“Liền nghe ngươi Sở Sở, ngươi chớ để ý tới các nàng, bữa tiệc hôm nay coi như hủy đi!” An Bình hầu gia lạnh lùng nhìn thoáng qua một đồng hỗn độn, tâm tình hần đã bị hai nữ nhân này làm hỏng, hôm nay hần định tới biệt viện phía Nam cùng Sở Sở đoán sinh nhật nhưng Sở Sở lại không nỡ làm Đại phu nhân cùng Tần Song Ngọc thất vọng liền cùng hần hồi Hầu phủ, hần như thế nào có thể bỏ Sở Sở ở lại mà rời đi! Cuối cùng, căn nhắc một hồi liền cùng Sở Sở và Niệm nhi hồi Hầu phủ.

Thật không ngờ Hầu phủ lại có cảnh tượng như này.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Chương 106.3

“Lão gia...” Trong lòng Tần Song Ngọc lộp bộp một chút, nhất thời cảm thấy thất sách, hôm nay một mình nàng chuẩn bị bữa tiệc này, tất cả các quá trình nàng đều tự thân giám sát chính là hi vọng không có chút sai lầm nào làm lão gia hưng phấn mà khen ngợi nàng, phải biết rằng đây chính là cơ hội tốt của nàng a, sao có thể.... “Người đầu mau chuẩn bị một bàn tiệc khác đưa đến phòng ta” An Bình hầu gia đánh gãy lời nói của Tần Song Ngọc, nhìn đám hạ nhân trong đại sảnh mà phân phó, sau đó liền ôm Tam phu nhân rời đi, các ngươi tranh giành thì tranh giành đi ta đi nơi khác vui vẻ.

Lời phân phó đối với mọi người nghe thì giống nhau nhưng làm Đại phu nhân cùng Tần Song Ngọc đen mặt, phòng bọn họ, bữa tiệc này sao lại biến thành của riêng hai người họ?

Ghen tuông bốc lên, hai người không cam lòng nhưng cũng không dám nói cái gì, trở mắt nhìn nam nhân của mình ôn nhu nắm tay Tam phu nhân rơi khỏi đại sảnh, Niệm nhi đứng ở cửa đại sảnh liền làm mặt quý hướng hai người bọn họ.

Có ý để An Bình hầu gia cùng Tam phu nhân đi xa liền nói to, “Các ngươi đừng mơ tưởng đem cha ta cướp đi!”

“Ngươi...”

“Hừ!”

Trong lòng Đại phu nhân cùng Tần Song Ngọc lại tức giận, Niệm nhi lại không để ý chút nào tới hai người, xoay người hướng An Bình Hầu gia cùng Tam phu nhân đuổi theo.

Đội ba người bọn họ rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại mấy người các nàng cùng một đồng hồ đồn, Tần Song Ngọc lạnh lùng nhìn Đại phu nhân, “Hiện tại ngươi đã vừa lòng chưa?”

“Vừa lòng? Đây không phải là ngươi muốn sao?” Đại phu nhân liếc Tần Song Ngọc một cái hai người không ai nhường ai.

Tần Song Ngọc nghĩ đến cái gì, khóe miệng hiện lên chút cười, “Đại tỷ không mau quay về Cẩm Tú các của người đi, hôm nay có yến tiệc nên lão gia mới cho người đi ra ngoài, hiện tại yến tiệc không còn người nên quay về nhà giam của mình đi, lão gia chưa có hủy bỏ trừng phạt với người đâu!”

“Ngươi...” Đại phu nhân nắm tay thành quyền, Tần Song Ngọc chính là cố ý treo đầu cười cổ nàng đây, bất quá Đại phu nhân quét mắt một cái, trên mặt sắc khi liền tiêu tan, vẻ mặt nghiêng ngả cùng khinh thường, “Ngũ muội, ta nói ánh mắt ngươi sao lại đẹp đến vậy làm tỷ tỷ hâm mộ thật lâu, vừa rồi ta phát hiện ra, nguyên lai ánh mắt của ngươi cùng tam phu nhân kia chính là có điểm giống nhau, nửa điểm cũng không khác nhau nha!”

Đại phu nhân chính là người sáng suốt, khi nhìn thấy Tam phu nhân liền thấy có điểm gì đó không thích hợp, sau đó cẩn thận suy nghĩ lại, Tần Song Ngọc cùng nàng ở Hầu phủ nhiều năm diện mạo không thể không rõ, nàng nói cái gì không thích hợp hóa ra chính là ánh mắt hai người tương tự nhau.

“Ngươi...” Lần này đến Tần Song Ngọc không nói được lời nào, hàng ngày nàng đều soi gương sao có thể không biết mắt mình như thế nào? Trong đầu nàng hiện ra hình ảnh lão gia cực kỳ yêu thích đôi mắt này, khi ở trên giường không dưới một lần khen ngợi đôi mắt này, thật không ngờ, hán nhìn đôi mắt này mà nhớ tới một nữ nhân khác a! nàng hận!!!

Đại phu nhân vừa lòng nhìn Tần Song Ngọc giận giữ, đắc ý cười, “Ngũ muội, làm tỷ tỷ ta nên nhắc nhở ngươi một chút, tuy hôm nay ngươi đường đường nắm quyền chủ mẫu nhưng ai biết được một ngày nào đó quyền chủ mẫu này sẽ nằm trên tay ai? Ngươi chẳng qua cũng chỉ là một cái thể than, nay chủ nhân chính thức đã trở lại muội muội a ngươi nhớ nên cẩn thận!”

“Không cần ngươi lo lắng!” Đại phu nhân nói vậy sắc mặt Tần Song Ngọc càng trở nên khó coi, nhắm mắt kìm nén tức giận trong lòng.

Đại phu nhân nhú mày, “Thật uống quá, thật uống quá, tâm tư này đặt trên muội thực uống phí.”

Đại phu nhân có chút vui sướng nhìn người gặp họa là Tần Song Ngọc, liếc mắt một cái rồi xoay người hướng đại sảnh đi ra ngoài, bước được mấy bước liền dừng lại một chút, “Ngũ muội, nếu có cái gì luẩn quẩn trong lòng, cửa lớn Cẩm Tú các luôn rộng mở, muốn nói cái gì tỷ tỷ như ta sẽ hết sức lắng nghe.”

“Ngươi cút, tiện nhân!” Tần Song Ngọc tùy tiện cầm một cái bát hướng Đại phu nhân ném tới nhưng nàng không có ngăn chi ném tùy tiện lên vách tường, Đại phu nhân không quay đầu lại cứ vậy rời khỏi đại sảnh, Tần Song Ngọc vô cùng giận giữ như muốn giết người.

An Ninh nhìn qua một màn này, nghe đại phu nhân nói đôi mắt Tần Song Ngọc giống Tam phu nhân cũng là lúc tâm tình tỉnh ngộ, khó trách lần đầu tiên ở Thiên linh tự nhìn thấy Tam phu nhân cảm thấy ánh mắt kia thật quen thuộc.

Đáng thương nhất vẫn là Tần Song Ngọc vừa rồi bị Đại phu nhân công kích, tâm tình chắc sẽ không được tốt nha!

An Ninh liếc mắt nhìn một cái rồi bước ra ngoài, Bích Châu cùng Lục phu nhân Tuyết nhi cũng theo sát ngay sau, ba người đi ra trở về Thính Vũ hiên, tiến vào Thính Vũ hiên Bích Châu không nhìn được, “Tiểu thư, người nói xem Tam phu nhân sau này sẽ ở lại trong Hầu phủ sao?”

An Ninh liếc mắt, “Người hy vọng Tam phu nhân ở lại hay không muốn Tam phu nhân ở lại?”

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 185: Chương 106.4

“Chuyện này không liên quan tới tiểu nữ, bất quá lão gia đối Tam phu nhân thật không giống như người khác, thời điểm Đại phu nhân cùng Ngũ phu nhân tranh chấp lão gia một lòng che chở Tam phu nhân, trước kia chưa từng thấy lão gia che chở các vị phu nhân như vậy.” Bích Châu bưng cho An Ninh ly trà, đối với Tam phu nhân nàng cũng có chút cảm tình, trên người Tam phu nhân có chút gì đó lạnh nhạt nhưng thật ra nàng ta cùng tiểu thư có vài phần tương tự.

“Tam phu nhân hoặc là bản tính thiện lương hoặc là nàng ta che giấu quá giỏi.” An Ninh nhọt nhạt nhấp một ngụm trà, vừa rồi Tam phu nhân không tham gia vào bất cứ việc gì cuối cùng nàng ta lại là người chiến thắng, nếu nói hôm nay Tam phu nhân về Hầu phủ cấp cho nữ nhân Hầu phủ một cái ra ư cũng

rất hợp lý, An Bình Hầu gia đối nàng ta che chở đầy đủ, muốn nói cho mọi người điều gì đương nhiên là tâm của nam nhân này!

“Tiểu thư Tuyết nhi thấy Tam phu nhân chắc sẽ không có ý định gì đâu, bộ dạng Tam phu nhân chính là đóa hoa được nâng niu trong lòng bàn tay, không biết Tam phu nhân xuất thân từ nhà nào, trên người nàng ta luôn lộ ra khí chất hơn người.” Trong đầu Tuyết nhi hiện ra bóng dáng Tam phu nhân, mảnh mai, nhu nhược điển hình của tiểu thư khuê các.

An Ninh chỉ cười không nói, không có người thân? Nếu không có người thân vậy tại sao nàng ta phải nói dối An Bình hầu gia mục đích nàng ta đến Thiên linh tự là gì? Bộ dạng nàng ta nói dối không chớp mắt làm người khác không phân biệt được thực hư, nói nàng ta không có người thân An Ninh thực không tin được.

Về xuất thân của Tam phu nhân nàng cũng tò mò, càng tò mò hơn vì sao nàng ta lại lừa An Bình hầu gia, chỗ trống linh vị kia rốt cục là ai?

Trên mặt ý cười ngày càng nồng đậm, xem ra Tam phu nhân thật sự rất thần bí, bất quá nếu nàng ta thực sự muốn về Hầu phủ về sau tự nhiên có cơ hội vạch trần bộ mặt thật của nàng ta.

Ba người đang nói chuyện, Quân Nữu đi vào sân nhìn thấy An Ninh không khỏi kinh ngạc, đang muốn tránh An Ninh hướng phòng mình đi tới, lại bị An Ninh gọi lại.

“Quân Nữu công tử, hôm nay thấy ta sao lại tránh mặt?” An Ninh nhú mày, thoáng nhìn sắc mặt hẩn lại thấy tái nhợt, mi tâm không khỏi cau, mỗi tháng đều tới ngày này Quân Nữu sẽ suy nhược cơ thể (ko phải anh cũng đến ngày như con gái chứ hí hí), hơn nữa trước ngày này hẩn sẽ tự nhiên mất tích.

An Ninh trước kia cũng thấy, không phải không để ý mà loại tình huống này cơ hồ bắt đầu từ khi nhận thức quan hệ rồi cứ vậy tiếp tục tới bây giờ, mỗi tháng đều như vậy không có ngoại lệ.

Quân Nữu dừng chân, “Không có việc gì, mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, cho nên đang định về phòng.”

Quân Nữu thần nhiên cười, trước sau như một cười đến lạnh băng, giống như không có chuyện gì, những lời này lừa người khác thì có thể, còn An Ninh sẽ không dễ dàng như vậy, ngược lại càng làm cho An Ninh hoài nghi, An Ninh đứng dậy đi đến trước mặt Quân Nữu cao thấp đánh giá hẩn một phen, nhú mày trầm tư “Không phải làm chuyện gì xấu a!”

An Ninh dứt lời, khoe miệng Quân Nữu đang cười bỗng cứng đờ, “Nha đầu này, ta có thể làm chuyện gì xấu đây?”

Nói xong vòng qua An Ninh trở về phòng hẩn, An Ninh cũng đứng tại chỗ nhìn phòng hẩn hồi lâu mi tâm không hề giãn ra, Quân Nữu a Quân Nữu nàng phát hiện hẩn có chuyện gạt nàng, thôi, nếu hẩn không nói chắc có lý do của hẩn, khi nào đến lúc cần biết hẩn sẽ nói cho nàng biết.

Một ngày này trong Cẩm Tú các vô cùng yên tĩnh, hồi lâu Đại phu nhân cũng không tìm được tin tức mong muốn, đã lâu không có tin tức của An Như Yên nhưng Đại phu nhân vẫn không hết hy vọng, nàng không ngừng hy vọng nữ nhi An Như Yên bình an vô sự.

Trong Tuế Lan hiên Tần Song Ngọc cũng vô cùng an phận nhưng ngẫu nhiên vẫn nghe thấy tiếng nàng mắng chửi hạ nhân, sinh nhật An Bình hầu gia lần này trong phủ vô cùng quý dị.

Khi đêm đến An Ninh dùng cơm chiều trong Thính Vũ hiên lại bất ngờ nghênh đón một vị khách không mời, An Ninh nhìn vị khách xinh đẹp kia trong lòng không khỏi suy nghĩ.

Trề thế này nàng ta còn đến đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Chương 106.5

Trong đầu An Ninh không ngừng nghĩ vẫn nhưng không có biểu hiện ra ngoài, cúi đầu hành lễ nghênh đón, “Ninh nhi chào di ba, di ba mời vào bên trong, Bích Châu mau dâng trà!”

Tam phu nhân vẻ mặt ôn hòa, ý cười thân thiết, “Ninh nhi, đến quấy rầy người rồi, chúng ta coi như có duyên cho nên ta cố tình đến thăm người, không cần quá mức phiền toái.”

“Di ba người đang nói cái gì vậy? Sao lại phiền toái? Di ba đến Thính Vũ hiên đó là vinh hạnh của Ninh nhi, đạo tiếp khách một ly trà sao có thể không có đây?” An Ninh thập phần thân thiện cùng Tam phu nhân ngồi xuống, Bích Châu dâng trà rồi lẳng lặng đứng bên cạnh.

Đối với Tam phu nhân Bích Châu cũng thật tò mò cho nên nàng không có ý định tránh đi.

Tam phu nhân cùng An Ninh thân thiện hàn huyên, đột nhiên Tam phu nhân cười nói, “Ninh nhi a, có vài điều di ba muốn nói, không biết.”

Tam phu nhân cố ý điều chỉnh nhưng ánh mắt không rời khỏi Bích Châu, An Ninh là người thông minh chỉ cần một động tác, một ánh mắt liền sáng tỏ ý Tam phu nhân, hướng Bích Châu phân phó “Bích Châu người đi làm chút điểm tâm mang lên!”

“Vâng, nô tỳ đi ngay.” Bích Châu cúi đầu lĩnh mệnh ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn An Ninh cùng Tam phu nhân, An Ninh biết Tam phu nhân muốn Bích Châu rời đi hẳn là có chuyện không muốn cho người khác biết, trong lòng ngầm suy đoán.

Vô duyên vô cớ Tam phu nhân sao lại tới Thính Vũ hiên của nàng?

An Ninh không mở miệng, chậm chạp uống tách trà, nàng đang đợi, chờ Tam phu nhân chủ động mở miệng.

Quả nhiên, Bích Châu ly khai Tam phu nhân liền buông tách trà trong tay xuống nhìn An Ninh chậm rãi nói, “Ninh nhi có thể gặp người hai lần ở Thiên Linh tự chúng ta thật sự có duyên, nhưng chúng ta không chỉ có duyên tương phùng mà thôi, di ba có một việc yêu cầu mong Ninh nhi có thể thành toàn cho di ba.”

“Di ba không cần nói như vậy, cái gì cầu hay không? Di ba cũng đã nói chúng ta không phải duyên phận trùng phùng bình thường, có chuyện gì di ba cứ phân phó Ninh nhi sẽ cố gắng.” An Ninh ôn hòa nói, nhìn thái độ Tam phu nhân nàng liền có thái độ tương tự, không biết đối phương nông sâu thế nào dưới tình huống này đơn giản chính là lựa chọn tốt nhất.

“Người cũng biết hôm nay ta nói dối lão gia, người có muốn biết nguyên nhân vì sao ta nói dối? Ninh nhi người có thể giữ bí mật không? Tam phu nhân thân thiết lôi kéo tay An Ninh, vẻ mặt mong chờ nhìn nàng trong mắt tất cả đều điểm đậm đáng yêu, đây là thỉnh cầu của nàng ta cũng không nên để nàng ta thất vọng!

An Ninh thất thần một lát rồi nhanh chóng hiểu ý của nàng ta nhưng cố ý ngốc nghếch, “Di ba chuyện người đi Thiên linh tự sao?”

“Đúng vậy.” Tam phu nhân gật đầu, “Người có thể đồng ý giữ bí mật không?”

“Di ba Ninh nhi không phải người nhiều chuyện người không nói Ninh nhi tự nhiên cũng sẽ không nói, di ba người yên tâm chỉ là...” An Ninh nói đến đây rồi dừng lại giống như khó xử khẽ cau mày.

“Chỉ là cái gì?” Tam phu nhân truy vấn.

“Di ba, Ninh nhi thắc mắc không biết chỗ trống linh vị kia là ai?” trong mắt An Ninh ngoài tò mò không có nửa điểm tà niệm.

Tam phu nhân hoang mang trong nháy mắt nhưng không qua được mắt An Ninh, An Ninh nhìn thấy nhưng không có nhiều lời, Tam phu nhân lập tức mở miệng “Đó là một người tỷ muội(chị em) có quan hệ rất tốt.”

“Vậy tại sao không thể để phụ thân biết?” vẻ mặt vô hại An Ninh truy vấn.

“Lão gia không thích người tỷ muội(chị em) kia, cho nên...” Tam phu nhân thở dài một tiếng, ánh mắt nồng đậm đau thương cùng bất đắc dĩ, “Ta cũng là không còn cách nào cho nên mới... Không thể không gạt lão gia.”

An Ninh có chút đắn đo “Nguyên lai là như vậy, di ba người chớ để tâm Ninh nhi sẽ giúp người giữ bí mật, lần đầu tiên gặp di ba Ninh nhi còn tưởng đó là linh vị của phu quân người cơ!”

“Sao... sao có thể?” Tam phu nhân run lên một chút, kéo kéo khóe miệng, ánh mắt bối rối nhanh chóng được bình ổn lại, “Ninh nhi a! người đừng đoán mò cha người vẫn còn đang sống đó!”

“Đúng vậy, là Ninh nhi đại nghịch bất đạo, xin di ba đừng mách phụ thân.” An Ninh ra vẻ cầu xin nói.

Tam phu nhân vỗ tay nàng, “Đây là đương nhiên, đây là bí mật giữa hai ta không có người thứ ba biết.”

Tâm tình tam phu nhân thoải mái đi không ít, sâu sắc như An Ninh tự nhiên cảm nhận thấy, đúng lúc này Bích Châu đưa điểm tâm lên vừa đặt lên bàn Tam phu nhân liền đứng dậy hướng An Ninh cáo từ.

“Di ba người không thể ngồi lại thêm một lát sao?” An Ninh cũng đứng dậy, đây là muốn đi sao?

“Không được, về sau sẽ có cơ hội, ta chỉ đi một lát nếu không quay về kịp lão gia sẽ tức giận.” Tam phu nhân ôn nhu như trước thập phần lễ nghi.

An Ninh tự nhiên cũng không giữ lại, tự mình tiễn Tam phu nhân ra ngoài cửa Thính Vũ hiên nhìn nàng rời đi An Ninh mới quay về, nghĩ đến vừa rồi bộ dạng Tam phu nhân dị thường khóe miệng An Ninh gợi lên chút ý cười.

Nàng chính là cố tình hỏi thử chỗ trống linh vị kia là ai, thời điểm nàng nói là phu quân nàng ta trong mắt Tam phu nhân lộ vẻ bối rối giống như bị phát hiện bí mật gì đó.

“Tỷ muội sao? Thực sự là tỷ muội sao?” An Ninh thấp giọng nỉ non, trực giác nói cho nàng biết chỗ trống linh vị kia không đơn giản là tỷ muội như vậy,

ngược lại là người có quan hệ thân thiết hơn

Sau lưng nàng rốt cục có chuyện gì? Trải qua chuyện vừa rồi An Ninh ngạc nhiên bởi thái độ của Tam phu nhân với An Bình hầu gia.

Chuyện An Bình hầu gia sủng ái Tam phu nhân nàng đã từng nghe đồn, hôm nay coi như được chứng kiến tận mắt, quả nhiên là thương yêu hết mực, dù An Bình hầu gia lãnh huyết vô tình cũng sẽ vì một nữ nhân mà nhu tình như nước?

Nghĩ đến mẫu thân mình bị ghê lạnh vô tình An Ninh bỗng thấy việc Tam phu nhân có lừa dối An Bình hầu gia mà vui sướng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Chương 106.6

Sáng sớm hôm sau Tuyết nhi đến Thính Vũ hiên nói Đại phu nhân hôm qua cho người gọi nàng sang, An Ninh nghe xong liền sáng tỏ ý Đại phu nhân. Đại phu nhân bị nhốt tại Cẩm Tú các không được ra ngoài đương nhiên nàng ta phải tranh thủ cơ hội Tam phu nhân quay về quý phủ, với tính tình của mình Đại phu nhân nhất định sẽ không buông tha.

“Tiểu thư Đại phu nhân nói muốn hỗ trợ Tuyết nhi tranh thủ sự sủng ái của lão gia, hừ bây giờ Đại phu nhân vẫn không quên lợi dụng ta.” Nhắc tới Đại phu nhân trong lòng Tuyết nhi tràn đầy hận ý, ở trước mặt An Ninh nàng không cần phải che dấu, chuyện của mình nàng đều không giữ lại, đây chính là sự trung thành với chủ nhân.

An Ninh nhìn hận ý trong mắt Tuyết nhi nói “Tuyết nhi nguoi yên tâm, nguoi đã gọi ta một tiếng tiểu thư ta ắt sẽ giúp nguoi báo thù.” giúp nàng báo thù nhưng thật ra là chuyện thuận đường mà thôi, Đại phu nhân là kẻ thù chung của hai người không phải sao?

Tuyết nhi cảm kích nói: “Cảm ơn tiểu thư, chuyện kia Tuyết nhi nên làm thế nào cho phải?” từ ngày giết Lưu nhị công tử cùng Lâm đại thiếu gia được Nhị tiểu thư cứu mọi chuyện của nàng nàng đều xin ý kiến của Nhị tiểu thư.

Nên làm như thế nào? An Ninh suy nghĩ, khóe miệng nhếch lên ý cười “Tuyết nhi nếu ta không nhầm lúc này Ngũ phu nhân chắc cũng sẽ muốn mượn sức nguoi, tới khi đó nguoi cứ theo ý nàng ta mà làm.”

Tuyết nhi lộ ra chút nghi hoặc, Ngũ phu nhân? Ngũ phu nhân xưa nay không có để nàng vào trong mắt bởi nàng ta đang nắm quyền chủ nãu trong phủ, Tần Song Ngọc cũng chỉ coi nàng như chân chạy việc mà thôi, nàng ta muốn mượn sức mình?

Tuy nghi hoặc Tuyết nhi cũng không hỏi nhiều nàng biết tiểu thư nói vậy ắt có lý của nàng, rất nhanh Tuyết nhi liền hiểu được tiểu thư đúng, ban đêm Tuyết nhi vừa muốn đi ngủ thì Tần Song Ngọc đến phòng nàng.

“Lục muội đây là cây trầm ngọc, ta nhìn liền biết rất hợp với muội cho nên ta từ chối những thứ mình thích mà mua cây trầm này cho muội.” Ngày trước Tần Song Ngọc đối Tuyết nhi lạnh nhạt, sau khi bước vào phòng lại thân thiện lời kéo nàng.

Tuyết nhi có phần kinh ngạc, phải biết từ sau khi Tuyết nhi chuyển vào Tuế Lan hiên Tần Song Ngọc vẫn tự cho mình là chủ nhân nơi này không cho Tuyết nhi vào mắt, đôi khi còn lớn tiếng, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao? Nàng ta sao lại đối tốt với nàng như vậy?

Tuyết nhi kéo kéo khóe miệng, “Ngũ phu nhân Tuyết nhi vô công bắt thụ lộc, không thể nhận đại lễ này của người a.”

“Cái gì nhận được với không nhận được, ta và nguoi đều là thiếp của lão gia, là tỷ muội, tỷ muội có phúc cùng hưởng nguoi nói có đúng không? Hơn nữa nguoi mới vào phủ không lâu cũng giống ta không có nhà mẹ đẻ dựa dẫm như vậy chúng ta càng phải chiếu cố lẫn nhau, nguoi nói tỷ tỷ nói đúng không?” Tần Song Ngọc nói như vậy nhưng ánh mắt vẫn lạnh thấu xương, thầm nghĩ Tuyết nhi chính là mệnh nha hoàn dù có danh hiệu chủ tử thì có tác dụng gì? Thứ nhất không thông minh, thứ hai không có tâm tư tính kế, sớm hay muộn cũng bị thu thập bắt quả hiện tại Tuyết nhi còn có chút giá trị ợi dụng.

“Như vậy xin đa tạ Ngũ phu nhân.” Tần Song Ngọc nói xong Lục phu nhân liền hiểu không tiếp tục từ chối nữa, tiếp nhận trầm ngọc trên tay ánh mắt bùng sáng Tần Song Ngọc lại không có nhận ra.

Tần Song Ngọc thấy nàng nhận khóe miệng gọi lên chút thâm ý, “Lục muội a về sau chúng ta chính là đứng trên một trận tuyết, ai..., hiện tại lão gia mang Tam phu nhân trở về đang ở trong viện, chúng ta mặc dù nắm trong tay quyền chủ nãu, lão gia lại bị Tam phu nhân mê hoặc a, nếu lão gia đến phòng ta ta chính là ở cạnh người nói nguoi thật tốt để hấn cũng đến phòng nguoi, tỷ muội chúng ta cùng nhau hầu hạ lão gia, nhưng là....”

Nói tới đây Tần Song Ngọc trần trờ thở dài nếu chimhinh qua tường Tuyết nhi đang cảm động nhưng không dự đoán được nàng ta lại cúi đầu cúi họng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, không biết nàng ta có nghe lọt tai lời nào của nàng không? Tần Song Ngọc ản nhẩn không hề hờn giận, nghĩ đến mục đích của mình mà hòa nhã đi “Lục muội, tỷ tỷ nói nguoi có nghe thấy không?”

“Nghe được, dĩ nhiên là nghe được, Tuyết nhi vẫn đang nghe làm sao có thể làm chậm trễ Ngũ phu nhân.” Tuyết nhi ngẩng đầu lên, nguyên bản nàng

chính là đơn thuần, giờ phút này đúng ánh mắt đó nhìn Tần Song Ngọc không chút ý nói dối trá.

Tần Song Ngọc sờ sờ khóe miệng, “Vậy ngươi có gì muốn nói không?”

Hừ! Thật đúng là không bị khiêu khích sao?

“Tuyệt nhiên tự nhiên nghe theo Ngũ phu nhân an bài, Ngũ phu nhân tặng Tuyệt nhi trăm ngọc, Tuyệt nhi liền nghe theo Ngũ phu nhân.” Về mặt Lục phu nhân chân thành, dứt lời quả nhiên trên mặt Tần Song Ngọc hiện lên nụ cười thỏa mãn.

“Thực là muội muội tốt của ta, có lời này của ngươi trong lòng tỷ tỷ thật dễ chịu.” Tần Song Ngọc chớp chớp mắt, có lời này của nàng ta quả không uổng công đưa cây trăm ngọc, trong mắt nàng Tuyệt nhi chính là mệnh nha hoàn, nàng ban cho như vậy là quá rộng lượng (đồ ki bo kệt si)

Lục phu nhân cười cười không nói, Tần Song Ngọc đạt được mục đích không ở lâu liền đi ra, trong phòng còn lại một mình Lục phu nhân lúc này nàng mới trút bỏ nguy trang đơn thuần trên mặt, nhếch miệng cười.

Tiểu thư đã nói muốn sinh tồn trong phủ đôi khi phải cúi đầu, so với ai hành động cũng phải cao tay hơn, nguy trang thật tốt, mới vừa rồi Ngũ phu nhân chính là cũng nàng diễn trò.

Trong phủ nhiều lắm lá mặt lá trái, chân chính có thể phó thác chỉ sợ chỉ có mình Nhị tiểu thư.

Bất quá, nàng rất muốn biết Ngũ phu nhân sẽ làm gì nàng.

Sáng sớm hôm sau, Tuyệt nhi liền có đáp án Tần Song Ngọc mang theo Phúc nhi mang canh tới, Lục phu nhân Tuyệt nhi nhìn Tần Song Ngọc tự tay mang cho mình có chút thụ sủng nhược kinh “Ngũ phu nhân đây là”

"Như thế nào không được? Ngươi đã quên, chúng ta là tỷ muội a, đến, mau chút thừa dịp nóng đem này canh uống lên!" Ngũ phu nhân thúc giục, Tuyệt nhi từ chối không xong, liền cũng chỉ có uống xong, ở mặt ngoài kinh sợ, trong lòng cũng là phẫn bị Tần Song Ngọc, bất quá nàng không lo lắng Tần Song Ngọc sẽ hạ độc trong canh của mình, huống hồ hiện tại nàng ta đang mượn sức chính mình, không phải sao?

Đợi cho Lục phu nhân đem một chén canh uống hết, ánh mắt liếc về phía Phúc Nhi, thấy tay nàng ta còn bưng một chén, giật mình, vội theo bản năng nhủ lại, "Ngũ phu nhân, Tuyệt nhi thật sự là uống không được, này..."

"Muội muội a, ngươi tưởng người nào vậy? Ngươi uống không được, tỷ tỷ còn có thể ép ngươi sao?" Tần Song Ngọc cười nói.

"Kia là..."

"Này cũng không phải là đưa cho ngươi, Phúc Nhi làm nhiều không nổi lãng phí, cho nên không bằng tỷ tỷ đưa muội muội một cái nhân tình, muội muội đem canh này cấp Tam phu nhân đưa qua, lấy lòng nàng, ngày sau chúng ta tỷ muội ngày ngày cũng sẽ quá chút không phải?" Tần Song Ngọc mâu quang chớp động, nói hết sức rõ ràng.

"Sao tỷ tỷ không tự mình..."

"Hừ, muội muội, ngươi có điều không biết, muốn ta đi lấy lòng Tam phu nhân, ta như thế nào cũng sẽ không làm. Hôm qua cũng gặp Đại phu nhân hai mắt nhủ lại..." Tần Song Ngọc thở dài, lời này nàng nói là thật sự, nàng như thế nào cũng không nguyện xuất hiện trước mặt Tam phu nhân, trừ phi... chính mình đem nàng dẫm nát dưới chân, bằng không, đôi mắt kia chính là nhắc nhở nàng nhắc nhở nàng, nàng là thể diện của Tam phu nhân.

Lục phu nhân liếc mắt, "Ngũ phu nhân không cần thương tâm, Tuyệt nhi sẽ mang canh này đưa qua Tam phu nhân."

"Hảo, kia liền cảm ơn muội muội." trên mặt Tần Song Ngọc nháy mắt hiện ra sắc vui mừng, cấp Phúc Nhi ánh mắt, ánh mắt đảo qua một chén canh, thừa dịp Tuyệt nhi không chú ý khóe miệng xẹt qua một chút ngoan độc, Tam phu nhân? Hừ, nàng tính cái gì vậy!

Tuyệt nhi bưng canh, đi ra khỏi Tuế Lan hiên, lại cố ý vòng qua Thính Vũ hiên, tới Thính Vũ hiên đã thấy Bích Châu cùng tiểu thư đi ra, Tuyệt nhi nhìn xung quanh gặp bốn bề vắng lặng, liền lập tức đi tới đem chuyện Tần Song Ngọc đem qua mượn sức, cùng chuyện sáng nay toàn bộ nói cho An Ninh.

An Ninh nghe xong Tuyệt nhi tự thuật, ánh mắt dừng trên bát canh, mâu quang vì liếc nói nhỏ vào tai Tuyệt nhi, thân nhiên phân phó vài câu, Tuyệt nhi vừa nghe, ánh mắt sáng ngời, "Hảo, Tuyệt nhi cái này đi làm!"

"Đi thôi! Mau chút đem canh đưa đến chỗ Tam phu nhân, canh này thừa dịp nóng uống, mới mỹ vị!" khóe miệng An Ninh giờ lên một chút ý cười, đáy mắt cũng có một chút tinh quang chột lóe mà qua, nàng chờ xem kịch vui đi!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Chương 107: tam phu nhân dị thường, ám sát

An Ninh nhìn Tuyết Nhi bưng canh đến viện của An Bình hầu gia, Bích Châu ở phía sau liền tò mò nói, "Tiểu thư, mới vừa rồi ngài nói gì với lục phu nhân vậy?"

An Ninh liếc nàng một cái, mâu quang vi tiếm, khóe miệng nổi lên ý cười càng đậm,

"Muội muốn biết?"

"Đương nhiên là muốn biết rồi, gần đây tiểu thư đối với lục phu nhân vô cùng tốt nha!" Bích Châu bĩu môi, sáng giọng, từ sau khi tiểu thư cứu lục phu nhân, lục phu nhân liền thường đến Thính Vũ hiên, cũng giống nàng gọi tiểu thư là "Tiểu thư", vì lục phu nhân này nghiêm nhiên đem bản thân trở thành một nha hoàn của tiểu thư! Nàng là nha hoàn thiếp thân của tiểu thư, nhìn thấy cảnh đó liền có cảm giác như "địa vị" của nàng giống như bị đoạt đi, trong lòng tự nhiên là có chút hoảng .

"Như thế nào? Nha đầu Bích Châu của chúng ta cũng biết ghen tị?" Về mặt An Ninh bốn cợt cười nói.

An Ninh đem biểu tình của nàng ấy xem ở trong mắt, nha đầu Bích Châu này có cái gì đều viết ở trên mặt, nàng mới chân chính là một người đơn thuần, hơn nữa kiếp trước Bích Châu cùng với kiếp này đều tuyệt đối trung thành với nàng, nàng không đành lòng làm cho Bích Châu tiếp xúc với những thứ đen tối để tránh ô nhiễm sự trong sáng trong mắt nàng ấy.

Mà Tuyết Nhi lại không giống vậy, nàng ta tuy rằng lúc đầu cũng là một cô gái đơn thuần nhưng hiện tại lại không phải vậy , lòng của nàng ta tràn ngập cừu hận và ý chí báo thù, rất nhiều việc không thể để cho cho Bích Châu đi làm thì lại có thể để Tuyết Nhi ra mặt, như vậy cũng coi như là tăng thêm sức mạnh lẫn nhau.

Tuyết Nhi cũng là một nha đầu thông minh, nhưng vận mệnh lại quá trâu cọt khiến nàng ta gặp phải người như đại phu nhân, bị kéo vào trong bãi nước đục Hủ phủ này.

"Ghen, tự nhiên là ghen, Bích Châu sợ hãi sẽ có một ngày tiểu thư chỉ nhớ rõ lục phu nhân tốt lại đem Bích Châu quăng đi chín từng mây ." Bích Châu bất mãn nói, tuy rằng ở mặt ngoài là bất mãn, nhưng tâm địa cũng không có nghĩ như vậy, tiểu thư đối đãi với nàng như thế nào, nàng còn không cảm thụ được sao? Đời này có thể theo tiểu thư, đó phúc khí lớn nhất của nàng.

"Đúng vậy, ta cũng tính là một ngày nào đó liền đem muội đuổi đi!" An Ninh nhú mày, thần sắc nghiêm túc lên, nhưng ánh mắt vẫn như trước dừng ở trên người Bích Châu, quả nhiên nghe nàng như vậy Bích Châu nhất thời hoảng lên.

"Tiểu thư, người nói thật sao? Không cần a, Bích Châu có chỗ nào chọc tiểu thư không vui, tiểu thư nói cho Bích Châu, Bích Châu sửa là được, tiểu thư chớ đuổi Bích Châu đi a!" Muốn so tâm tư, Bích Châu không phải đối thủ của An Ninh, một kích như vậy liền khiến Bích Châu lo lắng lôi kéo tay An Ninh, giống như An Ninh sắp sửa đuổi nàng đi vậy

An Ninh thấy khuôn mặt xinh đẹp của Bích Châu giờ phút này đều đã muốn rồi rầm cùng một chỗ không khỏi cười nói, "Ta không đem muội đuổi đi? Muội như thế nào lập gia đình? Chẳng lẽ muội muốn hầu hạ ta cả đời?"

Nhắc tới ba chữ lập gia đình, sự lo lắng và bối rối lúc đầu của Bích Châu nhất thời biến mất, gương mặt lại chột đỏ bừng, trong đầu hiện ra bóng dáng của Phi Phiên, nhất là khi nhìn thấy nụ cười bốn cợt của An Ninh lại càng khiến Bích Châu xấu hổ vô cùng, "Bích Châu mới không lấy chồng!"

Chính lúc này, Phi Phiên lại vừa mới làm việc từ bên ngoài về, An Ninh từ rất xa đã nhìn thấy Phi Phiên liền có ý cất cao ngữ điệu, "Muội không lấy chồng như vậy liền có người nóng này!"

Quả nhiên, Phi Phiên phi thân lên một cái liền đứng ở bên cạnh Bích Châu, lúc này hần cũng không có kiêng dè đến An Ninh ở đây, nắm Bích Châu lại, bàn tay thì vòng qua thắt lưng của nàng nhìn về phía An Ninh, "Tiểu thư thiện lương như vậy, tự nhiên là sẽ không giữ nàng cả đời ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bích Châu liền hồng rực lên, muốn giãy ra từ trong vòng tay của hần, Phi Phiên làm sao có thể để cho nàng được như ý, quan hệ của hai người trước đó không lâu đã có một bước tiến triển tất nhiên hần phải bắt được tất cả cơ hội, không thể thả lỏng một chút nào.

Phi Phiên ngược lại càng ôm càng chặt khiến cho Bích Châu xấu hổ đến mức thậm chí không dám nhìn tới An Ninh, chỉ có thể nắm tay thành quyền đánh lên trên ngực của Phi Phiên, trong miệng không ngừng thì thào, "Buông ra, ngươi buông ra..."

"Không được, ta nếu buông ra nàng chạy mất thì làm sao bây giờ? Nàng nếu chạy mất rồi thì đời này ta sẽ trở thành một người cô đơn , nàng bỏ được sao?" Phi Phiên nghiêm khắc quán triệt phương châm "Da mặt dày", mặc nàng đánh chửi đều nhất quyết không chịu buông tay, phải biết rằng hần chưa từng để ý qua một nữ tử nhiều như vậy, trước kia có ai dám đánh hần như vậy không nha? Hần ngoắc ngoắc ngón tay, còn có vô số nữ nhân như tre già măng mọc, nhưng hần lại không có khí tiết rơi vào trên tay của Bích Châu, hần cơ hồ có thể tưởng tượng những ngày về sau sẽ không thoát khỏi chuyện bị thể quần nghiêm, bắt quả, mặc dù là thể quần nghiêm, hần cũng không để ý!

Có cái gì so với bị nữ tử mà mình âu yếm gõ mõ cầm canh thêm hạnh phúc đâu? Ở trong mắt hần, mỗi cú đánh của Bích Châu vào ngực hần đều là đang yêu hần a!(Anh này hết thuốc chữa rồi, nhưng mà ta thích ^_^)

Phải biết rằng, hiện tại Phi Phiên cũng không phải là Phi Phiên trước kia tự xưng là phong lưu, vì theo đuổi Bích Châu, hần liền biến thành một tên vô lại, bất quá hoàn hảo, hần cũng chỉ vô lại với một mình Bích Châu thôi!

"Ngươi... Ngươi... Ngươi sao lại không biết xấu hổ như vậy !" Bích Châu lại dờ khóc dờ cười, trong lòng lại ảm áp kỳ cục.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Chương 107.2

"Vi ôm mỹ nhân về, không biết xấu hổ cũng là đáng giá , hắc hắc..." Phi Phiên có chút vô lại cười, thừa dịp Bích Châu không chú ý, lại cúi người tay mát lạnh lẹ ở hôn lên gương mặt đỏ bừng của nàng.

"Ngươi..." Bích Châu nháy mắt hóa đá, hiển nhiên không có dự đoán được Phi Phiên sẽ trước mặt tiểu thư... Ngâm trộm thân(hôn) nàng cũng liền thôi nhưng nay lại ở trước mặt tiểu thư hân thể nhưng lại làm càn như vậy, giờ phút này, Bích Châu cảm nhận ánh mắt của tiểu thư ở phía sau liền càng không dám đi đối mặt với tiểu thư , cố hết sức vùi đầu vào trong lòng Phi Phiên, thầm nghĩ trong lòng: ai nha, chuyện này lên làm như thế nào cho phải đây? Tiểu thư sẽ cảm thấy nàng thế nào? Tên Phi Phiên này thật sự là đáng chết!

Mà lúc này Phi Phiên ôm được giai nhân trong ngực, nàng ấy lại dịu ngoan như vậy khiến cho trên mặt hân lại tràn đầy tự đắc, nguyên bản một tay nắm cả thất lung Bích Châu, lần này lại càng quá đáng hơn, hân trở tay đem toàn bộ thân thể nàng ôm vào trong ngực, vừa từ bên ngoài trở về lại ôm được nhuyễn ngọc ôn hương vào trong ngực, thật sự là cực kỳ hưởng thụ.

An Ninh nhìn hai người, trên mặt thủy chung mang theo ý cười, cho Phi Phiên một cái ánh mắt sau đó liền xoay người rời đi, hiện tại người ta là vợ chồng son đang ngọt ngào , nàng dù muốn nhìn người ta diễn thì đây cũng không phải là thời điểm, đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, An Ninh dừng lại cước bộ, đáy mắt xẹt qua một đạo quang hoa, "Tìm thời điểm tốt đem hôn sự này làm đi!"

Bỏ lại một câu này An Ninh cũng không quay đầu lại mà rời đi, bất quá, những lời này làm cho hai người phía sau có thần sắc khác nhau, Phi Phiên nhất thời cảm thấy An Ninh giống như là thần của mình, hân không thể quỵ lạy đối với nàng, tiểu thư thật đúng là người am hiểu lý lẽ a, thấy An Ninh đã đi xa, Phi Phiên lớn tiếng kêu lên, "Tạ tiểu thư ân điển, chi ân của tiểu thư, Phi Phiên ghi nhớ trong lòng, chờ Bích Châu sinh con cho ta, ta nhất định sẽ để nó gọi người là mẹ nuôi!"

Thời điểm Bích Châu nghe thấy An Ninh nói vậy cả người liền cứng lại, đợi đến khi nghe thấy giọng nói của Phi Phiên vang lên ở bên tai mới phản ứng lại, sau liền giãy khỏi cái ôm của hân nhưng không có kết quả, khí lực của nàng hiển nhiên là không bằng Phi Phiên , bất quá lúc này nàng liền giơ chân lên đập mạnh xuống dù Phi Phiên rất nhanh nhẹn cũng không thể trốn thoát, trên chân truyền đến đau đớn làm cho Phi Phiên đau đến nhe răng nhếch miệng, "Nàng... Nàng... Nàng muốn mưu sát chồng sao?"

"Hừ, ai muốn sinh con cho ngươi? Không biết xấu hổ!" Bích Châu hừ lạnh nói nhưng bộ dáng này trong mắt Phi Phiên muốn bao nhiêu mê người liền có bấy nhiêu.

Nhìn thấy Bích Châu giống như hòn sỏi hừ hừ, tâm tình Phi Phiên lại tốt lên, mặc kệ đau đớn truyền đến từ trên chân đau, nuốt nước miếng về mặt cười cười, "Không sinh con, sinh nữ nhi cũng được a, tốt nhất là lớn lên giống nàng như vậy ta liền có nhiều bảo bối."

Nói xong, lại nhìn không được kích động trong lòng, khẽ hôn một cái ở trên mặt Bích Châu, bất quá sau khi trộm hương xong hân liền sải chân bỏ chạy.

"Chàng..." Bích Châu phản ứng lại liền đuổi theo, "Chàng đứng lại đó cho ta!"

Bích Châu vốn tưởng rằng Phi Phiên đã chạy đến mất cả bóng dáng nhưng không ngờ là vừa đuổi theo vài bước lại nghe thấy giọng nói của Phi Phiên truyền đến, nhưng nội dung lại khiến chân nàng lão đảo vài cái.

Phi Phiên lắng tai nghe bước chân ở đằng sau sau đó liền xoay người nhìn Bích Châu đang chạy tới chỗ mình, hai tay ôm ngực, thần sắc thản nhiên đợi nàng chạy đến nói, "Tốt, đuổi theo được ta , ta liền thân (hôn) cho nàng trở về!"

"Phi Phiên..."

Ngoài Thính Vũ hiện hai người vui cười đùa giỡn, hết sức hài hòa, mà lúc này An Ninh một người một mình đến hoa viên Hầu phủ, mấy ngày nay, nghĩ đến Tân Ngọc Song tính kẻ, khó miệng gọi lên một chút tựa tiểu phi tiểu.

Lúc này chắc Tuyết Nhi đã đem canh kia đưa đến chủ viện đi!

Trong chủ viện, từ khi tam phu nhân trở về Hầu phủ liền vẫn ở nơi này, tất cả hạ nhân trong Hầu phủ đều xem ở trong mắt, ở mặt ngoài thì chính thất phu nhân của Hầu phủ là đại phu nhân Lưu Hương Liên, người nắm giữ thực quyền của đương gia chủ mẫu là ngũ phu nhân Tân Ngọc Song, nhưng bọn họ đều không phải là phu nhân tôn quý nhất của Hầu phủ, chuyện xảy ra ngày ấy khi tam phu nhân được Hầu gia mang trở về bọn họ đều xem ở trong mắt, nhất là lão gia đối với tam phu nhân che chở có thừa, nhưng lại đối với hai vị phu nhân thái độ một trời một vực! Nói ngấm trong miệng sợ tan , nâng trên tay sợ rơi cũng không đủ.

Mấy ngày nay hạ nhân trong Hầu phủ đều âm thầm đoán, vị tam phu nhân ngày thường xinh đẹp nhưng trên mặt lại có một vết sẹo nhọt nhọt hẳn là chính thất phu nhân thực sự đi!

Cho nên, bọn họ đều đối vị tam phu nhân này càng thêm chiếu cố cẩn thận.

Lục phu nhân Tuyết Nhi vừa bước đến ngoài cửa chủ viện liền bị gia đình canh giữ ở cửa gia ngăn cản, "Người không phận sự không thể tiến vào."

Lục phu nhân nhú nhú mày, "Người không biết ta sao?"

Gia đình kia nhìn lục phu nhân liếc mắt một cái, khóe miệng gọi lên một chút khinh thường, "Có nhận biết hay không đều không thể vào, mau rút đi!"

Lục phu nhân Hầu phủ hẳn làm sao lại không biết, bất quá là từ trước đến giờ đều không có đem nằng để vào mắt thôi, một không được sủng ái, hai là xuất thân từ nha hoàn, dù mang danh là chủ tử thì thế nào? Hơn nữa, hiện tại tam phu nhân trở về phủ, bọn họ đều thấy rõ ràng sự thật, trong Hầu phủ này cao thấp đều muốn nịnh bợ tam phu nhân những phu nhân khác đều là buồn nhào không thể trát tường.

"Người... Làm càn, hạ nhân không có quy củ như người la2do ai dạy dỗ?" Lục phu nhân nghiêm khắc nói.

"Hừ, người cũng không nhìn xem người là ai, hạ nhân? Người nghĩ người là một người cao quý sao?" Gia đình kia hai tay nắm chặt, trong mắt khinh thường lại đặc hơn, thậm chí còn chạy tới chỗ lục phu nhân, "Đi đi, đi nhanh, đừng làm cho ta khó xử nữa"

"Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Trong viện, một giọng nói ôn hòa mềm nhẹ truyền ra, làm cho người ta giống như có gió xuân thổi qua.

Gia đình kia vừa nghe thấy sắc mặt liền trầm xuống, nhưng giọng điệu cũng cực kì lấy lòng, "Phu nhân, không sự tình gì, chỉ là một cái nha hoàn mà thôi, nô tài đã đuổi đi rồi."

"Để cho nằng vào đi." Thanh âm kia lại truyền đến, cũng làm cho gia đình giật mình.

"Này..." Sắc mặt gia đình khó coi đến cực điểm, khi lão gia xuất môn đã trịnh trọng công đạo, muốn hẳn giữ sân, không để cho bất luận kẻ nào đi vào, nhất là vài vị phu nhân, nghĩ đến cũng đúng, ngày ấy lúc tam phu nhân hồi phủ, bộ dáng mạnh mẽ hùng hổ kia của đại phu nhân cùng ngũ phu nhân hẳn cũng tận mắt nhìn thấy, giờ nghĩ lại hẳn còn sợ hãi nếu để hai vị phu nhân kia bước vào sân làm ra chuyện gì thương tổn đến tam phu nhân, nhìn bộ dáng mãnh mai kia của tam phu nhân làm sao có thể là đối thủ của các nằng? Lão gia là muốn bảo hộ tam phu nhân a!

"Hừ, nô tài mắt chó nhìn người thấp còn không nghe thấy chủ nhân của người nói gì sao?" Tuyết Nhi hừ lạnh ra tiếng, liếc trắng mắt, tuy rằng nằng không hiếm lạ gì cái danh hiệu lục phu nhân này nhưng bị người khác xem thường như vậy lại là một việc khác, nằng dù là một cái nha hoàn cũng đáng giá để người khác tôn trọng.

Tuyết Nhi vòng qua tên gia đình kia, tên đó cũng không dám ngăn trở gì, mặc cho nằng đi vào chủ viện, Tuyết Nhi bung trong tay một cái bát nhìn thấy tam phu nhân đang ngồi ở trong viện dưới gốc cây đại thụ đang thêu cái gì đó, khi nhìn thấy Tuyết Nhi đã đến, tam phu nhân lập tức đặt xuống thứ đang cầm trong tay, đứng dậy nghênh đón, lông mi xinh đẹp hơi nhú lại, "Cái tên chết tiệt kia, ai là nha hoàn chứ? Hẳn lại dám chậm trễ lục phu nhân, lục phu nhân, người đừng phiền lòng, hạ nhân không hiểu lễ, Sở Sở ở trong này hướng người bồi tội."

Thái độ tam phu nhân hữu hảo, mẫn nhãn rõ ràng, nhìn không ra chút vẻ dối trá, trong khoảng thời gian ngắn làm cho Tuyết Nhi ngỡ người, trong lòng lại đối với vị tam phu nhân này sinh ra hảo cảm, đối mặt với nữ tử rộng lượng như vậy, rõ ràng nữ nhân được sủng ái nhất trong phủ nhưng một chút cũng không có được sủng mà kiêu, nằng nghĩ nếu hôm nay đối ngược lại là ngũ phu nhân ở vị trí này sợ là ngay cả xem cũng không liếc nhìn nằng một cái đi.

Trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, Tuyết Nhi mở miệng nói, "Tam phu nhân nói quá lời, Tuyết Nhi không dám nói tha thứ a."

"Chỉ cần người không trách tội thì tốt rồi, đến đây lục phu nhân, mau ngồi xuống, người đâu, dâng trà." Tam phu nhân lời kéo lục phu nhân ngồi ở bàn đá bên cạnh, vẻ mặt ôn hòa đầy ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Chương 107.3

Tuyết Nhi cũng không chối từ, đi theo ngồi xuống, nha hoàn dâng trà lên, tam phu nhân liền cho các nằng lui xuống, nơi này chỉ còn lại có tam phu nhân cùng lục phu nhân, tam phu nhân thấy lục phu nhân tuổi có bộ dáng trẻ trung, trong mắt không chút che dấu hâm mộ "Lục phu nhân, người là đến tìm lão gia đi? Lão gia từ sớm đã xuất môn..."

"Không, không, không." Tuyết Nhi liền phủ nhận, nằng mới không muốn nhìn thấy cái gì lão gia, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp kia của tam phu nhân, "Tam phu nhân, Tuyết Nhi là tới tìm người."

"Ngà? Tìm ta? Vậy thì thật tốt, mấy ngày nay lão gia đem ta nhốt ở trong viện không cho ta bước ra ngoài, một mình ta thật đúng là buồn hoải, nhàn

đến vô sự, chỉ có thể thêu thùa này nọ để giết thời gian." Tam phu nhân cười nói, trong giọng nói cũng không biết là vui mừng hay chua xót.

Lục phu nhân đối với vị tam phu nhân này tràn ngập nghi hoặc, nhưng nghĩ đến mục đích của bản thân khi đến đây, kéo kéo khóe miệng, "Tam phu nhân, canh này là hạ nhân hầm, Tuyết Nhi cũng là nhân rồi không có việc gì liên mang đến đây cho tam phu nhân."

Tam phu nhân thế này mới chú ý tới chén canh đặt ở trên bàn, "Phải không? Làm cho lục phu nhân lo lắng rồi."

"Tam phu nhân hiểu lầm, Tuyết Nhi bắt quá chỉ là chân chạy vật thôi, tâm ý chân chính không phải là Tuyết Nhi." Lục phu nhân liếc liếc mắt, có chút thâm ý mở miệng.

"Nga? Đó là ai?" Tam phu nhân nghi hoặc nói.

"Ngũ phu nhân nha, sáng sớm hôm nay ngũ phu nhân liền bảo thị nữ của nàng hầm canh, ta nếm thử thấy vị rất ngon, ngũ phu nhân không tiện tiến đến cho nên liền nhờ Tuyết Nhi đến đây, Tuyết Nhi nhìn ra được ngũ phu nhân đối với tam phu nhân càng đề bụng, giống như lúc nào cũng khắc khắc nhớ thương." Tuyết Nhi vừa nói vừa một bên lưu ý thần sắc của tam phu nhân, nhưng nàng lại chỉ thấy khuôn mặt trầm tĩnh mỉm cười của tam phu nhân, nhìn không ra nàng bởi vì lời nói của chính mình mà dao động, tam phu nhân nếu là người thông minh nhất định có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, ngũ phu nhân đối với tam phu nhân nhớ thương, chắc chắn là không có hảo tâm gì.

Trong lòng lục phu nhân trôi lên một tia mất mát, chớ không phải là chính mình chăm ngời không có đạt tới tác dụng? Là nàng đánh giá cao tam phu nhân này sao?

Nếu là An Ninh ở trong này nhất định sẽ biết phản ứng này của tam phu nhân cũng không phải là bởi vì nàng không thông minh nghe không ra ý tứ trong lời nói Tuyết Nhi mà là vì tam phu nhân không chỉ có là thông minh mà thôi, nữ nhân này thâm sâu đến mức ngay cả An Ninh cũng không thể nhìn thấu, huống chi là lục phu nhân?

Trên thực tế, tam phu nhân sớm đã hiểu rõ cho nhưng lại bất động thanh sắc, "Ta đây nên hào hào cảm tạ ngũ phu nhân, canh này rất ngon sao? Ta đây liền nếm thử đi, cũng không thể cô phụ ý tốt của ngũ phu nhân cùng với vợ vất vả của lục phu nhân."

Dứt lời, tam phu nhân liền bung lên chén canh trên bàn, lục phu nhân thấy nàng như thế sắc mặt phút chốc trầm xuống, tam phu nhân này là thật sự ngu ngốc sao? Nàng đều đã ám chỉ canh này có vấn đề, nàng ta lại vẫn muốn uống!

Mất thấy tam phu nhân chuẩn bị uống canh, trong lòng lục phu nhân ngăn ra, liền kêu lên "Tam phu nhân, không thể uống a!"

Tam phu nhân nhú mày, vẻ mặt nghi hoặc, "Vì sao không thể uống a?"

Lục phu nhân thở dài, đoạt lại chén canh từ tay tam phu nhân, "Tam phu nhân a! Người thử nhìn xem"

Dứt lời, lục phu nhân liền đem bát canh quăng xuống đất, con mèo trong viện ngửi thấy được mùi thơm liền lập tức lại đây, vừa uống xong mấy ngụm, toàn bộ thân thể liền một trận run rẩy sau đó ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép, rất nhanh liền không có hơi thở.

Gương mặt Tuyết Nhi kinh sợ tới mức trắng bệch, nàng cùng tiểu thư đoán ra ngũ phu nhân sẽ kê đơn, lại thật không ngờ lại là thuốc độc dồn người khác đến cái chết như vậy, tâm tư của ngũ phu nhân thật đúng là không đơn giản, thật ngoan độc!

Nếu nàng trước đó không có phòng bị ngây ngốc thay nàng ta đem bát canh này cho tam phu nhân uống, tam phu nhân uống lên, nếu có cái gì không hay xảy ra vậy chính mình không phải cũng gặp tai họa sao? Dựa vào yêu thương của lão gia đối với tam phu nhân, sợ là giết nàng mười lần cũng không đủ!

Nhưng tam phu nhân nhìn một màn này trên mặt lại càng trấn định, giống như sự tình gì đều không có phát sinh quá bình thường, ngược lại có chút suy nghĩ nhìn thoáng qua lục phu nhân, đáy mắt có một chút thâm thúy chột lóe qua, nhanh đến lúc làm cho người ta không thể phát hiện.

"Tam phu nhân, ngũ phu nhân muốn đẩy người vào chỗ chết a." Lục phu nhân cau mày, giống như còn chưa có thoát khỏi sự kinh hãi mới vừa rồi.

Tam phu nhân nhìn con mèo đã chết kia, thần nhiên mở miệng, "Đa tạ lục phu nhân cứu Sở Sở một mạng, ân đức của lục phu nhân, Sở Sở nhớ kỹ."

Lục phu nhân kéo kéo khóe miệng, tam phu nhân cảm ơn nàng, điểm này cũng là nàng không có dự đoán được, nhưng nhìn nàng ta trong mắt rõ ràng khiến nàng không thể hoài nghi nàng ta, "Hắn là vậy, ngũ phu nhân muốn mượn đao giết người, nếu tam phu nhân có việc, như vậy Tuyết Nhi cũng trốn không thoát."

Tam phu nhân mâu quang vi liễm, nhưng không có mở miệng, trầm mặc một lát, tam phu nhân giống như nghĩ đến cái gì, thử hỏi, "Lục phu nhân, người tuy rằng vào phủ không lâu, nhưng so với ta đều hiểu biết hơn, không biết trong quý phủ có vị chủ tử nào có thể ở chung?"

Lục phu nhân giật mình, đang muốn mở miệng nói ra tên của nhị tiểu thư nhưng nhớ tới lời dặn dò của tiểu thư là không thể để cho những người khác biết quan hệ của các nàng, liền lập tức nuốt xuống những câu chuẩn bị thốt ra, xả ra một chút tươi cười, "Tam phu nhân, không nói gât người, quý phủ này ai là người có thể thân cận được chứ? Muốn nói thân cùng, ai có thể so được với tam phu nhân?"

"Lục phu nhân khen trật rồi." Tam phu nhân hiển nhiên vừa lòng với đáp án này, liếc mắt, cũng không lại hỏi nhiều, nhìn kia con mèo đã chết kia liếc mắt một cái, nhẹ vỗ về cái trán, "Lục phu nhân, ta có chút không thoải mái, muốn đi vào nằm một chút, không thể ở lâu với người."

Lục phu nhân lập tức hiểu ý, đứng dậy cáo từ, "Kia Tuyết Nhi sẽ không quấy rầy tam phu nhân nghỉ ngơi, Tuyết Nhi cáo lui."

Dứt lời, xoay người bước về phía bên ngoài, mà phía sau người nguyên bản đang dùng tay đỡ trán cũng nhìn chăm chăm vào bóng dáng của nàng, biết Tuyết Nhi đã đi ra chủ viện mới thu hồi tầm mắt, thuận tay cầm lấy bàn thêu, thuận thực lưu loát xe chỉ luôn kim liền đem một bộ khăn thêu làm xong, nhìn đĩa hoa mai được thêu trên khăn, khoe miệng giờ lên một nụ cười ôn nhu.

"Niệm Nhi, mau ra đây." Sau một lát, tam phu nhân liền hướng tới phòng của Niệm Nhi hô lên, Niệm Nhi nguyên bản đang ở trong phòng luyện thi từ, nghe thấy mẫu thân la lên liền lập tức vui mừng hoan hỉ chạy ra ôm chặt thắt lưng của tam phu nhân, ngửa đầu nhìn mẫu thân làm nũng nói, "Nương, Niệm Nhi không muốn luyện thi từ nữa, được không? Niệm Nhi muốn luyện kiếm, Niệm Nhi muốn học binh pháp."

Tam phu nhân mỉm cười nhẹ vỗ về tóc Niệm Nhi, về mặt từ ái, "Hai ngày này có phải đã khiến Nệm Nhi của nương buồn hông rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Chương 107.4

"Uh, rất buồn, trong quý phủ này một chút cũng không vui, còn không bằng sân của chúng ta đâu! Nương, chúng ta trở về được không?" Niệm Nhi gật đầu như giả vờ một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta không thể không thương tiếc.

"Nói ngốc! Con nói trở về là sao? Đừng tuyệt miệng, hôm nay nương đã ở trong phòng cả một ngày, cũng đã mấy ngày con chưa được đi chơi, hôm nay, con hãy cứ đi chơi cho thật thỏa thích đi!" Tam phu nhân vô cùng thân thiết nói, dứt lời Niệm Nhi liền vui mừng nhảy dựng lên.

"Thật sự, nương, người thật tốt quá, Niệm Nhi yêu nương nhất!" Niệm Nhi bước đến bên ghế ở trên mặt tam phu nhân hôn một cái thật to, trong lòng vui sướng đến cực điểm, rốt cục có thể đi chơi, hôm nay, nàng nhất định phải ngoạn cho thật tốt mới được, dù sao là nương cho chính mình đi ra ngoài, cho nên dù là phụ thân trách cứ nàng cũng không sợ, có nương bảo hộ không phải sao? Phụ thân mới luyện tức tức giận với nương.

"Tốt lắm, nương đi lấy một ít bạc cho con." Tam phu nhân đem nàng kéo xuống sau đó liền vào phòng, đến lúc đi ra thì trong tay đã có thêm vài thứ bao gồm cả một cái khăn thêu đến bên cạnh Niệm Nhi đem khăn thêu đã chuẩn bị sẵn tiền giặt ở bên lưng Niệm Nhi.

Niệm Nhi nhìn hành động của mẫu thân, không khỏi nhũn nhũn mảy, "Nương, vì sao người không thay Niệm Nhi thêu một cái túi tiền, như vậy cũng tiện hơn không phải sao? Ca ca đều có, chỉ có Niệm Nhi là không có, nương bắt công! Mấy cái việc thêu khăn tay của nữ tử gì đó, Niệm Nhi không thích!"

Tam phu nhân dở khóc dở cười nhìn Niệm Nhi liếc mắt một cái, "Được, là nương bắt công tốt lắm, chẳng qua là túi tiền tạm thời thôi, con không thích, chờ sau khi xài hết bạc con vứt đi là được, mau đi đi! Để Lãng bá đưa con ra ngoài."

"Uh, tốt, Niệm Nhi đi nha, khi nào Niệm Nhi trở về nhất định sẽ mang nhiều đồ ăn ngon đến cho nương." Niệm Nhi nghĩ đến muốn xuất môn đi chơi, liền lập tức rút ra chiếc khăn thêu trong ngực, vui vẻ ra chủ viện, chạy vội tới cửa Hầu phủ.

Đợi cho Niệm Nhi rời đi, tươi cười trên mặt tam phu nhân dần dần hạ xuống, Niệm Nhi a

Niệm Nhi, nương làm sao không biết là con không thích thêu khăn, cũng vì con không thích cho nên nương mới đưa vài thứ đặt ở trên người con, đối với tính tình của nữ nhi nàng làm mẫu thân tự nhiên là nắm rõ, tam phu nhân nghĩ đến cái gì, thật sâu thở dài một hơi, nhắm mắt lại, che đi cảm xúc xuất hiện nơi đáy mắt.

Mà lúc này bên ngoài chủ viện, Tuyết Nhi vừa đi ra chủ viện liền tìm được An Ninh, đem những chuyện mới xảy ra trong viện nhất nhất kể lại cho An Ninh, An Ninh nghe tự thuật của nàng xong mi tâm càng nhăn chặt, "May là lúc này người không nói ra là ta để thân cận bằng không người đã trúng kế của tam phu nhân."

"A? Thật sự? Đây... Đây là có chuyện gì? Tuyết Nhi không nghĩ ra." Tuyết Nhi nghe An Ninh nói như thế cũng thập phần hoảng sợ, mới vừa rồi nàng ở trong viện thật cẩn thận ứng đối, nàng chỉ cảm thấy vị tam phu nhân kia thân thiết ôn hòa làm cho người ta không thể sinh ra địch ý.

"Lấy ta xem, tam phu nhân định là đã nhìn ra cái gì, nàng sở dĩ hỏi như vậy chính là muốn xem ai là người người thân nhất, tiện đà đoán ra là ai cho người ở biệt canh kia có độc mà còn muốn đem canh kia đưa đi." An Ninh thần nhiên mở miệng, lợi mắt híp lại, tam phu nhân này tựa hồ so với trong tưởng tượng của nàng còn khôn khéo hơn, nàng đoán nàng ta chắc đã nhìn ra mục đích chân chính của Tuyết Nhi rồi.

Tuyết Nhi biết trong canh có độc mà vẫn tặc qua, hơn nữa còn ngăn cản nàng ta uống cho thấy canh kia là chủ ý của ai, trong sự tình này không khó để nghi ngờ trong đó có hành vi châm ngòi ly gián mà bộ dáng của Tuyết Nhi lại không giống người tâm tư thâm trầm, cho nên tam phu nhân vẫn liền hoài nghi phía sau Tuyết Nhi còn có người bày mưu tính kế, cho nên mới dùng phương pháp mờ mịt như vậy để tra ra người sau lưng Tuyết Nhi.

Trong đầu An Ninh hiện ra bộ dáng tam phu nhân, hứng thú càng phát ra nồng đậm.

"Nha! May mắn Tuyết Nhi chưa nói, bằng không liền liên lụy đến tiểu thư." trong lòng Tuyết Nhi sợ hãi một hồi, giờ phút này mới giật mình nhìn thấy năng lực của tam phu nhân, nhìn một người ôn hòa thân thiết như vậy nhưng tâm tư quả thật là đủ sâu a!

"Ta không sợ người liên lụy." An Ninh khẽ cười nói, tam phu nhân này tâm tư càng sâu càng là một chuyện tốt.

Tình tình của đại phu nhân cùng Tần Ngọc Song là thế nào bỏ qua cho nữ nhân mà lão gia muốn bảo vệ, Tần Ngọc Song đã muốn ra tay, lúc này thất bại, nhưng không có nghĩa là nàng ta sẽ bởi vậy mà buông tha, Hâu phủ này càng loạn càng tốt, tốt nhất là làm cho An Bình hầu gia sút đầu mẻ trán, tận mắt nhìn thấy Hâu phủ gà bay chó sủa như thế nào.

Trong Tuế Lan tiên, Tần Ngọc Song bỗng giận ra tiếng, "Cái gì? Người nói nàng ta không uống?"

"Đạ, đúng vậy, tam phu nhân nàng không uống." Lục phu nhân lạnh lùng nói, phản ứng của Tần Ngọc Song nàng sớm đã liệu đến, trong lòng sớm đã có chuẩn bị, lúc này hoảng sợ, bất quá là đang giả vờ giả vịt cho Tần Ngọc Song xem thôi.

"Như thế nào có thể không uống? Nàng không phải lãng phí ta..." Tần Ngọc Song cau mày, vẻ mặt không cam lòng.

"Phu nhân..." Phúc Nhi thấy nàng muốn nói ra cái gì liền đánh gãy lời nói của Tần Ngọc Song, "Bất quá là lãng phí một chén canh, phu nhân không cần tức giận."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Chương 107.5

Tần Ngọc Song cũng ý thức được cái gì, nhìn Tuyết Nhi liếc mắt một cái, thầm nghĩ trong lòng: đồ vô dụng này, ngay cả chuyện nhỏ như một chén canh cũng làm không được, hiện tại, nàng thật hối hận khi đem ngọc trân kia đưa cho lục phu nhân, bây giờ một chút ưu việt đều không có.

Lục phu nhân không nói câu nào, cảm nhận được sự tức giận của Tần Ngọc Song trong lòng cũng đắc ý, phải biết rằng, Tần Ngọc Song này ngày thường cũng không có đem nàng đề vào mắt, xem nàng ta tức giận như vậy không phải là một chuyện rất vui sướng sao?

"Đi xuống đi, đi xuống đi. Đờ phải ở trong này chừng mắt ta." Tần Ngọc Song nhú mày, trong giọng nói lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Lục phu nhân không nói cái gì chỉ phúc phúc thân đi ra phòng, vẫn là bộ dáng kinh sợ như trước nhưng khi vừa bước ra khỏi phòng trên mặt lại nở rộ ra một chút tươi cười.

Trên đường trong kinh thành, một chiếc xe ngựa chở một cô gái đi xuyên qua, đi dạo một cái lại một cái cửa hàng, rót cục, dạo một mồi, mới để cho lăng bá chở nàng hồi phủ, đến bên ngoài phủ cô gái linh hoạt nhảy xuống xe ngựa, giống như nghĩ đến cái gì, nhìn về phía Lăng bá lái xe sau đó lấy từ trong ngực ra ra một cái khăn thêu, đem một ít bạc vụn bên trong quăng cho Lăng bá, "Hôm nay vất vả, thưởng cho người."

Lăng bá lập tức đem bạc nhặt lên "Cảm ơn tiểu thư, cảm ơn tiểu thư ban cho."

Niệm Nhi ngẹn ngẹn miệng, nghĩ đến khăn thêu trong tay, nhú nhú mày, tùy tay phát một cái cũng không quay đầu lại rồi đi, mà nàng đã rời đi nên không chú ý tới, Lăng bá phía sau rất nhanh liền nhặt khăn thêu kia bao lại khối bạc vụn rồi tùy ý nhét vào trong ngực.

Động tác nhanh nhẹ dù là ai nhìn đều không để ý.

An Bình hầu phủ, Tần Ngọc Song lần đầu tiên mượn đao giết người không có kết quả, trong lòng cũng không có buông ý niệm này trong đầu, lúc nào cũng khắc khắc cân nhắc, như thế nào làm cho vị tam phu nhân kia biến mất, mấy ngày nay An Bình hầu gia phá lệ có việc nên sớm ra về, Hâu phủ này sợ cũng chỉ có Sờ Sờ là có thể gặp được An Bình hầu gia.

Minh Nguyệt công chúa đã đưa tang từ mấy ngày trước, một ngày này, An Ninh mang theo Bích Châu ra Hâu phủ, vừa đi đường trong kinh thành liền nghe được một tin tức -- Dự vương điện hạ phải về kinh.

An Ninh nghĩ đến kiếp trước, Dự vương điện hạ không sai biệt lắm là mấy ngày sau mới về kinh thành, cùng với việc Dự vương hồi kinh, các vương gia cũng đều rục rịch lên, An Ninh biết Dự vương là một trong những vương gia được xem là có tài nhất, kiếp trước nếu không phải là Ly vương Triệu Cảnh Trạch dùng thủ đoạn ti bi thì làm sao có thể hơn được Dự vương?

Nghĩ đến hết thấy mọi việc liên quan đến Dự vương kiếp trước, An Ninh liếc mi, nói với xa phu, "Hồi phủ!"

Xe ngựa lập tức quay đầu ngựa lại, rất nhanh liền về tới trong phủ, lúc hồi phủ liền gặp được Phi Phiên đang đi ra Thính Vũ tiên, An Ninh tự nhiên là biết được hẳn muốn đi đâu liền đến gần Phi Phiên, thần sắc nghiêm túc nói, "Mang theo người của người, đến khu rừng thành tây mai phục, gặp được người khả nghi, giết, không được lưu người sống."

Ánh mắt Phi Phiên sáng lên, thần sắc rõ ràng hưng phấn, "Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh."

Hắn đã lâu không có giết người cho thống khoái, hôm nay rốt cục cũng có thể uy hiếp của hắn ăn no sao? Ánh mắt lạnh lùng, lập tức bước nhanh từ cửa sau của An Bình hầu phủ..."Tiểu thư, chúng ta..." Bích Châu ý thức được tiểu thư không tầm thường, mở miệng dò hỏi.

An Ninh liếc mị, "Đi, hôm nay chúng ta đi cưỡi ngựa, đi xa một chút!"

Bích Châu tự nhiên là không có gì dị nghị, hai người đến chuồng ngựa Hầu phủ sau đó lập tức lên ngựa hướng tới thành tây...

Ly vương phủ.

Trong thư phòng, vẻ mặt Triệu Cảnh Trạch âm trầm, khuôn mặt nghiêm túc nhìn ba người trước mặt liếc mắt một cái, trầm giọng mở miệng, "Bốn vương đã có tin tức là Dự vương điện hạ hồi kinh, hắn sẽ vào thành từ cửa Tây, ba người các ngươi đều tự mang theo thủ hạ là tử sĩ của các ngươi, cần phải giết chết hắn từ ngoài cửa thành tây, tuyệt đối không thể để cho hắn thành công hồi kinh!"

"Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!" Ba người cùng kêu lên.

Khóe miệng Triệu Cảnh Trạch gợi lên một chút âm độc, bọn họ vốn là huynh đệ nhưng năng lực của Dự vương hắn cũng biết được, lúc trước khi Dự vương bị đuổi ra khỏi kinh thành hắn mới có thể vượt xa tất cả những hoàng tử còn lại, phụ hoàng lúc này đây triệu hắn ta hồi kinh, vô luận là cái mục đích gì, Dự vương đều đã sinh ra uy hiếp với mình, Dự vương không thể nghi ngờ là trợ ngại lớn nhất trên con đường tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của hắn, hắn làm sao có thể mặc kệ trở ngại này quay về?

Hôm nay liền khiến cho Dự vương bị mất mạng đi!

An Ninh cùng Bích Châu cưỡi ngựa ra cửa thành tây, một đường đi về phía tây, rốt cục sau một canh giờ cũng đến được chỗ bờ sông, bên cạnh bờ sông là một nam tử giống như là đang nghỉ ngơi giữa đường đang muốn lên ngựa tiếp tục đi, An Ninh làm sao có thể không nhận ra bóng dáng kia?

Dự vương quả nhiên giống như kiếp trước, bên cạnh ngay cả một cái thị vệ cũng không mang, một mình một người hồi kinh.

"Vị công tử này, đợi chút." An Ninh kêu, nam tử quần áo màu xanh thập phần mộc mạc, khuôn mặt như đao khắc, tuy rằng phong trần mệt mỏi nhưng vẫn không thể che dấu khí chất tỏa ra từ trên người, An Ninh đến gần nhìn hắn một cái, muốn nói trong số những đứa con của hoàng thượng thì Dự vương Triệu Chính Dương được xem là người có lòng nhân đức nhất, tướng tá cũng tốt, đem ra so sánh thì hơn những vị còn lại rất nhiều.

Lúc này Dự vương Triệu Chính Dương đã dừng lại động tác lên ngựa, giương mắt nhìn về nữ tử đang ngồi trên tuấn mã đằng trước, trong mắt hiện lên một chút kinh diễm, không chỉ vì tướng mạo của nàng là tốt nhất mà hắn đã từng nhìn thấy mà càng làm cho hắn kinh diễm hơn là khí chất nội liễm thanh nhã trên người nàng.

Nữ tử này nhìn bề ngoài chắc cũng chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi nhưng phần nội liễm này sợ là ngay cả những người trải qua trăm ngàn đắng cay nơi thế gian cũng chưa chắc hơn được.

"Tiểu thư gọi lại tại hạ có việc gì sao?" Thái độ của Triệu Chính Dương có chút khiêm tốn, rất nhanh liễm thái độ kinh diễm đối với nữ tử này, cung kính có lẽ nói.

An Ninh liếc mị, khóe miệng gợi lên một chút ý cười, không đáp hồi lại, "Công tử, là muốn về thành?"

"Đúng"

"Kia công tử có việc gấp sao?"

Triệu Chính Dương nhú mày, nhưng rất nhanh liền dẫn ra, "Việc gấp thật không có, không biết tiểu thư có gì chỉ giáo?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Chương 107.6

"Không dám nói là chỉ giáo chỉ là không biết công tử có thời gian đi cùng với ta đến chỗ phía trước được không?" An Ninh nhìn thẳng vào hai mắt của Triệu Chính Dương, vừa dứt lời quả nhiên nhìn thấy trong mắt hắn có chút giật mình, còn chưa chờ hắn cự tuyệt, An Ninh tiếp tục mở miệng, "Công tử, chẳng lẽ sợ tiểu nữ tử?"

Triệu Chính Dương thật đang muốn cự tuyệt, hắn tuy rằng mới vừa nói không có việc gấp, nhưng hắn thật vất vả hồi kinh, tự nhiên là sẽ vội vã tiến cung gặp phụ hoàng, hắn mặc dù không biết phụ hoàng vì sao lại thay đổi chủ ý triệu hắn hồi kinh, nhưng vô luận như thế nào, hắn đều sẽ bắt lấy cơ hội lúc này, nếu đã trở về kinh thành vậy thì hắn nhất quyết sẽ không rời đi nữa.

Nhưng hắn lại không đoán được, hắn còn chưa kịp mở miệng, vị tiểu thư này liền ngăn chặn lời nói của hắn, hắn phải trả lời như thế nào? Thừa nhận hắn

sợ một tiểu nữ tử như nàng sao? Như vậy thanh danh của Dự vương như hấn coi như đi tong !

"Được, ta liền cùng ngươi đi một chút." Triệu Chính Dương không phải không nghĩ tới vị tiểu thư này có mục đích gì, nhưng lấy bản sự của hấn nếu vị tiểu thư này thực có ác ý, hấn cũng tự nhận có thể đối phó được.

Triệu Chính Dương xoay người lên ngựa, An Ninh giờ lên tui cười có chút thâm ý nhìn Triệu Chính Dương liếc mắt một cái, thầm nghĩ trong lòng: Triệu Chính Dương này thật ra là một người có bản sự, nếu không phải kiếp trước Triệu Cảnh Trạch dùng vu cổ thuật ám hại hấn nên mới lấy được ngôi vị hoàng đế kia thì sợ sẽ nên là hấn, đáng tiếc ... Bất quá, ở kiếp này nàng tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn Triệu Cảnh Trạch ngồi trên ngôi vị hoàng đế, Triệu Cảnh Trạch càng muốn làm gì nàng sẽ càng gây ra chướng ngại cho hấn, làm cho hấn xem được nhưng không chiếm được, trong lòng cũng chỉ có thể như đao cắt.

Mà Dự vương này, hấn là sẽ là một đồng minh của nàng.

Hai người cưỡi ngựa sóng vai, mà Bích Châu lại theo ở phía sau, ba người cũng không vội, trong lúc đồng hành của không hề nói câu nào, nhưng Triệu Chính Dương lại có thể tinh tế quan sát được vị nữ tử đột nhiên xuất hiện yêu cầu hấn đồng hành này nhưng bất luận như thế nào, hấn đều chỉ có một loại phỏng đoán không nắm bắt được.

Có thể làm hấn không đoán ra, trừ bỏ phụ hoàng thì chỉ còn lại có người được phụ hoàng cực kỳ thương yêu, Thần vương biểu ca, nữ tử này chính là người thứ ba, khó được a khó được, chính là không biết, vị cô nương này là tiểu thư nhà ai?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, An Ninh cũng không có rảnh rỗi, nàng cố ý lưu ý thời gian, kế hoạch ở kiếp trước của Triệu Cảnh Trạch nàng làm sao có thể không nhớ rõ? Phía sau, sợ đã bắt đầu hành động đi, bất quá... Nghĩ đến bố trí của chính mình, đáy mắt An Ninh xẹt qua một đạo tinh quang, lập tức xoay mặt nhìn về phía Triệu Chính Dương, "Công tử, chúng ta trở về đi."

"Trở về? Bây giờ trở về?" Dù là Triệu Chính Dương cũng có chút mộng, nàng muốn nhờ mình đi cùng một lúc chính là đơn giản vậy thôi sao?

"Bằng không thì sao? Công tử còn muốn theo đến chỗ nào sao?" An Ninh nhú mày, nàng cũng không có thời gian cùng tính lực tiếp tục bồi hấn đi, nhìn thời gian lúc này cũng không sai biệt lắm rồi, mục đích hôm nay của nàng cũng có thể đạt tới.

Khóe miệng Triệu Chính Dương rút trưu, nữ tử này thật đúng là bí hiểm a!

An Ninh quay đầu ngựa lại, Triệu Chính Dương tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn theo sát, chỉ là luôn giữ một khoảng cách phía sau An Ninh nhưng vẫn như trước là đem tâm mắt dừng lại ở trên người An Ninh, thắc mắc trong mắt càng đậm.

Không bao lâu sau ba người liền đến chỗ rừng rậm thành tây lúc này, thời điểm nhìn thấy những khối thi thể nằm ở trong rừng cây sắc mặt Triệu Chính Dương rõ ràng cứng đờ, trong không khí tản ra mùi máu tươi, những người này tựa hồ là vừa mới chết không lâu.

"Nguy hiểm thật a! Nếu chúng ta chậm trễ một chút, sợ là phải hứng chịu trận chém giết này, may mắn là mệnh lớn, hữu kinh vô hiểm." An Ninh nhìn lên những thi thể, người do Phi Phiền thay nàng huấn luyện, thân thủ cũng rất tốt, chết hầu hết đều là người của Triệu Cảnh Trạch.

Trong đầu nghĩ đến khi Triệu Cảnh Trạch biết được tin tức hành động thất bại, toàn quân bị diệt sau đó sẽ có biểu tình gì, trong lòng nhất thời cảm thấy vui sướng đến cực điểm, đây chẳng phải là thế lực ngầm của Triệu Cảnh Trạch sao? Như vậy, nàng liền thừa cơ hội này, bán cho Dự vương điện hạ một cái nhân tình đồng thời lại đem thế lực này của Triệu Cảnh Trạch hủy đi.

Phải biết rằng đám tử sĩ này đối với Triệu Cảnh Trạch giống như là bảo bối của hấn, xưa nay đều không dễ dàng vận dụng, kiếp trước Triệu Cảnh Trạch ở rừng rậm phục sát Dự vương hồi kinh, Dự vương mặc dù không chết mà trốn trở về kinh thành nhưng hấn cũng mất nửa cái mạng chứ ít

Sắc mặt Triệu Chính Dương trắng bệch, ý thức được cái gì liền nhìn về phía bóng dáng của nữ tử kia ánh mắt cũng hơn vài phần khác thường, "Tiểu thư, đa tạ ân cứu mạng của tiểu thư, thỉnh tiểu thư nói cho tại hạ biết phương danh của tiểu thư là gì, ngày sau tại hạ sẽ báo đáp ân đức ngày hôm nay."

Triệu Chính Dương là người thông minh, tình huống trước mắt này cùng với những chuyện mới phát sinh lúc này đều rõ ràng lên, hấn bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai, vị tiểu thư này mới vừa rồi là có ý bám trụ hấn a, một hấn mới vừa rồi còn hoài nghi nàng tâm tồn bất chính, giờ phút này, trong lòng hấn lại áy náy không thôi.

"Ân cứu mạng? Ta cứu ngươi sao? Ta như thế nào không biết?" An Ninh nhú mày, ngay cả đầu cũng không có quay lại, tiếp tục đi về phía trước, thanh âm thản nhiên nhưng như gió xuân làm cho người ta cảm giác cực kỳ sáng khoái.

Triệu Chính Dương giật mình, thấy nàng không thừa nhận cứu chính mình, nghĩ nghĩ cũng không có nói thêm cái gì, chính là trong lòng hấn cũng nhớ kỹ đại ân của vị tiểu thư này ngày hôm nay, nếu có một ngày hấn đắc thế, chắc chắn *dùng tuyên tương báo.

Tích thủy chi ân, dùng tuyên tương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

Triệu Chính Dương nhìn thoáng qua những thi thể, nhiều như vậy là ai muốn mạng của hấn? Trước tiên, trong đầu hấn liền hiện ra vài bóng dáng đều là huynh đệ chạy chung dòng máu với hấn, khóe miệng gọi lên một chút chua xót, xem ra phụ hoàng triệu hấn hồi kinh liền có mấy người không ngồi yên được!

Lúc này, Triệu Chính Dương càng kiên định quyết tâm, lúc này hồi kinh hấn sẽ không để cho mình có cơ hội rời đi!

Ba người theo cửa thành phía tây tiến vào, An Ninh trước khi vào cửa liền hướng về phía Triệu Chính Dương nói, "Công tử, sau này còn gặp lại."

Dứt lời, liền giục ngựa dẫn đầu tiến vào trong thành, Bích Châu phía sau liền theo sát, Triệu Chính Dương vờn tay, "Tiểu thư..."

Lời còn chưa nói xong liền bị chặn đứng ở giữa đường, hắn đang muốn truy vấn phương danh(họ tên) của vị tiểu thư này nhưng đã thấy tuần mã kia phi vào trong thành, Triệu Chính Dương nhìn phương hướng kia sững sờ hồi lâu, rốt cục cũng lắc lắc đầu.

Sau này còn gặp lại? Nếu nàng nói sau này còn gặp lại, như vậy hắn liền chờ mong ngày này đến!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Chương 107.7

Trong lòng một trận mất mát, nhưng sự mất mát của hắn còn chưa kéo dài bao lâu liền nhìn thấy lại bóng dáng kia, trong lòng vui vẻ, lập tức hướng tới bên kia đi đến, đợi cho cách nàng mấy thước liền nghe được một giọng nói vang lên.

"Biểu đệ, người đã trở lại!" Thanh âm hùng hậu mà tràn ngập từ tính, làm cho người ta nghe xong một câu, còn hy vọng hắn tiếp tục mở miệng.

Triệu Chính Dương giật mình, theo giọng nói kia quay lại nhưng khi nhìn thấy người nọ liền giật mình tại chỗ, kia không phải Thần vương Thương Dịch thì là ai? Tuy rằng vài năm không gặp, Thần vương biểu ca anh tuấn càng thêm có vài phần thành thực nhưng ngũ quan này làm sao hắn có thể không nhận biết?

Càng làm cho hắn giật mình hơn là nữ tử đang đứng bên cạnh Thần vương Thương Dịch chính là vị tiểu thư mới vừa rồi đó sao?

Mới vừa rồi hắn chỉ cố ý tập trung vào vị tiểu thư kia nên lại bỏ qua sự tồn tại của Thương Dịch bên cạnh nàng, hai người bọn họ có quen biết nhau sao? Hai người bọn họ có quan hệ gì? Mới vừa rồi vị tiểu thư này cứu hắn có phải là chủ ý của Thần vương biểu ca hay không?

Vô số nghi vấn xuất hiện ở trong đầu Triệu Chính Dương, đột nhiên ý thức được hai người đều nhìn mình, Triệu Chính Dương lập tức xuống ngựa, đi đến trước mặt Thần vương Thương Dịch, "Chính Dương gặp qua Thần vương biểu ca."

Vị biểu ca này được hoàng thượng hết lòng thương yêu, đãi ngộ so với các hoàng tử còn cao hơn, riêng dựa vào bộ quần áo màu đen tôn quý của Đông Tàn quốc mà hắn đang mặc trên người này thôi thì dù là một vị hoàng tử như hắn lên tiếng chào cũng là điều nên làm.

"Biểu đệ, cậu quốc sự bận rộn không thể tự mình tới đón tiếp người, cho nên liền phái ta thay ông ấy đến đợi, biểu đệ một đường vất vả rồi!" Thái độ của Thương Dịch đối với Triệu Chính Dương thập phần hữu hảo, dù sao người xin hoàng thượng đem hắn (TCD) trở về kinh thành cũng là hắn (TD), ở trong mắt Thương Dịch Dự vương là người xứng đáng thừa kế ngôi vị hoàng đế của cậu.

Triệu Chính Dương hiển nhiên là không dự đoán được tình huống trước mắt này, đừng nói hắn không chờ mong phụ hoàng sẽ nghênh đón hắn trở về, chỉ riêng là Thần vương Thương Dịch ở chỗ này đón chào hắn rõ ràng là làm cho hắn khiếp sợ, đây chính là cho hắn mặt mũi không nhỏ a!

"Phụ hoàng *nhật lý vạn ky, Chính Dương nào có thể để người phân tâm? Chính Dương lúc này cảm tạ biểu ca đã nghênh đón, Chính Dương *thụ sủng nhược kinh." Về mặt Triệu Chính Dương thần nhiên nhưng trong lòng lại suy tư về thái độ của hoàng thượng, nếu hoàng thượng đã để cho Thần vương biểu ca tới đón hắn như vậy lần này hồi kinh nói không chừng vẫn có hi vọng.

* nhật lý vạn ky: ngày đi vạn dặm, ý chỉ người vô cùng bận rộn

*thụ sủng nhược kinh: được thương yêu mà kính sợ

"Được rồi, người với ta là anh em bà con, mấy chuyện này là chuyện bình thường." Thương Dịch cười nói.

Triệu Chính Dương nhìn về phía An Ninh, trên mặt nở rộ ra một chút tươi cười, "Biểu ca, vị này là..."

An Ninh nghe hắn hỏi nhưng không có lảng tránh, trên mặt vẫn thần nhiên cười như trước, Dự vương điện hạ nếu thật muốn biết nàng là ai thì về điều tra cũng không khó, không phải sao?

"Vị này là An Bình hầu phủ nhị tiểu thư, An Ninh." Ánh mắt Thương Dịch nhìn về phía An Ninh trở nên dị thường nhu hòa.

Chính là liếc mắt một cái, Triệu Chính Dương liền nhìn ra Thương Dịch đối với nữ tử này rất đặc biệt vừa nhắc tới tên của nàng thanh âm của hắn cũng hết sức sùng nịnh, làm cho Triệu Chính Dương hết sức kinh ngạc, biểu ca đối với vị tiểu thư này... An Bình hầu phủ nhị tiểu thư An Ninh sao?

"An Ninh gặp qua điện hạ, lần đầu gặp mặt, An Ninh có lễ." An Ninh phúc phúc thân, liếc hạ mặt mày, ánh mắt bình thản ung dung.

Thanh âm của An Ninh làm cho Triệu Chính Dương hoàn hồn lại, nghĩ đến chuyện mới vừa rồi nàng cứu mình, lại ý thức được những điều nàng mới nói, "Lần đầu gặp mặt"? Vị An Bình hầu phủ nhĩ tiểu thư này xem ra là không muốn để cho người ta biết được chuyện mới vừa xảy ra lúc này.

Xem ra mới vừa rồi cứu hấn là chủ ý của nàng mà không phải là của Thần vương biểu ca.

Triệu Chính Dương xưa nay đều là một người thức thời, nghe An Ninh nói như thế liền lập tức mở miệng nói, "Lần đầu gặp mặt, nhĩ tiểu thư phong hoa tuyệt đại làm cho người ta kinh diễm, cùng biểu ca... Trai tài gái sắc, hơn hẳn những người khác."

Khóe miệng An Ninh rút trừu, Thương Dịch lại thấp phần vừa lòng nửa câu nói sau của Triệu Chính Dương, khóe miệng giờ lên một độ cong lại sáng lạn vài phần, tự nhiên mà lôi kéo tay của An Ninh, hướng tới Triệu Chính Dương nói, "Đi thôi, cậu đã nói phủ Dự Vương còn chưa sắp xếp xong, biểu đệ trước cứ ở trong Thần vương phủ của ta mấy ngày, hôm nay biểu ca thiết yến tẩy trần cho ngươi, sáng sớm ngày mai cậu sẽ triệu người tiến cung."

Triệu Chính Dương cũng không có dị nghị gì, đối với vị Thần vương biểu ca này hấn cảm nhận được đều là thiện ý, tự nhiên hấn(TCD) cũng không làm trái ý hấn(TE), nhìn Thương Dịch cùng An Ninh nắm tay nhau, Triệu Chính Dương liếc hạ mắt mày, xem ra hấn không ở kinh thành một thời gian thì đã xảy ra không ít chuyện nha! Hấn nhớ rõ hồi trước Thần vương biểu ca không hề để mắt đến bất kỳ cô gái nào nha!

An Ninh sao? Nữ tử này thật đúng là làm cho người ta giật mình, có thể được Thần vương biểu ca ưu ái, tự nhiên không phải là nữ tử tầm thường, không biết vì sao hấn lại cảm thấy thấp phần hứng thú với An Bình hầu phủ nhĩ tiểu thư này.

An Ninh sớm đã bỏ lại ngựa cùng Thương Dịch lên xe ngựa, lúc lên xe ngựa tầm mắt của nàng cũng lơ đãng nhìn thấy một người, trong lòng ngẩn ra, nắm tay Thương Dịch trong phút chốc chặt hơn.

"Làm sao vậy?" Sâu sắc như Thương Dịch đương nhiên nhận thấy dị thường của An Ninh liền dò hỏi, theo tầm mắt của nàng nhìn qua , thời điểm nhìn thấy bóng dáng kia sắc mặt trong phút chốc cũng trầm xuống.

Hấn như thế nào lại đến Đông Tàn ?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Chương 108 Cố ý làm khó dễ

Tầm mắt của hai người chạm vào nhau, một nam tử cao lớn, tuy rằng một thân tố y nhưng gương mặt lại không thể khiến người ta quên được, nhất là trong buổi tứ quốc tế kia người đó đã từng cùng Thương Dịch so cò, người nọ đúng là người mang danh hiệu cờ vương và thua ở trong tay Thương Dịch, Chiêm đại công tử Chiêm Quyết trong tam đại vọng môn của Bắc Yên sao?

Thương Dịch cùng An Ninh liếc nhau một cái, cả hai đều cảm thấy trong chỗ này có điều quỷ dị , trong Đông Tàn quốc không phải không có người của các quốc gia khác xuất hiện nhưng Chiêm Quyết lại ăn mặc đơn giản như vậy để xuất hiện, ngược lại làm cho trong lòng bọn họ sinh ra ý phòng bị, hấn vô duyên vô cớ đến Đông Tàn quốc làm gì?

Trong lòng hai người đều có câu hỏi giống nhau .

"Lên xe ngựa đi!" Thương Dịch thấp giọng mở miệng nói,sau đó liền đỡ An Ninh lên xe ngựa.

An Ninh nhìn Thương Dịch liếc mắt một cái, từ trong ánh mắt của hấn nàng thấy được sự trấn định, nàng biết nếu Thương Dịch đã nổi lên lòng nghi ngờ với vị Chiêm Quyết kia thì chính mình không cần nói Thương Dịch cũng sẽ âm thầm điều tra.

Chiêm Quyết xuất thân từ một trong tam đại vọng của Bắc Yên như vậy cũng coi như là kẻ thù của Thương Dịch! Như vậy làm sao hấn lại không để ý chứ?

Biết Chiêm Quyết đến kinh thành Đông Tàn quốc, từ đây về sai nếu Thương Dịch muốn tìm hấn cũng không phải là chuyện gì khó nên bây giờ cũng không cần nóng lòng.

An Ninh cùng Thương Dịch lên xe ngựa, Dự vương Triệu Chính Dương cũng theo lên xe, dọc đường đi Thương Dịch vẫn luôn suy nghĩ đến việc Chiêm Quyết xuất hiện, đôi mắt thâm thúy của hấn khiến ngay cả An Ninh cũng không biết được hấn đang suy nghĩ cái gì, thẳng đến lúc xe ngựa ngừng lại trước cửa Thần vương phủ, Triệu Chính Dương đã ở dưới xe ngựa, trên đường đến hấn luôn quan sát hoàn cảnh xung quanh, lúc thấy hai người xuống xe ngựa hấn cũng đã đứng ở dưới, còn chưa có vào cửa hấn đã cảm khái, "Vài năm không trở về, kinh thành đã thay đổi rất nhiều, trở nên náo nhiệt không ít."

Trong lời nói không dấu được vẻ u sầu và chua xót, An Ninh cùng Thương Dịch đều có thể thấy được, đối với vị hoàng tử bị Sùng Chính đế hạ lệnh ra khỏi kinh thành nhiều năm này cũng thật lòng cảm thấy thương tiếc, Thương Dịch lại càng thêm áy náy, không có ai so với hấn hiểu hơn là cậu vì mình nên mới đưa Triệu Chính Dương ra xa, vì vậy hấn cũng chỉ có trả lại ngôi vị hoàng đế cho Triệu Chính Dương mới coi như là bù lại cho vị biểu đệ này.

Triệu Chính Dương tự nhiên là không biết suy nghĩ trong lòng Thương Dịch, trong lòng hấn vẫn như trước có chút không yên, thở dài, "Cũng không biết

lúc này về lại kinh thành có thể ở lại đây bao lâu."

"Chính Dương biểu đệ, cậu nếu đã triệu đệ hồi kinh thì nếu đệ muốn bỏ chạy cũng phải chờ cậu đồng ý mới được, an tâm tạm thời ở lại Thần vương phủ đi, qua mấy ngày nữa chờ khi nào vương phủ của đệ được dọn xong liền có thể tiến vào ở, ta đã thay đệ thuê nha hoàn và nha đinh, biểu đệ chỉ cần yên tâm là được." Thương Dịch ám chỉ nói, Triệu Chính Dương là người thông minh tự nhiên có thể hiểu được thâm ý bên trong.

Triệu Chính Dương nghe xong lời của Thương Dịch, nhãn tình sáng lên, nếu câu này do người khác nói hẳn tự nhiên sẽ không tin nhưng Thần vương Thương Dịch nói ra, như vậy liền không giống nhau, hẳn cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, trong lòng lại tràn đầy vui mừng, chỉ cần có thể ở lại trong kinh thành, như vậy hết thảy đều có hi vọng.

"Đa tạ biểu ca." Triệu Chính Dương nhất thời thoải mái hơn rất nhiều, thoáng nhìn qua phủ đệ mới nằm bên cạnh Thần vương phủ, trong mắt xẹt qua một tia giật mình, "Đệ nhớ mấy năm trước chỗ này làm gì còn phủ đệ nào khác, sao hôm nay trở về lại có một tòa phủ đệ xa hoa như của Thần Vương phủ thể này?"

Phải biết rằng, Thần vương phủ này lúc xưa chính là nơi mà hoàng thượng ở khi chưa kế vị, sau lại ban cho Thần vương, lại khuyếch đại tu sửa, Sùng Chính đế đã đem rất nhiều thứ tốt chuyển đến Thần vương phủ, Thần vương phủ uy nghiêm cùng xa hoa, nếu không có chút tài năng thì ai dám ở bên cạnh phủ Thần vương xây một tòa phụ đệ chứ? Kìa không phải là muốn tự tìm phiền toái sao?

Nhưng hôm nay, cái phủ đệ mới bên này cũng đã được xây xong so ra cũng không kém với Thần vương phủ!

Khôn khéo như Thương Dịch làm có thể không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng Dự vương? Khóe miệng khẽ nhếch, xưa nay hẳn đều không để ý đến những vật ngoài thân, bây giờ ngay cả Thần vương phủ to lớn cũng không bằng tòa phủ đệ cách vách mới từ mặt đất mọc lên này, lời này hẳn cũng không phải là lần đầu nghe thấy! Ngay cả quân gia trong phủ hẳn cũng nhắc tới, thậm chí còn xin chỉ thị của hần xe có nên đem Thần vương phủ tu sửa một phen.

"Chủ nhân của nhà này chắc chắn không phú thì quý, biểu đệ, thỉnh đi." Thương Dịch cười cười nói, nhưng lại không tiếp tục đề tài này nữa vì thế cũng không thấy được trong mắt An Ninh xuất hiện một tia dao động.

"Thần vương biểu ca trước hết mời." Triệu Chính Dương thập phần cung kính có lễ.

Thương Dịch cũng không có từ chối, dẫn đầu đi vào Thần vương phủ nhưng bàn tay vẫn luôn nắm lấy tay An Ninh kéo nàng cùng nhau đi ở phía trước, Triệu Chính Dương đi theo hai người ở đằng sau, thầm nghĩ trong lòng: Thần vương biểu ca này đối với An Bình hầu phủ nhị tiểu thư không phải là để ý bình thường a, mới vừa rồi lời kéo tay An Ninh vẫn thủy chung không hề buông ra, giống như hai người là một thể không thể phân cách, ngay cả ở trước mặt hần cũng không có chút kiêng dè.

Mà vị nhị tiểu thư kia lại dịu ngoan mặc cho hần nắm tay nàng, không chút phản đối nào, xem ra, câu nói lấy lòng Thần vương kia của hần thật sự là nói đúng a, khen nàng ấy không phải là đang khen hần sao?

Nhị tiểu thư này mới vừa rồi cứu mình, hần tổng cảm thấy, nàng cứu mình là có nguyên nhân, hết thảy đều quá khéo giống như nàng biết trong rừng rậm ở thành tây sẽ có phục sát vậy, hoặc là nhị tiểu thư này cũng có thể biết người phái người đến phục sát hần là ai.

Nghĩ đến đây, Triệu Chính Dương không khỏi muốn hỏi nhưng hần biết hiện giờ chưa phải là thời cơ, bắt quá cũng không gấp, nếu đã biết nàng là An Bình hầu phủ nhị tiểu thư An Ninh vậy chẳng lẽ hần lại còn sợ không thể tìm thấy nàng để hỏi rõ ràng sao?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 196: Chương 108.2

Ly vương phủ.

Trong thư phòng không khí cực kỳ áp lực làm cho người ta không thở nổi, mới vừa thu được tin tức mật thám đưa về thì về mặt Triệu Cảnh Trạch đã không thể đen hơn được nữa, đập bàn một phát, ba một tiếng ngay cả giấy và bút trên đó cũng run lên, thậm chí còn có dấu hiệu muốn rơi xuống đất.

"Ly vương điện hạ bớt giận..." Một thị vệ áo xanh quỳ trên mặt đất, kính sợ, hẳn là thị vệ bên người Ly vương nên biết giờ phút này Ly vương điện hạ là có bao nhiêu tức giận

"Bớt giận? Bỏn vương như thế nào bớt giận? Tên tiểu tử kia thật là lớn mạng, ta đã phái ra ba đội tử sĩ nhưng cũng không hề trở thành uy hiếp đối với hần sao? Lại để cho hần bước chân vào kinh thành, đi Thần vương phủ? Hừ! Chẳng lẽ Thần vương muốn ủng hộ cho Dự vương?" Lợi mất Triệu Cảnh Trạch hít lại, dù thế nào cũng nuốt không trôi được cục tức này, ba đội tử sĩ nhưng lại không còn người nào còn sống, hần có thể nào không tức giận?

"Vương gia, nếu Thần vương thật sự muốn ủng hộ Dự vương, như vậy sự tình từ nay về sau liền khó nói." Thị vệ áo xanh mở miệng nói, mi tâm cũng gập gao nhăn cùng một chỗ, tài đức của Dự vương vốn là cao hơn các vị hoàng tử còn lại nhưng lại không vì sao năm đó hoàng thượng lại sai Dự vương ra

bên ngoài kinh thành, sau còn hạ lệnh không có lệnh triệu thì không thể hồi kinh, đây không thể nghi ngờ là khiến cho các hoàng tử khác có thêm hy vọng và cơ hội, tương đương với việc loại trừ đi một chướng ngại, nhưng hôm nay khen ngược, hoàng thượng cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì lại đột nhiên triệu Dục vương hồi kinh.

Này cũng thôi đi, bây giờ Thần vương điện hạ lại đối Dục vương rất tốt, này so với việc bản thân Dục vương trở thành uy hiếp cho các vương gia khác còn lớn hơn, phải biết rằng, hoàng thượng đau Thần vương Thương Dịch vượt qua cả con đề, đây là điều mà tất cả mọi người đều biết được, nếu Thần vương là người tuyển chọn cho ngôi vị hoàng đế thì chỉ cần nói một câu là có thể sánh bằng tất cả thần tử trong triều nói một trăm câu.

Đây cũng là lí do vì sao Ly vương Triệu Cảnh Trạch lại muốn cưới An Ninh, để mượn An Ninh đến không chế Thần vương Thương Dịch.

Con người Triệu Cảnh Trạch trở nên rét lạnh một tia âm u bắn ra bốn phía "Thần vương Thương Dịch, quân hấn cái gì Thần vương hay Dục vương, ngôi vị hoàng đế kia bốn vương nhất định phải có, dù có bất kỳ biện pháp nào cũng phải đem tất cả chướng ngại quét sạch hết đi, lúc tất yếu thì cũng không cần lưu lại người sống."

Trong lòng Triệu Cảnh Trạch tràn đầy phẫn nộ cùng trào dâng, nhưng tên thị vệ này lại không cảm thấy lạ quan như vậy, phải biết rằng mất ba đội tử sĩ kia đối Ly vương mà nói là sự tổn thất không hề nhỏ !

"Ly vương điện hạ, thời điểm thủ hạ đi rừng rậm thành tây xem xét phát hiện chúng ta bị hai thế lực khác chém giết, không giống như là một người tru diệt ba đội tử sĩ kia." Thị vệ áo xanh cau mày kể lại tình huống mà mình thấy nhìn thấy cho Ly vương Triệu Cảnh Trạch.

Triệu Cảnh Trạch vừa nghe vậy liền bước đến chỗ tên kia hỏi "Chuẩn xác?"

"Thuộc hạ tự tin là không đoán sai, hướng hồ, lúc trước không phải chúng ta đã có tin tức sao? Dục vương là một người một ngựa hồi kinh, ba đội tử sĩ, mỗi một đội đều có tới trăm người, đối phó hấn ta hấn là dư dả, nhưng kết quả hiện tại lại..." Thị vệ áo xanh cũng không nói tiếp nhưng dù không cần nói cũng có thể đoán ra được, hấn như thế nào cũng không tin tưởng, Dục vương điện hạ một mình đấu thắng ba đội tử sĩ mà còn có thể hoàn hảo không tổn hao gì .

"Tin tức chúng ta mai phục bị lộ ra ngoài sao? Bằng không làm sao lại có người chuẩn bị từ trước?" Triệu Cảnh Trạch nghe thị vệ nói như vậy, trong lòng liền cảm thấy người có thể giết sạch ba đội tử sĩ của hấn chỉ có thể là Thần vương Thương Dịch.

"Này..." Ánh mắt thị vệ áo xanh co lại, ý thức được cái gì, liền quỳ trên mặt đất, "Vương gia, thuộc hạ đối với vương gia trung thành và tận tâm, tuyệt đối không phải thuộc hạ tiết lộ tin tức."

Ánh mắt Triệu Cảnh Trạch híp lại, hấn tự nhiên là biết người này trung tâm, hấn theo mình đã nhiều năm, vẫn đều là người tâm phúc của hấn ngay cả chuyện Ly vương phủ nuôi dưỡng tử sĩ cũng chỉ có hai người bọn họ biết, hơn nữa chính mình lại có ân với hấn, hấn chắc chắn sẽ không phản bội mình nhưng nếu bọn họ đã không phải vậy tin tức kia là bị tiết lộ ra ngoài như thế nào ? Hướng hồ, hấn chỉ mới vừa ra quyết định, dù là bị tiết lộ ra ngoài thì người khác cũng không thể kịp thời chuẩn bị.

Trong lòng nghi hoặc làm cho lòng mày Triệu Cảnh Trạch nhàu皱, như thế nào cũng không nghĩ ra, hấn sao biết rất nhiều sự tình đối với người nào đó mà nói, cần bản không phải là bí mật, hấn cũng không thể tường được, ba đội tử sĩ của hấn đều không bại trong tay Thần vương hay Dục vương mà là vong hồn dưới đao của An Ninh!

"Đứng lên đi, nhớ kỹ, lưu ý chặt chẽ hành động của Dục vương, tùy thời báo lại." Triệu Cảnh Trạch lạnh lùng phân phó nói, mi tâm vẫn như trước không thể giãn ra, hiện tại, chỉ cần nghĩ đến ba đội tử sĩ kia toàn bộ đều bị giết, tâm của hấn giống như là có một đao đang từ từ cửa vào khiến hấn cực kỳ đau đớn

Muốn bồi dưỡng nhiều tử sĩ như thế cũng không phải là một sớm một chiều là có thể thành công được, hiện tại... Ai, hấn cũng chỉ có thể chờ dài một hồi, yên lặng đau lòng, bất quá, hấn lại càng thêm kiên định với ý muốn tru sát Dục vương.

An Bình hầu phủ, trong Cẩm Tú các.

Đại phu nhân quỳ gối trước Phật đường, trong tay là Phật châu, hai mắt nhắm nghiền, trong miệng thì thầm cái gì, từ sau khi An Như Yên mất tích đại phu nhân nóng vội hơn rất nhiều, chỉ có thể niệm Phật khẩn cầu Phật tổ phù hộ An Như Yên bình an vô sự .

Trong phòng, có một tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến làm cho đại phu nhân khẽ nhíu mày, tựa hồ cực kỳ không hài lòng vì bị quấy rầy , "Cố đại nương, ta không phải đã nói sao? Thời điểm ta niệm Phật không cho bất luận kẻ nào tiến vào."

Thanh âm bình tĩnh nhưng vẫn không nén được ý tứ trách cứ, tiếng bước chân kia dừng lại một chút nhưng cũng không lâu liền tiếp tục vang lên, trong lòng trời lên một tia tức giận, đại phu nhân mở mắt ra, áp chế cơn tức trong người, bà tự nói với mình, ở trước mặt Phật tổ không thể dễ dàng tức giận, để tránh làm Phật tổ tức giận.

"Đại tỷ, là muội, Ngọc Song." Thanh âm Tần Ngọc Song vang lên nhưng lại làm cho lòng mày đại phu nhân nhăn càng nhanh.

Thần nhiên quay đầu, liếc mắt nhìn nàng một cái, "Người tới làm gì? Chẳng lẽ là muốn tố khổ với ta?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 197: Chương 108.3

Đại phu nhân rõ ràng là không cho Tần Ngọc Song một chút mặt mũi nào, nếu hôm nay đã muốn bị quấy rầy, đại phu nhân liền đơn giản bái lạy phạt tổ ba cái sau đó lập tức đứng dậy nhưng bởi vì vừa mới quỳ trong một thời gian dài nên chỗ chân liền nhức mỏi, đứng dậy có chút khó khăn.

Tần Ngọc Song tay mặt lạnh lẽo tiến lên đỡ lấy bà, "Đại tỷ a, ta biết tỷ lo lắng cho Yên Nhi nhưng Yên nhi cát nhân đều có thiên tướng, tỷ chớ để bản thân thêm một mối khiến cho Ngọc Song cũng rất lo lắng."

"Hừ, người lo lắng? Người sợ là ước gì như vậy đi? Người ước gì tốt nhất là ta chết đi như vậy mới thỏa nguyện tâm ý của người nhưng Tần Ngọc Song à, ta cô tình không chết, người có năng lực gì đến làm khó dễ được ta?" Đại phu nhân gần từng tiếng, mỗi một từ mỗi một câu đều mang theo mũi nhọn, sau khi ổn định thân thể liền đẩy tay Tần Ngọc Song ra, Tần Ngọc Song giả mù sa mưa, bà xem còn thiếu sao? Hôm nay tìm đến bà chắc là có ịc đi! Đùng tưởng rằng Tần Ngọc Song thừa dịp hiện tại bà nghèo túng là có thể đem bà ngăn chặn, tại cái Hầu phủ này, Lư Hương Liên bà thủy chung đều là phu nhân chính thất, đối với cái loại yêu tinh tác loạn này bà sớm hay muộn sẽ thu phục hết.

Đại phu nhân bài xích rõ ràng như vậy, nếu là trước kia Tần Ngọc Song chắc chắn sẽ không nhẫn nại được, dù là giờ phút này trong lòng của nàng cũng đầy tràn phẫn nộ, thâm nghi: Lư Hương Liên người thì tính cái gì !

Nhưng nghĩ đến mục đích đến Cẩm tú các của mình hôm nay, Tần Ngọc Song áp chế sự tức giận trong lòng, lập tức đuổi kịp bước chân của đại phu nhân, "Đại tỷ, xem tỷ nói cái gì kia?"

"Nói cái gì? Tiếng người! Người nghe không hiểu sao?" Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, hôm nay Tần Ngọc Song đến đây lại có thái độ quay ngoác 180 độ với bà, chồn chúc tết gà hán liền là không có lòng tốt gì, trong lòng đoán ý đồ của nàng ta, ngoài miệng lại muốn thừa cơ hội này cho Tần Ngọc Song một chút giáo huấn.

Sắc mặt Tần Ngọc Song nhất thời cứng đờ, ngực bởi vì tức giận mà kịch liệt phập phồng. Lư Hương Liên này, nếu không phải nàng thật sự có việc muốn nhờ thì nàng sẽ không mặt nóng dán vào mông lạnh để tự tìm tức giận đâu! Hút một hơi thật sâu, Tần Ngọc Song dùng khí lực thật lớn mới có thể khiến bản thân bình tĩnh lại, trên mặt kéo ra một nụ cười, thấy đại phu nhân đã sắp bước ra khỏi phạm đường liền đi theo "Đại tỷ, ta biết tỷ vẫn còn đang giận Ngọc Song, nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm để tức giận, hiện tại đối đầu với kẻ địch mạnh, hai tỷ muội chúng ta cần phải liên thủ nhất trí đối ngoại, như thế nào có tự loạn trận tuyến từ bên trong?"

Đại phu nhân liếc nàng một cái liền đoán được mục đích hôm nay đến của Tần Ngọc Song, liếc liếc mi, khóe miệng gọi lên một chút khinh thường, "Cái gì đại địch? Ta hiện tại bị nhốt trong Cẩm Tú các này thì còn quản gì đến những chuyện bên ngoài?"

"Đại tỷ, nói cũng không thể nói như vậy, lão gia bắt quá là tức giận nhất thời sớm hay muộn cũng sẽ thả tỷ ra, dù thế nào đi nữa trong Hầu phủ này chính thất phu nhân vẫn là đại tỷ nha!" Tần Ngọc Song vội vàng nói, ánh mắt thật cẩn thận nhìn đại phu nhân, về mặt lấy lòng cười cười.

Đại phu nhân mâu quang vi tiểm, "Chính thất phu nhân thì như thế nào? Tất cả phải quyền lực của đương gia chủ mẫu chẳng phải đều ở trong tay ngũ muội sao!"

Sắc mặt Tần Ngọc Song cứng đờ, không nghĩ tới nàng lấy lòng như vậy mà con tiện nhân Lư Hương Liên này còn giả vờ ở đây kiêu cách, thật muốn tát cho bà ta một cái, Lư Hương Liên là cố ý muốn làm khó nàng, nàng làm sao có thể không nhìn ra? Nhưng nàng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, kéo kéo khóe miệng, "Đại tỷ, tỷ muội chúng ta cũng không phải người ngoài, đại tỷ thủy chung là đại tỷ, quyền lực ở trên tay Ngọc Song, Ngọc Song cũng không thể làm tốt mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, chờ lão gia thả tỷ ra ngoài, muội liền nói với lão gia đem chìa khóa cùng con dấu giao lại cho tỷ, tỷ xem như vậy có được không?"

Lời tuy như thế nhưng trong lòng lại có ý định khác, thứ đã nằm trong tay nàng thì nàng làm sao có thể giao ra được? Nàng cũng không phải ngốc từ! Lư Hương Liên muốn đoạt lại quyền lực của đương gia chủ mẫu vậy thì cũng phải chờ cho bà ta được thả ra ngoài cái đã, đến lúc đó cũng không biết đã là ngày tháng năm nào nữa!

Nhưng những tâm tư này nọ của nàng ta làm sao có thể qua được mắt của đại phu nhân? Hai người ở chung đã nhiều năm, mấy thủ đoạn nhỏ này của Tần Ngọc Song đại phu nhân tự nhiên là nhìn thấu triệt, nghe nàng nói như vậy, trên mặt đại phu nhân tuy rằng cười tươi hơn nhưng bắt quá nụ cười kia lại thập phần quỷ dị, lạnh lùng nói, "Tần Ngọc Song, người thật coi ta là người dễ bị lừa gạt sao? Người suy nghĩ cái gì chẳng lẽ ta lại không biết sao?"

Sắc mặt Tần Ngọc Song phút chốc lại trầm xuống, rốt cuộc nàng ta nhẫn nhịn không được, rống lên, "Lư Hương Liên, người rốt cuộc là muốn thế nào?"

Lư Hương Liên thấy nàng khôi phục lại thái độ bình thường, khóe miệng liền gọi lên một chút khinh thường, hừ, muốn cùng bà lá mặt lá trái, Tần Ngọc Song còn chưa đủ tư cách!

"Ta muốn thế nào? Ngũ muội à, có câu là giấy trắng mực đen, thế này mới có bằng có chứng, người nói có đúng không?" Đại phu nhân đưa cho Tần Ngọc Song một ánh mắt đầy thâm ý, sự đặc ý trong mắt càng thêm nồng đậm.

"Người không tin ta?" Tần Ngọc Song vô ý thức nắm chặt bàn tay, Lư Hương Liên này quả thực chính là nham hiểm!

"Đúng vậy, ta chính là không tin người, hơn nữa, người đáng giá để ta tin tưởng sao?" Đại phu nhân không chút che dấu vạch ra vẻ mặt hèn mọn của Tần Ngọc Song, khi nhìn thấy biểu tình trên mặt Tần Ngọc Song bà càng thêm phấn khích, trong lòng tràn đầy đắc ý.

Tần Ngọc Song sắp tức đến chết, xoay người bước nhanh ra ngoài phòng, hừ, nàng mới sẽ không thỏa hiệp với con tiện nhân Lư Hương Liên này!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Chương 108.4

Đại phu nhân nhìn bóng dáng của nàng liền nhú nhú mày, nàng ta hôm nay đến không phải là muốn mượn sức của mình sao? Sao lại không có kiên nhẫn như vậy, bà mới chỉ có làm khó dễ một chút nàng ta liền rút lui nhanh lẹ như vậy? Muốn gọi nàng ta lại, dù sao thì mới vừa rồi Tần Ngọc Song nói một câu không sai chính là cả hai người đều có chung một địch nhân, hiện giờ nhất trí đối ngoại, cùng nhau hợp tác không nghi ngờ gì là một hành động tốt nhất, trong lòng Tần Ngọc Song muốn kết liên minh với bà, lợi dụng chủ ý của bà, bà làm sao lại không muốn làm chứ?

Hiện giờ bà bị giam trong cấm tú các, muốn ra cũng không được thì làm sao có thể đối phó được với vị tam phu nhân kia, bản thân bà cũng muốn ra lệnh cho lục phu nhân Tuyết Nhi kia nhưng con tiện nha đầu kia hồi lâu đều không có tin tức, mỗi lần tới nơi này hội báo tiến triển đều hé ra gương mặt khô sở, muốn trông cậy vào Tuyết Nhi sợ là không thể trông cậy được nhưng nếu Tần Ngọc Song cùng mình kết thành liên minh, như vậy, chẳng khác nào là bà có thêm một bàn tay.

Nhưng nếu để chính mình mở miệng thì lấy tính tình của Tần Ngọc Song thì lại sợ nàng ta lại kiêu cách kiêu ngạo điều này khiến cho trong lòng đại phu nhân cũng là một trận rối rắm, âm thầm hối hận, chính mình mới vừa rồi không nên quá mức như vậy, bà chỉ là muốn cho Tần Ngọc Song một ít giáo huấn mà thôi, nhưng hiện tại lại... Vì hối hận nên lòng đại phu nhân không thể giãn ra, nhưng lúc này không thể dự đoán được là Tần Ngọc Song lại vòng trở lại, đổi lại về mặt đây ý cười đi đến trước mặt đại phu nhân "Đại tỷ, nếu đại tỷ tin tưởng giấy trắng mực đen, vậy Ngọc Song liền lập một bản, đại tỷ thấy thế nào?"

Đại phu nhân tự nhiên là thập phần vừa lòng, trong lòng lập tức cao hứng lên nhưng trên mặt lại như trước là bộ dáng xa cách, bây giờ bà đã xác định nguyện vọng muốn liên minh cùng với bà của Tần Ngọc Song còn mạnh hơn rất nhiều so với bà, hừ, vừa vặn nếu nguyện vọng của nàng ta đã mãnh liệt như thế thì bà lại càng thêm chiếm ưu thế

"Nếu như vậy, kia liền viết đi! Có đại nương, chuẩn bị giấy và bút mực cho ngũ phu nhân, nhớ phải là giấy tốt." Đại phu nhân dặn dò người bên ngoài, rất nhanh sau đó Cố đại nương liền lên tiếng, không bao lâu sau sẽ đưa lên giấy và bút cho đại phu nhân.

Trong lòng Tần Ngọc Song tuy rằng rất không cam lòng nhưng giấy và bút mực đã được đưa lên trước mặt, nghĩ đến chính mình đã hạ quyết tâm lại nhìn đại phu nhân liếc mắt một cái, sau liền cắn răng một cái để xuống mấy chữ trên giấy.

Đợi đến khi viết xong, Tần Ngọc Song kéo ra một nụ cười, "Cái này đại tỷ đã vừa lòng?"

"Vừa lòng, tự nhiên là vừa lòng, bất quá, vừa lòng cũng phải đợi ngũ muội ấn lên dấu tay sau." Đại phu nhân mới vừa rồi tìm được điểm mấu chốt của Tần Ngọc Song nên giờ lại càng thêm không kiêng nể gì.

Trên mặt Tần Ngọc Song đen đến mức không thể đen hơn được nữa, nụ cười trên mặt cũng run lên nhưng vẫn dựa theo lời của đại phu nhân ấn xuống dấu tay, trong lòng đem Lư Hương Liên nghiền rửa trăm ngàn lần, hừ, chờ nàng lợi dụng bà ta đối phó với vị tam phu nhân kia xong xem nàng như thế nào thu thập Lư Hương Liên.

Mấy ngày nay từ sau khi tam phu nhân trở về Hầu phủ, lão gia chưa một lần nhìn nàng ta, ngày thường cũng gần như là không nhìn thấy mặt của lão gia, nàng ngẫu nhiên đi chủ viện tìm lão gia nhưng gia đình ngoài viện lại không cho nàng đi vào, đứng ở ngoài nàng chỉ có thể nghe thấy âm thanh cười đùa của tứ tiểu thư Niệm Nhi cùng với giọng nói che chở dịu dàng của vị được An Bình hầu gia che chở, tam phu nhân.

Nàng có thể nhẫn nhịn lâu như vậy cũng đã là cực hạn, từ sau cái ngày nàng lợi dụng Tuyết Nhi mang canh độc đến cho tam phu nhân thất bại nàng liền vẫn luôn rối rắm nên diệt trừ mầm tai họa tam phu nhân này như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui thì biện pháp tốt nhất đó là cùng đại phu nhân kết minh, thủ đoạn của đại phu nhân nàng đã từng chịu qua, chỉ cần đại phu nhân hiền kẻ có lẽ các nàng có thể đem tam phu nhân trừ bỏ đoạt lại quyền chủ động.

Tần Ngọc Song nghĩ, ánh mắt lại thần nhiên nhìn đại phu nhân, nói thật vì đối phó tam phu nhân, nàng bỏ xuống niềm kiêu ngạo, bỏ xuống mối hận với đại phu nhân mà đến cầu đại phu nhân dù rất bức dọc nhưng nàng vẫn giữ về mặt cúi đầu nghe theo ở trước mặt bà ta, chỉ hy vọng là có tác dụng thì tốt rồi.

Đại phu nhân nhìn từng từ mà Tần Ngọc Song viết xuống, vừa lòng gật đầu sau khi đem chứng từ thu lại liền quét mắt nhìn Tần Ngọc Song liếc mắt một cái, "Ngũ muội, người tìm đến ta là có chuyện gì? Nói đi."

Tần Ngọc Song thở dài một hơi, ngồi xuống bên cạnh đại phu nhân nhưng vừa ngồi xuống, ánh mắt đại phu nhân liền rét lạnh, ý thức được cái gì Tần Ngọc Song liền đứng dậy, cứ như vậy đứng ở bên cạnh đại phu nhân như một nha hoàn bình thường, cúi đầu nói "Đại tỷ, mới vừa rồi Ngọc Song cũng nói, chúng ta cần nhất trí đối ngoại, Ngọc Song suy nghĩ, vị tam phu nhân kia đoạt đi sự sủng ái của lão gia, chúng ta nếu làm như không thấy vậy đến lúc

đó vị trí phu nhân chính thất của đại tỷ sợ cũng không còn. Cho nên..."

Tần Ngọc Song liếc liếc mi thấy sắc mặt đại phu nhân khi nghe câu đó cũng trầm xuống, đáy mắt của Tần Ngọc Song xẹt qua một đạo hào quang, tiếp tục nói, "Cho nên, Ngọc Song muốn mời đại tỷ cùng Ngọc Song liên minh nghĩ kế sách đến đối phó tam phu nhân."

"Nga? Cùng nhau đối phó tam phu nhân? Người cũng biết, lão gia đem tam phu nhân trở thành bảo bối của mình, nếu có người đối với nàng ta bất lợi nếu để lão gia biết được thì không biết sẽ lãnh cái kết cục gì?" Đại phu nhân bưng lên ly trà trong tay từng ngậm từng ngậm uống vào.

"Cho nên chúng ta nên lập một kết sách vẹn toàn, chu đáo, nhất định phải vừa loại trừ tam phu nhân nhưng lại không thể để lại chút dấu vết nào nếu thật sự có manh mối bị lão gia điều tra ra, chúng ta còn có một người để đổ lỗi, không phải sao?" Khóe miệng Tần Ngọc Song khẽ nhếch, đáy mắt mờ hồ lóe lên tia ác độc.

"Ai?" Đại phu nhân nhíu mày, động tác uống trà cũng dừng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Chương 108.5

"Lục phu nhân! Đại tỷ, muội biết lục phu nhân là người của đại tỷ nhưng nếu lưu lại nàng ta thì cũng chẳng có tác dụng gì không phải sao? Đương nhiên, muội cũng chỉ nói như vậy để ngừa vạn nhất, nếu lục phu nhân không được, chúng ta cũng có thể dẫn tới trên người nhị tiểu thư "Ánh mắt Tần Ngọc Song chuyển động, trong lòng đại phu nhân để ý là cái gì, nàng tuy không biết hết nhưng cái vài chuyện cũng hiểu được, đại phu nhân luôn luôn coi nhị tiểu thư như một cái đinh trong mắt.

Quả nhiên, khi Tần Ngọc Song nhắc tới đem mọi chuyện đổ lên người An Ninh ánh mắt đại phu nhân rõ ràng sáng hơn vài phần, Tần Ngọc Song thật cẩn thận lưu ý nên tự nhiên là không có bỏ qua phản ứng nhỏ này của bà, khóe miệng giờ lên một nụ cười đắc thắng xem ra vẫn là dùng nhị tiểu thư đến kích đại phu nhân mới có hiệu!

"Ai, tỷ nói xem, mệnh của nhị tiểu thư thật quá tốt lắm cho người khác thật hâm mộ, Thần vương yêu thương nàng ta, ngay cả Ly vương điện hạ cũng là tâm tâm niệm niệm muốn cưới nhị tiểu thư không phải sao? Bất luận nàng ấy lựa chọn gả cho người nào thì cũng nắm chắc chức vị vương phi rồi!" Tần Ngọc Song nhìn sắc mặt của đại phu nhân cố ý nói.

Tay Đại phu nhân nắm ly trà thật chặt sau đó đặt mạnh ly trà lên bàn, vẻ mặt sắc bén hừ lạnh nói, "Hừ, muốn lập gia đình? Muốn làm chính quy vương phi? Ta muốn xem mệnh của nó có phải thật như vậy!"

Nụ cười của Tần Ngọc Song càng thêm sáng lạn "Nói như vậy, đại tỷ là đồng ý với ý kiến của Ngọc Song?"

Đại phu nhân liếc nàng ta một cái, "Ngũ muội, lúc trước ta cũng đã nói, ta không thể bước ra khỏi cấm túc các này, cho nên hết thấy đều phải nhờ đến muội muội lo rồi."

"Đây là tự nhiên, đại tỷ yên tâm liền tốt." Tần Ngọc Song rốt cục cũng đạt được mục đích, trong lòng thống khoái đến cực điểm, "Đại tỷ là người thông minh không biết có ý kiến gì về kế sách của chúng ta?"

Thần sắc Đại phu nhân vì liềm, một tay lần hạt, một tay chống trán giống như đang trầm tư, Tần Ngọc Song cũng đứng ở bên người bà không dám quấy rầy hay chậm trễ, trong lòng cầu nguyện, đại phu nhân cần phải nghĩ ra một cái mưu kế thật tốt để trừ bỏ được tam phu nhân kia mới là tốt.

Rốt cục, đại phu nhân cũng nở nụ cười, nhãn tình sáng lên, Tần Ngọc Song cũng vui mừng lên, "Đại tỷ, là có biện pháp?"

Đại phu nhân ho nhẹ một tiếng liếc Tần Ngọc Song một cái, ánh mắt kia có chút quái dị,

"Có, tự nhiên là có."

"Nga? Vậy đại tỷ nói nhanh lên, Ngọc Song sẽ cấp tốc đi chuẩn bị." Tần Ngọc Song vội vàng nói, bất quá ánh mắt kia của đại phu nhân cũng làm cho nàng cảm thấy là lạ, nhưng cũng không biết không đứng ở chỗ nào.

Đại phu nhân ý bảo nàng đưa lỗ tai lại đây, sau đó liền đem kế hoạch của bà nói cho Tần Ngọc Song nghe, Tần Ngọc Song nghe xong, sắc mặt hơi trầm xuống nhưng rất nhanh ánh mắt liền sáng ngời.

"Đại tỷ, vẫn là đầu của tỷ dùng tốt." Tần Ngọc Song ca ngợi nói, đại phu nhân quả thật không hổ là đại phu nhân, ngay cả kế hoạch độc ác như vậy cũng có thể nghĩ ra, nghĩ đến tam phu nhân trong lòng Tần Ngọc Song liền tràn đầy tự tin giống như có thể nhìn thấy thảm cảnh của tam phu nhân.

"Ngũ muội khen trật rồi." Đại phu nhân nhìn nàng một cái, thầm nghĩ, Tần Ngọc Song a Tần Ngọc Song, người làm sao có thể biết độc kế này ngay lúc đầu là ta định dùng để đối phó người nhưng lại không nghĩ tới cuối cùng lại dùng để trừ bỏ tam phu nhân, bất quá bất luận là dính phải ai thì người đó

cũng chỉ có một kết cục!

"Đại tỷ, vậy Ngọc Song không quấy rầy đại tỷ nghỉ ngơi nữa, ngày khác Ngọc Song lại đến thăm tỷ." Tần Ngọc Song phúc phúc thân, giờ đã đạt được mục đích nàng liền không muốn ở lại chỗ này nữa.

Đại phu nhân cũng không giữ nàng lại nữa, tuy rằng hai người là đồng minh tạm thời nhưng trong lòng các nàng đều biết rõ ràng đó chỉ là đồng minh tạm thời nên cũng không thể thay đổi được cục diện đối lập giữa các nàng, hai người đều không quen nhìn đối phương, đều muốn đem đối phương dẫm nát dưới chân.

Đại phu nhân nhìn bóng dáng của Tần Ngọc Song, con người ác độc lại thoáng hiện ra, nếu nguyên bản kế sách này dùng để đối phó Tần Ngọc Song nay lại muốn dùng để đối phó tam phu nhân, như vậy bà cũng nên cẩn thận suy nghĩ, chờ sau khi trừ bỏ được tam phu nhân thì nên đối phó như thế nào với Tần Ngọc Song.

Người thắng cuối cùng chỉ có thể là một mình Lưu Hương Liên nàng thôi!

Mà lúc này đại phu nhân không biết, sau khi Tần Ngọc Song bước ra khỏi cấm túc các thì cũng có một bóng dáng nhỏ bé lặng lẽ tránh được mọi người, cũng đi ra cấm túc các, bóng dáng kia sau khi ra khỏi cấm túc các liền đi vòng vo trong phủ cuối cùng lại chuyển đến bên ngoài Thính Vũ hiên, thấy bốn bề vắng lặng bóng dáng kia mới không chút do dự tiêu sái tiến vào Thính Vũ hiên.

Người nọ không phải người khác chính là lục phu nhân Tuyết Nhi, nàng vốn là muốn đến xem đại phu nhân nhưng không ngờ trong lúc vô tình lại nghe được hai người nói chuyện, sau khi nghe thấy ngũ phu nhân nói nếu mọi chuyện đổ bể liền đem tất cả ội danh đổ lên đầu nhị tiểu thư và nàng, lục phu nhân trừ bỏ cảnh giác còn có cảm giác cực kỳ tức giận.

Lúc này nàng mới đem toàn bộ những gì mình nghe thấy được nói lại với An Ninh, An Ninh nghe xong tự thuật của nàng, mi tâm liền nhíu chặt lại, "Hay cho một cái đại phu nhân, hay cho một cái ngũ phu nhân!"

"Các nàng sao lại ác độc như vậy! Muốn ám hại tam phu nhân không nói bây giờ còn muốn ám hại tiểu thư cùng ta." Trong lòng lục phu nhân tràn đầy tức giận, trong ánh mắt như bốc lên một ngọn lửa hùng hục.

"Có thể nghe được kế sách của các nàng không?" An Ninh liếc mi, các nàng có phải muốn hãm hại tam phu nhân hay không nàng cũng không có tâm tư đi quản, nàng chỉ phụ trách xem kịch vui liền tốt nhưng nếu là phải sự tình lại liên lụy đến trên đầu nàng cùng Tuyết Nhi, như vậy An Ninh nàng sẽ không ngồi không mặc kệ.

Tro mắt nhìn các nàng tính kế hại chính mình, nàng sao có thể không phản kích?

"Không được, đại phu nhân nói nhỏ ở bên tai ngũ phu nhân nên Tuyết Nhi cũng không có nghe thấy rõ ràng nhưng nhìn phản ứng của họ xem chừng ngũ phu nhân cực kỳ xem trọng kế sách này của đại phu nhân" Tuyết Nhi nói lại chi tiết, sau đó giống như nghĩ đến cái gì, Tuyết Nhi lại tiếp tục mở miệng, "Tiểu thư, mấy ngày tới Tuyết Nhi sẽ lưu ý chặt chẽ hành động của ngũ phu nhân, có lẽ có thể từ đó phát giác ra một ít manh mối."

An Ninh vừa lòng gật đầu, hiện tại Tuyết Nhi làm việc đã có chút thành thạo, trên mặt cũng xuất hiện một nụ cười, hướng tới Tuyết Nhi nói, "Nhất định phải cẩn thận một chút, đừng khiến cho Tần Ngọc Song phát hiện ra cử chỉ khác thường của người bằng không với tính tình của Tần Ngọc Song nàng ta sẽ không bỏ qua cho người cản trở kế hoạch của nàng ta."

"Dạ, Tuyết Nhi hiểu được, Tuyết Nhi nhất định sẽ cẩn thận." Tuyết Nhi kiên định gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Chương 108.6

Mấy ngày tiếp theo An Bình hầu phủ cực kỳ yên tĩnh nhưng An Ninh biết đây là yên bình trước bão táp, đại phu nhân cùng ngũ phu nhân liên thủ tính kế tam phu nhân như vậy không biết người cuối cùng thắng là ai, chưa tới cuối cùng, ai cũng không thể đoán được.

An Ninh từ chỗ Phi Phiến cũng biết được một tin, bên trong chủ viện hình như có cao thủ ẩn nấp ở nơi bí mật bảo hộ mà cũng không chỉ có một người, An Ninh càng giật mình, lúc trước trong chủ viện của An Bình hầu gia ngay cả một gia đình cũng không có nói chi đến cao thủ nhưng bây giờ lại xuất hiện, thú vị! Như vậy những cao thủ này là nghe theo mệnh lệnh của ai ?

Một ngày này, An Ninh cũng nhận được thư của Vân Cẩm biểu ca liền mang theo Bích Châu đi một chuyến đến Lâm Lang hiên nhưng khi đến nàng cũng không dùng thân phận nhị công tử, khi đến nơi nàng liền phái Bích Châu ở bên ngoài chọn vài thứ còn bản thân thì một mình đi vào một phòng.

Uống xong một ly trà thì Vân Cẩm liền đến, sau lần Minh Nguyệt công chúa sai người phóng hỏa hậu viện bát trăn các Sùng Chính để liền đáp ứng toàn lực tu sửa, vì vậy không bao lâu sau cũng sửa xong, các tiểu nhị bị thương cũng đã lành hẳn, ngoại trừ An Ninh cho họ thêm ít trợ cấp thì Sùng Chính để cũng cho một ít bạc coi như là an ủi đối với các tiểu nhị này, còn tên tiểu nhị đã chết kia thì sau khi được an táng người nhà hẳn cũng được đền bù một

khoản tiền không nhỏ thì chuyện này mới xem như trôi qua.

Nay bát trân các đã một lần nữa chính thức buôn bán , một đoạn thời gian không tiếp tục kinh doanh ngược lại làm cho bát trân các một lần nữa sau khi khai trương sinh ý lại tốt vô cùng.

"Ninh Nhi lượng hoàng kim đầu tiên khai thác ở ngu sơn đã lấy ra, lần này cũng không được bao nhiêu chỉ có năm vạn lượng." Khi Vân Cẩm nói thì ánh mắt hắn cũng lấp lánh dị thường, hắn đã tự mình đi ngu sơn nhìn chỗ vàng đó, thật sự là cực kỳ khả quan

An Ninh gật đầu, gương mặt chống lại tầm mắt của Vân Cẩm, nàng cũng hiểu được vì sao nhóm đầu tiên chỉ có năm vạn lượng, nàng cũng đã nói qua với Vân Cẩm biểu ca sẽ đưa lượng hoàng kim đầu tiên cho Sùng Chính để, tự nhiên sẽ không dối ý, năm vạn lượng tuy rằng đối với lượng kim nhu trong ngu sơn mà nói thì hoàn toàn không là gì nhưng đối với những người khác mà nói thì đây không phải là một lượng nhỏ.

Nói vậy Sùng Chính để chắc vẫn còn nhớ lời hứa của nàng đi, khoe miệng giờ lên một chút tươi cười, "Không sai, ngày khác muối sẽ đem năm vạn lượng hoàng kim này đưa đến hoàng cung, tự mình muối sẽ giao cho hoàng thượng cũng sẽ nhớ ghi lại biên lai."

"Biểu ca hiểu được." ý cười trong mắt Vân Cẩm càng đậm, chuyện Ninh Nhi đã quyết thì luôn thập phần chu đáo, như vậy việc hắn phải làm cũng không thể làm cho Ninh Nhi thất vọng được, nghĩ đến cái gì thái độ của Vân Cẩm nhất thời trở nên nghiêm túc "Ninh Nhi muối bảo ta âm thầm nhăm vào sản nghiệp của Lâm gia cùng An Bình hầu phủ, bây giờ mọi việc đều đã không sai biệt lắm, trong đó về bộ di, được liệu trong cửa hàng Lâm gia sợ là đã xuất hiện vấn đề."

"Tốt lắm, Lâm gia sở dĩ có địa vị quan trọng trong triều đình và trong mắt hoàng thượng là vì có kinh tế tốt, nếu muốn phá hủy Lâm gia thì chỉ có thể bắt đầu từ phần gốc, chúng ta phải dùng cách giống như sâu một từ từ ăn từ phần gốc rễ, đến một ngày nào đó bọn họ sẽ tự suy sụp thôi" An Ninh liếm môi, người đứng đầu Lâm gia Lâm Thanh là một người lão luyện nhưng khôn khéo, lần trước giết chết Lâm đại thiếu gia quả thật đã cho Lâm Thanh một kích thật mạnh nhưng Lâm Thanh cũng không chỉ có một đứa con trai, trừ bỏ Lâm đại thiếu gia ra thì còn có con vợ kế, vị nhị thiếu gia kia cũng là một người khá tài giỏi cho nên nếu muốn đối phó Phó Lâm gia thì nhất định phải thận trọng cẩn thận.

"Hy vọng ngày nào đó sẽ sớm đến." gương mặt tuấn tú đằng sau mặt nạ của Vân Cẩm tràn đầy chờ mong, nghĩ đến ngày mà Lâm gia bị diệt cũng sẽ là ngày mà Vân gia một lần nữa xuất hiện ở Đông Tàn quốc.

Hắn muốn báo thù, hắn muốn làm cho Lâm gia vì hơn một trăm mạng người ở Vân gia mà tể diện, càng muốn cho Vân gia trở thành đệ nhất thế gia tại Đông Tàn quốc.

"Chắc chắn, một ngày này sẽ không xa." Khóe miệng An Ninh dương tươi cười kiên định nhìn về phía Vân Cẩm, đây là mục tiêu duy nhất của bọn họ.

Sau khi An Ninh nghe Vân Cẩm nói lại một ít việc quan trọng về sản nghiệp, lại phân phó Vân Cẩm chú ý một số chỗ, sau đó liền rời khỏi phòng, sau khi bước ra liền nhìn thấy Bích Châu đang lựa chọn trang sức và son phấn hết sức phấn khởi.

An Ninh nhìn của bộ dáng của nàng liền nói với chương quỳ vài câu, sau đó liền mang theo những thứ mà Bích Châu nhìn trúng ra khỏi Lâm Lang hiên.

Sau khi đi khỏi Lâm Lang hiên một lúc lâu Bích Châu mới phục hồi tinh thần lại, nhìn mấy thứ trong tay rồi lại nhìn nhìn An Ninh, "Tiểu thư, này..."

An Ninh liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của Bích Châu, nha đầu kia chắc là đã lấy nhiều thứ nên trong lòng có băn khoăn đi? Bất quá, nếu Bích Châu thích mấy chuyện nhỏ nhặt này thì có là gì?

Không đợi Bích Châu nói xong, An Ninh liền đánh gãy lời nói của Bích Châu "Muội mỗi ngày đều thức khuya xem sổ sách vát và như vậy mấy thứ này là muối xứng đáng được nhận."

"Nhưng là..." Mấy thứ này đều rất quý giá, nàng lớn như vậy còn chưa từng cảm nhiều trang sức và son phấn quý giá như vậy đâu ngoại trừ ngọc bích trâm mà Phi Phiễn cho nàng kia

"Không có nhưng nhị gì hết ta nói đáng là đáng? Lấy công lao của muội, mấy thứ này ta còn thấy ít." An Ninh cười nói, vừa nói xong phía sau liền truyền đến một giọng nói.

"Nhị tiểu thư?" Thanh âm mang theo vài phần không chắc chắn và kinh hi, theo giọng nói là tiếng bước chân gấp gáp.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Chương 108.7

Sự chờ mong trên mặt Triệu Chính Dương cứng đờ nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, nhìn An Ninh giống như vô ý cười, nói, "Nhị tiểu thư cứu bốn vương, dù bây giờ nhị tiểu thư có muốn mạng của của bốn vương, bốn vương cũng sẽ không chút do dự, nhị tiểu thư muốn cái gì chỉ cần nói với bốn vương là được"

"Hửm? Phải không?" An Ninh vừa lòng gật đầu, Dự vương này thật đúng là người trọng nghĩa!

An Ninh trầm mặc một lát, chống lại ánh mắt của Triệu Chính Dương, "Tốt, ta muốn cùng Dự vương điện hạ kết minh, không biết ý Dự vương điện hạ như thế nào."

"Kết minh?" Về mặt Triệu Chính Dương càng kinh ngạc, hai người bọn họ có cái gì cần kết minh, hỗ trợ cùng có lợi sao?

"Đúng, kết minh, ta nói cho huynh biết người muốn giết huynh là ai nhưng huynh phải giúp ta đối phó một người, làm cho hắn càng thâm càng tốt, tốt nhất là chết không có chỗ chôn!" Ánh mắt An Ninh sắc lạnh, cả người tản ra khí thế sắc bén, nói muốn để cho Triệu Chính Dương giúp nàng đối phó không bằng nói là muốn liên thủ với nàng đối phó.

Tính tình của Triệu Cảnh Trạch nàng cũng hiểu biết vài phần, cũng biết đối phó hắn như thế nào mới có thể làm cho hắn thống khổ lớn nhất, kiếp trước Triệu Cảnh Trạch là nam nhân đã phụ nàng, cũng coi như là hung thủ gián tiếp giết chết nàng và đưa bé trong bụng nàng, nàng làm sao có thể khiến hắn chết nhẹ nhàng được?

Nàng đã định ra một kế hoạch thật tốt để đối phó Triệu Cảnh Trạch, nhất định phải làm cho hắn sống không bằng chết

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Chương 108.8

Sự chờ mong trên mặt Triệu Chính Dương cứng đờ nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, nhìn An Ninh giống như vô ý cười, nói, "Nhị tiểu thư cứu bốn vương, dù bây giờ nhị tiểu thư có muốn mạng của của bốn vương, bốn vương cũng sẽ không chút do dự, nhị tiểu thư muốn cái gì chỉ cần nói với bốn vương là được"

"Hửm? Phải không?" An Ninh vừa lòng gật đầu, Dự vương này thật đúng là người trọng nghĩa!

An Ninh trầm mặc một lát, chống lại ánh mắt của Triệu Chính Dương, "Tốt, ta muốn cùng Dự vương điện hạ kết minh, không biết ý Dự vương điện hạ như thế nào."

"Kết minh?" Về mặt Triệu Chính Dương càng kinh ngạc, hai người bọn họ có cái gì cần kết minh, hỗ trợ cùng có lợi sao?

"Đúng, kết minh, ta nói cho huynh biết người muốn giết huynh là ai nhưng huynh phải giúp ta đối phó một người, làm cho hắn càng thâm càng tốt, tốt nhất là chết không có chỗ chôn!" Ánh mắt An Ninh sắc lạnh, cả người tản ra khí thế sắc bén, nói muốn để cho Triệu Chính Dương giúp nàng đối phó không bằng nói là muốn liên thủ với nàng đối phó.

Tính tình của Triệu Cảnh Trạch nàng cũng hiểu biết vài phần, cũng biết đối phó hắn như thế nào mới có thể làm cho hắn thống khổ lớn nhất, kiếp trước Triệu Cảnh Trạch là nam nhân đã phụ nàng, cũng coi như là hung thủ gián tiếp giết chết nàng và đưa bé trong bụng nàng, nàng làm sao có thể khiến hắn chết nhẹ nhàng được?

Nàng đã định ra một kế hoạch thật tốt để đối phó Triệu Cảnh Trạch, nhất định phải làm cho hắn sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Chương 109: Mở ra tội ác lớn

Triệu Chính Dương cũng là một người thông minh, nhạy bén hắn cảm nhận được trên người An Ninh tản ra khí thế không giống khi ở Ôn Uyển, ngược lại còn muốn đoạt mạng, nghĩ đến lời nàng nói, giúp nàng đối phó một người? Như vậy người đó hẳn phải làm An Ninh vô cùng thống hận? Người đó là ai?

"Nhị tiểu thư có thể hay không nói cho bốn vương biết người muốn đối phó người nào?" Triệu Chính Dương không ngừng ra ám hiệu, sau khi chịu khổ sở đã rút được kinh nghiệm trực tiếp mở miệng hỏi thăm. Nhị tiểu thư nói rõ suy nghĩ trong lòng ngược lại làm cho hắn rất thích.

An Ninh nhíu mày một lát sau đó nhanh chóng trở lại bình thường tựa như lấy hơi, trong nháy mắt trên mặt nàng hiện ra nụ cười nhạt nhạt, lần này không không chế tâm tình cùng thủ đoạn làm Triệu Chính Dương giật mình, sợ rằng bản thân hắn cũng không thể không chế chính mình như Nhị tiểu thư.

Bây giờ trên mặt nàng là nụ cười ôn hòa thật giống như hơi thở bén nhọn, tàn mát trên người lúc trước là ảo giác.

“Người sao không hỏi người muốn giết người là ai?” An Ninh nhướn mi, vừa rồi không phải hẳn rất muốn biết hay sao? Thế nào giờ lại hỏi người nàng muốn đối phó?

Triệu Chính Dương ngẩn ngơ, cười nói, “Nhị tiểu thư nói cho bọn vương biết người muốn đối phó là ai, tự nhiên cũng sẽ nói cho bọn vương biết người muốn giết bọn vương là ai.”

Không biết tại sao hẳn có cảm giác tin tưởng đối An Ninh, nữ nhân này cho hẳn cảm giác nói là làm không quản người khác như thế nào.

An Ninh nhàn nhạt cười, trong lòng đối với Triệu Chính Dương tốt lên mấy phần, “Trên thực tế người muốn giết người cũng chính là người ta muốn đối phó.”

“Ngà! Cùng một người?” Triệu Chính Dương cả kinh, tràn ngập tò mò.

“Người đó chính là huynh đệ của người, Ly Vương Triệu Cảnh Trạch!” thời điểm An Ninh nói ra cái tên Triệu Cảnh Trạch, nàng nắm chặt chiếc chén trên tay, ánh mắt nhiều thêm sự âm trầm.

“Là hẳn!?”

Quả nhiên là hẳn! Triệu Chính Dương từng nghi ngờ hẳn chỉ là không có chứng cứ, bây giờ lại từ trong miệng An Ninh nói ra hẳn không còn chút nghi ngờ, thời điểm vài năm trước khi hẳn chưa rời khỏi kinh thành đã cảm nhận được giả tâm của hẳn với ngôi vị Hoàng đế, Ly vương trong mấy huynh đệ không có gì nổi bật nhưng hẳn hết sức tàn nhẫn, lúc nhỏ hẳn lúc nào cũng thể hiện mình ngoan ngoãn hiền lành nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó rời hẳn ta có nguy trang như thế nào cũng không tránh được mắt của hẳn.

Lần này hẳn còn chưa tới kinh thành Triệu Cảnh Trạch đã phái người tới rừng rậm Thành Tây mai phục giết hẳn, hẳn ta cho rằng mình hỏi kinh sẽ là uy hiếp đối với hẳn sao?

Hừ! May nhờ An Ninh giúp một tay hẳn mới tránh được một kiếp này!

Triệu Chính Dương nhìn An Ninh trong mắt đã thêm vài phần cảm kích, nghĩ đến cái gì, ánh mắt liền trở nên thâm thúy, “Nhị tiểu thư, người cùng Triệu Cảnh Trạch...”

“Dự vương điện hạ, chúng ta hợp tác với nhau nhiều lắm cũng chỉ là đồng minh mà thôi, chuyện ta cùng Triệu Cảnh Trạch thứ cho An Ninh không thể trả lời!” An Ninh trần giọng cắt đứt lời Triệu Chính Dương, nàng làm sao có thể để người khác biết bí mật của nàng. Triệu Chính Dương cũng không thể.

Khí thế của An Ninh chính là không muốn Triệu Chính Dương xia vào điều này làm hẳn khó chịu, hơn nữa An Ninh chính là có đại cừu hận với Triệu Cảnh Trạch, hẳn tức thời không tiếp tục hỏi thăm, hẳn chính là tò mò sao An Ninh biết được triệu Cảnh Trạch mai phục giết hẳn mà cứu hẳn đây?

“Bọn vương thất lễ, Nhị tiểu thư bọn vương đồng ý liên minh.” Triệu Chính Dương hắng giọng mở miệng, hướng An Ninh giơ ly rượu lên trong lòng thầm quyết định, thăm dò An Ninh trước với nàng hẳn không thể tùy tiện hành động.

Quả thật như thế, Triệu Chính Dương hiểu trong lòng nếu An Ninh có thể biết và đối phó với thủ đoạn của Triệu Cảnh Trạch, như vậy trên những phương diện khác nàng cũng có thể trợ giúp mình, hai người bọn họ thành đồng minh như vậy nàng không nhất thiết phải lưu lại.

Dự vương thấy nàng phải đi vội vàng đứng dậy theo, “Nhị tiểu thư...”

Vốn muốn cùng nàng ở lâu một chút nhưng nhìn bóng lưng của nàng Triệu Chính Dương lập tức sửa lại miệng, “Nhị tiểu thư đi thông thả, sau này còn gặp lại.”

An Ninh là cô gái đặc biệt, nàng quyết định đi là phải đi, mình có thể lưu lại sao? Có bức chỉ làm mình thêm không vui, cuối cùng chỉ có mình là khó chịu, thôi hẳn cần gì phải mang mặt của mình ra đập (ý tự mình làm xấu mặt mình)

Chẳng qua hẳn có một loại trực giác bản thân cùng An Ninh liên minh là sự lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Chương 109.2

An Ninh ra khỏi tử lâu, cố ý hướng một hướng khác liếc mắt nhìn, khóe miệng giật lên đầy quý quyết.

Lên xe ngựa lại không trực tiếp trở về An Bình hầu phủ mà để phu xe trở ra ngoài ngoại thành, thậm trí hướng nơi cực kì vắng vẻ đi tới, nụ cười An Ninh

vẫn như cũ thản nhiên nhưng đôi mắt làm người khác cảm thấy lạnh lẽo.

Xe ngựa dừng trong một ngõ hẻm hết sức vắng vẻ, An Ninh cho xe ngựa dừng lại.

“Tiểu thư, chúng ta...”

“Hừ!” An Ninh nháy mắt với Bích Châu để nàng ấy không lên tiếng, Bích Châu nghi hoặc nhìn An Ninh một giây kế tiếp liền nghe thấy bên ngoài xe ngựa thanh âm một cô gái vang lên, “Tức thời nhanh cút.”

Phu xe nhìn thấy nữ nhân kia lập tức bỏ chạy khỏi ngõ hẻm để lại xe ngựa cùng An Ninh và Bích Châu trên xe.

Thời điểm nghe thanh âm của nữ nhân kia An Ninh không hề khiếp sợ, ngược lại còn có chút mãn nguyện, phong thái tự nhiên vén lên rèm che nhìn nữ nhân đối diện, nhàn nhạt mở miệng, “Cô nương có gì đuổi phu xe của ta?”

“Hừ, người chết không cần phu xe, chờ Hắc Bạch vô thường vì người dẫn đường đi.” Nữ nhân áo đen có khuôn mặt bén nhọn, mở miệng là khinh thường người khác, rút kiếm trong tay ra khỏi vỏ.

“Cô nương, người là muốn giết ta? Ta và người gần đây không thù không oán vì sao? Thật làm phiền cô nương mấy ngày qua đã đi theo An Ninh.” An Ninh híp mắt lại, mấy ngày qua nàng có cảm giác bị người khác theo dõi, để phòng ngừa vạn nhất thời điểm ra khỏi Hầu phủ liền để Phi Phiên âm thầm bảo vệ, mà hôm nay... Cúc Sinh kinh ngạc, mấy ngày qua nàng hiểu rõ thói quen của An Ninh hơn nữa nàng đã tìm cơ hội tốt nhất, theo dõi vô cùng cẩn thận không ngờ vẫn bị nàng ta phát hiện.

Hừ, phát hiện thì thế nào? Nháy mắt Cúc Sinh hiện ra tia khinh thường. “Người là người thông minh, đáng tiếc lại đoán mệnh, hôm nay ám vệ của người không ở cạnh, người liền chỉ có con đường chết.”

“Nga? Phải không? Đây cũng chưa chắc!” khóe miệng An Ninh cười một cái càng đậm, như có như không giễu cợt.

Cô nương này ngày ngày chờ đợi sợ đã hết kiên nhẫn, cho nên mới thấy cơ hội liền muốn động thủ mà không suy nghĩ. Bất quá đây là điều nàng muốn, nhiều ngày bị theo dõi, hôm nay chân chính cắt đứt đi.

Nhìn An Ninh cười cười, Cúc Sinh cau mày trong lòng sinh ra dự cảm xấu, chưa kịp suy nghĩ liền thấy một áp lực lớn trên đỉnh đầu đánh tới, chợt ngừng đầu chỉ kịp thấy một thanh kiếm đâm tới, võ công Cúc Sinh không kém nhanh tay nhanh mắt vội vàng di chuyển né tránh, trên tay cảm giác đau xót, thanh kiếm xẹt qua cánh tay máu tươi ngay lập tức chảy ra.

Cúc Sinh nhìn người vừa tập kích, trong lòng căng thẳng.

“Nhìn cái gì? Chưa từng nhìn thấy ai anh tuấn như bốn công tử sao?” Phi Phiên nhàn nhạt quét nữ nhân áo đen kia, ánh mắt rơi xuống cánh tay bị thương “Xin lỗi, bốn công tử chưa từng thương tiếc kẻ địch!” (chết với anh này mất thôi ^-^)

“Người, người tại sao lại ở chỗ này?” Cúc Sinh không ngờ hần đột nhiên xuất hiện, hôm nay nàng thấy ám vệ không ở cạnh An Ninh Hầu phủ nhị tiểu thư nên mới nắm lấy cơ hội để hành động... nhưng sao? Đây rốt cục là chuyện gì?

“Hắn tại sao hôm nay không thể ở chỗ này? So với chúng ta hắn còn đến trước, người chưa nghe qua câu ôm cây đợi thỏ sao? Hắn chính là ôm cây đợi thỏ mà người... Ngại quá để người ủy khuất làm một con thỏ” An Ninh giương ánh mắt vô hại đứng trên xe ngựa nhìn sắc mặt nữ nhân áo đen kia xanh mét.

“Người... các người có ý dẫn ta tới nơi này?” Cúc Sinh cắn răng nói, nàng không ngờ, vốn tưởng mình tranh thủ được thời cơ, hóa ra bọn họ có ý dẫn dụ nàng xuất hiện, đúng vậy nàng rất muốn giết trừ An Ninh cho nên không suy nghĩ nhiều, chỉ cần suy nghĩ một chút liền thấy có vấn đề nhưng sự việc đã đến mức này nàng hối hận cũng vô ích.

“Là như thế nào?” An Ninh không chút che giấu cũng không muốn che giấu.

Nắm kiếm thật chặt Cúc Sinh lạnh lùng nhìn An Ninh hừ lạnh nói, “Người đưa ta tới đây thì sao? Ta vẫn là giết người!”

Ánh mắt liền lộ ra sát khí, kiếm trong tay hướng An Ninh lao tới, nếu đã bại lộ nàng chỉ có thể liều chết đánh một trận, dù thế nào cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

An Ninh nhìn kiếm kia không chút hoảng hốt, Bích Châu ngược lại chắn trước mặt An Ninh, tựa An Ninh như ruột thịt, có Phi Phiên ở đây An Ninh dĩ nhiên yên tâm, nữ nhân kia thân thủ không tệ nhưng chó có coi thường Phi Phiên khi Cúc Sinh hướng An Ninh đâm tới Phi Phiên liền có hành động.

Kiểm của Cúc Sinh cách An Ninh và Bích Châu vài bước liền bị Phi Phiên chặn lại, phải biết hắn tùy tiện bởi hắn đang đóng kịch, tốc độ Cúc Sinh không ngừng ra tang, đao kiếm chạm nhau vô cùng kịch liệt, rất nhanh Phi Phiên đã chiếm được thế thượng phong.

An Ninh nhìn hai người giao chiến, Cúc Sinh không trông đỡ được, kiếm của Phi Phiên cũng đã kề cổ nàng ta.

“Lưu người sống.” An Ninh trầm giọng phân phó.

Phi Phiên lĩnh mệnh, kiếm đang muốn đâm xuống liền dừng lại, Cúc Sinh thấy mình không có đường lui trong lòng rét lạnh, cắn răng một cái muốn chạm

tới kiểm kìa, con người An Ninh căng thẳng, Phi Phiên thấy thế nhanh tay thu hồi kiếm, thân hình chợt lóe đến gần Cúc Sinh hai nhón tay điểm nhẹ trên người nàng ta một giây kế tiếp Cúc Sinh liền cứng đờ tại chỗ, không cách nào nhúc nhích.(bị PP điểm huyệt)

“Hừ muốn tìm cái chết? không có đường đâu! Mạng của người cũng không ở trên tay Diêm vương.” Phi Phiên khinh thường nhìn Cúc Sinh, hừ lạnh nói, ngay sau đó nhìn An Ninh, “Tiểu thư, nàng ta xử trí thế nào?”

An Ninh xuống xe ngựa, chậm rãi đi tới trước mặt Cúc Sinh, trên dưới quan sát một lượt, chống lại cặp mắt không cam lòng kia nói, “Nói đi là ai phải người tới giết ta?”

Theo dõi nàng lâu như vậy, chuẩn bị cũng thật kĩ càng đáng tiếc, hành động không có thuận lợi! Cúc Sinh quật cường không mở miệng, nàng biết bọn họ lưu nàng lại là muốn từ miệng nàng tìm ra người chủ mưu nhưng nàng sao có thể bán đứng Uyển quý phi?

“Không nói phải không?” An Ninh dịu dàng nói.

“Có bản lĩnh thì giết ta, còn không mau thả ta!” Cúc Sinh hừ lạnh.

“Thả người? Mơ giữa ban ngày!” Phi Phiên lại quét nàng ta một cái, “Thả người để người lại đi ám sát tiểu thư nhà ta sao? Nói mau ai phải người tới?”

“Đừng có mơ! Ta có chết cũng không cho các người tin tức gì.” Cúc Sinh cắn chặt răng, bộ dạng giống như có đánh chết nàng ta cũng không bán đứng chủ nhân.

“Không nói? Rất tốt, hi vọng lát nữa người vẫn có thể kiên trì như vậy.” An Ninh nhìn nàng ta nở nụ cười, không hiểu sao nụ cười kia làm da đầu Cúc Sinh tê dại, trong lòng trời lên cảm giác bất an, nàng cố gắng ổn định cũng không có cách nào biến mất, dù An Ninh thu hồi nụ cười nhưng trong đầu nàng như có ấn kí không thể nào xóa sạch.

An Ninh thích thú nhìn nàng ta một cái sau đó phân phó, “Mang đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Chương 109.3

“Các người muốn dẫn ta đi đâu?” Cúc Sinh có chút nóng nảy, trong lòng bất an càng thêm mãnh liệt, nàng hỏi thăm nhưng không có câu trả lời, An Ninh cùng Bích Châu lên xe ngựa, Phi Phiên đem Cúc Sinh nhét lên sau, bản thân hẩn nhận công việc phu xe, xe ngựa chậm rãi đi khỏi ngõ hẹp.

Trên xe ngựa An Ninh nhắm mắt dưỡng thần, trong xe ngựa không khí hết sức quỷ dị, Cúc Sinh nhìn An Ninh thế nào cũng không nhìn ra tâm tư của An Ninh, nàng ta rốt cục muốn làm gì mình? Nghiêm hình bức cung? Thủ đoạn này rất có khả năng nhưng sau khi đến một cái viện Cúc Sinh liền bị kéo vào trong phòng, Phi Phiên đổ một chén gì đó cho Cúc Sinh uống, nàng ta liền thức tỉnh, không đơn giản chỉ là nghiêm hình bức cung.

“Người cho ta uống cái gì?” trong lòng Cúc Sinh tràn đầy sợ hãi, nàng uống xong cơ thể không có chút đau đớn nào, không thể nào thứ nàng uống đơn giản chỉ là nước trắng?

An Ninh nhún vai một cái, thẳng tiến lên giường nằm, “Nói, người nào phải người tới giết ta?”

“Uyển quý phi.” Cúc Sinh thốt lên, nói xong chính Cúc Sinh không khỏi khiếp sợ, chuyện gì xảy ra? Trong lòng nàng không muốn nói ra chút nào nhưng vì cái gì? Nàng chính là bị khống chế.

Uyển quý phi? Trong đầu hiện ra bóng dáng Uyển quý phi, lông mày vặn vẹo thật chặt, Uyển quý phi lần trước trong khu vực săn bắn giúp hai mẹ con Đại phu nhân lấy mạng nàng, hiện tại còn phải người tới giết nàng?

“Cảm ơn người đã thẳng thắn, ta đã nói qua hi vọng người có thể vẫn kiên trì như vậy, kết quả lại làm người thất vọng.” Âm thanh bình tĩnh thốt ra, nhìn khuôn mặt khiếp sợ và không hiểu của Cúc Sinh, nàng có phương pháp bắt nàng ta mở miệng, đối với người khác có thể là nhân từ còn đối với nữ nhân áo đen này giống như nó còn tàn khốc hơn cả nghiêm hình.

Từ trong mắt của nữ nhân áo đen này nàng nhìn thấy sự kiên định, nàng hoàn toàn tin tưởng nếu dùng hết các cách nghiêm hình tàn khốc cũng không bắt nàng mở miệng hay đi vào khuôn khổ được, cho nên nàng liền dùng một phương pháp khác, nhìn khuôn mặt khiếp sợ vô cùng luống cuống An Ninh khẳng định mình không chọn sai phương pháp, so với nghiêm hình bức cung việc này càng làm cho nàng ta thống khổ.

“Tại sao? Tại sao lại vậy?” Cúc Sinh không ngừng lắc đầu, nàng vẫn không nghĩ ra, nàng tuyệt đối không bán đứng tỷ tỷ nhưng... Tất cả đều là sự thật sao? Nàng đã bán đứng tỷ tỷ? Nàng không hoàn thành nhiệm vụ nhưng có chết cũng không thể để người khác biết tỷ tỷ là chủ mưu. Nàng biết Nhị tiểu thư An Bình Hầu phủ nếu biết tỷ tỷ phải người tới giết mình sẽ không có khả năng bỏ qua cho tỷ tỷ.

An Ninh cười nhạt, “Có từng nghe qua mấy trăm năm trước từ khi bốn nước còn chưa thành lập, lúc đó ở biên giới Tây Lăng có một tông phái, trong

tông phái đó có vô số bí pháp(phương pháp bí mật), thứ người vừa uống là bí thuốc mà tông phái đó truyền lại, uống nó người không khác gì người bình thường nhưng chỉ cần người bỏ thuốc hỏi người bất kì điều gì dù người có nguyên ý hay không đều nói ra đáp án.”

Đây là nàng học được từ Quân Nữu nhưng vẫn chưa có cơ hội thử nghiệm, hôm nay liền thấy vô cùng hiệu quả, dù lòng kiên định tới đâu đều bị thuốc kia phá hủy, Quân Nữu hẳn vẫn luôn bí hiểm, dù chưa bao giờ ở trước mặt người khác biểu diễn tài năng nhưng nàng biết hẳn nông sâu khó lường.

Cúc Sinh vừa nghe xong sắc mặt đã trắng bệch, mình uống phải chính là bí thuốc như vậy sẽ không có gì là bí mật với người bỏ thuốc trước mặt sao?

Trên đời sao lại có thể có bí thuật như vậy?

“Nói cho ta biết vì sao người trung thành với Uyển quý phi như vậy? Tình nguyện chết cũng không nói ra nàng ta?” An Ninh để Bích Châu mang đến một ly trà nhân nhậ uống, một nân ép cung trước mặt chỉ đơn giản là hàn huyên nói chuyện mà thôi.

“Nàng là tỷ tỷ ta.” Cúc Sinh cắn chặt hàm răng vì cổ nén gân xanh nổi lên khắp mặt nhưng nàng không được như ý nguyện trên mặt mơ hồ hiện lên một tia tuyệt vọng.

An Ninh cầm ly trà ngăn ra, thân thể lười biếng bỗng chống đứng lên, ngồi thẳng người, không thể tin được Uyển quý phi là tỷ tỷ của nàng ta? Lâm gia ngoài một Đại tiểu thư ở ngoài còn có một tiểu thư nữa nhưng người đó vẫn còn nhỏ không có lớn như vậy, trước mặt nữ nhân này so với Uyển quý phi cũng không hơn là bao.

An Ninh nhanh chóng suy nghĩ, mắt híp lại, nàng ta không thể nói dối, như vậy nàng ta chính là tiểu thư không được Lâm gia công khai.

Rất tốt, vẫn là người của Lâm gia! Nặng nề đặt ly trà xuống, đi tới trước mặt Cúc Sinh “Nếu người không phải người của Lâm gia người có thể giữ được một mạng nhưng xin lỗi mạng người ta nhất định phải lấy.”

Con người An Ninh căng thẳng, nháy mắt Phi Phiên, Phi Phiên rất ăn ý liền vung lên một đao, Cúc Sinh không kịp kêu đau trên cổ nàng ta liền xuất hiện một vết máu, máu tươi chảy ra, cặp mắt trợn trừng cả người ảm ảm ngã xuống đất.

An Ninh nhân nhậ nhìn Cúc Sinh trên mặt đất, trong mắt An Ninh lạnh như băng, “Đưa cho Lâm gia làm lễ vật.”

Uyển quý phi muốn giết nàng vậy nàng liền cho Uyển quý phi một cái uy, nói cho nàng biết muốn giết An Ninh cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Phải nói trước kia nàng luôn lo ngại Uyển quý phi trước mặt thì dịu dàng nhỏ nhẹ nhưng bây giờ dù có đứng song song với nàng ta thì nàng cũng không sợ.

Bên trong kinh thành phồn hoa náo nhiệt.

Một chiếc xe ngựa từ Hoàng cung đi ra đến khu vực phồn hoa tốc độ vô cùng chậm bởi trên đường nhiều người vô cùng.

Đột nhiên một vật nặng rơi xuống trước cửa xe ngựa, cứng rắn chặn đường đi của xe ngựa, xe đột ngột dừng lại, ngựa hí lên một trận.

“Chuyện gì xảy ra?” Bên trong xe ngựa một thanh âm hung hậu mang theo ba phần uy nghiêm bảy phần trách cứ truyền ra bên ngoài.

Phu xe căng thẳng hỏi đáp, “Lão gia, trước mặt giống như có người ngã xuống, xe bị chặn lại không có cách nào qua được.”

“Đi xem một chút, mau cho hắn chút bạc, đem hắn nhanh chóng đuổi đi, thật là xui xẻo.” Trên xe ngựa truyền ra âm thanh trầm ổn không vui, không nhìn được mà thúc giục.

Phu xe vội vàng đi xuống, đi tới gót chân người nằm đó tiện tay vứt một khối bạc vụn lên thân thể kia, đá đá chân người kia khinh bỉ nói, “Đứng lên, đứng lên, lão gia nhà ta ban thưởng cho người, người mau đi đi.”

Tình huống như vậy bọn họ gặp qua nhiều, đây là bọn ăn may, cố ý liều mạng đâm vào xe ngựa, người trên xe vốn không muốn trì hoãn thời gian cho nên để đuổi bọn này đi liền cho ít bạc, không những phu xe mà cả người ngồi trên xe ngựa cũng cho nữ nhân này là người như vậy.

Nhưng là, phu xe đá nàng hồi lâu thân thể kia vẫn như cũ không nhúc nhích, không có phản ứng lại, phu xe cau mày lấy tay lật thân thể kia lên.

“A....” Phu xe sợ hãi kêu lên, nhìn thân thể hắn lật qua cả mặt hắn liền trắng bệch, mọi người qua đường thấy một màn như vậy liền kéo lại xem, trên mặt đất.... trên mặt đất không phải một người chết thì là cái gì?

Trên xe ngựa nghe náo nhiệt bên ngoài truyền đến, trầm giọng quát, “Rốt cục xảy ra chuyện gì?”

Phu xe nghe thấy âm thanh trên xe ngựa, kinh sợ nhanh chóng hồi phục tinh thần, lập tức chạy tới bên xe ngựa, hướng về người trên xe bẩm báo, “Lão.... Lão gia, có người chết a!”

Người chết, người trên xe vội vàng vén rèm lên, mọi người nhìn người trên xe không khỏi kinh ngạc, có người nhận ra đây chính là đứng đầu một trong tứ đại thế gia Lâm Đại lão gia Lâm Thanh a!

Lâm Thanh nhanh chóng xuống xe ngựa mặt mũi vẫn trầm tĩnh như cũ, sai bước đi tới chỗ thi thể (lúc trước chưa biết là người chết nên gọi thân thể h đã

biết là người chết nên t gọi là thi thể nha.) chẳng qua khi hấn nhìn thấy mặt thi thể kia trầm tĩnh liền đỡ vờ.

“Này... này...” thân thể Lâm Thanh run rẩy, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, khuôn mặt khiếp sợ không sao tiếp nhận được, kia... Thi thể kia không phải Cúc Sinh thì là ai? Nàng ta làm sao có thể chết? Nàng ta không phải ở trong Hoàng cung vì Uyển quý phi làm việc sao? Rốt cục xảy ra chuyện gì?

Đối với nữ nhi này Lâm Thanh không có chút tình cảm, Cúc Sinh đối với hấn chỉ là một cái điển lợi dụng, bắt quá chính là một quân cờ tốt mà thôi, những năm nay đem Cúc Sinh an bài trong Hoàng cung giúp Uyển quý phi không ít việc, hấn từng dốc lòng bồi dưỡng nàng, hôm nay cứ như vậy chết nói không đau tiếc là giả? Ai là ai giết nàng ta? Vấn đề này không ngừng quanh quẩn trong đầu Lâm Thanh.

“Mau, mau đem nàng ta đi.” Lâm Thanh chế ngự hoảng sợ, phân phó, không để ý người xem nào nhiệt xung quanh, lập tức xoay người lên xe ngựa.

Xe ngựa lần nữa chuyển động, chẳng qua Lâm Thanh lại phân phó phu xe quay ngựa lại hướng nơi muốn đến chạy nhanh đi... Từ lâu bên cạnh đường phố, trong gian phòng trang nhã, An Ninh đem một màn vừa rồi nhìn kỹ, Lâm Thanh chính là khiếp sợ cùng đau lòng, mặc dù đã cố ý che giấu nhưng vẫn lộ ra ngoài, Lâm Thanh là người đứng đầu tứ đại thế gia, xưa nay nổi tiếng trầm ổn, nhưng vừa rồi trầm ổn cũng bị đánh vỡ.

Rất tốt, Lâm Đại thiếu gia chết coi như là khởi đầu, sau này chỉ cần đụng phải người của Lâm gia nàng tuyệt đối hạ thủ không lưu tình!

Nghĩ đến hơn một trăm mạng người ánh mắt thâm trầm của An Ninh rất nhanh biến mất thay vào đó là vẻ mặt tràn đầy bình tĩnh giống như gợn sóng trên mặt hồ ai cũng không thấy được bão tố che giấu bên trong.

Xe ngựa Lâm Thanh rất nhanh đã đến Hoàng cung, Lâm Thanh xuống xe, phân phó phu xe, “Mau đem thi thể trên xe vứt ra bãi tha ma đi.”

Mi tâm Lâm Thanh nhú chặt, hấn vừa rồi nhìn rõ thi thể kia chính là Cúc Sinh, trên cổ một đao liền mất mạng, trên người không có bất kì vết thương nào, lưu lại cũng vô dụng, bãi tha ma là lựa chọn tốt nhất, hấn không để ý chút nào thi thể kia là ruột thịt chính mình.

Trong cung Quý phi.

Lâm Thanh vội vào cửa, Uyển quý phi cho mọi người lui, Lâm Thanh đem chuyện vừa rồi nói lại một lần, sắc mặt Uyển quý phi lập tức trắng bệch, cả người tê liệt ngồi trên tháp, “Làm sao sẽ? Lấy thân thủ của Cúc Sinh, đối phó nàng ta hấn không phải việc khó, nhưng tại sao....?”

Lâm Thanh cau mày, “Là ai? Người phái Cúc Sinh đi đối phó người nào?”

Nhìn Uyển quý phi khác thường Lâm Thanh liền muốn biết rõ ràng, vội vàng nhìn Uyển quý phi.

“Không, không có người nào.” Ánh mắt Uyển quý phi lóe ra, nàng không thể đem chuyện mình muốn giết An Ninh nói cho phu thân biết, phu thân khôn khéo như vậy ắt sẽ hỏi nguyên nhân giết An Ninh, Uyển quý phi keo kiệt, chuyện này không thể nói cho phụ thân biết được.

Lâm Thanh như thế nào tin tưởng lời nói Uyển quý phi? Phản ứng của nàng ta không bình thường, nhưng Lâm Thanh không nói gì thêm, “Bất kể người muốn giết người nào, người này lại đem thi thể Cúc Sinh ném trước xe ngựa của ta, như vậy đối phương đã biết người đứng sau là người, Uyển nhi người là người thông minh hấn đã biết nên làm như thế nào?”

Thân thể Uyển quý phi run lên, đúng vậy An Ninh đã biết nàng là chủ mưu đứng sau, như vậy nàng sẽ làm thế nào tiếp? Nàng ta đem thi thể Cúc Sinh ném xuống trước xe ngựa phụ thân, đây chính là hướng nàng khiêu khích!

Nhưng Uyển quý phi không tài nào tin tưởng Cúc Sinh chết trên tay An Ninh, Nhị tiểu thư An Bình hầu phủ không phải nữ nhân yếu đuối trời gà không chặt hay sao? Nàng ta tuyệt đối không thể nào giết được Cúc Sinh....Rất nhiều chuyện Uyển quý phi không tài nào nghĩ ra, dù như thế nào trải qua chuyện này nàng thêm khẳng định An Ninh chính là không thể giữ lại.

Đắc tiếc vô duyên vô cớ mất đi trợ thủ đắc lực Cúc Sinh, như vậy thật đáng tiếc! Lần sau An Ninh đừng hòng có may mắn như vậy.

Uyển quý phi thật không biết An Ninh dựa vào không phải là vận khí mà là suy nghĩ kín đáo cùng thực lực bản thân, trước tiên An Ninh biến mình thành nữ nhân trời gà không chặt, điều này chính là làm Uyển quý phi thất bại lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Chương 109.4 An Bình hầu phủ

Hôm nay An Ninh tiếp đón một vị khách đặc biệt trong Thính Vũ hiên, An Ninh ngược lại không có giật mình, chẳng qua nhìn bấy lâu liền thấy mục đích của nàng ta.

Tần Song Ngọc khuôn mặt vui vẻ, vừa vào Thính Vũ hiên liền thân thiết cầm tay An Ninh, "An Ninh a! cả ngày không thấy người ra khỏi Thính Vũ hiên, như vậy buồn bực hông mất nha!"

An Ninh cười không nói, tựa hồ đang đợi Tần Song Ngọc lộ rõ mục đích tới đây.

Tần Song Ngọc không nghĩ tới An Ninh lạnh nhạt như vậy, trong lòng trỗi lên một tia không vui, nụ cười trên mặt như cũ nói, "Ninh nhi a, ta xin chỉ thi của lão gia, nhà chúng ta thật lâu không có ra ngoài vui chơi một chút, tối nay bóng đêm rõ ràng, ngày mai nhất định khí trời tốt, chúng ta một chuyến cùng nhau đi Thiên Linh Tự vì An Bình phủ mà cầu phúc, người cũng theo đi cùng chứ?"

Thiên Linh Tự cầu phúc? Sao Tần Song Ngọc có ý này?

"Tam đi nương có đi không?" An Ninh lơ đãng hỏi câu này.

Tần Song Ngọc nghe thấy Tam đi nương sắc mặt liền đơ ra, rất nhanh khôi phục lại như thường, "Đi, dĩ nhiên là đi, Tam tỷ cũng là phu nhân của lão gia, là một phần của Hầu phủ, thêm một người cũng chính là thêm một phần sức mạnh không phải sao?"

An Ninh cúi đầu thoáng qua một tia mắt mát, "Phụ thân thương yêu Tam đi nương như vậy, ngày thường còn không để Tam đi nương ra khỏi viện, chỉ sợ gặp cái gì nguy hiểm, nay phải ra khỏi Hầu phủ phụ thân sao có thể yên tâm?"

"Hừ! Dù sao cũng chỉ là cái mạng rẻ tiền, ai muốn có ác ý với nàng ta? Làm như Hầu phủ chúng ta cùng thú giữ một loại, Tam phu nhân này không biết như thế nào mê hoặc lão gia."

An Ninh khơi gợi làm trong lòng Tần Song Ngọc không vui, quả nhiên nếu như An Ninh đoán, đây là ý tưởng chân thật trong lòng, nhìn sự ghen ghét trên mặt Tần Song Ngọc ho nhẹ một tiếng.

Tần Song Ngọc ý thức được cái gì, thân thể ngẩn ra, âm thầm ảo não, nàng sao có thể ở trước mặt An Ninh oán giận? Vội vàng kéo khóe miệng, vô nhẹ bàn tay An Ninh, "Ninh nhi a, đi nương chính là coi người như nữ nhi chính mình, người cũng biết xưa này Tần đi nương mồm miệng độc ác nhưng không có ý xấu, có mấy lời, người không nên để trong lòng a."

"Đây là đương nhiên, vừa rồi Ninh nhi cái gì cũng không nghe được." An Ninh theo ý nàng ta ôn nhu cười vô hại.

Tần Song Ngọc cười hài lòng, gật đầu, "Hảo, như vậy cũng tốt, đừng quên chúng ta cũng nhau đáp ứng, muốn chiếu cố lẫn nhau. Tốt lắm không còn sớm nữa, ta về trước, sáng sớm mai người phải dậy sớm nha! Chớ chậm trễ."

"Vâng! Ninh nhi hiểu." An Ninh đứng dậy đưa Tần Song Ngọc ra khỏi gian phòng, Tần Song Ngọc đạt được mục đích, dáng vẻ vô cùng sung sướng, đợi đến khi Tần Song Ngọc tràn đầy vui mừng ra khỏi Thính Vũ hiên, nụ cười trên mặt An Ninh mới biến mất.

Nghĩ đến tin tức Tuyết nhi nghe lén được, ánh mắt An Ninh lại thâm trầm, xem ra Tần Song Ngọc cùng Đại phu nhân đã bắt đầu hành động.

Ngược lại nàng muốn nhìn một chút, hai người này hãm hại Tam phu nhân như thế nào, lại như thế nào đem tội lỗi đẩy đến bên người Tuyết nhi?

Sáng sớm hôm sau.

Nữ chủ nhân của An Bình Hầu phủ tề tựu trong đại sảnh, ngay cả Đại phu nhân bị giam lỏng ở Cẩm Tú các hôm nay cũng được ra ngoài.

Tam phu nhân dựa vào trong ngực An Bình Hầu gia, ôn thuận thanh tao, Tần Song Ngọc cùng Đại phu nhân không hện mà sắc mặt hai người chìm xuống mấy phần. An Bình hầu gia đưa bọn họ tới tận ngoài cửa, lên xe ngựa còn lời kéo tay Tam phu nhân một hồi lâu, "Sở Sở, ta có chút không yên lòng a, vốn hôm nay cùng đi với người nhưng Hoàng thượng phải chút chuyện xuống, cho nên,...."

"Lão gia, Tam phu nhân có chúng ta mọi người cùng nhau chiếu cố, bất quá chỉ là một ngày một đêm, mai sẽ quay trở về, xin lão gia cứ yên tâm đi, ngày mai Tần Song Ngọc nhất định hoàn trả một Tam phu nhân không chút tổn hao gì cho lão gi." Tần Song Ngọc cười nói tiến lên, kéo một tay khác của Tam phu nhân.

An Bình hầu gia nhú mày một cái, nhưng cũng không nói gì thêm, tự mình đỡ Tam phu nhân lên xe ngựa, gia phó phu xe trước phải chậm một chút để tránh Tam phu nhân trên xe vất vả.

Thật ân cần, thật kích thích Đại phu nhân cùng Tần Song Ngọc, các nàng khi nào được lão gia quan tâm như vậy? Ngay cả Tần Song Ngọc lúc mang thai An Bình hầu gia cũng không có ân cảm quan tâm như vậy, ánh mắt chân thành ta thiết hoàn toàn không lẫn chút tạp chất nào.

Trong lòng hết sức ghen tỵ nhưng vẫn im lặng lên xe ngựa, tổng cộng có ba chiếc xe ngựa, Đại phu nhân cùng Tần Song Ngọc ngồi trong chiếc thứ nhất, Tam phu nhân một mình ngồi một chiếc thứ hai, chiếc cuối cùng là An Ninh cùng Lục phu nhân Tuyết nhi ngồi.

Ba chiếc xe ngựa chậm rãi theo thứ tự rời đi, An Bình Hầu gia thật lâu không có vào phủ, vẫn như cũ đứng ở nơi đó nhìn ba chiếc xe ngựa biến mất sau tầm mắt, đột nhiên, một bóng dáng lặng lẽ đi tới sau lưng An Bình Hầu gia, chấp tay, "Lão gia hiện tại nên làm như thế nào?"

"Âm thầm đuổi theo, cảm phải bảo vệ tốt an toàn của Tam phu nhân, chuẩn bị một chiếc xe ngựa khác đi Thiên Linh Tự." An Bình Hầu gia mặt không biểu cảm nói.

Người nọ sau lưng có mấy phần kinh ngạc, "Lão gia người không phải là có chuyện? Nếu muốn đi Thiên Linh Tự vì sao không cùng Tam phu nhân đi?"

Khỏe miệng An Bình Hầu gia cười kì quái, trong nụ cười mang theo vài phần khổ sở cùng đấu tranh, lạnh giọng quát, "Hỏi nhiều như vậy làm gì? Lúc nào thì chuyện của chủ tử cần người tới thăm dò?"

Người sau lưng rung mình một cái, "Thuộc hạ đáng chết!"

"Còn không mau đi chuẩn bị?" An Bình Hầu gia cau kinh quát lên, mi tâm không có giãn ra.

Vì an toàn của Sở Sở hẳn không nguyện ý để Sở Sở đi cùng Đại phu nhân và Tần Song Ngọc ra khỏi phủ, hai người này quá mức ác độc, muốn làm chuyện gì hẳn khó lòng phòng bị nhưng hẳn lại có mục đích của chính mình không thể không để Sở Sở ra ngoài một chuyến.

"Sở Sở a! Sở Sở người cũng không nên oán trách ta, ta đây chỉ là đề phòng chuyện chưa thành thôi!" An Bình Hầu gia trầm giọng rù rì nói, hẳn như vậy che trở Sở Sở đã mười năm, không để cho nàng trở về Hầu phủ là vì không muốn nàng ở gần mấy nữ nhân kia cùng nhau đầu đá, nhưng lần này mang nàng trở về không phải không có nguyên nhân.

Nghĩ đến một ít chuyện mi tâm An Bình Hầu gia càng nhúu chặt hơn, "Sở Sở người đừng làm ta thất vọng a! Ta như vậy yêu người, bảo hộ người, người không cần phải làm ta thất vọng a!"

Xe ngựa đi vô cùng chậm, Tam phu nhân trong chiếc xe ngựa thứ hai nhắm mắt dưỡng thần, khuôn mặt xinh đẹp không có chút ưu tư, nhưng nếu là người quyền sẽ biết nàng càng an tĩnh như vậy trong lòng suy nghĩ càng nhiều.

Thiên Linh Tự? Đây là lần đầu tiên nàng cùng nhiều người như vậy đi Thiên Linh Tự.

Trên chiếc xe thứ nhất, Đại phu nhân khảy chuỗi tràng hạt trên tay nhắm hai mắt nhưng Ngũ phu nhân ngồi bên cạnh cả khuôn mặt đều hưng phấn, "Đại tỷ, người là cầu nguyện chuyện hôm nay thuận lợi?"

Đại phu nhân chợt mở mắt ra, "Ngũ muội làm việc ta vẫn hết sức yên tâm, có thuận lợi hay không còn phải trông vào Ngũ muội không phải sao? Ta cầu nguyện bất quá cầu nguyện không phải vì việc này!"

"Nga! Đại tỷ là vì ai cầu nguyện?" Tần Song Ngọc tò mò nói, nhàn nhạt lướt qua Đại phu nhân cố tình làm thần thần bí bí, trong lòng hừ lạnh, nàng ta nên hảo hảo vì mình cầu nguyện một chút, chờ qua tối nay nàng thu thập Tam phu nhân xong như vậy thật không thể nghi ngờ phu nhân lớn nhất chính là nàng ta.

Nghĩ đến hôm đó mình bị Đại phu nhân bắt viết xuống chứng từ kia, hôm nay quyền đương gia chúa mẫu trong tay, nàng không ngu ngốc cứ theo chứng từ kia ước định như vậy, đem quyền chủ mẫu giao ra như vậy.

Hừ! Đại phu nhân muốn đoạt lại quyền như vậy phải xem nàng ta có mệnh hưởng thụ đó hay không!

Ánh mắt xẹt qua một đạo ánh sáng như có như không, Tần Song Ngọc tự đắc, ngạo mạn.

Cùng nhau một dạng, Đại phu nhân làm sao không biết ý? Đại phu nhân liếc nhìn Tần Song Ngọc một cái, ý vị thâm trường mở miệng, "Ta đang vì người nào cầu nguyện người sẽ biết thôi, bất quá không phải hiện tại."

Đại phu nhân như thế nào không biết Tần Song Ngọc? Dù nàng ta tự tay viết xuống chứng từ kia nhưng như vậy nàng sao có thể yên tâm a! Không, tương lai không thể, tin tưởng an toàn nhất là phương pháp liên lạc để nàng ta không cách nào tiếp tục cầm quyền!

Nàng cầu nguyện, là nhìn vị trí tỷ muội bao năm mà hướng Tần Song Ngọc cầu nguyện a!

Cuối cùng trên một chiếc xe ngựa, Lục phu nhân Tuyết nhi thân thể cực kì căng thẳng, nghĩ đến chuyện tình hôm đó nghe được, Tuyết nhi mở miệng nói, "Tiểu thư, Đại phu nhân cùng Ngũ phu nhân muốn hành đồng nha! Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Cái gì Thiên Linh Tự cầu phúc, chỉ sợ là nguy trang đi! Lúc này còn cầu cái gì phúc a!

"Người hoảng sợ cái gì? Người ta là Tam phu nhân còn không hoảng sợ, người cấp cái gì sốt ruột?" An Ninh sáng giọng, Tuyết nhi hoảng lên ngược lại lửa còn không đốt đến người các nàng

Đại phu nhân cùng Ngũ phu nhân muối tính toán đồng thời Tam phu nhân lấy chính mình dụ dỗ, bất quá muốn kéo nàng xuống nước cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Tiểu thư có muốn uống nước?" thanh âm Bích Châu bên ngoài vang lên, An Ninh khẽ cau mày, trên mặt nở rộ vui vẻ.

"Vào đi!" An Ninh phân phó, ngay sau đó xe ngựa dừng lại An Ninh vén rèm xe lên ngược lại phát hiện người đưa nước cho nàng không phải Bích Châu mà là Phi Phiên.

"Tiểu thư thuộc hạ phát hiện, dọc theo con đường này tựa hồ cực kì nóng nực, An Bình Hầu phủ những cao thủ, sợ rằng..." Phi Phiên đưa nước cho An Ninh đồng thời dùng giọng chỉ có hai người nghe thấy nói, mới vừa rồi hẳn dọc theo đường quan sát, mơ hồ cảm thấy có chút khác thường.

An Ninh nghe chẳng qua cũng chỉ thu lại ánh mắt, nhận nước liền hạ rèm xuống, những lời của Phi Phiên nàng cũng nghe vào, những cao thủ bảo vệ Tam phu nhân sao? Là An Bình Hầu gia an bài, hay Tam phu nhân tự mình an bài?

An Ninh nhanh chóng suy nghĩ, khoe miệng vui vẻ càng tỏa ra nồng đậm, "Xem ra lần này đi thiên Linh Tự nhất định sẽ có kịch hay để xem."

"Tiểu thư! Kịch hay? Vạn nhất Đại phu nhân cùng Ngũ phu nhân hai người các nàng..." trong lòng Tuyết nhi vẫn như cũ lo sợ, trong khoảng thời gian này Ngũ phu nhân đã bố trí vô cùng kín đáo, nhìn sắc mặt hôm nay vô cùng đắc ý, nàng liền có thể mơ hồ đoán ra mấy phần, nhưng là những ngày qua nàng cẩn thận chú ý Ngũ phu nhân động tĩnh nhưng vẫn không phát hiện chút manh mối nào, Ngũ phu nhân quả nhiên kín đáo, cho nên nàng mới càng phải lo lắng.

"Tuyệt nhiên, người sợ như vậy hôm nay tốt nhất là không nên tới, người không đến các nàng không có biện pháp với người." An Ninh cau mày bởi thấy Tuyết nhi lo lắng trong lòng không vui, nàng không hi vọng Tuyết nhi làm nhiều loạn tâm tư của mình.

Cảm nhận được An Ninh không vui, Tuyết nhi giật mình, trong lòng ý thức được cái gì, liền mở miệng, "Tiểu thư bớt giận, Tuyết nhi không nên nói bừa."

Đây là lần đầu tiên tiểu thư đối nàng như vậy, khí thế bức người a! làm nàng không kim được mà rung mình.

An Ninh nhàn nhạt liếc mắt một cái, sau đó nhắm nghiền hai mắt không cần phải nhiều lời.

Mấy canh giờ sau, ba chiếc xe ngựa đều tới Thiên Linh Tự, Đại phu nhân, Tam phu nhân, Ngũ phu nhân, Lục phu nhân cùng An Ninh lần lượt xuống xe ngựa, bên ngoài Thiên Linh Tự đám đông nhộn nhạo, nơi này mỗi ngày người tới dâng hương cầu phúc không ít.

Tiểu hòa thượng thấy bóng dáng quen thuộc liền tiến lên, "Nữ thí chủ ngươi lại tới."

Người tiểu hòa thượng tiến tới chính là Tam phu nhân, Tam phu nhân liếc liếc mi còn chưa mở miệng phương trượng Thiên Linh tự đã ra cửa tiếp đón, "Mấy vị nữ thí chủ tới cầu phúc, còn không mau chuẩn bị Phật đường cho mấy vị nữ thí chủ."

Thiên Linh Tự chia làm mấy khu vực, Phật đường là nơi cầu phúc, nơi để linh vị người đã khuất là linh đường.

Tiểu hòa thượng không khỏi kinh ngạc, Phật đường? Nữ thí chủ có vết sẹo trên mặt kia trước đây mỗi lần tới đều đi linh đường a!

"Các vị thí chủ, xin đi bên này." Tiểu hòa thượng trong lòng nghi ngờ nhưng không có nói gì, hết sức cung kính lễ độ dẫn đường.

Đại phu nhân cùng Tần Song Ngọc đi trước, Tam phu nhân, Lục phu nhân theo sau còn An Ninh cùng Bích Châu đi sau cùng, vào Phật đường mấy người theo trình tự cầu phúc mà tiến hành, một mạch không có gì khác thường, cầu phúc xong sắc trời đã tối.

Ngũ phu nhân xin phương trượng an bài mấy gian phòng tối nay bọn họ nghỉ tại trong chùa.

Mấy người dùng cơm chay trong chùa xong tự động trở về phòng của mình, Tần Song Ngọc sau khi xác định mọi người đã trở về phòng liền len lén ra ngoài đến một địa phương bí mật, ở đó đã có người đợi sẵn, người nọ nhìn thấy nàng trên mặt không khỏi vui mừng lập tức nghiêng đón.

"Song Ngọc làm ta thật nhớ a! Kể từ ngày ngươi hoàn lương kỹ viện kinh thành không có ngươi thật không có tư vị." Nam nhân trung niên kia gương mặt bi ối, đắm đuối nhìn Tần Song Ngọc, Tần Song Ngọc năm đó là hoa khôi kỹ viện bao nhiêu người vì nàng mà điên cuồng a, nhưng lại bị An Bình Hầu gia giấu trong nhà thật là muốn giết người mà.

Tần Song Ngọc thấy hấn nhào đến đây mặt xet qua chán ghét, nhanh tay nhanh mắt lập tức tránh ra để chon am nhân kia nhào đến vô ích, y có điều nói "Thu lão gia, người đang nói gì vậy? Song Ngọc bất quá chỉ là cảnh liễu nhỏ nhoi so với người khác vẫn không bằng một phần mười người ta."

Thu lão gia chính là một mẫu thương nhân, mỗi tháng đại đa số đều ở thanh lâu kỹ viện qua đêm cũng coi là người có tiếng tăm, năm đó hấn cũng theo đuổi mình người này so với An Bình Hầu gia hơn nhiều phương diện nhưng quá háo sắc đây cũng là điểm Tần Song Ngọc cực kỳ chán ghét.

Mặc dù nàng chán ghét vậy mà hôm nay có thể lợi dụng một phen, cho nên mấy ngày trước nàng cho người mang một phong thư tới cho Thu lão gia nói hôm nay hấn tới Thiên Linh Tự chắc chắn có mỹ nhân chờ hấn.

Từ xưa tới nay ai đến Thu lão gia cũng không cự tuyệt, vừa nghe có mỹ nhân chờ hấn như thế nào từ chối, lập tức đáp ứng ước định cho nên hôm nay hấn xuất hiện ở nơi này.

"Song Ngọc ngươi nói mỹ nhân chẳng lẽ không phải ngươi, là người khác?" Mặt Thu lão gia sang lên, ý vị bi ối nồng nặc thêm mấy phần.

Tần Song Ngọc nhàn nhạt liếc mắt một cái, "Đương nhiên là người khác, người này xinh đẹp như tiên nữ, so với phu nhân của người còn xinh đẹp hơn mấy trăm lần."

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 207: Chương 110.1: Tự mình chinh phục hoàn toàn

Bên trong một sương phòng của Thiên Linh Tự, Tam phu nhân ngồi trên ghế khuôn mặt trầm tĩnh không gọn sóng, dưới ánh đèn yếu ớt sọc trên gương mặt trắng nõn kia vẫn hiện lên rõ ràng, đột nhiên âm thanh kéo kẹt một tiếng rất nhỏ truyền đến, nhỏ đến mức không thể nghe thấy, một cánh cửa ngầm từ vách tường mở ra từ cửa ngầm đi ra một người một bộ cà sa, đỉnh đầu bóng loáng không phải phương trượng hôm nay đón bọn họ hay sao?

Phương trượng đi tới trước mặt Tam phu nhân, hết sức cung kính, cung kính không giống chủ nhà đối với khách mà giống thuộc hạ phục tùng chủ tử.

"Tiểu thư, chuyện hôm nay có gì không đúng mà." Phương trượng kia mở miệng, gọi ra miệng giống Lăng bá như đúc.

Tam phu nhân mở mắt ra nhưng không nhìn phương trượng một cái, nhàn nhạt mở miệng, "Hôm nay đúng là không giống nhau, ta cùng người trong An Bình Hầu phủ đi cầu phúc nhưng sau lưng các nàng muốn làm gì sao ta lại không biết?"

Lần trước Ngũ phu nhân lợi dụng Lục phu nhân bỏ tước nàng, Lục phu nhân thông minh lựa chọn thẳng thắn nàng mặc dù không biết người sau lưng Lục phu nhân là ai nhưng nàng cũng hiểu lần trước Ngũ phu nhân không thành công nàng ta tuyệt đối sẽ không buông tay đối phó nàng như vậy.

Nàng không biết lão gia muốn như thế nào, nàng ở biệt viện rất tốt hẳn lại muốn mang nàng vào phủ đối mặt với những phu nhân tính toán như lang hổ, nàng không muốn đem tinh lực tổn hao trên người nữ nhân.

Nhưng hết lần này tới lần khác nàng nhắc tới biệt viện lão gia đều hết sức không vui, vẫn giữ nàng trong Hầu phủ, những ngày qua lão gia rất kì lạ nhưng nàng không thể nói ra điều gì không đúng.

"Tiểu thư, thuộc hạ không phải nói cái này, vừa rồi ta nghe trưởng lão an bài nói tối nay cũng có một người đi tới." Phương trượng dò xét nói, cẩn thận quan sát về mặt Tam phu nhân.

Tam phu nhân bùng lên ly trà trên bàn mím môi tựa hồ thiếu chút hăng hái, "Người nào?"

"An Bình Hầu gia!"

Lời phương trượng vừa dứt thân thể Tam phu nhân ngẩn ra, nước trà trong chén sóng sánh ra ngoài một chút, rõ ràng giật mình không nhỏ, nếu không phải định lực nàng tốt giờ phút này sợ đã đứng bật lên, mi tâm Tam phu nhân nhíu chặt cùng một chỗ, trong đầu không ngừng suy nghĩ, thân thể mơ hồ run rẩy.

"Tiểu thư?" Phương trượng thấy thần sắc nàng đại biến lập tức ân cần kêu lên.

Tam phu nhân hít sâu một cái, nghe được mấy chữ An Bình Hầu gia nàng liền khiếp sợ, cố gắng để mình phục hồi tinh thần, hẳn tới? Hẳn không phải nói Hoàng thượng có chuyện giao phó hẳn đi làm, hẳn không cách nào bởi mình cùng đi sao? hiện tại lại từ trong miệng người khác biết được hẳn đã tiến vào sương phòng trong Thiên Linh Tự.

Lão gia a lão gia, trong khoảng thời gian này cố tình đem nàng ở trong An Bình hầu phủ nói là sợ nàng ra ngoài sẽ bị Đại phu nhân và Ngũ phu nhân hãm hại, hừ mục đích thật sự của hẳn chính là cầm chân nàng đi.

Những năm này nàng chính là ở biệt viện cũng ít khi ra cửa, hẳn vẫn là không tin mình sao?

Trong mắt xẹt qua một đạo lạnh băng, Tam phu nhân chậm rãi đặt ly trà xuống, "Ồ trong Thiên Linh Tự tất thấy về ta đều không cho phép bất luận kẻ nào nhắc tới, người biết nên làm như thế nào."

"Vâng, thuộc hạ hiểu, chẳng qua là...." Phương trượng cau mày như có cái gì làm khó

"Chỉ là cái gì?" Tam phu nhân liếc mắt một cái, ánh mắt bình tĩnh nhưng trong lòng nàng sớm đã dậy sóng, thế nào cũng không hít thở bình thường được, phần nộ không ngừng thiêu đốt, trong đầu cũng không ngừng hiện ra hình ảnh An Bình Hầu gia ân cần với nàng, vào lúc này giống như châm chọc.

"Thiếu gia tới, lúc trước không cách nào liên lạc với người cho nên luôn ở trong Thiên Linh Tự, tối nay có muốn tranh thủ gặp mặt một lần hay không ạ!" Phương trượng xin chỉ thị, như có như không nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tam phu nhân, hi vọng thông qua nét mặt tìm kiếm được tâm tư của nàng nhưng phương trượng thế nào cũng không nhìn thấu được nữ nhân này.

Tam phu nhân nghe được thiếu gia tới không có chút cảm xúc khác thường nào, "Tối nay gặp? Tối nay muốn để An Bình Hầu gia bắt gian tại trận sao? Để hẳn trở về nơi này không phải địa phương hẳn nên đợi."

"Nhìn thiếu gia vất vả tới một chuyến, cứ như vậy trở về...." Phương trượng cau mày, hẳn cũng sớm xin thiếu gia trở về nhưng vừa rồi thiếu gia biết tiểu thư đã đến, đối với hẳn vô luận như thế nào cũng phải gặp tiểu thư một lần. Mặc dù hẳn cùng thiếu gia tiếp xúc rất ít nhưng tính tình thiếu gia hẳn đã ít nhiều nghe qua, "Thiếu gia nói, có chuyện quan trọng muốn cùng tiểu thư thương lượng."

"Không có nghe lời ta sao? Để hẳn trở về liền để hẳn trở về, có cái chuyện quan trọng gì muốn nói? Không thấy hôm nay không được sao? Đứa bé này nếu không nhìn thấy đại cục như vậy hẳn cũng không xứng là người dẫn dắt, gia tộc nếu giao vào tay hẳn cũng không phải hành động sáng suốt." Tam phu nhân nhẹ nhàng trách mắng, trong mắt chính là không thể được, đang lúc này bên ngoài vang lên một loạt tiếng động gõ cửa, Tam phu nhân nhíu mày một cái, "Người nào?"

Lúc nói chuyện hương phượng tượng nháy mắt, phượng tượng lập tức hiểu, rón rén đến trước cửa bí mật, không có hấn cùng cánh cửa ngăm kia trong phòng giống như từ đầu tới cuối chỉ có Tam phu nhân, phượng tượng kia như chưa từng xuất hiện.

"Tam tỷ, là ta, người ngủ chưa?" Ngoài cửa thanh âm Tần Song Ngọc truyền tới.

Tam phu nhân khẽ cau mày, ôn hòa lên tiếng, "Là Ngũ phu nhân sao? Ta đang muốn ngủ, Ngũ muội tìm ta có chuyện?"

"Tam tỷ, mở cửa ra được không?" Tần Song Ngọc dịu dàng thỉnh cầu, trong lời nói mang theo vài phần kì ảo, bất luận ai nghe được cũng không nở cự tuyệt.

Tam phu nhân mau quang vì liễm, "ngũ phu nhân sắc trời đã tối, có chuyện gì mai rồi hãy nói."

Tam phu nhân không có ý định cũng ngũ phu nhân chào hỏi, nữ nhàu Hầu phủ đối nàng không có ý tốt nàng cần gì phải đem chính mình ra trước mặt các nàng, nàng tính toán mấy ngày nay Tần Song Ngọc để đại gia đến Thiên Linh tự cầu phúc sợ là không có ý tốt gì, nàng tránh được thì nên tránh.

"Tam tỷ người chẳng lẽ sợ Song Ngọc đem người ăn mất hay sao? Song Ngọc thật có chuyện muốn nói cùng Tam tỷ." Tam phu nhân cự tuyệt mấy lần âm Tần Song Ngọc không vui, thầm nói: Tam phu nhân cao ngạo cái gì, để xem ngày mai nàng ta còn kiêu căng được không.

Nàng tự nhiên không để Tam phu nhân tiếp tục cự tuyệt, tiếng gõ cửa càng lớn hơn, đáy mắt Tam phu nhân xẹt qua một tia sáng, đứng dậy đi tới mở cửa hướng Ngũ phu nhân cười nói, "Ngũ phu nhân nói gì vậy? Người có thể đem ta ăn lão gia nhất định không tha cho người, người lại không ngốc, điểm này ta biết đã như vậy ta còn sợ cái gì đây?"

Tam phu nhân có ý nói, sắc mặt Tần Song Ngọc cứng đờ nhưng trong nháy mắt liền không thấy chút nào khác thường, thân thể tinh xảo tiến vào gian phòng, tự ý quan sát bày biện bên trong. "Tam tỷ a, phòng người cảm giác không tệ."

Khóe miệng Tam phu nhân giật giật, không nghĩ tới Tần Song Ngọc lại mặt dày như vậy không mời mà vả tự ý vào, đáy mắt xẹt qua tia không vui, "Ngũ phu nhân thật biết nói đùa, sương phòng trong Thiên Linh Tự bài biện không phải giống nhau sao? Chỗ ta không tệ, chỗ Ngũ phu nhân cũng không kém nha!"

Cái này chính là Tần Song Ngọc cố tình.

Tần Song Ngọc đuổi chân ngồi trên ghế ha hả nói, "Tam tỷ không mời Song Ngọc uống ly trà sao?"

"Hôm nay quá muộn, uống trà để ngày khác đi, Ngũ phu nhân có chuyện nói thẳng là được." Tam phu nhân lạnh lùng nói, đối với Tần Song Ngọc nàng không có chút hảo cảm, nhất là giờ phút này tùy tiện không để ai vào trong mất.

Tần Song Ngọc thấy mình như đã trọc giận tam phu nhân vội vàng đứng dậy đến trước Tam phu nhân, "tam tỷ a, Song Ngọc ăn nói càn rỡ người đừng trách tội a, Song Ngọc muốn cùng Tam tỷ làm tỷ muội tốt, thân mật với nhau nên đối với Tam tỷ liền tự nhiên không lấy lễ giống người ngoài, ở trước mặt Tam tỷ liền thẳng thắn hơn rất nhiều."

Tam phu nhân nhìn nàng ta biểu diễn trong lòng lạnh băng, trên mặt đột nhiên nở một nụ cười, "Hảo muội muội của ta, mới vừa rồi ta hiểu lầm, muội muội chớ trách mồm, mau mời ngồi."

Tần Song Ngọc hiển nhiên không ngờ tới Tam phu nhân đột nhiên thân thiện thiện, nhìn nữ nhân có đôi mắt xinh đẹp Tần Song Ngọc không ý thức được nắm tay thật chặt, cặp mắt kia chính là si nhục lớn nhất của nàng.

Mọi lúc mọi nơi nhắc nhở nàng, Tần Song Ngọc nàng bắt quả chỉ là thể thân của Tam phu nhân mà thôi!

Trong lòng Tần Song Ngọc đè nén tức giận nhưng trên mặt vẫn vui vẻ như cũ, cùng Tam phu nhân ngồi xuống, "Tam tỷ, không nói gạt người hôm nay Song Ngọc tới là muốn hàn huyên một chút, Hầu phủ tuy nhiều người nhưng không một người để thổ lộ tâm sự."

"Nga? Nếu Ngũ muội không ghét bỏ, sau này ngày ngày đều có thể tìm ta tâm sự." Tam phu nhân liễm mi có ý ghênh hợp.

Ung dung tự tại ngược lại để Tần Song Ngọc nhìn mà hâm mộ Tam phu nhân a, ánh mắt kia trong suốt làm người nhìn sinh lòng yêu thích, gương mặt xinh đẹp như vậy có thêm một vết sẹo cũng không ảnh hưởng mấy tới dung mạo của nàng, ngược lại làm người nhìn thấy vết sẹo này càng thêm phần tiếc thương, nàng ta thật tốt số, được lão gia coi như bảo bối yêu thương, đặt trong lòng bàn tay sợ ngã, ngăm trong miệng sợ tan, nếu nàng được lão gia sủng ái liền không cần tính toán đầu đá đùa bốn người khác.

Tần Song Ngọc nghĩ tới mình trước kia mặc dù bị Lưu Hương Liên áp bách trong lòng vô cùng bất mãn nhưng nàng có thể nhẫn, nhưng kể từ khi được lão gia sủng ái rồi lại thất sủng, mang thai lại sinh non, trong lòng nàng ghen ghét người khác tăng thêm rất nhiều, có một số thứ khi có được lại muốn buông tay cho người khác rất nhiều người không cam lòng, mà nàng cũng vậy, nàng không cam lòng để lão gia coi mình là thể thân của Tam phu nhân, không cam lòng vất vả mong mỏi hài tử lại bị sinh non, càng không cam lòng ngay cả Dương Mộc Hoan trước khi chết cũng vẫn tính toán nàng, ôm nhiều nỗi không cam lòng nàng muốn làm cái gì đó, Tam phu nhân chính là trở ngại của nàng, nàng liền muốn diệt trừ Tam phu nhân dù phải dùng đến thủ đoạn hèn hạ.

"Dĩ nhiên là không ghét bỏ, sau này chỉ sợ lại quấy rầy Tam tỷ." Tần Song Ngọc cười nói, đứng dậy động tác tự nhiên rót hai ly trà bưng đến trước mặt hai người, giống như nàng ta chính là chủ nhân gian phòng này.

Chỉ là thân thể nàng ta che khuất, gian phòng kia trừ nàng còn có một người nhưng không chú ý tới móng tay của nàng ngâm chốc lát trong ly trà ở tay phải, giống như có cái gì đó tan ra trong ly trà.

Tà Song Ngọc đem hai ly trà đặt trước mặt mình và Tam phu nhân, Tam phu nhân trồi lên tia lúng túng, "Ngũ muội, ta thật không tốt? Ngươi đến phòng ta đáng lý ta nên chiêu đãi ngươi, hiện tại ngược lại để ngươi vất vả."

"Cái này không cần khách khí, ngươi là Tam tỷ Song Ngọc hướng ngươi châm trà đó là phải, huống chi ngươi là phu nhân lão gia sủng ái nhất, Song Ngọc có thể phục vụ Tam tỷ đó có thể coi là vinh hạnh của Song Ngọc, nếu Tam tỷ thấy ngượng ngùng vậy cho Song Ngọc chút mặt mũi đem ly trà này uống hết a!" Tàn Song Ngọc ha hả cười nói, khuôn mặt hữu hảo nhưng ánh mắt xẹt qua ly trà trước mặt Tam phu nhân không dấu vết, bụng ly trà cả mình lên chậm rãi uống.

Trên mặt Tam phu nhân vẫn như cũ mang theo nụ cười ôn hòa vô hại không chút nào phòng bị nhưng nàng thật không chút nào phòng bị sao? Không! Một khắc vào cửa kia Tam phu nhân liền âm thầm phòng bị nhất cử nhất động của Tàn Song Ngọc, chút tâm tư đó của Tàn Song Ngọc muốn gạt người khác thì được còn muốn gạt nàng thật không biết lượng sức mình.

Ánh mắt rơi vào nước trà trong chén trước mặt, nàng không có tận mắt thấy Song Ngọc động tay động chân nhưng đối với miệng mình nàng cần phải lưu ý một chút, đưa tay bụng ly trà lên lại chợt nghe được tiếng đĩnh rơi vào trong ly trà như cps thứ gì rơi vào trong chén.

"Coi, ta sao lại không cần thận?" Tam phu nhân tràn đầy tự trách nói, giờ phút này mang khuyên tai trên châu giờ một bên không thấy, rõ ràng nó đã rơi vào trong ly trà.

Tàn Song Ngọc không nhìn thấy hết thấy phát sinh như thế nào, chẳng qua trong lòng liền kêu không tốt, thật vất vả nàng mới tìm được cơ hội động tay động chân với ly trà, Tam phu nhân lại không uống, nàng ta đã biết chuyện gì sao?

"Nếu không ta đòi một chén khác đi!" Tam phu nhân bụng ly trà đứng dậy, vừa đứng dậy nàng lại bị Tàn Song Ngọc kéo lại, nghi hoặc nhìn Tàn Song Ngọc, khẽ cau mày.

Tàn Song Ngọc kéo kéo khóe miệng, "Bất quá là một khuyên tai thôi, khuyên tai Tam tỷ chẳng lẽ không sạch sẽ sao? Uống cũng không có vấn đề gì đi! Đây là ly trà đầu tiên Song Ngọc rót cho ngươi, cứ như vậy bỏ thật sự có chút làm người ta đau lòng đấy!"

Tàn Song Ngọc vừa nói vừa lộ vẻ mặt tiếc hận nhìn Tam phu nhân than thở, bộ dạng kia giống như nếu Tam phu nhân đem ly trà bỏ đi lòng nàng ta cũng sẽ bề theo một dạng, Tam phu nhân bị lời nói vừa rồi làm hoài nghi càng thêm phòng bị nhưng giờ phút này thì Tàn Song Ngọc kiên trì như vậy trong lòng càng khẳng định suy đoán của chính mình, trà này quả nhiên không tầm thường.

Ánh mắt rơi vào nước trà trong chén, xuyên qua nước trà mơ hồ nhìn thấy khuyên tai có viên trên châu hết sức rực rỡ, trầm mặc chốc lát lại tựa hồ gãy giữa, cùng lúc đó trong lòng Tàn Song Ngọc cũng thấp thỏm, ngàn vạn lần hi vọng ly trà kia được uống vào.

Rốt cục, Tam phu nhân do dự chốc lát, trên mặt nở rộ nụ cười, "Ngũ muội nói cũng đúng, vốn là ta nên châm trà, muội lại làm thay, ly trà này ta không uống vậy thật sự xin lỗi Ngũ muội! Ta uống được chưa?"

Vừa nói, bụng ly trà đặt lên mép nhẹ nhàng uống, Tàn Song Ngọc thấy Tam phu nhân cuối cùng cũng uống xong ly trà, trên mặt nở ra nụ cười đắc ý, hừ rốt cục uống sao? Rất tốt, chỉ cần uống ly trà này Tam phu nhân liền mặc cho người khác xâu xé.

Tam phu nhân liếc thấy giữa hai hàng lông mày Tàn Song Ngọc toát ra một phần đắc ý, mâu quang vi liễm, khi đặt ly trà xuống đột nhiên nhú một cái, khẽ vuốt ve cái trán, rừ rừ nói, "Ta... Ta đây là thế nào? Ngũ muội... Đây....."

"Tam tỷ ngươi là quá mệt mỏi, nếu mệt mỏi liền đi nghỉ ngơi đi." Thanh âm Tàn Song Ngọc lạnh như băng, không giống vừa rồi thân thiện.

"Ngươi.... Trà kia...." mi tâm Tam phu nhân nhú lại càng chặt, bộ mặt bất khả tư nghị (không tin được) nhìn tàn Song Ngọc, "Tại sao? Ngươi muốn làm gì?"

Chẳng qua là nàng không kịp chờ câu trả lời cả người liền ngã xuống ghế, Tàn Song Ngọc nhìn Tam phu nhân đã hôn mê, khóe miệng không chút kiêng kỵ cười lên đắc ý, đụng thân thể Tam phu nhân một cái hừ lạnh một tiếng, "Tại sao? Ngươi nói tại sao vậy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Chương 110.2: Tự mình chinh phục hoàn toàn

Nếu Tam phu nhân còn tỉnh nàng sẽ không nói thêm cái gì, bất quá nàng ta đã uống thuốc mê giờ này đang hôn mê bất tỉnh nhân sự, giống như người chết, nàng ta có chết cũng không biết nhưng nàng sẽ không để nàng ta chết đơn giản như vậy.

Hiện tại đối mặt với Tam phu nhân đã hôn mê, Tần Song Ngọc không kiêng kỵ ngửa mặt nói, "Tam phu nhân a Tam phu nhân, số người thật tốt được lão gia thương yêu thật sự là may mắn, nhưng vận may của người đã dùng hết rồi, biết không? Vì hôm nay đã vất óc nghĩ thật lâu, vì người mà chuẩn bị một nam nhân vô cùng háo sắc, đợi lát nữa người hưởng thụ thật tốt cả nước thân mật đi! Đáng tiếc lão gia không ở trong Thiên Linh Tự, sợ không có cách nào tận mắt chứng kiến người dân đang hồng hạnh vượt tường, bất quá tất cả tăng nhân Thiên Linh Tự cùng khách hành hương sẽ cùng chứng kiến một khắc kia, qua ngày mai, sợ rằng người sẽ trở nữ nhân dân đang nhất, nữ nhân như vậy, lão gia như thế nào có thể tiếp tục muốn người? Tam tỷ, ta nói này Song Ngọc đã vì người mà chuẩn bị lễ vật này người chắc sẽ hài lòng? Ha ha...."

Tần Song Ngọc ha ha cười lớn tiếng, trong tiếng cười mang theo vô vàn ngông cuồng, nàng chờ giờ khắc này đã nhiều ngày, nhàn nhạt lướt qua Tam phu nhân hai mắt nhắm chặt, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng, "Người biết không? Tại sao đôi mắt của ta lớn lên lại giống người? Hiện tại ta cũng không biết nên nói cảm tạ người hay nên hận người, có lẽ bởi vì ánh mắt của ta giống người lão gia mới có thể lấy ta làm thiếp, thay ta chuộc thân, để ta kết thúc những ngày đón tiếp mê hoặc kia, ở An Bình Hầu phủ mặc dù là một thiếp thân nhưng so với thanh lâu mà nói cũng là tốt hơn rất nhiều, nói như vậy ta chính là phải nói cảm ơn người mới phải."

Tần Song Ngọc nói không sai, An Bình Hầu phủ nạp nàng làm thiếp bởi ánh mắt giống Tam phu nhân, đây là nguyên nhân quan trọng nhất, An Bình Hầu phủ muốn cưới vợ bé để rồi sự chú ý của Lưu Hương Liên đối với Tam phu nhân nhưng kinh thành nữ nhân quá nhiều hẳn ta là một Hầu gia có nhiều người cho hẳn lựa chọn, không phải sao? Chính vì ánh mắt An Bình Hầu gia mới chọn Tần Song Ngọc.

"Đáng tiếc a! Tam phu nhân lão gia thương người như thế nào? Cưng chiều người như thế nào? Hết thầy người không có phúc hưởng thụ!" Tần Song Ngọc cắn chặt hàm răng tựa như đang phát tiết lửa giận trong lòng, đè nén lâu như vậy rốt cục cũng được phá bỏ, trong lòng nàng bây giờ rất sung sướng a.

Chẳng qua là nàng quá mức hưng phấn không có phát hiện Tam phu nhân hôn mê tay giắt giắt, hành động giắt nhỏ rồi lại giống như người đang hôn mê không có chút nào dị thường.

Tần Song Ngọc cười đủ rồi, nghĩ tới mục đích hôm nay vẫn chưa đạt được nàng liền trấn tĩnh xuống, đúng vậy đây mới là bắt đầu, nàng vẫn còn phải chờ xem cuộc vui. Nàng ngược lại muốn nhìn Tam phu nhân ngày mai sau khi tỉnh lại, phát hiện nàng cùng một nam nhân không phải lão gia ngủ cùng nhau sẽ như thế nào đã kích! Mà lão gia đây? Nàng cũng muốn xem một chút, hẳn khi biết được bảo bối hẳn sùng ái lại cùng một nam nhân khác ở Thiên Linh Tự tăng tị với nhau sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Trong lòng Tần Song Ngọc kè ra sự độc ác, xoay người tới cửa, mở cửa ra, đợi khi tiến vào lần nữa sau lưng nàng ta có thêm hai người nam nhân cao trắng(cao lớn, trắng kiện), đợi khi ba người vào trong gian phòng, Tần Song Ngọc nhìn Tam phu nhân hôn mê lạnh lùng mở miệng phân phó hai người bên cạnh, "Đem nàng mang đi!"

Hiện tại nàng muốn đem Tam phu nhân "hoàn hảo không tổn hao gì" đưa đến gian phòng Thu lão gia, lấy bản tính của Thu lão gia lấy được một lần không đủ, xem ra tối này hẳn sẽ không ngủ mà Tam phu nhân.... Hừ nàng ta sẽ bị!

Hai nam nhân theo Tần Song Ngọc như lời nói đem Tam phu nhân lên thời điểm nhìn thấy Tam phu nhân, trong mắt hai người không khỏi xẹt qua tia kinh ngạc, phu nhân này mặc dù mang theo vết sẹo nhưng bộ dạng vẫn rất mê người.

Ba người rời khỏi gian phòng của Tam phu nhân, bởi đêm đã khuya, lúc này người trong Thiên Linh Tự đa số đã ngủ, ba người hướng một hướng khác đi, cách đó không xa trong một sương phòng, cửa rất nhanh mở ra lại đóng vào, kia chính là gian phòng của Đại phu nhân, người mở cửa đóng cửa chính là Cố đại nương, Cố đại nương vừa rồi luôn ở một bên chú ý động tĩnh trong gian phòng của Tam phu nhân, thấy đám người Tần Song Ngọc đem Tam phu nhân đi ra ngoài liền lập tức vội vã trở về phòng, hướng Đại phu nhân báo cáo, "Tam phu nhân đã đắc thù!"

"Nga? Vậy cũng muốn chúc mừng nàng." động tác Đại phu nhân gảy tràng hạt dừng lại một chút, ánh mắt xẹt qua một đạo sắc bén.

"Phu nhân, chúng ta có phải nên mau chân tới xem nào nhiệt?" Cố đại nương thừa dò xét nói, chuyện Đại phu nhân cùng Ngũ phu nhân liên hiệp nàng biết, Đại phu nhân không có lừa gạt nàng.

"Xem nào nhiệt? Không, chúng ta nhìn cái gì nào nhiệt? Xem nào nhiệt cũng không phải lúc này." Khóe miệng Đại phu nhân âm độc vui vẻ, nhìn Cố đại nương một cái, "Cố đại nương người vừa rồi nhìn hết thấy, người phải hảo hảo nhớ kỹ, đến lúc đó ở trước mặt lão gia người chính là nhân chứng, chứng minh Ngũ phu nhân hãm hại Tam phu nhân, hiểu chưa?"

Cố đại nương khẽ cau mày, suy nghĩ lời nói của Đại phu nhân, ánh mắt bỗng sáng lên, "Phu nhân, người muốn một hòn đá hạ hai con chim? Mượn cơ hội này diệt trừ Ngũ phu nhân?"

"Ta chưa diệt trừ nàng ta thì nàng ta cũng sẽ tìm ta, ta nhẫn nhịn nhân Tần Song Ngọc kia đã lâu, nàng ta cho rằng nắm trong tay chút quyền lực thì tài trí đã hơn người, hừ lần này để cho nàng ta biết cùng ta đấu nàng ta vĩnh viễn chỉ có nước thua." ánh mắt Đại phu nhân rét lạnh, nghĩ tới những lần Tần Song Ngọc tới Cẩm Tú Các đùa bốn nàng, trong lòng nàng hận khí lại nổi lên, bất quá khi nghĩ nàng sẽ mượn cơ hội này để giết trừ Tần Song Ngọc trong lòng lại cực kì sung sướng.

Tần Song Ngọc kia sợ là còn không biết, lần này nàng ta chính là tự cầm hòn đá đập chân mình đi...

Một đêm này Thiên Linh Tự có thể nói là vô cùng náo nhiệt, Đại phu nhân sau khi lấy được tin tức liền an tâm đi ngủ, nhưng có mấy người như cũ hoạt động.

Trong bóng tối An Ninh cùng Phi Phiên yên lặng đi theo đám người Tần Song Ngọc, hai người bọn họ tận mắt thấy Tần Song Ngọc cùng Thu lão gia bàn bạc, rồi đến Tam phu nhân được đem ra ngoài, hiện tại mấy người đều đang ở trong viện có gian phòng của Thu lão gia.

"Tiểu thư, có phải hay không muốn ta xuất thủ?" Phi Phiên thấp giọng ở bên An Ninh nói, ý tứ rõ ràng, mắt thấy Tần Song Ngọc đưa Tam phu nhân tới chỗ Thu lão gia bị ỏi nếu không cứu người như vậy đợi đến khi vào đưa Tam phu nhân vào trong sẽ hành động không tiện.

An Ninh liếc liếc mi, cũng không có lên tiếng, trầm mặc chốc lát, An Ninh nói, "Cứu người cũng không phải là chuyện của chúng ta."

Phi Phiên đứng hình, còn chưa rõ ý tứ An Ninh liền thấy một Thân ảnh hướng đám người Tần Song Ngọc xuất kích, hai người cường tráng kia căn bản không chịu nổi một kích, chỉ một chút hai người kia liền bị đánh ngã xỉu, ở phía trước Tần Song Ngọc ý thức được chuyện gì không đúng lập tức quay đầu nhìn, còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, há miệng liền bị trợn lại, một giây tiếp theo cả người liền bất tỉnh nhân sự.

Ba người té xuống đất, Tam phu nhân vốn bất tỉnh lại đứng lên, bộ dạng nàng vẫn ôn hòa như cũ nhưng trong ánh mắt thêm phần lãnh ý.

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Không phải ai khác đây chính là phu xe của nàng Lăng bá, Lăng bá ân cần quan sát Tam phu nhân, mới vừa rồi hẳn cho là tiểu thư thật bị người ức hiếp, hoàn hảo, tiểu thư đã hồi tỉnh.

Tam phu nhân lắc đầu một cái, ánh mắt một mảng thâm trầm, không tệ, nàng chính là không có chuyện gì, vừa rồi hôn mê chính là nàng giả bộ, ngược lại nghe được rất nhiều chuyện, Tần Song Ngọc thế nào cũng không nghĩ ra khi nàng để rơi một chiếc khuyên tai vào trong ly trà viên trân châu kia có thể giải trừ trăm loại độc, cho nên, căn bản nàng không sợ uống ly trà kia, uống xong ly trà nàng cũng hòa theo dò xét Tần Song Ngọc, giả vờ hôn mê.

Nghĩ vừa rồi Tần Song Ngọc nói trong phòng, Tần Song Ngọc thật tốt a! Cho nên như vậy hận nàng, đối với nàng ác độc như vậy sao?

Nàng với nàng ta vốn không thù không oán, bắt quả nàng ta trong lòng ghen ghét, tàn khốc như vậy hãm hại nàng, Nàng là trêu ai ghẹo ai? Như vậy đắc tội a!

"Tiểu thư, phải xử trí nàng ta như thế nào?" Lăng bá hung hăng trợn mắt nhìn Tần Song Ngọc bất tỉnh trên đất, hận không thể một đao đi xuống lấy luôn mạng nhỏ, dám đối tiểu thư của hắn như vậy, hẳn như thế nào để nàng ta sống được?

Tam phu nhân nhảy cảm, cảm giác được sát ý trong mắt Lăng bá, ánh mắt trong đêm tối rất quý dị, "Thu lão gia có một gian phòng, hỏi thăm một chút nó là chỗ nào, đem nàng ta đưa đến, đi đi,...."

Hắn vốn là người háo sắc, Tần Song Ngọc rơi vào trong tay hắn tình huống như vậy kết quả có thể nghĩ. Trên giường, thân thể nam nhân phập phồng, ý thức Tần Song Ngọc dần rõ ràng, trên người dị thường làm nàng cảm thấy hết sức quái dị, mở mắt ra nàng thấy khuôn mặt ghê tởm cùng bị ỏi mà tư thế hai người lúc này làm cho Tần Song Ngọc như bị sét đánh.

Sắc mặt vốn hồng hào bỗng chốc trắng bệch, đây là chuyện gì xảy ra? Nàng tại sao lại ở phía dưới Thu lão gia? Mà thân thể nàng... không tự chủ phát ra những tiếng mập mờ, đầu Tần Song Ngọc trống rỗng.

"Người đã tỉnh..." Thu lão gia nhìn nàng một cái, vừa đứng, tỉnh có thể cùng hắn phối hợp, không để mình hắn hát kịch một vai.

Tần Song Ngọc rốt cục hoàn toàn thanh tỉnh, đang muốn sợ hãi kêu lên tiếng, nhưng mở miệng ra là tiếng kêu nhẹ, mềm yếu đến nàng cũng không ứng phó kịp, thậm chí còn xấu hổ, tại sao lại như vậy? ở dưới Thu lão gia phải là Tam phu nhân chứ sao lại là nàng?

Tần Song Ngọc nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi, là ai đánh nàng ngã xỉu, cố gắng nghĩ mà không tài nào ra được đầu mối, trước khi thấy mặt người đánh nàng là ai thì nàng đã hôn mê.

Nàng ở trong phòng vậy Tam phu nhân đâu? Trong đầu Tần Song Ngọc có vô số vấn đề quanh quẩn nhưng dần dần cơ thể kích thích làm nàng không thể không chế được, nàng hận, nhưng mà thân bất do kỷ luân hãm vào trong đó.....

Trong phòng xuân ý rồi dào, hương diễm bốn phía mà ngoài cửa hai người bị đánh bất tỉnh cũng dần dần chuyển mình thanh tỉnh, bản thân bị được vật kích thích, lại nghe mồn một thanh âm mắc cơ mê người từ trong phòng truyền ra, thân thể không thể áp chế được dục hỏa, hai người nhìn nhau, hẳn không hẹn mà cùng đứng dậy, lao đảo đẩy cửa vào...

Một nơi yên lặng trong Thiên Linh Tự, một bóng dáng nằm trên mặt đất tựa như bất tỉnh, hai bóng dáng tới gần, thấy người nọ là ai, liền cẩn thận đem cổ thân thể kia đi, vòng qua mấy hành lang cuối cùng vào một gian phòng.

Trong phòng vẫn như cũ đèn đuốc sáng choang, lúc nam nhân kia thấy nàng sắc mặt trầm xuống, mặt lộ vẻ lo lắng, "Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Hầu gia, thời điểm thuộc hạ phát hiện Tam phu nhân, Tam phu nhân cũng đã bất tỉnh, nhìn dáng dấp giống như bị trúng thuốc mê, không biết tại sao lại ra ngoài cô nằm." Một người trong đó nói.

"Các người làm người giám hộ như thế nào?" An Bình hầu gia tức giận nói, lo lắng đem Tam phu nhân từ tay hai người kia nhân lấy, cẩn thận ôm, đặt trên giường hẹp, thấy khuôn mặt tái nhợt trong lòng sinh ra áy náy.

Hai người bị quát lớn như vậy có miệng mà không thể phản biện, Hầu gia rõ ràng là phái bọn họ đi thăm dò một ít chuyện, cho nên mới sơ sót việc bảo vệ Tam phu nhân.

"Còn không mau đi xuống." An Bình Hầu gia nhìn cũng không nhìn hai người kia một cái, quát lên, nhưng thanh âm cũng cố ý giảm xuống rất nhiều, như sợ làm ảnh hưởng tới người ở trên giường.

Hai người kia rời đi, trong phòng chỉ còn An Bình Hầu gia và Tam phu nhân, An Bình Hầu gia ngồi ở mép giường, nắm thật chặt tay Tam phu nhân, lòng này nhẩn lại như ngọn núi ở chung một chỗ.

Hắn mặc dù muốn tra rõ một ít chuyện, muốn tra rõ Sở Sở có hay không vẫn cùng bên kia liên lạc, nhưng vì chuyện này đặt sở sở vào chỗ nguy hiểm, hắn như thế nào nhẩn tâm? Huống chi hiện tại hắn có chút sợ, sợ tra ra kết quả làm hắn thất vọng.

Mất không chớp nhìn Tam phu nhân đang hôn mê, như thế nào cũng không thể dễ chịu, trong lòng hắn áy náy không ngừng lan tràn, thờ dài một hơi, dịu dàng nói nhỏ, "Sở Sở, ta là không phải làm sai?"

Lúc tam phu nhân tỉnh lại đã là hôm sau, sắc trời đã sáng, Tam phu nhân còn chưa mở mắt ra đã cảm thấy mình bị một cảm giác quen thuộc được ôm trong ngực, nhưng trong mắt lại xẹt qua tia lạnh như băng, hắn quả nhiên là tới Thiên Linh Tự a, quả nhiên thấy nàng hôn mê bên ngoài liên hiện thân.

Hơn mười năm ở bên cạnh người còn chưa đủ sao? Người như vậy hoài nghi ta?

Đêm qua thời điểm nghe thấy An Bình Hầu gia tới Thiên Linh Tự, hắn cũng mơ hồ đoán được mục đích, đêm qua sau khi xử trí Tần Song Ngọc xong, nàng không có về phòng chính là muốn dụ An Bình Hầu gia hiện thân, nàng biết người đàn ông này không có cách nào không để ý đến mình, hắn là cực kỳ yêu nàng.

Thật sâu hít thở không khí một cái, Tam phu nhân cảm nhận được nam nhân ôm mình giật giật, vội vàng nhắm mắt lại giống như vừa rồi nàng không có tỉnh lại.

An Bình Hầu gia mở mắt, nếu như thường ngày thấy nàng mềm yếu trong ngực, trên mặt tự nhiên mỉm cười cưng chiều, không kìm được mà hôn lên trán nàng, cái hôn này là để nữ nhân trong ngực tỉnh dậy.

Tam phu nhân mở mắt ra, thấy khuôn mặt phóng đại, trên mặt tràn đầy kinh ngạc cùng hồi thẩm, "lão gia..... người...."

"Sở Sở.... Sở Sở...." An Bình Hầu gia nỉ non tên Tam phu nhân, thanh âm hết sức triền miên, thanh âm như có như không, bàn tay xoa xoa ở lưng nàng.

Nhưng không ngờ, Tam phu nhân lấy một tay đẩy An Bình Hầu gia ra, An Bình Hầu gia không hiểu nhìn Tam phu nhân, vẫn dịu dàng như cũ, "Sở Sở, thế nào?"

"Lão gia, người tại sao ở chỗ này? người nói Hoàng thượng có chuyện giao cho người đi làm, người không phải không có biện pháp bởi Sở Sở đi Thiên Linh Tự sao? Tại sao người xuất hiện ở chỗ này?" Tam phu nhân chất vấn, quả nhiên sắc mặt An Bình Hầu gia cứng đờ.

Lúc này An Bình Hầu gia mới tỉnh, vừa rồi hắn chìm trong nhu tình với Sở Sở nên quên mất đang ở địa phương nào. Đúng vậy a, nơi đây là Thiên Linh Tự mà mục đích hắn tới nơi này làm sao có thể cho Sở Sở biết được.

"Chuyện xong xuôi ta liền chạy tới đây, ta quá nhớ người, không thể rời người chút lát." An Bình Hầu gia dịu dàng nói, đây là hắn tìm cớ, nhưng trong lòng hắn đúng là không thể rời bỏ Sở Sở.

"Phải không?" Tam phu nhân nhún mày tựa hồ không tin lời an Bình Hầu gia, trong mắt lóe ra hoài nghi, làm trong lòng An Bình Hầu gia hồi hộp, mang thân thể nàng ôm vào trong ngực, "là thật, Sở sở người còn không biết tâm ý của ta sao?"

"Lão gia, vậy người biết tâm ý của Sở Sở sao?" Tam phu nhân mặc cho mình bị ôm không có phản kháng nhưng thanh âm cực kì lạnh băng.

An Bình Hầu gia biết Sở Sở tức giận, trong lòng bất an, chính hắn cũng luống cuống.

Lão gia, Sở Sở ở chung một chỗ với lão gia đã nhiều năm như vậy, năm đó nếu ta đã lựa chọn người, người vẫn đối với ta không yên lòng sao? Lão gia, ta phải làm sao mới tiêu trừ hết nghi ngờ trong lòng người? Những năm qua người an trí ta ở trong biệt viện thành nam, đối với ta che chở đầy đủ, nhưng mà sao ta không nhìn ra những hạ nhân trong phủ kia đều là người giám thị ta? Trong mắt bọn họ ta là phu nhân người yêu nhưng cuộc sống có khác gì tù nhân, vì để tiêu trừ nghi ngờ của người ta liền ít ra ngoài, chính là muốn người hoàn toàn tin tưởng ta, nhưng lão gia nhiều năm như vậy sẽ có ngày người thật tâm không phòng bị ta? Lão gia đây là yêu mến người cam kết cấp cho ta sao? nhi tử cùng nữ nhi cũng đã lớn như vậy, người vẫn không yên lòng ta..... Ha ha..... Lão gia người làm Sở Sở thật thất vọng.

Từng câu từng chữ Tam phu nhân chỉ trích, mỗi câu đều giống như dao đâm vào trong lòng an Bình Hầu gia, sắc mặt hắn ngày một khó coi, Sở Sở nói không sai, xưa nay nàng là người thông tuệ, đã nhìn ra động tác nhỏ trong lúc lơ đãng. Hơn nữa lúc này nàng đã biết mục đích của hắn a!

Nhiều năm như vậy nàng biết rất rõ mình giám thị nàng, cái gì cũng chưa nói, nàng như thế nào chịu đựng?

Nghĩ đến cam kết mình từng hứa với nàng, cả người an Bình Hầu gia bị áy náy bao phủ, ôm thật chặt thân thể Tam phu nhân, khuôn mặt vội vàng, "Sở Sở ta sai rồi, ta không nên hoài nghi người, ta là sợ người sẽ rời xa ta, cho nên ta mới không thể không phòng bị, ta sai lầm rồi, sau này ta không hạn chế tự do của nàng nữa, nàng muốn đi chỗ nào ta sẽ không hỏi nữa có được không?"

"Lão gia, nếu người không thật lòng đối ta yên tâm, người chính là vẫn không chế tự do của ta, trong lòng người cuối cùng vẫn là có một nút thắt, cần gì chứ? Lão gia người đã không cho Sở sở thật lòng yêu thương cùng tín nhiệm vậy người nên để Sở Sở đi thôi."

"Không, ta không thả, ta sẽ không thả nàng ra, Sở Sở cho ta thêm một cơ hội, nể mặt nữ nhi cùng nhi tử người cho ta một cơ hội, ta sẽ không bao giờ...."

làm bị thương lòng của nàng nữa." An Bình Hầu gia khò sờ cầu khẩn, hấn hồi hận, thật hồi hận cho hành động lần này, chỉ sợ sẽ đẩy nàng càng xa hấn.

Sở Sở cắn chặt môi, buồn bã nhìn An Bình Hầu gia, cuối cùng hai mắt nhắm nghiền nhào vào lòng hấn, "Lão gia, Sở Sở làm sao có thể nguyện ý rời đi? Tâm ý Sở Sở đối với người người còn chưa rõ sao?"

Hấn chẳng qua chỉ là lo lắng mà thôi a! Lo lắng một ngày Sở Sở sẽ rời đi! Lo lắng nàng cùng người bên kia đầu lia vẫn vương tơ lòng.20

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Chương 111.01: Quá thống khổ, Ngũ phu nhân chết thảm

Trong lòng An Bình Hầu gia đắm chìm sung sướng, lần này Sở Sở thú tội làm trong lòng hấn an tâm không ít, Sở Sở nói không sai, nhiều năm như vậy có một số việc hấn nên buông xuôi, cần gì phải phòng bị nữ nhân mềm yếu, còn hành hạ chính mình đây?

"Ta muốn nàng là nữ nhân hạnh phúc nhất trên cõi đời này." An Bình Hầu gia nỉ non bên tai Tam phu nhân, thanh âm mặc dù rất êm ái nhưng kiên định. Trước kia không làm bởi vì hấn sợ Sở Sở giả tạo.

"Sở Sở chỉ nguyện ở bên người lão gia là tốt rồi, lão gia yêu thương nhi tử cùng nữ nhi của chúng ta Sở Sở liền hài lòng." Thanh âm Tam phu nhân dịu dàng như nước, lại khôi phục một dạng ôn nhu, thanh tao lịch sự, càng ôm chặt thân thể An Bình Hầu gia, hấp thu ấm áp trên người hấn.

"Sở Sở..." Thanh âm An Bình Hầu gia bỗng mất tiếng, trong ngực ôm nữ nhân mình yêu nhất, giờ phút này thân thể hai người ma sát cùng lời bày tỏ của Sở Sở An Bình Hầu gia sao có thể chịu được? Cho dù bọn họ đã có hai đứa con, hấn đối với thân thể nàng vẫn không ngừng khát vọng.

cảm giác được vật bên hông mình, Sở Sở nhũn mảy một cái, vui mừng trong ngực An Bình Hầu gia hấn tự nhiên không phát hiện ra cái gì, nghĩ đến cái gì hai mắt Sở Sở liền lóe sáng, "lão gia, đêm qua sao Sở Sở lại xuất hiện trong phòng lão gia a? Ta nhớ rõ rằng đêm qua Ngũ phu nhân tới tìm ta, sau đó cái gì ta cũng không nhớ cả."

Thân thể nam nhân nàng đang ôm bỗng nhiên cứng đờ, sắc mặt trầm xuống, mới vừa rồi hấn quên mất, đêm qua hai thị vệ đem Sở Sở tới hai mi nàng nhí chặt một chỗ, không nghỉ ngơi chút nào, để Sở Sở hôn mê, thậm chí mang Sở Sở tới nào không có người nhất định là Tần Song Ngọc.

"Hừ! nữ nhân kia, ta phải giết nàng ta để chấm dứt hậu họa." An Bình Hầu gia cau có quát lên, bản thân hấn giờ đây đối với Sở Sở là tự trách và áy náy, nếu mình không đồng ý để nàng cùng người khác tới Thiên Linh Tự, như vậy cũng không cho Tần Song Ngọc cơ hội để đối phó Sở Sở, hấn lại đồng ý, bây giờ nghĩ lại hấn thật phải xin lỗi Sở Sở, như vậy đem nàng đặt vào trong nguy hiểm.

"Lão gia..." Tam phu nhân cảm nhận được cơn giận của hấn, cũng là kéo hấn lại, "Lão gia, nàng ấy là thiếp của người, huống chi đêm qua nàng ta cũng không làm gì ta."

"Không làm gì nàng? Nếu hôm nay ta không tới Thiên Linh Tự, nàng hôn mê ở bên ngoài không ai phát hiện, cả đêm bị lạnh xâm nhập, thân thể của nàng chịu đựng được sao?" An Bình Hầu gia thương yêu nhìn Tam phu nhân, nàng cùng đời vô tranh, dịu dàng lịch sự, bộ dạng làm tim hấn xúc động, giờ tay khẽ vuốt khuôn mặt như ngọc của nàng, dịu dàng mở miệng, "Sở Sở, nàng chính là quá thiện lương, nàng ta đối với nàng tâm địa như vậy, nàng lại nói đỡ vì nàng ta, các nàng ấy nếu giống nàng một loại hiền huệ (phụ nữ có đức hạnh, hiền lành), ta liền thỏa mãn, nhưng là..... Nàng ta có tâm tư dụng trên người nàng, lần này ta tuyệt đối không bỏ qua cho nàng ta!"

"Lão gia..." Tam phu nhân khẽ cau mày.

"Chuyện này nàng nghe ta, nàng không cần để ý nhiều, hết thầy đều giao cho ta." An Bình Hầu gia nắm chặt tay nàng, trong lòng đã hạ quyết định.

"Lão gia,.... ta biết, người là vì ta mà suy nghĩ, lão gia, Sở Sở như thế nào có được phu quân như người, phải chăng là phúc khí ba đời của Sở Sở." Tam phu nhân nhào vào trong ngực An Bình Hầu gia, đẩy mắt xẹt qua chút, nghĩ đến chuyện hôm qua phải chăng kịch hay cũng sắp lên sân.

Tần Song Ngọc, này không trách được ta ngoan, đây là người muốn đụng vào ta, ta bắt quá là gây ông đập lưng ông thôi.

An Bình Hầu gia mang theo Tam phu nhân ra khỏi gian phòng, thẳng đến gian phòng của Tần Song Ngọc, đêm qua người nhà chùa đưa nữ quyến An Bình Hầu phủ an bày sường phòng trong cùng một nhà, An Bình Hầu gia vừa xuất hiện đúng lúc gặp Đại phu nhân, Lục phu nhân cùng An Ninh mới ra khỏi cửa.

"Lão gia, sao người lại tới đây?" Hiên nhiên không chỉ Đại phu nhân mở miệng hỏi thăm mà tất cả mọi người ở đây đều hết sức kinh ngạc, hôm qua lúc các nàng đi rõ ràng lão gia nói người có chuyện không thể bởi các nàng đi chùa nhưng sao hôm nay... đây là loại tình huống gì?

Đại phu nhân nhìn Tam phu nhân sau lưng lão gia, thân thể đột nhiên ngẩn ra, nàng ta sao ở chỗ này? Nàng ta không phải là cùng.... Nghĩ đến mưu kế

của Tần Song Ngọc, trong thời gian này không biết đã có chuyện gì xảy ra?

Nghĩ tới điều có thể, sắc mặt Đại phu nhân trắng bạch hơn mấy phần, phản ứng nhỏ của Đại phu nhân vẫn rơi vào mắt Tam phu nhân, Tam phu nhân nhìn xuống trong lòng liền hiểu rõ, thì ra là, Đại phu nhân cũng biết hành động Tam phu nhân đêm qua a, chẳng qua nàng ta không biết nàng không phải người tham dự.

Trong mấy người An Ninh nhìn thấy An Bình Hầu gia xuất hiện có chút kinh ngạc sau liền như cũ bất động thanh sắc, nghĩ đến chuyện đêm qua nhìn thấy, an Ninh không khỏi nhìn Tam phu nhân nhiều hơn một chút, nàng ta lúc này dịu dàng như nước thuận theo ở bên cạnh an Bình Hầu gia, hoàn toàn lệ thuộc vào nam nhân của mình, An Ninh có chút hoài nghi Tam phu nhân mình nhìn thấy đêm qua phải chăng chỉ là ảo giác.

Tam phu nhân hành động sợ là cao tay hơn tất cả nữ nhân trong An Bình Hầu phủ a! An Bình Hầu gia không hay biết nữ nhân mình yêu mến có mang bí mật?

Giờ phút này An Ninh hứng thú với lựa chọn mới, trực giác của nàng nói rằng nếu dùng Tam phu nhân đả kích An Bình Hầu gia so với bất kì phương pháp nào đều hữu ích hơn thấy.

"Tần Song Ngọc đâu?" An Bình Hầu gia hướng Đại phu nhân hỏi thăm, càng không để ý tới sự kinh ngạc của mọi người, bộ mặt tức giận, khí thế hung hăng thật giống có người mắc nợ hần.

Đại phu nhân cố gắng bình tĩnh, "Chúng ta cũng mới ra không có thấy Ngũ muội đâu!"

"Nàng ta ở gian phòng nào?" An Bình Hầu gia cau kinh hỏi, vừa đúng lúc thấy Phúc nhi nha hoàn của Ngũ phu nhân đứng bên ngoài một gian phòng, bộ dạng tựa hồ rất hoảng sợ, con người An Bình Hầu gia căng thẳng, lập tức sai bước đi lên.

"Lão gia..... lão....." Phúc nhi chột quỳ trên mặt đất, thân thể mơ hồ run rẩy.

An Bình Hầu gia hừ lạnh một tiếng, không chút nào để ý tới Phúc nhi, đẩy cửa đi thẳng vào, chỉ là đẩy cửa ra An Bình Hầu gia quét mắt cả gian phòng, sương phòng trong chùa không lớn, một cái liền nhìn rõ chần trên giường thật chỉnh tề, giống như không có ai ngủ qua.

Đại phu nhân, Lục phu nhân, An Ninh cùng Tam phu nhân đi vào, thấy không một bóng người trong sương phòng, mi tâm Đại phu nhân nhăn sâu hơn, ngoài dự liệu Tam phu nhân mở miệng, "Lão gia, Ngũ muội không phải là đã xảy ra chuyện gì đi?"

"Hừ, nàng ta thì có chuyện gì?" An Bình Hầu gia không thêm để ý chút nào tới an nguy của Tần Song Ngọc, thậm chí ngược lại còn hi vọng nàng ta cứ như vậy chết trong chùa, nữ nhân kia giữ lại cũng là gieo họa.

"Lão gia chuyện này không nên khinh thường, mau cho người đi tìm chút đi, Ngũ muội dù gì cũng là người An Bình Hầu phủ." Tam phu nhân cau mày, trên mặt ẩn ẩn không chút giả dối ngay cả Đại phu nhân cũng bội phục, đồng thời trong lòng không ngừng nghĩ ngợi, đêm qua Cố đại nương tận mắt chứng kiến Tần Song Ngọc đem Tam phu nhân đi, vì sao sáng sớm hôm nay người nên xuất hiện thì không xuất hiện còn người không nên xuất hiện thì lại ở nơi này?

Đại phu nhân cũng không đàn, cẩn thận nghĩ, nàng nghĩ lại chuyện tối qua nhất định có chuyện gì không may, kết quả của Tần Song Ngọc nhất định không tốt chút nào.

Mi tâm An Bình Hầu gia cau chặt lại, nếu Sở Sở nói như vậy dù hần không nguyện ý cũng sẽ làm bộ theo, "Tất cả mọi người xem xung quanh một chút, ta đi xin phương trượng giúp đỡ, tất cả mọi người cùng nhau tìm kiếm."

Nếu tìm được Tần Song Ngọc hôm nay hần nhất định phải hỏi rõ ràng.

An Bình Hầu gia lệnh một tiếng tất cả chủ từ cũng như người làm đều tản ra đi tìm Ngũ phu nhân, Tam phu nhân kéo An Bình Hầu gia cùng đi xin phương trượng trợ giúp một tay, Đại phu nhân cũng không chậm trễ chút nào, Cố đại nương cũng ý thức được chuyện nghiêm trọng vội vàng kéo tay Đại phu nhân, "Phu nhân... Bây giờ nên làm thế nào?"

"Một lát nữa vô luận xảy ra chuyện gì cũng không được hốt hoảng, hết thảy đều tùy cơ ứng biến." Đại phu nhân dùng thanh âm chỉ hai người nghe được gia phó Cố đại nương, đêm qua nàng còn tính toán, sáng nay Tam phu nhân cùng người khác tăng tị bị phát hiện nàng liền đem Tần Song Ngọc đẩy ra ngoài, lấy thương yêu cầu Lão gia với Tam phu nhân, Tam phu nhân cùng người khác tăng tị chắc chắn sẽ giận tím mặt lúc đó nàng đẩy Tần Song Ngọc ra, dưới tình huống như vậy Lão gia đối xử với Ngũ phu nhân như thế nào, có thể biết được.

Nhưng là, sáng sớm thời điểm nhìn thấy Tam phu nhân nàng liền biết chuyện có biến cố, hiện tại nàng hi vọng duy nhất một chuyện chính là chuyện này không phát triển đến mức không thể không chế, một mối lỗi nàng vào.

Cố đại nương gật đầu, cả người dị thường cẩn thận.

An Ninh mang theo Lục phu nhân cùng Bích Châu tùy ý tiêu sái trong Thiên Linh Tự không có ý muông tím người, Tần Song Ngọc còn muốn tìm sao? Nếu Tam phu nhân muốn tìm Tần Song Ngọc như vậy nàng ta nắm bắt rõ lúc nào Tần Song Ngọc nên xuất hiện trước mặt mọi người, việc các nàng phải làm là chờ xem kịch vui.

Mà lúc này bên trong một sương phòng, so với nào nhiệt bên ngoài trong này lại tĩnh mịch kì cục, trong không khí mùi huân hương đã dần phai đi thay vào đó là cỗ thích thú, trên mặt đất rải rác vô số ý phục, trên giường rộng rãi có bốn người, nữ nhân thân thể trần truồng nằm trên người một nam nhân,

mà hai nam nhân khác một người tựa đầu vào chân đến gần thắt lưng nữ nhân, người còn lại đặt ngang cánh tay qua ngực nữ nhân, bộ dạng cực kì quý dị.

Chẳng qua vừa nhìn liền có thể tưởng tượng đêm qua bốn người này đã trải qua một đêm phóng túng như thế nào.

Nam nhân để tay qua ngực nữ nhân giật giật, tìm thấy một cảm giác mềm mại, vô ý thức ngất, hành động này làm nữ nhân vốn ngủ mê man nhú chặt mày một cái, phát ra âm thanh ưm rất nhỏ.

Đột nhiên cánh cửa bị mở ra, loảng xoảng một tiếng, nhất thời có thể làm mấy người đang ngủ tỉnh lại.

"A....." Đẩy cửa ra là một tiểu hòa thượng, thấy một màn này trước mắt ngay người sợ hãi, thời gian rất lâu mới phản ứng được, sợ hãi kêu lên tiếng, một tiếng kêu này làm Tần Song Ngọc hoàn toàn thức tỉnh.

Tần Song Ngọc mở mắt ra, ánh sáng chói mắt có chút không thích ứng được, theo thanh âm kia nhìn sang nàng thấy tiểu hòa thượng đỏ bừng mặt, một người đầu trọc cùng một mảng đỏ bừng, Tần Song Ngọc chưa ý thức được tình trạng của mình, cho rằng vẫn đang ở trong phòng nàng, "Tiểu hòa thượng..... có chuyện gì?"

Này vừa hỏi ngược lại làm cho tiểu hòa thượng càng đỏ mặt, nhìn không chớp mắt trước mặt, nhất là hai đốm mềm mại trước ngực, hoàn toàn quên mất lễ nghĩa không được nhìn.

Tần Song Ngọc thấy bộ dạng của hắn rốt cục ý thức được chuyện gì, theo ánh mắt hắn nhìn xuống, khi thấy tình trạng của bản thân trong đầu oanh một tiếng như bị thiên lôi đánh trúng, trong đầu dần dần hiện lên một số hình ảnh tối qua.

"A....." Một tiếng này xuất phát từ miệng Tần Song Ngọc, kêu lên một tiếng, trong mắt tràn ngập sự hốt hoảng.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.

Vội vàng kéo chăn che lại thân thể trần truồng, thời điểm Tần Song Ngọc kêu lên Tiểu hòa thượng cũng bị dọa sợ vội vã chạy ra khỏi phòng, cửa vẫn như cũ mở rộng, Tần Song Ngọc đẩy nam nhân trên người ra, chán ghét tránh né đụng chạm thân thể...

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Chương 111.021: Quá thống khổ, Ngũ phu nhân chết thảm

Thu lão gia cùng hai người khác cũng tỉnh dậy, thấy bộ dạng Tần Song Ngọc tiên diễm không kìm hãm được tay hướng về phía thân thể nàng, "Thế nào? Song Ngọc nhanh như vậy liền quên tối qua chúng ta hòa hợp tốt đẹp? Song Ngọc không nghĩ đến nhiều năm như vậy thân thể người vẫn làm người ta yêu thích không buông tay à!"

"Lấy bàn tay bẩn thỉu của người ra." Tần Song Ngọc hung hăng đánh rơi bàn tay đưa tới, thấy bộ dạng Thu lão gia nàng hận không thể sẽ rách khuôn mặt lão.

"Thế nào? Định trở mặt?" Thu lão gia hừ lạnh nói, rõ ràng không vui.

"Không, không muốn nói chuyện tối hôm qua, không muốn! Đó là con ác mộng, là con ác mộng!" Trong đầu Tần Song Ngọc không ngừng hiện lên những hình ảnh kia, thế nào cũng không gạt hết, cả người có chút cuồng loạn.

"Con ác mộng? Tối hôm qua rõ ràng người cũng rất hưởng thụ, thế nào lại là con ác mộng? Ha ha Song Ngọc lúc này đang cố làm thanh cao đấy? Đêm qua hai huynh đệ này đều chứng nhận, bọn họ có thể chứng minh người thật sự vui vẻ, chứng minh người thật dám đăng, quả nhiên không hổ là một hoa khôi a, thật là." Thu lão gia khẽ cười nói, hắn vốn độc chiếm Tần Song Ngọc, nhưng hai huynh đệ này phá cửa vào nhưng không làm cho hắn không vui, ngược lại còn kích thích thú tính trong lòng hắn, vốn là hai người triền miên biến thành bốn người thịnh yên, cho đến sắc trời gần sáng, bốn người mệt mỏi không chịu được mới dần dần ngủ.

"Người.....Các người...." Sắc mặt Tần Song Ngọc lúc xanh lúc trắng, nhất là ánh mắt bọn họ nhìn nàng lúc này, chỉ muốn đem nàng sống sò sò nuốt vào bụng, trong lòng nàng sinh ra một trận chán ghét.

Tần Song Ngọc không muốn tiếp tục ở lại chỗ này nữa, vội vàng đứng dậy xuống giường, thân thể vừa động, một trận đau đớn tê liệt giữa hai chân, trong lòng khẽ lên tiếng nguyên rủa, giờ phút này nàng chỉ mong muốn rời khỏi nơi đây thật nhanh rồi suy nghĩ thật kĩ rốt cục chuyện gì xảy ra.

Nàng tìm kiếm xiêm áo khắp nơi, lại phát hiện xiêm áo dưới đất bị xé rách sớm không chịu nổi, làm sao bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ? Đang lúc nóng nảy lại nghe được một trận rống giận vang dội cả gian phòng, như muốn bật tung nóc phòng.

"Vô liêm sỉ!" An Bình Hầu gia vừa đi tới cửa liền thấy một màn, nữ nhân thân thể trần truồng chỉ dùng một cái chăn che trước ngực, phía sau nàng trên giường mấy nam nhân áo rách quần manh*, ánh mắt dâm dăng quan sát thân thể nữ nhân.

*áo rách quần manh: áo quần không đủ che thân thể.

Người kia không phải Tần Song Ngọc thì là ai?

Khi nghe thấy thanh âm này, Tần Song Ngọc không nhìn thấy nhưng cả người nàng liền cứng lại, thanh âm này sao nàng không nhận ra? Hơn mười năm hẳn chính là ông trời của nàng, Lão gia, lão gia phát hiện? Hẳn chính là bộ dạng tức giận? Thanh âm tức giận, không chỉ có tức giận mà thôi, khí thế kia thật giống như hận không thể đem nàng giết chết. Đúng vậy a! Tại sao không thể tức giận đây?

Nghĩ đến lão gia tức giận có thể đem lại tai họa cho mình, trong lòng Tần Song Ngọc rét lạnh, khí lạnh từ tim nhanh chóng lan tràn tới tứ chi, cảm nhận một cỗ bén nhọn hướng ngày càng gần, Tần Song Ngọc chưa bao giờ kinh hoàng, xoay người nhìn về phía người vừa tới, "Lão.....lão gia.... ... Người hãy nghe thiếp nói..... Không phải như người thấy, không phải như vậy đâu!"

"Ba....."

Tần Song Ngọc vừa dứt lời một bàn tay liền đánh vào má nàng ta, năm dấu vân tay rõ ràng trên đó, cả người lão đảo một cái đụng vào chiếc bàn bên cạnh.

"Tiện nhân Tần Song Ngọc kia! Người lại dám làm chuyện như vậy...." An Bình Hầu gia căn bản là tức giận, hẳn có yêu Tần Song Ngọc hay không là một chuyện nhưng nàng ta đầu gối cũng là thiếp thất của hắn lại tại Thiên Linh tự hồng hạnh vượt tường, cùng người khác tăng tị với nhau, hẳn như thế nào có thể nhìn?

Tiện nhân này làm mất hết mặt mũi của hắn.

"Lão gia không phải như thế, lão gia xin người nghe Song Ngọc giải thích a! đây hết thấy đều là hiểu lầm, hiểu lầm a!" Tần Song Ngọc đột nhiên có cảm giác cách cái chết không xa, trên mặt đau rất, một cái tát vừa rồi đã làm nàng tỉnh mộng, phục hồi lại tinh thần nàng lập tức quỳ rạp xuống trước mặt An Bình Hầu gia, nắm chặt y phục của hắn khổ sở cầu xin.

Chẳng qua An Bình Hầu gia không nghe lọt lời nàng ta giải thích, mắt thấy là thật, này sao có thể giả?

"Người chờ cho ta, ta hảo hảo xử lý người." An Bình Hầu gia căn rằng nghiêng lợi, nơi này là Thiên Linh Tự, hẳn không thể đem chuyện này làm lớn, nếu truyền đi, mặt mũi hắn biết để nơi nào? Mặt mũi An Bình Hầu gia biết để nơi nào?

Chuyện An Như Yên đã làm An Bình Hầu phủ bị chê cười, hắn cũng không thể vùng vẫy nổi!

"Lão gia.... ... Lão gia.... ..." Tần Song Ngọc bị ánh mắt quyết liệt, bén nhọn của An Bình Hầu gia làm cho không khỏi hoài nghi, lão gia sẽ giết nàng.

Đại phu nhân, Tam phu nhân, Lục phu nhân cùng An Ninh đến ngoài cửa nhìn động tĩnh bên trong, sắc mặt Đại phu nhân rất khó coi, nàng sớm đoán ra Tần Song Ngọc xảy ra chuyện nhưng không có ngờ tới, trước mắt sẽ là một màn này, hôm đó nàng hiển kế, chỉ điểm Tần Song Ngọc "bắt gian tại trận" độc kế hãm hại Tam phu nhân, kế này nàng vì Tam phu nhân chuẩn bị, nhưng bây giờ nhân vật chính lại là Tần Song Ngọc.

Trong này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đại phu nhân khôn khéo mơ hồ đoán được chuyện này phát triển thành cục diện này, mà tất cả biến cố đều diễn ra sau khi Tần Song Ngọc đem Tam phu nhân ra khỏi phòng.

Nàng không hiểu rốt cục như thế nào lại biến thành như vậy, nhưng khẳng định chuyện này cùng Tam phu nhân không thoát khỏi liên quan.

Đại phu nhân không dấu vết nhìn Tam phu nhân nhìn một cái chỉ thấy nàng ta mặt mũi bình tĩnh, nhưng một phần bình tĩnh này càng khẳng định thêm suy đoán của nàng, chẳng biết tại sao giờ phút này nàng có cảm giác Tam phu nhân rất đáng sợ, không thấy rõ ràng, không đoán ra khả năng, phần này không xác định làm cho lòng người kinh sợ.

Cùng Đại phu nhân một dạng, An Ninh như có như không quan sát Tam phu nhân, Tam phu nhân vốn là mục tiêu ngày hôm nay nhưng tối hôm qua nàng tận mắt chứng kiến Tam phu nhân như thế nào thay đổi thời cuộc, nghĩ đến Tam phu nhân cùng Chiêm

Chiêm gia? Chiêm gia có vị trí thứ hai trong Tam đại thế gia Bắc Yên quốc có quan hệ, chẳng qua là quan hệ gì đây?

Thái độ Tam phu nhân hôm qua với Chiêm gia, An Ninh mơ hồ suy đoán địa vị của Tam phu nhân nhất định không thấp!

Mà lúc này trong nhà, An Bình Hầu gia nhìn Tần Song Ngọc một cái rét lạnh, hung hăng đá nàng ta ra ngoài, sải bước ra tới cửa, rút một thanh đao từ tùy tùng bên cạnh lại hướng trong nhà vọt vào.

"Lão gia.... Không, đừng giết ta, đừng có giết ta.... .." Tần Song Ngọc thấy khí thế kinh người cầm đao bộ dạng giống như câu hồn sứ giả đến từ địa ngục.

An Bình Hầu gia hừ lạnh một tiếng, thời điểm đi tới bên cạnh Tần Song Ngọc thì dừng lại một chút, mọi người cho rằng An Bình Hầu gia sẽ một đao kết thúc tính mạng Tần Song Ngọc thì An Bình Hầu gia lại vòng qua Tần Song Ngọc.

Tần Song Ngọc nuốt nước miếng một cái tựa như sống sót sau tai nạn, cả người nhát thời xụi lơ trên mặt đất, ngực kịch liệt đập phồng, lão gia bỏ qua cho nàng sao? Tần Song Ngọc căn bản không dám tìm đáp án, nhắm mắt lại cố gắng thờ bình thường, trong lòng sợ hãi thân thể không ngừng run rẩy, chẳng qua nàng vừa nhắm mắt lại liền nghe thấy một tiếng thê lương trong phòng vang lên, nàng ta theo bản năng mở mắt nhìn, thấy một màn kia sợ ngay người.

An Bình Hầu gia vòng qua Tần Song Ngọc đi tới bên giường, khi An Bình Hầu gia vào cửa hai trướng hán đã bắt đầu mặc lại quần áo, Thu lão gia còn nhàn nhã nằm trên giường xem kịch hay, giống như chuyện này không liên quan gì đến hắn, nhìn An Bình Hầu gia bị cấm sừng trong lòng hắn vô cùng sung sướng.

Chẳng qua là khi hắn đang xem kịch vui, An Bình Hầu gia lại hướng hắn đi tới, thanh đao trong tay không do dự đâm vào ngực hắn, căn bản hắn chưa kịp phản ứng đau đớn đã bao phủ, chống lại cặp mắt An Bình Hầu gia là đôi mắt đỏ máu, Thu lão gia giờ mới biết mình đã nhô râu cộp, người cấm sừng An Bình Hầu gia là hắn làm sao An Bình Hầu gia tha cho hắn?

"Người.....Giết người....Giết người phải đền mạng...." Thu lão gia chỉ vào an Bình Hầu gia, khác xong mấy chữ này liền tắt thở ngã trên giường.

"Đền mạng? Hừ, xem ta như thế nào đền mạng!" An Bình Hầu gia hừ lạnh nói, Thu lão gia ở kinh thành mặc dù cũng có chút tiếng tăm nhưng hắn không để lão ta trong mắt, giết lão ta thì như thế nào? Bất quá chỉ là cái mạng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 211: Chương 112 ma cao một thước đạo cao một trượng

Tần Ngọc Song nghe được nàng không có ý tốt, còn chưa kịp biết rõ ràng, nàng ta rút cuộc sẽ đối nàng làm cái gì, gian nan ngẩng đầu nhìn ngoài giếng, đúng lúc này ngẩng đầu, móng lung trong nhìn đến trận nhiệt khí hướng tới chính mình đánh úp lại, một gáo nước trên xuống, vẫn là nước sôi nóng hôi hổi.

Chút nước nóng hắt trên người Tần Ngọc Song, hơi từ trong giếng, lúc này nàng thậm chí còn cảm giác được rét lạnh, nhưng giờ phút này, cũng là nóng thấu trời, cơ hồ không thể tưởng tượng, toàn thân da thịt cảm giác đều bị nước sôi nóng, không chỉ có là đau đớn mà thôi.

Tần Ngọc Song cuối cùng kêu thảm thiết một tiếng, một cái hô hấp không ra, liền hoàn toàn không có hơi thở.

Hết thảm một tiếng, cơ hồ là hao hết khí lực cuối cùng Tần Ngọc Song, thậm chí truyền khắp toàn bộ An Bình hầu phủ, lúc này trong Thỉnh Vũ hiên, An Ninh nghe thanh âm, không khỏi nhú mày, xem ra, ngày mai quý phủ này sẽ im lặng, Tần Ngọc Song cũng vô pháp miễn đi! Chính là không biết, cuối cùng đoạn đường đưa Tần Ngọc Song, là Đại phu nhân đâu.

Mà trong chủ viện, lúc Tam phu nhân nghe kêu thảm thiết, trong lòng cũng là cùng ý tưởng giống An Ninh, khoe miệng giơ lên một chút ý cười, rốt cục đã chết sao?

Bên giếng, Đại phu nhân lạnh lùng nhìn miệng giếng liếc mắt một cái, lúc mới vừa rồi kia một tiếng thê lương kêu thảm thiết trong giếng liền không còn có động tĩnh,

"Tần Ngọc Song a Tần Ngọc Song, ngươi cũng đừng trách ta, mỗi ngày nghe được thanh âm của ngươi tại Hầu phủ tâm của ta liền thập phần bất an, ngay cả ngủ cũng không tốt, cho nên, ta liền chỉ có thể như vậy đưa ngươi đi, ta cũng là thay ngươi chấm dứt thống khổ, không phải sao? Như vậy kéo dài hơi tàn mà sống, ngươi sẽ càng thêm tra tấn mà thôi? Cho nên, ngươi trăm ngàn lần phải nhớ Đại tỷ ta tốt, ta biết ngươi có oán khí, nhưng oán khí này hẳn là nhắm vào lão gia cùng Tam phu nhân, cho nên, ngươi nếu là trên trời có linh, ngươi muốn phù hộ ta, có lẽ ta còn có thể thay ngươi đem cừu cấp báo."

Đại phu nhân gần từng tiếng ni non, thập phần đắc ý xoay người, khoe miệng ý cười càng phát ra nồng đậm, Tần Ngọc Song vừa chết, cũng hoàn toàn giải quyết gian nan của nàng, nàng vẫn lo lắng, Tần Ngọc Song sẽ đem nàng liên quan đến, đã nhiều ngày lại lo lắng đề phòng, khó bảo toàn nàng lúc nắng, đem chuyện các nàng liên hợp phun ra, nếu là làm cho hạ nhân khác nghe xong, bị người lợi dụng, nàng liền mất nhiều hơn được, cho nên, Tần Ngọc Song sớm chết, nàng cũng sớm an tâm.

Bất quá, nghĩ đến mới vừa rồi Tần Ngọc Song nói, Đại phu nhân trong lòng lại là có chút phát lạnh, trong đầu hiện ra bóng dáng Tam phu nhân kia, chau mày càng nhanh.

"Phu nhân, Ngũ phu nhân đã chết, Tam phu nhân kia..." Cổ đại nương không biết vì sao miệng giếng làm cho bà sợ hãi, nhất là mới vừa rồi Ngũ phu nhân thê lương nguyên rủa, càng làm cho nàng đáy lòng lộ ra một cảm giác lạnh, mới vừa rồi nhưng là nàng tự tay kết liễu tính mạng Ngũ phu nhân a!

Theo bản năng hướng tới gần Đại phu nhân một chút, nàng cũng cùng Đại phu nhân có kiêng kỵ, Ngũ phu nhân mới vừa có một câu là nói đúng, chỉ cần có Tam phu nhân tại Hầu phủ một ngày, phu nhân sợ là không thể ngủ an ổn.

Lão gia đối Tam phu nhân yêu thương, các nàng đều xem ở trong mắt, Ngũ phu nhân như vậy chỉ ra và xác nhận Tam phu nhân, lão gia đều bất vì sở động, nàng tương, Tam phu nhân nếu là thật sự hại người khác, lão gia cũng sẽ bảo toàn nàng đi!

"Yên lặng xem xét, Tam phu nhân này, trước kia là coi thường nàng a!" Đại phu nhân thở dài, thấp giọng thì thầm, ánh mắt ngưng tụ một chút lạnh như băng, xem ra, nàng không thể lại ngồi chờ chết.

An Bình hầu phủ, ở ngoài một mảnh yên tĩnh, không ai bởi vì Ngũ phu nhân Tần Ngọc Song chết mà thay đổi cái gì, coi như Tần Ngọc Song cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện ở Hầu phủ, nhưng mọi người đều trong lòng biết rõ, lúc này An Bình hầu phủ, giống như là mặt nước hồ, ở ngoài nhìn như bình tĩnh, nhưng bên dưới, kích động mạch nước ngầm cũng là không khiến người suy nghĩ.

Một ngày này, An Bình hầu phủ đến vị khách hiếm gặp, An Bình hầu tự mình chiêu đãi, người nọ không phải người khác, là đứng đầu Tứ đại thế gia, Người đứng đầu Lâm gia —— Lâm Thanh.

An Bình hầu cũng thật là kinh ngạc, An Bình hầu phủ dựa vào Lâm gia, tuy rằng hắn cùng Lâm Thanh đều là một trong Tứ đại thế gia, nhưng là, thực lực cùng địa vị An Bình hầu là thua xa Lâm Thanh, Lâm Thanh khôn khéo, An Bình hầu không thể với tới.

An Bình hầu bởi vì quan hệ của Lưu Hương Liên, mới có thể thân cận Lâm gia, nhưng Lâm Thanh đối với An Bình hầu anh em bà con này, trước giờ đều không có đem ông để vào mắt, đối với An Bình hầu này, làm người xử thế có chút thủ đoạn, là một cái lợi dụng nữ nhân để phát đạt, căn bản là không đáng được Lâm Thanh đưa vào mắt.

Lúc trước xem quan hệ của Lưu Hương Liên, kéo An Bình hầu phủ một phen, cũng là vì lợi ích chính ông mà thôi.

"Lâm lão gia, thật sự là khách quý đến, người quý nhân sự tình bận rộn, tự mình đến Hầu phủ đến, nhưng là có chuyện gì muốn chỉ bảo?" An Bình hầu thái độ cung kính, thấp phần thật cẩn thận, gia đình bùng nổ lên, hắn thậm chí tự mình đưa Lâm Thanh, có thể thấy được hắn đối này Lâm Thanh là như thế nào nịnh bợ lấy lòng.

"Có thể vì chuyện gì? Còn không phải phu nhân kia của ta, thời gian này, luôn nhớ muội muội của nàng, không lay chuyển được nàng, nàng là muốn gặp phu nhân hầu gia a, hầu gia có thấy nét mặt già nua này không, làm cho tôn phu nhân đi theo giúp phu nhân ta?" Lâm Thanh nói cực kỳ uyển chuyển, nói là thỉnh cầu, nhưng giọng điệu là mang theo bá khí, chuyện An Bình hầu phủ, ông là nghe trước mặt nhiều người như vậy, giữa đường tuyên bố đem An Như Yên đuổi ra Hầu phủ, hắn ta đem Lưu Hương Liên cướp đoạt quyền chủ mẫu, cũng cảm tức ở trong phủ, đã làm cho ông thập phần tức giận, hắn như vậy đối mẹ con bọn họ, chẳng khác nào là ở trên mặt đánh ông một cái tát sao?

An Như Yên tốt xấu cũng là cháu ông, Lưu Hương Liên này lại là em vợ ông, trên thực tế, ông sớm nên đi một chuyến này, đoạn thời gian trước, con trưởng chết cùng với sản nghiệp Lâm phủ đều phát sinh vấn đề, làm cho ông việc không rảnh thân, chút thời điểm trước, thu được Lưu Hương Liên thư xin giúp đỡ, ông mới giận muốn cấp An Bình hầu một ít áp lực, cho hắn biết, An Bình hầu phủ không phải là cái gì đều có thể không để ý.

An Bình hầu trong lòng lộp bộp một chút, hắn đương nhiên hiểu được ý Lâm Thanh, trong lòng âm thầm thấp rủa, nhất định là Lưu Hương Liên âm thầm tố cáo, bằng không, Lâm Thanh làm sao có thể chạy một chuyến này?

Trong lòng tuy rằng nghĩ như thế, An Bình hầu cũng biết, hắn đoạt Đại phu nhân quyền đương gia chủ mẫu, cùng đem nàng cảm tức sợ là muốn phiền phức rơi xuống, Sở Sở nói đúng a, Lưu Hương Liên cùng Lâm phủ quan hệ chặt chẽ, hắn không thể không có kiêng kỵ.

"Vâng, là ta cùng Hương Liên sơ sót, sớm nên đến cửa thăm Đại tỷ, ta cho người làm đi cho Hương Liên chuẩn bị, mang một ít điểm tâm Đại tỷ thích ăn đi thăm." An Bình hầu thân thiện gật đầu, trong lòng cũng là âm thầm thì, hắn nhất định phải làm cho An Bình hầu phủ càng cường đại hơn, không cần lại phụ thuộc vào Lâm phủ, tự nhiên cũng không đối Lâm Thanh cúi đầu khom lưng như vậy.

"Như thế rất tốt, như thế rất tốt a!" Lâm Thanh vừa lòng gật đầu, mục đích đến đây đã đạt tới, liền cũng không có tiếp tục lưu lại, đang muốn đứng dậy rời đi, đã thấy một nữ tử vào cửa, ánh mắt phút chốc sáng ngời, kinh ngạc thập phần, này... Đây là một nữ nhân như thế nào a! dịu dàng xinh đẹp hẳn nhiều năm như vậy đều không có gặp, tựa hồ là theo trong tranh bước ra, làm cho người ta vừa thấy, ánh mắt liền như thế nào cũng không có cách nào dời,... Đây An Bình hầu phủ, khi nào có một mỹ nhân như vậy?

Lúc này, nhìn đến người xinh đẹp, nguyên bản Lâm Thanh muốn đứng dậy, động tác cũng cứng lại, không chớp mắt một cái nhìn nàng.

An Bình hầu cũng đã nhận ra ánh mắt si mê Lâm Thanh nhìn Sở Sở, trong lòng trôi nổi một tia hờn giận, âm thầm oán, Sở Sở vì sao tới tìm hắn? Lâm Thanh tuy rằng trước không để ý nữ sắc đẹp, nhưng nhìn ánh mắt hắn kinh hồ mê luyến, An Bình hầu nhất thời có chút bất an, đang muốn cho Sở Sở mau rời đi nơi này, Sở Sở lại coi như có việc gấp, bước lên phía trước giữ chặt cánh tay An Bình hầu

"Lão gia, Niệm Nhi tựa hồ là bị bệnh, sáng sớm hôm nay liền có chút dị thường, mới vừa rồi ta xem, là phát sốt, độ ẩm..."

Dù là theo ngày thường trấn định như Tam phu nhân, lúc này đối mặt nữ nhi đột nhiên bị bệnh, nàng cũng có chút mất phương hướng, cho nên, lúc này nàng, căn bản là không có chú ý tới có người khác đang nhìn nàng.

"Cái gì?" An Bình hầu cũng là kinh hãi, giữa những nữ nhân này, duy chỉ có Sở Sở sinh hai đứa con, là được hắn thiết tình yêu thương, nay con bị đưa đi học nghệ, nữ nhi đi theo bọn họ cùng ở tại trong viện, thế nhưng bị bệnh, hắn có thể nào không vội?

"Hầu gia, vị này là..." Lâm Thanh đứng dậy, đến gần hai người, ánh mắt như trước không có dời trên người Tam phu nhân.

Tam phu nhân thế mới lưu ý đến bên trong còn có một người tồn tại, cảm nhận được ánh mắt hắn, Tam phu nhân theo bản năng dời mi thanh tú khẽ nhăn

lại, nàng thập phần không thích ánh mắt như vậy.

An Bình hầu lập tức đem Tam phu nhân bảo vệ ở sau lưng, chặn tầm mắt Lâm Thanh, "Lâm lão gia, đây là Tam phu nhân tiểu đệ, làm cho Lâm lão gia chê cười, Lâm lão gia, mới vừa rồi người cũng nghe thấy được, tiểu nữ bị bệnh, xin thứ cho tiểu đệ không thể ở lâu Lâm lão gia, người thỉnh..."

An Bình hầu cố nén trong lòng phần nộ, hận không thể một cái tát đánh tới, nếu là phu nhân khác bị Lâm Thanh nhìn như vậy, hẳn thật ra không ngại gì, nhưng Sở Sở là nữ tử hân âu yếm nhất, có thể nào cho phép Lâm Thanh dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm Sở Sở?

Này không thể nghi ngờ là kích An Bình hầu

Trước mắt xinh đẹp dung nhan bị ngăn cản, Lâm Thanh trong lòng trôi lên một chút mất mát, nhìn thoáng qua An Bình hầu, An Bình hầu tuy rằng ngoài mặt thái độ ôn hòa đến cực điểm, nhưng cả người dựng thẳng lên mũi nhọn, hẳn vẫn là cảm thụ được, An Bình hầu nhưng lại như vậy che chở kia nữ nhân sao?

Nghĩ đến cũng đúng, nếu là hẳn có một phu nhân như vậy, chính mình cũng che chở như bảo bối, không để cho người khác liếc mắt coi trọng một cái.

An Bình hầu Tam phu nhân? Lâm Thanh trong đầu hiện ra một chút bóng dáng kia, khóe miệng giờ lên một chút ý cười ý vị thâm trường, nhưng rất nhanh liền liếm đi, bên ngoài mặt vẻ mặt thân thiết, "Đứa nhỏ bị bệnh? Không bằng ta gọi ngự y, cho ngự y đến xem?"

Địa vị Lâm gia, hoàng thượng thậm chí phân công một ngự y chuyên môn cho Lâm phủ, phụ trách vì Lâm phủ xem bệnh, điểm này, An Bình hầu cũng biết được, nếu là ở bình thường, Lâm Thanh đưa ra đề nghị, hẳn chắc trong lòng mừng rỡ, nhưng giờ phút này, An Bình hầu cũng là cảm giác, chôn chúc tết gà, không có hảo tâm, hẳn lại có thể nào lĩnh tình Lâm Thanh?

"Không cần phiền toái, tiểu nữ sợ là cảm mạo phong hàn, không cần làm phiền ngự y đi một chuyến" An Bình hầu thái độ như trước ôn hòa, gặp Lâm Thanh còn không có dấu hiệu muốn đi, liền lại thúc giục nói,

"Lâm lão gia, người xem, ta lần sau lại đến cửa tạ tội như thế nào?"

Lâm Thanh hiểu được ý, An Bình hầu hai lần hạ lệnh đuổi khách a! Hừ, An Bình hầu liền như vậy bảo hộ Tam phu nhân kia sao?

"Như thế, ta đây liền cáo từ" Lâm Thanh nhú mày, xoay người liền hướng tới đại sảnh ra ngoài, nhưng, khi hẳn đi đến cửa đại sảnh, phút chốc dừng bước, quay lại hướng tới bên kia nhìn, lại như trước không có nhìn thấy người hẳn muốn gặp, Tam phu nhân là chặt chẽ bị An Bình hầu chắn phía sau, nghĩ đến cái gì, Lâm Thanh ánh mắt híp lại, "thời điểm Hương Liên thăm Đại tỷ, đem Tam phu nhân cũng mang đi, nhiều người cũng náo nhiệt một ít."

Dứt lời, không để ý đến trong đại sảnh phản ứng hai người, liền bước ra An Bình hầu phủ...

Trong đại sảnh, An Bình hầu vẻ mặt sắc bén tức giận, phía sau, rốt cục bạo phát ra, phần hận cảm lấy chén trên bàn, hung hăng đập trên đất

"Hừ, Lâm Thanh kia, đừng cho là ta không biết hẳn đánh chủ ý gì!"

"Lão gia, Sở Sở..." Tam phu nhân nhú mày, còn chưa nói xong, liền bị An Bình hầu kéo vào trong lòng, chặt chẽ ôm, như mạng nàng nhập vào xương tủy, lập tức, Tam phu nhân liền nghe được An Bình hầu trầm thấp, lộ ra vài phần thanh âm kiên quyết ở bên tai của nàng vang lên, "Người yên tâm, ta sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn người!"

Tam phu nhân trên mặt nở rộ chút tươi cười, tựa vào An Bình hầu, nàng biết, nam nhân này chắc chắn bảo hộ chính mình chu toàn, nếu Lâm Thanh kia thật muốn đánh nàng chủ ý gì, hẳn cũng không nhất định được hảo!

Hôm đó, An Bình hầu phủ liền hạ lệnh, Đại phu nhân không cần lại nhốt trong Cẩm Tú các, hạ nhân Hầu phủ đều đoán, Ngũ phu nhân vừa chết, Hầu phủ liền còn Đại phu nhân, Tam phu nhân cùng với Lục phu nhân, Lục phu nhân chính là một cái mệnh nha hoàn, thành không được cái gì, mà Tam phu nhân mảnh mai như vậy, sợ là không thể chường quản việc An Bình Hầu phủ từ trên xuống dưới, Hầu phủ này quyền đương gia chủ mẫu, đúng là vẫn còn muốn dừng ở Đại phu nhân trong tay.

Đại phu nhân được thả ra, trong lòng tự nhiên là vui mừng, nàng biết, chỉ cần Lâm lão gia mở miệng, An Bình hầu sẽ không thể không nể mặt, An Bình hầu phủ cuối cùng là dựa vào Lâm phủ, nhiều thời điểm còn muốn dựa vào Lâm phủ, cho nên, Đại phu nhân trong lòng lại an tâm rất nhiều.

Nàng dù sao không phải Tần Ngọc Song, lão gia muốn giết Tần Ngọc Song, sẽ không kiêng kỵ gì, nhưng mình liền không giống quả nhiên là dựa vào gốc lớn thật là tốt a!

Hiện tại quý phủ này, uy hiếp của nàng chỉ có Tam phu nhân, thời gian này, lời Ngũ phu nhân trước khi chết, không ngừng quanh quẩn ở trong đầu của nàng, càng lúc càng rõ ràng, lấy tính Đại phu nhân, sẽ không cho phép một cái uy hiếp như vậy tồn tại.

Trừ bỏ Tam phu nhân, chỉ là thời gian mà thôi!

Đại phu nhân tuy rằng vì giải trừ lệnh cấm mà cao hứng, nhưng ngày giải trừ lệnh cấm, An Bình hầu liền có ý đến trong Cẩm Tú các, cảnh cáo nàng, cho nàng an phận, đừng mơ tưởng lại lao đầu vào biển lửa, Đại phu nhân nghe vào trong tai, lại bởi vì thái độ An Bình hầu, lòng sinh hờn giận.

Vì sao hẳn đối mình cùng Tam phu nhân lại hoàn toàn bất đồng, nàng mới là chính thất phu nhân a!

Mấy hôm sau, Đại phu nhân đi Lâm phủ, An Bình hầu lấy thân thể Tam phu nhân không khoẻ, không có cho Tam phu nhân đi, An Bình hầu biết, nhất định sẽ chọc Lâm Thanh không vui, nhưng hắn có thể nào biết rõ Lâm Thanh đối Sở Sở không phải lòng tốt, trơ mắt nhìn nàng vào Lâm phủ.

Ngày này, An Bình hầu đem người Hầu phủ đều triệu tập ở trong đại sảnh, An Ninh, Đại phu nhân, Tam phu nhân, Lục phu nhân đều ở vị trí tương ứng, đều không ra tiếng, nhìn đến bàn bên cạnh An Bình hầu chia khóa cùng con dấu, mấy người trong lòng đều có chút ít hiểu được mục đích nay ông đem các nàng kêu tới nơi này.

Nguyên bản Tần Ngọc Song nắm giữ hai cái này, nhưng nàng đã chết, thứ này liền muốn giao người khác bảo quản, đây chính là đại biểu cho quyền lợi đương gia chủ mẫu, ai có thể được nó, đó mới là thập phần trọng yếu a!

Đại phu nhân nhìn chìa khóa cùng con dấu kia, mi tâm theo bản năng nhú chặt, tựa hồ là lo lắng cái gì.

"Các người nói, hai cái này, ai có tư cách bảo quản." An Bình hầu khoé mắt híp lại, ánh mắt từng cái đảo qua mọi người, đem biểu tình xem ở trong mắt.

An Bình hầu vừa hỏi, thật làm cho nhiều người sinh kinh ngạc, hắn thế nhưng sẽ hỏi ý kiến mọi người, vẫn là lão gia sao?

Ánh mắt An Ninh híp lại, nhưng có giật mình, tâm tư An Bình hầu, nàng ít nhiều hiểu được, hắn là thử đi! Thử Đại phu nhân, đồng thời, thử những người khác, hoặc là, ngoài việc thử, còn có mục đích khác.

"Lão gia, Tuyết Nhi thấy, con dấu cùng chìa khóa, hắn là giao Tam phu nhân, Tam phu nhân dịu dàng hiền lành, lại hiểu đại thế, hắn là có thể thay lão gia quản lý tốt nhà này."

Mở miệng là Lục phu nhân theo ngày thường ít phát biểu ý kiến, nguyên nhân của nàng rất đơn giản, nàng không thể cho Đại phu nhân nắm quyền Hầu phủ, chỉ cần Đại phu nhân cầm quyền, như vậy, ngày của nàng sẽ gặp nước sôi lửa bỏng.

Đại phu nhân vừa nghe, sắc mặt trầm xuống, có chút giống như trừng mắt nhìn Lục phu nhân liếc mắt một cái, trong mắt một cổ sắc bén, Tuyết Nhi chết tiệt, mọc đủ lông cánh sao? Nhưng lại nghiêng về Tam phu nhân đi.

An Bình hầu trên mặt cũng là vui vẻ, "Sở Sở? Như thế rất tốt!"

Hắn tạm thời còn không có cách nào đem Sở Sở đưa lên chính thất phu nhân, như vậy đem quyền lực đương gia chủ mẫu giao cho nàng.

Như vậy nàng ở Hầu phủ địa vị cũng sẽ cao hơn rất nhiều, trên thực tế, An Bình hầu trong lòng sáng sớm tính như thế, nhưng nghĩ đến cái gì, An Bình hầu xoay mặt nhìn về phía An Ninh, "Ninh Nhi, người cảm thấy sao?"

An Ninh nhú mày, nàng cảm thấy? An Bình hầu đây là ở thử nàng sao? Trên mặt chút vô hại tươi cười, An Ninh thần nhiên mở miệng, "Cha, Ninh Nhi là tiểu bối, hơn nữa cái gì cũng không hiểu, cho nên, Ninh Nhi không biết..."

An Bình hầu mày rậm hơi nhú, nhưng rất nhanh liền giãn mở ra, vừa lòng gật đầu, lập tức chuyển hướng Đại phu nhân, "Hương Liên, ý kiến của người? Đương gia quyền chủ mẫu giao cho Sở Sở, người cảm thấy thích hợp hay không?"

Đại phu nhân kéo kéo khóe miệng, "Lục phu nhân nói không sai, tam muội là thích hợp."

Tam phu nhân theo bản năng nhìn Đại phu nhân liếc mắt một cái, tựa hồ không dự đoán được nàng đồng ý như vậy, nghĩ đến ngày ấy ở Thiên Linh tự nàng nhận thấy được phản ứng khác thường Đại phu nhân, ánh mắt liêm liêm, nhưng như trước bất động thanh sắc.

"Bất quá..." Đại phu nhân tạm dừng một lát, tiếp tục nói, "Lão gia, Hầu phủ chuyện tình to nhỏ, thật sự là có chút rườm rà, thiếp thân lo lắng tam muội thân thể sẽ chịu không nổi, không bằng như vậy, dù sao thiếp thân cũng là nhân rồi, theo ngày thường cũng có thể làm trợ thủ tam muội, hiệp trợ tam muội để ý chuyện trong phủ."

"Bất quá..." Đại phu nhân tạm dừng một lát, tiếp tục nói, "Lão gia, Hầu phủ thật to nhỏ chuyện tình, thật sự là có chút rườm rà, thiếp thân lo lắng tam muội thân thể sẽ chịu không nổi, không bằng như vậy, dù sao thiếp thân cũng là nhân rồi, theo ngày thường cũng có thể cấp tam muội làm trợ thủ, hiệp trợ tam muội để ý chuyện tình trong phủ."

"Chuyện này là sao?" Tam phu nhân nói, không chỉ có Tam phu nhân giật mình, những người khác ngay cả An Bình hầu cũng thập phần kinh ngạc, hắn nhìn Đại phu nhân thấy vài phần khác thường, hai người vợ chồng nhiều năm như vậy, tính tình Lưu Hương Liên, hắn hiểu biết rõ, nàng xưa nay tự cho mình là An Bình hầu phủ chính thất phu nhân, ý vào có Lâm gia chỗ dựa, vài năm trước, ngay cả hắn ở trước mặt của nàng, cũng phải cho một ít mặt mũi, nàng có thể nào chủ động muốn làm trợ thủ cho người khác, này không phải là mặt trời mọc phía tây sao?

Duy chỉ có An Ninh nhìn Đại phu nhân liếc mắt một cái, trong lòng liền hiểu được ý đồ Đại phu nhân, nàng là lấy lùi để tiến! An Bình hầu rõ ràng là che chở Tam phu nhân, có ý làm cho Tam phu nhân cầm quyền, Đại phu nhân là không có hi vọng, cùng với cùng Tam phu nhân tranh đoạt một phen, không bằng đưa Tam phu nhân một nhân tình, đồng thời bán lão gia một điều tốt, không chỉ có như thế, nói là trợ thủ, nhưng trên thực tế thật sự chính là trợ thủ sao?

An Ninh suy đoán đúng là suy nghĩ Đại phu nhân, Đại phu nhân ra sao khôn khéo, nàng tuy rằng trong lòng không cam lòng Tam phu nhân cầm quyền, nhưng có câu là không bỏ cái nhỏ làm sao được cái lớn, nàng muốn một lần nữa đoạt lại quyền đương gia chủ mẫu, liền chỉ có đem quyền lực đưa ra, mới có cơ hội!

Mặc kệ Tam phu nhân nàng rốt cuộc có năng lực gì, có thể hay không quản lý tốt, nhưng nàng xác định, chính mình làm trợ thủ Tam phu nhân, tuy rằng nghề vô vị, nhưng có thể được rất nhiều cơ hội, rất nhiều cơ hội hãm hại Tam phu nhân, không phải sao?

Đại phu nhân đáy lòng âm thầm tính toán, An Bình hầu gặp Đại phu nhân lúc này lại hiểu được đại thể, vừa lòng gật đầu, tự mình đem cái chìa khóa cùng con dấu đến trong tay Tam phu nhân, cũng đối với Đại phu nhân phân phó nói, "Hương Liên, về sau ngươi chia sẻ với Sở Sở đi!"

Nói thật ra, An Bình hầu muốn đề cao địa vị Tam phu nhân ở phủ, lại không hy vọng nàng làm quá vất vả, có Đại phu nhân giúp đỡ, thật ra hợp ý hần.

Chính là, hần lại không biết trong lòng Đại phu nhân chân chính tính kế, An Bình hầu thấy không rõ, nhưng không có nghĩa là Tam phu nhân chẳng hay biết gì, nàng thận liên tưởng lại, cũng minh bạch ý đồ Đại phu nhân, hiểu được nàng cũng bất động thanh sắc.

Một ngày này, An Ninh cũng là nhận được hoàng cung truyền đến ý chỉ, nói là Uyển Quý phi triệu kiến, An Ninh nghe ý chỉ, khóe miệng là giờ lên cười ý vị thâm trường, Uyển Quý phi a, hơn một lần phái hắc y nữ tử tới ám sát thất bại, nàng quyết định đem thi thể để trước xe ngựa Lâm Thanh, cũng dự đoán được Uyển Quý phi triệu kiến nàng, quả nhiên a!

Xem ra, Uyển Quý phi là hạ quyết tâm không bỏ qua cho nàng, lần này triệu nàng tiến cung, nói là theo nàng ta nói chuyện phiếm, trên thực tế, Uyển Quý phi sợ là muốn mạng của nàng đi!

Mâu quang vì liễu, đáy mắt An Ninh hiện lên một đạo ánh sáng khác thường muốn mạng của nàng? Lúc này đây nàng liền chủ động đưa lên, nàng thật ra muốn nhìn, Uyển Quý phi có thể hay không lấy mạng của nàng!

An Ninh rất nhanh liền thay đổi xiêm y, trực tiếp lên xe ngựa Uyển Quý phi phái tới, không bao lâu, đến cửa hoàng cung, xuống xe ngựa, An Ninh đi theo phía sau công công truyền chỉ, ánh mắt cũng là lưu ý chung quanh.

Vòng đến ngự hoa viên, thời điểm An Ninh nghe được thanh âm một người, khóe miệng giờ lên một chút ý cười, liếc công công dẫn đường phía trước một cái, An Ninh đột nhiên kinh hô ra tiếng, cả người ngồi xồm xuống.

"Làm sao vậy?" công công truyền chỉ phát hiện động tĩnh phía sau, lập tức xoay người, khẽ cau mày, mơ hồ trồi lên một tia không kiên nhẫn.

"Tiểu công công, An Ninh mới vừa rồi không cẩn thận, đụng đến chân... Nha..." An Ninh nhìn như bộ dáng thống khổ thập phần, thanh âm cũng là cố ý cất cao vài phần.

"Như thế nào nhiều chuyện như vậy? Đi trên đường lại không cẩn thận như vậy, hiện tại nên làm thế nào cho phải? Quý phi Nương Nương còn đang chờ!" công công kia mặt mày nhăn căng chặt, hần thăm nghĩ sớm hoàn thành đến Uyển Quý phi báo cáo kết quả.

"Thật sự là có lỗi, đều do An Ninh... An Ninh..." An Ninh vội vàng xin lỗi, thăm nghĩ trong lòng, trong cung này, ngay cả một tiểu thái giám, cũng là chó cạy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

"Ninh Nhi? Quả nhiên là nàng! Nàng làm sao có thể tiến cung? Nàng làm sao?" Liên tiếp vấn đề, không đến từ người khác, thật sự là Thần vương Thương Dịch, hần lúc này lòng tràn đầy lo lắng nhìn An Ninh, lập tức tiến lên, cúi xuống đem nàng ôm lấy một phen.

An Ninh là cố ý dẫn Thương Dịch lại đây, nhưng không có dự đoán được Thương Dịch sẽ có hành động như vậy, trong lòng ngăn ra, Thương Dịch ôm lấy nàng theo bản năng hai tay nàng vòng qua cổ Thương Dịch, "Ta... Ta chân đụng trúng."

Thương Dịch chân mày sớm đã nhăn thành một đường, ôm lấy nàng, hướng tới phía trước bước đi, đến lương đình, Sùng Chính đế cũng vừa lúc ở đây, nhìn đến Thương Dịch vội vàng ôm An Ninh, ánh mắt một tia bốn cột, hần đã nói là ai có thể làm cho cháu hần vội vàng bỏ lại quân cờ trong tay, ngay cả nói đều không có cùng hoàng thượng hần nói một tiếng, người liền chạy ra, nguyên lai là An Bình hầu phủ Nhị tiểu thư a!

An Ninh gặp Sùng Chính đế tựa tiểu phi tiểu, gãy dựa muốn xuống dưới hành lễ, nhưng Thương Dịch là chặt chẽ đem nàng đặt trên đùi hần, kiểm tra qua chân của nàng, An Ninh khóe miệng không khỏi co rút, "An Ninh tham kiến hoàng thượng, xin thứ cho An Ninh không thể quỳ xuống đất hành lễ."

"Vô phương, vô phương." Sùng Chính đế cười đến ý vị thâm trường, nếu là người khác, hần đã sớm mặt rùng rợn giận dữ, nhưng đây là nữ tử Thương Dịch thích, giờ phút này lại vì Thương Dịch cường thê, không thể quỳ xuống đất hành lễ, hần cũng là mở một mắt nhắm một mắt!

Thương Dịch cẩn thận kiểm tra mắt cá chân An Ninh, không có phát hiện khác thường, giương mắt chống lại hai tròng mắt An Ninh, giống như mang theo vài phần hỏi, An Ninh kéo khóe miệng, cũng không nói cái gì, nhưng nàng biết, là không thể gạt được Thương Dịch, mà Thương Dịch hần cũng sẽ không vạch trần nàng.

Quả nhiên, Thương Dịch trên mặt nở rộ một chút sùng nịnh cười, "Ngươi làm sao có thể đột nhiên tiến cung?"

Từ đầu đến cuối, Thương Dịch đều cho An Ninh ngồi ở trên đùi hần, dù giờ phút này biết được chân của nàng không ngại, cũng như trước không có đem nàng buông, như thế làm cho An Ninh trên mặt hai mặt đỏ ửng, làm bộ muốn đứng lên, Thương Dịch lại tiến thêm một bước lấy tay ôm lấy lưng của nàng, càng thêm vững chắc đem nàng giam cầm ở trên đùi hần.

"Thần vương điện hạ, An Ninh là có thể đứng dậy, chân giống như hết đau" trong lòng An Ninh cực kỳ quần bách, cứ như vậy ngồi trên đùi ở hần, cũng không phải chuyện hay, huống hồ, hoàng thượng còn đang nhìn!

"Nào có nhanh như vậy? Đây cũng không thể, an tâm ngồi miễn thêm gánh nặng trên chân, ngược lại càng đau." Thương Dịch nghiêm túc nói, nhưng đáy

mắt có một chút giao hoạt chợt lóe qua.

"Vẫn là đem ta để ở trên ghế đi." An Ninh không dám nhìn tới mặt Sùng Chính đế, nhưng nàng có thể tưởng tượng được Sùng Chính đế giờ phút này sẽ là biểu tình gì.

Giương mắt chống lại hai tròng mắt Thương Dịch, trong mắt vài phần khẩn cầu, nhưng Thương Dịch khước miệng gọi lên, An Ninh lại phát hiện tươi cười kia bên trong xen lẫn một chút hương vị xấu xa, An Ninh nhất thời hoá thạch, nàng chưa từng gặp qua Thương Dịch như vậy a!

Cười xấu xa kia, coi như nói cho nàng là chính nàng đưa lên cửa, nàng dĩ nhiên rơi vào ma thủ rồi, liền ngoan ngoãn nhận mệnh đi!

Trong lòng An Ninh căng thẳng, nàng phát hiện, Thương Dịch như vậy lại làm cho người ta không hiểu mặt đỏ bừng, tim đập nhanh.

"An Ninh a, ngươi là nghe Thương Dịch đi! Cũng không phải người nào đều có bức đãi ngộ này a." Sùng Chính đế cười ý vị thâm trường, hẳn làm sao có thể nhìn không ra tâm tư Thương Dịch, người cháu này của hắn là luyện tiếu cho giai nhân ở trên đùi hắn xuống dưới, khó được a khó được, xem ra Thương Dịch tựa hồ so với trong tưởng tượng của hắn còn thích An Ninh hơn, lại không để ý hắn là hoàng đế ở đây... Ha ha... Sùng Chính đế trong lòng cười nở hoa, hẳn hiện tại là ước gì này hai người sớm đi vào động phòng a.

An Ninh sắc mặt càng thêm đỏ bừng, thật sâu hô hấp mấy hơi, sao lại như vậy? Nàng là muốn mượn cơ hội này làm cho Thương Dịch cùng Sùng Chính đế biết nàng đến hoàng cung, làm cho thái giám dẫn đường kia cũng biết chuyện này, không có dự đoán được, Thương Dịch nhưng trước mặt Sùng Chính đế, không kiêng kị như vậy cho nàng ngồi ở trên đùi. Lòng của nàng nhảy lên rối loạn.

"Ngươi làm sao có thể đột nhiên tiến cung?" Thương Dịch lại một lần nữa mở miệng hỏi, Ninh Nhi giờ phút này là Nhị tiểu thư, vô duyên vô cớ tiến cung nhất định là có chuyện gì.

An Ninh nghĩ đến chính sự, quần bách vừa rồi mới hơi dịu đi, hạ mi mở miệng, "Quý phi Nương Nương nói là buồn, cố ý tuyên An Ninh tiến cung theo nàng nói chuyện phiếm."

"Uyển quý phi?" Thương Dịch nhíu mày, đáy mắt giống như có cái gì chợt lóe qua.

"Lúc này thần sợ cũng không sai biệt lắm, Ninh Nhi vẫn là đi trước cung Quý phi Nương Nương, tránh làm Uyển Quý phi đợi lâu." An Ninh ý muốn làm theo lời nói, giấy khò ôm ấp của Thương Dịch, nàng không thể tưởng tượng, Thương Dịch không thả, muốn nàng như vậy ngồi trên đùi hắn bao lâu.

Thương Dịch cũng không mở mắt, không để ý đến lời nói An Ninh, ngược lại đem An Ninh giữ lại, cầm lấy quân cờ trắng chính mình mới vừa rồi bỏ lại, đặt ở trên bàn cờ, bản thân cùng Sùng Chính đế tiếp tục ván cờ mới vừa rồi.

Ninh Nhi không muốn cùng hắn thân cận sao? Tất nhiên hắn là luyện tiếu buông ra thân thể mềm mại, ấm áp ôm trong lòng, cho dù là ôm nhiều trong chốc lát, hẳn cũng thập phần hưởng thụ.

Sao bá đạo như vậy? Trong lòng An Ninh âm thầm oán thầm, nhưng bá đạo này lại càng làm cho nàng mê say.

"Ha ha, cho Uyển Quý phi đợi chút cũng không có gì." Sùng Chính đế nhìn hai người, mở miệng cười nói, Dịch nhi như vậy, hẳn cũng không từng nhìn thấy quá a!

An Ninh hận không thể có cái lỗ cho nàng tiến vào, không cần lại đối mặt Sùng Chính đế khuôn mặt tươi cười đầy hàm ý ái muội cùng bồn chồn, hít sâu một hơi, An Ninh cố gắng đem lực chú ý chính mình chuyển dời đến ván cờ, bình phục quần bách. Giờ phút này, Nàng rút cục đợi hai người này lấy Thương Dịch thắng mà chấm dứt, An Ninh thế mới bị Thương Dịch thả xuống.

Rời đi thân thể Thương Dịch một khắc, trong lòng An Ninh lại có chút buồn bã thất vọng, giống như thập phần luyện tiếu, phát hiện này làm cho An Ninh cảm thấy trên mặt một trận lửa thiêu nóng bỏng, cả người như đặt ở trên lửa đốt.

"Đợi lát nữa, ta đi đón ngươi." Thương Dịch ở bên tai của nàng ôn nhu nói, Uyển Quý phi vô duyên vô cớ tìm Ninh Nhi nói chuyện phiếm, lại có thể nào không làm hắn cảnh giác? Nghĩ đến đêm đó ở Úc Dương hiền, Uyển Quý phi luống cuống, Thương Dịch mi tâm gắt gao mặt nhăn, không thể giãn ra.

An Ninh gật đầu, như một tiểu thê tử ngoan ngoãn bình thường, xoay người rời đi lương đình, lương đình cách đó không xa, nguyên bản thái giám dẫn đường, sớm đã lo lắng, rút cục thấy An Ninh lại đây, tiếp tục dẫn nàng hướng tới cung Quý phi, dọc đường đi, tiểu thái giám so với mới vừa rồi, coi như thay đổi một người khác, đối nàng có lễ, An Ninh tự nhiên là biết được là cái gì làm cho tiểu thái giám này lại biến hóa như thế.

Hắn tuy rằng không có đi lương đình xem đã xảy ra cái gì, nhưng tận mắt thấy Thần vương Điện hạ đem An Bình hầu phủ Nhị tiểu thư ôm đi, hơn nữa hoàng thượng là thích cùng Thần vương Điện hạ trong lương đình kia chơi cờ, nói không chừng hoàng thượng cũng ở trong lương đình.

Uyển Quý phi ở trong cung địa vị cao tới đâu, cũng cao không bằng hoàng thượng a!

Rất nhanh, An Ninh liền đưa tới cung Quý phi, đang muốn vào cửa, lại nghe bên trong truyền ra thanh âm Uyển Quý phi.

"Như thế nào còn chưa tới?" Uyển Quý phi đã chờ không kiên nhẫn, An Ninh này, không có đem nàng để vào mắt, dám làm cho nàng thân là Quý phi chờ nàng ta lâu như vậy, nàng ta là cái gì?

An Ninh mỉm cười, lập tức, thái giám dẫn đường kia vội vàng vào cửa, "Quý phi nương nương, đến, An Bình hầu phủ Nhị tiểu thư đã đến."

Uyển Quý phi hừ lạnh một tiếng, " Cho nàng đến thiên điện chờ."

Thái giám kia khẽ nhủ mày, khó hiểu Uyển Quý phi rõ ràng đã chờ thực vội, vì sao không trực tiếp gặp An Bình hầu phủ Nhị tiểu thư?

Thái giám khó hiểu, nhưng An Ninh là hiểu rõ trong lòng, nàng làm Uyển Quý phi đợi lâu như vậy, Uyển Quý phi kia tự nhiên cũng sẽ không tiện nghi nàng, nàng là cố ý làm cho chính nàng cũng nếm thử tư vị chờ đợi!

Bất quá, An Ninh không chút nào để ý, đi theo công công dẫn đường vào thiên điện, An Ninh cũng không khách khí, trực tiếp tìm một cái ghế ngồi xuống, nàng muốn chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng mà, Uyển Quý phi tìm nàng, nàng không thể nóng nảy, nhưng nàng muốn nhìn một chút, Uyển Quý phi muốn cho nàng chờ bao lâu, mới có thể đủ tiêu tức giận của nàng.

Bất quá thời gian một nén nhang, liền có cung nữ tiến vào gọi đến, nói là Uyển Quý phi kêu nàng qua, An Ninh đứng dậy, theo cước bộ cung nữ kia, vừa đến ngoài cửa chính sảnh, bước đi vào.

Uyển Quý phi tựa vào trên tháp, cả người lộ ra một cổ sát khí dày đặc, nhìn thấy An Ninh lộ ra dung nhan xinh đẹp, nguyên bản tươi cười trên mặt, nhất thời có chút cứng ngắc, thầm nghĩ trong lòng, An Ninh này, tựa hồ mỗi một lần nhìn thấy nàng, nàng đều có thể làm cho người ta trước mắt sáng ngời.

"An Ninh gặp qua Uyển quý phi." An Ninh phúc phúc thân, thái độ làm cho người ta không thể soi mói.

Uyển Quý phi phục hồi tinh thần lại, ánh mắt híp lại, cười nói, "Thật ngại, mới vừa rồi làm cho Nhị tiểu thư đợi lâu, ngươi sẽ không để ý đi?"

"Uyển Quý phi lo lắng nhiều, An Ninh mới vừa rồi ở thiên điện, cũng không có chờ bao lâu, Uyển Quý phi không cần để ở trong lòng." An Ninh trên mặt cười đến chân thành vô hại, nàng biết, chính mình càng là cười đến sáng lạn, Uyển Quý phi trong lòng càng không phải tư vị thoải mái, Uyển Quý phi hôm nay kêu nàng tiến cung, nhất định không có tâm tư gì tốt, nhưng mà, cuối cùng là ai làm cho ai kinh ngạc, còn không nhất định đâu!

Quả nhiên, An Ninh tươi cười kích thích đến Uyển quý phi, Uyển Quý phi trong lòng hờn giận càng sâu, An Ninh chờ không bao lâu, nhưng An Ninh sớm làm cho nàng ta không kiên nhẫn, nàng vốn là muốn trút giận, nhưng là hiện tại xem ra, nàng chẳng những không có ra được, mà trong lòng ngực tức giận còn càng thêm đầy tràn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Môn Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.